ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ω. 220

6705

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 13. PITTSBURGH, PA. — DECEMBER, 1936. VOL. II. NO. 1.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

"ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ" ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ

'Από τοῦ παρόντος τεύχους ἡ ἔκδοσις τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπα» εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐμφανίσεώς του.

'Η ἐκτίμησις καὶ ἡ συνδρομὴ ἧς ἔτυχεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας καθ' ἣν ἐξεδόθη τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς 'Οργανώσεώς μας εἶναι ἀνωτέρα περιγραφῆς. 'Η θερμὴ ὑποστήριξίς του πανταχόθεν ὄχι μόνον παρὰ τῶν μελῶν τῆς 'Οργανώσεως ταύτης ἀλλὰ καὶ τῆς 'Ελληνικῆς ὁμογενείας, μαρτυρεῖ τὴν ζωτικότητα τῆς Φυλῆς μας καὶ τὴν πίστιν της ἐπὶ τὴν ἐθνοφρονοῦσαν καὶ τὴν καλὴν φήμην καὶ δόξαν τῆς 'Ορθοδοξίας καὶ τῆς 'Ελληνικῆς Πατρίδος ἐν τῇ ξένῃ ἐπιδιώκουσαν 'Οργάνωσιν τῆς Γκάπα.

'Από τοῦ πρώτου φύλλου ἐτέθη κύριος καὶ μοναδικὸς σκοπὸς ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν σκοπῶν καὶ ἰδεωδῶν τῆς 'Οργανώσεως ταύτης καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ 'Ελληνικοῦ στοιχείου ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, τῇ θετῇ ἡμῶν Πατρίδι, ἡ ὁποία ἤθελε καὶ θέλει νὰ ἴδῃ τὰς ξένας φυλὰς —καὶ κατὰ προτίμησιν τὴν 'Ελληνικὴν τοιαύτην, στερρῶς ἐχομένην τῶν πατρίων ἐθίμων, παραδόσεων καὶ γλώσσης τῆς χώρας ἐξ ἧς προέρχονται.

Αἰσθανόμεθα δικαίαν ὑπερηφάνειαν ἐν τῇ ἐπιγνώσει ὅτι ὁ σκοπὸς οὗτος ἐπέτυχε πλήρως καὶ ὅτι εἰς τὰς πυκνωμένας σελίδας τοῦ μηνιαίου δελτίου μας παρέχεται ἄφθονος καὶ ἐκλεκτὴ ἡ ἐθνικὴ τροφὴ καὶ διαπαιδαγωγικὴ ἡ τῆς Νέας Γενεᾶς διδασκαλία, καὶ αἱ κατάλληλοι συμβουλαὶ διὰ τὴν ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ ταύτῃ εὐδοκίμησίν μας. 'Αναφέρομεν ἀκόμη μεθ' ὑπερηφανείας ὅτι τὸ ἓν τρίτον τῶν συνδρομητῶν μας συγκαταλέγεται ἔξωθεν τῆς ὁλομελείας μας καὶ μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου διαβλέπομεν ὅτι πᾶσα 'Ελληνικὴ οἰκογένεια θὰ φροντίσῃ νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν οἰκογενειακήν της βιβλιοθήκην καὶ εἰς τὰ θρανία τῶν παιδιῶν της τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπα».

'Η ἔκδοσίς του ἀπεφασίσθη μετὰ μακρὰν καὶ ἐνδελεχῆ μελέτην, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὑπόκειται αὕτη εἰς διαρκεῖς μεταλλαγὰς καὶ πειραματισμούς.

Μετὰ ἑνὸς ἔτους τακτικὴν καὶ συνεχῆ ἔκδοσιν εἶναι γενικὴ ἡ ἀντίληψις ὅτι δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς πλῆρες, εὐπαρουσίαστον καὶ πρότυπον ἔργον μιᾶς πατριωτικῆς 'Οργανώσεως, οὐδεμιᾶς οὐσιώδους μεταβολῆς ἔχοντος ἀνάγκην. Παρὰ τὴν γενικὴν ταύτην ἐπιδοκιμασίαν θὰ ἔχωμεν τὰ γραφεῖα καὶ τὰς στήλας μας ἀνοικτὰς πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ἐλευθέραν γνωμοδότησιν. Θὰ εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ πᾶσαν σύστασιν ποῦ θὰ συντείνῃ εἰς τὴν καλυτέραν ἐμφάνισιν ἢ διατύπωσιν τῆς ὕλης καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ὁμογενείας.

'Η ἐκδοτικὴ ἐπιτροπὴ μὴ φειδομένη χρήματος καὶ χρόνου ἔχει ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν τελειοτέραν ἀνταπόκρισιν τῶν εὐχῶν καὶ προσδοκιῶν τῶν φίλων καὶ ἀναγνωστῶν μας καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ Πανελληνίου διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπα», τὸ ὁποῖον θριαμβευτικῶς εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ζωῆς του.

Εὐγνώμονες πρὸς τοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ ἔργου μας, χωροῦμεν ἐμπρὸς μὲ τὴν σημαίαν τῶν ἐθνικῶν ὀνείρων ἀναπεπταμένην καὶ τὸ γόητρον τῆς 'Οργανώσεως ὑπέρ ποτε ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον.

Στρατιῶται μιᾶς εὐγενοῦς ἰδεολογίας θὰ πανηγυρίζωμεν ἐτησίως διὰ τὰ συντελεσθέντα καὶ θὰ ἑτοιμαζώμεθα διὰ νέας νίκας καὶ νέα τρόπαια.

'Η πανηγυρικὴ ἔκδοσις καὶ εὐδοκίμησις τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπα» εἶναι μία νέα μεγάλη νίκη, ἕνας σημαντικὸς σταθμὸς καὶ ἓν ἄλλο κλεινὸν τρόπαιον τῆς 'Οργανώσεώς μας. Ἂς εὐχηθῶμεν συνεχῆ καὶ καρποφόρον τὴν σταδιοδρομίαν του ἐν τῷ μέλλοντι.

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ, Ὕπατος Ἀρχων.

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ κόσμος διατελεῖ ἀνάστατος καὶ τὰ ἔθνη ἁμιλλῶνται εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῶν διὰ τὸν πλέον καταστρεπτικὸν πόλεμον τοῦ μέλλοντος—ἀγριώτερον καὶ τρομακτικώτερον καὶ τοῦ παγκοσμίου τοιούτου, ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπότης μόλις συνέρχεται— εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ γενικὸν σύνθημα καὶ τὸ κύριον μέλημα τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς λαῶν εἶναι ἡ ἀλληλοεξόντωσίς των καὶ ὁ ἐκ τῶν νυχθημερὸν πρὸς τὰ ὕψη ἀνερχόμενος καπνὸς τῶν ἐργοστασίων των εἶναι τὸ θλιβερὸν μήνυμα τῆς παρασκευῆς τῶν θανατηφόρων βελῶν τοῦ Ἄρεως, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν καὶ αὐτὴ ἡ ἀδελφοκτονία μεταξὺ ὁμοεθνῶν ἐξακολουθεῖ κατὰ τὸν πλέον φρικώδη τρόπον, ἡ Γέννησις τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Θρησκείας Του —ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ— εἶναι ἡ παρήγορος ἐλπὶς τῆς δοκιμαζομένης ἀνθρωπότητος.

Ζῶντες εἰς χώραν ἀφοσιωμένην εἰς ἔργα εἰρήνης καὶ προόδου καὶ εἰσερχομένης εἰς νέαν περίοδον εὐδαιμονίας, δοκιμάζομεν ἄφατον χαρὰν ἐπὶ ταῖς ἀναμενομέναις κοσμοσωτηρίοις ἑορταῖς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως καὶ εὐχόμεθα εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας μας «Καλὰ Χριστούγεννα».

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Ὕπατος Ἀρχων.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Ὅτε δὲ ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ.

Τίτ. γ' 4

'Η ἔλευσις τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ, εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὸ σπουδαιότερον καὶ κεντρικώτερον γεγονὸς ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν γενεῶν. Οὐδὲν ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Δημιουργοῦ δύναται ποσῶς νὰ συγκριθῇ, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως σκοποῦ, ὅσον καὶ σημασίας, πρὸς τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Σωτῆρος.

Κατά τινα χειμερινὴν νύκτα, εἰς ἕνα φυσικὸν σπήλαιον, ἔξω τῶν τειχῶν τῆς 'Ιερουσαλήμ, ἕνα παιδὶ ἐγεννήθη. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι ὁ ἀληθὴς υἱὸς τοῦ αἰωνίου Θεοῦ. 'Η ἁπλῆ ἔκθεσις τοῦ γεγονότος ὑπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν, εἶναι γεμάτη ἀπὸ παράδοξα, παράδοξα θεῖα. Πίστις διαυγάζει αὐτά. Διότι ἐὰν εἶναι παράδοξα, εἶναι ὅμως καὶ ἀναλαμπαὶ φωτός, ῥίπτουσαι ὑπερφυσικὴν ἀκτινοβολίαν ἐπὶ τῶν μυστικῶν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Θεοῦ.

'Η μεγίστη ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν του. Ἀλλὰ πῶς δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἐφ' ὅσον αὐτὸς εἶναι *ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται;* Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, καθ' ἣν ὁ ἀόρατος Θεὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ἐμφανίζεται ὡς ὁρατὸς ἄνθρωπος. Προβάλλει ἀπὸ τὸ ἐκθαμβωτικὸν φῶς τὸ ὁποῖον τὸν καλύπτει, ἀπὸ τὸ ἀτενὲς βλέμμα μας, ὡς μαῦρος πέπλος. Οὕτω καὶ οἱ ἁπλούστατοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦν νὰ σχηματίσουν, ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς πνευματικῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, δύνανται νὰ ἴδωσι τὴν δόξαν αὐτοῦ. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίσωσι τὰς ἰδιότητας αὐτοῦ. Τὴν ἀγάπην, ἥτις προσμειδιᾷ εἰς τὸ ἀκτινοβολοῦν πρόσωπον τοῦ παιδίου 'Ιησοῦ. Τὴν ἁγιότητα, ἥτις ἐξαστράπτει ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν δύναμιν, ἥτις ἐκδηλοῦται κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Κατόπιν ὅλων τούτων, οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ἡ ἐπέτειος τῆς εἰκοστῆς πέμπτης Δεκεμβρίου εἶναι ἡ μεγάλη καὶ παγκόσμιος ἑορτή, καθ' ἣν ὁ Θεὸς γεννᾶται ὡς ἄνθρωπος. 'Ο Αἰώνιος, εἶναι ἡλικίας μιᾶς ἡμέρας. 'Ο Κύριος τοῦ σύμπαντος συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Παλαιστίνης. 'Ο Θεὸς τῆς δόξης, ἀνταλλάσσει τὴν λαμπρότητα τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὴν ἀσημότητα τῆς Ναζαρέτ. 'Ο Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου συγκαταβαίνει ὥστε νὰ γείνῃ υἱὸς χωρικοῦ ξυλουργοῦ. Θὰ ἦτο ὅμως πλάνη μεγίστη, ἐὰν ἐφανταζόμεθα, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεώς του, ἀπώλεσε μέρος τῆς ἀξίας ἢ τῆς δυνάμεως τοῦ αἰωνίου Λόγου. Τοὐναντίον, ἡ ἕνωσις τοῦ ἀνθρώπου 'Ιησοῦ μετὰ τοῦ Λόγου ἀποτελεῖ τεκμήριον τῆς δυνά-

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly

5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE

Dr. Photius P. Kyritsis ..... Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE GRAND LODGE

John Darlas ..... Grand Vice-Pres.
John Gekas ..... Grand Counsellor
Mrs. I. Kopadis .....Grand Counsellor of Ladies' Aux.
S. Staes ..... Juniors' Commissioner

GRAND GOVERNORS

Demos. Nicholson — Panag. Mountanos
James Katsaris — G. G. Economy
Elias Mavromichalis — Theo. Varvalides
Wm. Patterson — D. G. Voyadzis
Andrew Margarites — James Argyrakis

H. Pappamanolis ..... Grand Master
Dr. J. Gatsopoulos ..... Grand Orator
Dr. C. Theodore ..... Grand Orator

GRAND OVERSEERS

Chr. Frangoyiannis — Geo. Molones
A. D. Kochiovelos — K. Pappaphotiou

ASSISTANT GRAND GOVERNORS

Louis Ganiaris — Christ Tsaousis
George Mylonous — Harry Matias
Miltiades Karavites — John Peters
J. Pappaioannou — D. C. Coliopoulos
Em. Talamvekos

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ γράφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. December, 1936. No. 1.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ ΤΗΣ G. A. P. A.

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(«Βραδυνή», 7 Αὐγούστου, 1936).

«Ἡ μεγάλη σύσκεψις, ἥτις συνεκροτήθη χθὲς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἥτις ἠσχολήθη μὲ τὰ προβλήματα τὰ ἀφορῶντα τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἀποδώσῃ τοὺς καλλιτέρους καρπούς, διὰ τὴν ὀργάνωσιν μιᾶς συστηματικῆς προστασίας τοῦ ἡμίσεος καὶ πλέον ἑκατομμυρίου ὁμογενῶν, οἵτινες καὶ μακρὰν ζῶντες, δὲν ἔπαυσαν νὰ ἔχουν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Μητέρα Πατρίδα. Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς διέρχεται καὶ αὐτὸς σήμερον σοβαρὰν κρίσιν. Παρὰ ταύτην ὅμως, ἀποτελεῖ πάντοτε μεγάλην καὶ συμπαγῆ μᾶζαν, ἥτις, διατηροῦσα στενωτάτους δεσμοὺς μὲ τὴν Μητρόπολιν, δὲν παύει νὰ τὴν ἐνισχύῃ μὲ τὰ ἐμβάσματά της, ἄτινα, ὅσον καὶ ἂν μειοῦνται, εἶναι πάντοτε ὑπολογίσιμα διὰ τὸ ἐθνικόν μας εἰσόδημα. Ἡ Κυβέρνησις ἔρχεται σήμερον καὶ φανερώνει ὁλόκληρον τὴν στοργήν της πρὸς τὰ ξενητευμένα αὐτὰ παιδιὰ τῆς Κοινῆς Πατρίδος καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν ὅλων τῶν προβλημάτων, ποὺ τὰ ἀφοροῦν, θὰ ὠφεληθοῦν τόσον οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς, ὅσον καὶ ἡ Μητρόπολις».

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(«Ἀθην. Νέα», 8 Αὐγούστου, 1936).

«Ἦτο καιρὸς νὰ ἐνθυμηθοῦν τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ πρώτη συνεδρίασις τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἀποτελεῖ εὐτυχῆ ἀπαρχὴν τῆς παρακολουθήσεως τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορώντων τοὺς ἐκπατρισμένους Ἕλληνας. Κατ' αὐτὴν ἀνεγνωρίσθη ἡ σημασία τῶν ζητημάτων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐξεδηλώθη τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων. Εἶναι δὲ ἀπολύτως ἐπιβεβλημένη κάθε μέριμνα ἐν προκειμένῳ, ὑπὲρ ἑνὸς κόσμου ὁ ὁποῖος ἔχει ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὴν τύχην του ὑπὸ τοῦ κράτους ἐλάχιστα καὶ ἀτυχέστατα ἐνδιαφερθέντος μέχρι σήμερον».

ΣΗΜΕΡΟΝ ΦΘΑΝΟΥΝ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΟΙ "ΓΚΑΠΑΝΣ"

(«Ἀνεξάρτητος», 10 Αὐγούστου, 1936).

«Σήμερον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. ἀφικνοῦνται εἰς τὸ Φάληρον διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου «Κόντε ντὶ Σαβόϊα» ἐκδρομεῖς ὁμογενεῖς ἐξ Ἀμερικῆς τῆς Ὀργανώσεως «Γκάπας». Τὸ πρόγραμμα τῆς ὑποδοχῆς των καὶ τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς των κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς:

Δευτέρα, 10 Αὐγούστου.—Ὥρα 2 μ. μ. Ἄφιξις εἰς Φάληρον τοῦ φέροντος τοὺς ἐκδρομεῖς ὑπερωκεανείου «Κόντε ντὶ Σαβόϊα». Ἄνοδος τῶν ἐπισήμων καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὰς προσφωνήσεις θὰ ἐπακολουθήσῃ ἀποβίβασις τῶν ἐκδρομέων εἰς Πειραιᾶ, μεταφερθησομένων ἐκεῖ δι' εἰδικῶς ναυλωθέντων ἀτμοπλοίων. Τὸ προεδρεῖον τῆς ἐκδρομῆς θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἀκροπὸλ Πάλλας».

Τρίτη, 11 Αὐγούστου.—Ὥρα 8:30 π. μ. Συγκέντρωσις τῶν ἐκδρομέων πρὸ τοῦ «Ἀκροπὸλ Πάλλας» καὶ μετάβασις δι' αὐτοκινήτων εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπου θὰ τελεσθῇ δοξολογία, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, περὶ ὥραν 9 π. μ. Πρὸ τῆς Μητροπόλεως θέλει παρευρεθῇ ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου. Μετὰ τὴν δοξολογίαν καὶ ἡγουμένης τῆς μουσικῆς θὰ μεταβοῦν οἱ ἐκδρομεῖς εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου πρὸς κατάθεσιν στεφάνου ὥραν 10 π.μ. Τὰς τιμὰς θὰ ἀποδώσῃ τμῆμα τοῦ προτύπου Τάγματος Εὐζώνων. Ἐκεῖθεν θὰ μεταβοῦν οἱ ἐκδρομεῖς εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν Ἀμερικανῶν Φιλελλήνων πρὸς κατάθεσιν στεφάνου καὶ ἐκεῖθεν ὁμαδικῶς θὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν περιπτέρων τῆς Ἐκθέσεως θὰ προσφερθοῦν ἀναψυκτικὰ ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων εἰς τὸν μπουφὲ τοῦ περιστυλίου τοῦ Ζαππείου μεγάρου.

Ὥρα 5:30 μ.μ. Συγκέντρωσις τῶν ἐκδρομέων πρὸ τοῦ «Ἀκροπὸλ Πάλλας». Μετάβασις εἰς Ἀκρόπολιν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐκεῖ Μουσείου, ἔνθα θέλει ὁμιλήσει ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀκροπόλεως κ. Ν. Κυπαρίσσης.

Ὥρα 10 μ.μ. Θὰ δοθῇ παράστασις μὲ τὸ ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπ. Μελᾶ «Ὁ μπαμπᾶς ἐκπαιδεύεται» ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀλίκης, ὁδὸς Πατησίων καὶ Ἰουλιανοῦ, δαπάναις καὶ προσκλήσει τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Τετάρτη, 12 Αὐγούστου. — Ὥρα

μεώς του, ὡς βεβαιοῖ ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος: *τοῦ ὁρισθέντος Υἱοῦ Θεοῦ, ἐν δυνάμει, κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν.*

Καὶ τώρα ἔρχεται μόνη της ἡ ἐρώτησις: Ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως; Ἁπλούστατα, ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Δηλαδὴ ἡ ἐξύψωσις καὶ ἡ ἐπαναφορὰ αὐτοῦ εἰς τὴν θέσιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξέπεσε διὰ τῆς παρακοῆς. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι τὸ ὑπεράνθρωπον αὐτὸ ἔργον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέλαβεν ὑπὸ συνθήκας πρωτοφανεῖς. Διότι ἦλθε νὰ μᾶς διδάξῃ χωρὶς νὰ φοιτήσῃ εἰς οὐδεμίαν Σχολήν. Ἦλθε νὰ μᾶς θεραπεύσῃ, χωρὶς νὰ σπουδάσῃ τὴν ἰατρικήν. Ἦλθε νὰ μᾶς προιμάνῃ, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Καὶ ἐπὶ πλέον, ἦλθε διὰ νὰ γείνῃ *ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ* τῆς ζωῆς μας χωρὶς οὐδεμίαν γνωριμίαν νὰ ἔχωμεν. Καὶ ὅτι πράγματι εἶχε τοιαύτην ἀποστολήν, τὸ βεβαιοῖ ὁ Μεγαλοφωνότατος, ὅταν διακηρύττῃ ὅτι *παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν Υἱός, καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐξουσία ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, Θεὸς ἐξουσιαστής, Ἄρχων εἰρήνης, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.* Οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἄνθρωπος εἰς ὃν ἐπαξίως ἀπεδόθησαν τόσα ἐπίθετα. Μόνον ὁ ἐνανθρωπήσας, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἄξιος τούτων. Σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως εἶναι ὡσαύτως ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀληθοῦς φύσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεανθρώπου αὐτὴ αὕτη *ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ ἐπεφάνη.* Διότι εἶναι πασίγνωστον, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον, *ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, ἵνα τὸν ἄνθρωπον δεκτικὸν θεότητος ποιήσῃ.* Ἐπτώχευσεν ἵνα ἡμεῖς *πλουτίσωμεν.* Ἐταπεινώθη ἵνα ἡμεῖς ὑψωθῶμεν. Ἐγένετο δοῦλος ἵνα ἡμεῖς ἐλευθερωθῶμεν· *οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται.* Ὅ,τι ὑπεσχέθη ἀπ' ἀρχῆς καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων διὰ τῶν προφητῶν ἐπανέλαβεν, ἐκπληροῦται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου. Ἡ κυριαρχοῦσα ἰδέα, εἰς τὰ ἀδόμενα καὶ ἀναγινωσκόμενα κατὰ τὴν ἀπαρχὴν ταύτην τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρχῃ ὁ Λυτρωτὴς καὶ ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος. Τόσον κεφαλαιώδης ἐθεωρήθη ἡ ἀλήθεια αὕτη, ὥστε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Νικαίᾳ οἰκουμενικῆς συνόδου, περιεχαράκωσαν αὐτὴν διὰ τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως, ὁμοφώνως καὶ ὀρθοδόξως δογματίσαντες: *τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν.* Αὐτὸ ἄλλως, τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου τῆς Βηθλεέμ, ἐπικυροῖ κατὰ τὸν μάλιστα περιφανῆ τρόπον τὰ ἀνωτέρω. *Καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν, αὐτὸς γὰρ σώσῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.*

Εἶναι λοιπὸν τὰ Χριστούγεννα ἡμέρα χαρᾶς, γενικῶς δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Λόγος ἐξαιρέσεως δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ ἐθνικότης, ἡ γλῶσσα, τὸ χρῶμα, εἶναι ἁπλᾶ περιστατικά. Κατ' οὐσίαν ὅλοι εἴμεθα ἀδελφοί. Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς γεννήσεώς του ἀναλαμβάνει τὴν φύσιν μας. Εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν. Εἶναι ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν μας καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μας, ἄνευ ἀλλοιώσεως τῆς θεότητός του. Κατὰ ταῦτα εἴμεθα ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ συνδεόμεθα καὶ ἐκ συγγενείας καὶ ἐξ αἵματος πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν. Ὁποίους ὑψηλοὺς τίτλους ἀληθῶς ἔχομεν!

Ἀναγνωρίσωμεν ὅθεν τὰς βαθείας ὑποχρεώσεις μας. Σπεύσωμεν νοερῶς εἰς τὴν Βηθλεέμ. Συναντήσωμεν τοὺς ἀγραυλοῦντας ποιμένας. Συμψάλλωμεν μετὰ τῶν αἰνούντων τὸν Θεὸν ἀγγέλων, τὸ *δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ*... Κλίνωμεν μετὰ τῶν μάγων τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας, καὶ προσκυνήσωμεν τὸ θεῖον βρέφος. Ἀνοίξωμεν τέλος τοὺς θησαυροὺς μας καὶ προσφέρωμεν εἰς αὐτὸ ὅ,τι πολυτιμώτατον καὶ ἀγνότατον ἔχομεν: *Τὴν ἑλληνικήν μας καρδίαν.*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ὑπὸ Β. ΑΣΤΕΡΙΑΔΟΥ

Ὅσοι ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ παρακολουθήσουν τὰς ἐργασίας ἑνὸς τῶν Συνεδρίων τῆς Ὀργανώσεως, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντιπροσώπου, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπισκέπτου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι διατηροῦν τὰς ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας ἀπεκόμισαν ὡς κάτι τὸ ἐξαιρετικῶς πολύτιμον. Μὲ πόσην εὐχαρίστησιν, ὅταν ἀναμετρᾷ κανεὶς τὸ παρελθόν, σταματᾷ εἰς τὰς ἐντατικὰς αὐτὰς ἡμέρας τοῦ Συνεδρίου, εἰς τὰς ὁποίας μὲ κινηματογραφικὴν ταχύτητα ἐναλλάσσονται αἱ διάφοροι σκηναί, γεμᾶται ἀπὸ ἀντιθέσεις! Ἡ συνάντησις μὲ ἕνα φίλον καὶ ὁμοϊδεάτην, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκτὸς τῆς φιλίας μᾶς συνδέουν καὶ κοινοὶ ἀγῶνες καὶ προσπάθειαι διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας· αἱ συζητήσεις εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων καὶ αἱ μικροπροστριβαὶ καὶ πρόσκαιροι μικροαπογοητεύσεις, ἀναπόφευκτοι εἰς συγκεντρώσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ, γεύματα καὶ δεῖπνα, ἐν μέσῳ καλῆς συντροφιᾶς, μετὰ κοπιώδη ἐργασίαν, εἴτε εἰς καμμίαν ἐπιτροπήν, εἴτε εἰς τὴν γενικὴν συνεδρίασιν· συζητήσεις ἐπὶ ζητημάτων τὰ ὁποῖα μᾶς ἐνδιαφέρουν· παρεξηγήσεις, ἐπίσημα δεῖπνα, χοροί, ἐπισκέψεις τῶν ἀξιοθεάτων μερῶν τῆς πόλεως. Ὅλα αὐτὰ συμβάλλουν εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς εἰκόνος, τὰ ποικίλα χρώματα τῆς ὁποίας, μὲ τὰς ζωηρὰς ἀντιθέσεις των, ἀποτελοῦν εἰς τὴν πινακοθήκην τῶν ἐντυπώσεων τῆς ζωῆς ἕνα ἀριστούργημα, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπίρροια τοῦ χρόνου ἀδυνατεῖ νὰ ἀμαυρώσῃ. Τὴν εἰκόνα αὐτὴν τῶν ἐντυπώσεών μας, ὅλοι ὅσοι εἴχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ παρακολουθήσωμεν τὰ Συνέδρια, δὲν παύομεν νὰ τὴν θαυμάζωμεν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς φαντασίας καὶ νὰ ἀντλοῦμεν ἐξ αὐτῆς ἔμπνευσιν καὶ θάρρος πρὸς νέαν καὶ ἐντονωτέραν εἰ δυνατὸν δρᾶσιν, χάριν τοῦ λαμπροῦ σκοποῦ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ὁποίου ἡ Ὀργάνωσίς μας ἐπιδιώκει διὰ τῆς ἱδρύσεώς της.

Τὰ Συνέδριά μας τὰ θεωροῦμεν ὡς πνευματικὰ βαπτίσματα εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς Ἰδεολογίας μας. Βαπτίσματα διὰ τῶν ὁποίων σφυρηλατοῦνται οἱ κρίκοι οἱ ὁποῖοι συνδέουν τὰ μέλη καὶ τὰς Στοὰς ἀναμεταξύ των ἀφ' ἑνὸς καὶ πρὸς τὸ κέντρον ἀφ' ἑτέρου. Τὰ πνευματικὰ αὐτὰ βαπτίσματα προορίζονται νὰ μᾶς κάμουν καλλιτέρους Γκάπαν, καλλιτέρους Ἕλληνας, καλλιτέρους πολίτας τῆς θετῆς μας πατρίδος Ἀμερικῆς. Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἀξία τῶν Συνεδρίων ἔγκειται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι συνδυάζουν τὸ ὠφέλιμον μὲ τὸ τερπνὸν καὶ ψυχαγωγικόν. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Συνεδρίου μελετᾷ ἀπὸ τοῦδε σοβαρῶς τὸ ζήτημα αὐτό. Τὸ πῶς νὰ καταστήσῃ τὴν διαμονὴν τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν ὅσον τὸ δυνατὸν τερπνοτέραν οὕτως ὥστε νὰ φύγουν μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων, ἀποτελεῖ μίαν τῶν κυριωτέρων φροντίδων αὐτῆς. Εἰς τὸ ἔργον της αὐτὸ ἡ Ἐπιτροπὴ διευκολύνεται καὶ ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ καὶ φιλόξενα αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων τῆς Βαλτιμόρης.

Baltimore, Md.

8:30 π.μ. Συγκέντρωσις τῶν ἐκδρομέων εἰς τὴν πρὸ τοῦ Δημαρχείου Πειραιῶς ἀποβάθραν,ἐπιβίβασις ἐπὶ τοῦ ὁπλιταγωγοῦ τοῦ στόλου «Πάραλος» καὶ μετάβασις εἰς Ναύσταθμον πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἐγκαταστάσεων.

Ὥρα 5:30 μ.μ. Συγκέντρωσις τῶν ἐκδρομέων εἰς τὴν παρὰ τὸ «Ἀκροπὸλ Πάλλας» ὁδὸν 'Αβέρωφ καὶ μετάβασις δι' αὐτοκινήτων εἰς τὴν λίμνην τοῦ Μαραθῶνος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἔργων τῆς Οὔλεν, προσκλήσει καὶ δαπάναις τῆς Τραπέζης 'Αθηνῶν καὶ τῆς 'Εταιρείας Ὑδάτων.

Πέμπτη, 13 Αὐγούστου.—Ὥρα 9 π.μ. Τὸ προεδρεῖον τῆς ἐκδρομῆς καὶ τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐπιτροπῆς θὰ κατέλθουν εἰς Νέον Φάληρον καὶ ἐκεῖθεν θὰ διαπεραιωθοῦν ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ «'Αβέρωφ» πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πολεμικοῦ.

Ὥρα 9:30 μ.μ. θὰ λάβῃ χώραν τὸ ἐπίσημον γεῦμα τῆς 'Οργανώσεως «Γκάπας» εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ «Ἀκροπὸλ Πάλλας» πρὸς τιμὴν τῶν ἐπισήμων, τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς καὶ τοῦ Τύπου.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ προγράμματος οἱ ἐκδρομεῖς θὰ ἐπισκεφθοῦν κατὰ βούλησιν τὰ διάφορα ἱδρύματα τῆς πρωτευούσης, τὰ Μουσεῖα, τὰ προάστεια κ.λ.π.».

ΕΡΧΟΝΤΑΙ

(«Τύπος», 10 Αὐγούστου, 1936).

«Ἔρχονται λοιπὸν οἱ «Γκάπανς». Εἶναι πάντοτε εὐπρόσδεκτοι, μὲ χαρὰν καὶ μὲ στοργήν, αὐτοὶ οἱ ξενητευμένοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι κάθε τόσον διασχίζουν τοὺς ὠκεανοὺς διὰ νὰ κάμουν μίαν ἱερὰν σπονδὴν εἰς τὴν γενέτειράν των. Εἶναι ὅμως ἰδιαιτέρως εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν κόσμον τῶν θηλέων. Ἂν ἀνεκοινοῦτο ἐγκαίρως ἡ διαδρομή, τὰ πεζοδρόμια θὰ κατελαμβάνοντο ἀπὸ θηλυκά, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκύτταζαν μὲ βουλιμίαν αὐτὴν τὴν παρέλασιν τῶν γαμβρῶν. 'Αμερική, δολλάρια... «Καὶ ἐδῶ νὰ κινδυνεύῃς, ἡ καϋμένη, νὰ μείνῃς στὸ ράφι...».

("Πατρίς», 10 Αὐγούστου, 1936).

«Φθάνουν σήμερον ἐξ 'Αμερικῆς οἱ ἐκδρομεῖς τῆς «Γκάπας», ξενητευμένοι Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τὴν πάτριον γῆν.

Μακρὰν τῆς χώρας των ἐργαζόμενοι καὶ εὐημεροῦντες εἰς τὴν Μεγάλην Δημοκρατίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δὲν λησμονοῦν τὴν πατρίδα των, τὴν ὁποίαν ἔρχονται νὰ προσκυνήσουν ὡς τὸν γενέθλιον τόπον των.

Τὸ αἴσθημα τῆς πατρίδος οὐδέποτε τοὺς ἀπέλιπε καὶ δὲν ἐμειώθη οὔτε ἐπὶ ἐλάχιστον καὶ πατοῦν σήμερον τὸ πάτριον χῶμα μὲ τὴν βαθυτέραν συγκίνησιν. Αἱ ἀγκάλαι των ἰδικῶν των, τῶν συμπατριωτῶν των, τοὺς δέχονται μὲ τὴν μεγαλειτέραν στοργήν, ὡς τὰ ξενητεμένα παιδιὰ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ μακρυνὸ ταξεῖδι».

ΑΦΙΚΟΝΤΟ ΧΘΕΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ ΤΗΣ "ΓΚΑΠΑ"

(«Πρωΐα», 11 Αὐγούστου, 1936).

«Τὴν 2αν μ.μ. χθὲς κατέπλευσεν εἰς τὸ Φάληρον τὸ ὑπερωκεάνειον «Κόντε ντὶ Σαβόϊα», διὰ τοῦ ὁποίου ἀφίκοντο οἱ ἀναμενόμενοι ὑπερχίλιοι ἐκδρομεῖς Γκάπανς. "Αμα τῇ ἀγκυροβολήσει τοῦ ὑπερωκεανείου ἀνῆλθον ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐπιτροπὴν κ. κ. Κ. Κοτζιᾶς Δήμαρχος 'Αθηναίων, Κ. Παπαλεξάνδρου γεν. Γραμματεὺς τοῦ Δήμου, Ι. 'Αναστασόπουλος τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, Θ. Νικολούδης Διευθυντὴς Τουρισμοῦ, Β. Παπαδάκης Διευθυντὴς Τύπου ὑπουργείου 'Εξωτερικῶν, κ.λ.π.

'Ο Δήμαρχος, κ. Κ. Κοτζιᾶς, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως ηὐχήθη εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς «τὸ καλῶς ὥρισαν εἰς τὰ ἁγιασμένα 'Ελληνικὰ χώματα», ἀντεφώνησε δὲ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς κ. Α. Μαρούλης. 'Επίσης τὸν κ. Μαρούλην προσεφώνησεν καὶ τοῦ προσέφερεν ὡραιοτάτην ἀνθοδέσμην, κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀσθενοῦντος Δημάρχου Πειραιῶς κ. Στρατήγη, ὁ Δημοτικὸς Σύμβουλος Πειραιῶς κ. Κοτζιάς.

Χαρακτηριστικὸν τῶν ἀγνῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων τῶν ἐκδρομέων εἶναι ὁ ἀκράτητος ἐνθουσιασμός των, ὁ ὁποῖος ἐξέσπασεν εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα ὅταν ἐκ τοῦ ὑπερωκεανείου ἀντίκρυσαν τοὺς ναύτας τοῦ στόλου μας παρατεταγμένους ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων τῶν πολεμικῶν μας».

Ο ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

(«'Εστία», 11 Αὐγούστου, 1936).

«Ἔφθασαν χθὲς ἀρκεταὶ ἑκατοντάδες 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς, ἐξ ἐκείνων ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸ Σωματεῖον Γκάπα. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔρχονται μετὰ πολυετῆ ἀπουσίαν καὶ ἄλλοι ἐκ δευτέρας γενεᾶς 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς, διὰ πρώτην φορὰν ἐπισκέπτονται τὴν πατρίδα των, πρᾶγμα ποὺ καθιστᾷ ἀκόμη συγκινητικωτέραν τὴν προσήλωσίν των εἰς τὴν Ἑλλάδα.

'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θὰ ἠθέλαμεν νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τὸ Κράτος, ὅτι εἰς τὰς φροντίδας διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ ὅλου 'Ελληνικοῦ Κράτους, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λησμονῇ τὸν ἀπόδημον 'Ελληνισμόν. 'Αποτελεῖ οὗτος τμῆμα τοῦ 'Ελληνικοῦ "Εθνους πολύτιμον, δυνάμενον νὰ συμβάλῃ καὶ αὐτὸ εἰς τὴν 'Ελληνικὴν ἀναγέννησιν.

Χρειάζεται νὰ τονισθῇ τοῦτο τὴν στιγμὴν ταύτην ποὺ πρόκειται νὰ καταστρωθῇ ἕνας νέος 'Ελληνικὸς καταστατικὸς χάρτης.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(«'Ελλ. Μέλλον», 11 Αὐγούστου, 1936).

«Τὸ «'Ελληνικὸν Μέλλον» τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστοὶ οἱ ἀγῶνες καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν ἀποδήμων 'Ελλήνων, χαιρετίζει μὲ εἰλικρινῆ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν τὴν ἄφιξιν τῶν ἐκδρομέων τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως τῶν Γκάπανς. Τὸ γεγονὸς ἀποτελεῖ τὴν παραστατικωτέραν ἐκδήλωσιν τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ξενητευμένων συμπατριωτῶν μας, οἱ ὁποῖοι δὲν παύουν νὰ ἔρχωνται εἰς ταχτικὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν μητέρα 'Ελλάδα νοσταλγικοὶ προσκυνηταὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξεκίνησαν ὑπὸ τόσον δυσμενεῖς συνθήκας πρὸ ἐτῶν πολλῶν διὰ νὰ μεγαλουργήσουν ἀργότερα εἰς τὴν φιλόξενον χώραν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Διὰ τοῦτο ὅλοι οἱ "Ελληνες αἰσθάνονται αὐτὴν τὴν ἀνέκφραστον χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν διότι βλέπουν δι' ἄλλην μίαν φορὰν ἐν μέσῳ αὐτῶν τόσους καλοὺς πατριώτας ποὺ τιμοῦν καὶ δοξάζουν μὲ τὴν ἀξιοθαύμαστον δρᾶσίν των τὸ 'Ελληνικὸν ὄνομα. Καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ τὸ ἐπίσημον Κράτος δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ περιβάλῃ μὲ στοργὴν καὶ ἀγάπην τοὺς ἀφιχθέντας ὁμογενεῖς».

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ

(«'Ακρόπολις», 11 Αὐγούστου, 1936).

«Μὲ τὰ εἰλικρινέστερα φιλικὰ αἰσθήματα χαιρετίζει ἡ «'Ακρόπολις» τοὺς ἀφιχθέντας χθὲς ἐξ 'Αμερικῆς ἐκδρομεῖς τῆς 'Οργανώσεως Γκάπα. Συνδεομένη μὲ τὸν πέραν τοῦ 'Ατλαντικοῦ 'Ελληνισμὸν μὲ δεσμοὺς ἀρρήκτους, παρακολουθοῦσα καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, χαρὰς εἰς τὸν ἐν 'Αμερικῇ περιοδεύοντα ἀπεσταλμένον της κ. Γενεράλην τὴν ἐν γένει ζωὴν των καὶ τὴν λαμπρὰν των πρόοδον ἐν τῇ ξένῃ, καὶ δι' εἰδικῆς καθ' ἑβδομάδα σελίδος ἀφιερωμένης εἰς τὸν ὑπερωκεάνειον 'Ελληνισμόν, αἰσθάνεται τὴν ζωηροτέραν χαρὰν τὴν στιγμὴν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀπόδημοι νοσταλγοὶ πατοῦν τὸ πάτριον χῶμα. Καὶ τοὺς ἀπευθύνει ἕνα ἐγκάρδιον «καλῶς ἤλθατε».

ΓΚΑΠΑ ΚΑΙ ΑΧΕΠΑ

(«'Εθνική», 11 Αὐγούστου, 1936).

«ΓΚΑΠΑ καὶ ΑΧΕΠΑ εἶναι δύο μεγάλαι 'Ελληνοαμερικανικαὶ ὀργανώσεις εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς 'Αμερικῆς. Διότι ἄλλαι ὀργανώσεις μικρότεραι κατ' ἀριθμοὺς μελῶν, ὀργανώσεις τοπικιστικαί, ὡς τῶν Λακεδαιμονίων, τῶν Τεγεατῶν, τῶν Κρητῶν, Θεσσαλῶν, Μακεδόνων, ὀργανώσεις ἐπαγγελματικαί, ἰδεολογικαὶ κλπ. εἶναι πλεῖσται ὅσαι. Αἱ ὀργανώσεις ΓΚΑΠΑ καὶ ΑΧΕΠΑ εἶναι ἀνεξαρτήτως τόπου καταγωγῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ἔχουσαι τμήματα εἰς πλείστας ὅσας πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Καὶ ἡ ΓΚΑΠΑ καὶ ἡ ΑΧΕΠΑ ἔχουν εἰς τὴν οὐσίαν των ἴσην καὶ 'Ελληνικότητα καὶ 'Αμερικανικότητα, ἴσην ἀφοσίωσιν, βαθυτάτην, δηλαδὴ ἀφοσίωσιν πρός τε τὴν πρώτην καὶ πρὸς τὴν δευτέραν Πατρίδα των. 'Αλλὰ θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ ΓΚΑΠΑ ἔχει χρωματισμὸν 'Ελληνικότητος, ἐνῷ ἡ ΑΧΕΠΑ κατὰ τὰς συζητήσεις τῶν συνελεύσεών της μεταχειρίζεται τὴν 'Αγγλικὴν γλῶσσαν καὶ δέχεται ὡς μέλη της καὶ 'Αμερικανοὺς τὴν καταγωγήν. Ὑπείκουν ἀμφότεραι εἰς τοὺς νόμους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐγγράφονται προθύμως πολῖται αὐτῶν καὶ οἱ ΓΚΑΠΑΝΣ καὶ οἱ ΑΧΕΠΑΝΣ, πιστεύουν εἰς τὰ 'Αμερικανικὰ ἰδεώδη ἑνὸς προηγμένου ἀνθρωπισμοῦ, ἄξιοι πάσης τιμῆς καὶ πάσης ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους τοῦ μεγάλου 'Αμερικανικοῦ Κράτους καὶ τοῦ Δαοῦ αὐτοῦ ὅταν ἐξέλθουν νὰ εἶναι ἀφοσιωμένοι καὶ εἰς τὴν πρώτην Πατρίδα των, τὴν 'Ελλάδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ψυχολογία καὶ ἡ διάκρισις εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην Χώραν, ὅπου ἀπὸ ἀποίκους ἐκ πολλῶν χωρῶν ἐσφυρηλατήθη "Εθνος νέον καὶ μέγα, μὲ ἰδιάζοντα πολιτισμόν, μὲ φλογερὰν φιλοπατρίαν, μὲ ζωηροτάτην φιλοδοξίαν νὰ πρωτοστατήσουν κατὰ πᾶν τὸ δυνατὸν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἰδεολογικὴν καὶ συναισθηματικὴν σημαίαν ἀναπεπταμένην μᾶς ἦλθον χθὲς χίλιοι ΓΚΑΠΑΝΣ. Καλῶς μᾶς ἦλθον. Τοὺς κατευόδωσαν εἰς Νέαν Γόρκην ἀδελφικῶς οἱ 'Αμερικανοὶ ἀκριβῶς διότι εἶναι καλοὶ "Ελληνες. Τοὺς ὑποδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἀδελφικῶς, διότι ἀκριβῶς εἶναι καλοὶ 'Αμερικανοί. Τὸ ζήτημα ὡς ἡμεῖς τὸ θέτομεν καὶ τὸ καθορίζομεν ἔχει καὶ ἀκριβεστάτην ἀκρίβειαν καὶ ἄπειρον σημασίαν καὶ σπουδαιότητα. "Αλλον καθορισμὸν δὲν θὰ τὸν ἀπεδέχοντο οἱ ΑΧΕΠΑΝΣ, ἀλλὰ καὶ οἱ ΓΚΑΠΑΝΣ αὐτοὶ θὰ τὸν ἀπέκρουον.

Καλῶς μᾶς ἦλθον τὰ φιλόστοργα καὶ πολύτιμα τῆς Ἑλλάδος τέκνα. Τὰ ὑποδέχεται ἡ πρώτη Πατρὶς των μὲ στοργὴν καὶ εὐγνωμοσύνην. Κανεὶς —ἂς εἶναι βέβαιοι— κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν λησμονεῖ πόσον ἀθρόως ἔσπευσαν ὡς στρατιῶται εἰς τοὺς πολέμους τῆς 'Ελλάδος, τόσον δὲ ἐπὶ ἔτη μακρὰ τὴν ἐτόνωσαν καὶ τὴν ἐνίσχυσαν τὴν πρώτην Πατρίδα των μὲ τὰ πολύτιμα καὶ ζωοποιὰ προϊόντα τῶν κόπων των, τῶν ἱδρώτων καὶ πόνων των εἰς ἐργασίας καὶ ἀγῶνας βιοπάλης τόσον σκληροὺς εἰς τὴν ξένην γῆν, τὴν νέαν τώρα Πατρίδα των. 'Αλλὰ καὶ ἐφεξῆς ἀναμένει πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἡ Ἑλλάς.

'Ως πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὑπερβάλλῃ εἰς ἐλπίδας κανεὶς βέβαια δὲν παραλογίζεται. Τὰ χρέη τῶν ἐδῶ οἰκογενειῶν των τὰ ἐπλήρωσαν, οἱ γονεῖς των κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν ἐπιζοῦν, τὰς ἀδελφάς των τὰς ἐπροίκισαν καὶ τὰς ὑπάνδρευσαν, τὰς ἰδίας των οἰκογενείας τὰς ἔχουν ἤδη μεθ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐργασίαι ἐκεῖ δὲν δίδουν τὰ ἄλλοτε κέρδη, πλὴν δὲ τούτων ὅλων καὶ μονιμώτερον καὶ καθολικώτερόν πως ἐκεῖ ἐγκατεστάθησαν. Φυσικὰ λοιπὸν τὰ ἐμβάσματα ἠλαττώθησαν. 'Αλλ' ἐνῷ τὰ ἐμβάσματα ἠλαττώθησαν δύνανται ἀξιόλογα νὰ αὐξήσουν καὶ νὰ ἐπεκταθοῦν αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις καὶ συναλλαγαὶ μεταξὺ 'Αμερικῆς καὶ 'Ελλάδος διὰ τῶν 'Ελληνοαμερικανῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ πάντα τρόπον τώρα συνδέονται καὶ μὲ τὴν 'Αμερικὴν καὶ μὲ τὴν 'Ελλάδα, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ μακρὰ ἔτη καὶ κατόπιν θὰ διατηρήσουν ἀσφαλῶς καὶ ἀναμφιβόλως δεσμοὺς ἀναμνήσεων, παραδόσεων, συμπαθειῶν, διατί ὄχι καὶ συναλλαγῶν καὶ ἐμπορικῶν σχέσεων μὲ τὴν 'Ελλάδα; "Εχουν δὲ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν πολλὰς καὶ καλὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας. Μὲ βάσιν θεμελιώδη τὴν Χριστιανικὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ βαπτίζωνται, νὰ νυμφεύωνται, νὰ προσεύχωνται εἰς τὸν Θεόν, νὰ συναντῶνται καὶ νὰ συνδέωνται διακεκριμένος καὶ ἰδιαιτέρως ὡς σύμβουλοι τῶν ναῶν καὶ συνδρομηταὶ αὐτῶν καὶ ὡς ἐκκλησίασμα, ἐκτὸς δὲ τῶν ναῶν μὲ πλοκάμους τὰς συγγενείας, τὰς ἀναμνήσεις, τὰς τοπικιστικὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις, θὰ διατηρήσουν οἱ "Ελληνες τῆς 'Αμερικῆς τοὺς πρὸς ἀλλήλους δεσμοὺς καὶ τοὺς πρὸς τὴν 'Ελλάδα δεσμούς των.

Καλῶς μᾶς ἦλθον οἱ ἀγαπητοὶ ΓΚΑΠΑΝΣ, τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἐκλεκτὰ καὶ φιλόστοργα, εἰς ἡμᾶς ὅλους τοὺς ἐδῶ "Ελληνας ἀδελφοὶ φίλτατοι. Ἡ Πατρίς των, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν, μὲ τὰ ζώπυρα τῆς ὁποίας ἐμεγάλωσαν, μὲ τὰ ἰδανικὰ τῆς ὁποίας αἱ ψυχαί των ἀνεπτύχθησαν, τοὺς ὑπεδέχθη μὲ ζωηρὰν χαρὰν καὶ μὲ στοργὴν γεμάτην ἀπὸ συγκίνησιν. Αἱ ἡμέραι τῆς ἐδῶ παρουσίας των θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς καὶ δι' ἡμᾶς ὅλους ἡμέραι δημιουργίας καὶ σφυρηλατήσεως ἐλπίδων καλλιτέρου 'Ελληνικοῦ μέλλοντος».

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(«"Εθνος», 14 Αὐγούστου, 1936).

«Μεταξὺ τῶν ἐκδρομέων τῆς «Γκάπας» περιλαμβάνονται καὶ πολλὲς 'Ελληνοπούλες ποὺ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν 'Αμερικήν, ἔρχονται δὲ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συγκίνησίς των εἶναι ἀπερίγραπτος, ὅπως τονίζει μία ἐξ αὐτῶν, ἡ Δὶς Μαρία 'Ηλιοπούλου:

—Στὴν 'Αμερική, λέγει, ἔχουμε μονάχα δημοτικὰ σχολεῖα 'Ελληνικά. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχαμε καὶ γυμνάσια, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκαζώμεθα νὰ φοιτοῦμε σὲ 'Αμερικανικά. Ἡ μόρφωσίς μας θὰ ἦταν τότε καθ' ὅλα 'Ελληνική. 'Αλλὰ καὶ πάλιν ὅλες μελετοῦμε καλὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἔθνους μας. Καὶ ἡ συγκίνησίς μας εἶναι ἀπερίγραπτος τώρα, τόσον γιατὶ ἤλθαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὶς ἰδιαίτερες πατρίδες τῶν γονέων μας, ὅσο καὶ περισσότερο γιατὶ ζωντανεύουν μέσα στὴ μνήμη σας ὅλες οἱ ἡρωϊκὲς σελίδες τῆς 'Ιστορίας μας. 'Επιστρέφοντας στὴν 'Αμερικὴ θὰ προπαγανδίσω ὅσο μπορῶ σὲ ὅλες τὶς φίλες μου νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἑλλάδα.

'Αλλὰ στὶς 'Ελληνοπούλες τῆς 'Αμερικῆς κάμνει ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τὸ γεγονὸς ὅτι ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται τὸ μεσημέρι.

—Αὐτό, λέγει ἡ Δὶς Ἡλιοπούλου, δὲν γίνεται στὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ δὲν κοιμούμεθα τὸ μεσημέρι. Καὶ δὲν μποροῦμε ἀκόμη νὰ συνηθίσωμε νὰ κοιμώμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν ἡμέρα. Ἔπειτα ἐδῶ ξενυχτοῦν πολύ, καθὼς βλέπουμε. Καὶ ἠρώτησε μὲ παιδικὴν ἀφέλειαν:

—Ἀλήθεια. Ποιὲς ὧρες ἐργάζονται ὅλοι αὐτοὶ οἱ ξενύχτηδες, ἀφοῦ τὴν ἡμέρα κοιμοῦνται καὶ τὴν νύχτα τὴν περνοῦν ἔξω στὰ τόσα κέντρα ποὺ διανυκτερεύουν;»

(«Ἐλεύθ. Βῆμα», 17 Αὐγούστου, 1936).

«Ὡραῖοι καὶ συγκινητικοὶ λόγοι ἠκούσθησαν κατὰ τὸ ἐπίσημον γεῦμα τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ὀργανώσεως «Γκάπα». Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς κ. Α. Μαρούλης ἐξῆρε τὸ πατριωτικὸν ἔργον τῆς Ὀργανώσεως, τὸ ὁποῖον συνεχίζεται ἀπροσκόπτως, παρ' ὅλην τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν, χάρις εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν μελῶν της καὶ τὴν ἀροσίωσίν των πρὸς τὰ πατριωτικὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη. Ἀπὸ τοὺς ἐκφωνηθέντας λόγους πρέπει νὰ ἐξάρωμεν ἰδιαιτέρως καὶ τὴν ὑπόμνησιν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ πρώην γερουσιαστὴς κ. Θ. Μαυρογορδάτος περὶ τοῦ πόθου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ συμφέροντος ὅπως οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ταξειδεύουν εἰς τὸν Ὠκεανὸν μὲ Ἑλληνικὴν σημαίαν. Ὑπόμνησιν ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πλέον ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ζητήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, συνδυασμένον, ὄχι μόνον μὲ τὴν ἐπιβατικὴν κίνησιν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν προϊόντων. Ἤδη ἔχει προκηρυχθῆ καὶ ἄλλος διαγωνισμός. Ἐὰν καὶ αὐτὸς ἀποτύχῃ, ὅπως οἱ προηγούμενοι, τότε πρέπει ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τὸ κράτος, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐξυπηρετεῖ αὐτὰ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου 800,000 Ἑλλήνων τιμοῦν τὴν γενέτειράν των καὶ κατέχουν διακριτικὴν θέσιν ἀνάμεσα εἰς τὸν πολιτισμὸν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν».

ΟΙ ΝΟΣΤΑΛΓΟΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΤΩΝ ΓΚΑΠΑΝΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ" ΔΙΑ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Ἡ διατήρησις τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν μεταναστῶν καὶ ἡ ἀλματικὴ πρόοδος τῆς Ὀργανώσεως «Γκάπα».—Ἡ συμβολικὴ εἴκών: «Καλὴ Πατρίδα». — Τί πρέπει νὰ γίνῃ διὰ τὴν τόνωσιν τοῦ εἰς Ἀμερικὴν ἐξαγωγικοῦ μας ἐμπορίου.—Ἀνάγκη διαφημίσεως.

(«Ἀκρόπολις», 18 Αὐγούστου, 1936).

«Ὅποιος παρευρέθη τὴν περασμένην Πέμπτην τὸ βράδυ στὸ γεῦμα τῶν Γκάπανς στὴν ταράτσα τοῦ («Ἀκροπὸλ Πάλας» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ κατάλαβε ὅτι εὑρίσκετο σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα τελείως διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν συνηθισμένην τῶν ἐπισήμων γευμάτων, ὅπου αἱ τυπικαὶ φιλοφρονήσεις κατὰ τὴν ὥραν τῶν προπόσεων οὐδέποτε ἐξέρχονται τῶν ὁρίων τῆς συμβατικότητος.

Ἐκεῖ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἀντιληφθῇ κανεὶς ὅτι οἱ θερμοὶ λόγοι τῶν ἐκδρομέων ποὺ ἐξέφραζαν τὴν χαρὰν των διότι εὑρίσκοντο εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ συγχρόνως τὴν ὑπερηφάνειάν των διότι εἶναι Ἕλληνες ἦσαν ἐκδηλώσεις εἰλικρινοῦς ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς κ. Ἀντώνιος Μαρούλης, ὄχι μὲ πομπώδεις φράσεις, ἀλλὰ μὲ ἁπλᾶ λόγια ἀνέφερεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει Ἑλληνικὴ Κοινότης εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ἐκκλησίαν της καὶ τὸ σχολεῖον της, δὲν μᾶς ἔμεινε ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία. Οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τόσα ἔτη παρέμειναν εἰς τὴν Ἀμερικήν, βιοπαλαίοντες σκληρά, ὄχι μόνον δὲν ἔχασαν τὴν ἐθνικήν των συνείδησιν εἰς τὸν στρόβιλον μιᾶς ζωῆς καὶ ἑνὸς πολιτισμοῦ τελείως διαφορετικοῦ ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας, ἀλλὰ τοὐναντίον διατηροῦν ἀμείωτον τὸν ἐθνισμόν των καὶ ἐνθυμίζουν παλαιὰ πατριωτικὰ πρότυπα.

Ἡ πεποίθησίς μας αὐτὴ ἐνισχύθη ἀκόμη περισσότερον μετὰ τὴν συνομιλίαν μας μὲ τὸν κ. Μαρούλην, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς δώσῃ μερικὰς ἐνδιαφερούσας πληροφορίας διὰ τὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Γκάπα εἰς τὴν Ἀμερικήν. «Καλὴ Πατρίδα», αὐτὴ εἶναι ἡ εὐχὴ τῶν Ἑλλήνων ὅταν συναντηθοῦν σὲ καμμιὰ γιορτὴ καὶ τσουγκρίσουν τὰ ποτήρια τους, μᾶς εἶπεν ὁ κ. Μαρούλης.

—Ἡ ἐπιστροφὴ στὴν Ἑλλάδα εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς ξενητευμένους μία διαρκὴς ἐπιθυμία, ἕνα ὄνειρο δυστυχῶς πολλὲς φορὲς ἀπραγματοποίητο, ἕνας σκοπὸς διὰ τὴν ζωήν μας.

Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρο, αὐτὴ ἡ νοσταλγία τῆς πατρίδος, μᾶς κάνει ὅσο μακρυὰ καὶ ἂν βρισκόμαστε ἀπὸ αὐτὴν νὰ προσπαθοῦμε νὰ δημιουργοῦμε ἕνα περιβάλλον ποὺ νὰ μᾶς τὴν θυμίζῃ. Αὐτὸς εἶναι, ἄλλος τε, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ συνέτεινε στὴν ἵδρυσι τῶν διαφόρων ὀργανώσεων.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως καὶ ἡ μεταπολεμικὴ ἀντιπάθεια τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τὸν καθολικισμόν, ἡ ὁποία ἐξελίχθη εἰς ἐχθρότητα γενικῶς κατὰ παντὸς ξένου καὶ περιέλαβε μοιραίως καὶ τοὺς Ἕλληνας, ἦτο ἕνας ἄλλος λόγος, ὁ ὁποῖος ἠνάγκασε τοὺς μετανάστας ἀδελφούς μας νὰ συσσωματωθοῦν. Εἰς τὸ Ἦστ Πίττσμπουργκ ἐσημειώθη ἡ πρώτη κίνησις, τῶν σαράντα Ἑλλήνων τῆς πόλεως ὀργανωθέντων εἰς σύλλογον, διὰ τοῦ ὁποίου κατώρθωσαν νὰ λύσουν εὐνοϊκῶς διάφορα ὑπὲρ αὐτῶν ζητήματα. Οἱ Ἕλληνες τῆς γειτονικῆς πόλεως Χόμστηντ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμά των καὶ τοιουτοτρόπως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ κίνησις αὐτὴ ἐπεξετάθη εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν Ἀμερικήν.

Τὴν μεγαλυτέραν της ἀνάπτυξιν ἡ Γκάπα ἔλαβε τὸ 1924 ὅταν ἔγινε πανἀμερικανικὴ καὶ ἰδίως τὸ 1929 ὅταν ἡ κρίσις δημιουργήσασα καὶ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων θύματα τοὺς ἔκαμε νὰ συσπειρωθοῦν διὰ νὰ ἀντεπεξέλθουν καλύτερα κατὰ τῶν δυσκόλων περιστάσεων.

Σήμερον ἡ Γκάπα ἀριθμεῖ ὡς μέλη 15,000 ἄνδρες καὶ 8,000 γυναῖκες, διατηρεῖ δὲ στοὰς καὶ διὰ τὰ τέκνα τῶν μελῶν, εἰς τὰς ὁποίας τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίζωνται μεταξύ των καὶ νὰ ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσαν των, καθὼς καὶ σχολεῖα εἰς τὰς πόλεις ὅπου δὲν ὑπάρχουν κοινοτικὰ καὶ ὅπου διδάσκονται ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τὴν Ἑλληνικήν.

Αἱ διάφοροι στοαὶ τῆς Γκάπα εἶναι ἀνεξάρτητοι μεταξύ των, ὑπαγόμεναι μόνον εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ὑπάτης στοᾶς τοῦ Πίττσμπουργκ, ὅπου ἐδρεύει καὶ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπή. Ἡ ἐπίσημος γλῶσσα τῶν συνεδριάσεων εἶναι ἡ Ἑλληνική, ἡ δὲ συζήτησις διεπομένη ἀπὸ αὐστηροὺς τύπους διεξάγεται ἠρέμως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συντείνει ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν πληρεστέραν ἐξέτασιν καὶ πλέον ἐπιτυχῆ λύσιν τῶν ἀναφυομένων ζητημάτων.

Στρατιωτική, ἄλλως τε πειθαρχία διέπει γενικῶς τὴν ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία ἐλέγχει καὶ τὸν ἰδιωτικὸν ἀκόμη βίον τῶν μελῶν της, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ παρεκτρεπόμενα, σπανίως, ἄλλως τε, ὑρίσαντα τιμωρίαν, ἡ ὁποία γενικῶς εἰς τὴν Ἀμερικὴν θεωρεῖται ὡς στιγματίζουσα ἀνεπανορθώτως: διαγράφονται τῆς ὀργανώσεως.

Ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν ἡ Γκάπα ὀργανώνει συχνὰ ἑορτάς, διὰ τῶν ὁποίων διατηρεῖται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ ἐθνικὴ συνείδησις. Ἡ ἑορτὴ δὲ τῆς 25ης Μαρτίου, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ κ. Μαρούλης, ἑορτάζεται ἐπιδεικτικώτατα καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπὸ ὅλας τὰς στοάς.

Ἡ ὅλη ὀργάνωσις τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον Ἀρχηγίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Σισιλιάνου, ὁ ὁποῖος ἐκτιμῶν τὴν ἐθνικὴν δρᾶσιν τῆς Γκάπα ἐχαρακτήρισε τὴν ὀργάνωσιν ὡς ψυχὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Εἰς τὴν ὀργάνωσιν μέλη δύνανται νὰ ἐγγραφοῦν μόνον Ἕλληνες. Συχνὰ ὅμως ἐγγράφονται μέλη ἐπίτιμα Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πραγματικοὶ φιλέλληνες.

«Δὲν ἀποδίδομεν ὅμως, μᾶς εἶπεν ὁ κ. Μαρούλης, εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, ἡ ὁποία τῆς δίδεται συνήθως. Φιλέλλην γιὰ μᾶς δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θαυμάζει τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ ὑπέροχα αὐτοῦ μνημεῖα. Φιλέλληνα θεωροῦμεν ἰδίως ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκτιμᾷ τὸν σύγχρονον Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς ἐργασίας του καὶ διὰ τῆς διαγωγῆς του».

Σήμερον, ἄλλως τε, οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἔχουν ἀπολύτως κανὲν παράπονον ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ποὺ τοὺς φιλοξενεῖ. Εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις διατηρεῖται ἀκόμη μία ἔμφυτος ἀντιπάθεια καὶ καχυποψία πρὸς τοὺς πλέον προσφάτους ἐκ τῶν μεταναστῶν, οἱ ὁποῖοι, ἄλλως τε, θεωροῦνται καὶ οἱ ξένοι εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ὅτι ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ δὲν φθάνει ποτὲ τὰ ὅρια τῆς ἀδικίας, οἱ διανοούμενοι ἔχουν ἀπόλυτον ἐκτίμησιν διὰ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον τῆς Ἀμερικῆς, ἐπὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ ὁποίου ὑπολογίζουν διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἰδεώδους Ἀμερικανικοῦ τύπου, ὁ ὁποῖος, κατ' αὐτούς, εὑρίσκεται ἀκόμη ἐν ἐξελίξει. Ἔχουν δηλαδὴ τὴν ἀντίληψιν ὅτι ὁ ἐξελιγμένος τύπος τοῦ Ἀμερικανοῦ θὰ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἀποτελεσθῇ σὺν τῷ χρόνῳ ἀπὸ τὸ κρᾶμα τῶν προτερημάτων τῶν διαφόρων φυλῶν αἱ ὁποῖαι ζοῦν εἰς τὴν χώραν των, ἀκριβῶς ὅπως ὁ θώραξ ἑνὸς θωρηκτοῦ πρέπει νὰ εἶναι στερεὸς καὶ ἀπρόσβλητος νὰ συντεθῇ ἀπὸ κράμα διαφόρων μετάλλων.

Μέχρι σήμερον φαίνεται ὅτι ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ δύναται νὰ προσφέρῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ ὑπέροχα προσόντα της εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἰδανικοῦ αὐτοῦ τύπου.

Αὐτή, ἄλλως τε, εἶναι ἡ γνώμη καὶ τῶν διανοουμένων, οἱ ὁποῖοι δὲν παραλείπουν τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν τρέφουν πρὸς τοὺς μετανάστας ἀδελφούς μας.

Ἕνα χαρακτηριστικὸν παράδειγμα μᾶς ἀνέφερεν ὁ κ. Μαρούλης. Ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Σικάγου εἰς δημοσίαν συγκέντρωσιν ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του διότι καθ' ὅλον τὸ μέχρι τοῦδε διάστημα τῆς ἐξασκήσεως τοῦ λειτουργήματός του δὲν συνήντησε περίπτωσιν ἐγκλήματος Ἑλληνίδος διωκομένης δι' ἀνήθικον πρᾶξιν. Συνεχάρη δὲ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοὺς Ἕλληνας διὰ τὰς οἰκοτοὺς ἐπιτρέπουν νὰ φθάσουν εἰς τόσον ἀξιοθαύμαστα ἀποτελέσματα.

Τὴν συμπάθειαν αὐτὴν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον θέλομεν νὰ ἀποδώσωμεν ἐν μέρει καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν λαμβάνουν τὰ ἑλληνόπουλα κατὰ τὰ τέσσαρα πρῶτα ἔτη, ὅση εἶναι ἡ φοίτησις τῶν εἰς τὰ ἑλληνικὰ κοινοτικὰ σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς.

Πέραν τῆς τετραετοῦς αὐτῆς φοιτήσεως δὲν ὑπάρχει τρόπος καὶ ἐὰν ἀκόμη θέλουν οἱ γονεῖς νὰ δώσουν εἰς τὰ τέκνα των εὐρυτέραν ἑλληνικὴν μόρφωσιν λόγῳ ἐλλείψεως σχολῶν. Δὲν ἐπιθυμοῦν ὅμως καὶ πολὺ νὰ ἐπιβάλλουν εἰς τὰ τέκνα των μόρφωσιν διαφορετικὴν ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ τοὺς χρησιμεύσῃ ἀσφαλῶς περισσότερον εἰς τὸ στάδιον τῶν ἐν Ἀμερικῇ. Διότι, ὅπως μᾶς ἐξήγησε ὁ κ. Μαρούλης, ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἔχει ἀνάγκην καλῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι νὰ καθέξουν ὑψηλὰς θέσεις καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ δύνανται νὰ ἐνισχύσουν καὶ νὰ ὑποστηρίξουν ἠθικῶς τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ κ. Μαρούλης μᾶς ὡμίλησε διὰ τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα καὶ τὴν διάδοσίν των εἰς τὴν Ἀμερικήν.

«Ἡμεῖς, μᾶς εἶπε, δὲν θὰ εἴχωμεν καμμίαν ἀντίρρησιν νὰ ἐργασθοῦμε διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν προϊόντων, ἀλλὰ δυστυχῶς λείπει τελείως ἡ ὀργάνωσις ἡ ὁποία θὰ τὴν διηυκόλυνε. Δὲν γνωρίζομεν κἂν ποῖα εἶναι τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ τὰ διαφημίσῃ.

«Ἄλλως, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν εἶναι ὅτι ἡ βάσις τῆς ἐπιτυχίας διὰ τὴν Ἀμερικὴν τοὐλάχιστον εἶναι ἀφ' ἑνὸς ἡ διαφήμισις καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ εὐπρόσωπος συσκευασία.

«Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαφήμισιν, πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ εἰδικούς, οἱ ὁποῖοι νὰ γνωρίζουν τὸν τρόπον νὰ ἑλκύσουν τὴν προσοχὴν τῶν Ἀμερικανῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν συσκευασίαν, πρέπει νὰ φθάνῃ τὰ ὅρια καὶ τῆς πολυτελείας ἀκόμη. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι πολὺ παράξενοι διὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Φθάνει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὑπάρχουν προϊόντα τῶν ὁποίων ἡ συσκευασία κοστίζει περισσότερον ἀπὸ αὐτὰ ταῦτα.

«Φροντίσατε νὰ ἐργασθῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἕλλην εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐνισχύσῃ αὐτὴν τὴν προσπάθειαν.

«Ἄλλως τε, κατέληξεν ὁ κ. Μαρούλης, κάθε ἑλληνικὴ ἐπιτυχία ἔχει ἄμεσον εὐνοϊκὸν ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς θέσεώς μας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τὴν κολοσσιαίαν ἀπήχησιν ποὺ εἶχαν οἱ θρίαμβοι τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐτῶν 1912—1913. Βλέπετε ὅτι συνδεόμεθα ἀρρήκτως μὲ τὴν Ἑλλάδα ὄχι μόνον ἠθικῶς ἀλλὰ καὶ οἰκονομικῶς. Ἔχομεν κάθε συμφέρον νὰ τὴν βλέπωμεν προοδεύουσαν καὶ ἐξελισσομένην ὅπως τοὐλάχιστον συμβαίνει ὡς τώρα».

ΑΛΚ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ».

ΟΙ "ΓΚΑΠΑΝΣ"

(«Ἐλεύθ. Βῆμα», 29 Σεπτεμβρ. 1936).

«Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μεθαυριανῆς ἀναχωρήσεως τοῦ προεδρείου τῆς ἑλληνοαμερικανικῆς ὀργανώσεως «Γκάπα» δι' Ἀμερικήν, παρετέθη χθὲς εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἀρκετὰ μέλη τῆς ἐνταῦθα ὀργανώσεως καὶ τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς κ. Α. Μαρούλης κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἐξέφρασε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν διὰ τὴν γενομένην ὑποδοχὴν τῶν ἑλληνοαμερικανῶν, καθὼς ἐπίσης πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὸν ἑλληνικὸν τύπον, ὁ ὁποῖος περιέβαλε πάντοτε μὲ στοργὴν τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων. «Τὰς ἐντυπώσεις, καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ —ἐτόνισε— θὰ τὰ διακηρύξω εἰς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενεῖς».

Οἱ «Γκάπανς» ἀναχωροῦν μεθαύριον ἐκ Πατρῶν μὲ τὸ ἰταλικὸν «Σατούρνια».

ΤΟ ΒΑΣΚΑΜΕΝΟ ΜΟΥΛΑΡΙ

'Υπὸ Β. ΑΣΤΕΡΙΑΔΟΥ

Καλὴ μέρα Γιατρέ! κάτι ἀργὰ στὴ δουλειὰ σήμερα. —Καλημέρα Θανάση.—Μοῦ ἔμεινε ἀπὸ χθὲς στὸ ἀμπέλι ἕνα κομμάτι ἄσκαφτο, καὶ πάω σήμερα νὰ τὸ ἀποτελειώσω. —Αἴ, ὥρα καλὴ καὶ στοὺς δυό σας. 'Ο Γιατρὸς ποῦ δὲ συνήθιζε νὰ μένῃ χρεώστης, μὰ φρόντιζε πάντα νὰ πληρώνῃ τοὺς μετρητοῖς, καὶ πολλὲς φορὲς καὶ μὲ τὸν τόκο, δὲν ἄργησε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀπάντησι. —Εὐχαριστῶ, Θανάση, καὶ σ' εὐχαριστάει καὶ ὁ συνάδελφός σου ποῦ τὸν ἔχω καβάλλα, γιατὶ δὲ ξέχασες νὰ τοῦ πῆς καὶ αὐτουνοῦ ὥρα καλή! —Καὶ μὲ ἕνα ντέ-ε-ε-έ πρὸς τὸ γάϊδαρό του νὰ ξεκινήσῃ τράβηξε γιὰ τὸ ἀμπέλι.

'Ο Γιατρὸς θὰ ἦτανε πενηντάρης, ξερακινός, καὶ μὲ ψαρρὰ μαλλιά. Τὰ πόδια του ὅπως ἦσαν μακριά, ἔκαμναν τὴν ἐντύπωσι ὅταν ἔβγαινε καβάλλα στὸ γάϊδαρό του, ὅτι δὲ στέκονταν στὸν ἀέρα, ἀλλὰ σέρνονταν στὴ γῆ. Ἦτανε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ ἀνάπαυσις. Ἂν δὲν ἦτανε ἀπασχολημένος μὲ τὰ ἀμπέλια, θὰ πήγαινε στὸ δάσος γιὰ ξύλα, κι' ὅταν ὁ καιρὸς δὲν τὸ ἐπέτρεπε καὶ αὐτό, κάτι θὰ εὕρισκε νὰ κάμῃ στὸ σπίτι. Μὲ ὅλη ὅμως τὴ φιλεργία του, μόλις κατάφερνε νὰ τὰ φέρῃ βόλτα. Ὄχι πῶς ἀφήκε ποτὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του νὰ πεινάσουν ἢ νὰ φορέσουν ξεσχισμένα ροῦχα, ἀλλὰ πάντα μὲ δυσκολία τὰ κατάφερνε. Καλόκαρδος καὶ ἑτοιμόλογος ὅπως ἦτανε, εἶχε γίνῃ ἀγαπητὸς σ' ὅλη τὴ γειτονιά. Ἡ ἑτοιμολογία του αὐτή, ἔκαμε τοὺς γνωστούς του νὰ προσπαθοῦν νὰ εὕρουν ἀφορμὴ νὰ τὸν πειράξουν, γιατὶ οἱ ἔξυπνες ἀπαντήσεις ποῦ ἔδιδε τοὺς εὐχαριστοῦσαν. Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ συνήθιζε νὰ τὸν πειράζῃ πειὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἦτανε ὁ γειτονάς του ὁ Δημήτρης ὁ Τραχανᾶς. Αὐτὸς ἦτανε ἐκεῖνος ποῦ τοῦ ἔδωκε καὶ τὴ προσωνυμία τοῦ Γιατροῦ. Καὶ ἡ προσωνυμία κόλλησε σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο. Ἕνα πραγματικὸ γιατρό, μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ κανένας καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ τὸν προσφωνήσῃ μὲ τὸ ὄνομά του, αὐτὸν ὅμως ποτέ. Μ' αὐτὸν τὸ γιατρὲ ἔδινε καὶ ἔπερνε ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ. Καὶ νὰ ἔκαμνε τοὐλάχιστον τὸ ψευτογιατρό, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι τὸν κάμνουν, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτανε ὑποφερτό, μὰ αὐτὸς ἂν ἦτανε τίποτε ποῦ δὲν ἐπεχείρησε ποτὲ στὴ ζωή του νὰ ἐξασκήσῃ, αὐτὸ ἦτανε ἡ θεία τέχνη τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Μιὰ φορὰ μόνο πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, θέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ κάποια πρωτότυπη καὶ ἀποτελεσματικὴ μέθοδο θεραπείας, ἀλλὰ καὶ τότε ἡ δρᾶσίς του ἐστράφη πρὸς τὴν κτηνιατρικὴ καὶ ὄχι στὴν κυρίως ἰατρική. Αὐτὸ καὶ μόνο ἄρκεσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὸν τίτλο τοῦ γιατροῦ. Ἡ μέθοδός του, ὅπως ὁ ἀναγνώστης δὲ θὰ ἀργήσῃ νὰ ἀντιληφθῇ, καὶ πρωτότυπη ἦτανε καὶ ἀποτελεσματικὰ ἀπεδείχθηκε. 'Ο Γιατρός, τὸν λέγω καὶ ἐγὼ Γιατρό, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια τὸ ὄνομά του μὲ διαφεύγει, εἶχε ἕνα μουλάρι ποὺ ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς ράτσας του. Τὸ εἶχε ἀγοράσῃ μικρὸ ἀπὸ τὴν ἐμποροπανήγυρι καὶ τὸ μεγάλωσε ὅπως μεγάλωνε καὶ τὰ παιδιά του. Τὸ εἶχε μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Χόρτο τοῦ μάζευε πάντα ἄφθονο καὶ τὸ καλλίτερο. Τὸ κριθάρι του ποτὲ δὲν τοῦ τὸ στέρησε. Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ ἀγαπήσῃ τέτοιο ζῶο; Μόνο ποῦ δὲ μιλοῦσε. Ἥσυχο, μὲ δύναμι καὶ ἀντοχὴ σχεδὸν ἀπίστευτη καὶ μὲ μιὰ σίγουρη περπατησιά, ποῦ τὸ ἔκαμνε νὰ ἀνάβαίνῃ τὰ κατσάβραχα σὰν ἀγριοκάτσικο, ἦτανε χωρὶς ὑπερβολή, τὸ καλλίτερο μουλάρι σ' ὅλη τὴν ἐπαρχία.

Οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι ὅταν πήγαιναν νὰ κάνουν περιοδεία στὰ ὀρεινὰ χωριὰ τῆς ἐπαρχίας, προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο, νὰ πάρουν μὲ τὸ ἀγῶγι τὸ μουλάρι τοῦ Γιατροῦ.

Ἂν καὶ τὰ χρήματα ποῦ προσπορίζονταν ἀπὸ τὰ ἀγώγια αὐτά, δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητα, ἐν τούτοις δὲν ἔδιδε τὸ μουλάρι του, παρὰ σὲ ἀνθρώπους ποῦ ἤξευρε ὅτι θὰ τὸ περιποιηθοῦσαν καλά. Ἕνα πρωῒ πῆγε στὸ ἀχοῦρι γιὰ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ ἔξω στὴ βρύση νὰ τὸ ποτίσῃ, καὶ νὰ πάῃ κατόπι στὸ ἀμπέλι. Τὸ μουλάρι μὲ δυσκολία σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, καὶ τὸ χορτάρι ποῦ τοῦ εἶχε βάλλῃ στὸ παχνὶ ἦτανε ἀπείραχτο. Στάθηκε μὲ τὰ αὐτιὰ πεσμένα, καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἕνα βλέμμα παραπονιάρικο σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ἐκφράσῃ ὅλο τὸν πόνο ποῦ αἰσθάνονταν. Δὲ χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς τὸ μουλάρι ἦτανε ἄρρωστο γιὰ καλά. Τὸ πῆγε ἀμέσως στὸν πεταλωτή. Κτηνίατροι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχαν, καὶ ὅπως οἱ κουρεῖς ἐξασκοῦσαν καὶ τὴν ὀδοντοϊατρική, ἔτσι καὶ οἱ πεταλωταὶ ἐξασκοῦσαν καὶ τὴ κτηνιατρική. 'Ο πεταλωτὴς τὸ κύτταξε προσεχτικά, κούνησε τὸ κεφάλι του, καὶ μὲ μιὰ σοβαρότητα καθηγητοῦ τῆς Σορβώνης ἔσπευσε νὰ ἐκφέρῃ τὴ γνώμη του — Βασκαμένο εἶναι τὸ μουλάρι σου. — Μὰ πῶς εἶναι βασκαμένο, χριστιανέ μου, ἀφοῦ τοῦ ἔχω ἕνα σωρὸ φυλαχτά! —Φυλαχτὰ-ξεφυλαχτά, βασκαμένο εἶναι. Εἶναι μάτια ποῦ δὲ λογαριάζουν φυλαχτά. Τὶ πεταλωτὴς εἶμαι 'γώ, ἂν δῶ ἕνα ζῶο βασκαμένο καὶ δὲ τὸ καταλάβω;

'Ο Γιατρὸς ἀφοῦ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ τὸ μουλάρι του, ἔφυγε γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὶς συμβουλὲς τοῦ πεταλωτοῦ. Ἂν καὶ δὲν παρέλειψε κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἀντιφάρμακα κατὰ τῆς βασκανίας, ἐν τούτοις τὸ μουλάρι, ἀντὶ νὰ καλλιτερεύσῃ, ὅσο πήγαινε καὶ χειροτέρευε. Τὸ ἀπόγευμα τὸ πῆγε σὲ κάποιον ἄλλο πεταλωτὴ γιὰ νὰ πάρῃ καὶ αὐτουνοῦ τὴ σοφὴ γνώμη. Τὸ ἐξήτασε καὶ αὐτὸς καλὰ καὶ εὑρέθη σύμφωνος μὲ τὸ συνάδελφό του ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν, διεφώνησεν ὅμως ριζικῶς ὡς πρὸς τὴν μέθοδον τῆς θεραπείας.—Εἴκοσι πέντε χρόνια κάνω τὸν πεταλωτή, καὶ δὲν εἶδα κανένα βασκαμένο ζῶο, νὰ γίνῃ καλὰ μὲ τὶς ἀρλοῦμπες ποῦ σοῦ εἶπε αὐτὸς νὰ κάμῃς. —Καὶ τί λὲς σὺ νὰ κάνω; —Τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχεις νὰ κάνῃς ἂν θέλῃς τὸ μουλάρι σου νὰ ζήσῃ εἶναι νὰ τὸ τρομάξῃς. Ὅσο πειὸ πολὺ τρομάξῃ, τόσο γρηγορώτερα θὰ φύγῃ τὸ κακὸ ἀπὸ μέσα του. Ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι, καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται, ποιὸς θὰ ἦτο ὁ καλλίτερος τρόπος, νὰ τρομάξῃ τὸ μουλάρι. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καὶ τόσο εὔκολο, γιατὶ τὸ μουλάρι του, δὲν ἦτανε ἀπὸ 'κεῖνα ποῦ τρομάζουν μὲ τὸ τίποτε. Συμβουλεύθηκε τοὺς γειτόνους του, καὶ ὁ ἕνας τοῦ ὑπέδειξε τὸν ἕνα, καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἄλλο τρόπο, μὰ κανενὸς ἡ συμβουλὴ δὲν τοῦ φάνηκε ἱκανοποιητική. Ἔξαφνα κάποια σκέψις τοῦ κατέβηκε, ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ χαμογελάσῃ ἀπὸ εὐχαρίστησι. Πῆγε στὸ σπίτι, ξεκρέμασε ἀπὸ τὸ τοῖχο μιὰ κουμπούρα τεραστίων διαστάσεων, ἐπῆρε λίγο μπαροῦτι καὶ μερικὰ κουρέλια καὶ τὴ γέμισε. Ἔβγαλε τὸ μουλάρι στὴν αὐλή, τὸ ἔδεσε καλὰ ἀπὸ ἕνα δένδρο, καὶ ἀφοῦ στάθηκε στὰ πλάγια, τὸ σκόπευσε στὸ αὐτί γιὰ νὰ ἀκούσῃ καλλίτερα τὸ κρότο, καὶ νὰ τρομάξῃ πειὸ πολύ. Σήκωσε τὴ σκανδάλη καὶ τράβηξε. Ἡ κουμπούρα του, ποῦ διακρίνονταν γιὰ τὸ θόρυβο ποῦ ἔκαμνε τὴ φορὰ αὐτὴ ἔσπασε κάθε ἄλλο προηγούμενο ρεκόρ, καὶ ἡ ἐκπυρσοκρότησίς της ἐμοιαζε μᾶλλον μὲ τὴν ἐκπυρσοκρότησι ὀρεινῆς πυροβολαρχίας, παρὰ κουμπούρας. Ὁ γιατρὸς μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὸ κρότο, ποὺ σχεδὸν τὸν ξεκούφανε, καὶ ἀπὸ τὸ τίναγμα ποῦ κόντεψε νὰ τοῦ ἐξαρθρώσῃ τὸν ὦμο, εἶδε τὸ μουλάρι του ξαπλωμένο χάμω, νὰ τινάζῃ σπασμωδικὰ τὰ πόδια στὸν ἀέρα καὶ τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ σὰν ποτάμι ἀπὸ τὰ ρουθούνια του. Ἡ κουμπούρα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος στὴ θέσι του. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὸ τί εἶχε συμβῇ. Ἡ κουμπούρα ἦτανε γεμάτη ἀπὸ χρόνια, χωρὶς ὁ γιατρὸς νὰ τὸ ξέρῃ, καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὴν ξαναγέμισε ὅπως εἴδαμε.

Ὁ Δημήτρης ὁ Τραχανᾶς ἦτανε ὁ πρῶτος ποῦ ἔτρεξε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Τὸν ἐβοήθησε νὰ γδάρῃ τὸ μουλάρι, καὶ κατόπι τὸ φόρτωσε στὰ ἁμάξι του, καὶ πῆγαν ἔξω στὴν ἐρημιὰ νὰ τὸ πετάξουν. Στάθηκε μὲ ἄλλα λόγια στὴ δυστυχία τοῦ Γιατροῦ, ὄχι ἁπλῶς σὰν καλὸς φίλος, ἀλλὰ σὰν συγγενής. Τὸ πετσὶ τὸ πούλησε στὸ βυρσοδέψη, καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦ πῆρε καὶ μὲ μερικὰ ἄλλα ποῦ κατάφερε νὰ ἐξοικονομήσῃ, ἀγόρασε τὸ γάϊδαρο ποῦ τὸν εἴδαμε νὰ καβαλλικεύῃ. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ λύπη γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ μουλαριοῦ μετριάσθηκε, ὁ ἴδιος πάλι ὁ Δημήτρης ὁ Τραχανᾶς, ἦτανε ἐκεῖνος ποῦ ἄρχισε νὰ τὸν ἀποκαλῇ δημοσία ὡς Γιατρό. Ἀπὸ τότε τὸ ὄνομά του ὅπως εἴδαμε περιέπεσε σὲ ἀχρηστία, καὶ κανένας δὲν τὸ ξαναμεταχειρίσθηκε. Στὴν ἀρχὴ θύμωνε, μὰ εἶδε πῶς μὲ ὅλο τὸν κόσμο, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ βάλῃ. Ὅπως λέγει ἄλλως τε καὶ ἡ παροιμία, «κάλλιο νὰ βγῇ τὸ μάτι σου παρὰ τὸ ὄνομά σου».

Ἔτυχε κάποτε, ὅταν τὸ ὄνομα ἦταν ἀκόμα σχετικῶς νέο, νὰ τὸν πῇ Γιατρὸ κάποιος, τὸν ὁποῖον αὐτὸς δὲ χώνευε, καὶ παραφέρθηκε. Ὁ Δημήτρης ὁ Τραχανᾶς ποῦ ἔτυχε νὰ εἶναι παρών, αἰσθάνθηκε τὴν εὐθύνη ποῦ εἶχε ὡς νουνός, καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπεμβῇ γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ. —Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Γιατρέ, τοῦ εἶπε ἐνῷ στὰ μάτια του ἀντανακλούνταν ὅλη ἡ πονηρία του, —τί φωνάζεις; Ἐδῶ ὁ Χατζη-Παναγιώτης ξόδεψε τὰ μαλλιοκέφαλά του, νὰ στείλῃ τὸ υἱό του νὰ σπουδάσῃ στὴ Βιέννη, μόνο καὶ μόνο νὰ ἀξιωθῇ νὰ ἀκούσῃ νὰ τὸν ποῦν Γιατρό. Καὶ δὲ τὰ κατάφερε, γιατὶ ὁ προκομένος ὁ υἱός του, ἀφοῦ ἔμεινε πέντε ὁλάκερα χρόνια στὴ Βιέννη, γύρισε χωρὶς δίπλωμα. Ἐσὺ πῆρες τὸ τίτλο, καὶ δὲ σοῦ στοίχισε παρὰ ἕνα μουλάρι μόνο, καὶ φωνάζεις ἀκόμα, ἀντὶ νὰ εὐχαριστῇς τὸ Θεό!

Baltimore, Md.

Ο ΕΡΜΗΣ

(Περίληψις τοῦ προηγουμένου. — 'Ο Ἑρμῆς εἶναι πράγματι ὁ πυληδόκος θεός, ὁ ἐραστὴς τῆς Ἔρσης (τῆς δρόσου), ὁ πατὴρ τοῦ Κεφάλου (τῆς κεφαλῆς τῆς ἡμέρας). Εἶναι ὁ θυρωρὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἄνεμος τῆς πρωΐας, ὅστις προηγεῖται καὶ ἀναγγέλλει τὴν αὐγήν).

Εἷς τὸν 'Ομηρικὸν ὕμνον, ὁ Ἑρμῆς δὲν εἶναι μόνον ὁ κλέπτης ὁ ὁποῖος ἁρπάζει τὸ ποίμνιον τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶναι προσέτι ὁ ἐφευρέτης τῆς λύρας. 'Ο ποιητὴς μᾶς παρέχει κατὰ πρῶτον τὴν ἱστορίαν τῆς κατασκευῆς τῆς ἀρχικῆς λύρας, ἥτις ἐγένετο ἐκ τοῦ ὀστράκου μιᾶς χελώνης, ὡς ἐδείκνυε τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἐδίδετο συχνὰ εἰς τὸ μέρος τοῦ ὀργάνου τούτου τὸ ὁποῖον ἔφερε τὰς χορδάς. 'Ο νεαρὸς θεός, μόλις ἐξελθὼν ἐκ τοῦ λίκνου του, διακρίνει μίαν χελώνην, ἡ ὁποία πρὸ τοῦ σπηλαίου τῆς Μαίας ἔβοσκεν εἰς τὴν ἀνθισμένην χλόην ὅπου ἐσύρετο βραδέως. Εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὴν συνάντησιν αὐτὴν καὶ χαιρετίζει τὸ ζῶον μὲ τὸ ποικιλόχρουν ὄστρακον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ μεταφορφωθῇ εἰς τὰς χεῖρας του εἰς προσφιλὲς διασκεδαστικὸν ὄργανον. Ἀμέσως τὸ λαμβάνει καὶ τὸ μεταφέρει εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔπειτα μὲ μίαν σμίλην ἐκ στίλβοντος σιδήρου ἀφαιρεῖ τὸ σῶμα τοῦ ζώου. Κόπτει κατόπιν στελέχη καλάμων διαφόρου μεγέθους, τὰ διαπερᾷ διὰ τῆς ράχεως τῆς χελώνης, τριγύρω τεντώνει δέρμα βοός, τοποθετεῖ τὸ μαγάδιον μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ ὀργάνου καὶ προσαρμόζει ἐπ' αὐτοῦ ἑπτὰ ἁρμονικὰς χορδὰς κατασκευασμένας ἀπὸ ἔντερα ἀμνάδος.

'Αλλ' ἡ λύρα τὴν ὁποίαν ἐφεῦρεν ὁ Ἑρμῆς, δὲν μέλλει νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ εἰς χεῖράς του. Μετὰ τὴν κλοπὴν τῶν βοῶν ὁ θεὸς κρούει τὰς χορδὰς τῆς λύρας του διὰ νὰ καταστείλῃ τὴν ὀργὴν τοῦ 'Απόλλωνος. 'Ο θεὸς τοῦ ἄσματος καὶ τῆς ποιήσεως, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χοροῦ τῶν Μουσῶν, καταλαμβάνεται ὑπὸ τέρψεως καὶ θαυμασμοῦ ἀκούων τὴν γλυκεῖαν ταύτην μελῳδίαν καὶ δὲν συγκρατεῖ τὴν ζηλοτυπίαν του διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Ἑρμοῦ. 'Ο Ἑρμῆς, χωρὶς νὰ περιμένῃ παρακλήσεις, παραδίδει τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ 'Απόλλωνος, ὡς ἐγγύησιν τῆς μετ' αὐτοῦ συνδιαλλαγῆς του. 'Ο Φοῖβος τότε δίδει εἰς αὐτὸν νὰ κρατῇ λάμπον μαστίγιον καὶ τὸν διατάσσει νὰ φροντίζῃ διὰ τὰς θείας δαμάλεις. Ἔκτοτε ὁ 'Απόλλων γίνεται ὁ θεὸς τῆς κιθάρας καὶ ὁ Ἑρμῆς ὁ θεὸς προστάτης τῶν ποιμνίων, οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν ἀθανάτων εἶναι εἰς τὸ μέλλον προσφιλέστερος εἰς τὸν 'Απόλλωνα ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς Μαίας καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἑρμῆς οὐδένα ἀγαπᾷ τόσον πολύ, ὅσον τὸν υἱὸν τῆς Λητοῦς. Τοιουτοτρόπως τερματίζεται ἡ μεταξὺ των ἔρις.

'Η ἐφεύρεσις τῆς λύρας εἶναι γεγονὸς μυθολογικὸν τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀρχικὴν φύσιν τοῦ Ἑρμοῦ. Εἷς ὅλας τὰς μυθολογίας οἱ θεοὶ τοῦ ἀνέμου παρίστανται ὡς ἀοιδοὶ καὶ μουσικοί. Ἡ ἐξομοίωσις τῶν ἁρμονικῶν θορύβων τῶν ἀνέμων πρὸς τοὺς ἤχους τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς ἢ τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοσιν ταύτην.

'Απεδίδετο εἰς τὸν Ἑρμῆν καὶ ἄλλη ἐφευρεσις. Κατὰ τὸν 'Ομηρικὸν ὕμνον, ὁδηγεῖ πλησίον τῆς ἑστίας τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἤναψε δύο δαμάλεις, τὰς ὁποίας ρίπτει κάτω καὶ τὰς θυσιάζει. Χωρίζει τὰς σάρκας, τὰς ψήνει καὶ τὰς διαιρεῖ εἰς δώδεκα μερίδας, προωρισμένας διὰ τοὺς δώδεκα μεγάλους θεούς. Μνημεῖα τινὰ τὸν παριστάνουν μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ νεανίου τοῦ ὁποίου ἡ δεξιὰ χεὶρ κρατεῖ κύπελλον διὰ τὰς σπονδὰς ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς σύρει ἐκ τῶν κεράτων κριὸν διὰ νὰ τὸν θυσιάσῃ. 'Ο θεὸς τοῦ ἀνέμου ἐσχετίζετο κατ' ἀνάγκην πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν θυσιῶν. Μήπως ὁ ἄνεμος δὲν ζωογονεῖ τὴν φλόγα τῆς ἱερᾶς ἑστίας καὶ δὲν φέρει εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν καπνὸν τῶν θυσιῶν, ἀποκαθιστῶν τοιουτοτρόπως μίαν θαυμασίαν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ τῶν λατρευτῶν των; Ἡ αὐτὴ ἀντίληψις ἐξηγεῖ τὰ διάφορα ἔργα τοῦ Ἑρμοῦ. Εἷς τὰ 'Ομηρικὰ ποιήματα ὁ ἄνεμος συχνὰ παριστάνεται ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Διός. 'Ο Ἑρμῆς λοιπὸν εἶναι ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ταχυδρόμος του, ὁ ὑπηρέτης του. Πτερωτὸς ὡς οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου, διατρέχει τὸ διάστημα ἐν ἀκαρεῖ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς αὐτόν.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΑΡΟΥΔΗ
Ἀρχηγοῦ τῆς τελευταίας Ἐκδρομῆς μας εἰς Ἑλλάδα.

Πολλοὶ γνωστοὶ διὰ τὴν δύναμιν τοῦ καλάμου των προσεπάθησαν ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς νὰ περιγράψουν τὴν μαγείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν γοητείαν τῶν ὑπεροχων τοπίων τῆς Ἑλλάδος καὶ τούτου ἕνεκεν οὔτε κἂν ἀποπειρῶμαι νὰ περιγράψω πόσον μᾶς ἐσαγήνευσαν αἱ φυσικαὶ καλλοναὶ τῆς Ἑλλάδος. Τὴν γοητείαν τῆς Ἑλλάδος μόνον νὰ αἰσθανθῇ τις δύναται καὶ οὐχὶ νὰ περιγράψῃ. Βεβαιῶ ὅμως ὅλους ἐκείνους οἵτινες δὲν ἠθιώθησαν, ὡς ἐγώ, ἐπὶ ἓν τέταρτον τοῦ αἰῶνος καὶ πλέον νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν θεσπεσίαν χώραν μας, ὅτι ἐλησμόνησαν τὰ φυσικὰ θέλγητρά της,

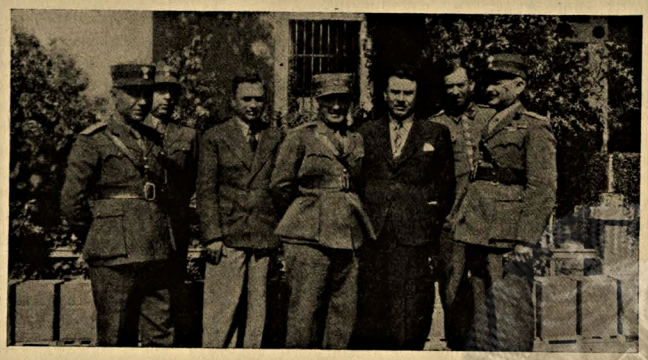

Τὸ Ἐπιμελητεῖον τῶν Συνεργείων τῆς Γενικῆς Ἀποθήκης Στρατοῦ.— Εἰς τὸ μέσον ὁ Συνταγματάρχης Αἰμίλιος Σκαρβέλης, μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκδρομῆς. Οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ εἶναι οἱ κ. κ. Βασίλ. Γκίκας, Ταγματάρχης, Ἀνδρέας Πανάγης, Ταγματάρχης, Τεχνικὸς Ἐπόπτης, Νικόλ. Γεωργόπουλος, Λοχαγός, Ὄθων Θωμᾶς, Λοχαγὸς καὶ Γεώργιος Φραντζεσκάκης, Ταγματάρχης.

ἀδιάφορον πόσον πεπεισμένοι εἶναι περὶ τοῦ ἐναντίου. Ἐπαναλαμβάνω δὲ ὅ,τι καὶ ὁ ἰατρὸς Κυρίτσης ἐτόνισεν ὅτι μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔστω καὶ ὀλιγοχρόνιος, ζωογονεῖ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ συνιστῶ θερμῶς εἰς ὅσους δύνανται νὰ μὴ ἀναβάλλουν ἐπὶ πλέον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πόθου των τούτου μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι τὰ ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς των ἀγαθὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλητέρα τῶν ἐξόδων τοῦ ταξειδίου.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι παρέμεινα ὀλίγον χρόνον εἰς Ἑλλάδα ἵνα αἱ ἐντυπώσεις μου ἔχουν τὸ κῦρος ἐκείνων οἵτινες εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ παραμείνουν ἐπὶ μακρὸν διάστημα. Πάντως διέθεσα κάθε στιγμὴν καὶ ὥραν τῆς ἐν Ἑλλάδι παραμονῆς μου ἵνα γνωρίσω τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκφέρω γνώμην ὁπωσδήποτε ἔγκυρον. Προσεπάθησα νὰ ἀντιληφθῶ τὴν ἐκπολιτιστικὴν πρόοδον τῆς Ἑλλάδος, τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἕλληνος ἐν συγκρίσει μὲ οἷον εἶχεν ὅταν τὸν ἐγνώρισα πρὸ 27ετίας, τὰς προόδους του, τὰς ἐμπορικὰς καὶ βιομηχανικάς, καὶ τὴν κοινωνικήν του σύνθεσιν. Εἶμαι δὲ εὐτυχὴς νὰ κηρύξω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι εὗρον τὴν Ἑλλάδα ὡς τὴν ἐπόθουν καὶ οὐχὶ ὡς τὴν ἀνέμενον, ἐκπληκτικῶς προηγμένην ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἡ Ἑλλὰς παρὰ τὰς γνωστὰς ἀνυπερβλήτους ἴσως δι' ἄλλα ἔθνη δυσκολίας, ἀνῆλθε σταθερῶς τὴν κλίμακα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Ἡ παροιμιώδης Ἑλληνικὴ φιλοξενία μᾶς ἠχμαλώτισε καὶ θὰ παραμείνῃ δι' ὅλους μας ὡς μία τῶν ὡραιοτέρων ἀναμνήσεων. Ἡ μέριμνα τοῦ ἐπισήμου κράτους ὅπως καταστῇ ἡ παραμονὴ τῶν Ἐκδρομέων ἐν Ἑλλάδι ὅσον τὸ δυνατὸν ἄνετος, ἐφάνη περιτράνως μόλις τὸ ὑπερωκεάνειον ἀφίχθη εἰς τὸν λιμένα τῆς Νεαπόλεως. Ἐκεῖ ἐπεβιβάσθησαν λιμενικοὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ μὲ εὐγένειαν καὶ λεπτότητα μέχρι βαθείας νυκτὸς εἰργάσθησαν νὰ τακτοποιήσουν τὰ διαβατήρια καὶ ἄλλας ἀναγκαίας διατυπώσεις τῶν Ἐκδρομέων, ἵνα μὴ ἐπιβραδυνθῇ ἡ ἀποβίβασίς των εἰς Φάληρον. Ὑπερανθρώπους ἐπίσης κατέβαλον προσπαθείας οἱ συγκριτικῶς ὀλίγοι ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἐκδρομέων ὑπάλληλοι τοῦ τελωνείου ἵνα ἐπιταχύνουν τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀποσκευῶν. Οἰκειοθελῶς δὲ εἰργάσθησαν πρὸς τοῦτο καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν, πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐφημερίδων μόλις τὸ «Κόντε δι Σαβόϊα» εἰσήραξεν εἰς Φάληρον, ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἐγκαρδιώτατα προσεφώνησαν τοὺς Ἐκδρομεῖς. Εἰς Πειραιᾶ ὅτε τὸ μικρὸν ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον μετεκόμισε τοὺς Ἐκδρομεῖς ἔφθασεν ἐκεῖ, ὁ δημαρχεύων κ. Κοτζιᾶς μετὰ τῆς ἐριτίμου συζύγου του ὑπεδέχθησαν τοὺς Ἐκδρομεῖς καὶ προσέφεραν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν βαρύτιμον ἀνθοδέσμην. Παντοῦ ἐτύγχανεν δεξιώσεως ἀδελφικῆς καὶ παντοῦ εὕρομεν προθυμίαν ὅπως μᾶς διευκολύνουν καὶ μᾶς ὑποβοηθήσουν. Τὰ εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ «Βήματος» δημοσιευόμενα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, ἐπιδεικνύουν μὲ πόσην ἀγάπην ἡ Ἑλλὰς ὑποδέχεται τὰ ξενητευμένα τέκνα της καὶ πόσον ἀναγνωρίζει τὰς ἐθνικὰς προσπαθείας τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Τας λεπτομερείας τῶν δεξιώσεων, ὧν ἐτύχομεν περιέγραψεν ὁ ἐδῶ Ἑλληνικὸς Τύπος ἐν ἐκτάσει καὶ ἰδίᾳ δι' ἀνταποκρίσεων ὁ συμπαθὴς καὶ διακεκριμένος δημοσιογράφος κ. Μιχαὴλ Ροδᾶς, ὅστις δικαίως ἀποκαλεῖται ὁ Πρεσβευτὴς τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς ἐν Ἑλλάδι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅθεν νὰ διατρίψω ἐπ' αὐτῶν εἰ μὴ ὅπως καὶ διὰ τοῦ «Βήματος» ἐκφράσω ἐκ μέρους τῶν Ἐκδρομέων καὶ τῆς Ὀργανώσεως ἐν γένει τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας μας εἰς ὅλους οἵτινες διωργάνωσαν τὰς ὡραίας ἐκείνας ἑορτὰς πρὸς τιμὴν τῶν Ἐκδρομέων.

Ἰδιαιτέρως εἴμεθα εὐγνώμονες εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἑδρεύουσαν Στοάν μας, τῆς ὁποίας Ἄρχων ἀντάξιος τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ του εἶναι ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας Α. Σοφιανόπουλος καὶ Γραμματεὺς ὁ συμπαθὴς καὶ ἄοκνος ἐργάτης τῆς ἰδεολογίας μας κ. Μ. Θεοδωρόπουλος, εἰς τὰς διοικήσεις τῶν δύο ἐθνικῶν μας ἱδρυμάτων, Ἀθηναϊκῆς καὶ Ἐθνικῆς, εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἀδελφόν μας διακεκριμένον ἀρχαιολόγον κ. Κυπαρίσσην, εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Ζαππείου κ. Γεώργιον Μισθόν, καὶ εἰς τὸ ἐν Ἑλλάδι Γραφεῖον τοῦ «Φάρου» καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ κ. Η. Δρυμῶνα, ὅστις ὄχι μόνον ἀνέλαβε τὰς ἀπείρους λεπτομερείας τοῦ ὅλου προγράμματος τῆς ὑποδοχῆς, ἀλλὰ καὶ παρέμεινεν εἰς τὸ πλευρόν μας μέχρι τελευταίας στιγμῆς, ἵνα παράσχῃ ὅλας τὰς δυνατὰς διευκολύνσεις εἰς τοὺς ἐπανερχομένους εἰς Ἀμερικὴν Ἐκδρομεῖς. Ἀμφιβάλλω ἐὰν παρῆλθεν ἡμέρα κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονήν μας καθ' ἣν τῇ ὑποδείξει τοῦ κ. Δρυμῶνα καὶ μὲ τὸν ἴδιον ὡς συνοδὸν δὲν ἐπεσκέφθημεν Ὑπουργικὸν Γραφεῖον νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀλλαγὴν νομοσχεδίων τὰ ὁποῖα ἠμπόδιζαν τὴν ἐπιστροφὴν Ἕλληνο-Ἀμερικανῶν ἢ τῶν συζύγων των ἐξ Ἑλλάδος.

Ἐπ' αὐτοῦ δὲ ὀφείλω νὰ γνωρίσω εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς ὅτι ἀνεξαιρέτως ὅλα τὰ Κυβερνητικὰ Γραφεῖα ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον εἰς ὅλας τὰς ὑποδείξεις μας πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ τουρισμοῦ ἐν Ἑλλάδι τῶν Ἕλληνο-Ἀμερικανῶν.

Σεμνυνόμεθα δὲ ὅτι μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξυπηρετήσωμεν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὄχι ἁπλῶς τοὺς Ἐκδρομεῖς μας, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς, οἵτινες ὅταν ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἑλλάδα δυσανασχετοῦν λόγῳ τῶν ἀπείρων γραφειοκρατικῶν διατυπώσεων.

Αἱ ὑποδοχαὶ μᾶς ἐβοήθησαν νὰ λάβωμεν τὰς πρώτας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸν Ναύσταθμον ἀντελήφθημεν εἰς τὰ ἐκεῖ μηχανουργεῖα τὴν βιομηχανικὴν πρόοδον τῆς Ἑλλάδος. Μὲ μέσα συγκριτικῶς πτωχὰ κατορθώνουν νὰ κατασκευάζουν καὶ κανόνια ἀκόμη, τὰ ὁποῖα τεχνικῶς θεωροῦνται ὡς τὰ δυσκολώτερα ἀπὸ τὰ συνήθη βιομηχανικὰ προϊόντα. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν μᾶς ἐποίησε τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐργάται εἰργάζοντο μεθοδικώτατα, ἠρέμως καὶ ψυχραίμως. Ἦτο ἡ πρώτη μας ἐντύπωσις ἡ ὁποία ἐπεβεβαιώθη ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις μας εἰς ἄλλα ἐργοστάσια ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ποιότης τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου εἶναι ἡ βάσις τῆς βιομηχανικῆς προαγωγῆς ἑνὸς κράτους καὶ πέραν πάσης ἀμφιβολίας ἡ Ἑλλὰς ἀπέκτησε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐργάτας τεχνικῶς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶς μορφωμένους ἀπὸ θαυμασίως λειτουργούσας ἐπαγγελματικὰς καὶ τεχνικὰς σχολάς. Δικαίως ὄθεν ὁ Ἀρχιεπιστολεύς, κ. Α. Γολέμης, μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὑπερηφάνως ὅτι ταχέως ὁ Ναύσταθμος θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κατασκευάζῃ καὶ ὁλόκληρα πλοῖα.

Μὲ τὸν περιορισμὸν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν μηχανικῶν προϊόντων, εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐνεφανίσθησαν βιομηχανικὰ ἐργοστάσια, χαρτοποιΐας, ὑφασμάτων, ὑποδημάτων, σιγαρέττων, κλωστῶν, ταπήτων, ὑέλων, κλείθρων, πηλίνων σκευῶν κτλ. Ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς καυχᾶται διὰ τὰ μεταξωτά της, ἅτινα θεωροῦνται τὰ ἀνώτερα τοῦ κόσμου. Εἰς τὴν Ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσωμεν τὴν βιομηχανικὴν πρόοδον τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἐκτίθενται ὅλα τὰ προϊόντα τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας καὶ γεωργίας.

Διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας, τὰ μόνα ἐμπόδια εἶναι ἡ περιωρισμένη ἀγορὰ καὶ ἡ ἔλλειψις κινητηρίου δυνάμεως. Εἰς τὰς Πάτρας ὅμως ὁ βιομήχανος κ. Φορμάκης μᾶς περιήγαγεν εἰς τὰ λεγόμενα ἔργα τοῦ Γλαύκου. Μετέφεραν τὸν ροῦν ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ εἰς τὸ ὕψος ἑνὸς βουνοῦ καὶ διὰ σωλῆνος κατεύθυνον τὴν πτῶσιν τῶν ὑδάτων εἰς τὸ ἐργοστάσιον διὰ τῶν ὁποίων κινοῦνται τρεῖς μηχαναὶ ἠλεκτρικῆς παραγωγῆς. Ἐκ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος φωτίζεται θαυμασίως ὁλόκληρος ἡ πόλις Πάτραι καὶ κινοῦνται διάφορα ἐργοστάσια. Τὰ ἔργα ταῦτα, ἐν παρόδῳ, ἐγένοντο ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν μὲ δάνειον τὸ ὁποῖον συνῆψαν ἐκ μιᾶς Τραπέζης καὶ τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν κερδῶν πρόκειται νὰ πληρωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἐντὸς δετίας, ὁπότε θὰ προσθέσουν καὶ ἄλλας ἠλεκτροπαραγωγικὰς μηχανάς. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅπου εἶναι δυνατὸν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον αἱ πτώσεις τῶν ὑδά-

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ 16έτις θυγάτηρ τοῦ Ταγματάρχου κ. Γκίκα.

Τὸ Προεδρεῖον τῆς «Γκάπα» πρὸ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

των, ἵνα λυθῇ τὸ πρόβλημα τῆς κινητηρίου δυνάμεως ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ δαιμόνιος Ἑλληνικὴ πρωτοβουλία ὅταν ἀφίεται ἐλευθέρα θριαμβεύει οὐχὶ μόνον διὰ κερδοσκοπικοὺς σκοπούς ἀλλὰ καὶ ἐκ πατριωτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμφύτου δημιουργικοῦ πνεύματος. Ἐκτὸς τῆς τεραστίας προόδου ἐν συγκρίσει μὲ τὰ μέσα τοῦ Ναυστάθμου, καὶ εἰς Θεσσαλονίκην εἰς τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ παρέστημεν μάρτυρες παρομοίας προόδου τῶν τελευταίων ἐτῶν. Εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἀποθήκης ὑπάρχουν μικρὰ οἰκήματα πτωχὰ εἰς ἐμφάνισιν, ἀλλ' ἀπαστράπτοντα ἀπὸ καθαριότητα, ἅτινα μετεβλήθησαν εἰς συνεργεῖα, ὅπου κατασκευάζεται ὁ ἱματισμὸς τοῦ στρατοῦ καὶ ὅλα τὰ ἐφόδια τοῦ ἱματισμοῦ, γυλιοί, ζῶναι, μέρος τοῦτο θὰ κατεσκευάζετο ἐπιτοπίως μὲ Ἕλληνας ἐργάτας καὶ θὰ ἔμειναν ὡς κέρδος τὰ μηχανήματα διὰ μελοντικὴν χρῆσιν. Τοῦτο καὶ ἐγένετο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μείνῃ καὶ κέρδος ἐκτὸς τῶν μηχανημάτων. Ἡ πρώτη αὕτη ἀπόπειρα ἐνεθάρρυνε τὸ Ὑπουργεῖον καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐφοδιάσθη ἡ Ἀποθήκη τοῦ Ὑλικοῦ μὲ ὅλα τὰ τελειότερα μηχανήματα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ καὶ ἐργάζονται εἰς αὐτὰ καλῶς μισθοδοτούμενοι ἑκατοντάδες Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ἐργατῶν.

Μᾶς ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ὄχι μόνον ἡ τάξις, ἡ εὐπρέπεια καὶ ἡ καθαριότης εἰς ὅλα τὰ συνεργεῖα, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοκαλλία. Ἀνθῶνες καλλιτεχνικοὶ περιστοιχίζουν ὅλα τὰ οἰκήματα καὶ περιποιημένα ἄνθη κοσμοῦν

ΕΠΙ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ».—Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: — Ὁ Ναύαρχος Σακελλαρίου προσφωνῶν τοὺς Ἐκδρομεῖς, ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι τῆς Ναυαρχίδος, ἡ Κα Λουλοῦ Μυλονέσκου Στάμπ, ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ κ. Δουμῶνα, Διευθυντοῦ τοῦ «Φάρου», ὁ κ. Η. Μαυρομιχάλης, συναρχηγὸς τῆς Ἐκδρομῆς καὶ ὁ κ. Α. Μαρούλης, Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκδρομῆς.

κτλ. Εἶναι χαρακτηριστική, ὡς μᾶς ἀφηγήθη ὁ Συνταγματάρχης κ. Αἰμίλιος Σκαρβέλης, ἡ δημιουργία τῶν συνεργείων τούτων. Ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ παραγγελία εἰς Γερμανίαν διὰ τὴν κατασκευὴν σακκιδίων διὰ τοὺς στρατιώτας. Ἐστάλη ἡ προσφορὰ ἐκ τοῦ ἐργοστασίου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου πρὸς αὐτὸν πρὸς μελέτην. Εἰς ἀπάντησιν ἐπρότειναν ὅπως τὸ κονδύλιον ἐξ 70,000 δραχμῶν διὰ μίαν λεπτομέρειαν τοῦ σακκιδίου διατεθῇ εἰς τὴν ἀγορὰν μηχανημάτων ὁπότε τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν τοὺς εὐθεῖς καὶ καθαροὺς διαδρόμους τοῦ περιβόλου. Εὐγενέστατοι δέ, φιλόξενοι καὶ πρόθυμοι εἶναι ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, οἵτινες ἐργάζονται ἀόκνως νὰ ἐξοικονομήσουν τὸ Κράτος μὲ ζῆλον ἐφάμιλλον διευθυντῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων.

"Οταν εὑρίσκῃ τις τοιαύτην δρᾶσιν εἰς τὰ κρατικὰ συνεργεῖα, δύναται νὰ φαντασθῇ ποία προσπάθεια γίνεται εἰς τὰ ἰδιωτικὰ τοιαῦτα. Ἡ Ἑλλὰς βιομηχανικῶς προχωρεῖ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΙΣΘΟΙ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ ΕΝΑΝΤΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΜΙΣΘΩΝ

Ἡ πρότασις τῆς βιομηχανίας τοῦ χάλυβος ὅπως οἱ μελλοντικοὶ μισθοὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς διακυμάνσεις τῆς τιμῆς τῆς διατροφῆς φέρει ἐπὶ τάπητος τὸ παλαιὸν ζήτημα «Θὰ κανονίζεται ὁ μισθὸς τῶν Ἀμερικανῶν ἐργατῶν ἀπὸ τὴν τιμὴν τῆς διατροφῆς ἢ ἀπὸ τὴν ἱκανότητά των νὰ παράγουν πλοῦτον».

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων βάσεων ἡ Ἀμερικὴ ἐξέλεξε τὴν δευτέραν. Ἐὰν ἀλλαγαὶ τοῦ μισθοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐξηρτῶντο μόνον ἀπὸ τὴν ὕψωσιν ἢ πτῶσιν τοῦ τιμαρίθμου τῆς ζωῆς, ὁ ἐργατικὸς κόσμος θὰ εἶχε δεσμευθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς συντηρήσεώς του. Τὰ 33,000,000 τῶν μισθοδοτουμένων δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ὁλονὲν αὐξάνουσαν μάζαν τῶν καταναλωτῶν τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας. Τί θὰ συνέβαινε τότε εἰς τοὺς πωλητὰς αὐτοκινήτων, ὑγιεινῶν ὑδραυλικῶν σκευῶν, εἰσιτηρίων θεάτρων καὶ ἀπείρων ἄλλων εἰδῶν καὶ ὑπηρεσιῶν, αἱ ὁποῖαι κατέστησαν ἀπαραίτητοι εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν οἰκογένειαν; Τί δὲ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἀπογίνουν αἱ νέαι βιομηχανίαι αἱ ὁποῖαι στηρίζονται εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῶν ἀναγκῶν μας; Ἐὰν ἡ βιομηχανία ἀρνηθῇ νὰ διανέμῃ τὸν νέον της πλοῦτον μὲ τοὺς ἐργάτας της διὰ τῆς ὑψώσεως τῶν μισθῶν, ἡ μεγάλη αὐτὴ οἰκογενειακὴ ἀγορὰ θὰ ἐκμηδενισθῇ. Ἡ Ἀμερικανικὴ Ὁμοσπονδία τῶν Ἐργατῶν ἐπισήμως ἐγκατέλειψε τὸ παλαιὸν μέτρον τοῦ τιμαρίθμου τῆς ζωῆς τῷ 1928 καὶ ἀντ' αὐτοῦ υἱοθέτησε τὸν ἀποκαλούμενον «κοινωνικὸν μισθόν». Ὁ κοινωνικὸς οὗτος μισθός, μὲ βάσιν τὴν δυναμικότητα τῆς μαχανοποιηθείσης βιομηχανίας ὅπως παράγῃ ἀγαθὰ καταναλώσεως ὑπεβοήθησεν τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας νὰ ὑψώσουν τὸν ὅρον τῆς ζωῆς ὑπεράνω πάσης ἄλλης χώρας. Θὰ ὑψώσῃ δὲ τοῦτον εἰς τὸ μέλλον ἀκόμη περισσότερον.

Ἀτυχῶς ὁ κοινωνικὸς μισθὸς δὲν ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν γενικῶς. Ἀκόμη ὅτε ἐνομίζομεν ὅτι εὑρισκόμεθα ἐν μεγίστῃ εὐημερίᾳ, ἡ εὐεξία ἦτο σποραδική. Πιθανὸν νὰ μὴ ἐπήρχετο ἡ κρίσις ἐὰν ἡ εὐημερία ἦτο γενικὴ καὶ οὐχὶ περιωρισμένη εἰς βιομηχανικὰ κέντρα.

Ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς κρίσεως ὡς αἰσθανόμεθα σήμερον, ἡ βιομηχανία δέον νὰ πορισθῇ διδάγματα ἐκ τοῦ παρελθόντος. Ἐπὶ παραδείγματι μία τελευταία μελέτη τοῦ Γραφείου τῆς Ἀπογραφῆς ἐπὶ τῶν μισθῶν 19 βιομηχανικῶν Πολιτειῶν παρουσιάζει τὰ ἑξῆς: τὸ 1933 κατὰ μέσον ὅρον οἱ ἐργάται ἐκέρδιζον 927 Δολλ. κατ' ἔτος. Τὸ δὲ 1935, Δολλ. 1091, μία αὔξησις ἐκ Δολλ. 164.00. Ἀλλά, καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, ἡ ἀξία τῶν προϊόντων τῶν 1933 ἦτο κατὰ μέσον ὅρον 5,406 Δολλ. δι' ἕκαστον ἐργάτην, ἐνῷ τὸ 1935 ὁ μέσος ὅρος τῆς παραγωγῆς ἦτο 6,365 Δολλ., ἦτοι μία αὔξησις ἀπὸ 959 Δολλ. κατ' ἐργάτην. Ἐπομένως οἱ ἐργοδόται ἐκράτησαν διὰ τὸν ἑαυτόν των 83% τῆς αὐθηθείσης παραγωγῆς καὶ παρεχώρησαν εἰς τὸν ἐργάτην μόνον 17 ἑκατοστά. Μὲ ἄλλους λόγους, ἀπὸ κάθε ἑπτὰ Δολλάρια ἐπιπροσθέτου πλούτου παραχθέντος καὶ πωληθέντος, ὁ ἐργάτης ἔλαβεν ἓν Δολλάριον καὶ ὁ ἐργοδότης ἕξ. Φυσικὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ χορηγήσεις εἰς τὸ κεφάλαιον. Ἀλλ' ὡς ἐγένετο εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀναλογίας. Τοιαύτη ἔλλειψις ἰσορροπίας εἶναι ἐπικίνδυνος διὰ τὴν βιομηχανικὴν εἰρήνην. Τὸ μεγαλήτερον μέρος τῶν 6,000 Δολλ. ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν ἀγοραστικὴν δύναμιν τῶν μαζῶν καὶ τοποθετεῖται εἰς ταμιευτήρια καὶ εἰς ἀξίας ἐπιχειρήσεων. Ἀντὶ νὰ ἐπέρχωνται εἰς τὴν τάξιν τῶν καταναλωτῶν θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν παραγωγὴν ἵνα ἐπεκταθοῦν πέραν τοῦ δέοντος μίαν ἀκόμη φορὰν ἐὰν δὲν προσέξωμεν τὰ βιομηχανικὰ ἐργοστάσια. Μία ἄλλη κρίσις ἐλλοχεύει ἀπὸ τοιαύτην κακὴν διανομὴν τῶν κερδῶν τῆς οἰκονομικῆς μας ἐπανορθώσεως. Μόνον κοινωνικοὶ μισθοὶ θὰ μᾶς προφυλάξουν ἀπὸ νέαν κρίσιν.

ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

('Η Ξανθὴ ἦτο ἡ ἀγαπημένη νύμφη τοῦ πενθεροῦ της, ἀλλὰ ἐμισεῖτο ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὴν πενθερά. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός, ἡ πενθερὰ εὑρῆκεν εὐκαιρίαν νὰ τυραννήσῃ τὴν νύμφην της ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ τὴν διαβάλῃ εἰς τὸν σύζυγόν της, τὸν Στάθην, ὅτι εὑρίσκετο εἰς ἀθεμίτους σχέσεις μὲ τὸν πατέρα του. Ἐπειδὴ ἡ Ξανθὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν τυραννίαν ἐπὶ πλέον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητέρα της. Ὁ σύζυγός της μεθυσμένος καὶ θηριώδης τὴν ἠρπασεν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας της, τὴν ἔδεσεν εἰς τὸ ξύλον τοῦ κάρου του δίπλα μὲ τὸ ἄλογο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔφθασεν εἰς τὸ χωριὸ του ὅπου ἐμαζεύθη κόσμος πολύς.

"Ἐξαφνα ἕνας ἄνθρας ὑψηλὸς μὲ φαρὰ μακρυὰ γένεια, ἄρπαξε τὸ ἄλογο ἀπὸ τὰ χαλινάρι. Ὁ Στάθης βλέποντας πῶς τὸν ἐμποδίζουν, ἐφώναξε:

«Ἄφησε τὸ ἄλογο, Μπαμπαντρέα! Αἴ, ἄφησέ το, γιατὶ θαβρῆς τὸ μπελᾶ σου! Ἂς εἶσαι καὶ γέρος!»)

Καὶ ὁ Στάθης ἐχτύπησε τὸ ἄλογο μὲ τὸ καμτσίκι. Τὸ ἄλογο ἐτράβηξε μπρός, ἀλλὰ ὁ γέρος μὲ χέρι δυνατὸ τῶσπρωξε πίσω. "Επειτα ἐσήκωσε ψηλὰ τὴν κεφαλή του κ' ἐκύτταξε τὸ Στάθη. Τὸ πρόσωπό του ἐχλώμιασε καὶ ἔγεινε αὐστηρό.

Ὁ κόσμος στὴ στιγμὴ ἐκρατήθηκε κ' ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ γείνῃ.

Ὁ γέρος μὲ φωνὴ σιγανὴ καὶ σταθερὰ εἶπε:

—"Ελα στὸ νοῦ σου, Στάθη! Μὴν κριματίζεσαι καὶ μὴν κάνῃς τὸν ἐξαποδῶ νὰ χαίρεται. Δὲ φοβᾶσαι σὺ τὸ Θεό; "Ελα στὸ νοῦ σου σοῦ λέω! φτάνει!... ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει!...

Ὁ Στάθης δὲν ἐμίλησε· ὁ γέρος μ' ἕνα δυνατὸ τράβηγμα ἐγύρισε τὸ ἄλογο καὶ εἶπε:

—Τράβε σπίτι!

Ὁ Στάθης δὲν ἔβγαλε τσιμουδιὰ κ' ἐτράβηξε πίσω. "Οταν ἔλυσαν τὴν Ἀνθὴ ἀπὸ τὸ κάρρο, ἦτον φοβερὸ πρᾶμα νὰ τήνε βλέπῃ κανείς. Τὸ φόρεμά της ἦτον βρεγμένο καὶ καταλασπωμένο, τὸ μαντῆλι της ἔπεσε ἀπὸ τὴν κεφαλή της, τὰ μαλλιά της τὰ ξέπλεκα ἔπεφταν ἀτάνω στοὺς ὤμους της. Τὸ πρόσωπό της ἦτον χλωμὸ σὰν ἀμερικάνικο πανὶ καὶ καταλασπωμένο. "Ετρεμε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἔβλεπε τριγύρω σὰν νὰ μὴν ἤξευρε ποῦ βρισκότανε καὶ τί τῆς εἶχαν κάμῃ.

Στὸ σπίτι ποῦ πῆγε τῆς ἐρρίχθηκε ἡ πεθερά της, καὶ τὴ νύχτα τὴν ἔδεσαν μὲ σχοινὶ ἀπὸ μιὰ παγκάβα μὴν τύχῃ καὶ φύγῃ πάλι. Αὐτὸ ὅμως ἦτον περιττὸ πειά. Τὴν νύχτα τὴν ἔπιασε πυρετὸς καὶ παραμιλητό. Μέρες ἐδέρνονταν στὸ στρῶμα καὶ μιλοῦσε μοναχή της.

Ὁ Στάθης ἐτερπατοῦσε ἀμίλητος καὶ δὲν ἔλεγε σὲ κανένα οὔτε λέξη. Ἡ πεθερὰ κατάπεσε κ' αὐτή.

"Ενα βράδυ ἡ Ἀνθὴ συνῆλθε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια της. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Στάθης ἦταν ἐκεῖ. Ἐγύρισε κ' εἶδε τὴν Ἀνθὴ—ἤρθε κοντά της.

—Αἴ, εἶσαι πειὸ καλήτερα, Ἀνθή, σχώρεσέ μου, ἐγώ... ἐγώ...

Δὲν ἐτελείωσε τὸ λόγο του, ἐστράφηκε κι' ἔκλαψε.

Ἡ Ἀνθὴ ἐκύτταξε τὸ Στάθη καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸ μέρος του.

—Στάθη μου, Στάθη μου... καὶ εἶπε ἀκόμη κᾶτι.

Ὁ Στάθης ἔσκυψε κοντά της ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταλάβῃ.

Τὰ ξημερώματα ἡ Ἀνθὴ ἀπέθανε.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

«Ἐδιαβάσαμεν εἰς τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπας», τὸ κάλλιστον μηνιαῖον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ἐκδίδει ἡ Ὀργάνωσις «Γκάπα» ἕνα θαυμάσιον φιλοσοφικοθρησκευτικὸν ἄρθρον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωακεὶμ Μαλαχία. Τὸ ὅλον του μᾶς ὑπερήρεσεν. Ἰδίως μᾶς ἤρεσεν ἡ ὡραία του καθαρεύουσα ἀπέριττος καὶ ὁμαλὴ γλῶσσα ἣν μεταχειρίζεται ἀριστοτεχνικὰ ὁ εὐπαίδευτος οὗτος κληρικός. Θὰ ἀναδημοσιεύσωμεν τὸ ἄρθρον τοῦτο εἰς τὸν «Κόσμον» ὅστις θὰ ἐκδοθῇ πάλιν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός. Συνιστῶμεν εἰς ὅλους νὰ μελετήσουν καὶ νὰ προσέξουν τὸ ἄρθρον αὐτό. Ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Μαλαχία δὲν εἶναι ἡ ἐκζητημένη γλῶσσα μερικῶν ἄλλων κληρικῶν ποῦ γράφουν, ἀλλ' ἡ ὡραία Ἑλληνικὴ γλῶσσα ποῦ τρέφει τὸν ἀναγνώστην καὶ συνάμα σέβεται τὴν γραμματικὴν καὶ τὸ συντακτικὸν καὶ τὴν εὐφωνίαν καὶ τὴν φιλολογικὴν καλαισθησίαν».

(«Κόσμος», Los Angeles, Cal., 'Οκτωβρίου 17, 1936).

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

('Από τὸ «Νέο Φεγγάρι» τοῦ Ρ. Ταγὸρ)

Στ' ἀκρογιάλια τῶν ἀτελειώτων κόσμων συναπαντοῦνται τὰ παιδιά. Ὁ ἀπέραντος οὐρανὸς ἀκίνητος ξαπλώνεται ἀπὸ πάνω, καὶ θορυβοῦν τ' ἀνήσυχα νερά. Στ' ἀκρογιάλια τῶν ἀτελειώτων κόσμων τὰ παιδιὰ συναπαντοῦνται μ' ἀλαλαγμοὺς καὶ μὲ χορούς.

Κτίζουν τὰ παλάτια των μὲ ἄμμο καὶ παίζουν μὲ τὰ κούφια ὄστρακα. Πλέκουν βάρκες ἀπὸ μαραμένα φύλλα καὶ μὲ γέλοια τὲς ρίχνουν μέσα στὰ βαθειὰ νερά. Τὰ παιδιὰ παίζουν στ' ἀκρογιάλια τῶν κόσμων.

Δὲν ξέρουν κολύμβι, δὲν ξέρουν νὰ ρίξουν δίχτυα. Ὁ βουτηχτὴς βουτᾷ γιὰ τὰ μαργαριτάρια, ὁ ἔμπορος ταξειδεύει γιὰ πραγματεῖες, μὰ τὰ παιδιὰ μαζεύουν κογχύλια, καὶ πάλιν τὰ σκορποῦν. Δὲν ψάχνουν γιὰ κρυμμένους θησαυρούς, δὲν ξέρουν νὰ ρίψουν τὰ δίχτυα.

Ἡ θάλασσα φουσκώνει καὶ στὸ λυκόφως, ἀντιλάμπει τὸ χαμογέλοιο τῆς ἀκροθαλασσιᾶς. Θανατηφόρα κύματα τραγουδοῦν ἀκατανόητα τραγούδια στὰ παιδιά, ὅμοια μὲ μιὰ μητέρα ποῦ νανουρίζει τὸ παιδί της μέσ' τὴν κούνια. Ἡ θάλασσα παίζει μὲ τὰ παιδιά, καὶ στὸ λυκόφως ἀντιλάμπει τὸ χαμογέλοιο τῆς ἀκροθαλασσιᾶς. Τ' ἀκρογιάλι τῶν ἀτελειώτων κόσμων εἶναι τὸ μεγάλο συναπάντημα τῶν παιδιῶν.

Δ. Β.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

(Τοῦ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ).

Τὸν παλαιὸν καλὸν καιρὸν ὁ Βαλθάσαρ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ὠνόμασαν Σαρακίνον, ἐβασίλευεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Ἦτο μαῦρος, ἀλλ' εἶχεν ὡραῖον πρόσωπον. Ἦτο ἁπλοῦς τὸ πνεῦμα καὶ γενναιόφρων. Τὸ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας του, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ εἰκοστὸν δεύτερον τῆς ἡλικίας του, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Βαλκίδα, τὴν βασίλισσαν τοῦ Σαβᾶ. Ὁ μάγος Σεμπεπότας, καὶ ὁ εὐνοῦχος Μανκήρας τὸν ἐσυνόδευσαν. Ἠκολουθεῖτο ἀπὸ ἑβδομῆντα πέντε καμήλους, αἱ ὁποῖαι ἦσαν φορτωμέναι κιν άμωμον, σμύρναν, χρυσῆν κόνιν, καὶ ὀδόντας ἐλεφάντων.

Ἐνῷ ὡδοιπόρουν, ὁ μὲν Σεμπεπότας τὸν ἐδίδασκε τὴν δύναμιν τῶν πλανητῶν καὶ τὰς διαφόρους ἰδιότητας τῶν λίθων, ὁ δὲ Μανκήρας τοῦ ἔψαλλεν ἄσματα ποικίλα θρησκευτικά. Αὐτὸς ὅμως δὲν τοὺς ἤκουεν, καὶ ἀφῃρημένος ἔβλεπεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος τὰ μικρὰ τσακάλια, τὰ ὁποῖα ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων των μὲ τεντωμένα αὐτιά.

Τέλος μετὰ δωδεκαήμερον πορείαν, ὁ Βαλθάσαρ καὶ οἱ συνοδοιπόροι του ἠσθάνθησαν εὐωδίαν ρόδων, καὶ μετ' ὀλίγον εἶδον τοὺς κήπους, οἱ ὁποῖοι περιέβαλλον τὴν πόλιν τοῦ Σαβᾶ. Συνήντησαν ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον νεάνιδας αἱ ὁποῖαι ἐχόρευαν ὑπὸ τὰς ἀνθισμένας ροδιάς.

«Ὁ χορὸς εἶναι προσευχή, εἶπε σοβαρῶς ὁ μέγας Σεμπεπότας.—Μέγα ποσὸν δυνατὸν νὰ εἰσπραχθῇ, ἂν πωληθοῦν αἱ γυναῖκες αὐταὶς» εἶπεν ὁ εὐνοῦχος Μανκήρας.

Ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἔμειναν ἔκθαμβοι ἀπὸ τὸ μέγεθος τῶν ἐργοστασίων, καὶ τῶν ὑποστέγων ὅπου ἐφυλάσσοντο προσωρινῶς πλῆθος ἐμπορευμάτων. Ἐβάδισαν ὥραν πολλὴν εἰς δρόμους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ χειραμάξας, βαστάζους, ὄνους καὶ ὀνηλάτας, καὶ αἴφνης εἶδον ἐμπρός των τοὺς μαρμαρίνους τοίχους, τὰς ἀπὸ πορφύραν σκηνάς, τοὺς χρυσοῦς θόλους τοῦ Παλατίου τῆς Βαλκίδος.

Ἡ βασίλισσα τοὺς ἐδέχθη ἐντὸς αὐλῆς ἡ ὁποία ἐδροσίζετο ἀπὸ πίδακας ἀρωματισμένους, τῶν ὁποίων τὰ νερὰ κατέπιπτον ὡς μαργαριτάρια, μὲ ὡραῖον ἁπαλὸν ψιθύρισμα. Ὀρθία, φέρουσα φόρεμα κατακέντητον ἀπὸ λίθους πολυτίμους, ἐμειδία.

Ὁ Βαλθάσαρ μόλις τὴν ἠτένισε, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην ταραχήν. Τοῦ ἐφάνη γλυκυτέρα τοῦ ρεμβασμοῦ καὶ ὡραιοτέρα τοῦ πόθου.

—Αὐθέντα, τοῦ εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Σεμπεπότας, φρόντισον νὰ κλείσῃς καλὰς ἐμπορικὰς συνθήκας.

—Φυλάξου, βασιλεῦ, προσέθεσεν ὁ Μανκήρας, λέγουν ὅτι μεταχειρίζεται μαγγανείας, διὰ νὰ ἀγαπᾶται ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

Μεθ' ὃ προσκυνήσαντες ὁ μάγος, καὶ ὁ εὐνοῦχος ἀπεμακρύνθησαν. Ὁ Βαλθάσαρ ἅμα ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Βαλκίδα, ἐδοκίμασε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἤνοιξε τὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ οὐδὲ μίαν λέξιν. Εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Ἡ βασίλισσα θὰ ὀργισθῇ ἀπὸ τὴν σιωπήν μου».

Ἐν τούτοις ἡ βασίλισσα ἐμειδία πάντοτε, καὶ δὲν ἐφαίνετο διόλου ὀργισμένη. Ὡμίλησε πρώτη, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἁρμονικωτέραν ἀπὸ κάθε μουσικήν: «Καλῶς ἦλθες, κάθισε πλησίον μου».

Καὶ μὲ δάκτυλον, τὸ ὁποῖον ὁμοίαζεν ἀκτίνα λευκοῦ φωτός, τοῦ ἔδειξε τὰ προσκέφαλα τὰ πορφυρᾶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἁπλωμένα κατὰ γῆς.

Ὁ Βαλθάσαρ ἐκάθισεν, ἐξέβαλε στεναγμὸν βαθύν, καὶ ἀφοῦ ἤρπασεν ἓν προσκέφαλον εἰς κάθε χέρι, ἐφώναξε μὲ ταχύτητα. «Βασίλισσα, ἤθελα τὰ δύο αὐτὰ προσκέφαλα νὰ ἦσαν γίγαντες, διὰ νὰ τοὺς στραγγαλίσω».

Καὶ ἐνῷ ὡμίλει ἔσφιξε τόσον τὰ προσκέφαλα, ὥστε τὸ ὕφασμα ἐσχίσθη, καὶ ἐγέμισαν τὰ πέριξ ἀπὸ λεπτὰ ἐλαφρὰ λευκὰ πτίλα. Ἓν μικρούτσικον πτερὸν ἐταλαντεύθη ὀλίγον εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ στῆθος τῆς Βαλκίδος.

—Βασιλεῦ Βαλθάσαρ, εἶπεν ἡ Βαλκίς, τὸ νερὸν τῶν φρεάτων τῆς πρωτευούσης σου εἶναι καλῆς ποιότητος;

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ Βαλθάσαρ ἔκθαμβος.

—Ἔχω μεγάλην περιέργειαν νὰ μάθω πῶς κατασκευάζουν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν τὰ ζαχαρόπηκτα ὁπωρικά;

Ὁ Βασιλεὺς δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐκείνη ἐπέμεινεν. «Εἰπέ μου, εἰπέ μου».

Προσεπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ τῆς περιέγραψε τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον εἰς τὴν χώραν του ζαχαρώνουν τὰ κυδώνια καὶ ἄλλα ὁπωρικὰ εἰς τὸ μέλι.

Ἀλλ' ἡ Βαλκὶς δὲν τὸν ἤκουεν. Αἴφνης τὸν διέκοψεν:

—Βασιλεῦ, λέγουν ὅτι ἀγαπᾷς τὴν βασίλισσαν Κανδάκην τὴν ἐξαδέλφην σου. Μὴ μὲ ἀπατήσῃς, εἶναι ὡραιοτέρα μου;

—Ὡραιοτέρα σου βασίλισσα, ἀδύνατον, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας της.

Ἡ βασίλισσα ἐξηκολούθησε:

—Λέγε, πῶς εἶναι τὰ μαλλιά της, τὸ στόμα της, τὰ μάτια της....

—Ἄφησέ με νὰ πάρω τὸ μικρούτσικο πτερὸν ποῦ εἶναι εἰς τὸ στῆθός σου, καὶ θὰ σοῦ χαρίσω τὸ μισό μου βασίλειον, μὲ τὸν μάγον Σεμπεπόταν, καὶ τὸν εὐνοῦχον Μανκήραν μαζύ.

Ἠγέρθη καὶ ἔφυγε τρέχουσα, ἐνῷ ἐγέλα γέλωτα ἠχηρόν.

Ὅταν ὁ μάγος καὶ ὁ εὐνοῦχος ἐπέστρεψαν εὗρον τὸν κύριόν των σκεπτικὸν καὶ μελαγχολικόν,, πράγματα ὅλως ἀσυνήθη δι' αὐτόν.

—Πῶς αὐθέντα, μὴ δὲν συνεφώνησες καλὰς ἐμπορικὰς συμφωνίας; ἠρώτησεν ὁ Σαμπεπότας....

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ὁ Βαλθάσαρ ἐδείπνησε μετὰ τῆς βασιλίσσης, καὶ ἔπιεν οἶνον φοινίκων.

—Λοιπὸν εἶναι ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Βαλκίς, ἐνῷ ἐδείπνουν, ἡ βασίλισσα Κανδάκη δὲν εἶναι ὡραιοτέρα μου;

—Ἡ βασίλισσα Κανδάκη εἶναι μαύρη, ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ.

—Εἰμπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς μαῦρος, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἄσχημος.

—Βαλκίς, ἐφώναξεν ὁ βασιλεύς....

Δὲν εἶπε πλειότερα. Τὴν ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ ἐκράτει τὸ μέτωπόν της ἀνεστραμμένον ὑπὸ τὰ χείλη του. Εἶδεν ὅμως ὅτι ἡ Βαλκὶς ἔκλαιεν. Τότε τῆς ὠμίλησε μὲ χαμηλήν, χαϊδευτικὴν φωνήν, καὶ τραγουδιστά, τραγουδιστά, ὅπως κάμνουν αἱ τροφοί.

Τὴν ὠνόμασε μικρὸν του ἄνθος, καὶ μικρὸν του ἀστράκι.

«Διατί κλαίεις; τῆς λέγει. Τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ μὴ κλαίῃς πλέον; ἂν ἔχῃς καμμίαν ἐπιθυμίαν, γνώρισέ μου την, καὶ ἀμέσως θὰ ἐκτελεσθῇ».

Δὲν ἔκλαιε πλέον, ἀλλ' ἐσκέπτετο. Πολλὴν ὥραν τὴν παρεκάλει νὰ τοῦ εἰπῇ τί ἐπεθύμει.

Τέλος τοῦ εἶπεν. «Ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω τὸ αἴσθημα τοῦ φόβου».

Ἐπειδὴ ὁ Βαλθάσαρ ὁ δυστυχὴς ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἠννόει, τοῦ ἐξήγησεν, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἐπεθύμει νὰ διατρέξῃ κίνδυνον ἄγνωστον, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν, ἐπειδὴ καὶ οἱ Θεοί, ὡς καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σαβᾶ ἠγρύπνουν ἐπ' αὐτῆς. «Καὶ ἐπιθυμῶ πολύ, εἶπε στενάζουσα, νὰ αἰσθανθῶ τὴν νύκτα νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά μου ἡ φρίκη τοῦ φόβου. Θέλω νὰ αἰσθανθῶ τὰ τρίχας τῆς κεφαλῆς μου νὰ ὀρθοῦνται. Ὦ! θὰ ἦναι θαυμάσιον νὰ φοβηθῇ πολύ».

Ἔδεσε τοὺς βραχίονάς της γύρω εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ βασιλέως, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν παρακαλοῦντος παιδίου· «Νά, ἐνύκτωσεν. Ὑπάγωμεν καὶ οἱ δύο νὰ διατρέξωμεν τὴν πόλιν μετεμφιεσμένοι. Θέλεις;»

Ἠθέλησεν. Ἀμέσως αὐτὴ ἔτρεξε, καὶ εἶδε διὰ τοῦ δικτυωτοῦ εἰς τὴν δημοσίαν πλατεῖαν. Ἕνας ἐπαίτης, εἶπεν, εἶναι πλαγιασμένος πλησίον τοῦ τοίχου τοῦ ἀνακτόρου. Δόσε του τὸ φόρεμά σου, καὶ ζήτησέ του τὸ ἀπὸ τρίχας καμήλου σαρίκι του καὶ τὸ χονδροειδὲς ὕφασμα μὲ τὸ ὁποῖον ζώνει την ὀσφύν του. Κάμε γρήγορα, πηγαίνω νὰ ἑτοιμασθῶ».

Καὶ ἐξῆλθε τρέχουσα τῆς αἰθούσης τοῦ συμποσίου, κτυπῶσα τὰς χεῖράς της εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς.

Ὁ Βαλθάσαρ ἀφήρεσε τὸ ἀπὸ λεπτὸν λινὸν καὶ κατακέντητον ἔνδυμά του, καὶ ἐζώσθη τὸ ὕφασμα τοῦ ἐπαίτου. Ἡ βασίλισσα ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον, ἐνδεδυμένη μὲ τὸ κυανοῦν ἄνευ ραφῆς φόρεμα, τὸ ὁποῖον φέρουν αἱ ἐργαζόμεναι τὴν γῆν γυναῖκες.

«Πηγαίνομεν» εἶπεν. Καὶ ἔσυρε τὸν Βαλθάσαρ διὰ μέσου σκοτεινῶν διαδρόμων, μέχρι μικρᾶς θύρας ἡ ὁποία εἶχεν ἔξοδον εἰς τοὺς ἀγρούς.

II

Ἡ νύκτα ἦτο κατάμαυρη. Ἡ Βαλκὶς μικρούτσικη μέσα εἰς τὴν νύκτα ὡδήγησε τὸν Βαλθάσαρ εἰς ἓν καπηλεῖον ὅπου ἐσύχναζον οἱ βαστάζοι καὶ οἱ ἄστεγοι ἐπαῖτai καὶ οἱ κακοποιοὶ ἀκόμη τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἐκάθισαν καὶ οἱ δύο εἰς ἕνα τραπέζι, καὶ ἔβλεπαν εἰς τὸ φῶς βρομεροῦ λύχνου εἰς τὴν πυκνὴν ἀτμόσφαιραν, τὰ ρυπαρὰ κτήνη, τὰ ὁποῖα ἐκτυποῦντο μὲ τὰς πυγμάς, ἢ καὶ μὲ τά μαχαίρια διὰ μίαν γυναῖκα, ἢ διὰ ποτήριον οἶνου φοίνικος, ἐνῷ ἄλλοι ἐργοκλίζαν κοιμώμενοι ὑπὸ τὰς τραπέζας. Ὁ κάπηλος πλαγιασμένος ἐπὶ σάκκου ὀσπρίων παρετήρει φρονίμως μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του τὴν πάλην τῶν μεθύσων.

Ἡ Βαλκὶς εἶδε παστοὺς ἰχθεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν δοκῶν τῆς στέγης, ἀμέσως εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν της· «Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ φάγω ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰχθεῖς μὲ κρομμίδι κοπανισμένον».

Ὁ Βαλθάσαρ διέταξε καὶ ἔφεραν· ἀφ' οὗ ἡ Βαλκὶς ἔφαγε, τότε ἐνθυμήθησαν ὅτι δὲν εἶχαν χρήματα. Αὐτὸ δὲν ἐστενοχώρησε διόλου τὸν βασιλέα, ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ ἔφευγε, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του. Ἀλλ' ὁ κύριος τοῦ καπηλείου τοὺς ἔκλεισε τὸν δρόμον, ὑβρίζων τὸν μὲν βρωμερὸν δοῦλον, τὴν δὲ κακὴν γαϊδούραν. Ὁ Βαλθάσαρ τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς μὲ ἕνα γρόνθον.

Πολλοὶ ἐκ τῶν παρακαθημένων ἐπετέθησαν μὲ μαχαίρας ἐναντίον τῶν ἀγνώστων. Ἀλλ' ὁ μαῦρος ὀπλισθεὶς μὲ ὑπερμέγεθες ἰγδιόχειρον διὰ τοῦ ὁποίου τρίβουν τὰ κρόμμυα τῆς Αἰγύπτου ἐφόνευσε μερικούς, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ φοβηθέντες ὑπεχώρησαν. Ἠσθάνετο τὴν θέρμην τοῦ σώματος τῆς Βαλκίδος, ἡ ὁποία ἦτο περιμαζευμένη πλησίον του, καὶ τοῦτο τὸν καθίστα ἀκατανίκητον.

Οἱ φίλοι τοῦ κυρίου τοῦ καπηλείου μὴ τολμῶντες πλέον νὰ πλησιάσουν, τοῦ ἔξεσφενδόνιζον ἐκ τοῦ βάθους τοῦ καπηλείου ἀγγεῖα, ὅπου φυλάττουν τὸ ἔλαιον, τὰς ἀνημέναας λυχνίας, προσέτι τὴν ὑπερμεγέθη χύτραν, ὅπου ἐχώρει ὁλόκληρον ἀρνίον.

Ἡ χύτρα ἔπεσε μὲ θόρυβον φρικτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βαλθάσαρ καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐσχίσθη. Πρὸς στιγμὴν ἔμειναν παραζαλισμένος, κατόπιν συναθροίσας τὰς δυνάμεις του, ἐξεσφενδόνισε τὴν χύτραν μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ἐδεκαπλασιάσθη τὸ βάρος της.

Εἰς τὸν θόρυβον τοῦ καταπεσόντος σιδήρου ἀνεμίχθησαν φωναὶ καὶ οἰμωγαὶ πληγωμένων καὶ θνησκόντων. Ἐπωφελήθεὶς τῆς ταραχῆς τῶν λοιπῶν, καὶ φοβούμενος μὴ κακοποιηθῇ ἡ Βαλκίς, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔφυγε διὰ στενωπῶν καὶ ἐρήμων δρομίσκων. Σιωπὴ ἐβασίλευε καὶ σκότος, καὶ οἱ φυγάδες ἤκουον ὄπισθέν των ἐξησθενημένας τὰς φωνὰς τῶν διωκτῶν των, οἱ ὁποῖοι διευθύνοντο κατὰ τύχην εἰς τὸ σκότος. Μετ' ὀλίγον δὲν ἠκούετο πλέον ἄλλο τι παρὰ αἱ σταγόνες τοῦ αἵματος τοῦ Βαλθάσαρ, αἱ ὁποῖαι ἔπιπτον ἐκ τοῦ μετώπου του εἰς τὰ στήθη τῆς Βαλκίδος.

«Σὲ ἀγαπῶ», ἐψιθύρισεν ἡ Βαλκίς.

Ἡ σελήνη ἐφάνη τὴν στιγμὴν αὐτήν, καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν βασιλέα λάμψιν ὑγράν, καὶ λευκὴν εἰς τοὺς μισοκλεισμένους ὀφθαλμοὺς τῆς Βαλκίδος. Κατέβαιναν τὴν ξηρὰν κοίτην χειμάρρου. Αἴφνης ὁ Βαλθάσαρ ὠλίσθησεν εἰς τὸ γλοιῶδες ἔδαφος τοῦ χειμάρρου, καὶ ἔπεσαν καὶ οἱ δύο.

Ταυτοχρόνως διήρχοντο λησταί, οἱ ὁποῖοι διέκριναν τὸν Βαλθάσαρ, καὶ τὴν Βαλκίδα. «Εἶναι πτωχοί, εἶπον καθ' ἑαυτούς οἱ λησταί, ἀλλὰ θὰ τοὺς πωλήσωμεν ἀκριβά, διότι εἶναι νέοι καὶ ὡραῖοι».

Τοὺς ἐπλησίασαν, τοὺς ἔβαλαν δεσμά, καὶ ἀφοῦ τοὺς προσέδεσαν εἰς τὴν σύραν ὄνου, ἠκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ὁ μαῦρος δεσμευμένος ἠπείλει μὲ θάνατον τοὺς λῃστάς.

Ἡ Βαλκὶς ὅμως, φρίσσουσα εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς αὐγῆς, ἐφαίνετο νὰ μειδιᾷ εἰς ἀόρατον ὀπτασίαν. Ὡδοιπόρησαν εἰς ἐρήμους φρικώδεις ἕως ὅτου ἡ ζέστη τῆς ἡμέρας ἔγινεν αἰσθητή. Ὁ ἥλιος ἦτο ἤδη ὑψηλά, ὅταν οἱ λησταὶ ἀφοῦ ἔλυσαν τοὺς αἰχμαλώτους των, καὶ τοὺς ἔβαλαν νὰ καθίσουν ὑπὸ τὴν σκιὰν βράχου, τοὺς ἔρριψαν ὀλίγον ψωμὶ μουχλιασμένον, τὸ ὁποῖον ὁ Βαλθάσαρ περιεφρόνησεν, ἡ Βαλκὶς ὅμως ἔφαγεν ἀπλήσως.

Ἐγέλα. Καὶ εἰς ἐρώτησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν λῃστῶν διατί γελᾷ; Γελῶ, τοῦ ἀπεκρίθη, συλλογιζομένη ὅτι θὰ σᾶς κρεμάσω ὅλους.

«Ἀλήθεια! ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχηγός, παράξενα λόγια ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς τσανακοπλύστρας σὰν καὶ σέ, φιλνάδα μου! Φαίνεται μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μαύρου ἀγαπητικοῦ σου λογαριάζεις νὰ μᾶς κρεμάσῃς;»

Ἅμα ἤκουσεν ὁ Βαλθάσαρ τοὺς προσβλητικοὺς αὐτοὺς λόγους, κατελήφθη ἀπὸ μανίαν, καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ ἔσφιξε μὲ τόσην δύναμιν τὸν λαιμόν, ὥστε σχεδὸν τὸν ἀπέπνιξεν.

Αὐτὸς ὅμως ἐβύθισε τὸ μαχαῖρι του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ βασιλέως μέχρι λαβῆς.

Ὁ πτωχὸς Βαλθάσαρ ἔστρεψε πρὸς τὴν Βαλκίδα θνῆσκον βλέμμα, τὸ ὁποῖον σχεδὸν αὐθωρεὶ ἐσβέσθη.

III

Συγχρόνως ἠκούσθη θόρυβος ἀνθρώπων, ἵππων, ὅπλων, καὶ ἡ Βαλκὶς διέκρινε τὸν ἀνδρεῖον Ἀμπνέρ, ὅστις ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς της ἦρχετο νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν βασίλισσάν του, τῆς ὁποίας ἀπὸ τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχε μάθῃ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισιν.

Προσεκίνησε τρὶς τὴν Βαλκίδα καὶ διέταξε νὰ πλησιάσῃ τὸ δι' αὐτὴν ἡτοιμασμένον φορεῖον. Ἐν τούτοις οἱ φρουροὶ ἐδέσμευσαν τοὺς κακούργους. Ἡ βασίλισσα ἐστράφη ἡπίως πρὸς τὸν ἀρχηγὸν καὶ τοῦ εἶπε: «Δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃς, φίλε μου, ὅτι σοῦ ὑπεσχέθην ψευδῶς, ὅτι θὰ κρεμασθῇτε ὅλοι».

Ὁ μάγος Σεμπεπότης καὶ ὁ εὐνοῦχος Μανκήρας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀμπνέρ, ἐξέβαλον ἀγρίας κραυγάς, ἅμα εἶδον τὸν πρίγκηπά των ἐξηπλωμένον, ἀναίσθητον. Τὸν ἀνήγειραν μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ὁ Σεμπεπότης ὁ ὁποῖος διεκρίνετο ὡς ἕξοχος ἰατρός, ἀντελήφθη ὅτι ἀνέπνεεν εἰσέτι. Ἐπέδεσε προχείρως τὴν πληγήν, ἐνῷ ὁ Μανκήρας ἐσπόγγισεν τὸν εἰς τὰ χείλη τοῦ βασιλέως ἀφρόν. Κατόπιν τὸν ἔδεσαν ἐπὶ ἵππου καὶ τὸν ὡδήγησαν ἠρέμα εἰς τὸ Παλάτιον τῆς βασιλίσσης.

Ὁ Βαλθάσαρ ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας παρελήρει πυρέσσων. Τέλος τὴν δεκάτην ἕκτην ἡμέραν εἶδε τὸν Σεμπεπότην καὶ τὸν Μανκήραν καὶ δὲν εἶδε τὴν βασίλισσαν. Ποῦ εἶναι; Τί κάμνει;

—Αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Μανκήρας, εἶναι κλεισμένη μὲ τὸν βασιλέα τῶν Κομαγηνῶν.

—Συμφωνεῖ βεβαίως τὴν ἀλλαγὴν ἐμπορευμάτων, προσέθεσεν ὁ σοφὸς Σεμπεπότης.

—Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ, ἐφώναξεν ὁ Βαλθάσαρ. Καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ διαμερίσματα τῆς βασιλίσσης χωρὶς οὔτε ὁ γέρων, οὔτε ὁ εὐνοῦχος νὰ δυνηθοῦν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Μόλις ἔφθασε πλησίον τοῦ κοιτῶνος, εἶδε νὰ ἐξέρχηται ὁ βασιλεὺς τῶν Καμαγηνῶν ὁλόχρυσος ἀπὸ καντήματα καὶ λαμπρὸς ὡς ὁ ἥλιος. Ἡ Βαλκὶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐκ πορφύρας, ἐμειδία μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς.

—«Βαλκίς μου! Βαλκίς μου!» ἐφώναξεν ὁ Βαλθάσαρ. Τὴν ἐπλησίασε καὶ ἔλαβε τὸ χέρι της, τὸ ὁποῖον ἀποτόμως αὐτὴ ἀπέσυρεν.

—Τί μὲ θέλεις; τοῦ λέγει.

—Τὸ ἐρωτᾷς!, ἀπεκρίθη ὁ μαῦρος βασιλεὺς κλαίων. Ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡσύχους καὶ σκληρούς. Ἐνόησεν ὅτι εἶχε λησμονήσει, τῆς ἐνθύμισε τὴν νύκτα τοῦ χειμάρρου. Ἀλλ' αὐτή! «Δὲν γνωρίζω, ἀλήθεια, τί θέλεις νά εἰπῇς, βασιλεῦ. Τὸ κρασὶ τῶν φοινίκων φαίνεται σὲ βλάπτει. Ὀνειρεύθης».

—Πῶς; ἐφώναξεν ὁ δυστυχὴς πρίγκηψ συστρέφων ἀπηλπισμένος τὰς χεῖράς του, οἱ λόγοι σου, ὡς ἡ μάχαιρα τῆς ὁποίας φέρω τὰ ἴχνη, εἶναι ὄνειρα!....»

Ἠγέρθη. Οἱ λίθοι οἱ πολύτιμοι τοῦ φορέματός της ἔκαμαν τὸν κρότον χαλάζης καὶ ἀφῆκαν ἀστραπάς: «Βασιλεῦ, εἶπεν, εἶναι ἡ ὥρα τῆς συγκλήσεως τοῦ

συμβουλίου μου. Καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἐξετάζω τὰ ὄνειρα τοῦ ἀσθενοῦντος ἀκόμη ἐγκεφάλου σου. Ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως χαῖρε!»

Ὁ Βαλθάσαρ ἠσθάνθη ὅτι ἔμελλε νὰ λιποθυμήσῃ· προσεπάθησε μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις νὰ μὴ δείξῃ τὴν ἀδυναμίαν του εἰς τὴν κακὴν αὐτὴν γυναῖκα, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου ἔπεσεν ἀναίσθητος μὲ τὴν πληγήν του ἠνεωγμένην ἐκ νέου.

IV

Τρεῖς ἑβδομάδας ἔμεινεν ἀναίσθητος καὶ σχεδὸν νεκρός. Ὅταν τὴν εἰκοστὴν δευτέραν ἡμέραν συνῆλθε, ἥρπασε τὴν χεῖρα τοῦ Σεμπεπότη, ὁ ὁποῖος ἠγρύτνει πλησίον του μετὰ τοῦ Μανκήρα, καὶ ἐφώναξε κλαίων:

—Φίλοι μου, δὲν ὑπάρχει εὐτυχία ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ πάντα εἶναι κακά, ἀφοῦ ὁ ἔρως εἶναι κακόν, ὡς κακὴ εἶναι ἡ Βαλκίς.

—Ἡ σοφία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ, ἀπεκρίθη ὁ Σεμπεπότης.

—Θέλω τὴν δοκιμάσει, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ. Ἀλλ' ἂς ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως διὰ τὴν Αἰθιοπίαν.

Ἀπηλπισμένος ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἔρωτος τῆς Βαλκίδος, ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν σοφίαν, νὰ γίνῃ μάγος. Μ' ὅλον ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δὲν τοῦ ἐπροξένει εὐχαρίστησιν, τοὐλάχιστον τοῦ ἔδιδεν ὀλίγην γαλήνην. Κάθε ἑσπέραν ἐκάθητο εἰς τοὺς ἐξώστας τοῦ ἀνακτόρου του, ἔχων συντρόφους τὸν μάγον Σεμπεπότην καὶ τὸν εὐνοῦχον Μανκήραν, καὶ ἐθαύμαζε τοὺς ἀκινήτους φοίνικας εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἄλλοτε παρετήρει εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης τοὺς κροκοδείλους νὰ ἐπιπλέουν εἰς τὸν Νεῖλον ὡς κορμοὶ δένδρων.

—Οὐδέποτε κουράζεται ὁ ἄνθρωπος νὰ θαυμάζῃ τὴν φύσιν, ἔλεγεν ὁ Σεμπεπότης.

—Βέβαια, ἀπεκρίνετο ὁ Βαλθάσαρ. Ἀλλ' ὑπάρχουν εἰς τὴν φύσιν πολὺ ὡραιότερα πράγματα ἀπὸ τοὺς φοίνικας καὶ τοὺς κροκοδείλους. Ὡμίλει τοιουτοτρόπως, διότι ἐνεθυμεῖτο τὴν Βαλκίδα.

Καὶ ὁ Σεμπεπότης ὁ ὁποῖος ἦτο γέρων ἔλεγεν: «Εἶναι τὸ φαινόμενον τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐξήγησα. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ νὰ ἐννοῇ.

—Ἐπλάσθη διὰ νὰ ἀγαπᾷ, ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ στενάζων. Εἶναι πράγματα ποῦ δὲν ἐξηγοῦνται.

—Ποῖα; ἠρώτησεν ὁ Σεμπεπότης.

—Ἡ προδοσία γυναικός, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεύς.

Ἐν τούτοις ὁ Βαλθάσαρ ἀφοῦ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ μάγος, ἔκτισε πύργον ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο πολλὰ βασίλεια καὶ ὅλα αἱ ἐκτάσεις τῶν οὐρανῶν. Ὁ πύργος ἦτο πλίνθινος καὶ ὑψηλότερος ὅλων τῶν ἄλλων πύργων. Δύο ἔτη ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ κτισθῇ, καὶ ἐδαπάνησε δι' αὐτὸν ὁ Βαλθάσαρ τὸν θησαυρὸν τοῦ πατρός του. Κάθε νύκτα ἀνέβαινεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου καὶ ἐκεῖθεν παρετήρει καὶ ἐμελέτα τὸν οὐρανὸν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ σοφοῦ Σεμπεπότη.

«Οἱ διάφοροι ἀστερισμοὶ εἶναι τὰ σημεῖα τοῦ πεπρωμένου μας, τοῦ ἔλεγεν ὁ Σεμπεπότης. Αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίνετο:

—Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῶ, ἀλλὰ τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι πολὺ σκοτεινά, καὶ ἐνῷ τὰ μελετῶ, τοὐλάχιστον δὲν σκέπτομαι τὴν Βαλκίδα.

Αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι εὐεργετικαί, ἀπορροφοῦν τοὺς ἀνθρώπους, Σεμπεπότη! νὰ μὲ διδάξῃς τὰς γνώσεις ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἐκμηδενίζουν τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ θὰ σὲ ὑψώσω εἰς μεγάλας τιμὰς ἐνώπιον τοῦ λαοῦ μου.

Καὶ ὁ Σεμπεπότης ἐδίδαξε τὴν σοφίαν εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ Βαλθάσαρ ἐφ' ὅσον παρετήρει τοὺς δώδεκα τοῦ ἡλίου οἴκους, ὀλιγώτερον ἐσκέπτετο τὴν Βαλκίδα.

Ὁ Μανκήρας, ὅστις τὸ παρετήρησεν, ἐχάρη πολύ.

«Ὁμολόγησε, αὐθέντα, τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν, ὅτι ἡ βασίλισσα Βαλκὶς ἔκρυπτεν ὑπὸ τὸ χρυσοῦν της φόρεμα πόδας ὡς τῆς αἰγός.

—Ποῖος σοῦ διηγήθη αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

—Εἶναι κοινῶς γνωστόν, αὐθέντα, εἰς τὴν χώραν τοῦ Σαβᾶ, ὡς καὶ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ἀπεκρίθη ὁ εὐνοῦχος. Ὅλοι λέγουν, ὅτι ἡ βασίλισσα Βαλκὶς εἶχε τὴν κνήμην τριχωτὴν καὶ τὸν πόδα σχηματισμένον ἀπὸ δύο μαῦρα κέρατα».

Ὁ Βαλθάσαρ ἤξευρεν ὅτι ἡ Βαλκὶς εἶχε τοὺς πόδας ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες, καὶ τελείως ὡραίους. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ἐχάλασε τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνης τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησεν. Ἐθεώρησεν ὅτι ἦτο μείωσις διὰ τὴν Βαλκίδα ἡ κακὴ ἰδέα τὴν ὁποίαν εἶχον κοινῶς περὶ τῆς καλλονῆς της. Εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ἠγάπησε γυναῖκα ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο τερατώδης, ἠσθάνθη λύπην καὶ ἔπαυσε νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἐπανίδῃ τὴν Βαλκίδα. Ὁ Βαλθάσαρ ἦτο ἁπλοῦς τελείως τὴν ψυχήν, ἀλλ' ὁ ἔρως εἶναι πάντοτε αἴσθημα ἰδιότροπον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὁ βασιλεὺς ἔκαμε σημαντικὰς προόδους εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν μάγων, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀστρολογίαν. Ἦτον ἄκρως προσεκτικὸς εἰς τοὺς συνδυασμοὺς τῶν ἀστέρων καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ ἐξηγούμενα ὡροσκόπια ἦσαν σοφά. «Σεμπεπότη, ἔλεγεν εἰς τὸν μάγον, ὁρκίζεσαι μὲ τὴν κεφαλήν σου περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὡροσκοπίων μου;»

Καὶ ὁ σοφὸς ἀπήντα: «Αὐθέντα, ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἄσφαλτος, ἀλλ' οἱ σοφοὶ πάντοτε ἀπατῶνται».

Ὁ Βαλθάσαρ ἦτο φυσικὰ εὐφυής· ἀπήντα: «Μόνον τὸ θεῖον εἶναι ἀληθινόν, ἀόρατον. Ματαίως ζητοῦμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἀνεκάλυψα ὅμως νέον ἀστέρα εἰς τὸν οὐρανόν. Εἶναι ὡραῖος καὶ φαίνεται ζωντανός, καὶ ὅταν τρεμουλιάζει νομίζει τις ὅτι οὐράνιος ὀφθαλμὸς σὲ ἀτενίζει μὲ γλυκύτητα. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ἀκούω νὰ μὲ κράζῃ. Εὐτυχής! τρισευτυχής! ὅστις γεννηθῇ ὑπὸ τὸν ἀστέρα αὐτόν!! Σεμπεπότη, ἰδὲ τί βλέμμα μᾶς ρίπτει ὁ ἀστὴρ ὁ θαυμάσιος καὶ ὁ ὡραῖος».

Ἀλλ' ὁ Σεμπεπότης δὲν εἶδε τὸν ἀστέρα, σοφὸς καὶ γέρων δὲν ἠγάπα τοὺς νεωτερισμούς.

Καὶ ὁ Βαλθάσαρ ἐπανελάμβανε μόνος εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός· «εὐτυχής, εὐτυχής, εὐτυχής, ὅστις γεννηθῇ ὑπὸ τὸν ἀστέρα τοῦτον».

V

Διεδίδετο εἰς ὅλην τὴν Αἰθιοπίαν καὶ εἰς τὰ γειτονεύοντα βασίλεια, ὅτι ὁ βασιλεὺς Βαλθάσαρ δὲν εἶχε πλέον ἔρωτα διὰ τὴν Βαλκίδα.

Ὅταν ἡ εἴδησις ἐφθασεν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Σαβᾶ, ἡ Βαλκὶς προσεβλήθη, ὡς νὰ εἶχε προδοθῇ. Ἔτρεξε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Κομαγηνῶν, ὁ ὁποῖος ἐλησμόνει τὸ βασίλειόν του εἰς τὴν πόλιν τοῦ Σαβᾶ, καὶ τοῦ ἔκραξεν: «Φίλε μου, εἰξεύρεις τὶ ἔμαθον πρὸ ὀλίγου: ὁ Βαλθάσαρ δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον.

—Τί σ' ἐνδιαφέρει, τῆς ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ βασιλεύς, ἀφοῦ ἡμεῖς ἀγαπώμεθα.

—Δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν τὴν προσβολὴν ἡ ὁποία μοῦ γίνεται ἀπὸ αὐτὸν τὸν μαῦρον;

—Ὄχι, ἀπεκρίθη.

Τὸν ἐξεδίωξε κακῶς ἔχοντα, καὶ διέταξε τὸν ἀρχιθεζύρην της, νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ πάντα διὰ ταξείδιον εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. «Ἀναχωροῦμεν αὐτὴν τὴν νύκτα, εἶπεν. Σοῦ κόπτω τὴν κεφαλήν, ἂν τὰ πάντα δὲν εἶναι ἕτοιμα πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου». Κατόπιν ὅταν ἔμεινε μόνη ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, καὶ νὰ φωνάζῃ: Τὸν ἀγαπῶ! Δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον ὡς ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ» ἐστέναζε καὶ ὡμολόγει τὴν ἀγάπην της ἐν ὅλῃ τῇ εἰλικρινείᾳ.

Μίαν νύκτα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βαλθάσαρ ἦτο ἐπὶ τοῦ πύργου του, καὶ παρετήρει τὸν θαυμάσιον ἀστέρα, τυχαίως κατέβασε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν γῆν· διέκρινε μακρὰν μαύρην γραμμήν, ἡ ὁποία ἐκινεῖτο ὀφιοειδῶς ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου, ὡς στρατὸς μυρμήκων. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ μύρμηκες ηὔξησαν τόσον, ὥστε νὰ διακρίνῃ ὁ βασιλεὺς ἵππους, καμήλους καὶ ἐλέφαντας. Τὸ καραβάνιον ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν, ὁ Βαλθάσαρ διέκρινε κυρτὰς σπάθας λαμποκοπούσας καὶ τοὺς μαύρους ἵππους τῆς φρουρᾶς τῆς Βαλκίδος, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισε. Κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην ταραχήν. Ἠσθάνθη ὅτι ἐκινδύνευε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ πάλιν. Ὁ ἀστὴρ ἔλαμπεν εἰς τὸ Ζενὶθ μὲ λάμψιν θαυμασίαν. Κάτω ἡ Βαλκὶς πλαγιασμένη εἰς φορεῖον ἀπὸ χρυσὸν καὶ πορφύραν, ἦτο μικρὰ καὶ λάμπουσα ὡς αὐτός.

Ὁ Βαλθάσαρ ἠσθάνθη νὰ σύρεται πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τρομερὰν δύναμιν. Ἐν τούτοις ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀπλησμονήτην προσπάθειαν καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπανεῖδε τὸν ἀστέρα.

Τότε ὁ ἀστὴρ ὡμίλησε καὶ εἶπε: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Λάβε μέτρον σμύρνας, γλυκύτατε βασιλεῦ Βαλθάσαρ καὶ ἀκολούθει με. Θέλω σὲ ὁδηγήσει εἰς τοὺς πόδας τοῦ βρέφους τὸ ὁποῖον θέλει γεννηθῇ ἐντὸς φάτνης μεταξὺ τῶν ζώων. «Καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ βρέφος εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων. Θέλει παρηγορήσει τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην παρηγορίας.

«Σὲ προσκαλεῖ, σὲ ὦ Βαλθάσαρ, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶναι σκοτεινὴ ὡς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ καρδία εἶναι ἁπλῆ, ὡς ἡ καρδία παιδίου.

«Σὲ ἐξέλεξε διότι ὑπέφερες καὶ θὰ σοῦ δώσῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγάπην. Θὰ σοῦ εἰπῇ: ἔσο πτωχὸς ἐν χαρᾷ, ἰδοὺ ὁ ἀληθὴς πλοῦτος. Θὰ σοῦ εἰπῇ ἀκόμη: Ἡ ἀληθὴς χαρὰ εἶναι παραίτησις τῆς χαρᾶς, Ἀγάπα με, καὶ μὴ ἀγαπᾷς τὰ πλάσματα ἢ ἐν ἐμοί, διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀγάπη».

Εἰς τοὺς λόγους τούτους χαρὰ θεία διεχύθη ὡς φῶς εἰς τὸ σκοτεινὸν πρόσωπον τοῦ βασιλέως. Ὁ Βαλθάσαρ ἔκθαμβος ἤκουε τὸν ἀστέρα καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἐγεννᾶτο νέος ἄνθρωπος. Ὁ Σεμπεπότης καὶ ὁ Μανκήρας γονυπετεῖς καὶ μὲ τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ λίθου, ἐλάτρευον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ βασιλέως τὸν θαυμάσιον ἀστέρα.

Ἡ βασίλισσα Βαλκὶς παρετήρει τὸν Βαλθάσαρ, ἐννόησεν ὅτι εἰς τὴν καρδίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευεσεν ἡ θεία ἀγάπη δὲν ὑπῆρχε πλέον θέσις διά τὴν ἰδικήν της, ὠχρίασεν ἀπὸ πεῖσμα καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ στραφοῦν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὸ βασίλειον τοῦ Σαβᾶ.

Ὅταν ὁ ἀστὴρ ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ δύο του σύντροφοι κατέβησαν ἀπὸ τὸν πύργον. Κατόπιν ἡτοίμασαν μέτρον σμύρνας, ἐσχημάτισαν καραβάνιον, καὶ ἀνεχώρησαν ἀκολουθοῦντες τὸν ἀστέρα· ἐταξείδευσαν καιρὸν ἀρκετόν, διῆλθον τόπους ἀγνώστους καὶ ὁ ἀστὴρ τοὺς ὡδήγει προχωρῶν ἔμπροσθέν των.

Μίαν ἡμέραν ἔφθασαν εἰς μέρος ὅπου τρεῖς δρόμοι συνηντῶντο, εἶδον δύο βασιλεῖς, οἵτινες ἐπροχώρουν μὲ μεγάλην ἀκολουθίαν. Ὁ εἷς ἦτο νέος καὶ λευκὸς τὸ πρόσωπον.

Ἐχαιρέτισε τὸν Βαλθάσαρ καὶ τοῦ εἶπεν:

«Ὀνομάζομαι Γάσπαρ, εἶμαι βασιλεὺς καὶ πηγαίνω νὰ προσφέρω χρυσὸν ὡς δῶρον εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη εἰς Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας».

Ὁ δεύτερος βασιλεὺς ἐπροχώρησε καὶ αὐτὸς κατόπιν. Ἦτο γέρων τοῦ ὁποίου τὸ λευκὸν γένειον ἐσκέπαζε τὸ στῆθος:

«Ὀνομάζομαι Μελχιώρ, εἶπεν, εἶμαι βασιλεύς, καὶ πηγαίνω νὰ προσφέρω λίβανον εἰς τὸ θεῖον παιδίον τὸ ὁποῖον θὰ ἔλθῃ νὰ διδάξῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

—Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω, ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ, ἐνίκησα τὴν φιλοδοξίαν μου, καὶ τούτου ἕνεκεν μοῦ ὡμίλησεν ὁ ἀστήρ.

—Ἐγώ, εἶπεν ὁ Μελχιώρ, ἐνίκησα τὴν ὑπερηφάνειάν μου.

—Ἐγώ, εἶπεν ὁ Γάσπαρ, ἐνίκησα τὴν σκληρότητά μου, καὶ δι' αὐτὸ ὁδεύω μαζύ σας».

Καὶ οἱ τρεῖς μάγοι ἠκολούθησαν ὁμοῦ τὸ ταξείδιόν των.

Ὁ ἀστὴρ τὸν ὁποῖον εἶδον πρὸς ἀνατολάς, προηγεῖτο αὐτῶν, ἕως ὅτου φθάσας ἄνωθεν τοῦ μέρους ὅπου ἐγεννήθη τὸ παιδίον ἔστη.

Ἰδόντες τὸν ἀστέρα νὰ σταματήσῃ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. Καὶ εἰσελθόντες εὗρον τὸ παιδίον καὶ Μαρίαν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, καὶ πεσόντες εἰς τὰ γόνατα προσεκύνησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὸ παιδίον. Καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς των προσέφεραν εἰς αὐτὸ χρυσόν, σμύρναν καὶ λίβανον ὡς τὸ Εὐαγγέλιον λέγει.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἤδη ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἱσπανίαν, ἡ θέσις αὐτῆς εἶναι διάφορος. Αὕτη, κατὰ τὸ λεγόμενον τοῦ Λόρδου Σόλσβαρυ, ἀναμφιβόλως καταλέγεται μεταξὺ τῶν θνησκόντων ἐθνῶν. Ἕνεκα τῆς εὐρείας καὶ βαθέως ἐριζωμένης ἀμαθείας, ἡ Ἱσπανικὴ φυλὴ ἐξένεργητικοῦ, ἐπιχειρηματικοῦ καὶ ἐλευθέρου λαοῦ διεστράφη εἰς ἀδρανῆ καὶ δουλικήν. Ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ πεπτωκότος γοήτρου της παρουσιάζει ἀφ' ὀνὸς μὲν ὁ μετὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πόλεμος καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης, ἐξ ὧν ἀποκαλύπτεται ἡ κατάπτωσις τῆς φυλῆς καὶ τοῦ ἔθνους.

Πᾶσα σκέψις ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ μαρασμοῦ πρέπει νὰ ἀγάγῃ εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα, ὅτι ἡ Κοινωνικὴ Κατάπτωσις δὲν εἶναι ἀναπόφευκτος. Εἶναι μία διατάραξις καὶ οὐχὶ ἔσχατον γῆρας. Πάντες εἴμεθα σχετικοὶ μετὰ τῆς θεωρίας, ὅτι τὰ ἔθνη παρέρχονται ὡς ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ βίου. Ἡ Παιδιότης τῆς Δημοκρατίας, ἡ Νεανιότης τοῦ Ἔθνους καὶ τὸ ἔσχατον γῆράς του εἶναι αἱ συνήθεις ἐκφράσεις. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὑπάρχει μεγίστη διαφορὰ μεταξὺ τῆς ζωῆς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου. Ὁ ἀναπόφευκτος μαρασμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι ἄσχετος μετὰ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ διάρκεια τῆς κοινωνίας εἶναι φυσικὴ καὶ ὄχι ψυχική. Ὅταν κοινωνία τις φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς διανοητικῆς συνειδήσεως, οὐδεμία ἀνάγκη παρίσταται, ὥστε νὰ ἐπενέγκῃ τὸν μαρασμὸν ἢ τὸν θάνατον.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ λογισθῇ ἀπὸ ἐξωτερικῆς ἀπόψεως ὅτι: «Ἡ πεπτωκυῖα Κοινωνία εἶναι ἡ μὴ δυναμένη συγκρατῆσαι προγενεστέραν μεγαλοπρέπειαν κοινωνικῶν προϊόντων;» Ἡ νόσος ὁρίζεται ὑπὸ τῶν παθολόγων ὡς κατάστασις, ἐν ᾗ αἱ δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ διατελοῦσιν ἀκαταλλήλως παραλελυμέναι. Ἡ νόσος ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν συμπτωμάτων της. Μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων τὰ συμπτώματα τῆς νόσου εἰς διάφορα ἄτομα, ἂν καὶ παρουσιάζωσι μεγάλην ὁμοιότητα, συχνάκις μεταλλάσσουν καὶ πολλάκις εἰς πολὺ συγκεχυμένον βαθμόν, ἕνεκα τῆς ἰδιοσυγκρασίας, πολὺ δὲ περισσότερον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐθνῶν τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τοῦ μαρασμοῦ παρεισάγονται ὑπὸ τῶν φυλετικῶν ἰδιοτήτων.

Τὰ σημεῖα τοῦ μαρασμοῦ ἐν ὅλαις ταῖς Πεπτωκυίαις Κοινωνίαις δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ τοὺς ἑξῆς δύο τύπους, τὸν «Ἐθιμοτακτικὸν» καὶ τὸν «Ἀτομικόν». Ἐν τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ ὁ ἐκφυλισμὸς ἀπορρέει ἐκ τῆς μεγάλης ἀναπτύξεως τῶν ἐθίμων, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐκ τῆς μεγίστης ἐπίσης ἀναπτύξεως τοῦ ἀτομισμοῦ. Ὁ πρῶτος τύπος σημειοῖ, διὰ τῆς ταπεινώσεως τῆς ἀτομικῆς πρωσπαθείας, τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κοινωνικοῦ ἄρχειν καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ ἐθίμου ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀτόμου, ὁ δὲ δεύτερος, διὰ τῆς ἀδυναμίας τοῦ κοινωνικοῦ ἄρχειν, τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀτόμου ἐπὶ τῶν ἐν γένει ἐθίμων. Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ τύποι, εἰ καὶ ἔχουσι τὴν ἀφετηρίαν των ἐξ ἀντιθέτων σημείων, φανεροῦσιν ὅμως τὰ αὐτὰ συμπτώματα τῆς κοινωνικῆς καταπτώσεως, τὴν ἀπώλειαν δηλ. τοῦ κοινωνικοῦ ἰδανικοῦ, τὴν διαστροφὴν τοῦ κοινωνικοῦ πνεύματος, τὴν διάλυσιν τῶν δεσμῶν τῆς συμπαθείας, ἤτις ἑνοῖ τὰς μεγάλας τάξεις τῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων. Ὑπὸ τὴν Ἐθιμοτακτικὴν Κατάπτωσιν ἡ κοινωνία εἶναι βεβαρημένη ὑπὸ ἠθῶν, ἐθίμων καὶ παραδόσεων, ἅτινα ὡς ἐκ τῆς ὑπεραυξήσεώς των κατέστησαν ἡ ἀσβεστώδης παρακαταθήκη τοῦ κοινωνικοῦ σώματος. Ἐξ ἄλλου ἐν τῷ πρώτῳ τύπῳ ἐπικρατεῖ ἀσυνήθης κυραρχία ἑνὸς ἐθίμου ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα, ὡς ἐν τῇ θέσει τῆς Ἱσπανίας, ἐν ᾗ ἡ Ἐκκλησία ἄρχει ὅλων. Ἀναλύοντες τὸν Ἐθιμοτακτικὸν τύπον βλέπομεν ὅτι τὸ ἄτομον τῆς Πεπτωκυίας Κοινωνίας εἶναι χαμερπές, δουλικόν, ἀδρανές, στερούμενον ἰδιαζόντως ἐλευθερίας καὶ ἀρχῶν, ἐκόν, ἄκον, καὶ τέλος φροντίζον μόνον διὰ τὴν αὐτοσυντήρησίν του. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τύπῳ, τῷ Ἀτομικῷ, ἀναρχία ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος βασιλεύει. Ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει ἐν ἑαυτῷ

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην Σελίδα).

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

BALTIMORE, MD.

Ἤρξαντο ἀπὸ τοῦδε αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μετὰ ἐννεάμηνον συγκροτηθησομένου συνεδρίου τῆς ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Γκάπα. Πρόεδρος τῆς μεγάλης διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγη ὁ τέως Μέγας Πρόεδρος τῆς Ὀργανώσεως ἰατρὸς κ. Βλάσιος Ἀστεριάδης, Ἀντιπρόεδρος ὁ ἀκραιφνὴς Γκάπαν καὶ δραστήριος ὁμογενὴς κ. Νικ. Μοδινός, Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Κοραῆς», Γραμματεὺς ὁ κ. Θεόδ. Παπαπαῦλος, ὅστις τυγχάνει καὶ τοπικὸς Ἔφορος τῶν Ἐφήβων, καὶ Ταμίας ὁ ἔγκριτος ὁμογενὴς καὶ λαμπρὸς ἐπιχειρηματίας κ. Harry G. Pappas. Ὑπάρχει πεποίθησις ὅτι τὸ Συνέδριον τῆς Γκάπα κατὸ τὸ 1937 θὰ εἶναι τὸ μεγαλείτερον τῶν μέχρι τοῦδε συγκροτηθέντων.

Προχθὲς τὸ Τμῆμα τῶν Ἐφήβων τῆς Γκάπα ὡς καὶ ἡ Στοὰ τῶν Νεανίδων, ἔδωσαν ἐκ κοινοῦ τὸ Halloween Party, εἰς τὴν ὡραίαν αἴθουσαν τῶν ἀδελφῶν Μαυρομιχάλη καὶ Πάππα, ὅπερ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἡ χαρὰ ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπα τῆς Νέας Γενεᾶς. Διευθυντὴς τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἑσπερίδος ἦτο ὁ νεαρὸς καὶ ἀκραιφνὴς Γκάπαν ἀδ. Δημ. Γεωργακόπουλος, ὅστις ἐφρόντισε ὅπως ἡ ἑσπερὶς αὕτη ἀφήσῃ ἀλησμονήτους ἐντυπώσεις εἰς τοὺς νεαροὺς βλαστούς μας. Προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά, ἄτινα ἐδωρήθησαν καὶ πάλιν παρὰ τοῦ ἐνθουσιώδους καὶ μεγαλοεπιχειρηματίου ἀδ. κ. Διον. Καραβίδα, ὡς καὶ τοῦ ἀκραιφνοῦς ἰδεολόγου τῆς Γκάπας ἀδ. Χρήστου Σφακιανοῦ.

Χορεσπερὶς τῆς Γκάπα.

Μὲ ὅλην τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν τὰ ἐνταῦθα Τμήματα τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως Γκάπα ἑώρτασαν τὴν καθιερωθεῖσαν δι' αὐτὴν ἡμέραν, τὴν Κυριακὴν 25ην Ὀκτωβρίου.

Καὶ δικαίως ὑπερηφανεύονται αἱ ἐνταῦθα Στοαί, «Κοραῆς» ἀρ. 14, «Θεανὼ» ἀρ. 78, «Υἱοὶ τῆς Σπάρτης» καὶ «Χρυσαλλὶς» τῆς Μεγ. ταύτης Ὀργανώσεως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των ταύτην.

Μὲ πλούσιον πρόγραμμα καὶ ἐκλεκτόν, ἤρχισεν ἡ πανηγυρικὴ αὕτη ἡμέρα κατὰ τὴν 10ην πρωϊνὴν ὥραν, ὁπότε τὰ μέλη τῶν προαναφερθεισῶν Στοῶν ἐν σώματι καὶ μὲ τὰ λάβαρά των προσῆλθον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, καὶ ἐτελέσθη δοξολογία μετ' ἀρτοκλασίας, ὑπὸ τοῦ πᾶσιν ἀγαπητοῦ ἱερατικοῦ προϊσταμένου Ἀρχ. Ἰωακεὶμ Παπαχρίστου, ὅστις δι' εἰκραδεστάτου συντόμου λόγου, ἐξῆρε τὴν ὅλην ὀργάνωσιν διὰ τὴν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀγάπην της, διὰ τὴν Ἑλληνοπρεπῆ δρᾶσιν της, καὶ διὰ τὸ πρὸς τὴν Νέαν μας Γενεὰν μορφωτικὸν πρόγραμμά της.

Κατά τὴν 8ην ἑσπερινὴν ὥραν ἤνοιξαν αἱ θύραι τοῦ Lehman's Hall, ἐντὸς δὲ βραχυχρονίου διαστήματος ἡ αἴθουσα ἦτο κατάμεστος ἀπὸ ὅ,τι ὡραῖον καὶ ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ δείξῃ ἡ παροικία μας.

Ἡ συγκέντρωσις τῆς βραδυᾶς ταύτης ἀπεικόνιζεν ὁλοφάνερα τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἕλληνος, ὑπερήφανος διότι τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ τὰ αἰσθήματά του πρὸς τὴν Γκάπα.

Ἐνθουσιασμός, χαρὰ καὶ γλέντι ἐπεκράτει εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, καὶ χοροὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Ὀρχήστρας τοῦ ἐκ Φιλαδελφείας, Πα. διασήμου μουσικοῦ κ. Στεφάνου Κατσαροῦ, ὁπότε ἐδόθη τὸ σύνθημα, ὅτι ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Δημ. Σισιλιάνος ἔφθασε.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο ἀπερίγραπτος, ὅταν ὁ Πρεσβευτὴς μὲ τιμητικὴν φρουρὰν ἐκ Νεανίδων διέσχισε τὴν αἴθουσαν καὶ ὡδηγήθη εἰς τὴν προετοιμασθεῖσαν δι' αὐτὸν τιμητικὴν θέσιν. Ἐκεῖ ἐγένετο ἑτέρα δεξίωσις ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπισήμως παρουσίασεν αὐτὸν ὁ ἐξοχ. ὀφθαλμίατρος κ. Βλάσιος Ἀστεριάδης, πρώην Μέγας Πρόεδρος τῆς Γκάπα. Ἡ Α. Ἐξοχότης διὰ καταλλήλου λόγου ἐξύμνησε τὴν ἰδεολογίαν τῆς Μ. ταύτης Ὀργανώσεως, τὴν συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν, τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Νέας μας Γενεᾶς ὑπὸ τὴν αἰγίδα της καὶ τελευτῶν ἀνέφερεν ὅτι μετ' ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὴν καταπληκτικὴν αὐτῆς πρόοδον.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Πρεσβευτοῦ μας, τὸ ἀκροατήριον ἐξέσπασεν εἰς ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα. Ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν μικρῶν Ἑλληνοπαίδων, μελῶν τῆς Ἐφηβικῆς Στοᾶς οἱ «Υἱοὶ τῆς Σπάρτης», τῶν ἀποτελούντων τὴν νεοσύστατον Ἐφηβικὴν Φιλαρμονικήν, νὰ κορυφώσῃ τὸ φρόνημα καὶ νὰ συγκινήσῃ βαθύτατα πάντας.

Τὰ μικρὰ ταῦτα παιδιά, ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος παρουσίασαν ἐκπλήξεις. Διαπλασμένα Ἑλληνοπρεπῶς, μὲ τὸ Ἑλληνικὸν αἷμα ρέον εἰς τὰς φλέβας των, μὲ τὸ ὄνομα τῆς Γκάπας εἰς τὰ χείλη των, ἐπαιάνισαν μουσικὰ τεμάχια μὲ ἐξαιρετικὴν τέχνην. Ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν παρόντων.

Εὖγε! Εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἐπιτροπὴν τῶν Ἐφήβων, ἀποτελουμένην ἀπὸ τὸν δραστήριον πρόεδρον αὐτῆς κ. Διον. Καραβίδαν, τοὺς ὁμογενεῖς κ. κ. Θ. Παπαπαῦλον, Στέλιον Σφήκαν, Κ. Μεσολογγίτην, Μιχαὴλ Πάρη, Γ. Καραγκουλέν, Δημ. Γεωργακόπουλον καὶ Κ. Πικούνην, εἰς τὴν δραστηρίαν ἐργασίαν τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία αὕτη.

Ἕτερος ἐνθουσιασμός, ὅταν ὁ λαοφιλὴς Δήμαρχος τῆς πόλεώς μας Hon. Howard Jackson, ἔφθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν ὁποῖον παρουσίασε εἰς τὸ Κοινόν, ὁ ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσιν πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς «Κοραῆς» κ. Νικ. Μοδινός.

Ὁ κ. Δήμαρχος ἐν ὀλίγοις, ἠχαρίστησε τὴν ἐπιτροπὴν διὰ τὴν δεξίωσιν, ἐξεφράσθη ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στοιχείου, διὰ τὴν φιλοπρόοδον τάσιν του, διὰ τὴν πρὸς τὴν γενέτειραν καὶ θετὴν πατρίδα ἀγάπην, καὶ διὰ τὸν εἰρηνικὸν χαρακτῆρά του.

Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι τῆς 2ας πρωϊνῆς ὥρας, ὁπότε τὸ πλῆθος διελύθη κατενθουσιασμένον ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς Ἑλληνικῆς ἐκείνης βραδυᾶς.

Ἕνα εὖγε ἀνήκει εἰς τὸν ἀκάματον Γραμματέα τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς κ. Κωνσταντῖνον Παϊδούσην, εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς κ. Νικόλαον Μοδινόν, εἰς τοὺς δραστηρίους κ. κ. Στέλιον Σφήκαν καὶ Κ. Μεσολλογίτην, τὸν φιλόπατριν Ταμίαν τῆς Στοᾶς κ. Χρῆστον Σφακιανόν, ὡς καὶ στὸν δραστήριον ὁμογενῆ καὶ μέλος τῆς Στοᾶς κ. Μηνᾶν Τζωρτζόπουλον, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφείσθησαν κόπου, ὅπως παρουσιάσουν τὴν ἐπιτυχῆ ταύτην ἑορτήν.

Θ. Π. Π.

PROVIDENCE, R. I.

Ἡ Χορεσπερὶς τῆς Στοᾶς «Κανάρης» ἐπέτυχε πλήρως.

Ἡ προοδευτικὴ ἐν τῇ πόλει μας Ἀνδρικὴ Γκαπικὴ Στοὰ «Κανάρης» ἀρ. 49, ἔδωσε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην, 22αν Ὀκτωβρίου, τὴν 4ην αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της Χορεσπερίδα ἐν τῇ αἰθούσῃ Plantations Club μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Ἡ εὐρύχωρος αἴθουσα ἤρξατο πληρουμένη ὁμογενῶν καὶ ξένων πάσης τάξεως, ἡλικίας καὶ γένους, προσελθόντων ἵνα συνδιασκεδάσωσι μετὰ τῶν Γκάπανς, ταὐτοχρόνως δὲ ἐνισχύσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δι' ἀνέλαβον νὰ διεξαγάγωσιν.

Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Ἐστιάδων Δεσποίνης Γ. Μπουσίου, Σοφίας Κ. Παπαφωτίου, Μελπομένης Α. Στασινοπούλου καὶ Ἑλένης Θ. Καραμπέτιαν καὶ τῶν Νεανίδων Ἄννης Γούναρη, Θεοδώρας Χούπη, Τούλας Καραχάλιου, Εἰρήνης Στεργίου, Μαρίας Καλογερᾶ, Ἀντωνίας Μαρκοπούλου καὶ Χρυσάνθης Τσιφωτίδου, ὑπεδέχοντο τοὺς προσερχομένους, ὡς μέλη τῶν ἐπιτροπῶν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων καὶ ἀνθέων.

Ἡ αἴθουσα ἤδη ἔχει πληρωθῇ κόσμου. Καὶ ὁ κόσμος διασκεδάζει. Ὑπὸ τοὺς ἤχους πολυοργάνου Ὀρχήστρας ὅλοι καὶ ὅλα χορεύουν μετὰ ζήλου τοὺς νεωτέρους χορούς. Περὶ τὴν 10ην ἑσπερινὴν ὥραν αἱ νεαραὶ Ἑλληνίδες ἐκ Pawtucket, R. I., ἀδελφαὶ Προδάνου, Ἑλένη καὶ Ἀφροδίτη, καλλιτέχνιδες τοῦ ἐν τῇ πόλει μας Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ WPRO, μὲ πλουσιωτάτας ἀμφιέσεις χορεύουν Tap dances. Ἡ Δὶς Ἑλένη Προδάνου ἐτραγούδησε μελῳδικώτατα Ἀμερικανικὰ ἄσματα, μεθ' ὃ ἡ νεωτέρα ἀδελφή της Ἀφροδίτη ἐξετέλεσε διαφόρους ἀκροβασίας μετ' ἐξαιρετικῆς τέχνης, καταχειροκροτηθεῖσα.

Ἤδη ὁ κ. Κ. Διακόπουλος μέλος τῆς ἐπὶ τῆς χοροεσπερίδος Ἐπιτροπῆς ὁδηγεῖ τὸν μόλις προσελθόντα Κυβερνήτην τῆς Πολιτείας μας Ἐξοχώτατον κ. Θεόδωρον Φράνσις Γκρὴν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῷ ὁ κόσμος ὄρθιος ἐκσπᾷ εἰς ἀκράτητα χειροκροτήματα. Ἡ Α. Ε. ὁ Κυβερνήτης εὐχαριστεῖ δι' ὀλίγων τοὺς παρεστῶτας διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν καὶ κατόπιν ἀναφέρει περὶ τῆς ἐπισκέψεώς του πρὸ τριετίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν λατρεύει. Τὸ τέλος τοῦ λόγου τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου διαδέχονται ἠχηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Ἀκολουθεῖ τὸ Grand March μὲ πλέον τῶν 100 ζευγῶν καὶ τοῦ ὁποίου ἡγεῖται ὁ Ἐξ. Κυβερνήτης κ. Green μετὰ τῆς Δίδος Ἄννης Γούναρη, Γραμματέως τῆς Στοᾶς «Ἡλέκτρα» καὶ τοῦ Πατρὸλ τῶν Νεανίδων.

Ἐπηκολούθησαν χοροὶ μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν. Ἅπαντες δὲ ἀπεχώρησαν μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θεωροῦμεν καθῆκον νὰ εὐχαριστήσωμεν πάντας τοὺς ἐργασθέντας μετὰ ζήλου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Χοροεσπερίδος, ἐξαιρετικῶς δὲ τοὺς ἀδελφοὺς Παν. Στέργιον Ταμίαν τῆς Στοᾶς «Κανάρης», Σωτήρ. Τσουμίκαν Γραμματέα, Ἀ. Στασινόπουλον, Δημ. Δρακόπουλον καὶ τὰς κ. κ. Κρίνην Χούπη, Μελπομένην Στασινοπούλου καὶ Σοφίαν Παπαφωτίου, αἵτινες ἀνέλαβον μετὰ προθυμίας τὴν πώλησιν τῶν εἰσιτηρίων μὲ λαμπρότατα ἀποτελέσματα.

Ἡ ἐπὶ τῆς Χοροεσπερίδος Ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ἀδελφῶν: Γρηγ. Μπουσίου Προέδρου, Παν. Στεργίου Ταμίᾳ, Σωτ. Τσουμίκα Γραμματέως, Δημάκη Δρακοπούλου, Ἀν. Στασινοπούλου, Κ. Παπαφωτίου, Κ. Διακοπούλου, Γ. Κοτσυφάκου, Γ. Δουλάμη καὶ Π. Παναγιωτοπούλου.

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

SAVANNAH, GA.

Ἡ ἀπὸ ὀκταμήνου ἱδρυθεῖσα Στοὰ ἐν τῇ πόλει μας τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων, ὑπὸ τὴν ὡραίαν ἐπωνυμίαν «Ἀθηναΐδες», ἔκαμε τὴν πρώτην δημοσίαν ἐμφάνισιν τὴν 25ην Ὀκτωβρίου. Ἐγκαίρως εἰδοποίησαν τὴν Ἀνδρικὴν Στοὰν καὶ ἀπέστειλε προσκλητήρια εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνίδας τῆς πόλεώς μας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ συμβούλια τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Συλλόγου τῶν Δεσποινίδων, Σ. Τ. Δ. Σκοπὸς τῆς συναθροίσεως ἦτο ὅπως ἐξηγήσουν εἰς τὰς Ἑλληνίδας μας τοὺς ὑπερόχους σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ ζητήσουν τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ἐνίσχυσιν.

Αἱ Νεαραί μας Ἑλληνίδες ἐμπνευσμέναι μὲ τὸν ἐθνισμὸν των καὶ διδαχθεῖσαι ὅτι ὀφείλουν νὰ ἀκολουθήσουν τὰ βήματα τῶν Ἑλληνίδων μητέρων εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀθρόαι αἱ Ἑλληνίδες τῆς παροικίας μας θὰ προσήρχοντο νὰ τὰς ἐνθαρρύνουν, νὰ τὰς ἐνδυναμώσουν εἰς τὴν εὐγενῆ των προσπάθειαν. Διὰ τοῦτο προετοίμασαν καὶ ἀναψυκτικὰ δι' 150 τοὐλάχιστον Ἑλληνίδας τὰ ὁποῖα θὰ προσέφερον δωρεάν. Ὁποία ὅμως ἀπογοήτευσις δι' ὅλους μας ὅταν ἐκ τῶν Κυριῶν Ἑλληνίδων μόνον πέντε προσῆλθον! Φθάνει κανεὶς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ Νεαραί μας Ἑλληνίδες ἔχουν βαθύτερα ἐριζωμένον τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ ὅτι δύνανται νὰ δώσουν διδάγματα καὶ συμπεριφορᾶς ἀκόμη ἀντὶ νὰ λάβουν ἀπὸ τὰς πρεσβυτέρας των. Ἀλλοίμονον ἐὰν δηλητηριασθῇ τὸ αἴσθημα τοῦ σεβασμοῦ τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων πρὸς ἐκείνας τὰς Ἑλληνίδας τὰς ὁποίας ἐδιδάχθησαν νὰ σέβωνται καὶ ἔχουν ὡς ὑπόδειγμά των.

Εἶναι λίαν παρήγορον ὅτι παρ' ὅλον ὅτι ἡμεῖς οἱ πρεσβύτεροι ἀτεγοητεύθημεν καὶ ἀηδιάσαμεν ἀπὸ τὴν περιφρονητικὴν στάσιν τῶν Ἑλληνίδων μητέρων πρὸς τὰς νεαρὰς ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι παρ' ὅλην τὴν ἐπιβολὴν τοῦ περιβάλλοντος προσπαθοῦν μὲ ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμὸν νὰ κρατήσουν τὰ ἰδεώδη καὶ ὡραῖα ἔθιμα τῆς φυλῆς μας, αἱ Νεαραί μας Ἑλληνίδες ὄχι μόνον δὲν ἀπεγοητεύθησαν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἐργασθοῦν μετὰ μεγαλητέρου ἀκόμη φανατισμοῦ.

Ἡ ὡραία ἑορτὴ ἤνοιξε καὶ ἔκλεισε διὰ προσευχῆς ὑπὸ τῆς ἀρχιδιακόνου τῆς Στοᾶς Λούλας Μαστρογιαννοπούλου. Εἰσηγήτρια τοῦ προγράμματος ἦτο ἡ Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς Μαρία Εὐδαίμων, ἥτις ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν Σύμβουλον τῆς Στοᾶς των καὶ Γραμματέα τῆς Στοᾶς «Νέστωρ» Κωνστ. Παπαδάκην, ὅστις ὡμίλησεν ἐκτενῶς περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῶν καθηκόντων τῶν Ἑλληνίδων μητέρων. Ὁ λόγος κατόπιν ἐδόθη εἰς τὴν Πρόεδρον τῆς Στοᾶς Δίδα Μαρίαν Φεσοπούλου, ἥτις διὰ τῆς εὐγλωττίας της καὶ ρητορικῆς της τέχνης κατενθουσίασε τοὺς παρευρεθέντας ἰδιαιτέρως διὰ τὴν παράφρασίν της τοῦ Σπαρτιατικοῦ «Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάς», ἡ θὰ μᾶς ἐνθαρρύνετε νὰ παραμείνωμεν γνήσιαι Ἑλληνίδες ἢ παύσατε καὶ σεῖς νὰ ὀνομάζεσθε Ἑλληνίδες». Ἐχειροκροτήθη ζωηρότατα. Τὴν διεδέχθη ὁ ἀδ. Παντελῆς Τσιμπούκας ὁ μοναδικὸς ρήτωρ τῆς παροικίας μας, ὅστις καὶ ἐδίδαξε τὰς Ἑλληνοπούλας εἰς διαφόρους θεατρικὰς παραστάσεις πρὸς ὄφελος τῆς Κοινότητός μας. Οὗτος ἀφοῦ κατέκρινε τὰς Ἑλληνίδας μητέρας διὰ τὴν περιφρόνησίν των πρὸς μίαν τοιαύτην ἐκκλησιαστικὴν συνάθροισιν, ἐνεθάρρυνε τὰς Νεαρὰς Ἑλληνίδας καὶ συνέστησεν εἰς αὐτὰς νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον των ἔχουσαι ὡς ὑπόδειγμα τὰς Ἑλληνίδας τοῦ 21. Μετὰ τὴν συνεδρίασιν προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ ἐγένετο ἡ ἐκκύλευσις ἑνὸς βραβείου διὰ τὸ ὁποῖον εἶχον πωληθῇ λαχεῖα. Τὸ ἐκέρδισε δὲ ὁ ἀδ. Χρ. Παπαδημητρίου, ὅστις καὶ τὸ ἐδώρησε πάλιν εἰς τὴν Στοὰν τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

INDIANAPOLIS, IND.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Castle Hall, 230 E. Ohio St., τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου, ἡμέραν Κυριακήν, θὰ δοθῇ χοροεσπερὶς ὑπὸ τῆς Στοᾶς μας ἐπὶ τῇ 13ῃ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Θὰ στολισθῇ Χριστουγεννιάτικον δένδρον μὲ δῶρα διάφορα διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου. Τὸ δὲ πρόγραμμα θὰ ἀρχίσῃ μὲ μικρὸν παιδικὸν δρᾶμα καὶ μὲ ἄσματα. Μετὰ τὸ διάλειμμα θὰ ἐκφωνηθοῦν σύντομοι λόγοι Ἀγγλιστὶ καὶ Ἑλληνιστί, ἀπὸ δὲ τῆς σκηνῆς θὰ παρελάσουν διάφορα καλλιτεχνικὰ συμπλέγματα ὑπὸ τῶν Ἐστιάδων.

Ἀπὸ τῆς 7ης ὥρας μέχρι μεσονυκτίου ὑπὸ τοὺς ἤχους ἀρτίας ὀρχήστρας, θὰ δοθῇ χορός. Πλούσιον δὲ κυλικεῖον θὰ εἶναι πρόχειρον δι' ὅλους.

Ἐγκαρδίως προσκαλοῦμεν ὅλους τοὺς φιλομούσους καὶ φιλοπάτριδας ὁμογενεῖς τῆς τε πόλεώς μας καὶ τῶν περιχώρων, ὅπως τιμήσωσι τὴν ἀπολαυστικὴν ταύτην χοροεσπερίδα καὶ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὀργανώσεώς μας, μάλιστα ἀφοῦ αἱ πρόσοδοι θὰ διατεθοῦν ἐξ ὁλοκλήρου διὰ φιλεκπαιδευτικοὺς σκοπούς.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

NORFOLK, VA.

Ἡ Γυναικεία Στοὰ τῆς Ὀργανώσεως G.A.P.A. «Ἁγία Τριάς», ἀρ. 77, διαθέτει θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὰς ἀραβωνισθείσας ἀδελφὰς Δεσποινίδας Οὐρανίαν Κωνσταντίνου καὶ Σοφίαν Θεοδωρίδου.

—Τὴν 11ην Ὀκτωβρίου ἐβαπτίσθη τὸ χαριτωμένο ἀγοράκι τῆς ἀδελφῆς Χαριτίνης Φουρναράκη καὶ τὴν 25ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐβαπτίσθη τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς Κωνσταντίνου καὶ Ἐρασμίας Ὀρφανίδου. Καὶ αἱ δύο βαπτίσεις ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Pythian Castle. Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσουν τὰ νεοφώτιστα.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΛΑΜΠΡΑΚΟΥ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

PROVIDENCE, R. I.

Γκαπικὴ κίνησις.

Κατ' αὐτάς ἔλαβε χώρον ἡ μύησις τῶν νεανίδων αἵτινες ἀπαρτίζουν τὸ ἐνταῦθα Γκαπικὸν Πατρόλ. Ἡ τελετὴ ἐγένετο παρόντων καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Στοῶν «Κανάρης» καὶ «Ἠλέκτρα» ἐν τῇ αἰθούσῃ Sweedish Auditorium, τελεταρχοῦντος τοῦ Μ. Ἐπόπτου κ. Κ. Παπαφωτίου.

Τεσσαράκοντα ἓξ νεάνιδες, γονυπετεῖς πρὸ τοῦ βωμοῦ, ἐπανέλαβον μετὰ συγκινήσεως τὸν κεκανονισμένον ὅρκον, ὑποσχεθεῖσαι ὅτι θὰ διατηρήσωσι τὸ ἱερὸν πῦρ τοῦ βωμοῦ ἄσβεστον καὶ λαμπρόν.

Εἶναι τρόντι λίαν συγκινητικόν, ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρυντικὸν ἐν ταὐτῷ νὰ βλέπῃ τις τόσας Ἑλληνίδας νεάνιδας νὰ ὑπόσχωνται μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ὅτι θὰ ἀγωνισθῶσι μετὰ ζέσεως ὑπὲρ τῆς διαιωνίσεως τῆς φυλετικῆς καὶ θρησκευτικῆς μας ὑποστάσεως ἐνταῦθα.

Μετὰ τὴν μύησιν ὡμίλησεν ὁ Μ. Ἐπόπτης κ. Κ. Παπαφωτίου, συγχαρεὶς θερμότατα τὰς νεάνιδας διὰ τὴν πατριωτικήν των ἀπόφασιν, συστήσας εἰς αὐτὰς ὅπως ἀγωνισθῶσι μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν πλέον τιμαλφῶν κειμηλίων μας, τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας.

Ὡραιότατον λόγον, πλήρη μητρικῶν νουθεσιῶν, ἐξεφώνησεν ἡ Ἱέρεια τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Ἠλέκτρα» κ. Εἰρήνη Κ. Λουκάκου, χειροκροτηθεῖσα.

Ὡσαύτως ὡμίλησεν ὁ Τοπικὸς Ἔφορος τῆς Στοᾶς τῶν νεανίδων, κ. Κ. Λιακόπουλος, ὁ ἀκαμάτως ἐργασθεὶς διὰ τὴν πρόοδον τοῦ Γκαπικοῦ Πατρόλ.

Ἐγένετο καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς τῶν νεανίδων, ἐξελέγησαν δέ: Πρόεδρος ἡ Δὶς Εἰρήνη Π. Στεργίου, Ἀντιπρόεδρος ἡ Δὶς Βασιλικὴ Χ. Χούτη, Γραμματεὺς ἡ Δὶς Ἄννα Χ. Γούναρη, Ταμίας ἡ Δὶς Μαρία Καλογερᾶ, Σύμβουλοι δὲ αἱ Δίδες Εὐαγγελία Γούναρη, Ἀγγελικὴ Ρουβέλα, Κωνσταντίνα Στεργίου, Εὐφροσύνη Καβᾶ καὶ Εἰρήνη Γεωργαντῆ.

Εἰς τὰς ἐκλεγείσας ἀξιωματούχους ἀπευθύνομεν τὰ πλέον θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια, εὐχόμενοι ὅπως ἡ Στοὰ τῶν νεανίδων παρουσιάσῃ μεγάλας προόδους κατὰ τὴν διοικητικὴν θητείαν των.

—Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀνακωχῆς ἔλαβε χώραν μεγάλη παρέλασις τῶν ἀπομάχων καὶ ἄλλων ὀργανώσεων, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχε καὶ ἡ νεολαία μας. Προηγοῦντο οἱ Τυμπανοσαλπιγκταὶ τῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπα τῆς πόλεώς μας, εἶποντο δὲ αἱ νεάνιδες τῆς Γκάπας μὲ τὰς γραφικωτάτας στολάς των.

Πολλοὶ Ἕλληνες καὶ πολλαὶ Ἑλληνίδες —ἰδίως μητέρες τῆς παρελαυνούσης νεολαίας— ἐθεάθησαν δακρύουσαι πρὸ τοῦ μεγαλείου τῶν νέων καὶ νεανίδων μας ποῦ μὲ τὴν ἀδελφικήν των συνεργασίαν, ὄχι μόνον παρουσίασαν μεγάλον ὄγκον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς γραφικὰς στολάς των καὶ τὸ ρυθμικὸν βῆμά των καὶ τὴν μουσικήν των προϋκάλεσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ χειροκροτήματα πάντων τῶν ὁμογενῶν καὶ ξένων. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παρελάσεως ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ τῆς πόλεως ἀνήγγειλε τὴν ἀπονομὴν βραβείων εἰς τὰ διάφορα συγκροτήματα, ἀπονείμασα τὸ πρῶτον βραβεῖον διὰ τὴν ὁμάδα τῶν Drill Teams εἰς τὸ Drill Team τῶν νανίδων τῆς Γκάπας, ὅπερ καὶ ὠνόμασε "The best drill Team on the parade." Χίλια θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὰς Ἑλληνίδας νεάνιδας τῆς Γκάπας.

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

QUEBEC CITY, P. QUE.

Τὸν παρελθόντα μῆνα ἀνεχώρησαν πρὸς ἐπίσκεψιν συγγενῶν των εἰς τὴν γλυκειὰ πατρίδα, οἱ κ. κ. Γ. Τράκας, Ι. Κωνσταντινίδης, Κ. Μαλέσκας.

Ἡ Στοὰ «Πλάτων» πρὸς τιμὴν τῶν ὡς ἄνω κυρίων, παρέθεσε τιμητικὸν γεῦμα, εὐχηθεῖσα αὐτοῖς καλὸ ταξεῖδι καὶ αἰσίαν ἐπάνοδον.

Σύσσωμος ἡ μικρὰ εἰς ἀριθμόν, ἀλλὰ μεγάλη εἰς ἔργα παροικία μας, τῇ ἐμπνεύσει τοῦ κ. Μιχαὴλ Ζούτη, παρευρέθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Γ. Τράκα, ἐκπλήξασα αὐτόν. Ἡ διασκέδασις διήρκεσε μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν καὶ ἀπήλθομεν ὅλοι εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν περιποιήσεων τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ συγκεκινημένοι ἐκ τῶν διαφόρων προπόσεων ποὺ ἤγειραν σχεδὸν ἅπαντες.

Ὅλων δὲ συγκινητικώτερα ἦτο ἡ τοῦ ἀναχωροῦντος, ὁ ὁποῖος μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μᾶς ἐξιστόρει τοὺς κόπους καὶ μόχθους, οὓς ὑπέστη ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὴν φιλόξενον αὐτὴν χώραν.

«Ὁ μόνος καὶ διακαής μου πόθος ἦτο νὰ ξαναγυρίσω εἰς τὴν ὁμορφὴν μας πατρίδα καὶ ἰδοὺ ἐγώ, θείᾳ θελήσει, ἀναχωρῶ αὔριον. Εἰς τὸ τέλος τοῦ συγκινητικοῦ του λόγου προσεφέρθη εἰς αὐτὸν ὡραία δερματίνη βαλίτσα.

Ἡ Γυναικεία Στοὰ «Σπάρτη» ἔδωσε χορὸν εἰς τὸ Gambrai Hall ὑπὲρ τοῦ σχολείου, ὁ ὁποῖος ἀπέφερε ἀρκετὰ σεβαστὸν ποσόν.

Τὴν ἡμέραν τῶν Ταξιαρχῶν ἑόρτασε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματός του ὁ κ. Μιχαὴλ Ζούτης. Μικροί τε καὶ μεγάλοι ἔτρεξαν νὰ τῷ εὐχηθοῦν τὰ «χρόνια πολλά». Ἔρρευσεν ἀρκετὸς ζῦθος καὶ τὸ τρικούβερτο γλέντι διελύθη τὰς πρωϊνὰς ὥρας. Εὐχόμεθα εἰς τὸν Κον καὶ Κὰν Ζούτη καὶ τοῦ χρόνου.

Ἡ Κα Μ. Ἀρνιώτου ἔτεκεν εὐτραφέστατο ἀγοράκι, ἅπασα δὲ ἡ παροικία μας εὔχεται εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς, νὰ τοῖς ζήσῃ.

ΕΣΤΙΑΣ

ANN ARBOR, MICH.

Ἐπέστρεψεν ἐξ Ἑλλάδος πρὸ δύο ἑβδομάδων ἡ λίαν ἀγαπητὴ Ἑστιὰς Ἄννα Μαχαίρα μετὰ τῆς θυγατρός της Πατρικίας Μαχαίρα, ἐπίσης Ἑστιάδος, καὶ ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐδόθη ὑπὸ τῆς Στοᾶς μας Σοπράϊς Πάρτυ. Αἱ ἐντυπώσεις των ἐξ Ἑλλάδος εἶναι ἔξοχοι καὶ τὰς ὁποίας ἡ Δὶς Πατρικία θὰ γράψῃ ἐν ἐκτάσει διὰ τὸ «Βῆμά» μας.

Ἡ Στοά μας «Πίστις» ἔδωσεν ἐπίσης καὶ «Κίννο Πάρτυ» μὲ δῶρα χρήσιμα προσφερθέντα ἀπὸ ἀδελφοὺς καὶ Ἑστιάδας. Ἡ ἑορτὴ ἦτο ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχής.

Ἡ κάτωθι περίληψις τῆς ἐγκυκλίου τῆς ἐδῶ Ἐπιτροπῆς πρὸς τὰς Στοὰς τῆς 2ας Περιφερείας ἐξηγεῖ ἀφ' ἑαυτῆς ὡραίαν ἀπόφασιν τοῦ πρό τινος συγκροτηθέντος Συνεδρίου τῆς 2ας Περιφερείας:

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΤΟΑΣ
ΤΗΣ 2ας ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ἑστιάδες, Ἀδελφοί,

Ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ 3ου Συνεδρίου τῆς 2ας Περιφερείας ἐν τῇ πόλει μας, ἔχετε λάβῃ γνῶσιν τῆς ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ Συνεδρίου, ὅπως ἑκάστη Στοὰ τῆς Περιφερείας μας προσφέρῃ ἀναλόγως τῶν δυνάμεών της ὑπὲρ τῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἐδῶ Κοινοτικοῦ μας Ναοῦ, «Ἅγιος Νικόλαος».

Θὰ ἐπικροτῆτε, εἶμεθα βέβαιοι, τὴν ἱερότητα τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτις συνάδει πρὸς τοὺς ἐθνικοθρησκευτικοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεώς μας. Διὰ τῆς συμμετοχῆς ὅλων τῶν Στοῶν εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἔρανον ἐμπράκτως θὰ ἀποδείξωμεν μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν προθυμίαν μας ὅπως συνεργαζώμεθα μὲ τὰς ἐκκλησιαστικάς μας ἀρχάς.

Ἐν τῇ παρούσῃ ἐκφράζομεν τὰς ἀδελφικὰς εὐχαριστίας μας πρὸς τὴν Στοὰν «Ἐλπίδα» ἐν Ντιτρόϊτ, ἥτις προσέφερεν ἤδη Δολλ. 25.00 καὶ πρὸς τὴν Στοὰν «Παναγίαν Ὁδηγήτριαν», ἥτις μᾶς ἀπέστειλε διὰ τὸν ὡς ἄνω σκοπὸν Δολλ. 10.00. Ἔχομεν τὴν πλήρη πεποίθησιν ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι Στοαὶ ταχέως θὰ μᾶς ἀποστείλουν τὴν εἰσφοράν των.

Διὰ τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπα» θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα ἑκάστη Στοὰ θὰ προσφέρῃ, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἀφιέρωμα τὸ ὁποῖον ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ ἐκλέξῃ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ἀνταποκρίτρια.

ΠΕΝΘΗ

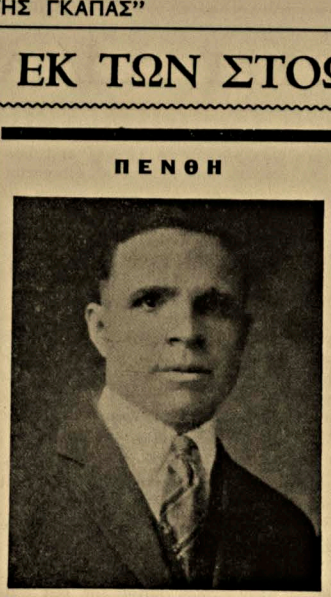

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Μὲ πολλὴν λύπην τὸ «Βῆμα» γνωρίζει τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ Γεωργίου Παναγιώτου, εἰλικρινοῦς καὶ ἐνθουσιώδους ἀδελφοῦ, ὅστις κατὰ τὸ τελευταῖον Συνέδριον ἀντεπροσώπευσε τὴν Στοάν μας ἐκ Γκάρυ, Ἰντιάνας. Ὁ τόσον ἀκαίρως μεταστὰς δεκρίνετο διὰ τὴν ἀγαθότητά του καὶ τὸν ἄδολον πατριωτισμόν του. Ἀφίνει κενὸν ἀναπλήρωτον ἐν τῇ Στοᾷ του, ἥτις διὰ τοῦ «Βήματος» ἐκφράζει τὴν βαθυτάτην της λύπην καὶ τὴν συμπάθειάν της εἰς τοὺς συγγενεῖς του, τὰς δύο ἀδελφάς του ἐν Ἀμερικῇ καὶ τὸν ἀδελφόν του. Συμμερίζεται τὸ Πένθος καὶ ἡ Μ. Στοά, ἥτις εἶχε δείγματα ἄφθονα τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ συλλυπεῖται βαθύτατα τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ.

WICHITA FALLS, TEXAS

Εἴμαστε τῆς Γκάπας τὰ παιδιὰ
κι' ὅλοι μὲ μιὰ ἐλπίδα
Ἐδῶ γιὰ νὰ κρατήσουμε
τὴ γλῶσσα, τὴ θρησκεία.

Καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ χοροεσπερὶς ἡ δοθεῖσα τὴν 25ην Ὀκτωβρίου παρὰ τῶν μελῶν τῆς ἐδῶ Στοᾶς «Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος» Ἀριθ. 133 τῆς G. A. P. A., εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Odd Fellows, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου τῆς Στοᾶς μας. Μεγάλας προσπαθείας κατέβαλεν διὰ τὴν πλήρη οἰκονομικὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐσπερίδος, ἡ εὐγενεστάτη καὶ καλὴ οἰκοκυρὰ κ. Εὐαγγελία Ἀναγνωστοπούλου, σύζυγος τοῦ Προέδρου τῆς Στοᾶς, ἡ ὁποία προσέφερε καὶ γλυκίσματα εἰς τοὺς παρευρεθέντας ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ ὀνομαστοκῇ ἑορτῇ τοῦ υἱοῦ της Δημητρίου. Ἐπίσης ὡραῖον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς εὐχαριστήσας τοὺς παρευρεθέντας καὶ συστήσας ἀγάπην, ὁμόνοιαν καὶ συνεργασίαν.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐπηκολούθησεν ἡ κλήρωσις διαφόρων ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα εἶχε προμηθευθῇ ἡ Στοά μας, καὶ ἐργοχείρων τά ὁποῖα ἐδώρησεν ἡ κ. Προέδρου καὶ ἡ κ. H. Fell. Ἐκέρδισαν οἱ Dr. L. L. Campbell, Θεόδωρος Βακρίνος Διευθυντὴς τοῦ Inovation Hat Shop, G. G. Johnson, Gen. Manager of Mexican Inn Prod. Μετὰ ἤρχισεν ὁ χορὸς καὶ διήρκεσε μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν. Παρευρέθησαν περὶ τὰ 200 ἄτομα, καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐπιτυχία ἦτο ἀρίστη, εἰς τὴν ὁποίαν μεγάλως συνέτειναν καὶ οἱ εὐγενεῖς Ἕλληνες τοῦ Vernon, Texas, San Angelo καὶ Amarillo.

ΤΩΝΗΣ ΑΝΘΩΝΗΣ

VAN HOUTEN, NEW MEXICO

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Στοᾶς μας «Μίνως» ἀριθ. 64, ἀπενεμήθη τὸ μετάλλιον τοῦ πρώην Ἄρχοντος εἰς τὸν ἀδ. Νικόλ. Βουκίδην, ὅστις διετέλεσεν ἐπὶ διετίαν Ἄρχων τῆς Στοᾶς μας καὶ φιλοτίμως καὶ εἰλικρινῶς εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς της.

Μὲ πολλὴν συγκίνησιν ὁ ἀδ. Βουκίδης ἐδέχθη τὸ τεκμήριον τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ὑπηρεσιῶν του ἐκ μέρους τῆς ὁλομελείας τῆς Στοᾶς μας καὶ τῆς Μ. Στοᾶς καὶ ἀφοῦ ηὐχαρίστησε θερμῶς τοὺς ἀδελφοὺς ἐξεφώνησε φρονηματιστικὸν λόγον ἐξάρας τοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς Δίδος Γιαννούλας Γ. Λιωνάκη, θυγατρὸς τοῦ Γραμματέως τῆς Στοᾶς «Μίνως», μετὰ τοῦ ἀδ. Ἰωάννου Σακελλαρίου, μέλους τῆς Στοᾶς «Σοφοκλῆς», ἐν Γκάρυ, Ἰνδ., ὅπου εἶναι ἀποκατεστημένος. Μαζὺ μὲ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχὰς τῶν ἀδελφῶν τῆς Στοᾶς μας οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων παρευρέθησαν εἰς τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ἐδόθη εἰς τοὺς εὐτυχεῖς νεονύμφους ἐκ μέρους τῆς ὁλομελείας ὡραῖον δῶρον φέρον τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῆς Στοᾶς μας καὶ τῆς Ὀργανώσεώς μας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

DAYTON, OHIO

Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἐγένετο μικτὴ συνεδρίασις τῶν Στοῶν μας εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσάν μας 133 South Jefferson Street, μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ὅπως αἱ Ἑστιάδες καὶ οἱ Ἀδελφοὶ λάβουν γνῶσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Περιφερειακοῦ Συνεδρίου εἰς Ἄνν Ἄρμπορ. Ὁ ἀντιπρόσωπός μας ὁ εἰς ὅλους συμπαθὴς ἀδ. Παναγ. Λεβετσοβίτης, ἐπὶ μίαν ὥραν ἐξέθηκε τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τοῦ Συνεδρίου καὶ ἀνέλυσε τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ μὲ τόσην σαφήνειαν, ὥστε κατεχειροκροτήθη ἀποθεωτικῶς ἀπὸ ὅλους τοὺς παρευρισκομένους.

Ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς Στ. Καρούμπας συνεχάρη τὸν ἀντιπρόσωπόν μας ὡς ἐπίσης καὶ τὸν ἀδ. Βασίλειον Στωϊκὸν διὰ τὰ χρυσᾶ λόγια μὲ τὰ ὁποῖα ἐξήγησε τὰ τῆς Ὀργανώσεως Γκάπα.

Ἡ Ἱέρεια τῆς Στοᾶς «Πρόοδος» ἀδ. Σμαράγδα Σταυρίδου παρουσίασε τὴν Ἱέρειαν ἀδ. Λοῦλαν Κόντου καὶ τὴν Ἑστιάδα Ἑλένην Εὐσταθοπούλου ἐκ τῆς Στοᾶς «Χρυσαυγῆς», ἀριθ. 64 εἰς Orange, N. J. Ἀμφότεραι ἐξέφρασαν τὴν χαρὰν των διὰ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως παρευρεθοῦν εἰς τὴν Συνεδριασίν μας καὶ ὁμολόγησαν ὅτι θὰ τοὺς μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ βραδυὰ αὐτὴ τῆς Γκάπας εἰς Ντάϊτον. Ἡ Ἱέρεια τῆς Στοᾶς τοῦ Dayton ηὐχαρίστησεν ὅλους τοὺς ὁμιλητὰς καὶ διελύθη ἡ Συνεδρίασις. Μεθ' ὃ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Καλοῦ ἀπὸ τοὺς ἀκαμάτους ἀδελφοὺς Κωνστ. Εὐσταθίου καὶ Μιχαὴλ Παυλᾶκον περιεποιήθησαν τοὺς παρευρεθέντας καὶ προσέφερον εἰς αὐτοὺς ζῦθον καὶ σάντγουϊτσες μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ALIQUIPPA, PA.

Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου ἐδόθη ὑπὸ τῶν ἓξ Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Στοῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας ἐν Μπῆβερ Κάουντυ τῆς Πεννσυλβανίας ἐπίσημον δεῖπνον εἰς τὸ πολυτελὲς ξενοδοχεῖον Brodhead τοῦ Beaver Falls, Pa. πρὸς ἀναζωογόνησιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ φυλετικοῦ αἰσθήματος τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου τῆς Περιφερείας μας. Τὰ μέλη τῶν Στοῶν μας μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ φίλων ἀπὸ ἑνωρὶς ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται, ἐνῷ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τοὺς ὑπεδέχετο μὲ ἐγκαρδιότητα καὶ εὐγένειαν. Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν ἀφίχθησαν οἱ ἐπίσημοι ξένοι τῶν πόλεών μας ὡς καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς Μ. Στοᾶς καὶ κατέλαβον τὰς ὁρισθείσας δι' αὐτοὺς θέσεις. Ἐγκαρδιωτάτη ὑποδοχὴ ἐγένετο ὑφ' ὅλων εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. κ. Ἀθηναγόραν, ὅστις ἐσυνοδεύετο ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητός μας Αἰδ. Νικολάου Ταραγάκη. Τὴν τράπεζαν ηὐλόγησεν ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ δείπνου, ὁ ἀδ. Νικόλ. Παπαρόδης, Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς, ηὐχαρίστησεν ὅλους Ἀγγλιστὶ καὶ ἐπαρουσίασε τὸν Μ. Κυβερνήτην ἀδ. Νικολόπουλον ὡς εἰσηγητήν. Οὗτος ἐπεξήγησεν ἐν ὀλίγοις Ἀγγλιστὶ χάριν τῶν ξένων, τὴν ἰδεολογίαν τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

ἐπαρουσίασε κατὰ σειρὰν τοὺς ἑξῆς ὁμιλητάς: District Attorney Robert E. McCreary, τὸν κ. John J. Powell, Jr., ἐξ 'Αλικούππα, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος κατεχειροκροτήθη καὶ δημοσιεύεται κάτωθι, τὸν Superintendent τῶν Beaver Falls Public Schools, J. Roy Jackson and Congressman Charles R. Eckert. "Ολοι ὡμίλησαν λίαν εὐφήμως διὰ τὸν 'Ελληνισμὸν καὶ ἰδιαιτέρως ἐτόνισαν τὴν νομιμοφροσύνην, φιλοπονίαν καὶ ἐπαχειρηματικότητα τοῦ "Ελληνος τῆς 'Αμερικῆς καὶ ἐξέφρασαν τὴν χαράν των ὅτι ἡ 'Αμερικὴ περιλαμβάνει τόσον καλὸν καὶ χρήσιμον στοιχεῖον μεταξὺ τῶν πολιτῶν της.

Μετὰ τοὺς 'Αμερικανοὺς ὁμιλητὰς ὡμίλησεν ὁ Μ. Γραμματεὺς ἀδ. 'Αντώνιος Μαρούλης 'Αγγλιστὶ καὶ 'Ελληνιστὶ καὶ ἐνέπλησε χαρᾶς ὅλους ἀπὸ τὰς ὡραίας ἐντυπώσεις του ἐξ 'Ελλάδος. 'Ο Μ. 'Αντιπρόεδρος ἀδ. Δάρλας, ὡμίλησεν εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλῶσσας καὶ μὲ ζέσιν καὶ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν 'Οργάνωσίν μας καταχειροκροτηθείς. 'Ο Σεβασμιώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ὡς ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς 'Οργανώσεώς μας κατεγοήτευσε πάντας μὲ τὸν ἐνθαρρυντικὸν καὶ παραινετικὸν λόγον του ἐπὶ μίαν ὥραν περίπου.

'Ανεγνώσθησαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα τῶν Στοῶν τῆς Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιφερείας ὡς καὶ τοῦ Μ. Προέδρου τῆς 'Οργανώσεώς μας, Δρος Κυρίτση, ὅστις παρὰ τὸν διακαῆ πόθον του, δὲν ἠδύνατο νὰ παρευρεθῇ μαζύ μας.

Θερμαὶ εὐχαριστίαι ὀφείλονται εἰς τὰ μέλη καὶ εἰς τοὺς ὁμογενεῖς τῶν ἀπομακρυσμένων πόλεων Ellwood City, New Castle, Homestead, McKeesport, Pittsburgh, Akron, Salem, Warren and Youngstown, Ohio, οἵτινες μᾶς ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των. 'Ιδιαίτερα δὲ συγχαρητήρια ὀφείλονται εἰς τὴν Διοργανωτικὴν 'Επιτροπὴν τοῦ Δείπνου καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Πρόεδρον αὐτῆς Ν. Παπαρόδην διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Δείπνου.

Μετὰ τὸ Δεῖπνον ἐπηκολούθησε χορὸς διαρκέσας μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν. 'Ο 'Αμερικανικὸς Τύπος τῆς Περιφερείας μας ἔγραψε πολλὰ διὰ τὴν ὡραίαν συνάθροισιν 500 ὁμογενῶν.

* * *

SPEECH DELIVERED
by
JOHN J. POWELL, Jr.,
of Aliquippa, Pa,
At G. A. P. A. BANQUET
BRODHEAD HOTEL, BEAVER FALLS, PA.
In honor of
Archbishop ATHENAGORAS
of the Greek Orthodox Church.

It is indeed a great pleasure for me to be called upon to address this gathering of the Greek American Progressive Association. This organization, which was founded about 15 years ago, has for its primary purpose the bringing into complete harmony of the Greek with American ideals and customs. To acnieve this purpose it seeks to educate Greeks in the principles and traditions of the American Government so that they will be good citizens and a credit to both their native and adopted countries.

Greeks began to come to this country about 40 years ago and they came in greater numbers as time went on, until the war. Today there are several hundred thousand Greeks in the United States, distributed everywhere. One can scarcely find a city or town without a representative. The Greek immigrants who have come to our shores have proved themselves to be patriotic people, easily assimilated and splendid material for our population. Generally they are business people, preferring to work for themselves rather than hold jobs. Many have achieved wealth.

The people of the United States, and in fact the people of the entire world, owe a debt to Greece. Most of us do not realize how many of our modern theories of government, art and society have their origin in Greece and how that country has influenced generation upon generation and even makes its influence felt today.

While the discovery of God was the work of the Hebrew prophets, the discovery of man was the genius of Plato and the Greek Thinkers.

Beauty also the Greeks gave the world, not just the treasures of Phidias and Praxiteles, but an everlasting appreciation of loveliness. Nobody has ever disputed the supremacy of Greek architecture. The Parthenon remains the most beautiful building of all time.

"Socrates," says Renan, "gave philosophy to the world and Aristotle gave it science."

Mathematics is a Greek science. Pure geometry is almost wholly Greek.

Medicine, in which the world has made such strides during the last century, is a Hellenic creation. The texts of Hippocrates and Galen are still the background of modern practice.

So supreme is the Greek in letters that Europe built her literature upon its foundations; epic, lyric, history, biography, essay and novel are all Greek by origin.

A rediscovery of the classics stimulated the best minds of the Continent and provoked the spiritual rebirth known as Renaissance.

To the end of time everything that is brilliant and fascinating to the human mind will owe its vitality to that great outbreak of humanism named 'the glory that was Greece.'

Modern Greeks who have come to the American shores have a background steeped in the traditions of a country which has distinguished itself for its culture and achievements. With a reputation going back thousands of years to uphold, it is no wonder we find the modern Greek eager for education, anxious for self-development and ready to play an important part in the life of the nation and the community in which he lives.

We do not have to look far to find Greeks who have contributed a great deal to this land of ours. Who can forget Michael Anagnos and the work he did to help the blind while he was director of Perkins Institute for the Blind? In his life he sought to carry into practice the principles advocated by the Greek-American Progressive Association today. Upon his death he was mourned by Greeks and Americans alike. One Boston newspaper had this to say about him:

"He was the man who taught the Greeks in America to learn and adopt everything that is good in the American character, the only man whom all Greeks revered and implicitly obeyed, the man who did good for the sake of the good, the man who conceived the idea of establishing a Greek school in Boston, the man who expected every Greek to do his duty toward his adopted country—America. We lost our teacher, we lost our guide, we lost our friend. May his example live among his compatriots and may his teachings and life never be forgotten."

Another famous American, born a Greek, was Captain George Musalas Calvocoresses of the United States Navy. He survived the massacre of Chios and in time reached the shores of America. He was fortunate in receiving a cadetship at West Point and later joined the navy where he served the rest of his life with honor and retired with the rank of captain. His son carried on the brilliant tradition of the family and was honored with the high position of Rear Admiral of the United States Navy.

Another native born Greek who won success in America and who did much for his adopted country was Col. Miltiades Miller.

Prof. John Celivergos Zachos, curator of Cooper Union, was a Greek who contributed much to America. He had led an active life as educator and was a professor at Antioch College and then surgeon in the United States army. Later he was called to become curator of the Cooper Union in New York where he spent the last 27 years of his life and exerted great influence for good.

Another distinguished Greek educator was Prof. Evangelinos Aspotelides Sophocles, who became a well-known figure at Harvard.

Then there are a number of names we might repeat of that class of wealthy and cultivated Greek gentlemen who made their mark in New York, Boston and elsewhere as directors of large business institutions, such as the world-famed Ralli-Brothers, Choremi and Benaki, Liverato Brothers and the like.

Of all the successful American Greeks, whether they were educators, military men, business men or others, they had one characteristic in common and this was to adapt themselves to American institutions and ways of life and to assist their fellow Greeks in America to become better Americans.

This has always been the Grecian idea among its immigrants and so it is no surprise that an organization such as the Greek American Progressive Association is found in our midst, active along this line.

To-day we are gathered particularly to honor the Archbishop of the Greek Church.

The principles of the Greek Church fit into the American ideals of tolerance and separation of the Church and the state. The relationship between the Greek Orthodox Church and the state was established on a pattern of a symphony, that is mutual harmony and independence of the two parts. The state recognized the ecclesiastical law as an interior guide for its activity; the church considered itself as under the state.

Thus we find that both directly and indirectly Greeks have done much for our present civilization and their aid has extended to America.

Today we find Greeks in our midst who are striving to become better Americans, to prove by their actions and conduct that they have a worthwhile contribution to make to their adopted country. Just as they are proud of the noble traditions of their country and proud of their heritage as Greeks, so are they proud to become Americans and to adopt American ways and customs so that they may assist in a measure to achieve for this country that intellectual and cultural development which is known throughout the world today as the glory that was Greece.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

TOLEDO, OHIO

'Η πρώτη ἐμφάνισις τοῦ ἀρτισυστάτου μουσικοῦ ὁμίλου μας ἐξ 'Εφήβων τῆς Γκάπας ἐγένετο δι' ὑπερόχου εἰς λαμπρότητα ἑορτῆς τὴν 1ην Νοεμβρίου. 'Η αἴθουσα τοῦ χοροῦ ἦτο κατάμεστος ἀπὸ Γκάπανς καὶ τὰς οἰκογενείας καὶ ἀπὸ θαυμαστὰς καὶ ὑποστηρικτὰς τοῦ ἔργου μας ἐκ τῆς πόλεώς μας καὶ τῶν περιχώρων. 'Ετίμησαν δὲ τὴν χοροεσπερίδα καὶ πολλοὶ ἐκ μεμακρυσμένων πόλεων καὶ μεταξὺ τούτων διεκρίναμεν τὸν ἀκάματον Κυβερνήτην μας, ἀδ. Κατσάρην, τὸν 'Ιερέα τῆς Κοινότητος "Αγν "Αρμπορ, καὶ τὴν Λίδα Σοφίαν 'Αναστασίου. 'Εκτελεστικὴν Γραμματέα τῆς Μ. Στοᾶς.

Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐξεφωνήθησαν σύντομοι λόγοι ἐπεξηγηματικοὶ τῶν προσπαθειῶν τῆς Στοᾶς μας ὅπως συγκρατήσῃ τὴν Νέαν Γενεὰν εἰς τὰς φυλετικάς μας παραδόσεις καὶ τῶν θυσιῶν τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ ἀδελφοί οἰκονομικῶν καὶ χρόνου διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Μουσικοῦ 'Ομίλου. Οἱ ὁμιλήσαντες εἶναι οἱ ἑξῆς, εἰσηγηθέντες ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Στοᾶς ἀδ. Εὐαγ. Σταθούλη, ὁ Αἰδ. Χατζηδημητρίου, ἐφημέριος τῆς παροικίας Τολήδο, ὅστις ἐξύμνησε τοὺς σκοπούς τῆς 'Οργανώσεως καὶ παρέβαλε τὰ ἰδεώδη τῆς φυλῆς μας πρὸς τὸ κέλυφος τῆς χελώνης, τὸ ὁποῖον φαινομενικῶς θεωρεῖται ὡς βάρος, ἐνῷ πράγματι εἶναι ἀπαραίτητον προφυλακτικὸν διὰ τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς. 'Ο ἐνθουσιώδης, εἰλικρινὴς καὶ ἱκανὸς ἡγέτης τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της, ἀδ. Κ. Σφαέλος, ὅστις ἐξέθηκε ἐν βραχεῖ τὰς προόδους τῆς Στοᾶς κατὰ τὸ μικρὸν διάστημα ἀπὸ τῆς συμπήξεώς της. 'Η 'Ιέρεια τῆς Γυναικείας Στοᾶς ἐρίτιμος ἀδ. Μαρίκα 'Αλημμένου, ἥτις ἐξέθηκε μὲ πόσην μητρικὴν στοργὴν ἡ Γυναικεία Στοὰ παρακολουθεῖ καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν Νέαν Γενεάν. 'Ο Μ. Κυβερνήτης ἀδ. Κατσάρης ὑπερήφανος διὰ τὰ ἐθνικὰ ἔργα τῶν Στοῶν τῆς πόλεώς μας συνεχάρη ὅλας καὶ ὅλους ἐγκαρδίως. Τὸ 'Ελληνόπουλο Β. Κ. Φουσιάνης μόλις 12ετὲς καὶ μέλος τοῦ 'Εφηβικοῦ 'Ομίλου, ἐξεφώνησεν ἐνθουσιώδη λόγον, ἀποσπάσματα τοῦ ὁποίου παραθέτω.

«Οἱ προπάτορές μας ἐγνώριζον πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ἀξίαν τῆς μουσικῆς καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐθεοποίησαν. 'Ο 'Ορφεὺς ἐσαγήνευσε τοὺς φρουροὺς τοῦ "Αδου καὶ κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ζοφερὸ τοῦ "Αδου βασίλειον».

«Εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἀδελφοὺς Γκάπανς διὰ τὴν συνδρομήν τους καὶ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι αἱ ἐλπίδες σας θὰ ἐκπληρωθῶσι καὶ θὰ φροντίσωμεν νὰ χρατήσωμεν τὸ 'Ελληνικὸν ὄνομα πολὺ ὑψηλά. 'Η Στοὰ «Παρμενίδης» κατώρθωσε εἰς ὀλίγον διάστημα νὰ μᾶς ἐφοδιάσῃ καὶ μὲ ροῦχα καὶ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τῆς μουσικῆς καὶ ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἡμεῖς, ἡ νεολαία τοῦ Τολήδο θὰ δυνηθῶμεν ἐξ ἰδίων μας νὰ ὑποβοηθήσωμεν τὸ ἔργον των».

'Η ἀνωτέρα ὅμως ἐπίδειξις τοῦ ἔργου τῆς Στοᾶς καὶ τῆς φιλοτίμου προθυμίας μεθ' ἧς τὰ 'Ελληνόπουλα ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς μουσικῆς ἦτο αὐτὴ αὕτη ἡ μουσική, ἡ ὁποία ἔπαιξε διάφορα τεμάχια μὲ τελειότητα ζηλευτὴν καὶ διὰ ἀρχαιοτέρας ἀκόμη μουσικάς.

'Ο χορός, ἡ τελετή, ἡ ἐμφάνισις τῶν παιδιῶν μας μὲ τὴν ὡραίαν ἐνδυμασίαν των, τὰ μουσικὰ τεμάχια τὰ ὁποῖα ἐπαίχθησαν ἀπὸ τὸν ἀρτισύστατον μουσικὸν "Ομιλον, ὅλα συνέτειναν νὰ ἐνθουσιάσουν τοὺς πάντας καὶ τοὺς πληρώσουν μὲ ὑπερηφάνειαν ἐθνικὴν καὶ μὲ ζῆλον πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων ἀνωτέρων ἀκόμη.

Σύμφωνα μὲ τὰς παραδόσεις τῆς 'Οργανώσεώς μας, ὁ Μουσικὸς "Ομιλός μας ἔλαβε τὸ πρῶτον τὰς εὐλογίας τῆς ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐψάλη δοξολογία μετ' ἀρτοκλασίας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μ. 'Αντιπρόεδρος, ἀδ. Δάρλας ὡμίλησεν ὡς πάντοτε συναρπαστικὰ καὶ ἐνεθουσίασε καὶ ἐφρονημάτισεν ὅλους μας.

Δ. Κ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Πᾶσα ἀγάπη καὶ αὐτὴ ἡ μητρικὴ ἔχει τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς πικρίας της ὁ Θεὸς ἔκαμε μίαν λύπην δι' ἑκάστην χαράν· ἐκ τῶν θυρῶν τοῦ παραδείσου μία ἀνοίγεται πρὸς τὴν κόλασιν.

'Η ἀγάπη ὁμοιάζει πρὸς τὴν σελήνην· ὅταν δὲν αὐξάνῃ ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται.

Πρέπει νὰ ἐκφράζῃ τις μεγαλοφώνως τὰς ἰδέας του καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὰ αἰσθήματά του.

'Η ἀμφιβολία εἶναι πληγὴ σχεδὸν ἀνίατος, ἥτις πολλάκις σταματᾷ, ἀφοῦ καταστρέψῃ τὸ πᾶν.

'Η ἀμφιβολία εἶναι ἡ μεγάλη ἄβυσσος εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὁποίας ταράττεται τὸ πᾶν.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Εἰς τὴν προηγουμένην ἐγκύκλιόν μου, ὑπενθύμιζα εἰς τὰς Ἑστιάδας μιὰ ἀπόφασι τοῦ Συνεδρίου σχετικῶς μὲ τὰ ταμεῖα τῶν Στοῶν μας

Καὶ συνίστων ὅπως ὑπάρχῃ πάντοτε ἓν ἀποθεματικὸν κεφάλαιον ἔστω καὶ μικρὸν

Τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιτρέψῃ ἔστω καὶ εἰς ἀπώτερον μέλλον νὰ πραγματοποιήσωμεν ὡραίας σκέψεις καὶ ἀποφάσεις

Σχετικὰς μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Νέας μας Γενεᾶς

Καὶ μὲ ἔργα ὑπαγόμενα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ φύλου μας.

Σᾶν μιὰ εὐχάριστος ἀπάντησις μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἑξῆς περικοπὴ ἀπὸ ἕνα μακρὸ καὶ ἐνθουσιῶδες τῆς ἀδελφῆς Δόμνα ἐκ Quebec, γράμμα

«Τὸ ταμεῖόν μας ἔχει περὶ τὰ 386 περίπου δολλάρια —πληρωμένον ἐννοεῖται τὸ ὑπὸ τοῦ Τμήματος ὑποσχεθὲν Γραμμάτιον ἐκ δολλ. 100.00 ὑπὲρ τοῦ Σχολείου ὡς καὶ πᾶν ἄλλο χρέος διὰ τὸ τρέχον ἔτος».

Ἡ Στοὰ τοῦ Quebec ἔχει 22 Ἑστιάδας — δηλ. ὅλας τὰς Ἑλληνίδας ἢ μεθ' Ἑλλήνων συνεζευγμένας ξένας τῆς παροικίας.

Τόσος μικρὸς ἀριθμὸς ὁμογενῶν καὶ κατορθώνει νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ νὰ ἔχῃ ταμεῖον ἐκ 386 δολλαρίων!

Πράγματι, ἀξίζει ἔπαινος εἰς τὰς ἐκεῖ Στοάς μας, διότι εἶμαι βέβαιος καὶ ἡ Ἀνδρικὴ Στοὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἰδίαν ἀνθηρὰν κατάστασιν.

Καὶ ἡ ἐδῶ Στοὰ τοῦ Manchester «Λεωνίδας»

Μὲ τὸν ἐνθουσιώδη πρόεδρόν της κ. Χ. Μπένταν δρᾶ ἐπωφελέστατα

Ἐχάρισε καὶ αὐτὴ δολλ. 100.00 εἰς τὴν Κοινότητά μας ὑπὲρ τοῦ Σχολείου

Καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας παροικίας ἡ Gapa ἐφαρμόζουσα τὸ πρόγραμμά της

Ἔρχεται ἀρωγὸς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ὅταν δὲν ἔχῃ ἰδικά της σχολεῖα

Ἀποδεικνύουσα ἐμπράκτως ὅτι πρῶτον καὶ κύριον μέλημά της εἶναι ἡ Ἑλληνοπρεπὴς μόρφωσις τῆς Νέας μας Γενεᾶς.....

Καὶ τί χαρὰ ὅταν τὴν βλέπωμεν ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἐλπίδας μας

Νὰ δικαιώνῃ τὰς προσπαθείας μας

Μὲ τὴ δική της μεγάλη προσπάθεια

Νὰ μιλήσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν γονέων της, νὰ τὴν ἐκμάθῃ καλλίτερα, νὰ τὴν μεταχειρίζεται εἰς τὰς συνεδριάσεις καὶ συγκεντρώσεις της

Νὰ σέβεται τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν παράδοσιν

Καὶ ὅταν ἔρχεται στιγμὴ νὰ κάνῃ καὶ αὐτὴ τὸ σπίτι της

Νὰ διαλέγῃ τὴν σύντροφον ἢ τὸν σύντροφον στοὺς κόλπους τῆς Ἑλλ. κοινωνίας καὶ

Πολλὲς φορὲς τῆς Γκαπικῆς οἰκογενείας...

Ἐδῶ ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ συγχαρῶ ὁμαδικῶς τοὺς Ἐφήβους καὶ τὰς Νεάνιδας γιὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς γάμους των.

Ὅταν τὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ἀποδήμων εἶναι Ἑλληνικά, ὅσο καὶ νὰ περνοῦν τὰ χρόνια, κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τῶν σπιτιῶν αὐτῶν

Θὰ διατηρῆται ἀναμμένο τὸ καντῆλι τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἑλληνικῆς παραδόσεως.

Ἀγαπηταὶ Ἑστιάδες, ἐγγράψατε ὅλα τὰ κορίτσια σας καὶ τὰ παιδιά σας εἰς τὰ Τάγματα τῶν Ἐφήβων καὶ Νεανίδων,

Γιὰ νὰ συνειθίσουν καὶ ἐκτιμήσουν τὸ Ἑλλ. περιβάλλον, γιὰ νὰ διαλέξουν πολλὲς φορὲς ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ βλέμματά Σας, ὑπὸ τὴν ἀγρυπνον Στοργὴν τῆς Ὀργανώσεως, τὸν Σύντροφον τοῦ βίου των.

Ἔχομεν ἀνάγκην Ἑλλην. σπιτιῶν στὴν Ξενητειὰ

Γιὰ νὰ ἐπιζήσωμεν ὡς φυλετικὴ ὁμάς.

Μιὰ εὐγενῆ πρόσκλησι μᾶς ἀποστέλλει γιὰ τὸν προσεχῆ χορὸν τῶν Ἡνωμένων Τμημάτων Gapa τῆς N. Ὑόρκης

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Βασίλειος Ἰωάννου

Ἐκ τῶν Ἰδεολόγων Ἡγετῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας

Τὸν ὁποῖον μὲ εἰλικρινῆ χαρὰν ἐπαναβλέπομεν εἰς τὸν δρῶντα κύκλον τῆς Gapa.

Εἶναι παρήγορον καὶ ἐνθαρρυντικὸν διὰ μίαν Ὀργάνωσιν, νὰ κατατάσσῃ πάντα μεταξὺ τῶν δρώντων μελῶν της,

Ἐκείνους καὶ Ἐκείνας οἱ ὁποῖοι ἠγήθησαν αὐτῆς καὶ μάλιστα εὐσυνειδήτως καὶ ἀποτελεσματικῶς,

Ἡ πεῖρά των εἶναι πολύτιμος δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τοὺς διαδέχονται καὶ

Δύνανται νὰ συνεισφέρουν πολλὰ διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδος ὡς ὁ ἀξιότιμος ἀδ. Β. Ἰωάννου, δικηγορῶν ἤδη ἐν N. Ὑόρκῃ ὅπου, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν, εὑρὺ ἁπλόνεται τὸ πεδίον τῆς δράσεως διὰ Ὀργάνωσιν ὡς ἡ ἰδική μας.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Καν Ἰωάννου περιμένομεν πολλὰ

Διότι γνωρίζομεν ὅτι πολλάς, ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὰ Γυν. Τμήματά μας,

Συνεργαζομένη δὲ μὲ τόσας λαμπρὰς Ἑστιάδας τῆς N. Ὑόρκης, ποῦ εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω καὶ ἐκτιμήσω

Θὰ φέρῃ τὰ εὐχάριστα ἐκεῖνα ἀποτελέσματα ποῦ ὅλοι προσδοκῶμεν ἀπὸ τὰς Στοὰς N. Ὑόρκης

Ὡς ἀξιομίμητον παράδειγμα διὰ τὰ Τμήματα τῶν μικροτέρων παροικιῶν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἀπευθύνω καὶ πάλιν μιὰ θερμὴ ἔκκλησι πρὸς τὰς Ἑλληνίδας ποῦ ἠυτύχησαν νὰ τύχουν ἰδιαιτέρας μορφώσεως

—Καὶ εἶναι τόσες καὶ μάλιστα στὴν N. Ὑόρκη—

Νὰ μᾶς στείλουν σκέψεις των, κανὲν διήγημα, κάποια εἰκόνα τῆς Ζωῆς, ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Πατρίδα, κανὲν ποίημα,

Γιὰ τὸ «Βῆμα» μας, στὸ ὁποῖον δὲν παρήλασαν ἀκόμη παρὰ 3—4 ἀπὸ τὰς γραφούσας Ἑλληνίδας

Ἐνῶ ὁ γυναικεῖος Ἑλλ. κόσμος μας ἔπρεπε ν' ἀντιπροσωπευθῇ διὰ μεγαλειτέρου ἀριθμοῦ

Ἀφοῦ μάλιστα ὁ πλεῖστος ἀνήκει εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΩΜΕΝ ΤΟ ΚΕΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Ὑπάρχει ἐποχὴ στὴν ζωὴ τῆς συζύγου καὶ μητρὸς κατὰ τὴν ὁποίαν βαθμιαίως δημιουργεῖται κάποιο κενὸν στὴν ζωήν της.

Τὰ παιδιὰ μεγαλωμένα δὲν ἔχουν πιὰ ἀνάγκην τῶν συνεχῶν ἐκείνων φροντίδων ποῦ γεμίζουν τὲς ἡμέρες καὶ πολλὲς φορὲς καὶ τὲς νύχτες τῆς Μητέρας καὶ τὴν ἀπασχολοῦν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς τόσο ὥστε νὰ ζῇ ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν οἰκογένειάν της.

Γύρω ἀπὸ τὴν ἑστίαν της ἕνας καινούριος κόσμος ἔχει δημιουργηθῇ μὲ δικά του ὄνειρα καὶ ἰδικές του ἀπασχολήσεις καὶ ἡ Μητέρα, μὲ συγκίνησι ἀνάμικτη μὲ κάποια δόσι πικρίας, συλλογίζεται ὅτι Ἐκείνη ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ ἅπαντον γιὰ τὰ παιδιά της. Ὑπείκοντα τὰ παιδιὰ αὐτὰ στὸν φυσικὸ Νόμο τῆς Ζωῆς ἐξελίσσονται εἰς μικρὰς φυσιογνωμίας, μικρὰς ἀτομικότητας ποῦ προχωροῦν στὴν αὐτενέργειαν καὶ δι' αὐτῆς στὴν ἀνεξαρτησία μὲ τὸ γοργὸ βῆμα ποῦ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς σημερινῆς νέας μας Γενεᾶς.

Ποιὰ ἀπὸ μᾶς, μέσ' στὴν ὑπερηφάνεια ποῦ πλημμυρίζει τὴν μητρικὴ καρδιά μας ὅταν ἀντικρύζωμε τὰ παιδιά μας μεγαλωμένα, ἀγωνιῶντα νὰ πηδήσουν στὸν στίβο τῆς ζωῆς, ποιὰ ἀπὸ μᾶς δὲν ἄφησε στεναγμὸ κρυφό, γιατὶ ἡ ἀγκαλιά μας θὰ ἔμενε στὸ ἑξῆς ἄθεια, ἀφοῦ τὰ παιδιὰ δὲν θὰ τὴν γέμιζαν τόρα, γιὰ νὰ ζητήσουν χάδια, προστασίαν καὶ ἀνακούφισι στὰ παιδικά των παράπονα;

Ἐκεῖνα δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν πῶς μαζί των πῆραν τὴν ζέστη τῆς ἀγκαλιᾶς καὶ τὴν βαθύτατη τῆς Μητρότητος αὐτὴν ἀγαλλίασι.

Πιστεύουν βέβαια πῶς ἡ Μητέρα εἶναι πάντοτε γι' αὐτὰ ἡ Μητέρα, στὸ σεπτὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας συγκεντροῦται ἡ ἀγάπη των καὶ ἡ ἀκλόνητη πίστις των στὴν δική της ἄνευ ὁρίων ἀφοσίωσι.

Μὰ αὐτὸ τοῖς φαίνεται τόσο φυσικό!

Ἐξ ἄλλου εἶναι τόσα ἄλλα πράγματα στὴν Ζωή! Καὶ εἶναι τόσο φρέσκη ἡ Ζωὴ αὐτὴ στὰ μάτια τῆς Νεότητος ποῦ ζητεῖ πάντα ἕνα καινούριο κάδρο γιὰ νὰ τὴν πλαισιώσῃ, ἕναν ἐξωτερικὸ κόσμο ἀρωγὸ στὴν ἀδιάκοπη ἀναζήτησι ἐντυπώσεων.

Ἐξ ἄλλου, ὁ σύζυγος ἐκτὸς τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν συντήρησι τῆς οἰκογενείας του, ἔχει καὶ αὐτὸς ἄλλας ἀνασχολήσεις καὶ εἴτε δρῶν εἴτε ἁπλοῦν μέλος εἰς Κοινότητας, Σωματεῖα καὶ συλλόγους, ἀφιερώνει πολλὲς ὧρες ἀπὸ τὲς λίγες ποῦ τοῦ περισσεύουν γιὰ νὰ συνεισφέρῃ κατὰ δύναμιν εἰς τοὺς δημιουργικοὺς ἀγῶνας τοῦ Ξενητεμμένου Ἑλληνισμοῦ.

Τὸ σπίτι τότε μοιάζει ἄδειο καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Γυναικὸς ποῦ ἐτάχθη φύλαξ του περισσότερο ἄδεια ἀκόμα.

Καθισμένη στὴν πολυθρόνα, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγὴ τοῦ δωματίου, ἀναπολεῖ τὲς βραδειὲς παληῶν χρόνων, ποῦ τὰ τιτιβίσματα τῶν παιδιῶν γέμιζαν τὸ ἴδιο σπίτι σᾶν μὲ ἀγγελικὲς μελῳδίες. Καί, ὁ πατέρας, ἤτον ἐκεῖ καὶ αὐτός, προσπαθῶν νὰ βοηθήσῃ μὲ τὴν παρουσία του τὴν πολυάσχολη Μητέρα ἢ καὶ ἁπλῶς νὰ χαρῇ τὴν εἰκόνα τοῦ γεμάτου σπιτιοῦ του—εἰκόνα ποῦ τόσο τὸν ξεκούραζε ἀπὸ τὲς φροντίδες τῆς ἡμέρας.

Ἄχ! τότε τὰ ἐμοιράζοντο ὅλα, χαρὲς καὶ ἀγωνίες! Καὶ ἡ Γυναῖκα νοσταλγεῖ τὸ περασμένο αὐτὸ κομμάτι τῆς ζωῆς, νοσταλγεῖ ὡς καὶ τὲς δραματικὲς νύχτες ποῦ πέρασαν ἄγρυπνοι, σκυμμένοι ἀπάνω στὴν κούνια ἄρρωστων παιδιῶν, ὅταν μέσα στὴ φρικτὴ σιγὴ τοῦ κινδύνου, δὲν ἄκουγαν παρὰ τὴν βαρειὰ ἀναπνοὴ τοῦ ἀγωνιῶντος παιδιοῦ καὶ τοὺς παλμοὺς τῆς ἀνάστατωμένης καρδιᾶς των!

Ἔξω, ἡ Ζωὴ παντοδύναμη καλεῖ τὸν κόσμο σὲ διασκεδάσεις, σὲ ὑψηλοὺς σκοπούς.

Μὰ κείνη ποῦ εἶχε τόσο λίγον καιρό, τόσο σπάνιες εὐκαιρίες νὰ ἀπολαύσῃ τὲς πρῶτες, δὲν νοιώθει πλέον τὴν διάθεσι νὰ χαρῇ τὴν Ζωὴ τόρα ποῦ ἔφυγαν τὰ πρῶτα νειᾶτα.

Αὐτά, τῆς φαίνεται, πῶς ἔχουν μείνει πέραν ἀπὸ τὸν ὠκεανό, στὸ ἀγνὸ μέτωπο κάποιου κοριτσιοῦ ποῦ ὀνειροπολοῦσε τὴν Ζωὴ πολὺ ὡραία, ἴσια καὶ λεία σᾶν ἄσπρη κορδέλλα, μεταξωτή. Τρέχει τόρα πρὸς τὰ γνώριμα χώματα, ἐκεῖ ποῦ τὸ πατρικὸ σπίτι, γεμᾶτο ἀπὸ ἀδέλφια καὶ συγγενεῖς, μοιάζει θεμελιωμένο αἰώνια ἀπάνω στὰ διακριτικά του γνωρίσματα, τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν στοργή, τὴν ἀλληλοβοήθεια, τὴν θυσία τοῦ ἑνὸς γιὰ τοὺς ἄλλους — Ἄχ! Ἂν τοὺς εἶχε κοντά της, ἔστω καὶ ἕνα ἀπὸ ὅλους, δὲν θάταν τόσο μόνη.

Ἡ νοσταλγία, πικρότατη τώρα, τὴν κάνει νὰ θυμᾶται ζωντανὲς ὡς καὶ τὲς παραμικρότερες λεπτομέρειες τῆς εὐτυχισμένης παιδικῆς ἢ νεανικῆς ζωῆς. Μόνον ἡ Πατρίδα, (νομίζει) δὲν σ' ἀφίνει νὰ μελαγχολήσῃς καὶ μόνον ἐκεῖ ὑπάρχουν εὐεργετικοὶ ἴσκιοι γιὰ τοὺς Ἀποσταμένους τῆς Ζωῆς.

* * *

Τί τῆς λείπει αὐτῆς τῆς Γυναίκας; Αὐτῆς τῆς Ἑλληνίδος;

Δόξα σοι ὁ Θεός, μπορεῖ κανεὶς νὰ σκεφθῇ, ἔχει ἕνα σύζυγον καλόν, παιδιὰ καλά, σπίτι καλό. Ἡ ζωή της εἶναι εὔκολη ἂν ὄχι πλουσία. Ἐμεγάλωσαν τὰ παιδιά της — τί τυχηρὰ ποῦ εἶναι, ὅλα ἐν τῇ ζωῇ— καὶ σὲ λίγο θὰ κάνουν δικά των σπίτια. Εἶναι τόσο φυσικό. Ἀνθρώπινος προορισμός. Ὅλοι τὸ ἴδιο κάμομεν. Γιατί ἡ τόση μελαγχολία;

Καὶ ἀφοῦ ἡ ἄλλη Ζωὴ δὲν τὴν τραβᾶ, γιατὶ δὲν βρίσκει τὸν δρόμο ποῦ φέρνει σὲ τόσους ἀνθρωπιστικούς, ὑψηλούς, ἐθνικοὺς σκοπούς, γιὰ τοὺς ὁποίους εἶναι τόσο κατάλληλη ἡ Γυναῖκα;

Ἂν νοιώθῃ πῶς ἡ ἔλλειψις ἀπασχολήσεως τὴν σκοτόνει, γιατί δὲν χρησιμοποιεῖ τὸν πλοῦτο τῶν αἰσθημάτων ποῦ κρύβει ἡ γυναικεία ψυχή, γιατὶ δὲν δίνει τὸ περίσσευμα τῆς ἀφοσιώσεώς της, σὲ κάποιο ὑψηλὸ σκοπό, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔχει τάξη ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῶν Ἐθνικῶν γνωρισμάτων του;

Νὰ σβύνῃ κανεὶς λίγο-λίγο, χωρὶς νὰ φαίνεται χρήσιμος εἰς τοὺς ἄλλους, χωρὶς τὸ φῶς ἑνὸς ὑψηλοῦ σκοποῦ νὰ ρίχνῃ τὴ λάμψι του στὸν βραχὺ καὶ πολλὲς φορὲς ἄχαρο τῆς ζωῆς δρόμο, χωρὶς ἡ φωτιὰ κάποιου ἰδανικοῦ νὰ θερμαίνῃ τὰ στήθη μας, εἶναι σᾶν νὰ πεθαίνῃ χίλιες φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην Σελίδα)

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΛΑΤΡΕΙΑ

Ὑπὸ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΥΣΟΥΡΕΛΗ

Σὰν στρέψω τὸ βλέμμα μου ψηλὰ εἰς τὸ ἀχανὲς τοῦ οὐρανοῦ τὶς ἥσυχες νύχτες καὶ σὰν τὰ βλέμματά μου ἀτενίσουν τὸν ἀδαμαντοκόλλητον τάπητα ποῦ ἁπλώνεται στὸ ἄπειρον μὲ μιὰ θεία καὶ ἄφθαστη ἁρμονία, τότε ὁ νοῦς ἁπλώνει τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας καὶ ἀνέρχεται ἐκεῖ ψηλὰ νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ μάθῃ, νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ ἀνεξερεύνητα μέσα στὰ ἀδαμάντινα παλάτια ποῦ φεγγοβολοῦν τόσον ὑπέροχα εἰς τὸ στερέωμα, τότε ἡ ψυχὴ πίπτει εἰς ἔκστασιν καὶ ἡ καρδιὰ ἀνοίγει διάπλατα, εἰς αἶνον νὰ λατρεύσῃ τὸν κτίστη καὶ δημιουργὸν τοῦ θεσπεσίου αὐτοῦ ἔργου. Μὰ σὰν ζητήσω νὰ μάθω τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν οὐράνια αὐτὴ ὁμορφιά, τότε ὁ νοῦς σταματᾷ, ἀδυνατῶν νὰ ἐννοήσῃ τὸ θεῖον θαῦμα. Ἕνα μόνον γνωρίζει καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ, ὅτι ἐκεῖ εἶναι ἡ ζωή, ἀφοῦ αὐτὴ αὖτη ἡ Ζωὴ εἶναι ὁ θεός, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ Σύμπαν «ζῇ, κινεῖται καὶ ὑπάρχει». Τότε ἡ ψυχὴ μὲ βαθειὰ ταπείνωσι κατανυκτικὰ ἀναπολεῖ.

Πόσοι ἄλλοι κόσμοι ἄραγε, σὰν καὶ μᾶς, ἢ πειὸ αἰθέριοι, ἢ πειὸ πολιτισμένοι ἀνώτεροι τοῦ ἰδικοῦ μας πολιτισμοῦ. Ποιὸς ξεύρει ἐκεῖ ἐπάνω μέσα εἰς τοὺς γιγαντένιους ἥλιος ὅπου ἔχουν ἀνακαλύψῃ οἱ ἀστρονόμοι, πόσες ἄλλες ὑπάρξεις νὰ ἔχουν τὸ σπίτι τους.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀστρονόμων, ὁ Γαλαξίας μόνον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατομμύρια ἄλλων ἡλίων, μεγαλειτέρων τοῦ ἰδικοῦ μας τοιούτου. Ὁ Γαλαξίας αὐτός, ὁ οἶκος τόσων ἄλλων ἡλίων, κρατεῖ μόνον μίαν μικρὰν λευκόχρουν κορδέλλα εἰς τὸ στερέωμα. Τί ἄραγε νὰ ὑπάρχῃ εἰς ὅλον τὸ Σύμπαν; Ἀφοῦ τὸ Σύμπαν εἶναι ἄπειρον, πόσον ἄπειρος νὰ εἶναι ἡ Δύναμις καὶ ἡ Σοφία τοῦ Κτίστου καὶ Δημιουργοῦ; Πόσον μικρὸς καὶ ἀσήμαντος εἶσαι, ὦ ἄνθρωπε, διὰ νὰ ἐννοήσῃς καὶ νὰ βγάλῃς ἕνα συμπέρασμα; Πῶς τολμᾷς νὰ εἴπῃς «Δὲν ὑπάρχει Θεός». Τρέλλα, ἀμάθεια, ἢ τί ἄλλο χαρακτηριστικὸν δύναταί τις νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν σκέψιν.

Μία σταγὼν ὕδατος ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ ἐμπεριέχει ὅλα τὰ χημικὰ συστατικὰ ποῦ ἀποτελεῖ αὐτόν. Ἔτσι καὶ ἡμεῖς σταγόνες ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ τοῦ Σύμπαντος, πρέπει νὰ ἐμπεριέχωμε τὰ συστατικὰ ὁλοκλήρου τῆς δημιουργίας, ἀφοῦ ἐπλάσθημεν «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Πλάστου». Ὅ,τι ζητήσομε νὰ μάθωμε, θὰ εἶναι προτιμότερον νὰ στρέψωμε τὴν προσοχήν μας πρὸς τὰ ἐνδότερα καὶ νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. «Γνῶθι σαυτόν» ἔχει λεχθῇ πρὸ χιλιετηρίδων. Ἡ φράσις αὕτη ἐμπερικλείει τὴν βαθυτέραν ἀλήθειαν εἰς τὴν ὁποίαν ἂν ἀσχολούμεθα ἀρκετά, δυνατὸν νὰ εὑρίσκωμεν τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς ἀμαθείας. «Θὰ εὕρετε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ» ἔχει λεχθῇ εἰς τὸ Βιβλίον τῶν Βιβλίων. Μὰ σὰν σκεφθῶμεν πραγματικά, τὴν ἄπειρον Σοφίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη τὸ Σύμπαν, τότε καὶ ἡμεῖς θὰ εἴπωμεν, ὅτι «Ἓν οἶδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα».

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΑΙ ΥΨΗΛΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Τίς δύναται νὰ γνωρίζῃ ἀρκετὰ εἰς αὐτὸ τὸ πέλαγος τῶν γνώσεων; Μὰ σὰν ἀναλύσωμε τὴν σταγόνα αὐτὴν (τὸν ἄνθρωπον) δυνατὸν νὰ εὕρωμε τὴν λύσιν εἰς τὴν συνείδησίν μας ἡ ὁποία εἶναι ἡ θεία ταυτότης μου καὶ σὰν ξυπνήσωμεν ἀπὸ τὸν πνευματικόν μας λήθαργον, καὶ σὰν θέσωμεν τὸ ἐρώτημα τίς εἶναι ὁ προορισμός μας, τότε θὰ εὕρωμεν ὅτι ἔχομεν ἱερὰν ἀποστολὴν καὶ θείαν κατεύθυνσιν. Ἕνα μόνον χρειαζόμεθα, νὰ ὑπακούσωμεν καὶ νὰ συνεργασθῶμεν μὲ τὸν Θεῖον Νόμον, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μόνος νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀνεβάσῃ ἐκεῖ ὅπου μᾶς ἔχει προορίσῃ ἐξ ἀρχῆς.

Εὑρίσκοντες τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν θ' ἀναφωνήσωμεν καὶ ἡμεῖς μαζὺ μὲ τὸν Δαβίδ· «Μέγας εἶσαι Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου καὶ ὅλα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησας».

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΩΜΕΝ ΤΟ ΚΕΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 13ης Σελίδος)

νὰ ξαναξυπνᾷ γιὰ νὰ ὑποστῇ ἐκ νέου τὸν ἴδιο θάνατο.

Ἄστρο κάποιας ἄλλης Βηθλεέμ, ἡ λάμψις τῶν ἰδανικῶν ἔγινε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὁδηγήτρια ψυχῶν γιὰ τὴν ἐπιτέλεσι ἔργων Ἀνθρωπιστικῶν καὶ Ἐθνικῶν, τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνομεν σήμερον τὰ εὐεργετήματα, λησμονοῦντες πολλὲς φορές, νὰ σταθοῦμε εὐλαβητικὰ πρὸ τοῦ Βωμοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον ἤγειραν χιλιάδες εὐγενῶν ψυχῶν μὲ τόσας θυσίας!

* * *

Ἀγαπηταὶ Ἑλληνίδες! Μὴν ἐπιτρέψετε ποτὲ νὰ δημιουργηθῇ κενὸν στὴν ζωή σας! Εἶσθε μόνη στὴν Ζωή; εἶσθε ἄτεκνος; ἐμεγάλωσαν τὰ παιδιά σας; Ἔχετε ὥρες ἐλεύθερες; γεμίσατε τες μὲ ἐργασία Ἐθνικὴ τῆς ὁποίας τόσην ἀνάγκην ἔχομεν ἐδῶ στὴν ξενητειά!

Μὴν ἀφίνετε ἄκαιρα ὀνειροπολήματα καὶ μάταιαι νοσταλγίαι νὰ σκοτώσουν μέσα σας τὴν ἐνεργητικότητα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν δρᾶσιν, πρὸς τὴν ἀφοσίωσιν ποῦ μοιάζουν ἀνεξάντλητο κεφάλαιο τῆς γυναικείας ψυχῆς ὅσο καὶ ἂν αὐτὴ τὸ σπαταλᾷ.

Μέσα στὸν θαμπὸν ἀκόμα ὁρίζοντα τῆς ἀναδημιουργίας, ἡ Ὀργάνωσίς μας διαγράφεται καθαρὰ ὡς ἄλλη Βηθλεέμ, πρὸς τὴν ὁποίαν πυκνοὶ πλέον ἔρχονται οἱ πιστοὶ καὶ αἱ πισταὶ γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ σύμβολον τῆς Ἑλλ. Ἰδέας.

Ἀκολουθήσατε καὶ Σεῖς τὸ Ἄστρο ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὴν Gapa. Εἶναι Ἄστρο ποὺ συμβολίζει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ διατηρήσωμε τὰ θρησκευτικὰ καὶ Ἐθνικὰ γνωρίσματα στὴν Ξένη Γῆ ἐπὶ γενεὰς γενεῶν, αἰωνίως, ὅτι ἀκόμη θὰ κατορθώσωμεν νὰ καλλιεργήσωμεν στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν μας τὰς ὡραίας παραδόσεις μας, τὸν σεβασμό, τὴν στοργή, τὴν ἀφοσίωσι τῶν μελῶν τῆς Ἑλλ. οἰκογενείας ἀναμεταξύ των, ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα μὲ τὰ ὁποῖα ἔζησες καὶ ἀνετράφης ἐκεῖ κάτω, Ἑλληνίς, ποὺ γεμίζουν νοσταλγία τὴν ψυχή σου καὶ ποὺ σέρνουν τὴν σκέψι σου αἰχμάλωτη στὸ ἄρμα τῆς ἀναμνήσεως.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης Σελίδος)

ἴδιον νόμον. Ἤθη, ἔθιμα, παραδόσεις, αἱ συντηρητικαὶ αὗται δυνάμεις τῆς κοινωνίας, εἶναι συντετριμμένα. Ἐν αὐτῷ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία πρὸς τὸ ἄτομον, ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία πρὸς τὸ ἄτομον, ἡ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τῆς προσωπικότητος, ἡ ὑψίστη ἀποκάλυψις τοῦ ἐγώ εἶναι ὁ κύριος μοχλὸς τῆς ὅλης κοινωνικῆς ἐργασίας. Ἐντεῦθεν βλέπομεν ὅτι ἡ μεγάλη ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, ἡ τοσοῦτον ἀναγκαία διὰ τὴν πρόοδον, ὁ ἀπαραίτητος ὁδηγὸς τοῦ πολιτισμοῦ, ἐκμηδενίζεται ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ὅλου Κοινωνικοῦ Συμπλέγματος, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὁποίου κατὰ μέγα μέρος εἶναι ὑπεύθυνος.

Ἀνάλυσιν τῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα συνοδεύουσι τὴν Κοινωνικὴν Κατάπτωσιν —Ἐθιμοτακτικὴν καὶ Ἀτομικὴν— δύναταί τις νὰ ἐπιχειρήσῃ διὰ μέσου τῆς Ἱσπανίας, ἥτις περιέχει τὸν Ἐθιμοτακτικὸν τύπον, καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ρώμης, αἵτινες ἱστανται μετὰ τοῦ Ἀτομικοῦ Τύπου.

Ἡ Ἱσπανία ὑπέστη κατὰ τὴν 17ην Ἑκατονταετηρίδα θανάσιμον τραῦμα. Κατὰ τὴν 18ην πράγματι παρουσιάζει μίαν ἐκ τῶν ἕξω ἀναγέννησιν. Ὅτι ὅμως ἡ προσπάθεια αὕτη ἀπέβη ματαία, τοῦτο δεικνύει σήμερον ὁ θάνατος τοῦ Ἀποικιακοῦ της Κράτους. Τὸ πνεῦμα τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς ἄνευ τῆς ἐλαχίστης διερευνήσεως τῶν πραγμάτων, ἡ σκληρότης καὶ ἡ πολλαπλὴ δεισιδαιμονία, τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν Ἱσπανῶν, εἶχον ὑπερτραφῇ καὶ ἐγχαραχθῇ αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρωΐμου ἐποχῆς τοῦ πολιτισμοῦ των. Τί ἄλλο ἠδύνοντο νὰ ἀποφέρουν ὀκτὼ ἑκατονταετηρίδων θρησκευτικοὶ πόλεμοι ἢ τὸν ἐκλησιαστικὸν ζῆλον ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα πάθη; Οἱ Ἱσπανοὶ ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς στρατιώτας τοῦ Σταυροῦ καὶ αὐτόπτας ὑπερφυσικῶν φαινομένων. Οἱ νέοι των ἔβλεπον ὁράματα, οἱ δὲ γέροντες ὄνειρα. Ἡ πεῖνα καὶ ἡ ἀμάθεια, τὰ ἐπακόλουθα τῶν μακροαιώνων τούτων πολέμων, ἐπενήργουν ὡς βοηθητικαὶ δυνάμεις πρὸς ἀπόλυτον κυριαρχίαν τῶν βασιλέων καὶ τοῦ κλήρου, οἵτινες κατέστησαν τὰ δρῶντα πρόσωπα τοῦ Ἱσπανικοῦ λαοῦ. Ἕνεκα τούτου ἡ Ἱσπανία, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοιούτων ἰσχυρῶν ἡγεμόνων, ὡς ὁ Κάρολος ὁ Ε' καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Β', ἐσκέφθη νὰ κυριαρχήσῃ τῆς Εὐρώπης. Ὁ λαός, ὡς ἓν ὅλον, εἰργάζετο διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Σύγχρονος τοῦ Φιλίππου γράφει τὰ ἑξῆς: «Οἱ Ἱσπανοὶ δὲν ἀγαπῶσι μόνον τὸν Φίλιππον, δὲν φιλοφρονοῦσι μόνον αὐτόν, ἀλλ' ἀπολύτως τὸν σέβονται καὶ νομίζουσιν ὅτι αἱ διαταγαί του εἶναι τόσον ἱεραί, ὥστε μόνον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δύνανται νὰ παραβιασθῶσιν».

Ὑπὸ τοιαύτας θρησκευτικὰς συνθήκας οἱ πόλεμοι ἐπεχειροῦντο ἐπιτυχῶς. Ὁ Φίλιππος ἐκαραδόκει ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῆς Εὐρώπης τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον δι' αὐτοῦ θὰ ἀποκαθίστατο ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία. Τοῦτο φαίνεται ἐκ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ ἀπεσαλμένου του εἰς τὰς Κάτω Χώρας, ὅστις εἰς διάστημα ἓξ ἐτῶν ἐφόνευσε 18,000 ἀνθρώπων, ἐκτὸς ἐκείνων οἵτινες ἔπεσαν κατὰ τὰς διαφόρους μάχας.

Ἡ αὐτάρκειά των, ἡ ἀρχαία ὑπερηφάνεια καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς τὴν ἀναμόρφωσιν κατέστησαν ταχέως ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ. Ὅτε τὸ αἴσθημα τοῦτο τῆς ἱκανοποιήσεως ἐπεκάθησεν ἐπὶ τῆς φυλῆς, ὁ προάγγελος τοῦ θανάτου ἀπήχησεν. Ἡ τοιαύτη ἁρμονία τοῦ πνεύματος, ἡ τοιαύτη ἐπίσης ὁμαλότης πάσης ἐννοίας των καὶ ὁ περιορισμὸς τῆς χωρητικότητος ἦσαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπὶ αἰῶνας ὅλους Παπικῆς διδαχῆς. Αἱ ἐντολαὶ τῆς ἐκκλησίας ἱκανοποιοῦντο μόνον διὰ τῶν διωγμῶν, τῶν ἐκ τούτων μεταναστεύσεων, τῆς καταβλίψεως καὶ τέλος τῆς ἐξαλείψεως τοῦ ἀρχαίου ἰδανικοῦ, τοῦ μόνου προοδευτικοῦ στοιχείου τοῦ ἔθνους. Πρὸς τίνα δὲ σκοπὸν ἐξετελοῦντο ὅλαι αὗται αἱ ἐξολοθρευτικαὶ ἐνέργειαι τῶν ἀρχαίων ἐθίμων; Δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ ἠρεμίαν τοῦ λαοῦ, ὅστις διττῶς καὶ ὑποκριτικῶς ἅμα ἀπεμυζᾶτο. Χάριτας δὲ ἂς ὀφείλουσιν οἱ Ἱσπανοὶ εἰς τοὺς Μαύρους καὶ Ἑβραίους, οἵτινες κοὶ μόνοι συνεκράτουν τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς χώρας καθ' ὅλην ταύτην τὴν σκοτεινὴν περίοδον.

Ἐντεῦθεν ἡ δόξα τῆς Ἱσπανίας ἦτο βραχεῖα διὰ λαόν, συνηθίσαντα νὰ ὑπακούῃ τυφλοῖς ὄμμασιν εἰς τοὺς ἄρχοντάς του καὶ νὰ ἐκλαμβάνῃ τὴν μωρίαν ὡς σοφίαν. Ἡ ἐπὶ τὰ χείρω δὲ τροπὴ φαίνεται κατὰ τὰς τρεῖς ἑπομένας βασιλείας. Ἐφ' ὅσον ἡ δύναμις τοῦ θρόνου ἠδυνάτει, κατὰ τοσοῦτον ἡ τῆς ἐκκλησίας ηὔξανεν. Ἡ κατάπτωσις τῆς Ἱσπανίας πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἔχει τὴν ἀρχήν της ἐκ τῆς διαταράξεως τῆς ἰσορροπίας τῆς πολιτείας, προκληθείσης ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἀναπτύξεως τῆς ἐκλησιαστικῆς ἰσχύος κατὰ τὴν 17ην ἑκατονταετηρίδα. Καθ' ὃν χρόνον ἡ δύναμις τῆς ἐκκλησίας κατέπιπτεν ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ, αὕτη τότε ἀκριβῶς ἐξέτεινε τοὺς πλοκάμους της ἐν Ἱσπανίᾳ. Ὅλοι οἱ ὀκνηροὶ εὑρίσκουσι καταφύγιον εἰς αὐτήν, τὰ δὲ ἀνώτερα καὶ κατώτερα στρώματα κατέχονται ὑπὸ τῆς ἐπιροῆς της. Ὁ Θερβάντης τρία ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του ἐγένετο ἱερεύς. Ὁ Λὼπ δὲ Βέγα διετέλει ἱερεὺς καὶ ἀξιωματικὸς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ὁ Σανδόβαλ, ὁ ἱστοριοδὸς καὶ ἡ ἐπισημότης ἐπὶ βασιλείας Καρόλου τοῦ Ε', ἦτο Βενεδικτῖνος μοναχός. Ὁ Ἀντώνιος, ὁ εὐρυμαθέστατος βιβλιογράφος, ἐξ ὅσων ποτὲ παρήγαγεν ἡ Ἱσπανία, ἦτο ἡγούμενος τῆς Σεβίλλης. Ὁ ποιητὴς Θαμόρα ἦτο μοναχὸς καὶ ὁ Κάλδερον, ὁ καλούμενος ποιητὴς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἦτο ἀνακτορικὸς ἱερεὺς Φιλίππου τοῦ 4ου.

Ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην διοίκησιν ἡ θέσις τῆς Ἱσπανίας κατέστη εὐσπλαγχνικὴ καὶ τὰ συμπτώματα τοῦ μαρασμοῦ πανταχοῦ ἐγένοντο ὁρατά. Αἱ ὑψηλαὶ τάξεις οὐδεμίαν σχέσιν εἶχον μετὰ τῆς ἐπιστήμης ἢ φιλολογίας καὶ οὐδόλως ἐγνώριζον τὰ ἔξω τῆς χώρας των πράγματα. Βιβλία, πλὴν τῶν ἱερῶν, ἀνεγινώσκοντο ἀνωφελῶς. Οὐδεὶς συνέλεγε καὶ οὐδεὶς ἀνεγίνωσκεν αὐτά. Μέχρι τῆς 18ης ἑκατονταετηρίδος ἡ Μαδρίτη οὐδὲ ἁπλῆν βιβλιοθήκην κατεῖχεν. Σύγχρονος ἐκεῖ γάλλος πρεσβευτὴς γράφει: «Ἐν Ἱσπανίᾳ ἡ ἐπιστήμη θεωρεῖται κακία, ἡ δὲ ἀμάθεια ἀρετή». Ἡ πεῖνα, αἱ λεηλασίαι καὶ οἱ φόνοι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Πᾶσα φιλοπονία ἀπέπτη. Ἡ γῆ παρέμενεν ἀκαλλιέργητος καὶ αἱ τέχναι ἐξέλιπον. Τὰ ἐργοστάσια καὶ ἡ ὑφαντουργία, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν 16ην ἑκατονταετηρίδα εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἀνθηροτάτην κατάστασιν, κατὰ τὴν 17ην ἐσβέσθησαν.

Μία ἀνακούφισις ἐπῆλθε κατὰ τὴν 16ην ἑκατονταετηρίδα καὶ αὐτὴ ἐφήμερος, καθόσον ὅλαι αἱ ἀναμορφώσεις προῆλθον ἐκ τῶν ἔξω καὶ δὲν ἀνεπήδησαν αὐτομάτως ἐκ τοῦ λαοῦ. Τοιαύτη δὲ ἔλλειψις ὑπῆρχεν ἱκανῶν ἀνδρῶν, ὥστε ἐλήφθη πρόνοια νὰ μὴν ἀφήσουν τὰ πράγματα τῆς χώρας εἰς χεῖρας Ἱσπανῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ ξένων. Κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Διαδοχῆς τὰ Ἱσπανικὰ στρατεύματα διῳκοῦντο ὑπὸ ξένων. Ἄγγλος εἶχε διορισθῇ ἀρχιστράτηγος τῆς Ἱσπανίας. Ὁ Γάλλος Ὄρρης ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Ὁ Ἰταλὸς Ἀλβερόνης καὶ ὁ Ὁλλανδὸς Ριτέρδας ἦσαν οἱ δυνατώτατοι ἄνδρες τῆς Ἱσπανίας. Ἀλλ' ἐπὶ Καρόλου τοῦ 4ου ἐπανῆλθεν ἡ δύναμις τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ οὕτω ζοφερὸν σκότος κατόπιν ἐκάλυψε τὴν χώραν. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰσπανοῦ παρῆλθεν, ἠρκεῖτο δὲ οὗτος εἰς τὴν κληρονομίαν του, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ βελτιωθῇ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΓΝΩΜΙΚΑ

Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα λογικοί· πρέπει νὰ μάθωμεν νὰ συζῶμεν ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τοὺς παραλογιζομένους.

Εἰς τὸν οἶκον φύλαττε ὅλα σου τὰ μειδιάματα καὶ τοὺς καλλιτέρους σου στοχασμούς· ὅ,τι περισσεύει δίδε εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἡ πεῖρα εἶναι τρόπαιον ἀποτελούμενον ἐξ ὅλων τῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπλήγωσαν.

YOUNG PEOPLE'S PAGE

A SYMPOSIUM

BY THE GRAND ORATOR

Dr. JOHN K. GATSOPOULOS

(Continued)

Pythagoras later introduced the pleasing little "diversions" the Egyptian priests had used for his initiation, into the college which he founded in order to teach the merry freshmen that nothing, at the last, was as bad as it seemed, and that most dangers are simply illusions. All this mystery and mysticism which was once official on being discarded by the authorities was continued by the students as a kind of prank. Greek-letter societies are the rudimentary survivals of what was once an integral part of every college but now a good many colleges are placing the seal of their disapproval on secret societies among students, and the day is near when the secret society will not be tolerated, either directly or indirectly as a part of the education of youth. All this because the sophomoric mind is prone to take its Greek-letter mysteries seriously and regard the college curriculum as a joke of the faculty. *There can be no secrets in life and morals* because Nature has so provided that every beautiful thought you know and every precious sentiment you feel, shall shine out of your face so that all who are great enough may see, know, understand, appreciate and appropriate. *You can keep things* only *by giving them away.*

The Egyptians grew to have such regard for Pythagoras that he was given every opportunity to know the inmost secrets of the mysteries. He said he encompassed them all, save those alone which were incomprehensible. Pythagoras was one of those strange beings who are born with a desire to know, and who finally comprehending the secret of the Sphinx that there is really nothing to say, insist on saying it.

The years spent in Egypt were not wasted; he learned astronomy, mathematics, and psychology, a thing not named at that time but quite well undestood—the management of men. This vast learning was augmented by a structure of words, and on this he built a theogony. Practically he was a priest.

It was twenty years before Pythagoras returned to Samos. His mother was dead, so she passed away in ignorance of the secrets of the gods, which, perhaps, was just as well. Samos now treated Pythagoras with great honor. Crowds flocked to his lectures; presents were given him; royalty paid him profound obeisance.

But Samos soon tired of Pythagoras. He was too austere, too severe; and when he began to rebuke the officials for their sloth and indifference, he was invited to go elsewhere and teach his science of life. And so he journeyed into Southern Italy, building his Temple to the Muses at Crotona and founding the Pythagorean School.

This Temple of the Muses, is described by Iamblichus as a stone structure with walls twenty feet thick, the light being admitted only from the top. It was evidently constructed after the Egyptian pattern, and the intent was to teach there the esoteric doctrine.

Pythagoras was a very great man, the wisest as well as the most learned of his time, but for him to eliminate theological chaff entirely in his teachings, was impossible. So we find that when he was about to speak, red fire filled the building as soon as he arose. It was all a little like the alleged plan of the late Rev. T. DeWitt Talmage, who used to have an Irishman let loose a white pigeon from the organ-loft at an opportune time. When Pythagoras burned the red fire, of course the audience thought a miracle was taking place, unable to understand a simple stage trick which all the boys in the gallery who delight in "Faust" now understand. The maxim that the end justifies the means was the cornerstone of Egyptian theology and when Pythagoras left Egypt he took with him this cornerstone as a souvenir. That the priests could hold their power over the masses only through magic and miracle was fully believed and as a good police system the value of organized religion was highy appreciated. In fact, no ruler could hold his place, unsupported by the priest. Expediency was always placed before truth and truth was furnished with frills — the people would not be impressed otherwise. Chants, robes, ritual, processions, banging of bells, burning of incense, strange sounds, sights and smells; these were considered necessary factors in teaching divine thuth. To us, to worship with a noise seems a little like making love with a brass band.

However, the Pythagorean School had much virtue on its side, and made a sincere and earnest effort to solve certain problems that are yet vexing us. Pythagoras improved upon the Egyptian methods and opened his temple on certain days to all, any who desired to come. Then at times he gave lectures to women only, and then to men only, and also to children thus showing that modern revival methods are not wholly modern. These lectures contained the very essence of Pythagorean philosophy and included so much practical commonsense that they are still sqoted.

These are some of the sayings that impressed Socrates, Pericles, Aristotle and Pliny. What the Egyptians actually taught Pythagoras we really do not know — it was too gaseous to last. Only the good endures. Says Pythagoras.

Cut not into the grape. Exaltation coming from wine is not good. You hope too much in this condition, so are afterwards depressed. Wise men are neither cast down in defeat nor exalted by success. Eat moderately, bathe plentifully, exercise much in the open air, walk far, and climb the hills alone.

Above all things, learn to keep silence—hear all and speak little. If you are defamed answer not back. Talk convinces no one. Your life and character proclaim you more than argument you can put forth. Lies return to plague those who repeat them.

The secret of power is to keep an even temper, and remember that no one thing that can happen is of much moment. The course of justice, industry, courage, moderation, silence, means that you shall receive your due of every good thing. The gods may be slow, but they never forget. It is not for us to punish men nor avenge ourselves for slights, wrongs and insults—wait, and you will see that Nemesis unhorses the man intent on calumny.

A woman's ornaments should be modesty, simplicity, truth, obedience. If a woman would hold a man captive, she can only do it by obeying him. Violent women are even more displeasing to the gods than violent men; both are destroying themselves. Strife is always defeat. Debauchery, riot, splendor, luxury are attempts to get pleasure out of life that is not our due, and so Nemesis provides her penalty for the idle and gluttonous. Fear and honor the gods; they guide our ways and watch over us in our sleep. After the gods, a man's first thought should be of his father and mother; next to these, his wife and then his children.

Churchmen of the Middle Ages worked the memory of Pythagoras great injustice by quoting him literally in order to prove how far beyond him they were. Pythagoras taught by the use of symbols and epigrams and these require a sympathetic hearer; otherwise they are valueless. For instance Pythagoras remarks, "Sit thou not down upon a measure with grain rather than use it for a seat. "Eat not the heart" — do not act so as to harrow the feelings of your friends; don't be morbid. "Never stir the fire with a sword"—do not inflame people who are wrathful. "Wear not the image of God upon your jewelry"—do not make religion a proud or boastful thing." Help men to a burden, but never unburden them." This saying was used by Saint Francis to prove that the pagan philosophers had no tenderness, and that the humanities came at a later date. We can now easily understand that to relieve men of responsibilities is no help; rather do we grow strong by carrying burdens. "Leave not the mark of the pot upon the ashes"—wipe out the past; forget it; look to the future. "Feed no animal that has crooked claws"—do not encourage rogues by supplying them a living." Always have salt on your table"—this seems the original of "cum grano Salis" of the Romans.

(To be continued)

CANTON, OHIO

Πρὸ 2 ἐτῶν ἡ Στοὰ «Ἑλλὰς» τῶν Νεανίδων τῆς G.A.P.A. μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Εὐσέβεια», διωργάνωσε Μανδολινάταν ἐκ 56 τεμαχίων, ἡ ὁποία καὶ προοδεύει θαυμάσια. Ἄπειροι εὐχαριστίαι ὀφείλονται εἰς τὸν ἀγαπητόν μας διδάσκαλον Mr. Daily, ὁ ὁποῖος φροντίζει νὰ καταστήσῃ τὴν Μανδολινάταν μας τὴν καλλιτέραν Ἑλληνικὴν τοιαύτην. Ἐκάμαμεν πολλάκις μέχρι σήμερον δημοσίας ἐμφανίσεις εἰς διαφόρους χορούς. Ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς ἀγαπητῆς μας Γκάπα εἰς Akron, Ohio. Εὐχόμεθα δὲ ὅπως δυνηθῶμεν νὰ συμμετάσχωμεν καὶ εἰς τὸ Ἕνατον Ἐθνικὸν Συνέδριον εἰς τὸ Baltimore. Ἐπαίξαμεν ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν WAWC, Akron, τὸν παρελθόντα Μάρτιον.

Καθημερινῶς ἐγγράφονται νέαι Νεάνιδες εἰς τὴν Στοάν μας πρὸς ὄφελος ὅλων μας, διότι ἡ μόνη μας ἐπιθυμία εἶναι νὰ ἐγγράψωμεν, ἂν εἶναι δυνατόν, ὅλες τὲς Νεάνιδες τοῦ Canton εἰς τὴν ἀγαπητὴν Στοάν μας, νὰ τῆς κάνουμε ὅλες ἀδελφές μας.

Καθῆκον μου θεωρῶ νὰ εὐχαριστήσω μὲ ὅλην μου τὴν καρδιὰ τὲς Ἑστιάδες τῆς Στοᾶς «Εὐσέβεια», αἱ ὁποῖαι σὰν πραγματικὲς μητέρες μὲ ἀφάνταστον μητρικὴν στοργὴν μᾶς παρακολουθοῦν εἰς κάθε βῆμα καὶ μᾶς ὑποβοηθοῦν διὰ τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τῆς ὡραίας καὶ ἀθανάτου Ἑλληνικῆς μας γλώσσης.

Κοντὰ δὲ σ' αὐτὰ ὅλα τώρα ἔχω βρῇ τὸν καλὸ καὶ ἀχώριστο σύντροφο, τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπα», τὸ ὁποῖον διαβάζω καὶ βλέπω τόσες σοφὲς καὶ ὡραῖες ἰδέες ὅλων τῶν ἀδελφῶν Γκάπανς. Εὔχομαι ὅπως προστεθοῦν περισσότερες ἱστοριοῦλες, ἀνέκδοτα καὶ διάφορα παιγνίδια πρὸς λύσιν καὶ ὅπως ἀπὸ μηνιαῖον γίνῃ ἑβδομαδιαῖον, πρὸς ὄφελος πρὸ παντὸς ἡμῶν τῆς Νέας Γενεᾶς.

ΗΣΑΪΑΣ ΚΕΣΣΕΝΙΔΟΥ

Ἀντιπρόεδρος τῆς Στοᾶς Νεανίδων «Ἑλλάς», τῆς Γκάπα.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΠΕΡΑΣΕ Η ΜΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ

Πέρασε ἡ μέρα σήμερα τόσο καλὰ καὶ τόσο ἁπλᾶ!
Μονάχη μέσ' τῆς κάμαρας τὴν ὥμορφη γαλήνη
ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ὥρες κυττοῦσα σιωπηλὰ
τὸ δεῖλι, τὸ σουρούπωμα, τὸ βράδυ τὴν σελήνη!

Κι' εἶχε ἁπλωθῇ στὸ εἶναί μου μαζὺ μὲ μιὰ ἄδολη χαρὰ
μιὰ καλωσύνη ἀπέραντη γιὰ ὁλόκληρη τὴν πλάση
ποὺ πόθησα τὴν ὥρα αὐτὴ νἄχε ἡ ψυχή μου δυὸ φτερὰ
γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ διάπλατα νὰ τὴν σφιχταγκαλιάσῃ.

Γ. Β.

Mother.— "But, darling, didn't you forget to say your prayers?"

Betty (age three).—"Oh, no, mummy. I'm just taking the day off".

* * *

In celebration of National Education Week, a torch-like golden flame leapt and tossed in the wind a-top the Cathedral of Learning in Pittsburgh. Passers-by were amazed and a little alarmed, fearing it might be a real blaze and one young lady asked how the firemen would manage to put out a fire so high above street level. "Don't worry", her companion told her, it's probably just some college students up there roasting potatoes and marshmallows".

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
GEORGE C. MANTZOROS

«Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς τὴν Νέαν Γενεάν του καὶ δι' αὐτῆς ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασίαν του».

(Ἐξ ἀριστοτεχνικοῦ λόγου τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. κ. Ἀθηναγόρα).

We Are Challenged

A young man has sent us the following anonymous letter in which, with what might be called "sardonic" humor, he points out several things in regard to the Young People's Page and challenges us to show *practical* reasons for learning "the Greek language, the Greek folk dances, the Greek traditions and everything else as taught to us by our parents and Greek teachers.

We are going to do what he regards as the "sporting" thing and not mention the place from which his letter was sent. It is evident from the letter that this gentleman is one of those who, as they put it in the vernacular, "comes from Missouri" and we'll have to show him. What we can't forgive is that he did not also do the "sporting" thing and sign his own name in pen and ink instead of hiding behind a typewritten pseudonym. He isn't by any chance ashamed of his theories? The closing phrase "Your expecting servant" is entirely out of keeping with the arrogance of his entire letter.

He writes, "Possibly you have perceived that it is a bit dangerous for an up and coming young man to utilize, once in a while, that overgrown vertebra of the spine" —or as we would put it in plain English, the brain. We *have* perceived that "a little learning is a dangerous thing" and that one must "drink deep of the Pierian spring" before he ventures to scoff at things whose worth (practical and otherwise) has been proven by the trial of the passing centuries.

Our suspicion is that "Pyrrhos" is one of those superficial thinkers, one of those young Greeks of the New Generation who as soon as they enter college believe that they have absorbed all available knowledge and are sitting somewhere on the heights of learning and wisdom where they can look down upon mere parents and Greek teachers as benighted people who are incapable of grasping the truth. It is time for us of the Younger Generation to stop being priggish.

Since he is quite a precise young man, he wants us to make sure we understand correctly the meaning of "this very important word", *practical*. We do understand the meaning of it; but we also understand that human beings are complicated organisms who are motivated by more than just "practical" reason for doing certain things. In the next issue of the "Tribune" we shall present for "Pyrrhos" penetrating analysis, what in our estimation, are the practical reasons for not discarding like outworn clothing the Hellenic heritage we should be so proud to wear.

Pyrrhos then promises to send us his "destructive criticisms or approvals" of the reasons we offer. Very nice of him to condescend to do that. But we can't, somehow, resist the temptation to tell him that *destructive* criticism is very easily given by every Tom, Dick and Harry; it is *constructive* we need and would accept and appreciate.

* * *

Dear Editor,

Being a Greek youth, I am aware of the propriety in writing this letter in Greek. But for obvious reasons I am writing —to be precise, typewriting— this letter in the American language, thus making possible the use of a typewriter. ..

First, I would like to express my reprobation of any article submitted by a junior member of G.A.P.A. and commencing with an apologetical "I would have written this article in Greek, but I am writing it in English because I can express myself better" or something to that effect. In my conception an article like Mr. Giannoukos' is justified in the use of the American medium of expression. If one is to write an article in your section let him work a bit harder with the Greek lexicon or use the American language indiscriminately.

What I am going to express in this paragraph is not prompted by any desire to enliven the Young People's Page—by the way, I am quite sure your printer is equipped with an apostrophe— but on the contrary it is motivated by a propensity towards the acquisition of practical facts. I have been a close advocate of a Greek's conception of the ideal Hellenic youth. Now, for the benefit of your ardent readers it would be well to begin a column presenting what PRACTICAL results are obtained by the knowledge of the Greek language, the Greek Folk dance, the Greek traditions and everything else as taught to us by our parents and Greek teachers. Please do not fail to observe that I state "practical" reasons. This fact should prompt the use of a reliable dictionary, because many people seem not to know the meaning of this very important word. Also bear in mind that you are addressing a generation of youth which is in the main part to remain in these United States of America where everything is what you know it is unless you have not as yet been able to view it through eyes which are well screened from actualities.

When I see this column in your section I will then present my destructive criticisms or my approvals of those valuable (?) reasons for which every civic-minded Greek professes he is existing in this land of the "Diavolo".

Perhaps this letter is a bit indigestible and must be censured; in which case, it is my sincere desire that it be placed in the receptacle of the condemned.

Possibly, you have perceived that it is a bit dangerous for an up and coming young man to utilize, once in a while, that overgrown vertebra of the spine.

Your expecting servant,
PYRRHOS

P. S.—By the by, it would be very sporting of you if you were to omit the place of genesis of this radical (?) letter.

The Pan-Hellenic Juniorettes

The present Juniorettes of Providence, R. I. first formed an independent drill team about one and a half years ago. They later were interested in becoming actual members of the great Greek-American Organization and wrote to the Supreme Commissioner of the Junior's Order who sent applications along with other information.

On October 25, 1935, about 35 girls were initiated by the Grand Overseer of our District, Mr. Costas Papaphotiou, in the presence of officers and members of both the "Kanaris" Lodge No. 49 and the "Electra" Lodge No. 31 of this city who showed great interest in the progress of the drill team. It was at that time named the G. A. P. A. Patrol.

On November 2, a meeting was called to elect a District or Local Commissioner to supervise the Patrol and the girls elected Mr. Costas Leakopoulos, member of "Kanaris" Lodge. Mr. Leakopoulos not only worked hard so that the girls could fully pay for their uniforms which are strictly military, on the West Point style, but also worked for to earn three trophies up to now. It was he who urged us to form a Juniorettes' Lodge with the help of Mr. Papaphotiou and other members of the men's and Women's Lodges.

The name, Pan-Hellenic Juniorettes, was voted on by the girls and it is quite appropriate because all transactions and conversations in the meetings are carried on in the Greek language.

Officers of the Pan-Hellenic Juniorettes' are as follows:

Irene Stergios ..... *President*
Bessie Hoopis ..... *V. Pres.*
Anna Gunaris ..... *Sec'y*
Maria Kalogeras ..... *Treas.*

BOARD OF GOVERNORS
Evangeline Gunaris
Connie Stergios
Angelina Rouvelas
Frances Cavas
Irene Georgantis

The installation of officers will be held in the very near future and the girls are looking forward to having the Grand Pres., Dr. Photius Kyritsis, the Grand Governor of District 4, Mr. Wm. Patterson and other local and out-of-town Gapans present for the installation ceremony.

The girls are also looking forward to attending the 1937 Convention which is to take place in Baltimore, Md., and participating in Juniorette activities there.

A. GUNARIS, *Sec'y*

Editor's Note: — Since the time the above report was written, the Pan-Hellenic Juniorettes have added another award to their collection. In the Armistice Day observance in Providence, their's was adjusted the best drill team on parade.

A Christmas Carol

From the Noel Bourguignon De Gui Barozai

I hear along our street
Pass the minstrel throngs;
Hark! they play so sweet,
On their hautboys, Christmas songs!
Let us by the fire
Ever higher
Sing them till the night expire!

In December ring
Every day the chimes;
Loud the gleemen sing
In the streets their merry rhymes.
Let us by the fire
Ever higher
Sing them till the night expire!

Shepherds at the grange,
Where the Babe was born,
Sang, with many a change,
Christmas carols until morn.
Let us by the fire
Ever higher
Sing them till the night expire!

These good people sang
Songs devout and sweet;
While the rafters rang,
There they stood with freezing feet.
Let us by the fire
Ever higher
Sing them till the night expire!

Nuns in frigid cells
At this holy tide,
For want of something else,
Christmas songs at times have tried.
Let us by the fire
Ever higher
Sing them till the night expire!

Washerwomen old,
To the sound they beat,
Sing by rivers cold,
With uncovered heads and feet.
Let us by the fire
Ever higher
Sing them till the night expire!

Who by the fireside stands
Stamps his feet and sings;
But he who blows his hands
Not so gay a carol brings.
Let us by the fire
Ever higher
Sing them till the night expire!

Henry Wadsworth Longfellow.

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 14. PITTSBURGH, PA. — JANUARY, 1937. VOL. II. NO. 2.

"ΘΑΡΣΕΙΝ ΧΡΗ ΤΑΧ' ΑΥΡΙΟΝ ΕΣΕΤ' ΑΜΕΙΝΟΝ"

Τὸ Νέον Ἔτος ἀνέτειλε τέλος καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος, ποῦ μὲ ἐξαιρετικὴν φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα ἐχαιρέτισε τὴν ἔλευσίν του, ἀναμένει ὅπως τοῦτο ἀποβῇ ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς νέας δημιουργικῆς, εὐτυχοῦς καὶ εὐδαίμονος περιόδου. Τὴν στιγμὴν ποῦ χαράττομεν τὰς γραμμὰς ταύτας λαμπρὸς ἀνατέλλει ὁ ἥλιος τοῦ νέου ἔτους· ἐξαιρετικὸν καὶ αὐτὸ φαινόμενον, ἰδίως διὰ τὰς χιονοσκεπεῖς κατὰ τὴν περίοδον ταύτην πολιτείας τῆς Νέας Ἀγγλίας. Αἱ θερμαὶ ἀκτῖνες του μᾶς ἐμψυχώνουν καὶ αὐταὶ μὲ νέαν ὁρμὴν καὶ νέαν δύναμιν δράσεως.

Τὸ κάθε τι τριγύρω μας σήμερον μᾶς ἀνακουφίζει, ἀναπτερώνει τὰς ἐλπίδας μας, ἐνδυναμώνει τὴν πίστιν μας διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον. Οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότης κατενόησε πληρέστερον τὴν βαθυτάτην σημασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ρητοῦ: «Θαρσεῖν χρὴ τάχ' αὔριον ἔσετ' ἄμεινον».

Τὸ Νέον ἔτος εὑρίσκει τὴν θετὴν ἡμῶν πατρίδα Ἀμερικὴν ὑπὸ τὴν ἔμπειρον καὶ ἀγαθοεργὸν ἡγεσίαν τοῦ πλέον λαοφιλοῦς καὶ πλέον φιλελευθέρου τῶν Προέδρων της ἐξοχ. κ. Franklin Delano Roosevelt, διακρινομένου τόσον διὰ τὰς ποικίλας ἀρετὰς καὶ πολυμάθειάν του ὅσον καὶ διὰ τὸν εἰλικρινῆ φιλελληνισμόν του. Εἴμεθα εὐτυχεῖς διαβιοῦντες ἐν χώρᾳ διακριθείσῃ πάντοτε διὰ τὸ ἐνδιαφέρον της καὶ τὴν ἀγάπην της πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν καὶ ἔνδοξον Ἑλλάδα.

Τὸ Νέον Ἔτος εὑρίσκει τὴν γενέτειραν μας ἐπίσης ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς Ἐθνικῆς ἀναδημιουργικῆς πνοῆς μακρὰν τῶν δίχονοιῶν τοῦ παρελθόντος καὶ μακρὰν τῶν ἐπιρροῶν ψυχοφθόρων καὶ ἐθνοκτόνων ξένων κηρυγμάτων καὶ ξένων δογμάτων μὴ συνταυτιζομένων μὲ τὴν παροιμιώδη Ἑλληνικὴν φιλοπατρίαν καὶ τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος. Ἡ Ἑλλὰς ἀνεῦρεν εὐτυχῶς τὸν δρόμον της καὶ ἀναλαμβάνουσα τὴν ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν της προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ τόσον ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας εὐνοηθεῖσα Ἑλλην. Φυλὴ προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Τῆς εὐκλεοῦς ταύτης Φυλῆς ἀπόγονοι, ὑποχρεούμεθα καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ξένῃ νὰ συντελέσωμεν καὶ συνεισφέρωμεν διὰ τὴν πλήρη ἐθνικὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀναδημιουργίαν της. Ἔχομεν καθῆκον νὰ κρατήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς πιστοὺς πρὸς τὰς ὡραίας παραδόσεις της ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπερχομένας γενεὰς νὰ ἑτοιμάσωμεν ὅπως συνεχίσουν ταύτας ὁπουδήποτε γῆς.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ ἱδρύθη καὶ ὁλοψύχως ἀφιερώθη ἡ ἐθνικοφρονοῦσα τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς Ὀργάνωσις ἡ ἡμετέρα Ἑλληνοαμερικ. Προοδευτικὴ Ἀδελφότης.

Ἡ ἀνασκόπησις τῶν πεπραγμένων τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν τῇ Ὀργανώσει ταύτῃ δίδει ἡμῖν τὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν νὰ ἀποβλέψωμεν μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὸ εὐτυχὲς μέλλον της. Τὸ παρελθὸν ἔτος συνεδέθη μὲ τὴν καταφανεστάτην πρόοδον τῆς Ἀδελφότητός μας καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν εὐγενεστέρων πόθων της. Ὑπῆρξεν ἔτος ἀξιόλογον διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς δράσεως καὶ πλούσιον εἰς λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Ὅ,τι κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἀνέλαβεν ἡ Ὀργάνωσίς μας ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Τὴν μεταφορὰν τῶν γραφείων μας εἰς ἰδεώδη τοποθεσίαν καὶ ἀριστοκρατικὸν κέντρον διεδέχετο ἡ ἔκδοσις τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου της, ἡ ἵδρυσις Γκαπικῶν κτιρίων καὶ βιβλιοθηκῶν, ἡ σύστασις ἐκπαιδευτικοῦ ταμείου, ἡ ἐπαναφορὰ καὶ ἀθρόα ἐπιστροφὴ τῶν παλαιῶν ἀξιωματούχων καὶ μελῶν εἰς τὰς τάξεις μας, ἡ ἐγγραφὴ νέων τοιούτων, ἡ ἀναδιοργάνωσις στοῶν, ποὺ ἡ κρίσις τοῦ παρελθόντος ἔπληξε βαθύτατα, ἡ ἵδρυσις νέων τοιούτων, ἡ διοργάνωσις τῆς ἐπιτυχεστέρας μέχρι τοῦδε Ἑλληνικῆς ἐκδρομῆς εἰς Ἑλλάδα, ἡ σύστασις θεσμοῦ ἀσφαλείας διὰ τὰ μέλη της, ἡ διοργάνωσις τῶν γυναικείων τμημάτων ἐπὶ σταθερωτέρων βάσεων, ἡ παροχὴ νέου διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ εἰς τὰς στοὰς νεανίδων καὶ ἐφήβων μας, ἡ ἐπιτυχὴς ἔκβασις τοῦ ἐράνου ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τῆς πατρίδος καὶ ἡ διάθεσις χιλιάδων δολλαρίων παρὰ τῶν τμημάτων μας πρὸς συντήρησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν κοινοτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καὶ σχολικῶν ἱδρυμάτων μας.

Δὲν εἶναι δυστυχῶς εὔκολον εἰς τὸν μικρὸν τοῦτον χῶρον νὰ συμπεριλάβωμεν ὁλόκληρον τὴν πολυσχιδῆ δρᾶσιν καὶ τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, οὐδὲ νὰ ἀναφέρωμεν γεγονότα καὶ ἀριθμοὺς ἀποδεικνύοντας τὴν πρόοδον τῆς Ὀργανώσεώς μας. Κλείομεν τὴν γενικὴν ταύτην ἀνασκόπησιν μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ μόλις ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ παρελθόντος ἔτους συνεδριάσασα Ἐκτελεστικὴ ἡμῶν ἐξουσία ἐπεσφράγισε τὴν συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν μὲ τὴν ἀπόφασίν της ὅπως διὰ τῶν Ἀνωτάτων Ἀξιωματούχων τῆς Ὀργανώσεως χαιρετίσῃ καὶ προσωπικῶς τοὺς συνεργάτας μιᾶς τόσον καρποφόρου δράσεως.

Εἶναι τιμὴ δι' οἱονδήποτε νὰ εἶναι συμμέτοχος τοιούτων εὐγενῶν ἔργων. Τῆς τιμῆς ταύτης δικαιοῦνται ἐν πλήρει μέτρῳ οἱ ἀποτελοῦντες τὰ πειθαρχικὰ τάγματα τῆς Ὀργανώσεώς μας. Τῆς τιμῆς ταύτης μετόχους θεωροῦμεν πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε συνδραμόντας τὸ πατριωτικόν της ἔργον καὶ τὴν ὡραίαν της ἀποστολήν.

Ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη τῶν μελῶν πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν, ἡ σταθερὰ ἐμμονὴ καὶ ἡ πίστις αὐτῶν εἰς τὰ ἰδεώδη της, ἡ λαμπρὰ συνεργασία, δραστηριότης καὶ πειθαρχία, εἶναι τὰ ἔξοχα δείγματα ἀρετῆς καὶ δράσεως ποῦ μὲ γενναιοψυχίαν προσεφέρθησαν εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἐθνικῶν ὀνείρων μας. Οὐδεὶς ὑπεχώρησε πρὸ τῆς φωνῆς τοῦ καθήκοντος. Οὐδεὶς ἐλιποτάκτησε!

Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν περίοδον τοῦ νέου ἔτους ἀποβλέπομεν μετὰ τῆς ἰδίας ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τὴν ἔντασιν τῆς συμβολῆς σας ἐν τῇ ἐπιτεύξει τῶν ὡραίων ἀγώνων μας. Ὑπάρχουν ἰδανικοὶ ἀγῶνες ποῦ γεμίζουν τὴν ψυχὴν εὐφροσύνης ὅταν ἐκπληρώνονται. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους ποῦ δὲν εἶχον τὴν εὐκαιρίαν ἢ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως ὡραίων ἔργων καὶ ὡραίων προσπαθειῶν χαράν, ὡς μέλη ἑνὸς ἁρμονικοῦ συνόλου, μιᾶς ὀργανωμένης κοινωνίας ἀτόμων ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὰ αὐτὰ ἰδεώδη καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀλτρουϊστικοὺς σκοπούς. Εἶναι δυστυχὴς ἐκεῖνος ποῦ ἠναγκάσθη ἢ ἐπροτίμησε νὰ ζήσῃ τὸν βίον του μακρὰν τοιούτων ὁμαδικῶν συγκεντρώσεων καὶ ἀποτελεσμάτων, ξένος πρὸς πᾶσαν δημιουργικὴν κίνησιν, ἀμέτοχος πρὸς πᾶσαν κοινωφελῆ δρᾶσιν, ἀσυγκίνητος πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἰδεολογίαν ἢ δρᾶσιν ποῦ δὲν ἔχει ὡς κέντρον καὶ ὡς ἀκτῖνα τὸ περιθώριον τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς προσωπικῆς του ἡσυχίας καὶ εὐημερίας.

Ἡ συνεργασία καὶ ἀλληλοεκτίμησις τῶν ἀξιωματούχων καὶ ἀκολούθων πάσης Ὀργανώσεως εἶναι ἡ βάσις τῆς εὐτυχοῦς σταδιοδρομίας καὶ ἀπροσκόπτου λειτουργίας της. Ἡ πρόθυμος διάθεσις πάντων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν πρὸς αὐτὴν ὑποχρεώσεών των εἶναι ἡ εὐεργετικὴ δύναμις ἡ ἐξωθοῦσα πρὸς ἀξιέπαινα καὶ αἰωνόβια ἀποτελέσματα. Ἡ τοιαύτη συνεργασία καὶ ἀντίληψις τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων εἶναι πάντοτε ἀκένωτος πηγὴ ἠθικῶν ἐμπνεύσεων καὶ ἐνθουσιασμῶν γνησίων.

Καλλιεργοῦντες τὰ ἀγαθὰ τῆς συνεργασίας καὶ θραύοντες τὰ δεσμὰ τῆς διχονοίας ἂς προχωρήσωμεν εἰς τὸν ὡραῖον δρόμον μας. Μὲ ἕνα τέτοιον δεσμὸν ἂς πραγματοποιήσωμεν ὅ,τι ἡ πατρὶς μᾶς ἐζήτησε καὶ ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς «νὰ κρατήσωμεν ἀνημμένην τὴν ἐκ ρητίνης φλόγα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἁπλέτου φωτὸς τοῦ Ἔδισον».

Εὐτυχεῖς καὶ ἀκούραστοι συνοδοιπόροι καὶ συνεργάται ἑνὸς τιμίου καὶ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἂς εὐχηθῶμεν πρὸς ἀλλήλους

«Αἴσιον καὶ Εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος».

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ, Ὕπατος Ἄρχων.

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE GRAND LODGE
John Darlas ..... Grand Vice-Pres.
John Gekas ..... Grand Counsellor
Mrs. I. Kopadis .....Grand Counsellor of Ladies' Aux.
S. Staes ..... Juniors' Commissioner

GRAND GOVERNORS

Demos. Nicholson	Panag. Mountanos
James Katsaris	G. G. Economy
Elias Mavromichalis	Theo. Varvalides
Wm. Patterson	D. G. Voyadzis
Andrew Margarites	James Argyrakis

H. Pappamanolis ..... Grand Master
Dr. J. Gatsopoulos ..... Grand Orator
Dr. C. Theodore ..... Grand Orator

GRAND OVERSEERS

Chr. Frangoyiannis	Geo. Molones
A. D. Kochiovelos	K. Pappaphotiou

ASSISTANT GRAND GOVERNORS

Louis Ganiaris	Christ Tsaousis
George Mylonous	Harry Matias
Miltiades Karavites	John Peters
J. Pappaioannou	D. C. Coliopoulos
Em. Talamvekos	

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ νοάφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. January, 1937. No. 2.

ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΩΣ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Δρος Δ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

"ΑΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ"

«Ὁ ἐνθουσιασμός, διὰ νὰ ἐπιφέρῃ μόνιμα καὶ ἀσφαλῆ ἀποτελέσματα καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν, δὲν πρέπει νὰ εἶναι μία ἁπλῆ στιγμιαία ἔξαψις. Ἡ ἔξαψις εἶναι ὁ λεγόμενος «ἐνθουσιασμὸς τοῦ ὄχλου». Ἐνθουσιασμὸς ὁ ὁποῖος δὲν προέρχεται ἀπὸ ὥθησιν διανοίας πειθαρχικῆς καὶ ἰσορροπημένης, ὁμοιάζει πρὸς ἓν πλοῖον ποῦ τρέχει μὲν μὲ πολλῶν μιλίων ταχύτητα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπώλεσε τὴν πυξίδα του δὲν εἶναι βέβαιον ἐὰν δὲν προσκρούσῃ εἰς ὑφάλους, ἢ εἰς παγετῶνας διὰ νὰ κατασυντριβῇ ἢ καταποντισθῇ αὐτανδρον.

«Μόνον ὁ ἐνθουσιασμός —γράφει ὁ Πασχάλ— τὸν ὁποῖον ρυθμίζει τὸ λογικὸν εἶναι πραγματικὴ δημιουργικὴ δύναμις».

«Ὁ ἐνθουσιασμός, ἐπειδὴ ἔχει ὡς ἔδραν αὐτοῦ τὴν καρδίαν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ρυθμίζηται ὑπὸ διανοίας φωτισμένης. Ἀλλέως ὑφίσταται ὁ κίνδυνος νὰ γίνῃ ὑπαίτιος συμφορῶν, αἱ ὁποῖαι πολλάκις στοιχίζουν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν καὶ ἀτόμων καὶ ἐθνῶν. Πολλοὶ τῶν συγχρόνων κοινωνιολόγων θεωροῦν τὸν ἐνθουσιασμὸν ὡς σημεῖον μᾶλλον ἀδυναμίας. Καταφαίνεται δὲ περισσότερον ἡ ἀδυναμία αὕτη εἰς λαοὺς νοτίων κλιμάτων καὶ πρὸ πάντων εἰς ἐκείνους τῶν ὁποίων ἔχει παραμεληθῇ ἡ μόρφωσις ὑπὸ τοῦ κράτους. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς καρδίας συμβαίνει νὰ εἶναι ἰσχυρότερος μεταξὺ τῶν μὴ μορφωμένων. Αἱ μᾶζαι τῶν ἀγραμμάτων ἀνάπτουν εὐκολώτερον ἀπὸ τὰς εἰσηγήσεις τοῦ πρώτου λαοπλάνου, παρασύρονται καὶ γίνονται ὄργανα καὶ θύματα τῆς δημοκοπίας. Τρέχουν τυφλά, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ποῦ βαδίζουν, καθ' ὃν τρόπον τὰ πρόβατα ἀκολουθοῦν τὸν κριόν. Ἔτυχε νὰ ἰδῆτε τὸ θεαματικώτατον φαινόμενον τοῦ πνιγμοῦ ὁλοκλήρου ποιμνίου; Ἐὰν τύχῃ ἀπὸ σάπιο ξύλινο γεφύρι νὰ παραπατήσῃ καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὸν ποταμὸν τὸ πρῶτον, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πρόβατον, ἀκολουθοῦν τυφλῶς εἰς τὸ μοιραῖον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ἔτσι ὁλόκληρος ποίμνη ἐκ χιλιάδων εὑρίσκει οἰκτρὸν τέλος, παρασυρομένη εἰς τὰ ρεύματα τοῦ ποταμοῦ.

«Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον παθαίνουν καὶ αἱ μᾶζαι ὅταν ἐνθουσιάζωνται χωρὶς κἂν νὰ ἔχουν συνείδησιν καθαρὰν τοῦ πράγματος ὑπὲρ τοῦ ὁποίου παθαίνονται χωρὶς νὰ σταθμίζουν ἐάν, ἀκολουθοῦντες τὸν πρῶτον τυχόντα δημεγέρτην, ὑπηρετοῦν τὴν λαϊκὴν ὑπάθεσιν, ἢ τὴν γενικὴν εὐτυχίαν τῆς κοινωνίας ἢ τοῦ ἔθνους των. Οἱ ἀπαίδευτοι λαοὶ κάμνουν εὐκολώτερον πολέμους, διότι βλέπουν ἀμέσως τὴν νίκην. Ὁδηγοῦνται περισσότερον ἀπὸ τὸ αἴσθημα καὶ ἀπὸ τὴν φαντασίαν, παρὰ ἀπὸ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ψυχρᾶς λογικῆς. Ἰδοὺ διατὶ ὡς ἀνώτεροι σωματάρχαι εἰς τοὺς πολέμους προκρίνονται μᾶλλον οἱ ἡλικιωμένοι, ὡς ἐμπειρότεροι καὶ ψυχραιμότεροι. Βεβαίως εἰς μίαν μάχην παίζει σπουδαῖον μέρος ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μαχητῶν καὶ τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν θυσιῶν τότε μόνον εἶναι εὐεργετικὰ καὶ τὰ αἵματα δὲν ἀποβαίνουν εἰς μάτην, ὅταν ὄπισθεν τοῦ φονικοῦ μετώπου ἀγρυπνῇ ὡς ρυθμιστὴς καὶ ὁδηγὸς ἡ σοφὴ διάταξις τοῦ Ἐπιτελείου.

«Εἰμπορεῖ οἱ ὁπλῖται νὰ εἶναι λεοντόκαρδοι καὶ νὰ προχωροῦν σὰν φάλαγγες σιδηραῖ, ψάλλοντες τὸν ὕμνον τοῦ θανάτου. Ἐὰν ὅμως εἰς τὸ παρατηρητήριον τοῦ Ἀρχηγείου δὲν βασιλεύῃ ἡ ψυχρά, ἡ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, καὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν οἱ ἡγέται νὰ συγκρατήσουν τὴν ἰσορροπίαν τῆς διανοίας καὶ νὰ ἐκτιμήσουν καὶ τὰς ἐδαφικὰς συνθήκας καὶ τὴν ἐνδεχομένην ἀντίστασιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους τοὺς ἐγκλειομένους καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκατασχέτου διεισδύσεως τῶν ἐνθουσιώντων ὁπλιτῶν, τότε εἶναι δυνατὸν μία ἐξόρμησις ἡ ὁποία ἤρχισεν ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτέρας συνθήκας καὶ ὑπὸ τὴν ἐκ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ πυρπόλησιν τῶν καρδιῶν τοῦ λαοῦ νὰ ἀπολήξῃ εἰς ἀνεπανόρθωτον συμφορὰν καὶ πανωλεθρίαν καὶ νὰ εἶναι πλήρης καὶ ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ ἀτίμωσις τοῦ ἔθνους.

Καὶ οἱ πρόγονοί μας ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν ἐφιλοσόφησαν πόσον ὀλέθριον εἶναι νὰ γίνεται κανεὶς ἔρμαιον ἑνὸς τυφλοῦ, ἀχαλινώτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ νὰ ἀφίνεται νὰ προχωρῇ μόνον μὲ τὴν φαντασίαν καὶ μὲ τὴν αἰσθηματικότητα, χωρὶς νὰ μεσολαβῇ καὶ ἄλλος εὐεργετικὸς παράγων, ἡ σκέψις. Οἱ προπάτορές μας παρέστησαν τὴν θεὰν τῆς Σοφίας, τὴν Ἀθηνᾶν, κατασκευάζουσαν χρυσὸν χαλινόν, πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὡραίου ἐκείνου μυθολογικοῦ ἵππου, τοῦ Πηγάσου, διὰ νὰ μὴ τρέχῃ παρὰ πολὺ γρήγορα καὶ τσακισθῇ. Ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες καὶ διὰ λόγους κλιματολογικούς, ἀλλ' ἴσως καὶ ἀπὸ πλημμελῆ μόρφωσιν, ἡ ὁποία δὲν ἐναρμονίζεται πρὸς τὸν θετικισμόν, τὸν ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν καλλιεργοῦν οἱ Ἀγγλοσάξονες, εἴμεθα ἄνθρωποι τῆς στιγμῆς. Ἐνθουσιαζόμεθα εὔκολα, ἀλλ' εὔκολα καὶ σβύνομεν. Μᾶς λείπει ἡ ἐγκαρτέρησις. Στερούμεθα κατὰ μέγα μέρος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνου, τοῦ ρυθμιζομένου ἀπὸ τὸ ἀνώτερον διανοητικὸν φῶς, τοῦ δημιουργοῦντος μονίμως μεγάλα καὶ ἐξαιρετικὰ ἔργα».

[Σ. Β.—Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Συγγράμματος «Αἱ Βάσεις τῆς Προόδου» τοῦ Δρος Δ. Καλλιμάχου, ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος». Τὸ ἐξαιρετικῶς μορφωτικὸν τοῦτο βιβλίον, γραμμένον εἰς γλῶσσαν ρέουσαν καὶ γλαφυράν, δέον νὰ καταστῇ πολύτιμος σύντροφος παντὸς φιλομαθοῦς καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Ἑλληνος ἐπιχειρηματίου].

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΥΧΕΤΗΡΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος ὁ Β' μᾶς τηλεγραφεῖ:

Δρα Φώτιον Κυρίτσην,
Ὕπατον Πρόεδρον GAPA,
Worcester, Mass.

Εὐχαριστῶ ἅπαντας ἐγκαρδίως.

Γεώργιος Β'.

Ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἀθηναγόρας:

Δρα Φώτιον Κυρίτσην,
Ὕπατον Πρόεδρον GAPA,
60 Franklin St.,
Worcester, Mass.

Εὐχαριστοῦντες θερμῶς ὑμετέραν ἀγάπην καὶ εὐχόμενοι ὑμῖν καὶ ὁλοκλήρῳ ἀγαπητῇ Ὀργανώσει αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος, ἐπιθυμοῦμεν νὰ βεβαιώσωμεν ὑμᾶς καὶ πάλιν ὅτι στηριζόμεθα πάρα πολὺ ὑμετέραν συνεργασίαν ἐπὶ ταπεινῇ διακονίᾳ μας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Κύριος ὁ Θεὸς κρατύνει ὑμᾶς καὶ ἀγαπητὴν Ὀργάνωσιν εἰς τὸ μέγα ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖτε. Ἀναμένομεν ὑμᾶς νὰ μεταβῶμεν καὶ ἐφέτος Tarpon Springs διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων.

† Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας.

Ὁ Ἐξοχ. Πρεσβευτὴς κ. Δ. Σισιλιᾶνος:

Δρα Φώτιον Κυρίτσην,
Ὕπατον Πρόεδρον GAPA,
Worcester, Mass.

Πολλὰς εὐχαριστίας καὶ θερμὰς εὐχὰς δι' εὐτυχὲς νέον ἔτος.

Δρα ΦΩΤΙΟΝ ΚΥΡΙΤΣΗΝ,
Ὕπατον Πρόεδρον Γκάπας,
Worcester, Mass.

Θερμὰς εὐχὰς ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει πρὸς ὑμᾶς, Μεγάλην Στοὰν καὶ στοὰς GAPA.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Μέγας Κυβερνήτης 7ης περιφ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΩΜΗΟ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ ΤΟΥ 1903

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ
Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΝΕΤΟΣ ΣΚΕΤΟΣ

Φ.—'Εμεῖς ποῦ πόρταις, Περικλῆ,
ποτέ μας δὲν κτυποῦμε,
σήμερ' ἂς τῆς κτυπήσωμε
κι' ἐρώτα: νὰ τὰ ποῦμε;
'Πές τα, καϋμένε Περικλῆ,
μέσα στὸ Κράτος τοῦτο,
σὺ μὲ τὴ φυσαρμόνικα
κι' ἐγὼ μὲ τὸ λαγοῦτο.

Π.—Νὰ σᾶς τὰ 'ποῦμε;... 'πέστε τα...
μὰ τὰ σκυλλιά σας δέστε τα.
Ρωμηοί, καλησπερούδια,
ν' ἀρχίσωμε τραγούδια.
Καὶ πάλι θὰ τὰ ψάλωμε
γιὰ κάθε μας πατέρα...
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα,
τοῦ χρόνου πρώτ' ἡμέρα.
'Απὸ περάτων ἔρχονται
τρεῖς μάγοι δίχως δῶρα
κι' ἄστρον λαμπρὸν τοὺς ὁδηγεῖ
τοῦ κράτους μας ἡ ψώρα.
'Βρίσκουν χρυσάφι περισσὸ
'στοὺς δρόμους σκορπισμένο,
'βρίσκουν τὸν ἥλιο τὸν χρυσὸ
σὲ σύννεφα κρυμμένο.
'Βρίσκουν καὶ πάλι τὸν Ρωμηὸ
σὰν κι' ἄλλοτε Σγαρίλιο
μὲ χέρια λερωμένα,
ζητοῦν χαρτονομίσματα,
κι' ἐκεῖνα σὰν τὸν ἥλιο
τὰ βλέπουνε κρυμμένα.
'Αρχαίας δόξης Χαλιμᾶ
μεγάλας ψάλλει ρήσεις...
θρῆνος ἀκούετ' ἐν Ραμᾷ
κι' εἶναι συχνάτσας κρίσις.
Μὲς 'στῶν ἐμπόρων κρύβεται
τῆς κάσσαις—ὢ!μένα!—
καὶ τὸ Κουβέρνο θλίβεται
καὶ τάχει σὰν χαμένα.
'Στὸν οὐρανό σας ξεστερὶα
Χαλδαῖοι μάγοι δὲν κυττοῦν,
καὶ τρέχουν μές 'στὴ λασπουριὰ
καὶ πλάτσα πλοῦτσα τὴν πατοῦν.
Κόσμος τοὺς βλέπει κι' ἀπορεῖ,
'μιλοῦν καὶ γλῶσσα μαλλιαρή,
'μιλοῦνε κι' ἄλλαις γλώσσαις
φοροῦνε καὶ γαλόσαις.
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα...
γειά σας, Ρωμηοί, χορεύετε,
καὶ σύρτε 'στοὺς σαράφηδες
συχνάτσαις νὰ γυρεύετε.
Μὰ κι' ὅταν ἤσαν ἄφθονοις
καὶ τότε δὲν τῆς εἴχατε,
καὶ τότε σὰν καὶ σήμερα
γι' αὐταῖς ἐξεροβήχατε.
Ξεροκαμπίας ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς ἀπόλυτοι,
ποῦ Μαμμωνᾶν λατρεύετε,
'στῆς λάσπαις σας χορεύετε
σὰν Δούγκαν Μὶς ξυπόλυτοι.
Γελᾶτε 'στὴν κακομοιριά,
πηδᾶτε μές 'στὴ λασπουριά,
κι' ἂς περνοδίν' ἡ λίμα σας...
μωρὲ χαρὰ 'στὸ κλίμα σας.
Γιὰ κύτταξε τὸν οὐρανό,
τὸν ξάστερο, τὸν γαλανό,
τί χάλι τὄχει τώρα...
'μέρα καὶ νύκτα μπόρα.
Κι' ὅλοι φωνάζουν: κρῖμα!
'χάλασε καὶ τὸ κλίμα,
ποῦ τὸ θαυμάζαμε κι' ἐμεῖς,
κι' ἡ Ντοῦζε κι' ὁ Κοκλὲν κι' ἡ Μίς.
Ρωμηοί, ποῦ θὰ ζεστάνετε
τὴν ραχοκοκκαλιά σας;
ἂν κι' ἡ λιακάδα σας χαθῇ
ὁ κόσμος θὰ σᾶς σιχαθῇ,
καὶ τότε βάλτου ρίγανη,
πηγαίνετε καλλιά σας,
κι' ἐλᾶτε σεῖς, Φιλέλληνες,
ὁποῦ τοὺς ἀγαπᾶτε,
καὶ βγάλετε τῆς σκούφιαις σας
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς κτυπᾶτε.

ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπα» ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους καὶ τῇ εἰσόδῳ του εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του, ἀποτείνει τὰς θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν πρόοδόν του καὶ εὔχεται εἰς τοὺς συνεργάτας, συνδρομητάς, φίλους καὶ θαυμαστάς του ὅπως τὸ 1937 ἀποβῇ πρὸς ὅλους ἔτος πλῆρες ὑγείας καὶ εὐτυχίας.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ "ΒΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ"

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἤδη ἂς ἐπιχειρήσωμεν μικρὰν ἐπιθεώρησιν τῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων δύο ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἵστανται ὡς τύποι τῆς Ἀτομικῆς Καταπτώσεως. Ἡ ἀρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς καταπτώσεως δύναται νὰ σημειωθῇ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Εὐριπίδου. Ἡ μόνη ἐμφαντικὴ πρᾶξις τῆς περιόδου ταύτης εἶναι ἡ αὔξησις τοῦ Ἀτομισμοῦ, ἤτις ὁδηγεῖ μὲν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἄνω, ἀλλ' ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ ἀνεπτύχθη τόσον, ὥστε ἐπήνεγκε τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἔθνους. Κατ' ἀρχὰς ἡ καθόλου προσωπικότης ὁδηγεῖ εἰς τὴν μεγάλην πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐπὶ καιρὸν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἡ ἀνθρωπότης φαίνεται εὐδυνομένη. Ἡ μεγίστη φροντὶς διὰ τὸ ἄτομον φανεροῦται ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ ἰατρικοῦ συστήματος, δι' οὗ οἱ ἐμπειρότεροι τῶν ἰατρῶν ἐλάμβανον μισθὸν παρὰ τῆς πολιτείας πρὸς περίθαλψιν τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν. Ὁ πτωχὸς εἶχε δικαιώματα καὶ ἀξιώσεις. Εἰς τὸ ἓξῆς ὁ δοῦλος καὶ αἱ γυναῖκες δὲν γίνονται δεκταὶ μετὰ περιφρονήσεως. «Τοῦ λοιποῦ ὁ δοῦλος», λέγει ὁ Φιλήμων, «εἶναι ἡμετέρα σὰρξ καὶ αἷμα. Οὐδείς ποτε ἐγεννήθη δοῦλος ὑπὸ τῆς φύσεως, ἀλλ' ἡ τύχη ὑπεδούλωσε τὸ σῶμά του».

Μετέπειτα ὅμως τὸ «προσωπικὸν μεγαλεῖον» καθίσταται τὸ κύριον ἐλατήριον ἐν τῇ διοικήσει τῆς πολιτείας. Τάσις πρὸς τὸ ἄρχειν εἶναι τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ παραγομένη ἐκ ταύτης ὀξύτης τῆς διανοίας εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ εἰς τοὺς ἐξέχοντας ἄνδρας τῆς ἐποχῆς. Τὸ ἐ γ ὼ καθίσταται τὸ κέντρον τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἡ διάνοια καταναλίσκεται εἰς βάρος τῆς ἠθικῆς. Ὁρμητικότης πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἤθη καὶ ἔθιμα φανεροῦται τόσον ἰσχυρά, ὥστε ταῦτα ἐξαφανίζονται. Ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς Δημοκρατίας αἱ γνῶμαι μεταβάλλονται ἐν τῷ ἅμα, αἱ δὲ ἐπερχόμεναι γενεαὶ εὑρίσκονται ἄνευ συμπαθείας πρὸς τοὺς πατέρας των. Τοῦ λοιποῦ μία κοινὴ μομφὴ ὑπάρχει ἐν τῇ φιλολογίᾳ τῆς ἡμέρας ἐναντίον τῆς γηραιᾶς ἡλικίας ἡ ἐποχῆς περὶ ἧς ὁ Σοφοκλῆς λέγει ἐν τῷ «Οἰδίποδι» ὅτι αὕτη εἶναι ἀδύνατος, ἀκοινώνητος, ἄστοργος καὶ διακρὲς ἀντικείμενον μωμῆς, ἐφ' ἧς ὅλοι οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κοπετοὶ εἶναι σύντροφοι τῆς κατοικίας. Καὶ ὁ Ἀντιφάνης λέγει ὅτι ἡ ἡλικία εἶναι ὁμοία πρὸς τὸν οἶνον, ὅστις μόλις παραμείνῃ εἰς τὸ ποτήριον μετατρέπεται εἰς ὄξος. Πολὺς σεβασμὸς πρὸς τὴν ἡλικίαν, ὡς ἐν Κίνᾳ, ἐμποδίζει τὸν πολιτισμόν, ἀλλὰ καὶ πολλὴ περιφρόνησις πρὸς αὐτὴν σταματᾷ τὴν πρόοδον, ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑποσκάπτονται αἱ παραδόσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξαφανίζονται τὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα ἐξασθενοῦσι τὰς ἐπικουρικὰς δυνάμεις τῆς κοινωνίας. Ἔνεκα δὲ τούτου ἀνακαλύπτομεν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ βίῳ τῆς ἐπομένης ἐποχῆς τὰ ἀλάθητα συμπτώματα τῆς Κοινωνικῆς Καταπτώσεως, δηλ. τὴν διάλυσιν τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν, τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ πνεύματος.

Ὅτι τὸ θανάσιμον τραῦμα πρὸς τὸν μαρασμὸν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Εὐριπίδου, τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῆς φιλολογίας τῆς ἡμέρας. Ἐν ταῖς τραγῳδίαις τοῦ Εὐριπίδου ἀποκαλύπτεται ὅτι ἡ προσπάθεια πρὸς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὸν νεωτερισμόν, ὡς καὶ ἡ τάσις τοῦ συγγραφέως νὰ δείξῃ τὴν ἀγχίνοιάν του, εἶναι τὰ ἀναμφίλεκτα συμπτώματα τῆς Κοινωνικῆς καταπτώσεως. Ὁ χορός, ὅστις ἀρχικῶς ἦτο τὸ μέσον διὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς, κατέστη ἥδη ἁπλοῦν ὄργανον πρὸς ἐφεύρεσιν τῶν μελῳδιῶν καὶ αἱ ψευδεῖς αὗται ἀρχαὶ κυριαρχοῦσιν ἐφ' ὅλης τῆς φιλολογικῆς κινήσεως. Ἐφ' ὅσον τὸ κοινὸν ἀδιαφορεῖ περὶ τοῦ περιβάλλοντός του, κατὰ τοσοῦτον καὶ ὁ παίκτης ἀμελεῖ περὶ τοὺς κανόνας τῆς ἀληθοῦς τέχνης μὲ σκοπὸν νὰ εὐχαριστήσῃ.

Εἰ καὶ ἡ τέχνη τῆς περιόδου ταύτης εἶναι μεγάλη καὶ δὲν δύναται νὰ ἐκλιφθῇ ὡς μαραινομένη, οὐχ ἧττον ἐν τῇ μετέπειτα ἐποχῇ μεταβολή τις σημειοῦται εἰς αὐτήν. Ἡ ἰδέα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἀκόμη τοῦ Περικλέους ἐκφράζεται ὡς οἰκεία, ἀπομμουμένη δὲ ἡ τέχνη τὴν καθόλου ζωὴν παύει πλέον νὰ εἶναι κοινὴ καὶ θρησκευτική. Ἡ θρησκεία ἀπόλλυσι τὴν ἐπιρροήν της ἐπὶ τοῦ λαοῦ, οἱ δὲ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ταύτης δὲν ἔχουσι πλέον τὴν ἔμφυτον πίστιν πρὸς τοὺς θεούς των. Τοῦ λοιποῦ ἡ ἔκφρασις τῆς πίστεως ταύτης εἰς ναοὺς παύει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς τέχνης.

Ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐποχῇ, τῇ πρὸ τοῦ μαρασμοῦ, τὸ ἐ γ ὼ καθίσταται ἡ κυριαρχοῦσα ἰδέα. Ἡ πίστις ἐν γένει ἐξέλιπε, δῆλα δὴ πίστις εἰς ἑαυτόν, πίστις εἰς τοὺς ἄλλους καὶ τέλος πίστις εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ ἔθνους. Τοῦ λοιποῦ ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἀποζῆν εἶναι ἀτομικός, ἕκαστος δὲ φροντίζει ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν ἡσυχώτερον διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του. Ἡ παρηγορία του εἶναι ἡ μόνη σκέψις. Οἱ διδάσκαλοι πλέον, μὴ ἐμφορούμενοι ὑπὸ τοῦ κοινωνικοῦ ἰδεώδους, ἐγκαταλείπουσι τὸν δημόσιον βίον τῆς σπουδῆς καὶ τῶν διδαγμάτων καὶ μερμνῶσι περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ των βίου. Τῶν Ἑλλήνων τὸ πρώην αἴσθημα τοῦ σεβασμοῦ καὶ ὁ ἔνθερμος ἔρως πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀπέπτη. Εἰς τὸ ἑξῆς πληρώνουσιν οὗτοι διὰ τὴν ἄμυναν τῆς πατρίδος των, μισθοφόροι δὲ ἀπαρτίζουσι τὸ σύνολον τῶν στρατευμάτων των. «Πόσῳ καλλίτερον εἶναι νὰ ζῇ τις ὑπὸ ἀγαθὸν δεσπότην ἢ ἐλεύθερος ὢν νὰ ζῇ ἐν πενίᾳ καὶ δυστυχίᾳ», λέγει ὁ Μένανδρος. Αἱ ἀνώτεραι τάξεις τῆς κοινωνίας ἀποσύρονται τῆς πολιτικῆς σκηνῆς, οἱ δὲ ἀγχίνοες ἐπαναπαύονται εἰς τὰ σχολεῖα τῆς φιλοσοφίας. Αἱ συζητήσεις καὶ τὰ σχόλια ἠρχισαν, εὐθὺς ὡς τὰ ἔργα ἔπαυσαν.

Ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία τῆς περιόδου ταύτης οὐδεμίαν πραγματικὴν ἀξίαν ἔχει, ἀλλ' εἶναι πλήρης τελετῶν καὶ παρεισάκτων θεοτήτων. Ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἡ τάσις πρὸς τὸ μεγαλουργεῖν, ἤτις τόσον ἀπεκαλύφθη κατὰ τὴν προγενεστέραν ἐποχήν, ἐξηλείφθη τόσον, ὥστε ἐν τῇ «Κασσάνδρᾳ» τοῦ Ἀλεξανδρέως Λυκόφρονος παρίστανται αἰνιγματώδης ἐν ἑκάστῳ στίχῳ. Ἤδη τὸ σύγγραμμα συντίθεται πρὸς ἴδιον σκοπὸν τοῦ συγγραφέως καὶ οὐχὶ νὰ καθορίσῃ σημεῖόν τι τοῦ κοινωνικοῦ ἐδάφους. Ἡ φιλολογία ἵσταται μακρὰν τῆς προηγουμένης αὐτῆς σφαίρας καὶ κυριαρχεῖ μόνον ἐν τῇ ἀπεικονίσει. Πλὴν τῶν ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου, ὅστις ἀπέρχεται εἰς τοὺς ἀγροὺς διὰ τὰ θέματά του (νεωτερισμός), καὶ τῶν ἐπιγραμμάτων, οὐδὲν τὸ πρωτότυπον ἀνευρίσκει τις ἐν τῇ φιλολογίᾳ τῆς ἐποχῆς ταύτης.

Ἡ τέχνη τῆς περιόδου ταύτης ἀκολουθεῖ τὴν ἐκ τῆς προηγουμένης ἐποχῆς κλίσιν, καθισταμένη κατὰ τὸ μᾶλλον οἰκεία καὶ ἧττον κοινὴ καὶ θρησκευτική. Εἰ καὶ δὲν κατασκευάζονται μεγάλα ἀγάλματα καὶ ναοί, ἐν τούτοις ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποκαλύπτηται. Ἡ σφαῖρα τῆς τέχνης περιορίζεται εἰς τὴν φιλοκαλίαν τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ παραμένῃ μεγάλη. Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ μεμφθῇ τὴν τέχνην, ἥτις παρήγαγε τὴν Ἀφροδίτην, τὸν Κάπρον ἢ τὸν Λαοκόοντα;

Ἤδη τί συμπέρασμα δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τὴν ἐπισκόπησιν τῆς ταχείας ταύτης Ἑλληνικῆς Καταπτώσεως; Δὲν ἦτο ἡ μεγίστη ἀνάπτυξις τοῦ Ἀτομισμοῦ ὑπεύθυνος διὰ τὴν ταπείνωσιν τῆς κοινωνικῆς ὑπερηφανείας, διὰ τὸν μαρασμὸν τῆς κοινῆς πίστεως καὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδεώδους, διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ παρόντος ὡς αἰωνίου, διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσωπικῆς παρηγορίας καὶ πολυτελείας ὡς τοῦ μέσου τῆς διαρκείας τοῦ ζῆν καὶ τέλος διὰ τὴν ὑποταγὴν τῆς θεωρίας ἐν τῇ πράξει ὑπ' ἀνδρῶν, οἵτινες ὡδήγησαν τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἐσχάτην κατάπτωσιν, τὸ ἔθνος τοῦ ὁποίου τὸν πολιτισμὸν οὐδέποτε ὁ κόσμος θὰ ὑπερβῇ;

(Ἕπεται συνέχεια).

Ο ΕΡΜΗΣ

(Περίληψις τοῦ προηγουμένου. — Ὁ Ἑρμῆς εἶναι πράγματι ὁ πυληδόκος θεός, ὁ ἐραστὴς τῆς Ἕρσης (τῆς δρόσου), ὁ πατὴρ τοῦ Κεφάλου (τῆς κεφαλῆς τῆς ἡμέρας). Εἶναι ὁ θυρωρὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἄνεμος τῆς πρωΐας, ὅστις προηγεῖται καὶ ἀναγγέλλει τὴν αὐγήν, ὁ θεὸς τῶν σπονδῶν, ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ).

Εἶναι ἐπίσης ὁ ψυχοπομπὸς καὶ ψυχαγωγὸς θεός. Ἔβλεπε κανεὶς τὴν εἰκόνα του ἐπὶ τῶν τάφων, προσέφερον εἰς αὐτὸν θυσίας κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τῶν Ἀνθεστηρίων, αἱ αὐταὶ προσφοραὶ ἀφιεροῦντο εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν καὶ εἰς τὸν χθόνιον θεόν. Ἐὰν αἱ ψυχαὶ κατέρχωνται εἰς τὰ καταχθόνια σκότη ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἑρμοῦ, δύνανται ἐπίσης χάρις εἰς αὐτόν, νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ φῶς. Ὁ Ἑρμῆς μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὁδηγεῖ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸ ὑποχθόνιον κράτος ὁπότε οὗτος ἀποπειρᾶται νὰ ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν τὸν Κέρβερον καὶ ἐπαναφέρει τὸν Ἥρωα εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον. Αὐτὸς συνοδεύει τὴν Περσεφόνην ἐρχομένην ἐκ τοῦ Ἅδου. Ὁ χορὸς τῶν Περσῶν τοῦ Αἰσχύλου εἰς αὐτὸν ἀπευθύνεται ὡς πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς θεότητας αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὴν σκιὰν τοῦ Δαρείου νὰ ἐγκαταλείψῃ πρὸς στιγμὴν τὸν κάτω κόσμον διὰ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

Αἱ σχέσεις αὗται τοῦ Ἑρμοῦ μὲ τὸν θάνατον πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦν διὰ τῆς ἀρχαίας ἐξομοιώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς μίαν πνοήν, πνοὴν ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου. Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, ἡ πνοὴ αὕτη τῆς ψυχῆς ἐκφεύγει τοῦ σώματος εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο κλεισμένη. Ἴπταται ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀνέμου εἰς τὴν αἰθερίαν χώραν ἐκ τῆς ὁποίας ἔχει τὴν καταγωγήν της. Ἐπιστεύετο ἐπίσης ὅτι τὰ φαντάσματα τῶν ὀνείρων εἶχον ἀεροειδῆ φύσιν, ὅτι ἐφέροντο ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τοὺς κοιμωμένους ἀνθρώπους. Ὅθεν ὁ Ἑρμῆς εἶναι ὁ θεὸς τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ ὕπνου. Ἔχει θαυμασίαν ῥάβδον τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ὁσάκις: «.... ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐκείρει».

Πρέπει νὰ ἐκπλαγῇ κανεὶς διότι ὁ ἄνεμος ἐθεωρήθη ὡς ταξειδεύων θεός, ὅτι ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ Διός, κατέστη ὁ ἀγήτωρ, ἡγεμόνιος, ἐνόδιος θεός, ὁ χρησιμεύων τὰς ὁδούς. Εἰς τὰ μέρη ὅπου οἱ δρόμοι χωρίζονται εἰς τὰς τριόδους τῶν πόλεων ἐφαίνοντο ξύλινοι ἢ λίθινοι στύλοι, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὁποίων ὑπῆρχον τρεῖς ἢ τέσσαρες κεφαλαὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι ἤρχιζον ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου καὶ ὡδήγουν εἰς διαφόρους διευθύνσεις. Ἐν Ἀθήναις ἰδίως ὑπῆρχε μέγας ἀριθμὸς Ἑρμῶν εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς δημοσίας πλατείας, εἰς τὰς θύρας τῶν μεγάλων κτιρίων καὶ τῶν γυμνασίων. Ἀπήλαυον ἐκεῖ μεγάλου σεβασμοῦ, ὡς μαρτυροῦν τὸ ἐγερθὲν σκάνδαλον καὶ ὁ δημιουργηθεὶς δεισιδαιμονικὸς τρόμος ἐκ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Εἰς τὰς ἐξοχὰς οἱ λίθινοι σωροί, οἱ ὁποῖοι παρετηροῦντο εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ἢ εἰς τὰ ὅρια τῶν κτημάτων ἦσαν καὶ αὐτοὶ κακότεχνοι ἀναπαραστάσεις τοῦ θεοῦ. Ἕκαστος διαβάτης ἀπέθετεν ἐπ' αὐτῶν ἕνα λίθον, τοὺς ἐστεφάνωνον μὲ ἄνθη καὶ τοὺς ἐρράντιζον μὲ ἔλαιον.

Ὁ ταξειδεύων θεὸς Ἑρμῆς εἶναι κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἀγοραῖος, ὁ ἐμπολαῖος θεός. Τὸ ἄγαλμά του ἐφαίνετο παρὰ τὴν εἴσοδον τῶν ἀγορῶν τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ἀπεδίδετο εἰς αὐτὸν ἡ ἐφεύρεσις τῶν μέτρων, τῶν σταθμῶν, τῶν ζυγῶν, παντὸς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς ἀγοράς. Ἡ λατρεία του, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐμπορίου μετηνέχθη εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Μεσογείου καὶ διεδόθη κυρίως ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου συνεχωνεύθη εὐκόλως μὲ τὸν Μερκούριον, ὅστις εἶχε μετ' αὐτοῦ τὴν μοναδικὴν ὁμοιότητα ὅτι ἦτο θεὸς προϊστάμενος τῆς ἀνταλλαγῆς καὶ τῆς πωλήσεως τῶν ἐμπορευμάτων. Τὰ κέρδη τὰ προερχόμενα ἐκ τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν ἦσαν δῶρα τοῦ Κερδώου θεοῦ. Ὁ χαρακτὴρ οὗτος τοῦ Ἑρμοῦ ἐξεφράζετο διὰ τοῦ πλήρους καὶ φορτωμένου βαλαντίου τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἐνίοτε εἰς τὴν χεῖρα. Ἀλλὰ τὸ σύμβολον τοῦτο ἀπαντᾶται μόνον ἐπὶ μνημείων ὄχι πολὺ ἀρχαίας ἐποχῆς. Ἡ ἰδέα τῆς ὁποίας εἶναι τὸ σύμβολον, ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ξένη πρὸς τὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἔλαβε τὴν πλήρη ἀνάπτυξίν της μόνον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἰταλίας.

Κατὰ χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον τοῦ μύθου, τὸν ὁποῖον μᾶς μετέδωσεν ὁ Ὁμηρικὸς ὕμνος, ὁ Ἑρμῆς, ὡς ἐνθυμούμεθα, ἐξάγει ἐκ τοῦ σταύλου των περὶ τὴν χαραυγὴν τὰς δαμάλεις τὰς ὁποίας ἔκλεψε καὶ τῶν ὁποίων τὴν φροντίδα ἀνέθεσε τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτὸν εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς λύρας, τῆς ὁποίας τὴν κατοχὴν ἀφίνει εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Γίνεται θεὸς ποιμήν. Οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι ἠρέσκοντο νὰ παριστάνουν ὑπὸ διαφόρους τύπους τὸν κριὸν ὡς τὸν ἀχώριστον σύντροφον καὶ τὸν εὐνοούμενον τοῦ Ἑρμοῦ. Ὁ θεὸς κάθηται ἐνίοτε πλησίον τοῦ ζώου τούτου, ἐνίοτε δὲ πάλιν ἔχει ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ράχεώς του.

('Ακολουθεῖ).

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

Χαριτωμένο πρόσωπο μπρὸς στὸ βιβλίο,
Ματάκια ἐσεῖς σκυμμένα ἐκστατικά,
Στῆς φαντασίας, μικρούλα μου τὸ πλοῖο
Καὶ ταξειδεύεις ἔτσι, στ' ἀνοιχτά.

Εὐτυχισμένη! οὔτ' ἀναπνιά μου ἂς μὴν ταράζῃ
Τὴν προσοχή σου· τί χαμογελᾷς;
Μαντεύω πῶς ὁ πόθος σου θ' ἀράζῃ
Σὲ λιμανάκι ἀθόλευτης χαρᾶς.

Ἔφτασες; τέλος πάντων ἔλα, τρέξε, νά με!
Τὸ καλῶς ἤρθες πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;
Διηγήσου μου ὅ,τι ἐδιάβασες καὶ κάμε
Νὰ ταξειδέψουμε κι' οἱ δυό...

ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΑΡΟΥΔΗ
Ἀρχηγοῦ τῆς τελευταίας Ἐκδρομῆς μας εἰς Ἑλλάδα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διαφωτιστικὴ ἦτο ἡ ἐπίσκεψίς μας κατὰ τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ διαμονήν μας εἰς τὸ περίπτερα ὅπου ἐξετίθεντο τὰ προϊόντα ὅλων τῶν κλάδων τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας. Ἐκ τῶν ἐκθεμάτων τούτων ἀντιλαμβάνεταί τις εὐκόλως ὅτι ἡ γεωργία καὶ ἡ βιομηχανία ἐτέθησαν ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων καὶ γίνεται σοβαρὰ καὶ μεθοδικὴ ἐργασία πρὸς καλλιτέρευσιν τῶν προϊόντων μας. Ἡ Διεθνὴς Ἔκθεσις εἶκυσε πολλοὺς ξένους ἐπισκέπτας, ἰδίως ἐκ τῶν γειτονικῶν κρατῶν.

Ἡ Θεσσαλονίκη ἄλλως τε εἶναι μία μαγευτικὴ πόλις καθαροτάτη καὶ μὲ ξενοδοχεῖα εὐπρεπῆ καὶ μὲ ὅλας τὰς συνήθεις ἀνέσεις. Μᾶς διεβεβαίουν ὅμως ὅτι διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τις τὰ ἔξωραϊστικὰ ἔργα ἅτινα ἐγένοντο ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀφ' ὅτου προσηρτίσθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔδει νὰ τὴν εἶχεν ἐπισκεφθῇ κατὰ τὴν Τουρκικὴν κατοχήν. Παρ' ὅλον ὅτι ἐν γένει ἐν Ἑλλάδι δὲν τηροῦνται αὐστηρῶς οἱ νόμοι τῆς ὑγιεινῆς, ἡ τάσις πρὸς τὴν καθαριότητα ἰδίως εἰς τὰς πόλεις αἱ ὁποῖαι ἐλκύουν ξένους ἐπισκέπτας, εἶναι ἀντιληπτὴ καὶ ἐνθαρρυντική.

Ἐὰν κατωρθοῦτο νὰ ἐξαλειφθῇ τελείως ἡ ἐλονοσία ἐξ Ἑλλάδος καὶ αὐστηρῶς ἐπεβάλλοντο οἱ νόμοι τῆς ὑγιεινῆς, ἡ Ἑλλὰς θὰ καθίστατο ὡς ὅλοι πιστεύουν, λόγῳ τοῦ κλίματός της καὶ τῶν φυσικῶν καλλονῶν, ὁ Παράδεισος τῶν τουριστῶν. Γνωρίζω ὅμως ὅτι καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς ὑγειονομίας καὶ τὸ τοῦ Τουρισμοῦ ἐνδελεχῶς ἐπιμελοῦνται τὴν προαγωγὴν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης. Ἐπὶ παραδείγματι, τὰ περίπτερα, ὡς τὰ τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου πωλοῦνται ἠδύποτε καὶ πρόχειρα φαγητά, εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τοῦ Γραφείου τοῦ Τουρισμοῦ διὰ τὴν καθαριότητά των καὶ ἀκόμη καὶ διὰ τὰς τιμάς.

Τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Τουρισμοῦ προσπαθεῖ ἐπίσης μὲ τὰ εἰς τὴν διάθεσίν του μέσα νὰ ἐπιδιορθώσῃ καὶ κατασκευάσῃ δρόμους δι' αὐτοκίνητα δι' ὅλα τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἐλκύουν τουριστάς, εἴτε λόγῳ τῆς ἀρχαιολογικῆς των ἀξίας, εἴτε λόγῳ τῶν ἐξαιρετικῶν φυσικῶν καλλονῶν των. Τὸ σύστημα καὶ ὁ ζῆλος ὑπάρχουν, ἀλλ' ἀτυχῶς λείπουν τὰ οἰκονομικὰ μέσα.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς συγκοινωνίας θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἐὰν ὅλα ἢ τοὐλάχιστον τῶν κυριωτέρων γραμμῶν τὰ σκάφη τῆς Ἀκτοπλοΐας ἀνεπληροῦντο μὲ νεώτερα καὶ ταχύτερα. Ἤμην καὶ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον θὰ ἐβοήθη πολὺ τὸν τουρισμόν, ἀλλὰ ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν ὅταν ἐταξείδευσα μὲ τὰ ἐν χρήσει πλοῖα τῆς Ἀκτοπλοΐας ὅτι πρωτεύει τὸ ζήτημα τῆς καλητέρας θαλασσίας συγκοινωνίας ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τὸ τοῦ ὑπερωκεανείου. Ὁ ἐπισκέπτης ἐν Ἑλλάδι ὅπως καὶ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην χώραν ἐπιζητεῖ ἀλλαγὴν σκηνογραφίας καὶ κλίματος, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ, ἄνεσιν τὴν ὁποίαν ἔχει συνηθίσῃ καὶ ταχέα, ἀσφαλῆ καὶ συγχρονισμένα μέσα συγκοινωνίας.

Πᾶσα ἔλλειψις ἐν Ἑλλάδι, οὐσιώδης ἢ μή, δὲν προέρχεται ἐξ ἀδιαφορίας ἢ ἀπὸ στέρησιν προοδευτικοῦ πνεύματος, ἀλλὰ ἀπὸ ἁπλῆν οἰκονομικὴν ἀδυναμίαν καὶ τοῦτο εἶναι λίαν ἐνθαρρυντικόν, διότι μὲ τὴν καλλιτέρευσιν τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν

ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ.

δύναταί τις νὰ ἀναμένῃ ἀνάλογον προαγωγὴν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς εὐεξίας, ἐπὶ παραδείγματι, ἐκτίσθησαν σχολικὰ κτίρια μεγαλοπρεπῆ καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς ὑγιεινῆς, ἀλλὰ ἡ ἐπελθοῦσα οἰκονομικὴ κρίσις δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἱδρύσεως τοιούτων σχολείων εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἵνα ἡ νέα γενεὰ ἀπὸ τῆς μαθητικῆς ἡλικίας ἐμπνευσθῇ μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ διδαχθῇ ἐμπράκτως τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Τὸ αὐτὸ συνέβη μὲ τὴν ὀδοποιΐαν, τὴν ἀποξήρανσιν τῶν ἑλωδῶν ἐδαφῶν, τὴν καταπολέμησιν τῶν ἐπιδημικῶν νόσων κτλ., καίτοι ὡς ἀνέφερα εἰς ὅλα ἐγένετο καταπληκτικὴ πρόοδος.

Δέον ὅμως νὰ τονίσω μὲ πᾶσαν δυνατὴν ἔμφασιν, ὅτι ἀπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀπόψεων συνέκρινα τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰς πλέον προοδευτικὰς πολιτείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἤτοι μὲ τὰς πλουσίας βιομηχανικὰς πολιτείας αὐτῶν. Ἡ σύγκρισις ὅμως δικαιότερον ἔδει νὰ γίνῃ ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλὰς εἶναι κυρίως γεωργικὴ χώρα, μὲ τὰς γεωργικὰς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ὁπότε ἡ Ἑλλὰς ἀσφαλῶς εὑρίσκεται ὄχι μόνον ἰσότιμος ἀλλὰ καὶ ἀνωτέρα εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τοῦ πολιτισμοῦ, παρὰ τὰς περισσὰς ἀνάγκας τῆς συντηρήσεως στρατοῦ καὶ στόλου καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀγορὰ τῆς

ΠΡΟΤΟΜΗ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΒΟΤΣΗ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

Ἑλλάδος εἶναι περιωρισμένη ἐνῷ ἐδῶ αἱ πολιτεῖαι διαθέτουν χωρὶς ἀπαγορευτικοὺς δασμοὺς τὰ προϊόντα των εἰς πλούσιον κράτος ἐξ 130,000,000. Ἡ ἀγάπη μας ὅμως διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ποθοῦμεν ἔστω καὶ παραλόγως νὰ τὴν βλέπωμεν ἰσταμένην εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον παντὸς πεπολιτισμένου κράτους.

Ὅσοι προερχόμεθα ἐξ ἀνεπτυγμένων βιομηχανικῶν χωρῶν, ἠξήσαμεν εἰς αὐτὰς ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἔχομεν συνηθίσῃ εἰς τὸν ὄγκον καὶ εὑρίσκομεν ὅλα τὰ ἔργα τὰ βιομηχανικὰ ἐν Ἑλλάδι μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Ἀλλὰ τὸ μέγεθος δὲν φανερώνει ἀνώτερον ἐπίπεδον πολιτισμοῦ, μόνον ἀφθονίαν ὕλης. Ἀνέφερα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὰ ἔργα τοῦ Γλαύκου, διὰ τῶν ὁποίων παράγεται ἠλεκτρισμὸς πρὸς φωτισμὸν τῆς πόλεως Πατρῶν καὶ κίνησιν ἐργοστασίων. Τὸ ἠλεκτροπαραγωγὸν ἐργοστάσιον εἶναι ἐξ ἴσου τέλειον ὡς καὶ τὰ ἔργα τοῦ Νιαγάρα. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ὁ Γλαῦκος εἶναι ρυάκιον καὶ αἱ τεχνικαὶ πτώσεις του μικρᾶς δυνάμεως, ἐνῷ ὁ Νιαγάρας εἶναι τεράστιος ποταμὸς καὶ ἡ δύναμις τῶν φυσικῶν καταρρακτῶν του ἀσυγκρίτως μεγαλητέρα. Εἶναι ζήτημα ποσότητος μόνον εἰς τὴν σύγκρισιν καὶ οὐχὶ μηχανικῆς ἱκανότητος.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι παρετήρησα ὅτι καὶ ἐν Ἑλλάδι ἡ ξενομανία, προερχομένη ἐκ τῆς αὐτῆς ψυχολογικῆς βάσεως, ἤτις φθάνει μέχρι δουλικοῦ θαυμασμοῦ πρὸς ὅλα τὰ βιομηχανικὰ κράτη καὶ ἰδίως πρὸς τὴν Γερμανίαν, εὑρίσκεται εἰς μεγάλον βαθμὸν καὶ ἐπικίνδυνον. Λέγω δὲ ἐπικίνδυνον, διότι αἱ βάσεις τῆς προαγωγῆς ἑνὸς κράτους εἶναι ἡ αὐτοπεποίθησις καὶ ἡ γενικὴ ὑπερηφάνεια.

Οἱ Ἕλληνες ἔχουν λόγους νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τὰς συντελεσθείσας μέχρι τοῦδε προόδους των εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ γεωργίαν, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ πόροι τοῦ μικροῦ των κράτους εἶναι περιωρισμένοι καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἐξωτερικοὶ περισπασμοὶ δὲν ἐπέτρεψαν τὴν εἰρηνικὴν ἐξέλιξιν τοῦ κράτους.

Ἰδιαιτέρως οἱ Ἕλληνες δύνανται νὰ καυχῶνται διὰ τὴν πλήρη ἐγκατάστασιν τῶν προσφύγων εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστοῦν οὗτοι ἀπὸ οἰκονομικὸν βάρος εἰς πλουτοπαραγωγὸν δύναμιν τοῦ κράτους. Εἰς τοῦτο φυσικὰ συνετέλεσε κατὰ πολὺ ὁ φιλόπονος καὶ δημιουργικὸς χαρακτὴρ τοῦ πρόσφυγος Ἕλληνος. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν ὡραῖοι συνοικισμοὶ προσφύγων, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῶν ἐπιδίδονται εἰς βιομηχανίας, βιοτεχνίας καὶ εἰς ἐντατικὴν καὶ μεθοδικὴν καλλιέργειαν τῶν γαιῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπάρχουν πρόσφυγες μὴ ἐγκατεστημένοι ἀκόμη καλῶς, ἀλλὰ ἡ πρόνοια τοῦ Κράτους δὲν ἔπαυσε νὰ τοὺς ὑποβοηθῇ μέχρι τελείας ἀποκαταστάσεώς των.

Ἔχει δὲ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐξαιρετικὴν ζωτικότητα καὶ μόρφωσιν ἵνα δεδομένων τῶν εὐκαιριῶν προάξῃ ἔτι μᾶλλον τὸ ἔθνος. Εἶναι ἀξιοπρεπής, σοβαρὸς καὶ ἀνεπίδεκτος καὶ κατώρθωσε νὰ ἀποβάλλῃ τὴν νευρικότητα, τὰς φωνασκίας καὶ τὰς ὑπερβολικὰς χειρονομίας, ἐλαττώματα τὰ ὁποῖα ἐθεωρούσαμεν ἔμφυτα εἰς νοτίους λαούς. Προκαλεῖ εὐχάριστον ἐντύπωσιν τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς ὅλας τὰς συγκεντρώσεις αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ θέρος εἶναι εἰς τὸ ἀνοικτόν, εἰς τὰ καφφενεῖα, εἰς τὰ θεάματα καὶ εἰς τὰ θέατρα, ἐπικρατεῖ ἀπόλυτος ἡσυχία καὶ αἱ συζητήσεις των γίνονται μὲ ἠρεμίαν καὶ χαμηλὴν φωνήν. Ἀπέκτησεν οὕτως εἰπεῖν ὁ Ἕλλην σοβαρὸν χαρακτῆρα καὶ μὲ τὴν φιλοπονίαν του καὶ τὸ ὑπέροχον ἐμπορικόν του πνεῦμα, ἡ προαγωγή του εἶναι βεβαία.

Τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτήριά μας παίζουν ἀναμφιβόλως μεγάλον ρόλον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος, ὄχι ὀλιγώτερον δὲ ἐκεῖνα τῶν θετικῶν ἐπιστημόνων. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ φίλος, Ἄρχων τῆς ἐν Ἀθήναις Στοᾶς μας καὶ καθηγητὴς τοῦ Πολυτε-

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

χνείου κ. Α. Σοφιανόπουλος, μοὶ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω διαφόρους καθηγητὰς τοῦ ἱδρύματος καὶ ἐκ τῆς συζητήσεως μετ' αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς περιηγήσεώς μου ἀνὰ τὰ διάφορα τμήματα, ἀντελήφθην ποία φιλότιμος προσπάθεια γίνεται πρὸς τελείαν μόρφωσιν ἐπιστημόνων, οἵτινες μέλλουν νὰ διοικήσουν καὶ προαγάγουν τὰς βιομηχανίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εἶδα καὶ μοῦ ὑπέδειξαν τὴν ἔλλειψιν μέσων πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν διδασκαλίαν.

Μὲ τὴν ἔξοδον τοῦ κόσμου ἐκ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ αἰσθανθῇ ἀνάλογον οἰκονομικὴν δύναμιν νὰ ἀναπτύξῃ ὅλας τὰς πλουτοπαραγωγοὺς πηγάς της καὶ ἰδίως ἐκμεταλλευθῇ τὴν μοναδικὴν φυσικὴν

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ.

καλλονήν της καὶ τὰ ἀπαράμιλλα κειμήλια τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως ἐλκύσῃ τὸν τουρισμὸν ἀπὸ μόνον τὸν ὁποῖον εἶναι δυνατὸν νὰ εὐδοκιμήσῃ. Δὲν ὑπάρχει εἰς ἄλλο μέρος τόση φιλοξενία ὅσην προσφέρει ἐξ ἐμφύτου ὁ Ἕλλην καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλοῦ Ἀττικὸς οὐρανός. Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς ἔχει φυσικὰ θέλγητρα, ἀλλὰ ἡ μαγεία τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ δὲν λησμονεῖται εὐκόλως.

Ἐνῷ εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ τὸ θέρος διὰ νὰ ἀναπνεύσωμεν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκδράμωμεν ἑκατοντάδας μιλίων ἀπὸ τὰς μεγαλουπόλεις, ἐν μέσαις Ἀθήναις ὑπάρχουν κέντρα δροσόλουστα ἰδίως κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς καὶ ἑσπερινὰς ὥρας καὶ μὲ περιβάλλον ἐξοχικόν. Μάλιστα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον παρέμεινε καὶ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἐκδρομῆς, τὸ Ἀκροπὸλ Παλλάς, κτισμένον εἰς μαγευτικὴν τοποθεσίαν ἀπέναντι τοῦ κήπου τοῦ Μουσείου καὶ μὲ θέαν ὑπέροχον δὲν εὑρίσκει κανεὶς τὴν ἀνάγκην οὔτε καὶ εἰς τὰς μεσημβρινὰς ὥρας νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἐξοχήν. Ἐφ' ὅσον ἀναφέρω τὸ Ξενοδοχεῖον Ἀκροπὸλ Παλλάς, εἶναι ἐνδιαφέρουσα ἡ λεπτομέρεια ὅτι τὸ περικαλλὲς τοῦτο Ξενοδοχεῖον ἐκτίσθη ὑπὸ Ἑλληνοαμερικανοῦ, τοῦ κ. Καραδόντη, ὅστις, καθὼς καὶ τὸ προσωπικόν του, ἐπιδαψιλεύει ἰδαιτέρας περιποιήσεις εἰς τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς ὁμογενεῖς. Τὸ αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς καὶ διὰ τοὺς Ἑλληνοαμερικανοὺς συγγενεῖς του, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, οἵτινες διατηροῦν ἓν ἐκ τῶν καλλιτέρων ἑστιατορίων, ἐὰν ὄχι τὸ καλλίτερον, εἰς τὴν Πλατείαν «Ὁμονοίας» ὑπὸ τὸ ὄνομα «Νέα Ἑλλάς».

Δὲν θέλω νὰ κλείσω τὴν σύντομον ταύτην ἀφήγησιν τῶν ἐντυπώσεών μου ἐξ Ἑλλάδος χωρὶς νὰ εἴπω καὶ μερικὰς λέξεις ἐπὶ τοῦ ταξειδίου μας. Τὸ ὑπερωκεάνειον «Κόντε Ντὶ Σαβόϊα» ἦτο τόσον πλῆρες ἀπὸ ἐπιβάτας καὶ ἐξ ἄλλου τὸ ταξείδιον τόσον σύντομον, ὥστε δὲν μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία διὰ πολλὰς συγκεντρώσεις καὶ ἰδίως πρὸς διασκέδασιν, καίτοι οἱ ἐπιτετραμένοι ἐν τῷ πλοίῳ καὶ ὅλον τὸ προσωπικὸν μᾶς περιποιήθησαν ἐξαιρετικῶς καὶ ἦσαν πρόθυμοι νὰ μᾶς παράσχουν πᾶσαν δυνατὴν ἐκδούλευσιν. Χαρακτηριστικὸν ὅμως τοῦ ὑπερόχου πατριωτισμοῦ τοῦ Ἕλληνος τῆς ξένης εἶναι ὅτι ἐνῷ ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς ἐθαύμαζον τὸν ὑπερωκεάνειον μεγαλοπρεπῆ κολοσσόν, συγχρόνως κατέληγον μὲ τὴν ἔκφρασιν πατριωτικοῦ πόθου, «Ἂς ἦτο Ἑλληνικὸν καὶ ἂς ἦτο μικρότερον».

ΑΦ' ΟΣΑ ΛΕΓΟΥΝ

Ἡ Ἀμερικανικὴ εἰρηνοφιλία βλάπτει αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς εἰρήνης, διότι ἐνισχύει τὴν ἀντιπάθειαν τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ ὅπως ἀναμιχθῇ εἰς τὰς διαφορὰς καὶ προσπαθείας τῶν ξένων κρατῶν.

Prof. Albert Einstein

Αἱ γυναῖκες τῆς Ἰαπωνίας ζοῦν εἰς τὸν 17ον αἰῶνα ἀπὸ ἀπόψεως προσωπικῆς ἐλευθερίας.... Ἡ παροῦσα ὀπισθοδρομικὴ Κυβέρνησις θεσπίζει ὅπως αἱ γυναῖκες καταστοῦν οἰκιακαὶ μηχαναὶ πρὸς παραγωγὴν τέκνων, τὰ ὁποῖα νὰ καταστοῦν ἀνθρώπινοι βόμβαι ἢ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ζήτησιν εὐθηνοῦ ἐργάτου.

Baroness S. Ishimoto
Japanese woman editor.

Ἐλαχίστη ὁμαδικὴ ἀσφάλεια ὑπάρχει εἰς πολύμνιον προβάτων κατευθυνόμενον εἰς τὸ σφαγεῖον.

Winston Churchill

Αἱ ἀνησυχίαι εἰς τὸν νοῦν εἶναι ὅπως τὸ ψωμὶ εἰς τὴν διαίταν. Αἱ στενοχωρίαι εἶναι μέρος τῆς ζωῆς καὶ ἡ ὑπερνίκησις αὐτῶν εἶναι τὸ μυστικὸν τῆς ἀνθρωπίνης προόδου.

Dr. David Seabury

Ὅσοι συζεύγνυνται πρέπει νὰ ἐρωτεύωνται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀλληλοαγαπῶνται. Ἡ τραγῳδία πολλῶν γάμων ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐρωτεύσαι ἓν πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἀγαπᾷ.

Prof. S. Ralph Harlow

Ἐὰν ἡ ἱστορία δεικνύῃ ὅτι οἱ πόλεμοι εἶναι συχνοί, ἐπίσης δεικνύει ὅτι πεφωτισμένη διπλωματία ἠδύνατο νὰ προλαμβάνῃ τοὺς περισσοτέρους ἐξ αὐτῶν. Ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀνθρώπου. Προκαλεῖται ἀπὸ ταπεινὰ πάθη.

Cordell Hull
Secretary of State

Εἰς τὸ δικαστήριον:
—Καὶ διατί ζητεῖς διαζύγιον;
—Διότι ἡ γυναίκα μου φέρεται πολὺ ἄσχημα πρὸς ἐμέ.
—Ἔχεις καμμίαν ἀπόδειξιν;
—Βέβαια. Μίαν νύκτα ὠνειρεύθηκα ὅτι ἐκέρδισα ἕνα ἑκατομμύριον εἰς τὸ λαχεῖον καὶ ἡ γυναίκα μου πορ' ὀλίγον νὰ μὲ σκοτώσῃ ὅταν τῆς τὸ εἶπα, διότι δὲν ἔτρεξα νὰ τὰ καταθέσω εἰς τὴν Τράπεζαν πρὶν ξυπνήσω.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΣΚΑΦΗ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ὑπὸ Β. ΑΣΤΕΡΙΑΔΟΥ

Περιποιητικά, γλυκομίλητα, ἡ κυρὰ Βασιλική, καὶ ἕτοιμη σὲ κάθε δύσκολη περίστασι, νὰ βοηθήσῃ μὲ τὶς συμβουλές της, εἶχε κερδίσει ὄχι μόνον τὴν ἐκτίμησι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη τῆς γειτονιᾶς. Ἦτανε ἕνα εἶδος αὐθεντίας καὶ ἐξασκοῦσε στὴ γειτονιὰ μιὰ ἐπιρροή, ποῦ καμμιὰ ἄλλη δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς τὴν διαμφισβητήσῃ. Σ' αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλή της καρδιά, καὶ ἀπὸ τὸν εὔθυμο χαρακτῆρα, μὲ τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε προικίσει ἡ φύσις, συνέτεινε ὄχι ὀλίγο καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἦτανε πολυδιαβασμένη. Καὶ τί δὲν εἶχε διαβάσει ἡ μακαρίτισσα ἡ Κυρὰ Βασιλική! Τὴν Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία, τὴν ἤξευρε ὅπως λένε, ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακατωτὰ καὶ τὰ Συναξάρια ὅλα τὰ εἶχε μάθη μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Ὅσο γιὰ τὸν Μεγάλο Ὀνειροκρίτη, αὐτὸν πειὰ τὸν ἤξερε σᾶν τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ἂν καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν ἀρκετὰ νὰ κάμουν ἕνα ἄνθρωπο σοφόν, ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι αὐτὰ καί μόνα ἀποτελοῦσαν τὸ α καὶ τὸ ω τῶν γνώσεων τῆς Κυρὰ Βασιλικῆς. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ. Ἡ Κυρὰ Βασιλικὴ ἦτανε ἕνα ἀκένωτον ταμεῖον γνώσεων. Ἤξερε τὶς γιορτὲς καλλίτερα καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Καζαμίαν. Ἂν καμμιὰ φορὰ ἔξαφνα καμμιὰ γειτόνισσα, βρισκόταν σὲ καμμιὰ ἀπορία, αὐτὴ ἀμέσως θὰ τὴν ἔβγαζε ἀπὸ τὴν δύσκολη θέσι. —Κυρὰ Βασιλική, ἔχασα τὸ δαχτυλίδι μου, καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. —Ἄναψε ἕνα κεράκι στὸν Ἅγιο Φανούριο, κόρη μου, καὶ αὐτὸς θὰ τὸ φανερώσῃ ποῦ εἶναι.—Δὲν ἦτανε δεισιδαιμονία, ποῦ νὰ μὴ τὴν ξέρῃ καὶ νὰ μὴ τὴν πιστεύῃ. Ἤξερε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὸ τί πρέπει νὰ κάμῃ καὶ τί νὰ μὴ κάμῃ κανείς, γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ κακό. Ἀλλὰ καὶ ἂν ξεχνοῦσε, σᾶν ἄνθρωπος κανένας, καὶ ἔκαμνε καμμιὰ φορὰ τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, αὐτὴ ἤξερε τὸ ἀντιφάρμακο. Θὰ συμφωνήσετε τώρα πιστεύω μαζύ μου πῶς οἱ γειτόνισες δὲν εἶχανε ἄδικο νὰ θαυμάζουνε τὴν σοφία της, καὶ νὰ τὴν παραβάλλουν μὲ τὴν σοφία τοῦ Σολομῶντος. Ἔπειτα ἦτανε καὶ κάτι ἄλλο, ποῦ συνέτεινε νὰ ὑψωθῇ τὸ γόητρο τῆς Κυρὰ Βασιλικῆς ἀκόμα πειὸ πολὺ στά μάτια τῶν θαυμαστριῶν της. Ἦτανε ἡ ἀντίθεσις ποῦ παρουσίαζαν αἱ γνώσεις της, μὲ ἐκεῖνες ποῦ εἶχεν ὁ υἱὸς τοῦ Κὺρ Νικολάκη, ποῦ πήγαινε στὸ Γυμνάσιο. Ὅσο πειὸ πολὺ τὸν ἄκουγε κανένας νὰ ὁμιλῇ, τόσο πειὸ πολὺ τὸν σιχαίνονταν. Ἀκοῦς ἐκεῖ καλὰ ἔλεγε ἡ Πηνελόπη ἡ Ταχτατζήδενα, ἕνα χθεσινὸ παιδί, ἀμούστακο, νὰ σοῦ λέγῃ πῶς δὲν εἶναι βασκαμὸς καὶ πῶς δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ κανένας στὰ ὀνείρατα καὶ στὰ φαντάσματα. Ἀμ' τί γράμματα εἶναι αὐτὰ ποῦ μαθαίνουν στὰ Γυμνάσια; Αὐτὰ τοὺς μαθαίνουν; νὰ μὴ πιστεύουν σὲ τίποτε; Κρίμα στὰ λεπτὰ ποῦ ξοδεύει ὁ Κὺρ Νικολάκης, νὰ τὸν μάθῃ γράμματα καὶ νὰ τὸν κάμῃ ἄνθρωπο! —Ὅσο γιὰ τὰ φαντάσματα, ἡ Κυρὰ Βασιλική, ὄχι μόνον τὰ πίστευε, ἀλλὰ καὶ τὰ φοβοῦνταν καὶ τὸν Τρισκατάρατο, ποῦ δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, παρὰ νὰ προσπαθῇ, πῶς μὲ κάθε τρόπο, νὰ βάλῃ τὸν κόσμο σὲ πειρασμό, νὰ ἁμαρτήσουν καὶ νὰ κολασθοῦν. Καὶ πῶς νὰ μὴ τὰ φοβᾶται τὰ φαντάσματα. Μήπως ὁ ἀνεψιός της ὁ Βασίλης, δὲν κόντεψε στὰ καλὰ καθούμενα, νὰ χάσῃ τὴν ζωή του ἐξ αἰτίας των; Ἔτυχε νὰ περνᾷ μεσάνυχτα τὸ βουνὸ μόνος μὲ τὰ δυό του μουλάρια φορτωμένα σιτάρι. Ἦτανε σκοτάδι πίσσα, καὶ μόλις κατάφερνε νὰ βλέπῃ τὸ μονοπάτι. Ἔξαφνα βγῆκε στὰ πλάγια του κάτι σᾶν ἀέρας, ποῦ κούνησε τὰ δένδρα καὶ γυρίζοντας νὰ δῇ τί τρέχει, εἶδε νὰ βγαίνουν φλόγες ἀπὸ τὴν γῆ, χωρὶς καπνὸ καὶ χωρὶς νὰ καίεται τίποτε. Ἔτσι γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα, καὶ ἔπειτα χάθηκαν. Τὰ μουλάρια τρόμαξαν καὶ ἔρριξαν κάτω τὰ σακκιά. Κόπηκαν τὰ γόνατά του ἀπὸ τὸν φόβο, καὶ εἶδε κι' ἔπαθε ὡς που νὰ ξαναφορτώσῃ τὰ μουλάρια του. Τὴν ἄλλη μέρα ἔπεσε στὸ κρεββάτι μὲ πυρετό, καὶ μόλις κατάφερε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ χάρου. Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὰ φοβοῦνταν τὰ φαντάσματα ἡ Κυρὰ Βασιλική, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι, τίποτε δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε τόσο ὅσο νὰ λέῃ καὶ νὰ ἀκούῃ ἱστορίες, ποὺ εἶχανε νὰ κάνουν μ' αὐτά. Ἡ ἱστορίες αὐτὲς κυριολεκτικῶς τὴν γοήτευαν. Τῆς ἔβιδαν μιὰ εὐχάριστη ἀνατριχίλα ὅταν τὶς ἄκουγε, καὶ κατόπιν τὴν κρατοῦσαν πολλὲς φορὲς ξύπνια στὸ κρεββάτι, ὣς τὰ μεσάνυχτα. Τὸ σπίτι τῆς Κυρὰ Βασιλικῆς, ἦτανε παμπάλαιο, μὲ ἕνα μεγάλο ὑπόγειο γεμᾶτο μὲ βαρέλια. Μὲ ἄλλα λόγια, ἦτανε ἕνα ἰδεῶδες μέρος γιὰ φαντάσματα, ὄχι μόνον νὰ τὸ ἐπισκέπτωνται τακτικά, ἀλλὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ μέσα γιὰ καλά. Γιατὶ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει, τὰ παληὰ σπίτια εἶναι ἐκεῖνα ποῦ εἶναι στοιχειωμένα. Ἂν αὐτὸ δὲν συνέβηκε, ἦτανε μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἡ Κυρὰ Βασιλικὴ ἦτανε γυναῖκα προνοητικά. Εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα ποῦ ἦτανε παντρεμμένη, δὲν ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ, χωρὶς πρῶτα νὰ λιβανίσῃ τὸ σπίτι ὁλάκερο. Αὐτὸς ἦτανε πειὰ ἕνας νόμος ἀπαράβατος. Νὰ κάνῃ τὸ βράδυ τὴν προσευχή της, νὰ πάρῃ τὸ θυμιατό, νὰ βάλῃ μερικὰ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ λίγο λιβάνι καὶ ἔπειτα νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ λιβανίσῃ ὅλα τὰ δωμάτια, χωρὶς νὰ ἀφίσῃ καμμιὰ γωνιὰ ἀλιβάνιστη. Φυσικὰ μὲ τόσο λιβάνισμα, κανένα φάντασμα δὲν θὰ βρίσκονταν ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ χώσῃ τὴν μύτη του, ἂν ἔχουν ἐννοεῖται μύτη τὰ φαντάσματα, μέσα στὸ σπίτι τῆς Κυρὰ Βασιλικῆς. Τὸ φοβοῦνται καὶ αὐτὰ τὸ λιβάνι τόσο, ὅσο τὸ φοβᾶται καὶ ὁ διάβολος. Ἕνα βράδυ ἔτυχε ὁ μπακάλης τῆς γειτονιᾶς νὰ μὴν ἔχῃ λιβάνι, καὶ ἔστειλε τὸν Γιάννη, τὸ μικρότερό της τὸ παιδὶ νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὴν ἀγορά. Ὁ Γιάννης ὅμως, ἔχασε τὴν δεκάρα, καὶ γύρισε ἀργὰ στὸ σπίτι χωρὶς λιβάνι. Ἔξω εἶχεν ἀρχίσει νὰ βρέχῃ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ξαναστείλῃ. Πλάγιασε, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν πιάσῃ ὕπνος! Ἦτανε σᾶν νὰ εἶχε ξαπλωθῇ ἐπάνω στὰ ἀγκάθια. Ἔξαφνα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούστηκε στὴν κουζίνα ἕνας δυνατὸς κρότος, σᾶν νὰ εἶχε πέσῃ κάτι βαρὺ ἐπάνω στὸ πάτωμα. Ἀπὸ τὸν κρότο ξύπνησεν ὁ ἄνδρας της καθὼς καὶ ὁ Γιάννης. Ἡ Κυρὰ Βασιλική, κάμνοντας τὸν σταυρό της ἀδιάκοπα, τοὺς ἔκανε νεῦμα νὰ σιωποῦν. Ἔπειτα ἄναψε τὴν λάμπα, ἐπῆρε τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσιο καὶ ἄρχισε νὰ τὴν διαβάζῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἀπὸ τὴν Κουζίνα, ἐξακολουθοῦσε κατὰ διαλείμματα νὰ ἀκούεται ἕνας ὑπόκωφος κρότος, ἕνα γδοῦπ —γδοῦπ, ποῦ ἔκαμνε τὴν Κυρὰ Βασιλικὴ νὰ τρέμῃ σύσσωμη. Ὁ ἄνδρας της ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα παληὸ γιαταγάνι, καὶ κίνησε γιὰ τὴν κουζίνα. Ἡ Κυρὰ Βασιλικὴ κρατῶντας στὸ ἕνα χέρι τὴν λάμπα καὶ στὸ ἄλλο τὴν Ἁγία Ἐπιστολή, τὸν ἀκο-

(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην Σελίδα)

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΩΜΕΝ

ΔΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΗΣ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΓΡΑΦΩ ΤΗΝ ΔΗΜΟΤΙΚΗΝ

Ὁμιλεῖ ὁ μεγαλείτερος Ἕλλην Γλωσσολόγος

[Ἀποσπῶμεν τὰ κατωτέρω ἐκ παλαιοῦ ἀξιοσημειώτου πραγματικῶς ἄρθρου τοῦ μεγαλειτέρου Ἕλληνος γλωσσολόγου Γεωργ. Χατζιδάκη:]

Ὁ Χατζιδάκις, τονίζει ἐν ἀρχῇ ὅτι ὁ δ η μ ο τ ι κ ι σ τ ὴ ς εἰς τὴν κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως εἶναι ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν δημώδη γλῶσσαν καί, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, δικαιοῦται νὰ ὀνομάζεται καὶ ὁ ἴδιος δημοτικιστής, διότι ἀπὸ 50 καὶ πλέον ἐτῶν ἀσχολεῖται εἰς αὐτὴν καὶ συνετέλεσεν ἀρκετὰ εἰς γνῶσιν καὶ ἐκτίμησιν αὐτῆς. «Ἐὰν ὅμως δὲν θέλω νὰ κάμω χρῆσιν αὐτῆς, ἀλλὰ προτιμῶ τὴν συνήθως γραφομένην, τὸ πράττω διὰ τὰς ἑξῆς αἰτίας:

1) Διότι ξεύρω κάλλιστα ὅτι ἄλλο ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ ἄλλο χρῆσις τῶν ἐξευρημένων. Ὁ ἐπιστήμων ἐρευνητὴς τῆς γλώσσης οὔτε ξεύρει, οὔτε ἀναγνωρίζει ὅρια εἰς τὰς ἐρεύνας του καὶ ἀδιαφορεῖ τελείως ἂν τὰ πορίσματά του θὰ ἀρέσουν εἰς τὸν πολὺν κόσμον ἢ ὄχι· ἐνῷ ὁ μεταχειριζόμενος τὴν γλῶσσαν, ἐπειδὴ ἀποτείνεται πρὸς τοὺς συγχρόνους του, ἀποφεύγει πᾶν τὸ προσπίπτον ὡς ξένον καὶ ἄηθες εἰς τοὺς ἀναγνώστας του —θηλαδὴ φροντίζει καὶ νὰ ἀρέσκῃ. Πρόσθεσε δὲ εἰς ταῦτα ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις τῆς γλώσσης εἶναι ἔργον καὶ καθῆκον ἑνὸς ἀτόμου ἢ ὀλίγων πάντοτε ἀτόμων, ἡ δὲ χρῆσις αὐτῆς ἔργον καὶ δ ι κ α ί ω μ α τῆς κοινωνίας καὶ μόνης αὐτῆς.

2) Διότι γνωρίζω καλῶς ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ ἁπλοῦ, τοῦ ἀγραμμάτου λαοῦ, ἡ συνήθως «δημοτικὴ» λεγομένη, ἔμεινεν ἀκαλλιέργητος ὑπὸ τῶν λογίων τοῦ Ἔθνους μας καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐξαρκεῖ εἰς ἔκφρασιν πλείστων γνωστῶν καὶ οἰκειοτάτων εἰς ἡμᾶς ἐννοιῶν, καθὼς καὶ εἰς διάκρισιν ἄλλων, τὰς ὁποίας διαστέλλομεν κάλλιστα διὰ τῆς χρήσεως τῆς καλλιεργημένης καὶ γραφομένης γλώσσης. Τὰς ἐλλείψεις ταύτας προσπαθοῦν μερικοὶ νὰ θεραπεύσουν εἴτε παραλαμβάνοντες ἐκ τῆς γραφομένης γλώσσης τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα καὶ μεταπλάττοντες αὐτὰ κατὰ τὰ ἀνάλογα τῆς δημοτικῆς—«τὸ φωνήεντο, τὸ γεγονότο, κηρύχνει, ἀναμορφωτάδες, ἐκφράστηκε....» κ.τ.λ.— εἴτε πλάττοντες νέας λέξεις ἀντὶ τῶν συνήθων. Λ. χ.: τὸ κάμωμα τοῦ μέλλοντα, ντοπιολαλιά, (ἀντὶ τῆς λέξεως δ ι ά λ ε κ τ ο ς, ἡ ὁποία ἐν τούτοις χρησιμοποιεῖται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ μόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κατήντησε, φαίνεται, ἀδιανόητος) κλπ. Ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀκαλλίσθητα καὶ προσκρούουν εἰς τὸ γλωσσικὸν αἴσθημα, τὸ ὁμολογοῦν ὅλοι, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἐπιμένουν. Ἡμεῖς ὅμως ἐμάθαμεν ὅτι γλωσσικὸν στοιχεῖον ἀπαρέσκον εἰς τὴν κοινωνίαν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐλπίδας κατισχύσεως· καὶ ἄρα τὰ ἀηδῆ ταῦτα δὲν θὰ ἀντικαταστήσουν ποτὲ τὰ γνώριμα καὶ ἀρεστὰ εἰς τὸ ἔθνος στοιχεῖα τῆς γλώσσης μας, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον συντελοῦν εἰς σύγχισιν καὶ ἀσχημίαν τοῦ γραπτοῦ μας λόγου. Ἀντὶ νὰ καλλιεργοῦν ὅλοι τὴν ἀπὸ μακροῦ χρόνου παραδοθεῖσαν ἐθνικήν μας γλῶσσαν, ἀντὶ νὰ φροντίζουν πῶς νὰ τὴν πλουτίζουν καὶ νὰ τὴν ἐξωραΐζουν, πολλοὶ λογοτέχναι διακηρύττουν ὅτι οὔτε σχέδιον, οὔτε σύστημα ἔχει καὶ ἐπεχείρησαν νὰ πλάσουν ἄλλην χωριστήν, λογοτεχνικὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι καὶ αὐτὴ ἀνάλογος πρὸς τὰς προτιμήσεις ἑκάστου. Καὶ σημειώσατε ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸ 15 ἤδη ἐτῶν ἐκηρύχθη ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου ὅτι «ὁ γραμματικὸς τύπος τῆς δημοτικῆς ἔχει βρεθῇ» καὶ ἀφ' ἑτέρου πάλιν ὁμολογοῦν ὅτι ἡ δημοτικὴ ἔχει ἀνάγκην πολλῆς καλλιεργείας καὶ μελέτης διὰ νὰ καταστῇ γραφομένη. Καὶ ὅμως τὴν γράφουν καί, τὸ χειρότερον, τ ὴ ν ἐ π ι β ά λ λ ο υ ν τ υ ρ α ν ν ι κ ῶ ς ε ἰ ς τ ὰ σ χ ο λ ε ῖ α.

3) Διότι γνωρίζω καὶ ἐκτιμῶ προηγόντως, ὄχι μόνον τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς γ ρ α π τ ῆ ς π α ρ α δ ό σ ε ω ς τῆς γλώσσης, ὅταν συνοδεύεται μετὰ τοῦ γενικοῦ αἰσθήματος περὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου καὶ μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ βίου τοῦ ἔθνους κλπ., ἀλλὰ καὶ τὴν σ π ο υ δ α ι ο τ ά τ η ν ἐ θ ν ι κ ὴ ν σ η μ α σ ί α ν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ διατήρησις τῆς παραδόσεως αὐτῆς. Βεβαίως θὰ ἦτο ἐντελῶς ἄλλη ἡ σήμερον γραφομένη Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἂν δὲν ὑπῆρχε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ γραπτὴ παράδοσις αὐτῆς, ἂν δὲν εἴχομεν μήτε Εὐαγγέλιον, μήτε λειτουργικὰ ἢ ἄλλα ὁποιαδήποτε βιβλία, ὅπως συμβαίνῃ λ. χ. εἰς τὴν Ἀλβανίαν. Ἀλλ' εὐτυχῶς εἴχομεν πάντοτε καὶ ἔχομεν γραπτὴν παράδοσιν, ἐκκλησιαστικὰ καὶ λογοτεχνικὰ καὶ ἄλλα βιβλία καὶ μάλιστα τοιαῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα μᾶς φθονοῦν τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Διὰ τοῦτον δὲ τὸν λόγον, οὔτε δυνατήν, οὔτε καὶ συμφέρουσαν βλέπω τὴν ἐκβολὴν εἰς τὴν θάλασσαν ὅλων τῶν ἐπιτευχθέντων —ἰδίως ἀπὸ τοῦ 18ου αἰῶνος— εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ γραπτοῦ μας λόγου, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς ὀρθογραφίας τῆς γλώσσης μας. Διότι, κατὰ τὴν πεποίθησίν μου, πᾶσα βιαία μετακίνησις τούτων εἰς οὐδὲν ἄλλο ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ παρὰ εἰς διάσπασιν καὶ χωρισμὸν τῆς νέας γενεᾶς ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐθνικῆς κληρονομίας, ἡ ὁποία ἐναπόκειται εἰς τὴν πλουσίαν ἐθνικήν μας λογοτεχνίαν καὶ τὴν γραπτὴν μας παράδοσιν. Ἀλλ' εἶναι —λέγουν— σταύρωμα ἡ ὀρθογραφία μας! Δὲν τὸ πιστεύω· ἀλλ' ἐρωτῶ: Δὲν εἶναι ἐπίσης σταύρωμα, καὶ πολὺ μεγαλείτερον μάλιστα, ἡ ὀρθογραφία τῆς Ἀγγλικῆς; Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν ἀπεπειράθη τὴν βιαίαν μεταβολήν της. Διότι ὅλοι ξεύρουν τὰ μεγάλα ἀγαθά, τὰ ὁποῖα ἔχει κάθε γενεά, ἐκ τῆς εὐκολίας τοῦ νὰ ἠμπορῇ νὰ μελετᾷ τὰ ἔργα τῶν παλαιοτέρων γενεῶν.

4) Διότι ξεύρω καλῶς ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς ὅλα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη προσπαθοῦν καὶ μιμοῦνται τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς τρόπους τῶν μορφωμένων, τῶν ἀνωτέρων τάξεων καὶ ὄχι τὸ ἐναντίον. Ἐκ τῆς ἱστορίας δὲ τῶν γλωσσῶν ἐδιδάχθη ὅτι τὸ σήμερον κάπως τεχνητὸν εἰς τὴν γλῶσσαν ἠμπορεῖ αὔριον νὰ γίνῃ τόσον φυσικὸν—καὶ τοῦτο συμβαίνει συχνότατα— ὥστε εἰς τὸ αἴσθημα τῶν ὁμιλούντων νὰ μὴ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ, τοῦ μητροδιδάκτου.

5) Διότι γνωρίζω καλῶς τὰς ὑπερβολὰς τῶν μεταφορικῶν ἐκφράσεων. Εἶναι εὔκολον νὰ λέγῃ ὁ Ψυχάρης ὅτι ἡ νέα γλῶσσα ἔχει ζωήν, ἐνῷ γραφομένη εἶναι ψόφια, τυλιγμένη μὲ μπαμπάκι καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἠμπορεῖ ὅλα αὐτὰ νὰ εἶναι ρητορικῶς ὡραῖα, ἀλλ' ἐπιστημονικῶς κρινόμενα εἶναι ἐντελῶς γελοῖα....».

Η ΣΚΑΦΗ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΓΙΝΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σελίδος)

λούθησε. Ὁ Γιαννάκης, ἀκολουθοῦσε καὶ αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὅταν ἄνοιξαν τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, εἶδαν τὴ σκάφη ἀναποδογυρισμένη καὶ νὰ μετακινῆται ἀπὸ τὴν θέσι της σὰν κάποια ἀόρατη δύναμις νὰ τὴν ἔσπρωχνε καὶ νὰ κάμῃ τὸ γδούπ-γδούπ ἐκεῖνο, ποῦ τόσο τρόμαξε τὴν Κυρὰ Βασιλική. Στὸ θέαμα αὐτὸ καὶ ὁ ἄνδρας της, ποῦ ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη εἶχε κάποια ἀμφιβολία ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι φαντάσματα, χαμήλωσε καὶ αὐτὸς τὸ γιαταγάνι, καὶ ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ: «Πίσω μου σ' ἔχω σατανά! Ὕπαγε εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον!» Ὁ Γιάννης, τοῦ ὁποίου ἡ παιδικὴ περιέργεια εἶχε κατανικήσει τὸν φόβο, πρὶν νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν καὶ νὰ προλάβουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἔτρεξε καὶ σήκωσε τὴν σκάφη. Τρομαγμένη, μὲ τὶς τρίχες σηκωμένες ἀπὸ τὸν φόβο, πετάχθηκε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν σκάφη μιὰ μεγάλη γάτα, καὶ ἔτρεξε σὰν ἀστραπὴ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο.

—Ὁ γάτος τῆς Κυρὰ Ἀναστασίας ἦτανε, ἐφώναξε ὁ Γιάννης καὶ ἔβαλε τὰ γέλοια.

Ἕνα δυνατὸ ὅμως χαστοῦκι τῆς Κυρὰ Βασιλικῆς ἔκοψε ἀπότομα καὶ κάπως πρόωρα αὐτὰ τὰ γέλοια τοῦ Γιάννη. —Θὰ σὲ μάθω ἐγὼ σένα παληόπαιδο, ὅταν σὲ στέλλουν ἄλλοτε γιὰ λιβάνι, νὰ χάνῃς τὰ λεπτά, καὶ νὰ μένῃ τὸ σπίτι ἀλιβάνιστο. Δὲν φθάνει ποῦ ἔγινες αἰτία νὰ χοροπηδοῦν στὸ σπίτι μου τὰ φαντάσματα, μὰ μοῦ ἔρχεις τώρα τὴν ἀδιαντροπιὰ νὰ γελᾷς καὶ νὰ μοῦ λὲς πῶς εἶναι ὁ γάτος τῆς Κυρὰ Ἀναστασίας! Ἀπὸ πότε δὲν μοῦ λές, ἀφῆκαν οἱ γάτες τὰ κεραμίδια καὶ ἄρχισαν νὰ πηγαίνουν κάτω ἀπὸ τὶς σκάφες; Πόσες φορὲς θέλεις νὰ σοῦ τὸ πῶ πῶς τὰ φαντάσματα ἔχουν τὴν δύναμι νὰ μεταμορφώνωνται σὲ ὅ,τι εἴδους ζῶο θέλουν;

Παρ' ὅλο τὸ χαστοῦκι ποῦ ἔφαγε ὁ Γιάννης καὶ παρ' ὅλη τὴν τρομάρα ποῦ ἔδοκίμασε ἡ Κυρὰ Βασιλική, δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἂν ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ εὐτυχέστερα τῆς ζωῆς της. Τὸ διηγήθηκε καὶ τὸ ξαναδιηγήθηκε ὄχι μόνο στὴν γειτονιά, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους ποῦ τύχαινε νὰ συναντήσῃ. Καὶ μὲ πόση εὐχαρίστησι ἔκαμνε τὴν διήγησι αὐτή! Ἦτανε βλέπετε ἡ πρώτη προσωπικὴ ἐπαφὴ ποῦ ἔκαμνε μὲ τὰ φαντάσματα!!

Μίαν ἡμέραν ὁ Φρειδερῖκος ὁ Μέγας ἔλεγεν εἰς τὸν Αὐστριακὸν ἀρχιστράτηγον Λάντον:

—Καθήσετε ἐκεῖ ἀπέναντί μου.

—Προτιμῶ νὰ σᾶς ἔχω παρὰ τὸ πλευρόν μου καὶ ὄχι ἀπέναντί μου, ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς Λάντον, ὅστις εἰς δύο μάχας ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου.

Δύο φίλοι συζητοῦν εἰς τὸ μπάρ.

—Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσα κορίτσια δὲν θέλουν νὰ παντρευτοῦν εἰς τὴν πατρίδα μου.

—Ἐσὺ πῶς τὸ ξέρεις οὐτό;

—Ἐξήτησα εἴκοσι εἰς γάμον καὶ καμμία δὲν ἐδέχθη.

ΑΛΛΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

SATURNIA	Ἰαν.	9
ROMA	»	30
SATURNIA	Φεβρ.	20
ROMA	Μαρτ.	12
SATURNIA	»	27
VULCANIA	Ἀπρ.	16

ΜΕΣΩ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

REX	Ἰαν.	16
CONTE DI SAVOIA	»	23
REX	Φεβρ.	6
CONTE DI SAVOIA	»	13
REX	»	27
CONTE DI SAVOIA	Μαρτ.	6

ΜΕΣΩ ΕΥΡΩΠΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΑΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΦΑΡΟΣ σᾶς παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ ἐν Ἑλλάδι. Μόνον ὁ ΦΑΡΟΣ ἔχει Γραφεῖα ἐν Ἑλλάδι καὶ δύναται νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ὑπευθύνως καὶ σᾶς βοηθεῖ κατὰ τὸν ἐκτελωνισμόν. Ἀποταθῆτε:

Ο ΦΑΡΟΣ 209 W. 33rd St. New York, N.Y.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

Η ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜ. ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Η ΣΕΜΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑ

«Ἡ ἐτησία ἑορτὴ τῶν Ἡνωμένων Τμημάτων τῆς G.A.P.A., ἡ δοθεῖσα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου «Πενσυλβάνια» ἦτο ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας καὶ σεμνοτέρας κοινωνικὰς ἱεροτελεστίας τῆς παροικίας μας. Ἀληθινὸν χάρμα ὀφθαλμῶν παρουσίαζεν ἡ χθεσινὴ συγκινητικὴ συναδέλφωσις. Ἰδιαιτέρως ὑπερῆρεσε τὸ καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα, ἄξιον τῆς ἰδεολογίας τῆς GAPA. Συμμετέσχον πέρα-πέρα βλαστάρια τῆς νέας μας γενεᾶς, κυρίως δὲ μέλη τῶν Στοῶν τῶν Ἐφήβων καὶ τῶν Νεανίδων. Ἡ Δὶς Ποθοῦλα Κανούτα ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν αἰθερία καὶ κατεγοήτευσε. Ἔλαβον μέρος αἱ νεάνιδες αἱ ἀποτελοῦσαι τὸν ὡραῖον χορευτικὸν της ὄμιλον εἰς χοροὺς κλασσικούς. Ἡ Δὶς Ἀγγέλα Μπουζάνη, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται μὲ Ἀμερικανικὰς καλλιτεχνικὰς ὀργανώσεις, καὶ ἡ Δὶς Δωροθέα Ξενάκη, ἐπίσης δρέπουσα δάφνας εἰς καλλιτεχνικὰ Ἀμερικανικὰ κέντρα, ἐγοήτευσαν μὲ τὰ ἄσματά των. Ἡ ἄλλοτε πρόεδρος τῆς Στοᾶς τῶν Νεανίδων Εὐγενία Καμπούρογλου, ἤδη κυρία Νικολακοπούλου, ἔδειξε τὸ δυνατὸ ταλαντό της εἰς μίαν ἀριστοτεχνικὴν ἀπαγγελίαν, τῆς Ἡρωδιάδος. Ὁ νεαρὸς κιθαριστὴς Ν. Κουβάρας ἐπροκάλεσε σεισμὸν μὲ τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Ἱσπανικὰ τραγούδια του. Ἕνας ἄλλος δυναμικὸς καλλιτέχνης τῆς νέας μας γενεᾶς ποὺ ἐστόλισεν τὸ πρόγραμμα ἦτο ὁ πιανίστας Κωνσταντῖνος Καλλίνικος. Συνώδευσεν τοὺς κλασσικοὺς χοροὺς καὶ ἔπαιξε καὶ κομμάτια τοῦ Γκρὶγκ καὶ Ἑλληνικά, ἐπισπάσας τὸν θαυμασμόν. Ὁ Καλλίνικος εἶναι καλλιτέχνης—ποιητής. Εἶναι ἕνας ξεχωριστὸς πιανίστας ἐμπνευσμένος, ἐμψυχωμένος ἐκτελεστὴς καὶ συγχρόνως αἰσθηματικώτατος μουσικός. Εἴμεθα ὅλοι δικαιολογημένοι νὰ ὑπερηφανευώμεθα διὰ τὰς κατακτήσεις του εἰς τὸν μουσικὸν Ἀμερικανικὸν κόσμον. Τὴν βραδυὰ—μίαν ἀπὸ τὰς σπανιωτέρας αἰσθητικὰς Ἑλληνικὰς ἀπολαύσεις—ἐστεφάνωσαν σύντομοι λόγοι τοῦ ποιητικοῦ ῥήτορος, πρώην Μεγάλου Προέδρου, κ. Βασιλείου Ἰωάννου, καὶ τοῦ σεμνοῦ καὶ ἐμπνευσμένου ἐργάτου τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας Δρος Φωτίου Κυρίτση, τοῦ νῦν Μεγάλου Ἄρχοντος τῆς Ὀργανώσεως, ποὺ ἔδραμεν ἀπὸ τὸ Γοῦστερ διὰ νὰ στολίσῃ μὲ τὴν παρουσίαν του τὴν ἀλησμόνητον βραδυάν. Καὶ οἱ δύο ὁμίλησαν μὲ ἐμπνευσιν διὰ τὰ ἐθνικά μας ἰδανικά, ὑπὲρ προαγωγῆς τῶν ὁποίων ἀγωνίζεται ἡ ἐθνικὴ Ὀργάνωσις. Κατόπιν ἐπηκολούθησεν ὁ χορὸς μὲ τὴν ὀρχήστραν τοῦ ἄλλοτε Ἐφήβου τῆς GAPA κ. Νικολακοπούλου, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν πρώτην του ἐμφάνισιν μὲ τὸ ὡραῖόν του συγκρότημα. Ἡ βραδυὰ αὕτη —ἀληθινὴ Ἑλληνικὴ ἱεροτελεστία— θὰ μείνῃ ἀλησμόνητη».

(«Ἔθν. Κήρυξ», 30ὴ Νοεμβρ. 1936).

BRIDGEPORT, CONN.

Αἱ ἐν τῇ πόλει μας Γκαπικαὶ Στοαί, Ἀνδρικὴ «Ἀγαμέμνων» ἀριθ. 71, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἄρχοντος ἀδελφοῦ Ἀνδρέου Δημώτση, καὶ Γυναικεία ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς ἀδελφῆς ἱερείας Ἀσπασίας Μολώνη, ἔχουσαι πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς ὀργανώσεως ἡμῶν, ἱστανται πάντοτε ἐν ἐπιφυλακῇ καὶ προθύμως προσφέρουν τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν των ἀρωγήν, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν ἀδελφικῶν κύκλων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ κοινοτικά μας ἱδρύματα, ἀσθενεῖς, ἐνδεεῖς καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι κοινωφελές.

Ἡ Γυναικεία Στοὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ ἀναπληρώσῃ ἐλλείψεις τοῦ κοινοτικοῦ μας Ναοῦ, ἢ νὰ ἀντικαταστήσῃ διὰ νέων τοιούτων, πεπαλαιωθέντα ἔπιπλα. Διὰ τὸ κοινοτικόν μας σχολεῖον εἶναι ἐπίσης μέγα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Στοῶν μας. Ὁ πρόεδρος τῆς ἀνδρικῆς Στοᾶς καὶ μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐπισκέπτονται συχνὰ τὸ σχολεῖον, παρακολουθοῦντες τὰ μαθήματα, διανέμοντες συνάμα καὶ μικρὰ δῶρα εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Τοὺς Ἕλληνας ἀσθενεῖς εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεῖα καὶ σανατόρια, κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς ἐπισκέπτονται ἐπιτροπαὶ ἐξ ἀδελφῶν τῆς Γυναικείας Στοᾶς, παρηγοροῦσαι τοὺς ἀτυχεῖς μὲ τὰ καλά των λόγια καὶ ἐνθαρρύνουσαι τοὺς μὴ ἔχοντας συγγενεῖς, ὅτι δὲν εἶναι ἐγκαταλελειμένοι, ἀλλὰ ἔχουν μίαν ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία μεριμνᾷ δι' αὐτούς, συνάμα δὲ προσφέρουν εἰς αὐτοὺς χρήσιμα δῶρα.

Ὅταν δίδωσι τὰς χοροεσπερίδας των, δὲν λησμονοῦν καὶ τὰ κοινοτικά μας ἱδρύματα διαθέτοντες μέρος τῶν κερδῶν αὐτῶν, ὑπὲρ αὐτῶν.

Αἱ Στοαὶ ἡμῶν διατηροῦν ἰδικήν των αἴθουσαν εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεώς μας διὰ τὰς συνεδριάσεις καὶ τὰς συγκεντρώσεις αὐτῶν.

Ἐφέτος αἱ Στοαὶ ἡμῶν ἱδρυσαν καὶ Στοὰν Νεανίδων, ἥτις δρᾷ καταλλήλως ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ μεγάλου Ἐπόπτου ἀδελφοῦ Γεωργίου Μολώνη καὶ ἀριθμεῖ περὶ τὰ 35 μέλη.

Παραθέτω μερικὰ ἐκ τῶν λαβόντων χώραν κατὰ τὸ ἔτος 1936.

Ἐτέλεσαν πάνδημον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν προκεκοιμημένων ἀδελφῶν Γκάπανς καὶ Ἑλλήνων ἐν γένει.

Εἰς τὰς 3 Μαΐου ἐδόθη ἡ μεγάλη χοροεσπερὶς ὑπὸ τῶν δύο Στοῶν μετὰ θεατρικῆς παραστάσεως, ἥτις ἐστέφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας οἰκονομικῶς, συνάμα δὲ καὶ ἠθικῶς, διότι αἱ νεάνιδες τῆς Γκάπας ἐπαρουσίασαν ἐπὶ σκηνῆς ἔξοχον ἔργον, εἰς ἄπταιστον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἂν καὶ ἔχουν γεννηθῇ εἰς τὴν χώραν ταύτην. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων διὰ τὴν Ἑλληνικωτάτην ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των. Ἐπίσης ἔπαινοι καὶ συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς τὸν κ. Θεόδ. Θεοδωρίδην, διδάσκαλον τῆς παροικίας μας, ὅστις ἀόκνως ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν καὶ ὅστις ἐπρογύμνασε τὰ κορίτσια μας νὰ παρουσιάσουν τὸ ἔργον τοῦτο. Αἱ Στοαί μας ἐκ τῶν προκυψάντων κερδῶν τῆς χοροεσπερίδος ταύτης ἐδώρησαν τὰ 25% εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ κοινοτικοῦ μας σχολείου, τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Στοᾶς «Ἀγαμέμνων» παρακολουθῆσαν τὰς ἐξετάσεις, ἐβράβευσεν ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς μας τὰς δύο ἀριστευσάσας μαθητρίας μὲ δύο ἀργυρᾶ κύπελλα. Ὁ δὲ ἀδελφὸς Ἰωάννης Βελέντζας, Ταμίας τῆς Στοᾶς «Ἀγαμέμνων», προσέφερεν ἀναψυκτικὰ εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

Ἐφέτος ἔχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρον ὅλων ἡμῶν, διότι ἡ Κοινότης μας ἀπέκτησε νέον ἰδιόκτητον καὶ περικαλλῆ Ναόν, μὲ ἔξοχον αἴθουσαν συνεδριάσεων καὶ χοροῦ.

Εἰς τὰς δύο ἐπισήμους τελετὰς τῆς κοινότητος ἡμῶν, τὴν τελετὴν τῆς ἐκσκαφῆς καὶ τὴν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου, αἱ Στοαί μας παρευρέθησαν ἐν σώματι καὶ παρήλασαν μετὰ τὸν λαβάρων καὶ σημαιῶν αὐτῶν καὶ συνέβαλον εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῆς κοινότητος ἡμῶν εἰς τὰ ὄμματα τῶν συμπολιτῶν μας Ἀμερικανῶν.

Τέλος δὲ αἱ Στοαί μας λαβοῦσαι ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνάγκας τῆς νέας μας ἐκκλησίας καὶ σχολείου, ἀπεφάσισαν· α') Εἰς τὰς 17 Ἰανουαρίου νὰ δώσουν μίαν μεγάλην χοροεσπερίδα μετὰ θεατρικῆς παραστάσεως, τὰ κέρδη τῆς ὁποίας νὰ δοθοῦν ὑπὲρ τοῦ νέου κοινοτικοῦ μας ἱδρύματος. β') Ὅπως ἐγκαταλείψουν τὴν ἰδικήν των αἴθουσαν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς συνεδριάζουν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς νέας ἐκκλησίας, ἵνα βοηθήσουν ὑλικῶς τὴν κοινότητα ὅπως ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις της.

Ἡ τελευταία αὕτη χειρονομία τῶν Στοῶν μας ἀποδεικνύει τρανώτατα τὸ ἐνδιαφέρον των ὅπως διατηρηθοῦν ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον, μέσῳ τῶν ὁποίων ἐλπίζομεν νὰ διαιωνίσωμεν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν μας εἰς τὴν θετὴν μας ταύτην πατρίδα. Εὐελπιστῶ ὅτι ὅπως εἰς τὸ παρελθόν, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον, αἱ ἐνταῦθα Στοαὶ θὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἔξοχον δρᾶσιν των, φαινόμεναι ἀντάξιαι τῆς ἀποστολῆς των, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς ἀγαπητῆς μας ὀργανώσεως, καὶ πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος ἐν Ἀμερικῇ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΜΙΘ
Ἐπίσημος Ἀνταποκριτής.

SOMMERVILLE, MASS.

Ἡ Ὀργάνωσις G.A.P.A. ἀντιπροσωπεύεται ἐν Sommerville, Mass. ἀπὸ ὑπερπεντήκοντα λεβεντόπαιδα Ἑλληνικῆς καταγωγῆς—βέρα Ἑλληνόπουλα εἰς Ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ φρόνημα— καὶ τὰ ὁποῖα ἀπαρτίζουν μιὰ θαυμασίαν ὁμάδα τυμπανοσαλπιγκτῶν. Ἡ ὁμὰς αὐτὴ μὲ τὴν συνεργασίαν ἐπιτροπῆς ἐξ ἀνδρῶν, μᾶς παρουσίασαν μιὰ ἑορτὴ ἐκ τῶν σπανιωτάτων, κι' ἔτσι ἀπέδειξαν εἰς ὅλους μας ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος νὰ ἐξαφανισθῶμεν ὡς Φυλή.

Ἡ εὐρυχωροτάτη αἴθουσα New Aberle ἐν Union Square ἀπὸ ἐνωρὶς εἶχε πληρωθῇ ὁμογενῶν, ὄχι μόνον ἐκ Sommerville, ἀλλὰ καὶ ἐκ Cambridge, Boston, Chelsea καὶ ἐξαιρετικῶς ἐκ Providence, ὁπόθεν προσῆλθον ὑπερεξήκοντα μέλη τῶν Γκαπικῶν Στοῶν της.

Ὑπολογίζεται ὅτι πλέον τῶν ἑξακοσίων ὁμογενῶν ἐτίμησαν τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐγκαινίων τῆς Ὁμάδος τῶν Τυμπανοσαλπιγκτῶν τῆς πόλεως Sommerville.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς τῶν Ἐφήβων κ. Κλέαρχος Λυμπεράκης ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς τελετῆς, μὲ λόγια δὲ πατριωτικὰ καὶ ἐνθουσιώδη μᾶς ἔδωσε νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι πραγματικῶς ἐννοοῦν νὰ ἐργασθοῦν μὲ ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν τῆς Γκάπας σκοπῶν καὶ ἰδεῶν, ἐπισπάσας τὰ χειροκροτήματα πάντων.

Μεθ' ὃ παρουσίασε ὡς Εἰσηγητὴν τὸν γνωστὸν ὁμογενῆ καὶ λίαν εὐταίδευτον νέον κ. Ζαχαρούλιαν, ὅστις ὡμίλησε θαυμάσια περὶ τῆς ἑορτῆς καὶ τῆς ὁμάδος τῶν Τυμπανοσαλπιγκτῶν.

Ὁ εἰσηγητὴς παρουσίασεν ὡς ῥήτορας τὸν κ. Παναγ. Γεωργακόπουλον, Πρόεδρον τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς «Πλούταρχος» Cambridge, Mass., ὄχστις εἶπεν ὀλίγα, ἀλλ' ἐνθουσιωδέστατα καὶ πατριωτικώτατα λόγια, τὸν κ. Κ. Παπαφωτίου, Μ. Ἐπόπτην τῆς 4ης Περιφερείας, τὸν Δήμαρχον τῆς πόλεως, τὸν λαμπρὸν ἐφημέριον Βοστώνης αἰδ. κ. Β. Εὐθυμίου καὶ ἄλλους. Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐξάρωμεν ὅλως ἰδιαιτέρως τὸν ἀριστοτεχνικώτατον λόγον τοῦ αἰδ. Ἐφημερίου Βοστώνης καὶ Ἀρχιερατ. Ἐπιτρόπου κ. Β. Εὐθυμίου. Ἦτο ἕνας ὕμνος γιὰ τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν τῆς διαδόσεως εἰς τὴν νεολαίαν μας καὶ δι' αὐτῆς τὴν διαιώνισιν τῆς Φυλετικῆς καὶ Θρησκευτικῆς μας ὑποστάσεως. Ἦτο ἕνας ποιητικώτατος καὶ ἀριστουργηματικὸς ὕμνος στὴ νεολαία μας ποῦ πρωτοστατεῖ σὲ κάθε τι ποῦ ἐξυψώνει τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα ἐν Ἀμερικῇ. Εἰς τὸν αἰδ. Εὐθυμίου ἀπευθύνομεν χίλια θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸν ἐμπνευσμένον λόγον του.

Μετὰ τοὺς λόγους παρήλασαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τὰ ὑπερπεντήκοντα Ἑλληνόπουλα τῆς ὁμάδος τῶν Τυμπανοσαλπιγκτῶν, μὲ τὰς ὡραιοτάτας στολάς των καὶ μὲ μουσικὴν δονίζουσαν ὄχι μόνον τὴν αἴθουσαν ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ κτίριον, ἐνῷ τὸ παριστάμενον πλῆθος ἐκροτᾷ εἰς ἀκράτητα καὶ ἠχηρὰ χειροκροτήματα.

Ἠκολούθουν τὰ κορίτσια τοῦ Γκαπικοῦ Πατρόλ τῶν Στοῶν Providence, R. I., τὰ ὁποῖα μὲ τὴν λεβέντικη κορμοστασιά των, τὰ δύσκολα γυμνάσιά των καὶ τὰς ὡραιοτάτας στολάς των ηὐξησαν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν παρεστώτων εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν.

Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησαν χοροί, Ἑλληνικοὶ καὶ Ἀμερικανικοί, ὑπὸ τοὺς γλυκεῖς φθόγγους τῆς μουσικῆς Ὀρχήστρας τῶν Ραδιοαρτιστῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ὥρας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ WORL, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ νεαροῦ Ἐφήβου τῆς Στοᾶς Cambridge, Mass. κ. Χρ. Γεωργακοπούλου.

Ἀργὰ τὸ ἑσπέρας, ἅπαντες ἀτεχώρησαν εἰς τὰ ἴδια μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Μ. ΣΤΟΑΣ

Εἰς τὰς φιλοτίμους παροικίας, αἵτινες ἐφρόντισαν νὰ δημιουργήσουν Στοὰν τῆς Ὀργανώσεώς μας, ἵνα ἐπιδιώξουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἰδεολογίας, προστίθεται καὶ ἡ παροικία τοῦ Ἥστον, Πεννσυλβανίας, ἥτις ἵδρυσεν Στοὰν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μητρόπολις» μὲ τὴν καθοδήγησιν τοῦ ἐκ Φιλαδελφείας ἐπὶ πολλὰ συνεχῆ ἔτη Γραμματέως τῆς Στοᾶς «Ἀγίας Σοφίας» καὶ ἀόκνου ἐκανοῦ ἐργάτου τῆς Ὀργανώσεώς μας, κ. Δ. Πιτσώνη.

Ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Στοᾶς καὶ τῶν ἀξιωματούχων αὐτῆς ἐγένετο ἐπιβλητικότατα ὑπὸ τοῦ Μ. Γραμματέως κ. Ἀντωνίου Μαρούλη, τῇ παρουσίᾳ ἑκατοντάδος μελῶν ἐκ τῶν πλησιοχώρων Στοῶν Νιούαρκ, Ρέντγκ καὶ Φιλαδελφείας, ἅτινα προθύμως προσέδραμον διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, παρ' ὅλον ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαιρετικῶς κακὸς καὶ πολλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι των ἑώρταζον τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνετέθη ἡ εὐθύνη ὅπως θέσουν τὴν Στοὰν ἐπὶ βάσεων ὑποσχομένων μελλοντικὴν πρόοδον εἶναι οἱ ἑξῆς:

ΜΙΧΑΗΛ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ, Ἄρχων
ΘΩΜΑΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ, βοηθὸς Ἄρχων
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΡΥΩΝΑΚΗΣ, Γραμματεὺς
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΑΓΙΟΥΒΑΝΟΣ, Ταμίας

Σύμβουλοι:
ΦΩΤΙΟΣ ΣΒΕΡΚΙΔΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΟΥΒΑΝΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΟΛΛΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

MANCHESTER, N. H.

Ἀξία παντὸς ἐπαίνου εἶναι ἡ δρᾶσις τῶν Στοῶν «Λεωνίδας» καὶ «Ἐλευθερία» τῆς Gapa εἰς τὴν παροικίαν μας.

Ἡ Στοὰ «Λεωνίδας» ὑπὸ τὸν ἐνθουσιώδη Πρόεδρόν της κ. Χαρ. Μπένταν, μὲ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ μέλη ἐμπνεόμενα ἀπὸ τὸ 'Ιδεῶδες τῆς 'Οργανώσεώς μας πρόγραμμα, ἵδρυσε Στοὰν 'Εφήβων, τῆς ὁποίας ἡ 'Ελληνοπρεπὴς ἀθλητικὴ καὶ μουσικὴ ἐκπαίδευσις, ἀποτελεῖ στοργικὴν μέριμναν δι' ὅλους τοὺς Gapans, ἰδιαιτέρως δὲ διὰ τοὺς κ. κ. Τσιπόπουλον καὶ Δανελούην.

Ἐκ παραλλήλου δὲν παύει νὰ ἔρχηται ἀρωγὸς εἰς τὰ Κοινοτικά μας ἱδρύματα, ἐνισχύουσα αὐτὰ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς.

Οὕτω προσέφερεν ἀπὸ διοργανωθὲν πὶκ-νὶκ κατὰ τὸν παρελθόντα Αὔγουστον δολλ. 100.00 ὑπὲρ τοῦ Σχολείου, ἤδη δὲ διὰ τοῦ ἐρασιτεχνικοῦ ὁμίλου, διοργανόνει μίαν θεατρικὴν παράστασιν διὰ τὴν 18ην Δεκεμβρίου, τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν 'Εκκλησίαν μας, τῆς ὁποίας ἡ ἀνακαίνισις ἤρχισε πρὸ μηνός.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ γραφοῦν αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς θεατρικῆς παραστάσεως, ἡ ὁποία προμηνύεται ἐπιτυχεστάτη ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ γνωστοτάτου ἐρασιτέχνου ἀδελφοῦ Στ. Πετρούλη, μὲ συμμετοχὴν τῆς 'Εστιάδος Δίδος Ἰ. Χριστοδούλου, τοῦ Μ. 'Επόπτου Χρ. Φραγκογιάννη καὶ τῶν κ. κ. Γ. Γακίδου, Χ. Μπατάλη, Κ. Φώλη καὶ ἄλλων δοκιμασμένων ἐρασιτεχνῶν, τοὺς ὁποίους πολλάκις ἐχειροκροτήσαμεν ὄχι μόνον διὰ τὸ τάλαντόν των, ἀλλὰ διὰ τὰς θυσίας εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλονται πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἱερῶν σκοπῶν.

* * *

Ἐκ παραλλήλου, ἡ Στοὰ «Ἐλευθερία» ἐπὶ διετίαν διατελοῦσα ὑπὸ τὴν προεδρείαν μιᾶς νεαρᾶς καὶ ἐνθουσιώδους 'Εστιάδος, τῆς Κας Μ. Κοτρότσου, μὲ συμβούλιον ἀντάξιον τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ τῆς Gapa, μὲ 'Εστιάδας πλήρεις ζήλου καὶ ἐνεργητικότητος, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἀξιέπαινον καὶ ἀξιομίμητον δρᾶσιν.

Μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς πρώτης Στοᾶς Νεανίδων «Ναυσικᾶ», διωργάνωσε μουσικὸν ὅμιλον Νεανίδων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκπαίδευσις ἀνετέθη εἰς τὸν διακεκριμένον μουσικοδιδάσκαλον Κον Γ. Γεράσην, μὲ βοηθὸν τὴν μουσοτραφῆ Καν Γεράση.

Ἡ ἐπίδοσις εἰς τὴν Ἑλλ. γλῶσσαν καὶ ἡ διοργάνωσις ἐρασιτεχνικοῦ ὁμίλου τῶν Νεανίδων ἀφέθη εἰς τὴν Μ. Σύμβουλον Καν Ἰφιγ. Κοπάδη.

Ἡ ὅλη Στοὰ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν Κῶν Κῶν Φ. Φραγκογιάννη, Α. Δανιλούλη, Στέλλας Κοπάδη καὶ Α. Καραγιάννη, αἱ ὁποῖαι μὲ πραγματικὰς θυσίας παρακολουξοῦν τὰς Νεάνιδας.

Ἡ Στοὰ «Ἐλευθερία» διωργάνωσεν ἐπίσης ἑσπερίδα μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως αἱ εἰσπράξεις διατεθοῦν διὰ τὴν μουσικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Νεανίδων.

Ἡ ἐπιτυχία της ὑπῆρξε πλήρης, τὸ δὲ πρόγραμμά της ποικίλον. Κατ' αὐτὴν ἐτραγούδησαν γνωστοὶ καὶ συμπαθεῖς ἐρασιτέχναι τῆς παροικίας μας, οἱ κ. κ. Ν. Προκόβας καὶ Δ. Παπαμιχαὴλ μετὰ τῶν χαριτωμένων παιδιῶν του, ὁ μουσικοδιδάσκαλος κ. Ν. Βίτκος, ὁ κ. Χ. Μπατάλης, ἡ Δὶς Βάσω Γεωργοπούλου, πρόεδρος τῆς «Ναυσικᾶς» ἔπαιξε πιάνο. Ὁ κ. Γ. Γεράσης μετὰ τοῦ ὁμίλου του διάφορα ἐκλεκτὰ κομμάτια. Ἐσερβιρίσθη τὸ τσαΐ μὲ σάντουϊτς καὶ μετ' αὐτὸ ἐπαίχθη ἡ ξεκαρδιστικὴ κωμῳδία «Τὸ Κοκκαλάκι τῆς Νυχτερίδας». Ἔλαβον μέρος ὁ ἐρασιτεχνικὸς ὅμιλος τῆς Gapa μὲ τοὺς παλαιμάχους εὐγενεῖς ἐρασιτέχνιδας καὶ ἐρασιτέχνας Κον καὶ Καν Χρ. Φραγκοπούλου, τὴν Δίδα Ἰ. Χριστοδούλου, τὸν κ. Γ. Γακίδην καὶ κ. Στ. Πετρούλην.

Κατὰ τὴν ἑσπερίδα αὐτὴν παρευρέθη καὶ ἡ 'Επίτιμος Μ. Σύμβουλος τῶν Γυν. Στοῶν Κα Ὄλγα Καλλιμάχου, ἡ ὁποία ἐξέφρασε τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν της διὰ τὰς προόδους τῶν Στοῶν καὶ μὲ εὐγενικὰ λόγια συνεχάρη ὅσους ἐποίκιλαν τὸ πρόγραμμα τῆς βραδυᾶς καὶ ὅσους εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἐπίσης ὡμίλησε καὶ ἡ Μ. Σύμβουλος Κα Ι. Κοπάδη.

Ἡ Στοὰ Ναυσικᾶ»

Δὲν ἦτο δυνατὸν ἡ Νέα Γενεὰ νὰ λησμονηθῇ. Διοργανώθη ὅθεν μία ἑσπερίς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἐπίδειξιν τῆς μουσικῆς προόδου των καὶ τῆς ἐπιδόσεώς των εἰς τὴν Ἑλλ. γλῶσσαν ὅλαι αἱ Νεάνιδες τῆς «Ναυσικᾶς».

Εἰσηγήτρια ἦτο ἡ Πρόεδρος Δὶς Β. Γεωργοπούλου ποῦ μὲ τὴν σεμνή της ἐμφάνισι καὶ τὰ ὀλίγα μὰ βαθυστόχαστα λόγια της ἐπέσπασε ζωηροτάτας ἐπευφημίας.

Ἐνθουσιασμὸν ἀκράτητον ἐπροκάλεσεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ μουσικοῦ ὁμίλου ἐκ 30 νεανίδων μὲ τὸν μουσικοδιδάσκαλον κ. Γεράσην ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Τὰ μουσικὰ κομμάτια ἀπεδόθησαν λαμπρὰ ἐν συγκρίσει μὲ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα τῆς ἐπιδόσεως τῶν κοριτσιῶν μας.

Ἐπίσης, διάλογοι καὶ ποιήματα ἐχειροκροτήθησαν ζωηρότατα, γιὰ τὴν εὐκρίνεια καὶ εὐχέρεια μὲ τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν τὴν Ἑλλην. γλῶσσαν.

Ἔλαβον μέρος:

Α') Β. Γεωργοπούλου, Α. Λιούμπαρη, Αἰκ. Κουρκουνᾶ, Α. Μπέντα, Ἰ. Γεωργοπούλου, Γ. Καραφωτιᾶ, Ἐλπ. Τσιποπούλου, Ὄ. Κλαπανίδου, Ν. Ρασιᾶ, Μ. Γεωργοπούλου, Ὄ. Λάμπρου. Δραμάτιον «Ἡ Κυρὰ Φανερωμένη».

Β') Ὄ. Καραγιάννη, Ἀ. Μιρμώκη, Ε. Κλαπανίδου, Μ. Γκούμα. «Παραμῦθι τῆς Γιαγιᾶς».

Γ') Μ. Θεοδοσοπούλου, Στ. Μπατάλη, Β. Δημητρακοπούλου. «Ἡ Τριανταφυλλιὰ καὶ ἡ Τσουκνίδα».

Δ') Α. Φραγκογιάννη, Π. Βάλλα, Α. Γρηγορίου, Ε. Δανιλούλη. «Αἱ Ἐξετάσεις».

Ε') Ἐ. Μπέντα, Λόρα Ἀναστασάτου, Β. Μπέλλιου. «Τὰ δυὸ Ἐργόχειρα».

* * *

Πρὸ δύο ἑβδομάδων ἱδρύθη νέα Στοὰ Νεανίδων διὰ τὴν ὁποίαν θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἤδη, ἡ παροικία μας ἔχει πέντε Στοὰς τῆς Gapa.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

DETROIT, MICH.

Ἡ θριαμβευτικὴ Χορεσπερὶς τῆς Γκάπας ὑπὲρ τῶν Σχολείων.

Ἡ κατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου δοθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἡνωμένων Στοῶν τῆς Γκάπα ἑορτὴ εἰς ὄφελος τῶν σχολείων, ἐσημείωσε ἐπιτυχίαν ἀνωτέραν περιγραφῆς καὶ ἀπέδειξε τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐπὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν πεπρωμένων του. Ἡ ὅλη ἑορτὴ παρεῖχε τὴν ὡραιοτέραν εἰκόνα ἀληθοῦς δημιουργικῆς δράσεως καὶ ἀποτελεσματικῆς προόδου καὶ οἱ κατακλύσαντες τὴν ἀπέραντον αἴθουσαν τοῦ Ντάϊμοντ Τέμπλ ὁμογενεῖς ἠσθάνοντο μίαν ἰδιαιτέραν καὶ βαθεῖαν εὐχαρίστησιν βλέποντες τὴν γενικὴν χαρὰν καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν, ἥτις ἐνεψύχωνε τοὺς λίαν κοπιάσαντας εὐγενεῖς πρωτεργάτας καὶ πρωτεργάτιδας τῆς 'Οργανώσεως GAPA ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως ἑνὸς τόσον ἱεροῦ σκοποῦ.

Τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη ἐν μέσῳ ἀσυγκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀτμοσφαίρας ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, ἥτις μᾶς ὑπενθύμισε τὰς παλαιὰς Γκαπικὰς ἡμέρας τῆς δόξης καὶ τῶν θριάμβων τῆς 'Ελληνικῆς ἰδεολογίας ἐν 'Αμερικῇ. Ἐξαιρετικὴ ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ παντὸς Ἕλληνος ἀτενίζοντος τὴν νέαν μας γενεὰν συμμετέχουσαν ἐνθουσιωδῶς εἰς τὴν 'Ελληνικὴν ζωὴν καὶ ἐπισπῶσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ δάκρυα τῶν παρευρισκομένων διὰ τὴν ἀληθῆ καὶ γνησίαν 'Ελληνοπρεπῆ διαγωγήν της.

Ὁ ἀκούραστος πρόεδρος τῆς 'Εκπ. 'Επιτροπῆς κ. Δ. Πάππας ἐκτελῶν χρέη εἰσηγητοῦ, παρουσίασε ἕνα πρὸς ἕνα πάντας τοὺς ἐργασθέντας ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ καὶ δι' ἁπλῶν ἀλλὰ ἀδρῶν ἐκφράσεων ἐξῆρε τὸ ὑπὲρ τῆς 'Ελληνικῆς παιδείας ἔργον πάντων τῶν σωματείων καὶ ἰδίως τῆς Γκάπας, ἥτις εἰς ἀτρύτους κόπους ὑπεβλήθη ἀνοίγουσα διαρκῶς τὴν φωτεινὴν λεωφόρον τῆς ἐθνικῆς τιμῆς.

Ἡ τσαίρμαν τῆς Δ. 'Επιτροπῆς Κα Εὐτυχία Μάντη ἐξῆρε εὐγλώττως τὸν ὑπὸ τῶν 'Ελληνίδων τῆς Γκάπας ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν καὶ ηὐχαρίστησε τοὺς συμβαλόντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς καὶ ἐξαιρετικῶς τὸν ὑπέροχον ἰδεολόγον κ. Χατζημιχάλην διὰ τὰς συνεχεῖς θυσίας του ὑπὲρ τῆς νέας γενεᾶς, ὡς καὶ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς δωρητὰς καὶ δωρητρίας. 'Αμέσως κατόπιν ἡ μανδολινάτα τῆς Στοᾶς τῶν Νεανίδων «'Αγάπη» ἀποτελουμένη ἐκ τῶν μουσοτραφῶν δεσποινίδων Πίλιουρα, Καλογεροπούλου, Πάππα, Γαγάνη, 'Αρετάκη, Δασκαλάκη καὶ Μπουτσικάρη, ἔτερψε τὸ κοινὸν μὲ ἐκλεκτὰς μουσικὰς ἐκτελέσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπερήρεσαν καὶ ἐχειροκροτήθησαν.

Μετὰ τὴν μανδολινάταν ἡ ζηλευτὴ δεσποινὶς Χατζηδημητρίου συνώδευσε ἐκ τὸ κλειδοκύμβαλον τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος ἐτραγούδησε ὡραῖα ἄσματα, ἀμφότεροι δὲ εἶναι ἄξιοι ἐπαίνων διότι ἦλθον ἐπίτηδες ἐκ Τολήδο ὅπως συμβάλουν εἰς τὴν ἐπιτυχίον τῆς ἑορτῆς.

'Αναμφιβόλως, ἓν ἀπὸ τὰ ἀσυγκρίτως ὡραιότερα μέρη τοῦ προγράμματος, χαρακτηριστικὸν τῶν λεπτῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ἀνωτέρας ἀντιλήψεως τοῦ 'Ελληνικοῦ κοινοῦ, ὑπῆρξεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου Γεωργίου Χατζημιχάλη, χαιρετισθεῖσα διὰ παταγωδῶν ἐπευφημιῶν. Ὁ συμπαθὴς βιρτουόζος τοῦ πιάνου μὲ ἀκατανίκητον δύναμιν πηγάζουσαν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ βάθη τῆς τρυφερᾶς ψυχῆς του, ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ ἄψυχον μέταλλον κύματα μελῳδίας καὶ ἐκράτησε τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Δικαίως ἐκλήθη ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀπεθώθη.

'Ακολούθως ἤρχισε ἡ ξεκαρδιστικὴ κωμῳδία «Ἐνοικιάζεται», τὴν ὁποίαν μὲ θαυμασίαν τέχνην καὶ εἰς ἄπταιστον γλωσσικὸν ἰδίωμα ἀπέδωσαν τελείως ὑποδυθεῖσαι τοὺς ρόλους των αἱ ἐνταῦθα γεννηθεῖσαι Δίδες ἀδελφαὶ Γεωργία καὶ Ἔλλη Δ. Πάππα, 'Αγγελικὴ Καλογερο-πούλου, Κατίνα 'Αρετάκη, καὶ αἱ Κυρίαι Μάντη καὶ Τσίγκου, σκορπίσασαι ἀκράτητον τὸν γέλωτα καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς τοὺς θεατάς. Ἐπηκολούθησε ἡ κλήρωσις τῶν δώρων, τῶν ὁποίων τοὺς ἀριθμοὺς ἔσυρε ἡ χαριτωμένη μικροῦλα Κατίνα Διαμαντίδου, ἐν δὲ ἐκ τῶν ὡραίων δώρων ἔλαχεν εἰς τὴν χαριτόβρυτον δεσποινίδα Εὐφροσύνην Δελλοπούλου, ἥτις καὶ τὸ παρέλαβεν ἐπὶ τόπου.

Ἐν τέλει λαμπρὰ διασκέδασις ἐπέστεψε τὴν ὅλην ἑορτὴν καὶ ἐνῷ ὁ χορὸς ἐβασάντιχούσης ἀπὸ τοὺς ρυθμικοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας, ὁ ζῦθος ἐχύνετο εἰς ἀφρότικότητα καὶ τὴν λήθην τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν. Ἐν γένει δὲ ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἑσπερίδος ὑπῆρξε μία λαμπρὰ ἐπιτυχία, διὰ τὴν ὁποίαν διαβιβάζομεν τὰ εἰλικρινῆ μας συγχαρητήρια πρὸς τὰς Στοὰς τῆς Γκάπας, καὶ ἤτις διὰ πολὺν καιρὸν θὰ προκαλῇ εὐαρέστους ἀναμνήσεις εἰς ὅσους ηὐτύχησαν νὰ παρευρεθῶσι κατ' αὐτήν.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παρ' Ἑλληνικῆς οἰκογενείας παιδάκι μεταξὺ τριῶν ἕως πέντε ἐτῶν πρὸς υἱοθέτησιν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἂς ἀποταθοῦν διὰ περισσοτέρας πληροφορίας εἰς τὰ Γραφεῖά μας.

ORANGE, N. J.

Ἀπὸ τὰς συγκεντρώσεις τῆς Γκάπα.

Ὁ Νοέμβριος μᾶς ἔφερε καὶ πάλιν τὴν Χορεσπερίδα τῶν Ἡνωμένων Στοῶν «Ἑρμῆς» καὶ «Χρυσαυγὴ» τῆς 'Εθνικοθρησκευτικῆς 'Οργανώσεως «Γκάπα».

Εἶναι ἡ καθιερωμένη 'Ετησία των, τὴν ὁποίαν οἱ ὁμογενεῖς μας πάντοτε μποροῦμε νὰ εἰποῦμε τὴν ἀναμένουν.

Ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ὅλαι αἱ Χορεσπερίδες των ἐπέτυχον, οὕτω καὶ κατὰ τὴν ἐφετεινὴν τοιαύτην οἱ παρευρεθέντες εἰς ταύτην μαρτυροῦσι τὴν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐπιτυχίαν των. Καὶ δικαίως.

Διότι ἀνέκαθεν πρωτίστη φροντὶς τοῦ ἑκάστοτε Διοικητ. Συμβουλίου ὑπῆρξεν οὐχὶ ὅπως μόνον διαθέσῃ ἀρκετὰ εἰσιτήρια, ἀλλὰ πρωτίστως ὅπως εὐχαριστήσῃ καὶ τοὺς διὰ τοῦ ὀβολοῦ των συνδράμοντας τοὺς εὐγενεῖς των σκοπούς.

'Ιδοὺ καὶ πάλιν δι' ἑτέραν ἀκόμη φορὰν ὁ Δραματικὸς Θίασος «'Απόλλων» μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτας του, ὡς οἱ ἀδελφοὶ Ζαννονκαγιᾶ, ἡ Δὶς Λίνα Δώρου, Χριστοφορίδου κλπ. μᾶς προκαλεῖ γέλωτας μέχρι δακρύων μὲ τὴν πεταχτὴν Κωμῳδίαν των καὶ τὰ ἐκλεκτά των νούμερα.

'Ιδοὺ ἡ μουσικὴ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μακρυγιάννη, παιανίζουσα μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν 'Ελληνικοὺς καὶ 'Αμερικανικοὺς χορούς πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ὀπαδῶν τῆς Τερψιχόρης.

'Ιδοὺ ἡ ἐγκάρδιος καὶ ἀδελφικὴ περιποίησις τῶν ἀδελφῶν Γκάπανς πρὸς ἀδελφούς καὶ μὴ καὶ ἰδοὺ ἓν συντόμῳ μία καθαρῶς 'Ελληνικὴ συγκέντρωσις, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἅπαντες εὐχαριστοῦν τὴν στιγμὴν τῆς προσελεύσεώς των εἰς αὐτήν, ὑποβοηθοῦντες τοὺς εὐεργετικοὺς καὶ ἐκπαιδευτικοὺς σκοποὺς τῶν 'Ηνωμένων τούτων Στοῶν τῆς 'Εθνικ. 'Οργανώσεως Γκάπα.

Τὰ Διοικ. Συμβούλια ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν εἰργάσθησαν ὑπερανθρώπως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Χορεσπερίδος τόσον τῆς ἀνδρικῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. 'Ιωάννου Παδάκη κλπ. ὡς καὶ τοῦ δραστηρίου καὶ ἐνεργητικωτάτου Γραμματέως τῆς Στοᾶς «Ἑρμῆς» κ. Χρήστου Λιβιτσάνου, τοῦ φιλοπάτριδος τούτου νέου, τοῦ πυρῆνος φερ' εἰπεῖν τῆς Στοᾶς.

Θὰ ἦτο μεγάλη παράλειψις ἐὰν ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἀνεφέραμεν τὰς πολλαπλᾶς ὑπηρεσίας τῶν 'Εστιάδων ὅλων, ὡς τῆς ἀκαμάτου Γραμματέως τῆς «Χρυσαυγῆς» Κας 'Ιφιγενείας Κεχαγιᾶ, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς νεαρᾶς Ταμίου, τῆς ὡραιοψύχης καὶ πλήρους ἐνθουσιασμοῦ Δίδος Βασιλικῆς Θεοχάρους, ἥτις καὶ τὰ περισσότερα διέθεσεν εἰσιτήρια.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἐὰν ἡ Στοὰ «Χρυσαυγὴ» ἠρίθμει περισσότερα μέλη, ὅπως ἡ εὐγενεστάτη καὶ δραστηρία Δὶς Βασιλικὴ Θεοχάρους. Μὲ τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ὑπομονήν, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἡ λεβεντόκορμη 'Εστιάς μας Βασιλικὴ Θεοχάρους, ἀγωνίζεται στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἠθικῆς δράσεως γιὰ τὴν ἀγνὴ ἰδεολογία τῆς Γκάπας μας.

Ἡ νεαρὰ πρόεδρος τῶν 'Εστιάδων Δὶς Λούλα Κοντοπούλου ἠμπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Προεδρείου της περιλαμβάνει τοιαῦτα μέλη πατριωτικῆς ἐνεργητικότητος, ὡς τὴν Δίδα Βασιλικὴν Θεοχάρους, Καν 'Ιφιγένειαν Κεχαγιᾶ, Καν Γαρυφαλλιὰν Θεοχάρους, Καν Ζηνοβίαν Παδάκη, Καν 'Ερμιόνην Δ. Κουτουκίδου, Καν 'Ανθὴν Κοντοπούλου, Καν Βασιλικὴν Σταθάκη, Δίδα Παυδώραν Θεοχάρους, Καν Χαρίκλειαν Μουσμούλη, Δίδα 'Ακριδούλαν Στραγαλινοῦ, Δίδα Σοφίαν Σπυροπούλου, Δίδα Θωμαΐδα Α. Κωστοπούλου, τὴν Καν 'Αγγελικὴν Λυμπεροπούλου ὡς καὶ τὰς λοιπὰς 'Εστιάδας.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

Ἄξιοι θερμῶν ἐπαίνων εἶναι ὡσαύτως καὶ ἡ Διοργανωτικὴ Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Ἰωάννου Παδάκη, Χρήστου Λιβιτσάνου, Χρήστου Λυμπεροπούλου, Βασιλικῆς Θεοχάρους, Ἰφιγενείας Κεχαγιᾶ, Λούλας Κοντοπούλου.

Ὡς ἐπίσης καὶ ὁ κ. Δημήτριος Κουτουκίδης καὶ Ἰωάννης Παδάκης, οἵτινες ὅλως ἀφιλοκερδῶς προσέφεραν ὑπὲρ τῆς Χοροεσπερίδος τὰ σάντουϊτς καὶ εἰς τόσας ἄλλας ὑποβάλλονται θυσίας τόσον ὑπὲρ τῆς Στοᾶς, ὡς καὶ ὑπὲρ οἱουδήποτε ἄλλου εὐεργετικοῦ σκοποῦ.

Ἄξιαι θερμῶν ἐπαίνων εἶναι καὶ αἱ Ἑστιάδες αἵτινες προσέφεραν ὡραῖα γλυκίσματα ἐντελῶς δωρεάν, ἵνα ἐνισχύσουν τὸ ταμεῖον ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

NEWARK, N. J.

Ἡ Στοά μας «Αὔρα» παρ' ὅλον ὅτι ἱδρύθη πρὸ ἔτους σχεδὸν ἀριθμεῖ ἤδη 35 ἐν τάξει ἀδελφάς, αἵτινες καταβάλλουσι πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἡ Στοά μας καταλάβῃ πρωτεύουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν ἄλλων Στοῶν τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων τῆς GAPA.

Ἀσφαλῶς δὲ τοῦτο θὰ συντελεσθῇ ταχέως, διότι καθ' ἑκάστην συνεδρίασιν ἔχομεν καὶ μύησιν νέων μελῶν.

Εἰς τὴν πρόοδον τῆς Στοᾶς συντελοῦν τὰ μέγιστα καὶ αἱ Στοαὶ τῆς Παροικίας μας, Ἀνδρικὴ «Ἱπποκράτης» καὶ Γυναικεία «Μέριμνα», αἵτινες δὲν παραλείπουσιν εὐκαιρίαν ὅπως ἐμπράκτως ἀποδείξωσιν τὸ ἐνδιαφέρον των πρὸς ἡμᾶς.

Θὰ ἦτο δὲ παράλειψις ἐὰν δὲν ἀνέφερον μερικὰς δωρεὰς των πρὸς τὴν Στοάν μας.

1ον. Ἀγορὰν ὁμοιομόρφων πολυτελῶν αἰσθήτων ἀρχαίου Ἑλλην. ρυθμοῦ, δι' ὁλόκληρον τὸ Συμβούλιον.

2ον. Καταβολὴν 150 δολλ. πρὸς ἀγορὰν ὁμοιομόρφων Στολῶν διὰ τὰ μέλη τοῦ Patrol τῆς Στοᾶς μας.

3ον. Ἀγορὰν ὀργάνων διὰ τὰ μέλη τῆς Μανδολινάτας τῆς Στοᾶς μας, ἡ ὁποία ἀπαρτίζεται ἀπὸ 17 μέλη.

4ον. Καταβολὴν ἐνοικίων αἰθούσης συνεδριάσεών μας καὶ αἰθούσης διδασκαλίας Μουσικῆς.

Ἅπασαι αἱ Ἀδελφαὶ τῆς Στοᾶς «Αὔρας» εὐγνωμονοῦσι τὰς ἀνωτέρω Στοὰς διὰ τὸ ἐνδιαφέρον των αὐτό, καὶ διαβεβαιοῦσιν ὅτι αἱ θυσίαι των δὲν θ' ἀποβῶσιν ἐπὶ ματαίῳ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συγχαίρω ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Αὔρα» τὰς ἀδελφὰς Ἑλένην Παπανικολάου, Λιλὴν Βρανᾶ, Ζωὴν Γεωργακάκου, ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει των, ἐπίσης τὰς ἀδελφὰς Κωνσταντίναν Τζάβα, Ἑλένην Σουμαϊλάκη καὶ Τούλαν Κωστουλάκου ἐπὶ τῇ μνηστείᾳ των καὶ διαβεβαιῶ ὅτι ἡ Στοὰ «Αὔρα» αἰσθάνεται ἐξαιρετικὴν χαράν, διότι ὑπῆρξεν μέλη της, καὶ ταῖς εὔχεται τὸν βίον ἀνθόσπαρτον.

Ἡ Γραμματεὺς
ΜΑΙΡΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

AKRON, OHIO

Τὸ καθιερωθὲν ἐτήσιον δεῖπνον ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν ἐγκαινίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἐδόθη τὴν 29ην Νοεμβρίου εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτῆς καὶ συνεκέντρωσεν ἀρκετὸν ἀριθμὸν ὁμογενῶν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἐπέτυχε καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ λαμπροῦ ἱεροκήρυκος μας προϊσταμένου αἰδ. Ι. Καπινέκα. Εὐχόμεθα ὅπως τὸ ἐρχόμενον ἔτος προσπαθήσουν νὰ μᾶς παρουσιάσουν κἄτι καλλίτερον ἀπὸ ἔποψιν τάξεως.

Τὴν Κυριακήν, 6ην Δεκεμβρίου, τὸ ἐνταῦθα Τμῆμα τοῦ Συλλόγου τῶν Ἰκαρίων «Ἱππόται τῆς Ἰκαρίας», ἔδωσε χοροεσπερίδα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κοινότητός μας, ἡ ὁποία ἐπέτυχε πληρέστατα καὶ τοῦτο, διότι οἱ Ἰκάριοι γνωρίζουν ὄχι μόνον νὰ διασκεδάζουν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ καὶ νὰ εὐχαριστοῦν καὶ τοὺς φίλους των.

Τὴν ἰδίαν Κυριακὴν παρετηρήθη ἀρκετὴ κίνησις εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἑορταζόντων τὰς ὀνομαστικάς των ἑορτάς, ἤτοι τῶν ἑξῆς: Τοῦ ἐν Πάρμπερτον καλοῦ ὁμογενοῦς καὶ ἀκραιφνοῦς Γκάπαν κ. Νικολ. Μιχαήλ, τοῦ ὁποίου ὁ οἶκος ὑπερεπληρώθη ἀπὸ Γκάπανς, τοῦ συζύγου τῆς Ἱερείας τῆς Στοᾶς «Πανδώρα» κ. Νικολ. Μπαντούνη, τοῦ ἐνταῦθα λαμπροῦ οἰκογενειάρχου καὶ καλοῦ Γκάπαν Δημητρ. Ἀντωνάκη διὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ υἱοῦ του, τοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατεστημένου ἐν τῇ πόλει μας κ. Νικολ. Κανακαρίδη καὶ πολλῶν ἄλλων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μοῦ διαφεύγουν.

Τὴν 13ην Δεκεμβρίου τὸ ἐνταῦθα Τμῆμα τῆς Ὀργανώσεως Γκάπα «Δάμων καὶ Φιντίας», ἔδωσε δεῖπνον εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξ Ἑλλάδος ἐπανακάμψαντος Ὑπάτου Γραμματέως τῆς Ὀργανώσεως κ. Ἀντων. Μαρούλη. Ἡ πανθομολογουμένη πλήρης ἐπιτυχία τοῦ δείπνου τούτου ὀφείλεται εἰς τὰ μέτρα ἅτινα ἔλαβε διὰ τὴν ἐν ἀπολύτῳ τάξει καὶ ἀκριβείᾳ διεξαγωγὴν τῆς ὅλης ἑορτῆς ἡ ἐπὶ τοῦ δείπνου Ἐπιτροπή, τὰ ὀνόματα τῆς ὁποίας δὲν ἀναφέρω, ἵνα μὴ προσκρούσω εἰς τὴν μετριοφροσύνην των, ἀλλ' ἀξίζει εἰς αὐτοὺς ἕνα μεγάλο εὖγε.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ὁ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς ηὐχαρίστησεν ὅλας καὶ ὅλους, διότι συμμετέσχον τῆς συγκεντρώσεώς μας καὶ καταλλήλως παρουσίασε τὸν Μ. Κυβερνήτην τῆς 2ας Περιφερείας κ. Δ. Κατσάρην, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε καὶ καθήκοντα εἰσηγητοῦ.

Ὁ Μ. Κυβερνήτης κ. Κατσάρης, πρὶν δώσῃ τὸν λόγον εἰς τοὺς ἄλλους ὁμιλητάς, ἐξήγησεν ὅτι σύμφωνα μὲ τὰ καθιερωθέντα εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας ὅπως βραβεύωνται οἱ καλοὶ ἐργάται καὶ αἱ καλαὶ ἐργάτιδες τῶν Στοῶν μας, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συγκεντρώσεως αὐτῆς, θὰ γίνῃ καὶ ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ μεταλλίου τῆς πρώην Ἱερείας κ. Ἄννας Μπαμπίλη, ἥτις ὑπηρέτησε μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον τὴν Στοάν της κατὰ τὸ ἔτος 1935. Εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἔδραν παρετάχθησαν, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Μ. Κυβερνήτου, ὅλοι οἱ πρώην Ἄρχοντες καὶ Ἱέρειαι ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν ὡς καὶ ὅσοι παρευρέθησαν ἐκ τῶν πλησιοχώρων τοιούτων καὶ πρὸ αὐτῶν ἔλαβε θέσιν ἡ μέλλουσα νὰ τιμηθῇ πρώην Ἱέρεια. Ὁ Μ. Κυβερνήτης προσεφώνησεν αὐτὴν καταλλήλως καὶ τῆς ἀπένειμε τὸ τιμητικὸν μετάλλιον τῆς πρώην Ἱερείας. Συγκεκινημένη ἡ κ. Μπαμπίλη ἀντεφώνησε, δηλώσασα ὅτι ἦτο εὐτυχὴς ὅτι τῆς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν Στοάν της καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς κατέστη εὐχάριστον καὶ εὐχερὲς ὡς ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς συνεργασίας ἣν τῆς προσέφερον τά τε μέλη τοῦ Συμβουλίου της καὶ τῆς Στοᾶς ἐν γένει.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τελετῆς ταύτης, ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Μ. Ἀντιπρόεδρον τῆς Ὀργανώσεως, ὅστις μὲ λόγια γεμάτα βαθυτάτης ἐννοίας ἐξήγησε τοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως καὶ συνέστησεν εἰς ὅλας καὶ ὅλους ὅπως πυκνώσωμεν τὰς φάλαγγας τῆς Ὀργανώσεώς μας πρὸς τὸ συμφέρον τῶν παιδιῶν μας. Ὁ λόγος ἐπίσης ἐδόθη εἰς τὸν Ἐφημέριόν μας αἰδ. Καπινέκα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἠκούσαμεν ἀρκετὰς χρησίμους συμβουλάς.

Μεθ' ὃ ὁ εἰσηγητὴς παρουσίασε τὸν κυρίως ρήτορα τῆς ἑσπέρας κ. Ἀντώνιον Μαρούλην, ὁ ὁποῖος μὲ γλῶσσαν γλαφυρὰν καὶ χωρὶς ρητορικοὺς κομπασμούς, μᾶς εἶπε τὰς προόδους τὰς ὁποίας ἐπετέλεσεν ἡ Πατρίς μας, εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, ἤτοι γεωργικήν, μηχανικήν, ταπητουργίαν, ὑφαντουργίαν καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ πλέον τὸ ἀκροατήριον μετεφέρθη νοερῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα μας, εἰς τὰς πόλεις της, εἰς τὰ χωριά της, εἰς τὰ βουνά της καὶ εἰς τὰ ἀκρογυάλια της. Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Μαρούλη ἐξηκολούθησε χορὸς καὶ ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ ὡραία αὐτὴ ἑσπέρα. Εὐχόμεθα δὲ ὅπως καὶ εἰς τὸ μέλλον οἱ καλοὶ φίλοι μας Γκάπανς μᾶς παρουσιάζουν τοιαύτας ψυχαγωγίας καὶ μυσταγωγίας συνάμα, διότι τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ ὀνομασθοῦν.

Ε. Ζ.

PHILADELPHIA, PA.

Ὑπὸ μεγίστης ἐπιτυχίας ἐστέφθη ἡ χοροεσπερὶς τῶν Ἐφήβων τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως τῆς Γκάπα, ἥτις ἐδόθη ἐν τῇ Κοινωτικῇ μας αἰθούσῃ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἡ παροικία μας ὡς πάντοτε ἐπέδειξε τὸ ζωηρὸν αὐτῆς ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν Νέαν μας Γενεάν, ἥτις προσπαθεῖ νὰ διασώσῃ τὰ γνωρίσματα τῆς φυλῆς μας.

Εὖγε καὶ τρὶς εὖγε εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Φιλαδελφείας καὶ περιχώρων, ὅστις προβάλλει μὲ τόσην ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τὸ εὐγενὲς καὶ ἰδανικὸν ἔργον τῆς Γκάπα.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς μας ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1937 θὰ προβληθῇ ὡς τακτικὸς ἰατρὸς τῶν μελῶν μας, ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων καὶ ἀδελφός μας, Πέτρος Κ. Πετρόπουλος, τοῦ ὁποίου τὸ γραφεῖον εἶναι εἰς τὸ 4631 Chestnut St.

Δι' ἐπιπροσθέτους πληροφορίας ἀποταθῆτε σᾶς παρακαλοῦμεν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Στοᾶς μας, 815 Locust St., Telephone: Wal. 1570.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Περιπατεῖτε ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσί.

Ἀριθμητὸς κατὰ τὴν Γραφήν, δυσαρίθμητος κατὰ τὴν ἐπιστήμην, ὁ χρόνος ἐξακολουθεῖ νὰ κυλίῃ τὸ ρεῦμά του. Εἰς τὸ πέρασμά του, κόσμοι γίνονται καὶ κόσμοι διαλύονται. Καὶ οἱ ἐρευνηταί του, ἄλλοτε μὲ τὴν σκαπάνην καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ τηλεσκόπιον, προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν πότε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς γῆς καὶ πότε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τοῦ οὐρανοῦ. Πλὴν ἡ διαφορά των εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἐνδέχεται οὐδέποτε νὰ πλησιάσουν ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν, καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸν Wells, *ἀναχωροῦν ἐκ θεωρητικῶν ὑποθέσεων τοῦ ἰσχυροτέρου εἴδους.* Πολὺ ὀρθῶς. Διότι ὅταν ἀποδέχονται τὸν χρόνον ὡς αἰώνιον καὶ ἐπομένως τὸν ταὐτίζουν μὲ τὸν Θεόν, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ τὰ ἐπιχειρήματά των περὶ καταμετρήσεως αὐτοῦ, νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς πενιχρὰ καὶ λόγου ἀνάξια.

Ὁ χρόνος δὲν εἶναι αἰώνιος. Ἡ ἀρχή του εἶναι καὶ ἀρχὴ τοῦ κόσμου. Χρόνος καὶ κόσμος εἶναι, ἂς εἴπωμεν, δίδυμοι ἀδελφοί. Ὡς τοιοῦτοι, εἶναι πολὺ ἀγαπημένοι καὶ ἀείποτε ἀχώριστοι διατελοῦν. Συμβαδίζουν, συναυξάνουν καὶ θὰ συναποθάνουν, ὅταν τὸ θελήσῃ ὁ Δημιουργός των. *Συμφωνῆς ἄρα τῷ κόσμῳ, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ ζώοις τε καὶ φυτοῖς, ἡ τοῦ χρόνου διέξοδος ὑπέρη, ἐπειγομένη ἀεὶ καὶ παραρρέουσα καὶ μηδαμοῦ πανομένη τοῦ χρόνου,* ἀποφαίνεται καὶ ὁ μέγας τῶν καισαρέων φωστήρ.

Εἰς τὴν ἀείρροον ζωὴν τοῦ χρόνου ζῶμεν καὶ ἡμεῖς. Μόλις τὸ αἰσθανθῶμεν βιαζόμεθα πότε νὰ μεγαλώσωμεν, νὰ μεγαλουργήσωμεν καὶ νὰ πραγματοποιήσωμεν τὰ ὄνειρά μας. Καὶ ὅταν ἀντιληφθῶμεν ὅτι τὸ ρεῦμα τοῦ χρόνου μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα μᾶς ὠθεῖ πρὸς τὴν δίνην τῆς ζωῆς μας, ἀγωνιζόμεθα πάσῃ δυνάμει, διαθέτοντες ὅλα τὰ εἴδη τῶν σωσιβίων, διὰ νὰ κρατηθῶμεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. Πλὴν εἰς μάτην. Τὸ πλοιάριόν μας εἶναι προωρισμένον ἢ νὰ κατασυντριβῇ ἢ νὰ καταποντισθῇ. Ἐκ τοῦ μοιραίου αὐτοῦ ναυαγίου θὰ ἐπιζήσῃ μόνον ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ, δηλ. ἡ ἀθάνατος ψυχή μας, διὰ νὰ ἀμειφθῇ ἂν ἔκαμε χρῆσιν τοῦ χρόνου, ἢ νὰ τιμωρηθῇ ἂν ἔκαμε κατάχρησιν αὐτοῦ.

Οὐδὲν τούτου ἀληθέστερον καὶ οὐδεὶς σώας ἔχων τὰς φρένας τὸ ἀγνοεῖ. Καὶ ὅμως διερχόμεθα τὸν καιρόν μας κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ζήσωμεν αἰωνίως. Παραλείπων τὰς ἀτομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐπετείους, τὰς συνοδευομένας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ γαργαλιστικὰ φαγοπότια, ὑπὸ τοὺς ἀτμοὺς τῶν ὁποίων αἱ φανταστικώτεραι περὶ μακροζωΐας προπόσεις γίνονται, ἀναφέρω τὴν κατὰ συνθήκην ἀρχὴν τοῦ χρόνου, τὴν πρώτην Ἰανουαρίου.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ πεῖνα, ἡ ἀνεργία, ἡ ἀσθένεια, ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου, μαστίζουν ἀκαθόριστον ἀριθμὸν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, ἀντὶ νὰ συντελέσωμεν λόγῳ καὶ ἔργῳ, εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνακούφισιν αὐτῶν, δαπανῶμεν δισεκατομμύρια ὁλόκληρα ἀποστέλλοντες δῶρα εἰς ἐκείνους παρὰ τῶν ὁποίων ἀναμένομεν πολυτιμότερα τοιαῦτα καὶ ἀνταλλάσσομεν χρυσογραμμένας εὐχὰς ὅπως τὸ νέον ἔτος εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ *ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν.* Οὐδαμοῦ ὅμως κάμνομεν, ἔστω καὶ ἁπλοῦν ὑπαινιγμόν, περὶ ψυχικῆς ὑγείας.

Καὶ ὅ,τι ἡμεῖς παραμελοῦμεν καὶ παραβλέπομεν ὡς περιττὸν καὶ ἀναχρονιστικόν, ἔρχεται ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος, ὡς βαθὺς μελετητὴς καὶ ἔμπειρος ἀνατόμος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχοσυνθέσεως, νὰ μᾶς τὸ ὑπενθυμίσῃ. Δι' ὡραιοτάτης παραινέσεως, μᾶς συνιστᾶ νὰ περιπατῶμεν ὡς σοφοί. Ὄχι βεβαίως νὰ γείνωμεν φιλόσοφοι, ἀλλὰ νὰ ζῶμεν βίον φρόνιμον, ἀξιοπρεπῆ καὶ ἰδίως λογικόν. Ὁ ἴδιος μᾶς ἐξηγεῖ καλλίτερον τὶ ἐννοεῖ διὰ τῆς θαυμασίας συστάσεώς του: *περιπατεῖτε ὡς σοφοί,* προσθέτων εὐθὺς ἀμέσως, *ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν.* Δηλαδὴ ὅλη ἡ σοφία τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ δεικνύωμεν, βαδίζοντες τὴν πρόσκαιρον ζωήν, εἶναι νὰ *κάμνωμεν συνετὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου,* διὰ τὸν σπουδαιότατον λόγον, ὡς ἐπάγεται ὁ αὐτός, *ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσί.*

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ λοιπὸν τῆς λήξεως τοῦ παλαιοῦ ἔτους καὶ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου τοιούτου, φρονίμως σκεπτόμενοι, ἐξελέγξωμεν ὡς τίμιοι διαχειρισταὶ τῶν θείων δωρεῶν, τὰ βιβλία τῆς ζωῆς μας. Ἐξοφλήσωμεν τὸ παθητικὸν καὶ μεταφέρωμεν τὸ ἐνεργητικόν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπαρχὴ τοῦ νέου μας κεφαλαίου. Περιπατήσωμεν ὡς σοφοί, προσπαθοῦντες δι' ὅλων τῶν θεμιτῶν μέσων νὰ αὐξήσωμεν τὴν ἠθικήν μας περιουσίαν. Χρησιμοποιήσωμεν καλῶς τὸν χρόνον, ἔργῳ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην διατρανοῦντες. Ἐνδυθῶμεν τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντιστῶμεν εἰς τὰς πονηρὰς ἡμέρας. Ἀνταλλάξωμεν δῶρα καὶ εὐχάς, ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, μὲ τὸν οὐράνιόν μας Πατέρα. Πέμψωμεν Αὐτῷ ὡς δῶρον, τὴν ἐγκάρδιον προσευχήν μας καὶ ὡς ἀντίδωρον ἂς ζητήσωμεν φωτισμὸν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς τὸν μοχθηρὸν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ἀγῶνά μας. Προσευχηθῶμεν θερμότερον, ὅπως χαρίζηται ἀμετάπτωτον ὑγείαν εἰς τε τοὺς ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος μας, πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἐθνικο-θρησκευτικοῦ ἔργου αὐτῶν. Καὶ εὐχηθῶμεν θερμότατα εἰς Αὐτὸν ὅπως μᾶς ἀξιώσῃ καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς οἰκογενείας καὶ ὡς ὀργανώσεις, νὰ περιπατήσωμεν τὸν ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μας χρόνον *ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν.....*

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Ἡ Συντάκτις τῆς Σελίδος τῶν Κυριῶν εὔχεται εἰς τὰς ἀναγνωσιρίας της καὶ τοὺς ἀναγνώστας της τὸ Νέον Ἔτος 1937 εὐτυχές.

Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι ξαναείδαμε τὴν Γκαπικὴν οἰκογένειαν τοῦ Lowell, Mass.

Εἰς τὸ Θέατρον Rex, ὅπου ἐδίδετο ὑπὸ τῆς Στοᾶς «Πηνελόπη» τὸ ἔργον τοῦ γνωστοῦ λογίου κ. Παππα «Ὁ Μισμὸς τῆς Ἁμαρτίας»

Καὶ τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη ἀποκλειστικῶς ἀπὸ νεανίδας τῆς Gapa,

Αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς ἐνεθουσίασαν τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον καὶ ἰδιαιτέρως ἡμᾶς ποῦ

Στὴν ἀρχὴ εἴχαμε μείνη σκεπτικοὶ

Γιατὶ ὁ συγγραφεὺς δίδων μὲ λίγα λόγια μιὰ εἰκόνα τοῦ ἔργου του, μᾶς μίλησε μὲ τόσην ἀπαισιοδοξία γιὰ τὴν κοινωνικὴ σαπίλα τῆς ἐποχῆς μας ποῦ τὸ ἐνέπνευσε καὶ

Ποῦ θέτει ἐπάνω ἀπ' ὅλα τὴν ὕλη

Ξέρετε πόσο πικρὲς εἶναι μερικὲς ἀλήθειες καὶ μάλιστα

Ὅταν δευτερεύονται ἀπὸ τοῦ βήματος

Ὅπως ἔγινε μὲ τὸν εὐρυμαθῆ διδάσκαλον κ. Α. Βογιατζῆν, ὁ ὁποῖος

Δίδων μιὰ σκιαγραφία τοῦ γάμου τῆς ἐποχῆς ἢ μᾶλλον ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι

Μᾶς εἶπεν ὅτι τὰ ὄνειρα πρέπει ν' ἀποκλείωνται καὶ δὴ ὁ Ἔρως, ὁ ὁποῖος τόσον συχνὰ ὁδηγεῖ δύο ὑπάρξεις πρὸ τοῦ Βωμοῦ

Διότι συχνότατα οἱ τοιοῦτοι γάμοι ἔχουν δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ἀφοῦ ἡ λογικὴ δὲν ἔχει ρυθμίσῃ τὴν ἕνωσιν ἀλλὰ μόνον ἡ καρδιὰ

Καὶ τὰ δύο θέματα παίρνουν πολλὴν συζήτησιν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι τῆς στήλης μας.

Ἡμεῖς μόνον θὰ περιορισθῶμεν νὰ εἰποῦμε ὅτι κατόπιν τῶν ὁμιλιῶν αὐτῶν ποῦ ἐψαλλίδιζαν τόσα ὡραῖα ἰδανικὰ τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ τόσα χρυσᾶ ὄνειρα τῆς νεότητος

Κατόπιν λέγω αὐτῆς τῆς ἀπαισιοδοξίας

Ξεπρόβαλε σὰν φῶς ἐαρινό, μία ὁμὰς νεανίδων, ἐπάνω στὴν σκηνή, γιὰ νὰ μᾶς πῇ

Μὲ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα μας ποῦ μετεχειρίσθηκαν ἀπταίστως,

Πῶς γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία μας τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουν Ἰδανικὰ ποὺ οὔτε αἱ Συνθῆκαι τῆς Ζωῆς, οὔτε ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος, οὔτε ὁ Μεγάλος καταλυτὴς —ὁ χρόνος— θὰ μπορέσῃ νὰ ψαλλιδίσῃ.

Ἡ Νέα μας Γενεά, τὸ κηρύττει εἰς ἡμᾶς, ποῦ βλέπομεν σκοτάδια στὸ μέλλον, ὅταν θὰ ἔχωμεν ἐκλείψῃ.

Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤμεθα σύσσωμοι ὅλοι οἱ ἀπαισιόδοξοι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐκεῖ

Γιὰ νὰ θαυμάσωμεν τὴν Ἑλληνικωτάτην προφορὰν τῶν κοριτσιῶν μας, τὴν εὐχέρειαν εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀπόδοσιν καὶ

Νὰ σκιρτήσωμεν ἀπὸ βαθυτάτην ἀγαλλίασιν στὴν φράσι τῆς κόρης «ἐγώ, Ἑλληνοποῦλα, πρέπει νὰ ὑπακούσω τοὺς γονεῖς μου καὶ ὄχι τὴν φωνὴν τῆς καρδιᾶς μου»

Καὶ μετὰ τὸν ἀταίριαστο γάμο, στὴν ἐπίσης ὡραία φράσι «ὀφείλω νὰ μείνω πιστὴ εἰς τὸν σύζυγόν μου, ὅσον καὶ ἂν εἶμαι δυστυχής. Μὲ αὐτὰς τὰς ἀρχὰς ἀνετράφην».

Λόγια ποῦ κλείνουν μιὰ παράδοσι χιλιοϊστορημένη

Ποὺ ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία, ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι περιμένομεν ἀπὸ τὴν διατήρησιν τῶν παραδόσεών μας αὐτῶν τὴν φυλετικήν μας ἐπιβίωσιν.

Καὶ πόσο θὰ ἠθέλαμεν ὅπως τὸ ἔργον κρατηθῇ μέχρι τέλους ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἠθικῶν γραμμῶν

Χωρὶς τὴν πτῶσιν τῆς συζύγου, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὄχι μόνον ὡς ἀξιομίμητον παράδειγμα διὰ τοὺς γονεῖς ποῦ θυσιάζουν τὰ νειᾶτα τῶν κοριτσιῶν των εἰς γέρους καὶ πλουσίους συζύγους (αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τοῦ συγγραφέως), ἀλλὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς μέσον φρονηματισμοῦ εἰς τὴν Νέαν Γενεάν, ἡ ὁποία ζῶσα εἰς περιβάλλον καὶ εἰς ἐποχήν, ὅπου πολλαὶ ἀρεταὶ ἔχουν χαλαρωθῇ, ἔχει ἀνάγκην ν' ἀντλήσῃ παραδείγματα σταθερότητος αἰσθημάτων, ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τῆς Ἑλληνικῆς αὐστηρᾶς παραδόσεως.

Συνιστῶμεν τὰς θεατρικὰς παραστάσεις εἰς τὰ Τμήματα τῶν Νεανίδων μας

Διότι εἶναι μέσον νὰ καλλιεργήσουν καὶ βελτιώσουν τὸ Ἑλληνικὸν λεκτικὸν των ἀφ' ἑνὸς καὶ

Ἐξ ἄλλου νὰ διαχθοῦν ἀπὸ ἐκλεκτὰ Ἑλληνικὰ ἔργα τὴν ἀξίαν τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως.

Ἂς προσθέσωμεν ὅτι ὅταν δίδωνται τὰ ἔργα αὐτὰ διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, ὅπως τὸ τῆς Στοᾶς «Πηνελόπη»

Καλλιεργεῖται μέσα στὴν ψυχὴ των ἡ Χριστιανικὴ ἀρετὴ τῆς ἀλληλοβοηθείας

Καὶ φέρει τὰ κορίτσια μας εἰς στενοτέραν ἐπαφὴν μὲ τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον γνωρίζουσαι ἐκ τοῦ πλησίον ἐκτιμοῦν καὶ ἀγαποῦν περισσότερον.

Μᾶς διαφεύγουν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν νεανίδων, δι' αὐτὸ θέλομεν νὰ τὰς συγχαρῶμεν ὁμαδικῶς

Γιὰ τὴν ὡραία των προσπάθεια, ἡ ὁποία προϋποθέτει θυσίαν τῶν ὡρῶν τῆς ἀναψυχῆς, κόπους, μελέτην, πρόβες κ.τ.λ.

Καὶ γιὰ νὰ ὑποβάλλωνται εἰς ὅλα αὐτά, σημαίνει ὅτι ἐννοοῦν τὴν σημασίαν τῶν ἀγώνων μας χάριν τῆς Νέας Γενεᾶς καὶ ἐνθουσιωδῶς τοὺς ὑποδοηθοῦν.

Μιὰ ἄλλη εὐγενῆ προσπάθεια ἔχομεν νὰ ἐπαινέσωμεν

Τοῦ λαμπροῦ Ἐφήβου μας κ. Χρήστου Γεωργακοπούλου, ὁ ὁποῖος διωργάνωσε τὴν νέαν Ἑλληνικὴν Ὥραν μέσῳ τοῦ μεγάλου Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ WORL,

Κάθε Κυριακὴν εἰς τὴν 1:15 δύνασθε νὰ παρακολουθήσετε τὴν Ἑλλην. μουσικὴν καὶ τὰ Ἑλλην. τραγούδια.

Εἶναι μιὰ ἠθικὴ ἐνθάρρυνσις ποῦ ἀξίζει σ' ἕνα παιδὶ ποῦ ἀπὸ μικρὸ ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης στρατιώτης τῆς Ὀργανώσεως, ποῦ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἐκδρομὴν τοῦ 1934 καὶ ὑπῆρξε πρότυπον καλῆς συμπεριφορᾶς στὸ βαπόρι καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Καὶ πόσαι Νεάνιδες καὶ πόσοι Ἔφηβοι, σκορπισμένοι στὰς παροικίας μας, προερχόμενοι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ γονεῖς Gapans

Δὲν ἐξυπηρετοῦν τὴν Ἰδέαν μας καὶ δὲν ἐπισποῦν τὸν θαυμασμόν μας!

Νοιώθουμε μὲ τὸ βράδυ ποῦ κατεβαίνει στὴν ζωή μας, μιὰ γαλήνη στὴ σκέψι μας.

Ἡ Νέα μας Γενεά, φέρνει μιὰ καινούρια Αὐγὴ στὸν Ἑλλ. ὁρίζοντα τῆς Ἀμερικῆς, δὲν ἐπιτρέπει νὰ μεσολαβήσῃ σκοτάδι.

Ἐμπρός, λοιπόν, ἂς τὰ ἐνθαρρύνωμεν, ὅσο μικρὰ καὶ ἂν εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσεώς των, ἂς ἀναλογισθῶμεν, ὅτι τὰ αἰσθήματα ποῦ τὴν ἐμπνέουν αὐτὴν τὴν δρᾶσιν εἶναι μεγάλα, εἶναι πλούσια εἰς Ἰδεολογίαν.

Καὶ ἂς συγχαρῶμεν καὶ τοὺς γονεῖς οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἔδειξαν εἰς τὰ παιδιά των διὰ τοῦ παραδείγματός των τὸν δρόμον πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν λαμβάνομεν ἀπὸ τὴν Γραμματέα τῆς Στοᾶς Νεανίδων «Παν-Ἑλληνικὸς» τοῦ Providence, R. I.

Μίαν πρόσκλησιν ἵνα παραστῶμεν εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν νέων ἀξιωματούχων ποῦ θὰ λάβῃ χώραν τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου.

Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα τὰ ἀγαπητὰ κορίτσια τὰ ὁποῖα θὰ ἐνθαρρύνωμεν διὰ τῆς παρουσίας μας.

Η ΓΚΑΠΟΠΟΥΛΑ

Ὑπὸ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗ, Μεγάλου Διδασκάλου τῆς Γκάπα.

Ὦ πῶς σὲ θέλω νὰ ξεχωρίζῃς μέσα στὶς παρθένες τῆς ἄλλες, σὺ ποῦ ὡρκίσθηκες στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας νὰ ἦσαι ἕνα πρότυπον Ἑλληνίδος, ἕνα ὑπόδειγμα σεμνῆς, ἐναρέτου, γεμάτης ἀπὸ αἰσθήματα καλοσύνης κόρης, σὺ Γκαποποῦλα ποῦ μὲ συγκίνησι μὰ καὶ εἰλικρίνειαν ὡρκίσθης νὰ γίνῃς ἀντάξια τῆς φυσικῆς σου μάννας, μὰ καὶ τῶν μεγάλων ἐκείνων γυναικείων φυσιογνωμιῶν τῆς κοινῆς μας, τῆς δοξασμένης καὶ τιμημένης μας Ἑλλάδος, ποῦ τόσα καὶ τόσα προσέφερε διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀγαπημένης των χώρας . . .

Σὲ θέλω Γκαποποῦλα στὸ ξύπνημά σου τὸ πρωϊνὸ ἡ παρθενικὴ σου ψυχὴ νὰ γονατίζῃ ἐμπρὸς στὸ εἰκονοστάσιο τοῦ σπητιοῦ σου —στὴν εὐλογημένη γωνιὰ ποῦ ἐμπρὸς στ' ἅγια εἰκονίσματα καίει τὸ φῶς τῆς κανδήλας τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος— καὶ τὰ χείλη σου ν' ἀπευθύνουν μιὰ θερμὴ παράκλησι: γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς μακρυνῆς μας πατρίδος, τῆς τωρινῆς μας πατρίδος, γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν γονιῶν σου, γιὰ τὴν πρόοδο τῆς Γκάπας ποῦ ζητεῖ νὰ κλείσῃ στὴν ἀγκαλιά της κάθε Ἑλληνοποῦλα καὶ κάθε Ἑλληνόπουλο γιὰ νὰ σκορπίσῃ στὶς ψυχές των τὴν ἁγιότητα τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀθανάτου Ἑλλάδος . . . .

Σὲ θέλω στ' ἀντίκρυσμα τῶν γονιῶν σου νὰ νοιώθῃς τὴν βαθειὰ εὐγνωμοσύνη ποῦ κάθε νεαρὰ ὕπαρξη πρέπει νὰ τρέφῃ σ' αὐτοὺς ποῦ μὲ πόνους, μόχθους, στερήσεις τὴν ἐμεγάλωσαν καὶ τὴν ἀνέπτυξαν, καὶ νὰ δεικνύῃς τὴν εὐγνωμοσύνη σου αὐτὴ διὰ τῆς προθυμίας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θελήσεών των, διὰ τῆς ἀνεκτικότητος εἰς τυχὸν παρατηρήσεις των, διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ προσηνείας τῶν πρὸς αὐτοὺς τρόπων σου. Καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ λόγος ποῦ δὲν θὰ ἔπρεπε ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸ στόμα γονηοῦ, ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χείλη των—ἐπάνω σὲ θυμό, ἐπάνω σὲ στενοχώρια των — κράτησε ψύχραιμο τὸν ἑαυτόν σου, μὴν ἀντιμιλᾷς, γιατὶ ἄπειρος, ἀτελείωτος πρέπει νὰ εἶναι ὁ σεβασμὸς τῆς Γκαποποῦλας στοὺς γονηούς της. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ ἀκούσῃς νὰ βγαίνῃ βογγητὸ —(ἀπὸ ψυχικὸ ἢ σωματικὸ πόνο)— μέσα ἀπὸ τὰ στήθη τῶν γονηῶν σου, θυμίσου κόρη μου τὴν γλυκειά σου μητεροῦλα, τὸν καλόν σου πατέρα πῶς, μὲ ποιὰ λαχτάρα ἐπαραστέκοντο στὴν κούνια σου τὰ πρῶτα χρόνια, κι' ἔπειτα στὸ κρεββατάκι σου γιὰ νὰ παρακολουθοῦν καὶ τὴν ἀναπνοή σου ἀκόμη, θυμίσου τὴν τρεμοῦλα ποῦ τοὺς ἔπιανε στὸ ἐλαφρότερο παράπονό σου ποῦ τὸ ἐφανέρωνες μ' ἕνα κλαυθμηρισμό, καὶ τρέχα μὲ τὰ χάδια σου, μὲ τὰ φιλιά σου, μὲ χίλια δυὸ γλυκὰ λόγια νὰ μαλακώσῃς τὸν σωματικό τους πόνο, νὰ ἐλαφρύνῃς τὸν πόνο τὸ ψυχικό. Σὺ ὁ ἄγγελός των, σὺ ἡ παρηγοριά των, σὺ ἡ ζωή των, σὺ ἡ κόρη ἡ πραγματικὴ τῆς Γκάπας μας ποῦ διδάσκει σὲ κάθε Ἑλληνοποῦλα καὶ Ἑλληνόπουλο ν' ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τοὺς γονεῖς του . . .

* * *

Σὲ θέλω, καλή μου Γκαποποῦλα, μιὰ δεύτερη μάννα γιὰ τὰ μικρά σου ἀδελφάκια. Μάννα στοργικὴ σὰν τὴν μάννα σου. Περιποιήσου τα ὅταν ξυπνήσουν, ὁδήγησέ τα ἐμπρὸς στὸ εἰκονοστάσιο νὰ κάμουν τὴν προσευχή των, ὁδήγησέ τα νὰ φιλήσουν τὸ χέρι τῶν γονέων σας, ἐξέτασέ τα ἂν πηγαίνουν προετοιμασμένα καλῶς διὰ τὸ Σχολεῖον δεῖξε σ' αὐτὰ ἀγάπη, τὴν θεία ἐκείνη ἀγάπη ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶναι ἱερὸ προνόμιο τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Καὶ κάθε Κυριακή, καὶ κάθε γιορτὴ μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς σου ἢ καὶ μόνη σου, πάρε τ' ἀδελφάκια σου καὶ πήγαινε στὴν Ἐκκλησία. Τρισευτυχισμένη ἡ ὕπαρξις ἐκείνη ποῦ τακτικὰ ἐκκλησιάζεται. Ἐπιορκεῖ ἡ Γκαποποῦλα ὅταν συχνὰ δὲν ἐκκλησιάζεται, κι' ὅποιος ξεχνάει τὸν δρόμο ποῦ ὁδηγεῖ στὴν Ἐκκλησιά, ξεχνάει εὔκολα καὶ τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος . . .

Σὲ θέλω Γκαποποῦλα νὰ προσέχῃς στὴν ἐκλογὴ τῶν φιλενάδων σου. Πολλὰ εἶναι τὰ καλά, τὰ φρόνιμα, τὰ οἰκοκυρεμένα κορίτσια, μὰ εἶναι καὶ μερικὰ διεστραμένα, φθονερά, μὲ ἄσχημες ἠθικὲς ἀρχές. Μὴ ξανοίγεσαι εὔκολα σὲ φιλίες. Ἐξέταζε καλὰ τὸ ποιόν των, τὴν ζωήν των, τὸ παρελθόν των. Μὴν ἀνοίγῃς τὴν καρδιά σου, μὴ λὲς τὰ μυστικά σου, τὰ μυστικὰ τοῦ σπητιοῦ σου σὲ φιλενάδες ποῦ δὲν ἐδοκίμασες τὸν χαρακτῆρά των. Προφυλάξου ἀπὸ τὰς φίλας σου ἕως ὅτου νὰ πεισθῇς ὅτι εἶναι ἀντάξιαί σου. Καὶ μὴ ξεχνᾷς, Γκαποποῦλα, πῶς ἔχεις μιὰ φίλη ἀνεκτίμητη δίπλα σου. Ἔχεις τὴν μάννα σου. Σ' αὐτὴν λέγε τα ὅλα τὰ μυστικά σου. Αὐτὴ θὰ σὲ παρηγορήσῃ στὴ λύπη σου, αὐτὴ θὰ χαρῇ μὲ διπλῆ χαρὰ στὴ χαρά σου, αὐτὴ καὶ μόνον αὐτὴ θὰ σὲ συγκρατήσῃ μέσα στὸν κύκλον τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀρετῆς . . . Κορίτσι ποῦ ἐξομολογεῖται τακτικὰ στὸν πνευματικὸ καὶ στὴ μάννα του, κορίτσι ποῦ νοιώθει πῶς εἶναι ἱκανὸ νὰ μεταλαμβάνῃ τὸ αἷμα καὶ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν στὴ μάννα του ἀκούει ἀπὸ τὰ χείλη αὐτῆς ποῦ τὸ ἐγέννησε «ἀγαπημένο μου, καλό μου κορίτσι», αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶναι στολίδι ἀνεκτίμητο, εἶναι ὅπως θέλω ἐγὼ ὁ κουραμσένος ἀπ' τὴ ζωὴ γέρο-διδάσκαλος τῆς Gapa νὰ βλέπω τῆς Ἑλληνοπούλες μας.

* * *

Σὲ θέλω Γκαποποῦλα ν' ἀγαπᾷς τὴν καθαριότητα καὶ κοσμιότητα. Δὲν μὲ νοιάζῃ ἂν φορῇς πτωχικὰ ροῦχα, δὲν μὲ νοιάζῃ ἂν τυχὸν δὲν ἔχῃς τὰ μαλλιά σου τῆς τελευταίας

(Συνέχεια εἰς τὴν 12ην Σελίδα)

YOUNG PEOPLE'S PAGE

A SYMPOSIUM

BY THE GRAND ORATOR
Dr. JOHN K. GATSOPOULOS

(Continued)

There are hundreds of these Pythagorean sayings that have vexed our classic friends for over two thousand years. All Greek Scholars who really pride themselves on their scholarship have taken a hand at them and agitated the ether just as the members of the Kokomo Women's Club discuss obscure passages in Bliss Carman or Ella Wheeler Wilcox. Learned people seem to comprehend everything but the obvious. Even Erasmus thought the saying "Speak not in the face of the sun" referred to magic, but to us it is quite reasonable to suppose that it meant, "do not talk too much in public places." "Pick not up what falls from the table." Plutarch calls this superstition, but we can just as easily suppose it was out of consideration for cats, dogs or hungry men. The Bible has a command against gleaning too closely and leaving nothing for the traveler.

So great was the power of Pythagoras over the people that many of the women who came, hearing his discourse on the folly of pride and splendor, threw off their cloaks and left them with their rings, anklets and necklaces on the altar. With these and other offerings Pythagoras built another temple, this time to Apollo and the Temple to the Muses was left open all the time for the people.

But his power over the multitude alarmed the magistrates, and they sent for him to examine him regarding his influence and intents. He explained to them that as the Muses were never at variance among themselves, always living in subjection to Apollo, so should magistrates agree among themselves and think only of being loyal to the king. All royal edicts and laws were reflections of divine law and therefore must be obeyed without question. And as the Muses never interrupt the harmony of Heaven, but in fact add to it, so should men ever keep harmony among themselves. All officers of the government should consider themselves as runners in the Olympian games, and never seek to trip, jostle, harass or annoy a rival, but run the race squarely and fairly, satisfied to be beaten if the other is the stronger and better man. An unfair victory gains only the anger of the gods.

He pointed out that all disorders in the State come from ill education of the young. Children are not brought up to be patient, to endure, to work, to be considerate of their elders and respectful to all, grow diseased minds that find relief at last in anarchy and rebellion. So to take great care of children in their infancy and then leave them at puberty to follow their own inclinations, is to sow disorder. Children well-loved and kept close to their parents grow up into men and women who are an ornament to the State and a joy to the gods. Lawless, complaining, restless, idle children grieve the gods and bring trouble upon their parents and society.

The Magistrates were here so pleased and satisfied in their own minds that Pythagoras meant the State no harm, that they issued an order that all citizens should attend his lectures at least once a week, and take their wives and children with them. They also offered to pay Pythagoras, that is, put him on the payroll as a public teacher, but he declined to accept money for his services. In this, Iamblichus says, he was very wise since by declining a fixed fee, ten times as much was laid upon the altar of the Temple of the Muses, and not knowing to whom to return it, Pythagoras was obliged to keep it for himself and the poor. His school grew until it became the chief attraction of Crotona. The size of the town was doubled through the pilgrims who came to study music, mathematics, medicine, ethics and the science of government.

Though Pythagoras sought for a time to popularize his work, he soon found to his dismay that he was attracting cheap and unworthy people who came not so much out of a love of learning as to satisfy a morbid curiosity and gain a short cut to wisdom. They wanted secrets and knowing that Pythagoras had spent twenty years in Egypt, they came to him hoping to get them. But Pythagoras said, "He who digs always finds," and at another time he put the same idea reversely thus, "He who digs not, never finds."

What we know about Pythagoras and his doctrines has been gathered from the scattered data to be obtained from the tablets kept by his pupils for Pythagoras himself wrote nothing. It seems that inspired by his wife, who was first one of his pupils and then a disciple, he conceived a new mode of life which he thought would soon overthrow the old manner of living. (He married a daughter of one of the chief citizens of Crotona when he was well past forty). Pythagoras, like so many other great men, had his dream of Utopia: it was a college or, literally, "a collection of people", where all were on an equal basis. Everyone worked, everyone studied, everyone helped every other member and all refrained from disturbing or distressing any one. It was the Oneida Community taken over by Brook Farm and fused into a religious and scientific New Harmony by the Shakers. One smiles to see the minute rules that were made for the guidance of the members.

This Pythagorean Community was organized out of necessity in order to escape the blow-ins who sailed across from Greece intent on some new thing, but principally to get knowledge and a living without work. And so Pythagoras and his wife formed a closed corporation. For each member there was an initiation, strict, severe, the intent of which was absolutely to bar the transient triflers. Each member was to turn over to the common treasury all the money and goods he had of every kind and quality. They all started naked, just as did Pythagoras when he stood at the door of the temple in Egypt.

Simplicity, truth, honesty and mutual service were to govern this ideal community. It was an outcrop of the monastic impulse, save that women were admitted also. Unlike the Egyptians, Pythagoras believed now in the equality of the sexes and his wife daily led the women's chorus and gave lectures.

The children were especially cared for by women set apart as nurses and teachers for by rearing perfect children, it was hoped to produce in turn a perfect race.

The whole idea was a phase of totemism and tabu. That it flourished for about thirty years is very certain, but one generation is about the limit of a Utopian Community. Two sons and a daughter of Pythagoras grew to maturity in the college, and this daughter was tried by the Order on the criminal charge of selling the secret doctrines of her father to outsiders. One of the sons it seems made trouble also in an attempt to usurp his father's place and take charge of affairs as "next friend". When those who have organized the community weaken and one by one pass away, and the young assume authority, the old ideas of austerity are forgotten and dissipation and disintegration enter. So do we move in circles.

The final blow to the Pythagorean College came through jealousy and misunderstanding of the citizens outside. It was the old question of Town versus Gown. The Pythagoreans numbered nearly three hundred people. They held themselves aloof, and no doubt had exasperating pride. No strangers were ever allowed inside the walls; they were a law unto themselves. Internal strife and tales told by dissenters excited the curiosity, and then the prejudice, of the townspeople. Finally the report spread abroad that the Pythagoreans were collecting arms and were about to overthrow the local government and enslave the officials.

On a certain night, led by a band of drunken soldiers, a mob made an assault upon the college. The buildings were fired, and the members were either destroyed in the flames or killed as they rushed forth to escape. Tradition has it that Pythagoras was later seen by a shepherd on the mountains, but the probabilities are that he perished with his people. But you can not dispose of a great man by killing him, and here we are reading, writing and talking yet of Pythagoras and his teachings.

THE END.

ΓΙΑ ΝΑ ΙΔΟΥΜΕ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ ΜΑΣ

Μεταφέρομεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀπὸ τὴν Ἀγγλόγλωσσον σελίδα τῶν Νεανίδων καὶ Ἐφήβων, ἀποσπάσματα ἀπὸ δύο ἐπιστολὰς Νεανίδων καὶ ἀπὸ ἄρθρον Ἐφήβου, δημοσιευθέντα εἰς τὸ «Βῆμα» τοῦ Ὀκτωβρίου 1936, γιὰ νὰ πιστοποιηθῇ ὅτι ὁ σπόρος τῆς διδασκαλίας, ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν Θρησκευτικῶν καὶ Ἐθνικῶν μας παραδόσεων, εὑρίσκει κατάλληλον ἔδαφος εἰς τὰς ψυχὰς τῆς Νέας μας Γενεᾶς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους, ἀφιερόνομεν τὴν Σελίδα μας εἰς τὰς προσπαθείας καὶ τὰ ἔργα τῆς Νέας μας Γενεᾶς μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὅλοι ἡμεῖς οἱ Γονεῖς, εἰς τὸ διάβασμα τῆς σημερινῆς Σελίδος, θὰ νοιώσουμε κρυφὴ χαρὰ γιὰ τὰ αἰσθήματα, τὲς σκέψεις καὶ τὴν ἀγάπη των πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰδέαν.

Καινούριος χρόνος!

Καινούρια αὐγή!

Εἴθε αὐτὴ νὰ φέρῃ τὴν χαρὰ εἰς τὸν καθένα μας καὶ εἰς τὸν Ξενητεμένον Ἑλληνισμόν, τὴν ἐλπίδα ὅτι στὸ βράδυ τῆς Ζωῆς του, δὲν θὰ πέσῃ ὁ ἴσκιος τῆς Ἀπογοητεύσεως γιὰ τὸ μέλλον τῆς Φυλετικῆς του ἐπιβιώσεως.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Δίδος Ἑλένης Ζήση, ἐκ Salt Lake City, Utah, πρὸς τὸν ἀόκνως ἐργαζόμενον διὰ τὴν Ν. Γενεάν, Γεν. Ἔφορον κ Στ. Σταγόπουλον:

« . . . . . *Ὅσο περισσότερον μεγαλώνω τόσο καλλίτερα ἀντιλαμβάνομαι ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ πίστιν καὶ ἀκλόνητα ἰδανικὰ εἰς τὴν ζωὴν διὰ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος. Πρὸ πέντε ἐτῶν ἤμουν μόνον 14 ἐτῶν καὶ πείσμων καθὸ πολὺ νέα ἀκόμη. Μοῦ ἐλέγατε τόσα ὡραῖα πράγματα ποῦ τὰ ἐνόμιζα ἐσφαλμένα. Αἴφνης ἐπίστευα ὅτι ἡ Ἑλλ. Ἐκκλησία ἦτον ἀναχρονιστική, ἡ Ἑλλ. γλῶσσα σχολαστικὴ καὶ ἄχρηστος, ὅτι αἱ Ἑλλ. παραδόσεις ἦσαν τοῦ παληοῦ καιροῦ. Μά, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἤμουν πολὺ νέα. Σήμερα, νομίζω ὅτι ἡ Ἑλλ. Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ ὡραιότερος καὶ ἱερώτερος θησαυρὸς ποῦ ὡς Ἕλληνες ἔχομεν, ὅτι ἡ γλῶσσα μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ χάρι καὶ κάλλος ἀνυπέρβλητα.*

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀνεκάλυψα τὸν Ὅμηρον, τὸν Αἰσχύλον, τὸν Σοφοκλῆ, τὸν Εὐριπίδη, τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς καὶ φιλοσόφους. Ἐδιάβασα τὰ ἔργα των πολλὲς φορὲς καὶ θὰ τὰ ξαναδιαβάσω, γιατὶ ἡ μεγάλη Τέχνη, δὲν κουράζει ἀλλ' ἐμπνέει τὸν ἄνθρωπον . . . . ».

* * *

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Δίδος Θαλείας Τ. πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Σελίδος τῆς Ν. Γενεᾶς:

« . . . . . *Εὑρισκόμενος κανεὶς εἰς Οὐάσιγκτον περικυκλωμένος ἀπὸ ἔργα κλασσικῆς Ἑλλ. ἀρχιτεκτονικῆς, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ στρέψῃ τὴν σκέψιν του εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν Ἑλλάδα. Θυμήθηκα τὸν Παλαμᾶν καὶ ἀμέσως διηυθύνθην εἰς τὴν Βιβλιοθήκην διὰ νὰ εὕρω μετάφρασιν τῶν ποιημάτων του. Εὗρα μίαν ὡραιοτάτην τοῦ ἀειμνήστου Ἑλληνοαμερικανοῦ Φουτρίδου. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὅποιος ξεύρει ἔστω καὶ ἐλάχιστα πράγματα γιὰ τὴν σύγχρονη Ἑλλάδα θὰ εὕρῃ τὴν ποί-*

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
GEORGE C. MANTZOROS

«Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς τὴν Νέαν Γενεάν του καὶ δι' αὐτῆς ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασίαν του».

('Εξ ἀριστοτεχνικοῦ λόγου τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. κ. 'Αθηναγόρα).

Salt Lake City, Utah.

Dear Editors,

May I say something to our problem child, Pyrrhos? You answered him very well, but I'd like to answer, too. Poor Pyrrhos' parents! They probably boast about him not knowing that he writes anonymous letters ridiculing them.

Sincerely,
HELEN ZEESE

Dear Pyrrhos,

I smiled a little when I read your slightly verbose letter, and I thought of the many students in my university classes and in the colleges and universities all over the United States who have become enveloped in the Twentieth Century cynicism and thrive heartily on it. You are not a skeptic, Pyrrhos, you are a cynic, and that means that someday you will find yourself old, hard and dried, snapping at every word and foolish technicality. You, perhaps, are a college student, and if you are, I can visualize you well. You have a few classes under brittle, smirking professors who have acquired an Oxford accent and who shock and fascinate their students by sarcastic, unconventional remarks. They laugh at the church and God, they laugh at the family and tried institutions and the gullable, inexperienced students marvel at such flippancy and bravado at presumably sacred matters and they sit open-mouthed and in awe waiting for their opportunity to repeat in a parrot-like babble the same words. Perhaps you have other classes under reserved men who may be skeptical but never vociferously egotistical to believe that they know all that is to be known.

Perhaps, Pyrrhos, you are not a university student at all, but that would not be a misfortune because then you would have no one to blame for your pending misery. You are well on your way to settling in a state of apathy. Why do I say that? Because you do not see beauty about you. Even in the brown wrinkled faces of peasants there is beauty. Vincent Van Gogh found it in the coal miners and the potato eaters of his country, and he painted them as he saw them. You know, of course, Millet's famous painting, "The Man with the Hoe". Perhaps all you see is a bent, ragged man, but there is more to that stooped figure than that, — there is the oppression of past ages on his shoulders. There is the mute resignation to fate.

You say, Pyrrhos, that you want to know the PRACTICAL value of Greek traditions. That is queer because nothing is practical in this changing world, and if you sought to make it so, you would find yourself the inventor of a cold piece of machinery. Men are not practical; they are ruled by emotion, not reason. We are in America, that is true, and perhaps the Greek customs are obsolete, but there is beauty and vitality in them. The centuries of war with the Turks, the calm and peace of the Grecian mountain village, the blood spilled long ago, the saint's days and feasts on the green slopes —all this is our heritage— the things which you attempt to ridicule.

If you forget these things you are left colorless as if the blood were drained from you.

What is there left for you to offer? You are without a basic foundation because you are pushing back what is familiar to you in a futile hope of finding something brilliant and enticing. You are right in questioning these things that you speak of, but you are not playing fair. You have already made up your mind before weighing the evidence. Think hard, Pyrrhos, and really use that end of your spinal cord, and try not to be too practical, because you will find yourself a misfit.

Sincerely,
HELEN ZEESE

EDITORS' NOTE: — We are giving preference to the letter of Helen Zeese since space is limited and in the next issue we may present a few "practical" reasons to our "problem child". In the meantime, let us hear more from The Young People both "pro" and "con".

ηοιν τοῦ Παλαμᾶ πολὺ ἐνδιαφέρουσαν. Αἴφνης ὅποιος ἤκουσε τοὺς γονεῖς του νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ ὁλάσπορα ἄνθη τῆς μυγδαλιᾶς, θὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ὡραίαν εἰκόνα ποῦ μᾶς δίδει ὁ Παλαμᾶς γιὰ μιὰ περιφέρεια τῶν 'Αθηνῶν ὅπου: «Μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος ἡ μυγδαλιὰ ἀνθίζει καὶ ὁ κατσούφης μῆνας παίρνει φῶς καὶ χαρὰ ἀπ' αὐτήν». "Ω! ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ καλοκαιριάτικο δειλινὸ ποῦ πέρασα στὸ ἀναγνωστήριο τῆς βιβλιοθήκης, ἐνῷ ὁ ἥλιος γλυσιρῶντας ἀπὸ τὸν θόλο, φώτιζε τὸ ἄγαλμα τοῦ 'Ομήρου ποῦ εἶναι τοποθετημένο στὴν πλευρὰ τῆς Ποιήσεως . . . . .».

* * *

'Από τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Γιαννούκου, καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς. 'Αφοῦ μὲ ἐπιχειρήματα λογικώτατα βασιζόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς 'Εκκλησίας, ὁ κ. Γιαννοῦκος, μᾶς λέγει τὰς γνώμας μουσικῶν αὐθεντιῶν ἐπὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ποῦ ζητοῦμεν νὰ εἰσαγάγωμεν εἰς τὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν μας ἐπὶ ζημίᾳ τῆς θρησκευτικῆς μας παραδόσεως καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς μας λειτουργίας, καταλή-

« . . . . 'Ιστορικῶς ἡ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία μας οὐδέποτε μετεχειρίσθη ὄργανα κατὰ τοὺς 20 τελευταίους αἰῶνας. Τὸ ἀπέδειξα τοῦτο εἰς προηγούμενον ἄρθρον μου.

"Ηδη ἐπιφανεῖς καθηγηταὶ ἐπιτιμοῦν τὴν τάσιν τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας ὅπως ἀντιγράψῃ ἔθιμα καθολικὰ καὶ προτεσταντικά, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτοὶ οἱ Ξένοι ζητοῦν τὴν καταργησίν των. Δὲν εἶναι ἀργὰ νὰ ὀργανώσωμεν τὴν 'Εκκλησίαν μας καὶ νὰ τὴν φέρωμεν εἰς τὸ σημεῖον ποῦ πρέπει.

Χρειαζόμεθα ἱερεῖς προερχομένους ἀπὸ τὴν Ν. Γενεάν, μορφωμένους ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, χρειαζόμεθα νέας καὶ νέους νὰ λάβουν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ τῆς 'Εκκλησίας μας. 'Ιδιαιτέρως περιμένομεν τοῦτο ἀπὸ τοὺς 'Εφήβους καὶ τὰς Νεάνιδας τῆς 'Οργανώσεως G. A. P. A.».

I. K.

Η ΓΚΑΠΟΠΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 10ης Σελίδος)

μόδας. Θέλω ὅ,τι κι' ἂν φορᾷς νὰ λάμπῃ ἀπὸ καθαριότητα. Καθαριότης θὰ πῇ πολιτισμός. Ποιὸς εἶπε πῶς ποπῇ πολιτισμὸς θὰ πῇ μπογιές, κραγιόνια, τσιμπιδίτσες γιὰ τὰ φρύδια, μαύρισμα κάτω ἀπὸ τὰ μάτια; Αὐτὰ θὰ ποῦνε: διαρκὴς ἀποχρηά, ξετσιπωσιά, ξεγέλασμα καὶ κορόϊδευμα τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῶν ἄλλων αὐτὰ θὰ ποῦνε: ἔλλειψις ἐντροπῆς, ὁδηγία στὰ σκοτεινὰ δρομάκια τῆς ἁμαρτίας . . . Ἔσο καθαρή, κομψὰ ἐνδεδυμένη (ἂν ἔχῃς τὰς δυνάμεις), ὄχι μὲ χρώματα φορέματος κτυπητά, μὰ καὶ ὄχι καὶ μὲ τελείαν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν μόδα, γιατὶ δὲν σὲ θέλω Γκαποπούλα νὰ σὲ χαίρομαι ὡς ὑποψηφία Καλογραία, μὰ θέλω νὰ εἶσαι μέσα στὴν Κοινωνία ἄγγελος στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή. Εἶναι καλλυντικὰ κόρη μου ποῦ δὲν βλάπτουν καὶ δὲν κινοῦν τὴν προσοχὴν τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν φέρουν κακολογία. Μεταχειρίσου τα ἐν μέτρῳ. Μὰ ὄχι μπογιὲς καὶ κραγιόνια. Νά! τὸ λέγω ξάστερα. Θέλω νὰ γνωρίζεται στὸ δρόμο τῆς ζωῆς ἡ ἀγνῆς ψυχῆς παρθένος, ἡ ἠθικὴ παρθένος, ἡ λευκὴ παρθένος, ἀπὸ τὴν φτειασιδωμένην σὲ ἤθη καὶ μορφὴν κόρην. Θέλω σὺ Γκαποπούλα νὰ εἶσαι τὸ πρωτότυπον τῆς πρώτης.

Σὲ θέλω στὰς συναναστροφὰς ὄχι σιγανοπαπαδίτσα μὰ οὔτε καὶ πολὺ πετακτή. Ἔσο ἀρελής, χαριτωμένη, ὁμιλητική, μὰ καὶ προσεκτική, καὶ λογικευομένη. Ποτὲ ὑποκρίτρια, ποτὲ σκουντουφλιασμένη. Νεότης θὰ πῇ ζωή, θὰ πῇ εὐθυμία, θὰ πῇ χαρά. Ζῆσε κόρη μου τὴν ζωή, διασκέδασε, γέλασε, τραγούδησε. Μὰ μὴ ξεχάσῃς ὅτι τὸ κάθε τι ἔχει τὸ ὅριόν του. Πρόσεξε ὥστε ὅταν θὰ φύγῃς ἀπὸ οἱαδήποτε συναναστροφὴ νὰ ποῦνε γιὰ σένα: Τί χρυσό, τί χαριτωμένο κορίτσι». Πώ, πώ, τί ντροπὴ νὰ ποῦν τὶ τρελλό, τὶ ἀπερίσκεπτο κορίτσι. Καὶ θὰ εἶχον δίκαιο νὰ ποῦν τὸ τελευταῖο γιὰ σὲ ὅταν ξεχάσῃς τοὺς κανόνας τῆς κοσμιότητος καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς. Πρόσεξε Γκαποπούλα. Κρίνεται σκληρὰ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ τὸ μικρότερο παραστράτημα μιᾶς κόρης. Πρόσεχε στὰ βήματα τῆς ζωῆς σου. Ἂν σιγοπερπατᾷς (ἀπὸ ὑποκρισία) κι' ἂν τρέχῃς (ἀπὸ ἀμυαλοσύνη) σίγουρα θὰ σκοντάψῃς, καὶ τὸ σκόνταμά σου θὰ κριθῇ καὶ θὰ κατακριθῇ. Καλλίτερα περπάτα σταθερά, μὲ βῆμα φυσικόν, μὲ τὸ βῆμα ποῦ διδάσκει ἡ ἀρετή, καὶ ἡ ἀρετή, κόρη μου, δὲν λέγῃ ποτέ: μὴ διασκεδάσῃς. Μὰ λέγει: Διασκέδαζε ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς κοσμιότητος.

* * *

Σὲ θέλω Γκαποπούλα νὰ ὁμιλῇς ἀπταίστως καὶ τὰς δύο γλώσσας, κι' ἂν εἶσαι τὸ μεγαλείτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ στὸ σπῆτί σου νὰ ἐπιμένῃς μόνον ἡ 'Ελληνικὴ γλῶσσα. "Οπως ὁ ἠθικὸς ἔτσι καὶ ὁ μορφωτικὸς πλοῦτος εἶναι κάτι τι πολύτιμον διὰ μίαν γυναῖκα. Μορφώσου, διάβαζε, ἐλία, περιοδικὰ ποῦ περιέχουν ὕλην μὴ ξεχνᾷς καὶ τὸ οἰκοκυριό. Γκαποπούλα δὲν θὰ πῇ μόνον καλὴ Χριστιανή, καλὴ 'Ελληνίς, καλὴ κόρη, καλὴ παρθένος· μὰ θὰ πῇ καὶ καλὴ οἰκοκυρά. Συλλογίσου πῶς θὰ γίνῃς μιὰ μέρα οἰκοδέσποινα, συλλογίσου πῶς θὰ γίνῃς σύζυγος, μητέρα. Μάθε νὰ μαγειρεύῃς, νὰ μπαλώνῃς, νὰ ἐκτελῇς ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπητιοῦ. Μὴν ἀκοῦς μερικὲς ἄμυαλες ποῦ ὀνειρεύονται ὑπηρετρίας καὶ θέλουν νὰ μεταχειρίζονται τὰς μητέρας των ὡς τοιαύτας. Μόνον οἱ πολὺ πλούσιοι ἔχουν ὑπηρετρίας, κι' ἀκόμη στὸν κόσμον αὐτὸν ὁ τροχὸς τοῦ βίου ἀφαιρεῖ τὰ πλούτη ταχέως, ἄλλως τε ἀλλοίμονον τὴν νοικοκυρὰ ποῦ περιμένει ὅλα ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριαν, καὶ τρὶς ἀλλοίμονον ἀπὸ τὴν κόρη ποῦ θέλει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν μάννα της καὶ τὴν μάννα τοῦ ἀνδρός της ὡς ὑπηρέτριαν.

"Ελα τώρα, Γκαποπούλα, νὰ σοῦ πῶ κάτι σιγὰ σιγὰ στ' αὐτί· μὴ κοκκινίσῃς, μὴ σοῦ κακοφανῇ. 'Άκουσέ με: Θὰ ἔλθῃ ἴσως ἡμέρα, κόρη μου, ποῦ θὰ δοκιμάσῃ ἡ καρδιά σου ἕνα αἴσθημα γλυκύ, ὡραῖο, φυσικό, τῆς νεότητος δῶρον· θὰ αἰσθανθῇς μιὰ συμπάθεια σ' ἕνα νέον. Μὰ καὶ ἐὰν σὺ δὲν αἰσθανθῇς τὸ αἴσθημα αὐτό, κάποιος νέος ἢ καὶ περισσότεροι τοῦ ἑνός, θὰ προσπαθήσουν νὰ σὲ πείσουν ὅτι τὸ ἠσθάνθησαν διὰ σέ. Καὶ εἰς τὴν πρώτην καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίστασιν κράτησε τὴν καρδιά σου. Μὴν ἀφήσῃς τὸ τυχὸν αἴσθημά σου νὰ σὲ κυριεύσῃ· δάμασέ το καὶ ἐξομολογήθητι στὴ μάννα σου ἄφοβα καὶ θαρρετὰ τὸ αἴσθημά σου αὐτό. Αὐτὴ θὰ κρίνῃ ἐὰν πρέπει νὰ συγκρατηθῇς, νὰ τὸ θάψῃς. Αὐτὴ θὰ κρίνῃ ἂν δύναται νὰ γίνῃ συνοικέσιον μεταξὺ τοῦ νέου καὶ σοῦ. 'Αλλοίμονόν σου, ἐντροπή σου, καταστροφή σου ἂν ἀφεθῇς νὰ σὲ κυριεύσῃ τὸ αἴσθημά σου αὐτὸ ἐπὶ ματαίῳ. Ὁ κόσμος πολλὲς φορὲς χωρὶς λόγο κακολογεῖ· σκέψου τί ἄσχημα εἶναι καὶ τὶ φαρμακερὰ τὰ λόγια του ὅταν τῷ δοθῇ ἀφορμή . . . Μὰ μάθε, Γκαποπούλα, ὅτι μιὰ κόρη μὲ μυαλό, μὲ φρόνησι, μὲ ἀνατροφή, μὲ ἠθικὰς ἀρχάς, κι' ἂν τυχὸν κανεὶς νέος τῇ ἀπευθύνει λόγια γλυκά, λόγια ἀγάπης, ὀφείλει μ' ὅλην τὴν εὐγένειαν νὰ τὸν θέσῃ στὴν θέσιν του, νὰ τὸν παραπέμψῃ στοὺς γονεῖς της. Μὴν ἐπιτρέπῃς, καλή μου κόρη, σὲ κανένα νὰ ἐκθέσῃ τὸ ὄνομά σου. Πλοῦτος ἀνεκτίμητος ἡ ὑπόληψις κάθε κόρης. Ἡ τῆς γυναικὸς ἀρετὴ τὸ πολυτιμώτερον τῶν στολισμάτων της. Θέλεις, Γκαποπούλα, τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς σου; Προσπάθησε νὰ κρατήσῃς σταλιστὴ τὴν καρδιά σου, καὶ ὅταν —τῇ συγκαταθέσει τῶν γονέων σου— ἀπαντήσῃς κι' ἀποκτήσῃς τὸν σύντροφον τῆς ζωῆς σου, τότε ἄφες τὴν καρδιά σου ν' ἀνοίξῃ, κι' ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος νὰ εἶναι σύζυγός σου ποῦ θὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χείλη σου τὴν λέξιν: Σ' ἀγαπῶ.

Σὲ θέλω, Γκαποπούλα, σ' ὁποιαπόλι καὶ ἂν εὑρίσκεσαι νὰ εἶσαι ἡ διαλεκτή, ἡ ξεχωριστή, τὸ στόλισμα τῆς πόλεως. Θέλω στὸ διάβα σου, σὲ κάθε σου ἐμφάνισι νὰ σὲ δακτυλοδεικτοῦν καὶ νὰ λένε γιὰ σένα: Εἶναι τὸ καλλίτερο, τὸ ἠθικώτερο, τὸ πειὸ οἰκουρεμένο κορίτσι τῆς παροικίας μας. Θέλω νὰ τιμᾷς ὁπουδήποτε καὶ ὁπωσδήποτε τὸν ἀνεκτίμητον τίτλον ποῦ ἔχεις. 'Ελληνοπούλα. Θέλω ὅλοι οἱ "Ελληνες τῆς παροικίας σου νὰ εὐλογοῦν τὴν Γκάπα μας, ἡ ὁποία τελείας 'Ελληνίδας παρθένους παρασκευάζει.

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 15. PITTSBURGH, PA. — FEBRUARY, 1937. VOL. II. NO. 3.

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΝΑΓΚΗ

Μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἔβλεπον τοὺς ξενητευμένους πολίτας ἢ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προέρχονται ἐξ αὐτῶν νὰ διατηροῦν τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ ἔφερον ἀπὸ τὰς γενετείρας των, ἤθη, ἔθιμα, γλῶσσαν.

President Roosevelt.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς καθῆκον καὶ συμφέρον ἔχει νὰ στρέψῃ ὅλην τὴν προσοχήν του καὶ τὴν σκέψιν του εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ἐκθύμως πᾶσαν προσπάθειαν ἱδρύσεως καὶ διατηρήσεως Ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων.

Μόνον τέλεια Ἑλληνοαμερικανικὰ ἐκπαιδευτήρια δύνανται νὰ στερεώσουν τὰς ἤδη ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν προσπαθείας μας πρὸς διατήρησιν τῶν ὡραίων πραγμάτων —ἠθῶν, ἐθίμων, γλώσσης— τὰ ὁποῖα καὶ ὁ πλέον δημοφιλὴς Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν συνιστᾷ εἰς τοὺς ξενογλώσσους πολίτας.

Τὰ ἀπογευματινὰ σχολεῖά μας, τὰ τοπικὰ ἐκπαιδευτήριά μας —ἂν δύνανται νὰ ὀνομασθοῦν οὕτω— οἱ ὅμιλοι τῶν ἐφήβων καὶ νεανίδων τῆς Γκάπα ἐκπληροῦν πλήρως τὸν προορισμόν των ἀλλὰ δὲν ἐξασφαλίζουν τὴν διατήρησιν τῶν ὡραίων τούτων παραδόσεών μας.

Μόνον ἐντὸς τελείων Ἑλληνοαμερικανικῶν ἐκπαιδευτηρίων θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἑτοιμάζωνται κατ' ἔτος οἱ ἐθνικοὶ ἡγέται καὶ ἱεραπόστολοι τῆς αὔριον. Μόνον ἐδῶ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκπαιδευθῇ καὶ παρασκευασθῇ ἡ τάξις αὐτή, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἑτοίμη νὰ συνεχίσῃ τὰς παρούσας ἐντατικὰς καὶ ἀξιεπαίνους ἐνεργείας Κοινοτήτων, σωματείων καὶ ἰδιωτῶν.

Ἐγένετο πρό τινος προσπάθεια ἱδρύσεως τοιούτων ἐκπαιδευτικῶν κέντρων. Δυστυχῶς τότε ὁ σκοπὸς παρεξηγήθη ἢ δὲν κατενοήθη καὶ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα ὑπερετιμήθησαν. Ἡ ὑποστήριξις ἐβράδυνε νὰ δοθῇ πανταχόθεν ὡς ἀνεμένετο. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὑπέστη ὕφεσιν. Τὰ πάντα ὑπελογίσθησαν μακρὰν τῆς πραγματικότητος. Οἱ ἐργασθέντες καὶ ἐλπίσαντες ὅτι τὸ ἄνοιγμα τῶν δύο ἐκπαιδευτηρίων μας θὰ ἦτο γεγονὸς τετελεσμένον ἠσθάνθησαν τὴν μεγαλυτέραν ἀπογοήτευσιν.

Ἴσως τὰ ἀποτελέσματα νὰ ἦσαν διαφορετικά, ἂν δὲν συνέπιπτε καὶ ἡ τρομερὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κρίσις. Ἡ κρίσις καὶ ἡ μὴ συντόνωσις τῶν ἐθνικῶν μας ἐνεργειῶν ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος ἐπέφερον τὸ κλείσιμον τῶν δύο ἐκπαιδευτηρίων καὶ ὀρφανοτροφείων μας καὶ διέλυσαν τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς τῶν ὡραιοτέρων ὀνείρων τῆς ἀποδήμου ὁμογενείας.

Ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ. Τὸ ὄνειρον αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπραγματοποίητον. Εἶναι χιλιάκις προτιμότερον δι' ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν τὰ ὀρφανά μας καὶ τὰ τέκνα μας καλῶς καὶ Ἑλληνοπρεπῶς ἐπιμελούμενα εἰς Ἑλληνικὰ κτίρια καὶ σχολεῖα παρὰ νὰ σκεπτώμεθα περὶ τῆς νοσηλείας τῶν ἐκ γήρατος ἢ νόσων πασχόντων ὁμογενῶν μας εἰς Ἑλληνικὰ γηροκομεῖα, νοσοκομεῖα καὶ φθισιατρεῖα. Προκειμένου διὰ τὰ τελευταῖα ἐπείγει περισσότερον δι' ἡμᾶς ἡ ἀνάγκη τῆς ἱδρύσεως τοιούτων ἐν τῇ γενετείρᾳ μας, ὅπου καθημερινῶς πίπτουν θύματά της οἱ προσφιλεῖς ἡμῶν ἀδελφοὶ καὶ φίλοι. Ἡ φυματίωσις λυμαίνεται δυστυχῶς τὴν πατρίδα μας. Οἱ ἐνταῦθα ἀτυχήσαντες νὰ προσβληθοῦν ἐξ αὐτῆς ἔχουν ὅλα τὰ μέσα τῆς δυνατῆς καὶ τελείας ἰάσεώς των εἰς κέντρα ἀμιλλώμενα μὲ τὰ καλύτερα ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς θεραπείαν τῆς φοβερᾶς ταύτης νόσου.

Ἡ διατήρησις ἑνὸς ἐκπαιδευτηρίου ἄλλως τε δὲν ἀπαιτεῖ τόσην φροντίδα καὶ τόσην δαπάνην ὅσην ἀπαιτοῦν ἱδρύματα προωρισμένα διὰ τὴν περίθαλψιν ἀναπήρων καὶ ἀνικάνων ἢ πασχόντων ἀπὸ ἀνίατα νοσήματα. Ἂς μὴ αὐταπατώμεθα ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρήσωμεν ἓν τοιοῦτον κέντρον φιλανθρωπικόν. Δὲν εἶναι οὔτε δυνατὸν οὔτε εὔκολον νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν λειτουργίαν των μὲ τὴν μεθοδικότητα, τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν χιλιάδων τοιούτων ἀνὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, διὰ τὰ ὁποῖα διατίθενται κολοσσοὶ χρηματικοὶ πολιτειῶν καὶ πόλεων ἀλλὰ καὶ ἡγεμονικαὶ δωρεαὶ τῶν διακρινομένων διὰ φιλανθρωπικὰς ἐπιχορηγήσεις κατοίκων τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν στατιστικὴν γηροκομείου διατηρουμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς πόλεώς μας ὑπὸ τῆς Μεγάλης Μασονικῆς Στοᾶς ἐν τῇ πλέον περιλάμπρῳ καὶ ἀναπαυτικῇ ἐπαύλει τῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δωρηθείσῃ ὑπὸ φιλανθρώπου Ἀμερικανίδος. Διατηροῦνται σήμερον ἐν αὐτῷ 44 ἄτομα μεταξὺ 60 καὶ 96 ἐτῶν. Τὸ προσωπικὸν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 33 ἄτομα καὶ συμπεριλαμβάνει ἐκτὸς τῶν ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ τῆς Πολιτείας νοσοκόμων ἕνα μηχανικόν, ἕνα πυροσβέστην καὶ τέσσαρας κηπουρούς! Καὶ τὸ προσωπικὸν αὐτὸ διατηρεῖται σύμφωνα μὲ τὸ πλέον δυνατὸν οἰκονομολογικὸν περιθώριον (budget) ὅπερ ἡ Μασονικὴ Διοίκησις ἔχει ἀναθέσει εἰς χεῖρας ἐμπείρου διευθυντρίας. Οὔτε μνείαν κάμνομεν τῶν πολυεξόδων ἀπολυμαντικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τῶν πλέον ἐπιστημονικῶν τοιούτων πρὸς παρασκευὴν τῆς καταλλήλου διατροφῆς τῶν περιθαλπομένων ἀσθενῶν.

Ἂς μὴ ἀποσπῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Ἕλληνος μετανάστου εἰς ἄλλα ζητήματα ἐπουσιώδη καὶ ὀλίγον φαντασιώδη διὰ τὴν σήμερον τοὐλάχιστον. **Ἂς μὴ φαντασθῶμεν ὅτι θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ διατηρήσωμεν γηροκομεῖα, φθισιατρεῖα, νοσοκομεῖα κ. τ. λ. ὅταν δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ζωὴν ἑνὸς προτύπου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου ἢ ὀρφανοτροφείου.**

Ἂς κάμωμεν μίαν νέαν προσπάθειαν ὅπως ἴδωμεν τὰς θύρας του ἀνοικτὰς τὸ ἑπόμενον σχολικὸν ἔτος. Ἂς μὴ αὐταπατώμεθα πάλιν ὅτι περιφέρειαι τῶν Ἀνατολικῶν ἢ Δυτικῶν Πολιτειῶν θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπαρκέσουν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ἂς θέσωμεν τοῦτον ὑπὸ τὴν φροντίδα ὁλοκλήρου τῆς ὁμογενείας. Ἂς θεωρήσωμεν τοῦτον συνολικὸν καὶ ἐπιτακτικὸν ἔργον αὐτῆς.

Πρὸς ἐπιτέλεσιν τούτου ἂς ταχθῶμεν πρωτίστως ὑπὸ τὰς ὁδηγίας μιᾶς ὑπευθύνου ἀρχῆς καὶ μιᾶς διευθύνσεως. Δὲν γνωρίζω ἄλλην καλλιτέραν τοιαύτην παρὰ τὴν μόνην ἱκανὴν καὶ ἁρμόδιον καὶ τὴν μόνην ὑπεύθυνον τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἡμῶν προόδου, τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν ἡμῶν Ἀρχήν.

Κοινότητες, σωματεῖα, τύποι, πάντες οἱ γνῶσιν καὶ δύναμιν ἔχοντες πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὡραίου καὶ αἰωνοβίου τούτου κέντρου, ἂς ταχθῶμεν ὑπὸ τὸν ἐκλεκτὸν ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὸν Ἀρχηγόν.

Ἐν τῇ ἐπιδιώξει ἑνὸς τοιούτου σκοποῦ δὲν ἐπιδιώκομεν χίμαιραν. Ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἀπόφοιτοι τῶν ἐν τῇ ξένῃ Ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων κατέχουν καὶ σήμερον τὰς πλέον ἐπιζήλους θέσεις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρωτευούσῃ καὶ τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ. Ἂς μὴ λησμονῶμεν ἀκόμη ὅτι ἑκατοντάδες Ἑλληνοπαίδων ἀποστέλλονται ἐντεῦθεν ἐτησίως πρὸς μόρφωσίν των εἰς τὴν γενέτειραν.

Ἡ ἐκπαίδευσίς των εἰς τέλεια, πρότυπα Ἑλληνοαμερικανικὰ ἐκπαιδευτήρια εἶναι καὶ δυνατὴ καὶ συμφέρουσα. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἐπείγουσα ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς ἀνάγκη καὶ ὑποχρέωσις.

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Ὕπατος Ἄρχων.

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE GRAND LODGE
John Darlas ..... Grand Vice-Pres.
John Gekas ..... Grand Counsellor
Mrs. I. Kopadis .....Grand Counsellor of Ladies' Aux.
S. Staes ..... Juniors' Commissioner

GRAND GOVERNORS
Demos. Nicholson — Panag. Mountanos
James Katsaris — G. G. Economy
Elias Mavromichalis — Theo. Varvalides
Wm. Patterson — D. G. Voyadzis
Andrew Margarites — James Argyrakis

H. Pappamanolis ..... Grand Master
Dr. J. Gatsopoulos ..... Grand Orator
Dr. C. Theodore ..... Grand Orator

GRAND OVERSEERS
Chr. Frangoyiannis — Geo. Molones
A. D. Kochiovelos — K. Pappaphotiou

ASSISTANT GRAND GOVERNORS
Louis Ganiaris — Christ Tsaousis
George Mylonous — Harry Matias
Miltiades Karavites — John Peters
J. Pappaioannou — D. C. Coliopoulos
Em. Talamvekos

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοᾶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ νομάφωντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. February, 1937. No. 3.

ΑΦ' ΟΣΑ ΛΕΓΟΥΝ

'Ο 'Αμερικανικὸς λαὸς πρὸ πολλοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ συσσωρευμένος πλοῦτος εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθρὸς τοῦ κράτους. 'Η προεδρικὴ ἐκλογὴ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι καὶ πολιτικὸν παθητικὸν ὑπ' ἀριθμὸν 1. — GIFFORT PINCHOT, Pennsylvania Republican leader.

'Αγαπῶ τὰ ζῶα, ἀλλὰ μισῶ τοὺς φιλοζώους. — BENITO MUSSOLINI.

Τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα κατέστη φαῦλος κύκλος. Οἱ διδάσκαλοι ἐκπαιδεύονται κακῶς. 'Εκπαιδεύουν κακῶς τοὺς σπουδαστάς. Μερικοὶ ἐκ τῶν κακῶς ἐκπαιδευομένων σπουδαστῶν γίνονται κακῶς ἐκπαιδευμένοι διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι διδάσκουν τοὺς σπουδαστὰς κακῶς. — ROBERT HUTCHINS, Πρόεδρος Πανεπιστημίου Σικάγου.

Πρέπει νὰ παράξωμεν ἕνα νέον εἶδος ἀρκετὰ ζωηρὸν νοήμονος κοινωνικῆς ἀφιλαυτίας, ἑτοίμου νὰ ἀπαρνηθῇ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα εἰς ἁπλουστέρας ἡμέρας θὰ ἠδυνάμεθα πρεπόντος καὶ ἐπιτυχῶς νὰ ἀπαιτήσωμεν. — Dr. J. R. ANGELL, Πρόεδρος Πανεπιστημίου Yale.

Εἰς τὴν ἡλικίαν μου ἡ εὐθανασία δὲν μὲ ἐνδιαφέρει. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀλλὰ καὶ δὲν θέλω νὰ ἐπιταχυνθῇ τὸ τέλος μου. Θὰ γίνω ὁ ἴδιος ἡ εὐθανασία μου. — GEO. BERNARD SHAW, ἐπὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν νόμου εὐθανασίας ἐν 'Αγγλίᾳ.

Αἱ μηχαναὶ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ψεύδους δύνανται τόσον νὰ συγχύσουν καὶ συνταράξουν ἕνα ἀθῶον, ὥστε νὰ νομίσῃ τὸν ἑαυτόν του ἔνοχον. — CHRISTIAN A. RUCKMICK, University of Iowa.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΑΡΠΟΝ ΣΠΡΙΓΚΣ ΚΑΙ ΑΙ ΣΤΟΑΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

'Υπὸ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΑΡΟΥΛΗ

'Ο 'Αμερικανικὸς καὶ 'Ελληνικὸς Τύπος ἐπὶ ἔτη περιγράφουν μὲ πᾶσαν δυνατὴν λεπτομέρειαν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων εἰς Τάρπον Σπρίγκς τῆς Φλώριδας καὶ παραστατικαὶ τῆς ὅλης τελετῆς εἰκόνες ἐπιδεικνύονται εἰς τοὺς κινηματογράφους.

'Εκ τῶν ζωηρῶν καὶ πιστῶν τούτων περιγραφῶν δύναται νὰ φαντασθῇ τις τὴν ὅλην διεξαγωγὴν τῆς θρησκευτικῆς ταύτης τελετῆς, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν αἰσθανθῇ ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ τὸ εὐτύχημα νὰ παραστῇ εἰς μίαν τοιαύτην ἑορτήν.

Εἶμαι ὑπερευτυχὴς ὅτι ἡ 'Οργάνωσίς μας διὰ τῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην μὲ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν ὅπως τὴν ἐκπροσωπεύσω ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο Μ. Κυβερνήτας, τοῦ κ. Βασιλείου Πάττερσον τῶν Στοῶν μας τῆς Νέας 'Αγγλίας καὶ τοῦ κ. Θεοδώρου Βαρβαλίδου τῶν τῶν Νοτιοδυτικῶν Πολιτειῶν.

Τὸ φυσικὸν καὶ κοινωνικὸν περιβάλλον τῆς Τάρπον Σπρίγκς, τῆς ὡραίας αὐτῆς 'Ελληνοπόλεως, εἶναι ὑπεράγαν συντελεστικὸν ὅπως ὁ ἐπισκέπτης ἢ μᾶλλον ὁ προσκυνητὴς "Ελλην τῆς ξένης, καταληφθῇ ὑπὸ τῆς εὐφροσύνου αὐτοπάτης ὅτι ἑορτάζει εἰς παραλιακὴν πόλιν τῆς Πατρίδος.

'Ο οὐρανός, ὑπενθυμίζων τὸν 'Ελληνικόν, εὐωδίαι τερπναὶ γνωστῶν δένδρων τῆς Μεσογείου, γαλήνιος ὅρμος μὲ πλοιάρια σημαιοστόλιστα καὶ φέροντα 'Ελληνικὰ ὀνόματα καὶ ἄφθονα 'Ελληνικὰ καταστήματα, ὅλα προσδίδουν εἰς σκηνοθεσίαν 'Ελληνικῆς γῆς. Αἱ πλεοναζουσαι 'Ελληνικαὶ φυσιογνωμίαι καὶ ἡ 'Ελληνικὴ γλῶσσα ὁμιλουμένη παντοῦ καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ἀκόμη ὑπὸ μικρῶν καὶ μεγάλων, εὔκολα σοῦ δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εὑρίσκεσαι εἰς 'Ελληνικὴν πόλιν. "Αλλως τε ἡ πόλις Τάρπον Σπρίγκς ἐκτίσθη ὡς γνωστὸν γύρω ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποίους μὲ τόσους κινδύνους ἀποσποῦν οἱ "Ελληνες κάτοικοι, οἱ πλεῖστοι ἐκ τῆς εὐάνδρου Δωδεκανήσου, ἐκ τῶν βυθῶν τῆς θαλάσσης. Εἰς τὸν ἄνισον ἀγῶνα μὲ τὴν ἄστατον θάλασσαν, αἱ τραγῳδίαι εἶναι ἀναπόφευκτοι καὶ τὰ θύματα οὐχὶ σπάνια. 'Αλλὰ μόνον μὲ θυσίας ἡρωϊκὰς ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ὁ "Ελλην δημιουργεῖ ἢ διατηρεῖ ὅ,τι ἔχει.

'Ως ὅλοι οἱ θαλασσόλυκοι, οἱ ὁμογενεῖς τῆς Τάρπον εἶναι εὔθυμοι, ἀνοικτόκαρδοι καὶ ὑπεράγαν φιλόξενοι. 'Αντιμετωπίζουν διαρκῶς τὸν κίνδυνον καὶ τὴν ζωὴν δὲν τὴν ἐκλαμβάνουν ἀπὸ τῆς σοβαρᾶς αὐτῆς ἀπόψεως, ἐνῷ ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς των ἐκδηλοῦται ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ξένους.

'Εξαιρετικῶς σοβαροὶ ὅμως καθίστανται κατὰ τὴν 'Ημέραν τῆς 'Εορτῆς τῶν Θεοφανείων. Δὲν εἶναι αὕτη συνήθης θρησκευτικὴ τελετή. 'Αγιάζονται τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης διὰ τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ, ὅπως καταστῇ αὕτη ἡ φιλόξενος καὶ φίλη δωρήτρια τῶν περισσῶν θησαυρῶν της. Μὲ εὐλάβειαν ὄθεν καὶ κατάνυξιν παρακολουθοῦν τὴν ὅλην τελετήν. "Οντως ἡ ὅλη ἱερὰ αὕτη τελετὴ διεξήχθη μὲ τὴν ἀρμόζουσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ ὑψηλὴν αὐτῆς ἔννοιαν καὶ σημασίαν.

Τὴν θείαν λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἁγιασμὸς εἰς τὸ ἀνοικτόν, ἵνα δυνηθοῦν νὰ τὸν παρακολουθήσουν ἑ-

Κος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ,
Διευθυντὴς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ, διευθυντὴς τοῦ Κοινοτικοῦ Σχολείου καὶ Γραμματεὺς τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Στοᾶς τῆς Γκάπα.

κατοντάδες εὐσεβῶν τοὺς ὁποίους ἦτο ἀδύνατον νὰ περιλάβῃ ὁ χῶρος τῆς ἐκκλησίας.

Δύο ἐκκλησιαστικοὶ χοροί, τὰς φωτογραφίας τῶν ὁποίων μὲ ὑπερηφάνειαν δημοσιεύομεν, ἐκ νεαρῶν 'Ελληνίδων καὶ 'Εφήβων μὲ τὰς ἀγγελικάς των φωνὰς καὶ μὲ μουσικὴν ἁρμονίαν ἔψαλλον τοὺς ὕμνους κατὰ τὴν λειτουργίαν καὶ δοξολογίαν καὶ προσέδιδον εἰς τὴν κατάνυξιν τῆς ἱερᾶς τελετῆς.

Συμπληρωματικῶς καὶ ἐκ καθήκοντος ἐπιβεβλημένου δημοσιεύομεν τὴν φωτογραφίαν τοῦ πονήσαντος ὅπως καταρτίσῃ τοὺς δύο τούτους ἐκκλησιαστικοὺς χορούς, ἵνα γνωρίσουν οἱ ἀναγνῶσταί μας ἕνα ἀκάματον ἐθνικὸν ἐργάτην, ὅστις χωρὶς ὑπερβολὴν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ψυχὴ πάσης εὐαγοῦς κινήσεως ἐν τῇ παροικίᾳ. Διευθύνει τὸ Κοινοτικὸν Σχολεῖον, διδάσκει τοὺς 'Ελληνικοὺς χορούς μὲ μουσικὴν ἰδικῆς του συνθέσεως, καθ' ὃ εἶναι ἐξαιρετικῶς κατηρτισμένος εἰς τὴν Βυζαντινὴν μουσικήν, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς κορυφαίους διδασκάλους Σακελλάριον καὶ Χουρμούζιον, ἐνῷ συγχρόνως ὑπηρετεῖ τὴν Κοινότητα εἰς τὸ ὑπεύθυνον ἔργον τοῦ Γραμματέως καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα τὴν Στοὰν τῆς Γκάπα «Θεοφάνεια» καὶ ὑποκλέπτει χρόνον ἵνα φέρῃ εἰς πέρας τὴν μελοποίησιν τῆς θείας λειτουργίας. Εἶναι ἐξ ἴσου ἀξία συγχαρητηρίων ἡ παροικία τῆς Τάρπον Σπρίγκς, ἥτις ἐφρόντισε νὰ προσλάβῃ τοιαύτης ἀνεξαντλήτου θελήσεως ἄνδρα, ὅπως διαπαιδαγωγῇ καθοδηγῇ τὴν παροικίαν εἰς τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν. 'Ο 'Εφημέριος τῆς παροικίας, ἐξ ἄλλου, κ. Θεόφιλος Καραφίλης, ἔχει ἐζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπόν του τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του καὶ δικαίως ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸ ποίμνιόν του καὶ χαίρει ἀπολύτου σεβασμοῦ. Μὲ τοιούτους λειτουργοὺς τῶν Κοινοτικῶν ἱδρυμάτων, ἡ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ προαγωγὴ τῆς κοινότητος εἶναι ἐξησφαλισμένη.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἁγιασμοῦ ἐν παρελάσει, μὲ ἀρτίαν μουσικὴν παιανίζουσαν, μὲ λάβαρα καὶ σημαίας καὶ μὲ τοὺς ἀκολούθους τῶν δύο μεγάλων 'Οργανώσεων ἐν παρατάξει μὲ τὰ ἔνσημά των, κατηυθύνθη τὸ ἐκκλησίασμα εἰς τὴν παραλίαν διὰ τὸν ἁγιασμὸν τῶν ὑδάτων.

'Η ἀκτὴ εἰς τὸ μέρος ὅπου ὡρίσθη διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Σταυροῦ σχηματίζει φυσικὸν ἀμφιθέατρον τὸ ὁποῖον ἦτο κατάμεστον ἀπὸ θεατὰς ὑπολογιζομένους εἰς ἄνω τῶν 15,000.

'Ο Σεβασμιώτατος 'Αρχιεπίσκοπος, τοῦ ὁποίου ἡ σεβασμία καὶ ἐν ταὐτῷ γλυκεῖα φυσιογνωμία καὶ μελῳδικὴ φωνὴ προσέδιδον εἰς τὴν ἱερότητα τῆς ἑορτῆς, ὡμίλησεν ἐκ τοῦ πλοιαρίου διὰ τοῦ μεγαφώνου πρὸς τὰ πλήθη 'Αγγλιστί, ἐξηγήσας τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς καὶ τὴν λατρείαν τοῦ "Ελληνος πρὸς τὴν θάλασσαν, ἥτις ἐκόμισε τόσας δόξας εἰς τὴν χώραν των. 'Εκ τοῦ βραχέος τούτου λόγου ἀντελήφθημεν διὰ πρώτην φορὰν ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀνεκτιμήτων χαρισμάτων ἐπικτήτων καὶ φυσικῶν, ὁ Σεβασμιώτατος χειρίζεται θαυμασίως τὴν 'Αγγλικήν.

'Η τελετὴ ἔληξε διὰ τῆς ἀναδύσεως τοῦ Σταυροῦ καὶ μὲ τὴν λῆξιν αὐτῆς ἤρχισεν ἡ ἐπίσημος καὶ ἰδιοτικὴ φιλοξενία μὲ τὴν ὁποίαν κυριολεκτικῶς μᾶς ἐσκλάβωσαν. 'Η Κοινότης μὲ Πρόεδρον τὸν προσηνέστατον κ. Ἰωάννην Διαμαντῆ, παρέθεσε τὸ αὐτὸ ἑσπέρας δεῖπνον πρὸς τοὺς ἐπισήμους ἐπισκέπτας καὶ τὴν ἑπομένην δεῖπνον μετὰ χοροῦ πρὸς ὅλους. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου, ἐτέθησαν τὰ σπογγαλιευτικὰ πλοῖα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ μία δωδεκὰς ἐξ αὐτῶν μᾶς περιήγαγεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας εἰς τὸν ὡραῖον λιμένα.

'Εξεύρομεν τὸν καιρὸν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν ἀγορὰν ὅπου πωλοῦνται οἱ σπόγγοι ἐν δημοπρασίᾳ. Αἱ μορφαὶ ὅλων τῶν πληρωμάτων ἦσαν γε-

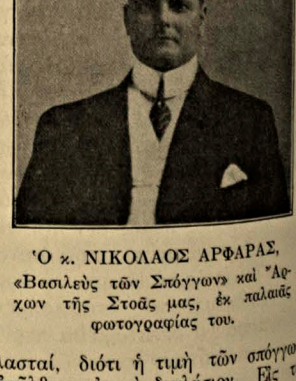

'Ο κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΦΑΡΑΣ,
«Βασιλεὺς τῶν Σπόγγων» καὶ "Αρχων τῆς Στοᾶς μας, ἐκ παλαιᾶς φωτογραφίας του.

λασταί, διότι ἡ τιμὴ τῶν σπόγγων ἀνῆλθεν εἰς τὸ διπλάσιον. Εἰς τὸ ἐμπόριον διαπρέπει ἡ 'Ελληνικὴ ἰδιοφυΐα, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐκποίησιν τῶν σπόγγων.

'Υπάρχουν ἀρκετοὶ εὐδόκιμοι "Ελληνες εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο, πάντων ὅμως τούτων ὑπερέχει ὁ κ. Νικόλαος 'Αρφαρᾶς, "Αρχων τῆς Στοᾶς τῆς Γκάπα, ὅστις δικαίως φέρει ἀς τῆς Γκάπα, ὅστις δικαίως φέρει τὸν τίτλον τοῦ «Βασιλέως τῶν Σπόγ-

γων». Ὁ οἶκος τοῦ κ. Ἀρφαρᾶ εἶναι παγκοσμίως γνωστὸς εἰς τὸ εἶδός του καὶ συναλλάσσεται δι' ὑποκαταστημάτων ἢ ἀντιπροσώπων μὲ ὅλας τὰς χώρας καὶ ἰδίως μὲ τὴν Ἀγγλίαν, Νότιον Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν.

Ἐπεσκέφθημεν τὰ πολυτελῆ γραφεῖά του καὶ τὴν νεόδμητον ἀποθήκην καὶ ἀπεθαυμάσαμεν τὴν καθαριότητα ὡς καὶ τὴν τάξιν καὶ μεθοδικότητα μεθ' ἧς διεξάγει τὴν ἐπιχείρησίν του, ἐφάμιλλα μὲ τοὺς προοδευτικοτέρους Ἀμερικανικοὺς οἴκους. Δὲν εἶναι δὲ ἁπλοῦν τὸ ἐμπόριον τῶν σπόγγων καὶ ἡ συσκευή των, ἀπαιτοῦν εἰδικότητα ἀποκτωμένην ἐκ πολυχρονίου πείρας.

Εἰς τὰς συναλλαγάς του ὁ κ. Ἀρφαρᾶς τιμᾷ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ὄχι μόνον διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εἰλικρίνειαν μεθ' ἧς τὰς διεξαγάγει καὶ εἰς αὐτὴν κατὰ μέγα μέρος ὀφείλει τὴν ἐπιτυχίαν του. Ἔχει κερδίσῃ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν σοβαρῶν οἴκων τοῦ εἴδους του.

Εἶναι δὲ ὁ κ. Ἀρφαρᾶς προσηνέστατος καὶ ὑπεράγαν μετριόφρων, παρὰ τὰς τεραστίας οἰκονομικὰς ἐπιτυχίας του. Ἕλλην δὲ τὴν ψυχὴν καὶ τὰ αἰσθήματα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἐξεπαίδευσεν ὅλους τοὺς υἱούς του εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὑπεκλέψαμεν μίαν παλαιὰν φωτογραφίαν του, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν, διότι ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του ἀποφεύγει τὰς αὐτοδιαφημίσεις.

Τὴν ἐπομένην θὰ ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τῆς νέας Ἐκκλησίας των, τὴν ὁποίαν ὀνειροπολεῖ ὁ Σεβασμιώτατος ὅπως καταστῇ ἐν σμικρῷ, ἀποτύπωμα τῆς Ἁγίας Σοφίας τῆς Κ/πόλεως. Μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ παραμείνω, διότι κατόπιν τηλεγραφικῶν συνεννοήσεων ὡρίσθησαν αἱ ἡμέραι ἵνα ἐπισκεφθῶ καὶ ἄλλας Στοάς μας κατὰ τὴν διαδρομήν μου. Παρέμεινεν ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ὀργάνωσίν μας ὁ Μ. Κυβερνήτης κ. Βασίλειος Πάττερσον. Αἱ δύο ἡμέραι τῆς διαμονῆς μου εἰς Τάρπον Σπρίγκς θὰ μοῦ μένουν ἀλησμόνητοι τόσον διὰ τὴν ὡραίαν ἑβδομαδιαίαν ἑορτὴν ὅσον καὶ διὰ τὴν θερμὴν καὶ ἐγκάρδιον φιλοξενίαν ἧς ἔτυχον ἀπὸ πολλοὺς καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς Γκάπανς.

Τὸ ἑσπέρας τῆς 8ης Ἰανουαρίου μὲ τὸν Μ. Κυβερνήτην Θ. Βαρβαλίδην καὶ τὴν ἐρίτιμον σύζυγόν του, ἐφθάσαμεν αὐτοκινητιακῶς εἰς Σαββάνα καὶ μόλις μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μας παρεκαθήσαμεν εἰς πλούσιον δεῖπνον τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Στοά μας εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ἑστιατόριον τοῦ ὁμογενοῦς κ. Παππαδέα μὲ συνδαιτυμόνας τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεώς μας μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, τὸν ὅμιλον τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων καὶ ἄλλους προσκεκλημένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ἐφημέριος τῆς Κοινότητος Πανοσιολογ. κ. Γεράσιμος Ἠλίας καὶ ὁ εὐγενέστατος Πρόεδρος τοῦ ἐκεῖ Ἀχεπικοῦ Τμήματος κ. Σάββας Στυλιανός μετὰ τῆς ἐριτίμου συζύγου του.

Οἱ ἐκφωνηθέντες σύντομοι λόγοι μετὰ τὸ δεῖπνον μὲ ἔπεισαν πέραν πάσης ἀμφιβολίας ὅτι οἱ ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ τῆς Σαββάνα μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν ἐπιμελοῦνται τῆς ἐπιτελέσεως τῶν ἰδεωδῶν τῆς Ὀρκανώσεώς μας καὶ ὅτι ἡ Στοά των χαίρει τοῦ ἀπολύτου σεβασμοῦ τῶν ἄλλων παροίκων καὶ τῆς συνδρομῆς των.

Λυποῦμαι ὅτι δὲν μοὶ ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνω εἰς Σαββάνα εἰμὴ ἐπ' ὀλίγας ὥρας μεταξὺ τόσων καλῶν ἀδελφῶν καὶ ὁμογενῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸ διάστημα αἰσθάνομαι ὅτι συνεδέθην μαζύ των διὰ φιλίας καὶ ἀλληλοεκτιμήσεως, ὡς ἐὰν ἡ γνωριμία μας ἦτο στενὴ καὶ μακροχρόνιος. Εὐγνωμονῶ τὴν Στοὰν διὰ τὴν ἐγκάρδιον φιλοξενίαν της καὶ διὰ μέσου τῶν ἀνταξίων ἡγετῶν αὐτῆς, τοῦ Ἄρχοντος κ. Παντελῆ Τσιμπούκα καὶ τοῦ Γραμματέως καὶ Συμβούλου τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων, κ. Κωνστ. Παππαδάκη, διεβίβασα τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου.

Ἐνωρὶς τὴν ἐπομένην εὑρισκόμεθα εἰς Τσάρλεστον ὅπου παρέμεινα καὶ τὴν Κυριακὴν καὶ μοὶ ἐδόθη οὕτω ἡ πολύτιμος εὐκαιρία νὰ γνωρίσω καὶ ἐκτιμήσω τοὺς καλούς μας ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἐθνικὰς ἐργάτιδάς μας, τὰς

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ CHARLESTON, S. C.
Α΄ Σειρὰ ἐξ ἀριστερῶν: Δὶς Χρ. Β. Λεμπέση, Κα Μ. Πάππα (διευθύντρια Χοροῦ), Ἱερ. Δ. Παπαδᾶτος, Δὶς Ἀν. Κρητικοῦ, Δὶς Μ. Γαζῆ. — Β΄ Σειρά: Δὶς Τσιροπούλου, Δὶς Μελετάκου, Β. Λεμπέση, Χρυσάνθη Βαρβαλίδου, Γ. Τζάκης. — Γ΄ Σειρά: Δὶς Στερλάκου, Τσιροπούλου, Θ. Γ. Ἀποστολάτου, Π. Κρητικοῦ. Δ΄ Σειρά: Δὶς Μ. Κ. Μοσχοβάκη, Ἄννα Τσιροπούλου, Βασ. Α. Παλάσση, Οὐρανία Γ. Ἀποστολάτου.—Ε΄ Σειρά: Κ. Κυριακόπουλος, Δὶς Εὐαγ. Α. Παλάσση, Δὶς Παρ. Σ. Γιατράκη, Βασ. Κυριακόπουλος, Δὶς Ἀντ. Τ. Παλάσση, Νίκη Γαζῆ, Κ. Κανέλλος. ΣΤ΄ Σειρά: Ἀν. Γ. Μισογιάννη, Π. Κρητικός, Δὶς Βασιλ. Μ. Φεργάδα Δ. Παπαδᾶτος.

Ἑστιάδας, πολλοὺς ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας μου Πατρίδος Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας καὶ τὴν προοδευτικὴν παροικίαν των.

Διατηροῦν Σχολεῖον μὲ διδάσκαλον καὶ διδασκάλισσαν καὶ ὡραῖον ναόν, τοῦ ὁποίου ἀπεθαύμασα τὴν ἀπαστράπτουσαν καθαριότητα καὶ τοῦτο ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν φιλοκαλίαν τοῦ ἐκ Ζακύνθου ἐφημερίου Ἀρχιμ. Διονυσίου Παππαδάτου.

Ἦτο λίαν ἐπιτυχὴς ἡ ἡμέρα τῆς ἐπισκέψεώς μου εἰς Τσάρλεστον, διότι κατ' αὐτὴν ἠδυνήθην νὰ ἐκτιμήσω τὴν θετικὴν ἐργασίαν τῆς κοινότητος ὅπως ἐμφανίζεται παντοῦ ἀξιοπρεπῶς. Ἐλλήθη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ὅπως συμμετάσχῃ τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων τὴν ἑσπέραν τῆς Κυριακῆς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἐπισκοπελιανῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἡ Θεία Μετάληψις». Τοῦτο ἦτο ἀπόδειξις τῆς βαθυτάτης ἐκτιμήσεως ἣν ἡ πολυπληθὴς αὕτη ἐκκλησία τρέφει πρὸς τὴν ὁμογένειάν μας ἐν τῇ πόλει των. Κατὰ πολὺ ὅμως περισσότερον εὐχάριστον ἦτο τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς κατάμεστον ἐκκλησίαν τοὐλάχιστον τριῶν χιλιάδων ἐπεδείχθη ὁ ὑπέροχος χορός, τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἐξαιρετικῶς καλλιφώνους Νεαρὰς Ἑλληνίδας τῆς Γκάπα, ἄριστα κατηρτισμένας ὑπὸ τῆς διδασκαλίσσης τῆς Κοινότητος καὶ Ἑστιάδος μας κ. Μαρίας Πάππα. Ὁ χορὸς ἐτάχθη ἀπέναντι τοῦ χοροῦ τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐναλλὰξ ἔψαλλον τοὺς ὕμνους. Ἡ δοξολογία ἐψάλη Ἀγγλιστὶ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπελιανοῦ ἱερέως καὶ Ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου μας, ὅστις ἐπὶ πλέον ἔχει τὸ χάρισμα τῆς καλλιφωνίας, καὶ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν χορὸν ἐπροξένησε θαυμασίαν ἐντύπωσιν. Ὁ Ἐπισκοπελιανὸς ἱερεὺς καὶ ὁ Ἐπίσκοπός των ἐξέφρασαν τὴν χαράν των ὅτι συνεορτάζουν μὲ τοὺς Ἕλληνας παροίκους, ἐξήγησε δὲ ὁ Ἐπίσκοπος ὅτι ὁ συνεορτασμὸς οὗτος δὲν ἐγένετο διὰ νὰ δημιουργήσουν ψυχικὴν καὶ Χριστιανικὴν ἑνότητα μὲ τοὺς Ἕλληνας Ὀρθοδόξους, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐκδηλώσουν πασιφανῶς. Δι' ὡραίας προσλαλιᾶς ὁ ἀδ. Βαρβαλίδης διεβίβασε τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τὴν λύπην του ὅτι δὲν κατώρθωσεν, ὡς ἐπεθύμει, νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἑορτήν, ἐξέφρασε δὲ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς Κοινότητος ὅτι συνεόρταζε μὲ τοὺς Ἐπισκοπελιανοὺς καὶ ηὐχήθη ὅπως ὅλων τῶν δογμάτων οἱ Χριστιανοὶ συνέρχονται ὅπως συμπροσεύχονται τοὐλάχιστον ἅπαξ τοῦ ἔτους. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς δοξολογίας, σύμφωνα μὲ τὰς Ἐπισκοπελιανὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἔσβυσαν τὰ φῶτα καὶ ἐνεφανίσθησαν τρεῖς Μάγοι μὲ λαμπάδας ἐκ τῶν ὁποίων ὁλόκληρον τὸ ἐκκλησίασμα ἔλαβε φῶς. Οἱ χοροί, οἱ Ἱερεῖς, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος διῆλθον διὰ μέσου τῆς Ἐκκλησίας ψάλλοντες ὕμνους καὶ παρετάχθησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἐξόδου, ὁπόθεν μὲ μεγάλην τάξιν καὶ μὲ τὰς λαμπάδας ἀνημμένας ἐξήρχετο τὸ ἐκκλησίασμα.

Εἶναι ἀξία θερμῶν συγχαρητηρίων ἡ Κοινότης τοῦ Τσάρλεστον ὅτι διὰ τῆς ἁρμονίας, συμπνοίας καὶ συνεργασίας κατορθώνει νὰ ἐμφανίζηται μὲ τόσην μεγαλοπρέπειαν ἀλλ' ἰδιαιτέρως ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης ὅλων εἶναι ἡ διδασκάλισσα κ. Πάππα, ἥτις ἐθελοντικῶς καὶ ἐξ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐργάζεται διὰ τὴν προπόνησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ. Εἶναι δὲ λυπηρὸν νὰ σκεφθῇ τις ὅτι ἐλάχιστα παροικίαι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιδειχθοῦν εἰς τὸ ὕψος τῆς παροικίας τοῦ Τσάρλεστον.

Παρ' ὅλην τὴν καταπόνησιν τῆς παροικίας ἐκ τῆς πρωϊνῆς λειτουργίας καὶ τῆς ἑσπερινῆς δοξολογίας, τὸ ἐθνικόν των ἐνδιαφέρον ἦτο τόσον ὥστε παρευθέθησαν ἀρκετοὶ εἰς μίαν αἴθουσαν διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν διάλεξίν μου ἐπὶ τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν προσπαθειῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας. Μὲ τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἐντυπώσεων ἀνεχώρησα ἐκ τῆς λαμπρᾶς παροικίας τοῦ Τσάρλεστον καθυποχρεωμένος καὶ ἐκεῖ διὰ τὰς φιλοξένους περιποιήσεις των φέρων μαζύ μου ἀνηρτημένην ὡραίαν κεφαλὴν ἐλάφου, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐδώρησεν ὁ ἀδ. Δ. Στεφανᾶτος, ἡ ὁποία ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ μοῦ ὑπενθυμίζῃ τὰς ὡραίας ὥρας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου, θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡσαύτως ὅπως ἀφηγοῦμαι καὶ τὰ κυνηγετικά κατορθώματά μου. Δὲν θὰ λησμονήσω δὲ τὰς ἀφθόνους περιποιήσεις τοῦ Κου Βαρβαλίδου, ἴδιως τὰ ὡραῖα φαγητὰ τῆς Κας Βαρβαλίδου, ἥτις διαρκῶς ἐμαγείρευε διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀνεξάντλητον ὄρεξίν μας.

Ἐνωρὶς τὴν ἄλλην ἡμέραν εὑρισκόμην εἰς τὴν παροικίαν Raleigh, N. C., ὅπου καὶ ὡμίλησα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὁπλαν-θάνουσα δύναμις τῆς παροικίας αὐτῆς εἶναι μεγάλη, διότι ὅλοι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καλῶς ἐγκατεστημένοι καὶ ἐκτιμῶνται μεγά-

▲ ▲

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΔΩΝ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ ΤΑΡΠΟΝ ΣΠΡΙΓΚΣ, ΦΛΩΡΙΔΟΣ, ΜΕ ΤΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΣ ΣΤΟΛΑΣ.

▼ ▼

λως παρὰ τὸν μικρὸν ἀριθμόν των ὑπὸ τῶν 'Αμερικανῶν, ἀλλὰ ἡ δύναμις αὕτη δὲν ἐκδηλοῦται ἀτυχῶς εἰς ἔργα κοινοτικὰ καὶ ἐθνικὰ ὡς ἔδει, λόγῳ ἀσημάντων παρεξηγήσεων καὶ διαφορᾶς γνωμῶν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ νέφη ἅτινα ἐπισκιάζουν τὴν θαυμασίαν ταύτην ἀπὸ ἀπόψεως ὑλικοῦ παροικίαν, θὰ διαλυθοῦν ταχέως καὶ θὰ προαχθῇ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. 'Ως παντοῦ, εὗρον καὶ ἐδῶ θερμὴν φιλοξενίαν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Νικολάου Ρούσσου ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος τῆς ἐκεῖ Στοᾶς μας κ. Κ. Τσιμογιάννη, τοῦ κ. Κλειδαρᾶ καὶ τῶν κ. κ. Κωνσταντίνου καὶ Χαραλάμπους Ρούσσου.

Εἰς Columbia καὶ Greensboro καὶ Winston - Salem εὗρον ἀτυχῶς συντρίμματα λόγῳ τῶν διενέξεων εἰς τὰς μικρὰς των παροικίας καὶ ὡς συμβαίνει πάντοτε ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν παροίκων εἶναι μικρὸς ἀρκοῦν αἱ διαφοραὶ μὲ πεῖσμα μεταξὺ δύο ἢ τριῶν οἰκογενειῶν διὰ νὰ παραλύσῃ κάθε ὁμαδικὴ των προσπάθεια.

Τελευταῖον ἐπεσκέφθην τὴν ἐπίσης λαμπρὰν παροικίαν τῆς Νόρφολκ, ὅπου ἐδέχθην ἀφθόνους τὰς ἐπιδαψιλεύσεις τῆς φιλοξενίας. 'Επὶ τῇ ἀφίξει μου ἐν τῇ πόλει των αἱ ἐκεῖ Στοαί μας μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐφρόντισαν ὅπως ψαλῇ δοξολογία μετ' ἀρτοκλασίας εἰς τὴν ἐκκλησίαν των, ἥτις εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἐκκλησιῶν μας ἐν 'Αμερικῇ.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν παρέθεσαν πλούσιον γεῦμα εἰς τὸ Puritan Restaurant, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἡ 'Ιέρεια τῆς Γυναικείας Στοᾶς κ. Μ. Σάντου, ὁ Ἄρχων τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς κ. 'Ορφανίδης, ὁ Γραμματεὺς κ. Μακρυκώστας μετὰ τῶν ἄλλων μελῶν τῶν Συμβουλίων, ἀδελφῶν καὶ 'Εστιάδων ὡς καὶ οἱ τῶν νεοεκλεγέντων Συμβουλίων, ἡ 'Ιέρεια Πηνελόπη Λαμπράκου, ἡ Γραμματεὺς κ. Ε. Μπισία, ὁ Ἄρχων κ. Ε. Βουρλᾶς καὶ ὁ Γραμματεὺς ἐκ τῆς Νέας μας Γενεᾶς.

Ἦτο δι' ἐμὲ εὐχάριστος καὶ συγκινητικὴ ἔκπληξις ὅταν ἡ 'Ιέρεια κ. Σάντου ἠγέρθη καὶ ἔδωσε τὸ σύνθημα διὰ προπόσεως νὰ μὲ εὐχηθοῦν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἀδελφοὶ καὶ 'Εστιάδες ἐπὶ τῇ ἑορτῇ μου. Τότε μόλις ἀντελήφθην τὸν σκοπὸν τοῦ γεύματος καὶ ἦτο δι' ἐμὲ μία ἀπὸ τὰς πλέον εὐχαρίστους ἑορτάς μου ἐν τῇ ξένῃ μεταξὺ τόσων καλῶν καὶ εἰλικρινῶν ἀδελφῶν.

Τὸ ἑσπέρας εἰς αἴθουσαν κατάμεστον κόσμου ἐγένετο ἐν πάσῃ ἐπισημότητι ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν. Ὡμίλησαν συντόμως καὶ θαυμάσια οἱ ἀξιωματοῦχοι ὅλων τῶν Συμβουλίων καὶ μοὶ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ὁμιλήσω ἐκτεταμμένως ἐπὶ τοῦ προγράμματος τῆς 'Οργανώσεώς μας. Πρὶν ἢ κλείσῃ ἡ συνεδρίασις διὰ προσευχῆς ὑπὸ τοῦ 'Ιερέως τῆς Στοᾶς κ. Σάντου, ὁ Ἄρχων τοῦ 'Αποχωρήσαντος Συμβουλίου, κ. 'Ορφανίδης ἐκ μέρους ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν μὲ προσεφώνησε καὶ μοὶ προσέφερεν ἀναμνηστικὸν δῶρον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ μου, πολύτιμον μελανοφόρον καὶ μολυβδοκόνδυλον. Δὲν εἶχον ὅμως ἀνάγκην ἀναμνηστικοῦ ὅπως ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τοὺς καλοὺς τούτους ἀδελφοὺς καὶ 'Εστιάδας, οἵτινες μὲ ὑπεδέχθησαν καὶ μὲ ἐφιλοξένησαν μὲ τόσην θέρμην, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως μὲ ἔπεισαν ὅτι ἔχουν συναίσθησιν τοῦ ὑψηλοῦ ἐθνικοῦ προορισμοῦ τῶν Στοῶν των. Εἶναι παράτολμον νὰ θελήσω καὶ διὰ τοῦ «Βήματος» ὅπως εὐχαριστήσω τοὺς ἀδελφούς, οἵτινες μὲ ἐπεριποιήθησαν ἰδιαιτέρως, διότι τοιαύτην προθυμίαν εἶχον ὅλοι. 'Αφῆκαν ὅμως τὴν φροντίδα ταύτην εἰς τὴν θαυμασίαν οἰκογένειαν τοῦ Ἄρχοντος τῆς Στοᾶς κ. 'Ορφανίδου καὶ εἰς τὴν 'Ελληνικωτάτην οἰκογένειαν τῆς 'Ιερείας τῆς Γυναικείας Στοᾶς κ. Σάντου.

Οὕτω ἐτελείωσε μία περιοδεία μου ἀνὰ τὰς Στοὰς τῶν Νοτιοδυτικῶν Πολιτειῶν, ἥτις ἦτο μία ἀπὸ τὰς πλέον εὐφροσύνους τοῦ βίου μου. Εἰς μερικὰς παροικίας πιθανὸν ἡ πλειονότης τῶν ὁμογενῶν μας νὰ εἶναι καλήτερον ἐγκατεστημένη ἀπὸ τοὺς τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς τοῦ Σάουθ ἔχουν ἕνα κοινὸν γνώρισμα, τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἔνθερμον καὶ ἄδολον φιλοξενίαν.

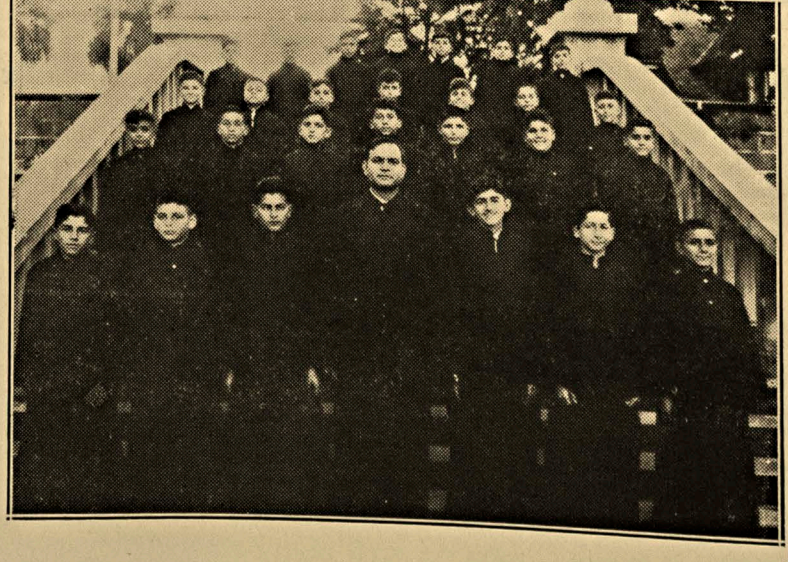

▲ ▲

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ ΤΑΡΠΟΝ ΣΠΡΙΓΚΣ, ΦΛΩΡΙΔΟΣ, ΜΕ ΤΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΣ ΣΤΟΛΑΣ.

▼ ▼

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΦΕΡΕΙ ΕΛΠΙΔΑΣ

Ὑπὸ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΗΛ

Ἤμην ἐξηντλημένος ἐκ τῆς ἐργασίας ἂν ὄχι ἀπογοητευμένος, ἐζήτησα τὴν οἰκογενειακὴν γαλήνην καὶ ἡρεμίαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἵνα ἀναπαυθῶ.

'Εκάθησα πλησίον τῆς θερμάστρας, ἔσπρωξα τὰ δάκτυλά μου μεταξὺ τῶν διαφόρων Βιβλίων καὶ ἔλαβον τὸν ἄρτι ἐκδοθέντα τόμον τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπα» τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφὸς Μ. Γραμματεὺς τῆς 'Οργανώσεως 'Αντ. Μαρούλης μοὶ ἀπέστειλεν πρὸς ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ φιλίας καὶ ἤρχισα ἀναγινώσκων τὰς γνώμας καὶ σκέψεις τῶν διαφόρων ἀξιωματούχων αὐτῆς.

'Αλλ' ἡ κόπωσις ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ θερμότης ἀφ' ἑτέρου ἐνίκησαν τὰς δυνάμεις μου καὶ ἀπεκοιμήθην, ὁ δὲ νοῦς μου ἀπεσπάσθη πρὸς τὸ Αἰγαῖον. 'Ωνειρεύθην. Ὄχι πλέον τὸ «Βῆμα», ἀλλὰ τὰς ἀκτὰς τῆς 'Αττικῆς, τὸν γλυκὺ καὶ μελῳδικὸν φλοῖσβον τῶν κυμάτων καὶ ἡ ψυχή μου ἠσθάνθη τὴν ἐνδόμυχον ἀγαλλίασιν διότι ἔβλεπε ἔνα πόθον νὰ ἐνσαρκώνεται καὶ νὰ γίνεται πραγματικότης.

'Ιδοὺ ἐγὼ ἐπὶ ἑνὸς βραχώδους λόφου ὑψουμένου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης κλίνει τὸ γόνυ μὲ εὐλάβειαν καὶ σεβασμόν. Περιβάλλον φωτεινὸν καὶ πλῆρες λάμψεως, πολυσύνθετον ὡς ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς, ἡ ὁποία μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς ζωογονεῖ, χρυσῆ ἁρμονία φωτὸς μὲ ὅλα του τὰ χρώματα.

Εὑρίσκομαι ἐπὶ τῆς 'Ακροπόλεως. Μοῦσαι πτερυγίζουν τὸ ἄνευ ὁρίων πνευματικὸν οἰκοδόμημα, διεκδικοῦσαι ἑκάστη ἐξ αὐτῶν τὸ γέρας τῆς ἀρετῆς, τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν, τῆς μουσικῆς, τῆς ποιήσεως καὶ πάσης ἐκφάνσεως ὡραίου καὶ ἀγαθοῦ.

'Ιστορία δόξης παρελθόντος, Προπύλαια καὶ Παρθενὼν τοῦ Περικλέους, σμίλη καὶ χρωστὴρ Φειδίου, Πραξιτέλους καὶ 'Απελλοῦ, σεῖς οἵτινες ὡς κατακλεῖδα τοῦ ἔργου σας ἐξωραΐσατε τὸν γυμνὸν Βράχον καὶ παρεδώσατε τοῦτον εἰς τὴν Δόξαν καὶ 'Αθανασίαν!

'Απεκαλύφθην πρὸ σοῦ Αἰωνία 'Ακρόπολις, σὺ ἥτις ὑπονοεῖς τὸ κορύφωμα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ἐνσαρκωθὲν εἰς ἄφθαστα ἔργα τέχνης ἀπεικονίζουσα μὲ τὸ αἰώνιον κάλλος σου τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τῶν ἐνδόξων προγόνων μας, 'Ακρόπολις τῆς ὁποίας κάθε μάρμαρον εἶναι τεμάχιον αἰσθητικὸν διαρρεόμενον ἀπὸ ποταμοὺς φωτὸς καὶ ζωῆς σριζούσης.

Αἴφνης μετ' ἐκπλήξεως αἰσθάνομαι τὸ σῶμά μου νὰ ὑψοῦται πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸ ἄπειρον τοῦ Σύμπαντος καὶ νὰ λαμβάνῃ νέαν τελειοτέραν μορφήν, ἠσθάνθην δὲ τὴν ψυχήν μου πληρουμένην βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ θείας συντριβῆς ἀνωτέρας παντὸς πρὸς ἄνθρωπον αἰσθήματος.

'Εβυθίσθην εἰς τὸν στοχασμὸν τῆς 'Απειρίας καὶ ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῆς Δημιουργίας συνάμα εἰς τὴν ἀνεξάντλητον λάμψιν καὶ τὴν σιωπηλὴν πορείαν τῶν κόσμων αὐτῆς.

Ἡ Θεὰ Νίκη τοῦ Παρθενῶνος, ἀντιπρόσωπος τοῦ θριάμβου τοῦ Πνεύματος μὲ πλησιάζει καὶ τῆς ἀποτείνομαι ὅτι δὲν θέλω νὰ ἀπολεσθῶ καὶ νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ ἐμὲ τὸ ἄτομον τὸ πλανώμενον ἄνωθεν σφαίρας ὁμοίας ἀτόμῳ κόνεως.

Καὶ ἡ Νίκη ἀπαντᾷ: Ὁ θαυμασμός σου πρὸς τὴν 'Ακρόπολιν σὲ ἀνεβίβασε εἰς τοιαῦτα ὕψη. Διατί σὺ ὁ ἐν 'Αμερικῇ ζῶν νὰ θαυμάζῃς; μήπως οἱ πρό-

(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην Σελίδα)

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

Ὑπὸ ΦΩΤΙΟΥ Π. ΚΥΡΙΤΣΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τεῦχος Νοεμβρίου.

Ἡμερησία διάταξις.

Οἱ κανονισμοὶ συνήθως διαλαμβάνουσιν τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἡ ὁποία διὰ τὴν Ὀργάνωσίν μας, ὡς ἀναφέρεται εἰς τοὺς Κανονισμούς της, ἔχει οὕτω:

1) Ἀνάγνωσις καταλόγου ἀξιωματούχων (καὶ μελῶν ἂν παρίσταται ἀνάγκη) καὶ σημείωσις τῶν ἀπόντων.

2) Ἀνάγνωσις τῶν Πρακτικῶν προηγουμένης συνεδριάσεως καὶ ἐπικύρωσις αὐτῶν.

3) Λογοδοσία Ταμίου.

4) Ὑποβολὴ ὑποψηφίων καὶ μυστικὴ ψηφοφορία ἐπ' αὐτῶν.

5) Μύησις ὑποψηφίων.

6) Ἀνάγνωσις ἀλληλογραφίας, λογαριασμῶν κ. λ. π.

7) Ἔκθεσις ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ἀθενῶν.

8) Ἔκθεσις ἄλλων ἐπιτροπῶν.

9) Ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις.

10) Νέα ζητήματα.

11) Πληρωμὴ Συνδρομῶν.

12) Σκέψεις διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Στοᾶς καὶ τῆς Ὀργανώσεως ἐν γένει.

Ἡ σειρὰ τῆς ἡμερησίας διατάξεως δὲν ἀλλοιοῦται οὔτε ἐπιτρέπεται ἀναστολὴ αὐτῆς. Δύναται ὅμως ἡ συνεδρίασις νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἡμερησίας διατάξεως κατ' ἐκλογὴν μετὰ ψηφοφορίαν ἀπαιτοῦσαν τὰ 2/3 τῶν ψήφων. Δύναται ἐπίσης ἡ συνεδρίασις νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συζήτησιν τοῦ προτιμωμένου θέματος διὰ προτάσεως προσωρινῆς ἀναβολῆς τῶν ἄλλων διατάξεων.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Ὅλα τὰ ζητήματα ὑποβάλλονται πρὸς ἐξέτασιν ὑπὸ μορφὴν προτάσεων. (Ἐν τούτοις εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ λάβῃ τις ἀποφάσεις ἐπ' αὐτῶν ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὸν τύπον τῶν προτάσεων, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀντίρρησις· καλὸν νὰ ἀποφεύγηται ὅμως ἡ συνήθεια αὐτή).

Τρόπος ὑποβολῆς προτάσεως.

Ἐγείρεται ὁ θέλων νὰ ὑποβάλῃ τὴν πρότασιν καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ἕδραν λέγων: «Κύριε Πρόεδρε», ἢ ὅπως διαλαμβάνουν οἱ κανονισμοὶ περὶ τῆς προσφωνήσεως ταύτης διὰ τὰ μυστικὰ σωματεῖα.. Μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τὴν ὀνομαστὶ κλίσιν του (Κύριε Α ἢ Β) ἢ (ἀδελφὲ Α ἢ Β εἰς ὡρισμένα σωματεῖα) ὁ ζητῶν ἔχει τὸν λόγον καὶ ὑποβάλλει τὴν πρότασίν του.

Σημείωσις. Συνήθως δύο ἢ περισσότεροι ἐγείρονται ἢ ζητοῦν τὸν λόγον ταὐτοχρόνως. Ἡ ἕδρα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ λάβῃ τὰ ἑξῆς ὑπ' ὄψιν:

α) Τὸ μέλος ποῦ ὑπέβαλε κάποιο πρωτότυπον μέτρον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατυπώσῃ πρῶτον τὴν γνώμην ἐπ' αὐτοῦ.

β) Οὐδὲν μέλος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ δὶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἂν ὑπάρχουν ἄλλοι οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ὁμιλήσουν ἅπαξ ἐπ' αὐτοῦ.

γ) Ὅπου οὐδεμία τῶν ἄνω περιπτώσεων ἐφαρμόζεται λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ συμφέρον τῆς Ὀργανώσεως καὶ προτιμητέον νὰ δίδηται ὁ λόγος ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰς ἀντιμαχομένας ὁμάδας ἢ ἀντιφρονοῦντα μέλη.

Προσοχή. Εἰς περίπτωσιν ἀμφιβολίας ὁ Πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ψῆφον τῆς Συνεδριάσεως.

Ἀντιθέτως ἐπίσης δύο μέλη ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐνστάσεως εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Ὀργανώσεώς μας οἱ κανονισμοὶ διαλαμβάνουν ρητῶς ἐν εἰδικῷ ἄρθρῳ τὰ ἑξῆς:

«Εἰς οἱανδήποτε συζήτησιν τὸ μέλος τὸ ὁποῖον θὰ ἐγερθῇ πρῶτον καὶ θὰ ζητήσῃ τὸν λόγον παρὰ τοῦ Προέδρου, θὰ ὁμιλῇ πρῶτον, ἀλλ' ἐὰν δύο ἢ πλείονα μέλη ἐγερθῶσι ταὐτοχρόνως, ὁ Πρόεδρος θὰ καθορίζῃ ποῖον ἐξ αὐτῶν θὰ ὁμιλήσῃ πρῶτον».

Ὁ ῥήτωρ δὲν πρέπει νὰ διακόπτεται μὲ διακοπὰς διὰ ψηφοφορίαν (question) ἢ διακοπὴν (adjournment) παρὰ μόνον ὅταν πρόκειται καινεὶς νὰ φέρῃ ἔνστασιν κανονισμοῦ (point of order, ζήτημα κανονισμοῦ ἢ ζήτημα κοινοβουλευτικόν).

Ὅπου ἡ διακοπὴ ἐπιβάλλεται ὁ διακόπτων ἐγείρεται καὶ ἀναφέρει τοὺς λόγους χωρὶς ἄδειαν.

Ὑποστήριξις προτάσεως.

Μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς προτάσεως ὁ Πρόεδρος ζητεῖ τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς. Πᾶν μέλος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ὑποστηρίξεως. Ἁπλούστατα χωρὶς νὰ ἐγερθῇ λέγει: «Ὑποστηρίζεται ἡ πρότασις». Μετὰ τὴν ὑποστήριξιν ἡ Ἕδρα περιμένει ἀπὸ τὸν ὑποβαλόντα νὰ ζητήσῃ τὸν λόγον.

Σημείωσις. Οὐδεμία πρότασις ἀποσύρεται μετὰ τὴν ὑποστήριξίν της. Δύναται ὁ προτείνας ταύτην νὰ ζητήσῃ τὴν τροποποίησιν τῆς προτάσεως πρὶν τῆς δηλώσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Προέδρου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅμως καὶ ὁ ὑποστηρίξας ἔχει ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ ἄρῃ τὴν ὑποστήριξίν του καὶ οὕτω δὲν ὑπάρχει πρότασις.

Ἡ Ὀργάνωσίς μας φρονίμως ποιοῦσα ἐθέσπισε ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τὰ κάτωθι:

«Κατόπιν διατυπώσεως προτάσεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ ἀναγνώσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Γραμματέως αὕτη δὲν δύναται ν' ἀποσυρθῇ, εἰ μὴ μόνον ὑπὸ τοῦ προτείναντος αὐτήν, τῇ συγκαταθέσει τῆς Συνεδρίας πρὶν τῆς ψηφίσεώς της».

Ἀσχολούμενος ἐπὶ τῶν κοινοβουλευτικῶν θεσμῶν ἀναφέρω μόνον γενικότητας χωρὶς νὰ κάμω χρῆσιν λεπτομερειῶν καὶ περιπτώσεων ποῦ σπανίως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνθυμηθῇ ἢ καταφύγῃ τις κατὰ τὰς συζητήσεις τῶν ἡμετέρων συνεδριάσεων.

Εἶναι καλὸν διὰ τὰ μέλη Ὀργανώσεων νὰ γνωρίζουν καλῶς τοὺς γενικοὺς κοινοβουλευτικοὺς κανόνας ἀλλ' ἐπίσης ἐν τῇ τελειότητι καὶ τοὺς εἰδικοὺς κανονισμοὺς τοὺς παραδεδεγμένους ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν συνεδρίων καὶ ἀποτελοῦντας μέρος τοῦ Καταστατικοῦ ἢ τῶν Κανονισμῶν αὐτῶν. Εἰδικοί τινες κανονισμοὶ εἰς τὰ ἐδάφια ταῦτα ἀναιροῦν καὶ τοὺς ἀνεγνωρισμένους κοινοβουλευτικοὺς κανόνας, ἀλλὰ ψηφισθέντας συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν αὐτῶν εἰς νόμιμα συνέδρια ἀποτελοῦν διὰ τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως ἀπαράβατον νόμον.

Ἀναφερόμενοι εἰς τὰς προτάσεις σημειοῦμεν ἀκόμη ὅτι ἡ Ἕδρα δύναται νὰ διατυπώσῃ πρότασίν τινα καὶ χωρὶς ὑποστήριξιν ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀντίρρησις. Ταύτης ὑπαρχούσης αὕτη δύναται νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ μόνη της.

Εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐπὶ τῆς ταξινομήσεως τῶν προτάσεων.

Ο ΕΡΜΗΣ

(Περίληψις τοῦ προηγουμένου. — Ὁ Ἑρμῆς εἶναι πράγματι ὁ πυληδόκος θεός, ὁ ἐραστὴς τῆς Ἕρσης (τῆς δρόσου), ὁ πατὴρ τοῦ Κεφάλου (τῆς κεφαλῆς τῆς ἡμέρας). Εἶναι ὁ θυρωρὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἄνεμος τῆς πρωΐας, ὅστις προηγεῖται καὶ ἀναγγέλλει τὴν αὐγήν, ὁ θεὸς τῶν σπονδῶν, ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ. Εἶναι ἐπίσης ὁ ψυχοπομπὸς ἢ ψυχαγωγὸς θεός, δηλαδὴ ὁ ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν. Ὁ ἡγήτωρ, ἡγεμόνιος, ἐνόδιος θεός, ὁ χρησιμεύων ὡς ὁδηγὸς διὰ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὰ ταξείδιά των. Ὁ ἀγοραῖος καὶ ἐμπολαῖος θεός, ἤτοι θεὸς τοῦ ἐμπορίου. Προνόμιος καὶ ἐπιμήλιος θεός, ἤτοι θεὸς ποιμήν).

Ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν παριστάνετο κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φαντασίαν ὡς ἀκούραστος δρομεύς. Διὰ νὰ ἐκτελῇ ταχέως τὰς διαταγὰς αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀνατεθῇ εἰς αὐτόν, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ σῶμα νεανικόν, προικισμένον συγχρόνως μὲ ῥώμην καὶ εὐκινησίαν. Ἦτο λοιπὸν τὸ ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων ἐφήβων κατὰ τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τὰ γυμνάσια, τῶν ὁποίων αἱ ἀσκήσεις ἀπαιτοῦν τὰ προσόντα τῆς εὐκαμψίας καὶ τῆς δυνάμεως, τὰ ὁποῖα εἶναι προσόντα τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐκ τούτου προέρχεται καὶ ὁ ρόλος αὐτοῦ ὡς Ἀγωνίου θεοῦ, ἤτοι προϊσταμένου τῶν ἀγώνων καὶ τῶν γυμνικῶν παιδιῶν. Ἦτο ὁ θεῖος ἀρχηγὸς τῶν ἐφήβων, ἐκεῖνος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νεανιῶν τῆς Τανάγρας διὰ νὰ ἀποκρούσουν μίαν εἰσβολὴν τῶν Εὐβοέων, καὶ ὅστις ἠδύνατο νὰ μεταδώσῃ τὰς θαυμασίας ἀρετάς του εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

Ὁ Ἐναγώνιος Ἑρμῆς παριστάνετο ἐνίοτε ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ὡς ἔφηβος νικητὴς εἰς τὸν δρόμον, ὅστις λαμβάνει μαζύ του τὴν δάφνην καὶ τὸν στέφανον τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐκέρδισε. Αὐτὸς ἔδιδε τὴν νίκην εἰς τοὺς ἐφηβικοὺς τούτους ἀγῶνας, τῶν ὁποίων ἡ ἴδρυσις ἢ ἀνάπτυξις ἀπεδίδετο εἰς αὐτὸν καὶ οἱ ὁποῖοι ἔφερον τὸ ὄνομά του (Ἑρμαῖα). Αἱ παλαῖστραι καὶ τὰ γυμνάσια ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ ἀγάλματα τοῦ θεοῦ, ἀπὸ ἐπιγραφὰς συνταχθείσας πρὸς τιμήν του, ἀπὸ ἀφιερώσεις αἱ ὁποῖαι ἦσαν κοιναὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Ἡρακλῆ, τὸν θεὸν τῆς φυσικῆς ῥώμης, ὅστις δὲν μετέδιδε μόνον τὴν δύναμιν, ἤτο ἐπίσης καὶ ὁ χαριδότης θεός, ὁ παρέχων τὴν χάριν, τὴν ἀσύγκριτον ἐκείνην χάριν τῆς ὁποίας ἡ ἀνθηρότης διαλάμπει ἐπὶ ὅλων τῶν ὡραίων ἐκείνων ἐφηβικῶν σωμάτων τῶν ὁποίων ἡ Ἑλληνικὴ ἀγαλματοποιΐα μᾶς ἐκληροδότησε τὰς ζωντανὰς εἰκόνας.

Ὁ Ἑρμῆς θεωρούμενος ὡς ὁ διερμηνεὺς τῶν θεῶν, ὡς ὁ μεταδίδων καὶ ἐξηγῶν τὰς βουλὰς τοῦ Διός, ἔπρεπε νὰ κατέχῃ τὸ τάλαντον τῆς σαφοῦς καὶ εὐχεροῦς ἐκφράσεως καὶ τὸ ὑπέρτατον χάρισμα τῆς πειθοῦς. Τοιουτοτρόπως κατέστη ὁ θεὸς τοῦ λόγου καὶ τῆς εὐγλωττίας. Ὅταν ἡ Πανδώρα, ἡ πρώτη γυνή, ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἡφαίστου, στολισθεῖσα καὶ ἐξωραϊσθεῖσα διὰ τῆς φροντίδος ὅλων τῶν θεῶν, ὁ Ἑρμῆς ἔδωσεν εἰς αὐτὴν τὴν φωνὴν τὴν θελκτικὴν καὶ τεχνητὴν ἐκείνην φωνήν, ἡ ὁποία ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ ὀλεθρία εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι «ὁ ὁδηγὸς τῶν Χαρίτων», ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ μαζύ του τὰς χάριτας, αἱ ὁποῖαι συγκινοῦν καὶ πείθουν. Εἶναι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ὁρατίου, ὁ εὔγλωττος ἔγγονος τοῦ Ἄτλαντος», ὁ θεὸς ὁ λόγιος, τὸν ὁποῖον πλεῖστα ἐκ τῶν ἀγαλμάτων του παριστάνουν μὲ δεξιὸν βραχίονα ὑψωμένον εἰς στάσιν ῥήτορος καὶ τοῦ ὁποίου ὁ Δημοσθένης καὶ μετ' αὐτὸν οἱ ἐπιφανέστεροι διδάσκαλοι τῆς ῥητορικῆς ἦσαν αἱ γῆϊναι εἰκόνες.

Μεταξὺ τῶν συμβόλων τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ ὁποῖα ἀναφέραμεν, τὸ οὐσιωδέστερον εἶναι τὸ κηρύκειον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὸ ἀρχαῖον σχῆμα ἀπὸ τὸ σχετικῶς νεώτερον σχῆμα. Ἀρχικῶς τὸ κηρύκειον εἶναι ῥάβδος ἄνευ κοσμημάτων τῆς ὁποίας ἡ ἐξώδης κεφαλὴ χρησιμεύει ὡς ἀφετηρία δύο κλάδων, οἱ ὁποῖοι διχαλούμενοι στρογγυλεύουν καὶ κατόπιν συνενοῦνται εἰς τὰ ἄκρα των. Βραδύτερον τὸ κηρύκειον ἔλαβε καλλιτεχνικὸν σχῆμα. Ἀλλ' ἡ ῥάβδος τοῦ Ἑρμοῦ ἔχει συγχρόνως καὶ θαυμασίαν δύναμιν. Ἀποκοιμίζει καὶ ἀφυπνίζει τοὺς θνητούς, σύρει ὀπίσω τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, μεταβάλλει εἰς χρυσὸν πᾶν ὅ,τι ἐγγίσει, ὡς δεικνύει τὸ ἐπίθετον Χρυσόραπτις, τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν θεόν, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι σύμβολον ἀφθονίας καὶ πλούτου.

Μᾶς ὑπολείπεται ἤδη νὰ καθορίσωμεν τοὺς γενικοὺς χαρακτῆρας τῆς καλλιτεχνικῆς μορφῆς τοῦ θεοῦ. Ὁ τύπος τοῦ Ἑρμοῦ παρουσιάζει δύο οὐσιώδεις ποικιλίας, καθόσον ἀνήκει εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης ἢ τὰς τῆς νέας Ἀττικῆς σχολῆς. Οἱ ἀρχαιότεροι τύποι τοῦ θεοῦ εἶναι τύποι εὐρώστου ἀνδρὸς εἰς πλήρη ὡριμότητα τῆς ἡλικίας του, τοῦ ὁποίου τὸ γένειον εἶναι πυκνὸν καὶ μακρόν, ἡ δὲ κόμη, δεμένη διὰ ταινίας, βοστρυχοῦται εἰς τὸ μέτωπον, ἐνῷ δύο πλόκαμοι κατέρχονται ἑκατέρωθεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ φυσιογνωμία του εἶναι σοβαρὰ καὶ αὐστηρά. Ἡ σεμνότης τῆς στάσεώς του δεικνύει τὸν θεῖον κήρυκα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἔργων ὑπὸ τῶν ὁποίων ἔχει περιβληθῇ. Ἐντελῶς διάφορος εἶναι ὁ τύπος τοῦ Ἑρμοῦ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Δὲν εἶναι πλέον ἀνὴρ ὥριμος, ἀλλ' ἔφηβος ὡς νεανίας, εἶναι τὸ ἰδεῶδες τοῦ Ἕλληνος Ἐφήβου, τοῦ ὁποίου τὰ ἄρτια μέλη ὀφείλουν εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις τὴν εὐρωστον ἀνάπτυξίν των καὶ τὸ πλῆρες χάριτος κάλλος των. Τὸ εὐρὺ στῆθός του, τὰ λεπτοφυᾶ μέλη, τὰ ξηρὰ ἐνίοτε μέχρις ἰσχνότητος ἀλλὰ νευρώδη καὶ πλήρη δυνάμεως εἶναι πλασμένα διὰ τὸν δρόμον καὶ διὰ τὴν πάλην. Ἡ χλαμύς, πίπτουσα εἰς τὰ ὀπίσω ἢ περιτυλιγμένη περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἀφίνει νὰ φαίνεται ἡ θαυμασία κατασκευὴ καὶ ἡ σταθερὰ στάσις τοῦ σώματος τούτου, τοῦ εὐρώστου καὶ εὐκάμπτου συγχρόνως. Ἔχει τὰ μαλλιὰ κοντὰ καὶ σγουρὰ ὅπως οἱ Ἀττικοὶ ἔφηβοι, τὰ ὦτα καὶ τὸ στόμα μικρά, τὸ πρόσωπον ὠοειδές, τὸν λαιμὸν λεπτόν. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου δεικνύουν τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος, τὴν λεπτότητα τῆς διανοίας καὶ αἴσθημα κλικείας εὐμενείας, ἤτις ἐκφράζεται ἀκόμη καὶ διὰ τῆς ἐλαφρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς. Εἶναι ὁ Ἑρμῆς ὁ προστάτης τῆς νεότητος καὶ ὁ προϊστάμενος τῶν γυμνικῶν ἀσκήσεων. Ὅταν ἐκτελῇ τὰς διαταγὰς τοῦ Διός, ἄλλοτε μὲν ἵπταται τολμηρῶς διὰ τοῦ αἰθέρος, ἄλλοτε δὲ παριστάνεται εἰς στάσιν ἀναπαύσεως ἐν μέσῳ τοῦ ταξειδίου του, ἀλλ' εἶναι στιγμιαία ἡ ἀνάπαυσις, στάσις μᾶλλον παρὰ ἀνάπαυσις. Οὐδὲν εἰς αὐτὸν προδίδει τὴν ἐξάντλησιν ἢ τὴν ἐκ τοῦ κόπου ἐξασθένησιν καὶ ἐνῷ ὁ βραχίων του στηρίζεται ἐπὶ βράχου, ἡ ἀριστερὰ κνήμη του τεταμένη πρὸς τὰ ἐμπρὸς εἶναι ἤδη ἑτοίμη νὰ ὁρμήσῃ πρὸς νέον δρόμον.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΙΣΙΔΩΡΟΥ

Ι. ΑΙΚΑΡΔ
(Τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας)

Τὸν εἶχα γνωρίσει τὸ γέρο Ἰσίδωρο στοὺς πρωϊνοὺς περιπάτους μου ἐμπρὸς εἰς τὰ μαγαζάκια ὅπου ἐπωλοῦσαν παλαιὰ βιβλία. Ἁπλοῦς ὑπάλληλος ὑπουργείου, ἐξώδευε ἐλάχιστα διὰ τὴν τροφήν του, ἀλλ' ἠγόραζε βιβλία, βιβλία σπάνια! Καὶ ἡ συλλογή του ἦτο θαυμασία. Μίαν ἡμέραν ἠθέλησε νὰ μοῦ τὴν δείξῃ. Ἐγίναμε ἀπὸ τότε καλοὶ φίλοι.

Ἀπὸ τότε εἶναι εἴκοσι χρόνια. Ὅταν ἐγνωρίσθημεν ἦτο περισσότερον ἀπὸ ἑξήντα ἐτῶν.

Ἐξαφνα τελευταίως ἔπαυσε τὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὰ ἀγαπημένα του μαγαζιά. Πιασμένος ἀπὸ ρευματισμοὺς ἦτο ἀναγκασμένος νὰ μένῃ εἰς τὸ σπίτι του μὲ μόνον σύντροφον τὰ προσφιλῆ του βιβλία.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ τοῦ ἔφερνε κάθε πρωῒ τὸ ἁπλοῦν φαγητόν του, ὅπως πάντοτε. Τὴν ἔβλεπε μὲ ἀνυπομονησίαν, ὠργίζετο ὅταν ἐξεσκόνιζε τοὺς σωροὺς τῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα τὸν περιτριγύριζαν, ἢ τὴν ἔδιωχνε ὅσον ἠμποροῦσε ταχύτερα. Δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ κανένα, τὰ βιβλία τοῦ ἦσαν ἀρκετά.

Μίαν ἡμέραν τὸν χρόνον, τὴν 31ην Δεκεμβρίου, ἢ τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψίν μου. Εἰς τὸ τέλος μάλιστα τὴν ἐπιθυμοῦσε, καὶ μοῦ ἔλεγεν πόσον θὰ ἠσθάνετο τὴν ἐλλειψίν της, ἐὰν τὸν ἐξεχνοῦσα. Καὶ οὐδέποτε τὸν ἐξέχασα.

Τὸ ἔτος τοῦτο ἠῦρα τὸν παράξενον ἀσθενῆ μου, πολὺ καταβεβλημένον, μόλις εἶχε δύναμιν νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, πάντοτε στηριζόμενος εἰς τὰ ἔπιπλα.

—Καλημέρα, μπάρμπα Ἰσίδωρε, ἔρχομαι νὰ σοῦ εὐχηθῶ διὰ τὸ νέον ἔτος.

—Ἄ! σὺ εἶσαι παιδί μου;... Τὸ νέον ἔτος δὲν θὰ εἶναι δι' ἐμέ.

—Τί ἔπαθες μπάρμπα Ἰσίδωρε!.... Πῶς σοῦ ἦλθαν αὐτὲς ἡ ἰδέες;

—Δὲν εἶναι ἰδέες· τὰ πράγματα μὲ κάμνουν νὰ αἰσθάνομαι αὐτό. Ὅταν οἱ γέροι ἐνθυμοῦνται καθ' ἡμέραν τὰ παιδιάτικά τους, αὐτὸ εἶναι σημεῖον ὅτι ἡ ζωή τους τελειώνει. Τὸ προαισθάνομαι καὶ εἶναι φυσικόν. Ξανακάθισε μὲ κόπον εἰς τὸ κάθισμά του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐσηκώθη διὰ νὰ μὲ ὑποδεχθῇ καὶ μοῦ ἔδειξε μιὰ καρέκλα πλησίον του.

Ἐσιωπούσαμε καὶ οἱ δύο, πρῶτος μοῦ εἶπε.

—Εἶναι τώρα ἑβδομῆντα πέντε χρόνια. Ἡ μητέρα μου εἰργάζετο διὰ νὰ ζήσῃ. Ἔρραβε, ἔρραβε καὶ μόλις ἐκέρδιζε τὴν ζωήν μας. Ὁ πατέρας μου ὑπολοχαγὸς εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατὸν ἀπέθανεν εἰς τὸν πόλεμον.

Ὅταν ἤμουν ἑπτὰ ἐτῶν ἠσθένησα ἐπικινδύνως. Ἡ μητέρα ἐνόμισε ὅτι θὰ μὲ χάσῃ. Ὁ ἰατρὸς ἐπίσης. Ἡ κρίσις ἐπέρασε, ἀλλ' ἔμεινα τόσον ἀδύνατος ὥστε μὲ ἐνόμιζαν χαμένον.

—Τί νὰ τοῦ δώσω; ἐρωτοῦσε ἡ μητέρα μου. Ὅ,τι θὰ τοῦ κάμῃ εὐχαρίστησιν ἀπήντησε ὁ ἰατρός. Ἡ μητέρα μου ἠρώτησε διὰ τὴν τροφήν μου. Ἀλλ' ἔλαβα τὴν ἐρώτησίν της καθὼς καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἰατροῦ ὡς ἐπιχείρημα καὶ ἐζήτησα ἕνα παιχνίδι. Πολὺ πτωχὴ ἡ μητέρα μου τὴν πρωτοχρονιὰ μοῦ ἔδιδε δῶρα χρήσιμα, κάλτσες, παπούτσια καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐζήτησα αὐτὴν τὴν φορὰν ἕνα καραγκιόζι μὲ μουσική!

Ἡ μητέρα μου εἰργάσθη ἡμέρα καὶ νύχτα: τὴν ἔβλεπα ἀπὸ τὸ κρεββατάκι μου νὰ ράβῃ βιαστικά, ἔβλεπα νὰ πηδᾷ ὑπὸ τὰ δάκτυλά της ἕνα φωτεινὸ σπινθῆρα ποὺ ἦταν ἡ βελόνα, καὶ αὐτὸ μὲ διασκέδαζε!

Τὰ παιδιὰ εἶναι ἐγωϊσταί, δὲν ἠξεύρουν τί κοστίζει εἰς τὴν μητέρα τους ἡ κάθε τους χαρά.... —Ἔπειτα, ἐπρόσθεσε ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος, ὡς σκέψιν, καὶ οἱ ἄνδρες ἀπολαμβάνουν καθ' ἑκάστην ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς βιομηχανίας, τῆς ἐπιστήμης, χωρὶς νὰ σκέπτωνται τοὺς πόνους, τοὺς θανάτους ὅπου τὰ στολίζουν. —Ἔτσι εἶναι.

Ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ἄρχισε νὰ βήχῃ φοβερὰ καὶ διεκόπη εἰς τὴν διήγησίν του ἐπ' ἀρκετόν. Ἐπανέλαβε:

—Τὰ φορέματα τῶν ὡραίων κυριῶν, τὰ ὁποῖα ἔρραπτεν ἡ μητέρα μου, μοῦ ἠῦξανον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἔχω τὸν ὁμορφοστολισμένον καραγκιόζην. Θὰ ἐφοροῦσε ἀτλαζένια φορέματα... ἄσπρα καὶ τριανταφυλλιά.... μὲ γιακὰ ἀπὸ ταντέλλα...., θὰ τὸν ἐκρατοῦσα ἀπὸ ἕνα κόκκινο ξύλο, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐστηρίζετο, καὶ ὅταν θὰ τὸν ἐγύριζα εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ τοῦ ξύλου, θὰ ἔπαιζεν ἡ μουσικὴ ὅπου εἶχε μέσα.

Τότε ἐκτυποῦσα τὰ χέρια ἀπὸ εὐχαρίστησι.... Ἡ μητέρα μου ἔστρεφε καὶ μὲ ἐκύτταζε καὶ γρηγωρότερα, γρηγωρότερα ἡ βελόνη πηδοῦσε ἀπάνω στὰ μεταξωτὰ φορέματα τῶν ὡραίων κυριῶν.... Καὶ ἡ μητέρα μου ἔκλαιε....

Τέλος ἀπέκτησα τὸν καραγκιόζην μου μὲ τὴν μουσικήν. Ἦτο τὸ πρῶτον μου δῶρον καὶ τὸ τελευταῖον.

Ἡ μητέρα μου μοῦ τὸν ἔφερε τὴν πρώτην Ἰανουαρίου. Ἤμουν καθισμένος, σκεπασμένος μὲ κουβέρτες, ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα ὅπου εἴχαμεν, τὴν ἰδίαν ὅπου κάθημαι καὶ τώρα. Καὶ ἤκουσα, ὡς εἰς ὄνειρον τὴν μεταλλικὴν μουσικήν, τὴν ὁποίαν τόσον εἶχον ἐπιθυμήσει... Ἔπαιζε δύο κομμάτια, ἕνα χορὸ ἥσυχο, καὶ ἔπειτα ἕνα ἦχον εὔθυμον, ζωηρόν, ὁ ὁποῖος μὲ ἐνθουσίαζεν.

Ἡ μητέρα μου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον γυρίζοντας πάντοτε τὸν καραγκιώζην. Ἔτεινα τὰ χέρια εἰς ἔκστασιν, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν νύκτα μοῦ ἐπανελάμβανε ὁ προσφιλής μου καραγκιόζης τοὺς δύο ἦχους του, τὸν εὔθυμο καὶ τὸν λυπητερόν, οἱ ὁποῖοι διεδέχοντο ἀλλήλους, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν μόνον μὲ μίαν μακρὰν διακοπὴν μεταξὺ τῶν δύο ἤχων, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἠκούετο ἕνα κρίκ!-κράκ! μέσα εἰς τὸ στῆθός του, ὁ ἦχος τῆς προετοιμαζομένης μηχανῆς. «Βήχει, μαμᾶ! ὅπως ὁ κύριος ἐφημέριος, πρὶν ν' ἀρχίσῃ τὸν λόγον του».

Καὶ ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ἔβηχεν ἐπίσης, ἀλλὰ ἐπὶ πολλὴν ὥραν, πολλὴν ὥραν! Καὶ ὁ βήχας ἐκινοῦσεν ὁλόκληρον τὸ εὔθραυστον σῶμα τοῦ γέροντος. Ἔπειτα ξαναήρχισε νὰ ὁμιλῇ, καὶ ὡς ὄνειρον, νὰ ἐνθυμῆται ἕνα, ἕνα, καὶ τὰ ἐλάχιστα συμβάντα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

—Ἐκοιμώμουν μαζὺ μὲ τὸν καραγκιώζη μου καὶ μαζύ του ἔτρωγα. Ἐφαίνετο 'σὰν αὐγὸ στρουθοκαμήλου τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐνδύσει, ὁ μποῦστος του ἦτο ἄσπρος καὶ κόκκινος καὶ στολισμένος μὲ ταντέλλες καθὼς καὶ ὁ σκοῦφος του. Ἡ τραχηλιά του ἦτο ἐπίσης ἀπὸ ταντέλλα. Εἶχε ξανθὰ κατσαρὰ μαλλιὰ καὶ γελαστὸ πρόσωπο.. Ὅταν ἐγύριζε τὸ κάτω μέρος τοῦ φορέματός του τὸ κομμένο εἰς γλῶσσες ἄνοιγε σὰν φοῦστα χορευτρίας καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔκλινε τὴν κεφαλήν καὶ νὰ ἐμειδία ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Ἡ θεραπεία μου ἦτο βραδεῖα καὶ τὸ προσφιλές μου παιχνίδι ἐκοιμᾶτο μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις μέσα εἰς ἕνα κουτὶ ἐπάνω σὲ κομματάκια ἀπὸ μεταξωτὸ καὶ βελοῦδο τὰ ὁποῖα ἔμεναν ἀπὸ τὰ φορέματα τῶν ὡραίων κυριῶν ποῦ ἔρραπτεν ἡ μητέρα μου.

Ἦτο ἡ εὐτυχία τῶν μακρῶν ὡρῶν τῆς ἀναρρώσεώς μου. Ἔπειτα ἡ μητέρα μου τὸν ἔκλεισε μέσα εἰς τὸ ντουλάπι της, μαζὺ μὲ τὰ ὀλίγα πολύτιμα πράγματα ὅπου τῆς ἔμειναν, μαζὺ μὲ τὴν ἀλυσσίδα καὶ τὸ ἀσημένιο ρωλόγη τοῦ πατέρα μου, καὶ τὴν λεπτὴ χρυσῆ ἀλυσσίδα τοῦ λαιμοῦ ποῦ τῆς εἶχε χαρίσει ἡ μητέρα της.

Ἦτο τόσον ὡραῖος ὁ καραγκιόζης μου! ἔπρεπε νὰ τὸν διατηρήσωμεν. Εἶχε κοστίσει τόσον ἀκριβά! Καὶ ἔπειτα τὸν ἀγαποῦσα τόσον. Νὰ τὸν ἰδῶ ὀλίγας στιγμὰς ἦτο ἀμοιβὴ διὰ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα. Διὰ νὰ τὸν ἀκούσω τὸ βράδυ τὴν ὥραν ὅπου θὰ ἐκοιμώμουν ἤμουν τελείως φρόνιμος ὅλην τὴν ἡμέραν, ἔλεγα τὸν μῦθον μου χωρὶς λάθος καθὼς καὶ ὅλον τὸν Πυθαγόρειον πίνακα.

Ἡ μητέρα μου ἀπέθανε. Ἤμουν εἴκοσι ἐτῶν. Ἐκέρδιζα τὴν ζωήν μου ὡς ἀντιγραφεὺς εἰς ἕνα συμβολαιογράφον. Ἄφησα εὐλαβῶς τὸν καραγκιόζη μου νὰ κοιμᾶται μέσα εἰς τὸ ντουλάπι τῶν ἀσπροῤῥούχων μαζὺ μὲ τὴν χρυσῆν ἀλυσσίδα καὶ τὸ ἀσημένιο ρωλόϊ.

Ἐνυμφεύθηκα.... Ἀπέκτησα ἕνα υἱόν.... γιατὶ εἶχα ἕνα υἱόν παιδί μου!... εἶπε ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος, κυττάζων μὲ μάτια θολά.

Τὸ παιδί μου ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἴδιο κρεββατάκι ὅπου εἶχα κοιμηθεῖ ὑπὸ τὰ βλέμματα τῆς μητέρας μου. Ἔμεινε ὀλίγο καιρὸ· ἀπέθανε εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἀγγέλων, καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἠκολούθησεν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν.

Τὸ βράδυ, τὸν εὐτυχισμένο καιρό, ὅταν ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, ἐπανεύρισκα τὴν γυναῖκά μου, τὴν μητερούλα του, ἡ ὁποία ἐπίσης εἰργάζετο διὰ νὰ μᾶς βοηθῇ. Ἔπερνα τὸν τριανταφυλλὶ καραγκιόζη, τὸν ἐσήκωνα ἐπάνω ἀπὸ τὴν κούνια.

Τὸ ἀγοράκι μου ἅπλωνε τὰ χεράκια του καὶ ἐγελοῦσε, ἐγελοῦσε καὶ ἐσήκωνε ἐμπρὸς τὰ παχουλὰ ποδαράκια του καὶ ἐκινεῖτο σὰν νὰ ἤθελε νὰ πετάξῃ διὰ νὰ πιάσῃ τὸν τριανταφυλλὶ καραγκιόζη, τοῦ ὁποίου τὸ φόρεμα ἐκινεῖτο εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἡ ψυχὴ τραγουδοῦσε χαρούμενη καὶ λυπητερή μαζύ. Κράκ! κράκ! βρούμ! Βήχει, μικρούλη μου, τὸν ἀκοῦς; καθὼς ὁ κύριος ἐφημέριος ὅταν πηγαίνει νὰ κηρύξῃ; Ἡ νέα μητέρα ἐγελοῦσε μὲ ὅλην της τὴν καρδιά... Καὶ ἔκλεια τὸν καραγκιόζη μὲ μεγάλην φροντίδα ὅταν τὸ μικρὸ κουρασμένο ἀπὸ τὸ παιγνίδι, ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμᾶτο, ὀνειρευόμενον τόπον, ὅπου τὰ παιδάκια γνωρίζουν μονάχα τοὺς τριανταφυλλένιους καραγκιόζηδες.... χωρὶς νὰ τοὺς ἀκοῦνε!

Βρούμ! βρούμ! κράκ! κράκ!

Ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ἔπαυσε νὰ μιλῇ. Τὸ βλέμμα του ἦτο ἁπλανές. Ἐσηκώθηκε στηριζόμενος μὲ τὰ δύο χέρια ἐπάνω εἰς τὰ κινούμενα βιβλία ὅπου τὸν περιτριγύριζαν, ἔκαμε μὲ δυσκολίαν ὀλίγα βήματα, ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι.

—Ἰδού τον! μοῦ εἶπε.

Καὶ ὕψωσε μὲ δυσκολίαν τὸν τριανταφυλλὶ καραγκιόζη εἰς τὸ δεξί του χέρι καὶ μοῦ τὸν ἔδειξε. Ἦτο ἀκριβῶς ὅπως μοῦ τὸν εἶχε περιγράψει.

Ἰδοὺ τὰ δῶρα μου, κύριε! τὰ δῶρα τοῦ μικροῦ Ἰσιδώρου... καὶ τοῦ υἱοῦ μου ἐπίσης. Καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης ποτὲ δὲν εἶχε ἄλλα... Κράτησέ τον, αὐτὸ μὲ κουράζει· γύρισέ τον, παιδί μου διότι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀκούσω.

Ἐννόησα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούσω καὶ ὅτι ἤθελε νὰ ἐπανίδῃ τὴν ζωήν του ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς μουσικίτσας. Καὶ ἐσήκωσα καὶ ἐγὼ ψηλὰ τὸν καραγκιόζη διὰ νὰ γυρίζῃ ἐλεύθερα.

Καὶ τὸν ἐκύτταξα, καὶ ἐκύτταξα ἐπίσης τὸν μπάρμπα Ἰσίδωρον καταρρυτιδωμένον, καμπουριασμένον, τρέμοντα, κατακίτρινον, φαλακρόν, γέρο, γέρο! Ὦ! ἀνόητος νεότης τῶν γραμμάτων! Ὁ καραγκιόζης ἐγύριζεν ἥσυχα, ἥσυχα τριανταφυλλένιος νέος, καινούργιος, παιδικός.... Καὶ ὅταν ἐσταματοῦσα: «Ἀκόμη!» μὲ παρακαλοῦσεν ὁ γέρος τείνων τὰ χέρια μὲ μηχανικὴν κίνησιν, ὅπως ἄλλοτε ὅταν ἦτο εἰς τὴν κούνια καὶ ἡ μητέρα του ἤθελε νὰ τὸν ἀποκοιμήσῃ. Κράκ! κράκ! βρούμ! ἡ μηχανὴ ἔδηχε καὶ ὁ χορὸς ξανάρχιζεν.... Ἄ! πόσον ἦτο λυπητερόν. Ἕνας παλαιὸς ἦχος, τὸν ὁποῖον ἤκουέ τις συχνὰ ἄλλοτε, ἔχει τὸ χάρισμα νὰ ἐνθυμίζῃ ζωηρότερον ἀπὸ κάθε λόγον τὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς ὅπου τὸν ἤκουσε. Τώρα δὲν ἦτο μόνον ὁ ἦχος ὅπου ἐπανεύρισκεν ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος, ἦτο ἡ αὐτὴ φωνή, ἡ μικρὰ μεταλλικὴ φωνή, χωρὶς καμμίαν μεταλλαγὴν τόνου, μὲ ὅλην τὴν νεότητά του τὴν προφυλαγμένην μέσα εἰς τὸ ντουλάπι τῶν ἀσπροῤῥούχων, καθὼς τὸ ἄρωμα ξηρῶν ῥόδων....

Ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ἐμουρμούρ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην Σελίδα)

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΦΕΡΕΙ ΕΛΠΙΔΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης Σελίδος)

γονοί σου εἶχον τι τὸ ὑπεράνθρωπον καὶ ὑπερφυσικόν; Ἀπεναντίας σεῖς ζῆτε εἰς ἕνα αἰῶνα καὶ εἰς μίαν χώραν ὅπου διαθέτετε μέσα ἀφθονώτερα καὶ τελειότερα ἵνα στήσητε καὶ σεῖς νέα τρόπαια ὁρατὰ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ὠκεανούς, καὶ νὰ δημιουργήσητε καὶ σεῖς μίαν νέαν Ἀκρόπολιν, τὴν πνευματικὴν Ἀκρόπολιν τοῦ Ὑπερατλαντικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ὁποία μὲ τὸ ἐκθαμβωτικόν της φῶς νὰ διαλύῃ τὴν ὁμίχλην τοῦ χρόνου καὶ νὰ ἐπιζῇ ἀνὰ τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν μεταγενεστέρων.

Σεῖς εἶσθε τοὐλάχιστον εἰκοσαπλάσιος πολυαριθμότεροι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι κατηγλάϊσαν καὶ ἐκλείκατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς των δὲν χιλιάδων ψυχῶν.

Νόμος ἄγραφος ἀλλὰ προαιώνιος καὶ κανὼν κοινωνικὸς ἀμετάβλητος γενεὰν παρελθοῦσαν, γενικὴν καὶ ἀκενέας, ἡ ὁποία τὴν διαδέχεται.

Ὅ,τι σᾶς χρειάζεται εἶναι θέλησις ἰσχυρά, ἐργασία συστηματική, ἀφοσίωσις πρὸς τὸ καθῆκον καὶ πρὸ παντὸς λήθη προσωπικῶν παθῶν καὶ συντονισμὸς ὅλων τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν δυνάμεων πρὸς ἕνα κοινὸν στόχον καὶ πρὸς μίαν κατεύθυνσιν.

Καὶ ἐπλησίασα περισσότερον πρὸς τὴν Νίκην καὶ ἠσθάνθην ἐνδόμυχον ἀγαλλίασιν ψυχῆς ἱκανοποιουμένης. Τὴν παρεκάλεσα ἐκ νέου, ἠθέλησα δὲ νὰ τὴν περιπτυχθῶ, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν τοῦ μαρμάρου ὅπερ ἐνηγκαλίσθην με ἐπανέφερεν εἰς τὰς αἰσθήσεις μου καὶ εὑρέθην ἐκ νέου πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

Κάτωθεν τοῦ λόφου ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξος πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος ἔλαμπε μέσα στὸ σεληνόφως μιᾶς ὡραίας βραδυᾶς καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπιθυμῶν νὰ ἀποχωρήσω ἔκυψα ἐπάνω στὰ μάρμαρα καὶ ὕψωσα τὸ βλέμμα μου πρὸς τοὺς στύλους καὶ τὰ ἀνάγλυφα καὶ ἠσθάνθην ἐκ νέου τὴν ἱερὰν καὶ βαθυτάτην συγκίνησιν ἀναπολῶν τὴν ὡραίαν Νίκην.

Κατέρχομαι τῶν Προπυλαίων καὶ ἀπομακρύνομαι, στρέφω καὶ πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἀλλ' ἡ Νίκη μοῦ ἀποστέλλει μειδίαμα ζωοφόρον.

Η ΕΤΗΣΙΑ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου της κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος 1936.—Τὰ ἀπονεμηθέντα βραβεῖα καὶ οἱ ἔπαινοι. Τὰ νέα βραβεῖα.

ΑΘΗΝΑΙ, 31 Δεκεμβρίου 1936. — Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν ἐγένετο χθὲς ἐν πάσῃ ἐπισημότητι, παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, ὡς καὶ τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας, Γεωργίας, Οἰκονομικῶν καὶ ἄλλων ἐπισήμων, ἡ τελετὴ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ὡς καὶ τῆς ἀπονομῆς τῶν καθωρισμένων βραβείων καὶ τῆς προκηρύξεως τῶν νέων. Ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδρίας ἔλαβε τὸν λόγον ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. Θ. Βορέας, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Φιλοσοφία καὶ Ἑλλάς».

«Ὅτι ἡ Ἑλλὰς —εἶπε— κατέβαλε τὰς εὐρείας βάσεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων στοιχείων τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. Αἱ μαθηματικαὶ καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι προήχθησαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ ἀπὸ τοῦ Θαλοῦ καὶ τῶν Πυθαγορείων καὶ τοῦ Δημοκρίτου μέχρι τοῦ Ἐπικούρου καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων ἱεροφαντῶν τῶν ἐπιστημῶν τούτων, οἵτινες διέπρεψαν κατὰ τοὺς μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἐν οἷς καὶ ὁ Ἐρατοσθένης προέχει, ὅστις ἐμέτρησε τόξον τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς γῆς, καὶ ὁ Ποσειδώνιος, ὅστις ἐθαυμάσθη εἴπερ τις καὶ ἄλλος διὰ τὰς γεωγραφικὰς μελέτας, καὶ ὁ Ἑκαταῖος καὶ Πυθέας καὶ Μασσαλιώτης καὶ ὁ Στράβων καὶ ἄλλοι σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος. Καὶ ἡ φυσικὴ δὲ καὶ ἡ χημεία, αἵτινες εἶναι ὁμολογουμένως αἱ ἐπιστῆμαι τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἔλαβον τὴν ἀφετηρίαν αὐτῶν. Τῶν Ἑλλήνων φυσιοδιφῶν σύλληψις ἐγένοντο ἐν ἄλλοις κατὰ τὰς ἀρχὰς τὰς κρατούσας ἐν τῷ σύμπαντι τῆς ἀφθαρσίας τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἀνωλέθρου τῆς ἐνεργείας. Καὶ ἡ περὶ μεταστοιχειώσεως διδασκαλία, ἥτις εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τοῦ Παρμενίδου καὶ ἄλλων, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀλχημείαν, ἐξ ἧς προϊόντος τοῦ χρόνου ἐξεπήδησαν αἱ χημικαὶ μελέται. Πολλῷ μᾶλλον ἔτυχον θεραπείας ἐν Ἑλλάδι αἱ πνευματικαὶ ἐπιστῆμαι, αἱ ἱστορικαὶ καὶ αἱ ἠθικαὶ καὶ αἱ κοινωνιολογικαί.

Εἶναι ἡ ἱερὰ πνοὴ —κατέληξεν ὁ κ. Βορέας— ἥτις ὀφείλει νὰ παρακολουθῇ

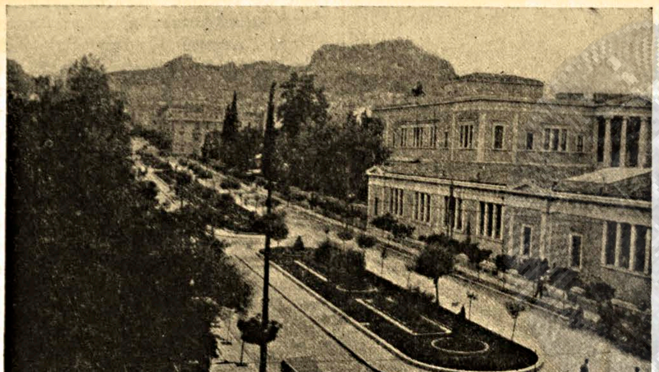

Ἄποψις τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ παράθυρον τοῦ Ξενοδοχείου «Ἀκροπὸλ Παλλάς».

χρόνους. Οἱ Ἕλληνες ἐγένοντο οἱ πρῶτοι ἀληθεῖς ἱδρυταὶ τῆς ἐπιστήμης τῶν οὐρανῶν. Ἐκείνων ἡ μεγαλοφυΐα πρώτη παρετήρησεν ὅτι ἡ γῆ εἶναι σφαῖρα καὶ κινεῖται ἐν τῷ ἀπείρῳ ἐλευθέρως. Ὁ Ἱκέτας ἐδίδαξε πρῶτος ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα. Ὁ Φιλόλαος, Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, ὁ Ἔκφαντος προπαρεσκεύασαν τοῦ δαιμονίου Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος, ἥτις μετὰ τοσούτους αἰῶνας ἔμελλε νὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Κοπερνίκου. Ὁ πολὺς Εὐκλείδης, ὁ ἱδρυτὴς τῆς γεωμετρίας, προῳδοποίησεν εἰς τὸν Πασκάλ, τὸν Φερμάτ, τὸν Ντεσάρτες, τὸν Λέϊπνιζ, τὸν Νεύτωνα. Ἀπολλώνιος ὁ Περγαῖος διὰ τῆς μελέτης τῶν κωνικῶν τομῶν ὡδήγησεν ἔπειτα τὸν Κέπλερ εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν νόμων τῆς περὶ τὸν ἥλιον κινήσεως τῶν πλανητῶν καὶ τὸν Νεύτωνα εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ νόμου τῆς παγκοσμίου ἕλξεως. Ὁ Ἀναξίμανδρος ὑπετύπωσε τὴν ὕστερον ὑπὸ τοῦ Καντίου καὶ τοῦ Λαπλὰς ἀναπτυχθεῖσαν κοσμογονικὴν θεωρίαν.

Ὁ Ἀρχιμήδης, οὗτινος ἡ μεγαλοφυΐα παραβάλλεται πρὸς τὴν τοῦ Γαλιλαίου καὶ τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Γκάους, ἵδρυσε τὴν μηχανικήν. Ἥρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς προεχάραξε τὴν ὁδὸν τὴν ἀγαγοῦσαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀτμομηχανῶν. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ἀλκμέων, ἄλλοι ἐδημιούργησαν τὴν βιολογίαν καὶ τὴν ἀνατομικὴν καὶ τὴν φυσιολογίαν, ἐπιστήμας, εἰς ἃς ἀξιολογωτάτας συμβολὰς συνετέλεσαν καὶ ὁ Ἡρόφιλος καὶ ὁ Ἐρασίστρατος καὶ ὁ Γαληνός, οἵτινες καὶ τὴν πρώτην εἰσήγαγον θεωρίαν περὶ ἐνεδράσεως τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Τὴν ζωολογίαν καὶ τὴν βοτανικὴν ἐθεμελίωσαν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος. Καὶ ἡ γεωγραφία δὲ καὶ αἱ συναφεῖς πρὸς ἐκείνην ἐπιστῆμαι πρώτων ἐγένοντο φρόντισμα τῶν Ἑλλήνων, τῆς ἱστορίας τὴν ἐξέλιξιν καὶ νὰ ζωογονῇ πάντας τοὺς παράγοντας τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας, πάντας τοὺς τεταγμένους εἰς τὴν ὀρθὴν καθοδήγησιν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Καὶ γίνονται ἐντεῦθεν περιφανεῖς οἱ λόγοι, δι' οὓς κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην συνεδρίαν τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας, καθ' ἣν γεραίρεται ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη καὶ τιμᾶται ἡ ἀρετή, προσῆκον ἐνόμισα νὰ εἰσαγάγω πάλιν τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν εἰς τὸ πάνθεον τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ἐπιδείξω τὴν ἔκπαγλον χορείαν τῶν ἡμιθέων, τοὺς ὁποίους ἐν τῇ πνευματικῇ παλαίστρᾳ ἀθλήσαντας ἐστεφάνωσεν ἡ ἀθανασία, καὶ τὰς δάφνας, δι' ἃς δικαίως καυχᾶται καὶ σεμνύνεται ὁ ὑπέροχος Ἑλληνικὸς πολιτισμός».

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ κ. Βορέα ἐκάλυψαν πυκνὰ χειροκροτήματα.

ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ

Ἀκολούθως ἔλαβε τὸν λόγον ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας κ. Γεώργ. Οἰκονόμος, ὁ ὁποῖος ἀνέγνωσε τὴν ὑπ' αὐτοῦ συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῆς Ἀκαδημίας, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνέφερε τὸν κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ἐπισυμβάντα θάνατον τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἀρ. Προβελεγγίου ὡς καὶ τοὺς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀποθανόντας ξένους ἀκαδημαϊκοὺς μετὰ συντόμου ἀνασκοπήσεως τοῦ ἔργου αὐτῶν. Διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ἀρ. Προβελεγγίου ἡ Ἀκαδημία θὰ ἀφιερώσῃ προσεχῶς ἰδίαν μνημόσυνον συνεδρίαν. Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Οἰκονόμος ἀνέφερε τοὺς κατὰ τὸ λῆγον ἔτος διαθέσαντας μέσῳ τῆς Ἀκαδημίας δι' ἀγαθοεργοὺς σκοποὺς χρηματικὰ ποσὰ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν νέων ἀκαδημαϊκῶν κ. κ. Κυρ. Βαρβαρέσσου, Κωνστ. Δημητριάδου καὶ Παν. Ζερβοῦ. Ἀκολούθως ἐγένετο μνεία τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἤρχισεν ἡ ἐκφώνησις τῶν ἀπονεμομένων βραβείων καὶ ἐπαίνων.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁποία τις εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ρώμης; «Ὁ ἀρχαῖος Ρωμαῖος», λέγει ὁ Μῶμσεν, «ἐξέλαβε τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς Ἑνώσεως ὡς προσωπικὴν κατοχήν, μεταβαλλομένην εἰς εὐτυχίαν ὑπὸ οἱουδήποτε ἰθύνοντος ἀτόμου». Αὐτὴ ἡ ἔννοια τῆς ὑπερηφανείας συνεῖχε καὶ τὴν πολιτείαν. Ὅτε δὲ ὁ Ρωμαῖος πολίτης ἀπώλεσε ταύτην, ἡ Ρώμη ἐξεφυλίσθη. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρεσβυτέρου Κάτωνος συνέβησαν τὰ πρῶτα κρούσματα τοῦ μαρασμοῦ εἰς τὰ ἰδιαίτερα ἤθη, ἔθιμα καὶ παραδόσεις τῶν Ρωμαίων. Ξένα ἰδεώδη κυριαρχοῦσιν ἐν τῷ βίῳ καὶ τοῖς τρόποις αὐτῶν, ἡ δὲ θρησκευτικὴ αὐθεντικότης ἀπόλλυται ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας ἀφομοιώσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ πολιτισμοῦ. Ἑλληνικὰ ἔργα καὶ ἔθιμα προθύμως γίνονται δεκτὰ μεταξὺ αὐτῶν, προπινόντων ἢ ἀπομιμουμένων, ὡς ἐκαλεῖτο, τὰ Ἑλληνικά. Πράγματι οἱ Ρωμαῖοι τῆς ἐποχῆς ταύτης Ἑλληνίζουσιν εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς ὑποθέσεις, οἰκείας τε καὶ δημοσίας. Ἡ ἀπομιμητικὴ ἱκανότης τῶν Ρωμαίων ταχέως ἄγει πρὸς τὴν κοσμοκρατορίαν, ἀλλὰ καὶ ταχύτερον ὁδηγεῖ τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ πατριωτισμοῦ, τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἐθνικῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ἐσχάτην ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτομισμοῦ, ὅστις, ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι, φέρει τὸν ὄλεθρον τοῦ ἔθνους. Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἡ θρησκεία ὑπεισέρχεται εἰς τὴν θεολογίαν. Οἱ ἐφέστιοι θεοὶ καὶ αἱ λατρεῖαι ἐμετριάσθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπερεκχειλίσαντος ξένου πολιτισμοῦ. Οἱ πεπολιτισμένοι παύουσι νὰ πιστεύωσιν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ οἱ κυβερνῶντες ποιοῦνται χρῆσιν τῆς θρησκείας ὡς δεισιδαιμονίας, ὅπως ἐπιβάλωσι ταύτην ἐλευθέρως ἐπὶ τοῦ λαοῦ. Ἡ διαφθορὰ βρίθει μεταξὺ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐν γένει διοικητῶν. Ἡ κατάστασις δὲ αὕτη τῶν πραγμάτων ἐξακολουθεῖ αὐξανομένη μέχρι τῆς περιόδου, καθ' ἣν ἐσημειώθη τάσις πρὸς τὴν Αὐτοκρατορίαν, δηλ. τῆς ἐποχῆς τοῦ Καταλίνα, Πομπηΐου, Κικέρωνος καὶ Καίσαρος. Ἡ ἀρχαία ὑπερηφάνεια τοῦ Ρωμαίου ἄρχεται ἤδη ἐκλείπουσα καὶ ἴδιοι σκοποὶ ἄγουσι τὴν πολιτικὴν σκηνήν. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἡμέρας παίζουσι μετὰ τοῦ ἀτόμου, ὡς καὶ οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ ἀντιστοίχῳ περιόδῳ. Τὸ κοινωνικὸν ἰδεῶδες καταλύπτεται ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, οἱ δὲ ἑνοῦντες τοὺς Ρωμαίους δεσμοὶ ἐξασθενίζουσιν.

Ἄς ἔλθωμεν δὲ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὑπὸ τοὺς αὐτοκράτορας ἡ ζέσις πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν, ἀρξαμένη ἐπὶ Αὐγούστου, εἶναι τὸ διέπον τοὺς Ρωμαίους πάθος μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος. Ἐνόσῳ οὗτοι καθίστανται κοσμοκράτορες, κατὰ τοσοῦτον ἐγίνοντο χαῦνοι. Αἱ διασκεδάσεις ἦσαν τὸ ἐλατήριον πάσης ἐνεργείας τῆς ζωῆς των. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐθνικῶν ἀγωνισμάτων καὶ τελετῶν μεγάλως πολλαπλασιάζεται. Αἱ μονομαχίαι, ἐν αἷς τὸ ἀνθρώπινον αἷμα ἀφθόνως ἔρρεε, κατέστησαν ἡ μόνη εὐχαρίστησίς των, τὸ δὲ ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀνατολῆς ηὔξανε μόνον διὰ τὴν ἀτομικὴν πολυτέλειαν. Ἡ μεγίστη σύγχυσις τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ φέρεσθαι παρήγαγον οἰκονομικὴν δυσπραγίαν καὶ ἡ ἐν ταῖς πόλεσι κατοικία καθίστατο ἀναπαυτικωτέρα. Ὡς δὲ ὁ κόσμος ἐπανήρχετο ἐκ τῶν ἐξοχῶν, τὰ ἐνοίκια ηὔξανον. Οἱ πυκνοὶ συνοικισμοὶ καὶ αἱ αὐξήσεις τῶν πόλεων παρήγαγον ταχέως τάξεις ἀέργων καὶ ἕνεκα τῆς αἰτίας ταύτης ἡ κλοπή, αἱ λεηλασίαι καὶ τὰ κίβδηλα νομίσματα ἀνεφάνησαν. Τὸ παίζειν τοὺς κύβους ἀπηγορεύθη πλέον διὰ νόμου. Αὐτὴ δὲ ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, ὡς καὶ ἡ διαχυθεῖσα φαυλότης καὶ κακία τῆς κοινωνίας, ἐξακολουθεῖ κυριαρχοῦσα μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Νέρωνος.

Μετὰ τόσην δὲ τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειαν τῆς περιόδου ταύτης γενικὴ εὐτυχία μετέπειτα ἀκολουθεῖ. Κατὰ τὰς ὀκτὼ βασιλείας, 110 ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ Βεσπασιανοῦ μέχρι τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, ἡ εὐτυχία ἐφάνη ἅπαξ ἔτι μειδιῶσα ἐν Ρώμῃ. Ὁ λαὸς προσβλέπων εἰς τὰ κακὰ τῆς παρελθούσης δυστυχίας, ἐγκαταλείπει τὸν πολυτελῆ βίον καὶ ἕνεκα τούτου ὁ πλοῦτος δὲν θεωρεῖται πλέον ὡς ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς. Μικρὰ βελτίωσις παρατηρεῖται ἐν τοῖς γράμμασιν. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύονται ἐφήμερα καὶ ἡ κατόπιν ἐποχὴ οὐδεμίαν ἀναγέννησιν δεικνύει. Οἱ Ρωμαῖοι εὑρίσκονται πολὺ μακρὰν νὰ μιμηθῶσι τοὺς προγόνους των. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἡ θρησκεία, φιλολογία καὶ τέχνη δεικνύουσι τὰ ἀναπόφευκτα σημεῖα τοῦ μαρασμοῦ. Ὁ ἀπὸ τῶν βαρβάρων φόβος καὶ ὁ τρόμος τοῦ λοιμοῦ καὶ λιμοῦ ἀναγκάζουσι τὸν λαὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τὰς ἀρχαίας τελετὰς μετὰ τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν καὶ θυσιῶν, ἡ δὲ ἀνανεωθεῖσα πίστις πρὸς τὰ ὀνείρατα καὶ τὴν ἀστρολογίαν ἐπανίδρυσε τὰ μαντεῖα καὶ ἀνύψωσεν αὐτὰ εἰς τὴν προτέραν μεγαλοπρέπειαν. Νέαι ἱεροτελεστίαι καὶ θεότητες καθιερώθησαν διὰ τὴν πρόληψιν τῶν λοιμῶν.

(Ἕπεται συνέχεια).

Τὰ βραβεῖα τῆς Γκάπα διετέθησαν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον 5,000 δραχμῶν Ἑλληνοαμερικανικῆς Προοδευτικῆς Ἑνώσεως «Γκάπα», εἰς τὴν Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν τὴν παράγουσαν φωτιστικὰ ἢ ἠχητικὰ ἠλεκτρικὰ προϊόντα, διὰ λεπτομηχανουργικῆς ἐπεξεργασίας. Αἰτήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1937. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1937.

Βραβεῖον 5,000 δραχμῶν Ἑλληνοαμερικανικῆς Προοδευτικῆς Ἑνώσεως «Γκάπα», εἰς τὴν καλλιτέραν χημικὴν πειραματικὴν ἐργασίαν ἀφορῶσαν εἰς Ἑλληνικὰ προϊόντα. Αἰτήσεις δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1937. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1937.

Βραβεῖον 5,000 δραχμῶν Ἑλληνοαμερικανικῆς Προοδευτικῆς Ἑνώσεως «Γκάπα», εἰς τὴν καλλιτέραν μελέτην μετὰ πειραματικῶν ἐρευνῶν πρὸς διατήρησιν νωπῶν ὀπωρῶν. Αἰτήσεις δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1937. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1937.

(Ἐκ τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος» Ἀθηνῶν).

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΙΣΙΔΩΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης Σελίδος)

ρισε: «Μαμά!» ἔπειτα ἐπρόσθεσε δύο ὀνόματα, τὸ τῆς γυναικός του καὶ ἕνα μικρὸ βαπτιστικὸ ὄνομα... Καὶ ἐκεῖ, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, ἐνῷ ἐγὼ κατὰ παράκλησίν του ἐγύριζα τὸν καραγκιόζη, ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ἐξέπνευσε, τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους.

Ὅταν τέλος ἀκούμβησα τὴν κούκλα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τὸ φορτωμένο μὲ βιβλία, ἐνόμιζα ὅτι ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ἐκοιμᾶτο, ἄνοιξα σιγά, σιγὰ ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦσα διὰ νὰ τὸν περιμένω νὰ ξυπνήσῃ. Ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ἐκοιμᾶτο πράγματι, ἀλλὰ δὲν ἐξύπνησε πλέον. Ἐκοιμᾶτο χαμογελῶν. Ἴσως νὰ ὠνειρεύετο τόπους ὅπου τὰ παιδάκια γυρίζουν μόνα τοὺς καραγκιόζηδες χωρὶς νὰ τοὺς σπάζουν.

Ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ἄφησε διὰ διαθήκης μὲ χρονολογίαν 1ην Ἰανουαρίου, τὰ βιβλία του εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του, καὶ εἰς ἐμὲ δι' ἑνὸς ὑστερογράφου τὸ ἀγαπητό του παιγνίδι. Ἤξευρεν ὁ μπάρμπα Ἰσίδωρος ὅτι πιστεύω εἰς τὴν ψυχὴν τῶν τριανταφυλλιῶν καραγκιόζηδων καὶ ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦσα.

Τὸν ἔβαλα καὶ ἐγὼ μέσα εἰς ἕνα ντουλάπι ἀλλὰ ντουλάπι γυάλινο. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ μὲ κυττάζει μειδιῶν, πάντοτε, διαρκῶς νέος καὶ εὔθυμος, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγύρισα πλέον ποτέ, διότι ἡ μεταλλική του μουσικίτσα θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ κλάψω.

ΤΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΗΜΑΤΑ ΜΟΥ

Θεοδιλᾶτε !

Πόσα δὲν λέγει τὸ γράμμα σου μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ὡραίας πατρίδος μας. Μᾶς συγκινεῖ ἡ πρὸς τὴν Γκάπα ἀφοσίωσίς σου. Εὐχαρίστως μεταφέρομεν διὰ τῆς στήλης ταύτης τὸν χαιρετισμόν σου «εἰς ὅλους τοὺς Γκαπικοὺς ἀδελφοὺς ὑγείαν καὶ εὐδαιμονίαν» ἀντευχόμενοι τῷ ἀρίστῳ ἡμῶν ἀδελφῷ πανευδαίμον τὸ 1937.

Μαυρομιχάλη !

Χαιρετίζομεν καὶ σὲ μὲ ἕνα θερμὸν καὶ ἐγκάρδιον «ὡς εὖ παρέστης» καὶ μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης μας διὰ τὰς ἐξόχους ὑπηρεσίας σου ὡς συναρχηγοῦ τῆς ἐπιτυχεστέρας ἐκδρομῆς μας. Καὶ τώρα εὐχόμεθα νὰ μᾶς παρουσιάσῃς καὶ τὸ ἐπιτυχέστερον Συνέδριον ἐν Βαλτιμόρῃ.

Γάβαρη !

Ἐκφράζομεν καὶ πρὸς σὲ τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὰς ἀδελφικὰς εὐχάς ἐκ Βιέννης. Ἡ Ὀργάνωσις ὁλόκληρος μετ' εὐχαριστήσεως ἀναμένει τὴν ἐπάνοδον ἑνὸς τῶν ἐνθουσιωδεστέρων ἡγετῶν της. Οἱ ἐν Σικάγῳ δὲ φίλοι καὶ θαυμασταί σου ἀδημονοῦν νὰ ἴδουν τὸν ἀγαπητὸν ἰατρόν των καὶ πάλιν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Παναγιωτόπουλε ! (Haverhill)

Παρὰ τὰς ἀσχολίας σου δὲν παύεις νὰ συγγράφῃς ὡραῖα καὶ διδακτικὰ ἔργα χάριν τῆς ὁμογενείας μας. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχάς σου. Μεταδίδομεν εὐχαρίστως πρὸς τὰ μέλη τὸν ὡραῖον χαιρετισμόν σου:

«Μέσα στὰ τόσα δῶρα ποῦ ὁ Θεὸς χάρισε στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τοῦ γλυκαίνῃ τὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν κάνῃ πειὸ χαρούμενη, πειὸ εὐτυχισμένη, σὰν Σίφωνας προβάλλει ὁ ψυχοκτόνος ὑλισμός, ἡ μανία τῶν λεφτῶν, τῆς ἀνόητης καὶ κούφης οἰκονομικῆς ὑπεροχῆς γιὰ νὰ κάμῃ τὸν ἐγωϊστὴν ἄνθρωπον ἄθλιον δυστυχισμένον ράκος.

«Μὰ στὸ σκοτάδι αὐτὸ τῆς δυστυχιᾶς σᾶν ὡραιοστολισμένη νύφη ἔρχεται ἡ «Ἐλπίς». Ἐλπίζει ὁ ἀπόκληρος, ἐλπίζει ὁ ἄρρωστος, ἐλπίζει ἡ χαροκαμμένη μάννα ξαγρυπνοῦσα δίπλα στὸ κρεββάτι τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ της· ἂς ἐλπίσουμε καὶ ἡμεῖς πῶς ἡ ἀνατολὴ τοῦ Νέου Χρόνου θὰ μᾶς φέρῃ ὑγεία, χαρὰ καὶ πραγματικὴ κατὰ Θεὸν εὐτυχία».

Δρυμώνα ! ('Αθήνας)

Αἰσθανόμεθα τὴν ἰδίαν μὲ σὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν διὰ τὰς δωρεὰς τῆς Γκάπα μέσῳ τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν. 'Ασφαλῶς θὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν διάθεσιν τοιούτων βραβείων καὶ εἰς τὸ μέλλον μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι οὕτω ἀποδεικνύομεν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ συντελοῦμεν εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος.

Σταγόπουλε !

Ναὶ ἡ Θεία Πρόνοια ἐμεσολάβησε καὶ δὲν εἶδες τὸ Πατριαρχικὸν ὄνομα εἰς τὴν στήλην τῶν ἡρώων τοῦ ἀέρος! Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν εὐχάριστα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ταξειδίου σου. Τοὺς πλέον θερμοὺς χαιρετισμούς μου πρὸς τὰς στοὰς ποῦ θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκούσουν τὸ ἐθνικόν σου εὐαγγέλιον.

Παπαμανώλη !

Χαίρομεν ἀπείρως διότι μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ κλείσωμεν τὴν στήλην μας μὲ τὴν εὐχάριστον εἴδησιν τοῦ διορισμοῦ σου ὡς Γ. Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Ἑλλην. σχολείων τῆς 'Αμερικῆς. Εἶναι εὐτύχημα διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ὁ διορισμός σου. Εἶναι τιμὴ διὰ τὴν Ὀργάνωσίν μας ὁ Μέγας Διδάσκαλός της νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ καθοδηγῇ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας ἡμῶν Ἑλληνικῆς γενεᾶς. W.

Ο ΑΡΧΩΝ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΣ (Ο ΚΥΠΡΙΟΣ)

Ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Ἱεροψάλτου καὶ Διδασκάλου,
Ἐκ Παραλιμνίου, Ἀμμοχώστου, Κύπρου.

Σύμπας ὁ τῆς γηραιᾶς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας φιλόμουσος κόσμος καὶ τύπος συνεώρτασε μετὰ τῆς Ἁγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ Νέας Ἰουστινιανῆς, σὺν αὐτῇ δὲ καὶ ἅπασαι αἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Οἰκουμένης Ἐκκλησίαι τὴν ἑβδομηκονταετηρίδα τοῦ Μεγάλου καὶ Ἱεροῦ Μουσικοῦ ἔργου τοῦ Πρωτοψάλτου, Πρωτοσυνθέτου καὶ Μεγάλου Διδασκάλου καὶ Πρωτεργάτου τοῦ Μουσικοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου ἀναδειχθέντος, τοῦ Σεπτοῦ καὶ Γεραροῦ Κου Κου ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΥ τοῦ Κυπρίου.

Εἰς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη τῆς ἡλικίας του, ηὐτύχησεν ὁ γηραιός μου καὶ πολυσέβαστος Διδάσκαλος νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου «εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου». Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι, Πατριάρχαι, Ἀρχιεπίσκοποι, Τοποτηρηταὶ καὶ Μητροπολῖται, Προκαθήμενοι καὶ Προεξάρχοντες καὶ πάντες οἱ τοῦ γένους, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους Διδάσκαλοι, Ἀρχηγοὶ καὶ Μεγάτιμοι, φιλοτίμῳ συνάρσει προαχθέντες αὐτὸν τὸν πρωτοδιδάσκαλον καὶ πρωτοτεχνίτην, μετὰ τὴν δουλείαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ πρωτομαίστορα τῆς Θείας Βυζαντινῆς Μουσικῆς, πρωτοσυνθέτην τῶν σαγηνευτικῶν τῆς Ὀρθοδοθίας μουσουργημάτων, τὸν Κύριον Στυλιανὸν Χουρμούζιον, ἐξεθείασαν καὶ δαψιλέστατον τῆς δόξης ἐγκώμιον ἔπλεξαν καὶ στέφανον ἐκ μυρτινόων ἀνθέων πλέξαντες ἔστεψαν καὶ ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ «ΑΡΧΟΝΤΑ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΝ» ἀνηγόρευσαν τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Τιμητικὰ Διπλώματα, Ἐπιβραβευτήρια Γράμματα καὶ Ἐπίτιμοι Ἐπιστολαὶ τὰ ἀπέριττα Γραφεῖά του κατέκλυσαν.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Κυπρίους ὁ Σεβαστὸς Διδάσκαλος, ὁ ταπεινὸς καὶ πολύτιμος τεχνίτης τῆς μουσικῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ λόγου γραπτοῦ τε καὶ προφορικοῦ, καὶ πρὸ πάντων δι' ἡμᾶς τοὺς μαθητάς του, οἱ ἔστω καὶ μικρῷ δακτύλῳ ἁψάμενοι τῆς Ἱερᾶς Μουσικῆς διδασκαλίας του, δὲν ὑπάρχει ἄλλος εἰς τὸν αἰῶνά μας τοιοῦτος Θεόπνευστος καὶ σοφώτατος διδάσκαλος.

Γράμματα, τὴν Μουσικὴν Ὀκτώηχον ἐδιδάχθη, ἐπ' ἐλαχίστῳ, παρά τινος Ἀχιλλέως, μοναχοῦ, εἰς τι μικρομοναστήριον εἰς πολὺ μικρὰν ἡλικίαν. Γλῶσσας οὐδεμίαν ἐδιδάχθη καὶ πολλὰς τοιαύτας γινώσκει. Τὴν δημοσιογραφίαν μὲ 2—3 ἐφημερίδας ἐθεράπευσε καὶ πρύτανις ταύτης ἀνεδείχθη ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ πατρίδι Κύπρῳ. Τὴν Νομικὴν Ἐπιστήμην εἰς οὐδὲν Πανεπιστήμιον ἤκουσε καὶ μυριάδας κεφαλὰς ἔσωσεν ἐκ τῆς ἀγχόνης καὶ Μπαχτὰ τῶν Τούρκων, ἐπὶ τουρκοκρατίας. Καθῆδες καὶ Νόμους ἀνέτρεψε μὲ τὸ ὑπερφυέστατον πνεῦμά του καὶ χιλιάδας καταδίκων ἠλευθέρωσε μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν πρωτο-επαναστάτην καὶ Ἀρματωλὸν πάππον μου Σπυρίδωνα Πασπαρῆν, τὸν τότε Πρωτογέροντα καὶ Μουχτὰρ-Ἀγᾶ τῆς Ἀμμοχώστου.

Τὸ μουσικὸν αὐτοῦ τάλαντον Κωνσταντινουπολῖται καὶ ἐν Κύπρῳ παραχειμάζοντες Μουσουργοὶ ἡμέτεροι καὶ Χοτζάδες καὶ Μουεζίνηδες ἤκουσαν, καὶ ἐθαύμασαν τὸν νεαρὸν τότε ἐπὶ τουρκοκρατίας Χουρμούζιον. Καὶ πλούσια δῶρα εἰς βιβλία καὶ ἄλλους θησαυροὺς εἰς αὐτὸν προσεκόμισαν. Αὐτὸς μὲ τὸ μουσικόν του δαιμόνιον καταπραΰνει τὸ ἄσπονδον μῖσος τῶν Τούρκων ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Ἀλλὰ τοῦτο ἐνισχύει καὶ τῆς σοφίας του τὸ λαλέστατον πνεῦμα, ὅπερ αὐτοδικαίως μὲν ἀλλὰ θεοπνεύστως ἐκτήσατο.

Παρέρχονται τὰ ἔτη τῆς δουλείας καὶ ὁ Χουρμούζιος ὑπὸ τὴν φι-

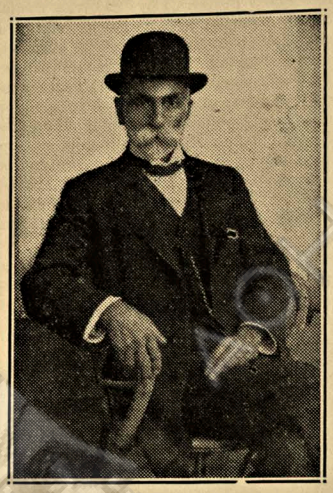

Ὁ Ἄρχων Πρωτοψάλτης τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Κος
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΣ

λελευθέραν Ἀγγλικὴν σημαίαν ἐν Κύπρῳ κατεργάζεται καὶ ἀποκαθάρει τὴν ἱεράν μουσικήν μας ἀπὸ τὰ Ἀραβοπερσικὰ ἰδιώματα καὶ ἀγνὴν καὶ θεσπεσίαν ὡς τὸ πάλαι ἐπὶ Βυζαντινοῖς παρουσιάζει. Τὸ μουσικὸν οὖς σαγηνεύεται εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς Χουρμουζίου μουσικῆς. Τὸ Ἑλληνικὸν μουσικὸν αἴσθημα ἀναπτεροῦται καὶ ἔρως διακαὴς ἀνὰ τὴν νῆσον τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς (Κύπρου) πρὸς ἀπόκτησιν τῆς γνησίας Βυζαντινῆς Μουσικῆς παρὰ τῷ ἐπιφανῆ Διδασκάλῳ, γεννᾶται ἀκάθεκτος. Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης στέλλονται μουσικαὶ συνθέσεις εἰς τὸν Χουρμούζιον πρὸς διόρθωσιν καὶ ἔγκρισιν.

Καυτηριάζει ὁ Χουρμούζιος ἀμειλίκτως τὴν νόθευσιν καὶ ἐξευρωπαΐσιν τῆς Ἱερᾶς μας Μουσικῆς. Καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα μαθήματα ἀπορρίπτει καὶ εἰς τὸν κλίβανον ἐμβάλλει. Καταπολεμεῖ μόνος αὐτὸς τὰς χιλιάδας ξενομανῶν μουσικοσυνθετῶν. Καὶ νικᾷ. Μὲ ἀκατάβλητα ἐπιχειρήματα καὶ μὲ πολλὴν μουσικὴν ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν. Εἰς τὸν Πανορθόδοξον Μουσικὸν Διαγωνισμὸν ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωακείμ, τὸ θεωρητικὸν τοῦ Χουρμουζίου ἔρχεται πρῶτον. Καὶ ὁ ταπεινὸς ψάλτης τῆς Ἁγίας Νάπας τῆς Λεμησοῦ, ἀνακηρύττεται Μέγας Μουσικοκριτὴς τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ Πρόεδρος τῆς Μουσικολογικῆς Οἰκουμενικῆς Ἐπιτροπείας. Καλεῖται εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως καθέξῃ τὴν τοῦ Πρωτοψάλτου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ Κύπρος ἐγείρεται καὶ αἱ τριακόσιαι χιλιάδες τῆς νήσου δοξάζουσαι ψυχαὶ τὸν θεόπνευστον μουσικολογιώτατον πατέρα δὲν ἀφήνουν αὐτὸν οὔτε ἕνα πόδα νὰ σαλεύσῃ καὶ φύγῃ.

Ἐπιδίδεται ἔκτοτε ὁ Χουρμούζιος κατόπιν θερμῶν παρακλήσεων τῶν χιλιάδων μαθητῶν του ἀνὰ τὴν οἰκουμενίδων αὐτοῦ Βυζαντινῶν Μουσικῶν μαθημάτων. Ἐπὶ τέλους καὶ κατόπιν 70 ἐτῶν μελετηρᾶς καὶ ἀδιακόπου ἐργασίας κατορθώνει νὰ ἐκδώσῃ ἅπασαν τὴν ἐκκλησιαστικήν μας ὑμνῳδίαν. Τὰ ἔργα του γίνονται ἀνάρπαστα ἀπὸ τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς κυκλοφορίας των.

Χαρακτηριστικώτατος καυτηριασμὸς διὰ τοὺς ξενομανεῖς μουσουργούς μας δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν ἐν τῷ Ὀκτωήχῳ του τελευταίαν παράγραφον ἐν σελίδι δ' τοῦ προλόγου του, ἥτις λέγει: «Ἀλλὰ διατί ζητοῦμεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ἱεράν μας παρακαταθήκην καὶ νὰ μὴ θέλωμεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὸν ἰδικόν μας πλοῦτον καὶ θησαυρόν, δι' ὃν δικαιούμεθα νὰ καυχώμεθα ἀπέναντι ὅλου τοῦ μουσικοῦ κόσμου καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ προσλάβωμεν ξένα καὶ ἀλλότρια; Ἐγκαταλείπομεν τὸν πλοῦτόν μας ἀχρησιμοποίητον καὶ ζητοῦμεν ὡς πένητες βοήθειαν παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἠρύσθησαν ἐκ τῶν ἡμετέρων τὰς βάσεις καὶ ἐδημιούργησαν ἐπ' αὐτῶν. Ζητοῦμεν ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει τὴν ἐγκατάλειψιν Μουσικῆς ὑπὸ τὸ σύστημα τῆς ὁποίας, ὑπὸ τὰ μέλη αὐτῆς ἐγαλουχήθησαν καὶ ἐμεγαλούργησαν ἐπὶ δεκάδας αἰώνων οἱ Ἕλληνες, οἱ Χριστιανοί. Ἀλλὰ δὲν νομίζομεν ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἐπιβλαβὲς καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἐθνικῶς; Δὲν ἁρμόζει ἄρα γε ἐνταῦθα, πλειότερον ἢ ἄλλοτε, τὸ τῆς Πολιτείας τοῦ Πλάτωνος; «Εἶδος γὰρ καινὸν Μουσικῆς, μεταβάλλειν εὐλαβητέον, ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύονταρυθαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων».

Διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν Βυζαντινῶν Χορῳδιῶν ὁ Χουρμούζιος, ὁ μόνος κάτοχος καὶ ἐπιζῶν τῶν Βυζαντινῶν Μουσικῶν Μυστηρίων λέγει: «Πέντε ἢ ἓξ (ἢ πλειότεραι) ἐκλεκταὶ φωναί, ἀνδρικαὶ καὶ παιδικαὶ καλῶς ἐξησκημέναι εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν μελῶν, οὐδὲ τοῦ γυναικείου φύλου ἐξαιρουμένου ἐν τῷ ψάλλειν, μετὰ δύο ἰσοκρατῶν, ἰσοκρατούντων ἡσύχως καὶ ἀθορύβως ἐν φωνῇ λίαν περιορισμένῃ, ἀποτελοῦσι καθαρὸν Βυζαντινὸν χορὸν τοῦ ὁποίου ἡ κρᾶσις (ἕνωσις) τῶν διαφόρου ποιότητος φωνῶν ἀποτελεῖ ἁρμονίαν σοβαρὰν, ἀβίαστον καὶ ἱεροπρεπῆ. Τοῦτο εἶναι τὸ Βυζαντινὸν σύστημα καὶ τοῦτο ἱκανοποιεῖ πληρέστατα τὰ σημερινὰ ὦτα εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀνέχωνται πλέον νὰ ἀκούσωσι κανταδες, ἐκτὸς ἐὰν δὲν θέλωσι νὰ διακρίνωσι τὴν διαφορὰν Ἐκκλησίας καὶ καφῳδείων».

Τοῦ Μεγάλου Ἱεροφάντου τοῦ ἐν εὐσεβείᾳ καὶ ἐπιμελείᾳ θαυμαστῇ καὶ πολλῇ τὸ χάρισμα τοῦ Κυρίου ἐκαλλιέργησεν, αὐτοῦ τούτου τοῦ 90τούτιδος πολιοῦ Ἄρχοντος Πρωτοψάλτου τῆς Οἰκουμένης σήμερον, τοῦ Μουσικολογιωτάτου καὶ σοφολογιωτάτου Κου Στυλιανοῦ Χουρμουζίου, ἐμοῦ δὲ ταπεινοῦ αὐτοῦ μαθητοῦ, ἀγήρως ἡ φήμη καὶ Μαθουσάλλεια τὰ ἔτη, κατὰ παράφρασιν τῶν γραφέντων περὶ αὐτοῦ ὑπό τινος φιλομούσου ἐν Ἀμερικῇ.

'Εκείνη.—Σοῦ εἶπε κανεὶς ὅτι εἶσαι ὡραῖος;

'Εκεῖνος.—Ὄχι. Δὲν ἔτυχε νὰ μοῦ τὸ πῇ κανείς.

'Εκείνη.—Τότε δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς σοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα αὐτή!

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον.

'Ο πελάτης.— Ἔχετε τὰς 'Επιστολὰς τοῦ Κοραῆ;

—Ὄχι, κύριε. Τὸ ταχυδρομεῖον εἶναι ἀπέναντι.

'Επαΐτης τῆς ἐποχῆς.

—Ἔχω νὰ σοῦ δώσω ἕνα ἐπαναφορὶ διὰ τὸν χειμῶνα. Εἶναι γερό, ἀλλὰ θέλει καθάρισμα.

'Ο ἐπαίτης.—Δὲν πειράζει, κύριε. Ἔρχομαι νὰ τὸ πάρω ὅταν τὸ καθαρίσετε!

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΠΩΣ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΙ Η "ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ"

('Από τὴν 'Εφημερίδα «ΕΣΤΙΑΝ», 'Αθηνῶν).

'Εθεωρήθη πάντοτε εὐτύχημα, ὅτι εὑρέθησαν ξένοι, πρὸ ἀρκετῶν δεκαετηρίδων —καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ χώρα αὐτὴ ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὸ σκότος τῆς δουλείας— νὰ περισυλλέξουν μέρος τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἕνα ἄλλον πνευματικὸν θησαυρὸν τῆς 'Ελλάδος. Περισσότερον ὅμως θεωρεῖται εὐτύχημα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας αὐτῆς. Τὰς συλλογὰς τοῦ Πάσσωβ καὶ τοῦ Φωριὲλ ἠκολούθησεν ἡ ἔκδοσις καὶ ἄλλων, ἀπὸ ξένους καὶ Ἕλληνας, εἰς τρόπον ὥστε αἱ συλλογαὶ δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ ἀκολούθως λαογραφικοῦ ὑλικοῦ, ν' ἀποτελοῦν βιβλιοθήκην ὁλόκληρον.

'Αλλὰ καὶ μὲ τοὺς τόσους τόμους, δὲν ἐξηντλήθη ἡ ἀνώνυμος αὐτὴ πνευματικὴ προσφορὰ τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ, ἡ χαρακτηριζομένη ἀπὸ παρατηρητικότητα, δροσιά, ἀληθῆ πνευματικὴν διάθεσιν, ἀπὸ ψυχικὴν ὑπεροχήν, ἀπὸ παραστατικὴν διαζωγράφησιν αἰσθημάτων καὶ μορφῶν. Θὰ χρειασθοῦν πολλὰ ἀκόμη χρόνια, πολλὴ ἐργασία καὶ μεθοδικὴ προσπάθεια διὰ νὰ περισυλλεχθῇ ὅλος αὐτὸς ὁ θησαυρός, ποὺ ἀποτελεῖ πολύτιμον 'Ελληνικὸν κεφάλαιον.

Διὰ τοῦτο, θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρήσωμεν μέγα εὐτύχημα, ὅτι καὶ πολλοὶ Ἕλληνες λόγιοι ἐπιδίδονται εἰς τὴν συλλογὴν δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ λαογραφικοῦ ὑλικοῦ καὶ ὅτι δημοσιεύονται περιοδικαὶ ἐκδόσεις, ὅπως τὰ «Ἠπειρωτικὰ Χρονικά», τὰ «Θεσσαλικὰ Χρονικά», τὰ «Θρακικά», τὸ «Θρακικὸν 'Αρχεῖον», τὰ «Ποντιακά», τὰ ὁποῖα ἀποθησαυρίζουν τραγούδια, παραδόσεις, ἤθη, ἔθιμα καὶ διαφυλάσσουν μίαν κληρονομίαν, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ τὴν σημασίαν της καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν.

'Ημποροῦ διάφοροι 'Ελληνικαὶ περιοχαὶ νὰ παρουσιάζωνται μὲ ἄλλα ἢ κάθε μία ἤθη καὶ ἔθιμα, μὲ διαλεκτικὰς διαφοράς, ἀφοῦ ἡ κάθε μία ἀπετέλεσε κάποτε καὶ ἰδιαίτερον Κράτος. Εἰς τὸ βάθος ὅμως εὑρίσκει ὁ μελετητὴς τὰ ἴδια ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ ἴδια τραγούδια μὲ παραλλαγάς, τὸν ἴδιον δηλαδὴ πνευματικὸν δεσμὸν μεταξὺ ὅλων τῶν 'Ελλήνων. Τὸ γνωστότατον δημοτικὸ τραγοῦδι «τοῦ γεφυριοῦ τῆς Ἄρτας», τὸ εὑρίσκει κανεὶς μὲ ἀπείρους παραλλαγὰς ποὺ ἀρχίζουν, ἢ μᾶλλον ἤρχιζαν, ἀπὸ τὸν Πόντον καὶ φθάνουν εἰς κάθε γωνίαν τοῦ 'Ελληνισμοῦ.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς Κρήτης, τὰ ὁποῖα διακρίνει ἐπίσης ζωηρότης αἰσθήματος καὶ καταπληκτικὴ παραστατικότης. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ἡ Μεγαλόνησος, μὲ τὸν ὄγκον τοῦ λαογραφικοῦ ὑλικοῦ, δὲν ἔχει ἀκόμη ὅσον ἔπρεπε μελετηθῇ λαογραφικῶς. Διὰ τοῦτο, πολύτιμος συμβολὴ εἰς τὴν Κρητικὴν λαογραφίαν ἐχαρακτηρίσθη καὶ θὰ χαρακτηρισθῇ ἀπὸ ὅλους, ἡ ἔκδοσις τοῦ πρώτου τόμου «Τῶν Λαογραφικῶν Κρήτης», εἰς τὸν ὁποῖον περιελήφησαν μαντινάδες, ἀπὸ τὴν κ. Μαρίαν Λιουδάκι. Ἡ μαντινάδες εἰς τὴν Κρήτην ἔχουν τὴν μορφὴν τῶν διστίχων ποὺ εἰς διάφορα νησιὰ τῶν Κυκλάδων καὶ εἰς μερικὰ χωριὰ τῆς Χίου, εἴτε τραγουδοῦνται, εἴτε αὐτοσχεδιάζονται μεταξὺ κοριτσιῶν καὶ νέων εἰς ποιητικὰς συναντήσεις.

«Ἡ ἀδρὰ καὶ κάπως γοργὴ ἔκφρασις, τὸ ὀλιγόλογον καὶ περιεκτικὸν τῆς φράσεως, λέγει ἡ κ. Λιουδάκι, καὶ ἡ λεπτὴ ποιητικὴ πνοὴ ποὺ διανθίζουν τὰ ποιητικὰ αὐτὰ δημιουργήματα τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ, ταιριάζουν πιὸ πολὺ στὸν ποιητικό, ἁγνὸ καὶ ἀδιάφθορο χαρακτῆρά του. Καὶ δὲν εἶναι μιᾶς ἐποχῆς μόνον ἡ μαντινάδες αὐτές. 'Εδῶ αἱ λέξεις, ἐκεῖ τὸ περιεχόμενον, ἄλλοῦ ἡ γοργότητα τοῦ στίχου, ἢ τὸ ἄτονο χρῶμά του, ὁ λυρισμὸς συγκρατημένος ἢ ξέχειλος, ἢ μιὰ κουραστικὴ πεζότης, ὅλα αὐτὰ ἀντικαθρεπτίζουν, ποιὸ λίγο, ποιὸ πολύ, καὶ κάποια ξεχωριστὴ ἐποχή, ἀπὸ τὴν πολὺ παλαιὰν ὡς τὴν σημερινήν. Βλέπεις ζωηρὰ τὰ σημάδια τῆς κάθε ἐποχῆς στὶς μαντινάδες αὐτές. 'Εδῶ σὰν νὰ μιλοῦν ἄθελά των γιὰ τοὺς κατακτητὰς ποὺ ἤλθαν καὶ πέρασαν καὶ γιὰ τὴν ἐπίδρασι ποὺ εἶχε στὴν Κρητικὴ ψυχὴ τὸ πέρασμά τους κι' ἄλλοῦ σοῦ φανερώνουν τὴν ἐπίδρασι ποὺ εἶχαν στὴν Κρητικὴ ψυχὴ τὰ πνευματικὰ δημιουργήματα κάθε ἐποχῆς, ἀκόμη καὶ τῆς τωρινῆς. 'Ο μελετητὴς τῶν μαντινάδων εὔκολα θὰ ξεχωρίσῃ ποίαν ἐπίδρασιν εἶχε στὴ λαϊκὴ ψυχὴ ὁ 'Ερωτόκριτος καί, ἀντιστρόφως, πόσα χρωστᾷ ὁ μεγαλόπνευστος Κορνάρος στὴ λαϊκὴ φιλοσοφία.

«'Εκτὸς ἀπὸ τὶς ἐρωτικές, τὶς γνωμικὲς καὶ τὶς ἀστεῖες μαντινάδες, τραγουδοῦνται στὴν Κρήτη μαντινάδες τοῦ γάμου καὶ τοῦ κλήδωνα, καθὼς καὶ νανουρίσματα καὶ μοιρολόγια».

Εἰς τὰ ὀλίγα αὐτὰ λόγια τοῦ προλόγου ἡ κ. Λιουδάκι μᾶς λέγει τί εἶναι τὸ βιβλίον της αὐτό, ἢ μᾶλλον ὁ πρῶτος τόμος τοῦ προαγγελλομένου ὡς πολυτίμου συγγράμματός της. Θὰ ἔπρεπε μόνον νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι πολλὲς γνωμικὲς μαντινάδες, ὅπως καὶ ἐρωτικές, ἔχουν πανελλήνιον χαρακτῆρα, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι: «κατὰ τὸ Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλια του», «κατὰ μάννα, κατὰ κύρη κάνουνε καὶ γυιὸ Ζαφείρη», «μαλαματένιος ἀργαλειὸς καὶ φιλντισένιο χτένι καὶ μιὰ κοπέλλα ἀγγελικὴ ποὺ κάθεται καὶ φαίνει» κ.τ.λ. Αὐτὲς ἴσως ἔπρεπε νὰ μὴ περιληφθοῦν εἰς τὴν ἀξιόλογον συλλογὴν τῆς κ. Λιουδάκι.

'Η ἄλλες ὅμως, ἡ καθαρῶς Κρητικὲς μαντινάδες, ἔχουν μιὰν τόση ζωηρότητα φαντασίας, ποὺ δικαιολογοῦν τὴν κ. Λιουδάκι, ὅταν λέγῃ πώς, κατ' αὐτήν, «κι' ἡ μεγαλείτερες ἰδιοφυΐες δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ σταθοῦν πλάϊ στὸ δημιουργικὸ δαιμόνιο τοῦ λαοῦ καὶ νὰ δώσουν μὲ τρόπο ἁπλὸ καὶ παραστατικό, ὅπως ἐκεῖνος, πνοὴ φιλοσοφικὴ στὰ ἔργα τους». 'Ιδοὺ μερικὲς μαντινάδες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ δικαιολογήσουν τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς κ. Λιουδάκι:

'Ο ἥλιος ἤρριξε φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ κορμί [σου
κι' αὐτὴ στεφάνι γίνηκε χρυσὸ στὴν κε- [φαλή σου.
"Ε, χρυσολαμπαδόκορμη, φεγγαρολαμπι- [ροῦσα,
χρυσοδακτυλιδόστομη κι' ἀνθοδροσομι- [λοῦσα.
Οὐτὸ λουστῆς καὶ χτενιστῆς, τρεῖς ἥλιοι [πᾶν ὁμπρό σου
κι' ἀντιφεγγίδες ρίχνουνε οἱ γι' ἄκρες [τῶν μαλλιῶ σου.
Οὐτὸ σ' ἐγέννα ἡ μάννα σου ἐπαίρναν τὸ [παγώνι,
μὰ πῆρες καμαρόφρυδο ἀποὺ τὸ χελιδόνι.
Μαυροματοῦ, μαυροφρυδοῦ καὶ καστανο- [μαλλοῦσα
οὐτὸ σ' ἐγέννα ἡ μάννα σου ὅλα τὰ δέν- [τρα ἀθοῦσα.

'Αλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ ἐρωτικὰ δίστιχα ποὺ ἔχουν τὴν σφραγῖδα τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς φαντασίας. Τὰ περιπαικτικὰ καὶ εἰρωνικὰ ἔχουν καὶ αὐτὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς λαϊκῆς παρατηρητικότητος καὶ θυμοσοφίας.

'Ιδοὺ μερικά:

Τὴν μύτη σου τὴν ἤθελα, πού 'ναι πολλὰ [μεγάλη
νὰ τηνὲ κάμω δυὸ φελιὰ νὰ στένω τὸ [τσικάλι.
Τὸ μπόϊ σου μιὰ πιθαμὴ κι' ἡ κεφαλή σου [δέκα,
ἀποῦ τὴ γῆς δὲ φαίνεσαι καὶ θέλεις καὶ [γυναῖκα;
Τὸ γάϊδαρό σου νὰ χαρῇς καὶ καλομοίρης [νᾶσαι
στὴν κούτρα ντου τὴν πλουμιστὴ νὰ [στρώνῃς νὰ κοιμᾶσαι.
'Απ' ὅλα τοῦ προσώπου σου ὁ μύτος σου [μ' ἀρέσει
ποῦναι σὰ χαβανόχερο καὶ κρέμεται νὰ [πέσῃ.

Εἰς τὴν συλλογὴν τῆς κ. Λιουδάκι παρατίθενται ἐν καταλείδι καὶ μερικὲς μαντινάδες ποὺ λέγει ὁ τραγουδιστὴς διὰ νὰ πάρῃ ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν νέαν πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται:

—Φιλντιχιοκοκκαλένια μου καὶ νεραντζο- [χειλοῦ μου
Καὶ πέρδικά μου πλουμιστὴ κι' ἐπῆρες [τον τὸ νοῦ μου.
—Ντὰ πέρδικά 'μαι 'γώ;
—Πέρδικαν εἶσαι μάθια μου, μὲ τὰ πε- [τούμενά σου
κι' ἐλάβωσές μου τὴν καρδιὰ μὲ τὰ πει- [σματικά σου.
—Ντὰ πεισματαροῦ 'μαι 'γώ;
—Δὲν εἶσαι σὺ πεισματαροῦ, μὰ 'γὼ τὸ [λόγο λέω
γιατ' ἤκαμες τὰ μάθια μου καὶ μέρα νύ- [χτα κλαίω.

Χ. Α.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

—'Η γυναίκα μου μὲ περιποιεῖται πολύ. Φαντάσου ὅτι μοῦ βγάζει καὶ τὰ παπούτσια μου ἀκόμη τὴν νύκτα!

—Πότε; "Οταν πηγαίνῃς νὰ κοιμηθῇς;

—"Οχι. "Οταν θέλω νὰ πάω στὸ καφενεῖο.

'Ο ἰατρὸς ὑγιεινολόγος καὶ διαιτολόγος γευματίζει εἰς τὸ ἑστιατόριον.

—Τί ἔχετε καλὸ σήμερα ἐρωτᾷ.

Τὸ γκαρσόνι.—Γλῶσσα μοσχαρίσια στιφάδο!

'Ο ἰατρός.—Αὐτὸ ὄχι! Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τρώγῃ κανεὶς ὅ,τι ἦτο εἰς ξένον στόμα!

Τὸ γκαρσόνι.—Τότε νὰ σᾶς φέρω ἕνα αὐγό!

Εἰς τὸ δικαστήριον.

—Διατί ἔκλεψες τὸ ποδήλατο ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο;

'Ο κατηγορούμενος.—Διότι ἐνόμιζα ὅτι ἐκεῖνος ποῦ τοῦ ἀνήκει εἶχεν ἀποθάνῃ!

—Δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν γυιό μου! 'Ακούει πάντοτε τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς ἠλιθίους!

—"Αφησε. Θὰ τοῦ μιλήσω, ἂν θέλῃς, ἐγώ.!

ΑΛΛΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

VULCANIA	'Απρ.	16
SATURNIA	Μαΐου	1
VULCANIA	'Ιουν.	5
SATURNIA	»	19
SATURNIA	»	27

ΜΕΣΩ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

REX	»	27
CONTE DI SAVOIA	Μαρτ.	6
REX	»	19
CONTE DI SAVOIA	'Απρ.	3
REX	»	10
CONTE DI SAVOIA	»	24

ΜΕΣΩ ΕΥΡΩΠΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΑΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΦΑΡΟΣ σᾶς παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του ἐν Νέᾳ Υόρκῃ καὶ ἐν 'Ελλάδι. Μόνον ὁ ΦΑΡΟΣ ἔχει Γραφεῖα ἐν 'Ελλάδι καὶ δύναται νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ὑπευθύνως καὶ σᾶς βοηθεῖ κατὰ τὸν ἐκτελωνισμόν. 'Αποταθῆτε:

Ο ΦΑΡΟΣ 209 W. 33rd St. New York, N.Y.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

SAN ANTONIO, TEXAS

ΔΩΡΕΑ ἐκ $425.00 ΤΗΣ ΓΚΑΠΙΚΗΣ ΣΤΟΑΣ «ΑΔΑΜΟ» ΤΟΥ ΣΑΝ ΑΝΤΩΝΙΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Ἡ ἐνταῦθα δρῶσα Στοὰ «ΑΔΑΜΟ» τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως ΓΚΑΠΑ ἔδωσε καὶ ἐόρτασε τὴν 2αν Ἐτησίαν Χοροεσπερίδα της πρὸς ὄφελος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου τῆς Κοινότητος πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ χρέους αὐτῆς. Οὕτω ἐν διαστήματι ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἡ Στοὰ αὕτη μᾶς παρουσιάζει ἐκπληξεις, καθότι ἐντὸς τοῦ ὀλίγου τούτου χρονικοῦ διαστήματος ὑπεβοήθησε διὰ τὸ χρέος τῆς Ἐκκλησίας μὲ ποσὸν ἄνω τῶν $900.00 συνάμα δὲ καὶ ἀρκετῶν ἄλλων μεγάλων ποσῶν διὰ διαφόρους ἀγαθοεργοὺς σκοπούς. Ἀξίζει κάθε δίκαιος ἔπαινος διὰ τὴν Ἐθνικοθρησκευτικὴν ταύτην Ὀργάνωσιν, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἐμπνευσθέντα μὲ τὴν ἰδεολογίαν ταύτην τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐργάζονται μὲ ἕνα τοιοῦτον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ὠφελετικὴν ἡμῶν ὑπόστασιν.

Τὴν ἄνω Χοροεσπερίδα ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Ἔντιμ. Δήμαρχος τῆς πόλεώς μας μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου του καὶ σχεδὸν ὁλόκληρος ὁ Δικαστικὸς κλάδος τῆς πόλεώς μας, καθὼς καὶ ὁ ἐπὶ τούτῳ προσελθὼν Μέγας Κυβερνήτης τῆς 9ης Περιφερείας τῆς Γκάπας κ. Δ. Γ. Βογιατζῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων ἐπειδὴ εἰργάσθη τόσον σκληρὰ ἐπ' ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα πρὸς σύστασιν τῆς Στοᾶς μας, ἡ ὁποία σήμερον εἶναι τὸ καύχημα τῶν Στοῶν τῆς 9ης Περιφερείας.

Εἰς 1500 ἀναβιβάζουν τὸν ἀριθμὸν τῶν παρευρεθέντων αἱ ἐνταῦθα Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες, αἱ ὁποῖαι ἔγραψαν ἐκτενῶς τὰ τῆς Χοροεσπερίδος, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ Αἴθουσαν τοῦ ἀριστοκρατικοῦ Casino Club.

Ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς κ. Θεόδωρος Νικολάου, ἐργαζόμενος ἀθορύβως, μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ Συμβουλίου του καὶ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς, ἠργάσθησαν μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς των. Πρόεδρος δὲ τῆς ἐπὶ τῆς ἑορτῆς ἐπιτροπῆς ἦτο ὁ κ. Χαράλαμπος Σιαμαντᾶς, ὁ σπνθὴρ οὗτος τῆς Παροικίας μας, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς μεγάλας προσπαθείας ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὅλου ἔργου. Ὑπῆρξε μιὰ βραδυὰ ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ἀξέχαστος εἰς τὴν Παροικίαν μας. Τὸ γενικὸν πρόσταγμα κατεῖχεν ὁ γνωστότατος παρὰ τῷ Ἑλληνισμῷ τῆς Ἀμερικῆς κ. Χαρίλαος Οἰκονομίδης, ὁ πρῶτος Ἄρχων τῆς πρώτης Στοᾶς τῶν Νοτίων Πολιτειῶν «Μάρκος Μπότσαρης» ἐν Houston. Texas, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς ἑσπέρας.

Εἰς τὴν ἐξέδραν παρεκάθησαν ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεώς μας μετὰ τῆς ἐντιμ. Κυρίας του, τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, Δικασταί, Βουλευταί, ὁ ἐγκριτος Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Λεγεῶνος, ὁ Πανσ. Β. Α. Καραχάλιος, ἐφημέριος τῆς Κοινότητος, ὁ Μέγας Κυβερνήτης τῆς 9ης Περιφερείας κ. Βογιατζῆς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, τοὺς ὁποίους κααλλήλως παρουσίαζεν ὁ κ. Οἰκονομίδης, ὁ ὁποῖος ὡμίλησε γιὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ὀργανισμοῦ, συνάμα παρουσιάσας τὸν θαυμάσιον ἐργάτην τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας Κυβερνήτην τῆς 9ης Περιφερείας κ. Δ. Γ. Βογιατζῆν, τὸν ὁποῖον τὰ πλήθη ὑπεδέχθησαν μὲ ἄπειρα χειροκροτήματα.

Συγκινητικωτάτη ἦτο ἡ στιγμὴ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Grand March. προπορευομένου τοῦ Δημάρχου μετὰ τῆς Κυρίας του, (πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Σιαμαντᾶς προσέφερεν ὡραίαν ἀνθοδέσμην) ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μεγάλης Ὀρχήστρας ἠκολούθησαν τὰ ζεύγη καὶ ἡ Αἴθουσα ὑπερεπληρώθη, ἐπηκολούθησε χορὸς καὶ ἡ διασκέδασις παρετάθη μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν. Ἕνα πρᾶγμα διετυπώθη τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο εἶναι ὅτι ἡ Γκάπα ἐπιδεικνύει τὴν ἰδεολογίαν της ἀπέναντι τῆς Ἀμερικανικῆς Κοινωνίας, ἡ ὁποία ὄντως ἀπεθαύμασε τὴν τάξιν καὶ εὐπρέπειαν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς συγκεντρώσεις των.

Τὸ πρόγραμμα καταρτισθὲν παρὰ τοῦ ἀκαμάτου Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς ἦτο ἄριστον, ἐχόρευσαν αἱ γνωσταὶ ἀνὰ τὴν Παροικίαν μας Misses Cath. Thomas and Kay Taylor. ἐτραγούδησεν ὁ καλλίφωνος Α. Neumann. Τὴν μεγαλειτέραν ἔκπληξιν μᾶς παρουσίασεν ἡ Δεσποινὶς Ἀμάντα Γκέτουρα, τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Austin, Texas, ἡ ὁποία μὲ θαυμασίαν τέχνην ἐχόρευσε κλασσικοὺς καὶ ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς χορούς ὡς καὶ Ἰσπανικούς, ἀποσπάσασα παταγώδη χειροκροτήματα ἀπάντων τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ παρευρισκομένων. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ Εἰσηγητὴς κ. Οἰκονομίδης προσέφερε παράσημον ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς πρὸς τὸν κ. Παναγ. Δάρειον, μέλος τῆς Στοᾶς, τὸν ὁποῖον προσεφώνησε καταλλήλως διὰ τὴν ἀνδρείαν του, τὴν ὁποίαν ἔδειξε, σώσας ἓν 10ετὲς παιδίον ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ.

Ἐπίσης εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων ὅλοι οἱ ἐκ τῶν περιχώρων παρευρεθέντες Ἕλληνες, ἤτοι ἐκ Houston, Corpus Christi, Austin, Victoria, e.t.c.

Ἐπιτροπαὶ τῆς Ἐσπερίδος: Ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς, κ. Α. Πράττης, Κυρία Μ. Μανούση, Κυρία Α. Ἀθανασοπούλου. Ἐπὶ τῆς τάξεως, Παναγιώτης Δάρειος, Ἐπὶ τῶν Εἰσιτηρίων, Δ. Ἀποστολόπουλος. Ἐπὶ τῶν ἀνθέων, Δίδες Β. Τράπαλη, Μ. Τράπαλη, Αἰκατερίνη Μελέτη, Ἐλισσάβετ Ἀποστολοπούλου. Ἐπὶ τῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν, Δημήτριος Θερμιώτης, Βασίλειος Παναγιωτάκος, Δημήτριος Ζέλιος, ὁ Grand March Director Alfred Rhode. Orchestra Conductor, Ernst Hauser.

Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

SALT LAKE CITY, UTAH

Κατὰ κανόνα τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῶν χειμερινῶν συγκεντρώσεων δίδουν αἱ Στοαὶ τῆς Γκάπα «Ὄλυμπος», «Σαπφὼ» καὶ «Δήμητρα». Οὕτω ἡ πρώτη συγκέντρωσις τῆς παροικίας μας ἐδόθη ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Στοῶν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη τῇ προσκλήσει μας καὶ ὁ ἀγαπητός μας Μέγας Ἐπόπτης καὶ Ἔφορος τοῦ Ἐφηβικοῦ Ὀργανισμοῦ κ. Στυλιανὸς Σαγόπουλος.

Εἰς ὡραίαν καὶ διαφωτιστικὴν ὁμιλίαν του πρὸς τοὺς παρευρεθέντας ἐν τῇ ἑορτῇ μας, ὁ κ. Σταγόπουλος ἐξήγησεν ὅτι ἡ Ὀργάνωσίς μας ἔστρεψεν ὅλην τὴν προσοχήν της πρὸς τὴν Νέαν Γενεάν, ἵνα αὕτη διατηρήσῃ καὶ μεταδώσῃ τὰ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη. Συνέστησε δὲ ὅπως ὄχι μόνον κάθε μέλος τῆς Ὀργανώσεως, ἀλλὰ καὶ κάθε Ἕλλην, ὑποβοηθήσῃ τὸ βαρὺ ἔργον τῆς Ὀργανώσεως.

Ἐπίσης ὡμίλησε καὶ ἡ κ. Βιργινία Π. Λάτση, τέως Ἱέρεια τῆς Στοᾶς «Ἑστία» τοῦ Σικάγου, συστήσασα ἐμμονὴν εἰς τὰ ἀγνὰ ἰδεώδη Ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα.

Ἡ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων «Δήμητρα» Δὶς Παναγ. Γ. Ζησημοπούλου ἐδήλωσεν ὅτι αἱ Νεαραὶ Ἑλληνίδες ἐργάζονται μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὡς πρῶτον των μέλημα ἔθεσαν νὰ περιλάβουν εἰς τὴν Στοάν των ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας τῶν δεσποινίδων τῆς παροικίας. Οὕτω ἐμήνσαν προσφάτως τὰς ἑξῆς Νεαρὰς Ἑλληνίδας: Ἑλένην Λατσουμάνη, Κοῦλαν Δημητροπούλου ἡ Strike. Λούλαν Τζιτζικάκη, Αἰκατερίνην Ζαχαρογιάννη, Γεωργίαν Μάστορη, Αἰκατερ. Σπ. Λίγδα, Στέλλαν Παντελάκη καὶ Ἑλένην Σπ. Κουνάλη.

Ἐπίσης ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸ ἀκροατήριον ὅτι τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀναπαραστήσουν ἀπὸ σκηνῆς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ πνεῦμα προοδευτικὸν ὡμίλησεν ἡ Ἱέρεια τῆς Στοᾶς «Σαπφὼ» κ. Β. Βασιλακοπούλου καὶ ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Ὄλυμπος» κ. Κ. Καπετανόπουλος.

Ἐν τῇ παρούσῃ ἀνταποκρίσει ἐπιθυμῶ ἐπίσης νὰ ἀνακοινώσω ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει μας Ἀρκάδες τὴν 13ην Δεκεμβρίου ἐτέλεσαν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου συμπατριώτου των Ἀλεξάνδρου Παναναστασίου.

ΑΠΟΣΤ. ΜΠΟΡΟΒΙΛΟΣ

DAYTON, OHIO

Μὲ ἐπιβλητικότητα καὶ τάξιν ἀσυνήθη ἐτελέσθησαν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ ἐν μέσῳ πολυπληθῶν συγγενῶν καὶ φίλων, οἱ γάμοι τοῦ λαμπροῦ νέου κ. Ἀντωνίου Πάλλα μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ καλλιμόρφου Δίδος Ἑλένης Μανάθη. Τὸ μυστήριον ηὐλόγησεν ὁ Αἰδ. Ἰωάν. Βουρνάκης, τοὺς δὲ νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ εὐκατάστατος ἐκ Κολόμπος, Ὀχάϊο κ. Ἀλέξ. Πληζῆς. Παράνυμφοι παρέστησαν αἱ ἀδελφαὶ τῆς νύμφης Βασιλικὴ καὶ Θεοδοσοῦλα ὡς καὶ ἡ Εἰρήνη Πληζῆ.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου ἡ γαμήλιος πομπὴ κατῆλθε εἰς τὴν αἴθουσαν Raun Hall. ὅπου ἐγένετο ἡ δεξίωσις ἐκ μέρους τῶν φίλων τοῦ πατρὸς καὶ ἐκεῖ προσεφέρθησαν φαγητὰ καὶ ἠδύποτα ἐν ἀφθονίᾳ.

Πολυόργανος μουσικὴ τοῦ γνωστοῦ μουσικοῦ Σμυρλῆ προσκληθεῖσα ἐπίτηδες ἐκ Σικάγου ἀνέκρουε τὰ γαμήλια ἄσματα κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς Πατρίδος.

Ἡ διασκέδασις διήρκεσεν ἐπὶ σχεδὸν 24ωρον, μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀπερίγραπτον. Εἰς τὴν παροικίαν μας θὰ παραμείνῃ ἀλησμόνητος ἡ διασκέδασις αὐτή, διότι ἐδόθη ἐνκαιρίᾳ εἰς ὅλους νὰ χορεύσουν Ἑλληνικοὺς καὶ Ἀμερικανικοὺς χορούς, ἐνῷ ἡ τάξις καὶ ἡ εὐπρέπεια ἦσαν ὑποδειγματικαί.

Βαρύτιμα δῶρα προσεφέρθησαν εἰς τὴν νύμφην ἐκ μέρους συγγενῶν καὶ φίλων.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

MASON CITY, IOWA

Τὴν Κυριακήν, 13ην Δεκεμβρίου, αἱ Στοαὶ τῆς πόλεώς μας «Ἀχιλλεὺς» καὶ «Νίκη», ἑώρτασαν μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεως τῆς κραταιᾶς μας Ὀργανώσεως, μὲ λαμπρὸν πρόγραμμα.

Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐψάλη δοξολογία μετ' ἀρτοκλασίας.

Τὴν 3ην μ. μ. ἐπαίχθη τὸ δρᾶμα «Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος» μὲ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν. Ἡ αἴθουσα τοῦ McKinley School ἔνθα ἐπαίχθη τὸ δρᾶμα, ἦτο κατάμεστος κόσμου. Σύσσωμος ἡ παροικία παρηκολούθησε τὴν παράστασιν καὶ ἐχειροκρότει τὰς εὐγενεῖς Ἑστιάδας καὶ τοὺς λαμπροὺς νέους, οἵτινες ὑπεδύθησαν τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἦτοι τὰς Κας Ἀθηνᾶν Ἐπ. Πετεινάκη, Μαρίαν Στ. Ζαχαριάδου, Μαρίαν Ν. Μπακριτζῆ, Δίδας Κατίναν Ἰω. Καραμπατσόλη, Γεωργίαν Δ. Ζάνιου, Λουκίαν Δ. Ζάνιου, Χαρίκλειαν Α. Παπαγεωργίου καὶ Θεοδώραν Καβάγια καὶ Κους Ἰωάννην Στ. Ζάνιον καὶ Νικόλαον Ἰω. Καραμπατσόλην.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐκκλησίας μας προσεφέρθησαν σάντγουϊτσες καὶ ἀναψυκτικά, μεθ' ὃ ἐπηκολούθησε χορὸς διαρκέσας πέραν τοῦ μεσονυκτίου καὶ οὕτω ἔληξε μία ὡραία ἑορτή, ἥτις θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὴν παροικίαν μας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΡΙΑ

PORTSMOUTH, N. H.

Τὴν 10ην Ἰανουαρίου διερχόμενος τῆς παροικίας μας ὁ Μ. Διδάσκαλος τῆς Gapa κ. Ἡρ. Παπαμανώλης ἐπεσκέφθη τὴν αἴθουσαν τῆς Στοᾶς μας καὶ κατόπιν ὡραίας εἰσηγήσεως ἐκ μέρους τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Τμήματος κ. Γιακακέλλη, ὡμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τὴν γυναικείαν καὶ τὴν Ἀνδρικὴν Στοάν, ἐκθέσας τοὺς ἐθνικοὺς σκοποὺς τῆς Gapa, συστήσας θερμὴν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῶν Gapans πρὸς τὰ Κοινοτικὰ ἱδρύματα καὶ ὑποδείξας ὅτι καθῆκον ὅλων τῶν Στοῶν τῆς Ὀργανώσεως εἶναι ν' ἀντιπροσωπευθοῦν κατὰ τὸ Συνέδριον τῆς Gapa τὸ ὁποῖον θὰ συγκροτηθῇ ἐν Βαλτιμόρῃ. Ὁ λόγος τοῦ Μ. Διδασκάλου ἐσκόρπισεν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν του, καὶ ὡς ἐδήλωσαν πρὸς αὐτὸν τόσον ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς ὅσον καὶ ἡ Ἱέρεια τῆς Γυναικείας Στοᾶς μετὰ πλείονος ζήλου θὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν Τμημάτων τῆς Ὀργανώσεως. Τὸν Μ. Διδάσκαλον ἐφιλοξένησαν οἱ ἀκραιφνεῖς Gapans κ. Κοσούλης καὶ Σκλήρος.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

MC KEESPORT, PA.

Εἶχον συνέλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας τὴν 8ην Νοεμβρίου οἱ Πρόεδροι καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Στοῶν τῆς Περιφερείας μας ἵνα ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Μ. Κυβερνήτου μας συσκεφθοῦν ἐπὶ τοῦ ἐπικειμένου Συνεδρίου τῆς Βαλτιμόρης. Μεταξὺ ἄλλων συνεζητήθη καὶ τὸ ζήτημα τῆς Ἀσφαλείας ἀπὸ διαφόρους ἀπόψεις. Ἡ ἰδική μου γνώμη εἶναι ὅπως ἡ ἀσφάλεια γίνῃ ὑποχρεωτικὴ δι' ὅλα τὰ μέλη καὶ ἑκάστη Στοὰ νὰ εἰσπράττῃ κατὰ μῆνα 25 σέντσια ἀπὸ κάθε ἀδελφόν, σύμφωνα μὲ τὸ σύστημα τῶν Ἀμερικανικῶν σωματείων.

Εἶναι λυπηρὸν νὰ ἔχωμεν Ὀργάνωσιν καὶ νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν αὕτη νὰ βοηθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν μελῶν της. Τοὐναντίον φρονῶ ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείος ἔδει νὰ ἦτο 500 Δολλ. ἀντὶ 200 καὶ νὰ πληρώνῃ ἕκαστος μηνιαίως 50 σέντσια.

Εἰς τὴν Στοάν μας ἀπεφασίσαμεν ὅπως τὰ ἀσφάλιστρα εἰσπράττονται ὡς ἀναφέρω ἄνωθι καὶ προτρέπω ὅλας τὰς Στοὰς νὰ λάβουν παρομοίας ἀποφάσεις, ἵνα ἡ ἀσφάλειά μας τεθῇ ἀμέσως εἰς ἐφαρμογήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ, Πρόεδρος Στοᾶς «Ἀθηνᾶ», Ἀριθ. 4.

READING, PA.

Πρὸς τὴν Ἐκδοτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπας»,
Ἀδελφοί,

Διὰ πρώτην φορὰν μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία μὲ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς μου, νὰ χαράξω ὀλίγας γραμμὰς καὶ νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπας», τὸ ὁποῖον παρακολουθῶ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἐκλεκτὴ ὕλη του.

Μετ' ἀδελφικῶν χαιρετισμῶν,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΣΑΠΟΥΝΑ
Βοηθὸς Ἱέρεια τῆς Στοᾶς «Κλειώ».

SALT LAKE CITY, UTAH

Τὴν 20ὴν π. Δεκεμβρίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐκκλησίας μας ἐδόθη ὑπὸ τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων μας τῆς Στοᾶς «Δήμητρα» ἡ ἀναπαράστασις τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἥτις εἶχε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν.

Αἱ νεαραὶ Ἑλληνίδες μας ἐμπνευσμέναι μὲ τὸν ἐθνισμόν των καὶ διδαχθεῖσαι ὅτι ὀφείλουν νὰ ἀκολουθήσουν τὰ βήματα τῶν Ἑλληνίδων μητέρων των, εἶχον τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἀποδείξουν εἰς ὅλην τὴν ὁμογένειαν ὅτι πράγματι εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἀντάξιαι Ἑλληνίδες. Ἡ ἀναπαράστασις τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἔγινεν ἀφορμὴ ἵνα γνωρίσουν οἱ ὁμογενεῖς τί θησαυρὸν κατέχει ἡ ἀθάνατος ράτσα μας.

Χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων, μόνον λέγομεν ὅτι ὅλαι ἔδειξαν ἀφοσίωσιν καὶ σεβασμὸν διὰ τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ὑπεδύθησαν.

Τὸ δρᾶμα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐδόθη εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει μας West High School, κατὰ τὸ ὁποῖον μετέβησαν ἀρκετοὶ ὁμογενεῖς, ἀλλὰ ὁμολογοῦν ὅτι τὴν ἐπιτυχίαν τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων μας δὲν τὴν εἶχον καὶ ἐκεῖναι ἐκ τῶν Ἀμερικανικῶν ὁμάδων αἵτινες εἶχον καλλίτερα μέσα.

Κατὰ τὰς ἑορτὰς οἱ ὁμογενεῖς ἀθρόοι προσῆλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κοινότητος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, δίδοντες τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὰ τέκνα των.

Αἱ Στοαὶ τῆς περιφερείας μας «Ὄλυμπος», «Σαπφὼ» καὶ «Δήμητρα» εὔχονται πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ὀργανώσεως, ὅπως τὸ νέον ἔτος ἀποβῇ αἴσιον καὶ μεστὸν παντὸς ἀγαθοῦ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

PROVIDENCE, R. I.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς «Πανελληνικὸς» Ἀριθ. 43 τοῦ Providence, R. I. εἶναι: Πρόεδρος Εἰρήνη Στεργίου, Ἀντιπρόεδρος Βασιλικὴ Χούπη, Γραμματεὺς Ἄννα Χ. Γούναρη, Ταμίας Μαρία Καλογερᾶ. Σύμβουλοι: Εὐαγγελία Γούναρη, Ἀγγελικὴ Ρουβέλα, Κωνσταντίνα Στεργίου, Εὐφροσύνη Καββᾶ, Εἰρήνη Γεωργαντῆ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Μ. ΣΤΟΑΣ

Μόλις μᾶς ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Στοᾶς «Θεοφάνεια» εἰς Τάρπον Σπρίγκς, ἀδ. Γεωργίου 'Αναστασίου, ἡ εὐχάριστος εἴδησις τῆς ἱδρύσεως ἐν τῇ πόλει των Γυναικείας Στοᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Δωδεκάνησος», 'Αριθ. 80. 'Η ἐγκατάστασις τῆς Νέας Στοᾶς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μ. Κυβερνήτου τῆς Νέας 'Αγγλίας, ἀδ. Βασιλ. Πάττερσον, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ ἀδ. Γ. 'Αναστασίου. Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἀνακοινώσωμεν τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς. ('Εκ τοῦ Γραφείου τῆς Μ. Στοᾶς).

PROVIDENCE, R. I.

Γκαπικὴ κίνησις.

"Οπως κατ' ἔτος, οὕτω καὶ ἐφέτος οἱ Γκάπανς τῆς πόλεώς μας ἐώρτασαν τὴν παραμονὴν τοῦ Νέου Ἔτους καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτὸ μὲ χοροὺς καὶ γλέντια. Ἡ αἴθουσα τῶν Γκαπικῶν Στοῶν εἶχε πληρωθῆ ἀπὸ ἑνωρὶς ἐκ Γκάπανς τῶν τριῶν ἐνταῦθα Γκαπικῶν Στοῶν καὶ τῶν οἰκογενειακῶν των φίλων, οἵτινες προσῆλθον νὰ συνδιασκεδάσουν καὶ συνεορτάσουν μὲ τὴν Γκαπικὴν οἰκογένειαν τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου ἔτους 1937.

Τὸ «γλέντι» ὑπῆρξεν 'Ελληνικώτατον. "Ελληνες ὀργανοπαῖκται ἔπαιξαν 'Ελληνικοὺς χορούς, ἐνῷ ὁ κόσμος —ἀνεξαρτήτως γένους καὶ ἡλικίας— ἐχόρευον μετὰ χάριτος περισσῆς, ποὺ μᾶς ὑπενθύμιζον τὰς ἑορτὰς καὶ διασκεδάσεις τῆς πατρίδος μας. Εἰς τοὺς χοροὺς δὲν παρέλειψαν νὰ λάβουν μέρος καὶ αἱ νεάνιδες τῆς Γκάπας, αἱ ὁποῖαι ἐχόρευον ρυθμικώτατα ὡς τέλειαι 'Ελληνίδες.

Κατὰ τὸ διάλειμμα προσεφέρθησαν εἰς τοὺς ἑορταστὰς Sandwiches καὶ ζῦθος.

Τὴν 12ην μεσονύκτιον ὥραν, ἔσβυσαν τὰ φῶτα ἐπὶ ἓν λεπτόν, καὶ ὅταν ἤναψαν πάλιν αἱ Νεάνδες τῆς Γκάπας ἤρξαντο ψάλλουσαι τὸ «'Αρχιμηνιά, 'Αρχιχρονιά», ἐνῷ οἱ παρεστῶτες ηὔχοντο ἀλλήλοις «μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὸ νέον ἔτος 1937».

Οὕτως ἔληξε τὸ γλέντι. Γλέντι Γκαπικώτατον.

Αἱ Γκαπικαὶ ἐνταῦθα Στοαὶ «Κανάρης» ἀριθ. 49 καὶ «'Ηλέκτρα» ἀριθ. 31 ἐξέλεξαν τὰ νέα των Διοικ. Συμβούλια, ἅτινα ἀπηρτίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Στοὰ «Κανάρης»: Δημάκης Δρακόπουλος "Αρχων, Νεοκλῆς Καρᾶς Βοηθὸς "Αρχων, Κωνσταντῖνος Παπαφωτίου Γραμματεύς, Παναγιώτης Στεργίου Ταμίας. Σύμβουλοι: Κυριακούλης Λουκᾶκος, Δημήτριος Τσικνιαδόπουλος, Χαράλαμπος Γούναρης, 'Ιωάννης Σαμοθράκης καὶ Νικόλαος Μερέντης.

Στοὰ «'Ηλέκτρα»: Κα Σοφία Παπαφωτίου 'Ιέρεια, Κα Παρασκευὴ Ν. Λαζαράκη Βοηθὸς 'Ιέρεια, Κα Γεωργία Α. Καβᾶ Γραμματεύς, Κα 'Αναστασία Γ. Παπαντωνίου Ταμίας. Σύμβουλοι: Κα Μελπομένη Α. Στασινοπούλου, Κα Κλεονίκη Κ. Κουρμπέτη, Κα Μαρία Π. Μαρσέλη, Κα Ἑλένη Θ. Καραμπέτιαν καὶ Κα Σταυρούλα Π. Παναγιωτοπούλου.

Πεποίθαμεν ὅτι αἱ Στοαὶ τῆς πόλεώς μας μὲ τὰ νέα των Διοικητ. Συμβούλια θὰ παρουσιάσουν ἐντονωτέραν δρᾶσιν καὶ ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ θὰ ἐπιδείξουν μεγαλυτέραν δημιουργικὴν ἐργασίαν.

'Αφίχθη εἰς τὴν πόλιν μας ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Νέαν 'Αγγλίαν περιοδείας του, ὁ Μέγας Διδάσκαλος τῆς Γκάπα κ. Ἡρ. Παπαμανώλης, τὸν ὁποῖον μετὰ χαρᾶς ὑπεδέχθησαν οἱ Γκάπανς ὡς καὶ ἅπασα ἡ ὁμογένεια. 'Ο κ. Παπαμανώλης ὡμίλησεν ἐν ἐκτάκτῳ συνεδριάσει τῶν Γκαπικῶν Στοῶν μας, εἰς ἣν παρευρέθησαν πολλὰ μέλη, μολονότι δὲν μᾶς ἐδόθη ἀρκετὸς χρόνος ὅπως εἰδοποιήσωμεν ἐγκαίρως πάντα τὰ μέλη.

'Ο λόγος τοῦ κ. Παπαμανώλη δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς συνήθεις. Πλουσιώτατος εἰς πατριωτικὰ αἰσθήματα καὶ πατριωτικοὺς ἐνθουσιασμούς, συμβουλὰς καὶ παραινέσεις, δημιουργικώτατος καὶ ἀριστουργηματικός.

Δὲν ὡμίλει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δεῖνα ἢ ὁ τάδε ρήτωρ. 'Ωμίλει ἡ 'Ελληνικὴ ψυχή, ἀφίνουσα ὅλον της τὸ πατριωτικὸν αἴσθημα, τοὺς ἐνθουσιασμούς της, τὴν πίστιν της εἰς τὰ Φυλετικὰ 'Ιδεώδη, τὸν πόνον της νὰ ἐκχειλίζῃ, συμπαρασύρουσα καὶ τοὺς ἀκροατὰς εἴς τε τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ τὰς συγκινήσεις. Τοιοῦτοι ὁμιληταὶ εἶναι ὀλίγιστοι μεταξὺ τοῦ 'Αμερικανικοῦ 'Ελληνισμοῦ καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀνεκτίμητοι. Ἡ 'Οργάνωσις Γκάπα τιμήσασα τὸν κ. Ἡρ. Παπαμανώλην μὲ τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου, ἔπραξεν ἄριστα, διότι πραγματικῶς εἶναι Μέγας Διδάσκαλος ὁ κ. Παπαμανώλης.

'Ωσαύτως ὁ κ. Παπαμανώλης ὡμίλησε καὶ ἐν τῇ Κοινοτικῇ μας Ἐκκλησίᾳ εἰς τὸ τέλος τῆς Κυριακῆς Λειτουργίας. Ἡ ἐκκλησία ἦτο ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένη ὁμογενοῦς κόσμου, σπεύσαντος νὰ ἐνωτισθῇ τῶν πατριωτικῶν λόγων τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου, πολλοὶ δὲ ἐθεάθησαν δακρύοντες ἐκ συγκινήσεως.

"Απαντες ἔμειναν κατενθουσιασμένοι καὶ ἐπὶ πολὺ —πεποίθαμεν— θὰ ἐνθυμοῦνται τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους τοῦ κ. Παπαμανώλη.

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

DOVER, N. H.

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἡ Γυναικεία καὶ ἡ 'Ανδρικὴ Στοὰ τῆς παροικίας μας ἐδεξιώθη τὸν Μέγαν Διδάσκαλον τῆς Gapa κ. Ἡρ. Παπαμανώλην, ὅστις μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Σχολείου, παρουσίᾳ τῶν μελῶν τῆς Γυναικείας Στοᾶς καὶ τῆς ἀνδρικῆς τοιαύτης, τοῦ 'Ιερέως τῆς Κοινότητος, τοῦ Βοηθοῦ Κυβερνήτου κ. Μανωλιοῦ, τοῦ "Αρχοντος τῆς Στοᾶς κ. 'Ηλ. Περουτσάτου καὶ πολλῶν ὁμογενῶν, ὡμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ναοῦ, ἐξάρας τοὺς σκοποὺς τῆς 'Οργανώσεως καὶ τονίσας ὅτι αἱ 'Οργανώσεις πρέπει νὰ ἔρχωνται βοηθοὶ εἰς τὰ Κοινοτικὰ ἱδρύματα, ἐὰν ὄντως θέλωμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν θρησκευτικὴν καὶ φυλετικὴν ἡμῶν ὀντότητα ἐν 'Αμερικῇ. 'Ο κ. Παπαμανώλης ἀνέπτυξε τὸ πῶς θέλει τὴν 'Ελληνίδα μητέρα καὶ τὸν "Ελληνα πατέρα ἡ 'Εκκλησία, ἡ Πατρὶς καὶ ἡ Gapa, ἐτόνισε τὴν συμβολὴν τῶν Γυναικείων Στοῶν τῆς 'Οργανώσεως διὰ τὴν 'Εθνικοθρησκευτικὴν ἀνάπτυξιν τῆς νέας γενεᾶς, καὶ συνέστησεν ὅπως ἀδελφικῶς συνεργάζωνται ὅλα τὰ Σωματεῖα μὲ τὴν αἰωνόβιον καὶ 'Ιερὰν 'Οργάνωσιν ἡ ὁποία καλεῖται 'Ελληνικὴ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία. Τὸν Μ. Διδάσκαλον συνεχάρη διὰ θερμῶν ἐκφράσεων ὁ 'Ιερεὺς τῆς Κοινότητος καὶ ὁ Βοηθὸς Κυβερνήτης κ. Μανωλιός, ηὐχαρίστησαν δὲ διὰ χειραψίας πάντες οἱ κατὰ τὴν διάλειξίν του παρευρεθέντες.

ANN ARBOR, MICH.

'Αδελφὲ Μ. Γραμματεῦ,

'Εσωκλείστως λαμβάνετε μίαν ἐπιταγὴν ἐξ ἑνὸς δολλαρίου ($1.00) δι' ἐτησίαν συνδρομὴν τοῦ «Βήματος» εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν. Ἡ διεύθυνσις αὐτὴ εἶναι διὰ τοὺς λεπροὺς τῆς Κρήτης, οἱ ὁποῖοι ἀπέστειλαν μήνυμα ἐξ 'Ελλάδος διὰ τῆς δεσποινίδος Μαχαίρα ἡ ὁποία τοὺς ἐπεσκέφθη. Τὸ μήνυμά των αὐτὸ εἶναι τὸ ἑξῆς: «Νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν 'Οργάνωσίν σας Γκάπα νὰ μᾶς στέλλουν ἐφημερίδας, περιοδικὰ καὶ βιβλία διὰ νὰ διαβάζωμε εἰς τὴν μοναξιάν μας».

'Αδελφὲ Μ. Γραμματεῦ, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ δημοσιεύσητε αὐτὸ τὸ μήνυμα μὲ τὴν διεύθυνσίν των, ὥστε ὅλαι αἱ Στοαὶ τῆς 'Οργανώσεώς μας νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν ποὺ ἔρχεται τόσον ὀλιγὸν ἀπὸ μακρυά. Ἴσως ἀνακουφίσωμεν κάπως τὴν δυστυχίαν των. Μὲ ἐκτίμησιν,

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΥΣΟΥΡΕΛΗ
Γραμματεὺς
Κον Φαλκονάκιν, Διευθυντὴν τῶν ἀσθενῶν τῆς νήσου Σπιναλόγγα, "Αγιος Νικόλαος, Νῆσος Πλάκα, Εἰς Κρήτην, Greece.

* * *

Γενομένων τῶν ἐκλογῶν τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς μας κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τοῦ Δεκεμβρίου, ἐξελέγησαν αἱ ἑξῆς ἀδελφαί: Κατίνα Κ. Κόκολη Πρόεδρος, Φωτίκα Δ. Γεωργίου 'Αντιπρόεδρος, 'Αφροδίτη Α. Μαλανδράκη Ταμίας, Μαρίκα Α. Κουσουρέλη Γραμματεύς. Καὶ Σύμβουλοι 'Αδαμαντία Χ. Κοκκινάκη, Βασιλικὴ Κ. Βερέμη, Ἑλένη Θ. Γάγαλη, Bertha Rosenthal, Σταυρούλα Κ. Γκόση.

Τὴν Κυριακήν, 3ην 'Ιανουαρίου 1937, ἑωρτάσθη ἡ ἑορτὴ τῆς Βασιλόπιττας. Ἡ ἐπιτροπὴ εἶχε καταρτίσῃ πλουσιώτατον πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον προηγήθη τῆς Βασιλόπιττας. Εἰς τὸ τέλος οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ 'Ελληνικοῦ σχολείου ἔπαιξαν τὸ δρᾶμα «'Η Φωτιὰ καθαρίζει τὸ Χρυσάφι», διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ 'Ιερατικοῦ μας προϊσταμένου, Μαρίκας Κοντολέων. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ δράματος ἦτο πλήρης. Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθῶσιν ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ μας «"Αγιος Νικόλαος».

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΡΙΑ

SPRINGFIELD, MASS.

Οἱ πιστεύοντες ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει ἕνα ἀνώτερον σκοπόν, οἱ ζῶντες ὄχι διὰ τὴν τέρψιν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀτομικὴν ἀπόλαυσιν, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ προσπαθοῦν νὰ φέρουν τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ὄχι οἱ ἀπαθεῖς καὶ φίλαυτοι, ποὺ σκέπτονται μόνον τὰ ἀτομικά των συμφέροντα. Ἐκεῖνοι δὲν προσφέρουν τίποτε τὸ ἀνορθωτικόν. "Εκαστος κατὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐποχὴν πρέπει νὰ χαίρῃ καὶ νὰ ἀγαλλιᾷ ζῶν ἐν μέσῳ χριστιανικοῦ περιβάλλοντος καὶ χριστιανικῆς ὁμορφιᾶς καὶ νὰ ἀγάλλεται πολὺ περισσότερον ὅπου εὑρίσκεται ἐν μέσῳ τῆς νέας Γενεᾶς καὶ τῆς σκορπᾷ τὸν 'Ελληνικὸν Χριστιανισμόν. 'Εν τῇ αἰθούσῃ τῆς Στοᾶς μας οἱ 'Ελληνόπαιδες μὲ μεγάλην χαρὰν παρηκολούθουν τὴν τελετὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Λυτρωτοῦ, τοῦ ἱερέως τῆς Κοινότητος αἰδ. Χρυσ. Νανοπούλου ψάλλοντος τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ. Τὴν προσευχὴν τοῦ ἱερέως ἠκολούθησεν ἡ Νέα Γενεά μας ψάλλουσα τὰ Κάλαντα ἐν βαθείᾳ συγκινήσει τῶν παρευρισκομένων. Πόσον εὐτυχεῖς ὑπῆρξαν οἱ παρευρεθέντες Γονεῖς εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν 3 ἡνωμ.Στοῶν τῆς Gapa βλέποντες τὰ τέκνα των ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ νὰ ἀκολουθοῦν τὰ διδάγματα τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ. Καὶ θὰ εἶναι εὐτυχῆ τὰ ἐν 'Αμερικῇ τέκνα τῶν 'Ελλήνων, ἐὰν ἀναμμνησκόμενα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ θρησκείας τῶν Πατέρων των ἀπολαύσουν τὸ φῶς τῆς 'Αγάπης, τῆς 'Ελπίδος, τῆς 'Υπομονῆς, τῆς Καρτερίας καὶ ὅλων τῶν χριστιανικῶν 'Αρετῶν. 'Εὰν θέλῃς νὰ ζήσῃς ζωὴν εὐτυχῆ, "Ελλην τῆς 'Αμερικῆς, δημιούργησε καλήν, πειθαρχικήν, 'Ελληνοπρεπῆ καὶ χριστιανικῶς κατηρτισμένην Οἰκογένειαν, δίδε σὺ ὁ Γονεὺς τὸ καλὸ παράδειγμα εἰς τὰ τέκνα σου ἵνα διδαχθοῦν καὶ αὐτὰ καὶ σὲ μιμηθοῦν. Πολλὰ παιδιά, 'Ελληνόπουλα τῆς πόλεώς μας ἔμαθαν ὅτι ἡ 'Εθνικοθρησκευτικὴ 'Οργάνωσις Γκάπα ὡς σκοπόν της ἔχει τὴν διδαχήν, τὴν μόρφωσιν, τὴν τέρψιν τῶν ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνοπαίδων, καὶ ἔτρεψαν πολλὰ ἐξ αὐτῶν νὰ καταταχθοῦν εἰς τὸ Τάγμα τῶν 'Εφήβων. Αἱ τρεῖς Στοαὶ ἡνωμένοι, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων προσέφεραν πάμπολλα δῶρα εἰς τὰ 'Ελληνόπουλα τῆς πόλεώς μας. Ἡ τελετὴ ἐγειναν ἐν μέσῳ μεγάλης κοσμοπλημμύρας. Τὰ πάντα ἐπέβλεπεν ὁ "Αρχων ἀδελφὸς Δημ. Παπαϊωάννου, ἀκούραστος πάντοτε, μετὰ τῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς καὶ τοῦ ἀκουράστου "Αρχοντος Βοηθοῦ Σωτηρίου Θεοδωρακοπούλου καὶ ἀδελ. Γεωργίου 'Ανδρικοπούλου, οἱ ὁποῖοι μᾶς κατευχαρίστησαν μὲ τὸν στολισμὸν τοῦ Δένδρου καὶ τῆς αἰθούσης.

Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῶν ἐνταῦθα τριῶν Στοῶν πρὸς ἀνάδειξιν νέων ἀξιωματούχων, ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς:

'Ανδρῶν "Daniel Webster" Lodge 117: "Αρχων Δημ. Παπαϊωάννου, Βοηθὸς Σωτὴρ. Θεοδωρακόπουλος, Γραμματεὺς Παναγ. Ροζανίτης, Ταμίας Χριστ. Φιλιππόπουλος, Τελετάρχης Δημ. Δημητρακόπουλος, 'Ιερεὺς Βασίλ. Πέτρου. Σύμβουλοι: Γ. 'Ανδρικόπουλος, Χρ. Τάμπασης, Θ. Στεφόπουλος, 'Ηλ. Πανάρετος.

Στοὰ 'Εστιάδων «'Αγία Σοφία»: 'Ιέρεια Κα Νικολέτα Γ. Χρυσαφίδη, Βοηθὸς Κα Μαρία Ν. Φράγκου, Γραμματεὺς Κα 'Ανδριάνα Β. Σχινᾶ, Ταμίας Κα Δημήτρω 'Επ. 'Ακπελάκη. Σύμβουλοι: Κα 'Αναστασία Β. Πέτρου, Κα Γιαννέτα Θεοδ. 'Ανδρικοπούλου, Δὶς Φωτεινὴ Κυπριάνου, Δὶς Εὐφροσύνη 'Εμμανουήλ, Δὶς Ἑλένη Φράγκου. 'Ιερεὺς Κα Σταυρούλα Π. Γκότση.

Στοὰ 'Εφήβων ὁ «Σωκράτης»: Πρόεδρος 'Αναστάσιος Γ. 'Ηλιόπουλος, Βοηθὸς Δημ. Γ. 'Αθανασόπουλος, Γραμματεὺς Παρασκευᾶς Π. Καρελλᾶς, Ταμίας Σπυρίδων Α. 'Ανδρικόπουλος. Σύμβουλοι: Γεώργιος Βρέγιαννης, Λεωνίδας Φράγκου, Παναγ. Παταδόπουλος. Τελετάρχης Παναγ. 'Ανδρικόπουλος.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

FRESNO, CAL.

Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς Στοᾶς μας «'Ιλισσὸς» 'Αριθ. 59 κατὰ τὴν 26ην Νοεμβρίου, ἀνετέθη ἡ διοίκησις αὐτῆς διὰ τὴν ἀρξαμένην Διοικητικὴν Περίοδον εἰς τοὺς ἑξῆς ἀξιωματούχους:

Πρόεδρος Πρόδρομος Δερδιβάνης, 'Αντιπρόεδρος Δημήτριος Πετροπούλου, Ταμίας Γεώργιος Γκανιάτσος, Γραμματ. Εὐστάθιος Πετροπούλου, Τελετάρχης Παναγ. Πετρόπουλος, Σύμβουλοι Γεώργιος Ρόλλις, 'Αριστοτέλ. Βελιγράδης, Γεώργ. Μπάλλα, Πέτρος 'Αντωνίου.

Τὰ ὀνόματα τῶν μνηθησομένων δημοσιευθήσονται εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

COLUMBUS, OHIO

Διὰ πρώτην φορὰν ἡ Στοά μας «Δόξα» ἑώρτασε τὴν ἡμέραν των Εὐχαριστιῶν τὴν 26ην Νοεμβρίου, ἡμέραν Κυριακήν, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ τελετὴ ἤρξατο μὲ ἐπιβλητικότητα τὴν 8ην μ. μ. Ἡ 'Ιέρεια τῆς Στοᾶς μας Κα Καλλιρόη 'Αναστασίου ἐξήγησε καταλλήλως τὴν σημασίαν τῆς ἡμέρας καὶ ηὐχαρίστησεν ὅλους οἵτινες ὡς καλοὶ "Ελληνες προσῆλθον μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των ἵνα συνεορτάσουν μὲ τοὺς ὁμοεθνεῖς των καὶ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸν ὡς μία ἐθνικὴ οἰκογένεια. 'Ακολούθως ἡ 'Ελεονόμος ἀπήγγειλε κατάλληλον προσευχήν, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν μὲ εὐλάβειαν καὶ ἱστάμενοι ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι.

'Επαίχθησαν ὁ 'Ελληνικὸς καὶ 'Αμερικανικὸς ἐθνικὸς ὕμνος καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα προσεφέρθησαν διάφορα ἀναψυκτικά. 'Επηκολούθησε χορὸς μέχρι μεσονυκτίου. Αἱ ἐντυπώσεις τῶν παρευρεθέντων ἐπὶ τῆς ὅλης ἑορτῆς ἦσαν ἄριστα.

Τὴν 23ην Δεκεμβρίου αἱ Ἑστιάδες τῆς «Δόξης» ἐπεσκέφθησαν τοὺς "Ελληνας καταδίκους εἰς τὰς ἐνταῦθα φυλακὰς καὶ τοὺς προσέφεραν φαγητὰ καὶ γλυκίσματα. Παρέμειναν μαζί των ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας καὶ τοὺς παρηγόρησαν καὶ τοὺς ἔδωσαν ἐνθαρρυντικὰς συμβουλάς.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

DONORA, PA.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τὸν π. Δεκέμβριον πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Στοᾶς μας, ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

Πρόεδρος, Ἀνδρέας Γούγιας, Ἀντιπρόεδρος, Λούης Ματσαντίρης, Ταμίας, Πῆτερ Σαραντινός, Γραμμ. Πῆτερ Λάμπρος, Σύμβουλοι, Θωμᾶς Ἀντωνίου, Κλεάνθης Κωνσταντινίδης, Πῆτερ Πάνος, Δημοσθ. Κατσίγιαννης, Κώστας Ἰακωβίδης. Ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐγένετο τὴν 10ην Ἰανουαρίου παρὰ τοῦ ἀδ. Μ. Κυβερνήτου Δ. Νικολοπούλου.

Ἡ Σχολικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Τμήματός μας ἐφρόντισε καὶ ἐφέτος ὅπως καὶ κατὰ τὰ περασμένα χρόνια διὰ τὴν ἀγορὰν Χριστουγεννιάτικων δώρων διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου τοῦ λειτουργοῦντος ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Στοᾶς μας. Τὴν 24ην Δεκεμβρίου διενεμήθησαν τὰ δῶρα μὲ μικρὰν τελετήν.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἑωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Στοᾶς μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ ἐνωρὶς συνηθροίσθησαν ὅλοι οἱ ἀδελφοί. Τὸ Νέον Ἔτος ὑπεδέχθημεν σύμφωνα μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθιμα μὲ τὴν Βασιλόπηττα καὶ μὲ εὐχὰς πρὸς ἀλλήλους, κατόπιν δὲ διὰ τὸ «γοῦρι» μὲ μικρὸν παιγνίδιον.

Τὴν 3ην Ἰανουαρίου ἐδόθη ἡ πρώτη ἐτησία χοροεσπερὶς τοῦ Τμήματός μας στεφθεῖσα ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ὄχι ἁπλῶς ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀλλὰ καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως ὡς ἐκ τῆς τάξεως μὲ τὴν ὁποίαν διεξήχθη. Θεωρεῖται δικαίως ὡς μία ἐκ τῶν καλλιτέρων χοροεσπερίδων ποὺ ἔδωσε μέχρι τοῦδε ἡ Στοά μας καὶ ὅσοι ἐκ τῶν πλησιοχώρων παροικιῶν δὲν προσῆλθον ἔχασαν μίαν ἀπολαυστικὴν διασκέδασιν. Οἱ τῆς παροικίας μας ὁμογενεῖς παρευρέθησαν ὅλοι, ὡς καὶ πλεῖστοι ἐκ Τσάρλεροϊ, Στόκνταϊλ καὶ Κλάϊρτον, τοὺς ὁποίους εὐχαριστοῦμεν. Εἰς μικρὸν διάλειμμα τῆς χοροεσπερίδος, ὁ πρώην Ἄρχων τῆς Στοᾶς μας, ἀδ. Πῆτερ Σαραντινός, διὰ βραχέως λόγου ηὐχαρίστησε τοὺς παρευρισκομένους καὶ ἐτόνισεν ὅτι διασκεδάσεις τοιούτου εἴδους δὲν θὰ ἦσαν δυναταὶ εἰς τὴν μικράν μας παροικίαν ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ μεθοδικὴ φροντὶς τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Στοᾶς μας καὶ παρώτρυνεν ὅλους ἐκ τῶν περιχώρων ὅπως ἐγγραφόμενοι ἐνισχύσουν τὸ ἔργον τῆς Στοᾶς, ἥτις εἶναι τὸ 13ον τέκνον τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ σχολείου μας ἐδόθη ὑπὸ τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς διασκέδασις τὴν 31ην Ἰανουαρίου. Εἶναι ἐνθαρρυντικὸν ὅτι ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς τῆς παροικίας μας ὡς καὶ μερικοὶ ἐκ Στόκνταϊλ καὶ Τσάρλεροϊ συνδράμουν διὰ μηνιαίων εἰσφορῶν τὸ Σχολεῖόν μας.

Τὸν νεοσύλλεκτον ἀδελφὸν ἐκ Στόκνταϊλ Γεώργιον Α. Σπυράκην καὶ ἀγαπητὸν φίλον, ἐπὶ τῇ τελέσει τῶν ἀρραβώνων του μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ Ἑλληνοπρεπῶς ἀνατεθραμμένης Δίδος Σ. Ἀναστιάδου ἐκ Τσαρλερόη, ἐγκαρδίως εὔχομαι, ὡς καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Στοᾶς μας, ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ θερμὰ συγχαρητήρια.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

SAVANNAH, GA.

Αἱ Στοαὶ «Νέστωρ» Ἀριθ. 99 καὶ «Ἀθηναΐδες» τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων, διεξήγαγον τὰς ἐκλογάς των τὴν 15ην Δεκεμβρίου. Οἱ ἐκλεγέντες ἀξιωματοῦχοι διὰ τὴν Ἀνδρικὴν Στοὰν εἶναι οἱ ἑξῆς: Πρόεδρος Παντελῆς Τσιμπούκας, Ἀντιπρόεδρος Νικ. Μαστρογιαννόπουλος, Ταμίας Χρ. Μαστρογιαννόπουλος, Γραμμ. Κωνστ. Παπαδάκης, Σύμβουλοι Μ. Λουπάσης, Ι. Φεσόπουλος, Ι. Μαυρίκης, Ν. Μαρμαρᾶς καὶ Ι. Βαρελᾶς. Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ Ε. Μορίκης, Χρ. Ἀντωνόπουλος καὶ Ε. Σταθόπουλος.

Διὰ τὴν Στοὰν τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων αἱ κάτωθι: Πρόεδρος Μαρία Μαστρογιαννοπούλου, Ἀντιπρ. Εὐτυχία Δενδρινοῦ, Ταμίας Ἑλένη Φεσοπούλου, Γραμματεὺς Χρυσάνθη Τσιμπούκα. Τελετάρχης Ἀθανασία Ἀνέστου, Διακόνισσα Μαρία Εὐδαίμων. Σύμβουλοι Μαρία Φεσοπούλου, Λούλα Μαστρογιαννοπούλου, Ἄννα Ἀνέστου, Εὐγενία Μαστρογιαννοπούλου. Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ Μαρία Εὐδαίμων, Μαρία Ρουσάκη, Αὐγούστα Μαστρογιαννοπούλου. Ἐπιτροπὴ τῶν Ἀσθενῶν, Ἄννα Ἀνέστου, Εὐγενία Μαστρογιαννοπούλου, Μαρία Σκυλίτση. Ἐπιτροπὴ Διασκεδάσεων, Μαρία Φεσοπούλου, Χρυσάνθη Τσιμπούκα, Εὐτυχία Δενδρινοῦ. Ἐπιτροπὴ τῆς Δημοσιότητος, Χρυσάνθη Τσιμπούκα, Μαρία Ἑλ. Γεωργίου. Τοπικὸς Σύμβουλος, Κωνστ. Παπαδάκης.

Ὁ Μέγας Γραμματεὺς τῆς Ὀργανώσεώς μας, ἀδ. Ἀντών. Μαρούλης, ἐπιστρέφων ἐκ Τάρπον Σπρὶγκς ὅπου εἶχε μεταβῇ διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, ἐπεσκέφθη τὴν Στοάν μας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μ. Κυβερνήτου τῆς Περιφερείας μας, ἀδ. Θεοδώρου Βαρβαλίδου. Ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἐδόθη ἀρκετὸς χρόνος ἵνα ὀργανώσωμεν ἀνοικτὴν συνεδρίασιν, περιωρίσθημεν εἰς ἐπίσημον δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἐδόθη πρὸς τιμὴν τῶν ἐπισήμων ἐπισκεπτῶν μας εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ἑστιατόριον τοῦ κ. Ἀνδρέα Παπαδέα. Παρευρέθησαν εἰς τὸ δεῖπνον οἱ ἀδελφοὶ Γκάπανς καὶ αἱ Νεαραὶ Ἑλληνίδες καθὼς καί, κατόπιν ἰδιαιτέρας προσκλήσεώς μας, ὁ Ἐφημέριος τῆς Κοινότητός μας, Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Γεράσιμος Ἠλίας καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐδῶ Τμήματος τῆς Ἀχέπα κ. Σάββας Στυλιανὸς μετὰ τῆς ἐριτίμου συζύγου του. Ὁ Πρόεδρος τῆς Σοᾶς μας, Παντελῆς Τσιμπούκας, ἐκτελῶν χρέη συμποσιάρχου μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπαρουσίασε τὸν Μ. Γραμματέα, ὅστις ὡμίλησε ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ ἐπὶ τῶν καθηκόντων μας πρὸς τὴν Νέαν Γενεὰν ἣν ἀντικρύζομεν. Ἐτόνισε δὲ ὅτι τὸ σπουδαιότερον μέλημα τῆς Ὀργανώσεώς μας εἶναι ὅπως ἐνισχύσωμεν ἠθικῶς τὴν Νέαν Γενεὰν καὶ τὴν ἐνθαρρύνωμεν ἵνα προαχθῇ. Ἐδόθη κατόπιν ὁ λόγος εἰς τὸν Πανοσιολογ. ἐφημέριόν μας, ὅστις συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ λόγια τοῦ ἀδ. Μαρούλη, ὡμίλησε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, τελευτῶν δὲ διεμαρτυρήθη διὰ τὴν αἰφνίδιον καὶ ὀλιγόωρον ἐπίσκεψιν τοῦ Μ. Γραμματέως διότι δὲν ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ἵνα ὅλη ἡ παροικία ἐμπνευσθῇ καὶ φρονηματισθῇ ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ ἀδ. Μαρούλη. Ὑπέροχα καὶ ἐμπνευσμένα ἐπίσης ὡμίλησεν ὁ Μ. Κυβερνήτης ἀδ. Βαρβαλίδης ὡς καὶ ὁ Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς Κωνστ. Παπαδάκης, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἰδιαιτέρως ἐπήνεσεν ὁ ἀδ. Μ. Γραμματεύς. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος τῆς Ἀχέπας κ. Στυλιανός, ἐξέφρασε τὴν χαράν του ὅτι παρευρέθη εἰς τὴν ἑορτὴν μας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

DAYTON, OHIO

Μεγαλοπρεπῶς ἑωρτάσθη τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων τὴν 21ην π. Δεκεμβρίου ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Στοῶν τῆς Γκάπας. Πλῆθος ὁμογενῶν παρευρέθησαν μὲ τὰ Χριστουγεννιάτικά των δῶρα τὰ ὁποῖα διένειμεν ὁ Σάντα Κλὸς εἰς τὰ παιδιά. Κατὰ τὸ ἔθιμον τῆς Πατρίδος μας τὰ κορίτσια μας ἔψαλλαν τὰ Κάλανδα. Ἐνεθουσίασεν ἰδιαιτέρως τὸ ἀκροατήριον ἡ ἀπαγγελία ὡραιοτάτου ποιήματος ὑπὸ τῆς 5ετοῦς θυγατρὸς τοῦ ἀδ. Κωνστ. Μαρόγλου, ὅστις ὡς καὶ ἡ σύζυγός του εἶναι ἀφοσιωμένος εἰς τὴν Γκάπα. Ἄξιοι ἐπαίνου εἶναι ὁ Πρόεδρος καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἀπόλυτον τάξιν ἣν ἐτήρησαν καθ' ὅλην τὴν τελετήν. Ὑπὸ πολυοργάνου ὀρχήστρας ἐπαίχθησαν διάφοροι χοροὶ καὶ παρετέθησαν ποτὰ καὶ σάντγουϊτσες διὰ τοὺς κεκλημένους. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ Ἑστιάδες πάντοτε συντρέχουν τὰς ἑορτὰς τῶν Στοῶν μας καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων.

Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι καὶ πάλιν μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἀναγγείλω διὰ τοῦ «Βήματος» ὅτι δύο νεαραὶ ὑπάρξεις ἔδωσαν ὑπόσχεσιν γάμου. Ἡ χαριτωμένη Δὶς Μαρίκα Κυκήδου τῆς πόλεώς μας καὶ ὁ φιλοπρόοδος νέος καὶ Ἀντιπρόεδρος τῆς Στοᾶς «Θεόφραστος» κ. Ἰωάννης Πετούσης ἐκ Σπρίγκφιηλδ, Ὀχάϊο.

Ἡ Δὶς Μ. Κυκήδου κατάγεται ἐκ Σαμακόβου τῆς Θράκης καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπηρέτησεν ὡς διδασκάλισσα τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς νήσου Πριγκήπου. Ὁ δὲ νέος ἐκ τῆς νήσου Λευκάδος. Οἱ δακτύλιοι ἀρραβῶνες ἀντηλλάγησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Σ. Μαρόγλου, ἐνώπιον 50 καὶ ἄνω προσκεκλημένων. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ταχεῖαν τὴν στέψιν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

BUFFALO, N. Y.

Πρὸ τριμήνου σχεδὸν ἀπεβίωσεν ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸς ἀδελφὸς Βασίλειος Νικολάου, τὴν δὲ κηδείαν του παρηκολούθησεν ἐν σώματι ἡ Στοά μας. Τὰς τελευταίας τιμὰς ἀπέδωκεν εἰς τὸν μεταστάντα ἡ φρουρὰ αὐτῆς..

Γενομένων ἐκλογῶν πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ διὰ τὸ ἔτος 1937 νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Στοᾶς μας, ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς ἀδελφοί:

Ἀντώνιος Τριανταφύλλου Ἄρχων, Ἰωάννης Καλλιπολίτης Βοηθός, Παναγιώτης Ρεβέλας Γραμματεύς, Χαρ. Ἀνωμήτρης Ταμίας καὶ Σύμβουλοι, Βασίλειος Λουΐζος, Χαράλ. Κεντιτζόγλου, Κωνστ. Κανελλόπουλος, Ἰωάννης Τραμουντάνας καὶ Κωνστ. Γαβρᾶς, ὡς ἀνταποκριτὴς δὲ τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπα» ὁ ἀδελφὸς Ἀναστάσιος Ρηγόπουλος.

Ἐπὶ τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀπαρτιζομένου ἐκ τῶν πλέον νέων καὶ δραστηριωτέρων ἀδελφῶν, ἡ Στοά μας στηρίζει μεγάλας ἐλπίδας, εὔχεται δὲ εἰλικρινῶς ὅπως τῇ συνεργασίᾳ καὶ τῶν ἄλλων μελῶν ὠθήσῃ τὴν Στοάν μας πρὸς τὴν πρόοδον καὶ φέρει εἰς αἴσιον πέρας τοὺς σκοποὺς οὓς αὕτη ἐπιδιώκει.

Τὴν Τρίτην, 29ην παρ. Δεκεμβρίου, ἔλαβον χώραν ἐκλογαὶ πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητός μας, ἐξελέγησαν δὲ διὰ βοῆς, ἢ μᾶλλον παρεκλήθησαν ἵνα ἀναλάβωσι πάλιν τὴν διοίκησιν αὐτῆς οἱ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διοικήσαντες αὐτήν, δικαίως δὲ τοῖς ἐγένετο ἡ τιμὴ αὕτη, καθ' ὅτι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ὑπὲρ τῶν Κοινοτικῶν ἱδρυμάτων μας, κατώρθωσαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος νὰ ἐπισκευάσουν τὸν ἑτοιμόρροπον Ναόν μας, νὰ καλλωπίσουν αὐτὸν ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς, τὸ δὲ σπουδαιότερον δι' ὃ θὰ τοὺς εὐγνωμονῇ ὁλόκληρος ἡ παροικία μας, νὰ λύσουν τὸ πρὸ τόσων ἐτῶν δύσλυτον πρόβλημα τῆς θερμάνσεως αὐτοῦ, ἐγκαταστήσαντες αὐτόματον συσκευὴν θερμάνσεως, οὕτω δὲ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας δὲν θὰ νομίζουν πλέον ὅτι εὑρίσκονται ἐν Σιβηρίᾳ, ὅπως τὰ προηγούμενα ἔτη.

Τὸ προοδευτικὸν τοῦτο Συμβούλιον τῆς Κοινότητός μας ἀποτελεῖται ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν ἀπὸ ἀκραιφνεῖς καὶ δραστηρίους Γκάπανς, μὲ πρόεδρον τὸν εὐδοκίμως ἐμπορευόμενον ὡς εἰσαγωγεὺς Ἑλληνικῶν καὶ ἄλλων ἀποικιακῶν προϊόντων ἀδελφὸν Ἀλέξ. Κούρτην.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἀρξαμένου ἐλπιδοφόρου νέου Ἔτους, ἡ Στοά μας εὔχεται εἰς τὴν Μεγάλην Στοάν, εἰς τὰς ἀδελφὰς Στοὰς τῆς Ὀργανώσεως ὡς καὶ εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν ἐν γένει, ἵνα τοῦτο γείνῃ πάροχον παντὸς ἀγαθοῦ καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν πόθων αὐτῶν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

DENVER, COLO.

Τὴν 10ην Ἰανουαρίου, ἡμέραν Κυριακήν, μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐπιβλητικότητος ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐνταῦθα περικαλλεῖ ἱερῷ Ναῷ ἡ βάπτισις τοῦ τρίτου ἀγγελουδιοῦ τοῦ ἐκ Πικερνὴ τῆς Μαντινείας καταγομένου καὶ ἐν Denver, Colo. καλῶς ἀποκατεστημένου ὁμογενοῦς κ. Νικολάου Μανιάτη, Ἄρχοντος τῆς Στοᾶς «Ταΰγετος» τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως Gapa καὶ τῆς ἐκ Τριπόλεως συζύγου του Ἀσπασίας, Γραμματέως τῆς Στοᾶς «Νεφέλη» τῆς αὐτῆς Ὀργανώσεως. Τὸ μυστήριον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ ἱερατικοῦ Προϊσταμένου Ἀρχιμ. Ἠσ. Πασχοπούλου, ἀνεδέξατο δὲ τὸν νεοφώτιστον ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας ἡ χαριτωμένη καὶ διὰ πολλῶν χαρισμάτων πεπροικισμένη Δὶς Κωνσταντίνα Γ. Κορίλη, δώσασα εἰς τὸν νεοφώτιστον τὰ ὡραῖα ὀνόματα Δημήτριος καὶ Κωστάκης. Κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου παρίσταντο οἱ προσφιλεῖς ἀδελφοὶ τοῦ πατρὸς τοῦ βαπτιζομένου Ἀθανάσιος καὶ Γεώργιος μετὰ τῆς συμπαθεστάτης συζύγου του Σταμάτας, ὁ θεῖός των Ἀθαν. Μανιάτης μετὰ τῆς συζύγου του Μαριγὼς καὶ τῶν τέκνων των, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Ἀναδόχου Γεώργιος Κορίλης καὶ Ἑλένη Κορίλη, ὁ ἀνάδοχος τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του Ἀθαν. Καπόγιαννης μετὰ τῆς συζύγου του Κατίνας, ὁ ἕτερος κουμπάρος του Δημ. Χατσώνας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Παναγιώτου καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ἅπαντες δὲ μετέβησαν εἰς τὴν ἀρχοντικὴν οἰκίαν τῶν Ἀδελφῶν Μανιάτη καὶ παρεκάθησαν εἰς τὴν μετ' ἐπιμελείας ἡτοιμασμένην πλουσίαν τράπεζαν, ἥτις ἦτο πλήρης ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἤγειρε πρόποσιν ὁ σεβαστὸς ἱερεύς μας, ἐξηγήσας τὸ τελεσθὲν μυστήριον ἀπὸ ἀπόψεως θρησκευτικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, ἐξυμνήσας τὴν παραδειγματικὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην τὴν διακρίνουσαν τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Μανιάτη. Στρέψας δὲ τὸν λόγον του ἐπευφήμησε τὴν εἰς τὰ πάτρια καὶ ἰδεώδη τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς προσήλωσιν καὶ λατρείαν τῆς μητρὸς τοῦ βαπτισθέντος Ἀσπασίας, ὑπὸ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς ὁποίας καὶ Ἑλληνοπρεπῆ ἀνατροφὴν εὔχεται ν' ἀποβῇ ὁ νεαρὸς αὐτὸς βλαστὸς τῆς οἰκογενείας Μανιάτη τὸ καύχημα τῆς οἰκογενείας καὶ τὸ σέμνωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μετὰ τὸ φαγοπότι ἐπηκολούθησε θαυμάσιο Ἑλληνικὸ γλέντι καὶ μάλιστα «Ἀρκαδικό», διαρκέσαν πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

WARREN, OHIO

Πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ «Βήματος Γκάπας».

Ἀγαπητοὶ Κύριοι,

Ἐσωκλείστως θέλετε λάβῃ δολλ. δύο δι' ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς μου, συνάμα δὲ καὶ ἐγγραφὴν ὡς συνδρομητοῦ τοῦ υἱοῦ μου εἰς τὴν πατρίδα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι Ἰωάν. Μουσχογιάννης, χωρίον Λέκα, Island Samos, Greece.

Τὸ περιοδικόν μου ἀρέσει πάρα πολὺ καὶ νομίζω ὅτι ἐκτελεῖ κάλλιστα τὸν προορισμόν του καὶ εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι καὶ ἐφέτος δὲν θὰ ὑστερήσῃ. Ὅθεν παρακαλῶ τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Βήματος ὅπως δεχθῇ τὰ εἰλικρινῆ καὶ θερμὰ συγχαρητήριά μου, καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε θὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι συνδρομητής.

Σᾶς χαιρετῶ, μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης,

ΕΜΜ. ΜΟΥΣΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

BALTIMORE, MD.

ΠΕΝΘΗ

Ἀπέθανε τὴν 6ην π. Δεκεμβρίου ἡ ἀείμνηστος ἀδελφὴ Ἑστιὰς Σοφία Σ. Μαλλῆ, ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων μελῶν τῆς Στοᾶς «Θεανὼ» ἀριθ. 78. Ἡ κηδεία της ἐγένετο ἐν πάσῃ ἐπιβλητικότητι, κατετέθησαν δὲ βαρύτιμοι στέφανοι ἐκ μέρους τῶν Στοῶν μας «Κοραῆς», «Θεανώ», «Χρυσαλλὶς» τῶν Νεανίδων καὶ «Υἱοὶ τῆς Σπάρτης» τῶν Ἐφήβων. Ἡ μεταστᾶσα ἐτύγχανεν ἀδελφὴ τῆς Ἱερείας ἀδελφῆς Μαρίας Νικολούση καὶ ἐγκαταλείπει ἐκτὸς τοῦ συζύγου της ἀδελφοῦ Σωτηρίου Μαλλῆ, ἀνήλικον θυγατέρα, τὴν νεάνιδα Μαρίαν Μαλλῆ ὡς καὶ ἐνδεκαετῆ υἱὸν καὶ ἔφηβον Νῖκον Μαλλῆ. Ἀδελφαὶ Ἑστιάδες καὶ ἀδελφοὶ ὑπεβάσταζον τὴν φορὸν τῆς μεταστάσης ἀδελφῆς καὶ ἄπειρον πλῆθος παρηκολούθησε αὐτὴν μέχρι τῆς τελευταίας της κατοικίας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

NEWARK, N. J.

Αί Στοαί τοῦ Newark δεικνύουσιν ἀπό τινος ἔκτακτον δραστηριότητα καὶ κίνησιν. Οὕτω διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς πρώην ἱερείας τῆς Στοᾶς «Μερίμνης» ἀδ. Β. Μυτιλήνη καὶ ἄλλων καλῶν ἀδελφῶν ἀνεδιοργανώθη ἡ Στοὰ τῶν 'Εφήβων ἐγγραφέντων καὶ 20 περίπου νέων μελῶν, ἐπανιδρύσαντες καὶ τὸ πρὸ διετίας ἀήττητον Basket Ball Team. Ἡ Στοὰ «Αὐγὴ» τῶν νεαρῶν 'Ελληνίδων, τῇ ὑλικῇ συνδρομῇ τῶν Στοῶν «'Ιπποκράτους» καὶ «Μερίμνης» καταρτίζει Patrol καὶ Μανδολινάταν ἐκ 18 ὀργάνων.

Τὴν 3ην καὶ 4ην π. Δεκεμβρίου ἐπεσκέφθη τὰς Στοάς μας ὁ Μ. Γραμματεὺς τῆς 'Οργανώσεως ἀδ. 'Αντ. Μαρούλης, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν. 'Ωμίλησε δὲ εἰς κοινὴν συνέλευσιν τῶν ἐνταῦθα Στοῶν ἐνώπιον 150 καὶ πλέον Γκάπανς καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ παρευρέθησαν ὡσαύτως ὁ Μ. 'Υποκυβερνήτης τῆς 3ης περιφερείας ἀδ. Λ. Γανιάρης, ὁ Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς "George Washington" Νέας 'Υόρκης ἀδ. Πολυχρόνης, ὁ ἀδ. Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «'Ερμῆς» Orange, N. J. κ. Χ. Λιβιτσάνος καὶ ὁ ἀκούραστος Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «'Αγία Σοφία» Φιλαδελφείας ἀδ. Δ. Πιτσώνης.

Τὴν 5ην Δεκεμβρίου παρευρέθη κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ θυγατρίου τοῦ ἀδ. Ν. Λάμπρου μὲ ἀνάδοχον τὸν λαμπρὸν ἀδ. κ. Μ. Κωστόπουλον. Τὴν δὲ 6ην Δεκεμβρίου τῇ συνοδείᾳ πολλῶν ἀδελφῶν διέδραμε μέχρι Easton, Pa., ἔνθα καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν Στοῶν Reading, Pa. καὶ Philadelphia, ἱδρυσε τὴν Στοὰν «Μητρόπολις» 'Αριθ. 146.

Τὴν 10ην Δεκεμβρίου γενομένων ἐκλογῶν τῆς Στοᾶς «'Ιπποκράτης» πρὸς ἀνάδειξιν ἀξιωματούχων διὰ τὸ ἔτος 1937 ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς:

Ἄρχων Φώτιος Δερμούσης, Β. Ἄρχων Γεώργ. Παπαϊωάννου, Ταμίας Μιχαὴλ Κωστόπουλος, Γραμματεὺς Χρ. Γαλανόπουλος καὶ Σύμβουλοι 'Ιωάννης Πάπας, Παναγ. Γιαννακοῦρος, Πέτρος Γκουγκούσης, Θεόδ. Παναγιώτου καὶ 'Επαμεινώνδας Χλέτσος.

Τὴν 27ην Δεκεμβρίου ἐδόθη ἡ ἐτησία χοροεσπερὶς τῶν ἐνταῦθα Στοῶν, σημειώσασα, ὡς πάντοτε, πρώτης τάξεως ἐπιτυχίαν. ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

QUEBEC CITY, P. QUE.

Ἡ 17η Δεκεμβρίου, οὖσα ἡ τετάρτη ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῶν ἐδῶ Γκαπικῶν Στοῶν προσεκλήθη παρὰ τῆς παροικίας μας ὁ ἱερατικὸς προϊστάμενος Μοντρεάλης αἰδεσιμ. κ. Χρυσολωρᾶς, ὁ ὁποῖος ἐλειτούργησε εἰς τὸν 'Αγγλικανικὸν Ναὸν τοῦ 'Αγίου Ματθαίου.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ καλοῦ ἱεράρχου, ἐβαπτίσθη καὶ ὁ ἑνδέκατος βλαστὸς τοῦ Κου καὶ Κας. Παπαδάκου, παρὰ τοῦ λεβεντανδρώπου Κου Μιχ. Ζωΐτη, βοηθουμένου παρὰ τῆς προσφλοῦς του συζύγου Κατίνας. Ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι ἀναχωροῦντες ηὐχήθησαν εἰς μὲν τοὺς γονεῖς τοῦ μικροῦ Κυριάκου νὰ τοῖς ζήσῃ, εἰς δὲ τὸν νονὸν καὶ νονὰν «νὰ τὰ χιλιάσουν».

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν σύσσωμος ἡ παροικία μας ἔτρεξε νὰ εὐχηθῇ τὸν πρώην Μ. Κυβερνήτην κ. Διονύσιον Χειλᾶκον, ἑορτάζοντα τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματός του «Ἔτη πολλά».

Παρετέθη πλουσιωτάτη τράπεζα, πρὸ δὲ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἑστιάσεως, ἐψάλη παρὰ τοῦ 'Ιερέως τὸ τροπάριον τοῦ 'Αγ. Διονυσίου. Ἤγειρεν ὡραίαν καὶ λίαν συγκινητικὴν πρόποσιν ὁ καλὸς 'Ιερεὺς ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τοῦ ἑορτάζοντος, εὐχηθεὶς αὐτῷ τε καὶ τῇ ἀγαπητῇ του συζύγῳ Μαρίᾳ, «πᾶν ποθητόν».

Εἶτα ἐγερθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης, εὐχαριστεῖ δι' ὀλίγων τὸν αἰδεσιμώτατον διὰ τὰ ἐπαινετικά του λόγια.

Τὸ τρικούβερτο γλέντι διήρκεσε μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν, ἅπαντες δὲ ἀνεχώρησαν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς περιποιήσεις τῆς οἰκοδεσποίνης ὡς καὶ τῆς ἄρτι ἀφιχθείσης ἐξ 'Ελλάδος κουμπάρας των Κας Μ. Θεονᾶ, διαμενούσης ἄλλοτε ἐν Quebec City.

Ἡ ἀδελφὴ Θεονᾶ εἶναι ἡ πρώτη Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «Σπάρτη» καὶ ἐμφορεῖται ἀπὸ ἐκείνα τὰ καλὰ αἰσθήματα ποὺ πρέπει νὰ κοσμοῦν κάθε βέρα 'Ελληνίδα. 'Επισκεφθεῖσα τὸ ἡμέτερον Τμῆμα ἐδώρησεν αὐτῷ δύο ὡραῖα 'Ελληνικὰ πιάτα, τὸ ἓν δὲ ἐκκυβευθὲν ἀπέφερεν ἀρκετὰ σεβαστὸν ποσόν.

'Εκλογῶν γενομένων ἐξελέγησαν διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1937 οἱ ἑξῆς ἀξιωματοῦχοι: Πρόεδρος Κ. Παπαδάκος, 'Αντιπρόεδρος Ν. Χειλᾶκος, Ταμίας Κ. Σεπετζῆς, Γραμματεὺς Δ. Χειλᾶκος, 'Ιερεὺς Δ. Σταμπούρης. Σύμβουλοι οἱ Κοι Χατζᾶκος, Ι. Σταματέλος, Ἡ. 'Ααρών, Ν. 'Αρινιώτης, Γ. Τράκος.

Τοῦ δὲ Γυναικείου Τμήματος ἀξιωματοῦχοι αἱ ἑξῆς: 'Ιέρεια ἀδελφὴ Μ. 'Ααρών, Βοηθὸς 'Ιέρεια Κατίνα Ζούτη, Γραμματεὺς Πολυτίμη 'Αδαμάκου, Ταμίας Β. Σταμπούρη, 'Ιερεὺς Μ. 'Αρινιώτου.

Τὴν 28ην π. μηνὸς ἐώρτασεν ἡ παροικία μας τὴν ἑορτὴν τοῦ Δένδρου. Τὰ παιδιὰ καταλλήλως προπονηθέντα, μὲ τὰς ὡραίας ἀπαγγελίας των συνέτειναν μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς.

Τὴν πρωτοχρονιὰ ἐώρτασε ὁ Κος Β. Τζανῆς, αὐτὸς δὲ καὶ ἡ ἀγαπητή του σύζυγος μὲ τὴν φιλοξενίαν των ἐπεριποιήθησαν ἅπαντας.

'Επέστρεψε, χάριν τῶν ἑορτῶν, ὁ μονάκριβος υἱὸς τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Τράκα, 'Ηλίας, ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου Mount Alliston, ὅπως διέλθῃ τὰς ἑορτὰς μετὰ τῆς μητρός του.

'Επεσκέφθησαν τὴν πόλιν μας οἱ ἐκ Lowell, Mass. καλοὶ νέοι, τὰ καμάρια τῆς Νέας μας Γενεᾶς κ. κ. Ν. Κοντᾶκος, Σπ. Σαρρῆς, Παῦλος Κουμάνταρος, ἐκ τῆς βραχείας δὲ ἐπισκέψεώς των συναπεκόμισαν τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

ΕΣΤΙΑΣ

ΚΑΚΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ὅταν ἐπέρασαν αἱ γιορτὲς καὶ ἐξεζαλίσθη τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν μέθη, τότε ἡ συνείδησις ἐκάλεσε τὸ μυαλὸ εἰς ἀπολογίαν διὰ τὰς πράξεις τοῦ περασμένου χρόνου. Κατηγορούμενος τὸ μυαλό, ἐνάγουσα ἡ συνείδησις καὶ Δικαστὴς ἡ Ψυχή. 'Επειδὴ δὲ ὁ Νοῦς ἐξουσιάζει καὶ διατάζει τὸ σῶμα, διέταξε τὰ χέρια νὰ γράψουν τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης. Πολύωρος συζήτησις, πεῖσμα καὶ γκρίνια. Ἡ Συνείδησις ἀπεκάλεσε τὸν Νοῦν βραδυκίνητην χελώνα, ὡς μὴ δυνάμενον νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰς περιστάσεις, ἡ δὲ Ψυχὴ τὸν ἀπεκάλεσε τύραννον, διότι ἐσκόρπισε τὰς οἰκονομίας ποὺ ἐκέρδισε τὸ κορμὶ μὲ ἱδρῶτα. Ὁ Νοῦς ἀπεκάλεσε τὴν Ψυχὴν σεμνότυφη γεροντοκόρη, εἰς δὲ τὴν Συνείδησιν εἶπεν ὅτι δὲν δέχεται παρατηρήσεις ἀπὸ τὸ τέκνον του.

Διὰ νὰ ἀποδείξῃ δὲ ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐξουσιαστής, διέταξε τὰ χέρια νὰ σχίσωσι τὰ πρακτικὰ καὶ εἶπε εἰς τὰ πόδια νὰ τὸν πάρουν περίπατο γιὰ νὰ ξεζαλισθῇ. Μετ' ὀλίγον εὑρίσκοντο εἰς τὴν γειτονικὴν ταβέρναν. Ψυχὴ καὶ Συνείδησις ἐπνίγησαν εἰς τὸ γουΐσκι καὶ ὁ νοῦς ἐκολυμποῦσε καὶ ἐκόλαζε σὰν βάτραχος στὴν ἐπιφάνειαν. 'Εφώναξε τὸν ταβερνάρη καὶ τοῦ εἶπε τὰ παράπονά του. Ἄφησε αὐτὲς τὲς μεσαιωνικὲς γρῆες νὰ φωνάζουν, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ταβερνάρης. Γιατί δουλεύει ὁ ἄνθρωπος; Γιὰ νὰ κερδίσῃ νὰ διασκεδάσῃ. Εἶσαι τὸ καλλίτερο μυαλὸ ποῦ ἐγνώρισα.

Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἐπνίγη καὶ ὁ βάτραχος γιατὶ τὸ κορμὶ του εὑρέθη κατατασκισμένο κάτω ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο. Πρώτη βγῆκε στὴν ἐπιφάνεια ἡ Συνείδησι καὶ μὲ τὸ παραλήρημά της ἐμαρτύρησε τὰς παρατηρήσεις ποῦ ἔκανε στὸ μυαλὸ γιὰ νὰ μὴ τὴν πνίξῃ εἰς τὸ γουΐσκη.

'Ο γιατρὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε: «Κακὸ κεφάλι βαστᾷ αὐτὸ τὸ κορμί. Τηλεφώνησε ἕνα παπᾶ γιατὶ γρήγορα θ' ἀποθάνῃ. 'Εκείνη τὴν ὥρα βγῆκε στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὸ μυαλὸ καὶ ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γιατροῦ.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ψυχὴ ἔκανε τὴν ἐξομολόγησί της εἰς τὸν παπᾶ πειὸ πειστικὰ καὶ ἀπὸ τὴν συνείδησι ἀκόμα. Ὅταν ὁ παπᾶς ἔκανε τὸ τελευταῖο καθῆκον εἰς ἕνα ἑτοιμοθάνατο κορμί, ἐσιγοψιθύρισε κουνῶντας τὸ κεφάλι του: «Κακὸ κεφάλι βαστοῦσε αὐτὸ τὸ κορμί».

Vandergrift, Pa. Μ. ΣΤΡΟΒΙΛΙΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. 'Αρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος.

Δύο ἄνθρωποι εἰσῆλθον εἰς τὸν ἴδιον ναὸν διὰ νὰ προσευχηθοῦν εἰς τὸν ἴδιον Θεόν. Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἡ πρᾶξις των καὶ ἡ φαινομένη ἀμοιβὴ εἶναι ἡ αὐτή. Πλὴν ἐὰν ἡ προσευχή των εἶχε διάφορα ἀποτελέσματα, τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἐσωτερικήν των διάθεσιν. Ὁ ἕνας ἦτο τύπος αὐστηροῦ τηρητοῦ τοῦ νόμου, ἀπολαύοντος διὰ τοῦτο μεγάλου σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ. Ὁ ἄλλος ἦτο, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, ἕνας διαβόητος ἁμαρτωλός, ἅρπαξ καὶ σκανδαλοποιὸς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ὁ πρῶτος ἦτο Φαρισαῖος, ὁ δεύτερος Τελώνης. Ἁπλῆ σύγκρισις αὐτῶν, θὰ δικαιώσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν πρῶτον.

'Αλλὰ αἱ κρίσεις καὶ αἱ δικαιοσύναι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἰδικάς μας. Ὁ Σωτὴρ μᾶς λέγει καθαρά, ὅτι ὁ Τελώνης *κατέβη δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκόν του*, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ ὅτι ὁ Φαρισαῖος εἶχε καταδικασθῇ τελειωτικῶς. Διότι τὰ καλὰ ἔργα εἶναι καλά, αὐτὰ καθ' ἑαυτά, καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἐργάτης των δικαιοῦται ἐλαχίστης ἢ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς. Τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα πάσης ἀγαθῆς πράξεως, εἶναι ἡ ἠθικὴ ἱκανοποίησις τοῦ συντελεστοῦ αὐτῆς. Ὁ Φαρισαῖος ἔλαβε ταύτην διὰ τὴν δικαιοσύνην του, ὅταν περιεφρόνησε τὸν Τελώνην, ὁ ὁποῖος ἐταπεινώθη, μετανοῶν διὰ τὰς ἀδικίας του. Ὁ Κύριος, ἐνῷ δὲν κάμνει λόγον περὶ τῆς ἰδιαιτέρας ἀξίας τῶν πράξεών των, ἐν τούτοις τονίζει ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἑνὸς κατέστρεψεν ὅ,τι ἀγαθὸν εἶχε κάμει οὗτος, καθ' ὃν χρόνον ἡ ταπείνωσις τοῦ ἑτέρου ἐξηφάνισεν ὅ,τι κακὸν εἶχε διαπράξῃ ἐκεῖνος.

Ὁ Φαρισαῖος ἐπεζήτησε νὰ τὸν προσέξῃ ὁ Παντοδύναμος, ὅπως τὸν προσεῖχε καὶ ὁ κόσμος. Διότι ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι αὐτεπίδειξις, ἂν καὶ οὐχὶ σπανίως μετημφιεσμένη. Εἶναι τὸ κοινὸν χαρακτηριστικὸν τῶν μετριοτήτων. Ὁ ἄξιος, ὁ ἱκανός, οὐδέποτε ἐπιδεικνύεται. Τοὐναντίον ὁ ἐπιπόλαιος, ὁ ἀνίκανος, προσπαθεῖ νὰ ἐπιδειχθῇ. Παρευρίσκεται εἰς συναθροίσεις ἂν πρόκειται νὰ καθέξῃ τὴν πρωτοκαθεδρίαν. Κολακεύεται νὰ πιστεύῃ ὅτι αἱ συστάσεις του εἶναι σοφώτατα, ἔστω καὶ ἂν ἀποτελοῦν ὁρμαθὸν ἀνοησιῶν. Ἐπιμένει ὅτι ἡ καλαισθησία του, ἂν καὶ χονδροειδεστάτη, ὅτι εἶναι ἡ ἀρίστη. Φαντάζεται τὸν ἑαυτόν του ὡς πρώτης τάξεως διπλωμάτην, ἀδιάφορον ἂν δὲν διακρίνῃ πέραν τῆς ρινός του. Παρουσιάζεται αὐτόκλητος δικαστὴς τῶν ἐριζόντων, ἰατρὸς τῶν πασχόντων, προγνώστης ὅλων τῶν συμβησομένων. Τὰ τελευταῖα νέα τοῦ τύπου εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ ἀναφέρωνται. Δὲν ὑπάρχει γεγονός, ποῦ νὰ μὴ εἶναι αὐτὸς ὁ ἥρως. Βασιλεῖς, Προέδρους, Δικτάτορας, κληρικούς, δικαστικούς, πολιτικούς, στρατιωτικούς, ὅλους τοὺς γνωρίζει καὶ ὅλους τοὺς συμβουλεύει. Πεπεισμένος ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν κοινωνίαν, ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸ ἀναγνωρίζῃ αὕτη ὡς ὑποχρέωσίν της. Μὲ ἄλλας λέξεις, *ὁ ὑπερήφανος πρέπει νὰ ἐξουσιάζῃ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ ἔρπουν πρὸ αὐτοῦ*. Διατί; Διότι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὑπερηφάνου, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Φαρισαίου, εὐχαριστήσαντες τὸν Θεόν, διότι δὲν ἦτο ὅπως οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, *ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί*, ὡς ὁ συμπροσευχόμενός του Τελώνης, εἶναι *ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἁφιλανθρωπία*.

Ὁ Τελώνης συναισθανόμενος τὴν ἐνοχήν του ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἔλαβε ταπεινωτικὴν στάσιν. Ἐξευτελίσας τὸν ἑαυτόν του, ἠνέχθη τὰς ἐπικρίσεις τοῦ Φαρισαίου, χωρὶς νὰ μνησικακήσῃ. Ἐὰν ἔχωμεν *τὸ γνῶθι σαυτόν*, θὰ δείξωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν αὐτὴν συμπεριφοράν. Ἀνακρίνοντες τὴν συνείδησίν μας, θὰ ἴδωμεν τὸ βάραθρον τῆς ἀθλιότητός μας. Διὰ τῆς χάριτος ὅμως τοῦ Θεοῦ, δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ἐκεῖ ἀπαστράπτοντα τὸν μαργαρίτην τῆς ταπεινώσεως. Παραλείποντες τὰς σωματικὰς δυσμορφίας μας καὶ ἐξετάζοντες μόνον τὰς ψυχικὰς τοιαύτας, τὸν σκοτισμὸν τοῦ νοῦ καὶ τὴν μοχθηρίαν τῆς θελήσεώς μας, δυνάμεθα ἄρα γε νὰ εὕρωμεν βάσιν διὰ νὰ ὑπερηφανευθῶμεν; Βεβαίως ὄχι. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ζητῶμεν τιμὰς καὶ διακρίσεις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Θεόν, πρέπει νὰ μένωμεν τελείως ἱκανοποιημένοι, ὅτι ἀπέναντι αὐτοῦ δὲν εἴμεθα παρὰ ἀνθρωπάρια, ὅπως καὶ πράγματι εἴμεθα. Ὁ Τελώνης ἔχων τελείαν συναίσθησιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἴσταται μακρὰν καὶ οὔτε τολμᾷ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ σπουδαιότατος μάρτυς τῆς ὑπ' αὐτοῦ παραβάσεως τῆς ὀγδόης ἐντολῆς.

Ἡ ἀληθὴς ταπείνωσις εἶναι αἰσθητή, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εἶναι καὶ ὀχληρά. Ἂν ἄλλως συμβαίνει, τότε δυσαρεστῶμεν τὸν Θεόν. Διότι ταπείνωσις ἐπιδεικτικὴ δὲν εἶναι παρὰ ἐξευγενισμένη *ὑπερηφάνεια καὶ ὑποκρισία*. Ὁ ταπεινὸς κρύπτει τὴν ταπείνωσίν του καθὼς καὶ ὅλας τὰς ἀγαθοεργίας του. Καὶ ἐνῷ γνωρίζει πόσον ὑποβιβάζεται καὶ ἐκμηδενίζεται, ἐν τούτοις ζῇ τοιαύτην ζωήν, ὡς νὰ εὑρίσκετο διαρκῶς πρὸ τοῦ 'Αρείου Πάγου τοῦ Δικαίου Κριτοῦ καὶ ἐξομολογούμενος τὰς ἀνομίας του, καὶ τύπτων τὸ στῆθος του, ἀναφωνεῖ: *Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ*.

Ὁ Τελώνης κατέβη δεδικαιωμένος, διότι ὁ ταπεινὸς ἁμαρτωλὸς ἔχει μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ παρὰ ὁ ὑπερήφανος δίκαιος. Τὰ χρυσᾶ λόγια τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος, *ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται*, βεβαιωθέντα διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πείρας, θὰ ἐξακολουθήσουν αἰωνίως νὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν δύναμιν καὶ τὴν αὐτὴν βαρύτητα. Ὁ γνησίως ἐνάρετος οὔτε ὑπερηφανεύεται οὔτε τοὺς ἐπαίνους τοῦ κόσμου ζητεῖ. Ἁπλῶς ἀρκεῖται εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς ἰδίας συνειδήσεως καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ Θεοῦ. Τοιαύτη εἶναι ἡ εὐαγγελικὴ ταπείνωσις τὴν ὁποίαν, δυστυχῶς, ἡ σοφία τοῦ κόσμου *οὔτε ἐννοεῖ, οὔτε ἀντιλαμβάνεται*.

Ἐὰν λοιπὸν φιλοδοξῶμεν νὰ ἀποκτήσωμεν διαρκῆ δόξαν, ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ ὑψωθῶμεν, βαδίσωμεν τὸν δρόμον τῆς ἀληθοῦς ταπεινώσεως. Ἐνδέχεται νὰ φθάσωμεν ἀργότερον εἰς τὸ τέρμα μας, πάντως ὅμως νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ φθάσωμεν ἀσφαλῶς καὶ ἀκινδύνως. Ἐνθυμούμεθα ὅτι εἴμεθα πλασμένοι διὰ τὴν αἰώνιον καὶ ὄχι διὰ τὴν προσωρινὴν εὐτυχίαν. Καὶ μὴ λησμονῶμεν ποτέ, ὅτι εἰς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῇ καρδίᾳ, ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν ὑπεσχέθη τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς ἀϊδίου δόξης Του.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Αἱ Στοαὶ τῶν Νεανίδων μας, αἱ ὁποῖαι ὁλοὲν πυκνώνονται

Ἀποτελοῦν ὁσημέραι ἕνα δυναμικὸν παράγοντα τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Δίδουν νέας δυνάμεις εἰς τοὺς ἀγῶνας μας

Νέα φτερὰ εἰς τὰ ὄνειρά μας

Νέας ἐλπίδας εἰς ὅλους μας.

Κάθε ἐπίσκεψίς μας εἰς τὰ διάφορα Τμήματα τῆς Νέας Ἀγγλίας μᾶς ἀφίνει ἀρίστας ἐντυπώσεις, διαλύει τὸν αἰώνιο φόβο ποῦ μᾶς συνέχει ἡμᾶς τὴν Παλαιὰν Γενεὰν ὡς πρὸς τὸ μέλλον τῆς Νέας.

Κάθε ἐπαφή μας μὲ τὰ κορίτσια μας σκορπίζει τὰ σύννεφα τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀφίνει καθαρὸν τὸν οὐρανὸν ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἀκτινοβολεῖ τὸ φυλετικό μας ἀστέρι

Αὐτὸ ποῦ πάντοτε μᾶς ὡδήγησε ἐλευθέρους, νικητάς, σκλάβους ἢ ξενητεμμένους

Εἰς μεγάλα Ἐθνικὰ πεπρωμένα.

Ἡ τελευταία μας ἐπίσκεψις ἦτο εἰς Providence, R. I., ὅπου ἐκλήθημεν ὑπὸ τῆς Στοᾶς Νεανίδων «Πανελληνικὸν» διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν ἀξιωματούχων της.

Ἡ τελετὴ ἦτο κυριολεκτικῶς ἐθνικὴ μυσταγωγία ποῦ ἤρχισε μὲ ὡραίαν εἰσαγωγὴν τοῦ κ. Παπαφωτίου, Μεγάλου Ἐπόπτου τῆς Περιφερείας, ὁ ὁποῖος καὶ προέβη εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν Νεανίδων.

Γνωρίζομεν τὴν μετριοφροσύνην τοῦ ἐνθουσιώδους αὐτοῦ κήρυκος τῶν Ἐθνικῶν Ἰδεωδῶν — ἂς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὅμως μὲ λίγα λόγια νὰ ποῦμε

Πῶς ἡ ὀργάνωσίς μας ὀφείλει εὐγνωμοσύνην εἰς φωτισμένους καὶ ἰδεολόγους ὁδηγούς, τῶν ὁποίων αἱ προσπάθειαι καὶ τὰ ἔργα ἐμπνέονται ἀπὸ ἀνώτερα ἰδανικὰ καὶ

Ἀπὸ εἰλικρινῆ πίστιν εἰς τὸ Ἐθνικὸν πρόγραμμά της.

Ἡ Gapa μας ἔχει ἕνα τοιοῦτον ὁδηγὸν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Κ. Παπαφωτίου, ὁ ὁποῖος, ἀπολαμβάνων τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως, εἶναι καὶ Πρόεδρος τῆς ἐκεῖ Κοινότητος.

Ὑπήρξαμεν εὐτυχεῖς νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ὁ Μ. Ἐπόπτης ἔχει ἀντάξιους συνεργάτας

Τὸν Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς «Κανάρης» κ. Γρ. Μπούσιον καὶ

Τὴν Ἱέρειαν τῆς Στοᾶς «Ἠλέκτρα» κ. Εἰρήνην Λουκάκου, διδασκάλισσαν.

Αἱ ὁμιλίαι τόσον τοῦ Ἄρχοντος ὅσον καὶ τῆς Ἱερείας, πλήρεις ἠθικῶν διδαγμάτων, ἠκούσθησαν μετ' εὐλαβείας ἀπὸ ὅλους μας

Ὡς καὶ ἡ τοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητος αἰδ. κ. Π. Μιχαηλίδου,

Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ σειρὰ καὶ τῶν κοριτσιῶν μας νὰ μιλήσουν

Τῆς Προέδρου Δίδος Εἰρ. Στεργίου καὶ τῆς Ἀντιπροέδρου Δίδος Β. Χούπη, συνεπληρώθη ὁ κύκλος τῶν Ἐθνικῶν συγκινήσεων καὶ

Τὰ μάτια ὅλων ὑγράνθησαν ἀπὸ τὰ ἐμπνευσμένα καὶ πρὸ παντὸς σώφρονα λόγια τῶν νεαρῶν αὐτῶν ὑπάρξεων

Ποὺ μιλοῦν μὲ πεποίθησιν ὅτι ἡ Νέα Γενεὰ —ἐπὶ γενεὰς γενεῶν— θὰ τηρῇ καὶ θὰ μεταδίδῃ τὴν ἱερὰν Ἑλληνικὴν παράδοσιν — συνεχίζουσα μακραίωνα ἱστορίαν.

Καὶ ὅταν ἔληξεν ἡ τελετή, ἔννοιωσα μιὰ ἐγκάρδια ἀτμοσφαῖρα, μέσα στὴν ὁποίαν ἐπέρασεν ὅλη ἡ βραδυά.

Ἐγνώρισα τόσας καλὰς Ἑστιάδας ποῦ καταβάλλουν κόπους καὶ θυσίας διὰ νὰ φανοῦν ἀντάξιαι τῆς ἀποστολῆς ποῦ τοὺς ἐνεπιστεύθη ἡ Ὀργάνωσις

Ἀντάξιαι τῆς μητρικῆς ἀποστολῆς καὶ τῶν παραδόσεων μὲ τὰς ὁποίας ἀνετράφησαν καὶ μὲ

Τὰς ὁποίας μεγαλώνουν τὰ κορίτσια των.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι αἱ προσπάθειαί των καρποφοροῦν.

Ὅταν ξεχύθηκαν στὴν γκαπικὴν αἴθουσαν σὰν σμῆνος ἀπὸ φίλεργα μελίσσια

Αἱ νεάνιδες,

Ἤκουε κανεὶς τὴν Ἑλλ. γλῶσσαν στὲς ὁμιλίες των, στὰ τραγούδια των,

Ἑλληνικὸς ἦτο καὶ ὁ χορός των, καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀποτείνονται εἰς τοὺς μεγαλειτέρους των μαρτυρεῖ τὸ μάθημα τοῦ σεβασμοῦ ποῦ διδάσκονται στὰ σπίτια των καὶ

Στὴν Ὀργάνωσιν

Καὶ ὅταν μὲ περιεκύκλωσαν, αἱ ἐρωτήσεις των, αἱ κουβέντες των ἦσαν κοριτσιῶν ποῦ νοιώθουν τὶ σημαίνει Ἑλληνικὴ καὶ γκαπικὴ προσπάθεια καὶ τὴν ἐκτιμοῦν.

Στὸ πλευρό μας ἡ Δὶς Ἄννα Γούναρη, γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «Ἠλέκτρα» καὶ τῶν Νεανίδων μὲ ὡραῖα Ἑλληνικά, μᾶς συνιστᾶ ὅλα τὰ κορίτσια

Ποῦ εἶναι ἄξιες γκαποποῦλες, σεμνὲς καὶ εὐγενέστατες.

Διακρίνομεν μερικὰς μὲ παράστημα Ἀρτέμιδος καὶ πληροφορούμεθα ὅτι ἀπαρτίζουν τὸ patrol τῆς Στοᾶς

Τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα νὰ ἰδοῦμε γρήγορα νὰ στολίσῃ κάποια παρέλασι.

Κλείομεν τὰς γραμμάς μας μὲ τὰ εἰλικρινῆ μας συγχαρητήρια διὰ τὴν δρᾶσιν τῶν Στοῶν Providence, R. I.

Καὶ τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὰς τόσας περιποιήσεις ποῦ μᾶς ἔκαναν κορίτσια καὶ μεγάλοι.

* * *

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν ἐλάβομεν σωρείαν εὐχετηρίων τηλεγραφημάτων, τηλεφώνων, καρτῶν καὶ ἐπιστολῶν,

Ἀπηντήσαμεν ἰδιαιτέρως εἰς ὅσας ἐπρολάβομεν

Ἤδη προσθέτομεν τὰς εὐχαριστίας μας εἰς μερικὰ καθυστερημένα

Τὴν Στοὰν «Ἠλέκτρα» καὶ «Πανελληνικὸν» Providence, R. I.

Τὴν Στοὰν «Πρόοδος» Dayton, O.

Τὴν Στοὰν «Ἀργὼ» Cambridge, Mass.

Τὴν Στοὰν «Αἴγλη» Oakland, Cal.

Τὴν Στοὰν «Πίστις» Ann Arbor, Michigan.

Τὴν Στοὰν «Πηνελόπη» Lowell, Mass.

Τὴν Στοὰν «Ἁγία Λαύρα» Bridgeport, Conn.

Τὴν Στοὰν «Πατρὶς» Pontiac, Michigan.

Τὴν Καν Οὐρ. Ταλαμβέκου τῆς Στοᾶς Peabody, Mass.

Τὸν Κον καὶ Καν Ζ. Χριστοπούλου τῶν Στοῶν Detroit, Mich.

Τὸν Κον Δ. Ἀθανασόπουλον, Σικάγον.

Ἀγνοοῦσα τὰς προσωπικὰς διευθύνσεις των δὲν ἠδυνάμην ν' ἀπαντήσω ἰδιαιτέρως, ὡς ἐπεθύμουν, ἂς εἶναι ὅμως βέβαιοι ὅλοι καὶ ὅλαι ὅτι αἱ εὐχαί των, εἰς ἑορτὰς ποῦ ζ[illegible]νεύουν στὴν ψυχὴ κάθε ξενητεμμένου οἰκογενειακὲς καὶ προσφιλεῖς ἀναμνήσεις,

Ἦσαν δι' ἐμὲ εἰλικρινὴς εὐχαριστησις συνδεομένη μὲ τὴν ἀνάμνησιν κοινῶν ἀγώνων πρὸς διάσωσιν τῶν θρησκευτικῶν μας αὐτῶν παραδόσεων.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὰς Ἡνωμένας Στοὰς Newark, N. J., διὰ τὴν πρόσκλησίν των εἰς τὴν χοροεσπερίδα ποὺ μοῦ ἀπηύθυναν μέσον τοῦ Γραμματέως κ. Χρ. Γαλανοπούλου.

Καὶ τὰς Στοὰς Haverhill διὰ τὴν πρόσκλησιν εἰς τὴν πρωτοχρονιάτικη ἑορτήν των

Μὲ λύπην δὲν κατώρθωσα νὰ παρευρεθῶ εἰς καμμίαν, καὶ ξεύρετε ὅτι μόνον ἀνώτεροι λόγοι, κακοκαιρίας πρὸ παντός, μὲ ἀναγκάζουν νὰ χάσω πολυτίμους εὐκαιρίας

Νὰ ἐπανίδω γνωστὸν γκαπικὸν κόσμον μὲ τὸν ὁποῖον τόσες ἀναμνήσεις μὲ συνδέουν

Ἢ καὶ νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ πλησίον ἀδελφὰς καὶ ἀδελφοὺς καλλιεργοῦντας μὲ ζῆλον τὰ ἰδανικὰ τῆς Ὀργανώσεως καὶ μοχθοῦντας νὰ φέρουν εἰς τὴν ζωὴν εὐχάριστα ἀποτελέσματα τῆς δράσεώς των.

Τώρα ὅμως, ποῦ σὲ λίγο, θὰ μυρίσῃ ἡ ἄνοιξις, θὰ ἐπισκεφθῶ πολλὰ Τμήματα ὄχι μόνον εἰς τὴν Νέαν Ἀγγλίαν

Ἀλλὰ καὶ ἄλλων περιφερειῶν, εἰς τὰς προσκλήσεις τῶν ὁποίων, δὲν κατώρθωσα ν' ἀνταποκριθῶ.

* * *

Ἀγαπηταί μου Ἑστιάδες, ὅπως τονίζω καὶ εἰς τὰς Ἐγκυκλίους μου, ὅλαι μας αἱ προσπάθειαι ὀφείλουν νὰ στραφοῦν εἰς τὴν Νέαν Γενεάν μας.

Ὅπου ὑπάρχουν Στοαί, φροντίσατε ὥστε νὰ ἐπεκτείνετε τὴν μητρικήν σας ἐπίβλεψιν ἐπ' αὐτῶν

Τὸ μάτι τῆς μητέρας —τῆς ξενητεμένης Ἑλληνίδος— τῆς Ἑστιάδος, πρέπει νὰ ἀγρυπνῇ διαρκῶς

Μέσα στὸ σπίτι καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτό, εἰς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο σπίτι ὅπου συγκεντρώνεται ἡ γκαπικὴ οἰκογένεια γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἱερώτερον καὶ ὡραιότερον τῶν ἀγώνων τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ.

Ἐκεῖ μέσα, ἡ Ἑστιὰς ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὴν Νεάνιδα—ἐκεῖ ἔχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ τὰς σκέψεις, τὸν χαρακτῆρα, τὰς συνηθείας, τὰ ὄνειρα τοῦ κοριτσιοῦ αὐτοῦ καὶ ὅταν ὅλα αὐτὰ εὑρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸν τύπον τοῦ κοριτσιοῦ ποῦ ζητεῖ νὰ διαπλάσῃ ἡ Gapa, μὲ τὸν ἀγνὸν καὶ ἰδεώδη τύπον ποὺ συνδυάζει ἐπιλογὴν Ἑλληνικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἀρετῶν ποῦ ὅλοι ὀνειρευόμεθα καὶ ποθοῦμεν, τότε νοιώθει ὅτι ὁ σπόρος τῆς διδασκαλίας δὲν ἔπεσεν εἰς ἄκαρπον γῆν καὶ ὅτι ἡ βλάστησις θὰ εἶναι πλουσία καὶ ἀειθαλής.

Μὰ ἂν τύχῃ καὶ ἡ νεᾶνις —μερικαὶ μᾶλλον νεάνιδες— λόγῳ τῶν συνθηκῶν τοῦ περιβάλλοντος, λόγῳ πλημμελοῦς ἀνατροφῆς, λόγῳ χαρακτῆρος ἢ ἀκαταλλήλων συναναστροφῶν, δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸν τύπον τῆς Νεάνιδος ποῦ ζητοῦμεν νὰ διαπλάσωμεν, τότε, ἡ Ἑστιὰς ὀφείλει νὰ διπλασιάσῃ τὰς προσπαθείας της, νὰ σταθῇ στὸ πλευρὸ τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν, νὰ τοῖς ἐμπνεύσῃ ἀρχάς, νὰ τοῖς διδάξῃ ἀρετάς, νὰ τὰ συμβουλεύσῃ, νὰ τὰ πείσῃ ὅτι γιὰ τὴν κόρην Ἑλλήνων γονέων, γιὰ τὴν κόρην τῆς Gapa, ἕνας δρόμος ὑπάρχει, στὸν ὁποῖον πρέπει νὰ περπατῇ συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ἠθικὸν καὶ μορφωτικὸν πλοῦτον τῆς πολυτραγουδημένης Ἑλληνικῆς παραδόσεως.

Ἑστιάδες, ἀκολουθῆτε τὸ σωτήριο πρόγραμμά μας καὶ ἀσχοληθῆτε ἰδιαιτέρως μὲ τὰς νεάνιδας, τὰς Μητέρας τῆς αὔριον.

COLUMBUS, OHIO

Special Christmas — New Year's religious services were held Dec. 23rd for the inmate members of the Greek Orthodox faith. Rev. Stephen Lavriotes of Columbus, officiated at the service and a group of members of the Ladies' Auxiliary, Doxa Lodge No. 68 of the Greek-American Progressive Association provided the holiday dinner at the conclusion of the day's religious activities. G.A.P.A. auxiliary members visit the prison each year for that fine purpose. Those present were, Mrs. Kalliroy Anast, President of Doxa Lodge, and auxiliary members Helen Skoufis, Lula Smerles, Koula Chase, Mary Teppes, Dena Mattis, Helen Stavrides, Mary Bleas, Kathryn Davis, Joanna Condas and Mary Psoras. All the aforementioned join wih the inmates concerned in extending their thanks to Warden James Woodard, Deputy Warden August Fb. Ptak, and Asst. Deputy Warden W. J. Walker, for their cooperation which made the occasion pleasantly memorable.

Δημοσιεύομεν τὸ ἄνωθι ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῶν φυλακῶν τῆς πόλεως Κολόμπος, 'Οχάϊο, ἵνα ἀφ' ἑνὸς οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Βήματος» ἀντιληφθοῦν ὅτι αἱ Γυναικεῖαι Στοαί μας δὲν περιορίζονται εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς Ἑλληνοπρεποῦς διαπαιδαγωγήσεως τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων, ἀλλὰ φροντίζουν νὰ ἀνακουφίσουν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών των καὶ πάντα ἐν δυστυχίᾳ ὁμογενῆ, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅπως ἀντιληφθοῦν αἱ Ἑστιάδες μας τὸ μέγεθος τῆς ἐνθαρρύνσεως καὶ ψυχικῆς ἐξάρσεως ἣν αἰσθάνονται οἱ ἐν ἀπομονώσει εἴτε ἐξ ἀσθενείας εἴτε ἐκ ποινῆς ἀπὸ τὰς μὲ συμπάθειαν τοιαύτας ἐπισκέψεις.

There can be little doubt that to the Athenian the Parthenon was a very important, though unconscious, influence. There it reposed, a white jewel of beauty, on the top of the Acropolis. No hundred other "objects of art" to compete with it. The Athenian passed it scores of times; could look up at it from any part of the city. Suppose that instead of the gleaming white Parthenon, there had been a huge illuminated sign, with dancing sillybillies, advertising Woggly's Chewing Gum: It sticks!

The Parthenon was a work of art, not only because it was beautiful, but because it was selective. It accentuated beauty of line in the human body; beauty of movement; beauty of proportion. We could easily imagine a gargoyled temple with hooded figures. Such a temple would be selective of other features of experience and would have had an influence notably different from that of the Parthenon. The Parthenon taught the Greeks to see human life in one of its major aspects; it influenced them unconsciously towards the development of a taste for beauty of line, movement and proportion.

From "Influencing Human Behavior" by Prof. H. A. Overstreet.

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Χάριν τῶν 'Ελληνοπαίδων

ΑΙ ΠΛΕΙΣΤΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ

Εἰς τὴν 'Αγγλίαν ὑπῆρχον κατὰ τὸν μεσαιῶνα πολλοὶ μὲ τὴν στενὴν διάνοιάν των, οἱ ὁποῖοι ἐμάνθανον τὸν πολλαπλασιασμὸν τῆς ἀριθμητικῆς καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἡ πᾶσα κίνησις καὶ παιδεία καὶ ἐφευρέσεις ἀνῆκον εἰς τὸν χρόνον καὶ τὰς τάξεις τῆς ἐποχῆς των, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατελέγετο καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ναυαρχείου τῆς 'Αγγλίας Σαμουὴλ Πέπυς, ὅστις καὶ ἀφῆκεν Ἡμερολόγιον τῶν πάντων κατ' αὐτόν. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦτο ἡ παραγαγοῦσα τὸν Σαίξπηρ, τὸν Κῶσερ, τὸν Βάκωνα, τὸν Ράλεϋ καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν.

Ὁ 'Αγγλικὸς βεβαίως λαὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχε προαχθῆ εἰς τὸ ὕψος τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, διότι αἱ 'Αγγλικαὶ δυνάμεις εἶχον καταγάγη νίκας κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν καὶ σὺν ταύταις εἶχον ἱδρυθῆ μεγάλα σχολεῖα, κολλέγια, νοσοκομεῖα καὶ θέατρα εἰς τὴν ἐποχὴν μάλιστα τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Κολόμβου, Καβότ, Μαγγελὰν καὶ ἄλλων θαλασσοπόρων. Εἰς τὴν 'Αγγλίαν βεβαίως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθὼς ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν σημερινήν, ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ πεισθῶσιν ὅτι οἱ πόδες των στηρίζονται ἐπὶ τῶν «ὑψωμάτων τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐστεμμένης δόξης τῶν ἀρχαίων», νομίζοντες ἀγεροχώς ὅτι ἡ χώρα των παρήγαγε καὶ ἐφεῦρε τὸ πᾶν καὶ ὅτι εἷς τοὺς ξένους τῶν παρωχημένων ἐποχῶν οὐδὲν ἀνήκει. Τετυφλωμένοι ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν ἔρωτος καὶ ἀμαθεῖς περὶ τὴν πρόοδον τῶν ξένων λαῶν ἔχονται τῆς ἰδέας ὅτι ὁ λαός των, κατὰ τὴν 'Εβραϊκὴν ἔκφρασιν, εἶναι ὁ μόνος ἠγαπημένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λαὸς καὶ ὅτι ὑπῆρξε φορεὺς τοῦ φωτὸς τῶν ἄλλων λαῶν τῆς γῆς.

'Αλλ' ὁ μίστερ Πέπυς θὰ ἐξεπλήσσετο ἐὰν ἀνέτρεχεν εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὴν παλαιοτάτην νύκτα τοῦ χρόνου, εἰς τὸ ἔαρ τοῦ 334 π. Χ., ὅταν ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος διέβη τὸν 'Ελλήσποντον καὶ μετέφερε τὸν στρατόν του εἰς τὴν Μικρασίαν. 'Εκεῖ αἱ Πυραμίδες ἵσταντο πλέον τῶν 20 ἑκατονταετηρίδων, ὡς μέγα μνημεῖον ἀπεράντου πολιτισμοῦ. 'Επίσης εἰς τὴν Βαβυλῶνα ὁ Κατακτητὴς ἀνεῦρεν ἐκστατικῶς τὰ μεγάλα τείχη περιοχῆς 60 μιλίων καὶ ὕψους 80 ποδῶν, μὲ πλάτος τοιούτων διαστάσεων, ὥστε ἓξ ἅρματα νὰ δύνανται νὰ τρέχωσι ταὐτοχρόνως ἐπ' αὐτῶν. Αὐτόθι ὡσαύτως ὑπῆρχε τὸ ἀστεροσκοπεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ Χαλδαῖοι ἀστρονόμοι ἐσπούδαζον τοὺς ἀστέρας καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐθυσίαζον τὰς νύκτας των χάριν τῆς πρωϊμου εὐγενοῦς ταύτης ἐπιστήμης. Αὐτόθι ἐπίσης ὑπῆρχον οἱ Θαυμαστοὶ Κρεμαστοὶ Κῆποι μετὰ τῶν ὑδραυλικῶν μηχανῶν των, μεταφερουσῶν τὸ ὕδωρ τοῦ ποτίσματος ἐπὶ 300 περίπου πόδας πρὸς τὰ ἄνω, τὰ ὁποῖα (ὡς καὶ ἡ μεγάλη ὑπὸ τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ σήραγξ) θὰ ἐξέπληττον τὰ ὄμματα καὶ τὸν νοῦν τοῦ μίστερ Πέπυς.

Εἰς τὴν Περσέπολιν ἐπίσης ὑπῆρχον μεγάλα μέλαθρα μετὰ τοιχογραφιῶν, ἀγαλμάτων, βιβλιοθηκῶν καὶ πολλῶν ἄλλων εἰδῶν τέχνης. Εἰς αὐτὴν ὑπῆρχεν ἀνάκτορον μὲ ἀργυρᾶν ὀροφὴν καὶ χρυσᾶς δοκούς. 'Επίσης ἡλιακὰ ὡρολόγια, κλεψύδραι καὶ ἀστρονομικὰ ἐργαλεῖα. Ὁ λαὸς ἐπίσης δὲν ἦτο ἐστερημένος τῆς ἐπιστήμης τῆς ὀπτικῆς, οἱ δὲ ὑάλινοι φακοί, οἱ ἀνευρεθέντες ὑπὸ τοῦ Νιμρόδ, ἐπιμαρτυροῦσι τοῦτο.

Εἰς τὴν 'Ελληνικὴν 'Αλεξάνδρειαν, τὴν πρωτεύουσαν ὄχι μόνον τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ καὶ τὴν Διανοητικὴν Μητρόπολιν τοῦ γνωστοῦ τότε ὑπὸ τοὺς Ἕλληνας κόσμου, ὑπῆρχεν ἡ Βιβλιοθήκη τῶν 400,000, ὡς καὶ τὸ Παράρτημά της μὲ ἄλλας 300,000 τόμων. Ἡ Βιβλιοθήκη αὕτη ἱδρύθη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος τῷ 298 π. Χ. Οἱ κανονισμοὶ καὶ ἡ διεύθυνσίς της ἦσαν ὅμοιοι τῶν σημερινῶν μεγάλων Βιβλιοθηκῶν. Ὁ ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης ταύτης εἶχε τὸ δικαίωμα βασιλικαῖς δαπάναις νὰ ἀγοράζῃ ὁσαδήποτε βιβλία ἤθελεν. 'Επὶ παραδείγματι τὰ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου,, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, παραληφθέντα ἐξ 'Αθηνῶν, ἀντεγράφησαν, εἰς δὲ τοὺς ἰδιοκτήτας των ἐδόθησαν τὰ ἀντίγραφα ὡς καὶ 15,000 δολλαρίων. Παραπλεύρως τῆς Βιβλιοθήκης ὑπῆρχον Μουσεῖον, Βοτανικὸς καὶ Ζωολογικὸς Κῆποι, 'Εργαστήριον Χημείας, καθὼς καὶ Μεγάλη Κλινικὴ δι' ἀνατομίαν τῶν νεκρῶν. Τέλος δέ, πρὸς αἰφνιδιασμὸν τοῦ Πέπυς, ὑπῆρχον Τμήματα Μαιευτικῆς καὶ 'Εγχειρήσεων, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπειράριθμα ἐπωαστήρια διὰ τὴν τεχνικὴν ἐπώασιν τῶν ὠῶν. 'Αλλ' ἐπῆλθε κατόπιν ὁ Κατακτητὴς Καῖσαρ, ὅστις κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως τῷ 47 π. Χ. κατέκαυσε τὴν Βιβλιοθήκην κατὰ μέγα μέρος αὐτῆς, ἵνα μὴ προσθέσωμεν ὅτι τὴν ὁλοσχερῆ αὐτῆς καταστροφὴν διέταξεν ὁ Καλίφης μὲ τὸ ἱστορικὸν ρητόν του: «"Αν ἡ Βιβλιοθήκη αὕτη συμφωνῇ μὲ τὸ Κοράνιον, πρέπει νὰ καταστραφῇ ὡς συμφωνοῦσα μὲ αὐτό· ἂν δὲ πάλιν δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ Κοράνιον, πρέπει ὁμοίως νὰ καταστραφῇ, ὡς ἀντιτιθεμένη πρὸς αὐτό». Κατὰ τὸν αὐτὸν μετέπειτα φανατισμὸν ἐκάησαν ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων καὶ αἱ Βιβλιοθῆκαι τῆς Τριπόλεως καὶ Περγάμου, ὡς καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα οἱ 'Ισπανοὶ εἰς τὸ Μεξικὸν κατέκαυσαν τὴν Βιβλιοθήκην τῶν 'Αζτέκς, πολὺ δὲ βαρβαρικώτερον ὡς ὁ πολὺς Καρδινάλιος τῆς 'Ισπανίας Ζιμένης ἔρριψεν εἰς τὰς φλόγας ἐν δημοσίᾳ ἀγορᾷ τῆς Γρανάδας περὶ τὰς 80,000 χειρογράφων τῶν 'Αράβων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφράσεις ἀρχαίων 'Ελλήνων συγγραφέων.

'Επὶ πλέον δέ, καθ' ὃν χρόνον, τῷ 1665, ὁ Πέπυς ὑπερυψοῦτο μὲ τοὺς πολλαπλασιασμούς του καὶ τὰς προσθαφαιρέσεις, ἔδει ν' ἀναμνησθῇ ὅτι πρὸ 2000 καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ὁ Εὐκλείδης παρήγαγε τὰ τέλεια ἔργα του ἐπὶ τῶν γεωμετρικῶν, διδασκόμενα μέχρι σήμερον εἰς τὰ τοῦ κόσμου σχολεῖα. 'Επίσης ὁ 'Αρχιμήδης ἔγραψε τὰ βιβλία του ἐπὶ τῶν σφαιρῶν καὶ κυλίνδρων, ἐπὶ τῆς φύσεως τῆς παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἕλικος, ὅστις φέρει εἰσέτι τὸ ὄνομά του ἐπὶ τῶν ὑδραυλικῶν. Ὁ Πέπυς δὲν γνωρίζει προσέτι τὰς ἐφευρέσεις τοῦ 'Αριστάρχου «περὶ στροφῆς τῆς Γῆς περὶ τὸν ἄξονά της καὶ περὶ τὸν "Ηλιον», τοῦ 'Ιππάρχου «περὶ καταγραφῆς τῶν Οὐρανίων Σωμάτων», ὃν ὑπέκλεψεν ὁ Νεύτων εἰς τὸ ζήτημα τῆς "Ελξεως, τοῦ Διοφάντου ἐπὶ τῆς 'Αλγέβρας καὶ πολλῶν ἄλλων 'Ελλήνων σοφῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν 'Αλεξανδρινὴν περίοδον ἐστόλισαν διὰ τῶν ἐφευρέσεών των τὰ Δώματα τοῦ Διανοητικοῦ Κόσμου.

'Επίσης καὶ σήμερον ἔτι ἱστάμεθα εἰς ἣν θέσιν καὶ ὁ Πέπυς. "Ας λάβωμεν τὸ παράδειγμα τῆς ἀτμομηχανῆς. Οἱ 99% ἐρωτώμενοι θὰ σᾶς εἴπουν ὅτι ὁ Στήβενσον ὑπῆρξεν ὁ ἐφευρέτης τῆς τοιαύτης μηχανῆς τοῦ ἀτμοῦ. "Αλλοι πάλιν θὰ σᾶς εἴπουν ὅτι ἐφευρέτης ταύτης ὑπῆρξεν ὁ Τζέημς Γουὰτ καὶ θὰ σᾶς ὁρίσουν μάλιστα καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς κινητικῆς αὐτῆς δυνάμεως κατὰ τὸ 1765 μ. Χ. 'Ανατρέχοντες ἀπώτερον ἀνευρίσκομεν τὸν Πέπυν ἐκθέτοντα ἐν σχέδιον ἀτμομηχανῆς εἰς τὴν Βασιλικὴν 'Ακαδημίαν τῷ 1681. Καὶ τρέχοντες ἀκόμη περαιτέρω εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ Εὐρώπη εὑρίσκετο ὑπὸ βαρβαρότητα, συναντῶμεν ἐκπληκτικώτατον θέαμα, τὸν "Ηρωνα τῆς 'Αλεξανδρείας εἰς τὰ «'Αερολογικά» του καὶ μὲ τὴν δυναμικὴν κίνησιν, ἤτοι συσκευὴν τριῶν κινουμένων ἀφ' ἑαυτῶν ἀτμομηχανῶν, πρότυπα μάλιστα τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο ὑπὸ θέαν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς 'Αλεξανδρείας τῷ 130 π. Χ.

Οὔτε δὲ πρέπει νὰ τονίζωμεν ὡς σύγχρονον τὴν ἐφεύρεσιν τῆς ὑάλου, ἐνόσῳ εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐχρησιμοποίουν τὴν τέχνην τῆς ὑάλου κατὰ τὸ 1150 π. Χ. Οἱ "Ελληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐχρησιμοποίουν τὴν ὕαλον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τιβερίου καὶ τοῦτο θετικῶς γνωρίζομεν ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Πομπηΐας, ὅτι τὰ ὑάλινα παράθυρα ἦσαν ἐν χρήσει πρὸ τοῦ 79 μ. Χ., ὅτε ἡ πόλις αὕτη κατεπλακώθη ὑπὸ τῆς λάβας τοῦ Βεζουβίου.

"Ηδη ἂς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιστήμην τῆς 'Αστρονομίας. 'Επὶ Καλλίπου τοῦ 'Αθηναίου τῷ 330 π. Χ. ὑπελογίσθησαν καὶ προελέγοντο ἀκριβῶς αἱ περίοδοι τῶν ἐκλείψεων τῆς Σελήνης καὶ 'Ηλίου. Ὁ Σενέκας ὁμιλεῖ περὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν θὰ ὁρισθῶσιν αἱ περίοδοι τῶν κομητῶν, πρᾶγμα ταὐτόσημον πρὸς τὴν "Ελξιν τοῦ Νεύτωνος. Οἱ Σῖναι ἀναγράφουσιν ἐπίσης ἐκλείψεις ἐπὶ 2000 ἔτη π. Χ., ὡς ἐπίσης καὶ χρονικὰ κομητῶν. Ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ὡσαύτως εἶναι γνωστότατος μὲ τὴν προφητείαν του ἐπὶ τῆς ἐκλείψεως τοῦ 'Ηλίου, ἕνεκα τῆς ὁποίας κατέθεσαν τὰ ὅπλα ἐν ὥρᾳ μάχης οἱ Λυδοὶ καὶ Πέρσαι, ἀπελθόντες οἴκαδε.

Πράγματι οἱονδήποτε κλάδον τῆς γνώσεως καὶ ἂν περιέλθωμεν, θὰ ἀνεύρωμεν θαυμασιότητα σχετικῶς μὲ τὴν ἰδιοφυΐαν τῶν ἀρχαίων. Βεβαιούμεθα ὑπὸ εἰδικῶν ὅτι τὸ «"Εμβολον τῶν 'Αρθήλων» καὶ αἱ «Κυκλωτικαὶ Κινήσεις» εἰς ἄλλας περιπτώσεις ὑπὸ τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὁ Ναπολέων εἰς τὸ 78ον 'Απόφθεγμά του παρεκίνει τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ ἀναγινώσκωσιν ἐπανειλημμένως τὰς ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου. Αἱ σύσσωμοι δὲ ἔφοδοι τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου, κατὰ τοὺς εἰδικούς, δὲν ἦσαν μηδὲν ἄλλο παρὰ μαθήματα εἰλημμένα ἀπὸ τὴν μάχην τῶν Λεύκτρων, τῷ 371 π. Χ., καθόσον ἐκεῖ ὁ μέγας Θηβαῖος στρατηγὸς 'Επαμεινώνδας ἐφήρμοσε τὴν ἀρχὴν τῆς πυκνῆς φάλαγγος.

'Επίσης ἐπὶ τῶν μαθηματικῶν,, τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποτιμήσῃ τὰ ὀνόματα τοῦ Πυθαγόρα, τοῦ 'Αρχιμήδους, τοῦ Εὐκλείδου, 'Απολλωνίου καὶ λοιπῶν; Ποίαν ὑποτίμησιν θὰ ἔδιδέ τις εἰς τὴν κτίσιν τῆς 'Αλεξανδρείας, Κρότωνος καὶ Περγάμου; Δὲν ἦτο ὁ 'Ερατοσθένης ὅστις γεωμετρικώτατα ὑπελόγισε τὴν περιφέρειαν τῆς κυκλικῆς γῆς, ὀλίγον τι ἀπέχουσαν τῆς σημερινῆς καταμετρήσεως; Τίς δὲν θὰ θαυμάσῃ τὸν μέγαν "Ελληνα ἐκ Μασσαλίας ἀστρονόμον καὶ θαλασσοπόρον Πυθέαν, ὅστις τὸ 250 π. Χ., διαπλεύσας τὸ Γιβραλτάρ, ἀνῆλθε βορείως μέχρι τῆς Θούλης, τῆς σημερινῆς 'Ισλανδίας, καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κόσμον τὸ ὑπερμέγεθες τῶν ἡμερῶν, κατὰ τὸ θέρος, καὶ τῶν νυκτῶν, κατὰ τὸν χειμῶνα; Τίς ὡσαύτως δὲν θὰ θαυμάσῃ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ "Ελληνος μαθηματικοῦ καὶ ἀστρονόμου, ἐκ Τάραντος τῆς 'Ιταλίας, 'Αρχύτα μὲ τὴν ἱπταμένην ξυλίνην περιστερὰν του, ἥτις ὑψοῦτο διὰ τοῦ ἐντὸς αὐτῆς θερμοῦ ἀέρος, καὶ ὅστις 'Αρχύτας ὑπῆρξεν ὁ Πρόδρομος τῆς σημερινῆς ἀεροναυτικῆς κινήσεως;

Στρέψατε ἐξ ἄλλου τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἄγαλμα τοῦ 'Ολυμπίου Διός, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀριστουργηματικὸν ἔργον τοῦ Φειδίου κατὰ τὸ 444 π. Χ. Ὁ θεὸς ἦτο ὕψους 58 π. Οἱ μαρμάρινοι ὄγκοι τοῦ ναοῦ τούτου ἦσαν ὑπερμεγέθεις, βάρους 9—22 τόννων. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἦτο τόσον ζωηρὸν καὶ ἔμψυχον, ὥστε ὁ Κικέρων λέγει «ἢ ὅτι ὁ Ζεὺς κατέβη ἐξ 'Ολύμπου καὶ ὤφθη ὑπὸ τοῦ Φειδίου ἢ ὁ Φειδίας ἀνῆλθεν εἰς τὸν "Ολυμπον καὶ εἶδεν αὐτόν». Τί δύναταί τις νὰ εἴπῃ διὰ τὸν Πραξιτέλην, τὸν Ζεῦξιν, τὸν Πολύγνωτον, τὸν Σκόπαν καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν τῆς Τέχνης; Τί διὰ τὴν φιλοσοφίαν, τὸ δρᾶμα, τὴν ποίησιν, τὴν ἱστορίαν, τὴν στρατηγικὴν τοῦ πολέμου καὶ κυρίως διὰ τὴν ἀτομικὴν θεωρίαν ὑπὸ τὸν Δημόκριτον, 'Επίχουρον, 'Ηράκλειτον, 'Αναξίμανδρον, 'Αναξιμένην καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων φιλοσόφων, περὶ ὧν καθ' ἕκαστα θὰ διαλάβωμεν ἀργότερον;

Ὁ Φάρος ἐξ ἄλλου τῆς 'Αλεξανδρείας (ἵνα μὴ ἀναφέρωμεν τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου), ἐλογίζετο ὡς ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου καὶ ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Εἶχεν ὕψος 480 ποδῶν. "Αραβες ἱστορικοὶ ἀναφέρουν ὅτι ὁ τηλεσκοπικός του καθρέπτης ἐκ μετάλλου εἶχε τεθῇ ἐπὶ τοῦ ἀκροτάτου ὕψους του. Εἰς τὸν καθρέπτην τοῦτον ἠδύναντο νὰ διακριθῶσι πλοῖα εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Κατέπεσεν ὅμως ἐκ σεισμοῦ. Ἡ ἐπιγραφή, κατὰ τὸν γεωγράφον Στράβωνα, εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ βάθρου μὲ 'Ελληνικοὺς χαρακτῆρας, ἑκάστου ἔχοντος ὕψος ἑνὸς πήχεως, καὶ εἶχεν ὡς ἑξῆς: «Ὁ Σώστρατος ὁ Κνίδιος, ὁ υἱὸς τοῦ Δεξιφάνους, εἰς τοὺς προστάτας θεούς, πρὸς χάριν τῶν ναυτιλλομένων». Τέλος ὑπὸ τῶν 'Αράβων ἱστορικῶν ἀναφέρεται ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς 'Αλεξανδρείας ἔκαμνον χρῆσιν τῶν ἀκτίνων τοῦ Καθρέπτου τούτου ὅπως καταστρέψωσι πλοῖα τῶν ἐχθρῶν.

'Ωσαύτως πολὺ ψευδῶς φέρεται ὁ Δαρβῖνος ὡς ἐφευρέτης τῆς ἐξελίξεως, ἀφοῦ πρὸ 2400 ἐτῶν ὁ Λεύκιππος, ὁ Δημόκριτος, 'Εμπεδοκλῆς καὶ ἄλλοι ἐξεκώφαναν τὸν τότε κόσμον μὲ τὸ ἄτομον καὶ τὰς συνεπείας του. 'Επίσης πολὺ σφαλερῶς φέρεται ὁ Κοπέρνικος ὡς ἀνακαλύψας τὸ νέον 'Ηλιακόν μας Σύστημα, ἐνῷ τὸ τοιοῦτον ἀνεκάλυψαν διαδοχικῶς ὁ Πυθαγόρας, 'Αρίσταρχος, Φιλόλαος, Εὔδημος, Εὔδοξος, 'Ερατοσθένης καὶ λοιποί. Ὁμοίως πάλιν ψευδέστατα ὑπὸ τῶν νεωτέρων ὁμολογεῖται ὁ Στήβενσον ὡς ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀτμοῦ, ἐνῷ ἡ τοιαύτη δόξα ἀνήκει εἰς τὸν "Ηρωνα τῆς 'Αλεξανδρείας. 'Ωσαύτως λίαν σφαλερῶς ἀναφέρεται ὅτι ἡ χειρουργικὴ εἶναι νεωτέρα τις ἐφεύρεσις, ἐνῷ ἡ τοιαύτη τιμὴ ἀνήκει εἰς τοὺς 'Αλεξανδρινοὺς "Ελληνας, οἱ ὁποῖοι ἀνέτεμνον καὶ ἐπεχείρουν ἐγχειρήσεις οὐ μόνον ἐπὶ τεθνεώτων, ἀλλὰ καὶ ζώντων. Ὁ μέγας Γερμανὸς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος χειρουργὸς Waser περὶ τοῦ 'Αντύλλου τῆς 'Αλεξανδρείας ἀναφέρει ἀκριβῶς τὰ ἑξῆς: «Ὁ "Αντυλλος εἶναι (is, not was) ὁ μέγιστος τῶν χειρούργων τοῦ κόσμου». Ὁ "Αντυλλος ἐπεχείρησεν ἐπιτυχῶς ἐγχείρησιν ἐπὶ τοῦ ἀνευρύσματος τῆς καρδίας, τὴν δὲ ἐγχείρησιν τῆς κήλης, κατὰ τὸ λεγόμενον, τὴν ἔπαιζεν εἰς τὰ χέρια του. 'Αντικαθίστα σιαγόνας καὶ ἡμιέκοπτε τὰ ὀστᾶ τῶν ποδῶν ἵνα μὴ ἐπιπωμεν διέσχιζεν. Ὁ μέγας καθηγητὴς τῆς 'Ανατομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ 'Εδιμβούργου Wm. Turner, εὐλογῶν τὸν Γαληνόν, καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Ἐν ὀλίγοις, ἵνα μὴ ἐπαινέσωμεν ἕνα ἀρχαῖον ἰατρὸν εἰς βάρος τῆς δικαίας κριτικῆς ἢ νὰ συστήσωμεν τὰς ἀνατομικὰς του περιγραφὰς ὡς ὑπερτέρας αὐτῶν τῶν νεωτέρων, πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι τὰ ἀνατομικὰ συγγράμματα τοῦ ἰατροῦ τῆς Περγάμου καταστρώνουσιν ἀξιοθαύμαστον ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπιστήμης, ἕνεκα δὲ τῆς ἀκριβοῦς περιγραφῆς ἐθεμελίωσαν διὰ τὴν ἐπιστήμην βαθμίδα ἐνδιαφέροντος καὶ σταθερότητος, ἥτις διετηρήθη ἐπὶ χιλιετηρίδας».

Τίποτε λοιπὸν καινοφανὲς δὲν ὑπάρχει ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀλλὰ πάντα κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι παλαιοφανῆ μὲ τὰς συγγενικάς των σχέσεις ἢ παραφυάδας.

ΘΟΑΣ

Σικάγον.

Thoughts and ideas are rubbed together in our heads like pennies—not like pennies only, like all sorts of coins — nickels and dimes and quarters, silver dollars and gold pieces. But pennies are so plentiful in the treasury of our minds and gold pieces, are so scarce that one feels sure the mind is definitely off the gold standard. So many pennies to choke up the coffers of our consciousness, so few silver pieces to relieve their dullness and so rare the gleam of a pure golden coin to show that there is real worth in the treasure chest.

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
GEORGE C. MANTZOROS

«Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς τὴν Νέαν Γενεάν του καὶ δι' αὐτῆς ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασίαν του».

('Εξ ἀριστοτεχνικοῦ λόγου τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. κ. 'Αθηναγόρα).

San Antonio, Texas.

Mr. STYLIAN STAES,
Grand Commissioner of
Juniors' Order,
Price, Utah.

Dear Grand Commissioner:

It has now been six months since there was organized in our city a Junior Lodge of the G.A.P.A. At the first meeting the name "Thermopylae" was chosen, because of its great significance in Greek history. In these intervening six months, the Lodge has grown from nine members to nineteen at the present writing, and has progressed rapidly. So far, one entertainment and a tennis tournament have been sponsored, and parts have been taken in the various senior Lodge balls and entertainments. At the present time the "Thermopylae" boys have two things in mind: 1) To defeat the Houston Lodge in basketball, which will be the first thing of its kind in the South. 2) To raise a drill team to go to the National Convention in Baltimore. So far progress on these two projects has been rapid.

The present officers of the lodge are: Stavros Pappakonstantinou, President; Aristotle Margaritis, Vice-President; George Melatis, Secretary; John Petrutsas, Treasurer; Peter Postolos, Teletarhis, and George Nicolaou, Deacon.

The boys here in San Antonio feel proud to belong to such a great organization which they know is working so hard for them. They hold in respect he objects of the Organization, religion, language and the younger generation. It is thus that I take pleasure in introducing a plan which I hope will create a stronger union and friendship among the Junior Lodges of our 9th District.

The plan is this: to form an athletic conference of the 9th District, whose scope will be to create a better understanding and knowledge of each other and foster a spirit for athletics, debating, etc. The Junior Lodges in Alabama and Texas are to be united in this conference. This being the first year, the rules call for games between the Texas and Alabama teams in basketball and baseball, the winners to meet for the district championship. With the aid of Governor Voyadzis, who heartily supports the idea, we have formulated plans for the league to go into effect around February. With everyone cooperating, it will strengthen the Junior organization in the South. The selection of this plan was foreseen by the success of the plan in the Lodges up north. Any suggestions will be deeply appreciated in starting this union in the South.

Yours truly,

STAVROS PAPPAKONSTANTINOU,
Pres. "Thermopylae" Lodge,
No. 49.

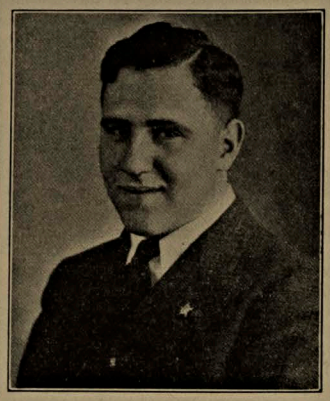

STAVROS PAPPAKONSTANTINOU

Σεβαστὲ Κε Μαρούλη,

Εἶμαι Ἑλληνοπούλα τῆς πόλεως Baltimore, Md., ἀναθρεμμένη μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα δῶρα τῆς Ἑλληνικῆς ἀνατροφῆς. Οἱ φιλόστοργοι γονεῖς μου σὰν γνήσιοι Ἕλληνες ὑπεβλήθησαν σὲ κόπους καὶ ἔξοδα δίδοντές με διδασκάλισσαν Ἑλληνίδα στὸ σπίτι, ἡ ὁποία μ' ἐδίδαξε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἐτελείωσα τὴν Ἕκτην τάξιν καὶ προώδευσα πολύ. Τὰ ἠγάπησα καὶ αἰσθάνομαι ἀμέτρητη χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ καταγωγή μου. Ἡ μικρά μου βιβλιοθήκη εἶναι γεμάτη ἀπὸ Ἀγγλικὰ καὶ Ἑλληνικὰ βιβλία ὠφέλιμα καὶ διδακτικά, τὰ ὁποῖα μὲ εὐχαρίστησιν μελετῶ. Ὁ ἀδελφός μου ὅμως Μᾶρκος, ὁ ὁποῖος τυγχάνει Πρόεδρος τῶν Ἐφήβων τῆς ἐδῶ Στοᾶς «Σπάρτη», καὶ ἐγὼ ποῦ εἶμαι μιὰ θερμὴ Γκοποπούλα τῆς Στοᾶς τῶν Νεανίδων «Χρυσαλλίς», αἰσθανόμεθα λύπην ποῦ δὲν ἔχομεν τὸ ἐκλεκτότερον βιβλίον γιὰ μᾶς, τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπα». Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ ὅπως μὲ ἐγγράψητε συνδρομήτριαν εἰς τὸ Δελτίον τοῦτο, ποῦ ἡ ἀνάγνωσίς του θὰ εἶναι γιὰ μένα καὶ τὸν ἀδελφό μου μιὰ ἐμψυχωτικὴ ἔνεσις ποῦ θὰ διατηρῇ πάντα ἀγνὴ καὶ ἀκέραια τὴν ἀγάπη καὶ λατρεία μας γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας, γιὰ τὴν Ὀρθόδοξο Θρησκεία μας καὶ γιὰ ὅλες τὶς ὡραῖες Ἑλληνικὲς συνήθειες ποῦ σεῖς οἱ γονεῖς μας ἀπὸ τὴν ἀθάνατη πατρίδα μας ἐφέρατε.

Δεχθῆτε Σᾶς παρακαλῶ καὶ τὴν φωτογραφίαν μου· ἂς μένῃ παντοτεινὰ ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν Σας, γιὰ νὰ Σᾶς ἐνθυμίζῃ ὅτι παντοτεινὴ Ἑλληνοπούλα θὰ μένῃ καὶ ἡ κόρη αὐτὴ ποῦ τὴν ἀποστέλλει.

Μὲ σεβασμόν,
MATINA EY. ΒΑΡΥΠΑΤΗ
(Δωδεκαέτις Νεᾶνις τῆς Στοᾶς Νεανίδων ἐν Baltimore, Md.)

Do You Know That —

When helium was a rarity twenty years ago, the price was over $2,000 a cubit foot, but now it is produced for less than a cent a cubic foot.

* * *

When Bartholdie's Statue of Liberty was dedicated in 1886, it was hailed as the tallest structure made by man in America.

* * *

Curiously enough, in Alaska it is warmer at high altitudes in winter than in low places.

G. A. P. A. JUNIORS SPORT NEWS

Do you know that we have a Juniors' Basketball Team, which claims the Greek championship in the States of New York and New Jersey? The team of the Delphians Chapter in Newark has remained practically undefeated during the last four years, winning 75 out of 78 games. We wish them the best of luck during their coming season. Oh yes, if some one has a team he thinks can take the wind out of the "Delphians" sails, let him get in touch with manager Linardakis and arrange a game.

◆

In contrast to the veteran Newark team, we have news this month of the San Antonio, Texas team beginning its first season. They are just itching to play and defeat the Houston team. The Lodges are rather far apart there in the South, but the "Thermopylae" boys hope to join Alabaman and Texan Juniors into an athletic league. The San Antonio youths are also interested in debating. We might mention, too, that last summer they sponsored a tennis tournament very successfully.

◆

Though the football season is over, it is still not too late to mention the achievements on the football field of one of our Juniors, especially since we are on the subject of athletics. He is Chris Pappas (Pappanicholaou), a former president of "Phoenix" Lodge in Philadelphia. The San Francisco "Chronicle" had a large picture of Pappas, showing him in action, and we have proofs that action is Pappas' natural state. The "Chronicle" describes him as a bad man on his way to do harm to St. Mary's Gaels." Chris was a fullback on the Temple University team and lead Temple to vistory over Villanova. The game was 0-0 until late in the last quarter when Pappas provided a spectacular finish with a touchdown. Nothing could stop him. We quote from a Philadelphia paper "Four Wildcats" had their hands around Pappas, but they couldn't stop him and he fought his way to the 42nd and a first down." The Greeks always did like a spirited game.

G. A. P. A. Juniors of Newark, N. J.

The G.A.P.A. Jrs. of Newark, N. J. "Delphian" Chapter No. 7, have held the Greek Championship in Basket Ball of New York and New Jersey States for the past 4 years. They have played and won *75 games out of 78 starts*, and have never been defeated by any Greek Team.

Among their victims in past years have been the Sons of Pericles teams from Paterson, N. J., Jersey City, N. J., Astoria, L. I., Jamaica, L. I. and New York City. The Juniors will strive to continue their winning streak and emerge victors for the 5th consecutive year.

The line up of the Team is as follows: Michael Costas, *Captain*, Jerry Agalias, Harry Linardakis, Tony Consolontis, Arger Hanos, Tom Agapitis, Charles Metsopoulos, James Bongos, Janes Kafalas, Bill Scoras.

The "DELPHIANS" this year have strived to book as many Greek Teams as possible and have added to their bookings the Sons of Pericles Team from Asbury Park, N.J. This game will be held Febr. 5th at Newark.

All Greek Teams who would like to play the G.A.P.A. Jrs., please address your mail to Manager Harry Linardakis, 91 Summit St., Newark, N. J.

Stamp Collectors Notice!

Greek stamps as well as those from other Balkan States can be secured by writing to the Editor of the Magazine "The Animal's Friend" in care of Mr. Charilaos Lagoudakis, 23 Voucourestiou St., Athens, Greece. Proceeds from these sales will be used to aid the work of the Greek Society for the Prevention of Cruelty to Animals. You can also help their cause by sending any spare stamps you may have to Mr. Lagoudakis.

Those Juniors and Juniorettes who collect stamps, certainly want their Greek collections to be as complete as possible. They can't help being conscious of the fact that Greek stamps of the last thirty-five years are of more than ordinary beauty and possess variety and richness of color and subject matter. They are of fine workmanship. Greece has a great deal of material to draw upon for her stamp issues and a complete collection is an art gallery and a history combined.

The latest set of her air-mail stamps is a sight for any collector's eyes. We have seen the gorgeous red, the warm brown and brilliant blue which would adorn any album. The brown shows a winged Hermes speeding gracefully on some important mission. The red depicts the sun god in his chariot drawn by two superb horses with wildly flowing names, and the blue presents in magnificent lines, Athena "Halinitis" (the bridler) holding the reins of a winged horse eager for flight. In the background a rising sun is seen and an olive branch completes the symbolism of the stamp.

THE STAMP COLLECTOR

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 16. PITTSBURGH, PA. — MARCH, 1937. VOL. II. NO. 4.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΗΜΩΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Τὸ Πανελλήνιον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον χαιρετίζει καὶ πάλιν μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς καὶ πίστεως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πεπρωμένων του τὴν ἀνατολὴν μιᾶς ἑπετείου στενώτατα συνδεδεμένης μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν κατατρόπωσιν τῶν ἐχθρῶν καὶ δυναστῶν τῆς ὡραίας πατρίδος του καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους.

Τὸ Πανελλήνιον πανηγυρίζει κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ θεωρεῖ τὴν 25ην Μαρτίου ὡς τὴν μεγαλυτέραν ἐθνικοθρησκευτικὴν ἑορτήν του, διότι κατ' αὐτὴν σύσσωμον ἐξηγέρθη πρὸς ἀποτίναξιν ἀπεχθοῦς ζυγοῦ καὶ ἀπεδύθη εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων, τὸν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα.

Ἡ 25η Μαρτίου δὲν εἶναι διὰ τὸν Ἕλληνα μόνον μία συμβολικὴ ἑορτὴ ὑπενθυμίζουσα ἡρωϊκὰ κατορθώματα εὐκλεῶν προγόνων. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν μία συνέχεια τῆς ἐκπολιτιστικῆς καὶ ἀπελευθερωτικῆς δράσεώς του καὶ ἡ ἐπιβράβευσις ἡ τελικὴ τῶν ἀγώνων του πρὸς διάδοσιν τῶν ἀγαθῶν ἑνὸς ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, βασιζομένου ἐπὶ τῆς λατρείας τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς σκέψεως καὶ δράσεώς του.

Δὲν εἶναι ἡ 25η Μαρτίου τὸ μόνον παράδειγμα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ τῆς προσπαθείας τῶν Ἑλλήνων ὅπως διασώσουν τὸν πολιτισμὸν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ βεβαίαν καταστροφὴν ἐκ μέρους ξένων βαρβάρων φυλῶν. Πλειστάκις οἱ Ἕλληνες προσέφερον ἑαυτοὺς ἐθελοντὰς τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ὁμοφύλων των ἀπὸ ξενικοὺς ζυγοὺς ἢ ὑποταγῆς των εἰς βαρβάρους λαούς.

Πλεῖστα ὅσα εἶναι τὰ παραδείγματα τῶν ἐπικῶν ἀγώνων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν χιλιετηρίδων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καθ' ἃς ἀπεδύθη εἰς μακροετεῖς πολέμους πρὸς ἐχθρὸν πολυαριθμότερον καὶ ἠγωνίσθη νικηφόρως πρὸς διάσωσιν τῆς ἐλευθερίας του καὶ διάδοσιν τῶν ἐκπολιτιστικῶν καὶ ἀπελευθερωτικῶν ἀρχῶν της. Καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ σταδιοδρομίᾳ της ἐχάρισεν εἰς τὸν Κόσμον ἐποποιΐας ὡς ἡ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, τῶν Θερμοπυλῶν, τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμῖνος, τῆς ἐκστρατείας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ ἀνέδειξε παρὰ τὴν πλειάδα τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων τῆς σκέψεως καὶ τῆς φιλοσοφίας στρατηγοὺς καὶ ναυάρχους τῆς δυνάμεως τοῦ Θεμιστοκλέους, Λεωνίδου, Μ. Ἀλεξάνδρου, Πύρρου, Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου, Μεγάλου Κωνσταντίνου, Ἰουστινιανοῦ, καὶ τόσων ἄλλων τῶν ὁποίων ἁπλῆ ἀπαρίθμησις θὰ ἤρκει νὰ γεμίσῃ τις τὰς σελίδας μιᾶς ὁλοκλήρου ἱστορίας.

Κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου 1821 ὁ Ἑλληνισμὸς ἤνοιξε διὰ τὸν κόσμον, ποῦ εἶχε συνειθίσῃ εἰς ἀνδραγαθήματα, ἡρωϊσμοὺς καὶ αὐτοθυσίας τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, μίαν νέαν ἐποποιΐαν. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Ἕλλην ἀπέδειξεν εἰς τὸν ἐμβρόντητον καὶ κατάπληκτον κόσμον διὰ τὸ θάρρος του νὰ ριφθῇ μὲ τόσην ὁρμὴν εἰς τὸ ἄπελπι κίνημά του, ὅτι κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται τῶν ἀθανάτων προγόνων του. Διεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὅτι δι' αὐτοὺς τιμιώτερος θάνατος εἶναι ὁ ὑπὲρ πατρίδος τοιοῦτος, ὅτι δι' αὐτοὺς ἦτο πάντοτε «εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης», ὅτι ὑπὲρ αὐτῆς ἐλάμβανον χωρὶς δειλίαν τὸν ὅρκον «ἐλευθερία ἢ θάνατος» καὶ ὅτι ἦσαν ἕτοιμοι ἀκολουθοῦντες συνήθειαν τῶν προγόνων των νὰ πέσουν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ τῆς τιμῆς μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη καὶ ἄδοντες τὸ τῆς ἐπαναστάσεως θούριον:

«Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή».

Καὶ ἐδίδετο κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ σύνθημα ἀπὸ τοὺς Φιλικούς, ποῦ εἶχον ἤδη στρατολογήσῃ ὄχι μόνον τὴν Ἑλληνικὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοπατρίαν ἀλλὰ διεγείρῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν φιλελληνισμὸν ὁλοκλήρου τοῦ διανοουμένου κόσμου. Καὶ ἠγίαζε τὸ Λάβαρον τῆς Ἐλευθερίας ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς καὶ ἤρπαζον οἱ ἁρματωλοὶ καὶ οἱ κλέφτες τὰ ἅρματα καὶ μετέβαλλον οἱ ἀτρόμητοι τῆς Ὕδρας καὶ τῶν Σπετσῶν, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Χίου ναυτικοὶ τὰ πλοῖά των εἰς θαλασσινὰ ἀπόρθητα καὶ θανατηφόρα φρούρια καὶ ὁρμητήρια. Ἐνεφανίζετο ὁ Ὑψηλάντης καὶ οἱ ἱερολοχῖται ἀπὸ ξένας χώρας καὶ ξένα φρούρια καὶ ἠκολούθει ὁ Μωρηᾶς, ἡ Ρούμελη, ἡ Ἤπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία. Κατήρχετο ἡ σεβαστὴ χορεία τῶν ξένων ἐθελοντῶν μὲ πρωτοποροῦσαν τὴν εὐγενεστάτην μορφὴν τοῦ Βύρωνος καὶ ἠκούετο συμπαθὴς ἡ φωνὴ τῶν ξένων Κοινοβουλίων καὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου. Καὶ ἔπιπτον συνεχῶς οἱ μάρτυρες τῆς θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος ἀπελευθεροῦντες τὴν πατρῴαν γῆν καὶ δημιουργοῦντες μὲ τὸ αἷμά των ἱερὰς κληρονομίας καὶ διεκδικήσεις διὰ τοὺς ἀπογόνους των.

Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Γένους καὶ ἡ ἀπολύτρωσις στεναζόντων ὑπὸ βαρὺν ζυγὸν ἀδελφῶν ἐπετελεῖτο καὶ τὸ σάλπισμα τοῦ Ρήγα ἀπέδιδε πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐλευθερίαν των, ὁ μαρτυρικὸς ἓξ ἄλλου θάνατός του, ὁ σφαγιασμὸς τοῦ ἁγίου Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε', ὁ ἀποτρόπαιος θάνατος τοῦ Διάκου, τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδίου, ὁ τελευταῖος χορὸς τῶν Σουλιωτισσῶν καὶ ἡ θυσία τοῦ Μεσολογγίου ἐδόνουν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ τὸ θούριον τοῦ πρωτοψάλτου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας ἀντεκαθίστα ἕνα ἄλλο γλυκὸ καὶ πολυΰμνητο τραγοῦδι, τὸ:

«Πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροὺς
πάλι δικά μας θἄναι».

Καὶ ἦτο τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ τῆς βαρυστενάζουσης Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ποῦ ἔφερε στὰ δικά μας χρόνια τὴν ξιφολόγχη τοῦ τσολιᾶ καὶ τοῦ φαντάρου, καὶ τοῦ ναύτη τὰ κανόνια μπροστὰ στὴ Πύλη τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιληᾶ ὁδηγούμενα καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὸν νέον ἐθνομάρτυρα Κωνσταντῖνον τὸν 12ον καὶ τὸν νέον Καποδίστριαν Ἐλευθέριον Βενιζέλον.

Ποιὸς ξεύρει ἂν εἰς τοὺς σημερινοὺς ἀπογόνους τοιούτων φυσιογνωμιῶν καὶ ἡρώων, τὸν υἱὸν τοῦ Στρατηλάτου καὶ τὸν ἀπόγονον τοῦ Κεφαλλῆνος Μεταξᾶ, ἡ Μοῖρα τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔταξεν τὴν ὁλοκληρωτικὴν πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς ἀπολύτρωσιν τοῦ Γένους!

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ, Ὕπατος Ἀρχων.

ΕΘΝΙΚΟΙ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΜΟΙ

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ
Μεγ. Συμβούλου τῶν Γυναικείων Στοῶν

Νοσταλγοὶ Ἐθνικῶν συγκινήσεων θὰ ὁδεύσωμεν καὶ πάλιν νοερῶς διὰ μέσου λόφων καὶ δρομίσκων μὲ ὑψηλὲς πλαγιὲς καὶ κοφτερὲς πέτρες, διὰ μέσου κάστρων καὶ χαλασμάτων χιλιοτραγουδημένων πόλεων, πρὸς τὸν ζωντανὸν σταθμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μας, τὴν 25ην Μαρτίου.

Μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι ποῦ συνεκλόνισε τὸν Ἑλλ. κόσμον καὶ τόσους ξένους διὰ μέσου τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος, θὰ καταθέσωμεν τὸν φόρον τοῦ εὐλαβικοῦ Ἑλληνικὸ μνημείο, ποῦ λέγεται Ἁγία Λαύρα.

Θὰ ζωντανέψουν γύρω μας ὅλα ἐκεῖνα τὰ θρυλικὰ χρόνια μὲ τοὺς διαρκεῖς ἀγῶνας κατὰ τὰ ὁποῖα ὑπόδουλοι ἀδελφοὶ ἐπάλαιαν ἀπεγνωσμένως γιὰ νὰ κρατήσουν στὴν ζωὴ μιὰ φυλὴ ποὺ ὡς Ἔθνος εἶχε πεθάνῃ.

Θὰ ζωντανέψουν αἱ δραματικαὶ φάσεις μὲ τὰς ἑκατόμβας. Θύματα τῶν Ἐθνικῶν μας περιπετειῶν θ' ἀνασηκώνουν τὸ παραπέτασμα μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία ἐκάλυψε τὴν τραγῳδίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου των καὶ θὰ μᾶς παρακολουθοῦν στὸν ἱερὸ δρόμο ποὺ ἔβαψαν αὐτοὶ μὲ τὸ αἷμά των.

Σιωπηλοί, νοσταλγικοὶ στοχασμοὶ θὰ φτερουγίζουν στὴν νεκρικὴ γαλήνη τῶν τόπων ὅπου ἡ σκέψις μας θὰ περνᾷ

(Συνέχεια εἰς τὴν 2αν Σελίδα)

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE GRAND LODGE
John Darlas ..... Grand Vice-Pres.
John Gekas ..... Grand Counsellor
Mrs. I. Kopadis .....Grand Counsellor of Ladies' Aux.
S. Staes ..... Juniors' Commissioner

GRAND GOVERNORS

Demos. Nicholson	Panag. Mountanos
James Katsaris	G. G. Economy
Elias Mavromichalis	Theo. Varvalides
Wm. Patterson	D. G. Voyadzis
Andrew Margarites	James Argyrakis

H. Pappamanolis ..... Grand Master
Dr. J. Gatsopoulos ..... Grand Orator
Dr. C. Theodore ..... Grand Orator

GRAND OVERSEERS

Chr. Frangoyiannis	Geo. Molones
A. D. Kochiovelos	K. Pappaphotiou

ASSISTANT GRAND GOVERNORS

Louis Ganiaris	Christ Tsaousis
George Mylonous	Harry Matias
Miltiades Karavites	John Peters
J. Pappaioannou	D. C. Coliopoulos

Em. Talamvekos

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλονται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ νοάφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. March, 1937. No. 4.

BENIAMIN, ἐλέῳ Θεοῦ 'Αρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

'Εντιμότατε κύριε Φώτιε Κυρίτση, ὕπατε Πρόεδρε τῆς ἐν 'Αμερικῇ 'Οργανώσεως ΓΚΑΠΑ, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ 'Εντιμότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

"Ασμενοι ἐδεξάμεθα τὸ φιλόφρον τηλεγράφημα τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς 'Εντιμότητος, δι' οὗ ἐξ ὀνόματος τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτῆς 'Οργανώσεως ΓΚΑΠΑ προήχθη ὑποβαλεῖν ἡμῖν συγχαρητηρίους προσρήσεις καὶ εὐχὰς ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἔτους.

'Εγκαρδίως ἐπ' αὐταῖς εὐχαριστοῦντες, ἐπευχόμεθα πλήρη εὐόδωσιν τοῦ ὑπὸ τῆς 'Οργανώσεως ὑμῶν ἐπιδιωκομένου ἱεροῦ σκοποῦ καὶ ἐξαιτούμεθα τῇ ὑμετέρᾳ 'Εντιμότητι καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν ἐντίμων μελῶν τὸν ἀνατείλαντα νέον σωτήριον ἐνιαυτὸν ἔμπλεων πάσης ἀγαθωσύνης καὶ εὐλογίας παρὰ τοῦ Κυρίου, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος, σὺν τῇ παρ' ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας 'Εντιμότητος καὶ μετὰ πάντων.

ᾳϡζ', 'Ιανουαρίου η'.

† 'Ο Κωνσταντινουπόλεως ΒΕΝΙΑΜΙΝ,
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

ΣΤΟΑ ΓΚΑΠΑΣ «ΑΘΗΝΑΙ» 'Αριθ. 1.
'Οδὸς 'Ακαδημίας 50
'Αθῆναι, 15 'Ιανουαρίου, 1937.

Πρὸς τὸν ἀξιότιμον κύριον Μέγαν Πρόεδρον τῆς ΓΚΑΠΑ
Δρα ΦΩΤΙΟΝ ΚΥΡΙΤΣΗΝ, Γοϋδτερ, Μασσατσοὺσετς.

Κύριε Μ. Πρόεδρε,

Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἐλάβομεν καὶ εὐγνωμόνως ἀπεδέχθημεν τὰς θερμὰς εὐχὰς σας πρὸς τὰς ὑμετέρας Στοὰς ἐν 'Αθήναις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους καὶ εὐχόμεθα κατὰ τὸ νέον ἔτος ἡ ὀργάνωσίς μας νὰ ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλὰ δράσεως καὶ ἰσχύος ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ὅλου 'Ελληνισμοῦ, τοῦ ὁποίου ζωτικώτατον τμῆμα ἀποτελεῖ ὁ 'Ελληνισμὸς τῆς 'Αμερικῆς.

Τὸ καθ' ἡμᾶς δὲν θὰ παύσωμεν καὶ τὸ ἔτος τοῦτο ν' ἀπευθυνώμεθα εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ ἐπισήμου κράτους, τὸν τύπον καὶ πάντας τοὺς ἐδῶ "Ελληνας καὶ νὰ ὑπομιμνήσκωμεν τὴν ἐθνικὴν ἀνάγκην ἠθικῆς ἐνισχύσεως τῶν πέραν τοῦ ὠκεανοῦ ἀδελφῶν μας.

'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀπευθύνομεν καὶ εἰς τὸν Μ. Πρόεδρόν μας, τοῦ ὁποίου τὴν προσωπικότητα εἴχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωμεν καὶ μεγάλως νὰ ἐκτιμήσωμεν, τὰς θερμάς μας εὐχάς.

Μετὰ τιμῆς καὶ ὁλικωτάτων αἰσθημάτων,

'Ο "Αρχων — **'Ο Γεν. Γραμματεὺς**
Α. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ — **Μ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ**

Η 25Η ΜΑΡΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης Σελίδος)

καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἴχνη ποὺ ἄφησαν τὰ βήματα τῶν κατακτητῶν, θ' ἀκούεται ἡ μεγάλη καρδιὰ τοῦ "Εθνους ποὺ δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ κτυπᾷ γιὰ τὴν 'Ελευθερία.

Σ' ὅποια πέτρα κι' ἂν ζητήσωμε νὰ ξεκουρασθοῦμε, θὰ διαβάσωμε καὶ μιὰ ἐπιβλητικὴ μαρτυρία ἱστορικῶν γεγονότων. "Οποια ἐρείπια καὶ ἂν ζητήσωμε νὰ περιεργασθοῦμε, θὰ ἀναγνωρίσωμε τὸ πέρασμα τοῦ θανάτου καὶ τῆς αὐτοθυσίας. 'Η ὅλη 'Ελληνικὴ Γῆ —ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὴν διατρέχομεν ὅλην— θὰ μᾶς παρουσιασθῇ ὡς σύμβολον συμπυκνωμένων 'Αρετῶν, 'Ηρωϊσμῶν καὶ 'Ιδανικῶν, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ὑπέστη διακυμάνσεις διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων, ὑψώθη ὁριστικὰ καὶ στερεὰ ἀπὸ τὸν 'Επίσκοπον Γερμανὸν— κατὰ τὴν κρισιμωτέραν καμπὴν τῆς 'Εθνικῆς μας ζωῆς— εἰς τὴν μονὴν τῆς 'Αγίας Λαύρας.

'Εκεῖ θὰ κατατεθοῦν ἄνθη εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον, ἐκεῖ θὰ σταματήσῃ καὶ ἡ σκέψις ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὸ 'Ελληνικὸν θαῦμα καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῶν 'Ελλ. 'Ιδανικῶν.

'Εκεῖ νοερῶς γονατίζομεν καὶ οἱ Ξενητεμμένοι, προσκυνηταὶ εὐλαβεῖς ἑνὸς βωμοῦ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξεπήγασεν ἡ Φυλή μας ἐλεύθερη γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀθανασίαν της. Στὴν ἱερὰ αὐτὴ πομπή, μετέχει μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι καὶ ἡ ξενητεμμένη 'Ελληνίς.

Ξέρει πῶς ὁ βωμὸς αὐτὸς δὲν ἐστήθη μὲ ἑκατόμβες μόνον ἀνδρικές. 'Ανάμεσά των, κοιμοῦνται Ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἐθεώρησαν τὸ φῶλόν των ὡς ἐμπόδιον εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ἀγῶνα. Τί κι' ἂν ἐσίγησαν τὰ χείλη τῆς Δέσπως καὶ τὸ καρυοφύλλι τῆς Τζαβέλλαινας. Τί κι' ἂν δὲν ταράζουν τὲς ρεμματιὲς καὶ τοὺς λόγγους τὸ «σηκωθῆτε σκλάβες 'Ελληνίδες» τῆς Καρατάσαινας; Τί κι' ἂν τὰ νερὰ τοῦ 'Αρχιπελάγους δὲν τὰ ταράζει πιὰ ὁ στόλος τῆς Μπουμπουλίνας. Τί κι' ἂν μιὰ λωρίδα γῆς, στὴν Πάρο, κρατεῖ ἀκίνητη τὴν ἡφαιστειώδη ψυχὴ τῆς Μαντῶς Μαυρογένους;

Ζοῦν κι' αὐτὲς καὶ τόσες ἄλλες ἀφανεῖς ἡρωΐδες τοῦ Εἰκοσιένα, Ἐστιάδες ποὺ ἐπὶ 400 χρόνια ἐθέρμαναν τὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν των μὲ τὲς ἀγιώτερες λαχτάρες τῆς σκλάβας φυλῆς, ζοῦν κάθε στιγμὴν γύρω μας καὶ ἰδιαίτερα φεγγοβολοῦν στὰ μεγάλα 'Εθνικὰ προσκυνήματα.

Θαυμασταὶ τῆς 'Εποποΐας τοῦ Εἰκοσιένα, ἀφιέρωσαν ὕμνους γιὰ νὰ φάλλουν τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὴν αὐτοθυσία τῆς σκλάβας 'Ελληνίδος. Ξεχωρίζει μεταξὺ τῶν ξένων ἡ ἐμπνευσμένη αὐτὴ φράσις τοῦ Λέων Μπαράτ:

«'Η ἀρχαιότης θὰ ταῖς ἀφιέρωνε ναοὺς γιὰ νὰ διαιωνίσῃ τὸ λαμπρὸ των παράδειγμα καὶ θὰ τὰς ἔβλεπεν ὡς θεότητας».

'Η 'Αρχαιότης ναί! Μὰ καὶ ἐμεῖς ἐδῶ, πέραν ἀπὸ τὸν ὠκεανό, ἀγαπητοί μου 'Ελληνίδες, μποροῦμεν νὰ τὰς προσκυνήσωμεν μέσα εἰς τὸν ἀκατάλυτον Ναὸν τῆς ψυχῆς μας καί, τὴν ἀφοσίωσίν των εἰς τὴν 'Ελλ. παράδοσιν καὶ εἰς τὰ 'Ανώτερα 'Ιδεώδη, νὰ τὴν λάβωμεν ὡς παράδειγμα, ἀφοῦ ἐκληθημεν νὰ ἐνσταλάξωμεν εἰς τὰ παιδιά μας, δι' ἀγώνων εἰρηνικῶν, τὴν ἰδίαν προσήλωσιν εἰς τὰς Θρησκευτικὰς καὶ 'Εθνικὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς μας, μιᾶς φυλῆς ποὺ θεωρεῖται δικαίως ὡς ὁ ἐμπνευσμένος κῆρυξ τῶν ἀνωτέρων 'Ιδανικῶν τῆς 'Ανθρωπότητος.

'Η προσπάθειά μας αὐτὴ θὰ εἶναι ὡραῖον, ἀειθαλὲς ἄνθος, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ στολίσωμεν τάφους πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ στρέφεται πάντα μ' εὐλάβεια ἡ 'Ελληνικὴ ψυχή.

Η ΕΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ ΚΥΨΕΛΗ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

Μετ' ἐξαιρετικῆς εὐχαριστήσεως μεταδίδω διὰ τοῦ «Βήματος» τὰς ἐντυπώσεις μου ἐκ τῆς ἐπιστέψεως τῶν Στοῶν τῆς Καλιφορνίας, ὁπόθεν μόλις ἐπανῆλθον.

Αἱ Στοαὶ αὗται ἱδρυθεῖσαι εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπεκτάσεως τῆς 'Οργανώσεώς μας, πρὸ δεκαετίας περίπου, ἐκράτησαν καὶ κρατοῦν τὴν λαμπάδα τῆς φυλετικῆς συνειδήσεως καὶ τῶν φυλετικῶν μας πόθων ἀνημμένην. Οἱ βωμοὶ καὶ αἱ ἐκκλησίαι τῶν Στοῶν τούτων εἶναι κέντρα καὶ ἐντευκτήρια δημιουργικῆς δράσεως ἀσυνήθους.

Πλεῖσται ὅσαι τῶν Στοῶν τούτων ἵδρυσαν καὶ διατηροῦν σχολεῖα ἑλληνικά. Εἰς μικρὰς τινας πόλεις ὡς ἡ τῆς Richmond καὶ Bakersfield, τὰ σχολεῖα τῆς Γκάπα ἦσαν τὰ μόνα ἔνδια ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ ἡ διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς. Προσφέρουν ἄπασαι ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν των πρὸς ἵδρυσιν καὶ καλλωπισμὸν τῶν ἐκκλησιῶν των καὶ εἶναι ἀξιέπαινοι Στοαὶ ὡς ἡ τοῦ 'Αγίου Φραγκίσκου, 'Οακλάνδης, Σακραμέντο καὶ San José, αἵτινες εἰς μίαν μόνον δόσιν προσέφερον διὰ τὰς κοινοτικὰς ἀνάγκας των ποσὰ ὑπερβαίνοντα τὰ χίλια δολλάρια. 'Εξακολουθοῦν δὲ προσφέρουσαι τὰς ὑπηρεσίας των καὶ συντελοῦσαι εἰς τὴν πρόοδον τῶν κοινοτικῶν ἱδρυμάτων των.

'Αλλ' αἱ Στοαὶ τῆς Περιφερείας ταύτης διεκρίθησαν καὶ διὰ μίαν νέαν καινοτομίαν, ἐκτάκτως ἐπαγωγὸν καὶ ἐκτάκτως ἐξυπηρετικὴν τῶν ἀναγκῶν τῆς ὁλομελείας των διὰ τῆς ἱδρύσεως ταμείων περιθάλψεως. 'Εκ τῶν ταμείων τούτων παρέχεται δωρεὰν ἰατρικὴ περίθαλψις εἰς τὰ μέλη καὶ ἑβδομαδιαῖον ἐπίδομα διὰ τοὺς κατ' οἶκον νοσηλευομένους, ἔκτακτον δὲ τοιοῦτον διὰ τοὺς ἐν νοσοκομείοις θεραπευομένους.

'Εκτὸς τῆς περιφερείας ταύτης καὶ ἡ δευτέρα περιφέρεια ἔχει προβλέψῃ περὶ τῆς δημιουργίας ταμείου περιθάλψεως διὰ τὰ ἀσθενῆ ἢ δυστυχοῦντα μέλη, ἀλλὰ καὶ πολλαὶ ἄλλαι Στοαὶ ἔχουν ἱδρύσῃ ταμεῖα ἀλληλοβοηθητικά.

Καίτοι τὸ παρελθὸν συνέδριον προέβλεψε περὶ ἀσφαλείας ἐκ θανάτου, ἡ ὁποία τίθεται ἐν λειτουργίᾳ, ἡ ἵδρυσις τῶν ταμείων περιθάλψεως ὑπὸ μιᾶς ἑκάστης τῶν Στοῶν καὶ μιᾶς ἑκάστης τῶν Περιφερειῶν, φαίνεται μέτρον εὔστοχον καὶ χρήσιμον. Θὰ ἔπρεπεν ὅμως ἡ λειτουργία των νὰ γίνεται ἐπὶ σταθερωτέρων βάσεων καὶ περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἐπιληφθῇ τὸ ἑπόμενον ἐν Βαλτιμόρῃ συνέδριον.

Διὰ τοῦ μέτρου τούτου συγκρατεῖται τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μελῶν καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ διατήρησις αὐτῶν ἐν τῷ μητρῴῳ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ τοιούτων. Πλεῖσται τῶν Στοῶν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν περίσσευμα εἰς τὰ ταμεῖα περιθάλψεώς των ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸν διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν των, προεξαρχούσης τῆς ἐν 'Αγίῳ Φραγκίσκῳ Στοᾶς «'Αθῆναι», ἡ ὁποία ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ποσὸν πλέον τῶν δύο χιλιάδων δολλαρίων.

'Εγράψαμεν καὶ ἄλλοτε ὅτι ἡ 'Οργάνωσίς μας διοικεῖται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ αὐτοβουλία δράσεως τῶν Τμημάτων της νὰ εἶναι ἀπεριόριστος, ἡ δὲ Μεγάλη Στοὰ αὐτῆς εἶναι μόνον ἡ διευθύνουσα καὶ ἐπιβλέπουσα ἀρχή.

Μία ἄλλη καινοτομία τῆς Περιφερείας Καλιφορνίας εἶναι ἡ ἵδρυσις ταμείου Κυβερνείου. 'Εξ αὐτοῦ ἡ περιφέρεια αὕτη χορηγεῖ τὰ ἔξοδα περιφερειακῶν συνεδρίων καὶ ἄλλα ἔκτακτα ἔξοδα τοῦ Κυβερνείου.

'Απερίγραπτος ἦτο ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Στοῶν τῆς Καλιφορνίας διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἡγέτου τῆς 'Οργανώσεως, γενομένην κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Μ. Στοᾶς ὅπως δι' ἐκπροσώπων της ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν καὶ ἀντιληφθῇ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πρόοδον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν ἑκατοντάδων Τμημάτων της. 'Εγένετο δεκτὸς πανταχοῦ ἐνθέρμως καὶ ἦσαν ἄπειρα τὰ δείγματα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμήσεως, τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς των πρὸς τὸ δύσκολον ἔργον καὶ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῆς Μεγάλης Στοᾶς ἐπιτευθέντα εἰς στιγμὰς δεινῆς οἰκονομικῆς κρίσεως.

Καίτοι ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπισκέψεώς μου συνέπεσε μὲ πρωτοφανῆ διὰ τὴν ὡραίαν Καλιφορνίαν χειμῶνα καὶ ἡ γρίππη ἐκράτει τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων της ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἢ νοσοκομείων καὶ καίτοι ὁ χρόνος μου διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἦτο περιωρισμένος, ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὴν προθυμίαν καὶ τὴν θέλησιν τῶν μελῶν νὰ διοργανώσουν ἀνοικτὰς συνεδριάσεις, ἐνίοτε κατόπιν ὀλίγων μόνον ὡρῶν προειδοποιήσεως, κατωρθώθη νὰ ἐπισκεφθῶ πάσας σχεδὸν τὰς Στοὰς τῆς λαμπρᾶς ταύτης πεπειριφερείας μας.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις ταύτας προσήρχοντο μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἤκουον πάντες μὲ προσοχὴν τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν πρόοδον τῆς 'Εθνικῆς τῶν 'Ελλήνων 'Οργανώσεως ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Λυποῦμαι ἀπείρως διότι ὁ περιω-

(Συνέχεια εἰς τὴν 8ην Σελίδα)

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ

Περὶ τὴν σημαίαν τοῦ Μετερνίχου συνεκεντροῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος ἡ πολιτικὴ ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν παρ' ὅλα τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν πατέρων μας καὶ τὰ ἀνήκουστα μαρτύρια τὰ κορυφωθέντα εἰς τὸν ἀπαγχονισμὸν τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν ἱεραρχῶν.

Ὁ λόρδος Κάστερλιγκ εἶχε δηλώσῃ ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας ταὐτίζεται καθ' ὅλα μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ Μετερνίχου. Προέβη δὲ εἰς μέτρον διπλωματικῶς ἀσύνηθες καὶ ἐξαιρετικόν. Ἔγραψεν αὐτόγραφον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Τσάρον ἐν ᾗ μεταξὺ ἄλλων φέρονται καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ Τουρκία ἀποτελεῖ ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ συστήματι ἀναγκαῖον κακόν, μολονότι εἶναι νεόπλασμα τὸ ὁποῖον δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς μέλος τῆς Εὐρώπης, ἐν φυ-

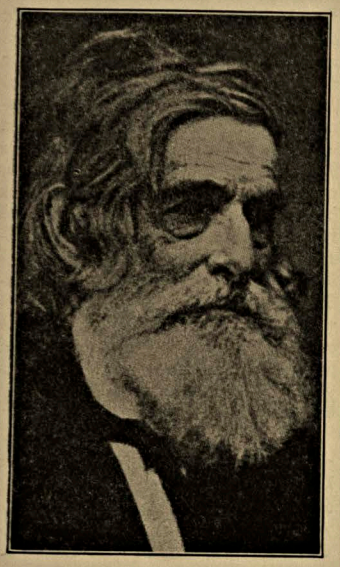

Δρ. ΣΑΜΟΥΗΛ ΧΑΟΥ
ὁ μέγιστος τῶν Ἀμερικανῶν Φιλελλήνων.
Dr. SAMUEL GRIDLEY HOWE, America's Greatest Philhellene.

σιολογικῇ καταστάσει. Ἡ νοσηρὰ κατάστασις τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης πρέπει νὰ ἀποτρέψῃ πᾶσαν ἀπόπειραν περὶ ἐγκαταστάσεως ἐννόμου τάξεως ἐν αὐτῇ. Καίτοι ἄξιοι οἰκτου οἱ Ἕλληνες, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι εἶναι οἱ πρῶτοι προσβαλόντες. Ὡς πρὸς τὰς μουσουλμανικὰς ὠμότητας τὰς ἐξηγεῖ ἡ καταλαβοῦσα τοὺς Τούρκους παραφροσύνη, ἤτις τοὺς κατέστησεν ἀπροσίτους εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἐπιεικείας».

Ἡ πολιτικὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς Γαλλίας, καταφαίνεται ἐκ τῶν ὁδηγιῶν τοῦ Βαρώνου Πασκαί, ὅστις μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει τὰ ἑξῆς: «Τὸ σαφὲς συμφέρον τῆς Γαλλίας συνίσταται εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστῶτος... Καὶ ἂν ἡ Γαλλία ἀποκτήσῃ ὀλίγας νήσους (ἑλληνικὰς νήσους εἰς τὴν Μεσόγειον), τοῦτο δὲν ἀντισταθμίζει ἐπαρκῶς τὰ πλεονεκτήματα τῆς τουρκικῆς φιλίας. Τὴν σύστασιν δὲ ἑλληνικοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἄμεσον τῆς Ρωσσίας ἐπίδρασιν, δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ εὐνοήσῃ ἡ Γαλλία».

Ἀλλὰ τότε ὁ Τσάρος προέβη εἰς διαχύσεις πρωτοφανεῖς πρὸς τὸν Λαφερονναί... «Δὲν σᾶς κάμω διπλωματίαν, τῷ εἶπε, σᾶς ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου. Τοὺς Τούρκους πρέπει νὰ ἀποδιώξωμεν μακράν, πολὺ μακράν. Καὶ αὐτὴ ἡ γειτνίασίς των θὰ εἶναι ὀχληρά, ὅσον καὶ ἡ παρουσία των. Νὰ ἀνοίξωμεν πολὺ τὰ σκέλη τοῦ διαβήτου».

Ἀλλὰ δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἰς τὰς δηλώσεις ταύτας θὰ ἀνεύρισκον προθέσεις προστασίας τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος, εἶναι ἀνάγκη νὰ παραθέσωμεν τὸ συμπλήρωμα τῶν προτάσεών του. «Ἑκάστη δύναμις τότε θὰ εὕρῃ τὴν θέσιν της». Οὕτως ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ διὰ τῶν αἱμάτων της θὰ κατέβαλλε μόνον τὰ ἔξοδα τῆς διανομῆς.

Ὑπῆρξε δὲ ἔτι σαφέστερος ὁ ρῶσσος αὐτοκράτωρ εἰς δευτέραν συνέντευξιν πρὸς τὸν Λαφερονναί, λέγων ὅτι ὁ πρὸς τὴν Τουρκίαν πόλεμος δὲν εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπείγων. «Ἐκτὸς ἐὰν οἱ Ἕλληνες προχωρήσουν νικηταὶ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' αἱ διαιρέσεις των καὶ τὰ σφάλματά των μᾶς ἀπαλλάττουν τοῦ φόβου τοιούτων καταθωμάτων τῆς ἀπελπισίας των... Θὰ συμβῇ μὲ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν (τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν) ὅ,τι καὶ μὲ τὴν τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ ἢ τοῦ Πεσβὰν Ὀγλοῦ. Θὰ κατακοποῦν ἄνευ ἀποτελέσματος».

Ἡ μεταστροφὴ ἐκ τῆς τοιαύτης πολιτικῆς ἀτμοσφαίρας ἐν Εὐρώπῃ ὀφείλεται εἰς διάφορα γεγονότα, ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐμφάνισιν νέων προσώπων καὶ μάλιστα τοῦ Γεωργίου Κάννιγκ. Παρῆλθε δὲ καιρὸς πρὶν ἡ συγκινηθῇ ἡ Εὐρώπη ἀπὸ τὰς ἡρωϊκὰς αὐτοθυσίας τῶν ἀγωνιζομένων.

Εἶχον ἐπακολουθήσῃ τῆς Χίου αἱ σφαγαί, τὸ ἔργον τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Κανάρη καὶ ὁ Κολοκοτρώνης εἶχεν ἐπιτελέσῃ τὸ μέγα πολεμικὸν ἔργον τῆς καταστροφῆς τοῦ Δράμαλη. Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ Ἑλληνικὴ ὑπόθεσις ὄχι μόνον δὲν προώδευσε εἰς τὰς σκέψεις τῶν ἀνακτοβουλίων, ἀλλ' ἀπεναντίας ὀπισθοδρόμησε πολύ. Ὁ Φιλελληνισμὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου τὴν ποιότητα ἐξηγήσαμεν ἀνωτέρω, ἐξητμίσθη τελείως ὅταν οἱ πατέρες ἡμῶν διὰ τοῦ Συντάγματος τῆς Ἐπιδαύρου ἐκήρυξαν τὴν αὐθυπαρξίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐθέσπισαν συνταγματικοὺς θεσμούς.

Ἐν τούτοις ἐκεῖθεν ὅθεν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀναμένῃ τις, ἐκεῖθεν ἐξέλαμψεν ἡ πρώτη ἐλπίς, ἀόριστος ἔτι ἀκτὶς φωτεινή, ἀλλ' ἤτις ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου.

Εἰς τὴν δριμεῖαν γλῶσσαν τοῦ Στράτφορδ πρὸς τὸν Μέγαν βεζύρην διὰ τὰς σφαγὰς τῆς Χίου, οὗτος ἀπήντησε μετ' αὐθαδείας:

«Τοῦτο εἶναι ἰδική μας ὑπόθεσις».

«Συγγνώμην, ἐξ ἴσου καὶ ἰδική μας, νὰ εἶσθε βέβαιος», ἀπήντησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Βρεττανικοῦ ἔθνους.

Ἀλλ' ὁ Ρῶσσος αὐτοκράτωρ εἶχε παύσει πλέον ἔστω καὶ κατ' ἐπίφασιν ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ ὁ Καποδίστριας, ἀπέδωκεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ἀρχικαγκελλαρίου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἑλβετίαν.

Κραυγὴ ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε τότε ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ λυσσώδους τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐχθροῦ. Ὁ Καποδίστριας εἶναι ἤδη νεκρός, γράφει εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ Μετερνῖχος. Δὲν τὸν φοβοῦμαι πλέον, διότι δὲν φοβοῦμαι τὰ φαντάσματα».

Ἡ ὁμολογία αὕτη δεικνύει τὸ ὕψος τοῦ μόνου πολιτικοῦ ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον ἐφοβεῖτο. Ἀλλ' ὁ Μέγας Ἕλλην δὲν ἦτο ἀκόμη νεκρός, δὲν τὸν εἶχε πλήξει ἀκόμη σφαῖρα ἑλληνική. Ἀπ' ἐναντίας ἀφ' ἧς ἐξῆλθε τοῦ ἐχθρικοῦ περιβάλλοντος τῆς Πετρουπόλεως, ἠδυνήθη νὰ παράσχῃ εἰς τὸ ἔθνος του καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι τὰς ἀτιμήτους αὐτοῦ εὐεργεσίας.

Τὸ συνέδριον τῆς Βερόνης ἀπήχησε τότε εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀγωνιζομένων πατέρων μας ἀρὰς σκληροτέρας καὶ ἀγριωτέρας ἀπὸ τὴν κραυγὴν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας ἐν Λαϊμπάχ. «Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κινήματος τούτου, λέγει ἡ διακήρυξις τῆς Βερόνης, θὰ ἠπατῶντο πολὺ ἐλπίζοντες... Τὸ πνεῦμα τῆς ἀποστασίας θὰ πατάσσηται πανταχοῦ ὅπου ἐκδηλοῦται».

Ἀλλ' ἡ κραυγὴ αὕτη ἦτο ἡ τελευταία. Ὀξυδερκὴς παρατηρητής, ἔκτοτε θὰ διέβλεπεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον τῶν γεγονότων ἡ ἐξέλιξις νὰ μὴ ἐπιφέρῃ τροπὴν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐπισήμου Εὐρώπης. Τὴν τροπὴν ταύτην πρὸ παντὸς ἐπέφερεν ἡ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς ἐμφάνισις τοῦ Γεωργίου Κάννιγκ.

Ὁ Κάννιγκ δὲν φοβεῖται τὰς ἐπαναστάσεις, δὲν τρέμει πρὸ τοῦ φάσματος τοῦ Καρβοναρισμοῦ. Ἔχει συνείδησιν ὅτι ἡ ἐλευθέρα, ἡ κοινοβουλευτικὴ πατρίς του, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν θέσιν ἐν τῇ τριπλῇ συμμαχίᾳ, ὅτι ἡ προστασία τῶν δυναστευομένων δὲν ἀντιτίθεται εἰς τοῦ Βρεττανικοῦ κράτους τὰ συμφέροντα.

Αἱ ὁδηγίαι τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1823 ἤρχισε νὰ ἐκπέμπῃ ὁ Κάννιγκ ἐπέχυσαν φάρμακον ἐλπίδος εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα καὶ ἐπροξένησαν ἀληθῆ κατάπληξιν εἰς τοὺς Ἕλληνας οἱ ὁποῖοι εἶδον τὴν δύναμιν παρ' ἧς εἶχον μέχρι τοῦδε τὰς μεγαλειτέρας ἐκδηλώσεις δυσμενείας, προσφερομένην πρὸς αὐτοὺς ὄχι μόνον μετὰ δικαιοσύνης ἀλλὰ σχεδὸν μεθ' ἁβρότητος.

Ἀλλ' ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐκδήλωσις τῆς τροπῆς τῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα αἰσθημάτων τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους εἶναι ἡ γενομένη τὴν 13—25 Μαρτίου 1823. Ἡ χρονολογία αὕτη εἶναι ὑψίστης σημασίας διὰ τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα, τῆς ὁποίας δὲν ἔχομεν πλήρη τὴν βαθεῖαν συνείδησιν.

Κατ' αὐτὴν ὁ Κάννιγκ ἀνεγνώρισε τὸν ὑπὸ τοῦ ἀγωνιζομένου ἔθνους προκηρυχθέντα ναυτικὸν ἀποκλεισμόν.

Τοῦτο ἀπετέλει ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐμπολέμου καὶ ἀνεξαρτήτου. Ἡ πρώτη οὕτως ἐν τῷ κόσμῳ ναυτικὴ δύναμις ἀνεγνώριζεν εἰς τοὺς πυροπλητὰς καὶ εἰς τοὺς ἁπλοϊκοὺς ναυτίλους τῶν νήσων τὰ δικαιώματα τοῦ ἐμπολέμου. Ἡ Εὐρώπη κατεπλάγη τότε προαισθανομένη ὅτι κυοφορεῖται τι μέγα ἐν τῇ σοβαρᾷ ταύτῃ τροπῇ τῆς πιλιτικῆς τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πρῶτον γεγονὸς τῆς τροπῆς ταύτης ὑπῆρξαν οἱ σαρκαστικοὶ συριγμοὶ τοῦ Μέτερνιχ. Ἡ Ἀγγλία ἐργάζεται διὰ νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἐπετέλεσεν. Ἐφεξῆς μόνον κατὰ συνήθειαν πρέπει νὰ γίνεται λόγος περὶ ἀγγλικῆς πολιτικῆς. Διότι ἡ ἀβεβαιότης καὶ τὸ μηδὲν δὲν ἀποτελοῦν βέβαια πολιτικήν.

Ἀλλ' οὐδ' ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος εἶχεν ἀφορμὴν νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Κάννιγκ. Δὲν τῷ συνεχώρει τὴν καταπολέμησιν τοῦ ρωσσικοῦ σχεδίου του περὶ συστάσεως τριῶν ἡγεμονιῶν ἑλληνικῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν μὲν τῶν δυνάμεων κατ' ἐπίφασιν, πράγματι δὲ ὑπὸ τὴν ρωσσικὴν κηδεμονίαν. Τὸ σχέδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον διέλυσεν ἐν Ἑλλάδι ὅλα τὰ ὄνειρα τῶν ρωσσοφίλων, ἐματαίωσεν ἡ ἀγγλικὴ ἀντίδρασις. Ὅπως σαφέστατα εἶπεν ὁ τότε πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας ἐν Πετρουπόλει, Μπάγοτ, εἰς τὸν Λαφερονναί: «Τὸ οὐσιῶδες διὰ τὴν Εὐρώπην εἶναι τοῦτο—νὰ παρεμποδίσῃ τὸν καὶ ἤδη λίαν ὀχληρὸν τοῦτον κολοσσόν, τὴν Ρωσσίαν, τοῦ νὰ ἐπεκταθῇ διὰ τοιούτων τεχνασμάτων ἐπὶ τῆς Μεσογείου». Καὶ εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην ἐπηκολούθει τὸ συμπέρασμα «δυνάμεθα νὰ σᾶς ἐγγυηθῶμεν ὅτι δὲν θὰ πατήσῃ ἐν αὐτῇ τὸν πόδα».

Καὶ ὁ Κάννιγκ ἐπέστεψε τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος συμπαθείας του, ἀπαντήσας ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ὑπὲρ τῆς ἀγκλικῆς προστασίας ἔγγραφον τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν βιογράφον του, Στάπλετον, τὸν κατηύφρανε ὑπὲρ πᾶν ὅ,τι ἕως τότε εἶχον πράξει οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἐπαμεινώνδα, προσφέρων διὰ τῆς ἀπαντήσεώς του ἀντὶ τῆς βρεττανικῆς προστασίας τὴν μεσολάβησιν τῆς Ἀγγλίας.

Ἀλλ' ἡ μεγαλητέρα εὐεργεσία, τὴν ὁποίαν προσήνεγκεν εἰς τὸν ἑλληνισμὸν ὁ Κάννιγκ εἶναι ὅτι εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ματαίωσις τοῦ περὶ οὗ ἀνωτέρω ρωσσικοῦ σχεδίου, καθ' ὃ Ἀνατολικὴ Ἑλλάς, Δυτικὴ Ἑλλάς,

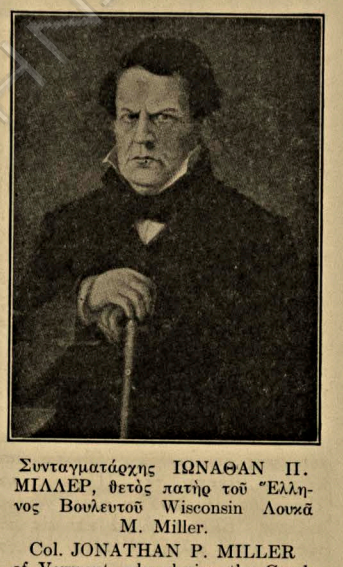

Συνταγματάρχης ΙΩΝΑΘΑΝ Π. ΜΙΛΛΕΡ, θετὸς πατὴρ τοῦ Ἕλληνος Βουλευτοῦ Wisconsin Λευκᾶ M. Miller.

Col. JONATHAN P. MILLER of Vermont, who during the Greek revolution adopted the little Greek boy Lucas, late Congressman from Wisconsin.

Πελοπόννησος καὶ Κρήτη θὰ ἀπετέλουν τρεῖς ἀσχέτους πρὸς ἀλλήλας ἡγεμονίας.

Ἐκ παραλλήλου ἀνεφάνη τὸ φιλελληνικὸν πνεῦμα ἐν Εὐρώπῃ. Παραλείπομεν περὶ τῶν μαχητῶν φιλελλήνων, καίτοι ὀλίγα γνωρίζομεν περὶ αὐτῶν, ὧν τὰ ὀστᾶ ἀπὸ τοῦ Πέτα μέχρι τῶν προπόδων τῆς Ἀκροπόλεως καὶ μέχρι τῆς Κωλιάδος Ἄκρας ἐκάλυψαν τὴν γῆν, ὑπὲρ ἧς προσήνεγκαν τὰς εὐγενεῖς ὑπάρξεις των. Ἀναφέρομεν διὰ βραχέων τὰς τρεῖς ἑτέρας κατηγορίας τοῦ φιλελληνισμοῦ, τὴν Φιλελληνικὴν ἐκστρατείαν τοῦ Τύπου, τὴν τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος σωματείων καὶ συνδέσμων καὶ τὸν φιλολογικὸν Φιλελληνισμόν. Αἱ μορφαὶ αὗται τοῦ Φιλελληνισμοῦ πρὸ παντὸς ἀνεδείχθησαν ἐν Γαλλίᾳ.

Ἡ δημοσιογραφικὴ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεία τοῦ φιλελευθέρου τύπου ἤρχισε διὰ μνημοσύνων ὑπὲρ τῶν μεγάλων ἡμῶν προγόνων. Καὶ ἐν τούτῳ τῷ ἀγῶνι τούτους ἔσχομεν προμάχους καὶ συνηγόρους. Δι' αὐτῶν παρουσίασεν ὁ Τύπος τοὺς ταπεινοὺς πατέρας μας εἰς τὴν ἀγνοοῦσαν αὐτοὺς εὐρωπαϊκὴν κοινωνίαν.

Πρῶτοι ὕψωσαν τὴν ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος φωνὴν «ὁ Γάλλος Ταχυδρόμος» καὶ ἡ «Συνταγματικὴ». Πρῶτοι δὲ δημοσιογραφικοὶ κάλαμοι ἀριεροωθέντες εἰς τὴν ὑπεράσπισίν της ἦσαν οἱ τοῦ Λαφφίτ, τοῦ Καζιμὶρ Περριέ, τοῦ Τιερύ, τοῦ

(Συνέχεια εἰς τὴν 9ην Σελίδα)

ΣΥΝΤΑΚΤΗΡΙΟΣ ΟΜΙΛΙΑ

ΛΟΓΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΣ

ἐκφωνηθεὶς παρὰ τοῦ 'Αρχιμανδρίτου Εὐσταθίου Βουλιώτη, τῇ 29ῃ 'Ιουλίου 1884, τελευταίᾳ Κυριακῇ τῆς ἐν 'Οδησσῷ διαμονῆς του.

Εὐλογία τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου καὶ εὐδοκία τοῦ Θεοφιλεστάτου Βασιλέως ἡμῶν, ἀνακαλοῦμαι ἐκ τῆς θέσεως ταύτης καὶ προσκαλοῦμαι ἵνα καταβὰς εἰς τὴν Πατρίδα ἀναλάβω ἀνώτερα καὶ βαρύτερα καθήκοντα. Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμεῖται τὸ ἔτος, ἀφ' ἧς ἦλθον ἐνταῦθα, πνευματικὸς ὑμῶν προϊστάμενος· κατὰ δὲ τὸ οὐχὶ μικρὸν τοῦτο διάστημα ἡ κοινωνία ὅλως μετήλλαξε τὴν μορφὴν αὐτῆς· οἱ προβεβηκότες ἤδη ἀπῆλθον· οἱ ἄνδρες ἐγήρασαν καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν κατέλαβον οἱ τότε νεανίαι· τὰ δὲ τότε νήπια καὶ τὰ ἐν τῷ μεταξὺ γεννηθέντα ἀποτελοῦσι τὸ μέγα τοῦ πληθυσμοῦ. Διὸ πρὶν ἀποχωρισθῶ, δέον νὰ ἐπαναλάβω ἐν συντόμῳ καὶ ὑπενθυμίσω ὅσα τοσαῦτα ἔτη ἐδίδαξα, καὶ ἐν οἴκῳ καὶ ἐν δήμῳ, καὶ ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἐπ' ἐκκλησίας.

Μὴ λησμονήσητε ποτὲ τὴν καταγωγὴν ὑμῶν. Πίστις καὶ Πατρὶς ἦτο ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ θεμέλιον τῆς ἐν 'Οδησσῷ Ἑλληνικῆς παροικίας· πολὺ αὕτη διαφέρει τῶν ἀλλαχοῦ Ἑλληνικῶν παροικιῶν. Ἐκεῖναι ἀφορμὴν ἔλαβον κυρίως τὸ ἐμπόριον, ταύτης δὲ ἀρχὴ κυρία ὑπῆρξε τῶν καταπονουμένων, ἐν τοῖς χαλεποῖς ἐκείνοις καιροῖς, ἀδελφικὸν καταφύγιον. Καὶ ἐν τῷ καταφυγίῳ τούτῳ ἐπέπρωτο νὰ εὑρεθῇ ὁ πυρὴν ἐξ οὗ ἐβλάστησε τὸ δένδρον τὸ καρποφορῆσαν τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος.

Ταῦτα ἐδίδαξα καὶ ταῦτα ἀποχαιρετῶν ὑμᾶς ἀναμιμνήσκω· ἐάν τις ἐπιλήσμων γένηται τῆς Πίστεως καὶ Πατρίδος, δὲν δύναται πλέον νὰ ὀνομάζηται Ἕλλην· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τόπον ὅστις φιλοξενεῖ αὐτὸν γίνεται ἄχθος ἀνωφελὲς καὶ ἐπιζήμιον.

'Αλλ' εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἐγὼ ὁ διδάσκων ὑμᾶς ἔπραξα ὅσα ἐδίδασκον; ἐβάδισα πάντοτε τὴν ὁμαλὴν ὁδόν; δὲν παρεξετράπην ποτὲ τῆς εὐθείας; Ταῦτα ἀνθρωπίνως εἶναι ἀδύνατα.

Αἱ καθ' ἑκάστην σχέσεις καὶ συναναστροφαί μου ἐξετείνοντο ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου τῶν γερόντων μέχρι τοῦ νεωτέρου τῶν νηπίων· ἀπὸ τοῦ λογιωτέρου τῶν σπουδαίων μέχρι τοῦ ἀμαθεστέρου ἐκ τῶν τοῦ ὄχλου· καὶ ἀπὸ τοῦ πλουσιωτέρου ἐμπόρου ἢ κτηματίου μέχρι τοῦ εὐτελεστέρου πέντητος καὶ ἐπαίτου. Εἰς τοσοῦτον δολιχόστροφον πορείαν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ παρεκκλίνω; καὶ πολλάκις; Πολλάκις προτιθέμενος νὰ βαδίσω τὴν ὁμαλήν, ἐπορεύθην τὴν σκολιάν· καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιζητῶν ἐβάδισα τὴν τραχεῖαν.

Τούτων ἕνεκεν, τὸν μὲν ἐλύπησα, τὸν δὲ ἐπίκρανα, ἕτερον δὲ δυσηρέστησα. Ἐπειδὴ ὅμως ταῦτα οὐδέποτε προῆλθον ἐκ προθέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀπειρίας καὶ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ἐλπίζω ὅτι θὰ λησμονηθῶσι.

Δι' ὃ καὶ ζητῶ παρὰ πάντων συγχώρησιν. ('Ενταῦθα ἅπας ὁ λαὸς κλίνας μέχρι ἐδάφους, ἐδάκρυσεν).

'Αποχωριζόμενος ὅμως σωματικῶς οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὑμᾶς νοερῶς· ἀείποτε θὰ δέωμαι εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν ἐν 'Οδησσῷ παροικούντων Ἑλλήνων· ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς, πληρεστάτην ἔχω τὴν πεποίθησιν, θὰ παρακαλῆτε τὸν Θεόν, ἵνα μὲ ἐνδυναμώνῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νέων καθηκόντων. 'Απομακρύνομαι τῆς 'Οδησσοῦ καὶ δύσκολον νὰ ἴδω πλέον τὴν πόλιν ταύτην· καί τινας μὲν ἐξ ὑμῶν θὰ ἀσπασθῶ καταβαίνοντας εἰς τὴν Πατρίδα· ἀλλ' ἅπαντες θὰ συναντηθῶμεν ἀναντιρρήτως ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος.

Τηρήσατε τὴν μνήμην τῆς καταγωγῆς ὑμῶν, ἵνα, παρουσιαζόμενος εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο δικαστήριον, εἴπω μετὰ θάρρους καὶ παρρησίας· «Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός».

'Αμήν.

ΛΟΓΟΣ

ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Αρχ)του Εὐσταθίου τοῦ Βουλιώτη ἐν τῇ ἐκφορᾷ τοῦ 'Οσιωμάρτυρος Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'. ἐν 'Οδησσῷ κατὰ τὴν 10ην 'Απριλίου 1871.

Σεβασμιώτατοι 'Ιεράρχαι καὶ λοιποὶ ἀδελφοὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐν 'Οδησσῷ ἀποσταλεῖσαν 'Ιερὰν πρεσβείαν.

'Αναγγείλατε ἐνώπιον παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῶν Ἑλλήνων ὅσα τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμῶν εἴδατε καὶ τοῖς ὠσὶν ὑμῶν ἠκούσατε. 'Αναγγείλατε ἐνώπιον πάντων ὅτι τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν αἴσθημα τῶν ἐν 'Οδησσῷ παροικούντων Ἑλλήνων εἶναι ἀκμαῖον, θάλλον καὶ ζωηρόν, παράγον οὐχὶ φύλλα μόνον ἢ καὶ ἡμεροβία ἄνθη, ἀλλὰ κατὰ πάντα κατάλληλον χρόνον καὶ κατὰ πᾶσαν κατάλληλον ἐποχὴν καρπὸν μεμελετωμένον, καὶ ὅτι εἰς οὐδεμίαν τῶν ἁπανταχοῦ Ἑλληνικῶν παροικιῶν, οὐδέποτε παραχωρήσουσι τὰ πρωτεῖα.

'Αναγγείλατε ἐνώπιον παντὸς τοῦ γένους τὴν μεγίστην θλῖψιν, ἣν μετὰ τῶν ἐν 'Οδησσῷ Ἑλλήνων αἰσθάνεται καὶ τὸ ὁμόδοξον ἔθνος τῶν Ρώσσων διὰ τὴν μετάθεσιν τοῦ 'Ιεροῦ τούτου Λειψάνου.

'Αλλὰ καθὼς ὅτε ὁ ἀείμνηστος ἐξόριστος ὢν ἐν τῷ 'Αγιωνύμῳ ὄρει τοῦ 'Αθωνος ἀνεκαλεῖτο εἰς τὸν θρόνον Αὐτοῦ, ἐλυποῦντο μὲν οἱ χοροὶ τῶν 'Αγίων ὅτι ἐστεροῦντο τῆς θείας αὐτοῦ παρουσίας, ἀλλ' ἔχαιρον ὅτι μετέβαινεν εἰς τὴν Ὑψίστην λυχνίαν τῆς 'Ορθοδοξίας τοιουτοτρόπως καὶ ἐνταῦθα μετὰ τὴν λύπην καὶ μεγίστην χαρὰν αἰσθάνονται ὅτι μεταβαίνει εἰς τὴν ἐλευθέραν γῆν τῆς Ἑλλάδος, ἵνα τεθῇ εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τῶν ἡρώων τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντων· ἐπειδὴ πρώταργος ὤν, καὶ πρῶτος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθυσε.

'Αγιώτατε Πατριάρχα, ἐπανερχόμενος μετὰ παρέλευσιν ὁλοκλήρου ἑκατονταετηρίδος εἰς τὴν ἰδιαιτέραν χώραν τῆς γεννήσεώς Σου, εὑρήσεις αὐτήν, οὐχὶ ὡς τότε ταύτην ἐγκατέλιπες, στενάζουσαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, ἀλλὰ χαίρουσαν ὑπὸ τὴν αὔραν τῆς ἐλευθερίας. Δὲν θὰ ἴδῃς αὐτὴν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀρχαίας δόξης καὶ εὐτυχίας· ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐπεθύμησαν ἵνα ἔχωσι παρ' αὐτοῦ τὸ ἱερὸν τῶν σκήνος, ὅπως ἐν αὐτῷ ἀτενίζοντες ἀνακαλῶσιν εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν καὶ ἐκτελῶσι, διὰ τῆς οὐρανόθεν ἰσχύος τῆς διδασκαλίας, ἃς ὅτε ἔζης ἐπὶ γῆς ἔπραττες καὶ ἐδίδασκες.

'Αλλὰ πρὶν ἢ μεταβῇς εἰς τὴν ἐλευθέραν γῆν τῶν Ἑλλήνων πολλοὺς ἄλλους τόπους καὶ πόλεις καὶ χώρας θὰ διέλθῃς, εἰς ἃς ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ Σὲ ἐπισκεφθῶσιν οὔτε Σὺ νὰ τὰς ἐπισκεφθῇς, καίτοι λίαν Σοι γνωστὰς καὶ οἰκείας καὶ προσφιλεῖς. 'Αλλὰ καὶ μακρόθεν διερχόμενος εὐλόγησον τὴν 'Αρχιεπισκοπήν Σου, τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου. Εὐλόγησον τὸ Φανάριον, τὰ Πατριαρχεῖα, τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Σου. Εὐλόγησον Πανοσιώτατε, τὸν ἐν αὐτῷ καθήμενον, ὁμώνυμον καὶ ὁμόψυχον Διάδοχόν Σου καὶ τὴν περὶ αὐτὸν 'Ιερὰν Σύνοδον, ἵνα δυνηθῶσι καὶ ἀντιστῶσι πρὸς τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ πολλαχόθεν ριπτόμενα κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Σου.

Εὐλόγησον, ὦ 'Ιερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ, πάντας τοὺς ἁπανταχοῦ 'Ορθοδόξους Χριστιανοὺς τοὺς βαρύτερον φέροντας τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, διὰ τὸ εἶναι τέκνα τῆς 'Ορθοδοξίας, ἵνα ἐμμένωσι καὶ προσέχωσιν ἐν τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ ζωοφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

'Αμήν. Γένοιτο.

Σημ. «Βήματος». — Δημοσιεύομεν τὸν ἀποχαιρετιστήριον λόγον τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Κερκύρας Βουλισμᾶ, τότε 'Αρχιμανδρίτου τῆς παροικίας 'Οδησσοῦ, ὡς καὶ τὸν λόγον του ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', ἵνα ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνῶσταί μας ὅτι κατώρθωσεν ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ νὰ διατηρήσῃ τὸν ἐθνισμόν του διὰ τῆς πίστεώς του πρὸς τὴν 'Ορθόδοξον θρησκείαν καὶ τὴν ἐμμονήν του εἰς τὰς πατρώας παραδόσεις.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

"Οταν σὲ μιὰ συννεφιασμένη καὶ σκοτεινὴ βραδυὰ σηκώσῃ κανεὶς τὸ βλέμμα στὸν οὐρανὸ καὶ τὸ κρατήσῃ γιὰ μερικὸ διάστημα, δὲν εἶναι ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲ ἕνα δυνατὸν παρά, κάπου, ἀπὸ μέσα σὲ ἕνα ἄνοιγμα στὰ σύννεφα νὰ ἰδῇ κάποιο ἀστέρι, τὸ ὁποῖον τοῦ θυμίζει ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω πάντα ὑπάρχει φῶς καὶ γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς ἢ πρέπει νὰ φύγῃ ἡ συννεφιά, ἢ νὰ ὑψωθῇ αὐτὸς ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα.

"Οταν στὴν κάθε συννεφιασμένη καὶ σκοτεινὴ περίοδο τοῦ κάθε Ἔθνους καὶ καμμιὰ φορὰ τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου, οἱ ἄνθρωποι ἔστρεφον τὸ βλέμμα καὶ μὲ ἀπελπισία ἀνεζήτουν ἕνα φῶς γιὰ τὸ μέλλον, ἡ θεία πρόνοια ἔστελλε ἕναν ἀπεσταλμένο της ποῦ μὲ τὸ κήρυγμά του, πάντα ἕνα καινούργιο κήρυγμα, ὑπενθύμιζε στοὺς ἀνθρώπους, σὰν τὸ ἀστέρι τῆς συννεφιασμένης νύχτας, ὅτι τὸ σκοτάδι σὰν τὴ συννεφιὰ θὰ εἶναι περαστικὸ καὶ μετὰ τὸ πέρασμά του, τὸ φῶς θὰ γυρίσῃ πάλι.

Οἱ ἀπεσταλμένοι αὐτοὶ εἶναι γνωστοὶ στὴν ἱστορία μὲ διάφορα ὀνόματα, στὰ διάφορα ἔθνη, ἀλλοῦ λέγονται σοφοί, ἀλλοῦ διδάσκαλοι, ἀλλοῦ προφῆται, ἀλλοῦ ἀρχηγοί, ἀλλοῦ ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ.

'Ο καθένας ἀπ' αὐτοὺς μαζὺ μὲ τὸ κήρυγμά του προσεπάθει νὰ διδάξῃ ἕναν τρόπο, μιὰ μέθοδο, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι θὰ κατόρθωναν ν' ἀποφεύγουν τὸ σκοτάδι στὸ μέλλον, καὶ νὰ εὕρουν τὴν ἀσύλληπτη ἐκείνην εὐτυχία, τὸν παράδεισο τὸν ὁποῖον ζητοῦν, ἀπὸ τότε ποῦ ἠννόησαν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι.

'Από ὅλους ὅμως κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ σὲ ἁπλότητα μεθόδου καὶ συντομία, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη Βασιλεὺς τῆς Εἰρήνης.

Μὲ σπαρτιατικὴ συντομία μᾶς ἔδωσε τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ὑψωθοῦμε ἐκεῖ ποῦ πάντα λάμπει τὸ φῶς καὶ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τὸ σκοτάδι. Μᾶς ἔδωσε τὸ κλειδὶ τοῦ Παραδείσου..

Ἐκεῖνο ποῦ ἄλλοι ἐζήτησαν νὰ μᾶς ἐξηγήσουν μὲ περιπλόκους μεθόδους καὶ τόμους ὁλοκλήρους, αὐτὸς μᾶς ἐξήγησε μὲ τέσσαρας λέξεις.

"Ολη του ἡ φιλοσοφία, ὅλη του ἡ διδασκαλία κλείεται καὶ στρέφεται γύρω σὲ τέσσαρας λέξεις. Λέξεις τόσο μαγικές, ποῦ ὅταν τὶς νοιώσει ἡ ἀνθρωπότης θὰ παύσουν τὰ δεινά της, θὰ φύγῃ τὸ σκοτάδι διὰ παντός, καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ εὐτυχία, ὁ παράδεισος, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, διὰ παντός.

'Αλλοίμονον ὅμως, ἡ ἀνθρωπότης δὲν κατώρθωσε παρ' ὅλην τὴν ἁπλότητά των νὰ τὰς ἐννοήσῃ ἀκόμη, μηδὲ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀποκαλοῦνται ἀντιπρόσωποι τοῦ Βασιλέως τῆς Εἰρήνης ἐξαιρουμένων.

Διὰ τοῦτο ἡ ἀνθρωπότης πάσχει, καὶ θὰ πάσχῃ μέχρις ὅτου αἱ μαγικαὶ λέξεις γίνουν κτῆμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Μιὰ τέτοια περίοδο ἀβεβαιότητος περνοῦμε καὶ τώρα, οἱ πολιτικοὶ ἀρχηγοί μας προσπαθοῦν ἄλλοι μὲ τὸν καπιταλισμό, ἄλλοι μὲ τὸν κομμουνισμό, ἄλλοι μὲ τὸν φασισμό, ἄλλοι μὲ τὸν σοσιαλισμό, καὶ ἄλλοι μὲ ἄλλα, νὰ μᾶς φέρουν τὴν εὐτυχία. Οἱ θρησκευτικοὶ μας ἀρχηγοί, ἄλλοι ἀκολουθοῦν τοὺς πολιτικούς, καὶ ἄλλοι ἐκπέμπουν δίκην μύδρων φλογερῶν, γραπτοὺς καὶ προφορικοὺς λόγους, προσκαλῶντάς μας νὰ ἐπανέλθωμεν στὴν θρησκεία, μιὰ θρησκεία τὴν ὁποίαν ἔπνιξαν καὶ ἐσκέπασαν μὲ τόσα δόγματα, ὥστε γιὰ νὰ βρῇ κανεὶς τὰς μαγικὰς λέξεις τοῦ Βασιλέως τῆς Εἰρήνης, πρέπει νὰ ὑποστῇ ὁλόκληρον 'Οδύσσειαν ἐρευνῶν τὴν θρησκείαν. Καὶ ὅμως αἱ τέσσαρες λέξεις θεωροῦνται ὡς οἱ τέσσαρες ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τῆς θρησκείας. Οὔτε τὰ συστήματα, οὔτε τὰ δόγματα, οὔτε αἱ μηχανικαὶ πρόοδοι θὰ φέρουν τὴν εὐτυχίαν, τοὐναντίον ἀπέδειξαν ὅτι ὅσο πληθύνονται, τόσον ἡ δυστυχία αὐξάνει.

'Η εὐτυχία ἔγκειται εἰς τὰς τέσσαρας μαγικὰς λέξεις, ὅταν αἱ τέσσαρες λέξεις ἐννοηθοῦν καὶ γίνουν κτῆμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γίνεται εὐτυχής, ὁ παράδεισος ἀνοίγεται δι' αὐτόν, αὐτὸς καὶ ὁ Θεὸς γίνονται ἕν.

"Οταν αἱ τέσσαρες λέξεις ἐννοηθοῦν ἀπὸ τὰ ἔθνη καὶ γίνουν κτῆμά των, τότε τὰ ἔθνη θὰ εὐτυχήσουν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

'Ιδοὺ τὸ μαγικὸν κλειδὶ τοῦ παραδείσου, ἰδοὺ ἡ σοφία καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Βασιλέως τῆς Εἰρήνης, οἱ ἱερεῖς μας καὶ οἱ ἀρχηγοί μας ἂς τὸ ἐννοήσουν καὶ ἂς τὸ διδάξουν.

ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ, ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. Δ. Α. Ν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

Τᾶδες τὸ πρῶτο χελιδόνι;
μὲ τὴ συρτή του τὴ λαλιά,
τὰ σπαθωτὰ φτερά του ἁπλώνει
καὶ πάει στὴν ἔρημη φωλιά.

'Η "Ανοιξι ἡ ξενητεμένη
τῶστειλε γράμμα καὶ γραφὴ
στὸ Μάρτη ποῦ τὴν περιμένει
σ' ἑνὸς βουνοῦ τὴν κορυφή.

Κι' ὁ Μάρτης ποῦ τὴν καμαρώνει
κι' ὁ Μάρτης ποῦ τὴν ἀγαπᾷ
ἀναγαλλιάζει, ξαστερώνει
μακρυὰ τὰ νέφη του σκορπᾷ.

Καὶ βάζει εὐθὺς ἀπάνω ὡς κάτου
μὲ μιὰ λαχτάρα περισσὴ
τὴ σμαραγδένια φορεσιά του
τὴ φορεσιὰ του τὴν χρυσῆ.

"Αχ! "Ανοιξί μου, ἀγαπημένη,
χρόνια ἡ καρδιά μου λαχταρᾷ,
χρόνια ἡ καρδιά μου περιμένει
γιὰ χελιδόνι τὴ χαρά.

Στεῖλε το πειά, νὰ ξεστερώσῃ
ὁ πόθος της—ὁ οὐρανὸς
νὰ γαληνέψῃ, νὰ ἡμερώσῃ
ὁ πόνος της ὁ ὠκεανός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ

ΤΙ ΔΙΑΣΩΖΕΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ Ο ΒΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

Κατωτέρω παραθέτομεν μίαν ἐπὶ τοῦ 'Απολλωνίου τοῦ Τυανέως πραγματείαν, διὰ νὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν δὲν ὑστέρουν οἱ "Ελληνες εἰς μαγείας καὶ θαυματουργίας. 'Η βιογραφία αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν "Ελληνα φιλόσοφον Φιλόστρατον καὶ ἕκαστος δύναται νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν ἐπὶ τῆς πραγματικότητος ἢ μὴ τῶν κατορθωμάτων του.

'Ο 'Απολλώνιος (ὁ ἐπικαλούμενος Τυανεὺς) ἐγεννήθη τῷ 40 π. Χ. εἰς τὰ Τύανα, πρωτεύουσαν τῆς Καππαδοκίας, ὀλίγον τι πρὸ τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας. Κατὰ τὸν βιογράφον του Φιλόστρατον ἐσπούδασε τὰ γραμματικὰ καὶ τὴν ρητορικὴν εἰς Ταρσὸν παρὰ τῷ Εὐθυδήμῳ, ἀλλὰ ταχέως ἐγκατέλιπε τὴν πλουσίαν καὶ πολυτελῆ ταύτην πόλιν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὰ περίχωρα τῆς φιλησύχου πόλεως «Αἰγαί», ὅπου ἐδαπάνησε τὸν χρόνον του εἰς τὸν κύκλον τῶν φιλοσόφων καὶ ἱερέων ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ 'Ασκληπιοῦ. Μεταξὺ τούτων ἐγνώρισε τὸν Εὔξενον, ἕνα ἐκ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Πυθαγόρου, καὶ μέσῳ αὐτοῦ ἔμαθε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς δοξασίας τοῦ Σαμίου φιλοσόφου. 'Απὸ νεανικῆς ἡλικίας ἀπεκήρυξεν ὅλας τὰς εὐχαριστήσεις τῆς ζωῆς. 'Αποποιούμενος τὴν χρῆσιν τοῦ κρέατος καὶ τοῦ οἴνου, ἔζη ἁπλούστατα μὲ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, δὲν ἔφερε καθόλου ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ἁπλῆν τινα περιβολήν, οὔτε σάνδαλα ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἄφηνε τὴν κόμην του νὰ γίνεται μακρὰ καὶ ἐκοιμᾶτο ἐπὶ σκληροῦ ἐδάφους. 'Ετήρει μετ' ἀκριβείας τὸν Πυθαγόρειον Κανόνα τῆς πενταετοῦς σιωπῆς, ὑποφέρων συχνάκις τὰς πλέον κοπιώδεις δοκιμασίας ἄνευ οἱουδήποτε γογγυσμοῦ. 'Ο Φιλόστρατος ἀναφέρει πολλὰ θαυμάσια κατορθώματα τοῦ ἥρωός του —πῶς εἰς μίαν περίπτωσιν π. χ. ἐπέβαλεν εἰς τὸ ἐξωργισμένον πλῆθος τὴν ἡσυχίαν δι' ἁπλῆς κινήσεως τῶν χειρῶν του, πῶς ἔκαμνε θαύματα μὲ ἕνα μόνον λόγον καὶ πῶς ἐγνώριζεν ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ σπουδάσῃ αὐτάς — ὥστε τινὲς νὰ ἀμφιβάλλουν καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τοῦ 'Απολλωνίου, ἐν ᾧ ἄλλοι, παραδεχόμενοι τὸν ἀσκητικόν του βίον, θεωροῦσι τοῦτον μέγαν ἀγύρτην καὶ φανατικὸν θρησκόληπτον.

Μετὰ μικρὰν διαμονήν του εἰς τὰς πόλεις τῆς Κιλικίας καὶ Παμφυλίας ὁ 'Απολλώνιος ἐξέτεινε τὰς περιηγήσεις του εἰς τὴν 'Ανατολὴν καὶ πεζὸς ἐπορεύθη εἰς τὴν 'Ασσυρίαν, Περσίαν καὶ τὰς 'Ινδίας συνδιαλεγόμενος μετὰ τῶν Βραχμάνων, τῶν Μάγων, τῶν Γυμνοσοφιστῶν καὶ τῶν ἱερέων, ἐπισκεπτόμενος τοὺς ναούς, διδάσκων ἀγνοτέραν ἠθικὴν καὶ θρησκείαν παρὰ τὴν ἱδρυμένην καὶ πανταχοῦ προσείλκυε θαυμαστάς. Εἷς τὴν Νινευὴν συνηντήθη μὲ τὸν Δᾶμιν, ὁ ὁποῖος κατέστη μαθητής του καὶ συνοδοιπόρος εἰς τὰς περιηγήσεις του καὶ κατέλιπε τὰ ἀμφίβολα ταῦτα ἀπομνημονεύματα τοῦ βίου του, τῶν ὁποίων ἔκαμνε χρῆσιν ὁ Φιλόστρατος καὶ ἴσως ἐβελτίωσεν αὐτά. Τὰ κατορθώματά του εἰς τὰς 'Ινδίας ὁμοιάζουν σχεδὸν μὲ τὰς ἱστορίας τῶν 'Αραβικῶν Νυκτῶν. Καὶ ὅπου ὁ Δᾶμις δὲν δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν αὐτοψίαν τῶν θαυμάτων του, ἐπιφέρει τὴν αὐθεντίαν τῶν λόγων τοῦ διδασκάλου του. 'Απὸ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὸν Λόφον τῶν Σοφῶν (ὡς διαγράφεται εἰς τὸ 3ον Βιβλίον) ὁ 'Απολλώνιος ἐπέστρεψε τελείως σοφὸς ἱκανὸς νὰ προλέγῃ σεισμοὺς καὶ ἐκλείψεις, νὰ θεραπεύῃ ἀνιάτους ἀσθενείας, νὰ προκαλῇ πνεύματα ἐκ τοῦ Κάτω Κόσμου καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ζωὴν τῶν νεκρῶν.

Κατὰ τὴν ἐξ 'Ανατολῆς ἐπιστροφήν του ἔτυχε μεγάλου σεβασμοῦ ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων ἱερέων καὶ τῶν μαντείων. 'Επεσκέφθη τὴν Κρήτην καὶ τὴν Ρώμην, εἰς ἣν τελευταίαν ἐξέπληξε τὰς ἀρχὰς ἐγκαταστήσας εἰς τὴν ζωὴν τὸ σῶμα μιᾶς νεκρᾶς ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Περιηγήθη καὶ ἐξετέλεσε θαυματουργικὰ ἔργα εἰς τὴν 'Ισπανίαν, Σικελίαν, Αἴγυπτον, Αἰθιοπίαν, Ἑλλάδα καὶ Μικρασίαν καὶ ἐγένετο τόσον γνωστός, ὥστε καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐτιμᾶτο ἀκόμη ὡς θεός.

'Υποτίθεται ὅτι ἀπέθανεν ἐν 'Εφέσῳ εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ὁ βιογράφος του περικαλύπτει μὲ μυστήριον τὸν θάνατόν του ὅπως τὸν καταστήσῃ ἥρωα. Οἱ λόγοι τοῦ βιογράφου συνοψίζονται ὡς ἑξῆς: «'Εν ταὐτῷ λήγει ἡ ἱστορία τοῦ 'Απολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὡς ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Δάμιδος. Σχετικῶς μὲ τὸν θάνατόν του, ἂν οὗτος ἀπέθανεν ἢ οὔ, αἱ φῆμαι εἶναι διάφοροι». 'Ως ὁ διδάσκαλός του Πυθαγόρας, οὕτος δὲν ἀφῆκε σημειώματα τοῦ βίου του καὶ ὁ Φιλόστρατος δὲν ἠδυνήθη νὰ βεβαιώσῃ ἂν ὁ 'Απολλώνιος ἀπέθανεν ἐν 'Εφέσῳ ἢ ἐξηφανίσθη εἰς Λίνδον ἢ Κρήτην.

Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ 'Απολλώνιος ἐλατρεύετο ὡς θεότης ἐπὶ τέσσαρας περίπου ἑκατονταετηρίδας. Ναὸς ἱδρύθη πρὸς τιμήν του εἰς τὰ Τύανα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον τὸ δικαίωμα ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους νὰ θεωρῶνται ὡς ἱερὰ πόλις. Τὸ ἄγαλμά του ἐτέθη μεταξὺ τῆς χορείας τῶν ἐθνῶν καὶ τὸ ὄνομά του ἐπεκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ κόσμου κατὰ τὰς προσευχάς ὡς ἔχον ὑπερφυσικὰς δυνάμεις. Οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς εἰδωλολατρείας, εἰς τὴν περίοδον τῆς πτώσεώς της, θέτουν τὴν ζωὴν καὶ τὰ θαύματα τοῦ 'Απολλωνίου εἰς ἴσην μοῖραν (!) πρὸς ἐκεῖνα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων δὲν διστάζουν μωρῶς νὰ κάμουν τὴν παραβολὴν ταύτην. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὁ Φιλόστρατος συνέλαβεν οἱανδήποτε ἰδέαν τῆς βιογραφίας τοῦ 'Απολλωνίου. Τοῦτο ὅμως ἐξετέλεσε κατὰ διαταγὴν τῆς 'Ιουλίας, συζύγου τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Σεβήρου ἑκατὸν περίπου ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ 'Απολλωνίου. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅμως πῶς ἐν τῇ συγχρόνῳ ἱστορίᾳ ἐπὶ 120 ἔτη περίπου μετὰ τὸν θάνατόν του δὲν ἔγεινε καθόλου μνεία περὶ τούτου. 'Ο πρόλογος ἐν ἄλλοις τοῦ Φιλοστράτου, εἰς τὸν ὁποῖον λέγει ὅτι θὰ καταγράψῃ προηγούμενα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος δὲν ἐγνώριζεν, ὁμοιάζει τὰς 'Αραβικὰς Νύκτας.

'Ο 'Απολλώνιος δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς κοινὸς ἀγύρτης, εἰ καὶ διὰ νὰ πείσῃ τὸν κόσμον εἶχε τρόπους ὄχι καὶ τόσον ἀξίους τῶν φιλοσόφων. Μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἠθικῆς του καὶ τῆς θρησκευτικῆς του διαμορφώσεως φαίνεται ὅτι προσεπάθησε —ματαίως —νὰ ἀναβιώσῃ τὸν θνήσκοντα Πανθεϊσμὸν διὰ νέας καὶ ἀγνοτέρας ζωῆς.

ΠΛΕΥΡΩΝΙΟΣ

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

'Υπὸ Κ. ΠΑΡΡΕΝ

'Ο θρῆνος τῆς λίμνης, τοῦ ὑγροῦ τάφου τῶν δέκα ἑπτὰ θυμάτων τοῦ 'Αλῆ, ἐσώπασεν ἀπὸ προχθές. Δὲν κλαίουν πειὰ τὸν ἄδικόν των θάνατον ἡ ὥμορφες Γιανιώτισες. Καὶ δὲν ἀκούεται ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ νεροῦ βαρὺ τὸ μοιρολόϊ, ποῦ τραγουδοῦσαν γιὰ τ' ἀδικοχαμένα νιάτα των ἡ πρωτοστέφανες ἀρχοντοποῦλες!

Τὸ ξανθὸ βασιλόπουλο, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τῆς γλυκειᾶς πατρίδας ἁγίασε τὴν λίμνη τῶν δεκαεπτά, τὴν ἔκαμε καὶ πάλι χριστιανική. Καὶ ἡ ψυχές των αἰσθανθῆκαν μὲ τὸ ἁγίασμα αὐτὸ 'σὰν νὰ ξαναβαπτίστηκαν εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, 'σὰν νὰ ἐλύθηκε τὸ κρῖμα τῆς Φροσύνης, ποῦ ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου των.

Τὰ φιλντισένια κόκκαλα ποῦ κοίτονται στὴ λίμνη ἄταφα καὶ ἄγιαστα ἕνα αἰῶνα τώρα εὑρῆκαν σάρκας μέσα στὰ λουλούδια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, μεσ' τῆς παρθενικὲς νυμφαῖες ποῦ φύτρωσαν καὶ τρέφωνται ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ 'Αλῆ μὲ τὰ ἀφράτα κάλλη τῶν δέκα ἑπτά.

Κ' ἔτσι στὸ πέρασμα τοῦ βασιλόπουλου ποῦ καβαλίκευε τὸ χρυσὸ ἄτι τοῦ παραμυθιοῦ, σηκώθηκαν τὰ λουλουδένια σώματα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ νεροῦ κ' ἐμυροβόλησαν μὲ μῦρο ἁγιασμένο ὅλους τοὺς κάμπους κι' ὅλες τῆς πλαγιές, κι' ὅλη τὴν πεδιάδα. Κ' ἔτσι ὁ θρῆνος καὶ τὰ μοιρολόγια σώπασαν κ' ἕνα τραγοῦδι ποῦ 'μοιαζε 'σὰν ἀναστάσεως ψαλμός, 'σὰν ὕμνος τοῦ θριάμβου, 'σὰν σάλπισμα τῆς νίκης ὑπερκόσμιον ἀκούσθηκε ν' ἀντιλαλῇ σ' ὅλη τὴν πεδιάδα.

Οἱ κεραυνοὶ τοῦ Μπιζανιοῦ ἐσίγησαν κ' ἡ ράχες τῶν ἀπορθήτων βουνῶν ἐσκέπασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς βόγγους καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῶν ἑτοιμοθανάτων. 'Ολόλευκες, παρθενικὲς καὶ πάλι καὶ ξαναβαπτισμένες ἡ δέκα ἑπτὰ ἐπέταξαν σὰν ἄγγελοι γύρω στὰ ὁλόλευκα βουνὰ κ' ἐκήρυξαν τὴ νίκη τὴν μεγάλη τοῦ Σταυροῦ ποῦ ἔλυσε καὶ τὸ 'δικό των τὸ μαρτύριον.

Κ' ἔνωσαν τὰ τραγούδια των τὰ χαρωπὰ μ' ἄλλα τραγούδια π' ἀντηχοῦσαν πέρα πειὸ μακρυά, κατὰ τὸ Σοῦλι τὸ ἡρωϊκό, κατὰ τὴν Πάργα καὶ τ' ἀθάνατο τὸ Ζάλογκο.

'Εκεῖ ἡ Σουλιώτισσες καὶ ἡ Παργιανὲς κ' ἡ Ζαλογγίτισες στεφανομένες μὲ τὰ δάφνινα στεφάνια τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἐχόρευαν νέο χορὸ μεγάλο, χορὸν εὐλογημένο 'Αναστάσεως. Κι' αὐτῶν τὰ σώματα ἕνα αἰῶνα τώρα ἐκοίτουνταν στὴν ὑγρὰ γῆ ἄταφα καὶ ἁγίαστα. Κι' αὐτὲς ἐνοσταλγοῦσαν τὴν στιγμὴν ὅπου τὸ μητρικόν των ἔγκλημα γιὰ τὶς μικρὲς ποῦ ἐθυσίασαν ψυχὲς θαῦρισκε χάριν καὶ ἔλεος. Κι' αὐτὲς ἕνα αἰῶνα τώρα μοιρολογοῦσαν μὲ πικρὸ παράπονο τὴν ὁλοζώντανη θυσία ποῦ βγῆκεν ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ σπλάγχνα των γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀνάστασι. Κι' αὐτὲς τὸν καβαλλάρη τὸν ξανθὸ 'περίμεναν μὲ τὸ ὁλόχρυσο σπαθὶ νὰ σπάσῃ τ' ἄλυτα δεσμά, καὶ νὰ χαρίσῃ στὶς θλιμμένες των ψυχὲς παρηγοριὰ καὶ ἔλεος....

28 Φεβρουαρίου, 1913.

Ο ΦΑΡΟΣ σᾶς παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του ἐν Νέᾳ Υόρκῃ καὶ ἐν Ἑλλάδι. Μόνον ὁ ΦΑΡΟΣ ἔχει Γραφεῖα ἐν Ἑλλάδι καὶ δύναται νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ὑπευθύνως καὶ σᾶς βοηθεῖ κατὰ τὸν ἐκτελωνισμόν. 'Αποταθῆτε εἰς τὸν ΦΑΡΟΝ.

ΜΕΣΩ ΕΥΡΩΠΗΣ,
ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΑΣ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

GAPA
excursion
ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!
διὰ τὴν 'Εκδρομήν. Γράψατέ μας τώρα, διὰ νὰ σᾶς δώσωμεν πληροφορίας ὅταν ἀποφασισθῆ.

ΑΛΛΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

1 Μαΐου	SATURNIA
5 'Ιουνίου	VULCANIA
19 'Ιουνίου	SATURNIA
10 'Ιουλίου	VULCANIA
24 'Ιουλίου	SATURNIA
14 Αὐγούστου ...	VULCANIA
24 Αὐγούστου ...	ROMA

ΜΕΣΩ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

10 'Απριλίου ...	REX
20 'Απριλίου ...	ROMA
24 'Απριλίου ...	Conte di Savoia
8 Μαΐου	REX
15 Μαΐου	Conte di Savoia
29 Μαΐου	REX

Ο ΦΑΡΟΣ
209 W. 33RD ST. NEW YORK N. Y.
TEL. LACKAWANNA 4-6122, 4-6123

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

SAN FRANCISCO, CAL.

Ὅταν ἐλήφθη ἡ εἴδησις τοῦ Μεγάλου μας Προέδρου ἀδ. Φωτίου Κυρίτση πρὸς τὸν ἐδῶ Μέγαν Κυβερνήτην τῆς Ἕκτης Περιφερείας ἀδελφὸν Π. Μούντανον ὅτι πρόκειται αὐτοπροσώπως νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Δυτικ. Πολιτείας, ἀμέσως ὅλαι αἱ Στοαὶ τόσον αἱ Ἀνδρικαὶ ὅσον καὶ αἱ Γυναικεῖαι Ἐστιάδων καὶ Ἐφήβων ἐτέθησαν εἰς κίνησιν διὰ τὴν ὑποδοχήν, καὶ πολὺ δικαίως διότι ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν ἐνταῦθα Στοῶν τῆς μεγάλης μας Ὀργανώσεως τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Μεγάλου μας Γραμματέως ἀδ. Ἀντ. Μαρούλη καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐνταῦθα γνωστῶν ἰδεολόγων Γκάπανς, μέχρι τῆς στιγμῆς οὐδεὶς ἀντιπρόσωπος ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ ἡμᾶς.

Καὶ πράγματι τὴν 20ην Ἰανουαρίου, ἡμέραν Παρασκευὴν ἀφίχθη καὶ κατέλυσεν ἐν τῷ ἀριστοκρατικῷ San Francis Hotel, ὑποδεχθεὶς αὐτὸν ὁ Μεγ. Κυβερνήτης. Τὴν ἐπομένην ἐξέδραμον ἐπ' αὐτοκινήτου καὶ ἀπήλαυσαν τὰ τόσα ὡραῖα τοπεῖα ἅτινα ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ὡς ἄλλη Ἑπτάλοφος ἡ πόλις μας καὶ ἰδίως μὲ τὴν σύνδεσιν μετὰ τῆς Ὀκλάνδης διὰ τῆς μεγαλειτέρας γεφύρας τοῦ κόσμου, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἀσκληπιάδου καὶ ἰδεολόγου Γκάπαν ἀδελφοῦ Ι. Ταυλοπούλου.

Τὴν Κυριακήν, περὶ ὥραν 2 μ. μ. προσῆλθον εἰς τὴν συνήθη αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, ἡ ὁποία ἦτο κατάμεστος ἀπὸ ἀδελφοὺς καὶ ἑστιάδας, τόσον ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Ἀθηνᾶς» ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν Στοῶν τῆς Ὀκλάνδης, ἔνθα ἔλαβε χώραν ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ νέου Δ. Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζουν οἱ ἑξῆς ἰδεολόγοι ἀδελφοί: Ἀριστείδ. Μουρίκης Ἄρχων, Νικ. Τσιάμης Ἄρχων βοηθός, Γεώργ. Λούης Γραμματεύς, Κωνστ. Κλωνῆς Ταμίας Παναγ. Ἀγγελάκης Τελετάρχης, Μιχ. Μπονιάχρου Ἱερεὺς καὶ Ἀριστοτ. Χλιάδου, Ἰωάννου Ἀφένδρα καὶ Παναγ. Γιαννοπούλου Συμβούλων παρὰ τοῦ ἰδίου Μ. Προέδρου.

Ὁ ἀδελφὸς Μέγας Κυβερνήτης Παναγ. Μούντανος, ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὴν εὐγλωττίαν του, καταλλήλως προσεφώνησε τὸ «ὡς εὖ παρέστης» ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Ἀθηνᾶς» καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἕκτης Περιφερείας καὶ συνεχίζων λέγει ὅτι τόσον οἱ ἀδελφοὶ τῆς Στοᾶς Ἀθηνᾶς ὅσον καὶ αἱ ἀδελφαὶ καὶ Ἑστιάδες τῆς Ὀκλάνδης θεωροῦν μεγάλην τιμήν των διότι παρευρίσκεσθε μεταξὺ ἡμῶν καὶ εὔχεται ὅπως μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους 1937 ἀνατείλῃ νέος ὁρίζων δράσεως διὰ τὴν Ὀργάνωσίν μας διὰ τῆς συνεχοῦς ἐπαφῆς τῆς Μεγάλης Στοᾶς μετὰ τῶν Ἀδελφῶν. Κατόπιν λαβὼν τὸν λόγον ὁ Μ. Πρόεδρος ἀδ. Φώτιος Κυρίτσης, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἡρεμίαν ψυχῆς καὶ σφρίγουσαν ἰδεολογίαν μᾶς ἐπανέφερεν εἰς τὴν μνήμην καὶ εἰς τὴν καρδίαν τὸν πρῶτον ζῆλον ποὺ εἴχομεν πρὸ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως. Μᾶς ὑπενθύμισε τὸν ὅρκον ποὺ ἐδώσαμε ὡς Γκάπανς ὑποσχεθέντες ὅτι θὰ διατηρήσωμεν πιστὰς τὰς Ἑλληνικὰς Παραδόσεις, Γλῶσσαν καὶ Θρησκείαν καὶ μᾶς ἐξώρκισεν ὅπως ἡ νέα μας κατεύθυνσις στραφῇ πρὸς τὴν ἱδρυσιν Ἐφηβικῶν καὶ Νεανικῶν Στοῶν. Καὶ μετὰ μίαν συνεχῆ ὥραν ἀγορεύων, μᾶς συνέστησεν ἐν τέλει νὰ λύωμεν κάθε διαφορὰν ἀδελφικῶς ἐν ταῖς Στοαῖς μας, φροντίζοντες πάντοτε διὰ τὴν ἰδεολογίαν τῆς Ὀργανώσεως. Παταγώδη χειροκροτήματα ἐκ μέρους τῶν Ἀδελφῶν καὶ Ἑστιάδων ἐκάλυψαν τὸν λόγον τοῦ Μ. Προέδρου.

Τὸ Σάββατον ἑσπέρας εἶχε δοθῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Μ. Προέδρου ἐκ μέρους τῶν Ἀδελφῶν τῆς Στοᾶς «Ἀθῆναι» πλούσιον γεῦμα εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον φαγητοῦ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἰδεολόγου Γκάπαν Ἀλ. Μαυρομάτη (ἢ Brown).

Τὴν μεσημβρίαν τῆς Δευτέρας ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ τέως Κυβερνήτου καὶ Ἀντιπροέδρου τῆς Μ. Στοᾶς ἀδ. Ἀναστασίου Μουντάνου καὶ τὴν Δευτέραν ἑσπέρας ἐφιλοξενήθη ἐν τῷ ἀρχοντικῷ καὶ φιλοξένῳ οἴκῳ τοῦ Ταμίου τῆς Στοᾶς μας Κωνστ. Κλωνῆ, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Μεγ. Κυβερνήτου καὶ τοῦ Ἄρχοντος τῆς Στοᾶς μας Ἀριστ. Μουρίκη.

Τὴν Τρίτην ἀνεχώρησαν διὰ Σακραμέντο καὶ τὴν Τετάρτην ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ὀκλάνδην. Δὲν ἐντάλην νὰ γράψω διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Σακραμέντου καὶ τῆς Ὀκλάνδης. Ἴσως εὑρεθῇ ἀδελφὸς νὰ τὴν περιγράψῃ μὲ ἀκριβῆ σαφήνειαν, ἐκεῖνο ὅμως ποῦ εἶδον ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ὀκλάνδης ἦτο κάτι τὸ ἀκατάληπτον. Οὐδέποτε ἐφανταζόμην νὰ ἰδῶ τέτοιον ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὴν Γκάπαν μας, ἀλλὰ δὲν ἤργησα νὰ τὸ καταλάβω ποῦ ἔγκειται αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός, ὅταν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὴν μελίρρυτον ὑποκυβερνήτριαν ἀδ. Φλέσουρα ἡ ὁποία ὡς ἄλλη ἑστιὰς κρατεῖ τὴν δάδα πάντοτε ἀνημμένην εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑστιάδων. Εἰς τοιαύτας Ἑστιάδας ἀξίζει ἕνα μεγάλο εὖγε καὶ θὰ ἦτο μεγάλη τιμὴ εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας νὰ ἔχῃ τοιαύτας Ἑστιάδας ποῦ ἀσφαλῶς θὰ τὰς ἔχῃ, διότι καὶ ἀλλαχοῦ ἔχω γνωρίσει τοιαύτας.

Περαίνων τὴν παροῦσάν μου εὔχομαι καλὸ ταξεῖδι στὸν Μεγάλο μας Πρόεδρο καὶ νὰ μᾶς ἐνθυμοῦνται συχνότερα, ὅπως ἡ Μάννα ποτὲ δὲν λησμονεῖ τὰ παιδιά της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΟΥΗΣ
Γραμμ. τῆς Στοᾶς «Ἀθῆναι».

FRESNO, CALIF.

Τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακήν, 6—7 Φεβρουαρίου, ἡ Στοὰ «Ἰλισσὸς» τοῦ Φρέσνου, τῆς Ὀργανώσεως Γκάπα, εἶχε τὴν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Ὕπατόν της Ἄρχοντα Δρα Φώτιον Κυρίτσην, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ περιοδείᾳ του ἐπισκεπτόμενος τὰς Στοὰς τῆς Καλιφορνίας ἐπεσκέφθη καὶ τὴν ἰδικήν μας.

Ὁ Μ. Ἄρχων προϋπαντήθη εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἀδελφῶν Γ. Μπάλλα, Προέδρου τῆς Κοινότητος Φρέσνου καὶ Περιχώρων, τοῦ Χ. Πετροπούλου ἀποχωροῦντος Προέδρου καὶ τοῦ νέου Προέδρου Προδρόμου Δερδιβάκι, τοῦ νέου Γραμματέως Εὐσταθίου Πετροπούλου καὶ τοῦ Γ. Χρούντα ἀδελφ. ἐκ Λὸς Ἄγγελες, ἐπισκεπτομένου τὴν πόλιν μας κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

Μετὰ τὸ «ὡς εὖ παρέστη», ὁ ὑψηλὸς ἐπισκέπτης μας καὶ ἡ ἐπιτροπὴ μετέβησαν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ξενοδοχεῖον «Καλιφόρνια». Ἐκεῖ ὁ Μέγας Πρόεδρος ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν πολλοὺς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ἤθελον νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, κατόπιν τῇ συνοδείᾳ τῶν ἀδ. Γ. Μπάλλα καὶ Χ. Πετροπούλου, μετέβη ὁ Μ. Πρόεδρος πρὸς ἐπίσκεψιν ἄλλων ἀδελφῶν μὴ δυναμένων ἕνεκεν τῶν ἐργασιῶν των νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν.

Κατὰ τὴν 7ην μ.μ. ὁ Μ. Ἄρχων καὶ ἡ ἐπιτροπὴ παρεκάθησαν εἰς δεῖπνον ὅπερ ἡ τελευταία παρέθεσε πρὸς τιμὴν τοῦ Μ. Ἄρχοντος. Ἀργὰ τὸ ἑσπέρας ὁ Μ. Ἄρχων ἐδεξιώθη παρὰ τοῦ ἀδ. Δημ. Πετροπούλου. Τὴν ἑπομένην, Κυριακήν, ὁ Μ. Πρόεδρος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀδ. Γ. Μπάλλα, μετέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας «Ἅγιος Γεώργιος» διὰ νὰ ἐκκλησιασθοῦν. Εἰς τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας ὁ ἐφημέριος μας Αἰδεσ. Μ. Μανδέλλας, ἐπαρουσίασε τὸν Ὕπατον Πρόεδρον εἰς τὸ ἐκκλησίασμα. Καὶ οὕτω εἴχομεν τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ ἀκούσωμε τοὺς λόγους ποὺ μόνον διαβάζαμε μέχρι σήμερον εἰς τὸ ἀγαπητὸ «Βῆμα». Ἡ γλαφυρότης τοῦ λόγου του καὶ ἡ σαφήνεια τῶν λέξεων, τὸ βάθος τοῦ θέματος καὶ ἡ εὐληψία του, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφοῦν παρὰ γραφίδος πτοχῆς ὡς ἡ ἰδική μου.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου ὁ Μ. Ἄρχων συνοδευόμενος παρὰ πολλῶν ἀδελφῶν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδ. Προδρ. Δερδιβάκι, ἔνθα καὶ παρετέθη μεγαλοπρεπὲς γεῦμα. Εἶτα ὅλοι μαζὺ ἀνεχώρησαν διὰ τὸ Knights of Pythias Hall, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τοῦ «Ἰλισσοῦ» διὰ τὸ 1937.

Ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ πλήθους ξένων προσκεκλημένων καὶ ἀδελφῶν, ἄρχεται ἡ παράδοσις παρὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ 1936 καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ Συμβουλίου 1937. Μὲ συγκινητικὰ λόγια ὁ Μέγας Ἄρχων, προεδρεύων τῆς συνεδριάσεως, ηὐχαρίστησε τὸ ἀποχωροῦν Συμβούλιον καὶ ὥρισε τὸ νέον τοιοῦτον καὶ ηὐχήθη ὅπως καὶ τοῦτο ἀποβῇ ἀντάξιον τοῦ προκατόχου του εἰς δρᾶσιν καὶ ἐπιμέλειαν.

Εἶτα ὁ Μ. Ἄρχων ὁμιλῶν διὰ τὴν ἰδεολογίαν τῆς Ὀργανώσεως, ἐξήγησε ποῖα ἦτο ἡ ἀνάγκη τοῦ Ἕλληνος καὶ οὕτω ἐγεννήθη ἡ ἰδέα τῆς Γκάπας, ἥτις ἐφάνη εἰς τὸν ὁρίζοντα μικρὰ μικρὰ εἰς τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ E. Pittsburgh πρῶτον, διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν διατρέχοντα κίνδυνον καὶ ὕστερον διὰ νὰ διαφυλάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν Ἑλλ. ἠθικήν, τὴν Ἑλλ. ἀγάπην, τὸ Ἑλλ. σέβας πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀνωτέρους μας.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶναι μόνον ἕνα μικρὸ μέρος τοῦ θεσπεσίου λόγου, τοῦ ἐμπνευσμένου λόγου, τοῦ Μεγ. Ἄρχοντος.

Κατὰ τὴν 5ην μ. μ., τερματισθείσης τῆς συνεδριάσεως, παρακλήσει τοῦ Μ. Προέδρου, ὅστις θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν πόλιν Μπέρκεσφηλδ δι' ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν ἐκεῖ Στοάν, ἐπέβη τοῦ πολυτελοῦς αὐτοκινήτου τοῦ ἀδ. Γ. Μπάλλα μετὰ τῶν ἀδελφῶν Προδ. Δερδιβάνη, Εὐσταθ. Πετροπούλου καὶ Π. Ἀντωνίου, μετέβησαν δὲ ὅλοι μαζὺ εἰς τὴν πόλιν Μπέρκεσφηλδ, 110 μίλια μακρὰν τῆς πλεύς μας.

Ἐνταῦθα ἠργάσθησαν μετὰ τοῦ Μ. Ἄρχοντος μέχρι τῆς 12:30 μετὰ μεσονύκτιον, προσπαθοῦντες νὰ διευθετήσουν τὰς ἐργασίας τῆς ἐδῶ Στοάς, καθ' ὅτι τὴν Δευτέραν ὁ Μ. Ἄρχων ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Λὸς Ἄγγελες. Διὰ τὰς ἡμετελεῖς ὑποθέσεις ὅπου ἄφησεν ὁ Μ. Ἄρχων εἰς Μπέρκεσφηλδ, μὴ ἔχων περισσότερον διαθέσιμον καιρόν, ἄφησεν ἀντιπρόσωπόν του τὸν ἀδ. Γ. Μπάλλαν, ἀνακηρύξας αὐτὸν βοηθόν του μὲ πλήρη δικαιώματα.

Εἰς τὰς 12:40 μετὰ μεσονύκτιον ὅλοι ἀνεχώρησαν ἐκ Μπέρκεσφηλδ, ἀφήσαντες τὸν Μ. Ἄρχοντα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον El Tejon καὶ ἀποκομίζοντες τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἐντυπώσεων ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης καὶ τοῦ ταξειδίου καὶ εὐχόμενοι ὅλοι ὅπως αἱ Στοαὶ τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν τύχουν τακτικῶν τοιούτων ἐπισκέψεων, τόσον τονωτικῶν καὶ ὠφελίμων εἰς τὸ ἠθικὸν κάθε Στοᾶς.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

LONGVIEW, TEXAS

Ἐκλογαὶ ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς «Ἀπόστολος Ἀρσάκης». Δωρεαὶ τῆς Στοᾶς.

Γενομένων ἐνιαυσίων ἀρχαιρεσιῶν τὴν 24ην Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. διὰ τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἐνταῦθα πρὸ ἑνὸς ἔτους ἱδρυθείσης Στοᾶς τῆς Γκάπας «Ἀπόστολος Ἀρσάκης», ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς ἀξιωματοῦχοι:

Θεόδ. Ἰατρίδης Ἄρχων, Ζώης Λούκας βοηθὸς Ἄρχων, Γεώργ. Παταζήσης Γραμματεύς, Βασίλ. Ταξιαρχόπουλος Ταμίας, Δημ. Ἀλεξίου, Χρῆστ. Ἀλεξίου, Γεώργ. Βατίκαλος καὶ Ἀνδρέας Νωσαΐτης Σύμβουλοι, Γεώργ. Ἀγγελίδης Κέρβερος καὶ Προκόπ. Λύτρας Ἄργος.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην καὶ μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐκλογῶν ἐμυήθη εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας καὶ ὁ ἐκ Κρήτης καταγόμενος ἔνθερμος πατριώτης Γεώργιος Παπαδομανωλάκης.

Γενομένου ἐράνου μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς μας ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν μας ὑπὲρ τῶν πλημμυροπαθῶν, καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν. Ἐπίσης ἡ Στοά μας ἔδωσε δωρεὰν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Σρέβεπορτ, Λα. «Ἅγιος Γεώργιος» ἐκ $214.00, προϊὸν θεατρικῆς παραστάσεως, δοθείσης παρὰ τοῦ θεατρικοῦ ὁμίλου τῶν Στοῶν «Μάρκος Μπότσαρης» καὶ «Ἀνδρονίκης» τοῦ Χάουτον, Τέξ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Μ. ΣΤΟΑΣ

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ὡρίσθη ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου μας εἰς Ἄκρον ὅπως κατ' αὐτὴν ὅλαι αἱ Στοαί μας τελοῦν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῶν ἀποθανόντων ἀδελφῶν μας. Αἱ Στοαί μας μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὰς πατριωτικὴν συνείδησιν εὕρυναν τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν καὶ περιέβαλον εἰς τὰ μνημονευθέντα ὀνόματα κατὰ τὰ μνημόσυνα τοῦ παρελθόντος ἔτους ὅλων τῶν ἀποθανόντων ὁμογενῶν, οἵτινες δὲν ἀφῆκαν συγγενεῖς στενοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὅπως τοὺς μνημονεύσουν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ ἀναγνῶσται μας ὅπως παραδώσουν εἰς τὴν Ἱέρειαν ἢ τὸν Ἄρχοντα τῶν ἐν τῇ παροικίᾳ των Στοῶν μας ὀνόματα μεταστάντων διὰ τοὺς ὁποίους γνωρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχουν συγγενεῖς ἐδῶ ὅπως τοὺς μνημονεύσουν.

('Εκ τοῦ Γραφείου τῆς Μ. Στοᾶς).

NEWARK, N. J.

Ὁ Κυβερνήτης κ. Ἠλίας Μαυρομιχάλης ἐτέλεσε τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν τεσσάρων ἐν Νιοὺαρκ Στοῶν τῆς Γκάπα.

Ἐν ἐπιβλητικῇ συγκεντρώσει εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν οἱ Γκάπανς τῆς Νιούαρκ καὶ τῶν ἄλλων γειτονικῶν πόλεων, ἐγένετο μεγαλοπρεπὴς ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν Διοικ. Συμβουλίων τῶν τεσσάρων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Γκαπικῶν Στοῶν «Ἱπποκράτους» τῶν Ἀνδρῶν, «Μερίμνης» τῶν Γυναικῶν, «Αὔρας» τῶν Νεανίδων καὶ «Δελφοὶ» τῶν Ἐφήβων. Τὴν τελετὴν τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἐτέλεσεν ὁ ἀγαπητὸς καὶ γνωστὸς διὰ τὴν ἐθνικοθρησκευτικήν του δρᾶσιν Κυβερνήτης τῆς 3ης Περιφερείας τῆς Γκάπα κ. Ἠλίας Μαυρομιχάλης ἐκ Βαλτιμόρης, βοηθουμένου ὑπὸ τῶν κ. κ. Μπαλάσκα, Νικητάκη, Νιώτη, περιφερειακοῦ ἀγορητοῦ καὶ τοῦ κ. Ντενίκολα, πρώην ὑποκυβερνήτου.

Μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν τάσιν πρὸς τὸ ποιητικὸν καὶ τὴν εὐγλωττίαν του ὁ κ. Κυβερνήτης ἐξήγησεν εἰς τὰ μέλη τῶν Δ. Συμβουλίων τῶν τεσσάρων Γκαπικῶν Στοῶν τὴν ἰδεολογίαν καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως, συστήσας ἰδιαιτέρως τὴν χάραξιν νέας τακτικῆς μὲ βάσιν τὰς νεωτέρας πρὸς φυλετικὴν μας κατοχύρωσιν ἀνάγκας. Ὡμίλησεν ὡσαύτως ὁ κ. Νιώτης, ἡ Κα Κοτσαύτη, ὁ κ. Δερμούσης, ὁ κ. Νικητάκης, ὁ πρώην Ἄρχων καὶ ἄλλοι. Οἱ Γκάπανς τῆς Νιούαρκ ἐπιδεικνύουσι ἰδιαίτερον ζῆλον ὑπὲρ τῆς Ὀργανώσεώς των. Σημειωτέον ὅτι ἔχουν ἄριστον ἀθλητικὴν ὁμάδα, μουσικὸν ὅμιλον καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔχουν καὶ ὁμάδα τυμπανοσαλπιγκτῶν.

Τὰ νέα Δ. Συμβούλια τῶν ἐν Νιούαρκ Γκαπικῶν Στοῶν ἀποτελοῦν οἱ κάτωθι:

«Ἱπποκράτης»: — Φώτιος Δερμούσης Ἄρχων, Γεώργ. Παπαϊωάννου Ἄρχων βοηθός, Μιχ. Κωστόπουλος Ταμίας, Χρ. Γαλανόπουλος Γραμματεὺς καὶ Ἐπ. Χλέτσος, Π. Γκουγκούσης, Ἰωάν. Πάπας, Π. Γιαννακοῦρος καὶ Θεόδ. Παναγιώτου, Σύμβουλοι.

«Μέριμνα»: — Ἐλισάβετ Πόλλη Ἱέρεια, Βασιλ. Μυτιλήνη βοηθὸς Ἱέρεια, Εὐανθία Δενίκολα Ταμίας, Ὄλγα Κοτσαύτη Γραμματεύς, Νίνα Κωστοπούλου βοηθὸς Γραμματεὺς καὶ Ἀφροδίτη Βασιλείου, Λαμπρινὴ Μεγιάκη, Ν. Τσονᾶ, Σταυροῦλα Καράκου καὶ Κλεοπάτρα Κατσουλάκου, Σύμβουλοι.

«Αὔρα»: — Σοφία Πασχάλη Πρόεδρος, Αἰκ. Χλέτσου Ἀντιπρόεδρος, Στέλλα Τσοτάκου Γραμματεύς, Πιπίνα Βασιλείου Ταμίας καὶ Ἀγγελικὴ Χλέτσου, Μηλίτσα Κεφάλα, Μαρία Γ. Μυτιλήνη, Ποτούλα Τσοτάκου καὶ Μαρία Τσώτσου, Σύμβουλοι.

«Δελφοί»: — Κ. Ἀγάλιας Πρόεδρος, Μ. Κώστας Ἀντιπρόεδρος, Α. Ἀγάλιας Ταμίας, Π. Μιμίδης, Γραμματεὺς καὶ Χ. Λιναρδάκης, Δ. Κεφάλας, Ν. Τσοτάκος, Δ. Καράμπελας καὶ Θεόδ. Πορτσῆς, Σύμβουλοι.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

PROVIDENCE, R. I.

'Εγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν «Κανάρης» καὶ «'Ηλέκτρα».

Τὰ μέλη τῶν ἐνταῦθα Γκαπικῶν Στοῶν προσῆλθον προχθὲς ἐν τῇ αἰθούσῃ GAPA καὶ παρηκολούθησαν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικὴν τελετὴν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν νεοεκλεγέντων ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν «Κανάρης» καὶ «'Ηλέκτρα». Καίτοι ἡ τελετὴ ἐγένετο κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν τούτοις ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης κόσμου καὶ τοῦτο διότι ἡ Γκαπικὴ ἐνταῦθα οἰκογένεια ἀπέκτησε πολλὰ νέα μέλη ἐσχάτως, παρουσιάζουσα οὕτω δύναμιν ἀξιόλογον.

Τὴν ἔναρξιν ἐκήρυξεν ὁ Μ. 'Επόπτης κ. Κ. Παπαφωτίου, ὅστις καὶ καλεῖ τοὺς τέως ἀξιωματούχους ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν ὅπως καταθέσουν τὴν ἀρχήν, ὅπερ καὶ πράττωσιν. 'Ο Μ. 'Επόπτης παραλαμβάνων τὴν ἀρχήν, εὐχαριστεῖ καὶ συγχαίρει αὐτοὺς διὰ τοὺς κόπους των καὶ τὴν ἀξιέπαινον δρᾶσιν των ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τοῦ Τάγματός μας.

Μεθ' ὃ καλεῖ πρὸ τοῦ βωμοῦ τοὺς νέους ἀξιωματούχους τῆς Στοᾶς «Κανάρης» τοὺς ὁποίους προσφωνεῖ καὶ συγχαίρει καὶ ὑπομιμνήσκει αὐτοῖς τὰ καθήκοντα αὐτῶν καὶ τὴν ἱερότητα τῶν σκοπῶν τῆς 'Οργανώσεώς μας. Μετὰ ταῦτα ὁρκίζει αὐτοὺς καὶ τοὺς περιβάλλει μὲ τὰ σύμβολα τοῦ ἀξιώματός των.

Κατόπιν καλεῖ πρὸ τοῦ βωμοῦ τὰς νέας ἀξιωματούχους τῆς Στοᾶς «'Ηλέκτρας», τὰς ὁποίας καὶ συγχαίρει ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ των. «Εἶμαι βέβαιος» τονίζει ὁ Μ. 'Επόπτης, «ὅτι ἀντιλαμβάνεσθε πλήρως τὰς εὐθύνας καὶ τὴν ἀποστολήν σας. Καλεῖσθε ἵνα ὑπηρετήσητε, ὄχι ὡς ἀξιωματοῦχοι τυχαίας τινὸς 'Οργανώσεως, ἀλλ' ὡς 'Εθναποστολοι καὶ κήρυκες τῶν ἱερωτέρων ἰδεωδῶν. Καλεῖσθε ἵνα μετὰ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐργασθῆτε ὑπὲρ τῆς διαδόσεως εἰς τὴν νέαν μας γενεαν τῶν φυλετικῶν καὶ θρησκευτικῶν αἰσθημάτων καὶ δι' αὐτῆς τὴν διαιώνισιν αὐτῶν.

Σεῖς αἱ 'Ελληνίδες 'Εστιάδες, ἔχουσαι ἐρωτζομένον βαθύτερον εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν τὸ φυλετικὸν καὶ θρησκευτικὸν αἴσθημα καὶ φρόνημα, εἶσθε αἱ καταλληλότεραι ὅπως διδάξητε καὶ μεταδώσητε εἰς τὴν νέαν μας γενεὰν τὰ ἴδια ὑμῶν αἰσθήματα καὶ πίστιν εἰς τὰς 'Εθνικάς μας καὶ θρησκευτικὰς μας παραδόσεις καὶ τὴν 'Ελληνικὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροφήν». 'Επηκολούθησεν ὁ ὅρκος τῶν νέων ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς «'Ηλέκτρα» καὶ ἡ περιβολὴ διὰ τῶν συμβόλων τοῦ ἀξιώματός των.

Δευτερολογεῖ ὁ Μ. 'Επόπτης ἐξαίρων τὸν ἐνθουσιασμὸν ὁ ὁποῖος παρατηρεῖται εἰς ἑκάστην Γκαπικὴν Στοάν, περαίνων δὲ συγχαίρει ἰδιαιτέρως διὰ λόγων ἐνθουσιωδῶν τὴν τέως 'Ιέρειαν κ. Εἰρήνην Κ. Λουκάκου, ἥτις διατελέσασα 'Ιέρεια τῆς Στοᾶς «'Ηλέκτρα» ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον πενταετίαν, ἐπέδειξε δρᾶσιν ἀξιέπαινον καὶ θαυμαστήν.

Θαυμασίως ὡμίλησαν ὁ ἀδ. Θεμ. 'Ιωσηφίδης νεομυηθείς, ὁ Βοηθὸς Ἄρχων ἀδ. Νεοκλῆς Καρᾶς, ἡ τέως 'Ιέρεια ἀδ. Εἰρήνη Κ. Λουκάκου, ἡ νῦν 'Ιέρεια ἀδ. Σοφία Κ. Παπαφωτίου, ὁ τέως Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Κανάρης» ἀδ. Γρηγ. Μπούσιος ὁ νῦν τοιοῦτος ἀδ. Δημ. Δρακόπουλος, ἡ Δὶς Εἰρήνη Π. Στεργίου Πρόεδρος τῆς Στοᾶς Νεανίδων, ὁ ἀδ. Παν. Τριφύλλης καὶ ἄλλοι. Διενεμήθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ ἐδώδιμα καὶ ἐπηκολούθησαν 'Ελληνικοὶ χοροί. Οὕτω ἔληξε μία ἑορτὴ ἥτις ἄφησε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

COLUMBUS, OHIO

'Αρχαιρεσίαι.

Τὴν 27ην παρ. μηνὸς Δεκεμβρίου 1936 ἡ Στοὰ «Φοῖνιξ» ἀριθ. 69 τῆς 'Οργανώσεως GAPA προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀξιωματούχων της διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1937, παρόντων 65 μελῶν. Οὕτω ἐξελέγη Ἄρχων ὁ δραστήριος καὶ ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσιν ἀδ. Κων. Ρόρρης, λοχαγὸς τοῦ 'Αμερικανικοῦ στρατοῦ καὶ δικαίως ἡ Στοά μας δύναται νὰ ὑπερηφανεύηται διὰ τὴν ἐπανεκλογήν του καθόσον ὡς κατὰ τὴν παρελθοῦσαν προεδρείαν του ἀπέδειξε, διευθύνει τὰ πάντα μὲ στρατιωτικὴν τάξιν. 'Αντιπρόεδρος ἐξελέγη τὸ τέκνον τῆς ἀθανάτου Ρούμελης ἀδ. Βασ. Λαμπρόπουλος. Γραμματεὺς ἐπανεξελέγη διὰ βοῆς καὶ ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων ὁ ἐκ Ζαχάρως τῆς Μεσσηνίας καὶ εὐδοκίμως μέχρι τοῦδε ἐργασθεὶς διὰ τὴν Γκαπικὴν ἰδεολογίαν ἀδ. Πέτρος 'Αρ. Χριστόδουλος, εἰς ὃν ἡ Στοά μας πολλὰ ὀφείλει. Ταμίας ἐπανεξελέγη ὁ ἀκούραστος εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν 'Οργάνωσιν GAPA καὶ πρωτοστατῶν πάντοτε ἀδ. Δημ. Τερτίγκας, γόνος τῆς εὐάνδρου Ρούμελης. Σύμβουλοι οἱ ἀδελφοὶ Σ. Παταδόπουλος, Β. Κανέλλος, Δ. Μαυρομάτης, Κων. Κοντογιάννης καὶ Γρ. Ποῦλος. Τελετάρχης ὁ εὐσταλὴς Εὐρυτὰν 'Ηλ. 'Αναστασίου. Πάντες ἀκραιφνεῖς ὀπαδοὶ τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας, πιστοὶ θεματοφύλακες τῆς Στοᾶς «Φοῖνιξ» καὶ ἄνθρωποι τῆς πυγμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Στοά μας θεωρεῖ ἑαυτὴν ὑπερήφανον.

Μὲ τοὺς ἐκλεγέντας ἀδελφοὺς καὶ τὴν νέαν μεγαλοπρεπῆ ἀληθῶς αἴθουσαν συνεδριάσεων καὶ πλουσίως ἐπιπλωμένην, ὡς καὶ μὲ "Neon Sign" μὲ τὸ ὄνομα: "G.A.P.A. Phoenix Lodge No. 69", δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ Στοά μας «Φοῖνιξ» θὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἔμπρός, εἰσερχομένη εἰς νέαν περίοδον ἀναγεννήσεως καὶ προόδου, ἀξίαν μιμήσεως καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Στοῶν. Πράγματι ὑπερηφανευόμεθα ὅτι ἀνήκομεν εἰς τοιαύτην 'Οργάνωσιν καὶ ὅτι ἐξυπηρετοῦμεν τὴν Γκαπικὴν ἰδεολογίαν.

ΠΕΤΡ. ΑΡ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

QUEBEC CITY, P. QUE.

Ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ μετὰ χαρᾶς ἐπανεῖδον τὴν 'Ιέρειαν τῆς Στοᾶς «Σπάρτης» κ. 'Ελένην 'Αγγελάκου, ἐπιστρέψασαν ἐκ τοῦ Νοσοκομείου, τελείως ἰαθεῖσαν.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἑωρτάσθη παρ' ἡμῶν τὴν 31ην 'Ιανουαρίου. Ὑπῆρξε δὲ λίαν ἐπιτυχής. Οἱ μικροὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἀπήγγειλαν διαφόρους ἀπαγγελίας καὶ ποιήματα. 'Επαίχθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας «ὁ διάλογος τῶν Τριῶν 'Ιεραρχῶν».

Εἰς τὸ τέλος τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων ἐδόθησαν διάφορα βραβεῖα πρὸς τοὺς μαθητάς, οἵτινες διεκρίθησαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν σχολικὸν ἔτος. Μετὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων προσεφέρθη παγωτὸ μὲ cake εἰς ὅλους.

Οἱ παρευρεθέντες γονεῖς ἀνεχώρησαν κατενθουσιασμένοι διὰ τὰς ἀλματικὰς προόδους τῶν παιδιῶν των.

ΕΣΤΙΑΣ

NORFOLK, VA.

Τὴν 15ην 'Ιανουαρίου ἐ. ἔ., ἀφίχθη εἰς τὴν παροικίαν μας ὁ Μ. Γραμματεὺς τῆς 'Οργανώσεως Gapa ἀδ. 'Αντ. Μαρούλης, ὃν ὑπεδέχθησαν πολλοὶ Γκάπανς καὶ 'Εστιάδες. Τὴν 17ην ἐγένετο μετὰ τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας ἀρτοκλασία ἐν τῷ κοινοτικῷ μας Ναῷ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγάλου ἐπισκέπτου μας, μεθ' ἣν ὡμίλησεν ὁ Μ. Γραμματεὺς κατενθουσιάσας τὸ ἐκκλησίασμα.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας παρετέθη πλουσιώτατον γεῦμα εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον τῆς πόλεώς μας Purity Cafe, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Στοᾶς Γ. Πολύζου εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν πλεῖστοι Γκάπανς καὶ 'Εστιάδες. Εἰς τὸ τέλος ὡμίλησε καὶ πάλιν ὁ ἀδ. Μαρούλης καὶ ἀνταπήντησαν πολλοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί.

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς 8 μ. μ. ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν δύο Στοῶν, τῆς 'Ανδρικῆς «Γερμανὸς Παλαιῶν Πατρῶν» καὶ τῆς Γυναικείας «'Αγία Τριάς», ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Moose Hall, ἥτις ἦτο ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένη. 'Ο Μ. Γραμματεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ μεγάλων τιμῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Συμβουλίων, μὲ τὸν Τελετάρχην ἀδ. Νικ. Μπακάλην ἐπὶ κεφαλῆς καὶ παρέλαβε τὴν ἕδραν παρὰ τοῦ τέως Ἄρχοντος, εἶτα ὥρκισε καὶ προσεφώνησε τοὺς ἀξιωματούχους τῶν δύο Στοῶν καὶ ἐγκαθίδρυσεν αὐτούς, ἔπειτα ἔδωσε τὸν λόγον πρῶτον εἰς τὴν τέως 'Ιέρειαν ἀδ. Μόσχα Σάντου, κατόπιν εἰς τὸν τέως Ἄρχοντα ἀδ. Κων. 'Ορφανίδην, ὕστερον εἰς τὴν νῦν 'Ιέρειαν ἀδ. Παν. Λαμπράκου καὶ τέλος εἰς τὸν νῦν Ἄρχοντα ἀδ. Εὐστ. Βουρλᾶν, οἵτινες ὡμίλησαν καταλλήλως, χειροκροτηθέντες. Ὡς ἐπισφράγισμα ὅλων ὡμίλησε μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ρητορικὴν δεινότητα ὁ ἀγαπητὸς ἀδ. Μ. Γραμματεύς, συναρπάσας τὸ ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον ἐξέσπασεν εἰς θυελλώδη χειροκροτήματα. Ἔπειτα προσεφέρθησαν διάφορα σάνδουϊτς καὶ ἀναψυκτικὰ καὶ ἐπηκολούθησε χορὸς μὲ 'Αμερικανικὴν καὶ 'Ελληνικὴν μουσικήν, ὅστις διήρκεσε πέραν τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε ἀπῆλθον πάντες μὲ τὰς πλέον εὐχαρίστους τῶν ἐντυπώσεων.

Τὸ Συμβούλιον τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς ἀπαρτίζεται ὡς ἑξῆς: Εὐστ. Ν. Βουρλᾶς Ἄρχων Γεώργ. Πολύζος βοηθὸς Ἄρχων, 'Αθ. Σκαλτσούνης Γραμματεύς, 'Αλέξ. Μπεσίας Ταμίας, 'Ιω. Σάντος 'Ιερεύς, Νικ. Μπακάλης Τελετάρχης. Σύμβουλοι: Κων. 'Ορφανίδης, Γ. Καραγκιουλές, Παν. Μπουγάλης, Ν. Λαμπράκος.

Τῆς Γυναικείας Στοᾶς: Πηνελ. Λαμπράκου 'Ιέρεια 'Ελισάβετ Ρέλου βοηθὸς 'Ιέρεια, Εὐφημία Μπεσία Γραμματεύς, Στέλλα Γρίτη Ταμίας. Σύμβουλοι: Μόσχα Σάντου, Δροσοῦλα Βουρλᾶ, Αἰκατερίνη Μπεσία. Μαρία Ρέλου καὶ 'Ελένη Μπακάλη.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

LYNN, MASS.

Τὴν 14ην παρ. 'Ιανουαρίου ἔλαβε χώραν ἐκλογὴ νέου Διοικητ. Συμβουλίου διὰ τὸ ἔτος 1937. 'Εξελέγησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς:

Ἄρχων Παναγ. Βρωμοβρυσιώτης, Β. Ἄρχων 'Ιωάν. 'Ανδριόπουλος, Ταμίας 'Αναστ. Πόκας, Γραμματεὺς Φίλιπ. Τσίρης. Σύμβουλοι: Χρῆστος Τσίπουρος, Χρῆστ. Παϊκόπουλος, Γεώργ. Κοΐνης, Κωνστ. Πετρόγιαννης, Δημήτρ. Σακελλαριάδης.

Μετ' ἀδελφ. ἀγάπης,

Φ. ΤΣΙΡΗΣ, Γραμμ.

FIRESTONE, COLO.

Εὐχαριστήριον.

Καθῆκον ἐπιβεβλημένον θεωρῶ ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσω τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου εἰς πάντας τοὺς συμμερισθέντας τὸ βαρύτατον πένθος μου καὶ τοὺς παρακολουθήσαντας τὴν κηδείαν τῆς προσφιλοῦς μου συζύγου.

'Ιδιαιτέρως εὐχαριστῶ τοὺς καταθέσαντας στεφάνους εἰς τὴν σορὸν τῆς μεταστάσης.

'Ο τεθλιμμένος σύζυγος

ΙΩΣΗΦ ΓΑΡΥΔΑΚΗΣ

Ο ΕΓΩ·Ι·ΣΤΗΣ

'Εγὼ ἐδημιούργησα αὐτό,
ἐγὼ ἔπραξα ἐκεῖνο,
ἐὰν δὲν ἤμουν Πρόεδρος ἐγὼ
δὲν θἄχατε 'Εκκλησία καὶ Σχολεῖο!
Τώρα ποῦ Πρόεδρος δὲν εἶμ' ἐγὼ
κυττάξετε τὶ χάλια ἔχει ἡ Κοινότης,
ἀδράνεια κυριαρχεῖ καὶ κλασσικὴ
παντοῦ ἀνικανότης.
Σὲ κάθε λέξι ποῦ θὰ πῇ ὁ ἐγωϊστὴς
τὸ ἐγὼ μπροστὰ θὰ βάλῃ
καὶ ὅ,τι ἔργο ἀξιοθαύμαστο ἰδῇ
δικό του ἐπειδὴ δὲν εἶναι τὸ χλευάζει.

Π. ΛΟΥΚΑΡΕΑΣ

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. METAXA, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

92 Proof

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παριστων, Βρυξελῶν, Σικάγου, 'Ιλλ. 1893, 'Αγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτώτατα BRANDY, ΟΥΖΟ, ΜΑΣΤΙΧΑ.
92 Proof

ORIGINAL 5 'Αστέρων
S. & E. & A. METAXA

● Ἄφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου 'Αττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, RESTAURANTS ἐν 'Ηνωμέναις Πολιτείαις καὶ Καναδᾷ. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα 'Ελληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.
OF PATRAS, GREECE

● Ἡ 'Αρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ 'Εταιρεία τῆς 'Ελλάδος. Ἔτος ἱδρύσεως 1845—1861. Ἔκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτωτέρων οἴνων τῆς 'Ελλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν 'Εκθέσεων, 'Αμερικανικῆς 'Εκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

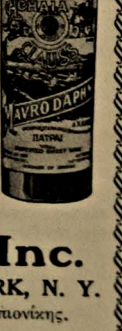

ORIGINAL CLAUSS
IMPERIAL MAVRODAPHNE
Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ 'Αντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο 'Εταιρείας ἐν 'Αμερικῇ καὶ Καναδᾷ:

R. C. Williams & Co., Inc.
10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.
Διευθυντὴς τοῦ 'Ελληνικοῦ Τμήματος, ΤΟΦΑΛΟΣ, 'Ολυμπιονίκης.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

NEW BEDFORD, MASS.

Ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς «Γ. Γεννάδιος» New Bedford, Mass.

Ἡ Στοὰ «Γ. Γεννάδιος» τῆς παροικίας μας μᾶς ἐχάρισε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μίαν ἀπὸ τὰς Ἑλληνικωτέρας τελετάς, ἥτις θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος, καὶ ἡ ὁποία θὰ ἀφήσῃ ἱστορίαν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς παροικίας μας. Ἐν τῇ εὐρυχώρῳ αἰθούσῃ τοῦ νεοδμήτου Κοινοτικοῦ Ναοῦ, ἔλαβε χώραν ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν νεοεκλεγέντων ἀξιωματούχων τῆς πατριωτικῶς δρώσης Στοᾶς «Γ. Γεννάδιος». Περὶ τὴν ὡρισθεῖσαν ὥραν ἡ αἴθουσα εἶναι κατάμεστος κόσμου, πάσης ἡλικίας καὶ γένους.

Ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς κ. Στέργιος Εὐθυμιάδης —ἐνθουσιώδης καὶ δραστήριος Γκάπαν— κηρύττει τὴν ἔναρξιν τῆς τελετῆς καὶ ἐντέλλεται τὸν Τελετάρχην ὅπως ὁδηγήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοὺς ἐπισήμους ἐπισκέπτας.

Ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα πάντων ὁδηγοῦνται ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Μέγας Ἐπόπτης κ. Κ. Παπαφωτίου ἐκ Providence, R. I., ὁ ἐφημέριος τῆς Κοινότητός μας Αἰδ. κ. Ν. Χατζηβασιλείου ὁ κ. Δημάκης Δρακόπουλος Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Κανάρης», ὁ κ. Παν. Στέργιος Ταμίας τῆς ἰδίας Στοᾶς, ἡ Δὶς Εἰρήνη Π. Στεργίου Πρόεδρος τῆς Στοᾶς Pan-Hellenic Juniorettes, Providence, R. I., ὁ κ. Δημ. Γκιουλέκας Πρόεδρος τοῦ ἐνταῦθα τμήματος "Golden Rule" τῆς Ἀχέπας, ἡ κ. Μαρία Γαβανάρα Πρόεδρος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ ἡ Δὶς Πηνελόπη Α. Λιοντήρη Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Νεανίδων.

Ὁ Μ. Ἐπόπτης παραλαμβάνων τὴν ἕδραν, καλεῖ τοὺς τέως ἀξιωματούχους νὰ καταθέσουν τὴν ἀρχήν, ὅπερ καὶ πράττουν. Ὁ Μ. Ἐπόπτης συγχαίρει αὐτοὺς διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλλον ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Στοᾶς «Γ. Γεννάδιος» εὐχόμενος ὅπως καὶ οἱ νέοι ἀξιωματοῦχοι παρουσιάσουν ἐξ ἴσου πρόοδους, καὶ ἐργασθῶσι μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Κατόπιν καλεῖ τοὺς νέους ἀξιωματούχους πρὸ τοῦ βωμοῦ, οἵτινες εἶναι οἱ ἑξῆς: Ἄρχων ὁ ἐνθουσιώδης καὶ δραστήριος καὶ θερμουργὸς τοῦ Τάγματός μας στρατιώτης κ. Στέργιος Εὐθυμιάδης ἐπανεκλεγείς, Βοηθὸς Ἄρχων ὁ εὐπαίδευτος καὶ μὲ πλούσια πατριωτικὰ αἰσθήματα κ. Νικ. Λαμπρινάκος, Γραμματεὺς ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ἀγαπητὸς κ. Εὐάγγελος Πατιστέας, Ταμίας ὁ κ. Ἰωάννης Χρήστου ὅστις ἐξελέγη διὰ τὸ ἴδιον ἀξίωμα καὶ εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀχέπας, ὡς καὶ εἰς τὴν Κοινότητα καὶ Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Γεώργ. Ἀντωνούλης, Ἱερεύς, Νικ. Λογγάνης Τελετάρχης, Παναγ. Ἀρβανίτης, Κυρ. Δράκος καὶ Παν. Δεδόπουλος. Οἱ ἀνωτέρω ἀξιωματοῦχοι, γονυπετεῖς καὶ μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ὁρκίζονται τὸν κεκανονισμένον ὅρκον καὶ ὁ Μ. Ἐπόπτης περιβάλλει αὐτοὺς μὲ τὰ περιλαίμια, σύμβολα τοῦ ἀξιώματος ἑνὸς ἑκάστου καὶ ὁδηγεῖ αὐτοὺς ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους εἰς τὰς εἰδικὰς ἕδρας.

Μεθ' ὃ ὁ Μ. Ἐπόπτης ὁμιλεῖ ἐπ' ἀρκετὸν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Γκάπας ἀπὸ Ἐθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς ἀπόψεως καὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς συμβολῆς της εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς διαιωνίσεως τῶν Φυλετικῶν μας Ἰδεωδῶν καὶ αἰσθημάτων ἀγῶνα. Μετὰ ταῦτα παρουσιάζει τὸν σεβάσμιον καὶ ἀγαπητὸν ἐφημέριον τῆς Κοινότητός μας αἰδ. Ν. Χατζηβασιλείου, ὅστις κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν εἶναι ὁ ἴδιος ἱερεὺς ὁ ὁρκίσας ὡς ἄλλος Φιλικὸς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους πατριώτας τῆς East Pittsburgh, Pa., οἵτινες ἔσχον τὴν εὐτυχῆ ἔμνευσιν νὰ ἱδρύσουν τὸ πρῶτον τμῆμα τῆς Γκάπας. Ὁ ἐμπνευσμένος ἱερεὺς ὁμιλεῖ μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸ ἔργον τῆς Γκάπας καὶ ἐξαίρει τοὺς Φυλετικοὺς καὶ Θρησκευτικοὺς ἀγώνας της καὶ μὲ λόγια πατριωτικὰ καλεῖ ὅλους νὰ ὑποστηρίξουν τὴν Ὀργάνωσιν Γκάπα. Ὁ λόγος τοῦ σεβασμίου ἐφημερίου ἦτο πατριωτικώτατος καὶ ἐπέσπασε τὰ χειροκροτήματα πάντων.

Πατριωτικώτατα ὡμίλησεν ὁ ἐκ Providence, R. I. νεομυηθεὶς Γκάπαν λίαν εὐπαίδευτος κ. Θεμ. Ἰωσηφίδης. Ἐπίσης ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀχεπικοῦ τμήματος κ. Δημ. Γκιουλέκας, ἡ κ. Μαρία Γαβανάρα Πρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ τέλος ἡ ἐνθουσιώδης καὶ πατριωτικωτάτη Ἑλληνοπούλα Δὶς Πηνελόπη Α. Λιοντήρη θυγάτηρ τοῦ ἀκραιφνοῦς Γκάπαν κ. Ἀλ. Λιοντήρη καὶ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν Νεανίδων. Ὁ λόγος τῆς λαμπρᾶς Ἑλληνοπούλας ἦτο θαυμάσιος ἀπὸ ἀπόψεως λεκτικοῦ, ἀλλὰ καὶ πατριωτικῶν αἰσθημάτων καὶ ἐννοιῶν. Μὲ τέτοια Ἑλληνοκόριτσα οὐδέποτε θὰ σβύσῃ ἡ Φυλή μας.

Δεκαπενταμελὴς ὀρχήστρα ὅλως ἀφιλοκερδῶς ἔπαιξεν ἐκλεκτὰ τεμάχια, χειροκροτηθεῖσα. Κατόπιν διενεμήθησαν σάντγουϊτς καὶ ζῦθος καὶ ἐπηκολούθησαν χοροὶ Ἑλληνικοὶ καὶ Ἀμερικανικοὶ μέχρι βαθείας νυκτός.

Εἰς τοὺς ἐκ Providence, R. I. ἐπισκέπτας παρετέθη πλουσιωτάτη τράπεζα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀκραιφνοῦς Γκάπαν κ. Ἀλ. Λιοντήρη, ἔνθα οἱ ξενιζόμενοι ἔτυχον πολλαπλῶν περιποιήσεων καὶ ἐπιδαψιλεύσεων ἐκ μέρους τῆς κ. Α. Λιοντήρη καὶ τῶν θυγατέρων της.

Ὡσαύτως οἱ ἀνωτέρω ἐπισκέπται ἐφιλοξενήθησαν καὶ παρὰ πολλῶν ἄλλων φιλικῶν καὶ ἀδελφικῶν οἰκογενειῶν, ἀργὰ δὲ ἀνεχώρησαν κατευοδωθέντες διὰ τὴν πόλιν των.

Οὕτως ἔληξεν ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς «Γ. Γεννάδιος» ἀφήσασα τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων. ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

CLINTON, MASS.

Ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς «Ζάππας».

Ἡ ἀλματωδῶς προοδεύουσα Στοὰ «Ζάππας» ἐκάλεσε τὸν Μ. Ἐπόπτην τῆς περιφερείας κ. Κ. Παπαφωτίου ἵνα ἐγκαθιδρύσῃ τοὺς νεοεκλεγέντας ἀξιωματούχους. Ὁ κ. Κ. Παπαφωτίου ἀφίκετο τὴν ὁρισμένην ὥραν παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν καὶ τὰς ἀποστάσεις, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτός.

Ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἔλαβε χώραν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Στοᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Στοᾶς, ἐνῷ ἀρχικῶς εἶχεν ἀποφασισθεῖ ἀνοικτὴ ἐγκαθίδρυσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐματαιώθη λόγῳ τῆς ἐκρήξεως τοῦ θερμαντικοῦ μηχανήματος, ἥτις ἐπέφερε ζημίας εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ τέως Ἄρχων τῆς Στοᾶς κ. Κάτσης μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου του προσέρχονται πρὸ τοῦ βωμοῦ καὶ καταθέτουσι τὴν ἀρχήν. Ὁ Μ. Ἐπόπτης κ. Κ. Παπαφωτίου εὐχαριστεῖ καὶ συγχαίρει αὐτοὺς διὰ τὴν λίαν ἀξιέπαινον δρᾶσίν των σχετικῶς μὲ τὴν ἀναδημιουργίαν τῆς Στοᾶς των τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον ἐπανέφερον ἐκ τῆς ἀποστρατείας της εἰς τὰς τάξεις τοῦ Τάγματός μας, ἀλλὰ καὶ κατώρθωσαν νὰ συμπεριλάβωσιν ἐν αὐτῇ ἐκ τῶν πεντήκοντα ὁμογενῶν οἵτινες ἀποτελοῦν τὴν παροικίαν Clinton, τεσσαράκοντα ἑπτά!

Καλοῦνται κατόπιν πρὸ τοῦ βωμοῦ οἱ νέοι ἀξιωματοῦχοι, οἵτινες γονυπετεῖς ἐπαναλαμβάνουσι τὸν κεκανονισμένον ὅρκον. Κατόπιν ὁ Μ. Ἐπόπτης ὁμιλεῖ ἐπὶ τῶν ἱερῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἕκαστος ἡμῶν καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ὅπως διαδώσωμεν καὶ μεταδώσωμεν εἰς τὴν νέαν μας Γενεὰν φυλετικὴν καὶ θρησκευτικὴν συνείδησιν καὶ φρόνημα καὶ οὕτω δι' αὐτῆς ἐξασφαλίσωμεν τὴν διαιώνησιν τῆς φυλετικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως ἐνταῦθα.

Ὡραῖα ὡμίλησαν οἱ ἀδελφοὶ Κάτσης τέως Πρόεδρος, Παπαδόπουλος νῦν τοιοῦτος, Π. Στέργιος Ταμίας τῆς Στοᾶς «Κανάρης» καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὧν τὰ ὀνόματα διαφεύγουν τῆς μνήμης μου.

Κατόπιν διενεμήθησαν ἀναψυκτικά, μεθ' ὃ οἱ ξένοι ὡδηγήθησαν εἰς ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον ἔνθα τοῖς παρετέθη πλουσιωτάτη τράπεζα.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ πατριωτικῶς δρῶσα Στοὰ «Ζάππας» ἐξακολουθήσῃ τὴν Ἐθνικοθρησκευτικὴν της δρᾶσιν καὶ εἰς τὸ μέλλον μετὰ τοῦ ἰδίου ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ. ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ASTORIA, L. I., N. Y.

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς πενταετηρίδος τῆς ἱδρύσεως τῆς Στοᾶς μας «Ἁρμονίας» ἀριθ. 55 καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου μας ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἡ κοσμοσυροὴ ἦτο ἀπὸ τὰς σπανίας διὰ τοιούτου εἴδους τελετάς.

Τῆς ὅλης τελετῆς προΐστατο ὁ Μ. Κυβερνήτης τῆς 3ης Περιφερείας, ἀδ. Μαυρομιχάλης καὶ ὁ Βοηθὸς Μ. Κυβερνήτης, ἀδ. Λούης Γανιάρης. Ἡ ὁρκωμοσία τῶν νέων ἀξιωματούχων ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπιβλητικότητος. Παρετάχθησαν πρὸ τοῦ Βωμοῦ διὰ νὰ δώσουν τὸν νενομισμένον ὅρκον ὅλαι αἱ ἀξιωματοῦχοι, ἐνδεδυμέναι τὰς ἀρχαϊκὰς στολὰς τῶν Ἑστιάδων. Ἡ ὡραία ἐντύπωσις τῶν παρευρεθέντων ἐκ τῆς τοιαύτης ἐθνικῆς ἐμφανίσεως ἐξεδηλώθη διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων.

Αἱ δώσασαι τὸν ὅρκον ὅπως διοικήσουν εὐσυνειδήτως τὴν Στοάν μας «Ἁρμονίαν» κατὰ τὸ ἀρξάμενον Διοικητικὸν ἔτος εἶναι αἱ ἑξῆς: Ἀγγελικὴ Ραγκούση Ἱέρεια, Ἀνδρονίκη Ἀνθοπούλου Βοηθὸς Ἱέρεια Χαρίκλεια Δήμα, Γραμματεύς, Εὐαγγελία Τσόνα Ταμίας, Ἀθηνᾶ Μπιζιλῆ Ἐλεονόμος, Νίκη Ἡλιάδου Τελετάρχης, Μαρία Ζίζιφα, Οὐρανία Ρούδη καὶ Κατίνα Χούλιου, Σύμβουλοι.

Μετὰ τὰς ὁμιλίας τῶν ἐπισήμων ἐξετελέσθη ἐκλεκτὸν καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα μὲ ζωντανὰς εἰκόνας, ἀπαγγελίας, χοροὺς καὶ τραγούδια ἐκτελεσθέντα ὅλα ὑπὸ τῆς Νέας μας Γενεᾶς. Ἐπηκολούθησε χορὸς καὶ Ἑλληνικώτατο γλέντι μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΔΗΜΑ, Γραμμ.

LAFAYETTE, COLO.

Πένθη.

Τὴν 1ην Φεβρουαρίου, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 7:15 π. μ. ἀπεβίωσεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον Boulder ἡ Ἄννα Ἰωσὴφ Γαρυδάκη, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος τυγχάνει ἐπίλεκτον μέλος τῆς Στοᾶς μας. Ὁ κ. Ἰωσὴφ Γαρυδάκης, ὅστις συνέζησε μετὰ τῆς προσφιλοῦς συζύγου του ἐπὶ 17 ὁλόκληρα ἔτη, ἔκαμε τὸ πᾶν ἵνα ἀναχαιτήσῃ τὸ δρέπανον τοῦ χάρου. Τὴν παρέδωσεν εἰς τὴν ἐπιστήμην, εἰς καθηγητὰς καὶ ἀρίστους ἰατρούς. Ἀλλὰ φεῦ, οὔτε ἡ ἐπιστήμη ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναχαιτίσῃ τὸν Χάρον, ὁ ὁποῖος ἀφήρπασε τόσον ἀκαίρως τὴν μεταστάσαν.

Ἡ μεταστᾶσα Ἄννα Γαρυδάκη, ἐγεννήθη τῷ 1896 εἰς τὸ χωρίον Βαφέ, Ἀποκορώνου τῆς Κρήτης. Κατήγετο ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν Πρωτοπαπαδάκηδων, οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης.

Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐτέλεσεν ὁ ἱερεὺς Ἡσαΐας Πασχόπουλος ἐν τῷ Ναῷ τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» ἐν Denver, Colo. Τὴν κηδείαν ἠκολούθησε πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος. Στέφανοι πάμπολλοι ἐκ φυσικῶν ἀνθέων κατετέθησαν ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς νεκρᾶς. Ἐκ τούτων διεκρίθησαν ὁ τῆς ἡμετέρας Στοᾶς «Παῦλος Κουντουριώτης», τοῦ Τμήματος τῆς Παγκρητικῆς Ἑνώσεως ὡς καὶ τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Πολιτικῆς Λέσχης.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὡς καὶ ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ὑμετέρας Στοᾶς, εὑρίσκονται εἰς τὸν τεθλιμμένον σύζυγον τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν καὶ εἰς τὴν μεταστᾶσαν γαῖαν ἐλαφράν.

ΓΕΩΡ. ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ, Γραμμ.

Η ΕΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ ΚΥΨΕΛΗ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας Σελίδος)

ρισμένος χρόνος ποῦ ἠδυνάμην νὰ διαθέσω διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην δὲν μοὶ ἐπέτρεψε νὰ δεχθῶ τὰς προσγενῶν ζητούντων τὴν εἴσοδόν των εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ τὴν κατάταξίν των εἰς τὰς φυλετικὰς φάλαγγάς της.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἐπαφίεται εἰς τὸν ἐκλεκτὸν καὶ ὑπέροχον τῆς ἰδεολογίας μας ἐργάτην συμπαθέστατον δὲ πρὸς ἅπαντας δημοσιογράφον κ. Παν. Μούντανον, ἤδη Μέγαν Κυβερνήτην τῆς Ὀργανώσεώς μας, συνεχιστὴν τῶν ὡραίων προσπαθειῶν τοῦ τέως τοιούτου καὶ ἐκδότου τῆς «Καλιφορνίας» κ. Ἀν. Μουντάνου. Εἰς τὰς ἐνεργείας τούτων καὶ τοῦ ἤδη Μ. Γραμματέως κ. Μαρούλη ἐπετεύχθη ἡ διάδοσις τῆς ἰδεολογίας μας ἀνὰ τὴν φημιζομένην διὰ τὰς φυσικὰς καλλονὰς καὶ τὸν φυσικὸν πλοῦτόν της παρὰ τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανὸν ταύτην πολιτείαν.

Μαγευμένος ἀπὸ τὰς καλλονὰς ταύτας, τὰς περιποιήσεις καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ἐκεῖ ὁμογενείας, ἐκφράζω πρὸς ὅλους τὰς εὐχαριστίας ἐμοῦ καὶ τῆς Ὀργανώσεως, διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχήν των, στὴν ἐμμονὴν των εἰς τὰ ἐθνικοθρησκευτικὰ ἰδεώδη τῆς φυλῆς μας, τῶν ὁποίων φρουρὸς ἐτάχθη καὶ θὰ παρίσταται ἡ τῶν Προοδευτικῶν Ἑλληνοαμερικανῶν Ὀργάνωσίς μας.

ΦΩΤΙΟΣ Π. ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Ὕπατος Ἄρχων.

ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

"Ο ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΕΛ"

ΤΟΥ ΡΟΣΙΝΗ

Τὸ τελευταῖον καὶ μεγαλείτερον ἀπὸ τὰ μελοδράματα τοῦ Ροσίνη ὁ «Γουλιέλμος Τέλ», ἐπαίχθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1829.

Τὸ προανάκρουσμα ἀρχίζει πολὺ ἠρέμως μὲ γοητεύουσαν κίνησιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ ὡραιότεραι ἰδιότητες χρησιμοποιοῦνται μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος πρὸς περιγραφὴν τοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον βασιλεύει εἰς τὰς ἐρήμους ἐκτάσεις τῶν ὀρέων κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Αἴφνης συσσωρεύονται νέφη καὶ ἡ βροχὴ πίπτει καὶ ὁ ἦχος τοῦ οὐρανίου πυροβολικοῦ σχίζει τὸν ἀέρα. Ἐφ' ὅσον ἡ καταιγὶς ποπάζει ἀκούεται γλυκύτατον ποιμενικὸν ἄσμα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο βασίζεται ἐπὶ μιᾶς τῶν ἁπλῶν ἐκείνων μελῳδιῶν τῶν καλουμένων «Βόσκησις Ἀγελάδων» καὶ παιζομένων ὑπὸ τοῦ ὀρεινοῦ πληθυσμοῦ πρὸς συνάθροισιν τῶν ποιμνίων των.

Τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ὡς κελάδημα πτηνοῦ παίζονται μὲ τὸν πλαγίαυλον μὲ τόνους οἵτινες πτεργίζουν χαρμόσυνως περὶ τὸ σοβαρώτερον θέμα τοῦ αὐλοῦ, συνετέλεσαν μεγάλως εἰς τὴν φήμην τῆς ὁποίας τοῦτο ἀπολαμβάνει ἀνὰ τὸν κόσμον.

Τὰ ἐπακολουθοῦντα εἶναι ἁπλᾶ.

Κλῆσις εἰς τὰ ὅπλα, ὁπότε ἀρχίζει ὁ θριαμβευτικὸς ταχὺς βηματισμός, τὸν ὁποῖον ὅταν ἄπαξ ἀκούσῃ τις οὐδέποτε λησμονεῖ.

Ἡ πρᾶξις ἐκφραζομένη μὲ τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἀκράτητον ρυθμόν της, ἡ κατὰ μέτωπον ἔφοδος ἐρμηνευομένη διὰ τῶν κλαρινέτων, ὁ θαυμάσιος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος κλίμακα κατὰ κλίμακα ἐξαπολύεται ἐπὶ τοῦ ἀκροατοῦ, τὸ πῦρ καὶ ἡ λάμψις τοῦ συνόλου, παράγουν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ὁποίαν οὔτε οἱ πλέον εἰθισμένοι δὲν δύνανται νὰ ἀντιστοῦν.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλ.)

Ε. Χ. Μ.

Detroit, Mich.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

'Υπὸ τοῦ Πανοσιολ. 'Αρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

'Εξέλθωμεν καὶ ἴδωμεν ἐν τοῖς τάφοις ὅτι γυμνὰ ὀστέα ὁ ἄνθρωπος.

Δύο εἰδῶν δικαστήρια ὑπάρχουν ἐν τῷ κόσμῳ. Τὰ λαλοῦντα καὶ τὰ σιγῶντα. Εἰς τὰ πρῶτα σύρεται ἀκουσίως ὁ παραβάτης τοῦ πολιτικοῦ νόμου ἄνθρωπος. 'Ανακρίνεται ἐξαντλητικῶς, ἀλλὰ ὁ φόβος καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχήν του. Οἱ ποινικολόγοι εὑρέθησαν πολλάκις εἰς δύσκολον θέσιν, περὶ κακουργημάτων προκειμένου, νὰ ἐκδώσουν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, διότι δὲν εἶχον ἀποδείξεις, ὡς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ μόνον ἐνδείξεις. Βαθυτέρα μελέτη τοῦ νόμου καὶ ἡ πάντων διδάσκαλος πεῖρα, ἔπεισαν αὐτοὺς ὅτι τὰ ἐγκληματικὰ ζητήματα δὲν ἔχουν μόνον νομικὴν ἄποψιν, ἀλλὰ καὶ ψυχολογικὴν τοιαύτην. Διὰ τοῦτο ὅταν διαπραχθῇ φόνος καὶ ὁ συλληφθεὶς ὡς ἔνοχος διϊσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἀθῶος, φέρεται ἐν πλήρει δικαστηρίῳ, εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. 'Εὰν ἀληθεύῃ μένει ἀτάραχος. 'Εὰν ὅμως ψεύδεται, ἀμέσως ὁλόκληρον τὸ μυϊκὸν σύστημα τίθεται παρὰ τὴν θέλησίν του, εἰς ἄτακτον κίνησιν. Αἱ χειρονομίαι, οἱ λυγμοί, αἱ φωνασκίαι, αἱ διαμαρτυρίαι του ἀποτελοῦν τρανοτάτην ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς του.

Εἰς τὰ δεύτερα, δηλαδὴ τὰ σιγῶντα δικαστήρια, ὁ ἄνθρωπος ἐνόσῳ εἶναι ἐν τῇ ζωῇ, ἔρχεται μόνος του, ἄλλοτε συνοδεύων μέλος τῆς οἰκογενείας του, ἄλλοτε συγγενῆ, φίλον ἢ γνωστόν, καὶ ἄλλοτε ἀθούμενος ἀπὸ μελαγχολίαν ἀκατανίκητον. Τὰ δικαστήρια αὐτὰ εἶναι τὰ πασίγνωστα κοιμητήρια. Σῶμα τοῦ ἐγκλήματος εἶναι τὸ περιβάλλον. Ἔνορκοι εἶναι πάντες οἱ νεκροί. Πρόεδρος εἶναι ὁ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τῶν μνημάτων αὐτῶν κεχαραγμένος καὶ μέλλων ποτὲ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, Ἰησοῦς Χριστός. Οὐδεὶς ἀνακρίνει τὸν ἐπισκέπτην. Πλὴν μία διαπεραστικὴ φωνή, ἐξερχομένη ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Προέδρου, καὶ ἐπαναλαμβανομένη ὑφ' ὅλων τῶν δικαστῶν τοῦ λέγει: *Εἶσαι ἔνοχος... εἶσαι ἔνοχος... ὁμολόγησον τὰς ἐγκληματικὰς πράξεις σου καὶ μετάβαλε βίον ἐνόσῳ ὑπάρχει καιρός.* Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη ὡς ἄλλη δίστομος μάχαιρα, διαπερῶσα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, τὸν ἀναγκάζει νὰ ἀναλυθῇ εἰς δάκρυα καὶ ἀτενίζων τὸν ἐνθρονισμένον ἐπὶ σταυροῦ Μέγαν Κριτήν, νὰ ἀναφωνήσῃ μὲ συντριβήν: *Εἶμαι ἔνοχος...* Ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις ἐκδίδεται ἀμέσως. Ἦλθε βαρὺς ἁμαρτωλὸς εἰς τὸ δικαστήριον καὶ φεύγει ἀνεξέταστος, ἐλαφρὸς καὶ δίκαιος. Τεκμήριον τρανὸν ὅτι τὰ σιγῶντα δικαστήρια ἔχουν μεγαλυτέραν δύναμιν ἀπὸ τὰ λαλοῦντα τοιαῦτα. 'Από τὰ τελευταῖα καὶ ἀθωούμενοι ἀκόμη, ἐγκαταλείπομεν τὰ ἑδώλια μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως. 'Από τὰ πρῶτα φεύγομεν μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς βελτιώσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας, δηλ. τῆς τηρήσεως τοῦ τε θείου καὶ ἀνθρωπίνου νόμου. Τὰ λαλοῦντα δικαστήρια πληγώνουν. Τὰ σιγῶντα θεραπεύουν.

Πόσας ὠφελείας δὲν ἔχει νὰ ἀποκομίσῃ κανεὶς ἐπισκεπτόμενος τὰ κοιμητήρια! Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἔχουσα ταύτας ὑπ' ὄψιν, καὶ πάντοτε μέν, ἰδίως δὲ δύο φορὰς τὸ ἔτος, ἤτοι κατὰ τὸ πρὸ τῶν 'Απόκρεω, καὶ κατὰ τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς Σάββατον, τὰ γνωστὰ ὡς ψυχοσάββατα, ὁρίζει γενικὴν ἔξοδον τῶν χριστιανῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν νεκροπόλεων. Πολὺ σοφῶς καὶ πολὺ ψυχολογικῶς, οἱ Πατέρες ἐθέσπισαν τὰς νεκροπανηγύρεις αὐτάς. Ἡ ἐπίσκεψις πρὸς τοὺς νεκροὺς κατὰ τὸ πρῶτον ψυχοσάββατον, ἀποσκοπεῖ νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς καταστρεπτικῆς διὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν νόσου τῆς γαστριμαργίας. Τρώγομεν τόσον ἀτάκτως καὶ τόσον ἁπλήστως, κατὰ τὰς δύο Κυριακάς, αἱ ὁποῖαι προηγοῦνται τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ φάγωμεν δι' ὅλην τὴν ζωήν μας, ἢ νὰ εἴμεθα καταδικασμένοι εἰς θάνατον καὶ ἔπρεπε νὰ ἀπέλθωμεν μὲ παραφουσκωμένον τὸν στόμαχον. 'Αλλὰ καὶ διασκεδάζομεν τόσον ἀγρίως καὶ τόσον θορυβωδῶς, μετημφιεσμένοι ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς, ὥστε τὰ ὄργια τῶν ἐθνικῶν νὰ ὀχριοῦν πρὸ τῶν ἰδικῶν μας τοιούτων. Τὰ λείψανα τῆς εἰδωλολατρείας, δὲν ἐννοοῦν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν. 'Εὰν οἱ λάτρεις τῶν εἰδώλων ἐώρταζον ὀργιωδῶς τὰ καρναβάλια, ἐκ τοῦ carne vale, δηλαδὴ *χαῖρε κρέας*, ἦτο διότι ἦσαν συνδεδεμένα μὲ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς. Δι' ἡμᾶς ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον καὶ διὰ τοῦτο εἴμεθα ἀδικαιολόγητοι.

Καὶ τὸ δεύτερον ψυχοσάββατον ἔχει τὸν ἀποχρῶντα λόγον του. Ὅλα τὰ αἰσθήματα ἔχουν ἀνάγκην χαλιναγωγήσεως. Ἡ δεδικαιολογημένη χαρὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ χριστιανοὶ ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος, ὁ παρατεταμένος ἑορτασμὸς αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν διακαινήσιμον καὶ ὁ διακεκομμένος τοιοῦτος μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, ἐνδέχεται νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ λησμονηθῇ ἡ οὐσία τῆς ἑορτῆς καὶ νὰ μείνῃ μόνον ὁ ξηρὸς τύπος. Διὰ τοῦτο ἐθεσπίσθη τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς ψυχοσάββατον, ἵνα φέρῃ εἰς συναίσθησιν τοὺς τυχὸν λησμονήσαντας ἑαυτοὺς καὶ παρεκτραπέντας.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ἱεροὺς τόπους ἔνθα οἱ ἐκδημήσαντες πρὸς Κύριον ἀδελφοί μας εἶναι ἐγκατεσπαρμένοι, συγκεντρώνοντες ἑαυτούς, συναισθάνονται τὴν μεγίστην ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀπέναντι τοῦ πατήσαντος τὸ κέντρον τοῦ θανάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ. 'Αναγνωρίζουν ὅτι ἐὰν ἐνέπλησεν αὐτοὺς χαρᾶς ἡ ἀνάστασίς του, ἐπέβαλεν ὅμως καὶ καθήκοντα, τῶν ὁποίων ἡ ἐκτέλεσις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ πάντα εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντα νὰ συμμεθέξῃ αὐτῆς. Καὶ ἀναγινώσκοντες τὰ ἐπὶ τῶν μνημάτων ὀνόματα, ἄλλα τῶν ὁποίων ἀντιπροσωπεύουν τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον, ἄλλα τὴν ἀδοξίαν καὶ τὴν πενίαν, ἐμβαθύνουν περισσότερον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῆς ζωῆς, καὶ σείοντες ταλανιστικῶς τὰς κεφαλάς των, ἐπαναλαμβάνουν μετὰ τοῦ ὑμνογράφου: *Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά...*

Λοιπὸν ἐφόσον τοσαύτας καὶ τοιαύτας ἔχομεν νὰ ἀποκομίσωμεν ὠφελείας, σπεύσωμεν, ὦ τέκνα πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα, νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς πνευματικῆς μας Μητρός. Πυκνώσωμεν τὰς ἐπισκέψεις μας πρὸς τοὺς προσφιλεῖς μας. Εἶναι ἱερὰ ὑποχρέωσίς μας καὶ μετὰ τὴν τελευτήν των, νὰ τοὺς ἐνθυμούμεθα, θερμὰς ἐπὶ τόπου πρὸς τὸν Πολυεύσπλαγχνον ἀναπέμποντες εὐχάς, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Ἰδίως, μὴ λησμονῶμεν αὐτοὺς κατὰ τὰ δύο ψυχοσάββατα, ἐὰν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπισκέπτωνται καὶ ἡμᾶς ἄλλοι, ὅταν, ἀργὰ ἢ γρήγορα παρακοιμηθῶμεν μετ' αὐτῶν. Τὰ κοιμητήρια, περισσότερον παντὸς ἄλλου, διδάσκουν τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ προσανατολίζουν τὸν νοῦν μας πρὸς τὴν πραγματικότητα τῶν θείων τοιούτων, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὁποίων εἴμεθα προωρισμένοι. Κινηθῶμεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτήν. Ἐξέλθωμεν εἰς τὰ κοιμητήρια, διὰ νὰ στερεωθῶμεν εἰς τὴν ἀπόφασίν μας. Ναί. Ἐξέλθωμεν καὶ ἴδωμεν ἐν τοῖς τάφοις ὅτι γυμνὰ ὀστέα ὁ ἄνθρωπος.

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος)

Δουκὸς Μπρολιό, τοῦ Μπενζαμὲν Κωνστὰν καὶ τοῦ Ἰζαμπέρ.

Βραδύτερον τὸ φιλελληνικὸν πνεῦμα κατέκτησεν αὐτὰ τὰ Κυβερνητικὰ καὶ τὰ ὅλως συντηρητικὰ φύλλα. Ἔν τινι τούτων ἡ δούκισσα ντὶ Ντοῦρας εἰς μίαν συγκινητικὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἔκκλησίν της πρὸς τὸν Βασιλέα τερματίζει ὡς ἑξῆς: «Ἐν τέλει, Μεγαλειότατε, ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ Βανδέα τοῦ Χριστιανισμοῦ». 'Αλλὰ πρὸ παντὸς τὸ κόμμα τῶν Βασιλοφρόνων καὶ τοὺς διστακτικοὺς κατέταξεν εἰς τοὺς ὑπερμάχους τῶν ἑλληνικῶν δικαίων ἀπὸ τοῦ 1822, ὁ κάλαμος τοῦ Σατωμπριάν.

'Επακολουθεῖ ἤδη ἡ ἑτέρα τοῦ φιλελληνισμοῦ μορφή, ἡ τῶν φιλελληνικῶν συνδέσμων. Πρῶτον ἱδρύθη ὑπὸ τῆς ἑταιρείας τῆς «Χριστιανικῆς 'Ηθικῆς» τὸ «Κομιτᾶτον τῶν 'Ελλήνων» μὲ ἱδρυτὰς τὸν δοῦκα τοῦ Λαρῶς - Φουσκὼ - Λαγκούρ, τὸν Στρατηγὸν Σεμπαστιάνι, καὶ ἄλλοι. Ταύτην δὲ ἐπικολούθησε τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἡ «Φιλανθρωπικὴ ὑπὲρ τῶν 'Ελλήνων ἑταιρεία», τῆς ὁποίας τὸ κεντρικὸν κομιτᾶτον ἐκόσμουν προσωπικότητες ὡς ὁ Μπρολιό, ὁ Καζιμὶρ Περριέ, ὁ Φὶτς-Ζάμες, ὁ Βιλλεμαὶν καὶ ὁ Διδότος.

Μεταξὺ τῶν παραρτημάτων τῶν Φιλελληνικῶν σωματείων τῆς Γαλλίας δέον νὰ κατατάξωμεν καὶ τὸν φιλελληνικὸν σύνδεσμον τῆς Γενεύης. Ὁ σύνδεσμος τῆς Γενεύης ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν ἑνὸς μόνον ἀνδρός, τοῦ μεγάλου φιλέλληνος Εὐνάρ, ἐμπνευσθέντος τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην ὑπὸ τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ φίλου 'Ιωάννου Καποδιστρίου, εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἐκώφευσε παρέχων ἀφειδῶς ἀνεκτιμήτους τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα εὐεργεσίας του.

Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι ἢ ὀλίγας νὰ χαράξωμεν γραμμὰς ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου περὶ τοῦ φιλολογικοῦ ἐν Γαλλίᾳ φιλελληνισμοῦ.

Σημειοῦμεν μόνον ὅτι πρώτη ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ποιητικὴ κραυγὴ ἦτο ἡ τοῦ Γασπὰρδ ντὶ Πόνο, «Ὠδὴ εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν 'Ελλήνων» μεθ' ἣν ἐπηκολούθησαν πολλαὶ ποιητικαὶ τοῦ φιλελληνισμοῦ ἐκδηλώσεις, ἐν αἷς προέχει ὁ ἐν τῷ «Κωδωνοστασίῳ τοῦ 'Αγίου Μάρκου» τοῦ Λεφὲβρ Ντεμιὲ ποιητικώτατος θρῆνος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Μπάϊρων καὶ τῇ καταστροφῇ τῶν Ψαρῶν».

Μεταξὺ δὲ τῶν τραγικῶν ἔργων, ὁ Λεωνίδας τοῦ Πισὰλδ ἐκορύφωνεν ἐν τῷ «Γαλλικῷ Θεάτρῳ» τὸν φιλελληνικὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν μέγα Τάλμαν.

'Ο Βίκτωρ Οὐγκὼ παραδόξως δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐμπνευσθῇ ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἀγώνων. Συνήγορος τῆς Ἑλλάδος ἡ μοῦσά του ἐνέπνευσε τὸν ποιητὴν τὸ πρῶτον εἰς τὰ «'Ανατολικά» του.

'Αλλ' ὄχι μόνον ὁ ρωμαντισμὸς ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀγῶνος καὶ ἔψαλε τοὺς θριάμβους του καὶ ἔκλαυσε τὰς περιπετείας του. 'Ο Λαμαρτῖνος αὐτός, ρωμαντικὸς τὴν ἔμπνευσιν καὶ κλασσικὸς τὴν μορφήν, ἀφιέρωσε, καίτοι ἐν παρόδῳ, θερμοὺς ὕπὲρ τῆς Ἑλλάδος στίχους. Καὶ ἡ κλασσικὴ ποίησις ἔδωκε καὶ ἕτερον ἐπιφανῆ ψάλτην εἰς τὸν 'Ελληνικὸν ἀγῶνα, τὸν Καζιμὶρ Δελαβίνε, εἰς τὴν λύραν τοῦ ὁποίου ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἐνέπνευσε τὰς γλυκυτέρας μελῳδίας.

'Αλλὰ πῶς νὰ λησμονηθῇ τοῦ Βερανζὲ τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιστοῦ, ὁ φιλελληνισμός; Τὰ ἄσματά του ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Γαλλίας ἀντήχουν τότε καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν καλαμοσκεπῆ στέγην τῆς ἐσχάτης ἀγροτικῆς καλύβης προσκαλοῦν παλμοὺς ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος.

Τόσον καθολικὴ ἦτο τότε ἡ ἐκ τοῦ φιλελληνισμοῦ ἔμπνευσις, ὥστε οἱ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος παλμοὶ ἔκαμαν πλῆθος ἀνθρώπων νὰ πιστεύσουν ὅτι εἶναι συγγραφεῖς πρὸ πάντων δὲ ποιηταί. Ἄλλα ἐγράφοντο ἀνωνύμως, ἄλλα ὑπὸ ψευδώνυμα ἢ ἀρχικὰ στοιχεῖα μόνον, ἀλλ' ὅλα ἔφερον ἐν προμετωπίδι: «Πωλεῖται ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων 'Ελλήνων».

Μ' ὅλον ὅτι δὲ μὲ τοὺς στίχους πολλῶν ἐκ τῶν ποιητῶν τούτων τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα ἔφερον τὸ ὄνομα 'Ελληνίδες ἢ 'Ελληνιάδες, θὰ ἐγέλων βεβαίως οἱ συμπολῖταί των, ἠγοράζοντο ταῦτα κατὰ μυριάδας.

Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων τούτων εἶναι ὄντως φιλολογικὰ τέρατα. 'Αλλὰ θὰ ἦτο βδελυγμία, τὸ ἐλαφρότερον σκῶμμα εἰς τὰ χείλη τῶν τέκνων ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ἐπρομήθευον ἄρτον καὶ πυρίτιδα.

'Αλλὰ καὶ εἰς ἄλλας χώρας ἐκτὸς τῆς Γαλλίας ἐξεδηλώθη φιλελληνισμὸς καὶ φιλολογικῶς καὶ πρακτικῶς εἰς χρῆμα καὶ εἰς αἷμα. Ἐν 'Αγγλίᾳ ἡ «Φιλελληνικὴ 'Εταιρεία τοῦ Λονδίνου», ὁ Μπάϋρων, ὁ Στάνωπ, ὁ Κόχραν, ὁ Τσούρτς, ὁ Ἄστιγξ, προσήνεγκαν εἰς τὴν 'Ελλάδα ἀνεκτιμήτους εὐεργεσίας. Τὸν γερμανικὸν δὲ φιλελληνισμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρκεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ ἡ πρὸς τὴν 'Ελλάδα ἔνθερμος ἀγάπη τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου, ἡ τόσον ποιητικὴ καὶ πρακτικῶς εὐεργετικὴ συνάμα αἱ πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίαι τοῦ Θειρσίου καὶ ἡ μνεία ὅτι ἡ Πρωσσία, ἡ Σαξονία καὶ ἡ Βαυαρία ἔδωκαν εἰς τὰς φάλαγγας τῶν ἀγωνιζομένων φιλελλήνων τοὺς πολυαριθμοτέρους μαχητάς.

Εἰς τὴν Ρωσσίαν ὅμως οὔτε ἡ Ρωσσικὴ φιλολογία ἠσχολήθη περὶ τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀγῶνος, οὔτε φιλέλλην Ρῶσσος κατῆλθεν εἰς τὴν 'Ελλάδα. Μόνον οἱ τετιμημένοι Ρῶσσοι νεκροὶ τοῦ Ναυαρίνου προσήνεγκαν θυσίαν αἵματος εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Τελευταίως σημειῶ τὸν ἐν ταῖς 'Ηνωμέναις Πολιτείαις φιλελληνισμόν, ὁ ὁποῖος τόσον ἔνθερμος καὶ τόσον εὐεργετικὸς ἐξεδηλώθη κατὰ τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα.

Ε. Σ. Λ.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

'Από τὴν 'Εποποιΐαν τοῦ 1821

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟΓΕΡΑΚΙ

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗΝ ΦΩΤΙΑ

Χρόνια εὐλογημένα, ἄσβυστα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία. Πιὸ ἐξαίσια σὲ περιεχόμενο ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἦσαν τίποτε καὶ ἐτόλμησαν τὰ πάντα, μὲ αὐτοθυσία θαυμαστώτερη ἀπ' ἐκείνη ποὺ εἶχαν δείξει αἰῶνες πρὶν ἔνδοξοι πρόγονοι. Οἱ παληότεροί τους εἶχαν ἕνα κράτος δικό τους καὶ ἠγωνίζοντο νὰ τὸ κρατήσουν ἢ νὰ τὸ στερεώσουν. 'Αλλ' αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821—1827 ὄχι μόνον δὲν εἶχαν κράτος γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ συσπειρωθοῦν, ἀλλὰ εἶχαν ἀπὸ ἐπάνω τους μιὰ πανίσχυρη τρομερὴ αὐτοκρατορία, τὴν ὁποίαν ἄλλοι, ἰσχυροὶ τῆς γῆς, ἔτρεμαν. Εἶχαν ἀκόμη πλεῖστα τὰ προνόμια. 'Αλλὰ σηκώθηκαν ὅλοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ν' ἀποκτήσουν τὸ οὐσιαστικώτερο δικαίωμα τῆς ζωῆς. Τὴν ἐλευθερία νὰ κυβερνῶνται μόνοι τους, νὰ ἔχουν ἀνθρώπους μὲ ἑλληνικὴ συνείδησι ἀρχηγοὺς τῆς δεινοπαθούσης φυλῆς. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν θεία ἐξέγερσι ἀνήκει καὶ ὁ θρῦλος τῆς ὥμορφης κλεφτοπούλας ποὺ τὸν τοποθετοῦν ὅτι συνέβη κοντὰ στὴν Τρίπολι, ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης κρατοῦσε μὲ τὰ δόντια τὴν ἐλευθερία τῆς ἱστορικῆς περιοχῆς. Τότε μᾶς λένε ἄπειρα τραγούδια, ἕνα ἀμούστακο παλληκάρι σβέλτο καὶ ἀνδρειωμένο, ἔπεφτε πρῶτο μέσα σὲ ὅλα, στὴν ζώνη τῆς φωτιᾶς. Μὲ ἕνα σπαθὶ ἐλαφρὸ στὸ χέρι, μὲ τὴν κοντὴ λερὴ φουστανέλλα καὶ τὸ κόκκινο φέσι ποὺ κάτου ἀπὸ τὶς ἄκρες του ἀνεμιζόντουσαν σγουρὰ καστανὰ μαλλιά, πηδοῦσε σὰν ἀετόπουλο. Ξεφύτρωσε μιὰ νύχτα σκαρφαλώνοντας τὸ διάσελο σὰν λαγόπουλο ποὺ ἀνεβαίνει ψαχτά, ψαχτὰ νὰ βρῇ πεινασμένο τὴν βοσκή του.

—Ποιὸς εἶσαι σύ;

—'Ελληνόπουλο ποὺ ἦρθα νὰ πολεμήσω γιὰ τὸ σταυρό, γιὰ τὴν πατρίδα.

—'Αντε, πήγαινε στὸ καλό σου, βυζανιάρικο.

—Γιατί μωρὲ πατριῶτες;

—'Αμ δὲν ἀντέχουν, παιδάκι μου, τὰ κότσια σου ἀκόμη. Σὲ μπελάδες θὰ μᾶς βάλῃς νὰ σὲ μαζεύουμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τούρκων.

'Αλλ' ὅταν κανεὶς ἔχει τὴν φλόγα τῆς θελήσεως μέσα του ἀψηφᾶ καὶ τὸν θάνατο καὶ τὶς λοιδωρίες. Καὶ ἔδωκε ἀμέσως ἀπόδειξι πὼς κάτι ἄξιζε. Πῆρε ἕνα λιθάρι καὶ ἔδειξε πόσο μακρυὰ τὸ πέταγε, τὸ κάρφωσε σὲ ἕνα μικρὸ κορμὸ δένδρου. 'Αρπαξε κατόπιν ἕνα καρυοφύλι καὶ σημάδεψε μιὰ πέτρα ἀπέναντι στὸ ὕψωμα. Τὴν ξερρίζωσε τὴν πέτρα στὸ λεφτό. 'Ολοι τότε τὸν παραδέχθηκαν καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα τὸν θαύμασαν στὴν μάχη. Πρῶτος στὴν φωτιά, πρῶτος καὶ στὴν νίκη. Καὶ δὲν πέρασε ὁ καιρὸς ποὺ τὸ νεαρὸ κλεφτόπουλο εἶχε γίνει ἕνας μικροκαπετάνιος. Τὸν ἔβαζαν ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδων πολυμελῶν σὲ γιουρούσια νυκτερινά, σὲ σημεῖα ἐπικίνδυνα καὶ σὲ ἀντιστάσεις ποὺ ἦτανε τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἀντιστέκεσαι στὸν θάνατο. Μὰ ἕνα πρωῒ ὅλα μαρτυρηθῆκαν. 'Ένας ἦταν ὁ τυχερὸς νὰ πληροφορηθῇ καλὰ τί καὶ πῶς ἦταν ὁ ἀνδρειωμένος μικροκαπετάνιος. Τέσσερα χρόνια στὸ κλαρὶ πρὶν κανεὶς δὲν τὸ εἶχε πάρει εἴδησι. Τὸ ὡραῖο δημῶδες τραγούδι μᾶς τὸ λέει χαρακτηριστικά:

«Τέσσαρους χρόνους περπατεῖ μ' ἁρματωλοὺς καὶ κλέφτες
κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώρισεν ἀπὸ τὴ συντροφιά της,
μὰ μιὰν αὐγὴ ἀνοιξιάτικη μιὰ 'πίσημη ἡμέρα
βγῆκαν νὰ παίξουν τὸ σπαθί, νὰ ρίξουν τὸ λιθάρι.
'Εκόπη τ' ἀσημόκουμπο κι' ἐφάνη τὸ στηθί της
κανένας δὲν τὴ λόγιασε ἀπὸ τὰ παλληκάρια,
μὰ ἕνα μικρὸ κλεφτόπουλο σκυφτὸ χαμογελᾶ της».

Ἕνα κλεφτόπουλο εἶδε λοιπὸν ἀπὸ τὸ ξεκούμπωμά της ὅτι ὁ νεαρὸς καὶ ἀνδρειωμένος καπετάνιος δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ὥμορφη νεαρὴ γυναίκα. Τὴν λιμπίζεται, τὴν ἐπιθυμεῖ καὶ ἐνῷ ἐκείνη τὸν ρωτᾷ γιατὶ χαμογελᾷ, ἐκεῖνος τῆς πλέκει ὕμνους γιὰ τὴν ὡμορφιά της. Τώρα ἐξηγεῖ γιατὶ τὸ πρόσωπό της εἶναι ἄτριχο, γιατὶ παρὰ τὶς τόσες κακουχίες ἔχει τὸ δέρμα μαλακό. Καὶ ἐξυμνώντας τὰ κάλλη της, τῆς λέει πὼς ὅ,τι εἶδε ἦταν φεγγάρι ποὺ ἔλαμψε καὶ ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι.

'Η ἀποκαλυφθεῖσα τὸν ἐξορκίζει νὰ μὴ μαρτυρήσῃ τίποτε καὶ τοῦ ὑπόσχεται φλωριὰ καὶ χρυσάφια. Δὲν τὴν μέλλει γιὰ τίποτε ἄλλο, δὲν ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν ἠθικὴ τῶν συντρόφων της. Φοβᾶται μόνο μήπως ὅταν μάθουν ὅτι εἶναι γυναίκα τὴν διώξουν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα. Τὸ νεαρὸ κλεφτόπουλο τῆς ὑπόσχεται νὰ σιωπήσῃ, τῆς ζητᾷ ὅμως ὅταν περάσῃ ὁ πόλεμος καὶ ἡ πατρίδα ἐλευθερωθῇ νὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ γυναίκα του. Τὸν ἀφήνει νὰ ἐλπίσῃ. 'Αλλὰ γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τὴν κάμῃ μιὰ μέρα γυναίκα του πρέπει νὰ τῆς δείξῃ πόσο ἄξιος εἶναι στὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας καὶ τὶ θὰ κάμῃ δι' αὐτήν. Μᾶς λένε χαρακτηριστικὰ οἱ στίχοι τοῦ δημώδους τραγουδιοῦ:

«—Ποῦ εἰπῇ τὸ θέλω εἰς ἐμὲ πρέπει καὶ νάναι ἄξιος
νάναι πρωτοπαλλήκαρο καὶ κλεφτοπολεμάρχος.
—Τὸ ζήτημά σου εἶναι βαρὺ μὰ ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ,
ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς νὰ μ' ἀγαπᾷς, ὁ πρῶτος οὔλων εἶμαι·
δεῖξε μου ποῦναι ἡ φωτιὲς οἱ σπαθισμοί, τὰ βόλια
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ἀγάπη σου θὰ πέσω πρῶτος σ' οὔλα».

Καὶ ἔκαμε ὅ,τι ὑπεσχέθη. Πρῶτος σ' ὅλες τὶς μάχες, σὲ ὅλα τὰ φονικά, σὲ ὅλα τὰ γιουρούσια καὶ πάντοτε μὲ τὴν νίκη, μιὰ νέα ὑπόσχεσις πὼς θὰ ἔρθῃ μιὰ ἡμέρα νὰ τοῦ εἰπῇ τὸ ναί. Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς ὡς ὅτου ἔφθασε τὸ μεγάλο πολεμικὸ πανηγύρι τῆς Τριπολιτσᾶς. Τοῦ ξανάδωσε πάλι τὶς ἴδιες ὑποσχέσεις μὰ δὲν φαινόταν πὼς λογάριαζε τίποτε ἄλλο καλλίτερα παρὰ πὼς θὰ ἔβγαινε ἀσπροπρόσωπη στὸ γέρο τοῦ Μωρηᾶ.

Τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ξανᾶπε:

—'Αντε νὰ διώξουμε τὸν ἄπιστο καὶ θὰ μᾶς βάλῃ τὸ στεφάνι ὁ καπετὰν Κολοκοτρώνης.

Ἴσως καὶ πάλι νὰ κορόϊδευε, μὰ ἦταν γραφτό της νὰ κλάψῃ, νὰ κλάψῃ πολύ. Διετάχθη αἰφνιδίως νὰ τρέξῃ μὲ τοὺς παλληκαράδες της πρὸς τὸ Κάστρο τῆς Γρηᾶς. Νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἐγκλείστους νὰ τὸ κρατήσῃ, ὡς ὅτου ἔρθει κι' ἄλλη κλεφτουριὰ καὶ νὰ διαλυθῇ τὸ τουρκικὸ λεφούσι. Ἔφυγε μὲ τὸ κλεφτόπουλο καὶ τὰ παλληκάρια της μὲ τέτοια ὁρμὴ ὥστε ἕνα ἄλλο τραγούδι ἀφιερωμένο στὸν θρῦλο της μᾶς λέει:

«'Τοιμάστηκε, σταυρώθηκε, παίρνει καὶ τὰ ἁρματά της.
Φίδια στρώνει τὸν κάρο της κι' ὀχιὲς τὸν καλλιγώνει
καὶ τοὺς ἀσρίτες τοὺς κακοὺς τοὺς βάνει φτερνιστήρια.
Φτερνιὰ δίνει τ' ἀλόγου της, πάει σαράντα μίλια».

Μ' αὐτὴ τὴν ὁρμὴ ποὺ ὁ θηλυκὸς καπετάνιος δίνει πέφτουν λυσσαλέει ὅλοι στὴν μάχη. Σκοτώνει, θερίζει μὲ τὸ ντουφέκι της τοὺς ἀπίστους. Γίνεται ὁ χάρος ἡ ἴδια. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνας 'Αλβανότουρκος τὴν σημαδεύει. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὴν εἶχε σκοτωμένη. Προλαβαίνει ὁ ἀγαπημένος της. Πηδᾶ στὴν μέση, σκοπεύει τὸν ἐχθρό. Δὲν προλαβαίνει ὅμως. Ἡ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ βρίσκει αὐτόν. Πέφτει κάτω δαγκώνοντας τὸ χῶμα καὶ τὸ αἷμά του, ἐνῷ ἐκείνη ἔχει σωθῇ. Τὴν κυττάζει ἐνῷ ξεψυχᾶ μὲ βλέμματα γεμάτα ἀγάπη. Τότε συγκινεῖται καὶ ἐκείνη γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή της. Εἶδε πόσο τὴν ἀγαπᾶ, ἔκρινε τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτά του. Καὶ ἐδάκρυσεν. Ἔσκυψε, τοῦ ἔπιασε τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐχάϊδεψε. Κατόπιν γιὰ πρώτη φορά, ἐρωτικὸ σκίρτημα, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ ἐπῆρε στὰ χείλη της, τὴν πνοή του, μολονότι ἐκεῖνος τὴν παρακαλοῦσε νὰ φύγῃ καὶ νὰ τρέξῃ στὸ Κάστρο, νὰ σωθῇ. 'Αλλὰ ἔκλαιγε τώρα. Ἡ γυναίκα εἶχε ἐξαφανίσει τὴν ἀνδρικὴ σκληρότητα. Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀτυχία της. Γιατὶ ἀπὸ ψηλὰ ἕνας νεαρὸς Τοῦρκος πολεμιστὴς εἶδε τὶ ἔγινε, ἀντελήφθη ὅτι ἦταν γυναίκα. Ἔτρεξε καὶ κατήγγειλε τὶ εἶδε στὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τουρκικῆς δυνάμεως. Κακὴ ἄρχιζε ἡ μοῖρα της.

Ξετρελλαμένος ὁ νεαρὸς Τοῦρκος ἀπὸ τὴν ὡμορφιὰ τῆς ἑλληνοπούλας —ἦταν ἡ ἴδια ποὺ λίγη ὥρα πρὶν τὸν πυροβολοῦσε— δὲν σκέπτεται νὰ τὴν σκοτώσῃ. Τοῦ ἦταν τόσο εὔκολο ἐκείνη τὴν στιγμή. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ σκοπεύσῃ καὶ τὸ εὔμορφο κεφάλι της θὰ ἔνωνε τὸ αἷμα του μὲ τὸ αἷμα τοῦ λαβωμένου βαρέως ἀγαπημένου της. Τὴν ἀφήνει νὰ φύγῃ πρὸς τὸ κάστρο τῆς Γρηᾶς μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν ἔχουν πάρει καθόλου εἴδησι πὼς ὁ νεαρὸς συμπολεμιστής τους εἶναι κοπέλλα. Κλείνονται ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸ ντουφεκίδι ξαναρχίζει. Πέφτουν τὰ βόλια σὰν βροχὴ κι' ἡ μπόμπες σὰ χαλάζι. Σκοτώνονται οἱ περισσότεροι ἐγκλειστοι μὰ ἡ κλεφτοπούλα ἀδείλιαστη, μὴ ὑπολογίζουσα πλέον τὴ ζωή της, ἀφοῦ ἔχασε τὸν ἀγαπημένο της, ἔχει ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ἀρχηγία τῆς ἀμύνης στὸ κάστρο. Εἶναι τόσο κρατερὰ ἡ ἀντίστασις, ὥστε οἱ δημώδεις στίχοι μᾶς λένε:

«Τοῦρκος τὸ τριγυρίζει χρόνους δώδεκα
μὰ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ ἐρημόκαστρο
μολύβι εἶναι σκεπασμένο καὶ φλογοχυτό».

'Αλλ' ἐνῷ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τουρκικῆς πολιορκίας εἶναι ἀπελπισμένος γιὰ τὴν ἔκβασι τοῦ ἀγῶνος, παρουσιάζεται ἐνώπιόν του τὸ νεαρὸ Τουρκόπουλο ποὺ εἶχε ἰδῇ τὴ Ρωμηοπούλα ποὺ εἶναι ντυμένη ἀνδρικά. Παρουσιάζεται εἰς τὸν ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει τὶ εἶδε. Τὸν βεβαιώνει, ὅτι «γυναίκειος εἶν' ὁ πόλεμος, νυφάκος ὁ κοῦρσος». Ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ. Δὲν παραδέχεται πὼς εἶναι δυνατὸν μιὰ γυναίκα νὰ πολεμᾷ μὲ τοὺς ἄνδρες καὶ μάλιστα μὲ τέτοια πολληκαριά. Τὸ Τουρκόπουλο ἐπιμένει. 'Υπόσχεται νὰ κυρεύσῃ τὸ κάστρο, ἂν τοῦ δοθοῦν ἀνταλλάγματα. Τραγουδοῦσε ἡ παλαιὰ γενεὰ μὲ τὸ ὡραῖο τρακούδι τὴ σκηνὴ αὐτή:

«—'Αφέντη μου, πασᾶ μου καὶ Σουλτάνε μου,
ἂν πάρω 'γὼ τὸ κάστρο τί εἶν' ἡ ρόγα μου (ἀμοιβή μου)
—Χίλια ἄσπρα (χρήματα) τὴν ἡμέρα κι' ἄλογο καλὸ
καὶ δυὸ σπαθιὰ ἀσημένια γιὰ τὸν πόλεμο.
—Οὐδὲ τ' ἄσπρα σου θέλω κι' οὐδὲ τὰ φλωριὰ
οὐδὲ καὶ τ' ἄλογό σου, οὐδὲ καὶ τὰ σπαθιά,
μόν' θέλω ἐγὼ τὴν κόρη σου νὰ πάρω στὰ γυαλιά.
—'Ωσὰν τὸ κάστρο πάρῃς χάρισμα κι' αὐτό...»

Μὲ τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ ὁ ἐρωτευμένος Τοῦρκος βάζει σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε σκεφθῇ. Βγάζει τὰ τούρκικα καὶ ντύνεται μὲ ράσα καλογηρικά, παίρνει ἕνα ραβδὶ καὶ πηγαίνει πρὸς τὸν πύργο. Εἶναι νύχτα ὅταν πλησιάζει καὶ ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ στὴν ἐξώπορτα τοῦ κάστρου. Τὸν βλέπει ἀπὸ πάνω ἡ ἴδια καὶ τὸν ρωτᾷ τί θέλει. Τὸ δῆθεν καλογεράκι τῆς ζητᾷ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ἐκείνη ὅμως τοῦ φωνάζει νὰ φύγῃ. Τὸν ὑποψιάζεται, ὅτι εἶναι Τοῦρκος, Κόνιαρος καὶ αὐτὸς ἀρχίζει νὰ ὁρκίζεται ὅτι εἶναι καλόγηρος ποὺ ἔρχεται νὰ πάρῃ λάδι γιὰ τὶς ἐκκλησιές, μᾶς λέει τὸ τραγούδι ποὺ συνεχίζει ἐπὶ τοῦ σημείου ὡς ἑξῆς:

«—Νὰ ρίξουμε τσιγγέλια νὰ σὲ πάρουμε.
Τὰ ράσα μου εἶναι σάπια καὶ ξεσκίζονται.
—Νὰ ρίξουμε τὰ δίχτυα νὰ σὲ πάρουμε.
—Εἶμαι ἀπὸ τὴν πεῖνα κι' ἀντραλίζουμαι».

Μὲ πεζότερα λόγια ὁ παμπόνηρος καλόγερος δὲν θέλει νὰ τὸν ἀνεβάσουν μὲ τὰ τσιγγέλια γιατὶ τάχα τὰ ράσα του ξεσχίζονται. Οὔτε καὶ μὲ τὰ δίχτυα γιατὶ ζαλίζεται. Θέλει νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν πόρτα, γιατὶ ἔτσι θὰ ἐπιτύχῃ τὸ καταχθόνιο σχέδιό του. Κλαίγοντας καὶ σταυροκοπούμενος τὴν πείθει ἐπὶ τέλους. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι ἔχουν πλησιάσει ἐπωφελούμενοι τοῦ νυκτερινοῦ σκότους καὶ ὅταν ἡ πύλη ἀνοίγει ἐχύλιοι ἐμπῆκαν καὶ γέμισε ἡ αὐλή.

'Ο ψευτοκαλόγερος τρέχει μαζί τους, ἀλλὰ δὲν πολεμᾷ ὁ ἄνανδρος. Πηγαίνει πλάτη-πλάτη στοὺς τοίχους μὴ τὸν πάρουν τὰ βόλια κι' ἡ σπαθιές, καὶ μόνον ὅταν φθάνῃ κοντὰ στὴν πολεμίστρα, ὅπου εὑρίσκεται ἡ κλεφτοπούλα, ὁρμᾷ μὲ πολλοὺς ἄλλους καὶ κατορθώνει νὰ τὴν αἰχμαλωτίσῃ.

Ἔτσι ἡ νίκη τῆς ἀτιμίας εἶναι τελειωτικὴ καὶ ὁ νεαρὸς Τοῦρκος πιστεύει πὼς θὰ τρυγήσῃ τὸν καρπὸ τῆς προσπαθείας του. Τῆς ἐξομολογεῖται τὸν ἔρωτά του καὶ τῆς ζητᾷ νὰ γίνῃ γυναίκα του. "Αν αὐτὸ τὸ δεχθῇ θεληματικὰ θὰ τὴν σώσῃ. Ἐκείνη τοῦ ἀρνιέται, ἀλλὰ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. "Αν σωθῇ

— ΔΗΛΩΣΙΣ —

'Από τὴν ἐρχομένην ἔκδοσιν τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπας» θὰ ἀρχίσῃ ἡ δημοσίευσις τοῦ βίου καὶ τῶν 'Εθνικῶν ἀγώνων μιᾶς ἀπὸ τὰς ἐξεχούσας ἡρωΐδας τοῦ 1821, τῆς Μαντὼς Μαυρογένους.

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Η ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΝΕΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ὑπὸ ΚΩΝΣΤ. Π. ΚΑΛΛΙΟΝΖΗ, Ἰατροῦ
ἐν Λὸς Ἄγγελες, Καλιφορνίας.

Πολλοὶ πολλάκις ἔγραψαν καὶ ἐδημοσίευσαν, τί θὰ γίνῃ ἡ Ἑλληνικὴ γενεὰ ἐν Ἀμερικῇ, καὶ μάλιστα ἀπεφάνθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, ὅτι αὕτη θὰ συγχωνευθῇ καὶ ἐξαμερικανισθῇ.

Περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει δευτέρα σκέψις, πλὴν ἐδῶ ἀκριβῶς κεῖται τὸ ζήτημα, ὅτι ἐξαμερικανιζομένη θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιδληθῇ ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης ἐπιστημονικῶς, βιομηχανικῶς καὶ ἐμπορικῶς; Τί ἕκαστος σκέπτεται καὶ διανοεῖται, εἶναι ζήτημα ἀτομικόν, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα θὰ ἐκφράσω τὴν ταπεινήν μου γνώμην, καὶ ἕκαστος ἐξετάζων καλῶς τὰ πράγματα ἂς ἐνστερνισθῇ ἢ ἀπορρίψῃ αὐτήν.

Ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πράγματα λαμβάνουσι τὴν τροχιάν των, ἡ γῆ καὶ τὰ οὐράνια σώματα περιστρέφονται περὶς τοῦ ἄξονός των, ἕλκονται δὲ καὶ συγκρατοῦνται ἐκ τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, ἥτις διέπει τὸ Σύμπαν.

Ἐπίσης τὰ φυτὰ παράγονται ἐξ ἑνὸς κόκκου φυτικοῦ ὁμοειδοῦς, ὅστις ριπτόμενος ἐν τῇ γῇ ἀποθνήσκει, ἤτοι σήπεται καὶ μετὰ ταῦτα ἀναφύεται ὁ στάχυς φερ' εἰπεῖν, ὅστις ἐν τῇ κορυφῇ φέρει πολλοὺς καρποὺς. Ἐπίσης τὰ ζῶα γίνονται καὶ παράγονται ἐξ ἑνὸς κυττάρου ζωϊκοῦ, ὅπερ γονιμοποιούμενον ἐξελίσσεται εἰς ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἀναπτυσσόμενον γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον τέλειον, καὶ εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀναπαραγάγῃ τὸ εἶδος καὶ γένος του.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ζωτικότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐκπατριζομένη, ἕνεκεν τοῦ στενοῦ χώρου τῆς Χώρας της, πάντοτε ὑπῆρξε φυλὴ ἐκπολιτιστική, ἥτις ἠγάπα καὶ ἐκαλλιέργει τὰ γράμματα καὶ τὰς Ἐπιστήμας καὶ ἥτις ἐγκαθίδρυσεν ἐν τῷ κόσμῳ τὴν Φιλοσοφίαν.

Δι' ὃ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνεῖ: «Οἱ Ἑβραῖοι σημεῖα ζητοῦσιν οἱ δὲ Ἕλληνες σοφίαν».

Ἄρα τοιοῦτον φιλοσοφικὸν ὑπάρχον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπωλεσθῇ καὶ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀλλὰ προϋπῆρξε πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ θὰ ὑπάρχῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις: Τί ἐγένοντο τὰ 22 ἑκατομμύρια τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ καὶ νήσῳ Σικελίᾳ καὶ τί ἐγένοντο τὰ τριάκοντα ἑκατομμύρια τῶν ἀπογόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀσυρίᾳ, Ἀλεξανδρείᾳ κλπ. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι συνεχωνεύθησαν μετὰ τῶν ἐντοπίων στοιχείων πλὴν μετέδωκαν εἰς αὐτὰ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Ὑπεδουλώθη κατὰ τὸν Μεσαίωνα τὸ Ἑλλ. Βυζαντιακὸν Κράτος εἰς τοὺς Τούρκους, ἀλλ' ὅμως οἱ σοφοὶ τοῦ γένους καὶ οἱ διδάσκαλοι μετέδησαν εἰς τὴν Ἑσπερίαν καὶ μετέδωκαν τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ σοφίαν καὶ ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ Ἀναγέννησις (La Renaissance).

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἀνάγκη ἡμεῖς οἱ πρῶτοι ἄποικοι ἐν Ἀμερικῇ (καὶ ὄχι μετανάσται), νὰ προσέξωμεν ἵνα δώσωμεν εἰς τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν Γενεὰν κατεύθυνσιν στερεὰν καὶ ἄπτωτον, ὥστε ἐξαμερικανιζομένη νὰ διατηρήσῃ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, ὡς καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη καὶ Γλῶσσαν.

Ὁ Ἑλληνο-Χριστιανικὸς πολιτισμός, ὁ ἀκραιφνὴς καὶ ἠθικὸς οὗτος πολιτισμός, πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὴν Μεγάλην ταύτην χώραν, καὶ ἐντεῦθεν νὰ μεταδοθῇ καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἠπείρους, ἵνα κατακρημνισθῇ ὁ φραγκικὸς ὑλιστικὸς πολιτισμὸς καὶ ἀναφανῇ ἡ ἰδεώδης Χριστιανικὴ Πολιτεία ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν διδαγμάτων τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπομένως ἀνάγκη πᾶσα ὅπως τὰ παιδιά μας πρέπει νὰ μάθουν τὰ γνήσια Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ ἐγκολπωθῶσι τὴν ἀγνὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων ἡμῶν, τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἣν ἐσφυρηλάτησαν οἱ Μεγάλοι Ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες τοῦ γένους ἡμῶν, οἵτινες διὰ τῶν διδαγμάτων αὐτῶν μετέβαλον τὸ Ἀνατολικὸν-Ρωμαϊκὸν Κράτος εἰς καθαρὸν Ἑλληνικόν, καὶ δι' Αὐτοῦ ἀνεγεννήθη ὁ Δυτικὸς κόσμος.

Ἐπέρπρωτο ὅμως νὰ ὑποδουλωθῇ ἡ Αἰωνία Ἑλλὰς ἐπὶ τετρακόσια χρόνια καὶ νὰ εὕρῃ καιρὸν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία νὰ παρουσιασθῇ ὡς Καθολική, ἐνῷ πράγματι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας διδάσκει.

Πρὸς τὸν ἀνωτέρω λοιπὸν σκοπὸν πρέπει νὰ συμβάλλουν ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ Κοινότητες ἐνταῦθα καὶ ὅλα τὰ Ἑλλ. Σωματεῖα καὶ πρὸ πάντων ἡ Μεγάλη Ὀργάνωσις ΓΚΑΠΑ, ἧς τὸ πρόγραμμα καὶ αἱ ἀρχαὶ συμπίπτουν καθολοκληρίαν μὲ τὰ Ἑλληνικὰ Ἰδεώδη. Ἐπομένως εἷς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν καὶ ὅλοι μαζῆ, ἂς ἐργασθῶμεν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλλην. νεολαίας ἐνταῦθα, ἥτις κεκτημένη ὅλα τὰ ἐφόδια καὶ προσόντα τῆς χώρας τῆς γεννήσεώς της, τῆς Μεγάλης θετῆς πατρίδος τῶν γονέων αὐτῆς, τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας, καὶ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τρίποδος: τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Ἰδεωδῶν, θὰ ἀποβῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν χώραν τῆς γεννήσεώς της ἡ ποδηγέτις, ὁ στῦλος καὶ ἡ λαμπηδὼν τῆς τρισηλίου θεότητος καὶ θὰ διαφωτίσῃ καὶ πάλιν τοὺς λαοὺς τῆς γῆς πρὸς εὐδαιμονίαν αὐτῶν. Γένοιτο.

τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὸν κάμῃ ψυχογυιό της, νὰ τὸν πλουτίσῃ. Ἔχουν λεφτὰ οἱ γονεῖς της, οἱ συγγενεῖς της, νὰ τοῦ πληρώσουν τὴν ὑποχρέωσι, ἀλλ' αὐτὸς παραπονεμένος διαμαρτύρεται κατὰ τοὺς στίχους:

«Ἐγὼ δὲν θέλω ψυχογυιὸς βαρειὰ νὰ μὲ πλουτίσῃς
γιὰ νὰ βαστῶ τὸ ναμασκὶ καὶ τὸ
χρυσὸ ντουφέκι,
μόν' θέλω σὲ γυναίκα μου καὶ νὰ μὲ
πάρῃς ἄντρα».

Ἡ κόρη βλέπουσα τὴν ἐπιμονήν του ἀπελπίζεται. Ὁ «κόνιαρος» ἀρχίζει ἐπίσης ν' ἀγριεύῃ. Ὅ,τι δὲν θέλει μὲ τὴ θέλησί της, θὰ γίνῃ μὲ τὴ βία. Ἔχει καὶ τὴν διαταγὴ τοῦ πασᾶ γιὰ τὴ ζωή της καὶ τὰ θέλγητρά της.

—Θέλεις λοιπὸν νὰ τουρκέψω; τὸν ρωτᾷ.

Ἐκεῖνος ἢ γιατὶ εἶναι πράγματι ἐρωτευμένος ἢ γιατὶ θέλει νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου, τῆς ἀπαντᾷ, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ τὴ θρησκεία της. Τότε τοῦ ζητᾷ, πρὶν τοῦ δώσῃ τὴν ὁριστική της ἀπάντησι, νὰ ἰδῇ μιὰ φορὰ ἀκόμη τοὺς δικούς της ψηλὰ ἀπὸ τὸ κάστρο. Νὰ ἰδῇ ἕναν σκοτωμένον ἀπὸ ψηλὰ ποὺ ἀγαποῦσε. Ὁ Τοῦρκος δέχεται τὴ χάρι. Θυμᾶται τὴ σκηνὴ τοῦ λαβωμένου καὶ ἡ ὡραία κλεφτοπούλα φθάνοντας εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κάστρου ἐπήδησε κάτω στὴν ἄβυσσο. Τρέχει ὁ ἐρωτευμένος δῆθεν καλόγερος νὰ ἰδῇ τί ἀπόγινε. Καὶ τὸ παληὸ τραγούδι τελειώνει ὑποβλητικώτατα:

«Κι' ἡ κόρη ἀπὸ τὸ κάστρο κάτω
πήδησε
μήτε σὲ πέτρα πέφτει, μήτε σὲ
κλαριά,
παρὰ σὲ Χάρου χέρια καὶ ξεψύχησε».

THE GREEK REVOLUTION AND THE CHURCH

The Greek Revolution was in its origin quite as much religious as political. The Greek Orthodox Church was an important factor in attaining the liberation of Greece from Turkish rule, or rather, misrule. The Orthodox religion and the Greek language were the bonds between the various classes of Greek people during the time of the Ottoman domination. Their other tie was their mutual hatred of Ottoman domination.

Greek Orthodoxy in 1821 was regarded as the same as Greek nationality. The association began as far back as the fourth century when the title "Orthodox" denoted the creed of the Greek people as opposed to the creed favored by the Roman Emperors. The 150 years controversy over image worship was in reality a political struggle between the Emperors, who wished to extend civil power over the Church and the people who allied with the clergy tried to maintain the independence of the Church in matters of faith and worship. The people won that struggle with the emperors and the clergy remained their allies ever since, solacing them in the dark years, giving them the only light they had. It was largely due to the priests that knowledge was not snuffed out.

The identification of the Greek cause with the Greek Church was given a rude jolt in 1823, however, when Russia proved that though a member of the Greek Church, she did not sympathize with the aspirations of the Greek nation and the expected help from Russia did not materialize.

When the Revolution was undertaken in 1821, it was blessed by the Church and Greek priests and prelates were among the first victims to its cause. The execution of the Patriarch of Constantinople, especially, caused a shock not only to Greece but to the whole world, and brought the attention of all civilized nations to the fact Greece could no longer exist under the barbarous cruelty and treachery of the Turks.

Patriarch Gregory the 5th, officiated at the midnight service of the Ascension at the Cathedral. At dawn he responded to the summons of the dragoman of the Porte to attend a meeting where leading members of the clergy, the heads of the Nation and the heads of Greek corporations had already been assembled. Here a document of the Sultan was read declaring Gregorios unworthy and treacherous to the trust of the Sultan through his complicity with the Philike Hetairia. He was degraded from his office and the election of a new Patriarch was ordered.

The new Patriarch was selected and while he was assuming his official rank at the Porte, the deposed Gregorios was led to execution. This was on Easter Sunday, April 22, 1821. For three days his body was left hanging to the gate of the Patriarchate and was then given to the Jews who subjected it to every indignity and finally threw it into the sea. The body was recovered by Greek sailors and sent to Odessa for burial with all honor due to the head of the Church.

When independence had been won, the new Greek nation turned its thoughts to its martyred dead. A memorial was erected to Gregory the Fifth and his remains were brought to rest in soil of his Homeland. At that time, Valaorites, one of the greatest poets of the Revolution, wrote a poem, addressed to the dead Patriarch. It is filled with a quiet sorrow that expresses well the tender regard the Greek people have for the memory of the gentle Gregorios.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Ε'.

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος; Ποῦ τρέχ' ὁ λογισμός σου;
Τὰ φτερωτά σου τὰ ὄνειρα; Γιατί 'ς τὸ μέτωπό σου
νὰ μὴ φυτρώνουν, γέροντα, τόσαις χρυσαῖς ἀκτῖδες,
ὅσες μᾶς δίδ' ἡ ὄψις σου παρηγοριαὶς καὶ ἐλπίδες;
Γιατί στὰ οὐράνια χείλη σου νὰ μὴ γλυκοχαράζῃ
πατέρα, ἕνα χαμόγελο; Γιατί νὰ μὴ σπαράζῃ
μέσα στὰ στήθη σου ἡ καρδιά; Καὶ πῶς στὸ βλέφαρό σου
οὔτ' ἕνα δάκρυ ἐπρόβαλεν οὔτε ἔλαμψε τὸ φῶς σου;
Ὁλόγυρά σου τὰ βουνὰ καὶ οἱ λόγγοι, στολισμένοι
τὸν λυτρωτήν τους χαιρετοῦν. Ἡ θάλασσ' ἀγριωμένη
ἀπὸ μακρυὰ σ' ἐγνώρισε καὶ μ' ἀφρισμένο στόμα
φιλεῖ, πατέρα μου γλυκέ, τὸ ἐλεύθερο τὸ χῶμα
ποῦ σὲ κρατεῖ στὰ σπλάγχνα του. Θυμᾶται τὴν ἡμέρα
ὁποῦ κι' αὐτὴν στὸν κόρφο της σᾶν τρυφερὴ μητέρα
πατέρα μου σὲ δέχτηκε. Θυμᾶται στὸ λαιμό σου
τὸ ματωμένο τὸ σχοινὶ καὶ στ' ἅγιο πρόσωπό σου,
τ' ἄτιμα τὰ ραπίσματα, τὸ βόγκο, τὴ λαχτάρα....
Τώρα σὲ βλέπει γίγαντα, Πατέρα, ἡ θάλασσά σου.
Τὸ λείψανό σου τὸ φτωχό, τὸ ποδοπατημένο
τ' ἀνάστησε ἡ ἀγάπη μας κ' ἐδῶ μαρμαρωμένο
θὰ στέκῃ ὁλόρθο, ἀκλόνητο κι' αἰώνιο θὲ νὰ ζήσῃ
νάναι φοβέρα ἀδιάκοπη 'ς Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
GEORGE C. MANTZOROS

«Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς τὴν Νέαν Γενεάν του καὶ δι' αὐτῆς ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασίαν του».

('Εξ ἀριστοτεχνικοῦ λόγου τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. κ. 'Αθηναγόρα).

We could write with enthusiasm of many instances of outstanding courage, heroism and self-sacrifice in the Greek War for Independence. We wonder, though, what good it would do for we have come to realize that the Greeks as a whole are a very critical people and they do a lot of self-criticizing. The Younger Generation, especially, is critical, and does a lot of criticizing, though we notice it usually criticizes others. They can be shown a hundred noble examples, but they inevitably point to the one unfavorable example and say, "See, that spoils it all. The Greeks aren't what you proclaim them to be.

One of our readers points out the following:

"...Greece was doing marvelous and enduring things for the whole world, but her city-states were always at odds with one another. Jealousy and mistrust were two big reasons for their failure to unite, and it was largely this failure that caused them to fall into the power of Alexander the Great. They had made the same mistake that we are liable to make. Because each city-state was so busy with its own selfish ends, it failed to see the huge benefits it might have obtained as a united nation".

We have heard this subject harped upon many times. The inability of the Greeks to unite has been considered their curse. Even the crisis brought about by the Greek Revolution of 1821, when it was a case of now or never for the Greek cause, was not sufficient to bind them together in a common fight. "Just look," our fault-finders point triumphanly, "when they should have been fighting the Turks, they took time out to settle their own little differences about government and leadership. They were without discipline and would not submit to their leaders."

They would have us understand only the Greeks are incapable of forgetting their individual interests and convictions and selfish motives. America for instance ... thirteen colonies united and beat the English badly. There was no bickering; it was all for one and one for all. Or was it?

For those who blush with shame over the fact that the Greeks could not compromise in their theories about government and the most expedient way of carrying on the Revolution, the following quotation from an article by Edward M. Barrows about the American Revolution in the January "Coronet" might be just the right medicine.

"Their officers (of the Colonial Army) were selected more for local prominence than military experience, and it seemed to be the custom to give them titles to match their civil standing. There were generals commanding twenty men, if their countryside prestige demanded this recognition. Washington's chief difficulty when he set out to weld an actual army of these enthusiasts, was the irresponsibility of his own troops. As their mighty leader crossed one boundary after the other, his troops insisted on returning home to their own farms. Connecticut men were not interested in fighting New York's battles, and both hated New Jersey. Their attitude of course increased the bitterness between the colonies, and made Washington complain that he was forced to recruit a new army for every campaign.

"Outside a predisposition for his own home town, the American private soldier had everything for fighting a successful war—except training, discipline, leadership, munitions, equipment and so much as a vestige of military knowledge. They were willing enough to fight if the occasion offered, but why bind themselves to stay on with an army when the fall ploughing was coming on and they didn't like their captain?"

Our object in printing this excerpt from Mr. Barrows' article is not to depreciate the American Army. The Americans were not the only undisciplined revolutionists the world has seen. Why should we expect that the Greek Revolutionists be the exception? We can excuse the foolish things that were done by men blinded by desperation, and the Greeks were fighting against great odds—the Turks were not their only barrier to freedom.

But the Greeks did not stop their fighting when their own particular section of the country was out of danger and go back to their plows. Instead, Greece continued her struggle for almost *a hundred years* in order to complete the work of the Revolution, and set free the territory which should justly have been ended to her at the close of the War.

THE JUNIORS AND THE NINTH ANNUAL CONVENTION

Brother Stavros Pappakonstantinou, president of Thermopylae Lodge No. 49 of the Juniors, San Antonio, Texas, in a letter to the Grand Commissioner of the same order published in last month's "Tribune", speaks of the ambitions of his lodge. They are, according to him, two: first, to defeat the Houston Lodge in basketball, and secondly, to raise a drill team to go to the national convention in Baltimore. Both of these ambitions are commendable and show the true spirit of a junior member of our organization. I would like publicly to extend to him and to the worthy members of his chapter my hearty congratulations.

Concerning the desire to beat the Houston Lodge, while I commend the spirit, I cannot very well wish him victory without breaking the rule of strict neutrality which I am obliged to observe in every contest taking place between two lodges of our order. So, may the best team win.

As for the raising of a drill team to take part in the parade during the national convention in Baltimore, I would like to assure him that it is not only my personal desire, but the wish, as well, of all the members of the convention committee, to see their hopes materializing. We sincerely hope to be able to welcome them in this fair city of ours. But to be frank our hopes go much beyond this. We now believe that this good example will find among the junior chapters many willing followers.

The convention committee has also some ambitions. One of them is to make the Ninth National Convention the most impressive gathering in the history of the organization. And these, I am obliged to admit, can not be obtained without patrols and bands of the junior order.

The ambition of the boys from Texas to attend the convention with their drill team makes our hearts rejoice. If they who live so far from us can entertain such an ambition, then how much stronger the same ought to be among the chapters of the East, the middle West and the neighboring states of the South; and how much easier to attain its fulfilment.

But you will allow me to ask a question. Is it enough to have only an ambition in order to see it materialize; is it enough to desire something in order to get it? The ambition is considerably a big factor to success but at the same time we have to work hard in order to attain our end. As our ancestors used to say Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται. I am sure that the juniors are aware of this and will start without delay to think of the ways and means by which their ambitions will become realities. If they go to the task with all of their energy, with all the diligence which is required, success will not fail them. Otherwise their ambition is destined to be only a "Mid-Summer Night's Dream."

Dr. V. ASTERIADES
Crairman of the Convention Committee.

WHAT THE 25TH OF MARCH MEANS TO ME

A small knot of blue and white ribbon among the odd collection of momentos of my childhood brings to my mind the interior of a small church I visited only once. It was filled with brilliant spring sunshine, which flooded out the light of the kantilia, and in it rang the voice of a young girl. That voice was speaking of Greece and of Freedom and brought to me the realization of what the 25th of March really stands for:

I can still see the little church high on the hill with its steeple and its Cross against the blue sky. We had arrived at last at the foot of the hill and started to climb the steps that went up to the church. Now it seems as though there were a great many steps and that we climbed for a long time. At the top, friendly voices greeted us warmly, and the knot of blue and white ribbon was pinned to my lapel, blue and white like the spring sky I had watched on the way over. "These are the colors of Greece", I thought, and as I raised my eyes I saw the same colors everywhere, for the little church has been hung with blue and white banners which relieved the severity of the interior. It was almost filled with people, and soon the bell was pealed joyously to mark the beginning of the speeches and recitations mainly by the school children.

At that time, my knowledge of the Greek language was limited to an understanding of words used in everyday speech, so I could not easily follow what was being said and sung. But one did not heed to comprehend the language fully to grasp the reason for the rejoicing. My mind saw clearly how great and important en event we were celebrating—just as important as the Fourth of July. To a child, the Fourth of July, associated with firecrackers and fireworks, is one of the major holidays of the year. But no fireworks were needed to convey the enthusiasm and the joy of both speakers and listeners that day. One could feel this happiness and see it on the faces of all.

The climax of the celebration, for me at least, was the recitation of a girl only slightly older than I. She was dressed in the national costume and the late afternoon sunlight touched softly the "flouria" on her brow. In a voice sweet and clear, she gave vivid beauty and true feeling to the Valaorites poem "Evangelismos and Hellas".

There was, then, a Greece I did not know, a heroic Greece of fire and blood as well as the ancient Greece of austere white marble columns, of statesmen and sages! There was a living Greece, not one that rose out of the ashes of the old, but a country whose lifetime continued unbroken from the golden days we read about in our text books. Greece was a land peopled with descendants of the ancient Greeks, who worthy played as glorious a part as their ancestors in the history of the world. Hellas was not a matter of ancient history, an antiquity like Keat's Grecian urn to be gazed upon with reverence and awe but not to be touched. For the first time I had found a tangible, living Greece and she belonged to me—and I somehow to her. The 25th of March now stood out as vividly in my mind as the 4th of July. On the way home, I thought of Homer, Themistocles and Pericles and tried to recollect the names of the new immortals I had just heard: Regas Feraios, Kanaris, Kountouriotis, Botzaris....

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 17. PITTSBURGH, PA. — APRIL, 1937. VOL. II. NO. 5.

Η ΕΚΤΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ Ὀργάνωσίς μας, μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοΐας, τὴν ὁποίαν προετίμα πάντοτε διὰ τὰς ἐκδρομάς της εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκ φυλετικοῦ καθήκοντος, καὶ συμφώνως πρὸς ἀπόφασιν ἑνὸς τῶν ἐθνικῶν συνεδρίων της, ἠναγκάσθη νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν μόνην ἐναπομείνασαν κατ' εὐθεῖαν θαλασσίαν συγκοινωνίαν, τὴν διὰ τῆς Ὑπερωκεανείου Ἰταλικῆς Γραμμῆς. Εὕρομεν πάντοτε προθύμους τὰς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας ταύτης, ἡ ὁποία πέρυσιν χάριν τῆς Ὀργανώσεώς μας ἤλλαξε καὶ τὸ δρομολόγιον ἑνὸς τῶν ὑπερωκεανείων της, οὕτως ὥστε νὰ προσεγγίσῃ καὶ εἰς Ἑλληνικὸν λιμένα χάριν τῶν ἐκδρομέων της.

Δυστυχῶς ὅμως οὔτε πέρυσιν οὔτε ἐφέτος ἠδυνήθη νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν μας ὑπερωκεάνειον διὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον ἢ Ἰούλιον, ὁπότε θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συμπεριλάβωμεν μεθ' ἡμῶν καὶ ἀρκετὴν ἀντιπροσωπείαν ἐκ τῶν ταγμάτων καὶ μουσικῶν ὁμίλων τῶν ἐφήβων καὶ νεανίδων τῆς Ὀργανώσεώς μας, ὅπως ἐγένετο κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετάρτην ἐκδρομήν μας.

Πέρυσιν καὶ ἐφέτος ἡ ἐκδρομή μας δὲν ἠδύνατο νὰ ὁρισθῇ ἐνωρίτερον τοῦ Αὐγούστου. Λαμπρὸς βεβαίως μὴν διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν γενέτειράν των καὶ διέλθουν τὰς ἰδεώδεις ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου εἰς τὸ ὡραιότατον κλῖμα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἀλλὰ οὐχὶ καὶ τόσον ἐπίκαιρος διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας τῶν ἀνωτέρων σχολείων μας, οἱ ὁποῖοι μεταβαίνοντες εἰς τὴν πατρίδα τῶν γονέων των θὰ ἤθελον διάστημα πλέον τοῦ μηνὸς πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀθανάτων μνημείων τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Ἐξεφράσαμεν πρὸ τριετίας ἐν Ἀθήναις, καὶ πέρυσιν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πέμπτης ἐκδρομῆς μας διὰ τῆς στήλης ταύτης, τὴν εὐχὴν τῆς ἐπαναλήψεως τῆς Ἑλληνικῆς συγκοινωνίας, διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις ἑνὸς ἱεροῦ πόθου τῆς Ὀργανώσεώς μας, ὅπως ὁδηγήσῃ πρὸς τοὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τὴν ἔνδοξον γενέτειράν μας μίαν μικροστρατιὰν ἐξ ἐφήβων καὶ νεανίδων τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς γενεᾶς.

Εἴχομεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἡγηθῶμεν τῆς τετάρτης εἰς Ἑλλάδα ἐκδρομῆς πρὸ τριετίας γενομένης διὰ τοῦ ἱστορικοῦ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς «Βύρωνος» καὶ νὰ συμπαραλάβωμεν μεθ' ἡμῶν πολυμελῆ ὀρχήστραν ἐξ ἐφήβων καὶ νεανίδων καὶ ἕνα ἐκ τῶν καλῶς κατηρτισμένων ἐφηβικῶν μουσικῶν ὁμίλων μας.

Δὲν θὰ λησμονήσωμεν ποτὲ τὴν χαρὰν τῶν μικρῶν τούτων Ἑλληνοπαίδων ἐπισκεπτομένων διὰ πρώτην φορὰν τὴν πόλιν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ποῦ ἐδιδάχθησαν νὰ ἐκτιμήσουν καὶ ἀγαπήσουν ὡς τὴν Μητέρα τῶν Φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς μνήμης μας τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας της τὰ τέκνα τῶν ξενητευμένων τέκνων της, τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου εἰς πᾶσαν αὐτῶν ἐμφάνισιν καὶ τὰς ἀτελειώτους περιγραφὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου διὰ τὴν θαυμασίαν καὶ πατριωτικωτάτην πρωτοβουλίαν ταύτην τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ὀργανώσεως Γκάπα. Ἦτο ἡ ἄφιξις αὕτη τῶν Ἑλληνοπαίδων ἡ κυρία ἀφορμὴ καὶ αἰτία τῆς ἱδρύσεως τμημάτων αὐτῆς καὶ ἐν τῷ ἰοστεφάνῳ ἄστει.

Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα ὅπως καὶ ἐφέτος εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Νέας ἡμῶν Γενεᾶς καὶ προτρέπομεν πάντας ὅπως καὶ ἄλλην μίαν φορὰν ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας τῆς ἔκτης ἐκδρομῆς μας εἰς Ἑλλάδα. Εἶναι παγκοίνως πλέον γνωστὴ ἡ ἐπιτυχία τῶν ἐκδρομῶν τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς ἡμῶν Ὀργανώσεως, ἡ ὁποία μόνον σκοπὸν εἶχε καὶ ἔχει τὴν διατήρησιν τῆς γλώσσης καὶ θρησκείας μας ἐν τῇ θετῇ ἡμῶν πατρίδι καὶ τὴν διαιώνισιν τῶν ὡραιοτάτων ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς φυλῆς μας.

Εἶναι παγκοίνως γνωσταὶ αἱ ὑποδοχαί, ἡ ἐγκαρδιότης καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται δεκτοὶ κατ' ἔτος οἱ ἐκδρομεῖς τῆς Γκάπα.

Δὲν ὑποδέχονται μὲ τὴν ἀποβίβασιν τῶν μελῶν μας τέκνα τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ ἁπλοῦς νοσταλγοὺς αὐτῆς, ἀλλὰ ἀπογόνους αὐτῆς, τιμίως καὶ εἰλικρινῶς θεωροῦντας τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγήν των ἔνδειξιν φυλετικῆς ἀνωτερότητος καὶ ἀγωνιζομένους νὰ διατηρήσουν καὶ ἐν τῇ ἐξόχως φιλελληνικῇ χώρᾳ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἄσβεστον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων διὰ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀπογόνους των.

Τὰς ἀρετὰς ταύτας διατηροῦντες ἀποδεικνύουν καὶ εἰς τὴν χώραν ταύτην ὅτι εἶναι ἄξιοι τῆς ἐκτιμήσεως καὶ ὑποστηρίξεώς της, καὶ τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θυσιῶν καὶ ἀγώνων ἐξόχων τέκνων της τῆς φήμης τοῦ Washington, Daniel Webster, President Monroe, Clay, Samuel Gridley Howe, George Jarvis, Wilson καὶ τόσων ἄλλων, τῶν ὁποίων τὰ ἐγκώμια καὶ ὑπηρεσίας πρὸς τὴν μικρὰν ἀλλ' ἔνδοξον Ἑλλάδα καλλιεργεῖ καὶ συνεχίζει καὶ ὁ σήμερον ἰθύνων τὰς τύχας τῆς θετῆς ἡμῶν Πατρίδος λαοφιλέστατος Πρόεδρος Franklin Delano Roosevelt.

Ἂς πυκνώσωμεν καὶ ἄλλην μίαν φορὰν τὰς τάξεις τῶν ἐκδρομέων καὶ ἂς συναντηθῶμεν μὲ τὴν περυσινὴν εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα ἐπὶ τοῦ κομψοτάτου καὶ πολυτελεστάτου ὑπερωκεανείου τῆς Ἰταλικῆς Ἑταιρείας "VULCANIA" ἐκπλέοντος ἐκ Νέας Ὑόρκης δι' Ἑλλάδα τὴν 14ην ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Ἡ Γκάπα καλεῖ καὶ πάλιν τὰ μέλη καὶ τοὺς φίλους των ὅπως ἐπιταχύνουν τὰς προετοιμασίας των καὶ ἀποβιβασθοῦν εἰς τὸ μαγευτικὸν Φάληρον περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου διὰ ν' ἀπολαύσουν μίαν ἐξόχως θαυμασίαν διαδρομὴν διὰ τοῦ γραφικοῦ Γιβραλτὰρ καὶ Ἀλγερίου μὲ πολυώρους διασταθμεύσεις ἀνὰ τὰ μαγευτικὰ παράλια καὶ πόλεις τῆς νοτιοδυτικῆς παραλίας τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.

Ἂς κάμωμεν τὴν 14ην ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ἡμέραν γενικῆς ἐξόδου πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ὡραιοτέρων σκηνικῶν εἰκόνων καὶ ὡραιοτάτων τοπείων τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ φθινόπωρον, ποὺ ἐξύμνησαν οἱ μεγαλείτεροι Ἕλληνες ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι, φθάνοντες καὶ διασκεδάζοντες μετὰ τῶν ἰδικῶν μας, μακρὰν τῆς ζέστης καὶ τοῦ κονιορτοῦ, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ κέντρα εἶναι ὑπερπλήρη καὶ ἡ ἑλληνικὴ ζωὴ εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς φήμης καὶ ἐκφάνσεώς της.

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Ὕπατος Ἀρχων.

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμή έκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE GRAND LODGE
John Darlas ..... Grand Vice-Pres.
John Gekas ..... Grand Counsellor
Mrs. I. Kopadis .....Grand Counsellor of Ladies' Aux.
S. Staes ..... Juniors' Commissioner

GRAND GOVERNORS
Demos. Nicholson — Panag. Mountanos
James Katsaris — G. G. Economy
Elias Mavromichalis — Theo. Varvalides
Wm. Patterson — D. G. Voyadzis
Andrew Margarites — James Argyrakis

H. Pappamanolis ..... Grand Master
Dr. J. Gatsopoulos ..... Grand Orator
Dr. C. Theodore ..... Grand Orator

GRAND OVERSEERS
Chr. Frangoyiannis — Geo. Molones
A. D. Kochiovelos — K. Pappaphotiou

ASSISTANT GRAND GOVERNORS
Louis Ganiaris — Christ Tsaousis
George Mylonous — Harry Matias
Miltiades Karavites — John Peters
J. Pappaioannou — D. C. Coliopoulos
Em. Talamvekos

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ νομάφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. April, 1937. No. 5.

ΒΡΑΧΕΙΑ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΜΑΣ

'Υπὸ τοῦ Μ. 'Αντιπροέδρου κ. ΙΩΑΝ. Ν. ΔΑΡΛΑ

'Ανατρέχοντες καὶ ἀνασκοποῦντες τὴν ἱστορίαν ποὺ διεχάραξεν εἰς τὰς δέλτους της ἡ 'Οργάνωσίς μας ἀφ' ὅτου αὕτη ἱδρύθη, διακρίνομεν ἐν αὐτῇ ἰδίως κατὰ τὰ πρῶτά της χρόνια, ἐθνικὸν συναγερμόν, διακρίνομεν ἄμιλλαν ἀδελφικὴν τῶν ἀνωτέρων μας ἀξιωματούχων, ἄμιλλαν ἀδελφικὴν τῶν ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν μας, ποῖος καὶ ποῖα νὰ ὑπερτερήσῃ εἰς ἔργα θετικά, εἰς ἔργα διαχαράσσοντα τὸν δρόμον καὶ τὴν κατεύθυνσιν τῆς 'Ελληνοαμερικανικῆς γενεᾶς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

'Η 'Οργάνωσίς μας κατεῖδε τὴν ἀνάγκην τῆς διασώσεως τῆς 'Ελληνοαμερικανικῆς γενεᾶς καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἵδρυσιν εἰς κάθε πόλιν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς καὶ Καναδᾶ, κατὰ πρῶτον τῆς πατρικῆς καὶ μητρικῆς στέγης τῶν 'Ελληνοπαίδων, ἤτοι, τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς καὶ τῆς Γυναικείας, καὶ ἐνῷ ἀνεπτύσσοντο αἱ 'Ανδρικαὶ καὶ Γυναικεῖαι Στοαί, σὺν τῷ χρόνῳ ἵδρυσε καὶ τὰς Στοὰς τῶν 'Ελληνοπαίδων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

'Αντεμετώπισεν ἡ 'Οργάνωσίς μας ἡμέρας εὐτυχεῖς κατὰ τὰ πρῶτά της χρόνια, ἀντεμετώπισεν ὅμως καὶ ἡμέρας δυσχερεῖς, ἰδίως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς οἰκονομικῆς καταρρεύσεως τῶν ἐργασιῶν καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ κλεισίματος ἢ μᾶλλον χρεωκοπίας τῶν Τραπεζῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀπὸ τοῦ 1930—1933.

'Επέπλευσεν ἡ 'Οργάνωσίς μας χάρις εἰς τὸ μέγα ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ἀκάματον ζῆλον τῶν καλῶν αὐτῆς θεραπόντων καὶ σκαπανέων, καὶ τώρα ὁπότε αἱ ἐργασίαι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐβελτιώθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, πρέπει πάντες ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματοῦχοι καὶ μέλη ἁπλᾶ τῶν Στοῶν μας νὰ συνεργασθῶμεν κηδόμενοι τῆς 'Ελληνοπρεποῦς μορφώσεως τῆς 'Ελληνοαμερικανικῆς γενεᾶς.

Τὰ καθήκοντα ἑκάστου καὶ ἑκάστης ἐξ ἡμῶν εἶναι γνωστά, διὰ τῶν ὁποίων καὶ μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ κρατήσωμεν τὴν 'Ελληνοαμερικανικὴν γενεὰν εἰς τὸ πλαίσιον τῆς 'Ελληνικῆς οἰκογενείας. 'Επιτραπήτω μοι νὰ ὑπομνήσω τὰ δύο πρῶτα καὶ ἀπαραίτητα στοιχεῖα, τὰ 'Ελληνικὰ σχολεῖα καὶ τὰς 'Ορθοδόξους μας Χριστιανικὰς 'Εκκλησίας. 'Η ΓΚΑΠΑ δι' αὐτὰ τὰ ἱδρύματα ἱδρύθη καὶ χωρὶς αὐτὰ 'Ελληνοαμερικανικὴ γενεὰ δὲν δύναται ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ καὶ νὰ περισωθῇ ἀπὸ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ κοχλάζοντος λέβητος.

Εἶναι τρανῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι εἰς τὸ παράδειγμα τῶν γονέων τὸ καλὸν παράδειγμα τῶν 'Οργανώσεών μας, τὰ εὐπρεπῆ μας σχολικὰ καὶ θρησκευτικὰ ἱδρύματα εἶναι ἡ βλέψις ἡ ἐστραμμένη ἐκ μέρους τῆς 'Ελληνοαμερικανικῆς γενεᾶς.

Εἶναι εὔκολον νὰ μεγαλουργήσωμεν ἂν πράγματι θελήσωμεν νὰ ἀλληλοσεβασθῶμεν μεταξύ μας, οὕτως ὥστε νὰ καταστῶμεν σεβαστοὶ διὰ τοῦ καλοῦ μας παραδείγματος καὶ πρὸς τοὺς συμπολίτας μας 'Αμερικανούς.

Εἶναι εὔκολον νὰ ἐμπνεύσωμεν τὴν 'Ελληνοαμερικανικὴν γενεὰν νὰ σεβασθῇ τὴν φυλήν της, ἂν ἡμεῖς αὐτοὶ οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν ὑποστηρίξωμεν τὰ σχολεῖά μας, τὰς ἐκκλησίας μας καθὼς καὶ τὰς καλὰς προσπαθείας τῆς 'Οργανώσεώς μας.

Εἰς τὴν δευτέραν περιφέρειαν ἀπὸ τὸ 1930 μέχρι τὸ 1935 ἱδρύθησαν ἑνέα ἐφηβικαὶ φιλαρμονικαί, οὐσαι τελείως ἀξιόχρεοι καὶ τελείως κατηρτισμέναι, μὲ τὰς ὁμοιομόρφους των στολὰς καὶ ἀριθμοῦσαι περίπου 370 'Ελληνόπαιδα. 'Εὰν ἀφήσωμεν τὰς 'Εφηβικὰς φιλαρμονικὰς νὰ παρακμάσουν, τώρα ἰδίως ποῦ ἐκαλλιτέρευσαν αἱ οἰκονομικαὶ συνθῆκαι, νομίζετε ὅτι τοῦτο θὰ εἶναι καλὸν παράδειγμα πρὸς τὴν 'Ελληνοαμερικανικὴν γενεάν; 'Η συνείδησίς μας ἂς ἀπαντήσῃ. 'Αδελφαὶ καὶ ἀδελφοί, ἰδίως τῆς Βας Περιφερείας, πρέπει ὄχι μόνον νὰ κρατήσωμεν ἐν τῇ ζωῇ ὅ,τι χθὲς ἐδημιουργήσαμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ προσθέσωμεν μεγαλειτέραν δημιουργικὴν δρᾶσιν.

Ο ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ ΘΡΑΞ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

Τὸ ὄνομα τοῦ "Ελληνος Σπαρτάκου εἶναι ἄξιον σημειώσεως ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἱστορίᾳ, καθόσον οὗτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὁ συλλαβὼν μίαν σοβαρὰν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἥτις κατὰ τὸ 75 π. Χ. εἶχε πλέον καταστῆ τόσον σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος, ὥστε οἱ πολῖται της ἐθεώρουν ὡς ἀνάπαυσιν τοῦ βίου των νὰ παρευρίσκωνται ἐν θηριομαχίαις, καθ' ἃς τὸ ἀνθρώπινον αἷμα ἀφθόνως ἔρρεεν ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ μαινομένου καὶ ἀσπλάγχνου πλήθους.

'Ο Σπάρτακος, ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπαναστάσεως τῶν δούλων κατὰ τῆς Ρώμης ἐν τῇ 1η π. Χ. ἑκατονταετηρίδι, ἦτο Θρᾷξ καὶ ἴσως ἀπόγονος τῶν βασιλέων τοῦ Παντικαπαίου τοῦ Εὐξείνου, τῶν ὁποίων ἔφερε τὸ ὄνομα. Ὑπηρέτησεν εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν στρατόν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐλιποτάκτησε, καθ' ὅσον ἔχομεν τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐπωλήθη ὡς δοῦλος. Προωρισμένος διὰ τὴν παλαίστραν μετ' ἄλλων μονομάχων ἀπέδρα ἐκ τῆς Προπονητικῆς Σχολῆς τῆς Καπούας καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ ὄρος Βεζούβιον τῷ 73 π. Χ. Αὐτόθι κατώρθωσε νὰ γείνῃ ἀρχηγὸς ληστῶν, ἔχων ὡς ὑπασπιστάς του τοὺς μονομάχους Κρῖξον καὶ Οἰνόμαον. 'Ο ἀριθμὸς τούτων ἐντὸς ὀλίγου ἐπολλαπλασιάσθη ὑπὸ ἄλλων δούλων καὶ ἀπηλπισμένων ἀνθρώπων. "Αμα τῇ παρουσίᾳ των ὡς σώματος ἐπιφόβου, ἀμέσως ἐστάλη κατ' αὐτῶν ὁ Κλαύδιος μετὰ 3000 ἀνδρῶν, ὅστις προσεπάθησε νὰ περικυκλώσῃ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀναγκάσῃ πρὸς παράδοσιν ἐκ πείνης, ἀλλ' ὁ Σπάρτακος μετὰ τῶν ὀπαδῶν του κατώρθωσε νὰ κατέλθῃ ἐκ τῶν κρημνῶν καὶ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς Ρωμαίους νὰ τραπῶσιν εἰς ἄτακτον φυγήν.

Μετὰ τὴν νίκην ταύτην πλῆθος δούλων προσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Σπαρτάκου καὶ ὅταν ὁ Πραίτωρ Βαρίνιος ἐξεστράτευσεν ἐναντίον αὐτῶν, τοὺς εὗρεν ὠχυρωμένους ὡς τέλειον σῶμα στρατοῦ. 'Ο Σπάρτακος ὅμως, μόλις εἶδε τὸν στρατὸν τοῦ Βαρινίου, κατώρθωσε νὰ ἀποκρυβῇ καὶ ὅταν ὁ Πραίτωρ διέταξε τὴν κατὰ μέτωπον ἔφοδον, εὗρε τὸ πεδίον τοῦ ἐχθροῦ ἐγκαταλελειμμένον. 'Ἐκ Καμπανίας κατόπιν οἱ ἐπαναστάται διηυθύνθησαν εἰς τὴν Λουκανίαν, χώραν παρέχουσαν περισσοτέρας εὐκολίας διὰ κλεφτοπόλεμον. 'Ο Πραίτωρ Βαρίνιος ἠκολούθησε κατὰ πόδας τὸν Σπάρτακον, ἀλλ' ἠττήθη κατὰ κράτος εἰς διαφόρους μετ' αὐτοῦ μάχας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῇ αἰχμάλωτος. 'Ο Σπάρτακος ὅμως, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς μετὰ τῶν ἄλλων συμπατριωτῶν του ἦτο ἐστραμμένος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ ἐκ τῆς ἄνω 'Ιταλίας. 'Ο σκοπός του ἦτο νὰ διαβῇ τὰς "Αλπεις καὶ ἐκεῖθεν νὰ διασπαρῶσιν ὅλοι οἱ δοῦλοι εἰς τὰς χώρας των. Οἱ ὀπαδοί του ὅμως (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὶ Γαλάται καὶ Γερμανοί), μεθυσθέντες ἐκ τῶν ἐπιτυχιῶν των, δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπακούσουν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἁρπαγῆς καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρημώσι τὴν 'Ιταλίαν. Αἱ πόλεις Βόλα, Λυκουρία, Θούριοι, Μετάποντον καὶ ἄλλαι ἐλεηλατήθησαν σκληρότατα. Εἰς τὴν σοβαρὰν ταύτην κατάστασιν τῶν πραγμάτων ἡ Γερουσία τῆς Ρώμης ἀπέστειλε μετὰ στρατῶν δύο Ὑπάτους ἐναντίον τοῦ σώματος τοῦ Σπαρτάκου τῷ 72 π. Χ. Οἱ ὑπὸ τὸν Κρῖξον Γερμανοὶ δοῦλοι, οἱ ὁποῖοι ἀπεχωρίσθησαν τῶν λοιπῶν, ἠττήθησαν καὶ κατεκόπησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν πλησίον τοῦ ὄρους Γαργάρου. 'Ο Σπάρτακος ὅμως κατώρθωσε νὰ ἀνατρέψῃ καὶ τοὺς δύο Ὑπάτους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ κατόπιν διηυθύνθη πρὸς τὰς "Αλπεις. 'Ο Κάσσιος, κυβερνήτης τῆς Κισαλπίνης Γαλατείας καὶ ὁ Πραίτωρ Μάνλιος μετὰ 20,000 ἀνδρῶν προσεπάθησαν ὅπως ἀνακόψωσι τὴν πορείαν του, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἐποδοπατήθησαν ὑπὸ τοῦ Σπαρτάκου. Ἡ ὁδὸς τῆς δράσεώς των ἦτο πλέον ἀνοικτὴ εἰς τοὺς δούλους, ἀλλ' οὗτοι παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ Σπαρτάκου ἠρνήθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν 'Ιταλίαν. "Ενεκα τούτου ὁ Σπάρτακος ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐναντίον τῆς Ρώμης, ἀλλ' οὗτοι καθ' ὁδὸν ἀπεκαρδιώθησαν καὶ δὲν προσεβλήθη ἡ πόλις αὕτη. Ἡ Γερουσία τῆς Ρώμης, βλέπουσα τὸν αὐξανόμενον κίνδυνον κατὰ τῆς χώρας, ἠναγκάσθη νὰ ἐξαποστείλῃ ὀκτὼ Λεγεῶνας ἐναντίον τοῦ Σπαρτάκου ὑπὸ τὸν Πραίτωρα Μάρκον Κράσσον. Κατὰ τὴν δοθεῖσαν μάχην ὁ Σπάρτακος ἠττήθη καὶ ὑπεχώρησεν εἰς τὰ Στενὰ τῆς Μεσσήνης μὲ σκοπὸν νὰ διαβῇ εἰς Σικελίαν καὶ ἀθροίσῃ μεγάλας ἐκεῖ δυνάμεις ἐκ δούλων. Οἱ πειραταὶ ὅμως, οἱ ὁποῖοι ὑπεσχέθησαν νὰ μεταφέρωσι τὸν στρατόν του εἰς Σικελίαν, ἐφάνησαν ἄπιστοι πρὸς αὐτόν. 'Ο Κράσσος προσεπάθησε νὰ ἀποκλείσῃ τοὺς ἐπαναστάτας διὰ διανοίξεως μεγάλης τάφρου κατὰ μῆκος τῆς μικρᾶς χερσονήσου, ἐκτεινομένης ἐπὶ 32 μίλια, ἀλλὰ κατὰ μίαν θυελλώδη νύκτα διέσπασεν ὁ Σπάρτακος τὰς γραμμὰς τῶν Λεγεώνων καὶ ἅπαξ ἔτι ἡ 'Ιταλία εὑρέθη ὑπὸ τοὺς πόδας του. 'Εν τῷ μεταξὺ ὅμως διαίρεσις ὑπεισῆλθεν εἰς τὸ στράτευμα τῶν ἐπαναστατῶν. Οἱ Γαλάται καὶ οἱ Γερμανοὶ δοῦλοι ἀπεσύρθησαν τοῦ σώματος τοῦ Σπαρτάκου καὶ συναντηθέντες ὑπὸ τοῦ Κράσσου κατεσφάγησαν.

('Ακολουθεῖ).

ΑΦΙΞΕΙΣ

'Αφίκετο πρὸ ἡμερῶν ἐν Νέᾳ Υόρκῃ διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου "Queen Mary" προερχόμενος ἐκ Βιέννης ὅπου ἐπὶ τριετίαν ὁλόκληρον ἐπεδόθη εἰς εἰδικὰς ἰατρικὰς μελέτας ὁ ἔγκριτος ἐν Σικάγῳ ἰατρὸς καὶ τέως Μ. Ταμίας τῆς 'Οργανώσεως κ. Γ. Γάβαρης. Τὸν κ. Γάβαρην προσωπικῶς ἐχαιρέτισαν ὁ Μ. Πρόεδρος κ. Κυρίτσης καὶ ὁ Μ. Γραμματεὺς κ. Μαρούλης, οἱ ὁποῖοι κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν παρευρέθησαν ἐν Νέᾳ Υόρκῃ διὰ τὸν διακανονισμὸν τῆς ἐφετείας εἰς Ἑλλάδα ἐκδρομῆς, ἡ ὁποία ἀπεφασίσθη διὰ τὴν 14ην Αὐγούστου.

'Ο κ. Γάβαρης ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀνεκτιμήτων ὑπηρεσιῶν του πρὸς τὴν 'Οργάνωσιν, ἔλαβε μέρος ὡς συναγωνιστὴς καὶ εἰς τὴν τρίτην εἰς Ἑλλάδα ἐκδρομήν, ἀφίσας ἐν 'Αθήναις τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προσθέσωμεν περισσότερα διὰ τὸν ἔξοχον τοῦτον ἐπιστήμονα καὶ ἀκραιφνῆ τῆς ἰδεολογίας μας στρατιώτην, πρὸς τὸν ὁποῖον εὐχόμεθα πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νέον εὐρὺ στάδιόν του τῆς ἐξασκήσεως τοῦ εἰδικοῦ κλάδου τῆς ἰατρικῆς εἰς τὴν ὠτορινολαρυγγολογίαν, διὰ τὴν ὁποίαν μετὰ τόσου ζήλου καὶ μετὰ τόσης ἐπιμονῆς ἐπεδόθη ἐπὶ τριετίαν ὁλόκληρον εἰς εἰδικὰς σπουδὰς καὶ μελέτας.

W.

ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΖΗΣ

Μητέρα τί κάνεις; εἶσαι καλὰ—πονεῖς,
ναί, παιδί μου ὄχι, δὲν πονῶ, νυστάζω,
θέλω νὰ κοιμηθῶ,
θὰ φύγω παιδί μου μὴ λυπηθῇς.
Θὰ φύγῃς, Μητέρα μου ποῦ; τί ὁμιλεῖς,
παιδί μου ἦλθεν ἡ ὥρα, ἡ τελευταία
στιγμὴ τῆς ζωῆς.
Μὴ Μητέρα, μὴ κοιμηθῇς, μὴ τὰ μάτια
σου κλείσῃς.
Μοῦ εἶπαν, Μητέρα πῶς κοιμήθηκες καὶ
δὲν θὰ ξυπνήσῃς,
δὲν εἶν' ἀλήθεια, Μητέρα ξύπνα, πονεῖς
δὲν μ' ὁμιλεῖς;
Τί σὲ στόλισαν Μητέρα μέ στὰ πεμπτά,
μὰ ποῦ σὲ πηγαίνουν; ναὶ μέα' στὴν
'Εκκλησιά,
καὶ μέσα στὸ μνῆμα, σὲ βλέπω γιὰ
τελευταία φορά.
Μητέρα πέθανες, τώρα τὸ ἔνοιωσα πειά,
τέσσαρες μῆνες περάσανε ποῦ ἔφυγες,
Μητέρα μακρυά,
μὰ γιὰ μένα ζῇς, σὲ βλέπω στὸ ὄνειρο
μου κάθε βραδυά.

ΚΥΡΙΑΚΗ Η. ΤΣΑΟΥΣΗ
'Εκτελ. Γραμμ. Στοᾶς «Δόξας 68,
Columbus, Ohio.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

Ὑπὸ ΦΩΤΙΟΥ Π. ΚΥΡΙΤΣΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ταξινόμησις προτάσεων.

Αἱ προτάσεις διακρίνονται εἰς τέσσαρα εἴδη καὶ ἡ συνήθης διαβάθμισις αὐτῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

α) Ἡ κυρία πρότασις (main question or principal motion) ἀποβλέπουσα εἰς μέτρον τι ὑποβληθὲν πρὸ τοῦ Σωματείου δι' ἐξέτασιν.

β) Ἐπιπροτάσεις (subsidiary motions) ὑποβαλλόμεναι ὡς δευτερεύουσαι προτάσεις πρὸς λῆψιν ἀποφάσεων ἐπὶ ἄλλων ζητημάτων.

γ) Ἀντιπροτάσεις (incidental questions). Προτάσεις σχετιζόμεναι μὲ ὑποθέσεις καὶ ζητήματα παρουσιαζόμενα ἀπὸ τὴν θεώρησιν ἄλλων τοιούτων.

δ) Ἐπείγουσαι προτάσεις (privileged questions). Αἱ προτιμητέαι προτάσεις, αἱ ὁποῖαι λόγῳ τοῦ ἐνδιαφέροντός των προτιμῶνται πάσης ἄλλης τοιαύτης.

Αἱ τρεῖς τελευταῖαι διαβαθμίσεις τῶν προτάσεων εἶναι ἐφευρέσεις σκοποῦσαι τὴν κατάλληλον ἀποπεράτωσιν τῆς πρὸ τοῦ Σωματείου ἐργασίας, ἤτοι τῶν κυρίων ζητημάτων ὑποβαλλομένων ὑπὸ τὴν πρώτην μορφὴν τῶν κυρίων προτάσεων. Ἑπομένως πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν πρὸ τῆς κυρίας προτάσεως καίτοι ὑπεβλήθησαν ὕστερα ἀπὸ αὐτήν. Μὲ ἄλλας λέξεις αἱ ἐπιπροτάσεις, ἀντιπροτάσεις καὶ ἐπείγουσαι προτάσεις συζητοῦνται πρὸ τῆς κυρίας προτάσεως.

Ἐπίσης προηγεῖται ἡ μία τῆς ἄλλης ὅπως ἐμφαίνεται εἰς τὴν ἀκόλουθον διαβάθμισιν. Πᾶσα πρότασις προηγεῖται πάσης ἑπομένης αὐτῆς εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον καὶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον σειράν.

Προτιμητέαι ἢ ἐπείγουσαι προτάσεις.
(Privileged questions)

Καθορισμὸς χρόνου διαλύσεως (time to adjourn).

Διάλυσις (to adjourn).

Διακοπὴ (take a recess).

Προτιμητέα πρότασις (question of privilege).

Ἡμερησία Διάταξις (call for orders of the day).

Ἀντιπροτάσεις.
(Incidental questions)

Ἔνστασις (appeal).

Ἔνστασις θεωρήσεως (objection to consideration of question).

Ἀνάγνωσις ἐγγράφων (reading of papers).

Ἄδεια ἀναιρέσεως προτάσεως. (Leave to withdraw a motion).

Ἀναβολὴ τῶν κανόνων (Suspension of rules).

Ἐπιπροτάσεις.
(Subsidiary motions)

Κατάθεσις ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ Ἀναβολὴ συζητήσεως (lay on the table).

Ἀμεσοψηφία (previous question).

Ἀναβολὴ δι' ὡρισμένον χρόνον. (Postpone to a certain time).

Τροποποίησις ἢ ἐπ' ἀόριστον ἀναβολή. (Amend—postpone indefinitely).

Κυρία πρότασις.
(Δεῖγμα προηγήσεως)

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπεβλήθη πρότασις νὰ πληρώσῃ τὸ σωματεῖον $75.00 διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἑορτῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία πρότασις. Μετὰ τὴν νόμιμον ὑποβολήν, διατύπωσιν καὶ παραδοχὴν ἀλλὰ πρὶν τῆς ψηφοφορίας ἕτερον μέλος προτείνει τὸ ποσὸν νὰ ὁρισθῇ εἰς $100.00. Ἄλλος ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἐν τῇ αἰθούσῃ νομίζει ὅτι μόνον μία ἐπιτροπὴ δύναται νὰ μελετήσῃ καὶ καθορίσῃ ἱκανοποιητικῶς τὸ ζήτημα καὶ προτείνει διορισμὸν ἐπιτροπῆς. Τέταρτος προτείνει ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ καθορίσῃ τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν τῆς δαπάνης. Ἄλλος δὲν θεωρεῖ τὴν συζήτησιν σπουδαίαν ἢ ἀναγκαίαν ἢ βιάζεται νὰ προτείνῃ ἰδικήν του πρότασιν μὴ σχετιζομένην μὲ τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν καὶ προτείνει τὴν προσωρινὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως ἢ τὴν κατάθεσίν της ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἄλλος τις βιαζόμενος νὰ ἀποχωρήσῃ ἐγείρεται καὶ προτείνει διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως.

Εἶναι τώρα ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἕδρας καὶ τῆς ὁλομελείας ἓξ προτάσεις τῶν ὁποίων ἡ θεώρησις γίνεται κατὰ τὴν ἑπομένην τάξιν. Ἡ πρότασις τῆς διαλύσεως τίθεται πρώτη εἰς ψηφοφορίαν. Ταύτης ἀποριπτομένης ἐξετάζεται ἡ τῆς προσωρινῆς ἀναβολῆς. Ἐὰν καὶ ἡ ἔγκρισις αὐτῆς δὲν γείνῃ δεκτὴ ἀκολουθεῖ ἡ θεώρησις τοῦ διορισμοῦ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς δαπάνης ἐκ μέρους αὐτῆς. Ἀποριπτομένης καὶ ταύτης τίθεται εἰς ψηφοφορίαν ἡ πρότασις τοῦ τετάρτου περὶ τοῦ διορισμοῦ ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὴν καταψήφισιν ταύτης τίθεται πρὸς συζήτησιν ἡ πρότασις ἡ ἀφορῶσα τὸ ποσὸν τῶν $100.00 καὶ τέλος ἡ κυρία πρότασις ἡ προβλέπουσα διὰ τὸ ποσὸν τῶν $75.00.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Στοῶν διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς τὸ συνέδριον τῆς Βαλτιμώρης, καθημερινῶς αὐξάνει. Ὁ γράφων τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς, ἀπὸ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἔχει μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, ἄγεται νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ προσεχοῦς συνεδρίου, ἀπὸ ἀπόψεως ἀξιοπρεποῦς ἐμφανίσεως τῆς Ὀργανώσεως, εἶναι ἐξησφαλισμένη. Τὸ αἴσθημα τῆς ἀδιαφορίας τὸ ὁποῖον πολλαὶ ἐκ τῶν Στοῶν ἔδειξαν πρὸς τὸ συνέδριον κατὰ τὸ παρελθόν, ὑποχωρεῖ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ πανταχόθεν ἔρχονται δείγματα θερμοῦ ἐνδιαφέροντος. Τὸ συνέδριον σήμερον ἔπαυσε νὰ θεωρῆται ἀπὸ πολλοὺς ὡς πολυτέλεια περιττή, ἀλλὰ ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐτόνισα, καὶ ὅπως πράγματι εἶναι, ὡς βασικὴ λειτουργία τοῦ πολιτεύματος τὸ ὁποῖον διέπει τὴν Ὀργάνωσίν μας.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἀδελφῶν, εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Συνεδρίου. Καὶ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς, ἔχομεν παραδείγματα ἀπτά. Αἱ στοαὶ τῆς Ἀης καὶ τῆς Βας περιφερείας, κατὰ τὰ τοπικὰ των συνέδρια ἀπεφάσισαν ὅπως ἀντιπροσωπευθοῦν ὅλαι. Ἡ Τρίτη περιφέρεια, εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Βαλτιμώρη, δεικνύει ἐνθουσιασμόν, ὁ ὁποῖος ἐπιδρᾷ ὡς τὸ καλλίτερον τονωτικόν, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ συνεδρίου, εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν. Αἱ τιμητικαὶ φρουραὶ τῶν στοῶν τῆς Φιλαδελφείας, Νιούαρκ καὶ Ρέντηγκ ἐδήλωσαν συμμετοχὴν εἰς τὴν παρέλασιν. Ὁ φιλαρμονικὸς ὅμιλος τῆς Βαλτιμώρης κάμνει ἁλματικὰς προόδους. Περιμένομεν ἀνυπομόνως νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ τοὺς περιφήμους μουσικοὺς ὁμίλους τῆς Βας περιφερείας. Οἱ ὅμιλοι αὐτοὶ δικαίως θεωροῦνται ὡς οἱ μεγαλείτεροι συντελεσταὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ συνεδρίου τοῦ Ἄκρον, καὶ εἶναι ἄξιοι πράγματι συγχαρητηρίων, τόσον ὁ Μέγας Ἀντιπρόεδρος ἀδελφὸς Δάρλας, ὁ ὁποῖος τόσους κατέβαλε κόπους πρὸς διοργάνωσίν των, ὅσον καὶ αἱ στοαί, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐφείσθησαν χρημάτων πρὸς συντήρησίν των. Ἐπίζομεν ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοὺς καμαρώσωμεν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Νέαν Ἀγγλίαν περιμένομεν εἰδήσεις. Ὁ καιρὸς ἐπείγει.

Β. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ
Πρόεδρος Ἐπιτροπῆς Συνεδρίου

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΖΕΥΣ

Τὸ ὄνομα τῆς κυριωτάτης θεότητος τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ σήμερον χρησιμεύει εἰς τὴν γλῶσσαν μας πρὸς παράστασιν τοῦ ἀπείρου Ὄντος. Ἡ γαλλικὴ λέξις Dieu, αἱ λατινικαὶ λέξεις Deus καὶ Jovis, ἡ Ἑλληνικὴ Ζεύς, ἡ Σανσκριτικὴ Dyaus προέρχονται πᾶσαι ἐκ μιᾶς κοινῆς ρίζης, ἥτις μᾶς ἐπαναφέρει μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς θρησκευτικῆς σκέψεως τῶν πρώτων προγόνων ἡμῶν. Ἡ ρίζα αὕτη, ἥτις διετηρήθη ἄθικτος ἐν τῇ Ἰνδικῇ γλώσσῃ, διεγείρει τὴν ἰδέαν τοῦ φωτεινοῦ οὐρανοῦ, οὗτινος ἡ μελέτη φαίνεται ὅτι ἐγέννησεν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τὸ πρῶτον αἴσθημα περὶ τοῦ θείου. Ὁ Ζεὺς ἔχει λοιπὸν τὴν αὐτὴν ἀρχικὴν ἔννοιαν, ἣν ὁ Dyaus (οὐρανός, ἡμέρα) εἶχεν ἐν Ἰνδίᾳ. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς δὲν εἶναι μόνον ὁ θεοποιηθεὶς οὐρανός, εἶναι θεὸς προσωπικός, οὗτινος ἡ ἀκατάπαυστος ἐνέργεια ἐκδηλοῦται ἐν τῇ ἰδιαζούσῃ αὐτῷ κυριότητι διὰ μυρίων φαινομένων. Ἐπειδὴ δὲ τὰ φαινόμενα ταῦτα διατελοῦν εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ ὑπολοίπου τῆς φύσεως καὶ ἰδίως μετὰ τῆς γῆς, τῆς διαμονῆς τῶν ἀνθρώπων, ὁ Ζεύς, θεωρηθεὶς ὡς δημιουργὸς αὐτῶν, εἶχε καταστῇ, μετὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπομορφισμοῦ, ὁ ἥρως μεγάλου ἀριθμοῦ συμβάντων καὶ μύθων, οἵτινες εἶχον ὡς θέατρον τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος. Συγχρόνως ὁ Ἑλληνικὸς Ζεὺς ἔχει σημασίαν ὑψηλοτέραν. Εἶναι ὁ ὑπέρτατος θεός, «Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε», ὁ ρυθμιστὴς πάντων τῶν ὄντων, τὸ πανίσχυρον ὄν, οὗτινος ἡ ὑπερτάτη διάνοια βλέπει τὰ πάντα καὶ γινώσκει τὰ πάντα, ἀντίληψις προσεγγίζουσα πρὸς τὴν σημερινὴν περὶ θεότητος ἔννοιαν ἡμῶν, καὶ ἥτις ἔκαμε τὸν Welcker νὰ ὑποθέσῃ τὴν ἐν Ἑλλάδι ὕπαρξιν ἑνὸς ἀρχικοῦ μονοθεϊσμοῦ. Ἑπομένως ὁ Ζεὺς παρίσταται πρὸ ἡμῶν ὑπὸ διαφόρους ὄψεις, τὰς ὁποίας μέλλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ἀλληλοδιαδόχως.

Ἡ διαμονὴ ἣν ἡ Ἑλληνικὴ φαντασία ὁρίζει εἰς αὐτόν, δὲν εἶναι ὁ ὁρατὸς οὐρανός. Πολὺ ἄνωθεν τῆς παχείας γηΐνης ἀτμοσφαίρας, τῆς χαμηλῆς ταύτης χώρας τῆς συχνάκις σκιαζομένης ὑπὸ τῶν νεφῶν καὶ ταρασσομένης ὑπὸ τῶν τρικυμιῶν, εἶναι ὁ αἰθήρ, χώρα τῆς ἀναλλοιώτου καὶ αἰθρίας αἴγλης. Ὥστε ὁ αἰθὴρ εἶναι ἡ κατοικία τοῦ Διός, ἐκεῖ κατοικεῖ ἐν μέσῳ τοῦ αἰωνίου φωτός. Ὡς ὁ Θεὸς τῆς Γραφῆς, λατρεύεται καὶ οὗτος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τόπων. Ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Ἄθω μέχρι τῶν τῆς Κρήτης, αἱ ὑψηλόταται ἄκραι τῶν ὀρέων τῆς Ἑλλάδος ἔφερον τὰ ἴχνη μιᾶς ἀρχεγόνου λατρείας τοῦ Διός. Ὅταν οἱ λατρευταὶ φθάσαντες μετὰ μακρὰν ἀνάβασιν εἰς τὸ ὑψηλότατον σημεῖον ἔβλεπον τὴν γῆν πολὺ μακρὰν κάτωθεν αὐτῶν, ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς ἐγγύτερον τοῦ οὐρανοῦ κάλλιον ν' ἀκούωνται ὑπ' αὐτοῦ ὅπως ποιῶσι μᾶλλον εὐπροσδέκτους τὰς εἰς αὐτὸν προσφορὰς των ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν λελαξευμένων ἐντὸς τῶν βράχων ἢ ἐπὶ τῶν ἁπλῶν λοφίσκων οὓς ἀνήγειρεν εἰς αὐτὸν ἡ εὐσέβεια τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος. Ὁ θεὸς οὗτος τοῦ αἰθέρος συγκατατίθεται ἐνίοτε νὰ καταβῇ ἐπὶ τῶν κορυφῶν ὅπου λατρεύεται, ἀλλ' οὐδέποτε τὰς ἐγκαταλείπει διὰ νὰ ἔλθῃ ὅπως οἱ ἄλλοι θεοὶ ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἔριδας τῶν ἀνθρώπων. Περιορίζεται εἰς τὸ νὰ θεᾶται ἐκεῖθεν τὴν γῆν, ἥτις εὑρίσκεται ὑπὸ τοὺς πόδας του. Εἶναι ὁ ΥΠΑΤΟΣ θεός, ὁ Ὕψιστος θεός, διότι τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἅτινα βραδύτερον ἐξέφρασαν ἰδίως τὴν κυριαρχίαν τοῦ Διὸς ἐπὶ τῶν ἄλλων θεῶν ἀπεδίδοντο κατ' ἀρχὰς ἀναμφιβόλως εἰς τὸν βασιλεύοντα εἰς τὰ ἔσχατα βάθη τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ θεὸς τῆς οὐρανίου λαμπρότητος δύναται ὡσαύτως νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ φῶς τοῦτο, οὗτινος τὸ ἔνδοξον κράτος ἀνήκει εἰς αὐτόν: «ὅσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν», λέγει ὁ Ὁμηρικὸς ποιητής. Σκοτίζει κατὰ βούλησιν τὸ σελαγίζον κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ὁ θεὸς τῶν μελανῶν νεφῶν (κελαινεφὴς) ὁ ἀρθροίζων τὰ νέφη θεὸς (νεφεληγερέτης). Εἶναι ἐπίσης ὁ κρατῶν τὴν αἰγίδα θεὸς (αἰγίοχος), ἤτοι ὁ ἐξαπολύων τὴν τρικυμίαν. Ἡ αἰγίς, πράγματι, ἥτις ἔκτινος γλωσσικοῦ λάθους κατέστη ἡ χλαμὺς ἢ ἡ ἐκ δέρματος αἰγὸς ἀσπίς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον σύμβολον τῆς Ἀθηνᾶς, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἐν ἀρχῇ ὡς καταφαίνεται ἐξ αὐτῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰ μὴ ἡ ὁρμητικὴ πνοὴ τῆς λαίλαπος καὶ ὁ Ὁμηρικὸς ποιητὴς φαίνεται ὅτι δὲν ἐλησμόνησε τὴν σημασίαν ταύτην ὅταν μᾶς δεικνύει ὑπὸ τὴν ἁπλῆν κίνησιν τῆς αἰγίδος τοῦ Διὸς ὁλόκληρον τὴν Ἴδην κεκαλυμμένην ὑπὸ νεφῶν, τὸν κεραυνὸν ἀντηχοῦντα καὶ τὴν γῆν σειομένην ἐκ θεμελίων.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΦ' ΟΣΑ ΛΕΓΟΥΝ

Ἡ σημερινὴ κοινωνία στερεῖται τριῶν ἀρετῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἐπιβίωσίν της: Προθυμίαν νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, εὐσυνειδησίαν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεων καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν ἄλλων.—Prof. HAROLD C. BROWN, Leland Stanford University.

Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ μόνη ὁδὸς πρὸς τὴν εὐημερίαν εἶναι ἡ τῆς δημοκρατίας. — PLUTARCO CALLES, πρώην Πρόεδρος τοῦ Μεξικοῦ.

Τὸ κρεμμύδι ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κρίνων. Ἐὰν τὸ ἀναπτύξωμεν δεόντως, δυνάμεθα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν ἀνθέων καὶ νὰ ἔχωμεν ἄνθη καὶ τροφὴν ἀπὸ τοὺς ἰδίους βολβούς. Εἰς τὸ μέλλον οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνον θὰ μεταχειρίζωνται τὰ κρεμμύδια ὡς τροφήν, ἀλλὰ καὶ θὰ τὰ φέρουν εἰς τὴν κομβιοδόχην των. — A. M. MILNAR.

Οὐδέποτε εἴχαμεν ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἀέργων. — HARRY L. HOPKINS, Works Progress Administrator.

HELLENIC OR GREEK?

Κάθε χρόνο στὴ γιορτή μου μαζὶ μὲ τὰς εὐχετηρίους κάρτας τῶν φίλων μου λαμβάνω καὶ μίαν ἀπὸ τὸ χωριό μου ἀπὸ τὴν γειτόνισσά μου τὴν κυρὰ Ρηνιώ, εἰς τὴν ὁποίαν μαζὶ μὲ τὶς εὐχές της μοῦ ὑπενθυμίζει νὰ μὴν λησμονῶ νὰ φροντίζω νὰ μάθω γιὰ τὸν προκομμένο τὸ γυιό της, καθὼς μοῦ γράφει, ποῦ ἔφυγε πρὸ δέκα ὀχτὼ χρόνια γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ξέχασε νὰ τῆς γράψῃ ἐὰν ἔφθασε ἢ ὄχι.

Ἐφέτος μοῦ ἔγραφε ὅτι ἔμαθε ἀπὸ κάποιον παλινοστήσαντα συγχώριόν μας ὅτι ὁ προκομμένος εἶχε κάποιον καφενὲ στὴν πολιτεία Β καὶ ἂν δὲν ἤταν μακρυὰ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω καὶ νἄχω τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Χάριν τῆς μητέρας ἀφ' ἑνός, ἡ καρδιὰ τῆς ὁποίας πονεῖ καὶ γιὰ τὸν ἀχάριστο προκομμένο ἀκόμη, καὶ διὰ τὰς εὐχάς της ἀφ' ἑτέρου, ἀπεφάσισα νὰ κάνω τὸ ταξεῖδι, ἂν καὶ ἤτο ἀρκετὰ μίλια. Μόλις ἔφθασα ἐκεῖ ἀνεζήτησα δυὸ παληούς μου φίλους, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζα ὅτι διετήρουν τὸ μεγαλείτερο ζαχαροπλαστεῖο τῆς πόλεως καὶ δὲν ἤργησα νὰ τοὺς εὕρω.

Τοὺς εὗρον εἰς τὸ Candy Shop νὰ συζητοῦν ἀλὰ γκρέκα, διότι ἦταν εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ δὲν ἐφοβοῦντο νὰ τοὺς ἀκούσουν οἱ πελάται.

Μόλις μὲ εἶδον ἐσταμάτησαν νὰ μὲ ὑποδεχθοῦν, ἀλλὰ καθὼς ἤτο ἑπόμενον ἀμέσως μ' ἐκάλεσαν νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ὁ καθένας διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἰδικήν του γνώμην.

Ἡ συζήτησις ἀφωροῦσε μίαν γνώμην, ἑνὸς χρονογράφου μιᾶς τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων μας, ὁ ὁποῖος συνειθίζει νὰ συζητῇ γραπτῶς μὲ τὸν ἐκ Σικάγου Ἀνδρέαν, περὶ τοῦ ἂν πρέπει νὰ ἐξακολουθοῦμεν νὰ εἴμεθα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν γνωστοὶ ὡς Greeks ἢ νὰ τὸ ἀλλάξωμεν εἰς Hellenes.

Ὁ Μιλτιάδης (ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὀνομάσω ἔτσι τοὺς φίλους μου) συμφωνοῦσε μὲ τὸν ἀρθρογράφο, ὁ ὁποῖος καθὼς ἔλεγε, ὡς ἀρκετὰ μορφωμένος ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τί λέγει, ὅτι ἔπρεπε ὅλοι ν' ἀλλάξωμε τὸ Greek εἰς Hellene παντοῦ καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὁ Μεταξᾶς νὰ τὸ ἐπιβάλλῃ διὰ τῶν προξενικῶν μας ἀρχῶν, διότι τὸ Greek εἶχε ξεπέσῃ πολὺ στὴν συνείδησι τοῦ ξένου κόσμου.

Ὁ Περικλῆς κατεφέρετο ἐναντίον τοῦ χρονογράφου ὅτι δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε, διότι διὰ νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ πάρουμε τὰ βιβλία ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα γράφουν περὶ Ἑλλήνων καὶ περὶ Ἑλλάδος ὡς Greeks καὶ νὰ τὰ ξανατυπώσουμε. Καὶ ὅτι ἂν πηγαίναμε στὸν κοινὸ κόσμο νὰ τοῦ ποῦμε ὅτι εἴμεθα Hellenes καὶ ὄχι Greeks θὰ τοῦ δίδαμε ἀφορμὴν νὰ δημιουργήσῃ ἕνα σωρὸ ἀστεῖα εἰς βάρος μας καὶ πέρνοντας δρόμο ἐξεσπάθωσε ἐναντίον τοῦ τύπου.

Θέλων νὰ σταματήσῃ ἡ συζήτησις διέκοψα τὸν Περικλῆ καὶ τοῦ ὑπέδειξα ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταφέρεται κατὰ τοῦ Τύπου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν τόσα πολλά.

Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, βρὲ ἀδερφέ, μοῦ ἀπήντησε, ἀλλὰ δὲν παραδέχομαι καὶ ὅτι ὁ καθένας ποῦ πιάνει τὴν πέννα καὶ γράφει σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἔχει τὸ δικαίωμα πανσοφίας καὶ πρέπει νὰ χάφτωμεν ἀσυζητητεὶ ὅ,τι μᾶς γράφει.

Ἔχεις δίκηο τοῦ εἶπα καὶ οἱ δημοσιογράφοι κάμνουν λάθη, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι σὰν καὶ ἐμᾶς καὶ ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ συγχωροῦνται, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ συζήτησι, ψάχνω νὰ εὕρω κάποιον ἄνθρωπο μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἀφοῦ ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν ὑπαλληλία μερικὰς πληροφορίας ἐμάθαμε ὅτι ὁ ἄνθρωπός μου ἦτο πράγματι εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ εἶχε καφενεῖον.

Συνοδευόμενος λοιπὸν καὶ ἀπὸ τοὺς δυό τους ἔλαβον τὴν εἰς τὸ καφενεῖον ἄγουσαν διὰ νὰ τὸν συναντήσω.

Προτοῦ νὰ μπῶ στὸ καφενεῖο εἶδον ὅτι ἀντὶ τῆς συνειθισμένης ἐπιγραφῆς Greek Coffee House ἔφερνε τὴν μοντέρνα Hellenic Café. Μέσα ὅμως εἶχε τραπεζάκια μὲ πελάτας χαρτοπαίζοντας, βλασφημῶντας κ.τ.λ.

Ἀφοῦ συνήντησα τὸν προκομμένο τῆς κυρὰ Ρηνιὼς καὶ πήραμε τὸν σχετικὸ καφὲ τὸν ἀποχαιρετήσαμε καὶ φύγαμε. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ὥρα δείπνου οἱ φίλοι μου μὲ ὠδήγησαν εἰς ἕνα Ἑλληνικὸν ξενοδοχεῖον φαγητοῦ τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν ἐπιγραφήν: Greek Restaurant—Greek Cooking, μὲ φωτεινὰ γράμματα.

Ὅταν ἐμπήκαμε μέσα μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ὄχι μόνον ἡ καθαριότης του, ἀλλὰ καὶ ἡ πελατεία του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξένοι καὶ ἰδίως Ἀμερικανοί.

Ἐτελείωσε τὸ φαγητὸ καὶ ἠρώτησα τὸν Μιλτιάδη ἐὰν παρετήρησε τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ καφενείου καὶ τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ ξενοδοχείου.

Ἀφοῦ ξεροκατάπιε κάνα-δυὸ φορές· ἔχεις δίκηο μοῦ εἶπε. Κάποτε ἤρθαν καὶ μᾶς εἶπαν ὅτι διὰ νὰ μᾶς ἀγαπήσουν οἱ Ἀμερικανοὶ ἔπρεπε νὰ λησμονήσωμε τὸ Greek καθόλου. Ἡ Γκάπα ὅμως μᾶς ἀπέδειξεν ὅτι δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν συμπάθειαν τῶν Ἀμερικανῶν, ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα good Greeks. Ἐκεῖ δὲ πρέπει νὰ τείνουν αἱ προσπάθειαί μας καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀλλαγὴν ὀνόματος.

Συμφωνῶ πληρέστατα, τοῦ εἶπον. Καὶ διὰ νὰ γίνωμεν good Greeks πρέπει ὅλοι καὶ πρὸ παντὸς οἱ διανοούμενοι νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν πάντοτε καὶ ὄχι ἄλλοτε νὰ φωνάζωμεν ὅτι μὲ τὰ ἀνεξάρτητα σωματεῖα θὰ σωθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἄλλοτε ὅτι ἔχομεν ἀνάγκη ἑνιαίας ὀργανώσεως. Ὄχι ἄλλοτε νὰ θέλωμεν ἀνεξαρτήτους κοινότητας καὶ ἄλλοτε ἑνιαίαν κοινότητα.

Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ εἰς τὸ σύμπαν ἀπόλυτος ἀνεξαρτησία, τὰ πάντα εἶναι σχετικὰ πρὸς ἄλληλα καὶ ὅλα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἀπολύτου πρώτης ἀρχῆς.

Ἡ κατὰ κόρον κηρυχθεῖσα ἀνεξαρτησία εἶναι τὸ αἴτιον τῆς κακοδαιμονίας τῶν Ἑλληνικῶν παροικιῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Κάθε ἀνεξάρτητον κίνημα, τοῦ ὁποίου συνήθως σκοπὸς εἶναι ἡ προσωπικὴ ἐπίδειξις πρέπει νὰ σταματήσῃ.

Καὶ εἰς τοῦτο τὴν ὥθησιν πρέπει νὰ δώσῃ ὁ τύπος μας πρῶτος.

Ἔχομεν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, ἡ ὁποία εἶναι φυσικὸς ἀρχηγὸς τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας ἱδρυμάτων καὶ παντὸς ἄλλου εὐαγοῦς ἱδρύματος, τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἀνάγκην.

Ἂς τὴν βοηθήσωμεν ἀντὶ νὰ θέτωμεν προσκόμματα εἰς τὸ ἔργον της.

Ἂς μὴν φροντίζωμεν πῶς νὰ ἐπιδειχθῶμεν προσωπικῶς, ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξυψώσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν. Τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον, τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, βοηθοῦντες τὴν κορυφὴν τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τοῦτο.

Ἔχομεν ὀργανισμοὺς οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν μὲ ὡρισμένον πρόγραμμα· ἂς τοὺς ὑποδείξωμεν ὅτι πρέπει νὰ περιορισθοῦν εἰς τὸ πρόγραμμά των, ἀντὶ νὰ τοὺς προτρέπωμεν νὰ προσπαθοῦν λίγα ἀπ' ὅλα, ὥστε νὰ συγκρούωνται μετ' ἄλλων γινόμενοι πρόξενοι κακοῦ ἀντὶ καλοῦ, ἐκ φόβου μὴν τοὺς πάρουν ἄλλοι τὴν κουλούρα, ὅπως λέγουν στὰ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἦρχισεν ἡ Γκάπα μὲ ἕνα ἐκπαιδευτικὸν ἐθνικὸν πρόγραμμα καὶ περιορίζεται εἰς ἐκεῖνο, ἂς τὴν βοηθήσωμεν ὅλοι.

Ὅλοι δὲ μαζὶ ἂς βοηθήσωμεν τὴν Ἀρχιεπισκοπήν. Τότε δέ, φίλε μου, κατεύθυνσιν καὶ θετικὰ ἀποτελέσματα καὶ ἡ κουλοῦρα θὰ ἀνήκῃ εἰς ὅλους.

ΑΛΥΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΓΕΒΡΑΣ

Ο ΕΛΛΗΝ ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΑΥΤΗΣ

Τὸ ὅτι ἡ Ἄλγεβρα εἶναι Ἑλληνικὴ ἐφεύρεσις, τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τῆς κατωτέρω πραγματείας τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Ἐδιμβούργου Φίλιπ Κέλλανδ, σταχυολογήσαντος ὅλην τὴν μαθηματικὴν ἱστορίαν τῶν Ἀλεξανδρινῶν.

«Κατὰ ποίαν περίοδον καὶ εἰς ποίαν χώραν ἐφευρέθη ἡ Ἄλγεβρα, εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον εἰσέτι συζητεῖται. Ποῖοι ἦσαν οἱ πρῶτοι συγγραφεῖς της καὶ τέλος διὰ τίνων μέσων ἡ ἐπιστήμη αὕτη διεσπάρη εἰς τὴν Εὐρώπην; Κατὰ τὴν 17ην μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα ἦτο κοινὸν θέμα εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μαθηματικοὶ Ἕλληνες κατεῖχον ἀνάλυσιν τῆς φύσεως τῆς νεωτέρας Ἄλγεβρας, διὰ τῆς ὁποίας ἔλυον τὰ θεωρήματά των καὶ τὰ ὁποῖα τόσον πολὺ θαυμάζομεν εἰς τὰ συγγράμματά των, καὶ οἵτινες ἀπέκρυπτον ἐπιμελῶς τὰς μεθόδους τῆς ἐρεύνης των καὶ ἔδιδον μόνον τὰ ἀποτελέσματα μετὰ συνθετικῆς ἀποδείξεως.

Τὸ θέμα ὅθεν τοῦτο, τὸ ἄνω, τὸ κοινόν, ἢ ἡ κοινὴ γνώμη, ἐξερράγη ὡς βόμβα. Περισσοτέρα σπουδὴ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων γεωμετρῶν, ἀπεκάλυψεν ὅτι οὗτοι εἶχον διαφορετικὴν ἀνάλυσιν τῆς Ἀλγέβρας. Εἰ καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ μεγάλοι γεωμέτραι τῆς ἀρχαιότητος ἀπεκόμισαν βοήθειάν τινα εἰς τὰς ἀνακαλύψεις των ἀπὸ τὴν ἀλγεβρικὴν ἀνάλυσιν, ἐν τούτοις ἀνευρίσκομεν ὅτι κατόπιν μεγάλης περιόδου χρόνου ἡ ἀλγεβρικὴ ἀνάλυσις ἦτο εὑρέως γνωστὴ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων.

Κατὰ τὸ 350 μ. Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν αἱ μαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι εὑρίσκοντο εἰς τὴν παρακμήν των καὶ οἱ καλλιεργηταί των, ἀντὶ νὰ πράγουν ἀρχικὰ ἔργα διανοίας, περιωρίζοντο μόνον εἰς τὸ νὰ σχολιάζουν τὰ ἔργα τῶν ἐνδόξων προγενεστέρων των, μία ἀξία προσθήκη ἐγένετο εἰς τὴν ἀρχαίαν μαθηματικήν.

Ἡ προσθήκη αὕτη συνίστατο ἀπὸ μίαν πραγματείαν τοῦ Διοφάντου ἐπὶ τῆς ἀριθμητικῆς, συνισταμένης ἐκ 13 βιβλίων, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὰ 6 διεσώθησαν καὶ ἓν ἀτελὲς βιβλίον ἐπὶ πολυγώνων. Τὸ ἀνεκτίμητον τοῦτο σύγγραμμα δὲν περικλείει τελείαν πραγματείαν τῆς Ἀλγέβρας· καταστρώνει ὅμως μίαν ἕξοχον βάσιν τῆς ἐπιστήμης ταύτης καὶ ὁ συγγραφεὺς ἐφαρμόζων τὴν μέθοδόν του εἰς τὴν λύσιν τῶν ἁπλῶν καὶ τετραπλῶν ἐξισώσεων, προχωρεῖ εἰς ἰδιαιτέραν κλάσιν ἀριθμητικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα σήμερον ὀνομάζονται ἀπροσδιόριστος ἀνάλυσις.

Ὁ Διοφάντης δύνατὸν νὰ εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλγέβρας, ἀλλ' εἶναι πιθανώτατον ὅτι αἱ ἀρχαί της δὲν ἦσαν ἄγνωστοι εἰς τοὺς προκατόχους του καὶ ὅτι οὗτος κατόπιν μόχθων του ἐπλούτισε ταύτην μετὰ νέων ἐφαρμογῶν. Αἱ ἕξοχοι λύσεις τοῦ Διοφάντου ἀποδεικνύουσιν ὅτι οὗτος κατεῖχε μεγάλην προετοιμασίαν εἰς τὸν ἰδιαίτερον κλάδον του καὶ ὑπῆρξεν ἱκανὸς νὰ λύσῃ τὰς καλουμένας προσδιωρισμένας ἐξισώσεις τοῦ δευτέρου βαθμοῦ. Πιθανῶς τοῦτο ἦτο ἡ μεγαλειτέρα βάσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφηρμόσθη ἡ Ἄλγεβρα μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην χώραν ὑπερέβη τὸ ὅριον τοῦτο μέχρι τῆς μεταδόσεώς της εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν τῶν Γραμμάτων.

Ἡ περίφημος Ὑπατία, θυγάτηρ τοῦ Θέωνος, συνέθεσε σχόλια ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Διοφάντου. Ἡ πραγματεία της αὕτη ἀπωλέσθη, καθὼς καὶ ἡ Διατριβή της ἐπὶ τῶν Κωνικῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Κατὰ τὴν 16ην ἑκατονταετηρίδα ἡ Πραγματεία τοῦ Διοφάντου, γεγραμμένη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀνεκαλύφθη εἰς Ρώμην ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανοῦ, μεταφερθεῖσα, φαίνεται, ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων καταλήψεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετάφρασις ἐγένετο εἰς τὴν Λατινικὴν τῷ 1575 καὶ κατόπιν τῷ 1621 ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἡ μετάφρασις ὑπῆρξε πλημμελεστάτη καὶ τῷ 1670 μετέφρασε ταύτην μετ' ἀκριβείας ὁ περίφημος Γάλλος μαθηματικὸς Φερμὰτ μὲ σημειώσεις του. Αἱ σημειώσεις του ὑπῆρξαν ἀξιοσημείωτοι ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀλγεβρικοῦ Διοφάντου.

Κατόπιν ἔρχονται οἱ Ἄραβες, οἱ μεταφρασταὶ καὶ σχολιασταὶ τῶν Ἑλλήνων μαθηματικῶν, καὶ ἐκ τῆς Ἀραβικῆς μεταφράσεως, ἔχομεν διάφορα βιβλία τῶν Ἀλεξανδρινῶν Ἑλλήνων μαθηματικῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Εὐκλείδου. Οἱ Ἄραβες ἀναφέρουν ὡς πρῶτον συγγραφέα των ἐπὶ τῆς Ἀλγέβρας τὸν Μωχαμὲτ τῆς Βουζιάνας, ὁ ὁποῖος ἤκμασε τὸ 1000 μ. Χ. Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Ἀλγεβριστὴς τῶν Ἀράβων καὶ ἐνῷ ὑπετίθετο ὅτι θὰ ἀνεκαίνιζε τὴν Ἄλγεβραν τοῦ Διοφάντου, δὲν ἀπεμακρύνθη καθ' ὁλοκληρίαν ἐξ αὐτῆς. Κατόπιν ἡ Ἄλγεβρα μετέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Εὐρωπαίων καὶ πρῶτος ἐκδότης της καὶ ἐπεξεργαστὴς φέρεται ὁ Ἰταλὸς Λεονάρδο, τῷ 1202 μ. Χ., μετέπειτα δὲ ὁ Πασιόλος τῷ 1494 καὶ τέλος ὁ Στυφάλιος τῷ 1522 μ. Χ. Κατόπιν δὲ ἄπειροι ὑπῆρξαν οἱ κριταὶ καὶ μεταφρασταί της, ἕως οὗ φθάσῃ σήμερον εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς περιωπῆς καὶ ἀκριβείας της».

Βεβαίως πᾶσα ἀρχὴ δὲν ὑποτίθεται ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὸ τέλος της, ἢ τελειοποίησιν, καὶ συνεπῶς ὁ πατὴρ καὶ ἱδρυτὴς τῆς Ἀλγέβρας εἶναι ὁ ἡμέτερος Ἕλλην Διόφαντος, νεοσκευασταὶ δὲ οἱ ἑπόμενοι. Ὁ Ἕλλην Ἥρων τῆς Ἀλεξανδρείας ἐφεῦρε τὴν ἀρχὴν τῆς διὰ τοῦ ἀτμοῦ κινήσεως, ὁ Γαλβάνης τὴν διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποτίθεται ὅτι ἔπρεπε νὰ κατασκευάσουν καὶ σιδηροδρομικὰς μηχανὰς διανυούσας 100 μίλια τὴν ὥραν, διότι τοῦτο εἶναι ἔργον τῆς ἐξελίξεως. Τέλος δὲν ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἡ Ἄλγεβρα, καθὼς ἀνωτέρω ἱστορικῶς καὶ θετικῶς ἐκτίθενται τὰ κατ' αὐτήν.

Σχετικῶς μὲ τὴν Φυσικὴν τῶν Ἑλλήνων ὁ ἔξοχος Ἀμερικανὸς φυσικὸς R. A. Millican εἰς τὸ βιβλίον του «Ἤλεκτρον», σελ. 2, λέγει τάδε: «Κατὰ τὸ 600 π. Χ. ὁ Θαλῆς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις ἀκριβέστατα συνέλαβε καὶ ἀκριβέστατα ἐξεδήλωσε τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον πραγματικῶς ὡδήγησεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς.

ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΣ

Σικάγον.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν δὲ τῇ τέχνῃ ὁ σκοπὸς δὲν ἐνέχει καλλονήν, ἀλλὰ νεωτερισμόν. Ὅλα τὰ ἔργα καταναλίσκονται εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην. Ἡ ἴδρυσις τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀδριανοῦ ἐν Βιθυνίᾳ εἶναι τὸ μόνον ἔργον τῆς περιόδου ταύτης. Ὁ ναὸς οὗτος ἦτο τόσῳ γιγαντιαίων διαστάσεων, ὥστε ὁ Ἀριστείδης ἐν τοῖς «Ἱεροῖς» αὐτοῦ λέγει: «ἡ πόλις σου εἶναι μία ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην φάρων καὶ φανῶν διὰ τοὺς ναυτιλλομένους. Ὁ ναὸς πληροῖ τὸν ὁρίζοντα καὶ σημειοῖ τὴν θέσιν τῆς πόλεως. Ἕκαστον τετραγωνικὸν μάρμαρον ἀποτελεῖ καὶ ἕνα ναόν». Ἡ χρῆσις τοῦ κονιάματος ἀντὶ τοῦ μαρμάρου ἐν τῇ ἐν γένει διακοσμήσει καὶ ἡ πτωχὴ ὕλη, ἡ κτιζομένη εἰς διάφορα ἀφανῆ μέρη, δηλ. ὁ κλέπτης οὗτος τῆς καθολικῆς μεγαλοπρεπείας, εἶναι τὰ μόνα ἀποδεικτικὰ τῆς καταπιπτούσης τέχνης των. Τέλος ἡ πραγματικότης καὶ ἡ ἀποτύπωσις κυριαρχεῖ εἰς τὰ ἀγάλματα, τὸ δὲ «ἐγὼ» καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἡμέρας καθίστανται ὁ σκοπὸς τῆς τέχνης τῆς περιόδου ταύτης.

Ἐν τῇ φιλολογίᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καταφαίνεται ὁ ἀτομισμὸς ἐν ὅλῃ τῇ γραμμῇ. Ὡς δὲ καὶ ἐν τῇ ἀντιστοίχῳ περιόδῳ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ὅλοι οἱ κανόνες τῆς τέχνης ὑποτάσσονται εἰς τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὸν θαυμασμόν, οὕτω καὶ ἐν Ρώμῃ ἐπαναλαμβάνεται τὸ αὐτό. Ὁ σκοπὸς τοῦ συγγραφέως περιορίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπευφημίζηται οὗτος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του καὶ οὕτω ἡ φιλολογία τῆς ἡμέρας διακρίνεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τῆς ἀσαφείας περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντικειμένων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς βίας ἐν τῇ ἐκφράσει καὶ τοῦ ἀνεπιτηδείου λόγου ἐν ὅλαις ταῖς ἐπιστήμαις. Ὁ Κουϊντιλιανὸς κραυγάζει διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην τῶν πραγμάτων καὶ εὑρίσκεται ἐκτὸς συμπαθείας μετὰ τῶν συγχρόνων του. «Σχεδὸν ὅλη ἡ ἡμετέρα φιλολογικὴ κίνησις εἶναι μεταφορά», λέγει οὗτος. Τὸ ἀρχαῖον, τὸ ἀμετακίνητον καὶ τὸ ἀπροσδόκητον εἶναι ἡ ὄψις τῆς ἐποχῆς ταύτης. Ἡ σάτυρα καὶ τὰ ἐπιγράμματα ἦσαν τὰ μόνα χαρακτηριστικὰ προϊόντα. Ὁ Σενέκας, ὁ Στάτιος καὶ ὁ Μαρτιάλος ἦσαν ὅλοι χρονογράφοι, ὁ δὲ Ἰουβενάλιος ὅπως δήποτε ζωγραφίζει τὰς κοινωνικὰς φαυλότητας καὶ τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ λαοῦ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἡ παρακμὴ τῶν Ρωμαίων ἐπιφαίνεται μεγάλως καὶ παταγωδῶς μέχρι τῆς πτώσεως τῆς Ρώμης. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος, ἐξ ἧς αἰτίας ἡ αὔξησις τοῦ ἀτομισμοῦ, εἶναι ἡ μόνη πρᾶξις τῆς τελευταίας Ρωμαϊκῆς σκηνῆς. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἡ Ρώμη κατέστη τὸ ἐντευκτήριον τοῦ κόσμου καὶ κυρίως τῶν πλανωμένων. Τὸ περιπατεῖν ἦτο ἐπικίνδυνον πλέον ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς πόλεως καὶ ὑπὸ τὸ φῶς ἀκόμη τῆς ἡμέρας ἕνεκα τοῦ ὑπερπλήθοντος ἀριθμοῦ τῶν ἀσυνειδήτων χαρακτήρων. Ὁ Ἀμμιανὸς ὁ Μαρκελλῖνος, γράφων τὴν 4ην μ. χ. ἑκατονταετηρίδα, λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων μέχρι τῶν κατωτάτων πολιτῶν ἄλλοι κατάκεινται ὕπτιοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἀψίδων τῶν θεάτρων, ἄλλοι κατατρίβουσι τὸν χρόνον κατὰ τὴν νύκτα ἐν τοῖς οἰνοπωλείοις, ἄλλοι παίζουσι τοὺς κύβους τόσον ταραχωδῶς, ὥστε ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ δύναται νὰ καταλήξῃ εἰς φονικὴν συμπλοκήν, ἐνῷ οἱ πολυπληθέστεροι ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτὸς χασμῶνται ὑπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὴν βροχὴν ἢ κρίνουσι περὶ τῶν διερχομένων ἁμαξῶν, ἵππων ἢ ἡνιόχων». Ὁ ὄχλος τῆς πρωτευούσης, συνειθισμένος νὰ σιτίζηται ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων, ἐκραύγαζε: «Δὸς ἡμῖν ἄρτον καὶ θέατρον». Ὁ Ἰουβενάλιος εἰς τοὺς «Χαρακτῆράς» του γράφει τὰ ἑξῆς: «Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω αὐτὴν τὴν Ἑλληνικὴν πόλιν. Ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶναι ἄξιοι στιγματισμοῦ οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ὁ Σύριος Ὀρόντης ὅστις ἐξεκένωσε τὸν Τίβεριν».

Ἐνδεικτικὰ σημεῖα τῆς καταπτώσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι ἡ ἔλλειψις τοῦ τε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὁ ἄνισος πλουτισμός, ἡ αἰφνιδία ἐλάττωσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς αὐτοκρατορίας, ἡ συνήθεια τοῦ προκαλεῖν πυρκαϊάς, ἡ πεῖνα, αἱ ἐπιδημίαι, ὁ ἐκφυλισμὸς τῆς στρατιωτικῆς τάξεως, ἡ ἀπώλεια τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν παιδείαν καὶ ἡ ὑποταγὴ εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰ θεάματα. Ὁ Ἀμμιανὸς ὁ Μαρκελλῖνος γράφει: «Αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι οἰκίαι, αἵτινες προηγουμένως ἐφημίζοντο διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς σπουδῆς, ἐπληρώθησαν ἤδη γελοίων θεαμάτων καὶ ἀκολασίας, ἀπηχοῦσαι μόνον μὲ τὴν φωνητικὴν μουσικήν, τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰς λύρας. Σήμερον ἀντὶ τοῦ φιλοσόφου ἀνευρίσκομεν τὸν ᾠδιόν, ἀντὶ τοῦ ῥήτορος μερικοὺς διδασκάλους γελοίου καλάμου καὶ ἀντὶ τῆς φιλολογικῆς κινήσεως τὰς κεκλεισμένας βιβλιοθήκας. Ὄργανα μόνον ἐπινοοῦνται, παίζονται διὰ τῆς πτωτικῆς δυνάμεως τοῦ ὕδατος καὶ λύραι τόσον μεγάλαι, ὥστε οὐδὲ ἅμαξα δύναται νὰ περιλάβῃ μίαν τούτων». Οἱ Ρωμαῖοι τῆς περιόδου ταύτης ἀπώλεσαν παντελῶς τὴν προσωπικήν των ὑπερηφάνειαν τῆς δόξης τῆς ἑνώσεως καὶ ὁ πέπλος τοῦ σκότους κατεκάλυψεν αὐτοὺς διὰ παντός.

Ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ἀπόψεως τῶν δύο ἐθνῶν γίνεται δῆλον ὅτι ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τοῦ ἀτομισμοῦ ἐπήνεγκε τὸν μαρασμόν. Ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀναλυτικὴ στροφὴ τοῦ πνεύματος ὡδήγησε πρὸς τὸν ὕψιστον ἀτομισμόν, ἐνῷ ἐν Ρώμῃ ἡ «ἀπομιμητικὴ τῶν Ρωμαίων πρὸς πᾶν τὸ Ἑλληνικὸν» ἤγαγεν εἰς τὴν ὑπεραύξησιν τοῦ ἀτομισμοῦ καὶ συνεπῶς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος. Ἐν ἀμφοτέραις ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν ἡ ἔγερσις τοῦ ἀτομισμοῦ, τόσον εὐεργετικὴ κατ' ἀρχάς, ἐσημείωσε θανάσιμον πλῆγμα, ἐπειδὴ δὲν συνεβάδιζεν ἢ δὲν διηυθύνετο ὑπὸ τοῦ ὅλου κοινωνικοῦ ἀθροίσματος. Ὅταν ὁ ἀτομισμὸς ὑπερτρέφῃ τοῦ ἑνὸς μόνον τὴν συνείδησιν καὶ ἀποκλείσῃ τὴν συνείδησιν τοῦ ὅλου κοινωνικοῦ συμπλέγματος, τότε οὗτος καθίσταται καταστρεπτικὸς διὰ τὰς προοδευτικὰς κοινωνίας, ὧν ἡ συνείδησις εἶναι ἐπικουρική. Ὁ μόνος ἀτομισμός, ὅστις ἔχει ὑπερήφανον δύναμιν πρὸς κατασκευὴν ἐξόχου κοινωνίας εἶναι ὁ τοῦ Κοινωνικοῦ Οἰκοδομήματος ἀθρόος προορισμός, ὁ ἀντικείμενος τῇ μονάδι, ὁ ἔχων συναίσθησιν τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐν γένει πολιτείας. Τοῦτο εἶναι τὸ πάθημα δι' οὗ ἔσφαλαν οἱ ἀρχαῖοι νὰ γείνουν Κοσμοκράτορες. Ἔλειπε παῦ αὐτοῖς ἡ κοινωνικὴ συνείδησις καὶ ἐκλειπόντων τῶν ἰσχυροτάτων ἀτόμων τὸ ὅλον οἰκοδόμημα κατέπιπτεν ἐκ θεμελίων ἢ ὡς πομφόλυξ διελύετο. Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐθνῶν, τὰ δὲ νεώτερα τούτων λαμβάνουσι διδάγματα ἐκ τῶν παθημάτων ἐκείνων.

Ἀνακεφαλαίωσις

Ὑγιὴς κοινωνικὸς βίος, ὅστις νὰ ἐνέχῃ ὑψίστην ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, ἐπιχείρησιν καὶ φιλοδοξίαν, συνηνωμένος μετὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγενοῦς κοινῆς πίστεως, ἴσταται μεταξὺ Σκύλλας καὶ Χαρύβδεως. Ὁ πρῶτος κίνδυνος εἶναι ὁ ἐκ τῆς Ἐθιμοτακτικῆς Καταπτώσεως, ὀφειλόμενος εἰς τὴν νέκρωσιν τῆς ἐνεργείας καὶ ἐπιχειρήσεως ἕνεκα τῆς ὑπεραυξήσεως τῶν ἐθίμων καὶ παραδόσεων, ἅτινα ἀποκλείουσι τὸ ἄτομον ἀπὸ τῶν κοινωνικῶν πραγμάτων, ὁ δὲ ἄλλος κίνδυνος εἶναι ὁ τῆς Ἀτομικῆς Καταπτώσεως, ὀφειλόμενος εἰς τὴν ἐξασθένησιν τῆς κοινωνίας ἕνεκα τῆς διαλύσεως τῆς κοινῆς πίστεως, τοῦ ἰδανικοῦ, ὡς καὶ τῆς ὑπερτροφίας τῆς ἀτομικῆς συνειδήσεως, τῶν ἰδίων αἰσθημάτων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων σκοπῶν. Τὸ παραδοξότερον δὲ ὅλων εἶναι ὅτι ἡ τελικὴ σκηνὴ ἀμφοτέρων τῶν Καταπτώσεων τούτων εἶναι ἡ αὐτή. Πρὸς τὸ τέλος ἑκάστης ἀνευρίσκομεν «ἐγωϊστὰς» χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἔχωσι δυνατὸν χαρακτῆρα, «φιλαύτους» χωρὶς νὰ εἶναι φιλόδοξοι, «ἀσυνειδήτους» ἐξαρτωμένους ὁ εἷς ἐκ τοῦ ἄλλου, «κοινωνικοὺς» ἄνευ τῆς δυνάμεως τῆς ἑνώσεως καὶ τέλος «ἀδυνάτους» διὰ πᾶν κοινὸν ἀγαθόν.

(ΘΟΑΣ).

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

"Η ΚΙΒΩΤΟΣ"

Αἱ ἡμέραι τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου τῆς κραταιᾶς μας Ὀργανώσεως πλησιάζουν. Κάθε Γκαπικὴ καρδιὰ εὔχεται ὅπως ὁ Θεὸς φωτίσῃ τοὺς συνέδρους νὰ ὁδηγήσουν τὴν κιβωτὸν εἰς λιμένα ἀσφαλῆ καὶ διαφυλάξῃ ἐν αὐτῇ τὰ ὑπέροχα γνωρίσματά μας, ὅπως ἐπιδράσουν εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς Νέας μας Γενεᾶς καὶ δι' αὐτῆς ἐπὶ τῆς φιλοξένου θετῆς μας Πατρίδος.

Τὸ ἔργον τῶν ἀντιπροσώπων εἶναι ἐπίμοχθον καὶ τοῦτο δύνανται νὰ ἀντιληφθοῦν μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες παρηκολούθησαν τὰς ἐργασίας ἑνὸς τῶν Συνεδρίων μας. Ἀλλὰ βαρὺ καὶ κοπῶδες εἶναι τὸ ἔργον τοῦ κηπουροῦ, ὅστις ὅμως λησμονεῖ τοὺς κόπους του καὶ χαμογελᾷ ὅταν βλέπει ἀργότερον γύρω του τὸν κῆπον ἀνθισμένον καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἀποδίδοντα τοὺς ὡραίους καρποὺς των. Δοξάζει ὁ κηπουρὸς τὸν Θεὸν ὅτι ἐπληρώθη ὁ κόπος του, δοξάζουν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποί μας τὸν Θεὸν ὅταν πληρώνονται οἱ ἰδικοί των κόποι.

Παρομοιάζω τὴν Ὀργάνωσίν μας μὲ κιβωτὸν τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ἀφίσῃ τις εἰς τὴν θέλησιν τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἐφοδιάσουν μὲ πηδάλιον καὶ πυξίδα καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐξαρτήματα, ἵνα λάβῃ τὴν κατεύθυνσιν ἐκείνην, ἥτις θὰ τὴν καταστήσῃ ἰσχυροτέραν καὶ ἐπιβλητικωτέραν. Διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦτον προϋποτίθεται μελετημένον πρόγραμμα.

Ἀναμένομεν πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους μας, διότι γνωρίζομεν τὸ ἐνδιαφέρον των, ἀλλὰ εἶναι καθῆκόν μας συγχρόνως νὰ τοὺς ἐφοδιάσωμεν μὲ τὰς σκέψεις μας καὶ τὰς γνώμας μας, τὰς ὁποίας ἐσχηματίσαμεν ἐν τῇ τριβῇ τοῦ κοινωνικοῦ πανεπιστημίου καὶ ἐκ τῆς πείρας τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσαμεν εἰς τὰς Στοὰς ἀντιμετωπίζοντες τὰ διάφορα προβλήματα.

Ὑποβάλλω ὅθεν διὰ τοῦ «Βήματος» τὴν γνώμην μου μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ ἄλλοι ἀδελφοὶ θὰ ἐξωτερικεύσουν τὰς ἰδέας των ἵνα ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῶν καθοδηγηθοῦν οἱ ἀντιπρόσωποι.

Τρία σημεῖα θεωρῶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ὀργανώσεώς μας. Τὴν καλλιέργειαν τῆς μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς διὰ τὴν Νέαν μας Γενεὰν καὶ τὸν καθορισμὸν ὁμοιομόρφου στολῆς διὰ τὰ μέλη μας. Τὰ τρία αὐτὰ θὰ ἐλκύσουν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς Νέας μας Γενεᾶς πρὸς τὴν Ὀργάνωσίν μας.

Εἰς τὸ παρελθὸν Συνέδριον τοῦ Ἄκρον ὑπέβαλα γραπτῶς τὴν πρότασιν περὶ ὁμοιομόρφου στολῆς διὰ μέσου τοῦ τότε ἀντιπροσώπου μας καὶ νῦν Μ. Κυβερνήτου ἀδ. Κατσάρη. Προσέτι δὲ ὅπως ἀπονέμωνται ἀνώτεροι βαθμοὶ καὶ οἱ βαθμοφόροι ἀφοῦ ὑποστοῦν μικροῦ τελετουργικοῦ τὰς δοκιμασίας, θὰ φέρουν ἰδιαιτέραν στολήν. Ἡ πρότασίς μου ἐτέθη εἰς τὴν Ἐπιτροπήν, ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν ἐγένετο δεκτή.

Εὔχομαι ὁλοψύχως ὅπως αἱ προτάσεις μου εἰς τὸ νέον Συνέδριον γίνουν ἀποδεκταὶ διὰ τὸ καλὸν τῆς Ὀργανώσεώς μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΡΑΣΣΟΝ
Ἄκρον, Ὀχάϊο.

ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΟΝ

Ποῖον εἶναι τὸ κυριώτερον ἐλατήριον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν; Ἐὰν προτίθεσαι νὰ ὑποκινήσῃς ἀνθρώπους εἰς ἔργα καὶ προσπαθείας ὑψηλάς, εἰς ποῖον ἐλατήριον θὰ κάμῃς ἔκκλησιν;

«Εἰς τὸν ἐγωϊσμόν», ἀπαντᾷ ὁ κυνικός. Ἔχει πολλὰς ἐκφάνσεις, τῆς αὐτοσυντηρήσεως, τοῦ ἐπαίνου ὑπὸ τῆς κοινωνίας, τῆς ἁπλιστίας, ἀλλὰ τὸ αἴτιον τὸ ἴδιον, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀθεράπευτα ἐγωϊστής.

Ἀλλὰ ὁ κυνικὸς εἶναι μύωψ καὶ τυφλὸς εἰς τὰ γεγονότα ἅτινα ἀφθονοῦν εἰς τὸν κόσμον. Τὸ ἀτομικὸν συμφέρον εἶναι μηχανικὴ δύναμις ἰσχυρά, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ ὄχι τὸ κύριον ἐλατήριον τῆς ἀνωτέρας ζωῆς.

«Ὅ,τι ἔχει ὁ ἄνθρωπος τὸ δίδει διὰ τὴν ζωήν του», μᾶς λέγουν. Ἀλλὰ ἀκαταπαύστως ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ πίστιν πρὸς κάποιαν Ἰδέαν, ἀπὸ ἀφοσίωσιν ἢ ὑψηλὴν ὥθησιν πρὸς ἰδεῶδές τι θυσιάζει μετὰ χαρᾶς τὴν ζωήν του.

Ὄχι! Ὑπάρχει καὶ ἄλλη δύναμις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν, δύναμις ἡ ὁποία εἶναι ὡς ὁ ἠλεκτρισμὸς εἰς τὸν φυσικὸν κόσμον. Δύναμις ποὺ διαλύει καὶ τήκει τὰς κατωτέρας ὠθήσεις καὶ μᾶς κατακλύζει καὶ γίνεται κυρίαρχος.

Ὀνόμασέ την Θρησκείαν, Πατριωτισμόν, Ἰδεαλισμόν, Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν ἢ τὴν Ἀλήθειαν. Ὑπάρχει ὅμως ἡ δύναμις ἥτις ὑπερνικᾷ καὶ ἀποβάλλει τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ ἐμφανίζει τὴν ζωὴν πλήρη αἴγλης.

Δὲν εἶναι ὁ ἐγωϊσμὸς ὁ ὁποῖος πλουτίζει τὰ χρονικὰ τῶν λαῶν μὲ ὀνόματα ἡρώων καὶ ἁγίων. Δὲν εἶναι τὸ ἀτομικὸν συμφέρον ἐκεῖνο ποῦ χύνει εἰς ἑκάστην σελίδα τῆς Ἱστορίας φῶς γλυκὺ καὶ εὐλογημένον.

Δὲν ἦτο ἀγάπη ἐγωϊστικὴ ποῦ ὦθησε τὸν Βούδα νὰ ἀφίσῃ τ' ἀνάκτορά του καὶ σταθμίσῃ τὰς συμφορὰς τοῦ κόσμου ἢ τὴν Παρθένον τῆς Ὀρλεάνης ν' ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸν βωμὸν τὸ ξίφος καὶ ὁδηγήσῃ τὰ στρατεύματα πρὸς μίαν ὀπτασίαν.

Κυτάξετε γύρω σας καὶ θὰ ἰδῆτε ἀφανεῖς ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐν μέσῳ τῶν φροντίδων καὶ τῆς φθορᾶς τῆς ζωῆς νὰ ζοῦν μὲ τὴν δόξαν λευκοτέρου φωτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ λάμπει ἐκ τῶν ἀστέρων καὶ τοῦ ἡλίου καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὴν ζωὴν των ὡς μελῳδίαν εἰς θορυβώδη δρόμον.

Ἡ ΑΓΑΠΗ εἶναι τὸ κύριον ἐλατήριον τῆς ζωῆς καὶ ὅστις δὲν βλέπει τοῦτο εἶναι τυφλός.

Δρ. ΤΖΟΖΕΦ ΝΙΟΥΤΟΝ

«ΚΑΣΣΙΑΝΗ» - «ΑΓΝΩΣΤΟΣ»

Αἱ Στοαί μας πολλάκις ἀποτείνονται εἰς ἡμᾶς ὅπως συστήσωμεν κατάλληλα ἔργα ἵνα τὰ διδάξουν ἀπὸ σκηνῆς. Ὡς τοιαῦτα θερμῶς συνιστῶμεν τὰ δύο δράματα τοῦ κ. Στεφάνου Χαραλαμπίδου, «Ἡ Κασσιανὴ» καὶ «Ἡ Ἄγνωστος» διὰ τὴν πλοκήν των καὶ διότι εἶναι ἐνδιαφέροντα καὶ διδακτικά.

Εἷς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος, ὡς τὰ κάτωθι ἀποσπάσματα ἐκ τῶν κρίσεών του πιστοποιοῦν:

«... Εἶναι δρᾶμα ποὺ ἐγγίζει τὰ βαθύτερα αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν κάμνει νὰ συμμερίζεται τὰς λύπες καὶ τὰς χαρές, τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τῆς μομφῆς διὰ τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα. Φέρει τὸν τίτλον «Ἡ Ἄγνωστος».

«Ἐθν. Κῆρυξ».

«... Ἡ ἐπιμελὴς προσπάθεια, ἀληθῶς παρουσίασε ἕνα τέλειον θεατρικὸν ἔργον ποὺ εἶναι ἄξιον πάσης ὑποστηρίξεως».

«Καμπάνα».

«... Εἰς γλῶσσαν ρέουσαν, ζωντανὴν καὶ ἀπηλλαγμένην μαλλιαρῶν ἐκφράσεων καὶ ἰδιωτισμῶν, ὁ ἐν Συρακούσαις τῆς Νέας Ὑόρκης διαμένων ὁμογενὴς Στέφανος Χαραλαμπίδης ἀπέδωσε μὲ δυναμικὸν διάλογον ὅλην τὴν ὡραιότητα τοῦ περιφήμου ἔργου τοῦ Κυριακοῦ».

«Ἀτλαντίς».

«... Ρέουσα καὶ παρ' ὅλων καταληπτὴ γλῶσσα, διάλογοι γοργοί, πλοκὴ δραματικὴ καὶ γενικὸς τρόπος διασκευῆς προδίδων τελείαν γνῶσιν τοῦ θεάτρου ἐκ μέρους τοῦ κ. Χαραλαμπίδου».

«Ἑστία».

Ἡ διεύθυνσις τοῦ συγγραφέως εἶναι ἡ ἑξῆς: Mr. Stephanos Haralambides, 303 S. Warren St., Syracuse, N. Y.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

SACRAMENTO, CAL.

'Από τὰς τελετὰς τῆς Γκάπα.

Εἰς τὴν παρελθοῦσαν συνεδρίασιν τῆς Στοᾶς μας, ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ Νεάνιδες μὲ ἐξέλεξαν ὅπως ἀναλάβω καὶ στέλλω διαφόρους ἀνταποκρίσεις εἰς τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπας».

Τὴν 2αν παρ. Φεβρουαρίου, εἴχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ δεχθῶμεν εἰς τὴν πόλιν μας τὸν Μεγ. Πρόεδρον τῆς κραταιᾶς 'Οργανώσεώς μας GAPA, ἀδ. 'Ιατρὸν Φώτιον Κυρίτσην.

Εἰς τὰς 8 μ. μ. ἔγινε ἡ ἔναρξις τῆς Συνεδριάσεως τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Τερψιχόρη», ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς ἀδ. Βασιλικῆς Μανώλη. Παρευρέθησαν καὶ ὅλαι αἱ Στοαὶ τῆς Γκάπα τοῦ Sacramento «Στάδιον», «Νέα Γενεὰ» καὶ «'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης» τῶν 'Εφήβων. Τὸν Μεγάλον Πρόεδρον συνώδευσαν εἰς τὸν βωμὸν ὁ Κυβερνήτης Βοηθὸς ἀδ. 'Ανδρέας Σαμπάνης, ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Στάδιον» ἀδ. Κ. Παπαστεφάνου καὶ ἡ Τιμητικὴ Φρουρὰ τῆς Στοᾶς τῶν Νεανίδων «Νέα Γενεά», ἐνδεδυμέναι μὲ τὰς στολάς των.

'Η ἀδ. Μανώλη παρέδωσε τὴν Προεδρείαν εἰς τὸν ἀδ. Παναγ. Μούντανον, Μ. Κυβερνήτην τῆς 6ης Περιφερείας, ὅστις προσεφώνησε τὸν Μ. Πρόεδρον. 'Ο ἀδ. Μέγας Πρόεδρος ἀνέλαβε τότε τὴν ἕδραν καὶ ἤρχισε τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Νέων 'Αξιωματούχων τῆς Στοᾶς «Τερψιχόρη», τῆς ὁποίας 'Ιέρεια εἶναι ἡ ἀδ. Γ. Κομπογιάννη, 'Αντιπρόεδρος ἡ ἀδ. 'Ελένη Πετράκου, Γραμματεὺς ἡ ἀδ. Κοντύλω Χασούρα, Ταμίας ἡ ἀδ. Χαρίκλεια Περατσάκη καὶ Σύμβουλοι αἱ ἀδελφαὶ Βασιλικὴ Μανώλη, 'Αγγελικὴ Ρίκου, Βενέτα Μαρίτσα, Γεωργία Γυμναῖτου καὶ 'Ελένη Λώρη. Μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἀξιωματούχων ὁ ἀδ. Μέγας Πρόεδρος ὡμίλησε σχεδὸν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἀφορώντων τὴν 'Οργάνωσίν μας, ὁ δὲ λόγος του ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς καὶ ραγδαίως ἐχειροκροτήθη.

'Ωμίλησαν κατόπιν ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Στάδιον» ἀδ. Κ. Παπαστεφάνου, ὁ Κυβερνήτης Βοηθὸς ἀδ. Α. Σαμπάνης, ὁ Μ. Κυβερνήτης ἀδ. Π. Μούντανος, ὁ ὁποῖος καὶ ἄφησεν ἐντύπωσιν διὰ τὴν ρητορικήν του. Μετὰ δὲ ὡμίλησεν καὶ ἡ 'Ιέρεια τῆς Στοᾶς «Τερψιχόρη» Γλυκαιρία Κομπογιάννη. 'Ο Μ. Πρόεδρος ἐκάλεσε πρὸ τοῦ βωμοῦ τὴν πρώην 'Ιέρειαν τῆς Στοᾶς «Τερψιχόρη» ἀδ. Β. Μανώλη καὶ τῆς προσέφερε τὸ μετάλλιον τῆς ἀξίας.

Οὕτω διελύθη ἡ συνεδρίασις καὶ προσεφέρθη ὑπὸ τῶν 'Εστιάδων τεῖον καὶ διάφορα γλυκίσματα εἰς ὅλους. Μετὰ ἐπηκολούθησαν διάφοροι 'Ελληνικοὶ χοροὶ ὑπὸ τῶν Νεανίδων τῆς Στοᾶς μας «Νέα Γενεά».

ΔΗΜΗΤΡΑ Χ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ
'Ανταποκρίτρια τῆς Στοᾶς Νεαρῶν 'Ελληνίδων «Νέα Γενεά»,
Sacramento, California.

DENVER, COLO.

'Ολίγον τι ἀπομεμακρυσμένοι τοῦ Κέντρου μας καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ West εὑρισκόμενοι δὲν παραλείπομεν καὶ ἡμεῖς ὡς γνήσιοι Ἕλληνες νὰ παρακολουθῶμεν καὶ νὰ ἐφαρμόζωμεν τοὺς ὑπὸ τῆς Μεγάλης Στοᾶς κεκανονισμένους ὅρους καὶ διατάξεις.

Τὴν Κυριακήν, 14ην παρ. Φεβρουαρίου, προσελθόντα πάντα τὰ μέλη τῶν τεσσάτων ἐν τῇ πόλει μας Στοῶν τῆς GAPA μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων αὐτῶν, προέβημεν πάντες εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν νέων ἀξιωματούχων. Παραλείπω νὰ παραθέσω κατωτέρω τὰ ὀνόματα αὐτῶν, πλὴν ὅμως δὲν θὰ παραλείψω τοὺς ρήτορας τῆς ἑσπέρας ταύτης εἰς τὰς φλέβας τῶν ὁποίων ρέει γνήσιον 'Ελληνικὸν αἷμα.

'Ομιλήσας πρῶτος ὁ Μέγας Κυβερνήτης τῆς 8ης Περιφερείας κ. Κωνστ. Οἰκονομόπουλος ἐξύμνησε τοὺς σκοποὺς τῶν Σωματείων τούτων, συγχαρεὶς ταὐτοχρόνως τὰ λήξαντα τῆς ὑπηρεσίας των συμβούλια, διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλον κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν των. 'Ωσαύτως συνεχάρη τὸν πρώην Ἄρχοντα κ. Μ. Καραμῆτσον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπενεμήθη μετάλλιον διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας του πρὸς τὰς ἐνταῦθα Στοάς.

Μετὰ σεβασμοῦ δὲ καὶ πάσης τάξεως ἐπηκολούθησεν ἡ ὁρκωμοσία τῶν νέων ἀξιωματούχων, οἵτινες μετὰ προθυμίας καὶ εὐχαριστήσεως προσήρχοντο εἰς τὸν βωμόν, ἐζωγραφισμένης εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῆς διαθέσεως πρὸς δρᾶσιν.

Τὴν ἑορτήν μας δὲν παρέλειψε νὰ τιμήσῃ καὶ ὁ καλοκάγαθος πνευματικὸς ἡμῶν πατὴρ 'Αρχιμ. κ. 'Ησαΐας Πασχόπουλος, ὁ ὁποῖος ὡς ἄγρυπνος φρουρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐργάζεται ἀόκνως προσφέρων πάντοτε τὰς ὑπηρεσίας του. Δι' ὀλίγων λέξεων ἐνεκωμίασε τὰ ἔργα τῶν Στοῶν τούτων καὶ ηὐχαρίστησεν αὐτὰς διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς 'Εκκλησίας καὶ τῶν 'Ελληνικῶν ἰδεωδῶν.

Τὸν λόγον ἔλαβεν εἶτα ὁ κ. Μ. Καραβίτης, 'Υποκυβερνήτης τῆς περιφερείας μας, ὅστις μὲ τὴν βροντώδη καὶ ζωηρὰν φωνήν του μᾶς ἀνέπτυξε τὴν σπουδαιότητα τῆς ἱδρύσεως τῶν Σωματείων τούτων.

Πῶς δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν τὸν ὡς ἄλλον Δημοσθένην ρήτορα ἡμῶν κ. Φ. Ντόβαν, ὅστις μὲ τὴν μελίρρυτον αὐτοῦ φωνὴν πλέκει πάντοτε τὸ ἐγκώμιον τῆς ἑορτῆς;

Θὰ ἦτο εὐτυχὴς ὁ 'Ελληνισμὸς τῆς 'Αμερικῆς ἐὰν εἶχε καὶ ἄλλους ἄνδρας ὡς τὸν κ. Εὐάγγκελον Καραβίτην, ὅστις γεμᾶτος ἀπὸ πατριωτισμὸ καὶ θάρρος, δὲν παύει εἰς τοὺς λόγους του νὰ μᾶς ἐξυμνῇ τοὺς ἀρχαίους ἥρωας ἡμῶν. 'Ακολούθως τὸν λόγον ἔλαβον οἱ τέως Πρόεδροι, οἵτινες ηὐχαρίστησαν πάντας διὰ τὴν συνδρομὴν τῆς ὁποίας ἔτυχον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των, εὐχόμενοι καὶ εἰς τοὺς διαδόχους των καλὴν πρόοδον.

Δὲν παρέλειψαν δὲ καὶ οἱ νεοεκλεγέντες Πρόεδροι νὰ εὐχαριστήσουν πάντας διὰ τὴν ἐκλογήν των, ὁμιλήσαντες κατὰ σειράν, ὁ κ. Δημήτρ. Σταθόπουλος Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Ταΰγετος» τῶν 'Ανδρῶν, ἡ κ. 'Αθηνᾶ 'Η. Παπαδοπούλου 'Ιέρεια τῆς Στοᾶς «Νεφέλη» τῶν Κυριῶν, ἡ Δὶς Τίτσα 'Ανδρέου Πρόεδρος τῆς Στοᾶς «Ἕλλη» τῶν Νεανίδων καὶ ὁ κ. Σταῦρος Κροῦσκος, Πρόεδρος τῆς Στοᾶς τῶν 'Εφήβων.

Τέλος ἐπηκολούθησε ζωηρὰ διασκέδασις μέχρι τοῦ μεσονυκτίου μετὰ ἀφθόνων ἀναψυκτικῶν, τῇ πρωτοβουλίᾳ πάντοτε τοῦ ἀκουράστου κ. Δημητρίου 'Αργυροπούλου, ὅστις μὲ τὸ χαμόγελό του σκορπᾷ παντοῦ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ Ι. ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ

ΑΝΔΡΙΚΗ ΣΤΟΑ "DANIEL WEBSTER", SPRINGFIELD, MASS.

Πρώτη Σειρά, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά:—'Ιωάννης Π. Βασιλακόπουλος Γραμματεύς, Δημήτριος Παπαϊωάννου Ἄρχων, Σωτήριος Θεοδωρακόπουλος Βοηθὸς Ἄρχων, Χρῆστος Φιλιππόπουλος Ταμίας. — Δευτέρα Σειρά, Ὄρθιοι ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά:—Δημήτριος Παρίσης 'Ερμῆς, Γεώργιος 'Ανδρικόπουλος Σύμβουλος, 'Ηλίας Πανάρετος Σύμβουλος, Θεόδωρος Στεφόπουλος Σύμβουλος καὶ Δημ. Δημητρακόπουλος, Τελετάρχης.

INDIANAPOLIS, IND.

Τὴν 7ην Μαρτίου ἐγένετο εἰς τὴν παροικίαν μας ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν νεοεκλεγέντων ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν μας, 'Ανδρικῆς «Θερμοπύλαι» 'Αριθ. 134 καὶ Γυναικείας «Σπάρτη» 'Αριθ. 75, ὑπὸ τοῦ Μεγ. Κυβερνήτου τῆς 5ης Περιφερείας ἀδελφοῦ 'Ανδρέα Μαργαρίτη, παρευρεθέντων καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Στοᾶς «Ναυαρῖνον». Τὰ ὀνόματα τῶν νεοεκλεγέντων ἀξιωματούχων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

'Ανδρικῆς Στοᾶς· Χαρίτων 'Αλεξάνδρου Πρόεδρος διὰ τρίτην φοράν, Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου 'Αντιπρόεδρος, Βασίλειος Κόντος Γραμματεύς, Σαράντος Σηκούρης Ταμίας καὶ Σύμβουλοι 'Αθανάσιος Καλογερόπουλος, Νικ. Παπαδόπουλος, 'Ιωάννης Σπίρτας καὶ Ζαφείριος Μητρέλης.

Γυναικεία Στοά· 'Αριάδνη Τζανετίσου Πρόεδρος διὰ δεύτερον ἔτος, Παναγιώτα Καρανταράκη 'Αντιπρόεδρος, 'Αλεξάνδρα Σηκούρη Ταμίας, Εὐτυχία Λεοντιάδου Γραμματεύς. Σύμβουλοι Ζ. Παπαδοπούλου, Ε. Ναΐδου, Α. Κριθιώτη καὶ Δ. Καλογεροπούλου.

Μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης,
ΒΑΣ. Ι. ΚΟΝΤΟΣ, Γραμμ.

MONROE, LA.

'Επιτυχὴς Χοροεσπερὶς τῆς Γκάπα ὑπὲρ ἱδρύσεως Σχολείου.

'Ολίγοι μῆνες παρῆλθον ἀφ' ὅτου ἱδρύθη ἐν τῇ πόλει μας ἡ Στοὰ «Νικόλαος Σκούφας» τῆς 'Εθνικοθρησκευτικῆς 'Οργανώσεως GAPA ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ Μ. Κυβερνήτου τῆς Περεφερείας μας Δ. Γ. Βογιατζῆ καὶ βλέπομεν ἤδη ὅτι ἡ Στοά μας ἐργάζεται συστηματικώτατα διὰ τὸν ἱερὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἱδρύθη. Εἴμεθα ὄντως ὑπερήφανοι καθότι κατετάχθημεν ἵνα ἐξυπηρετήσωμεν σκοπούς, ὡς πρεσβεύει ἡ 'Εθνικὴ αὕτη 'Οργάνωσις, ἡ ὁποία προσέλαβεν ὑπὸ τὰς πτέρυγάς της ὅλους τοὺς ἐν τῇ πόλει μας Ἕλληνας ὡς καὶ τῶν περιχώρων. 'Εργαζόμεθα ἤδη ὅλοι μας μὲ μίαν ψυχὴν δι' ἵδρυσιν 'Ελληνικοῦ σχολείου ἔχοντες συμβοηθοὺς καὶ τὰς εὐγενεῖς Κυρίας τῆς Παροικίας μας μὲ τὴν θαυμασίαν των Γυνεικεῖαν Στοάν.

Διὰ τὸν ἄνωθι σκοπὸν ἡ ἐνταῦθα δρῶσα Στοὰ «Νικόλαος Σκουφᾶς» ἔδωσε τὴν 10ην τοῦ μηνὸς ἐπιτυχεστάτην χοροεσπερίδα μὲ θαυμάσιον πρόγραμμα, στεφθεῖσαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Παρ' ὅλην δὲ τὴν πίπτουσαν βροχὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, δὲν ἠμποδίσθησαν πολλοὶ ὅπως προσέλθουν καὶ ἐκ τῶν πέριξ πόλεων. Τὴν χοροεσπερίδα ταύτην ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ Μ. Κυβερνήτης τῆς 9ης Περιφερείας Δ. Γ. Βογιατζῆς, ἐλθὼν ἐκ μακρυνῆς ἀποστάσεως χάριν τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἐδίδετο αὕτη.

Περὶ τὴν 8ην μ.μ. ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται Κυρίαι καὶ Κύριοι εἰς τὴν ἀριστοκρατικωτάτην αἴθουσαν τῆς πόλεώς μας, ἔνθα περὶ τὴν 9ην ἤρχισε τὸ πρόγραμμα. Πρῶτον ἐγένετο 'Αγιασμὸς παρὰ τοῦ εὐπαιδεύτου Κληρικοῦ Δ. Λουλακᾶ τῆς ἐν Shreveport Κοινότητος καὶ μετὰ ἅπαντες ἠσπάσθησαν τὸν σταυρὸν μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν.

Κατόπιν ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὁ Εἰσηγητὴς τῆς ἑσπέρας κ. 'Αθανάσιος Γιαννακόπουλος, ὁ ὁποῖος παρουσίασε τοὺς διαφόρους ὁμιλητάς. Πρῶτος ἐκλήθη ὁ 'Αδ. Λουλακᾶς ὁμιλήσας θαυμάσια μὲ θέμα «ἡ ἀγάπη». Κατόπιν ἐκλήθη ὁ ἀγαπητὸς Ἄρχων τῆς Στοᾶς μας Εὐάγγελος Κανέλλος, ὁ ὁποῖος ἔκαμε θαυμασίαν ὁμιλίαν περὶ τοῦ 'Οργανισμοῦ μας. 'Εκλήθη κατόπιν ὁ κ. Κ. Πρίμος, ὁ ὁποῖος ἐν συντομίᾳ ἔκαμε θαυμασίαν ὁμιλίαν. Κατόπιν ἐκλήθησαν ἡ Πρόεδρος τῆς ἐνταῦθα Γυναικείας Στοᾶς Κα Καλλιόπη 'Αθανασοπούλου ὡς καὶ ἡ Γραμματεὺς τῆς ἰδίας 'Οργανώσεως Κα Φρόσω Κανέλλου, αἱ ὁποῖαι ὡμίλησαν μὲ θαυμάσιον ρητορικὸν τάλαντον, ἐνδιατρίψασαι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἱδρύσεως σχολείου καὶ τῶν ὁποίων οἱ λόγοι ἐνεποίησαν βαθυτάτην αἴσθησιν. Κατόπιν ἐκλήθη καὶ τὸ ἀγαπητὸ παιδὶ τῆς παροικίας μας, ὁ ἀκούραστος Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς μας Χαράλαμπος Κ. Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ὡμίλησεν εἰς ἄπταιστον 'Ελληνικήν, καίτοι γεννηθεὶς ἐν 'Αμερικῇ, περὶ τοῦ θαυμασίου 'Οργανισμοῦ τῆς Γκάπας, τὴν ὁποίαν τόσον πολὺ ἠγάπησε καὶ θὰ ἐξυπηρετήσῃ ταύτην, καθότι ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Ἕλληνος καὶ πρὸ παντὸς τῆς Νέας Γενεᾶς εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης. 'Ο λόγος του ἐνεποίησε θαυμασίαν ἐντύπωσιν, καθότι ἡ Νέα μας Γενεὰ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν σοβαρῶς τὴν ἰδεολογίαν τῆς ΓΚΑΠΑ, ἡ ὁποία ἐργάζεται διὰ τὰ τιμαλφῆ τοῦ Ἕλληνος γνωρίσματα καὶ τὴν φυλετικήν του ὑπόστασιν, ἵνα αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ διατηρήσουν ταῦτα ἀμόλυντα καὶ ἐπιζήσῃ παντοτεινὰ ὁ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμός.

Μετὰ τὸν ἐνθουσιώδη λόγον τοῦ Γραμματέως ἐκλήθη παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ ἡ Κα 'Αθαν. Λέων, ἡ ὁποῖα ὡμίλησεν 'Αγγλιστὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὡραίας μας συγκεντρώσεως. Εἶτα ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ δραστήριος Ταμίας τῆς Στοᾶς μας κ. Νικόλαος Μπούρας, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἦτο φιλοσοφικώτατος καὶ μεστὸς ἐννοιῶν διὰ τὴν 'Οργάνωσίν μας. Κατόπιν ἐκλήθη ὁ ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ ἐλθὼν ἐκ Jackson, Mississippi Mike Christopher, μέλος τῆς Στοᾶς τοῦ Jackson, Miss., ἐκδότης τοῦ μόνου ἐν 'Αμερικῇ περιοδικοῦ Restaurant Review, ὁ ὁποῖος εἰς θαυμασίαν 'Αγγλικὴν γλῶσσαν καὶ μὲ πολὺ χιοῦμορ ὡμίλησε περὶ 'Ελλάδος καὶ 'Αμερικῆς, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς 'Αμερικανοὺς καὶ Ἕλληνας. Καλεῖται κατόπιν ὁ πρωτοπόρος τῶν ἐν Monroe 'Ελλήνων κ. Κωνστ. Κόκκινος, ὁ ἐπικαλούμενος Δήμαρχος τοῦ Μικροῦ Σικάγου, ὁ ὁποῖος ὡμίλησεν 'Αγγλιστὶ χάριν τῶν παρευρισκομένων 'Αμερικανῶν, περὶ τοῦ τί ὁ Ἕλλην προσέφερεν εἰς τὴν θετήν του πατρίδα, εἰπὼν ἐκτενῶς περὶ τοῦ 'Αναγνωστοπούλου καὶ λοιπῶν ἄλλων πρωτοπόρων 'Ελλήνων, οἵτινες ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν πολιτικὴν ζύμωσιν τῆς χώρας.

Τελευταῖον παρουσίασεν ὁ εἰσηγητὴς διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς τὸν Μ. Κυβερνήτην μας Δ. Γ. Βογιατζῆν, τὸν ἀκούραστον τοῦτον ἐργάτην τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας, ὁ ὁποῖος μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν ὡμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τῆς 'Οργανώσεως, θίξας ὅλα τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν 'Οργάνωσίν μας, ὑποσχεθεὶς εἰς τὰς Κυρίας καὶ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς ἀμέριστον τὴν ὑποστήριξίν του εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ σχολείου, συγχαρεὶς τὰς Κυρίας καὶ ἅπαντας τοὺς ἀδελφοὺς διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύουν διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς ΓΚΑΠΑΣ.

Κατὰ τὰ μεταξὺ τῶν λόγων διαστήματα ἀπήγγειλαν μικρὰ ποιήματα αἱ δεσποινίδες Ἔβελυν Μπούρα, Δέσποινα Κοκκίνου, Κικῆ Γκατζούλα, Κούλα Κόκκοτα ὡς

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

καὶ ὁ 'Ηλίας Κόκκοτας. Κατόπιν ὁ εἰσηγητὴς 'Αθ. Γιαννακόπουλος ηὐχαρίστησε καταλλήλως πάντας τοὺς παρευρεθέντας καὶ ἤρχισε κατόπιν ἡ ἐκκύβευσις τῶν 15 διαφόρων ἀντικειμένων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ὡραῖον ὡρολόγιον ἀξίας 25 δολλαρίων ἔτυχεν εἰς τὴν Καν Δ. Γκατζούλα καὶ τὰ λοιπὰ εἰς ἄλλους ἐκ Monroe καὶ τῶν ἄλλων πόλεων Vicksburgh, Jackson, Shreveport, Tallulah καὶ Longview.

Κατόπιν τῆς διανομῆς τῶν διαφόρων ἀντικειμένων προσῆλθον ἅπαντες εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν ἔνθα εἶχον παρατεθῆ τράπεζαι ἐστολισμέναι πλουσίως μὲ ὅλα τὰ φαγώσιμα τῆς ἐποχῆς καὶ διάφορα ποτά ὅπου ἔλαβε χώραν φαγοπότι μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Αἱ εὐγενεῖς Κυρίαι τῆς Παροικίας αἱ ὁλίγαι τὸν ἀριθμὸν ἀλλὰ μεγάλαι εἰς ἔργα πατριωτικῆς φύσεως, εἶχον παρασκευάσει Βασιλόπηττας ὡς καὶ κουραμπιέδες τῆς πατρίδος, οἱ ὁποῖοι ἐπροξένησαν ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς παρευρεθέντας.

Τὸ φαγοπότι ἔληξε περὶ τὴν 11:30 νυκερινήν, ὁπότε ἤρχισεν ὁ συνήθης χορός, διαρκέσας μέχρι τῆς 5ης πρωϊνῆς ὥρας, ὁπότε πάντες ἀπῆλθον μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων καὶ κατευχαριστημένοι, διότι διὰ πρώτην φορὰν εὑρέθησαν ἐντὸς τοιούτου 'Ελληνικοῦ περιβάλλοντος ἐν τῇ μικρᾷ μας παροικίᾳ καὶ τοῦτο χάριν τῆς 'Εθνικοθρησκευτικῆς μας 'Οργανώσεως Γκάπα.

Ἄξιαι συγχαρητηρίων εἶναι αἱ διάφοραι ἐπιτροπαί, αἱ ὁποῖαι εἰργάσθησαν δραστηρίως πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς θαυμασίας ταύτης χοροεσπερίδος καὶ ἰδιαιτέρως οἱ δραστήριοι Gapans 'Αθ. Γιαννακόπουλος, Νικόλαος Μπούρας, Κωνστ. Κόκκινος, Εὐάγγελος Κανέλλος, Γεώργ. 'Αθανασόπουλος καὶ Χρῆστος Τερζόλας, οἵτινες ὅλως ἀφιλοκερδῶς μετέβησαν εἰς τὰ πλησίον States Mississippi καὶ Texas καὶ ἐφρόντισαν διὰ τὴν πώλησιν τῶν 1000 περίπου εἰσιτηρίων.

Θεωροῦμεν ἐπίσης καθῆκόν μας νὰ εὐχαριστήσωμεν ὅλους τοὺς προσελθόντας ἐκ τῶν πέριξ πόλεων ἵνα τιμήσουν τὴν πρώτην χοροεσπερίδα τῆς Στοᾶς μας, ὡς καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας τοῦ Louisiana, Mississippi καὶ Texas, οἵτινες ἠγόρασαν μετ' εὐχαριστήσεως εἰσιτήρια καὶ τοὺς διαβεβαιοῦμεν ὅτι ὑποβοηθοῦντες τοὺς σκοποὺς τῆς ΓΚΑΠΑΣ ὑποβοηθοῦν ἕνα ἱερὸν σκοπὸν τῆς πατρίδος μας, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Νέα Γενεὰ θὰ δυνηθῇ νὰ παραμείνῃ καὶ διατηρήσῃ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τὰ ἰδανικὰ τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς.

Κατόπιν παραμονῆς ἐν τῇ πόλει μας ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, ὁ Μ. Κυβερνήτης Δ. Γ. Βογιατζῆς ἀνεχώρησε διὰ Jackson, Mobile, Birmingham, Alabama καὶ Atlanta, Georgia, πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ ἐγκαθίδρυσιν τῶν ἀξιωματούχων τῶν ἐκεῖ Στοῶν. Τὸν συνοδεύουν αἱ εὐχαὶ ἁπάντων τῶν ἐνταῦθα ἀδελφῶν.

ΣΤΟΑ «ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΚΟΥΦΑΣ»
No. 144, Monroe, La.

DOVER, N. H.

Τὴν 13ην παρ. 'Ιανουαρίου, ἔλαβον χώραν αἱ ἐκλογαὶ τῶν νέων Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Στοῶν μας καὶ ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς:

Διὰ τὴν 'Ανδρικὴν Στοὰν «Δαίδαλος»· 'Ιωάννης Θεοδωρόπουλος Πρόεδρος, Νικόλαος 'Αλούπης 'Αντιπρόεδρος, Σταῦρ. Κριτσέπης Ταμίας, Παναγ. 'Αντωνόπουλος Γραμματεύς. 'Ηλίας Πιερουτσάκος, Κωνστ. Χαλάτας, Φώτιος Καρανικολόπουλος, 'Αναστ. Καραλῆς, Στέφανος Σαράτσης, Σύμβουλοι.

Διὰ τὴν Γυναικείαν Στοὰν «'Αγία 'Ελένη»· Πελαγία Σαράτση 'Ιέρεια, Παναγιώτα Πετράκου 'Αντιπρόεδρος, Παναγιώτα Χαλάτα Ταμίας καὶ Ροδόπη 'Εσπιεῦ Γραμματεύς.

Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἀξιωματοῦχοι ἀπολαμβάνουν τῆς ἀπολύτου ἐκτιμήσεως τῶν μελῶν μας, τὰ ὁποῖα εἶναι διατεθειμένα νὰ τοῖς χαρίσουν ὁλόκληρον τὴν συνδρομήν των καὶ οὕτω δὲν ἀναμένομεν ἁπλῆν προαγωγὴν τῶν Στοῶν μας, ἀλλὰ πραγματικὰς ἐκπλήξεις καὶ ἀλματικὴν πρόοδον ἀπὸ τόσον πεπειραμένους καὶ ἱκανοὺς ἡγέτας.

MANCHESTER, N. H.

Ἡ Παροικία τοῦ Μάντσεστερ ἐγκαποποιήθη. — 'Εγκαθίδρυσις ἀξιωματούχων τεσσάρων Στοῶν εἰς ἀνοικτὴν Παροικιακὴν Συγκέντρωσιν. Πανδαισία, Μυσταγωγία, ἐπιβλητικωτάτη ἑορτή.

Τὴν Κυριακήν, 7ην παρ. Φεβρουαρίου καὶ περὶ ὥραν 2 μ.μ. μέσα στὸ σπίτι μας τὸ Κοινοτικόν, ὅπως ἀποκαλοῦμεν τὸ Σχολικόν μας ἰδιόκτητον κτίριον, εἰς ὃ φοιτῶσιν ἄνω τῶν 400 'Ελληνοπαίδων, καὶ στεγάζονται ὅλαι αἱ μεγάλαι καὶ μικραὶ παροικιακαὶ 'Οργανώσεις, κάθε μιὰ καὶ εἰς τὸ ἰδιαίτερόν της Γραφεῖον, καὶ στὴν περικαλλῆ τοῦ κτιρίου αἴθουσαν, στολισθεῖσαν ἰδιαιτέρως διὰ τὴν Γκαπικὴν συγκέντρωσιν, καὶ ἐνώπιον 2,000 περίπου συμπαροίκων μας, ἔλαβε χώραν ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῶν ἅρτια δρώντων τεσσάρων Στοῶν τῆς 'Οργανώσεώς μας.

'Εν πρώτοις ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς «Λεωνίδας» μὲ Ἄρχοντα τὸν ἐπανεκλεγέντα ὁμοφώνως καὶ πάλιν ἐφέτος ἀδελφὸν κ. Χαρ. Μπένταν, Βοηθ. Ἄρχοντα τὸν ἀδ. κ. Γρηγ. Διαμαντῆν, Γραμματέα τὸν ἀδ. κ. Γεώργ. Χρηστοδούλου, Ταμίαν τὸν ἀδ. κ. Γεώργ. Δανηλούλην καὶ Συμβούλους τοὺς ἀδ. κ. κ. Κωνστ. Φώλην, Στέρ. Τζίρον, Κωνστ. Ζαρκάδαν, 'Αθ. Δημητρακόπουλον, Σωτ. Μαργαρίτην.

'Ηκολούθησεν ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῆς Γυναικείας Στοᾶς «'Η 'Ελευθερία»: 'Ιέρεια 'Ιφιγένεια Χρηστοδούλου, Βοηθ. 'Ιέρεια Στέλλα Κοπάδη, Γραμματεὺς Βασιλικὴ Μπατάλη, Ταμίας Κα Χαρ. Μπέντα, Σύμβουλος Κα. Β. Λιάπη.

Εἶτα ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν 'Εφήβων «'Αχιλλεύς»· Πρόεδρος 'Αλέξανδρος Κοῦτσος, 'Αντιπρόεδρος Κωνστ. Βασδέκης, Γραμματεὺς Παναγ. Γουλόπουλος, Ταμίας Στέφ. Μαντέλλος καὶ Σύμβουλοι Σωκράτης Σχινᾶς, 'Αθαν. Παντελῆς, Νικ. Μπέντας, Βασ. 'Αραμπατζῆς καὶ Χρ. Πλέντζας.

Καὶ τελευταῖα ἡ Στοὰ τῶν Νεανίδων ἡ «Ναυσικᾶ»· Πρόεδρος Βασιλικὴ Γεωργοπούλου, 'Αντιπρόεδρος Παρασκευὴ Βάλλα, Γραμματεὺς 'Αφροδίτη Μπέντα, Ταμίας Αἰκατερίνη Κουρκουνᾶ καὶ Σύμβουλοι Γεωργία Καραφωτιά, 'Ελπινίκη Τσιποπούλου, 'Ιουλία Γεωργοπούλου, 'Αθηνᾶ Τσιώτου καὶ Δέσποινα Λιούμπαρη.

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν 'Αξιωματούχων πρῶτος ὡμίλησεν ὁ Ἄρχων τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς «Λεωνίδας» κ. Χαρ. Μπέντας, ὅστις ἀθρύβως κατὰ τὰ παρελθόντα δύο ἔτη ἐπετέλεσε θαύματα ὄχι μόνον διὰ τὴν 'Οργάνωσιν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν 'Εκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖον ἐν γένει. Σεμνός, ὁ ἀδελφὸς κ. Μπέντας καὶ ὀλιγόλογος, ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὴν 'Ιέρειαν τῆς Γυναικείας Στοᾶς Καν Μ. Κοτρότσιου, ἥτις μὲ ἐνθουσιώδη λόγια ἔδωσε λόγον τῶν πράξεών της διὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀφοῦ ἀνέφερεν οὐκ ὀλίγα περιστατικὰ καὶ τοὺς διαφόρους εὐεργετικοὺς σκοποὺς ὅπου οὐκ ὀλίγον ἐβοήθησε.

'Ωμίλησε κατόπιν ἡ νεοεγκαθιδρυθεῖσα 'Ιέρεια Δὶς 'Ιφιγένεια Χρηστοδούλου, ἥτις δι' ὀλίγων ὑπεσχέθη ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ φανῇ ἀνταξία τῆς ἀποστολῆς της κατὰ τὸ ἔτος 1937. Καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζομεν ὅτι θὰ τὸ πράξῃ, διότι ὁλόκληρος ἡ παροικία ἔχουσα ὡς γνώμονα τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν φιλεργίαν τῆς Δίδος Χριστοδούλου. 'Ανταξία διὰ τὸ ἀξίωμα τῆς 'Ιερείας. Καλλιτέρα ἐκλογὴ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ.

'Ωμίλησε κατόπιν ὁ κ. 'Αλ. Γακίδης φαρμακοποιὸς καὶ ἀδελφὸς Γκάπαν, ὁ εὐφροδέστερος ρήτωρ.

Κατόπιν αὐτοῦ ὡμίλησεν ὁ τέως Ἄρχων τῆς Στοᾶς κ. Βασ. Λιάπης, ὁ πειὸ ἐνθουσιώδης Γκάπαν.

Μὲ ἐνθουσιώδη λόγια κατέπληξε τὴν δμήγυριν ὁ Πρόεδρος τῶν 'Εφήβων «'Αχιλλεὺς» 'Αλέξανδρος Κοῦτσος. Τέλειο Γκαπόπουλο ὁ 'Αλ. Κοῦτσος, ἀναμένεται καὶ εἰς αὐτὸν στηρίζεται ἡ μελλοντικὴ δρᾶσις τῆς 'Εφηβικῆς Στοᾶς, ἔχων ὡς συνεργάτας νέους ρηξικελεύθους, ὁμιλοῦντας ἀπταίστως τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἀνέβηκαν τὰ σκαλοπάτια τοῦ 'Ελληνικοῦ Γυμνασίου.

'Εξ ἴσου ἐνθουσιώδης ἦτο ἡ ἐπακολουθήσασα ὁμιλία τῆς Προέδρου τῶν Νεανίδων «Ναυσικᾶ» Δίδος Βασιλικῆς Γεωργοπούλου. Τέλεια 'Ελληνοπούλα, μὲ 'Ελληνορεπεστάτην μόρφωσιν καὶ ἐξαιρέτου Γκαπικῆς ἐμφανίσεως ἡ Δὶς Γεωργοπούλου μετὰ τῶν ἄλλων συνεργατῶν της ἀπετέλουν τὸ στόλισμα τῆς Συγκεντρώσεως. Μὲ ὅλα τὰ Μέλη τῆς Στοᾶς της ἐτραγούδησαν δημοσίᾳ διὰ πρώτην φορὰν τὸν Ὕμνον τῆς Γκάπα, καταχειροκροτηθεῖσαι.

'Ωμίλησε κατόπιν ἡ Μεγάλη Σύμβουλος Κα 'Ιφιγένεια Κοπάδη, τῆς ὁποίας ἡ ρητορικὴ ἱκανότης εἶναι ἀπαράμιλλος. Στόλισμα συγκεντρώσεων, ὁμηγύρεων, διαλέξεων καὶ ὁμιλήτρια ἡ Κα 'Ιφιγ. Κοπάδη, εἶναι ἡ κορωνὶς τῶν 'Ελληνίδων λογίων ὄχι μόνον τῆς παροικίας μας, ἤτις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ τὴν συγκαταλέγῃ μεταξὺ τῶν μελῶν της, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς 'Αμερικῆς. 'Η καλλιτεχνική της λογοτεχνία εἶναι θεόπνευστος. Δὲν κουράζεται κανεὶς νὰ τὴν ἀκούῃ. Δι' αὐτό, κάθε φορὰ ὅπου ὁμιλεῖ, πρέπει μὲ τὰ χειροκροτήματα νὰ τὴν ἐπαναφέρωμεν ὅπως ὁμιλήσῃ δὶς καὶ τρίς.

'Ομοίως ὡμίλησε καὶ ὁ 'Επόπτης τῆς 4ης Περιφερείας κ. Χρ. Φραγκογιάννης, ὁ καὶ Δανιὴλ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀποκαλούμενος εἰς τὴν παροικίαν μας.

Τὰ λόγια του πάντοτε μεστὰ ἐννοιῶν, εἶναι ὁ καθοδηγητὴς πάντων τῶν Γκαπικῶν συγκεντρώσεων, ὁ Τελετάρχης αὐτῶν καὶ "Robert Rules" τῆς Γκάπας.

'Ωμίλησε προσκληθεῖσα ἡ Διδασκάλισσα Κα Κασσιανὴ Τσουρίδου, ἐκ τοῦ Διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Κοινότητος ὡς καὶ ὁ Καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεώς μας κ. Χρυσόστομος 'Αγραφιώτης.

'Ετελείωσεν ἡ ἑορτὴ ἀφοῦ ηὐλογήθη ἡ συγκέντρωσις διὰ μιᾶς ἐμπνευσμένης εὐχῆς ὑπὸ τοῦ Κοινοικοῦ μας 'Εφημερίου κ. Ναθαναὴλ Βλαχάκη.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἐδόθη μία Καλλιτεχνικὴ ἑσπερίς, μὲ τέϊον καὶ μὲ θεαματικὰς ἐμφανίσεις ὑπὸ τῶν Νεανίδων τῆς Στοᾶς «Ναυσικᾶ» μὲ τὴν προθυμοτάτην Πρόεδρον Δίδα Βασιλικὴν Γεωργοπούλου καὶ τὴν διοργάνωσιν καὶ καθοδήγησιν τῆς Κας 'Ιφιγενείας Κοπάδη, Μεγ. Συμβούλου τῶν Γυναικείων Στοῶν τῆς Gapa, ἀφήσασα ἡ ἑσπερὶς αὕτη τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων, ἀφοῦ εἶχε συγκεντρώσει πᾶν ὅ,τι ὡραῖον ἔχει ἡ παροικία μας.

Τὴν 21ην παρ. Φεβρ. αἱ 'Εστιάδες τοῦ Lowel, Mass. «Πηνελόπη» προσῆλθον καὶ ἐδίδαξαν ἀπὸ σκηνῆς τὸ ἔργον «'Ο Μισθὸς τῆς 'Αμαρτίας» τοῦ κ. Γ. Παναγιωτοπούλου, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν δραστηρίαν καὶ ἐνηθουσιώδη 'Ιέρειαν Δίδα Στέλλαν Μητσάκου, ἀφιλοκερδῶς, διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῆς 'Εκκλησίας τῆς Κοινότητος. Ἄφησαν τέτοιες ἐντυπώσεις, ὅπου ἡ παροικία μας πάντοτε θὰ τὲς θυμᾶται.

Μοσχοβολᾷ ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ Gapa. Τὰ πάντα Γκαποποιοῦνται γύρωθέν μας. 'Η παροικία μας ὅμως ἐγκαποποιήθη ὁλόκληρος, ἀφοῦ ἄλλως τε ὁ ὑποφαινόμενος Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Γκάπαν ὤν, μὲ ὁλόκληρον τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον σχεδόν, Γκαπικὰ διαχειρίζεται τὰ Κοινοτικά μας πράγματα. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΛΥΤΑΡΗΣ

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. ΜΕΤΑΧΑ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

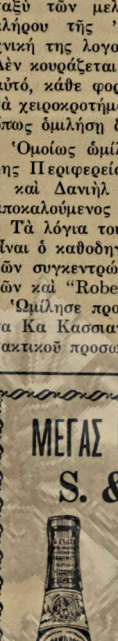

92 Proof

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παρισίων, Βρυξελλῶν, Στικάγου, Ἰλλ. 1893, 'Αγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτώτατα BRANDY, ΟΥΖΟ, ΜΑΣΤΙΧΑ.
92 Proof

ORIGINAL 5 'Αστέρων BRANDY
S. & E. & A. ΜΕΤΑΧΑ

● Ἄφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου 'Αττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, RESTAURANTS ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ Καναδᾷ. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα 'Ελληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.
OF PATRAS, GREECE

● Ἡ 'Αρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ 'Εταιρεία τῆς 'Ελλάδος. Ἔτος ἱδρύσεως 1845—1861. Ἔκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτωτέρων οἴνων τῆς 'Ελλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν 'Εκθέσεων, 'Αμερικανικῆς 'Εκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

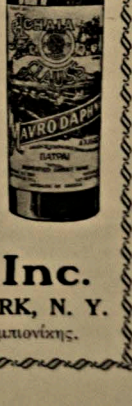

ORIGINAL CLAUSS
IMPERIAL MAVRODAPHNE
Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ 'Αντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο 'Εταιρείας ἐν 'Αμερικῇ:

R. C. Williams & Co., Inc.
10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.
Διευθυντὴς τοῦ 'Ελληνικοῦ Τμήματος, ΤΟΦΑΛΟΣ, 'Ολυμπιονίκης.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

BUFFALO, N. Y.

Ἡ κατὰ τὴν 28ην παρ. Φεβρουαρίου λαβοῦσα χώραν τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν ἀξιωματούχων τῶν τριῶν Στοῶν ἦτοι τῆς 'Ανδρικῆς «Θεμιστοκλῆς», τῶν 'Εφήβων «'Απόλλων» καὶ τῶν Νεανίδων «'Ελπίς» ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν στεφθεῖσα διὰ πρωτοφανοῦς ἐπιτυχίας. 'Ολόκληρος σχεδὸν ἡ ὁμογένεια τῆς πόλεώς μας παρηκολούθησε ταύτην, ἐπαρκῶς δὲ ἀντεπροσωπεύετο καὶ ἡ νέα μας Γενεά.

Ἡ ἔναρξις τῆς ἑορτῆς ἤρχισε διὰ τῆς ἀνακρούσεως ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς τῶν 'Εφήβων τῶν 'Εθνικῶν μας Ὕμνων, τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ἀνεκρούετο ὁ 'Ελληνικὸς τοιοῦτος, ρίγη συγκινήσεως διέδραμον τὰ σώματα τῶν παρευρισκομένων, πολλῶν δ' οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγράνθησαν. Μετὰ ὁ τέως Ἄρχων τῆς Στοᾶς μας ἀδελφὸς Γεωργιάδης, παρεκάλεσε τὸν 'Ερμῆν ὅπως συνοδεύσῃ τοὺς καὶ τὰς Πρεσβεύοντας τῶν ἐν τῇ πόλει μας 'Ελληνικῶν Σωματείων, ἤτοι τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος, Πρόεδρον τοῦ Τμήματος τῆς ἀδελφῆς 'Οργανώσεως 'Αχέπα, Πρόεδρον Θυγατέρων Πηνελόπης, Πρόεδρον Γυναικείου Συλλόγου «Τερψιχόρη», ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ ὑποδείξῃ αὐτοῖς τὰς οἰκείας θέσεις των. Τούτου γενομένου παρεκλήθη πάλιν ὁ 'Ερμῆς ἵνα συνοδεύσῃ τὸν ἐν τῷ προθαλάμῳ ἀναμένοντα Μέγαν Κυβερνήτην καὶ ὁδηγήσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἕδρας.

'Ο Μέγας Κυβερνήτης μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς καταλαβὼν τὴν Ἕδραν διέταξε τὸν 'Ερμῆν ἵνα παραλάβῃ καὶ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἐξέδραν τὸν ἀναμένοντα ἐπίσημον ἀγορητὴν τῆς 'Οργανώσεως ἀδ. 'Ιωάννην Γατσόπουλον 'Ιατρὸν καὶ εὐθὺς ἤρχισεν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου ἀδελφοῦ Κατσάρη, ἡ διεξαγωγὴ τῆς τελετῆς σεμνοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικώτατα, ἐγκαθιδρύσας τοὺς νέους 'Αξιωματούχους, δώσας εἰς αὐτοὺς πολυτίμους συμβουλὰς καὶ ὑποδείξας ἑνὶ ἑκάστῳ τὰ Καθήκοντά του. Κατόπιν ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν τέως Ἄρχοντα, ὅστις δι' ὀλίγων ηὐχαρίστησε πάντας καὶ μετὰ εἰς τὸν νέον Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς μας ἀδ. Τριανταφύλλου, ὅστις καὶ αὐτὸς δι' ὀλίγων μὲν ἀλλὰ μετρημένων λόγων, διεξῆλθε τὴν σταδιοδρομίαν τῆς Στοᾶς μας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της μέχρι σήμερον καὶ ἐξεθείασε τὴν ἀλματικὴν ὅντως πρόοδον καὶ πατριωτικὴν δρᾶσιν αὐτῆς.

Μεθ' ὃ ὁ Μέγας Κυβερνήτης πλέξας δεόντως τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἐν τῇ πόλει μας ἐγκρίτου καὶ δημοφιλεστάτου Δικηγόρου πρώην δὲ Ὑπάτου Προέδρου τῆς ἀδελφῆς 'Οργανώσεως 'Αχέπα Γεωργ. Φίλη, παρουσίασεν αὐτὸν ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων.

'Ο κ. Φίλης μετὰ τὰς τυπικὰς φιλοφρονήσεις ἤρξατο τῆς ἀγορεύσεώς του, ἀγορεύσεως ἀληθῶς ἀριστοτεχνικωτάτης, διεξῆλθε τὴν σταδιοδρομίαν τῶν δύο Μεγάλων 'Οργανώσεων, ἐγκωμιάσας αὐτὰς διὰ τὰς πολλαπλᾶς καὶ ἐξόχους ὑπηρεσίας ἃς πρὸς τὸν 'Ελληνισμὸν προσέφερον, παρωμοιάσας αὐτὰς ὡς δύο μεγάλους 'Αθλητάς, οἵτινες ἐκ τοῦ ἰδίου στίβου ἐκκινοῦντες καὶ διατρέχοντες δύο παραλλήλους ὁδοὺς εἰς τὸ τέρμα συναντῶνται, διεκήρυξεν ὅτι μόνον διὰ τῆς ὁμονοίας καὶ ἑνώσεως τῶν δυνάμεών μας θὰ σταθῶμεν, καὶ εὔχεται ἡ μᾶλλον προβλέπει τὴν ἐν τῷ προσεχεῖ μέλλοντι ποθητὴν ἕνωσιν.

Τὸ τέλος τοῦ θαυμασίου ὄντως λόγου τοῦ κ. Φίλη τὸν ὁποῖον αἱ Στοαί μας ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦν διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὴν τελετήν, ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Τί νὰ σᾶς γράψω ὅμως διὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ἐπισήμου ἀγορητοῦ τῆς 'Οργανώσεως σεβαστοῦ ἀδελφοῦ Γατσοπούλου; 'Ομολογῶ τὴν ἀδυναμίαν μου, μοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ σᾶς δώσω ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὃν διήγειρεν ἡ ἀγόρευσίς του, τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἐκρέματο σχεδὸν ἐκ τῶν χειλέων του καὶ ἐφαίνετο προσπαθοῦν νὰ συλλάβῃ, οὕτως εἰπεῖν, τοὺς λόγους του καὶ τοὺς ἐντυπώσῃ ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου του, ὑπέροχος ἀπεδείκνυέτο ὅταν ἔκαμνε τὰς συγκινούσας ἐκείνας ἀποστροφὰς πρὸς τὴν νέαν γενεάν, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτὴν ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν ἱστορικωτέραν ἀλλὰ καὶ εὐκλεεστέραν φυλήν, ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη ἐφώτισε καὶ ἐξεπολίτισε ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἡ γλῶσσά της εἰς ἣν ἐγράφησαν τὰ μεγαλύτερα συγγράμματα τοῦ κόσμου, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον, εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς διανοήσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἕκαστος δύναται νὰ διατυπώσῃ εὐχερῶς καὶ ἐντελῶς τὰς σκέψεις του.

'Ο ἀδελφὸς Γατσόπουλος δὲν ὡμίλησεν ὡς Γκάπαν ἂν καὶ ἔπλεξε δεόντως ἐγκώμια πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ὡς Ἕλλην, ὡς 'Εθναπόστολος, ἢ μᾶλλον 'Ελληναπόστολος.

Ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ ἀδελφοῦ Γατσοπούλου ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως ἀρίστη, πολλοὶ τῶν ἀκροατῶν μοὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἡ Στοά μας κάμνῃ ἐτησίως 2—3 τοιαύτας συγκεντρώσεις μὲ ἀγορητὰς τὸν Γατσόπουλον ἢ ὡς τὸν Γατσόπουλον, ἡ ἰδική μου δὲ ἐντύπωσις εἶναι ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι ἀληθινὴ «ζωντανὴ 'Εγκυκλοπαίδεια».

Τὸ τέλος τῆς ἀγορεύσεώς του ἐπηκολούθησαν βροντώδη καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Κλείων τὴν ἀνταπόκρισίν μου δὲν δύναμαι νὰ παραβλέψω τὰς ὑπηρεσίας καὶ τοὺς κόπους τῆς Διοργανωτικῆς 'Επιτροπῆς, ἥτις εἰργάσθη ἀόκνως διὰ τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν αὐτῆς, ἀποδίδοντες ὅμως τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ θριαμβευτικὴ αὕτη ἐπιτυχία κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὸν ἀδελφὸν 'Ιωάννην Καλλιπολίτην, Πρόεδρον τῆς 'Επιτροπῆς, ὅστις εἰργάσθη ἀκαμάτως καὶ ἦτο πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα προβλέπων, ὡς καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν 'Ιωάννην Γιαννούδην, τὸν εὐσταλῆ 'Αρχηγὸν τῆς Φρουρᾶς τῆς Στοᾶς μας, ὅστις προγυμνάσας τοὺς ἄνδρας του καταλλήλως, μᾶς ἐξέπληξε μὲ τοὺς ἀριστουργηματικοὺς ἐκείνους ἑλιγμοὺς ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Ἡ Στοά μας συγχαίρει ἐγκαρδίως ὁλόκληρον τὴν 'Επιτροπήν.

Μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης,
Α. Κ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟΑ ΕΣΤΙΑΔΩΝ «ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ», SPRINGFIELD, MASS.
Πρώτη Σειρά, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: — Κα Δημήτρω 'Αμπελάκη Ταμίας, Κα Μαρία Φράγκου Βοηθὸς 'Ιέρεια, Κα Νικολέτα Χρυσαφίτου 'Ιέρεια, Κα 'Ανδριάνα Σχινᾶ Γραμματεύς. — Σύμβουλοι ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ὄρθιαι: — Κα Σταυρούλα Γκότση, Δίς 'Ελένη Φράγκου, Δίς Φωτεινὴ Κυπριάνου, Κα Τζανέτα 'Ανδρικοπούλου καὶ Κα 'Αναστασία Πέτρου.

TOLEDO, OHIO

Συγκινητικωτάτη καὶ θεαματικὴ ὑπῆρξεν ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν ἀξιωματούχων τῶν ἐνταῦθα Γκαπικῶν Στοῶν «Παρμενίδης» καὶ «Μητρικὴ Στοργή». Καίτοι ἡ τελετὴ ἐγένετο παρουσίᾳ μόνον τῶν μελῶν, ἡ αἴθουσα εἶχεν ὑπερπληρωθῇ, καὶ εἰς τοῦτο συνέβαλεν ἡ παρουσία τῶν 'Εφήβων τοῦ Μουσικοῦ 'Ομίλου «Ὅμηρος». 'Ο Ὕπατος Κυβερνήτης τῆς 2ας Περιφερείας, ἀδ. Δημ. Κατσάρης μόλις ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς τελετῆς ἐκάλεσε τὸν κοσμήτορα ἀδ. Μαυρογιάννην ὅπως παρουσιάσῃ τοὺς τέως ἀξιωματούχους καὶ καταθέσουν τὴν ἀρχήν. Τούτους συνεχάρη διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλον καὶ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τὴν 'Οργάνωσιν καὶ τοὺς ἀγῶνας των ὑπὲρ τῶν ἱερῶν αὐτῆς σκοπῶν. 'Εξῆρε τὴν μέχρι τοῦδε ἐπιτευχθεῖσαν πρόοδον ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν καὶ μὲ λόγια στοργικὰ ἐνεθάρρυνε ὅλους καὶ προέτρεψεν ὅπως εἰς τὸ μέλλον ἐμμείνωμεν μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμὸν πρὸς ἐξύψωσιν ὄχι μόνον τῶν ἐνταῦθα Στοῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς 'Οργανώσεώς μας ἐν γένει. 'Αμέσως κατόπιν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἕφηβος καὶ μέλος τοῦ Μουσικοῦ 'Ομίλου Βασίλ. Κ. Φουσιάνης, καὶ διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς ηὐχαρίστησεν ἐκ μέρους τῶν 'Εφήβων ὅλους τοὺς Γκάπανς διὰ τὴν εὐγενῆ των ἐπίδοσιν εἰς τὴν 'Ελληνοπρεπῆ κατήχησιν τῆς Νέας Γενεᾶς καὶ διὰ τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς θυσίας εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλονται ὑπὲρ αὐτῆς. Τελευτῶν ὁ 'Ελληνόπαις ἐνεχείρησεν πρὸς τὸν ἀποχωρήσαντα Ἄρχοντα δῶρον ἀναμνηστικὸν ἐκ μέρους ὅλων τῶν 'Εφήβων καὶ ἐνθύμιον τῆς ἐσαεὶ εὐγνωμοσύνης των ὅτι ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἀλλὰ ἀστραπιαίας ἐνεργητικότητός του καὶ θερμοῦ ζήλου του κατώρθωσε νὰ καταρτίσῃ ἄρτιον μουσικὸν ὅμιλον μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά του. Συγκινητικωτάτη ὑπῆρξεν ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ὁ Ἕφηβος ἐναπέθεσεν ἐπ' αὐτοῦ ἐκ μέρους τῶν 'Εφήβων τὸ ἀναμνηστικὸν δῶρον καὶ ἅπαντες ἐν τῇ αἰθούσῃ ὡς καὶ οἱ Ἔφηβοι συνεκινήθησαν μέχρι δακρύων. 'Ο τέως Ἄρχων λίαν συγκεκινημένος διεβεβαιοῦ ὅτι δὲν θὰ παύσῃ νὰ μεριμνᾷ εἰς τὸ μέλλον ὑπὲρ αὐτῶν. Ηὐχαρίστησε τὰ παρελθόντα Συμβούλια ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν ἅτινα διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς ἐργασίας των κατώρθωσαν ὄχι μόνον νὰ προάγουν τὰς Στοάς των ἀλλὰ καὶ νὰ ἐλκύσουν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν τε μελῶν καὶ τῆς παροικίας ὁλοκλήρου. Συνεχάρη τὰ νεοεκλεγέντα Συμβούλια καὶ προέτρεψεν ὅλους καὶ ὅλας ὅπως τοὺς χαρίσωμεν τὴν συνεργασίαν μας μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ζῆλον ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον των εἶναι καὶ δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον.

Διὰ τοῦ Τελετάρχου ὁ Μ. Κυβερνήτης προσεκάλεσε τοὺς νέους ἀξιωματούχους τοὺς ὁποίους ἀφοῦ ὥρισε περιέβαλε μὲ τὰ σύμβολα τῶν ἀξιωματούχων, τοὺς συνεχάρη καὶ τοὺς ὑπέδειξε τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνουν. Κατόπιν ἀφοῦ ἐξέθηκε τὸ ἐπιτελεσθὲν εἰς τὸ παρελθὸν ἔργον, ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὴν τέως καὶ νῦν ἐπανεκλεγείσαν 'Ιέρειαν ἀδ. Μαρίχαν 'Αλλημένου καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν ἀδ. Γραμματέα Μαρκοπούλου καὶ ἀδελφὸν Γραμματέα Σταθόπουλον, οἵτινες ηὐχαρίστησαν τὰ μέλη διὰ τὴν ἐκλογήν των καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ ἐκτελέσουν τὰ καθήκοντά των εὐσυνειδήτως. 'Ο νεοεκλεγεὶς Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» ἀδ. Βασίλ. Δ. Καραζέρης ἐπεφράγισε τὸ τέλος τῆς τελετῆς διὰ καταλλήλου καὶ ἐνθουσιώδους προσλαλιᾶς διὰ τῆς ὁποίας ἐξῆρε τὸ ἔργον τῆς 'Οργανώσεώς μας ἥτις ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀπεχομένην καὶ ἐπερχομένην γενεάν. 'Εξύμνησε καὶ ἐξῆρε τοὺς ἀποχωροῦντας ἀξιωματούχους καὶ τοὺς νέους τοιούτους καὶ συνιστᾶ εἰς αὐτοὺς ὡς καὶ εἰς ὅλους τοὺς Γκάπανς χαλύβδινον θέλησιν διὰ νὰ μὴ καμφθῶσι πρὸ οὐδενὸς ἐμποδίου προκειμένου νὰ πραγματοποιήσουν ἔργα ὑψίστης κοινωτικῆς ὠφελείας. Οὕτω ἔληξεν ἡ ἐπιβλητικὴ αὕτη τελετή. Τὴν ἑπομένην Κυριακὴν ἐγένετο χοροεσπερὶς ὑπὲρ τοῦ ταμείου τοῦ Μουσικοῦ μας 'Ομίλου, ἥτις ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἡ συμβολὴ τῆς παροικίας πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς ταύτης εἶναι ἀξιέπαινος, ἐφ' ὅσον ὁ Ὅμιλός μας δὲν ἐξυπηρετεῖ μόνον τὴν Στοάν μας, ἀλλὰ καὶ ἐπιδεικνύει τὴν δυναμικότητα ὁλοκλήρου τῆς παροικίας.

Οὕτω ὁ Μουσικὸς Ὅμιλος τῆς Στοᾶς μας ἐκλήθη ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ προαταρκτικοῦ συνεδρίου τοῦ Ρέστωραντ 'Ασσοσιάσιον τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν τὴν 28ην Φεβρουαρίου εἰς τὸ Πάϊτς Χώλλ. 'Εχειροκροτήθη δὲ ἐπανειλημμένως διὰ τὴν θαυμασίαν μουσικὴν ἀπόδοσίν του. Εἶναι δὲ ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ παροικία μας ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ἐκλήθη νὰ ἀντιπροσωπευθῇ εἰς 'Αμερικανικὴν τελετὴν καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐξεπροσωπεύθη ἐπαρκῶς καὶ ἐπέδειξε τὴν ζωτικότητα καὶ προοδευτικότητα αὐτῆς.

Οἱ ἐγκαθιδρυθέντες ἀξιωματοῦχοι εἶναι οἱ ἑξῆς:

Τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» Ἄρχων ὁ κ. Β. Καραζέρης, Ἄρχων Βοηθὸς ὁ κ. Β. Χριστοδούλου, Γραμματεὺς ὁ κ. Ι. Κριτόπουλος, Ταμίας ὁ κ. Γ. 'Αλειμένος καὶ Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Β. Φωτόπουλος, Μ. Λουρῆς, Ν. Παναγόπουλος καὶ Γεώργ. 'Αρβανίτης.

Τῆς «Μητρικῆς Στοργῆς»: Μ. 'Αλειμένου 'Ιέρεια, Π. Σταύρου 'Αντιπρόεδρος, Βασιλικὴ Φουσιάνη Ταμίας, Μαρία Μαρκοπούλου Γραμματεὺς καὶ Σύμβουλοι αἱ 'Αγγελικὴ 'Ορφανίδου, Μαρία Παπαμερῆ, 'Ελένη Δήμου, Παρασκευὴ Λουρῆ, Εὐρυδίκη Σακαλῆ, 'Επιτροπὴ ἐπὶ τῶν 'Ασθενῶν αἱ Χ. Κρυστάλη, Φρ. Δέδε, Στ. Ζηλελῆ. 'Εξελεγκτικὴ 'Επιτροπὴ αἱ Μαρία Χατζηδημητρίου, Εὐρυδίκη Σακαλῆ καὶ Εὐφροσύνη Κακμῆ.

VAN HOUTEN, NEW MEXICO

Κατὰ τὴν τελευταίαν τακτικὴν Γενικὴν συνεδρίασιν τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς «Μίνως» 'Αριθ. 64, ἐγένετο ἐκλογὴ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τὸ ἔτος 1937 ἐξελέγησαν δὲ οἱ ἑξῆς: Ε. Πλουμιστάκης Ἄρχων, 'Ιωσὴφ Κελαϊδῆς Βοηθὸς Ἄρχων, Γ. Λυωνάκης Γραμματεύς, 'Ιωάννης Γουλιάκης Ταμίας καὶ 'Ιωάν. Μαβρεδάκης, Βασίλ. Καραγιαννάκης, Μ. Μιχελιουδάκις, Ν. Βουκίδης καὶ Δημ. Παπαδομανωλάκης Σύμβουλοι.

'Εδωρήθησαν ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Στοᾶς μας δολλ. 10.00 εἰς τὸν 'Ερυθρὸν Σταυρὸν διὰ τοὺς πλημμυροπαθεῖς.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

WARREN, OHIO

Οἱ δραστήριοι Μ. 'Αξιωματοῦχοι μας Μ. 'Αντιπρόεδρος 'Ιωάννης Δάρλας καὶ Μ. Κυβερνήτης Δημ. Κατσάρης ἱδρυταὶ πολλῶν Στοῶν τῆς 'Οργανώσεώς μας ὡς καὶ τῆς ἡμετέρας Στοᾶς ἀμφότεροι ἀποτελοῦντες τὴν καρδίαν οὕτως εἰπεῖν τῆς Δευτέρας Περιφερείας, ἐπεσκέφθησαν τὴν πόλιν μας κατόπιν προσκλήσεως ὑπὸ τῶν μελῶν καὶ τῶν δύο Στοῶν μας. 'Εκήρυξαν δὲ ὡς πάντοτε τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης καὶ ἑνώσεως καὶ ὑπέδειξαν ὅπως οἱ παλαιοὶ καὶ νεώτεροι ἀξιωματοῦχοι συνεργασθοῦν ἵνα αἱ Στοαί μας κατὰ τὸ εὐτυχὲς ἔτος 1937 ὑπερβοῦν πᾶν ἄλλο εἰς ἐνθουσιασμὸν καὶ ζῆλον πρὸς τὴν ἐθνικήν μας 'Οργάνωσιν. Οὕτω μὲ πνεῦμα αἰσιοδοξίας ἐξελέγησαν τὰ νέα Διοικητικὰ Συμβούλια, χωρὶς οὐδεὶς τῶν προτεθέντων νὰ παρεμβάλῃ δικαιολογίας ἀτομικῶν ἀσχολήσεών του, ἀλλὰ τοὐναντίον

(Συνέχεια εἰς τὴν 9ην Σελίδα)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

'Υπὸ τοῦ Πανοσιολ. 'Αρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

'Εν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ
τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Μεγάλη Παρασκευή! "Οντως Μεγάλη. Διότι εἶναι παρασκευὴ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, δείξαντος τὴν παντοδυναμίαν καὶ τὴν ἀγάπην του, κατὰ τρόπον ὑπερβαίνοντα τὴν ἀντίληψιν καὶ ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων. "Ισως τὸ δημιουργεῖν εἶναι εὐκολώτερον τοῦ ἀναδημιουργεῖν. Πλὴν ἀμφότερα ἀπαιτοῦν ἀπεριόριστον δύναμιν. Σήμερον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ὁ Δημιουργὸς ἀνέλαβε διὰ δευτέραν φορὰν τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του, ἐπιδιορθώνων ἐπὶ τοῦ δένδρου τοῦ σταυροῦ ὅ,τι ἔμεινεν ἀνεκτέλεστον κάτω ἀπὸ ἄλλο δένδρον, ἐν τῷ κήπῳ τῆς τρυφῆς. *Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον.*

Τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Οἱ παρελθόντες αἰῶνες καθὼς καὶ οἱ μέλλοντες τοιοῦτοι, μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου, ἐποτίσθησαν καὶ θὰ ποτίζωνται ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἄφθονον ρεῦμα τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον ἐκχύνεται ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Γολγοθᾶ. "Οπως, οἱαδήποτε ἀρετή, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ συναγωγῇ, διὰ τῆς προσφορᾶς τράγων καὶ ταύρων, προήρχετο ἀπὸ τὴν ὑπερτάτην θυσίαν, τὴν ὁποίαν τὰ σφάγια ἐκεῖνα σκιωδῶς προετύπουν καὶ προεικόνιζον, οὕτω κατὰ ἀπείρως μείζονα λόγον, ἡ ἱερὰ λειτουργία ἀντλεῖ τὴν δύναμίν της ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ὄχι τόσον διότι εἶναι ὑπόμνησις τοῦ θείου δράματος, ὅσον διότι οὐσιωδῶς ταὐτίζεται μὲ αὐτό. Κατὰ ταῦτα, ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ κέντρον τοῦ σύμπαντος, τὸ ἀγιώτερον τῶν συμβόλων, τὸ ἐκπρεπέστερον τῶν ἐμβλημάτων πρωτοφανοῦς τεραστίας νίκης.

Ἡ σταύρωσις τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ πλέον σατανικὴ ἐφεύρεσις ἡ ὁποία ποτὲ ἐπενοήθη ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος καὶ αἱμοβορίας. Καὶ μόνον ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἀναλογισθῶμεν ὅτι μὲ χονδροειδῆ καρφιὰ ἐκάρφωσαν ἐπὶ τοῦ ξύλου οἱ σταυρωταί του τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του, σχηματίζομεν πλήρη ἔννοιαν τῆς ἐωσφορικῆς μεθόδου. Ὡς γνωστόν, εἰς τὰ ἄνω καὶ κάτω ἄκρα διασταυροῦνται τὰ πλέον εὐαίσθητα νεῦρα τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀπὸ τὰ καρφωμένα χέρια του ἐξηρτᾶτο ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Λόγῳ τῆς ἀδρανείας, ὁ κορμὸς πίπτων πρὸς τὰ ἐμπρός, συνετέλει ὥστε αἱ πληγαί του νὰ ἀνοίγωνται περισσότερον... Ἡ φρικώδης αὕτη κατάστασις, ἠμπόδιζε τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματός του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἀνυπόφορος πόνος εἰς τὴν κεφαλήν, ἐνοχλητικὸς βόμβος εἰς τὰ ὦτα καὶ διαλείποντες καυστικοὶ πόνοι εἰς ὅλον τὸ μυϊκὸν σύστημα. Ἐλαχίστη ἀνάπαυλα ὡς ἐκ τῆς παραλύσεως τῶν αἰσθήσεων δὲν ἐσήμαινε παρὰ ἀπαρχὴν νέων ὀδυνῶν καὶ νέων βασάνων εἰς τὸ ἀσπαῖρον σῶμα του. Οὕτω καθ' ὅλον τὸ τρίωρον χρονικὸν διάστημα ποῦ ἔμεινεν ἐπὶ σταυροῦ, διετρυπᾶτο κυριολεκτικῶς, ἀπὸ ὀξυτάτους πόνους.

Ἀτενίσωμεν πρὸς αὐτόν. Ἀποτελεῖ θέαμα ὄχι μόνον διὰ τοὺς παρευρεθέντας εἰς τὸν Γολγοθᾶν κατὰ τὴν πρώτην Μ. Παρασκευήν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁ Γολγοθᾶς του εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ τὸ ὑψηλότερον θυσιαστήριον ὅπερ ἔχει στηθῇ ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν σωτηρίαν των, ἀνάγκη νὰ προσηλώσουν τὰ ὄμματα τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος πρὸς Αὐτὸν καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀπαραιτήτου πίστεως, νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν του. 'Εὰν ἀμελήσουν νὰ πράξουν τοῦτο τώρα, δὲν θὰ δυνηθοῦν ὅμως νὰ τὸ ἀποφύγουν καὶ μετ' αὐτῶν πάντα τὰ λογικὰ πλάσματά του, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὄχι πλέον ὡς Σωτήρ, ἀλλ' ὡς Δικαστής, ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τῇ δυνάμει αὐτοῦ. *Καὶ τότε ὄψονται τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις, μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς . . . . . .*

Δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθεὶς ὁ Θεάνθρωπος, ὄχι μόνον χωρὶς πικρίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ ψυχραιμίαν πρωτάκουστον, ἐβάδισε πρὸς τὸ μαρτύριόν του. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐνῷ εἶχεν εἴπῃ, *βάπτισμα ἔχω βαπτισθῆναι καὶ πῶς συνέχομαι ἕως οὗ τελεσθῇ*, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀγωνίας του δεικνύει σημεῖα ὑποχωρήσεως, καὶ παρακαλεῖ τὸν Πατέρα του νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ταύτης, ἐὰν ἐπετρέπετο. *Πάτερ εἰ δυνατόν, παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ.* Εἶναι μοναδικὴ ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ Κύριος, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν φόβον νὰ κυριεύσῃ τὴν ψυχήν του. Καὶ τὸ ἔπραξε διὰ νὰ δύναται νὰ γνωρίζῃ ἐκ προσωπικῆς πείρας τὸν φόβον τὸν ὁποῖον δοκιμάζομεν ὅταν ἔλθῃ ἡ ἰδική μας ὥρα, ἀφ' ἑνός, καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πράγματι εἶχε καὶ τελείαν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας, ἀφ' ἑτέρου. 'Αλλ' εὐθὺς ἀμέσως, δεικνύων τὴν ὑπεροχὴν τῆς θείας τοιαύτης, ἐπάγεται, *πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω ἀλλ' ὡς σὺ Πάτερ*, καὶ βαδίζει γαλήνιος, ἀτάραχος καὶ μὲ πεποίθησιν ἀληθῶς θείαν πρὸς τὸ πάθος του, ὡς πρὸς μέγα λειτουργικὸν ἔργον, ὡς πρὸς ἀρχιερατικὴν θυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θῦμα καὶ θύτης ὑπῆρξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Εἶναι πλάνη μεγάλη νὰ ἔχῃ ὁ χριστιανικὸς κόσμος τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς, οἱ φαρισαῖοι, ὁ ὄχλος, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ 'Ιούδας ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν. "Οχι. Αὐτοὶ ὑπῆρξαν δευτερεύοντες μόνον παράγοντες. Ὁ κύριος συντελεστὴς εἶναι ἡ ἁμαρτία μας, διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς ὁποίας ἐπεβάλλετο νὰ χύσωμεν ἡμεῖς τὸ αἷμά μας, διὰ τὴν ἐξιλέωσιν τῆς ἀπείρου Δικαιοσύνης. Ἐν τούτοις ἀπὸ ἀγάπην ὑπερβαίνουσαν πᾶν ὅριον, τὸ βαρύτατον αὐτὸ ἔργον ἀναλαμβάνει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τοιουτοτρόπως ἐπαληθεύει ὁ εἰκοστὸς πρῶτος ψαλμὸς τοῦ Προφητάνακτος, ὁ ἐξαγγελθεὶς χίλια ὅλα ἔτη πρὸ τοῦ φρικτοῦ θείου δράματος.

"Οταν ὁ Μεγαλομάρτυς εἶδεν ὅτι τὸ θεῖον πρόγραμμα ἐξετελέσθη μέχρι κεραίας, ἀφῆκε τὴν περιλάθητον ἐκείνην κραυγήν, ἡ ὁποία ἀντήχησε καὶ θὰ ἀντηχῇ εἰς τὰ ὦτα ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωποτητος: *Τετέλεσται.* Πλὴν ἂς μὴ νομισθῇ, ὅτι αὕτη εἶναι κραυγὴ ἀγωνίας. "Οχι. εἶναι κραυγὴ νίκης. Εἶναι ὁ θρίαμβος τοῦ Γολγοθᾶ. Πλήρως ἱκανοποιημένος, ὅτι συνεμορφώθη πρὸς τὸ θέλημα τοῦ οὐρανίου Πατρός του, *κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.*

Ὁ σταυρός, τὸ ποτὲ ἄτιμον ξύλον, διὰ τοῦ προσηλωθέντος ἐπ' αὐτοῦ Θεανθρώπου μετεβλήθη εἰς τίμιον τοιοῦτον. Καὶ ἀπέδη ὡς ἐκ τούτου, τὸ αἰωνίως ἔνδοξον θυσιαστήριον, τὸ ἔμβλημα τῆς παντοδυναμίας, ἡ πηγὴ τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

Διάγωμεν ὅθεν βίον διηνθισμένον ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετάς, καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ θερμὴν πίστιν πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δι' ἀγαθῶν ἔργων ἐκδηλουμένην. Χαράξωμεν βαθειὰ εἰς τὴν ψυχήν μας καὶ τὴν καρδίαν μας τὴν ἐπιδειχθεῖσαν κραυγὴ πρὸς ἡμᾶς ἄπειρόν του ἀγάπην, δι' ἣν ἐσταυρώθη, χωρὶς νὰ εἶναι ἔνοχος, καὶ ὦμεν ἕτοιμοι καὶ πρόθυμοι, πανταχοῦ καὶ πάντοτε, νὰ σηκώσωμεν τὸν σταυρόν μας χάριν Ἐκείνου, νὰ ἀνέλθωμεν τὸν Γολγοθᾶν μας ὑπὲρ τῶν ἀληθειῶν Ἐκείνου καὶ νὰ παραδώσωμεν τὸ πνεῦμά μας εἰς τὸν παραδοῦντα Ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης Σελίδος)

ὅλοι ἀπεδέχθησαν τὰ ἀξιώματά των μὲ ἐξαιρετικὴν προθυμίαν.

Ὁ θεατρικός μας ὅμιλος ἀδελφικῶς ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν τῆς Στοᾶς «Θαλῆς ὁ Μιλήσιος» ἐν Γιόγκστααουν ὅπως διδάξῃ τὸ ἔργον «Ὁ 'Αγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας» καὶ εἰς τοῦτο ἐπέτυχεν ἢ μᾶλλον ἐθριάμβευσε πέραν πάσης προσδοκίας. Μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν δημοσιεύομεν τὰ ὀνόματα τῶν ἀποτελούντων τὸν ὅμιλον ἐφ' ὅσον οὗτοι εἶναι πάντοτε πρόθυμοι εἰς τὰς παραστάσεις, τὰς χοροεσπερίδας καὶ ὅλας μας τὰς συγκεντρώσεις νὰ προσφέρουν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των ἐν παντὶ καὶ πάντοτε. Ὁ "Ομιλος ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἑξῆς: Π. Φωτεινός, Εὐθ. Στρατουδάκης, Χρῆστ. Κωνσταντακόπουλος, Β. Καψῆλης, Β. 'Αποστόλου, 'Εμμ. Μοσχογιάννης καὶ ἀδελφαὶ 'Εστιάδες, Εὐ. Θεοχάρη, Χ. 'Αγγελίδου, 'Αθηνᾶ Χρηστοπούλου, 'Αγγ. Ταμπούρη, Τούλα Λούκα καὶ Κ. Κράλη.

Τὴν 14ην τοῦ μηνὸς ἡ Στοά μας δίδει χορὸν μετημφιεσμένων καὶ μὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Στοᾶς μας, τὴν δὲ 27ην θὰ ἑορτασθῇ μεγαλοπρεπῶς ἡ ἐθνική μας ἀνεξαρτησία. Τὴν ἐπομένην αἱ 'Ηνωμέναι Στοαὶ ἐν σώματι καὶ μετὰ τῆς φιλαρμονικῆς θὰ ἐκκλησιασθῶμεν εἰς τὴν 'Εκκλησίαν «"Αγιος Δημήτριος».

ΘΕΟΔ. ΣΑΡΛΗΣ, "Αρχων

HOUSTON, TEXAS

'Εγκαθίδρυσις τῶν 'Αξιωματούχων τῶν Στοῶν «Μάρκος Μπότσαρης» καὶ «"Ανδρονίκης».

Τὰ μέλη τῶν ἐνταῦθα Στοῶν προσῆλθον προχθὲς ἐν τῇ ἀριστοκρατικῇ αἰθούσῃ τοῦ Milam Bldg. καὶ παρηκολούθησαν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικὴν τελετὴν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν νεοεκλεγέντων ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν «Μάρκος Μπότσαρης» καὶ «'Ανδρονίκης». Καίτοι ἡ τελετὴ ἐγένετο κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν τούτοις ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης κόσμου. Τὴν τελετὴν τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἐτέλεσεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Μ. Κυβερνήτου τῆς 9ης Περιφερείας ἀδ. Δημ. Βογιατζῆ, ὁ ἀγαπητὸς καὶ γνωστὸς ἀδελφὸς Χαρίλαος Οἰκονομίδης ὁ ὁποῖος ἐκλήθη ἐκ San Antonio, Texas. Τὰ νέα Δ. Συμβούλια τῶν ἐν Houston Γκαπικῶν Στοῶν ἀποτελοῦν οἱ κάτωθι:

«Μάρκος Μπότσαρης» 'Ηλίας Καπλάνης "Αρχων, Παῦλος Παυλίδης Βοηθὸς "Αρχων, Παναγιώτης Ποῦλος Ταμίας, 'Ιωάννης Μαργιόλος Γραμματεύς, Δημ. Πράππας, Δημ. Δοξάκης, Μάρκ. Μαργιόλος, Θεολ. Καραλῆς, Γεώρ. Ταμπακιώτης Σύμβουλοι.

«'Ανδρονίκη» Εὐτέρπη Παπαϊωάννου 'Ιέρεια, Φανὴ Γ. Πικραμένου Βοηθὸς 'Ιέρεια, Μαρία Πικραμένου Γραμματεύς, Πολυξένη Γαβρίλου Ταμίας, Καλιόπη Κλαδούρη, Ρεββέκκα Μαργιόλου, Εὐτέρπη Κορωβίνη, "Αννα Λαζαρίδη, Μεσσίνη Κώστα Σύμβουλοι.

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἐσερβιρίσθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ ἔπειτα ἐπηκολούθησε χορὸς μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

ΙΩΑΝ. ΜΑΡΓΙΟΛΟΣ, Γραμματεὺς

SALT LAKE CITY, UTAH

Μετὰ πάσης ἐπιβλητικότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῶν ἐν τῇ πόλει μας τριῶν Στοῶν τῆς 'Οργανώσεως ὑπὸ τοῦ Μ. 'Εφόρου καὶ Μ. Κυβερνήτου κ. Στυλιανοῦ Σταγοπούλου.

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ὡμίλησεν ὁ Μ. "Εφορος μὲ θέμα «Τί προσέφερεν ἡ 'Οργάνωσις GAPA καὶ τί σκέπτεται νὰ προσφέρῃ πρὸς τὸν 'Ελληνισμὸν τῆς 'Αμερικῆς». 'Ωμίλησε καὶ ὁ νέος "Αρχων τῆς Στοᾶς «"Ολυμπος» ἀδελφὸς κ. Παντελῆς Μαρινάκης δι' ὡραίων ποιημάτων.

Τὰ νέα Συμβούλια τῶν Στοῶν μας κατηρτίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Στοὰ «"Ολυμπος» Παντελῆς Μαρινάκης "Αρχων, Γεώργιος Χρηστόπουλος Β. "Αρχων, Δημ. Ζαχαρογιάννης Γραμματεύς, Κωνστ. Συλεβέντης Ταμίας, Πέτρος Τσούρας 'Ιερεύς, 'Αριστείδης Μίρης Τελετάρχης, καὶ 'Ιωάννης Κοτσιοβός, Χαρ. Καμπούρης, Δημ. Λάτσης, Σύμβουλοι.

Στοὰ «Σαπφώ» Κα Βασιλακοπούλου 'Ιέρεια, Βασιλικὴ Κ. Παπακώστα Β. 'Ιέρεια, Βιργινία Π. Λάτση Γραμματεύς, Κα Γ. Καλατζῆ Ταμίας, Ν. Καλοφώνου Τελετάρχης, Ροζαλία Α. Ζαχαρία 'Ελαιονόμος, Κα Γ. Ζησιμοπούλου καὶ Ι. Λατσουμάνη Σύμβουλοι.

Στοὰ «Δήμητρα» Δὶς Βιργινία Γ. Κανέλη Πρόεδρος, Σοφία Γ. Ζησιμοπούλου 'Αντιπρόεδρος, Αἰκατ. Δ. Ζαχαρογιάννη Γραμματεύς, Στυλιανὴ Β. Σεργάκη Ταμίας, Θεοδώρα 'Ηλ. Τσούρα Τελετάρχης καὶ Αἰκατ. 'Ιωσ. Κουκουράκη, Σοφία Στ. Γρίλου, Παναγιώτα Γ. Ζησιμοπούλου Σύμβουλοι.

'Εκλογαὶ τῆς Κοινότητός μας.

Κατὰ τὴν διενέργειαν τῶν ἐκλογῶν πρὸς ἀνάδειξιν νέου Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητός μας ἐπέτυχον οἱ κάτωθι, οἵτινες καὶ ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά των:

Γεώργ. Ζησιμόπουλος Πρόεδρος, Φίλιπ. Δρανδάκης 'Αντιπρόεδρος, 'Απόστ. Γ. Μποροβίλος Γραμματεύς, 'Ιωάν. Κηρύκας Ταμίας καὶ Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Κωνστ. 'Αντωνίου, 'Ιωάν. Καντᾶς, Νικ. Μελῆς, 'Αλέκος Πιστόλας, 'Ανδρέας Δόκος, 'Ηλίας Στράκης, Κωνστ. Κουτρουμπῆς, Χρῆστ. Μπέπης, 'Επαμ. Καραμπάτσος, Γεώρ. Παπανικόλας, Γεώρ. Χρηστόπουλος. Σχολικὴ 'Επιτροπή: Γ. Πολυχρονόπουλος Πρόεδρος, Γ. Διάπης 'Αντιπρόεδρος, 'Ηλίας Λιγοξυγκάκης Γραμματεύς, Παν. Καρακίτσος Ταμίας καὶ Κ. Συλεβέντης Σύμβουλος.

Σημ. «Βήματος». — Λυπούμεθα ὅτι ὁ χῶρος τοῦ φύλλου μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν δύο θαυμάσια πατριωτικὰ ποιήματα ἀπαγγελθέντα ὑπὸ τοῦ "Αρχοντος τῆς Στοᾶς ἀδ. Μαρινάκη.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

QUEBEC CITY, P. QUE.

'Ανεχώρησεν εἰς Akron, Ohio ἡ Κα Κ. Σεπετζῆ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφῶν της.

'Επέστρεψεν ἐκ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπισκέψεώς του ὁ κ. Γ. Τράκας κατενθουσιασμένος ἐκ τῶν ἀλματικῶν προόδων τῆς Πατρίδος μας. Οἱ πολυπληθεῖς του φίλοι ἐχάρησαν, ἰδόντες αὐτὸν ὑγιᾶ καὶ εὐτυχῆ. Διερχόμενος ἐκ Νέας 'Υόρκης παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἐξαδέλφην του Καν Πόταν 'Αγελαδάρη.

Τὴν 2αν Μαρτίου ἐκηδεύθη ἡ χαριτωμένη μικροῦλα Μαρία, προσφιλὴς κοροῦλα τῶν ἀγαπητῶν μας ὁμογενῶν Κας καὶ Κου Κ. Πάππα, Προέδρου τοῦ ἐδῶ Τμήματος τῆς GAPA «Πλάτων».

Τὰς ἐπικηδείους εὐχὰς ἐψάλλεν ὁ καλὸς ποιμενάρχης μας αἰδ. Κ. Χρυσολωρᾶς, ἐλθὼν ἐπὶ τούτῳ ἐκ Μοντρεάλης.

Σύσσωμος ἡ ὁμογένεια ἔσπευσεν ὅπως συλλυπηθῇ τὴν βαρυπενθοῦσαν οἰκογένειαν καὶ νὰ εὐχηθῇ εἰς αὐτήν, θείους, νουνὸν καὶ γιαγιὰ τὴν ἐξ "Υψους παρηγορίαν.

'Επέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του ἐκ τοῦ Νοσοκομείου εἰς ὃ ἐνοσηλεύετο ἐπὶ μῆνα καὶ πλέον ὁ καλὸς οἰκογενειάρχης κ. Ν. Τσορορός. "Ολοι οἱ φίλοι τῷ εὔχονται ταχείαν ἀνάρρωσιν.

ΕΣΤΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Σωρείαν ἐπιστολῶν λαμβάνομεν ἀπὸ Ἑστιάδας διαφόρων Τμημάτων

Διὰ τῶν ὁποίων μᾶς ἐκφράζουν τὸν ἐνθουσιασμόν μὲ τὸν ὁποῖον παρακολουθοῦν τὸ «Βῆμα»

«Ὑπερηφανεύονται», λέγουν, διότι τὸ περιοδικόν μας ἐξελίσσεται εἰς πραγματικὸν ἀνθῶνα»

Μὲ ἄρθρα διαφωτιστικὰ ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ὀργανώσεως, μὲ πρακτικὰς συμβουλάς, μὲ φιλολογικὴν ὕλην καὶ ἐκλεκτὰς μεταφράσεις,

Δὲν λείπει καὶ ἡ ποίησις μὲ τὸν Ἑλληνικὸ στίχο, ποῦ τόσα λέει στὴν ψυχὴ τῶν ξενητεμμένων ὅταν εἶναι ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸν πόνο τῆς ξενητειᾶς.....

Ἡ Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «Ἀνθοῦσα» ἐκ Charleston, S. C. Κα Εὐτ. Ἀποστολάτου μᾶς γράφει πολλὰς σκέψεις της ἐπὶ τοῦ «Βήματος».

Τὴν συγχαίρομεν ποῦ καίτοι μητέρα ἀρκετῶν τέκνων, ξεύρει νὰ βρίσκῃ τὸν καιρὸ νὰ διαβάζῃ ἀνελλιπῶς ὅλας τὰς σελίδας τοῦ «Βήματος».

Ὅλαι, αἱ Ἑστιάδες, πρέπει νὰ τὸ κάμουν,

Διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἀνάγνωσις εἶναι μιὰ τροφὴ πνευματικὴ καὶ μιὰ ψυχικὴ εὐχαρίστησις,

Εἰς τὰς σελίδας τοῦ «Βήματος» παρελαύνουν τόσα ζητήματα ἀφορῶντα ἀποκλειστικῶς τὴν Ὀργάνωσίν μας, ἐπομένως τὸν καθένα μας, τὴν καθεμία, ὁλόκληρη τὴν γκαπικὴ οἰκογένεια,

Ἐκεῖ θὰ ἰδοῦμε τὰ προβλήματα ποῦ συνταράσσουν τὴν Νέαν μας Γενεὰν διὰ τὴν ὁποίαν τόσας εὐθύνας φέρομεν, πρὸ παντὸς ἡμεῖς αἱ Μητέρες.

Θὰ διαβάσωμε τὰς γνώμας φωτισμένων ἀδελφῶν, τὰς σκέψεις ἀκόμη τῶν παιδιῶν μας

Καὶ θὰ ἀκολουθήσωμεν τὰς ὑποδείξεις των, αἱ ὁποῖαι ἴσως νὰ ζητοῦν ἀπὸ ἡμᾶς ὡρισμένας ὑποχωρήσεις εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς πατροπαραδότου αὐστηρότητος.

Δὲν θὰ μπορέσωμε, ἀγαπηταὶ Ἑστιάδες, νὰ συγκρατήσωμεν εἰς τὰ Ἑλλ. Ἰδεώδη τὰ παιδιά μας, ἂν τοῖς ἐπιβάλωμεν ἀνατροφὴν μονόπλευρον.

Ἡ πάλη μας θὰ εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος, ἂν τὰ ἀποξενώσωμεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν ζωὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγκαστικῶς μιὰ μέρα θὰ χρειασθῇ νὰ ζητήσουν τὰ μέσα νὰ ζήσουν.

Νὰ κατορθώσωμε νὰ κάμουν ἐπιλογὴν Ἑλληνικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἀρετῶν γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὸν ἰδεώδη τύπον τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ

Αὐτὸ ὑπαγορεύουν αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς μας ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ, αὐτὸ ζητεῖ ἡ ἐποχή, αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ Ὀργάνωσις.

Ἀλλὰ καὶ τὸ «Βῆμα» μας αὐτὸ ἐπιδιώκει.

Ἀπὸ τὸ Quebec ἐλάβομεν τρεῖς ἐπιστολὰς

Ἡ ἐκεῖ ἀνθοῦσα Στοὰ τῆς Σπάρτης, ἡ ὁποία συμπεριέλαβεν εἰς τοὺς κόλπους της ὅλην τὴν ἐκεῖ ὁμογένειαν,

Ἀποτελουμένην ἀπὸ ἐνθουσιώδεις ἀγωνιστὰς τῆς Ζωῆς καὶ τῶν εὐγενεστέρων Ἰδανικῶν της

Μᾶς συγχαίρει διὰ τῆς Προέδρου της Κας Πολυτίμης Ἀδαμάκου διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ «Βήματος»

Καὶ μᾶς εὐχαριστεῖ διὰ τὴν Μητρικὴν μέριμναν ὑπὲρ τῶν Γυν. Στοῶν.

Ἐπίσης ἐνθουσιωδῶς ἐκφράζεται ὑπὲρ τοῦ «Βήματος» ἡ Γραμματεὺς τῆς ἰδίας Στοᾶς Κα Ν. Δόμνα

Ἡ ὁποία ἀφίνει τὴν ποιητικὴν ψυχήν της νὰ ξεχειλίσῃ εἰς ἐμπνευσμένον τῳόντι ὕμνον διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον ὑπὸ τοῦ «Βήματος»,

Καταλήγει δὲ μὲ τὴν εὐχὴν ὅπως τὸ Νέον Ἔτος διὰ τὴν G. A. P. A. μας γίνῃ ἀπαρχὴ μιᾶς νέας, ἐντονωτέρας καὶ συντελεστικῆς ἐργασίας στενοτέρας δὲ ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν...».

Ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν ἐπίσης ἐλάβομεν πολλὰς ἐπιστολὰς διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ ἐκεῖ καλαί μας Ἑστιάδες προσπαθοῦν ν' ἀνασυντάξουν τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ χωρήσουν ἰσχυραὶ πρὸς μίαν καλλιτέραν αὔριον.

Συγκίνησι βαθυτάτη μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολὴ τῆς Γραμματέως τῆς Στοᾶς «Ὀλυμπιὰς» Κας Ἰφιγ. Τερζάκη,

Ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ παρακολουθοῦσα ἀνελλιπῶς τὸ «Βῆμα», σημειώνει, εἰς μίαν τῶν ἐπιστολῶν της, ἀνταποκρίσεις διαφόρων Στοῶν ἀναφερομένας εἰς τὴν πρόοδόν των

Καὶ ἐπιθυμοῦσα ὅπως ἡ «Ὀλυμπιὰς» μὴ ὑπολειφθῇ εἰς ἀποτελέσματα προσθέτει ὅτι

«Δὲν ἐπαύσαμεν ποτὲ νὰ θαυμάζωμεν τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἡ G. A. P. A. μας φέρει παντοῦ ὅπου ἔχει Τμήματα.

«Προχθὲς μάλιστα εἰς τὸ «Βῆμα» ἐδιάβασα τόσας ἀνταποκρίσεις ποῦ εἶναι ὁ καθρέπτης ἐντόνων προσπαθειῶν καὶ δημιουργικῆς ἐργασίας μὲ ἀποτέλεσμα τὴν μεγάλην πρόοδον τῶν Στοῶν αὐτῶν»

Καὶ καταλήγει:

«Πιστεύσατέ με ὅτι σᾶς γράφω πολὺ συγκινημένη γιατὶ αἰσθάνομαι βαθειὰ τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ G A. P. A. μας ἐδῶ στὰ ξενητεμένα παιδιά της».

Ἀτυχῶς μὲ ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν καὶ τὸν εἰλικρινῆ πόθον νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ πλησίον τὸν λαμπρὸν γκαπικὸν κόσμον καὶ τὰς ἐμπνευσμένας ἡγητρίας τῶν ἐν Φιλαδελφείᾳ Τμημάτων μας, διὰ λόγους ὑγείας δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν εὐγενῆ των πρόσκλησιν,

Κάθε ἐπιστολὴ τῶν Τμημάτων Ἀνδρικῶν καὶ Γυν. Στοῶν, Μεγ. Κυβερνήτου ἀδ. Μαυρομιχάλη, Δόκτορος Α. Μιχαηλίδου, μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ μοῦ ἐπροξένουν διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ποῦ διεφαίνετο εἰς τὰς γραμμάς των ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῶν γκαπικῶν πραγμάτων τῆς παροικίας των

Μὲ ἔκαμαν νὰ λυποῦμαι εἰλικρινῶς διότι, κακῇ τύχῃ, δὲν ἠδυνάμην αὐτοπροσώπως νὰ ἐνθαρρύνω τὴν ὡραίαν των προσπάθειαν.

Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ μὲ τὴν πρόσκλησιν τῶν 4 Στοῶν τῆς Βαλτιμόρης,

Τὴν ὁποίαν μοῦ ἀπηύθυναν ἐκ μέρους αὐτῶν ὁ Πρόεδρος κ. Ν. Μοδινὸς καὶ ὁ Γραμματεὺς κ. Παϊδούσης.

Ἠναγκάσθην νὰ παραιτηθῶ τοῦ σχεδίου ἑνὸς ταξειδίου ὡς τὴν Βαλτιμόρη

Πρᾶγμα ποῦ θὰ μοῦ παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπανίδω καὶ γνωρίσω τόσους καὶ τόσας εὐσυνειδήτους ἐργάτας τῆς Ὀργανώσεώς μας,

Ἡ ὁποία ἐκεῖ θεωρεῖ τιμήν της ὅτι ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ Μ. Κυβερνήτου κ. Ἠλ. Μαυρομιχάλη.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἀπεγοήτευσα καὶ τὰς λαμπρὰς Νεάνιδας τοῦ Newark, N. J.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΚΡΙΝΟΥΝ

ΤΗΣ κ. ΖΩΗΣ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

«Εἰς τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀγγέλων λαλῶ, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, κύμβαλον εἰμὶ ἀλαλάζον».

Συχνά, ὕστερα ἀπὸ τὶς ὁμιλίες τοῦ Συλλόγου Γονέων ποὺ γίνονται στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία, ἀρχίζει ἐλεύθερη συζήτησις μεταξὺ τοῦ ὁμιλητοῦ καὶ τῶν ἀκροατῶν. Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια σὲ μιὰ τέτοια ὥρα ἄναψε ἡ ἀκόλουθη συζήτησις: Πῶς τὰ παιδιὰ θὰ ἐπιθυμοῦν τοὺς γονεῖς τους. Μὲ πολλὴ ζωηρότητα ἔλεγαν τὶς γνῶμες τους οἱ νέοι καὶ νέες ποὺ παρευρίσκοντο, οἱ περισσότεροι φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριες ἀνωτέρων σχολῶν. Ζοῦσαν στὰ μικρά τους νειάτα καὶ διατηροῦσαν ζωηρὲς ἀκόμα τὶς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. Ἀγάπη βαθειὰ κι' ἀφιλοκερδῆ ἦτο τὸ πρῶτο ποὺ ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς. Οἱ γονεῖς ποὺ παρηκολούθουν τὴν ὁμιλίαν αὐτὴ θύμωσαν τότε. Διαμαρτυρίες ἀκούστηκαν ἀπὸ παντοῦ. Οἱ ζωηρότεροι σηκώθηκαν. «Νομίζετε λοιπὸν πῶς οἱ γονεῖς δὲν ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους; Τ' ἀγαποῦν καὶ ὑπερβολικὰ μάλιστα. Δὲν τοὺς ὑστεροῦν τίποτε. Θυσιάζονται γι' αὐτά!»

Ὁ ὁμιλητὴς ἤξερε μ' ἠρεμία νὰ διευθύνῃ τὴ συζήτησι.

—Συμφωνῶ, εἶπε, πὼς στὴν πρώτη ματιὰ ἔτσι φαίνεται. Πολλοὶ γονεῖς κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ τὰ παιδιά τους. Ἂς σκεφθοῦμε ὅμως βαθύτερα. Μήπως οἱ νεαροὶ ἔχουν δίκηο;»

Ἡ συζήτησις ἐξακολούθησε μ' ἔντασι πάντοτε, ἀλλὰ μὲ γαλήνη. Οἱ φοιτηταὶ διηγοῦντο ἱστορίες παρμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἄποψί τους, πὼς οἱ γονεῖς ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ περισσότερο γιὰ τὸν ἑαυτό τους παρὰ γι αὐτὰ τὰ ἴδια. Ἔλεγαν: Ὑπάρχουν πατέρες, ποὺ ἀγαποῦν τοὺς γυιούς, γιατὶ κολακεύουν τὴ φιλοδοξία τους. Τὰ ὄνειρά τους. Ἀλλοίμονο ὅμως ἂν ὁ γυιὸς ἀρνηθῇ νὰ σπουδάσῃ ὅ,τι αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν. Ἀμέσως τοῦ κλείνουν τὴν καρδιά τους. Ὑπάρχουν μητέρες πάλι ποὺ καμαρώνουν τὶς κόρες τους ἐπειδὴ εἶναι ὥμορφες: «Θὰ ἔχῃ καλὴ τύχη, θὰ ζήσῃ πλούσια», σκέπτονται. Ἀλλοίμονο ὅμως ἂν ἡ κόρη ἀκολουθήσῃ τὴν καρδιά της καὶ παντρευτῇ ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἱκανοποιῇ τὶς φιλοδοξίες τῆς μάννας της! «Προτιμῶ νὰ τὴν ἰδῶ πεθαμένη, παρὰ ἑνωμένη μὲ φτωχὸ ἄνθρωπο. Τῆς τὸ λέγω κάθε μέρα γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῇ ἀπὸ ἔρωτα!» Ἕνας μαθητὴς 12 χρονῶν ἀρρώστησε ἀπὸ τύφο καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ δώσῃ ἐξετάσεις μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιά.

—Τὸ καλοκαῖρι θὰ μελετήσῃ γιὰ νὰ μὴ μείνῃ στὴν ἴδια τάξι, ἔλεγε ἡ γιαγιά.

—Μὰ δὲν εἶναι ἀκόμη ἀδύνατος;

—Εἶναι καὶ πολύ. Ὁ τύφος τοῦ ἄφησε ἀδυναμία στὴν καρδιά. Μὰ τί νὰ γίνῃ! Δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ χρόνο του!

Τὰ παιδιὰ ἐξακολουθοῦσαν μὲ ζωηρότητα ν' ἀραδειάζουν ζωντανὰ παραδείγματα. Ὅλα παρμένα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Οἱ ὥριμοι ἀκροαταί, οἱ γονεῖς, παῦσαν νὰ διαμαρτύρωνται. Ἄκουαν τώρα μὲ προσοχή. Σχεδὸν μὲ σεβασμό. Πολλοὶ σκύβαν τὸ κεφάλι σὰ νὰ ἔνοιωθαν τὸν ἑαυτό τους ἔνοχο. Ἡ στάσις τους ἔδειχνε πῶς καταλάβαιναν τώρα τὰ λόγια τῶν νέων καὶ πὼς τοὺς δικαίωναν. Ἀλήθεια, ἦτο ἡ ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιὰ τους ἀφιλοκερδής; Ἀγάπη γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν τους μονάχα; Ὁ ἐγωϊσμός, οἱ φιλοδοξίες μήπως τὴν ἐθόλωναν;...

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Μὴ μεταβᾶσα εἰς τὴν ἑορτήν των;

Ἓν καὶ μόνον ἤδη εὔχομαι ὅπως ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ μὲ διαδεχθῇ, ἀπολαμβάνει περισσοτέρας ὑγείας καὶ εἶναι ἀπηλλαγμένη ὅπως δήποτε καὶ ἀπὸ οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις

Ποῦ καθηλώνουν μιὰ μητέρα στὸ σπίτι χάριν τῶν παιδιῶν της.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ ταχυδρομεῖον μοῦ φέρνει

Μίαν πρόσκλησιν ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Ἀργὼ» τοῦ Cambridge, Mass. διὰ τὴν χοροεσπερίδα των τῆς 7ης Ἀπριλίου.

Βεβαίως τὸ Cambridge δὲν ἀπέχει πολὺ καὶ τὸ ταξεῖδι ὡς ἐκεῖ εἶναι εὐκολώτερον.

Ἐν τούτοις δὲν εἶμαι βεβαία ἂν θὰ τὸ κατορθώσω.

Δὲν εἶναι ἄλλως τε πολὺς καιρὸς ὅπου μετέβην ἐκεῖ διὰ τὴν ἑβδόμην ἐπέτειον τῆς Στοᾶς των.

Ἡ ἑορτὴ των διεξήχθη μὲ τάξιν, τὸ δὲ πρόγραμμα ποῦ παρουσίασαν αἱ ἀδελφαὶ ἦτο ὡραιότατον. Γλυκίσματα καὶ ἀναψυκτικὰ προσεφέρθησαν μετὰ τοὺς καθιερωμένους λόγους,

Δεῖπνον παρετέθη εἰς τοὺς προσκεκλημένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίναμεν καὶ τὸν Μ. Κυβερνήτην κ. Κ. Παπαφωτίου,

Ἐπηκολούθησε χορὸς μὲ τὴν ὀρχήστραν τοῦ Ἐφήβου κ. Γεωργακοπούλου, υἱοῦ τοῦ ἄρχοντος τῆς Στοᾶς «Πλούταρχος».

Ἡ ὀρχήστρα αὐτὴ τέρπει ἑκάστην Κυριακὴν τοὺς ὁμογενεῖς μας κατὰ τὰς 2 μ. μ., ἐκπεμπομένη ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν WORL—920 kc.

Εὐχαριστοῦσα τὴν Γραμματέα τῆς Στοᾶς Δίδα Νίναν Ἀγριτέλλη διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν, ὑπόσχομαι νὰ κάμω τὸ δυνατὸν διὰ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν χορόν των.

Μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι ἐπανεῖδον τὴν γκαπικὴν οἰκογένειαν τοῦ Haverhill, Mass., κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ἄρχοντος κ. Ν. Μπούκη,

Ὁ ὁποῖος πάντοτε ὡς Πρόεδρος τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς G. A. P. A.

Διοργανώνει τακτικώτατα διαλέξεις μὲ διαφόρους ἐγνωσμένης ἀξίας ὁμιλητάς.

Συνιστῶμεν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐξωτικοῦ αὐτοῦ μέτρου εἰς ὅλα τὰ Τμήματα.

Τοιαῦται προσπάθειαι τιμοῦν καὶ ἐκείνους ποῦ ἀναλαμβάνουν αὐτὴν τὴν πρωτοβουλίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀργάνωσιν ἐν γένει,

Συγχρόνως δὲ δίδεται εἰς τὰ μέλη ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν κοινὸν ἡ εὐκαιρία ν' ἀκούσουν κάτι ὠφέλιμο καὶ εὐχάριστο.

Καὶ ἔχομεν τόσην ἀνάγκην καὶ τῶν δύο ὑπὸ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας εὑρισκόμεθα οἱ Ξενητεμμένοι.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἕνεκεν ἀσθενείας τῆς συντάκτιδος τῆς σελίδος ταύτης, ἡ δημοσίευσις τοῦ Βίου καὶ τῶν Ἠθικῶν Ἀγώνων τῆς Μαντὼς Μαυρογένους, περὶ ἧς ἀνηγγείλαμεν εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Μαρτίου, ἀναβάλλεται.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛΙΔΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

PITTSBURGH, PA.

'Η ἐν τῇ πόλει μας ἑδρεύουσα Γυναικεία Στοὰ «Δάφνη» ἐκδηλώνουσα τὸ αἴσθημα τῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας καὶ ἐκτιμήσεως καὶ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅλαι καὶ ὅλοι οἱ ἐπιμελούμενοι τὰ ἰδεώδη τῆς 'Οργανώσεώς μας ἀποτελοῦν τὴν ἱερὰν καὶ ἐθνικὴν οἰκογένειαν τῆς Γκάπα, προσεκάλεσεν εἰς οἰκογενειακὸν δεῖπνον καὶ κοινὴν διασκέδασιν, τὰ μέλη τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς «Σωκράτης» καὶ τῆς Στοᾶς Νεαρῶν 'Ελληνίδων «'Ηλέκτρα».

Παρετέθη πλούσιον δεῖπνον μὲ 'Ελληνικὰ ἐδέσματα παρασκευασθέντα ὑπὸ τῶν 'Εστιάδων εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κοινοτικοῦ μας κτιρίου. Συμποσιάρχης τοῦ δείπνου ἦτο ἡ ἑλλόγιμος πρώην 'Ιέρεια τῆς Στοᾶς μας κ. Μ. 'Ηλιάδου, ἥτις παρουσίασε κατὰ σειρὰν τοὺς ἑξῆς ὁμιλητάς: τὸν Μ. Γραμματέα τῆς 'Οργανώσεως κ. 'Αντώνιον Μαρούλην, τὸν Ἄρχοντα τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς κ. Χρ. Νικολόπουλον, τὸν τέως Μ. Γραμματέα 'Αθανάσιον Μάσχαν, τὸν τέως Ἄρχοντα τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς 'Ιωάννην Σόφην, τὸν ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς 'Οργανώσεως κ. Ζανικόπουλον καὶ τὸν ἀκραιφνῆ Γκάπαν κ. Κώσταν 'Αντωνόπουλον. Ἅπαντες ὡμίλησαν διὰ βραχέων καὶ ἐξῆραν τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῆς Γυναικείας καὶ 'Ανδρικῆς Στοᾶς.

'Επηκολούθησε χορὸς καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα αὐτοῦ 'Εστιάδες καὶ ἀδελφοὶ ἐτραγούδησαν ὡραῖα ἄσματα 'Ελληνικὰ συνοδευούσης εἰς τὸ πιάνο τῆς κ. Ν. Νικολάου. 'Ιδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν τὰ τραγούδια τοῦ κ. Δημ. Γενναῖ, ὅστις διακρίνεται διὰ τὴν καλλιφωνίαν του καὶ τοῦ διδασκάλου καὶ ἱεροψάλτου μας, Γραμματέως τῆς Στοᾶς «Σωκράτης» καλλιτέχνου τῆς μουσικῆς κ. Γ. Σιδηρουργοῦ. Εἶναι παράτολμον νὰ συγχαρῶμεν τὰς 'Εστιάδας, αἵτινες προσέφερον ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐπιτυχίαν τοῦ δείπνου, διότι ὅλαι ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ εἰργάσθησαν μὲ ἐνθουσιασμόν. 'Αναφέρομεν μόνον ὅτι ἡ 'Ιέρεια τῆς Στοᾶς ἦτις ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὡραίας ταύτης οἰκογενειακῆς ἑορτῆς εἶναι ἡ κ. 'Ελένη Μάσχα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

CHARLESTON, S. C.

25 Φεβρουαρίου 1937.

Σήμερον ἦλθε τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπας» τοῦ Φεβρουαρίου καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσα σχεδὸν ὅλον τὸ περιεχόμενόν του, τὸ ὁποῖον σὰν ἕνα καλομαγειρεμένο φαγητὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ περιμένῃ, ἐνεθυμήθην τὴν ὑπόσχεσίν μου νὰ σᾶς γράψω διὰ τὸ «Βῆμα», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον λόγῳ διαφόρων ἀσχολιῶν δὲν κατώρθωσα, γι' αὐτὸ θὰ γράψω ὅλα τὰ ζητήματα συγχρόνως καὶ καταχωρίσετε εἰς τὸ «Βῆμα» ὅ,τι ἐγκρίνετε.

'Η Στοά μας ἀπὸ χθὲς εὑρίσκεται εἰς χεῖρας νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἐξελέγη τὸν 'Ιανουάριον, ἀποτελούμενον ὡς ἑξῆς: Μάρτζη Σταματελάτου 'Ιέρεια, Αἰκατερίνη Τζάκη Βοηθὸς 'Ιέρεια, Εὐτυχία 'Αποστολάτου Γραμματεὺς (ἰσοβία κατὰ τὰ φαινόμενα), 'Ολυμπία Λέμη Ταμίας, 'Ελένη Λεβέντη Σύμβουλος καὶ 'Ελεονόμος, 'Ελένη Ρούσου Σύμβουλος-Τελετάρχης, Εὐαγγελία Χριστοδούλου Σύμβουλος-Ἱεροφύλαξ, Δήμητρα 'Ελευθερίου Σύμβουλος, Μαρία Μισογιάννη Σύμβουλος, Κοῦλα Λεμπέση Ἱεροφάντης, Μαρίτσα Βαρβαλίδου 'Αγγελιαφόρος. 'Εξελεγκτικὴ 'Επιτροπή: Χρυσάνθη Μανωλάτου, Δήμητρα Λεβεντέλη 'Ολυμπία Λέμη. 'Επιτροπὴ 'Ασθενῶν: 'Ελένη Λεβέντη, 'Ελένη Ρούσου, Εὐαγγελία Χριστοδούλου.

'Ετελείωσεν ὑπὸ τῆς Στοᾶς μας ὁ ἐλαιοχρωματισμὸς τῆς ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ἐστοίχισε $325, ποσὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον διὰ τὸ πτωχὸν ταμεῖον μας. Βλέπομεν ὅμως τὴν 'Εκκλησίαν μας καὶ λάμπει καὶ εὐχαριστούμεθα τόσο ποῦ καὶ ὁπλάδια νὰ ἐστοίχιζε θὰ εἴχαμε τὴν εὐχαρίστησι νὰ ἐργασθοῦμε νὰ τὰ συναθροίσωμεν.

Αἱ Νεαραὶ 'Ελληνίδες τῆς Στοᾶς «Εἰρήνη» ἠγόρασαν καὶ ἐδώρησαν εἰς τὴν 'Εκκλησίαν 20 καθίσματα.

Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων ἡ 'Οργάνωσίς μας ἔχασεν ἕνα ἐπίλεκτον μέλος της, τὸν Γεώργιον Ποταμιάνον, προσβληθέντα ἐκ πνευμονίας καὶ παρ' ὅλας τὰς περιποιήσεις τῆς συζύγου, ἰατρῶν καὶ νοσοκόμων, ἀπεβίωσεν ἐντὸς πέντε ἡμερῶν. Σύσσωμος ἡ παροικία μας καὶ ἡ ὀργάνωσίς μας παρηκολούθησε τὴν ἐκφορὰν καὶ πλῆθος στέφανοι καὶ ἀνθοδέσμαι κατετέθησαν μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ στέφανος τῶν Στοῶν τῆς Γκάπας.

Τὴν Κυριακὴν ἀναμένεται εἰς τὴν παροικίαν μας ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολείων καὶ Μέγας 'Αγορητὴς τῆς 'Οργανώσεώς μας κ. 'Ηρ. Παπαμανώλης ὅστις θὰ ὁμιλήσῃ ἀπ' ἐκκλησίας καὶ τὴν Δευτέραν τὸ βράδυ θὰ συνεδριάσωσιν αἱ Στοαί μας εἰς τὸ Κολόμπος Χώλλ ὅπου θὰ μᾶς ὁμιλήσῃ. 'Αληθῶς μᾶς χρειάζεται αὐτὸ τὸ τονωνικό.....

Στοὰ Νεανίδων.

Ε. ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΥ, Γραμμ.

TARPON SPRINGS, FLA.

'Ως ἀνεκοινώθη εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπας» τοῦ Μαρτίου, τὸν παρελθόντα μῆνα ἱδρύθη ἐν τῇ πόλει μας Γυναικεία Στοὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Δωδεκάνησος». 'Η ἐγκατάστασις τῆς Στοᾶς ἐγένετο ἐν πάσει μεγαλοπρεπείᾳ ὑπὸ τοῦ ἀδ. Βασ. Πάττερσον, Μ. Κυβερνήτου τῆς Νέας 'Αγγλίας, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ ἀδ. Γ. 'Αναστασίου. 'Αξιωματοῦχοι δὲ ἐξελέγησαν αἱ ἑξῆς: 'Αθηνᾶ Ν. Μαρμέλη, 'Ιέρεια, Σταματία Γ. Μαύρου, Βοηθὸς 'Ιέρεια, Μαρία Γιαννεσκῆ, Γραμματεύς, Σταματία Κουκουλάκη, Ταμίας. Σύμβουλοι: Παρασκευὴ Χρήστου, Ἄννα Κώτη, Μαρίτσα Λεοντάκου καὶ Φανὴ Λεωνῆ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

SAVANNAH, GA.

'Εορτασμὸς ἐπετείου ἱδρύσεως Στοᾶς μας.

'Η Στοὰ «'Αθηναῖδες» 'Αριθ. 39 τῶν Νεαρῶν 'Ελληνίδων εἰς Savannah, Ga. ἑώρτασε μεγαλοπρεπῶς τὴν πρώτην ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεώς της τὴν 2αν Μαρτίου. Χάρις εἰς τὴν διωρισθεῖσαν 'Επιτροπὴν Διασκεδάσεων, ἀποτελουμένην ἀπὸ τὴν Μητέρα Σύμβουλον κ. Αἰκατερίνην Ν. Μπούγγα, τὴν Πρόεδρον τῆς Στοᾶς Μαρίαν Μαστρογιαννοπούλου, τὴν 'Αντιπρόεδρον Εὐτυχίαν Δενδρινοῦ, τὴν Γραμματέα Χρυσάνθην Τσιμπούκα καὶ τὴν Μαρίαν Φεσοπούλου, ἡ ἑορτὴ εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Τὸ πρόγραμμα εἶχε καταρτισθῇ παρὰ τῆς εὐφυοῦς Γραμματέως Χρυσ. Τσιμπούκα, ἥτις ἦτο καὶ ἡ εἰσηγήτρια τῆς ἑορτῆς. Πρῶτον ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὴν Πρόεδρον τῆς Στοᾶς «'Αθηναῖδες», ἡ ὁποία εὐγλώττως ὡμίλησεν εἰς τὴν 'Ελληνικήν. Μετὰ τὴν Πρόεδρον ὡμίλησαν ὁ κ. Κ. Παπαδάκης, Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «Νέστωρ» καὶ ὁ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Ν. Τσιμπούκας, ὅστις διὰ τῶν ἐνθαρρυντικῶν του λόγων κατενεθουσίασε τοὺς παρευρεθέντας καὶ ἰδιαιτέρως τὰς νεαρὰς 'Ελληνίδας.

'Απενεμήθησαν βραβεῖα εἰς τὴν ἀδ. Μαρίαν Εὐδαίμων καὶ Μαρίαν Φεσοπούλου, αἵτινες ἐκέρδισαν τὸν διαγωνισμὸν τὸν ὁποῖον εἶχε προτείνει ὁ κ. Παπαδάκης, ὅπως αἱ Νεαραὶ 'Ελληνίδες γράψουν εἰς τὴν 'Ελληνικὴν περὶ τῆς ἰδεολογίας τῆς 'Οργανώσεώς μας. Δῶρον ἀναμνήσεως ἐδόθη εἰς τὴν ἀδ. 'Ελεονόραν Μορίκη, ἥτις ἀναχωρεῖ δι' 'Ελλάδα.

'Η Μανδολινάτα τῆς παροικίας μας «'Απόλλων» προηγήθη τῆς ἑορτῆς ἀνακρούσασα τοὺς ἐθνικοὺς ὕμνους καὶ τὸ ἐμβατήριον τῆς Γκάπα. Διευθυνομένη ὑπὸ τῆς Δίδος Χαρίκλειας Δόγγα ἔπαιξεν ἐπίσης ἀργότερον ἀρκετὰ 'Ελληνικὰ τεμάχια καὶ ἐχόρευσαν ὅλοι. Αἱ δὲ Νεαραὶ 'Ελληνίδες ἐχόρευσαν μὲ ἐξαιρετικὴν χάριν τοὺς ἀρεστοὺς 'Ελληνικοὺς χορούς.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Young People's Page

ΕΦΗΒΟΙ ΣΤΟΑΣ «ΣΩΚΡΑΤΗΣ», SPRINGFIELD, MASS.

Πρώτη Σειρά, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά:—Εὐάγγελος Τάμπασης Σύμβουλος, Παρασκευᾶς Καρελᾶς Γραμματεύς, Τάσος 'Ηλιόπουλος Πρόεδρος, Δημήτριος 'Αθανασόπουλος 'Αντιπρόεδρος, Σπῦρος 'Ανδρικόπουλος Ταμίας.—Δευτέρα Σειρά, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά:—Βασίλειος Πέτρου Ἔφορος, Νικόλαος Πέτρου 'Επιτελάρχης, Γεώργιος Μπρέγανης Σύμβουλος, 'Ηλίας Φράγκος Σύμβουλος, Παναγιώτης Παπαδόπουλος Σύμβουλος καὶ Δημήτριος Δημητρακόπουλος Ἔφορος.

Modern Argonauts

We note that the latest addition to the Young Peoples' Organization, the Junior Lodge in McKeesport, Pa., has been named "Jason" in honor of the old time hero who sailed out boldly in search of the famous "Golden Fleece." The members of this new Lodge like all Juniors and Juniorettes hope to reach certain objectives, their own "Golden Fleeces." But "Golden Fleeces" aren't hung within convenient reach upon every oak tree; they have to be won thru great effort and perseverance. What good will it do if we set sail on our quest in high style and with great enthusiasm, if we forget our objective presently and wander off our course?

This is a question to challenge all our Lodges. Are we mindful of the main points in our G.A.P.A. program, steering our "Argos" straight, laying our plans with care and executing them whole-heartedly and efficiently?

On March 14th, the progressive Juniorettes of Newark, N.J., sponsored a masquerade dance with an interesting and varied program of entertainment scheduled. We have not yet heard from "Avra" Lodge about the outcome of the dance, but knowing the sincere way in which they go about their numerous activities, we are quite sure the dance was a great success.

We're waiting for further news from the Juniors' Lodge in Newark, too, to find out how their basketball season is coming along.

The Juniorettes Lodge «Εὐτυχία» of Dayton has elected the following officers for 1937:

Eudocia Eustathiou, President; Pota Davelis, Vice-Pres.; Antonia Stamaty, Sec'y; Anna Semopoulos, Ass't Sec'y; Sultana Eustathiou, Treas.; Members of Council: Chrysoula Apostolou, Helen Spyridonos, Evangeline Vasiliou, Venetia Tzivelis, Photine Demou.

The Springfield, Mass., Juniors are heard from again and this time we are given the opportunity to see some of these active boys as they have sent a photograph of their officers for this year. The article of Nicholas Petrou which unfortunately came just a little too late for the 25th of March issue, is so interesting and so well-written that we are publishing it below. He has done a nice piece of work and we hope to hear from him again.

---

9 Μαρτίου 1937.

'Αγαπητὲ 'Αδελφὲ Συντάκτα,

'Επειδὴ ἀκούομεν μόνον διὰ τὰ περὶ τῆς 'Αρχαίας 'Ελλάδος μεγαλεῖα, ἡ Νέα Γενεὰ ἀπέκτησε τὴν συνήθειαν νὰ λησμονῇ ὅτι ὑπάρχει καὶ χωριστὸν μεγαλεῖον, τὸ τῆς Νέας 'Ελλάδος.

'Επιτρέψατέ μοι ὅπως περιγράψω ἐνταῦθα τὰς πράξεις καὶ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ μεγάλου 'Αμερικανοῦ φιλέλληνος Daniel Webster ἐπὶ τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως. Τυγχάνει δὲ νὰ ὀνομάζεται ἡ 'Ανδρικὴ Στοὰ τῆς πόλεώς μας "Daniel Webster".

'Η 'Ελλὰς ἔχασεν ἕνα ἐκ τῶν μεγαλειτέρων φιλελλήνων ὅταν ὁ Daniel Webster ἀπέθανε τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς 24ης 'Οκτωβρίου 1852.

Ὅταν εὑρήκε δυσκολίαν εἰς τὴν ρητορικήν του εἰς τὸ γυμνάσιον, εἶπεν: «Αχ! καὶ νὰ εἶχα ἐπιδιώξει τὴν ἐκμάθησιν τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης! Θὰ ἠμποροῦσα τώρα νὰ ἀναγινώσκω καὶ ἐννοῶ τὸν Δημοσθένην εἰς τὴν γλυκείαν του γλῶσσαν».

Εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Dartmouth ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης μὲ ζέσιν.

Μετὰ ὀκταετῆ ἀποχώρησιν ὁ Webster ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Βουλήν, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1823. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἦτο ὁ φιλέλλην Clay. Καίτοι ὁ Clay καὶ Webster εἶχον κοινὸν πόθον τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ 'Ελληνισμοῦ, στενοὶ φίλοι δὲν ἦσαν.

'Ο Webster δὲν ἐδείκνυε τόσον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πλησιάζουσαν Προεδρικὴν ἐκλογὴν ὅσον δι' ἄλλην τινὰ ὑπόθεσιν ἥτις ἐβασάνιζεν τοῦ νοός του, τὸν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον διεξήγα-

(Συνέχεια εἰς τὴν 12ην Σελίδα)

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
GEORGE C. MANTZOROS

«Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς τὴν Νέαν Γενεάν του καὶ δι' αὐτῆς ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασίαν του».

('Εξ ἀριστοτεχνικοῦ λόγου τοῦ Σεβασμωτάτου κ. κ. 'Αθηναγόρα).

The Juniors and the Ninth National Convention

In last month's issue of the Tribune I spoke of the ambitions entertained by the Juniors of Thermopylae Lodge No. 49 of San Antonio, Texas, with regard to the Ninth National Convention. It so happens that in this short communication of mine, I am again obliged to direct your attention to the doings in Texas.

This State, it seems to me, has become of late the center of vigorous activity among the members of our Junior Order. The Juniors of Houston, not wishing to be outdone by their Brothers of San Antonio, organized a band with the purpose of taking part in the Convention of Baltimore. This is good news not only to the Convention Committee, but to the whole membership of our Organization. It will be received, I am sure, as a sign of the dawn of a new era for the Organization, and as the best proof of the love and regard which the Juniors have for her principles and ideals.

We see clearly now that the younger generation is determined, not only to work for the continuation of the activity of our Organization, but also to increase the sphere of its beneficient influence.

G.A.P.A. is not destined to disappear with the passing of its founders. The new and vigorous blood that is being continually transfused into its body through the medium of the Junior Order, will preserve it strong and vigorous for many a generation to come.

But let us return to the Juniors of Houston. They organized a band with the determination to take part in the convention. They know that in order to see their hopes fulfilled, they will have to work hard. Long hours of study, of constant concentration and unceasing work await them. But they also know that their efforts will be richly rewarded. Theirs will be a long trip which will enable them to see many interesting parts of this great country of our adoption.

They will see Washington with her magnificent public buildings, the beautiful parks and impressive monuments. They will thrill at the sight of the Capitol and the White House. And they will delight in, and at the same time enrich their knowledge, by visiting the Smithsonian Institute.

And, last but not least, they will meet many Juniors from other parts of the United States and discuss with them their problems.

I congratulate them, and the sponsoring Lodge, Marcos Botsaris No. 81, and wish them all the success in the world.

Dr. V. ASTERIADIS
Chairman, National Convention Committee.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 11ης Σελίδος)

γον οἱ Ἕλληνες κατὰ τῶν Τούρκων τυράννων των. Μετὰ προσεκτικὴν μελέτην τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀπόψεων τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως, ὁ Webster ἐφαίνετο εὐχαριστημένος ὅτι οἱ Ἕλληνες κατεῖχον τὴν ἀναγκαίαν σταθερότητα χαρακτῆρος, ἥτις θὰ τοὺς ὡδήγῃ ἀσφαλῶς εἰς ἐπιτυχὲς πέρας τοῦ ἀγῶνος.

"Οχι μόνον ἠσθάνετο θερμὴν συμπάθειαν πρὸς τὸν 'Ελληνικὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ ἀνησύχει διὰ τὴν γενικὴν ἀδιαφορίαν τῶν Κυβερνήσεων τῆς Εὐρώπης, θεωρῶν αὐτὴν μέγαν κίνδυνον διὰ τὴν 'Ελληνικὴν 'Ελευθερίαν.

'Απεφάσισε νὰ πράξῃ τι ὑπὲρ τῶν 'Ελλήνων κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς. Πρὶν ἀποφασίσῃ τί νὰ κάμῃ, ὁ Webster συνδιεσκέφθη μετὰ τοῦ King, Clay καὶ ἄλλων κυρίων, οἵτινες ἐνέκριναν τὴν πρότασίν του. 'Ο Πρόεδρος Monroe κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἀπρόθυμος νὰ συμφωνήσῃ μετ' αὐτῶν, διότι ἡτοιμάζετο νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν πρότασιν περὶ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Βορειο-'Αμερικανικῆς ἠπείρου. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐπηρέασε καθόλου τὸν Webster δηλώσαντος ὅτι «οἱ ἴδιοι δεσμοὶ οἵτινες μᾶς συνδέουν μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς μᾶς συνδέουν καὶ μὲ τοὺς Ἕλληνας τῆς Εὐρώπης». 'Αργότερον ὅμως ἐν τῷ ἐπισήμῳ διαγγέλματί του πρὸς τὸ Κογκρέσσον εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Ἐξ ὅσων ἔχομεν πληροφοριῶν περὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν γεγονότων ἐν 'Ελλάδι, ὑπάρχει δεδικαιολογημένη αἰτία νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ ἐχθροί των ἔχουν χάσῃ διὰ παντὸς πᾶσαν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν 'Ελλήνων καὶ ὅτι ἡ 'Ελλὰς θὰ γίνῃ ἀνεξάρτητος δύναμις. Ἡ ἐπιτυχία της εἶναι ἡ διακαὴς καὶ διάπυρος εὐχὴ ὅλων μας».

Τὴν 19ην 'Ιανουαρίου 1824 ὁ Webster προέτεινεν εἰς τὴν Βουλὴν «ὅπως γίνῃ πρόβλεψις διὰ νόμου πρὸς πληρωμὴν τῆς δαπάνης ἐν σχέσει πρὸς τὸν διορισμὸν ἀπεσταλμένου εἰς 'Ελλάδα, ὁπόταν ὁ Πρόεδρος ἤθελε θεωρήσῃ σκόπιμον τοιοῦτον διορισμόν.

Μέγα ἀκροατήριον τῆς καλλιτέρας τάξεως ἐσυναθροίσθη ὅπως ἀκούσῃ τὸν Webster. "Ολοι ἐπροσδόκουν ὅτι θὰ ἐκέρδιζε τὴν κοινὴν συμπάθειαν διὰ τὸν ἀγῶνα τῶν 'Ελλήνων διὰ τοῦ λαμπροῦ λόγου του. 'Ο Webster ἤρχισε νὰ διδάσκῃ τὸ ἀκροατήριόν του ἐπὶ τοῦ κακοῦ τῆς «'Αγίας Συμμαχίας», ἡ ὁποία ἐπίστευεν ὅτι ὅλαι αἱ Κυβερνήσεις, αἱ ἔχουσαι λαοὺς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν των εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχουν πᾶν ἔθνος καταφεῦγον εἰς ἐπανάστασιν. 'Επὶ τῶν σκέψεων τούτων, εἶπεν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποφανθῇ ἡ 'Αμερικανικὴ γνώμη. Κατόπιν ἀνέφερε τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς 'Ελλάδος, τὰ βάσανά της καὶ τὴν ἀπάθειαν τῶν γειτονικῶν Χριστιανικῶν ἐθνῶν καὶ προσέθεσεν ὅτι ἡ ἐπιψήφισις τῆς προτάσεώς του θὰ ἐβεβαίωνε τοὺς Ἕλληνας περὶ τῆς συμπαθείας τῶν 'Αμερικανῶν καὶ τοιουτοτρόπως θὰ τοὺς ἐνέπνεε μὲ νέαν σταθερότητα εἰς τὸν ἀγῶνά των.

«Δὲν δύναμαι νὰ εἰπω, κύριοι», κατέληξεν ὁ Webster, «ὅτι θὰ ἐπιτύχουν. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν "Υψιστον. 'Αλλά, δι' ἐμέ, ἐὰν ἤκουα αὔριον ὅτι ἀπέτυχαν καὶ ὅτι ἡ τελευταία φάλαγξ εἶχε καταστραφῇ ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ γιαταγανίου, θὰ εἶχον τὴν συνείδησιν ἀναπαυμένην, ὅτι σᾶς ἔχω ζητήσῃ ἐν ὀνόματι ἑπτὰ ἑκατομμυρίων ἐλευθέρων ἀνδρῶν ὅπως τοὺς στείλετε τοὐλάχιστον τὴν συμπάθειαν μιᾶς φιλικῆς φωνῆς».

Δυστυχῶς ὑπῆρχεν ἔντονος κομματικὴ ἔχθρα μεταξὺ τῶν 'Αντιπροσώπων καὶ ἡ πρότασις τοῦ Webster, μᾶλλον τοῦ "Federalist" Webster, κατεψηφίσθη.

'Αλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ Webster ἐπέτυχε, διότι ἡ προσοχὴ ὅλου τοῦ κόσμου ἐστράφη εἰς τὸ ἀδίκημα τῶν Δυνάμεων. 'Ο λόγος τοῦ Webster ἐπὶ τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν τύπον ὅλων σχεδὸν τῶν γλωσσῶν τῆς Εὐρώπης.

'Αναφορικῶς μὲ τὸν λόγον τοῦτον, ὁ Webster εἶπε: «Πιστεύω ὅτι ἀγαπῶ τὸ παιδί τοῦτο περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο τῆς οἰκογενείας».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΕΤΡΟΥ
"Εφηβος ἐκ Springfield, Mass.

BUFFALO, N. Y.

Κύριε Συντάκτα τῆς ἡμετέρας 'Εφημερίδος,

Παρακαλῶ ὅπως δημοσιεύσητε τὰ διεξαχθέντα κατὰ τὸ Installation τῆς ἡμετέρας Στοᾶς, εἰς τὸ Lafayette Hotel, τὴν Κυριακήν, 28ην παρ. Φεβρουαρίου. Πρῶτον ὁ Πρόεδρος τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης διέταξεν ὅπως ἐπισήμως παρουσιάσουν τὸν Κυβερνήτην τῆς 2ας Περιφερείας ἵνα ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του, ὅπου καὶ μᾶς κατενεθουσίασε μὲ τὰ ὡραῖά του λόγια. Κατόπιν ἐπισήμως παρουσίασε τὸν ῥήτορα ἰατρὸν 'Ιωάννην Γατσόπουλον ἐν Lowell, Mass., ὁ ὁποῖος ἐνεθουσίασε ὅλον τὸ πλῆθος. Μετὰ ταῦτα ὁ πρώην Πρόεδρος τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς μεθ' ὅλων τῶν ἀξιωματούχων παρέδωσαν τὰ καθήκοντά των εἰς τοὺς νεοεκλεγέντας ἀξιωματούχους, ἐπίσης εἰς τοὺς νέους καὶ νεάνιδας.

Αἱ ἑξῆς νεάνιδες ἐξελέγησαν: Πρόεδρος Εὐαγγελία Μοδέα, 'Αντιπρόεδρος 'Ελένη Ραπτάσιου, Γραμματεὺς Χριστοδούλα Χρυσοπούλου, Ταμίας Παγωνία 'Ανδρομιδᾶ. 'Επηκολούθησαν ὡραῖοι χοροὶ Εὐρωπαϊκοὶ καὶ 'Ελληνικοὶ μέχρι τῆς 2ας πρωϊνῆς ὥρας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Γ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Baltimore, Md.

Dear Editor:

Often I have wondered what will become of the Greek Youth in America, what will happen to the traditions of our forefathers and the Greek noble blood.

These questions are often asked. Will we be able to maintain the things they achieved and endeavor to progress further in their achievements? Are we weaklings? Should we allow our Hellenism to wander away from us? Although these questions often bewilder us, I assure you, there is one great achievement which the Greek population of America can be proud of, and that is the Greek American Progressive Association.

With the aid of a committee selected from the Senior G.A.P.A. Lodge Koraes, No. 14, the Sparta Chapter, No. 47, of the G.A.P.A. Juniors was organized in Baltimore. The President of the Senior Committee was Bro. D. Karavedas, and Bro. Theodore Papapavlos assisted him. The Committee was composed of Stelios Sfekas, Gus Mesologites, George Karangelen and Michael Patris.

This Committee worked hard and on November 26, 1935, invited the American boys of Greek extraction to be present at the first meeting. A group of 26 boys was present at this meeting and a committee from the Washington G.A.P.A. Juniors initiated these boys into the Order. Since the majority of the members were not acquainted with each other, it was decided to elect temporary officers. On December 11, 1935, the second meeting of the Chapter was held and at this meeting permanent officers were elected as follows: Michael Varipatis, President; Constantine Karavedas, Vice-President; Basil Kambouris, Secretary; John Padussis, Treasurer. Board of Directors: James Sfekas, James Stavropoulos, Franklin Karangelen, Gust Pappapavlos. Gust Kromedas.

The officers immediately took over their duties and conducted the meetings, which were spoken in our mother tongue, under the rules and regulations of the constitution of the G.A.P.A. Juniors.

The name "Sparta" was selected for the Lodge. The members of the Lodge were influenced by the fatherly advice of the Senior Committee and immediately set out to increase the membership to the present total of 56 members.

With the able help of the Senior Chapter "Koraes" a band of 25 pieces was organized from Junior members only. The band has progressed rapidly under the leadership of Professor Emilio C. Malimit and is looking forward to the coming convention. The band elected its officers as follows: James G. Christopoulos, President; John Karavedas, Vice-President; Pete Cardizes, Secretary; George Christofel. Sergeant-at-arms.

After the band was organized, the Junior Lodge decided to organize a patrol composed of 24 members, to buy suits for the patrol and band, and a banner for the Lodge. At this time it seemed impossible, as the Lodge was already struggling with its expenses, but with the hard work of all the members, our second annual dance was very successful thus enabling us to carry out our decision. At this point I wish to say that the Greek population of Baltimore admire the efforts and accomplishments of the Junior Lodge and endeavor to help us as much as possible.

On December 9, 1936, new officers of the chapter were elected. They are: Constantine Karavedas, President; Michael Varipatis, Vice-Pres.; George Poulos, Secretary; John Padussis, Treasurer. Board of Directors: Steve Roxanos, Theodore Padussis, John Karavedas, Gust Papapavlos, Pete Cardizes.

Although I have wandered away from the questions which I have mentioned above, I believe that I have pointed out to you that by being members of the G.A.P.A. Lodges. we, the younger generation, are maintaining the traditions of our forefathers and are endeavoring to progress further in their achievements. I believe it is said that a young mind has the power to scrutinize further into the field of progress. Therefore, since we have this power of mind, it is obvious that we cannot be weaklings; and as to my third question, the answer is given in the letters G.A.P.A. Without any doubt, all members of the G.A.P.A. Lodges know its main purpose — to maintain Hellenism.

With this purpose in mind, the Sparta Chapter, No. 47, gives its oath, once more, that it will remain loyal to the G.A.P.A.

Brotherly yours,
MICHAEL VARIPATIS, Pres.
SONS OF SPARTA
Chapter No. 47
G.A.P.A. JUNIORS

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 18. PITTSBURGH, PA. — MAY, 1937. VOL. II. NO. 6.

ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ, ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΟΑ ΚΑΙ ΣΤΟΑΙ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

Ὑπεδείχθησαν καὶ ἄλλοτε παρ' ἐμοῦ καὶ ἄλλων οἱ λόγοι οἱ ἐπιβάλλοντες τὴν ἀντιπροσωπείαν τῶν Στοῶν τῆς 'Οργανώσεώς μας εἰς τὰ ἐθνικά της συνέδρια.

Ἕνας ἄλλος σπουδαῖος λόγος ὅστις ἐπιβάλλει εἰς πᾶσαν Στοὰν τὴν ἀποστολὴν ἀντιπροσώπου εἰς τὰ ἐθνικά μας συνέδρια εἶναι ἡ ἀνάγκη ὅπως κατανοηθῇ παρ' ὅλων τὸ σύστημα ὅπερ διακυβερνᾷ τὴν 'Οργάνωσίν μας, καὶ ὅπως γείνῃ ἀντιληπτὸν ὅτι ἡ Μ. Στοὰ **δὲν εἶναι σῶμα δυνάμενον νὰ θεσπίσῃ νόμους καὶ δώσῃ διαταγὰς** πρὸς ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ εἶναι μόνον **ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία** εἰς τὴν ὁποίαν **ὑπευθύνως ἀνατίθεται** ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Στοῶν τῆς 'Οργανώσεως.

Δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς νὰ λάβω μίαν αἴτησιν ἢ διαμαρτυρίαν μιᾶς Στοᾶς ζητούσης ὅπως ἡ Μ. Στοὰ προβῇ εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἐνέργειαν, δώσῃ αὐτὴν ἢ τὴν ἄλλην συγκατάθεσιν, προβῇ εἰς αὐτὴν ἢ τὴν ἄλλην ἐπιχορήγησιν. Καὶ πάλιν ἀναφορὰς συμβουλίων καὶ μελῶν ζητούντων τὴν βοήθειαν ἢ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Μ. Στοᾶς εἰς ζητήματα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν **ὅτι ἡ Μ. Στοὰ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει νὰ ἐπέμβῃ.**

Ματαίως ἡ Μ. Γραμματεία καὶ οἱ Μ. 'Αξιωματοῦχοι ἀγωνίζονται νὰ πείσουν τοὺς ἐνδιαφερομένους **ὅτι ἡ Μ. Στοὰ δὲν εἶναι ἡ 'Υπερτάτη 'Εξουσία** καὶ ὅτι αὕτη κινεῖται καὶ δρᾷ ἐντὸς ὡρισμένου περιθωρίου καθοριζομένου **ὑπὸ τῶν Μεγάλων Συνεδρίων μας.** Εἰς μάτην ὑποδεικνύεται ὅτι κατ' οὐδένα λόγον ἡ Μ. Στοὰ δύναται νὰ δώσῃ ὁδηγίας ἢ ἀδείας ἀντιβαινούσας πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐθνικῶν Συνεδρίων.

Αἱ Στοαὶ—καὶ συμβαίνει τοῦτο πολλάκις, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν καθ' ὁλοκληρίαν, μὲ τὰς Στοὰς αἵτινες δὲν φροντίζουν νὰ ἀντιπροσωπεύωνται εἰς τὰ Συνέδρια— ἐπιμένουν εἰς τὴν ὑποβληθεῖσαν αἴτησιν ἢ τὴν ζητουμένην ἄδειαν καὶ δημιουργεῖται οὕτω ἀφορμὴ δυσαρεσκειῶν καὶ παραπόνων ἐναντίον τῆς Μ. Στοᾶς. 'Εὰν αἱ Στοαὶ αὗται ἀντεπροσωπεύοντο εἰς τὰ ἐθνικά μας Συνέδρια καὶ ὁ ἐκεῖ ἀντιπρόσωπός των εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπεξηγήσῃ τὸ ἄτοπον καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Μ. Στοὰ δὲν ἔχει ἢ δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ δικαιώματα μὴ ἐπιτρεπόμενα αὐτῇ ὑπὸ τῶν Μεγάλων Συνεδρίων, πολλαὶ προστριβαὶ μεταξὺ Μ. Στοᾶς καὶ Στοῶν ἢ Μ. Στοᾶς καὶ μελῶν δὲν θὰ ἐδημιουργοῦντο, ἡ κίνησις τῆς 'Οργανώσεως καὶ ἡ ὁρμή της πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐν πειθαρχίᾳ καὶ συντομίᾳ ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου θὰ ἐξησφαλίζετο. Πολλάκις ἡ Μ. Στοὰ ἀναγκάζεται νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν μέτρα καὶ νόμους ἀκόμη μὲ τοὺς ὁποίους πιθανῶς δὲν συμφωνεῖ, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσίς των ἔχει ἀνατεθῇ αὐτῇ ὑπὸ ἀποφάσεων συνεδρίων. **'Η πιστὴ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων τῶν συνεδρίων καὶ οὐχὶ ἡ εὐχὴ ἢ ἡ θέλησίς της καὶ τῶν Στοῶν εἶναι τὸ κύριον ἔργον τῆς Μ. Στοᾶς.**

Αἱ Στοαὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀντὶ νὰ δυσανασχετοῦν ἐναντίον τῆς Μ. Στοᾶς καὶ τῶν Μ. 'Αξιωματούχων της θὰ ἔχαιρον καὶ θὰ ἐπηύξανον τὴν ἐπ' αὐτὴν **πίστιν καὶ σεβασμόν των** βλέπουσαι ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ παρεκκλίνῃ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν ὁρίων τῶν τεθέντων ὑπὸ τῶν Μ. Συνεδρίων.

'Ο ἀντιπρόσωπος εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ τῆς Μ. Στοᾶς καὶ τῶν Στοῶν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ δεσμὸς οὗτος θραύεται ἢ δὲν ὑφίσταται διὰ τῆς μὴ ἀποστολῆς ἀντιπροσώπων εἰς τὰ συνέδρια αἱ ἐγκύκλιοι τῆς Μ. Στοᾶς θὰ παραβλέπωνται, αἱ ἀποφάσεις τῶν Συνεδρίων δὲν θὰ κατανοῶνται καὶ πολλαὶ αὐτῶν θὰ μένουν ἀνεκτέλεστοι, ἡ πρόοδος τῶν Στοῶν θὰ εὑρίσκῃ δυσκολίας, καὶ ἡ ἐν γένει λειτουργία τῶν νόμων καὶ τῶν κανονισμῶν θὰ εἶναι ἡράκλειον ἔργον τῆς Μ. Στοᾶς.

Μετ' εὐχαριστήσεως παρατηροῦμεν ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος γίνεται σκέψις καὶ ἐνέργεια καὶ λαμβάνεται ἰδιαιτέρα προσπάθεια ὅπως ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν περιφερειῶν καὶ τῶν τμημάτων εἶναι πλήρης.

Τὸ Συνέδριον ἐφέτος συνέρχεται εἰς λίαν κατάλληλον ἐποχὴν **ἐν Βαλτιμώρῃ** καὶ ἡ πόλις αὕτη εἶναι πλησίον τῶν πολιτειῶν καὶ περιφερειῶν ὅπου εἶναι αἱ περισσότεραι τῶν Στοῶν μας. 'Η ἀντιπροσωπεία τούτων εἶναι τούτου ἕνεκεν εὔκολος. 'Αλλὰ καὶ αἱ μακρυναὶ Στοαὶ δὲν πρέπει νὰ ὑστερήσουν. Μὲ τὴν ἔκπτωσιν τῶν μεταφορικῶν τιμῶν καὶ τὴν πληθώραν τῶν μεταφορικῶν μέσων ἡ δαπάνη δὲν θὰ εἶναι ὑπέρογκος, ὅπως εἰς προηγούμενα ἔτη. Δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ καλυφθῇ ὑπὸ δύο ἢ τριῶν Στοῶν, ὅπως ὑπεδείξαμεν εἰς τὰς Στοὰς τῆς Καλιφορνίας. 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀναλογοῦσα δαπάνη δὲν θὰ ὑπερβαίνῃ τὴν ὑπὸ τῶν Στοῶν τῆς δευτέρας καὶ τετάρτης περιφερείας καταβαλομένην καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπεφάσισαν ἤδη διὰ τὴν συμμετοχήν των, πλεῖσται δὲ προέβησαν ἤδη καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων των.

Ἕν ἄλλο ζήτημα ὅπερ καθιστᾷ ἐπιβλητικὴν τὴν παρουσίαν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν μακρυνῶν περιφερειῶν καὶ Στοῶν μας εἶναι ἡ ἐκλογὴ τῶν Μ. 'Αξιωματούχων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Μ. Κυβερνητῶν των, οἱ ὁποῖοι πολλάκις ἐκλέγονται ἐν τῇ ἀπουσίᾳ των καὶ χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε γνωστοὶ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Συνεδρίων μας! Εἶναι καιρὸς τὸ ἀδίκημα αὐτὸ διὰ τὴν 'Οργάνωσιν καὶ ἰδιαιτέρως τὰς μακρυνὰς περιφερείας της νὰ παύσῃ! Εἶναι καιρὸς ὡς Μ. Κυβερνῆται των νὰ ἐκλέγωνται ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἱκανότητα, τὴν θέλησιν καὶ τὰ μέσα νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεώς των. Τὰ προσόντα ταῦτα μόνον ἐν συνεδρίοις εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτιμήσουν οἱ ἀντιπρόσωποι.

'Η 'Οργάνωσίς μας πλέον δὲν εἶναι εἰς τὸ στάδιον τῆς δημιουργίας. 'Εξεδηλώθη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν εἰς τὸ ἄλλο καὶ πέραν ἀκόμη τῶν 'Αμερικανικῶν ἀκτῶν. Χρειάζεται τὴν συμβολὴν καὶ τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν Στοῶν της εἰς τὰ ἐθνικὰ συνέδρια **διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δύναμίν της πρὸς τοὺς ἔξω καὶ νὰ λάβῃ τὰς ἀρίστας τῶν ἀποφάσεων διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ πρόοδον τῆς ὁλομελείας καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς.**

Ζητεῖ ἐπιμόνως ὅπως πᾶσα Στοὰ ἀποστείλῃ τοὺς ἱκανοὺς ἀντιπροσώπους της. Εἶναι ὑπέρτατον καθῆκον καὶ ὑποχρέωσις ἑκάστης Στοᾶς καὶ ἑκάστου μέλους ὅπως μὴ ἴδῃ τὸ ὄνομά της νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸν τιμητικὸν κατάλογον ὅταν οὗτος κατὰ τὰ τέλη 'Ιουλίου θὰ ἐκφωνῆται ἐν Βαλτιμώρῃ καὶ ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ προσεχοῦς 'Εθνικοῦ μας Συνεδρίου θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον της. Ἔστω γενικὸν τὸ σύνθημα: «'Αντιπροσωπεία δι' ἑκάστην τῶν Στοῶν μας».

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ, Ὕπατος Ἄρχων.

"ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ"
ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΜΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμή έκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE GRAND LODGE
John Darlas ..... Grand Vice-Pres.
John Gekas ..... Grand Counsellor
Mrs. I. Kopadis .....Grand Counsellor of Ladies' Aux.
S. Staes ..... Juniors' Commissioner

GRAND GOVERNORS

Demos. Nicholson	Panag. Mountanos
James Katsaris	G. G. Economy
Elias Mavromichalis	Theo. Varvalides
Wm. Patterson	D. G. Voyadzis
Andrew Margarites	James Argyrakis

H. Pappamanolis ..... Grand Master
Dr. J. Gatsopoulos ..... Grand Orator
Dr. C. Theodore ..... Grand Orator

GRAND OVERSEERS

Chr. Frangoyiannis	Geo. Molones
A. D. Kochiovelos	K. Pappaphotiou

ASSISTANT GRAND GOVERNORS

Louis Ganiaris	Christ Tsaousis
George Mylonous	Harry Matias
Miltiades Karavites	John Peters
J. Pappaioannou	D. C. Coliopoulos

Em. Talamvekos

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ νοάφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II May, 1937. No. 6.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Σήμερα στὴν πατρίδα μας λάμπουνε τ' ἀκρογιάλια
Καὶ παίζουνε τὰ κύματα στὸν ἥλιο γαλανά,
Χρυσὲς λαμπάδες σ' ἀργυρᾶ, ἀνάβουν μανουάλια
Καὶ κολυμβοῦν στὰ χρώματα καὶ κάμποι καὶ βουνά.
Παντοῦ ἀκούεις ψαλμουδιὲς κ' εὐτυχισμένα γέλοια
Σκιρτοῦν στὴ Λαμπρηάτικη χαρὰ καὶ τὰ πουλιά,
Μοσχοβολοῦν τὰ λούλουδα, τὰ δάση καὶ τ' ἀμπέλια
Κι' ἀρχίζει νὰ φορτώνεται καρποὺς ἡ μυγδαλιά.
Στοὺς ὄρμους, στὰ πελάγη της, περνοῦν καὶ καθρεφτίζουν
Καράβια, τὰ πανάκια τους σὲ καθαρὰ νερά,
Κοπέλλες λιγερόκορμες τοὺς δρόμους της γεμίζουν
Καὶ ψάλλουν τῆς νεότητος τραγούδια φλαγερά.
Λόγια ἀγάπης ἄδολης μὲ γλύκα καὶ μὲ πάθος
Ποὺ φύλλο-φύλλο ἀνοίγουνε τῶν νέων τὶς καρδιές,
Καὶ ἔρχονται αὐθόρμητα ἀπ' τῆς ψυχῆς τὸ βάθος
Νὰ σμίξουν μὲ φιλήματα κι' ἀθῶες παιδιές.
Τοὺς ἀνθισμένους κήπους της χαϊδεύει τὸ ἀγέρι,
Κρίνα καὶ ρόδα ντύνονται στολὴ Πασχαλινὴ
Καὶ μόνον μάννες πῶχουνε παιδιὰ σὲ ξένα μέρη
Δὲν βάφουν τ' αὐγὰ κόκκινα καὶ δὲν σφάζουν τ' ἀρνί.
Χριστέ, ποὺ ἀναστήθηκες κι' ἀνάστησες τὸ πλῆθος
Τῶν γενεῶν ποὺ πέθαναν μ' ἐλπίδα μυστική,
Κάνε νὰ ἀποκυλισθῇ τῆς ξενητιᾶς ὁ λίθος,
Τοῦ χρόνου, νὰ πασχάσουμε στὴ γῆ τὴ πατρική.

Ε. Π.

ΤΟ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

Τὸ μέγα διὰ τὴν 'Οργάνωσιν γεγονός, τὸ ὁποῖον κατὰ διετίαν τακτικῶς ἐπαναλαμβάνεται, πλησιάζει, καὶ ἡ Βαλτιμώρη ἑτοιμάζεται νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς διαφόρους ὁμίλους τῶν Γκάπαν, οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς ἔλθουν ἀπὸ κάθε γωνίαν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ συνέδριον τῶν ἀντιπροσώπων ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν διὰ τὴν 'Οργάνωσίν μας, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς ἔχει δι' ἣν συνταγματικὸν κράτος, καθ' ὅσον ἐξ αὐτοῦ θὰ προέλθουν οἱ νόμοι καὶ αἱ διατάξεις πρὸς διακυβέρνησίν της κατὰ τὰ προσεχῆ δύο ἔτη. Εἶναι τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον θὰ διαχαράξῃ τὴν κατεύθυνσιν τὴν ὁποίαν ἡ 'Οργάνωσις θὰ ἀκολουθήσῃ. Θὰ καθορίσῃ τὴν στάσιν της ἀπέναντι τῶν ἐθνικῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζουν τὸν 'Ελληνισμὸν τῆς 'Αμερικῆς. Θὰ ἀναδείξῃ τέλος τοὺς ἀξιωματούχους εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐμπιστευθῇ τὴν διακυβέρνησίν της.

"Αν καὶ ἐξ ὅλων αὐτῶν γίνεται πλέον ἢ καταφανὴς ἡ σημασία τοῦ συνεδρίου διὰ τὴν 'Οργάνωσίν μας, ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι δὲν ἔχει καὶ καμμίαν ἄλλην. Τὸ συνέδριόν μας εἶναι κάτι περισσότερον ἀπὸ μίαν συγκέντρωσιν ἀντιπροσώπων τῆς 'Οργανώσεως. Εἶναι ἕνα εἶδος 'Ολυμπίας, ὅπου κατὰ διετίαν παρέχεται εἰς τὸν "Ελληνα τοῦ Τέξας ἡ εὐκαιρία ὅπως συναντηθῇ μὲ τὸν "Ελληνα τῆς Καλιφορνίας, καὶ εἰς τὸν "Ελληνα τῆς Μοντρεάλης μὲ τὸν "Ελληνα τῆς Νέας Υόρκης. Εἶναι ἕνα εἶδος συνδετικοῦ κρίκου μεταξὺ τῶν 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς, ὁ ὁποῖος σφυρηλατεῖται ἀσυναισθήτως ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς 'Οργανώσεώς μας. Αἱ φάλαγγες τῶν 'Εφήβων καὶ τῶν Νεανίδων, τὰς ὁποίας θὰ ἔχωμεν τὴν καλὴν τύχην νὰ καμαρώσωμεν κατὰ τὴν παρέλασιν, μᾶς δίδουν τὴν χρυσῆν ἐλπίδα, ὅτι ὁ πολύτιμος αὐτὸς κρίκος, διὰ τὸ προσεχὲς τοὐλάχιστον μέλλον, δὲν πρόκειται νὰ ἐξασθενήσῃ.

'Η ἐπιτροπὴ κάμνει πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατὸν διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ συνεδρίου, καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν διαμονὴν τῶν ἀντιπροσώπων καὶ ἐπισκεπτῶν, ὅσον τὸ δυνατὸν τερπνὴν καὶ ἄνετον. Τὸ συνέδριον θὰ στεγασθῇ εἰς τὸ γνωστὸν ξενοδοχεῖον τῆς πόλεώς μας Southern, ἡ κουζίνα τοῦ ὁποίου εἶναι περίφημος, τὸ δὲ Roof Garden του τὸ καλλίτερον κέντρον ἀναψυχῆς εἰς τὴν πόλιν μας. 'Εκτὸς τούτου, τὸ ἐν λόγῳ ξενοδοχεῖον, ἔχει ὡραῖα καὶ ἀναπαυτικὰ δωμάτια ὕπνου καὶ ὅλας τὰς εὐκολίας διὰ τὴν διεξαγωγὴν ἑνὸς μεγάλου συνεδρίου.

Τὸ πρόγραμμα θὰ καταρτισθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ συνδυάζῃ τὸ ὠφέλιμον μὲ τὸ τερπνόν. Οἱ ἀντιπρόσωποι θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν καὶ νὰ ἐργασθοῦν, ἐκτελοῦντες τὸ καθῆκόν των πρὸς τὴν 'Οργάνωσιν καὶ τὴν Στοὰν τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύουν, ἀλλὰ καὶ νὰ διασκεδάσουν. 'Η Βαλτιμώρη, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχει πολλὰ τὰ ἀξιοθέατα διὰ τὸν ἐπισκέπτην, δὲν ἀπέχει παρὰ 40 μόνον μίλια ἀπὸ τὸ Washington. "Ολοι ἐπομένως οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθουν εἰς τὸ συνέδριον, θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκευθοῦν καὶ τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ θαυμάσουν τὴν ὡραίαν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν δημοσίων κτιρίων της, παρόμοια τῶν ὁποίων καμμία ἄλλη πρωτεύουσα τοῦ κόσμου δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. 'Αλλὰ καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς Πολιτείας μας, ἡ 'Ανάπολις, μὲ τὴν περίφημον Ναυτικὴν 'Ακαδημίαν, δὲν ἀπέχει παρὰ 25 μόνον μίλια ἀπὸ τὴν Βαλτιμώρην. Δι' ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς ἐπομένως, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ ταξείδια, θέλουν νὰ γνωρίσουν καλλίτερα τὴν θετὴν πατρίδα μας, νὰ εὐρύνουν τὸν ὁρίζοντα τῶν γνώσεών των, καὶ πρὸ παντὸς νὰ περάσουν μίαν εὐχάριστον ἑβδομάδα, εἰς περιβάλλον ἐξαιρετικῶς φιλικόν, τὸ συνέδριον παρέχει μίαν μοναδικὴν εὐκαιρίαν.

Β. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

ΤΙ ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ; ΦΘΙΣΙΑΤΡΕΙΟΝ "Η ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ;

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ — ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ

'Υπὸ ΚΛΕΟΜ. Γ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ, 'Ιατροῦ

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ: Μεγάλη κίνησις, πολὺς θόρυβος, πυρετώδεις ἐνέργειαι γίγνονται, ὦ Κλεόβουλε, καὶ ἀκράτητος ἐνθουσιασμὸς ἐπικρατεῖ πρὸς ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν φθισιατρείου 'Ελληνικοῦ, ὡς καλεῖται, εἷς τινα πόλιν τῆς 'Αμερικῆς. Καὶ τοῦτο διότι ὁ 'Ελληνισμὸς τῆς χώρας ταύτης, συμπληρώσας πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλλείψεις, καὶ ἀποπερατώσας πάντα τὰ ἀναγκαιοῦντα εὐαγῆ ἱδρύματα ἀνὰ τὰς μεγαλουπόλεις τῆς 'Αμερικῆς, τρέπεται ἤδη ἀκάθεκτος εἰς τὴν οἰκοδόμησιν καὶ φθισιατρείου διὰ τὴν «'Ελληνοπρεπῆ» νοσηλείαν τῶν ὁμογενῶν φθισιώντων.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ: Εἰς τὴν οἰκοδόμησιν καὶ φθισιατρείου. Καὶ διὰ τὴν συντήρησίν του, ὦ Λυσίκρατες;

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ: Διὰ τὴν συντήρησιν, ὦ Κλεόβουλε, ἀρκοῦν αἱ γενναῖαι εἰσφοραὶ τῶν ὁμογενῶν, αἱ ἀφειδεῖς ἐπιχορηγήσεις τῶν ζαπλούτων ὁμοφύλων μας, αἱ ἐκ τῶν «χοροεσπερίδων» εἰσπράξεις, τὰ ἐκ τῶν «ἐξοχικῶν διασκεδάσεων» εἰσοδήματα, οἱ ἐκ τῶν «δίσκων» τῆς ἐκκλησίας ὑπολογισμοί, καὶ τόσαι ἄλλαι παραπλήσιοι πηγαὶ προσόδων τοῦ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμοῦ.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ: Εἶναι τῷ ὄντι ἀξιοθαύμαστος ἡ ἀπόφασις αὕτη τῶν ὁμογενῶν μας, ὦ Λυσίκρατες, καὶ πάνυ ἀξιέπαινος ἡ πρωτοβουλία τῆς Μεγάλης μας 'Οργανώσεως πρὸς ἵδρυσιν ἑνὸς τοιούτου 'Ασύλου διὰ τοὺς δυστήνους ὁμογενεῖς μας φυματιῶντας. Αἰσθητὴ καθίσταται ἡ ἔλλειψις ἑνὸς τοιούτου στεγάσματος διὰ τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης ὁμοεθνεῖς μας, καὶ ἐπιτακτικὴ ἡ ἄμεσος πλήρωσις μιᾶς τοιαύτης ἐλλείψεως. Καὶ οἱ φυματιῶντες θεραπευόμενοι εἰς «'Ελληνικὸν περιβάλλον», μὲ τὰ τέλεια μέσα τῆς ἐπιστήμης, ἄτινα θὰ παρέχῃ τὸ μοναδικὸν μας τοῦτο θεραπευτήριον, ἀναμφιβόλως θὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν διὰ τὸ μέγα τοῦτο φιλανθρωπικὸν ἔργον, καὶ οἱ ἐπιζήσαντες θὰ συντελοῦν εἰς τὴν διαιώνισιν τῆς φυλετικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως ἐνταῦθα.

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ: Καλῶς, ὦ Κλεόβουλε. 'Αλλὰ τί πρωτίστως ἀναγκαιοῖ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐν 'Αμερικῇ «νοσοῦντος» 'Ελληνισμοῦ; Φθισιατρεῖα ἢ 'Εκπαιδευτήρια καὶ 'Ορφανοτροφεῖα; Ποίων μεγίστην χρείαν ἔχει ὁ 'Ελληνισμὸς τῆς 'Αμερικῆς; Φθισιατρείων, ὧν βρίθει ἡ κραταιὰ καὶ πλουσία αὕτη 'Ομοσπονδία, τὰ μέσα τῶν ὁποίων, τὴν τελειότητα τῆς θεραπείας, τὸ ἐξαίρετον τῆς τοποθεγήν, ἡμεῖς οἱ σμικροὶ εἰς ἀριθμὸν καὶ δύναμιν, οὐχὶ δὲ εἰς αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν μεγαλείτεροι ἀπὸ τὴν κραταιὰν καὶ φιλάνθρωπον ταύτην Συμπολιτείαν, οὐδέποτε θὰ δυνηθῶμεν νὰ πλησιάσωμεν. 'Εκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἀτυχεῖς φυματιῶντες ὁμογενεῖς ἐνδιαφέρονται, ὦ Κλεόβουλε, εἶναι ἄκρα περιποίησις, τέλεια καὶ ἄφθονα μέσα θεραπείας, μᾶλλον παρὰ 'Ελληνικὸν περιβάλλον, ἀφ' οὗ πάντες τὴν 'Αγγλικὴν γνωρίζουσι, καὶ μετὰ τῶν 'Αμερικανῶν ἐπὶ μακρὸν συνεχρωτίσθησαν, ὥστε νὰ μὴ νοσταλγοῦν, οὐδὲ νὰ αἰσθάνωνται καὶ τόσον μίαν «ἔλλειψιν» 'Ελληνικοῦ θεραπευτηρίου.

Καθὼς νομίζω, ὦ Κλεόβουλε, ἐδόθη ἐσφαλμένη κατεύθυνσις τῆς προσοχῆς ἐκείνων, οἵτινες ἠγήθησαν ἑνὸς φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ. 'Η προσοχὴ ἔδει νὰ στραφῇ ἀλλαχοῦ. Ὡς 'Εθνικὸς σκοπός, εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τὰ 'Ελληνικὰ πρὸς σωτηρίαν τοῦ νοσοῦντος» νέου 'Ελληνισμοῦ, τῆς χανομένης νέας Γενεᾶς.

'Αλλά, τό γε μοι, ὦ Κλεόβουλε, ἡ προσοχὴ πάντων δέον νὰ στραφῇ πρωτίστως εἰς «'Ελληνικὰ 'Ορφανοτροφεῖα». Διότι ἐκεῖ θὰ διασπλάσεται τὸ μικρὸ ὀρφανὸ 'Ελληνόπουλο 'Ελληνοπρεπῶς, ἐκεῖ θὰ διδάσκηται τὰ 'Ελληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν, τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του, τὰς ὡραίας παραδόσεις του. "Ανευ τῶν 'Ελληνικῶν 'Ορφανοτροφείων χιλιάδες 'Ελληνοπαίδων θὰ ἀποβάλωσι τὴν 'Ελληνικότητά των, καὶ θὰ ἀπόλλυνται εἰς τὴν ἄβυσσον ἀλλοτρίου περιβάλλοντος. 'Εν ᾧ ἄνευ τῶν 'Ελληνικῶν Σανατορίων, οὐδεὶς ὁμογενὴς θὰ κινδυνεύσῃ νὰ χάσῃ τὴν 'Ελληνικότητά του, ἡ δὲ θεραπεία του θὰ συντελῆται τελειοτέρα καὶ θετικοτέρα εἰς τὰ 'Αμερικανικὰ Σανατόρια.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ: Σοφῶς, ὦ Λυσίκρατες. 'Αλλὰ πόσοι εἰσὶ φυματιῶντες ὁμογενεῖς ἐν 'Αμερικῇ, καὶ πόσα τὰ ὀρφανὰ 'Ελληνόπαιδα;

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ: Σπουδαῖον ἐρώτημα προβάλλεις ἐμοί, ὦ Κλεόβουλε. Καὶ λίαν οὐσιῶδες τοῦτο ἐστίν. 'Αλλ' ἐπὶ τούτου οὐ δύναμαι ἵν' ἀκριβῶς ἀπαντήσω σοι, ὦ Κλεόβουλε. Πάντως ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν 'Ελληνοπαίδων ὀρφανῶν κατὰ πολὺ ὑπερβάλλει τὸν τῶν 'Ελλήνων φυματιώντων, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ καμμία σύγκρισις.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ: Μὲ εὐρεῖαν περίνοιαν, καὶ βαθεῖαν κρίσιν ταῦτ' ἀνέλυσας, ὦ Λυσίκρατες. Κ' ἔγωγε ὁρῶ νῦν τίνος μᾶλλον ὁ 'Ελληνισμὸς χρείαν ἔχει ἐν 'Αμερικῇ. 'Ανακράξωμεν οὖν, γεγονυίᾳ τῇ φωνῇ: 'Ορφανοτροφεῖα, ὦ 'Ελληνισμέ, ἵδρυσον καὶ οὐχὶ Σανατόρια!

Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ Μ. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ κ. ΗΡ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗ

Συνεχίζει ὁ Μέγας Διδάσκαλος τῆς 'Οργανώσεως κ. Ἡρ. Παπαμανώλης τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴν περιοδείαν του ἀνὰ τὸ South καὶ μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως κηρύττει τὸ εὐαγγέλιον τῆς GAPA μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγλωττίαν, πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν. Αἱ ἐκθέσεις τῶν Στοῶν ἡμῶν ὁμιλοῦν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὰς διδασκαλίας καὶ τὰς διαλέξεις τοῦ κ. Παπαμανώλη. 'Ωμίλησε καὶ παρέστη εἰς Γκαπικὰς ἑορτὰς μέχρι τοῦδε ἐν Savanna, Ga., ἐγκαταστήσας καὶ τοὺς ἀξιωματούχους νεανίδων, Charleston, S. C., Tarpon Springs, Florida, ὅπου παρετέθη αὐτῷ καὶ τιμητικὸν δεῖπνον ἐκ μέρους τῶν ἐκεῖ Στοῶν μας, Birmingham, Ala., Mobile, Ala., καὶ Atlanta, Ga. "Ηναψεν ὁ φλογερὸς ρήτωρ παντοῦ τὸν Γκαπικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐσκόρπισε παντοῦ τὴν Γκαπικὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν.

W.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΙΛΗΜΜΕΝΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥ HER. CARRINGTON

ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει ἀρχήν, ἀπὸ ἄλλης δὲ ἀπόψεως δὲν ἔχει τοιαύτην. Ἑκάστη ἀτομικὴ ζωὴ φαινομενικῶς ἀρχίζει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συλλήψεώς της καὶ λήγει μὲ τὸν θάνατον. Καὶ ὅμως ἡ ζωὴ καθ' ἑκάστην ἐξικνεῖται πέραν τοῦ ἀχανοῦς παρελθόντος καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχομεν. Μόνον δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν περὶ τοῦ ἀπολύτου τέλους ὅλης τῆς ζωῆς μὲ τὸ τέλος τοῦ θανάτου τοῦ κόσμου ἢ τοῦ κατοικησίμου αὐτοῦ. Ἑκάστη ἀτομικὴ ζωὴ παύει μὲ τὸν θάνατον. Ἂν δὲ ἄλλη μορφὴ ζωῆς ὑπάρχῃ μετὰ θάνατον, τοῦτο δύναται νὰ ἀποδειχθῇ μόνον διὰ τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν. Καὶ οὕτω παραδόξως κατερχόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀπεράντως πεπερασμένη καὶ ἀπαύστως πεπαυμένη.

Ἂν ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς εἶναι μεγάλη, τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τοῦ προορισμοῦ της. Ποία εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ζωῆς; Διατί εὑρισκόμεθα ἐνταῦθα; Διατί ἔμψυχα ὄντα ὑφίστανται; Διατί τὸ Σύμπαν εὑρίσκεται ἐν ὑπάρξει; Διατί ὅλα ἐξεπήδησαν ἐκ τοῦ Μηδενός; Ταῦτα πάντα εἶναι ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἐλκύουσι τὴν προσοχὴν ὅλων τῶν διανοουμένων πνευμάτων καὶ εἶναι ὑποκείμενα πρὸς λύσιν.

Πολλαὶ ἀπαντήσεις εἰς τὸ παλαιὸν τοῦτο αἴνιγμα τοῦ κόσμου ἐδόθησαν, δύο τῶν ὁποίων ἀντιπροσωπεύουσιν ὅλως ἀντιθέτους ἀπόψεις. Αὗται δὲ εἶναι:

1ον) Η ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΥΛΛΗΨΙΣ.— Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἔννοιαν. Αὕτη εἶναι παράλογος, ἄλογος καὶ ἄσκοπος. Ἀπόλυτος ἐξόντωσις τῶν πάντων. Τελικὴ ἀποσύνθεσις εἰς τὴν νεκρὰν ὕλην καὶ τὴν τυφλὴν ἐνέργειαν.

2ον) Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΛΛΗΨΙΣ. —Πάντα ἐνέχουσι τὴν κεκρυμμένην καὶ ὡραίαν ἔννοιαν. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος καὶ θὰ ἀνέλθῃ εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀφοῦ προηγουμένως διέλθῃ τοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς Τείχους τοῦ Κλαυθμῶνος. Ὁ θεὸς εὑρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς διὰ τοὺς δικαίους, σατανικῶς δὲ διὰ τοὺς ἀδίκους.

Αἱ ἀπόλυτοι αὗται ἀπόψεις —ἀντιτιθέμεναι καθ' ὅλα πρὸς ἀλλήλας— πιθανῶς ἀμφότεραι εὑρίσκονται ἔξω τῆς ἀληθείας. Λογικωτέρα ὅμως ἑρμηνεία τῶν πραγμάτων πρέπει νὰ παρεντίθεται μεταξὺ τούτων.

Ἡ ζωὴ ἐντὸς τῆς σφαίρας αὐτῆς εἶναι βεβαίως σκόπιμος καὶ τελειολογική. Ἡ ζωὴ ἐργάζεται διὰ τὴν παράτασίν της, διάρκειαν καὶ βελτίωσιν. Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, αὕτη ηὐξήθη ἐν δυνάμει καὶ συνδέσει. Τὸ πνεῦμα ἀνυψώθη εἰς ὑψηλότερον σημεῖον. Πρὸς τίνα σκοπόν; Ἐὰν ὅλα τείνωσι πρὸς τὸ Μηδέν, τότε ὁ Κόσμος οὗτος εἶναι τελείως καὶ πραγματικῶς ἀναίσθητος.

Εἶναι ἀποδεδειγμένον πλέον ὅτι ἡ ζωὴ ἀπεκαλύφθη ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ τούτου πεδίου καθ' ὡρισμένον χρόνον ἐν τῷ παρελθόντι, ὡς ἐπίσης εἶναι ἀληθὲς ὅτι αὕτη θὰ καταστείλῃ τὴν ἐνέργειάν της καθ' ὡρισμένον χρόνον ἐν τῷ μέλλοντι. Ὅλη ἡ πρόοδος, ὅλη ἡ ἐξέλιξις πρέπει νὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀπωτάτων σημείων. Ὁ ἡμέτερος κόσμος βεβαίως ἤχθη εἰς ὕπαρξιν κάποτε ἐν τῷ παρελθόντι καὶ βεβαίως θὰ ἀχθῇ πρὸς τὸ φυσικὸν τέλος κάποτε πάλιν εἰς ἀπώτατον χρόνον ἐν τῷ μέλλοντι. Καὶ ἡ περίοδος αὕτη τῆς ὑπάρξεως καὶ καταστροφῆς δυνατὸν νὰ περιλαμβάνῃ δισεκατομμύρια ἔτη, τὰ ὁποῖα βεβαίως εἶναι μηδὲν ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος.

Κατά τινα χρόνον ἐν τῷ παρελθόντι ἡ ζωὴ ἤχθη πρὸς ὕπαρξιν ἢ κατὰ πᾶσαν θεωρίαν ἤρχισε νὰ ἐκδηλώνῃ τὰς ἐνεργείας της. Ὑψηλαὶ καὶ ὑψηλότεραι μορφαὶ ζωῆς ἐφάνησαν μὲ τὴν βαθμιαίαν ἐξέλιξιν. Τέλος ἀνεφάνη ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι οὗτος τέλειον προϊόν; Ἀντιπροσωπεύει οὗτος τὸν τελευταῖον κρίκον ἐν τῇ ἀλύσσει τῆς ἐξελίξεως; Οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῇ τὸ τοιοῦτον. Θὰ εἶναι δὲ τοῦτο ταπείνωσις τῆς ὑπερηφανείας μας, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ὑπάρχουσι πολλοὶ φιλόσοφοι, οἵτινες διατείνονται ὅτι ὑπερτέρα φυλὴ θὰ προκύψῃ ἐν τῷ μέλλοντι, ἔχουσα διανοητικὸν τύπον ἀνώτερον τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὁ ἄνθρωπος σήμερον εἶναι ὑπέρτερος τοῦ σκύλλου. Θὰ ὑπάρξῃ, λέγουσιν, ὁ Ὑπεράνθρωπος, κατέχων ὑπερσυνειδητόν. Τί δὲ θὰ ἐπακολουθήσῃ μετ' αὐτὸ εἶναι προβληματῶδες.

Διατί εὑρισκώμεθα ἐνταῦθα; Διατί ἐπὶ τέλους ἡ ζωὴ ἐξαφήνει τὰς ἐκδηλώσεις της; Ἀναμφιβόλως ἡ μόνη ἀπάντησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ποιότης ἢ ἰδιότης τῆς ζώσης ὕλης νὰ ἐκφρασθῇ καὶ διαιωνίσῃ ἑαυτήν.

Ἐὰν ἡ ζωὴ ἔχῃ ἔννοιάν τινα, αὕτη πρέπει νὰ εἶναι ψυχολογική. Βλέπομεν ἀσφαλῶς τὴν βαθμιαίαν τελειότητα τοῦ σώματος καὶ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ζῶντος συνειδητοῦ κατὰ τὸν ἀναρίθμητον χρόνον τῆς ἐξελίξεως. Ἡ τοιαύτη ὕπαρξις ἔχει σκοπὸν νὰ τελειοποιήσῃ τὸ πνευματικὸν συνειδητὸν τοῦ ἀνθρώπου; Τοῦτο εἶναι ἡ ἀνταπόδοσις τῆς λελογισμένης ἀπόψεως τῶν πραγμάτων. Τελειοποίησις ἑνὸς πράγματος ἁπλῶς ὅπως καταστραφῇ μετὰ ταῦτα δὲν ἐνέχει καλὴν αἴσθησιν. Ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ἀπόλυτος προορισμὸς καὶ χρησιμότης διαρκείας διὰ τὸ συνειδητὸν τοῦτο; Μάλιστα. Ἐὰν δὲ δὲν ὑπάρχει

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα)

ΜΕΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
"Ο ΚΟΣΜΟΣ"
ΜΕ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΤΑΧΥΠΙΕΣΤΗΡΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΙΚΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ
Ἐκτελοῦμεν οἱανδήποτε Τυπογραφικὴν ἐργασίαν καλλιτεχνικῶς καὶ ἀλανθάστως. — Εἰδικοὶ εἰς πολυχρωμίαν.
ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΑ ΓΑΜΩΝ, 5th AVENUE STYLE, ΕΛΛΗΝΙΚΑ Ἢ ΑΓΓΛΙΚΑ. — ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΑ ΒΑΠΤΙΣΕΩΝ. — ΑΓΓΕΛΤΗΡΙΑ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ.
ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ, ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ, ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΩΝ, ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ.
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ MENUS ΔΙ' ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ, ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ.
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ - ΒΙΒΛΙΑ - ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ
— Ζητήσατε τὰς τιμάς μας διὰ τὸ συμφέρον σας. —
ΓΡΑΨΑΤΕ ΜΑΣ ΝΑ ΣΑΣ ΣΤΕΙΛΩΜΕΝ ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ.
Cosmos Greek-American Printing Co.
205 WEST 25th STREET, NEW YORK CITY

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΖΕΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τοὺς φοβεροὺς τούτους σπασμοὺς τῆς φύσεως εἰς τὸ μέσον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν ἀστραπῶν οἱ Ἕλληνες ὡς καὶ οἱ λοιποὶ λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον νὰ ἐκδηλοῦται κυρίως ἡ δύναμις τοῦ βασιλέως τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ συναθροιζομένων νεφῶν διαφεύγουσι τὰ ὑέτια ὕδατα ἅτινα ἐπὶ τῆς γῆς αὐξάνουσι τοὺς ποταμούς, ἐξογκοῦσι τοὺς χειμάρρους, καταστρέφουσι τὸ ἔδαφος ἢ τοὐναντίον τὸ γονιμοποιοῦσι δι' εὐεργετικῆς ὑγρασίας. Ὅθεν ὁ Ζεὺς θεωρεῖται ἐνίοτε ὡς ὁ δημιουργὸς τῶν βροχῶν, ὡς ὁ ὑετώδης θεός: Ὑέτιος, Ὄμβριος. Ἀντὶ τῆς ἀορίστου ἐκφράσεως ἡμῶν «βρέχει» οἱ Ἕλληνες ἔλεγον «Ζεὺς ὑεῖ». Ὅταν μετὰ μακρὰν ξηρασίαν αἱ ἐξοχαὶ ἀνεζήτουν τὸ ὕδωρ τοῦ οὐρανοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπηύθυνον εἰς τὸν θεὸν τὴν ἑξῆς προσευχήν: «Ὕσον, ὗσον, ὁ φίλε Ζεῦ, κατὰ τῆς ἀρούρας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων». Ἡ ἰδέα δὲ αὕτη, ἥτις διετηρήθη εἰς τὰς δημώδεις δοξασίας περιεβλήθη ἐν Ἑλλάδι μυθολογικὴν μορφήν. Ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἵσταται τὸ ἄγαλμα τῆς Γαίας (τῆς προσωποποιημένης γῆς) εἰς στάσιν ἱκέτιδος παρακαλούσης τὸν Δία ὅπως ἀποστείλῃ αὐτῇ τὸν ὄμβρον καὶ δροσίσῃ τὰ στήθη της. Μία δὲ ἐκ τῶν θείων συζύγων τοῦ Διὸς εἶναι καὶ ἡ Δημήτηρ, ἡ Γῆ-Μήτηρ, καὶ ὁ Βιργίλιος μεταφράζει ποιητικῶς τὴν μυθολογικὴν ταύτην ἰδέαν ὅταν μᾶς δεικνύῃ κατὰ τὴν ἐαρινὴν ὥραν τὸν παντοδύναμον θεὸν τοῦ αἰθέρος κατερχόμενον ἐν ζωογόνοις βροχαῖς εἰς τὸν κόλπον τῆς συζύγου τῆς γῆς, ἥτις γονιμοποιεῖ ὅλα τὰ σπέρματα ἄτινα περικλείει. Οὕτως ἐπίσης εἰς πάσας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος διηγοῦντο τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις τοῦ Διὸς μετὰ θνητῶν γυναικῶν, ἐκ τῶν ἑνώσεων δὲ τούτων ἐγεννήθησαν πλεῖστα τέκνα, εἰκόνες τῶν φυτικῶν τούτων δημιουργημάτων ἅτινα ἀναθάλλουσιν ἀθρόως μὲ τὰ ὕδατα τοῦ οὐρανοῦ ὅταν ταῦτα ποτίζουσι τὸ ἔδαφος καὶ εἰσδύουσιν εἰς αὐτό. Ὁ Ζεὺς ἀληθῶς ἐτιμᾶτο ἐνίοτε ὡς θεὸς τροφοδότης, παρέχων εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ὡς θεὸς γεωργός, προάγων τὴν βλάστησιν καὶ τὸν θερισμὸν ἐντὸς τῶν αὐλάκων τῶν ἀγρῶν, ὡς θεὸς ἐπικάρπιος καὶ τῶν ἀνθέων, ἅτινα ἔστεφον τὴν εἰκόνα του ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ὀλυμπίας.

Πάντα τὰ ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα τὰ εὐμενέστατα ὡς καὶ τὰ φοβερώτατα εἰς τὸν ἄνθρωπον ὀφείλονται εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ οὐρανίου θεοῦ.

Ὡς ἐξαπολύων δὲ τὴν μανίαν τῆς καταιγίδος εἶναι ὁ εὐάνεμος θεός, ὡς ἀπεκάλουν αὐτὸν ἐν Σπάρτῃ, ὁ πέμπων τὰς ἐλαφρὰς καὶ δροσιστικὰς αὔρας εἰς τοὺς καταπεπονημένους ἀνθρώπους, ἐπὶ τῆς γῆς λόγῳ τῆς φλεγούσης θερμότητος ἢ ὁ πνέων ἐπὶ τῆς θαλάσσης τοὺς οὐρίους ἀνέμους, τοὺς ὠθοῦντας τὰ πλοῖα εἰς τὸ τέρμα τοῦ πλοῦ των. Ἐξ αὐτοῦ μόνον ὁ Αἴολος ἀρύεται τὴν ἰσχύν του. Δι' αὐτοῦ λάμπει ἐπίσης εἰς τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμοὺς τῶν θνητῶν ἡ Ἶρις, φαινόμενον ὅπερ ἡ Ἑλληνικὴ φαντασία μετέβαλεν εἰς προσωπικὴν θεότητα, τὴν Ἶριν, ἄγγελον τοῦ Διός, τὴν Ἶριν ἡ ὁποία θέτει εἰς ἐπικοινωνίαν τὸν οὐρανὸν εἴτε μετὰ τῆς γῆς εἴτε μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις ἐφαίνετο εἰς τοὺς Ἕλληνας ὡς καὶ εἰς τοὺς ἑβραίους, σημεῖον πεμπόμενον ἄνωθεν ὑπὸ τῆς θεότητος.

Ἡ Ἑλληνικὴ διάνοια δὲν ἐσταμάτησεν εἰς τὴν κοινὴν εἰς ὅλας τὰς θρησκείας ἐπινόησιν ταύτην, ἑνὸς θεοῦ βασιλεύοντος ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ διαθέτοντος ὡς κυρίου τὰ οὐράνια φαινόμενα. Ὑψώθη περισσότερον. Ὁ Ζεὺς θεωρούμενος ἐνίοτε ὡς αἰώνιος, καίτοι οἱ μῦθοι διηγοῦντο τὰ τῆς γεννήσεώς του, ἔχει χαρακτῆρα ὑπεροχῆς ἥτις τὸν καθιστᾷ τὸν κατ' ἐξοχὴν θεόν. Παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ὁ μέγιστος, ὁ κάλλιστος ὁ ἐνδοξότατος, ὁ μεγαλοπρεπέστατος τῶν θεῶν, ὁ βασιλεύων ἐπὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντων τῶν ἀθανάτων. Ἡ κυριαρχία ἣν ἐξασκεῖ ἐν πρώτοις ἐπὶ τῶν θείων ὄντων εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῶν ὁποίων εἶναι ὁ ἀνώτατος, εἶναι κυριαρχία ἀληθῶς ἀπόλυτος. Αἱ ἀποφάσεις του εἶναι ἀμετάκλητοι καὶ ἡ θέλησίς του ἀκαταμάχητος. Εἶναι τὸ πανίσχυρον ἐκεῖνο ὃν κατὰ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ. Τὸ κράτος τοῦ κόσμου ἀναμφιβόλως διεμοιράσθη ἄλλοτε καὶ ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τοῦ σύμπαντος ὁ Ζεὺς μόνον τὸν οὐρανὸν ἐκράτησεν. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι φαινομενικόν. Εἰς τὸ εἶδος τῆς τριάδος ταύτης, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Διός, τοῦ Ἅδου καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπῆρχε μεγάλη ἀνισότης μεταξὺ τῶν προσώπων. Ὁ Ποσειδών, εἰς ὃν ἔλαχε τὸ κράτος τῶν ὑδάτων, προσπαθεῖ ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ τὸ ἀνίσχυρον τῆς ἐξεγέρσεώς του χρησιμεύει ὡς ἀπόδειξις τῆς ἐξαρτήσεώς του. Ὁ Ἅδης, ὁ θεὸς τῶν καταχθονίων χωρῶν, ἔχει παρ' Ὁμήρῳ μορφὴν ἀσαφῆ καὶ κακῶς ὡρισμένην: εἶναι ἀληθῶς εἰπεῖν ὁ καταχθόνιος Ζεύς. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄλλους θεούς, ἀκόμη στενώτερον ὑπόκεινται εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θείας οἰκογενείας. Πάντες τὸν χαιρετίζουσι ἀποκαλοῦντες αὐτὸν «πατέρα», ὄχι διότι πάντες εἶναι τέκνα του, ἀλλὰ διότι πάντες ἀναγνωρίζουσιν ἐν αὐτῷ τὸν κύριόν των καὶ διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀναπόφευκτον ἐξουσίαν του. Πράγματι ὁ Ζεὺς εἶναι πρὸ παντὸς ὁ ἰσχυρὸς θεός.

Οἱ Ὁμηρικοὶ Ἕλληνες εἶχον συλλάβει τὴν ἰδέαν τοῦ ὑπερτάτου αὐτῶν θεοῦ, πεπροικισμένου δι' ὑπερτάτης δυνάμεως, ἀπείρως ἀνωτέρας πασῶν τῶν δευτερευουσῶν δυνάμεων, αἵτινες εἶναι ὑποτελεῖς καὶ ὑποχείριοι εἰς αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Χριστὸς Ἀνέστη! Νέοι, γέροι, καὶ κόραις,
Ὅλοι μικροὶ μεγάλοι, ἑτοιμαστῆτε·
Μέσα 'ςταὶς ἐκκλησίαις ταὶς δαφνοφόραις
Μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχτῆτε·
Ἀνοίξετε ἀγκαλιὰς εἰρηνοφόραις
Ὁμπροστὰ 'ς τοὺς Ἁγίους, καὶ φιληθῆτε·
Φιληθῆτε γλυκὰ χείλη μὲ χείλη,
Πέτε Χριστὸς Ἀνέστη, ἐχθροὶ καὶ φίλοι.
Δάφναις εἰς κάθε πλάκα ἔχουν οἱ τάφοι,
Καὶ βρέφη ὡραῖα 'ς τὴν ἀγκαλιὰ ἡ μανάδες·
Γλυκόφωνα, κυττῶντας ταὶς ζωγραφισμέναις εἰκόνες, ψάλλουνε οἱ ψαλτάδες·
Λάμπει τὸ ἀσῆμι, λάμπει τὸ χρυσάφι,
Ἀπὸ τὸ φῶς ποῦ χύνουνε ἡ λαμπάδες·
Κάθε πρόσωπο λάμπει ἀπ' τ' ἀγιοκέρι,
Ὁποῦ κρατοῦνε οἱ Χριστιανοὶ 'ς τὸ χέρι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΠΩΣ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ Ο ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ ΓΙΑΤΡΕΨΕ ΤΗΝ ΥΠΟΧΟΝΔΡΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ

Ὑπὸ Β. ΑΣΤΕΡΙΑΔΟΥ

Ὁ Δημήτρης μόλις ξύπνησε τὸ πρωΐ, πρὶν ἀκόμα νὰ πλυθῇ καὶ νὰ κάμῃ τὸ σταυρό του μπρὸς στὸ εἰκονοστάσιο, σὰ χριστιανὸς ποὺ ἦτανε, ἔτρεξε κατ' εὐθείαν στὸ καθρέφτη. Ἄνοιξε τὸ στόμα του, ἔβγαλε ἔξω τὴ γλῶσσά του, καὶ στάθηκε καὶ τὴ κύτταζε μὲ προσοχή. Μὰ ὅσο πειὸ πολὺ τὴ κύτταζε, τόσο λιγώτερη ἱκανοποίησι εὕρισκε, ἀπὸ τὴ πρωϊνὴ αὐτὴ ἐπισκόπησι ποὺ ἔκανε. Ἂν εἶχε καὶ κάποια διάθεσι τὴν ὥρα ποὺ ξύπνησε, συνήθως ξυπνοῦσε χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμιά, δὲν ἄργησε νὰ τὴ χάσῃ καὶ αὐτή. Μόλις εἶδε τὴ γλῶσσα του στὸ καθρέφτη, τὸ πρόσωπό του ἀμέσως πῆρε τὴν ὄψι ἀνθρώπου ποῦ ἔπασχε. Τέλος ἀφοῦ στάθηκε μερικὰ λεπτὰ μπρὸς στὸ καθρέφτη, κίνησε νὰ πάῃ νὰ πλυθῇ, μουρμουρίζοντας ἐνῷ πήγαινε —ἀκάθαρτη εἶναι πάλι, π' ἀνάθεμά την.— Πλύθηκε, πῆγε μπρὸς στὸ εἰκόνισμα, ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ κάθησε ὕστερα νὰ φάγῃ. Ἡ γυναῖκά του εἶχε ψήσῃ λίγο λουκάνικο, μὰ αὐτὸς οὔτε τὸ πείραξε. —Βράσε μου λίγο γάλα, γυναῖκα! Λουκάνικο πῆγες νὰ ψήσῃς πρωΐ πρωΐ σὰν νὰ μὴ ξέρῃς τί χάλια ἔχω! Ἐκείνη σηκώθηκε καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, πῆρε λίγο γάλα καὶ ἀφοῦ τὸ ἔβρασε τοῦ τὸ ἔφερε. Ὁ Δημήτρης, πῆρε μιὰ φέτα ψωμί, τὴν ἔλουσε σὲ μικρὰ κομματάκια, τὰ ἔρριξε μέσα στὸ γάλα, καὶ ἄρχισε νὰ τρώγῃ. Ἡ γυναῖκα του τὸν κύτταζε χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιά. Μόνο ὅταν τέλειωσε τὸ φαγητό του τὸν ρώτησε:—Μὰ τί ἔχεις πάλι, Δημητράκη; —Τί νὰ ἔχω, γυναῖκα, νὰ αὐτὸ τὸ ἔρμο τὸ στομάχι εἶναι, τρώγω καὶ μὲ τρώγει. —Ὤχ καϋμένε Δημητράκη, ἡ ἰδέα σου εἶναι. Σὲ τόσους γιατροὺς πῆγαμε καὶ κανένας τίποτε δὲ βρῆκε. Δὲν ἔχεις τίποτε καϋμένε! —Δὲν ἔχω τίποτε αἴ! Γιὰ διὲς τὴ γλῶσσα μου, ποῦ εἶναι νὰ συχαίνεται κανένας νὰ τὴ κυττάξῃ. Δὲν ἔχω τίποτε! Καλὰ λένε ξένος πόνος παραμύθι. Ἂς εἶναι καλὰ ὁ Λεβεντογιάννης, ποῦ μὲ πιστεύει καὶ μὲ συμπονάει. Ἂν δὲν εἶχα καὶ αὐτὸν δὲν θὰ εἶχα κανένα, ποῦ νὰ μπορῶ νὰ τοῦ πῶ τὸν πόνο μου. Στὸ ἄκουσμα τοῦ Λεβεντογιάννη, ἡ γυναῖκα του τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. —Ὁ Λεβεντογιάννης ποὺ νὰ μὴ ἔσωνε. Τὸ ξέρω πῶς αὐτὴ ἡ ἀλεποῦ, σοῦ κάνει τὸ φίλο, καὶ κάθεται ὕστερα πίσω ἀπὸ τὴ ράχι σου καὶ γελάει, μὲ σένα καὶ μὲ τὴν ἀρρώστεια σου. Ἄκουγε σὺ τὸ Λεβεντογιάννη, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μὲ κάμῃς νὰ μείνω χήρα, χωρὶς τὸ καιρό μου.

Ὁ Δημήτρης χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντησι στὶς τελευταῖες παρατηρήσεις τῆς γυναίκας του, τράβηξε γιὰ τὸ καφενεῖο, ὅπου ἤξερε ὅτι ὁ Λεβεντογιάννης κάθουνταν καὶ τὸν περίμενε. Ὁ τελευταῖος ἦτανε ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους, ποὺ λίγο πολὺ ἀντιπροσωπεύονται σὲ κάθε ἐπαρχιακὴ πόλι καὶ σὲ κάθε σχεδὸν χωριό. Ψηλός, μὲ μεγάλα μουστάκια στιμμένα πρὸς τὰ ἐπάνω, ὥστε νὰ κάμνουν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἀπειλοῦσαν διαρκῶς τὸν οὐρανό, περνοῦσε τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ζωῆς του στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ του. Προικισμένος ἀπὸ τὴ φύσι μὲ μεγάλη ἐξυπνάδα, ποῦ τὴν ἔβλεπε κανένας νὰ ἀντανακλᾶται μέσα ἀπὸ τὰ διαπεραστικά του μάτια, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγαλείτερη τεμπελιά, κατάφερνε νὰ ζῇ καρροϊδεύοντας τὸν κόσμο. Ἡ κορροϊδία ἦτανε ἡ μόνη του ἐνασχόλησις. Κορροΐδευε ὄχι μόνο γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιο, μὰ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὴ μονοτονία. Οἱ συγχωριανοί του δὲν ἦσαν γι' αὐτὸν παρὰ μόνο ἕνα μπουλοῦκι ἀπὸ κορροΐδα. Μιὰ διάκρισι μονάχα ἔκαμνε. Ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους περίμενε κάτι νὰ τσιμπήσῃ τοὺς ἀποκαλοῦσε χαϊδευτικὰ «χῆνες γιὰ μάδημα». Στὸ Δημήτρη ὁ ὁποῖος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦτανε ὑποχονδριακός, ἦτανε καὶ ὁ πειὸ εὐκατάστατος τοῦ χωριοῦ του, ὁ Λεβεντογιάννης εἶχε ἀνακαλύψῃ ἕνα σωστὸ μεταλλεῖο. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν θεωροῦσε ὡς τὴ παχύτερη χήνα του—χρόνια τώρα ὁ Δημήτρης δὲν ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σκέπτεται τὴν ὑγεία του. Τὸ μυαλό του ἀνεβοκατέβαζε τὶς πειὸ παράξενες ἰδέες, καὶ δὲν ἦτανε ἀρρώστεια ποῦ νὰ μὴ σκέφθηκε ὅτι τὴν ἔχει. Πότε ἦτανε φθισικός, πότε ἔπασχε ἡ καρδιά του, καὶ πότε τὸ σικότι του. Τελευταῖα ἔγινε στομαχικός. Δὲν ἀφῆκε γιατρὸ ποῦ νὰ μὴ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ μὴ τοῦ ζητήσῃ τὴ συμβουλή. Ὅλοι τὸ ἴδιο τοῦ λέγανε, πῶς δηλαδὴ δὲν ἔχει τίποτε. Μὰ αὐτός, ὅσο πειὸ πολὺ τὸν βεβαίωναν, τόσο λιγώτερη πίστι ἔδινε στὰ λόγια τους. Τελευταῖα τὸν παρέλαβε ὁ Λεβεντογιάννης καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάμῃ καλά, μὲ βότανα καὶ μὲ ματζούνια ἀριθοπληρωμένα. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ, τὸν ὑποδέχθηκε μὲ τὸ συνηθισμένο του —Καλῶς τον τὸ Δημήτρη.— Κατόπι πρὶν ἀκόμα νὰ καθήσῃ τὸν κύτταξε μὲ ἐκπληξι καὶ τὸν ρώτησε. —Τί ἔχεις Δημήτρη; Δὲ μοῦ φαίνεσαι καλὰ σήμερα. —Τὸ στομάχι μου εἶναι πάλι, Λεβεντογιάννη. Νοιώθω σὰν νὰ εἶναι μέσα μου κάτι ζωντανὸ καὶ νὰ κουλουριάζεται. —Μπᾶς καὶ ἔπιες νερὸ ἀπὸ κανένα ρέμα καὶ κατάπιες καμμιὰ βδέλλα ἢ κανένα βατράχι; —Τί βδέλλα καὶ βατράχι μοῦ λὲς ἐσύ, Λεβεντογιάννη; Σοῦ λέω νοιώθω κάτι νὰ κουλουριάζεται μέσα στὸ στομάχι μου, σὰν νὰ ἤτανε φειδὶ ζωντανό.—Μὰ ἀφοῦ λὲς ἔτσι μπορεῖ καὶ φειδὶ νάναι. —Φειδὶ εἶναι καὶ τίποτα ἄλλο, Λεβεντογιάννη καὶ νὰ σοῦ πῶ, πῶς τὴν ἔπαθα. Πῆγα τὸ περασμένο μῆνα στὸ ἀμπέλι γιὰ νὰ δουλέψω, καὶ πῆρα καὶ λίγο γάλα μαζύ μου. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔπια τὸ γάλα καὶ ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα κάτω ἀπὸ ἕνα ἴσκιο. Καὶ τὸ φειδὶ ξέρεις τρέχει ὅπου μυρισθῇ γάλα. Αἴ, ὅπως κοιμοῦμαν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα, μπῆκε φαίνεται στὸ στόμάχι μου, καὶ ἀπὸ τότε ἄσπρη μέρα δὲν εἶδα. Αὐτὸ πειὰ θὰ μὲ στείλῃ στὸ τάφο στὰ σίγουρα. Δὲν ἀφῆκα γιατρὸ ποῦ νὰ μὴ πῆγα νὰ μὲ ἐξετάσῃ. Μὰ μήπως ξέρουν καὶ αὐτοὶ τί τοὺς γίνεται; Δὲν ἔχεις λέει τίποτε, ἰδέα σου εἶναι. Τί ἰδέα μου εἶναι, ποῦ τὸ νοιώθω μέσα στὰ σωθικά μου. —Νὰ σοῦ πῶ, Δημήτρη, ἄφησε τοὺς γιατρούς, ἀπὸ αὐτὰ αὐτοὶ ἰδέα δὲν ἔχουν. Θὰ σοῦ κάμω ἐγὼ ἕνα ματζοῦνι καὶ θὰ βάλλω μέσα καὶ κάτι χόρτα, ποῦ τὰ ἔφερε ἕνας Τοῦρκος Χατζῆς ἀπὸ τὴ Μέκκα. Τοῦ τὰ ἀκριβοπλήρωσα, μὰ εἶναι θαυματουργά. Αὔριο τὸ πρωΐ θὰ τὸ ἔχω ἕτοιμο, καὶ ἂν δὲν τὸ βγάλουν τὸ φειδί, πρὶν νὰ πῆς τὸ Πάτερ ἡμῶν, νὰ μὴ μὲ λὲν ἐμένα Λεβεντογιάννη. Καὶ ἔτριβε τὰ χέρια του, καὶ χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστησι ἀναλογιζόμενος τόσο τὴ τρέλλα τοῦ Δημήτρη, ὅσο καὶ τὸ μάδημα ποῦ θὰ τοῦ ἔκαμνε. Μὰ φαίνεται πῶς τὴ φορὰ αὐτὴ ἔκαμε τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Δὲ λογάριασε τὴ γυναῖκα τοῦ Δημήτρη. Μόλις ἄκουσε τὸν ἄνδρα της νὰ λέγῃ πῶς ἡ ἀρρώστεια του ὀφείλεται σὲ κάποιο φειδὶ ποῦ μπῆκε στὸ στομάχι του τὴν ὥρα ποῦ κοιμοῦνταν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα στὸ ἀμπέλι, καὶ πῶς ὁ Λεβεντόγιαννης τοῦ ἑτοίμαζε κάποιο μαντζοῦνι ποῦ θὰ τὸν ἔκανε καλά, ἔβαλε τὶς φωνές. Παπᾶ χρειάζεσαι μοῦ φαίνεται νὰ σὲ διαβάσῃ ἄνδρα, καὶ ὄχι μαντζούνια. Νὰ ἀφήσῃς αὐτὸν τὸ τσαρλατάνο τὸ Λεβεντογιάννη καὶ νὰ 'τοιμάσῃς τὸ κάρρο, νὰ πᾶμε αὔριο τὸ πρωΐ στὴ πολιτεία, νὰ σὲ 'δῇ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Παντελίδη. Αὐτὸς θὰ εἶναι κανένας μῆνας, ποῦ βγῆκε ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο καὶ ὅσα ἔμαθε τὰ ἔχει φρέσκα ἀκόμα στὸ μυαλό του. Λένε πῶς εἶναι πολὺ καλὸς γιατρός. —Τὴν ἄλλη μέρα εὑρῆκαν τὸ γιατρὸ στὸ φαρμακεῖον ὁ «Ἱπποκράτης». Τοὺς δέχθηκε στὴν αἴθουσα τῶν ἐξετάσεων τοῦ φαρμακείου καὶ ἄκουσε τὴν ἱστορία τοῦ Δημήτρη. Ἔξυπνος ὅπως ἦταν δὲν ἄργησε νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι χρειάζουνταν κάποια πρωτότυπη μέθοδο, γιὰ νὰ κάμῃ τὸ πελάτη του καλά. Ἄρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ. Ἔξαφνα, ἐνῷ ἔπιανε τὴ κοιλιὰ τοῦ ἀρρώστου:—Νά το Δημήτρη, τοῦ λέει, φειδὶ εἶναι τὸ πιάνω. Δίκαιο ἔχεις καϋμένε, καὶ θὰ σὲ ἔπαιρναν στὸ λαιμό τους οἱ ἄλλοι. Περίμενε μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ τὸ βγάλω. Παρήγγειλε στὸ φαρμακοποιὸ νὰ ἑτοιμάσῃ ἕνα δυνατὸ ἐμμετικό, καὶ τὸ ἔδωσε στὸ Δημήτρη. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆρε ἕνα φειδὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ τὰ φαρμακεῖα συνείθιζαν νὰ διατηροῦν μέσα σὲ μπουκάλες μὲ οἰνόπνευμα, καὶ τὸ ἔκρυψε στὸ μανίκι του. Ὅταν ὁ Δημήτρης εἶπε πῶς αἰσθάνεται ἀναγούλα, ἔτρεξε μὲ μιὰ λεκάνη, καὶ τοῦ κράτησε τὸ κεφάλι, φροντίζοντας νὰ τοῦ ἔχῃ κλειστὰ τὰ μάτια. Δὲν ἦτο δύσκολο νὰ ἀφήσῃ νὰ πέσῃ τὸ φειδὶ στὴ λεκάνη χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν. Μόλις εἶδε τὸ φειδὶ ὁ Δημήτρης στὴ λεκάνη, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ γιατροῦ, καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἄρχισε νὰ τὸν εὐχαριστῇ καὶ νὰ τὸν ἀποκαλῇ σωτῆρα του. Ἡ γυναῖκά του ἔμεινε σὰν καρφωμένη στὴ θέσι της, καὶ γιὰ μερικὰ λεπτὰ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της. Στέκονταν σὰ βουβὴ καὶ ἔκαμνε μηχανικὰ τὸ σταυρό της. Ὅταν ξαναβρῆκε τὴ φωνή της, ἄρχισε νὰ καταριέται τοὺς ἄλλους τοὺς γιατρούς, ποῦ μὲ τὴ κακὴ διάγνωσί τους θὰ γίνονταν αἰτία νὰ πάρῃ στὸ λαιμό της τὸ καϋμένο τὸν ἄνδρα της.

Ὁ Δημήτρης γύρισε στὸ χωριὸ ἀγνώριστος. Ἦτανε ὅλο χαρὰ καὶ γέλοια. Στὸ Λεβεντογιάννη, ποῦ τοῦ εἶπε ὅτι τὸ μαντζοῦνι, μὲ τὰ θαυματουργὰ χόρτα τῆς Μέκκας ἦτανε ἕτοιμο, ἀπήντησε γελῶντας, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μαντζούνια, γιατὶ τὸ φειδί, χάρις στὸ γιατρὸ τὸ Παντελίδη βγῆκε. Ὁ Λεβεντογιάννης ὅμως δὲν ἦτανε ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἀφίνουν εὔκολα νὰ τοὺς διαφύγῃ τὸ ψητὸ ἀπὸ τὰ χέρια. —Καλά, Δημήτρη, σοῦ ἔβγαλε τὸ φειδί, τὸ παραδέχομαι. Μὰ ἂν τὸ φειδὶ ἦτανε θηλυκὸ καὶ γέννησε μέσα στὸ στομάχι σου; Δὲ θὰ μεγαλώσουν τὰ φειδάκια, καὶ δὲ θὰ ἔχῃς, ἀντὶ ἕνα 5—6 φείδια στὸ στομάχι; Ἄκουσε τί σοῦ λέγω, τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, καὶ πάρε τὸ ματζοῦνι, γιατὶ αὐτὸ μονάχα ἔχει τὴ δύναμι νὰ σκοτώσῃ ὄχι μονάχα τὸ φειδί, μὰ καὶ τὰ αὐγά του. —Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ Δημήτρης ἔχασε τὸ χρῶμά του. Τοιμάσθηκε νὰ πάρῃ τὸ ματζοῦνι, μὰ σκέφθηκε τὴ γυναῖκά του. Τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ-πρωΐ, τράβηξε πάλι γιὰ τὴ πολιτεία, βρῆκε τὸ γιατρὸ τὸ Παντελίδη καὶ τοῦ εἶπε τὶς ὑποψίες του. —Τί θὰ γίνῃ τὸ χάλι μου, γιατρέ, ἂν τὸ φειδὶ ἦτανε θηλυκὸ καὶ γέννησε μέσα στὸ στομάχι μου; —Μὴ φοβᾶσαι, Δημήτρη, αὐτὸ τὸ σκέφθηκα καὶ ἐγώ, καὶ πρώτη μου δουλειὰ ὅταν ἔρυγες, ἦτανε νὰ ἐξετάσω τὸ φειδὶ. Ἤσουνα τυχερὸς καϋμένε. Ἦτανε ἀρσενικό. —Ὁ Δημήτρης τὴ φορὰ αὐτὴ ἔφυγε πραγματικὰ γιατρεμένος.

Baltimore, Md.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος)

τοιοῦτος, τότε δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ αἰτία ἐξελίξεως καὶ τελειότητος.

Ἤδη πῶς δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς τοιαύτης παρατεταμένης διαρκείας; Μόνον διὰ τῆς ἀποκτήσεως ἐπιστημονικῶν ἀποδείξεων καὶ αἱ ἀποδείξεις αὗται δύνανται νὰ ληφθῶσι διὰ τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν καὶ μηδενὸς ἄλλου μέσου. Αἱ ἔρευναι αὗται θὰ σχηματίσωσι τὴν κοσμικὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Σύμπαντος, ἡ ὁποία εἶναι ἀδύνατος ἐν τῇ ἀπουσίᾳ ψυχικῶν ἐρευνῶν. Πρὸς τοῦτο πάλιν δυνατὸν νὰ ἐρωτήσῃ τις: «Διατί νὰ ἔχωμεν ἐν τῷ στιγμιαίῳ τούτῳ διαστήματι τῆς ζωῆς μας ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος σῶμα ἐνταῦθα φυσικόν, ἐνόσῳ τείνομεν πρὸς τὸ φυσικὸν τοιοῦτον; Διατί νὰ μὴ κατασκευασθῶμεν εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ προορισμοῦ μας χωρὶς νὰ παρενοχλώμεθα μὲ τὴν περιπλοκὴν τοῦ ὄγκου τῆς ὕλης;»

Τέλος τὸ ὅλον φυσικὸν Σύμπαν. Ποία εἶναι ἡ ἔννοιά του; Ἡ ἐπιστήμη τῆς Δύσεως δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀπάντησιν νὰ δώσῃ καὶ λέγει: «Ἂς λάβωμεν τὰ γεγονότα ὡς τὰ εὑρίσκομεν, χωρὶς νὰ ἀνατρέχωμεν εἰς τὰς ἐσχάτας αἰτίας». Ἡ Ἀνατολικὴ ἐξ ἄλλου φιλοσοφία ἔχει ἐγκολπωθῇ τὰς μεταφυσικάς της δοξασίας. Πιστεύει ὅτι τὸ ὅλον φυσικὸν τοῦτο Σύμπαν κινεῖται ἐν κύκλῳ. Καθίσταται ἐνεργόν, δυναμικόν, ἐκφράζεται ἐν μορφῇ καὶ ζωῇ καὶ κατόπιν βαθμιαίως γίνεται ἄμορφον, ἀνενεργὲς καὶ στάσιμον. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει παραμένει ἐν ὡρισμένῃ περιόδῳ χρόνου πρὶν ἢ πάλιν καταστῇ ἐκδηλούμενον—καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ τὴν κυκλικήν του ἐνέργειαν. Ἂν ἡ σύλληψις αὕτη ἀντιπροσωπεύῃ τὴν ἀλήθειαν, τοῦτο δὲν γνωρίζομεν ἢ μᾶλλον ἐπιστημονικῶς δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον.

Ἐπὶ τέλους ἡ ζωὴ ἔχει σημασίαν καὶ σκοπὸν δι' ἑαυτήν. Πάλλει, τελειοποιεῖται καὶ ἐκδηλώνεται. Ἂν δὲ ἡ συνεχὴς αὕτη προσπάθειά της ἐν τῇ θέσει τῆς ζωῆς ἔχῃ τι τὸ ἀπόλυτον, ἡ κοσμικὴ ἐξουσία πρέπει νὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς τῆς ζωῆς καθ' ἑαυτήν, ὥστε ἀφ' ἑνὸς ἡ φιλοσοφία καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι νὰ προορισθῶσιν ὡς φωτειναὶ λαμπάδες τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον θὰ διανύσωμεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τὸ ἔνστικτον τῆς αὐθυπαρξίας εἶναι δυνατώτατον ἐν ἡμῖν. Οὐδεὶς ζῶν ὀργανισμὸς ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους κάθε ἔμψυχον ὂν εἶναι προορισμένον νὰ ἀποθάνῃ ἀτομικῶς καὶ νὰ ἀποσυντεθῇ. Ἡ ἐπιθυμία τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς εἶναι συνεπῶς φυσικὴ καὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου «ὡς πήδημα πρὸς τὸ ἄγνωστον» φαίνεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον γενικός. Ἀληθῶς εἰπεῖν ἡ νεανικὴ ἡλικία σπανίως συλλογίζεται τὸν θάνατον. Ζῇ τὴν ζωὴν ὡς αὕτη ρέει, παραδεχομένη τὸν θάνατον τῶν ἄλλων ὡς ροὴν τῶν συμβαινόντων, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι τοιαύτη τύχη ἀναμένει καὶ αὐτήν. Τὸ τοιοῦτον εἶναι κανονικόν, καθ' ὅσον ὁ νέος δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάζηται καθόλου ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ θανάτου.

Εἶναι ὅμως περίεργον τὸ γεγονὸς ὅτι κανὲν ζῷον, ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου, φαίνεται νὰ αἰσθάνεται τὴν εἱμαρμένην, ἥτις εἶναι προωρισμένη δι' αὐτό, ὡς ὁ καθηγητὴς Α. Νάστο ἀναφέρει εἰς τὸ Βιβλίον του «Ζωὴ καὶ Θάνατος», λέγων οὕτω:

«Ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὅλα τὰ ἄλλα εὐγενέστερα τῶν ζώων, εἶναι ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμον τοῦ μοιραίου. Ἀλλ' ἐνῷ τὰ ζῷα οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχουσι περὶ θανάτου καὶ δὲν ἐκφοβοῦνται ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀναποφεύκτου τέλους, ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἄλλου γνωρίζει καὶ ἐννοεῖ τὸν προορισμόν του, ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὡς τὰ ζῷα, τὸ ἔνστικτον τῆς αὐθυπαρξίας, τὸ ἔνστικτον τῆς ζωῆς καὶ ταὐτοχρόνως τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν φόβον τοῦ θανάτου. Ἡ τοιαύτη ἀντίθεσις, ἡ τοιαύτη ἐπίσης δυσαρμονία εἶναι μία τῶν πληγῶν τῶν θλίψεών μας».

(Ἀκολουθεῖ).

MUSIC IN MEDICINE THROUGH THE AGES

By Dr. JOHN K. GATSOPOULOS, Grand Orator

That music has played a part in medicine is quite well known and there is no doubt that it will be of still greater value as its application becomes better understood.

At present we are living in a period of exact science when everything brought out as new must be checked by measuring, weighing and analyzing before it can finally hope to gain recognition. When we consider how, at the best, we possess only a relative knowledge of anything, no matter how simple, the truth of the value of music does not cease to exist on account of our limited perception of it. It is well known that the æsthetic emotions exercise a most powerful influence over the human organism, be it color, form or tone. Since music is the æsthetic entity with which we are particularly concerned at this time, it may be well to present a few concrete examples to illustrate the principle involved.

Looking back to the dawn of history we recall the Biblical account of King Saul and his tempers which at the time were attributed to evil spirits. Through servants he learned of a cunning harp player, who if brought to him would be able to dispel these spirits by his music. Accordingly, as the story goes, young David was sent for, and when the evil spirits came upon King Saul, David took his harp and played and "Saul was refreshed and well and the evil spirits departed from him."

The Greeks are known to have had "confidence in music as having a therapeutic virtue." Democritus said, "that in many diseases the sounds of the flute have been a sovereign remedy." Aulus Agellus of the same period stated: "It is a belief widely scattered that a man afflicted with an attack of sciatica feels the intensity of his illness sensibly diminished if anyone playing close to him elicits soft and melodious sounds from a flute." Anyone who has had that most painful affliction can appreciate this.

Music in St. Vitus' Dance

During the Middle Ages epidemics of dancing mania, which assumed great and dangerous proportions occured in many European countries. In Germany this desease became known as St. Vitus' dance; in Italy as tarantate. The afflicted people gathered at public places and on the streets, where they carried on their twitching and grotesque dancing movements with increasing intensity until they finally dropped in a heap from complete exhaustion. The disease proved disastrous to a great number of people. Through some source, the governments of the countries afflicted learned that music was a specific remedy in these epidemics and actually hired musicians to play before the populace in order to dispel the attacks.

According to the historian, Hecker, the effect of music as a healing agent in this disease was complete and uniform. He also made the remarkable observation that false notes could not be endured by those afflicted.

From this period, then, dates the style of music known as tarantella. This had several tempos: the Panna Rosso, lively, impassioned music, the Panna Verde, a less exciting form, and the Spallata, which was the slowest movement. The playing of this form of music supposedly controlled the outbreaks of the disease (tarantate) in Italy.

Scientific Findings

Apollo was the father of both Aesculapius and the Muses. On this ground it may be claimed that medicine and music are sister arts. But it is no mere poetic fancy that music is related to medicine, for in modern times a great deal has been written on the therapeutic effects of music in the world's leading medical journals. Actual research has been conducted both clinically and in laboratories in order to establish its therapeutic value.

As early as 1878 at the Randall's Island Asylum, New York City, an important experiment was conducted on the mentally ill. Fourteen hundred female patients were congregated in the large entertainment hall of the institution and subjected to a strain of piano music for a half hour, when the general effects were noted. Taken as a whole, the results of the experiments were beneficial, and by frequent repetitions many of the patients showed great improvement. They were all *susceptible to rhythm, while melody without any decided tempo was without effect excepting when the force of association was still active.*

In 1892 Dr. Hunter, at the Helensburg Hospital in England, placed a piano in one of the wards. Several ladies volunteered their talents and a number of patients were submitted to the influence of vocal and instrumental music of a character calculated to relieve their sufferings. The report by Dr. Hunter states: *"The cessation or at least diminution of pain has been very marked in some cases, seven out of ten noted cases were benefited by reduction of temperatures."*

Influence of Music on Insomnia

A Russian physician, Dr. Beschinsky, during the year 1896, reported the successful treatment of a three-year old boy who suffered from insomnia due to night terrors. The musical therapy was undertaken after all other known methods had been tried in vain. The child's mother was advised to play one of Chopin's waltzes. The effect was immediate and satisfactory. After four nights of this treatment it was interrupted, and the child's condition became more aggravated than it had been previously. The waltz was again played, first nightly, then every second, and later every third night; the cure was then complete and permanent.

Fournier - Pescay, French physician, treated his own son, who suffered from constant pain and insomnia, by means of the flute, with satisfactory results.

These are only a few of the many clinical reports available.

Dogiel made a series of experiments on men and animals in order to test the influence which music exercises over them in their normal state. He arrived at the following conclusions:

1. Music exhibits an influence on the circulation of the blood both in men and in animals.
2. The blood pressure sometimes rises and sometimes falls.
3. The action of musical tones usually causes increased frequency of the heart contractions.
4. The respiratory rate usually coincides with circulatory changes, though they have been observed to change independently as well.
5. The variations in the blood pressure are dependent on the pitch and loudness of the sound and the tone color.

These results are practically all borne out by experiments conducted at the University of Kansas and published in the American Journal of Physiology. We feel that this may represent opinions, but at the same time consider it as a valuable report.

Immediately following the World War when our hospitals and those of our Allies were filled with mentally and physically wrecked young men, it became generally known that games and sports were good convalescent treatment. However, music had the outstanding beneficial effect for soothing and cheering the wounded and shell shocked.

The universal love of music affords endless possibilities in the way of objective recreational work. It is best, however, not to allow disabled men to indulge in it merely as a recreation, but to divert their interest toward an objective, for too much recreation, which is simply of the time killing variety, is a dangerous thing even for convalescing heroes.

(To be continued)

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Γιατὶ εἴμεθα τόσον φειδωλοὶ εἰς τὰς ἐκφράσεις μας ἐκτιμήσεως καὶ ἐπαίνου; Ὅλοι μας εἴμεθα ἔνοχοι ὅπως οἱ δύο κατωτέρω παραστατικαὶ ἱστορίαι ἀποδεικνύουν.

Κάποιος εὔπορος εἰς ἕνα χωριὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐθεώρησε καλὸν ν' ἀναλάβῃ τὰ ἔξοδα ἑνὸς ταξειδίου διὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν χορόν. Ἐφρόντισε νὰ ἴδουν ὅλα τὰ ἀξιοθέατα καὶ τοὺς παρεχώρησε τὰ καλήτερα φαγητὰ καὶ ξενοδοχεῖα.

Τὰ μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ διεσκέδασαν θαυμάσια ἀλλὰ ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν οὔτε μία λέξις ἐπαίνου ἢ εὐχαριστήσεως ἔφθασε τὰ αὐτιὰ τοῦ δωρητοῦ. Τέλος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν σιωπὴν περισσότερον ὁ δωρητὴς ἠρώτησε τὸν ἐφημέριον. «Ἀλήθεια, τὰ μέλη τοῦ χοροῦ ἔμειναν εὐχαριστημένα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι;» «Ὑποθέτω», ἦτο ἡ ἀπάντησις. «Τοὐλάχιστον δὲν ἄκουσα κανένα παράπονον ἀκόμη». Καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλο ποῦ ἐπῆρε.

Ἕνας φίλος μου ἱεροκήρυξ μοῦ ἔλεγε δι' ἕνα ἐφημέριον ὅστις μετεφέρθη εἰς μίνα ἄλλην κοινότητα. Τοῦ ἤρεσε τὸ ἔργον του ἀλλὰ ἐφαίνετο ἐν ἀμηχανίᾳ τὴν ὁποίαν διέκρινε κάποιος τῶν συμβούλων τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἦτο εὐχαριστημένος εἰς τὴν θέσιν του. «Ναί», ἀπήντησε, «πολὺ εὐχαριστημένος, ἀλλὰ δὲν ξεύρω ἐὰν τὸ ἐκκλησίασμα εἶναι εὐχαριστημένο ἀπὸ ἐμέ. Δὲν γνωρίζω πῶς τοῦ ἀρέσει τὸ κήρυγμά μου. Κανεὶς δὲν μοῦ λέγει τίποτε».

«Δὲν πρέπει νὰ πηγαίνῃς μὲ αὐτό», τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματοῦχος. «Εἰς τὸ μέρος μας ἅμα δὲν ἀκοῦς παράπονα, σημαίνει ὅτι εἶναι ὅλοι εὐχαριστημένοι. Ἔτσι τὸ ἔχομεν ἐδῶ».

Καὶ ἔτσι εἶναι ἀκριβῶς ὅπως κάποιος σοφὸς εἶπεν. «Τίποτε δὲν μεταβάλῃ τὸν χρυσὸν τῆς ζωῆς εἰς σκωρίαν τόσον τελείως ἀπὸ ἀχάριστον πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἀρνεῖται νὰ ἐκφράσῃ εὐγνωμοσύνην.

Πάρετε ὡς παράδειγμα τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς δημοσίας θέσεις. Ἐὰν ἐκτελοῦν τὸ καθῆκόν των, εἴμεθα ἄφωνοι, δὲν ἀκούουν ἀπὸ ἡμᾶς οὔτε μίαν λέξιν. Πιστεύομεν ὅτι ὁ καθεὶς πρέπει νὰ ἐκτελῇ τὸ καθῆκόν του χωρὶς νὰ ἀναμένῃ εὐχαριστίας.

Διατί νὰ περιοριζώμεθα εἰς λόγια παραπόνων; Ἡ γλῶσσά μας ἔχει ὡραίας λέξεις ἐπαίνου, ἐὰν μάθωμεν νὰ τὰς μεταχειριζώμεθα. Πόσοι διψοῦν διὰ μίαν λέξιν ἀναγνωρίσεως καὶ ἡμεῖς ἀρνούμεθα νὰ τὴν ἐκφράσωμεν! Προτιμῶμεν νὰ παραπονούμεθα καὶ νὰ ἐπικρίνωμεν!

Δρ. ΤΖΟΖΕΦ ΝΙΟΥΤΟΝ

ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

ΟΥΓΓΡΙΚΟΝ ΕΛΑΦΡΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ὑπὸ ΚΕΛΛΕΡ ΜΠΕΛΑ

Ἐλαχίστας πληροφορίας ἔχομεν σχετικῶς πρὸς τὸν συνθέτην τοῦ δημοφιλοῦς τούτου τεμαχίου πλὴν ὅτι ὀνομάζεται Ἄλμπερτ Φὸν Κέλλερ καὶ ὅτι ἐγεννήθη ἐν Μπάρφιλντ τῆς Οὐγγαρίας τὴν 13ην Φεβρουαρίου 1820, ὅτι δὲ κατόπιν διαφόρων σταδίων, ὡς τὸ τοῦ φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς καὶ τοῦ γεωργοῦ, ἐπεδόθη τελικῶς εἰς τὴν Μουσικήν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε συστηματικῶς ἐν Βιέννῃ καὶ βαθμηδὸν ἀνέπτυξε τὴν εἰδικότητά του ὡς συνθέτου Μουσικῆς χοροῦ μετ' ἀξιολόγου ἐπιτυχίας. Ἔγεινε πασίγνωστος ὡς καὶ διευθυντὴς Μουσικῶν ὀρχηστρῶν καὶ Φιλαρμονικῶν ἐν Βερολίνῳ, Βιέννῃ καὶ Βιεμπάτεν, ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν τὴν 20ὴν Νοεμβρίου 1882. Ἔγραψε ἄφθονα συγγράμματα μουσικῆς, χοροῦ, μονῳδιῶν, τετραχόρδου καὶ διαφόρων ἄλλων ἔργων ὀρχήστρας ἐν μικροτέρᾳ κλίμακι.

Τὸ ἄνω ἔργον συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν γνωστοτέρων ἐκ τῶν συνθέσεών του, διατηρῆσαν τὴν δημοτικότητά του μετ' αὐξούσης εὐνοίας.

Τὰ κυριώτερα αὐτοῦ σημεῖα, ἐμπεποτισμένα μὲ τὰ συγκινητικὰ καὶ αἰσθηματικὰ στοιχεῖα τῆς Ἀθιγγανικῆς Μουσικῆς κατέταξαν τοῦτο εἰς τὰς πλέον διακεκριμένας τάξεις τῆς κατ' ἐξοχὴν Οὐγγρικῆς Μουσικῆς τοῦ δημώδους τύπου.

(Μετάφρασις) Ε. Χ. Μ.

ΤΟ ΠΑΣΤΕΛ

Ποτὲ γυναῖκα δὲν εὑρέθη εἰς τόσον μεγάλην στενοχωρίαν, ὅσον ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀπέραντον ἀποθήκην τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν τῆς ἄφινεν ὡς κληρονομίαν μία θεία της εἰς τὰ πέριξ τοῦ Μῶ.

—Θεέ μου! Θεέ μου! τί θὰ τὰ κάμω ὅλα αὐτὰ τὰ κούρκουτα; ἐφώναξε.

Ἔβλεπε ἀπελπισμένη ὅλο αὐτὸ τὸ παράξενο σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον ἔφθανε ἕως τὴν ὀροφήν· πολυθρόνες σπασμένες, καναπέδες σχισμένοι, πιάτα ραγισμένα, καρέκλες χωρὶς πόδια, παλαιὰ μπαοῦλα μουχλιασμένα. Πρὸ ἑκατὸν ἴσως ἐτῶν εἶχον συσσωρεύσει ἐκεῖ ὅλα τὰ παλαιά, τὰ σπασμένα, τὰ ἄχρηστα πράγματα, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν ποτὲ νὰ τὰ πετάξουν. Ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ ἤγγιζε τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ πράγματα αὐτὰ μὲ φόβον μὴ λερωθῇ. Αἴφνης κᾶτι ἐγλύστρισε, ἠκούσθη ἕνα τζάμ, τὸ ὁποῖον ἔσπασε καὶ ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ κύψασα ἐσήκωσε μίαν εἰκόνα. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠμπόρεσε νὰ διακρίνῃ τί παρίστα ἡ εἰκών, τόση σκόνη ἦτο ἐπάνω· ἀλλὰ ἀφοῦ ἐπλησίασε εἰς τὸ παράθυρον, ἀνεσήκωσε τὰ σπασμένα κομμάτια, τὴν ἐτίναξε, τὴν ἐκαθάρισε τέλος καὶ εἶδε, μέσα εἰς πλαίσιον ἀπὸ σκαλιστὸν ξύλον, ἕνα παστέλ, μίαν κεφαλὴν νέας γυναικὸς μὲ τὰ μαλλιὰ πουδραρισμένα, πεσμένα ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον, μία μπούκλα εἰς τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ μὲ τὸ φόρεμα ἀνοικτὸν εἰς τὸν λαιμόν.

—Κύτταξε, εἶπε, δὲν εἶναι ἄσχημο αὐτό· θὰ εἶναι καμμία ἀπὸ τὴς γιαγιάδες μου· θὰ τὸ βάλω εἰς τὸ σαλόνι.

Τὸ ἐτοποθέτησε πράγματι ἐκεῖ καὶ ὅσοι τὸ ἔβλεπαν τυχαίως, εὕρισκαν ὅτι ἦτο εὔμορφον χωρὶς νὰ ἐνθουσιάζωνται. Εἰς τὴν Καν Ντὲ Λουρδῆ ἤρεσε τὸ εἰρωνικὸν στόμα καὶ ἡ τρυφερὰ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν. Θὰ ἦτο ἴσως μία οἰκογενειακὴ ἀνάμνησις καὶ θὰ εἶχε βεβαίως ἐκτελεσθῇ ἀπὸ κανένα ἐντόπιον καλλιτέχνην. Τὰ ἔτη παρήρχοντο· χήρα ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ ἔμενε σχεδὸν ὅλον τὸ ἔτος εἰς τὸ κτῆμά της, ἔχουσα συγκεντρωμένην ὅλην τὴν στοργήν της εἰς τὴν ἐγγονήν της. Ἡ Κα τοῦ Παστὲλ κρεμασμένη πάντοτε εἰς τὸ παλαιὸν σαλόνι δὲν εἶλκυε πλέον τὰ βλέμματα. Μίαν ἡμέραν ἐν τούτοις εἷς παλαιὸς φίλος, τὸν ὁποῖον διάφοροι περιπέτειαι τῆς ζωῆς εἶχαν κρατήσει πολὺν καιρὸν μακρὰν τῆς Γαλλίας, ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Καν Ντὲ Λουρδῆ· ἐνῷ ἡ Κα εἰσήρχετο εἰς τὸ σαλόνι, τὸν εὗρεν ἐν ἐκτάσει πρὸ τοῦ παστέλ.

—Εἶναι εὔμορφον, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε αὐτή.

—Εὔμορφο; ἀνεφώνησε· ἀλλ' εἶναι θαυμάσιον! Εἶναι ἁπλούστατα ἔργον τοῦ Λατούρ.

—Τοῦ Λατούρ!

—Ναί τοῦ Λατούρ. Αὐτὸ σήμερον ἀξίζει διακοσίας χιλιάδας φράγκα.

—Διακοσίας χιλιάδας φράγκα! ἐτρελλάθητε;

—Συμβουλευθῆτε ἕνα εἰδικόν.

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἡ εἰκὼν αὐτή, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε ἀκάθαρτον, πεταγμένην εἰς μίαν γωνίαν τῆς παλαιᾶς ἀποθήκης, θὰ ἠξίζε διακοσίας χιλιάδας φράγκα. Τί εἰρωνία! Ἐν τούτοις εἰδικὸς ἦλθε καὶ ὄχι εἰδικὸς τυχαῖος, ἀλλὰ πολύγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐβεβαίωσε ἐπισήμως ὅτι τὸ παστὲλ αὐτὸ ἦτο πράγματι ἔργον τοῦ Λατοὺρ καὶ δὲν ἠξίζε ὀλιγώτερον ἀπὸ διακοσίας χιλιάδας φράγκα.

Ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ δὲν ἦτο πλουσία καὶ ἡ βεβαίωσις αὐτὴ τὴν ἐχαροποίησε πολύ, ὄχι διότι ἦτο φιλοχρήματος, ἀλλ' ἐσκέπτετο τὴν μικρὰν ἐγγονήν της. Ἡ Σωσάννα θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὸν γάμον της ὡς δῶρον τὸ περίφημον παστέλ, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην ὅλων θὰ ἤξιζε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη περισσότερα. Καὶ ἀρά γε εἰς τὴν ἀποθήκην δὲν θὰ εὑρίσκοντο καὶ ἄλλοι θησαυροί; Ἐξήτασαν λεπτομερῶς ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς· μερικοὶ ἀρχαιόφιλοι ἠγόρασαν μικρὰ πράγματα, ἀλλὰ τίποτε ἔκτακτον δὲν εὑρέθη. Ἄλλως τε μικρὸν τὸ κακόν· τὸ παστὲλ ἦτο ἀρκετόν. Ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ δὲν ἔπαυσε νὰ τὸ θαυμάζῃ· ἐσκέπτετο τί τρομερὸν πρᾶγμα ποῦ θὰ ἦτο ἂν δὲν τὸ ἐσήκωνε ὅταν ἐγλύστρησε καὶ ἔπεσε μεταξὺ τῶν παλαιῶν ἐπίπλων ἢ ἂν δὲν τὸ εὕρισκε ἄξιον λόγου καὶ τὸ ἀπέρριπτε.

Ἐν τούτοις ἡ χαρά της ἤρχισε νὰ ἔχῃ πολλὰς ἐνοχλήσεις. Αἱ ἐφημερίδες περιέγραψαν τὴν περίεργον ἱστορίαν καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἤρχοντο ἐρασιτέχναι ζωγράφοι, συλλέκται ἀρχαιοτήτων ζητοῦντες νὰ ἰδοῦν τὴν εἰκόνα. Ἦτο ἠναγκασμένη νὰ τοὺς δέχεται· μόνον ἐκάρφωσε στερεὰ τὴν εἰκόνα εἰς τὸν τοῖχον μὲ δύο γάντζους σιδηροῦς καὶ παρηκολούθει πάντοτε τοὺς ἐπισκέπτας. Μήπως μεταξὺ τόσων περιέργων, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσχωρήσῃ κανεὶς κακὸς ἄνθρωπος, κανεὶς εἰκονοκλάστης ἢ κλέπτης. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐδοκίμαζον νὰ κλέψουν τὸ παστὲλ ἐρριζώνετο κάθε ἡμέραν βαθύτερα εἰς τὸ πνεῦμά της, εἶχον συμβῇ τόσαι κλοπαὶ εἰς τὰ Μουσεῖα. Ἠγόρασε δύο σκύλλους φύλακας, ἤλλαξε τὰ κλεῖθρα ὅλων τῶν θυρῶν, ἐτριπλασίασε τοὺς σύρτας καὶ ἐφωδίασε τὸν γηραιὸν θαλαμηπόλον της μὲ ἓν πολύκροτον. Ἐκτὸς τούτου ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ κάθε βράδυ τὴν εἰκόνα ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ὅλην τὴν νύκτα πλησίον εἰς τὸ κρεβάττι της. Ἂν μετέβαινε εἰς τὸ Παρίσι νὰ μείνῃ ὀλίγον καιρὸν μετεκόμιζε καὶ τὸ ἔργον τοῦ Λατοὺρ προσεκτικὰ τυλιγμένον. Τὴν παρεκάλεσαν νὰ τὸ δανείσῃ εἰς μίαν ἔκθεσιν· ἠρνήθη· ἐφαντάζετο ὅτι θὰ τὸ ἐχαλοῦσαν, θὰ τὸ ἔχαναν ἢ θὰ τὸ ἔκλεπταν.

Τέλος ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ ἐβασανίσθη τόσον μὲ τὴν εἰκόνα αὐτήν, ὥστε ἠσθένησε βαρέως ἀκριβῶς μετὰ τοὺς ἀραβῶνας τῆς ἐγγονῆς της. Μόλις ἡ Σωσάννα ἠραβωνίσθη, ἡ μάμμη της, τῆς προσέφερε τὸ παστέλ. Ἡ κόρη αὐτή, ἡ ὁποία ὑπανδρεύετο μὲ νέον πλούσιον, ἐγνώριζε νὰ ἐκτιμᾷ τὰ ὡραῖα πράγματα, τῆς ἤρεσε ἡ εἰκών, ὄχι διὰ τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν τῆς ἀπέδιδαν, ἀλλὰ διότι τὴν εὕρισκε ὡραίαν. Ἄλλως τε ὁ μνηστήρ της δὲν ἤθελε διόλου νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ εἰκὼν ἦτο πράγματι ἔργον τοῦ Λατούρ· ἔλεγε μᾶλλον τοῦ Ὀνέν, ἓν ὡραῖον ἔργον τοῦ Ὀνέν, ἀλλ' ἁπλῶς ἔργον τοῦ Ὀνέν. Ἓν ἀπόγευμα ὅτε ἐκάθητο μαζὶ μὲ τὴν Σωσάνναν πλησίον τῆς Κας Ντὲ Λουρδῆ, ἡ ὁποία τελευταίως εἶχε πολὺ ἐξασθενήσει, ἀνεκάλυψε ὑπὸ τὸ χονδρὸν χαρτί, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς εἰκόνος τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ὀνέν.

—Σωσάννα, ἐφώναξε.

Ἡ κόρη ἐπλησίασε· τῆς ἔδειξε τὴν ὑπογραφήν. Ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ, ἡ ὁποία ἐστρέφετο μετὰ κόπου τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τοὺς εἶδε κύπτοντας ἐπάνω εἰς τὸ παστὲλ καὶ διακρίνουσα τὴν στενοχωρημένην ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας των, ἐφοβήθη ἐξ ἐνστίκτου.

—Τί τρέχει, Σωσάννα; ἠρώτησε.

Συγκινημένη πολὺ ἡ κόρη, κατώρθωσε ἐν τούτοις νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν της ἔκφρασιν ἤρεμον, διότι ἐμάντευσε τί ἐτάραττε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν καρδίαν τῆς γραίας.

—Γιαγιά, Γιαγιά, εἶπεν μετὰ χαρᾶς, ὁ Λοϊκιανὸς ηὗρε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Λατούρ. Λέγει ὅτι τώρα ἡ εἰκὼν ἀξίζει τετρακοσίας χιλιάδας φράγκα. Τετρακοσίας χιλιάδας φράγκα, ψιθυρίζει μ' ἕνα εὐτυχισμένο μειδίαμα ἡ Κα Ντὲ Λουρδῆ.

Τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου μὲ τὸ παστὲλ ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάττι της, εἰς τὸ πλευρόν της, ἐξέπνευσε.

('Απὸ τὸ Γαλλικόν).

Ἡ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα, πρὸ τοῦ γάμου, εἶναι κιβώτιον ὡραίων ἐξωθεν, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον θὰ φανῇ μετὰ τὸν γάμον. Διὰ τοῦτο πρέπει καλῶς νὰ προσέχωμεν. Σμάϊλς

Ἡ ἀρίστη χρῆσις τοῦ λογικοῦ ἐστιν ἡ ἑνώπιον τοῦ Θεοῦ τῶν ὄντων ταπείνωσις. Ρουσσὼ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ διὰ τὴν Μεγάλην Ἐκδρομὴν τῆς G. A. P. A. Ἀποταθῆτε ἀπὸ τώρα εἰς τὸν ΦΑΡΟΝ διὰ πληροφορίας καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν θέσεών σας.

ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΩΝ $2.40 ΜΟΝΟΝ.

ΦΑΡΟΣ διὰ τοῦ προσωπικοῦ του ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ θὰ εἶναι ἐπὶ ποδὸς διὰ νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν ἐκτελωνισμὸν ὅταν θὰ φθάσητε εἰς Φάληρον. Ὁ ΦΑΡΟΣ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ὑπευθύνως.

ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

MOBILE, ALA.

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἀφίχθη ἐν τῇ πόλει μας ὁ Μέγας Κυβερνήτης τῆς 9ης Περιφερείας τῆς 'Εθνικοθρησκευτικῆς 'Οργανώσεως Γκάπα, κ. Δ. Βογιατζῆς, μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν ἀξιωματούχων τῶν Γκαπικῶν Στοῶν τῆς Παροικίας μας, ἤτοι ἀνδρικῆς «'Ο Σμύρνης Χρυσόστομος», γυναικείας «'Ιρις» καὶ τῆς τῶν 'Εφήβων. 'Εν ἀνοικτῇ λοιπὸν συνεδριάσει καὶ παρουσίᾳ πλείστων ὁμογενῶν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, διὰ πρώτην φορὰν ἐγενόμεθα μάρτυρες τῆς λαμπρᾶς ταύτης τελετῆς, τὴν ὁποίαν ἐλάμπρυνεν ὁ μουσικὸς ὅμιλος τῶν 'Εφήβων, τῶν ὁποίων οἱ κόποι καὶ θυσίαι χάριν τῆς ἐκμαθήσεως τῆς μουσικῆς εἶναι μεγάλοι, καθότι ἀναγκάζονται πλεῖστοι τούτων νὰ φοιτοῦν εἰς ἀνώτερα 'Αμερικανικὰ σχολεῖα, νὰ φοιτοῦν εἰς τὸ ἀπογευματινὸν Κοινοτικὸν Σχολεῖον, νὰ προσέρχωνται δὶς τῆς ἑβδομάδος διὰ «πράκτιζ» τῆς μουσικῆς καὶ νὰ συνεδριάζουν καὶ εἰς τὴν Στοάν των. Καὶ ὅμως ἀγογγύστως ὑποφέρουν ὅλα καὶ ἑκάστοτε εἰς κάθε ἑορτήν μας παίζουν ὡραῖα κομμάτια πρὸς χαρὰν τῶν τε γονέων των καὶ φίλων καὶ συγγενῶν.

'Ο κ. Δ. Βογιατζῆς ἠργάσθη δραστηρίως πρὸς ἐγγραφὴν νέων μελῶν εἰς τὴν ἀνδρικὴν στοάν, προέβη δὲ καὶ εἰς τὴν ἵδρυσιν Στοᾶς Νεανίδων.

Τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, τὴν τῆς 'Ορθοδοξίας, ἡ Κοινότης μας ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐτέλεσε Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πρὸς Κύριον ἀποδημησάντων ὁμογενῶν μελῶν τε καὶ μὴ τῆς μικρᾶς μας παροικίας καὶ τῶν πέριξ. Τὴν τελετὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ Μέγας Εὐεργέτης τῆς Κοινότητός μας ἐντιμότατος Κύριος 'Ιάσων Μάλβης, ὁ ἄρτι ἐπανακάμψας ἐξ 'Ελλάδος μετὰ διετῆ ἐκεῖ διαμονήν. Τὸν κύριον Μάλβην προσεφώνησαν καταλλήλως μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μνημοσύνου ὅ,τε 'Ιερεὺς αἰδ. κ. Σ. Χατζίνας, ὡς καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Νικόλαος Ρουμπάνος, ἐπίσης καὶ ὁ περιοδεύων ἀντιπρόσωπος τοῦ «'Εθνικοῦ Κήρυκος» κ. 'Ανεμορεύς. 'Η συγκίνησις ἦτο καταφανής, ὅτε ὁ κ. Μάλβης ἀπήντησε εὐχαριστῶν πάντας διὰ τὰς διαβεβαιώσεις των περὶ ἀπείρου ἀγάπης, ἐκτιμήσεως καὶ ἀναγνωρίσεως τῶν πρὸς τὴν Κοινότητα βοηθειῶν του, καὶ μετροπρόνως ἀπέδωκε πάντα εἰς τὴν βασιλεύουσαν ἀγάπην μεταξὺ τῶν καλῶν καὶ εὐγενῶν συνεργατῶν του, προέτρεψε δὲ πάντας εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν διάδωσιν τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης πρὸς τὴν νέαν γενεάν.

Κατόπιν μακρᾶς προπαρασκευῆς τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ ἀπογευματινοῦ Κοινοτικοῦ Σχολείου παρὰ τοῦ χρέη διδασκάλου ἐκτελοῦντος 'Ιερέως αἰδ. κ. Σ. Χατζίνα, ἡ βραδυὰ τῆς 28ης Μαρτίου ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ κοινοτικῇ αἰθούσῃ παρουσίᾳ ἀπάσης τῆς ὁμογενείας. Τὸ πρόγραμμα ἤρχισε μὲ τὸν μουσικὸν ὅμιλον τὸν 'Εφήβων ἀνακρούσαντα τὸν τε 'Ελληνικὸν καὶ 'Αμερικανικὸν Ὕμνον καὶ διάφορα ἄλλα τεμάχια, καὶ μὲ τὴν ὁμαδικὴν εἴσοδον τῆς μαθητιώσης νεολαίας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κυανόλευκον. 'Απηγγέλθησαν διάλογοι, μονόλογοι, μικρὰ δράματα, ἐγένετο ἡ στέψις τῶν 'Ηρώων καὶ λόγοι ἀπηγγέλθησαν παρά τε τοῦ ἱερέως μας καὶ τοῦ ἐπισκέπτου ἱερέως τῆς γειτονικῆς πόλεως Πενσακόλας, ὅστις προσῆλθε μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς ἐκεῖ Κοινότητος καὶ πλείστων ἐπιλέκτων μελῶν τῆς Κοινότητός των. 'Εχορεύθησαν χοροὶ 'Ελληνικοὶ καὶ 'Αμερικανικοί, καὶ ἡ Κοινότης ἔπραξε τὸ πᾶν ὅπως μείνουν πάντες εὐχαριστημένοι, μὴ φεισθεῖσα ἐξόδων. Πλεῖστοι ἐπισκέπται ἐκ γειτονικῶν Πολιτειῶν Φλωρίδος, Μισσισσιπῆ, Τέξας, παρευρίσκοντο συνεδριάζοντες, παρέμειναν δὲ πέραν τοῦ μεσονυκτίου ἀπολαμβάνοντες τὴν 'Ελληνικωτάτην διασκέδασιν.

"Ενεκα τοῦ πρὸ μηνὸς συμβάντος δυστυχήματος τῇ οἰκογενείᾳ Μιχαήλ, ὅτε ἐτραυματίσθη κατερχόμενος Τρὰμ ὁ κ. 'Αθανάσιος Μιχαήλ καὶ ἐξακολουθεῖ παραμένων κλινήρης, δὲν ἠδυνήθη ἡ εὐγενὴς αὕτη οἰκογένεια νὰ συμμετάσχῃ τῆς ἑορτῆς. 'Ελπίζομεν ὅτι ὁ κ. Μιχαὴλ ταχέως θὰ ἀναρρώσῃ καὶ εὑρεθῇ ἐν μέσῳ ἡμῶν εἰς προσεχῆ διασκέδασιν.

Μετὰ χαρᾶς οἱ φίλοι τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κοινότητος Νικολάου Ρουμπάνου ἔσπευσαν νὰ τὸν συγχαροῦν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ του ἐκ τῆς 'Ιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ντοὺκ Γιουνιβέρσιτη τοῦ ἐν Ντουρὰμ Νὸρθ Καρολάϊνα, κ. Σωκράτους Νικολάου Ρουμπάνου, καὶ ὅστις ἀμέσως ὁμοῦ μὲ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ τίτλου τοῦ 'Ιατροῦ διωρίσθη ἐσωτερικὸς ἰατρὸς εἰς τὸ Σίτη Χόσπιταλ τοῦ Μπάλτιμορ. 'Ο Σωκράτης εἶναι εὐγενέστατος καὶ λαμπρὸς νέος καὶ εὐτυχὴς ἡ παροικία τοῦ Μπάλτιμορ ποῦ πρώτη ἀπολαμβάνει τὰς ὑπηρεσίας του. Πρὸ ἐτῶν ὁ πρῶτος υἱὸς τοῦ κ. Νικολάου Ρουμπάνου, Κωνσταντῖνος Ν. Ρουμπάνος, ἀποπεράτωσε τὰς σπουδάς του ὡς 'Ελέκτρικαλ 'Εντζινίερ ἀποφοιτήσας τοῦ Τασκαλούσα Γιουνιβέρσιτη.

Διῆλθε τῆς πόλεώς μας ὁ 'Επιθεωρητὴς τῶν Σχολῶν, κ. 'Ηρακλῆς Παπαμανώλης, ὅστις ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινόν μας σχολεῖον κατὰ τὴν ὥραν παραδόσεως καὶ ὡμίλησε πρὸς τὴν νέαν γενεάν. 'Επίσης παρευρέθη εἰς τὰ «πράκτιζ» τοῦ 'Εφηβικοῦ Μουσικοῦ 'Ομίλου, ὡμίλησε δὲ καὶ συνεχάρη αὐτούς. Τὴν Παρασκευὴν βράδυ μετὰ τοὺς Χαιρετισμούς, ὡμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα ἐπὶ μίαν ὥραν μὲ ὡραῖον θέμα περὶ ἐμμονῆς εἰς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά μας τὰ ἀγνὰ καὶ 'Ελληνικά, καὶ παρώτρυνε τοὺς γονεῖς νὰ διδάσκουν τὰ τέκνα των τὸ ὄνομα τοῦ "Ελληνος νὰ τὸ φέρουν ὑπερηφάνως.

Πρὸ καιροῦ ἐπίσης ἐπεσκέφθη τὴν παροικίαν μας ὁ 'Επιθεωρητὴς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, κ. Γ. 'Αλεξάνδρου, ὅστις ὡμίλησε ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ μας διαρκούσης τῆς Θείας Λειτουργίας, περὶ τοῦ θεσμοῦ καὶ ἀποστολῆς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐν 'Αμερικῇ.

'Η Κοινότης μας εἶναι εὐτυχὴς ὑποδεχομένη φιλοστόργως τοὺς διαφόρους ἐπισκέπτας καὶ συνδράμουσα κατὰ δύναμιν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν σκοπῶν τοὺς ὁποίους ἐκπροσωπεύουν.

Γ. Ν. ΚΟΥΜΑΝΗΣ.

SAN FRANCISCO, CAL.

'Επὶ τῇ ἀφίξει τοῦ Μ. Προέδρου, ἀδ. Κυρίτση, ἐν Καλιφορνίᾳ, ὁ ἔνθερμος Γκάπαν 'Αλέξανδρος Μαυρομάτης, ἀπήγγειλε θαυμάσιον ποίημα, ἐκ τοῦ ὁποίου, λόγῳ ἐλλείψεως χώρου, παραθέτομεν μόνον ὀλίγους στοίχους. 'Εκφράζει δι' αὐτοῦ τὸν πόνον τοῦ μετανάστου "Ελληνος καὶ τὰς ἐλπίδας του πρὸς τὴν 'Οργάνωσιν Γκάπα.

Χίλια καλῶς μᾶς ὥρισες
τῆς Γκάπας Βασιλιά,
τὸ "Ομκλαντ καὶ τὸ Φρίσκο
σὲ γλυκοχαιρετᾶ.

.....

'Εμπρός μου ἤλθε καὶ στάθηκε
στὰ μάτια μὲ κυττοῦσε
καὶ ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ
γλυκὰ καὶ μὲ ρωτοῦσε.
«Γέροντα πόθεν ἔρχεσαι;
ποιὰ εἶναι ἡ Γενεά σου,
ποιὰ εἶναι ἡ Πατρίδα σου,
καὶ ποιὰ ἡ 'Εκκλησιά σου;»
«Πατρίς μου εἶναι ἡ 'Ελλὰς
ποῦ τὴν θαυμάζουν ὅλοι,
Πιστεύω τὴν 'Αγιὰ Σοφιὰ
ποῦ βρίσκεται στὴν Πόλι».
«'Ελληνοπούλα εἶμαι κ' ἐγὼ
κύττα τὴν φορεσιά μου
κ' ἐὰν δὲν πιστεύῃς Γέροντα
ρώτησε τὴν καρδιά μου».
Εἶμαι σταλμένη ἀπ' τὸν Θεό,
νὰ ἔλθω διὰ σᾶς ἐνταῦθα,
γιὰ νὰ σᾶς κάνω ἀδελφοὺς
μὲ ὀνομάζουν ΓΚΑΠΑ.
"Ελα μαζύ μου Γέροντα
τὴν γλῶσσαν σου ν' ἀκούσῃς,
νὰ ψάλλῃς τὸ "Αγιος ὁ Θεός,
τὸ Δόξα ἐν 'Υψίστοις».

DENVER, COLO.

Μεγάλη ἐπιτυχία τῆς 'Ετησίας Χορευσπερίδος τοῦ Τμήματός μας κατὰ τὴν 14ην Μαρτίου. - 'Ο ἐνθουσιασμὸς τῶν ὁμογενῶν. - Τὸ 'Ελληνικὸν περιβάλλον. - 'Η συμμετοχὴ καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Νέας μας Γενεᾶς κλπ.

Χωρὶς καμμίαν ὑπερβολὴν ἡ Στοά μας «Ταῦγετος» ἀντιπροσωπεύει πᾶν τὸ 'Ελληνικόν. Εἰς κάθε ἑορτὴν ἡ διασκέδασίν της, νομίζει κανεὶς πῶς βρίσκεται στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον τῶν περασμένων χρόνων ποὺ ἡ θύμησίς των εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς ξενητευμένους ὁμογενεῖς ἡ μεγαλυτέρα νοσταλγικὴ ἀπόλαυσις. Ποιὸς ἀπ' ὅλους μας λησμόνησε πῶς περνοῦσε τὴν 'Αποκρηὰ στὴν πατρίδα του; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὶς ὡραῖες καὶ τερπνὲς διασκεδάσεις τῶν περασμένων χρόνων; Καὶ ποιὸς δὲν νοσταλγεῖ νὰ εὑρεθῇ σ' ἕνα παρόμοιο κύκλο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σ' ἕνα καθρέπτην, σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία ποὺ ἡ Στοὰ Ταῦγετος ἐπρόβαλεν τὴν 14ην Μαρτίου;

Δικαιολογεῖται λοιπὸν ἡ ἀθρόα προσέλευσις τῶν ὁμογενῶν στὴν ἀποκρηάτικη διασκέδασι τῆς Στοᾶς μας. 'Από τῆς συστάσεώς του ὁ «Ταῦγετος» δὲν παρέλειψε νὰ προσφέρῃ κατ' ἔτος τὴν τελευταίαν Κυριακὴ τῶν 'Απόκρεω τὴν ὡραίαν ταύτην εὐκαιρίαν εἰς τοὺς "Ελληνας τοῦ Denver. 'Η προσπάθεια τῶν ἑκάστοτε 'Αξιωματούχων εἶναι ἡ πρὸς τὸ καλύτερον ἐξέλιξις τῆς ἑορτῆς αὐτῆς καὶ ἡ ἐπιτυχία της κατ' ἔτος μεγεθύνεται.

'Η πολυτελὴς καὶ εὐρύχωρος αἴθουσα "Woodmen's of the World", 1430 Champa St. ἦτο κατάμεστος. Θέαμα ἄξιον θαυμασμοῦ. Μία μεγάλη οἰκογένεια, ἡ 'Ελληνικὴ παροικία, μὲ πρωτοτύπους καὶ ὡραίας ἀμφιέσεις, διασκεδάζει καὶ χορεύει ὅπως ἔμαθε στὴν πατρίδα της. Καὶ λέγω οἰκογένεια, γιατὶ βλέπω τὸ κυριώτερο γνώρισμα. Τὰ στοιχεῖα τῆς οἰκογενείας εἶναι ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν μελῶν της καὶ ἡ διαφύλαξις ὅλων τῶν παραδόσεων καὶ ἡ μετάδοσις αὐτῶν εἰς τοὺς νεωτέρους της.

Τὴ χαρά, τὸ χαμόγελο καὶ τὴν ἀγάπη τὴ βλέπει κανεὶς ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα ὅλων. "Οσο γιὰ τὸ ἄλλο: ὅλα τὰ παιδιά μας συναγωνίζονται στὸν 'Ελληνικὸ χορό, ὄχι μόνον μεταξύ των, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς μεγάλους. 'Η νεότης καὶ τὸ σφρίγος των, μαζὺ μὲ τὴν ἀγάπη των στὸν 'Ελληνικὸ χορὸ φέρνει τὴ νέα μας γενεὰ στὴν πρώτη γραμμή.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι ποὺ ἡ 'Οργάνωσίς μας ἔχει μαζύ της τὸ 'Ελληνικὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον μὲ θαυμαστὴν αὐταπάρνησιν ὑποστηρίζει καὶ κηρύττει τὴν ἰδεολογίαν της ποῦ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ καθαρῶς 'Ελληνική. Δὲν παρελείφθη καὶ ἐφέτος ἡ κωμικὴ παράστασις.

Οἱ κ. κ. Χρ. Παπαδόπουλος καὶ Δ. Τσαούσης μετὰ τῆς Δίδος Ντίνας Τσιρούτη, μᾶς διεσκέδασαν μὲ τὰ «Προσόντα» τοῦ Σουρῆ. 'Επίσης ἐδόθησαν καὶ βραβεῖα εἰς τοὺς καλύτερον μετημφιεσμένους ὡς ἑξῆς: 1ον) Κος Μ. Καραμήτσιος, 2ον) Χρ. Παπαδόπουλος, Δὶς Ντίνα Τσιρούτη καὶ Κα Δ. Σταθοπούλου. 3ον) Κος Δ. Ντόβας.

Οἱ βραβευθέντες ἐπέστρεψαν τὸ χρηματικὸν ποσὸν πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως τοῦτο δοθῇ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Σχολ. Ταμείου. Δὲν λείπει βλέπετε καὶ ἡ εὐγενικὴ χειρονομία τῶν Γκάπανς ὑπὲρ τῶν κοινοτικῶν ἱδρυμάτων μας.

'Η ἀγνὴ 'Ελληνικὴ διασκέδασις τῆς 14ης Μαρτίου θὰ εἶναι μία ὡραία ἀνάμνησις διὰ τοὺς εὐτυχήσαντας νὰ παρευρεθοῦν.

ΕΥΑΓ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
766 King St., Denver, Colo.

PUEBLO, COLO.

Κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων 'Αξιωματούχων τῆς Στοᾶς «'Αγία Λαύρα» διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1937 ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι ἀδελφοί: "Αρχων 'Ιω. Τζαγκαράκης, "Αρχων βοηθὸς Βασ. Λυμπερόπουλος, Γραμματεὺς 'Ιω. Τολιόπουλος, Ταμίας Κ. Γρηγορόπουλος καὶ Σύμβουλοι: Χρ. Καναβούρας, Δ. Λυμπερόπουλος, Ι. Παναγόπουλος, Αθ. Σμυρνῆς καὶ Εὐστ. Δαμασκόπουλος.

Τὴν δὲ 7ην παρ. Μαρτίου ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσίς των ὑπὸ τοῦ Μ. 'Επόπτου ἀδ. Α. Δ. Κοτσιοβέλου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον. "Απαντες οἱ νεοεκλεγέντες εἶναι δεδοκιμασμένης ἀξίας καὶ φανατικοὶ Γκάπανς. 'Επίσης ὡμίλησαν ὁ νέος "Αρχων 'Ι. Τζαγκαράκης, ὁ ἀδ. 'Ι. Τολιόπουλος, ὁ ἀδ. Ε. Δαμασκόπουλος καὶ τελευταῖος ὁ τέως "Αρχων 'Αν. Γεωργίου, συστήσαντες πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἀγάπην, ἀλληλοσεβασμὸν καὶ συνεργασίαν καὶ περισσότερον ἐνδιαφέρον χάριν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τῆς 'Οργανώσεώς μας. Οὕτως ἔληξεν ἡ τελετή.

ΑΝΑΣΤ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

TARPON SPRINGS, FLA.

Εἰς τὴν μικρὰν 'Ελλάδα τῆς 'Αμερικῆς διὰ τοὺς "Ελληνας καὶ τὴν 'Ιερουσαλὴμ ἐν 'Αμερικῇ διὰ τοὺς 'Αμερικανούς, ἔλαβε χώραν ἑφέτος μὲ πολλὴν ἐπιβλητικότητα καὶ ἐθνικοθρησκευτικὴν μεγαλοπρέπειαν ὁ ἑορτασμὸς τῆς 116ης ἐπετείου τῆς 'Εθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας.

Τὴν Πέμπτην 25ην Μαρτίου πρωΐαν, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία καθ' ἣν ἡ πεφημισμένη καθ' ὅλον τὸ πανελλήνιον σήμερον καὶ μεταξὺ ἀκόμη καὶ τῶν 'Αμερικανῶν περιηγητῶν Βυζαντινὴ χορῳδία τοῦ Πρωτοψάλτου καὶ Διδασκάλου κ. Γεωργίου 'Αναστασίου, ἀποτελουμένη ἑφέτος ἀπὸ 75 περίπου μέλη ἐξ ἐφήβων καὶ νεανίδων καὶ διηρημένη εἰς δύο χορούς κατὰ φῦλον, ἔψαλε τοὺς ὕμνους τῆς ἡμέρας καὶ ἤχησε καὶ πάλιν εἰς τὰ οὐράνια ὕψη τῆς δόξης καὶ λαμπρότητος.

'Απὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς 'Αμερικῆς, οἱ ἐν Φλωρίδι ἤδη παραοικειμάζοντες πλούσιοι ὁμογενεῖς συνέτρεξαν ἀπὸ τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Φλωρίδος καὶ ἦλθον νὰ συνεορτάσουν μεθ' ἡμῶν καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὴν γνησίαν καὶ νεωτέραν Βυζαντινὴν μουσικὴν ἐκτελουμένην ὑπὸ τῆς προτύπου ταύτης χορῳδίας. Καὶ ἔμειναν κατενθουσιασμένοι, δακρύσαντες πολλοὶ ὡς εἴδομεν ἀπὸ τὴν συγκίνησίν των. 'Οργανίστρια τῆς ἡμέρας ἦτο ἡ ἀρχιοργανίστρια τῆς χορῳδίας Δ)νὶς Χρυσούλα Σακλαρίδου, ἥτις μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν δεξιοτεχνίαν εἰς τοὺς πεσοὺς τοῦ ὀργάνου, ἤλκισε καὶ κατεμάγευσε πάντας. 'Η χορῳδία μας ἔχει καὶ ἄλλας δύο ὀργανίστριας· τὴν Δ)νίδα Φωτεινὴν Γκίλλα, καλῶς ἤδη κατηρτισμένην ἐπὶ τοῦ ὀργάνου, καὶ τὴν Δ)νίδα Αἰκατερίνην 'Αλισσανδράτου, ἀμφότεραι ὀργανίστριαι τῶν διακονικῶν λειτουργιῶν.

Τὸ ἑσπέρας ἔλαβε χώραν εἰς τὴν μεγάλην θεατρικὴν αἴθουσαν τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεώς μας καλλιτεχνικώτατον πρόγραμμα ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ 'Ελληνικοῦ μας Σχολείου, τὸ ὁποῖον ἐξήκησαν μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς κ. Γ. 'Αναστασίου αἱ φιλόπονοι καὶ φιλοπρόοδοι διδασκάλισσαί μας Δ)νίδες Κατίνα Γεράκη καὶ Σικελία Δημητρίου.

Τὸ μουσικὸν μέρος τοῦ προγράμματος καὶ τοὺς ἐθνικοὺς χορούς ἐξήκησεν ὁ κ. 'Αναστασίου. Τοὺς δημώδεις χορούς τῆς ἀνοίξεως, τῶν ναυτοπούλων καὶ τῶν εὐζωνοπούλων, μέρος τῶν ποιημάτων καὶ ἀπαγγελιῶν καί μιᾶς πολὺ ξεκαρδιστικῆς παιδικῆς κωμῳδίας ἀνέλαβεν ἡ δραστηρία καὶ εὐφυεστάτη διδασκάλισσα Δ)νὶς Κατίνα Γεράκη, ἥτις συνώδευσε καὶ ὅλα τὰ ἄσματα καὶ χορούς εἰς τὸ μανδολίνον καὶ μπάντζο μετὰ τῶν Δ)δων Χρυσούλας Σακλαρίδου, Φωτεινῆς Γκίλλα καί "Ηβης 'Αναστασίου εἰς τὸ πιάνο, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ βιολίου κ. Κριμάτση καὶ τοῦ φερέλπιδος μουσικοῦ νέου Σωτηρίου Μπέση εἰς τὸ βιολίον. Τὸν πεντοζάλην, μέρος τῶν διαλόγων καὶ ἀπαγγελιῶν καὶ τὸ ἔργον τοῦ κ. Βαβούδη «Σταυρωμένες Μητέρες» ἐδίδαξε καὶ συνώδευσεν εἰς τὸ μανδολίνον ἡ συνέτι διδασκάλισσα Δ)νὶς Σικελία Δημητρίου.

Τὸ ὅλον πρόγραμμα μετὰ τῶν ἐμβατηρίων εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ὕμνων, ἀσμάτων καὶ χορῶν, ἦτο σὰν μία πολύχρωμος πατριωτικὴ κινηματογραφικὴ ταινία ἡ ὁποία ἐκτυλισσομένη ἐπὶ τρεῖς ὥρας ἐκράτησε τοὺς ἑορταστὰς διαρκῶς ἐν συγκινήσει καὶ πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ.

'Ο καθηγητὴς τοῦ βιολίου καὶ τῆς μουσικῆς εἰς τὰ δημόσια σχολεῖά μας καὶ ὀργανωτὴς τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Τάρπον κ. Παῦλος Κριμάτση, 'Ιταλὸς τὴν καταγωγήν, ὁ μουσικοτραφὴς νέος Σωτήριος Μπέσης, βιολινίστας, εἰς τὴν δυνωδίαν των ἀμφότεροι μὲ τὴν ἀρίστεαν τοῦ κλειδοκυμβάλου κ. 'Ασπασίαν Μιχαηλίδου, ἦσαν ὑπέροχοι εἰς τὰς ἐκτελέσεις των.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

Ὁ Πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας.

Συνέπεσεν ἐφέτος νὰ συνεορτάσῃ μεθ' ἡμῶν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἀμερικῆς, Ἱεραπόστολος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας εἰς τὸ πολύμοχθον καὶ βαρύτατον τοῦτο ἔργον κ. Ἡρακλῆς Παπαμανώλης, διευθυντὴς τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ περιοδικοῦ «Ἑστία» καὶ Μέγας Διδάσκαλος τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως Γκάπα.

Ὁ κ. Παπαμανώλης, ὁ διαπρεπὴς οὗτος κήρυξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν μας τὸ Σάββατον τῆς 21ης Μαρτίου, τὸν ὑπεδέχθησαν δὲ ὁ ἱερατικός μας προϊστάμενος αἰδεσιμώτατος κ. Θεόφιλος Καραφύλλης, ὁ διευθυντὴς τοῦ Σχολείου μας κ. Γεώργιος Ἀναστασίου, αἱ διδασκάλισσαί μας Δ)νίδες Κατίνα Γεράκη καὶ Σικελία Δημητρίου, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητός μας κ. Ἰωάννης Διαμαντὴς μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, τὰ μέλη τῆς Γκάπα τῶν ἐνταῦθα Στοῶν «Θεοφάνεια» τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἄρχοντός των κ. Νικολάου Ἀρφαρᾶ, μεγιστᾶνος τῆς σπογγαλιευτικῆς βιομηχανίας, καὶ «Δωδεκάνησος» τῶν Ἐστιάδων κυριῶν ἐν τῷ προσώσῳ τῆς δραστηρίας Ἱερείας αὐτῶν κ. Ἀθηνᾶς Μαλέμη, ὁ Σύλλογος τῶν Γονέων καὶ Διδασκάλων, οἱ Μαθητικοὶ Σύλλογοι καί σύμπασα ἡ Ἑλληνικὴ πόλις μας καὶ τὸν ἐφιλοξένησαν δεόντως μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς νησιώτικην φιλοξενίαν.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς του, ἡμέραν Κυριακήν, ὡμίλησεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μας εἰς πυκνὸν ἀκροατήριον, ὅπου μὲ τὴν στεντορίαν φωνήν του, τὸ ρητορικώτατον ὕφος καὶ τὰ μεστὰ πατριωτικωτάτων καὶ θρησκευτικωτάτων ἐννοιῶν λόγια καὶ κηρύγματα του κατενεθουσίασε πάντας.

Ἐπεθεώρησε τὸ σχολεῖόν μας καὶ ἐκήρυξε πρὸς τὰ Ἑλληνόπουλά μας εἰς τὴν παιδικὴν των γλῶσσαν τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰ πάτρια καὶ τῆς διαιωνίσεως τῶν ἱερῶν τῶν πατέρων μας κληροδοτημάτων, Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ Ὀρθοδόξου θρησκείας μας. Τὴν λειτουργίαν καὶ τὸ σύστημα τοῦ σχολείου μας εὗρεν εἰς τὸ ἄρτιον καὶ τὸ κατέταξεν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν πρώτων καὶ τελείων ἀπογευματινῶν Σχολείων χάριν εἰς τὴν αὐστηρὰν διοίκησιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ διευθυντοῦ του κ. Γ. Ἀναστασίου, τὸν ὁποῖον ἀνεκήρυξεν εἰς ἐπαναειλημμένα κηρύγματά του ὡς ἕνα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων παιδαγωγῶν ἐν Ἀμερικῇ μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν πολυετῆ διδασκαλικὴν πεῖραν.

Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς πόλεώς μας τὴν Πέμπτην 25ην Μαρτίου, παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς κοινότητός μας ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, ὅπου κατεσυνεκίνησε καὶ κατενεθουσίασε πάντας μὲ τὰ πατριωτικά του λόγια. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐσαγηνεύθη ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πανηγυρικοῦ μας προγράμματος ὡς ὁμολόγησεν, ἀκόμη δὲ περισσότερον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικωτάτην ζωὴν τῆς μαγευτικῆς πόλεώς μας.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν καὶ μετὰ τὴν τελετήν, ἡ εὐγενεστάτη κυρία Εἰρήνη Δημ. Σιμιτζῆ παρέθεσεν ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Μητέρων-Διδασκάλων, ὡς πρώην πρόεδρος αὐτοῦ καί νῦν σύμβουλος, πλουσιώτατον γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Σχολείων εἰς ὃ παρεκάθησαν ἡ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Ἄννα Σταυράκη, ἡ Ἀντιπρόεδρος κ. Γαρυφαλιὰ Γκίλλα, ἡ κ. Διαμάντω Σμυρνιοῦ μετὰ τοῦ συζύγου της κ. Ἠλία, ὁ κ. Ἀναστασίου, καὶ ἄλλοι. Ὁ κ. Παπαμανώλης ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν ταύτην τοῦ κ. Δημητρίου καὶ κ. Εἰρήνης Σιμιτζῆ, χαρίσαντες τὴν πατριωτικὴν ταύτην φιλοξενίαν εἰς τὸν Σύνδεσμον τῶν Γονέων καὶ Διδασκάλων τῆς Κοινότητός μας.

Τὸν κ. Παπαμανώλην ἐφιλοξένησαν εἰς τοὺς ἀρχοντικούς των οἴκους καὶ οἱ ἀκόλουθοι εὐγενέστατοι ὁμογενεῖς. Ὁ ἱερατικός μας προϊστάμενος κ. Θ. Καραφύλλης, ὁ κ. Ν. Ἀφαρᾶς, ὁ κ. Μ. Νικολῆς, ὁ κ. Γ. Ἀναστασίου, ὁ κ. Δ. Σπανολιός, καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητός μας κ. Ἰωάννης Διαμαντής, ὅστις ἔθεσε τὴν κατακλεῖδα τῶν φιλοξενιῶν πρὸς τὸν κ. Παπαμανώλην μὲ ἓν ἐπίσημον δεῖπνον εἰς τὸν ἀρχοντικόν του οἶκον, ὅπου παρεκάθησαν πλὴν τοῦ ἐπισήμου τιμωμένου καὶ ξενιζομένου, ὁ αἰδ. κ. Καραφύλλης, ὁ Πρόεδρος τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Γ. Κλαδάκης, καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς μας κ. Γεώργιος Ἀναστασίου.

Τὸ γεῦμα τῆς Γκάπας.

Αἱ ἐνταῦθα στοαὶ «Θεοφάνεια» καὶ «Δωδεκάνησος» τῆς Γκάπα παρέθεσαν ἀποχαιρετιστήριον τιμητικὸν δεῖπνον πρὸς τὸν Μέγαν Διδάσκαλον τῆς εἰρημένης Ὀργανώσεως κ. Ἡρακλέα Παπαμανώλην εἰς τὸ «Παραμάουντ Καφὲ» τοῦ κ. Γεωργίου Σταματοπούλου, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὑπερπεντήκοντα Ἑστιάδες καὶ Γκάπανς. Ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Θεοφάνεια» κ. Ν. Ἀφαρᾶς ἦτο εἰς τὸ στοιχεῖόν του αὐτὸ τὸ βράδυ τῆς 26ης Μαρτίου. Ὁ δὲ κ. Παπαμανώλης ἐξεφώνησε περισπούδαστον λόγον πρὸς τοὺς Γκάπανς, οὓς ἐξώρκισε νὰ συνεχίσωσι θερμότερον τὸν ἀγῶνα τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν μας ἰδεωδῶν καὶ νὰ στρέψωσι τὴν προσοχήν των περισσότερον εἰς τὴν Ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς.

ΣΤΕΝΤΩΡ.

CHICAGO, ILL.

Κατὰ τὴν διέλευσιν τοῦ Μ. Γραμματέως κ. Ἀντωνίου Μαρούλη ἐκ Σικάγου ἔνα παρευρεθῆ κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆς Στοᾶς ἐν Μάντισον, Γουϊσκόνσιν, ὁ Μ. Κυβερνήτης κ. Ἀνδρέας Μαργαρίτης παρέθεσεν εἰς τὴν ἀρχοντικὴν του οἰκίαν τιμητικὸν δεῖπνον εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ Μ. Νομικὸς Σύμβουλος κ. Ἰωάννης Γκίκας, ὁ Μ. Ἀγορητὴς τῆς Ὀργανώσεως, Ἰατρὸς Κ. Θεοδώρου, ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Ναυαρῖνον» Ἰατρὸς Κ. Παπαθεοδώρου, ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Ἀλέξ. Ὑψηλάντης» Δημ. Γερούλης, βοηθὸς εἰδαγγελεὺς τῆς πόλεως Σικάγου, οἱ διακεκριμένοι Γκάπανς, Δημ. Ἀθανασόπουλος καὶ Εὐάγ. Τσιτνόνης.

Ἡ δέσποινα κ. Μαργαρίτου ἔθελξε τοὺς προσκεκλημένους μὲ τὰ ὡραῖα της ἐδέσματα καὶ μὲ τὰς ἀφθόνους περιποιήσεις της.

Τὴν ἑπομένην, 28ην Μαρτίου ὅλοι ὁμοῦ αὐτοκινητιακῶς μετέβησαν εἰς Μάντισον διὰ τὴν ὡραίαν ἑορτὴν εἰς τὴν ὁποίαν προσῆλθον ἑκατοντάδες Γκάπανς καὶ Ἑστιάδες ἐκ τῶν γειτονικῶν πόλεων, Σικάγου, Μιλγουάκη καὶ Γουϊάκεσα. Εἰς ἄλλην στήλην δίδεται γραφικὴ περιγραφὴ τῆς ὅλης ἑορτῆς ἐν μεταφράσει ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος «Κάπιτολ Τάϊμς». Θέλω ὅμως νὰ τονίσω ὅτι ὁ ἰκέριος ὁμιλητὴς τῆς ἡμέρας ἦτο ὁ ἰακέριος κ. Θεοδώρου, Μ. Ἀγορητὴς τῆς Ὀργανώσεως, ὅστις ἐξεφώνησε μὲ τὴν ἐγνωσμένην ρητορικήν του εὐδοξίαν θαυμάσιον πανηγυρικόν, διγκινήσας καὶ ἐνθουσιάσας τὸ ἀκροατήριον.

ΓΚΑΠΑΝ

INDIANAPOLIS, IND.

Ἡ ἐθνικὴ μας ἑορτὴ ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς τὴν 4ην Ἀπριλίου μὲ πρόγραμμα πλούσιον καὶ ποικίλον. Ἀπὸ τῆς 4ης μ. μ. ἡ μουσικὴ τῶν Ἐφήβων ἐπαιάνιζε διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια πατριωτικά, ἀφοῦ ἐπαίχθησαν οἱ ἐθνικοὶ ὕμνοι.

Τὴν μουσικὴν ἀπετέλουν οἱ ἑξῆς: Ἰωσὴφ Ἀλεξάνδρου, Κορνέτα, Ἐλισσάβετ Ἀλεξάνδρου Πιάνο, Ἑλένη Πουλάκου Βιολί, Σύλβια Δήμου Πιάνο καὶ ἀδελφαὶ Γιαννάκου Βιολὶ καὶ Πιάνο.

Τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τοῦ σχολείου μας ἀπήγγειλαν ὡραῖα ποιήματα καὶ ἐθνικοὺς μονολόγους.

Τὸ ἑσπέρας ἐδιδάχθη ἀπὸ σκηνῆς τὸ ἔργον «Ὁ Κακὸς Δρόμος» ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ ἐρασιτεχνικοῦ ὁμίλου μας, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος ὑπεδύθησαν οἱ ἑξῆς: Περικλῆς Ξάνθος, Πατήρ, ὁ Γεώργ. Μάρκος, Ἄρτεμις Ξάνθου, Μήτηρ, ἡ Εὐτυχία Λεοντιάδη, Μιλτιάδης Ξάνθος, Υἱός, Ἀγγελικὴ Πουλάκου, Ἑλλὴ Ξάνθου, θυγάτηρ ἡ Ἀγγέλα Σαρδεργέστη, Ἀντιγόνη, διδασκάλισσα καὶ νουνὰ τῆς Ἕλλης, Ἀλεξάνδρα Σκούρη, Λυκοῦργος, δικηγόρος, ὁ Μιχαὴλ Μίσχας, ἀνταποκριτὴς ὁ Βασ. Κόντος, Δικαστὴς ὁ Ἠλίας Σαρδεργέστης, Ἀνταποκριτὴς δικαστηρίου, ἡ Ἐλισάβετ Ἀλεξάνδρου, δικαστικοὶ κλητῆρες, ὁ Ἰωσὴφ Ἀλεξάνδρου, «Σκάννερς», Γκόστ Πάουελλ καὶ Σύλβια Δήμου.

Τὴν ἑορτήν μας ἐτίμησε καὶ ὁ ἀντικυβερνήτης τῆς Πολιτείας μας, φιλέλλην τὰ αἰσθήματα, ὅστις ἐξεφώνησε ὑπέροχον λόγον, ἐξυμνήσας τὸν Ἑλληνισμόν. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς μας, ἀδ. Χ. Ἀλεξάνδρου ἐνθουσιάσας τοὺς πάντας. Ἐπικολούθησε χορὸς μὲ Ἑλληνικὴν μουσικὴν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

BALTIMORE, MD.

Ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῶν Ἡνωμένων Στοῶν τῆς Βαλτιμόρης.

Τὴν 22αν Μαρτίου καὶ ὥραν 7ην μ.μ. τὰ μέλη τῶν ἐνταῦθα Γκαπικῶν Στοῶν «Κοραῆς», «Θεανώ», «Σπάρτη», «Χρυσαλίς», προσήχοντο εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ πρὸς τοῦτο ἐνοικιασθεῖσαν αἴθουσαν τοῦ I.O.O.F. καθὼς καὶ ἡ παροικία μας λόγῳ τῆς ἀνοικτῆς συνεδριάσεως.

Ὁ τέως Ἄρχων Ν. Μοδινὸς καλεῖ τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐν τέλει τὸν ἀδελφὸν Τελετάρχην ὅπως ὁδηγήσῃ τὸν Κυβερνήτην καὶ ἐπισήμους. Προπορευομένων τῶν σημαιῶν καὶ λαβάρων, μουσικοῦ ὁμίλου, νεανίδων, ἐφήβων, καὶ τοῦ Πατρὸλ μόλις πρὸ μηνὸς ἱδρυθέντος, μᾶς ἐπαρουσίασαν κάτι τὸ ἐξαιρετικὸν διὰ τῶν ἀσκήσεών των, καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς φιλέργους καὶ γεμάτους ἐνθουσιασμοῦ τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας ἐφήβους μας.

Εἰσέρχεται ὁ Κυβερνήτης ἀδελ. Ἠλ. Μαυρομιχάλης μετὰ τῆς πρώην Ἱερείας Ὄλ. Κοτσαύτη, ἰδιαιτέρως κληθείσης πρὸς τοῦτο ἐκ Newark, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Τελετάρχου Θ. Παπαπαύλου καὶ ἀδελ. Κ. Μεσολογγίτου.

Ὁ Κυβερνήτης παραλαμβάνει τὴν ἕδραν, καλεῖ τοὺς τέως ἀξιωματούχους νὰ καταθέσουν τὴν ἀρχήν, εὐχαριστεῖ καὶ συγχαίρει αὐτοὺς διὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀξιέπαινον δρᾶσίν των. Μεθ' ὃ καλεῖ πρὸ τοῦ Βωμοῦ τοὺς νέους ἀξιωματούχους, τοὺς ὁποίους προσφωνεῖ καὶ συγχαίρει καὶ ὑπομιμνήσκει αὐτοῖς τὰ καθήκοντά των καὶ ἱερότητα τῶν σκοπῶν τῆς ὀργανώσεώς μας. Ὁρκίζει αὐτοὺς καὶ περιβάλλει μὲ τὰ σύμβολα τοῦ ἀξιώματός των.

Θαυμασίως ὡμίλησαν ὁ τέως Μέγας Ἄρχων Ἰατρὸς Βλ. Ἀστεριάδης, ὁ τέως καὶ νῦν Ἄρχων τῆς Στοᾶς «Κοραῆς» Ν. Μοδινός, ἡ νῦν Ἱέρεια τῆς Στοᾶς «Θεανὼ» Καλ. Μεσολογγίτου, ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Στοᾶς «Σπάρτη» Μ. Βαρυπάτης, ὁ νῦν τοιοῦτος Κ. Καραβίδας, καὶ ἡ Ἀντιπρόεδρος τῆς Στοᾶς «Χρυσαλὶς» Δ)νὶς Α. Καρδίλη. Κατόπιν λαβοῦσα τὸν λόγον ἡ πρώην Ἱέρεια κ. Ὄλ. Κοτσαύτη μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν ἠρεμίαν ψυχῆς καὶ σφρίγουσαν ἰδεολογίαν, ἐτόνισε μεταξὺ ἄλλων: «Σεῖς αἱ Ἑλληνίδες μητέραι εἶσθε αἱ καταλληλότεραι ὅπως διδάξητε καὶ μεταδώσητε εἰς τὴν νέαν μας γενεὰν τὰ ἴδια ὑμῶν αἰσθήματα καὶ πίστιν εἰς τὰς ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς μας παραδόσεις καὶ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροφὴν καὶ δι' αὐτῆς τὴν δαιμόνισιν αὐτῶν.»

Διενεμήθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ ἐδώδιμα. Οὕτω ἔληξε μία ἑορτὴ ἥτις ἄφησε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

«ΚΟΡΑΗΣ»

Οἱ νέοι ἀξιωματοῦχοι τῶν Στοῶν εἶναι οἱ ἑξῆς:

«Κοραῆς»

Ἄρχων, Ν. Μοδινός· Βοηθὸς Ἄρχων, Μ. Ψαρός· Γραμματεύς, Κ. Παϊδούσης· Ταμίας, Χρ. Σφακιανός· Σύμβουλοι, Ο. Διακογιάκης, Β. Κωνσταντόπουλος, Α. Ράττης, Γ. Γεωργόπουλος, Δημητρούλιας.

«ΘΕΑΝΩ»

Ἱέρεια, Καλ. Μεσολογγίτου· Βοηθὸς Ἱέρεια, Ἑλ. Περεντέση· Γραμματεύς, Λ. Ψαροῦ· Ταμίας Καλ. Πάππα· Σύμβουλοι, Π. Καραγκιουλέ, Μ. Πούλου, Σ. Παναγιωτοπούλου, Ἑλ. Κατσώνη, Ἰω. Καραγιαννοπούλου.

«ΣΠΑΡΤΗ»

Πρόεδρος, Κ. Καραβίδας· Ἀντιπρόεδρος, Μ. Βαρυπάτης· Γραμματεύς, Γ. Ποῦλος· Ταμίας, Ι. Παϊδούσης· Σύμβουλοι, Π. Καρδίζης, Ι. Καραβίδας, Κ. Παπαπαύλου, Θ. Παϊδούσης, Σ. Ροξάνος.

«ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ»

Πρόεδρος, Π. Μαυρομιχάλη· Ἀντιπρόεδρος, Α. Καρδίζη· Γραμματεύς, Μ. Περεντέση· Ταμίας, Λ. Μεσολογγίτου· Σύμβουλοι, Σ. Κρομύδα, Γ. Στρογγυλοῦ, Σ. Κλοστερίδου, Εὐ. Νικολούδη, Α. Καραγκιουλέ.

Λ. ΨΑΡΟΥ.

CAMBRIDGE, MASS.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος Cambridge ἐδημοσίευσε τὸ κάτωθι ὡραῖον ἔγγραφον διὰ τὴν ἐν τῇ πόλει των Στοὰν ἡμῶν «Πλούταρχος»:

«Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος ἀποδέχεται τὴν προσφορὰν τοῦ «Πλουτάρχου» τῆς Γκάπα καὶ εὐχαριστεῖ τοὺς διοικοῦντας καὶ μέλη αὐτοῦ διὰ τοὺς κόπους των ὅπως δώσουν χορεσπερίδα τὴν 6ην Ἀπριλίου, ἡμέραν Τρίτην, εἰς τὸ Elks Ball Room, ὑπὲρ τοῦ Κοινοτικοῦ ταμείου καὶ παρακαλεῖ ἅπαντας τοὺς ὁμογενεῖς ὅπως ὑποβοηθήσωσι τὸ ἔργον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς χορεσπερίδος ταύτης».

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Ταμίας
Π. Γ. Παπαδόπουλος Γ. Ι. Μούργης
Ὁ Γραμματεὺς
Ε. Ν. Μπένος

Ὁ δὲ λαμπρὸς ἐφημέριος καὶ εἷς ἐκ τῶν ἱκανωτέρων κληρικῶν μας, Πανσ. Θεόφιλος Σπυρόπουλος, ὡς ἑξῆς κλείει ἐπιστολήν του τινά, πλέκων ἐγκώμια διὰ τὴν Στοάν μας:

«Ἡ ἐνταῦθα Στοὰ «Πλούταρχος» χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν διευθυνόντων αὐτήν, ὁλονὲν εὐδοῦται. Ὅ,τι δέ μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, εἶναι ἡ εἰλικρινὴς συνεργασία τῶν μελῶν αὐτῆς, μετὰ πάντων διοικούντων τὴν ἐδῶ Κοινότητα, εἰς πᾶν δ,τι ἀφορᾷ τὴν τε Κοινότητα καὶ τὴν Στοάν. Τελευταῖον μάλιστα ἡ Στοά, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὰς μεγάλας ὑποχρεώσεις τῆς Κοινότητος, ὡς ἐκ τοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἰκοδομηθέντος λαμπροῦ Ναοῦ, ἀπεφάσισεν ὅπως δώσῃ προσεχῶς χορεσπερίδα χάριν τῆς Κοινότητος.

CLINTON, MASS.

Τὴν 24ην Ἰανουαρίου ἐγένετο εἰς τὴν παροικίαν μας ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν νεοεκλεγέντων ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς «Ζάππας» ἀριθ. 105. Τὰ ὀνόματα τῶν

Η ΓΙΑΓΙΑ

Στὸ χαμηλὸ μεντέρι σταυροπόδι
ἡ ἀρχόντισσα μὲ πρόσμενε γιαγιά μου.
Μὲ φίλεβε κυδῶνι, ἢ μῆλο, ἢ ρόδι,
καὶ μ' ἔβαζε νὰ κάτσω δίπλα χάμου,
ν' ἀκούσω ποῦ θὰ πῇ τὸ παραμῦθι.

Κι' ἦταν γιὰ μένα θάμπος ἡ χαρά μου.
Κι' ἄκουγα τὸ κουκλὶ καὶ τὸ ρεβύθι,
τὴν ὁμορφιὰ πῶς τὴν κρατοῦν οἱ μάγοι,
πῶς ἔγινα νεράϊδα, κι' ἀπ' τὰ βύθη
τῆς θάλασσας πῶς λάμπει στὰ πελάγη.

Καὶ μοῦλεγε στερνὸ τὴν προσευχή μου
γιὰ νὰ τὴν λέω νὰ μ' ἀγαποῦνε οἱ ἅγιοι,
καὶ «γιὰ νὰ πιάσῃ, ἐγγόνι μου, ἡ εὐχή μου».
Κι' ἔτσι ριζώναν τῆς γιαγιᾶς μου οἱ μῦθοι,
ποὺ ζοῦν σὰν ἕνας κόσμος στὴν ψυχή μου,
σὰν μιὰ λαχτάρ' ἀγάπης μὲς στὰ στήθη.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΟΦΩΝ

Τὸ μεγαλεῖον ἑνὸς λαοῦ δὲν μετρεῖται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ του, ὡς δὲν μετρεῖται τοῦ ἀνθρώπου τὸ μεγαλεῖον διὰ τοῦ ἀναστήματος. Τὸ μόνον μέτρον εἶναι ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἀρετή. Β. Οὐγγώ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

νέων ἀξιωματούχων ἔχουν ὡς ἑξῆς: Ἄρχων Γρηγόριος Παπαδόπουλος, Ἄρχων βοηθὸς Ἀνδρέας Τσιάμης, Γραμμ. Βασίλειος Ζάγκλης, Ταμίας Χρόνης Χρονόπουλος καὶ Σύμβουλοι: Κωνστ. Γρηβάκης, Χρῆστ. Ζαφειρόπουλος, Παν. Ζιάτας, Ἀναστ. Καματάρης καὶ Φώτ. Χρονόπουλος. Εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν παρευρέθη καὶ ὁ Μέγας Ἐπόπτης κ. Παπαφωτίου, ὁ ὁποῖος ὡμίλησε διὰ τὴν πρόοδον τῆς Γκάπα.

Στὰς 28 Ἀπριλίου ἡ Στοά μας ἑώρτασε τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνεξαρτησίαν καὶ ἔδωσε χορὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σχολείου. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεώς μας Mr. McDermot καὶ ὁ Mr. John Kelly, μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς πόλεώς μας. Ὡμίλησαν διάφοροι ρήτορες, ὁ Δήμαρχος, ὁ Ἱερατικὸς προϊστάμενος Κος Θεόδ. Στρατηγός, ὁ Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς μας κ. Βασίλειος Ζάγκλης, ὁ καλὸς νέος καὶ ἐπιστήμων κ. Χριστόφορος Τζιᾶς, ὁ κ. Διονύσιος Καρτάλος, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἦτο ἐξαίσιος καὶ ἄφησε μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ραγδαίως ἐχειροκροτήθη. Ἔπειτα ἤρχισεν ὁ Ἑλληνικὸς χορός. Ὁ καλῶς ἀποκατεστημένος τῆς παροικίας μας κ. Ἰωάν. Ἰωαννίδης ἔσυρε τὸν χορὸν καὶ ἔπειτα ἤρχισαν ὅλαι καὶ ὅλοι νὰ χορεύουν, διεκρίνοντο δὲ εἰς τὸν χορὸν οἱ καλοὶ χορευταὶ κ. κ. Διον. Τζαβάρας, Κωνστ. Παναγοῦτσος, Χρ. Χρονόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Διήρκεσε δὲ ὁ χορὸς μέχρι τῆς 1 μετὰ μεσονύκτιον, ὁπότε ἐπέστρεψαν ὅλοι οἰκαδε μὲ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις.

Τὰ κέρδη θὰ διατεθοῦν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς παροικίας Clinton, Mass.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

FITCHBURG, MASS.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἀνεξαρτησία.—Ἐγκαθίδρυσις τῶν Ἀξιωματούχων.

Μὲ μεγαλητέραν λαμπρότητα ἑωρτάσθη ἐφέτος ἡ Ἐθνικὴ μας ἑορτή, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ἡ ἡμετέρα Στοὰ «Δράκων» καὶ τὸ τμῆμα τῆς Ἀχέπα. Τὴν πρωΐαν προσῆλθον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἅπαντες οἱ ὁμογενεῖς τῆς παροικίας μας, ὅπου ἐτελέσθη Δοξολογία καὶ ἀρτοκλασία παρὰ τῆς Στοᾶς. Τὴν τελετὴν ταύτην ἐλάμπρυνον καὶ αἱ σημαῖαι, τὰς ὁποίας ἐκράτουν ὁ μικρὸς Ἔφηβος Ν. Κατσαρὸς μὲ στολὴν Boy Scout τὴν Ἀμερικανικήν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ὁ Ἔφηβος Βασίλ. Σταθόπουλος μὲ τὴν κατάλευκον Ἑλληνικὴν φουστανέλλαν. Περὶ τὴν 2αν μ. μ. καὶ πάλιν οἱ ὁμογενεῖς προσῆλθον εἰς τὸ Κοινοτ. Σχολεῖον ὅπου ὡμίλησαν οἱ κ. κ. Ἀλέξ. Σδόλης πρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς Ἀχέπα, Γεώργ. Μαραβέλιας, Κυβερνήτης τῆς 2ας Ἀχεπικῆς Περιφερείας. Ὁ Ἄρχων ἀδελφὸς τῆς Στοᾶς μας καὶ ὁ Ἱερεὺς τῆς παροικίας μας αἰδ. Ἰωάν. Μιχαηλίδης. Χρέη εἰσηγητοῦ ἐξετέλει ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος ἀδ. Ι. Χαραλ. Ξέρρας. Μετὰ τὸ πέρας τῶν λόγων ἐπαίχθη ἀπὸ μαθητὰς τοῦ Σχολείου τὸ δρᾶμα «Ἡ Ἀγχόνη τοῦ Πατριάρχου», ὅπου τὸν πρωτεύοντα ρόλον ἔπαιξε ὁ νεοεκλεγεὶς πρόεδρος τῶν Ἐφήβων Ἀνδρέας Παπαζήλους.

Πρὸ ἡμερῶν ἔλαβε χώραν ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῆς Ἀνδρικῆς καὶ Ἐφηβικῆς Στοᾶς, παρὰ τοῦ Μ. Ἐπόπτου τῆς 4ης Περιφερείας ἀδ. Κωνστ. Παπαφωτίου. Ἡ ἐγκαθίδρυσις ἔγινεν εἰς τὸ Σχολεῖον μεταξὺ τῶν μελῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν παρευρεθέντων. Ὁ τέως καὶ νῦν Ἄρχων τῆς Στοᾶς μας παρουσίασε πρῶτον τὸν Ἱερέα τῆς παροικίας μας καὶ μετὰ τὸν Μ. Ἐπόπτην.

Χρέη τελετάρχου ἐξετέλεσεν ὁ ἀδελφὸς Εὐάγ. Παπᾶς. Μόλις ὁ Ἄρχων παραδίδει τὴν ἕδραν εἰς τὸν Μ. Ἐπόπτην ὁ Ἱερεὺς ἀπαγγέλει μίαν πρόχειρον εὐχὴν καὶ τοιουτοτρόπως γίνεται ἡ ὁρκομωσία καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις. Συγκίνησις κατέλαβε τοὺς πάντας, ὅταν οἱ Ἔφηβοι ἀξιωματοῦχοι ἔδιδον τὸν ὅρκον γονατιστοί, ὅτι θὰ ἐκτελοῦν τὸ καθῆκόν τους εὐόρκως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐγκαθιδρύσεως ὁ ἀδελφὸς Εὐάγ. Παπᾶς παρουσίασε πρῶτον τὸν νεαρὸν πρόεδρον τῆς Ἐφηβικῆς Στοᾶς, ὁ ὁποῖος εἰς καθαρωτάτην Ἑλληνικὴν ἔκαμε τὸ ἀκροατήριον νὰ μὴ σταματᾷ τὰ χειροκροτήματα καὶ διότι τὸ θέμα του ἦτο ἡ Γκάπα ὡς σχολεῖον διὰ τὴν Νέαν Γενεάν. Κατόπιν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Ἱερεὺς τῆς παροικίας μας αἰδ. Ἰωάν. Μιχαηλίδης, ὅστις ἀπετάθη πρὸς τὰ μέλη τῆς Γκάπα καὶ τοὺς ἐξῆγεῖ ἐπανειλημμένως ποῖον εἶναι τὸ καθῆκόν τους, ὡς Γκάπανς, ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Ἱερέως ὁ ἀδελφὸς εἰσηγητὴς παρουσιάζει τὸν Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς, ὅστις ὡμίλησε καταλλήλως καὶ τελευταῖον παρουσιάζει τὸν Μ. Ἐπόπτην, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὡμίλησεν ἐνθέρμως πρὸς τὸ ἀκροατήριον. Μετὰ τὸ πέρας τῶν λόγων προσεφέρθησαν εἰς πάντας ἀναψυκτικά. Τὸ ἑσπέρας ἐδόθη δεῖπνον πρὸς τιμὴν τοῦ Μ. Ἐπόπτου εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀδελφῶν Πάπα, ὅπου παρεκάθησαν περὶ τοὺς 15 ἀδελφούς. Οἱ νέοι ἀξιωματοῦχοι εἶναι: Ἀριστείδης Γεωργακόπουλος, Ἀνδρ. Τζιᾶς, Ἡλίας Σταθόπουλος, Γεώρ. Ἀργυρίου, Δημ. Κυριακόπουλος, Βασ. Κωνσταντωπόπουλος, Ἀλέξ. Μπλιούρης, Περ. Παπαϊωάννου καὶ Δημ. Γεωργακόπουλος.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

HAVERHILL, MASS.

Τὰ νέα τῆς ἐνταῦθα Στοᾶς μας εἶναι εὐχάριστα. Ὅ,τι καὶ ἂν γραφῇ γιὰ τὶς ἀνθρωπιστικὲς καὶ ἀλτρουϊστικὲς τοῦ Συμβουλίου προσπάθειες, ἰδίως τοῦ Γραμματέως, ἀδελφοῦ Παναγ. Γιαννοίκου, παρέλκει. Μία νέα ζωὴ ἄρχισε καὶ ἕνας καινούργιος ἐνθουσιασμὸς παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν μελῶν.

Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἡ λογία ἀδελφὴ Κα Ἰφιγένεια Κοπάδη, ἡ καλὴ αὐτὴ ἐργάτρια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου, ἔδωσε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Στοᾶς μας διάλεξιν μὲ τὸ ἐνδιαφέρον θέμα «Ὁ Φεμινισμός». Εἶναι περιττὸν καὶ ἴσως νὰ προσκρούσῃ στὴ μετριοφροσύνη τῆς Κας Κοπάδη ἂν πῇ κανεὶς πῶς ἡ ἀκούραστος αὐτὴ γυναῖκα δὲν ὁμιλεῖ ἁπλῶς, ἀλλὰ διδάσκει, ἐνθουσιάζει, συναρπάζει.

Ὁ πρόεδρος τῆς Στοᾶς κ. Νικ. Μπούκης ποῦ, μὲ ὅλες τὶς εὐχὲς τῶν μελῶν δὲν μπόρεσε ἀκόμα (δὲν θέλει, φοβᾶται ἴσως) νὰ παντρευτῇ! εἶναι ἄφοβος καὶ ἀκούραστος γιὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς Στοᾶς. Παντοῦ καὶ πάντοτε πρῶτος.

Τὴν παρελθ. Παρεσκευὴν μία ὁμὰς Γκάπανς μετέβη εἰς τὸν χορὸν τῆς μεγάλης καὶ ἀρτίας Στοᾶς «Λεωνίδας» τοῦ Manchester. Ὁ χορὸς τοῦ «Λεωνίδα» ἦταν πολὺ ἐπιτυχής.

Ὁ ἀδ. Γεώργ. Παναγιωτόπουλος, ἀγορητὴς τῆς 4ης Περιφερείας καὶ συγγραφεὺς πολλῶν θεατρικῶν ἔργων, ἔχει βάλει ὁλόκληρον τὴν Νέαν Ἀγγλίαν καὶ πειὸ πέρα ἀκόμη σὲ μιὰ παντοτεινὴ φασαρία. Ἑκάστην Κυριακὴν κάπου παίζεται καὶ ἓν ἔργον του. Τὴν παρελθ. Κυριακὴν τὰ κορίτσια τῆς Στοᾶς «Πηνελόπη» τοῦ Lowell ἐδίδαξαν τὸ μοντέρνο ἔργον του «Ὁ Μισθὸς τῆς Ἁμαρτίας» ἐν Nashua, N. H. ὑπὲρ τῆς ἐκεῖ Κοινότητος. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ δραματικὸς θίασος τοῦ Lynn, Mass. ἐδίδαξε μὲ ἀφάνταστον ἐπιτυχίαν τὸ νέον ἔργον τοῦ ἀδ. Παναγιωτοπούλου «Αἱ Ρίζαι τοῦ Ἐγκλήματος» ἐν Manchester. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἐξετάζει τὰ αἴτια καὶ τὶς ἀφορμὲς τῆς ἐγκληματικότητος. Ἕνας θίασος τῆς Βοστώνης καὶ ἕτερος τοῦ Peabody, Mass. ἤρχισαν τὴν διδασκαλίαν μιᾶς νέας ὀπερέττας του μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐλβίρα πῆγε στὸ Σχολειό». Ἐπίσης ὁ ἐν Akron, Ohio ἰδεώδης Γκάπαν καὶ τέλειος ἄνθρωπος κ. Δημ. Κατσάρης, Κυβερνήτης τῆς ἐκεῖ περιφερείας, θὰ ἀρχίσῃ κατ' αὐτὰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου «Αἱ Ρίζαι τοῦ Ἐγκλήματος». Καὶ ἔτσι ἡ ἐφετεινὴ θεατρικὴ κίνησις ἦταν πλουσία.

Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας πλησίον τῶν γονέων του, λόγῳ τῶν διακοπῶν, ὁ φοιτητὴς τῆς Χημείας κ. Νικόλ. Κολιόπουλος. Ὁ κ. Κολιόπουλος εἶναι υἱὸς τοῦ Ταμίου τῆς Στοᾶς ἀδ. Διονυσίου Κολιοπούλου.

Ἂν καὶ ὁ χειμὼνας δὲν πέρασε ἀκόμα, ἄρχισαν αἱ ἑτοιμασίαι γιὰ τὴν Γκαπικὴ ἐκδρομή. Καὶ ἡ αἰτία τῶν ἑτοιμασιῶν γιὰ τὴν ἐξοχικὴ διασκέδασι εἶναι ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζεται ἀπὸ ρωμαντικοὺς τύπους ποῦ ἡ χειμωνιάτικη σαιζὸν τοὺς στενοχωρεῖ. Μιὰ μέρα ποῦ τὸ χιόνι ἔξω ἔπεφτε πυκνὸ καὶ ὁ κόσμος τουρτούριζε ἀπὸ τὸ κρύο, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τραγουδοῦσε (στὴ στροφὴ αὐτὴ τὸν ἄκουσα ἐγὼ) «Ἐδῶ 'ναι ἡ εὐτυχία, ἐδῶ εἶν' ἡ χαρά, εἰς τὰ νερὰ τὰ κρύα στὰ χόρτα τὰ χλωρά!!» Μὲ τέτοιους τύπους μπορεῖ νὰ μὴ ξεχνᾷ κανεὶς τὸ χειμῶνα καὶ νὰ περιμένῃ μὲ χαρὰ τὰ θέλγητρα τῆς ἐξοχῆς;

Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Woburn, Mass. Συλλόγου τῶν Νέων ὁ κ. Γεώργ. Παναγιωτόπουλος θὰ ὁμιλήσῃ τὴν ἐρχομένην Κυριακήν. Τὸ θέμα του θὰ εἶναι: «Μοντέρνες σκέψεις γιὰ τὰ κορίτσια». Ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, φοιτητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Tufts κ. Ἀριστόδημος Σοφοκλέους, ἔχει καταρτίσει πλούσιον καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα.

ΚΑΤΟΙΚΟΣ

ANN ARBOR, MICH.

Αἱ Στοαὶ «Ἀρκαδία», «Πίστις» καὶ «Εὐτέρπη» τῆς Ὀργανώσεως μας προσέφεραν ὡς δῶρον εἰς τὴν νεόδμητον ἐκκλησίαν μας τὰ καθίσματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἀνέρχεται εἰς τὰ 600 Δολλ.. περίπου.

Διὰ τὴν δωρεὰν ταύτην συνετέλεσαν καὶ αἱ προσφοραὶ ἐκ τῶν Στοῶν τῆς Βας Περιφερείας ἀνερχόμεναι εἰς $115.00, τὰ ὁποῖα ἀπεστάλησαν σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ εἰς Ann Arbor Περιφερειακοῦ Συνεδρίου. Παραθέτω τὸν κατάλογον τῶν Στοῶν, αἱ ὁποῖαι προσέφεραν διὰ τὸν εὐγενῆ τοῦτον σκοπὸν ὁμοῦ μὲ τὸ ποσὸν τῶν εἰσφορῶν των καὶ ἐπιθυμῶ ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὰς Στοὰς ταύτας ὄχι μόνον τῶν Στοῶν μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου διὰ τὰς εὐγενεῖς προσφοράς των. Αἱ συνεισφέρασαι εἰς τὸν ἔρανον Στοαὶ εἶναι αἱ ἑξῆς: «Ξενοφῶν» ἀριθ. 21, Δολλ. 15, «Ἐλπὶς» 25, «Παρμενίδης» 10, «Μητρικὴ Στοργὴ» 10, «Δάμων καὶ Φιντίας» 5, «Πανδώρα» 5, «Θεμιστοκλῆς» 5, Ἀνώνυμος ἀδελφὸς ἐκ Buffalo 5, «Εὐκλείδης» 5, «Πρόοδος» 5, «Παναγία Ὁδηγήτρια» 10, «Πατρὶς» 5, «Κωνσταντινούπολις» 10.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΤΡΙΑ

DOVER, N. H.

Σύμπασα ἡ παροικία μας καὶ οἱ ὁμογενεῖς τῶν πέριξ ἔσπευσαν ἵνα τιμήσουν τὴν Ἑλληνικὴν χοροεσπερίδα τῆς Στοᾶς μας «Δαίδαλος» ἀριθ. 87, ἡ ὁποία ἐσκόρπισεν εἰς ὅλους καὶ ὅλας τὴν χαρὰν καὶ εὐθυμίαν... Κατόπιν συσκέψεως τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς μας ἀπεφασίσθη ἡ 18η Ἀπριλίου νὰ γίνῃ Γκαπικὴ ἡμέρα διασκεδάσεως εἰς τὴν πόλιν μας. Ἐπατροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ νεοεκλεγέντος Διοικ. Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζουν οἱ ἀκραιφνεῖς Γκάπανς ἀδελφοί κ. κ. Ἰωάν. Θεοδωρόπουλος Πρόεδρος, Νικ. Ἀλούπης Ἀντιπρόεδρος, Παν. Ἀντωνόπουλος Γραμματεύς, Σταῦρος Κριτσέπης Ταμίας καὶ τῶν Συμβούλων κ. κ. Φωτ. Καρανικολοπούλου, Κ. Χαλάτα, Ἡλ. Πιερουτσάκου, Ἀν. Καραλῆ καὶ Στεφ. Σαράτση, προπαρεσκεύασαν τέλειον πρόγραμμα ἐπιτυχίας.

Εἰς τὰς 7 μ. μ. ἤρχισαν οἱ ὁμογενεῖς τῆς πόλεώς μας νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐκκλησίας, ἀριθ. 48 τῆς ὁδοῦ Lucust, ὅπου ἐδόθη ὁ χορός, καθὼς καὶ ἀπὸ διαφόρους ἀδελφὰς Στοὰς καὶ παροικίας Ἕλληνες, ὡς ἐκ τῆς τοῦ Somersworth, Portsmouth, N. H., Bedford, Maine, Lowell, Mass, Cambridge, Mass. καὶ ἀλλαχόθεν. Οἱ ἀδελφοὶ κ. κ. Φώτιος Σουκαράς, ὁ ὑποκυβερνήτης τῆς περιφερείας μας ἀδ. Γ. Μυλωνοῦς καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς Ἰωάν. Θεοδωρόπουλος, ὡμίλησαν δι' ὀλίγων καταλλήλως εὐχαριστήσαντες τοὺς παρευρεθέντας καὶ ἤρχισε κατόπιν ὁ χορὸς διαρκέσας μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Ἑλληνικὴ Ὀρχήστρα εἶχεν εἰδοποιηθῇ ἐκ Cambridge, Mass., ἵνα παίξῃ τὴν ἑσπέραν ταύτην, τῆς ὁποίας τὴν διεύθυνσιν ἔχει ὁ νεαρὸς βλαστὸς τῆς νέας Γενεᾶς κ. Χρῆστος Γεωργακόπουλος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ὡραίαν του μουσικὴν τέρπει ἑκάστην Κυριακὴν τοὺς ὁμογενεῖς κατὰ τὴν 2 μ. μ. εἰς τὸν Ραδιοφων. σταθμὸν Βοστώνης WORL 920 Kc. καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι υἱὸς τοῦ καλοῦ οἰκογενειάρχου καὶ ἀκραιφνοῦς Γκάπαν, τοῦ μεγάλου Ἕλληνος ἰδεολόγου κ. Παν. Γεωργακοπούλου.

Μὲ μεγάλην τέχνην καὶ δεξιότητα οἱ ὀργανοπαῖκται ἐφαίδρυναν τοὺς πάντας, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας καὶ φύλου, διασκεδάζοντες καὶ χορεύοντες τὰ Συρτά, Τσάμικα, Χασάπικα καὶ Ζεϊμπέκικα τραγούδια, ὑπενθυμίζοντες εἰς ὅλους ἡμᾶς παλαιὰς ἡμέρας τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος. Ὁ ἐνθουσιασμὸς πάντων εἶχε κορυφωθῇ εἰς τὸ ἔπακρον, ὥστε ὅταν περὶ τὰς 12 τοῦ μεσονυκτίου οἱ ὀργανοπαῖκται ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν, ἐπειδὴ εἶχον νὰ διανύσουν ἀπόστασιν 70 μιλίων, οὐδεὶς τῶν παρευρισκομένων ἤθελε νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς αἰθούσης, ἀλλὰ τῆς μουσικῆς ἀναχωρησάσης πάντες ἀπῆλθον ἐκεῖθεν μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων, κατευχαριστημένοι, διότι διὰ πρώτην φορὰν εὑρέθησαν εἰς τοιοῦτον Ἑλληνικὸν περιβάλλον, πρὸ τοιαύτης ἀρίστης Ἑλληνικῆς μουσικῆς καὶ τοῦτο χάριν τῆς Ὀργανώσεως τῆς GAPA.

Ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Δαίδαλος» θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ ἐκφράσω διὰ τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπα» τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου πρὸς ὅλους τοὺς προσελθόντας, παροίκους καὶ λοιποὺς παροικιῶν Ἑλλήνας, καὶ νὰ διαβεβαιώσω αὐτοὺς ὅτι ὑποδοηθοῦντες τὴν Γκάπα ὑποδοηθοῦν ἕνα ἱερὸν σκοπὸν τῆς Πατρίδος μας.

Θὰ ἦτο μεγάλη μου παράλειψις ἐὰν δὲν ηὐχαριστοῦν τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητός μας ἀξιότ. κ. Σπυρ. Κορομηλᾶν μετὰ τοῦ ἀξιοτ. Διοικ. Συμβουλίου, οἵτινες ἐν σώματι προσῆλθον εἰς τὴν Γκαπικὴν ταύτην ἑσπερίδα. Ἐπίσης δὲ νὰ εὐχαριστήσω τὸν Πρόεδρον τῆς Στοᾶς «Πλούταρχος» τοῦ Cambridge, Mass. ἀδελφὸν Παναγιώτην Γεωργακόπουλον, ὅστις δὲν ἐφείσθη κόπου καὶ διήνυσε 70 μιλίων ἀπόστασιν ἵνα τιμήσῃ τὴν Στοάν του διὰ τῆς παρουσίας του εἰς τὴν ἑσπερίδα μας. ΦΩΤ. ΣΟΥΚΑΡΑΣ

MANCHESTER, N. H.

Ἡ Μεγάλη Γκαπικὴ Οἰκογένεια στὴν Παροικία μας ἐφέτος εἶχε Διπλῆν Ἑορτήν.

Στὸ Κοινοτικό μας σπῆτι, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Ἄρχοντος τῆς Στοᾶς «Λεωνίδας» κ. Χαραλ. Μπέντα, προσεκλήθη ὁλόκληρος ἡ Γκαπικὴ Οἰκογένεια, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰς Στοὰς Ἀνδρῶν «Λεωνίδας», Κυριῶν «Ἐλευθερία», Νεανίδων «Ναυσικᾶ» καὶ Ἐφήβων «Ἀχιλλεὺς» καὶ ὅλαι μαζὺ συνεώρτασαν τὴν Μεγάλην μας Ἐθνικὴν ἐπέτειον τῆς Παλιγγενεσίας μας καὶ τὴν ἀπονομὴν τῶν Τιμητικῶν Μεταλλίων εἰς τοὺς πρώην Ἄρχοντας τῆς Στοᾶς μας ἀδ. Χρῆστον Φραγκογιάννην καὶ Βασίλειον Λιάπην.

Ἐν στενῷ Γκαπικῷ περιβάλλοντι, διότι ἐπισήμως ἐφέτος θὰ ἑορτάσῃ πανηγυρικώτατα ἡ Κοινότης μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἑορτὴν πολὺ ἔχει νὰ συμβάλλῃ ἡ Γκάπα μας προσκληθεῖσα ἐπισήμως, τὴν 28ην Μαρτίου, ἐν πρώτοις ἀπενεμήθησαν μὲ ἱερὰν κατάνυξιν τὰ ἀναμνηστικὰ τιμητικὰ μετάλλια στοὺς πρώην Ἄρχοντας ἀδελφ. κ. κ. Χρ. Φραγκογιάννην καὶ Βασ. Λιάπην. Ἡ τελετὴ ἦτο ἱερὰ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπονομῆς, ὑπὸ τὰς εὐχὰς ὅλων μας καὶ τὰ χειροκροτήματα.

Καὶ ἤξιζαν τόσα χειροκροτήματα καὶ ἐπαινοι, διότι οἱ προαναφερθέντες ἀδελφοὶ ζηλωταὶ τῆς Γκάπας καὶ ἐκ τῶν πρώτων σκαπανέων αὐτῆς, οὐκ ὀλίγα ἔπραξαν διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς Μεγάλης μας Ἰδέας τῆς Γκάπα.

Τελετάρχης ἦτο ὁ ἀντάξιος ἀδ. κ. Ἀλέξανδρος Γακίδης, Φαρμακοποιός, ὅστις μὲ εὐφράδειαν καὶ μὲ ἐπαβλητικότητα ἐκόρεμασε τὰ μετάλλια στὰ τιμημένα στήθη τῶν τετιμημένων ἀδελφῶν μας, ὑπὸ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα ὅλων καὶ μὲ δακρύοντας ὀφθαλμοὺς τῆς ἱερᾶς ταύτης Μυσταγωγίας. Λίαν συγκεκινημένοι οἱ ἀδ. Φραγκογιάννης καὶ Λιάπης, ἐδέχθησαν τὰ μετάλλια ἀπαντήσαντες καταλλήλως ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θέλουσιν ἐργασθῇ μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Μυσταγωγίας ταύτης, ἠκολούθησε δεῖπνον εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησεν ὁλόκληρος ἡ Γκαπικὴ οἰκογένεια ὅπως ἑορτάσῃ τὴν Ἐθνικήν μας Ἑορτήν. Ἀπερίγραπτος ἐνθουσιασμὸς καὶ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

πρωτοφανὴς τάξις καὶ ἁρμονία. Καθήκοντα συμποσιάρχου ἀνέλαβεν ὁ ἀδ. Χρ. Φραγκογιάννης, τέως Ἄρχων τῆς Στοᾶς μας καὶ Ἐπόπτης τῆς 4ης Περιφερείας τῶν Στοῶν τοῦ New England. Μὲ γλαφυρότητα ἔδιδε εἰς ἕνα ἕκαστον ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὴν τὸν λόγον, χωρὶς νὰ παραλείπῃ παρομοιάζων ἕνα ἕκαστον ὁμιλητὴν καὶ πρὸς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἥρωας τοῦ 1821.

Ἐδόθη ὁ λόγος ἐν πρώτοις εἰς τὸν γράφοντα, κατόπιν εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς μας κ. Χαρ. Μπένταν, τὸν ἀκάματον ἐργάτην τῆς Γκαπικῆς μας οἰκογενείας. Ὡμίλησεν ὁ κ. Γ. Κοπάδης, ὁ καὶ ἐπωνομασθεὶς ἄλλος Τσακάλωφ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κ. Βασ. Διάτην, ὁ Βελισσαρίου τοῦ τάγματος Manchester ἐπωνομασθείς. Ὡμίλησεν ἡ Ἱέρεια τῆς Γυναικείας Στοᾶς Δὶς Ἰφιγ. Χρηστοδούλου, ἐπωνομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ συμποσιάρχου «Μπουμπουλίνα».

Ὡμίλησεν ὁ φωτεινὸς ἀστὴρ καὶ ζηλευτὸς παρ' ὅλων τῶν ἐν Ἀμερικῇ Γυναικείων Στοῶν Μεγάλη Ἀγορήτρια καὶ Μεγάλη Σύμβουλος Κα Ἰφιγένεια Γ. Κοπάδη. Μᾶς εἶχε κρεμασμένους ἀπὸ τὰ χείλη της ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν. Ἀηδόνι καλλικέλαδο. Τὰ κορίτσια τῆς Στοᾶς «Ναυσικᾶ», προσέφεραν αὐτῇ ἀνθοδέσμην ἐκ φυσικῶν ἀνθέων (ρόδων) διὰ τὰς μητρικὰς συμβουλάς πρὸς αὐτὰ καὶ τὰς ἀόκνους ὑπηρεσίας ὅπου προσφέρει νυχθημερὸν διὰ τὴν Στοάν των. Ἀληθὴς πρὸς αὐτὰ Μητέρα. Μὰ καὶ τί δὲν πράτει δι' αὐτά; Θὰ τὴν εὕρῃς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν κάθε βράδυ στὸ Κοινοτικό μας σπῆτι, κἄτι νὰ τὰ λέγῃ, κἄτι νὰ τὰ συμβουλεύῃ. Δὲν εἶχαν μὲ τί τρόπο νὰ ἐξωτερικεύσουν τὰς συμπαθείας των πρὸς αὐτὴν αἱ μέλλουσαι αὐταὶ μητέρες τῆς Φυλῆς μας, καὶ συγκινητικώτατα ἔπεσαν ἐμπρός της προσφέρουσαι τὰ ἄνθη, δῶρον τῶν μεγάλων καὶ τρυφερῶν των καρδιῶν.

Ἐν τέλει ἐτελείωσεν ἡ διπλῆ αὕτη Ἑορτή, ἥτις θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος χαρὰ στὴν οἰκογένειάν μας, ἀφοῦ πρὶν τελειώσει ὁ ἀδ. Ἀλ. Γακίδης ὡς ἐπίσημος ρήτωρ τῆς Γκαπικῆς μας συγκεντρώσεως διὰ μακρῶν ἐξιστόρησε τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν Ἐθνικῶν μας ἡρώων τοῦ 1821, ποιήσας ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, τοῦ ὁποίου ὡς καυχᾶται εἶναι ἀπόγονος, ἀναμφισβήτητος.

ΓΡΗΓ. ΛΥΤΑΡΗΣ

NEWARK, N. J.

Στοὰ «Αὔρα» τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων.

Θὰ ἦτο παράλειψις καὶ ἀδικία διὰ τὰ κορίτσια τῆς «Αὔρας» ἐὰν καὶ διὰ τοῦ Περιοδικοῦ μας θὰ τοὺς ἐδίδετο ὁ δίκαιος ἄλλως τε ἔπαινος, ἐφ' ὅσον τόσος καιρὸς παρῆλθε καὶ οὐδεμία δημοσίευσις ἐγένετο καὶ διὰ τὸν ζῆλον ποῦ ἐπιδεικνύουν καὶ τὴν ἐντατικὴν ἐργασίαν ποῦ καταβάλουν μὲ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην διὰ τὴν πρόοδον τῆς Στοᾶς των.

Τὰ κορίτσια μας μοχθοῦντα διὰ τὴν πρόοδον τῆς Στοᾶς των, δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὴν πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἵδρυσιν Μουσικοῦ Ὁμίλου καὶ εὐθὺς ἀμέσως τοῦ Patrol τῆς Στοᾶς των, ἀλλὰ προέβησαν καὶ εἰς τὴν σύστασιν Καλλιτεχνικῆς Ὁμάδος, ἥτις καὶ ἔδρεψε δάφνας κατὰ τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν εἰς τὴν χοροεσπερίδα τῶν Μετημφιεσμένων καὶ μὴ τῆς 14ης Μαρτίου εἰς τὸ Κοντινένταλ Χώλλ τῆς πόλεώς μας

Αἱ Δίδες τῆς ὁμάδος Σοφ. Πασχάλη, Ἐκ. Χλέτσου, Αἰκατ. Καράκου, Μ. Κεφάλα, Νέλη Κουστουλάκου, Στέλλα Τσοτάκου, Μαρ. Μυτιλήνη καὶ Γεωργ. Μπουτσικάρη ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὁδηγίας τῆς Κας Ἀγλαΐας Παπαηλιοῦ, τέως βοηθοῦ Ἱερείας, ἔπαιξαν τὴν Κωμῳδίαν «Ὅπως Πίπτει τὸ Νερὸ» μὲ τόσην ἀφέλειαν καὶ χάριν, ὥστε ἀπέσπασαν τ' αὐθόρμητα χειροκροτήματα καὶ θαυμασμὸν ἁπάντων τῶν παρόντων, οἵτινες πραγματικῶς τὴν βραδυὰν ἐκείνην διεσκέδασαν τόσον καλὰ καὶ τόσον πολὺ ὅσον εἰς οὐδεμίαν ἄλλην χοροεσπερίδα.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἦτο ἡ πρώτη ἀνοικτὴ χοροεσπερὶς Μετημφιεσμένων καὶ μὴ ποῦ ἐδόθη εἰς τὴν παροικίαν μας, κατάπληξιν προὐξένησεν ὄχι τόσον ἡ μεγάλη κοσμοσυρροή, ὅσον ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν παρευρεθέντων Μετημφιεσμένων, παρ' ὅλην τὴν χιονοθύελλαν ποῦ ἐνέσκηψεν ἀπὸ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας.

Μόνον πρὸ τῆς Ἐπιτροπῆς παρήλασαν ἄνω τῶν 100 Μετημφιεσμένοι μὲ ποικιλίαν ἀμφιέσεων πλουσιωτάτην. Ἂς σημειωθῇ δὲ ὅτι ἡ Διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐφωδιάσθη (διὰ τὰ Μέλη) μὲ 40 βαρυτίμους ἐνδυμασίας ἀπὸ τὸ περίφημον Κατάστημα τοῦ κ. Παν. Παλαμίδα ἐκ Φιλαδελφείας.

Πρῶτοι κατὰ σειρὰν εἰς τὴν βράβευσιν ἦλθον ὁ ἀδ. Κυρ. Μπαλάσκας ὡς Διογένης μὲ τὸν Φανόν του. Δίδες Νίτσα Καρᾶ καὶ Αἰκατ. Καράκου ὡς Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα καὶ Σοφία Πασχάλη ὡς Ὀλλανδὴ Κόρη.

Ἡ χοροεσπερὶς αὕτη εἶχε τοιαύτην ἐπιτυχίαν, ὥστε ἡ Στοὰ «Αὔρα» καθιέρωσεν ὅπως κατ' ἔτος δίδει τὴν ἐτησίαν χοροεσπερίδα τῆς Μετημφιεσμένων καὶ Μὴ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω καὶ ἔτσι χάρις εἰς τὴν Στοὰν «Αὔραν» ἀναζεῖ ἐν τῇ παροικίᾳ μας τὸ ᾠραῖον αὐτὸ Ἑλληνικὸν ἔθιμον τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἀπόκρεω.

Εἰς τὴν ἀκούραστον Διοργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Στοᾶς, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν Δεσποινίδων Γεωργ. Τσοτάκου, Μαίρης Βασιλείου, Νίτσας Καρᾶ, Ἀγγελικῆς Χλέτσου καὶ Ἄννας Τζάβα τόσον τὰ κορίτσια τῆς Στοᾶς των, ὅσον καὶ ἡμεῖς οἱ Γκάπανς τοῦ Νιοῦαρκ ὀφείλομεν χάριτας διὰ τὴν θαυμασίαν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὅλης χοροεσπερίδος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΤΟΑΣ ΤΗΣ 3ης ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ἑστιάδες, Ἀδελφοί,

Θεωροῦμεν ἐξαιρετικὴν τιμὴν τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ πρῶτον περιφερειακὸν μας Συνέδριον ἐν Φιλαδελφείᾳ ὥρισε τὴν πόλιν μας ὡς τόπον δευτέρας Περιφερειακῆς συγκεντρώσεως διὰ τὴν 16ην τοῦ μηνὸς Μαΐου καὶ ὥραν 3ην μ. μ. ἀκριβῶς.

Ἐπιθυμοῦμεν δὲ διὰ τῆς ἀνακοινώσεώς μας ταύτης ὄχι ἁπλῶς νὰ σᾶς γνωρίσωμεν τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως, ἀλλὰ εἰλικρινῶς νὰ σᾶς διαβεβαιώσωμεν ὅτι οἱ ἐδῶ Ἑστιάδες καὶ Ἀδελφοὶ μὲ ἐξαιρετικὴν χαρὰν σᾶς ἀναμένουν καὶ ὅτι εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει ἤδη ὁροντίσῃ διὰ τὴν φιλόξενον καὶ ἀδελφικὴν ὑποδοχήν σας ἐν τῇ πόλει μας.

Ἀναμφιβόλως λόγῳ τῆς σοβαρότητος τῆς συνδιασκέψεώς μας ὅπως λη-φθοῦν ἀποφάσεις συντελεστικαὶ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ Γκαπικοῦ ὁρονήματος ἐν τῇ Περιφερείᾳ μας, ἀλλὰ καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον λαμβάνει χώραν ἐν τῇ Περιφερείᾳ μας, ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ Στοαὶ Ἀνδρικαὶ καὶ Γυναικεῖαι θὰ ἀποστείλουν ἀντιπροσώπους.

Ἀλλ' ἀναμένομεν ἐπὶ πλέον νὰ ὑποδεχθῶμεν καὶ περιποιηθῶμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας Ἑστιάδας καὶ ἀδελφὰς ἐπισκέπτας, ἵνα δὶν τῷ δεθῇ τῆς ἀδελφότητος μᾶς ἑνώσῃ καὶ ὁ τῆς ἀλληλογνωριμίας καὶ φιλίας.

Ὡρίσατε λοιπὸν ὡς τόπον συγκεντρώσεώς σας διὰ τὴν 16ην Μαΐου τὸ Mosque Lodge Room, 1020 Broad St., Newark, N. J., **καὶ ἂς ἀποδείξωμεν διὰ τῆς προθυμίας μας, τῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν μας, ὅτι δὲν ὑστεροῦμεν τῆς 2ας Περιφερείας.**

ΓΚΑΠΑΝΣ ΤΗΣ 3ης ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ, ΟΙ ΓΚΑΠΑΝΣ ΤΟΥ ΝΙΟΥ-ΑΡΚ ΣΑΣ ΑΝΑΜΕΝΟΥΣΙ.

(Ἐπιτροπὴ Περιφερειακοῦ Συνεδρίου, Newark, N. J.

VAN HOUTEN, NEW MEXICO

Τὴν 18ην Ἀπριλίου, τῇ φροντίδι τῆς Στοᾶς μας «Μίνως» ἀριθ. 64, ἐτελέσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ των Συνεδριάσεων εἰς Ρατόν, Νιοῦ Μέξικο, θεία λειτουργία ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς κοινότητος Πουέμπλο, Κολο. Ἀρχιμ. Βασιλείου Καραμάνη, μὲ ἱεροψάλτην τὸν κ. Δ. Κούσταν.

Εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν παρευρέθησαν ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς οἰκογενειακῶς, μέλη τῆς Ὀργανώσεως καὶ μὴ ὡς καὶ ἀδελφοὶ ἐκ τῆς Στοᾶς «Ἴδη» ἐκ Τρίνιταντ, Κολο. μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ πολλοὶ ἀδελφοὶ ἐκ τῆς Στοᾶς «Ἁγία Λαύρα» ἐκ Πουέμπλο.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ ὀγδόου τέκνου τοῦ ὁμογενοῦς Παναγ. Περάκη. Ἀνάδοχος παρέστη ἡ σύζυγος τοῦ ἀδ. Δ. Παπαδομανωλάκη, δώσασα εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα Δημήτριος. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου ἐν ἀνοικτῇ συνεδριάσει τῆς ὁποίας προΐστατο ὁ Μ. Ἐπόπτης τῆς Περιφερείας μας, ἀδ. Κοτσιόβελος, ὅστις προσῆλθε διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος τῆς Στοᾶς «Ἁγίας Λαύρας», ἀδ. Ἰω. Τσαγκαράκη καὶ ὑπὸ τῶν ἀδ. Ι. Παναγοπούλου, Δ. Λυμπεροπούλου, Ν. Τολιοπούλου καὶ Εὐστ. Δαμασκοπούλου.

Ὁ Μ. Ἐπόπτης ἀδ. Κοτσιόβελος ὡμίλησε κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν εὐγλώττως καὶ πειστικώτατα ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ παρώτρυνε τοὺς ἀξιωματούχους καὶ ἀδελφοὺς νὰ ἐργασθοῦν μὲ σύμπνοιαν καὶ ὁμόνοιαν ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς Στοᾶς μας. Ὁ ᾠραῖος λόγος του ἐνεποίησε θαυμασίαν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους καὶ μετέδωκε ἐνθουσιασμόν.

Πρὸ τῆς ὁρκομωσίας ἐψάλησαν ὁ Ἀμερικανικὸς καὶ Ἑλληνικὸς ὕμνος ὡς καὶ ὁ ὕμνος τῆς Γκάπας ὑπὸ τῶν μαθητριῶν ἐκ τοῦ σχολείου τῆς Στοᾶς μας, Φιλιᾶς Κανέλλου, Εὐανθίας Καλλιμάνη, Σοφίας Γεωργίας Βουκίδη, Σοφίας Λυωνάκη καὶ Ἑλένης Σ. Κουνογέρη παιανιζούσης εἰς τὸ πιάνο.

Παρετέθη κατόπιν πλουσία τράπεζα μὲ ἀφθονίαν φαγητῶν καὶ ἀναψυκτικῶν, ζύθου καὶ οἴνου καὶ ἐπηκολούθησε χορὸς καὶ διασκέδασις μέχρι βαθείας νυκτός.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

BUFFALO, N. Y.

Ὑπὸ πρωτοφανοῦς ἐπιτυχίας, ἀπό τε ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀπόψεως, ἐστέφθη ἡ παρὰ τῆς Στοᾶς μας δοθεῖσα κατὰ τὴν 13ην Μαρτίου ἑβδόμη αὐτῆς ἐτησία χοροεσπερίς.

Οἱ ὁμογενεῖς τῆς παροικίας μας ὡς καὶ οἱ τῶν περιχώρων τοιοῦτοι, ἀθρόοι ἔσπευσαν ὅπως διὰ τῆς παρουσίας των ἀφ' ἑνὸς μὲν τιμήσωσι ταύτην, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἕνα διατρανώσωσι καὶ ἐμπράκτως τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην δι' ἣν περιβάλλουσι τὴν Στοάν μας. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν Elks ἦτο μέχρι ἀσφυξίας κατάμεστος, ἡ δὲ διασκέδασις παρετάθη μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Τὸ καταρτισθὲν παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς μὲ Πρόεδρον τὸν πάντοτε ἀεικίνητον καὶ ἀειθαλῆ ἀδελφὸν Ἰωάν. Καλλιπολίτην, πρόγραμμα ἦτο συντομώτατον μέν, ἀπολαυστικώτατον ὅμως. Ξεκαρδιστικὴ ἦτο ἡ παιχνιδιὰ παρὰ τοῦ ἐρασιτεχνικοῦ ὁμίλου τῆς Στοᾶς μας, ἀποτελουμένου ἐκ τῶν ἀδελφῶν Κωνστ. Κανελλοπούλου, Βασιλείου Λουΐζου, Κωνστ. Κανέλλου, καὶ Ἱπποκράτους Παπαντωνίου, κωμῳδία «Τὰ Βάσανα τοῦ Δήμου Βουπρασίων», ἀποσπάσασα τὰ παταγώδη χειροκροτήματα τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Σημειωτέον ὅτι οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι προσεκλήθησαν παρὰ τῆς φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν καὶ ἔπαιξαν κατὰ τὴν χοροεσπερίδα αὐτῶν τόσον ἐπιτυχῶς ὥστε ἐδέχθησαν τὰ ἄπειρα συγχαρητήρια τῶν παρευρεθέντων ὡς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἀδελφότητος.

Ὁ πάντοτε νεωτερίζων καὶ πρωτοστατῶν ὑπὲρ παντὸς κοινοτικοῦ ἢ ἄλλου τινὸς σκοποῦ Ἀρχηγὸς τῆς Φρουρᾶς τῆς Στοᾶς μας ἀδελφὸς Ἰωάννης Γιαννούδης, βοηθούμενος παρ' εὐγενῶν τῆς παροικίας μας Κυριῶν, ἔπαιξε θαυμασίως τὸ παρὰ τοῦ ἰδίου ἐμπνευσθὲν κωμῳδύλλιον «Τὸ Χαρέμι» μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας, ὥστε ἀπέσπασε τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῶν παρευρισκομένων.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ταχυδακτυλουργικῆς παραστάσεως παρ' ἐξόχου ταχυδακτυλουργοῦ, μεταδώσαντος ἄπλετον χαρὰν καὶ γέλοια εἰς τὸν μικρόκοσμον, ἠρχισαν συνοδευόμενοι παρὰ δύο καλῶς κατηρτισμένων ὀρχηστρῶν οἱ Ἑλληνικοὶ καὶ Εὐρωπαϊκοὶ χοροὶ διαρκέσαντες πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἡ ἐντύπωσις τῶν ὁμογενῶν ἐκ τῆς ἑσπερίδος ταύτης ἦτο ἀρίστη, πολλοὶ δὲ ἠκούσθησαν λέγοντες ὅτι μόνον ἡ Γκάπα ἔχει τὸ προνόμιον νὰ μᾶς ἐνθουσιάζῃ τόσον μὲ τὰς πατριωτικὰς αὐτῆς συγκεντρώσεις, χοροεσπερίδας, ἢ ἐξοχικὰς αὐτῆς ἐκδρομάς.

Α. Κ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

CANTON, OHIO

Ἀπριλίου 6, 1937.

Τὸ νέον Συμβούλιον τῆς Στοᾶς μας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ δραστηρίου καὶ ἀκαμάτου ἐργάτου τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας ἀδ. Παντελῆ Χασάπη, μετὰ ζέσεως ἐργάζεται ὅπως βελτιώσῃ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς Στοᾶς μας, ἥτις κατέστη δυσχερεστάτη ἐσχάτως, ἕνεκεν τῶν ὑπερόγκων ἐξόδων πρὸς συντήρησιν τῶν Μουσικῶν μας Ὁμίλων.

Τὴν παρελθ. Κυριακήν, τῇ συμπράξει τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Εὐσέβεια» ἔδωσε λίαν ἐπιτυχῆ χοροεσπερίδα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κοινοτικοῦ Σχολείου «Κοραῆς». Τὸ πρόγραμμα ἦτο πλουσιώτατον. Ἡ Μουσικὴ τῶν Ἐφήβων μας καὶ ἡ Μανδολινάτα τῶν Νεανίδων μας, περὶ τὰ 60 Ἑλληνόπουλα καὶ Ἑλληνοπούλες, ἐπαίσαν διάφορα τεμάχια καὶ ἠχαρίστησαν καὶ κατενθουσίασαν τοὺς πάντας. Αἱ Δίδες Μαργαρίτα καὶ Doly Γεωργ. Μελλᾶ ἐχόρευσαν κλασσικοὺς καὶ ἀκροβατικοὺς χορούς καταχειροκροτηθεῖσαι, καθὼς καὶ ἡ Δὶς Συνίδου ἐχόρευσε καὶ ἐτραγούδησε πολὺ ὡραῖα. Δύο διαφορετικαὶ ὀρχήστραι, δι' Ἑλληνικοὺς καὶ Ἀμερικανικοὺς χορούς, διεσκέδασαν καὶ ἠχαρίστησαν τοὺς πάντας μέχρι καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἡ χοροεσπερὶς αὕτη ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν ὀφείλονται ἄπειρα συγχαρητήρια. Ἐξαιρετικῶς ὀφείλονται συγχαρητήρια καθὼς καὶ εὐχαριστήρια εἰς τὴν ἀδ. Ἱέρειαν τῆς Στοᾶς «Εὐσέβεια» Καν Κεσσανίδου καὶ ἀδ. Βουδούρη, διὰ τὴν πρόθυμον συνεργασίαν των.

Ἡ Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ μέσῳ τοῦ «Βήματος» εὐχαριστεῖ πάντας καὶ πάσας τοὺς τιμήσαντας τὴν χοροεσπερίδα ταύτην καὶ βοηθήσαντας τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς Γκάπας.

Μ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ἀνταπ.

CANTON, OHIO

Ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν Συμβουλίων τῶν τριῶν ἐν τῇ πόλει μας Στοῶν, «Ἀρχιμήδης», «Εὐσέβεια» καὶ «Ἑλλάς», ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μ. Κυβερνήτου τῆς 2ας Περιφερείας ἀδ. Κατσάρη, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔδωσε πρὸς τοὺς ἀξιωματούχους πολιτήμους συμβουλὰς καὶ συνέστησεν εἰς τὰ μέλη συνεργασίαν, ἀλληλοεκτίμησιν καὶ ἀλληλοσεβασμόν. Ἐπακαίρως ἐπίσης ὡμίλησαν ὁ πρῶην Πρόεδρος τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς ἀδ. Μανοῦσος, ὁ νεοεκλεγεὶς Ἄρχων ἀδ. Π. Χασάπης, ἡ νεοεκλεγεῖσα Ἱέρεια τῆς Στοᾶς «Εὐσέβεια» ἀδ. Κεσσενίδου καὶ ὁ ἀδ. Μ. Μητρόπουλος.

Οἱ νέοι ἀξιωματοῦχοι εἶναι οἱ ἑξῆς:

Διὰ τὴν Ἀνδρικὴν Στοάν: Πρόεδρος Π. Χασάπης, Ἀντιπρ. Ἰ. Τσιμανίδης, Ταμίας Δ. Μηζεράκης, Γραμμ. Μ. Μητρόπουλος, Εἰδ. Γραμμ. Ν. Μάντζαρης. Σύμβουλοι: Α. Κατσάρης, Π. Παπαδόπουλος, Α. Παπαδάκης, Ν. Κεσσενίδης.

Διὰ τὴν Γυναικείαν Στοάν: Ἱέρεια Σ. Κεσσενίδου, Ἀντιπρ. Α. Γεωργιάδου, Ταμίας Χ. Βουδούρη, Γραμμ. Μ. Κοσμίδου, Εἰδ. Γραμμ. Κ. Λαμπράκη. Σύμβουλοι: Θ. Ἀποστολοπούλου, Γ. Καραντώνη, Κ. Βόλλα, Κ. Ὑφαντίδου, Α. Μαράκη, Β. Λουζιούτη.

Στοὰ Νεαρῶν Ἑλληνίδων: Πρόεδρος Φ. Γεωγιάδου, Ἀντιπρ. Μ. Κουρίνου, Ταμίας Σ. Κεσσενίδου, Γραμμ. Α. Παπαϊορδάνου. Σύμβουλοι: Μ. Βουδούρη, Α. Ἀποστολοπούλου, Σ. Χατσάνου, Μ. Βόλλα, Μ. Ὑφαντίδου, Κ. Δαφνιώτου.

Γραμμ. Στοᾶς «ΕΥΣΕΒΕΙΑ».

DAYTON, OHIO

Πένθη.

Τὴν 2αν παρ. Μαρτίου ἀπέθανεν ἡ φιλόστοργος μήτηρ Ἀναστασία Δουκίδου, ἀφίσασα ἀπαρηγόρητον σύζυγον, τὸν κ. Σταμάτιον Δουκίδην καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Αἰμιλίαν καὶ Ἑλένην. Ὁ θάνατος τῆς ἀειμνήστου ἐπῆλθεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. Ἡ ἀείμνηστος Ἀναστασία ἦτο

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

μόλις τεσσαρακοντούτις καὶ κατήγετο ἐκ Σαράντα 'Εκκλησιῶν τῆς Θράκης. 'Εκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς. Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ἐτίμησαν τὴν ἀείμνηστον καὶ κατέθεσαν στεφάνους ἐκ φυσικῶν ἀνθέων, διότι ὁ σύζυγός της τυγχάνει ἀγαπητὸς ἀδελφὸς Γκάπαν. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» ὑπὸ τοῦ αἰδ. 'Ιωάννου Βουρνάκη, ὅστις καὶ ἐξεφώνησε συγκινητικὸν ἐπικήδειον. 'Εν σώματι αἱ Στοαί μας ἠκολούθησαν τὴν κηδείαν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

WARREN, OHIO

Τὸ Σάββατον, 27ην Μαρτίου, ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ 'Εθνικὴ ἡμῶν 'Ανεξαρτησία παρ' ὅλων τῶν 'Ελλήνων τῆς πόλεώς μας, τῇ ἡγεσίᾳ τῶν Στοῶν τῆς GAPA, ἐν τῇ αἰθούσῃ της, Vine καὶ Market. Πλῆθος ὁμογενῶν παρευρέθη, ὁ δὲ Πρόεδρος τῆς GAPA κ. Θεόδωρος Σαρλῆς ηὐχαρίστησεν ὅλους τοὺς συμμετασχόντας τῆς ἑορτῆς. Κατόπιν παρουσίασε τὸν εἰσηγητὴν καὶ κύριον ὁμιλητὴν τῆς ἡμέρας κ. Ν. Μινιουδάκην, ὅστις πρῶτον παρουσίασε τὸ ὑπὸ τοῦ ἰδίου διδαχθέντος εἰς τὰ 'Ελληνόπουλα Ν. 'Αρκούδην, Α. Χρηστόπουλον, Ν. Ταμπούρην καὶ τὰς Δίδας 'Ελένην Κόσσυβα, Ε. Φράγγου, καὶ Ε. Νικολάου ὡς καὶ κ. Π. Φωτεινοῦ καὶ τὴν Δα Πολ. Καρόζου ὡς 'Ελλάδα, πατριωτικὸν ἔργον «Ἡ Ὕψωσις τῆς 'Ελληνικῆς Σημαίας παρὰ τοῦ Γερμανοῦ εἰς τὴν 'Αγίαν Λαύραν», ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁποίου ἦτο ἀρίστη καὶ κατεχειροκροτήθη ζωηρῶς. Κατόπιν ἀπηγγέλθησαν διάφορα πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ ὕμνοι πρὸς τοὺς ἥρωας ὑπὸ τῶν 'Εφήβων, τῶν δύο υἱῶν τοῦ κ. Γ. 'Αξιώτη, τῆς μικρᾶς θυγατρὸς τοῦ κ. Κόσσυβα, τῆς θυγατρὸς τοῦ κ. Νικολάου. Κατόπιν λίαν θαυμασίως ὡμίλησεν ὁ κ. Μινιουδάκης, ἐξάρας τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν προγόνων μας, καταλήξας μὲ τὴν ὑπενθύμισιν ὅτι τὴν ἑπομένην Κυριακὴν θὰ ἑορτασθῇ ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἡ 'Εθνικὴ 'Εορτή, καὶ ὀφείλουν ἅπαντες ὅπως παρευρεθοῦν εἰς τὴν 'Εκκλησίαν, ὅπως βοηθήσουν αὐτήν τε καὶ τὸ Σχολεῖον.

Τὴν 28ην, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην π. μ. ἔλαβε χώραν ἡ θεαματικὴ παρέλασις τῶν 'Ελλήνων ἀπὸ τὴν ὁδὸν Vine μέσῳ Market, Pine καὶ Clinton Sts. καταλήξασα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ «Ἅγιος Δημήτριος. Συμμετέσχον δὲ ταύτης αἱ ἡνωμέναι Στοαὶ τῆς Gapa «Περίανδρος» καὶ «Φιλαδελφία», ὁ Παρροδιακὸς Σύλλογος «'Απόλλων», τῶν Φουρνιωτῶν ὁ «Κούρσαρος», μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν λαμπρὰν Φιλαρμονικὴν τῆς Gapa. Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, ὁ ἀκούραστος Πρόεδρος κ. Κ. Δημητρόπουλος μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ὑπεδέχοντο λίαν εὐγενῶς τὰ 'Ελληνικὰ Σωματεῖα. Εἰς τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας ἐψάλη δοξολογία, ἐνῷ ἡ Φιλαρμονικὴ ἐπαιάνιζε τοὺς ὕμνους 'Αμερικῆς καὶ 'Ελλάδος ὡς καὶ τὸ «Μαύρ' εἶν' ἡ νύχτα στὰ βουνά», «Ὅλη δόξα ὅλη χάρις» καὶ ἄλλα 'Ελληνικὰ θούρια. Παντοῦ εἰς τὰ 'Ελληνικὰ κέντρα οἱ ὁμογενεῖς μετ' ἐπαίνων ὡμίλουν διὰ τὴν Φιλαρμονικὴν τῆς Gapa, ἡ ὁποία ἐξυψώνει τοὺς Ἕλληνας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν 'Αμερικανῶν συμπολιτῶν καὶ ἄλλων 'Εθνικοτήτων, ὅταν οἱ Ἕλληνες ἡνωμένοι ἑορτάζουν τὴν 'Εθνικὴν Παλιγγενεσίαν των. Ἄξιοι συγχαρητηρίων εἶναι διὰ τὰς ἐπιτυχίας ταύτας ἡ Στοὰ «Φιλαδελφία» τῆς Gapa, ὁ Παρροδιακὸς Σύλλογος «'Απόλλων», τῶν Φουρνιωτῶν ὁ «Κούρσαρος» καὶ ἡ Στοὰ «Περίανδρος» τῆς Gapa.

* * *

Μεγαλοπρεπέστατα ἐπανηγυρίσθη τὴν 4ην 'Απριλίου, συμμετασχόντος τοῦ 'Ελληνισμοῦ τῆς παροικίας Warren, Ohio ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Gapa ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν νέων ἀξιωματούχων τῶν ἄριστα δρωσῶν Στοῶν τῆς 'Εθνικοθρησκευτικῆς 'Οργανώσεως Gapa, 'Ανδρῶν «Περίανδρος», Γυναικείας «Φιλαδελφεία» καὶ 'Εφήβων «'Απόλλων». 'Ο Μ. 'Αντιπρόεδρος κ. Ι. Δάρλας καὶ ὁ Μ. Κυβερνήτης τῆς Βας Περιφερείας κ. Δ. Κατσάρης ἐγκαθίδρυσαν τοὺς ἀξιωματούχους. Περὶ τὴν 2:30 μ. μ. ἔγινεν ἡ ἔναρξις τῆς τελετῆς ὑπὸ τῆς πρώην 'Ιερείας Κας Χαρ. 'Αγγελίδου καὶ τοῦ τελετάρχου τῆς ἡμέρας Ν. Μινιουδάκη. Τοὺς ὑπάτους ἀξιωματούχους Κους Δάρλαν καὶ Κατσάρην προσεφώνησε ἐκ μέρους τῆς Gapa ἡ Κα 'Αγγελίδου εὐχηθεῖσα αὐτοῖς τὸ «ὡς εὖ παρέστητε». 'Ο Κυβερνήτης κ. Κατσάρης παρουσιάσας τὸ παλαιὸν Διοικ. Συμβούλιον τοῦ ἔτους 1936 συνεχάρη αὐτὸ διὰ τὴν δρᾶσιν του, κατόπιν δὲ προσκαλέσας πρὸ τοῦ βωμοῦ τοὺς νέους ἀξιωματούχους ὁρκίζει αὐτοὺς ὅπως τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως ἐργασθοῦν, συμφώνως τῷ Καταστατικῷ τῆς 'Οργανώσεως Gapa. Κατόπιν παρακαλεῖ τὸν Τελετάρχην ὅπως ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὰς θέσεις των καὶ ὁμιλήσας θαυμασίως κατεχειροκροτήθη ὑπὸ τῶν παρευρεθέντων. Κατόπιν δίδει τὸν λόγον εἰς τὸν Πρόεδρον κ. Σαρλῆν, ὅστις εὐχαριστήσας ἅπαντας, συγχαίρει τὸν Μ. 'Αντιπρόεδρον καὶ Μ. Κυβερνήτην, οἵτινες ἵδρυσαν ἄνω τῶν 40 Στοῶν εἰς τὴν Βαν Περιφέρειαν, ἀκούραστοι ἐργάται τῶν 'Ελληνικῶν ἰδεωδῶν. Εἴμεθα ὑπερήφανοι ν' ἀνήκομεν εἰς τὴν 'Οργάνωσιν Gapa, λέγει ὁ κ. Σαρλῆς, ὅταν ἔχομεν τοιούτους ἡγέτας καὶ ἐμψυχωτάς. Κατόπιν ὁ Τελετάρχης κ. Μινιουδάκης ἐκφράσας τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν θέσιν δι' ἧς ἐτιμήθη, ὡμίλησε λίαν εὐγλώττως. Κατόπιν παρουσίασε τοὺς 'Εφήβους Ν. Ταμπούρην καὶ Α. Χρηστόπουλον, τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος κ. Κωνστ. Δημητρόπουλον, ὅστις ὡμίλησε λίαν εὐγενῶς, εὐχαριστήσας τὴν 'Οργάνωσιν Gapa διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσφέρει εἰς τὴν Κοινότητα. Τὸν λόγον τούτου ἠκολούθησεν ὁ κ. Γ. 'Αλεξάνδρου περιοδεύων ἀντιπρόσωπος τῆς 'Επισκοπῆς διὰ τὰ 'Ελληνικὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καταχειροκροτηθεὶς ζωηρῶς, ὡς καὶ ὁ τέως Πρόεδρος κ. Δ. Ταμπούρης, εὐχαριστήσας τὰ παλαιὰ Συμβούλια διὰ τὴν συνεργασίαν των. Θαυμάσιος ἦτο ὁ λόγος τοῦ Μ. 'Αντιπροέδρου κ. Δάρλα καὶ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὰς καρδίας ἁπάντων.

Τὴν ἑορτὴν ἔκλεισε δι' ὡραίου λόγου ἡ 'Ιέρεια Κα Δ. Λούκα, εὐχηθεῖσα ὅπως τὸ ἔτος 1937 φέρει τὴν εὐτυχίαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὡς καὶ εἰς τὴν 'Οργάνωσιν Gapa.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματούχων τῆς 'Ανδρικῆς Στοᾶς «Περίανδρος» ἔχουν ὡς ἑξῆς: Θ. Σαρλῆς Πρόεδρος, Δ. Ταμπούρης 'Αντιπρόεδρος, Ν. Μιχελάκης Γραμματεύς, Εὐθ. Στρατουδάκις Ταμίας. Σύμβουλοι: Ι. Χρηστόπουλος, Κ. Μπαστούνης, Κ. Περιστέρης, Δ. Χρηστοδούλου, Β. Λούκας, 'Εμμ. Μοσχογιάννης, — Γυναικείας Στοᾶς: Δ. Λούκα 'Ιέρεια, 'Αγγ. Γεωργοπούλου 'Αντιπρ., 'Αγγ. Ταμπούρη Γραμματεύς, Παν. Λεβέντη Ταμίας. Σύμβουλοι: Πολ. Καρόζου, 'Αθ. Ραφτοπούλου, 'Ιω. Τραχάνη, Καλ. Κράλη, Εἰρήνη 'Αξιώτου. — Τῶν 'Εφήβων: 'Αθ. Χρηστοπούλου Πρόεδρος, Ν. Ταμπούρης 'Αντιπρόεδρος, Σ. Στασινίδης Γραμματεύς, Δ. Τσεγγέλης Ταμίας, Συμ. Γ. Νικόπουλος, Μ. Μπόλλας, Γ. Δασκούλιας, 'Εμμ. 'Αξιώτης, Γεώργ. Μπόλλας.

Θ. ΣΑΡΛΗΣ

YOUNGSTOWN, OHIO

Τὰ μέλη τῶν ἐνταῦθα Γκαπικῶν Στοῶν προσῆλθον τὴν 21ην Μαρτίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς 'Εκκλησίας τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου καὶ παρηκολούθησαν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν νέων Συμβουλίων τῶν Στοῶν «Θαλῆς ὁ Μιλήσιος» καὶ «Παναγία ἡ 'Οδηγήτρια».

Τῆς τελετῆς προΐστατο ὁ Μ. Κυβερνήτης, ἀδ. Κατσάρης, ὅστις προσεκάλεσε πρὸ τοῦ Βωμοῦ τὰ μέλη τῶν νέων Συμβουλίων, προσεφώνησε καὶ συνεχάρη αὐτά, ὑπενθύμισε εἰς ἓν ἕκαστον τὰ καθήκοντα αὐτοῦ καὶ τὴν ἱερότητα τῶν σκοπῶν τῆς 'Οργανώσεώς μας, ὥρκισεν αὐτὰ καὶ περιέβαλεν ἕκαστον μὲ τὸ σύμβολον τοῦ ἀξιώματός του.

'Ωραῖα καὶ ἐπίκαιρα ὡμίλησαν οἱ ἑξῆς: 'Ο αἰδ. 'Αριστείδης Παλαίνης, ὁ τέως Ἄρχων ἀδ. Λ. Βλωτίδης, ὁ ἀδ. Χατζέλης καὶ ὁ νῦν Ἄρχων τῆς Στοᾶς ἀδ. Χ. Καψάλης, ὅστις ὑπεσχέθη ὅτι πιστῶς θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν 'Οργάνωσίν μας.

'Εκ τῶν 'Εστιάδων πρώτη ὡμίλησεν ἡ πρώην 'Ιέρεια, ἀδ. Μ. Μανολούκα, ἥτις συντόμως ἐξέφρασε τὴν χαράν της ὅτι τῆς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν 'Οργάνωσιν. Ἡ νῦν 'Ιέρεια, Μ. Σταυρινοῦ, ὑπεσχέθη ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ μιμηθῇ τὰς προκατόχους της, αἵτινες τῇ συνεργασίᾳ τῶν μελῶν κατώρθωσαν εἰς τόσον μικρὸν χρονικὸν διάστημα νὰ καταστήσουν τὴν Στοὰν «Παναγία 'Οδηγήτρια» παρήγορον ἄγγελον τῆς Παροικίας μας. 'Ανέφερε πῶς αἱ καλαὶ αὗται 'Ελληνίδες τακτικῶς ἐπισκέπτονται νοσοκομεῖα, γηροκομεῖα καὶ πάσχουσας οἰκογενείας, ἵνα ὄχι μόνον προσφέρουν ὑλικὴν βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ νὰ παρηγορήσουν μὲ λόγια ἀδελφικὰ τὶς πονεμένες καρδιές των. Ταῦτα πράττουν χωρὶς νὰ ξεχνοῦν ὅτι ὡς 'Ελληνίδες ἔχουν καθῆκον νὰ ὑποστηρίξουν 'Εκκλησίαν καὶ Σχολεῖον. Οὕτω προσέφερον χρηματικὰ βοηθήματα καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ὡς εἰς τὰ παρελθόντα, εἰς ἀμφότερα τὰ σχολεῖα καὶ συνετέλεσαν καὶ συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐράνου πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους τῆς ἐκκλησίας «'Αγίου Νικολάου». Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ πρὸ τριετίας διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ «'Αγίου 'Ιωάννου». 'Εφέτος ἐπίσης δὲν ἐλησμόνησαν τοὺς πλημμυροπαθεῖς καὶ ἔδωσαν ἀρκετὰ σεβαστὸν ποσὸν εἰς τὸν 'Ερυθρὸν Σταυρόν. 'Επὶ πλέον προσέφεραν τρόφιμα εἰς τοὺς ἀπεργοὺς Ἕλληνας τοῦ Γιψὰρντ Λέσερ Κόμπανυ, οἱ ὁποῖοι ᾐσθάνθησαν ὑπερηφάνειαν καὶ χαρὰν ὅτι 'Ελληνικὴ 'Οργάνωσις φροντίζει δι' αὐτούς, ὡς πράττουν τόσα ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα διὰ τὰς ἄλλας ἐθνικότητας.

Αἱ Στοαί μας εἶναι εὐγνώμονες πρὸς τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἄκρον, 'Οχάϊο, αἵτινες μᾶς ἐτίμησαν καὶ ἐφέτος διὰ τῆς παρουσίας των καὶ μᾶς ἐνθαρρύνουν. 'Ιδιαιτέρως ἡ Πρόεδρος τῶν Νεανίδων μὲ τὰ ὡραῖά της λόγια ἔκαμε τὸ ἀκροατήριον νὰ δακρύσῃ ἀπὸ τὰ πατριωτικά της αἰσθήματα.

Ἡ προστασία τῆς Παναγίας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα φέρει ἡ ἡμετέρα Στοὰ ἂς μᾶς ὁδηγῇ πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἂς μᾶς ἐνδυναμώσῃ εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς καὶ φυλετικάς μας προσπαθείας.

'Εστιὰς τοῦ Τμήματος
«ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ»

ALIQUIPPA, PA.

Ἡ 25η Μαρτίου, 'Εθνικοθρησκευτικὴ ἡμῶν 'Εορτή, ἑορτάσθη ἐν τῇ παροικίᾳ μας τὴν 28ην ἰδίου, μεγαλοπρεπῶς. Ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Στοᾶς μας, μετὰ τῶν 'Εστιάδων καὶ Νεανίδων παρηκολούθησαν τὴν θείαν λειτουργίαν. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς ἐπηκολούθησεν ἡ τελετή. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ διδάσκαλος τῆς παροικίας μας ἀδ. 'Ανθούλης. 'Επίσης ὁ τελετάρχης μας ἀδ. Τζαβάρας ἐπεξήγησεν εἰς τὸ ξένον ἀκροατήριον τὴν σημασίαν τῆς ἡμέρας 'Αγγλιστι. Περατωθείσης τῆς τελετῆς, ἐπέστρεψαν τὰ μέλη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Στοᾶς μας ὅπου ἐπηκολούθησαν διασκέδασις, ᾄσματα καὶ χορὸς μέχρι βαθείας νυκτός.

Ἡ μικτὴ ἐπιτροπὴ τῶν τμημάτων τῆς Περιφερείας μας ἀπεφάσισεν ὅπως τὴν 30ὴν Μαΐου, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 4ην μ. μ. ἐν τῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ τῆς παροικίας μας ἀναβιβάσῃ ἀπὸ σκηνῆς τὸ θεατρικὸν δρᾶμα «Θυμιοῦλα ἡ Γαλαξει-

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. METAXA, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παρισίων, Βρυξελῶν, Σικάγου, 'Ιλλ. 1893, 'Αγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτώτατα BRANDY, ΟΥΖΟ, ΜΑΣΤΙΧΑ.

92 Proof

ORIGINAL 5 'Αστέρων BRANDY

S. & E. & A. METAXA

● Ἄφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου 'Αττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, RESTAURANTS ἐν 'Ηνωμέναις Πολιτείαις καὶ Καναδᾷ. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα 'Ελληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

92 Proof

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.

OF PATRAS, GREECE

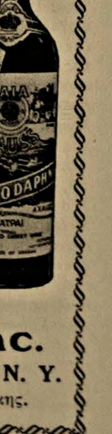

● Ἡ 'Αρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ 'Εταιρεία τῆς 'Ελλάδος. Ἔτος ἱδρύσεως 1845—1861. Ἔκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτωτέρων οἴνων τῆς 'Ελλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν 'Εκθέσεων, 'Αμερικανικῆς 'Εκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

ORIGINAL CLAUSS

IMPERIAL MAVRODAPHNE

Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ 'Αντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο 'Εταιρείας ἐν 'Αμερικῇ:

R. C. Williams & Co., Inc.

10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.

Διευθυντὴς τοῦ 'Ελληνικοῦ Τμήματος, ΤΟΦΑΛΟΣ, 'Ολυμπιονίκης.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

διώτισσα». Ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου ὡρίσθη εἰς 75¢ δι' οἰκογενείας καὶ 50¢ δι' ἀγάμους. Παρακαλοῦνται τὰ μέλη τῶν Στοῶν τῆς Περιφερείας μας νὰ μᾶς τιμήσουν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ δραματικὸς Ὅμιλος κατηρτίσθη ἐξ ἀδελφῶν τῶν Στοῶν μας.

Τὸ νέον Διοικ. Συμβούλιον τῆς Στοᾶς μας περιόδου 1937 ἔχει ὡς ἑξῆς: Κωνστ. Μαρκάκης Ἄρχων, Περικλ. Τζαβάρας Ἄρχων βοηθός, Ἰωάν. Καβούλας Ταμίας, Χρῆστ. Καμπανάρης Γραμματεύς. Σύμβουλοι: Ἀργύρ. Τσελεπῆς, Παρασκ. Ἀταλιότης, Ἀναστ. Χατζιδιάκος, Παν. Κοκόλης, Γεώργ. Περδικάκης.

Π. ΚΟΚΟΛΗΣ

QUEBEC CITY, P. QUE.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἑορτὴ ἔλαβε χώραν τὴν 24ην Μαρτίου, ἐστέφθη δὲ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὸ πρόγραμμα ἦτο ποικίλον. Ἐξεφωνήθησαν λόγοι, ἀπαγγελίαι καὶ διάλογοι ὑπὸ τῶν μαθητῶν, μερικῶν δὲ ἐξ αὐτῶν φουστανελλοφορούντων. Ὑπὸ τῶν τελευταίων μάλιστα ἐπαίχθη ὁ διάλογος «Τὸ Στεφάνωμα τῶν Ἡρώων» λίαν ἐπιτυχῶς.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ ἀκροατηρίου ἦτο ἀπερίγραπτος, τὸ φιλοπάτριον αἴσθημα ἐξεχύλισε καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλόγου τὸ ἀκροατήριον ἐξερράγη εἰς παταγώδη χειροκροτήματα.

Ὡς κατακλεὶς τοῦ ποικίλου προγράμματος ἐπαίχθη ὑφ' ὅλης σχεδὸν τῆς Νέας Γενεᾶς τὸ δρᾶμα «Ἡ Ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος». Τὰ κορίτσια μας ἐνθουσιωδῶς ἔλαβον μέρος εἰς τὸ ἐθνικὸν τοῦτο δρᾶμα, δι' ὃ καὶ ἡ πλήρης ἐπιτυχία του.

Ἐν τέλει προσεφέρθησαν ἀνθοδέσμαι εἰς τὴν διδασκάλισσάν μας κ. Ν. Δόμνα, καθὼς καὶ τὴν Δ)νίδα Μαρίαν Ἀποστολάκου, τῆς λαβούσης τὸ μέρος τῆς Μάννας Ἑλλάδος.

Ἐλήφθησαν δὲ καὶ ἀναμνηστικαὶ φωτογραφίαι.

Προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ τὸ ἀκροατήριον ἀπεχώρησε κατενθουσιασμένον μὲ τὰς ἁλματικὰς προόδους τῶν παιδιῶν του.

Ἀνεχώρησε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς γενετείρας ὁ ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσι κ. Δαμασκηνὸς Σταμπόρης. Ἡ Στοὰ «Πλάτων» λαβοῦσα τὴν εὐκαιρίαν, ἐδώρησεν αὐτῷ ὡραίαν δερματίνην βαλίτσαν, εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς τὸν πρώην Ἄρχοντά της ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως. Ἅπασα ἡ παροικία μας εὔχεται αὐτῷ καλὸ ταξεῖδι, ἀπόκτησιν ὑγείας, ταχεῖαν καὶ αἴσιον ἐπιστροφήν.

Ἐπίσης ἀνεχώρησεν ἡ μετὰ τῶν συγγενῶν της διαμείνασα ἐπὶ δίμηνον καὶ ὑπὸ πάντων ἐκτιμηθεῖσα κ. Πότα Ἀγελαδάρη, ἐκ Newark, N. J.

Τὰ ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς καταστραφέντα πρὸ τριμήνου καὶ ἀνακαινισθέντα καταστήματα ὁμογενῶν Belmont κ. Παν. Περγαντῆ καὶ Olympia Κας Π. Δημήτρου, ἀνοίγουν προσεχῶς τὰς θύρας των.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΡΙΑ.

PROVIDENCE, R. I.

Γκαπικὴ κίνησις.

Αἱ ἐνταῦθα Γκαπικαὶ Στοαὶ «Κανάρης» ἀρ. 49, «Ἠλέκτρα» ἀρ. 31, καὶ "Pan-Hellenic Juniorettes" ἀρ. 43, ἑώρτασαν ἐν τῇ αἰθούσῃ των τὴν 116ην ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ αἴθουσα εἶχε πληρωθῆ κόσμου ἀπὸ ἐνωρίς, περὶ τὴν κεκανονισμένην δὲ ὥραν ὁ κ. Κ. Παπαφωτίου, Μέγας Ἐπόπτης, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς τελετῆς.

Καὶ πρῶτον ἐψάλη δοξολογία παρὰ τοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητος αἰδ. κ. Παν. Μιχαηλίδου, μεθ' ὃ ὁ κ. Κ. Παπαφωτίου, ἐκτελῶν χρέη εἰσηγητοῦ, παρουσιάζει ὡς ῥήτορα τῆς ἡμέρας τὸν ἀδελφὸν Θεμ. Ἰωσηφίδην, ὅστις ἐπὶ εἴκοσι καὶ πλέον λεπτὰ ὁμιλεῖ διὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν Γιγαντομάχων τοῦ Θρυλλικοῦ '21. Ὁ λόγος του χειροκροτεῖται. Κατόπιν ὁ εἰσηγητὴς παρουσιάζει τὸν Βοηθὸν Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς «Κανάρης» ἀδελφὸν Νεοκλέα Καράν, ὅστις ὁμιλεῖ μὲ θέμα τὴν φιλοπατρίαν τοῦ Ἕλληνος ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Κατόπιν δὲ ὁμιλοῦν ὁ ἐφημέριος τῆς Κοινότητός μας αἰδ. κ. Παν. Μιχαηλίδης καὶ ἡ κ. Εἰρήνη Κ. Λουκάκου τέως Ἱέρεια τῆς Στοᾶς «Ἠλέκτρα». Οἱ λόγοι των, μεστοὶ ἐννοιῶν, χειροκροτοῦνται. Μικραὶ καὶ μικροὶ Ἑλληνόπαιδες ἀπαγγέλλουν κατόπιν διάφορα πατριωτικὰ ποιήματα, ἐπακολουθοῦν δὲ πατριωτικὰ ᾄσματα παρὰ τῶν νεανίδων μας.

Ἐπακολουθοῦν Ἑλληνικοὶ καὶ Ἀμερικανικοὶ χοροὶ μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν, ὁπότε ἅπαντες ἀποχωροῦν μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας τὰ μέλη τῆς Στοᾶς Νεανίδων "Panhellenic Juniorettes" ἀρ. 43 μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἀποδείξασαι ὅτι παραμένουσι πισταὶ εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των.

Ὁ ἐφημέριος τῆς Κοινότητός μας αἰδ. κ. Παν. Μιχαηλίδης Οἰκονόμος ὡμίλησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἐπαινέσας τὰς νεάνιδας διὰ τὴν πρωτοβουλίαν των, συστήσας αὐταῖς ὅπως ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἐκκλησίαν μας πάντοτε καὶ τὴν διαιώνησιν τῆς θρησκείας μας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ.

Ἀξιωματοῦχοι καὶ Μέλη τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς Madison, Wisc., κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἑορτῆς τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν 28ην παρελθόντος Μαρτίου, μετὰ τοῦ φιλέλληνος Δημάρχου ἐντιμοτάτου JAMES LAW.

WICHITA FALLS, TEXAS

Μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἡ Ἐθνική μας Ἑορτὴ τὴν Κυριακὴν τῆς 4ης Ἀπριλίου μὲ εὐρὺ πατριωτικὸν πρόγραμμα παρὰ τῆς Στοᾶς «Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος» ἀρ. 133 τῆς Γκάπα. Ἔλαβον μέρος καὶ αἱ Ἑλληνίδες τῆς πόλεώς μας, αἱ ὁποῖαι μεγάλως συνέτεινον πρὸς τὸν ἐπιτυχῆ ἑορτασμὸν τῆς μεγάλης ἡμέρας.

Ἡ κ. Παρασκευὴ Κωνσταντινίδου ὡς «Ἀμερική», ἡ κ. Δέσποινα Ἀντωνιάδου ὡς «Ἑλλάς», ἡ κ. Εὐαγγελία Ἀναγνωστοπούλου ὡς «Γκάπα» ἔπαιξαν θαυμασίως τὰ μέρη των, κατασυγκινήσασαι τοὺς πάντας.

Ἡ κ. Οὐρανία Ζέλιου, ἐκ Vernon, Texas, μὲ τὴν ἀηδονικὴν φωνήν της, συνοδευομένη παρὰ τῆς θυγατρός της Ἑλένης ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἔψαλε τὸν Ἀμερικανικὸν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ὕμνον, κατενθουσιάσασα ὅλους.

Ἡ νεοαφιχθεῖσα ἐκ τῆς μαγευτικωτάτης νήσου Κερκύρας κ. Στυλιανὴ Δαλιέτου ἀπήγγειλε μὲ πόνον καὶ μὲ ἔκστασιν «Ἡ Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου, Εὐαγγελισμός, Ἑλληνισμός», ὁμοιάσασα τὴν Παναγίαν.

Ἐψάλη δοξολογία παρὰ τοῦ πάντοτε προθύμου καὶ προσφιλοῦς ἡμῶν Πανοσιωτάτου Γερμανοῦ Στεφοπούλου τῆς ἐν Fort Worth Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, βοηθουμένου παρὰ τεσσάρων κυριῶν.

Ὁ νεοαφιχθεὶς ἐκ Κερκύρας μορφωμένος νέος κ. Παναγιώτης Ἰωαννᾶς ἐξεφώνησε κατάλληλον λόγον τῆς ἡμέρας ἐξυμνήσας συνάμα καὶ τὸ μέγα ἔργον τοῦ μεγαλειτέρου ἐκλιπόντος πολιτικοῦ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος κ. Ἐλευθερίου Βενιζέλου.

Ὡμίλησεν Ἀγγλιστὶ ὁ κ. Ἰωάννης Κωνσταντακόπουλος, Ἀντιπρόεδρος τῆς Στοᾶς, ἐξηγήσας τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς ἑορτῆς καὶ τὴν μεγάλην βοήθειαν ποῦ προσέφερε ἡ Ἀμερικὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐν τέλει ὡμίλησε ὁ Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς κ. Ἀντώνιος Ἀντωνιάδης, ἀναπτύξας τὰ τετρακόσια μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιᾶς καὶ τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ὑπέφεραν οἱ πρόγονοί μας διὰ νὰ κρατήσωσι τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον θρησκείαν, προτρέψας ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἐμμείνωμε πιστοὶ εἰς τὰ πάτρια.

Ὁ καλόκαρδος νέος Κώστας Μαρτζοῦκος, ἐπιλοχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἀτρόμητος ἥρως τοῦ Μπιζανίου καὶ τοῦ Σκρᾶ, παρήλασε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τιμητικοῦ ἀποσπάσματος ἀποτελουμένου ἀπὸ ὀκτὼ εὐσταλεῖς νέους τῆς Πελοποννήσου καὶ Κερκύρας.

ΤΩΝΗΣ ΑΝΘΩΝΗΣ.

MADISON, WIS.

Τετρακόσιοι Ἕλληνες συνέρχονται ὅπως ἑορτάσουν τὴν Ἡμέραν τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Κυριακὴ ἦτο μεγάλη ἡμέρα διὰ τὸν Ἑλληνικὸν πληθυσμὸν τοῦ Μάντισον.

Ὑπὲρ τοὺς τετρακοσίους ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 116ης ἐπετείου τῆς Ἑλληνικῆς ἀπελευθερώσεως ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς τοπικῆς Στοᾶς τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Προοδευτικῆς Ἑνώσεως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μοῦς. Οἱ ἐν τῇ πόλει μας Ἕλληνες συνηθροίσθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ τὸν ἑορτασμὸν μὲ πρόγραμμα κυρίως ἐκ λόγων ὑπὸ τοπικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀξιωματούχων τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ἑνώσεως ὡς ἐπίσης καὶ ὑπὸ τοῦ Δημάρχου James Law καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας William H. McCormick.

Ἐθνικοὶ πατριῶται ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν τὴν 25ην Μαρτίου, ἀλλ' ἡ ἐπέτειος ἑωρτάσθη χθὲς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ Κράτους.

«Ὁ κόσμος στηρίζεται ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ» εἶπεν ὁ δικηγόρος Ἰωάννης Γκίκας ἐκ Σικάγου καὶ Μ. Ν. Σύμβουλος τῆς Γκάπα, ἐνῷ διεκήρυττεν εἰς τὸ ἀκροατήριον ὅτι ἠδύναντο νὰ καταστοῦν καλήτεροι Ἀμερικανοὶ πολῖται ἀκολουθοῦντες πιστῶς τὰς ἰδεολογίας ἃς παρέλαβον ἐκ κληρονομίας ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας προκατόχους των. Ἐπήνεσεν ὁ ὁμιλητὴς τὴν Πολιτείαν Γουϊσκόνσιν, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσε τὴν «προοδευτικωτέραν Πολιτείαν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν γενέτειραν καὶ πηγὴν τῶν μεγαλειτέρων προόδων εἰς τὸν νόμον καὶ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα. Ἡ ἡγεσία ἡ ὑποδειγματικὴ ἀνθρώπων ὡς τῶν La Follette ἐξέχει εἰς τὸ ἔθνος καὶ ἐκπροσωπεῖ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Προοδευτικῆς Ἑνώσεως».

Ἐφ' ὅσον ἐξελέξαμεν τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὡς νέαν μας Πατρίδα, εἶπε τελευτῶν, «πρέπει νὰ καταβάλλωμεν ὅλας μας τὰς προσπαθείας νὰ προσαρμοσθῶμεν πρὸς τὸν Ἀμερικανικὸν τρόπον τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐκπαιδευθῶμεν ὅπως γίνωμεν καλήτεροι Ἀμερικανοὶ πολῖται». Ὁ κ. Γκίκας περιέγραψε συντόμως τὴν ἱστορίαν τῶν αἰτιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Ὁ Δήμαρχος κ. Λῶου ἀπήντησεν εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀξιωματούχων τῆς Γκάπας ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸν παρωμοίασαν ὡς Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν ἐφ' ὅσον ἦτο Δήμαρχος τοῦ Μάντισον, διαβεβαιώσας τοὺς Ἕλληνας ὅτι «δὲν ἔχετε τίποτε διὰ τὸ ὁποῖον νὰ ἐντρέπεσθε εἴτε εἰς τὸν πολιτισμὸν εἴτε εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς φυλῆς σας».

«Ὅ,τι δήποτε ἠδύναντο νὰ φέρουν οἱ Ἕλληνες μαζύ των εἰς τὸ Μάντισον θὰ ἦτο ὄφελος εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν πολιτείαν». Ὁ Δήμαρχος διεκήρυξε τὴν δόξαν καὶ τὴν συμβολὴν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς εἰς τὸν σημερινὸν πολιτισμόν. Περιέγραψε τὴν Γκάπα ὡς Ὀργάνωσιν συμβάλλουσαν εἰς τὴν γενικὴν εὐημερίαν καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν καλητέρου Μάντισον.

«Ἔχουν τὸ ρεκὸρ οἱ Ἕλληνες», διεκήρυξεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, «διὰ τὰς ὀλιγωτέρας φυλακίσεις ἀπὸ κάθε ἄλλη φυλὴ ἐν τῇ πόλει». Ἐὰν ὅλαι αἱ ἐθνικότητες μᾶς ἔδιδον τόσην ὀλίγην ἀνησυχίαν ὡς οἱ Ἕλληνες», εἶπεν ὁ διευθυντής, «τὸ Μάντισον θὰ ἦτο καλητέρα πόλις».

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐθνικῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γκάπα οἱ ὁποῖοι ἦσαν παρόντες καὶ ὡμίλησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἡ-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΤΟΥ "ΒΗΜΑΤΟΣ"

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
1157 "F" Street, Fresno, Calif.
Μ. ΜΗΣΣΙΑΣ
101 Alabama Street, Indianapolis, Ind.
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
6055 Harford Rd., Baltimore, Md.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΗΜΑΣ
250 Proctor Street Dayton, Ohio
ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
50 Ferry Street, Springfield, Mass.
ΑΝ. ΦΥΛΛΗΣ
2364 St. James Street, Cincinnati, Ohio
ΠΑΝΑΓ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
307 W. Juneau Ave., Milwaukee, Wis.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΜΑΡΑΣ
540 N. 8th Street, Reading, Pa.
ΑΘΑΝ. ΚΟΥΣΟΥΡΕΛΗΣ
902 Miner Street, Ann Arbor, Mich.
Δίς ΜΑΡΙΑ ΜΑΚΡΗ
1512 S. 13th St., Birmingham, Ala.
PETER LAMPROS
P. O. Box 273 Donora, Pa.
ΚΟΣΜΑΣ ΤΑΡΗΣ
365 Union Street, Manchester, N. H.
ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΥΣΟΥΡΕΛΑΗΣ
902 Miner Street Ann Arbor, Mich.
ANTHONY SMITH
60 Elm Street, Bridgeport, Conn.
GEO. GROUMBOS
808—15th Street, Denver, Colo.
ALEX. KARAHALIOS
527 S.W. 11th Avenue, Portland, Ore.
JOHN GERMANOS
434 Melrose Avenue, Ambridge, Pa.
D. C. COLIOPOULOS
3915 E. 9th Street, Kansas City, Mo.
JOHN TSANGARAKIS
1216 Orman Avenue, Pueblo, Colo.
DEMOPHILI TSAMOURA
156 Chandler Street, Pontiac, Mich.
JAMES KATSARIS
35 E. Mill Street, Akron, Ohio
ΜΑΡΙΑ ΜΠΑΚΡΙΤΖΗ
1620 N. Federal St., Mason City, Iowa
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
40 Nelson Place, Newark, N. J.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΟΥΣΙΟΔΗΣ
P. O. Box 1031, Monessen, Pa.
Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
1022 S. Presa St., San Antonio, Texas
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΙΩΝΑΚΗΣ
P. O. Box 707, Van Houten, N. Mex.
Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ
224 Carpenter St. Providence, R. I.
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
807 Ohio St. Wichita Falls, Texas
Κ. ΠΑΠΠΑΔΑΚΗΣ
417 W. Bay St. Savannah, Ga.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΡΑΣ
P. O. Box 205 Clinton, Mass.
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΠΟΡΟΒΙΛΟΣ
336 Whitaker Court, Salt Lake City, Utah
Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ
160 Clinton St. Buffalo, N. Y.
Μ. ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΗΣ
57 Page St. Buffalo, N. Y.
Α. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
59 Webster St. Buffalo, N. Y.
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Δ. ΚΑΡΑΖΕΡΗΣ
3239 Monroe St. Toledo, Ohio

σαν ὁ κ. 'Αντ. Μαρούλης, Μ. Γραμματεύς, ὁ κ. 'Ανδρ. Μαργαρίτης, Μ. Κυβερνήτης τῆς 5ης Περιφερείας, 'Ιατρὸς Κ. Θεοδώρου, Μέγας 'Αγορητὴς καὶ 'Ιωάννης Γ'ίκας, Μ. Νομικὸς Σύμβουλος.

Οἱ ἑξῆς ἀξιωματοῦχοι τοῦ νέου Συμβουλίου τῆς Στοᾶς «Μιλτιάδης» ἐγκαθιδρύθησαν: Λούης Ρόσσος Πρόεδρ., Πήτερ Καράτης, 'Αντιπρόεδρ., Κωνστ. Γράψας, Ταμίας καὶ Γεώργιος Γεροθάνας Γραμματεύς.

'Επηκολούθησε δεῖπνον καὶ χορός.

"Capital Times", Madison, Wis.

MILWAUKEE, WIS.

Ἡ Χοροεσπερὶς τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Ἑλλὰς» καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν Νέων 'Αξιωματούχων τῶν Στοῶν τῆς πόλεώς μας «'Οδυσσεύς», «Ἑλλὰς» καὶ «Καρυάτιδες».

Τὴν Κυριακὴν 21ην Μαρτίου, ἔλαβε χώραν ἡ ἀπὸ καιροῦ ἀναμενομένη χοροεσπερὶς τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Ἑλλὰς» μὲ μεγάλην τάξιν καὶ εὐπρέπειαν, ἀφήσασα τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων εἰς ὅλους ὅσοι παρευρέθησαν εἰς αὐτήν.

Ἡ χοροεσπερὶς ἀρχίσασα ἀπὸ τῆς 2ας ἀπογευματινῆς παρετάθη μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἐν ἀδιαλείπτῳ χαρᾷ καὶ εὐθυμίᾳ. Ἡ Διοργανωτικὴ 'Επιτροπὴ τῆς ἑορτῆς μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν νεοεκλεγεῖσαν 'Ιέρειαν κ. Βασιλικὴν Σκαντζάρην, εἶχε φροντίσει δι' ὅλα. Τὸ κυλικεῖόν των ἦτο ἄφθονον, ἀποτελούμενον ἀπὸ κρασιά, μπῦραν, κονιὰκ καὶ τὰ σχετικὰ ἀρνάκια τῆς σούβλας, ὥστε καὶ ὁ πλέον ἰδιότροπος νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος, 'Ως σερβιτόροι εἶχον ἀναλάβει ὅλαι αἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς Στοᾶς, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχον τοποθετήσῃ τραπέζια γύρωθεν τῆς εὐρυχώρου αἰθούσης, ὥστε νὰ εἶναι εἰς ὅλους δυνατὸν νὰ παρακολουθήσουν τὸν χορόν, καὶ ἔτσι μᾶς παρουσίασαν ἕνα θέαμα 'Ελληνικῆς εὐγενείας καὶ ἀρχοντιᾶς. 'Ηκούσθη δὲ ἐκ πολλῶν παρὰ τοῦ γράφοντος ὅτι τέτοιαν σεμνὴν διασκέδασιν πρώτην φορὰν εἶδον.

Τὴν Τρίτην, 23ην Μαρτίου καὶ περὶ ὥραν 8ην μ.μ. ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν νέων ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν μας «'Οδυσσεὺς» ἀνδρῶν, «'Ελλὰς» κυριῶν καὶ «Καρυάτιδες» νεανίδων, παρὰ τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου τῆς περιφερείας μας, ἀδελφοῦ 'Ανδρέα Μαργαρίτη, ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντος.

'Από ἑνωρὶς προσήρχοντο τὰ μέλη τῶν Στοῶν μας, ὥστε κατὰ τὴν ὡρισθεῖσαν ὥραν ἡ μεγαλοπρεπὴς αἴθουσα εἰς τὴν ὁποίαν τὰ τμήματά μας συνεδριάζουν ἀπὸ δεκαετίας, ὑπερεπληρώθη. Μετ' ὀλίγον ἀγγέλλεται ἡ ἔλευσις τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ ἐντὸς τῆς αἰθούσης ὁ Τελετάρχης τῆς Στοᾶς ἀδελφὸς Κ. Μιχαλακόπουλος, καὶ τὸν ὁποῖον ἀφοῦ τὸν προσφωνεῖ ὁ ἄρχων τῆς Στοᾶς διὰ τοῦ «καλῶς ἦλθε» τοῦ παραδίδει τὴν ἕδραν. 'Αναλαβὼν ὁ Μέγας Κυβερνήτης ἀναφέρει δι' ὀλίγων τὸν σκοπὸν τῆς προσελεύσεώς του, καὶ ἀμέσως κατόπιν προβαίνει εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν νέων ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ διὰ μακρῶν ὑπὲρ τῆς ἰδεολογίας καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὀργανώσεως, νουθετῶν καὶ παρορτύνων τοὺς πάντας, ὅτι ὡς γνήσιοι "Ελληνες ἔχομεν καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν ὅπως διαφυλάξωμεν καὶ μεταδώσωμεν εἰς τὰ παιδιά μας τὰ ἀγνὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὴν γλῶσσάν μας καὶ τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων μας.

Κατόπιν ὁ Μέγας Κυβερνήτης δίδει τὸν λόγον εἰς ὅλους τοὺς πρώην ἀξιωματούχους καθὼς καὶ τοὺς νεοεκλεγέντας τοιούτους ὅλων τῶν Στοῶν μας, οἱ ὁποῖοι ὡμίλησαν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεως καὶ ἐδήλωσαν ὅλαι καὶ ὅλοι, ὅτι ὡς μία οἰκογένεια καὶ μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης θὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν Στοῶν μας. Καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ ἑορτή μας, ἀποχωρησάντων πάντων τῶν ἀδελφῶν μὲ τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

Τὰ Διοικ. Συμβούλια τῶν Στοῶν μας ἀπετελέσθησαν ἐκ τῶν κάτωθι ἀδελφῶν:

'Ανδρικὴ Στοὰ «'Οδυσσεύς».

"Αρχων, Γεώργιος 'Αναγνωστόπουλος· Βοηθὸς "Αρχων, Σπῦρος Κόρακας· Ταμίας, Γεώργιος Ποῦλος· Γραμματεύς, Γεώργιος Παπαγεωργίου· 'Ιερεύς, Κωνσταντῖνος Χριστόπουλος· Σύμβουλοι, Γεώργιος 'Αντωνόπουλος, Βασίλειος Κουτρούλης, 'Αθανάσιος Κοπανιτσάνος, Κυριάκος Μιχαλακόπουλος, καὶ Παῦλος Ποῦλος.

Γυναικεία Στοὰ «Ἑλλάς».

'Ιέρεια, Βασιλικὴ Σκαντζάρη· Βοηθὸς 'Ιέρεια, Δήμητρα Διαμαντοπούλου· Ταμίας, 'Αναστασία Μαρινοπούλου· Γραμματεύς, Εὐσταθία Μητρούσια· Σύμβουλοι, Μαρία Τσικίνη, Εὐσταθία Σχινά, 'Αγγελικὴ Κατρίτση, Τασία Μανωλάκη, καὶ 'Αναστασία Τσιντζῆ.

Νεανίδων Στοὰ «Καρυάτιδες».

'Αθανασία Κοπανιτσάνου, Πρόεδρος· "Αννα 'Ηλιοπούλου, 'Αντιπρόεδρος· Μαρία 'Ηλιοπούλου, Ταμίας· Μαρία Χρονοπούλου, Γραμματεύς· Σύμβουλοι, "Αννα Δημητροπούλου, Σοφία Παναγιωτοπούλου, Παναγιωτοῦλα 'Ηλιοπούλου, Παναγιωτοῦλα Βλάνας, καὶ Νικολέτα Φλέσσας· Διάκονος, Γεωργία Βούτση· 'Αγγελιοφόρος, Εὐσταθία Κοτσοπούλου· Τελετάρχης, Παναγιωτοῦλα Καβελάρη.

Π. Μ.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

'Υπὸ τοῦ Πανοσιολ. 'Αρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω....

'Εγκατάλειψις! Καὶ μόνον ἡ ἀνάμνησις τῆς λέξεως αὐτῆς ἐμπνέει φρίκην. Εἶναι ἀληθῶς, ἀβίωτος ὁ βίος τοῦ ἐγκαταλειφθέντος εἰς οἱανδήποτε θέσιν καὶ κατάστασιν καὶ ἂν εὑρίσκεται, εἰς οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ εἰς οἱονδήποτε φῦλον καὶ ἂν ἀνήκει. Βασιλεῖς, Πρόεδροι, Δικτάτορες, ἐγκαταλειπόμενοι ὑπὸ τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῶν, χάνουν τὸ ἠθικόν των, τὸ ὄνομά των, αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασίν των. Πλούσιοι περιστοιχιζόμενοι ἀπὸ φαυλεπιφαύλους κόλακας καὶ παρασίτους καὶ αἰσθανόμενοι τοῦτο, εἶναι περισσότερον ἐγκαταλελειμμένοι τῶν στερουμένων στέγης καὶ ἱματισμοῦ. Οἱ ἀνήλικοι, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, εἴτε ἀπορφανισθέντες ἐνωρίς, εἴτε τυχὸν ἐγκαταλειφθέντες ὑπὸ τῶν γονέων των ἢ τῶν κηδεμόνων αὐτῶν, ὄχι μόνον εἶναι δυστυχεῖς ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πολιτείαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Οἱ ὑπέργηροι, περὶ τῶν ὁποίων οἱ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐνδιαφερόμενοι δὲν φροντίζουν νὰ παρέχουν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νὰ κυλίουν αἱ ἡμέραι των ἤρεμως καὶ κανονικῶς, ἀλλὰ τοὺς ἐγκαταλείπουν αὐτὸ τοῦτο, εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, πικραίνονται καὶ λυποῦνται τόσον, ὥστε ἀποθνήσκουν ταχέρον θάνατον.

Παρόμοιον θάνατον καὶ μάλιστα πικρότερον, διότι ἦτο ἠθικὸς τοιοῦτος, εὗρεν ὁ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη παρὰ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ κατακείμενος παράλυτος. Τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, ὡς μὴ ὂν ἱστορικὸν βιβλίον, δὲν ἀναφέρει λεπτομερείας περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Πλὴν εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις ὅτι διὰ νὰ μείνῃ ἐπὶ 40 σχεδὸν ἔτη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ὡς ἄλλος ζωντανὸς νεκρός, ἀζήτητος, ἀβοήθητος, ἀπαραμύθητος, σημαίνει ὅτι ἦτο ἔρημος γονέων, ἔρημος συγγενῶν καὶ παντέρημος φίλων. Οἱ μόνοι σύντροφοί του ἦσαν *τὸ πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν*, συνωστιζομένων, ἱδρῶτι περιρρεομένων περὶ τὴν ἱστορικὴν Βηθεσδά.

Μόνον οἱ βαρέως ἢ καὶ ἀθεραπεύτως πάσχοντες, εἶναι εἰς θέσιν νὰ μᾶς εἴπουν πόσον μακραὶ εἶναι αἱ ὧραι, αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες των. Τοῦ παραλύτου μας ἡ ἀφόρητος μονοτονία διεκόπτετο, ὁπωσδήποτε, ἀπὸ τὰς θρηνώδεις κραυγὰς τῶν ἀλγούντων καὶ τὸν ποδοβολητὸν τῶν ἀντιπαρερχομένων πρὸ τοῦ κραβάττου αὐτοῦ. Πάντες μὲ εὔλογον ἀγωνίαν ἀνέμενον *τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν*. "Εκαστος ἀσθενὴς θὰ εἶχε κάποιον συνοδόν, ὁ ὁποῖος θὰ προσεπάθῃ παντοιοτρόπως νὰ καταλάβῃ τὸ ἐπίμαχον ἐκεῖνο σημεῖον τῆς κολυμβήθρας, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατεβίβαζε τὸν ἄνθρωπόν του ἐντὸς αὐτῆς μετὰ τὴν συντελουμένην ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου ταραχὴν τοῦ ὕδατος. Οὐδέποτε περισσότεροι τοῦ ἑνός, πάντοτε εἷς θὰ ἐθεραπεύετο. 'Εκεῖνος ποῦ κατόρθωνε νὰ εὑρεθῇ πρῶτος μέσα εἰς τὸ νερό, ἦτο ὁ τυχηρός. *'Ο οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγίνετο ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι.*

Δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα ἀγωνία διὰ τὸν διψασμένον νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἄφθονα νερὰ καὶ νὰ μὴ ἠμπορῇ οὔτε σταγόνα αὐτῶν νὰ δοκιμάσῃ. Καὶ δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα δυστυχία διὰ τὸν ἀσθενοῦντα, νὰ βλέπῃ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς του θεραπευομένους καὶ αὐτὸς νὰ μὴ δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἴδιον φάρμακον, τὸ ὁποῖον ὀλίγα βήματα ἀπέχει τῆς κλίνης του, ἁπλῶς καὶ μόνον διότι δὲν ἔχει προστάτην, δὲν ἔχει βοηθόν. Εἶναι ἐγκαταλελειμμένος.

Χρόνια καὶ χρόνια εἶχαν περάσῃ καὶ κανείς, μὰ κανεὶς δὲν εὑρέθη νὰ δείξῃ οἶκτον καὶ εὐσπλαγχνίαν πρὸς τὸν παράλυτόν μας. Καὶ ἂν κατέκειτο εἰς κανένα ἀπόκεντρον ἢ ἄγνωστον διαμέρισμα τῆς Παλαιστίνης, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο κάπως δικαιολογημένον. 'Αλλ' ἡ προβατικὴ κολυμβήθρα, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν, εὑρίσκετο εἰς τὸ κέντρον τῆς 'Ιερουσαλήμ. Οἱ φαρισσαῖοι, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ προστάται αὐτοὶ καὶ ποδηγέται τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, μὲ τὰς μακρὰς γενειάδας των, καὶ τὰς μακροτέρας περιβολάς των, *τύποι ὑποκρισίας*, περιφερόμενοι ἀνὰ τὰς ἀγυιὰς καὶ τὰς ρύμας τῆς ἱερᾶς πόλεως, ἐψάρευαν διὰ δόξαν, ὡραῖα φαγητὰ καὶ διὰ χρήματα. "Αλλως, δὲν ἐξηγοῦνται οἱ καυστικοὶ μῦθοι, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐξεσφενδόνησεν ἐναντίον των, ἐλέγχων αὐτούς, ὅτι ἀρέσκονται νὰ τοὺς προσαγορεύουν, *ραββί, ραββί*, ὅτι *φιλοῦσι τὰς πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς*, καὶ ὅτι *κατεσθίουν τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, προφάσει μακρᾷ προσευχόμενοι*. 'Επομένως, ἐφ' ὅσον ἦσαν τόσον ἀπησχολημένοι μὲ τὰς ἀτομικάς των ὑποθέσεις, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχουν καιρὸν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν παράλυτον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἄλλως οὐδὲν ὑλικὸν κέρδος ἀνέμενον. Διατί λοιπὸν νὰ χάσουν πολύτιμον χρόνον ἀδίκως; Οὕτω διὰ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπανθρώπου αὐτῶν παραδείγματος, καὶ τὸ ὁποῖον, λόγῳ τῶν ἀντιπροσώπων του εὑρισκε πολλοὺς μιμητάς, *ἔκλειον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὔτε αὐτοὶ εἰσήρχοντο, οὔτε τοὺς εἰσερχομένους ἄφηνον νὰ εἰσέλθουν εἰς αὐτήν.*

Ἡ τοιαύτη ἐλεεινὴ καὶ ἀξιόμεμπτος συμπεριφορὰ καὶ πολιτεία τῶν διδασκάλων τοῦ περιουσίου λαοῦ, ἔθιξε καιρίως τὸν κατάμεστον οὐρανίου καλωσύνης καὶ ἀπείρου εὐσπλαγχνίας ἰατρὸν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, καὶ σπεύδει Αὐτὸς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τόπον, τῶν ναυαγίων τῆς ζωῆς, διὰ νὰ παράσχῃ τὰ βότανα τοῦ οἴκτου αὐτοῦ. Ὡς παντογνώστης ἐγνώριζε τὴν ὅλην κατάστασιν τοῦ παραλύτου. Ἐγνώριζεν ἀκόμη ὅτι ἂν καὶ εἶχε γείνῃ οὕτος, ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρίας, ἕνα σῶμα μὲ τὸν κράβαττόν του, ἐν τούτοις ἡ ὑπομονή του δὲν εἶχεν ἐξατμισθῇ, οὔτε ἡ πεποίθησίς του πρὸς τὸν Πολυεύσπλαγχνον εἶχε λυγισθῇ. Διὰ τοῦτο τὸν ἐρωτᾷ: *Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν*, ἀπαντᾷ μὲ ὅλον τὸ δίκαιόν του ὁ ἀξιοθρήνητος παράλυτος. Διὰ σὲ ἦλθον εἰς τὸν κόσμον, ἐπιλέγει ὁ 'Επισκέπτης του, καὶ σὺ παραπονεῖσαι ὅτι δὲν ἔχεις ἄνθρωπον; Καὶ ὁ πάλαι ποτὲ διὰ μόνου τοῦ λόγου του δημιουργήσας τὰ πάντα ἐκ τοῦ μηδενός, ἀναπλάττει διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τὸ συντετριμμένον σκεῦος καὶ διατάσσει τὸν ἐγκαταλελειμμένον παράλυτον νὰ σηκώσῃ τὸ φέρετρόν του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν οἶκόν του. *"Αρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει.* Συγχρόνως ὅμως δὲν παραλείπει ὁ Θαυματουργὸς νὰ τοῦ κάμῃ καὶ μίαν σπουδαίαν σύστασιν πρὸς ἀποφυγὴν ὑποτροπῆς τῆς ἀσθενείας του:

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην Σελίδα)

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Αἱ Ἡρωΐδες τοῦ 1821

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 προηγήθη ἕνας μακραίων εἰρηνικὸς ἀγών, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδύθη ἡ σκλάβα φυλή μας μὲ ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν ἀξιοθαύμαστον, γεγονὸς ποὺ τῆς ἐξησφάλισε τὴν διάσωσιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἱστορικῶν της παραδόσεων ὡς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ὡς ὅλοι γνωρίζομεν, ὁ κλῆρος τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἐποχῆς συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν ὄχι μόνον τοῦ θρησκευτικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ αἰσθήματος, ἔχων συμπαραστάτην τὴν σκλάβα Ἑλληνίδα, ἡ ὁποία ἐπὶ 400 ὁλόκληρα χρόνια κράτησε ζεστὴ καὶ φωτισμένη τὴν γωνιὰ τοῦ Ἑλλ. σπιτιοῦ, ἀσάλευτος φύλαξ τῶν παραδόσεων, γιὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἀπολυτρωτικὸν ἀγῶνα, παλληκάρια, ἥρωας, μάρτυρας.

Μά, ὡς νὰ μὴ ἠρκέσθη εἰς τὸν εἰρηνικὸν αὐτὸν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος ἔστερψε τὴν μνήμην της μὲ ἀμάραντον ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην, ὅταν εἶδε νὰ ξεκινᾷ ἡ ἀνδρικὴ πομπὴ γιὰ τὸν ἱερὸ πόλεμο ξεπετάχθηκε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Ἤπειρο, ἀπὸ τὴν Μακεδονία, ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ τὰ διάφορα νησιά.

Ἕνα γαϊτάνι ἀτελείωτο ἐσχηματίσθηκε ἀπὸ τὲς μεγάλες αὐτὲς Ἑλληνίδες ποὺ γιὰ πολὺν καιρὸ ἔμειναν ἀφανεῖς ἡρωΐδες, ὡς ὅτου ἡ ἔρευνα ἡ ὑπομονητική, ἡ λεπτολόγος ἔφερεν εἰς τὸ φῶς τὴν ἱστορίαν των καὶ μᾶς ἐχάρισεν ὀνόματα ποὺ ἦσαν τελείως ἄγνωστα ἢ ἀμυδρῶς γνωστὰ καὶ ποὺ λάμπουν σήμερα μὲ ὅλην τὴν αἴγλην εἰς τὸ ἐθνικό μας στερέωμα.

Εἷς ἀπὸ τοὺς ἀκαμάτους ἐρευνητὰς τῶν γυναικείων αὐτῶν ἡρωϊσμῶν εἶναι ἡ γνωστοτάτη εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον ἀξιότιμος Κα Ἀθηνᾶ Ταρσούλη, ἡ ὁποία συνδυάζουσα τὸ ταλέντο της ὡς ζωγράφου καὶ ποιητρίας μὲ ἐκεῖνο τῆς λογίας μᾶς ἐχάρισε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν βιογραφίαν τῆς Μαντῶς Μαυρογένους, στηριζομένην εἰς σημειώματα, ἐντυπώσεις, ἄρθρα ὀφειλόμενα εἰς διαφόρους ξένους φιλέλληνας ποὺ ἦλθαν νὰ προσφέρουν μὲ τὴν πέννα ἢ τὸ ξίφος των πολύτιμες ὑπηρεσίες εἰς τὴν δεινοπαθοῦσαν Ἑλλάδα.

Λόγιοι, ἐπιστήμονες, περιηγηταί, ἀξιωματικοί, ἱστορικοί. Ὁ Pouqueville, ὁ Maxime Rayband, Louis La Croix, ὁ Colonel Voutier, Gervinus, οἱ Nicolo Tomaseo καὶ Zecchini, ὁ Edouard Blaquière, ἡ Ἀγγλὶς G. Edmonds, ἡ Ἑλληνὶς τὸ γένος Γκίκα Dora d'Istria, ὁ Jules Verne, ὁ Ginouvier καὶ ὁ Theodore Blancart ποὺ εἰς μίαν δίτομον περὶ Μαυρογένηδων ἱστορίαν συγκεντρώνει ὅ,τι σχεδὸν ἔχει γραφῇ γὰ τὴν Μαντὼ ἀπὸ τοὺς προγενεστέρους.

* * *

Ἡ Μαντὼ εἶναι ὁ ὡραιότερος καρπὸς τοῦ δένδρου τῶν Μαυρογένηδων, μιᾶς ἀπὸ τὲς ἱστορικώτερες οἰκογένειες τῆς Κων/πόλεως ποὺ ἐσυγγένευε μὲ δοῦκας καὶ τὸν ναύαρχο τῆς Βενετίας Φραγκίσκο Μοροζίνη. Ἡ ἀρχική των καταγωγὴ ἦτο ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, ἀλλ' ὅταν ὁ Βεζύρης ἐκεῖ (τὸ 1672) ἐδήμευσε τὰ ἀπέραντα τσιφλίκια των, κατέφυγαν εἰς τὴν Κων/πολιν ὅπου ἔλαβαν μεγάλα ἀξιώματα ἀπὸ τὴν Ὑψηλὴν Πύλην. Ἡ Μαντὼ εἶναι κόρη τοῦ Νικολάου Μαυρογένους, ἐξοχωτάτου Σπαθάρη καὶ ἀνεψιοῦ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδοβλαχίας. Πολλοὶ κλάδοι της ἁπλώνονται σήμερα θαλεροὶ στὴν Ἑλλάδα καθὼς καὶ στὸ ἐξωτερικό, ἀντάξιοι τοῦ τετιμημένου ὀνόματος.

Οἱ ξένοι ἱστορικοὶ ποῦ ἠσχολήθησαν μὲ τὴν ἡρωΐδα Μαντὼ ἐκφράζουν τὴν ἀπορίαν, γιατὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Ἕλληνας ἱστορικοὺς δὲν ἀναφέρει στὲς σελίδες του τὴν Μαντὼ ἐνῷ τόσα ἔχουν γράψῃ γιὰ τὴν Μπουμπουλίνα.

Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἱστορικοὺς ὁ Ν. Δραγούμης καὶ ὁ Ἰ. Ζαμπέλιος μόλις τὴν μνημονεύουν.

Φαίνεται ὅτι κατέκριναν, ἕνεκα τῶν αὐστηρῶν ἠθῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ τολμηρὸ διάβημα μιᾶς νέας καὶ ὡραίας κόρης ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ στὸ στρατόπεδο μὲ ἄνδρας, ἀδιάφορη γιὰ τὲς αὐστηρὲς διατάξεις τῆς κοινωνίας τῆς ἐποχῆς.

Οἱ διάφοροι ξένοι φιλέλληνες ποῦ τὴν ἔκριναν ἀντικειμενικὰ εἶν' ἐκεῖνοι ποῦ ἦρθαν νὰ προσφέρουν μὲ τὴν πέννα ἢ τὸ ξίφος των πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν δεινοπαθοῦσα Ἑλλάδα. Λόγιοι, ἐπιστήμονες, περιηγηταί, ἀξιωματικοί, ἱστορικοί, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς φιλοξενήθηκαν στὸ ἀρχοντικό της,κ' ἐγνώρισαν ἀπὸ κοντὰ τὴν πολιτισμένη κ' εὐαίσθητη γυναῖκα στὴν ἰδιωτική της ζωή, ὅσο καὶ τὴν μαγνητικὴ ἡρωΐδα στὶς φλόγες τοῦ πολέμου, τὴν πριγκηπικὴ κόρη μὲ τὰ βαρύτιμα στολίδια ὅσο καὶ τὴν καπετάνισσα, τὴν κλεφτοπούλα μὲ τὸ σπαθὶ στὸ πλευρὸ καὶ τὸ καρυοφίλλι στὸν ὦμο.

Ἀπὸ τὶς πηγὲς αὐτὲς πῆραν πλούσιο ὑλικὸ οἱ νεώτεροι ἱστορικοὶ καὶ λογογράφοι γιὰ νὰ προσθέσουν πολύτιμες σελίδες στὴν σημαντικὴ Ἐθνικὴ κληρονομιά μας.

* * *

Τὴν γένησι τῆς Μαντῶς διεκδικοῦν ἡ Πάρος καὶ ἡ Μύκονος, ἀλλὰ ὑπάρχει πιθανότης νὰ ἔχῃ γεννηθῇ εἰς τὴν Τεργέστην ὅπου ἦσαν οἱ γονεῖς της ἀπὸ τὸ 1792—1802. Μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ θείου της καὶ τὸν ἀποκεφαλισμό του, ὁ πατέρας της φοβούμενος τὴν ἔχθρα τοῦ Βεζύρου κατέφυγε στὴν Βιέννη γιὰ νὰ σώσῃ τὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτον ἐχθρική, γεμάτη σκευωρίες καὶ γι' αὐτὸ εἰς τὰ 1792 κατέβη στὴν Τεργέστη ὅπου ἤκμαζεν ἡ Ἑλληνικὴ παροικία.

Ἐκεῖ ἐπιδίδεται εἰς τὸ ἐμπόριον, διότι μολονότι οἱ Τοῦρκοι τοῦ πῆραν ὅλα του τὰ τσιφλίκια, ἐξηκολούθει νὰ εἶναι πλουσιώτατος.

Στὴν Τεργέστη εἶχε τότε βάση τῶν πολεμικῶν του ἐπιχειρήσεων ὁ θαλασσομάχος Λάμπρος Κατσώνης, στὸν ὁποῖον ἔδωκε 20,000 γρόσια ὁ Μαυρογένης.

Ἡ Μαντὼ εἶναι ἡ μικροτέρα κόρη τῆς οἰκογενείας, καὶ οἱ καθηγηταί της καὶ ὅσοι τὴν περιστοιχίζουν θαυμάζουν τὴν πνευματικήν της ὑπεροχὴ καὶ τὴν λογικήν της. «Μέσα ἀπὸ τὰ μυστικόπαθα μάτια της ἀστράφτει κόσμος ὡραῖος, ψυχικός, γεμᾶτος πατριωτικὸ ἠλεκτρισμό, ἀπὸ ἀγωνίες, ἐλπίδες καὶ λαχτάρες γιὰ τὴν Ἀνάσταση τῆς φυλῆς της.

Ἡ μικρὴ τώρα Μαντὼ τῶν 13 χρόνων, ἡ θρεμμένη ἀπὸ τὲς ρίζες της μὲ τὰ τραγούδια τοῦ Ρήγα, μὲ τὶς ζωντανὲς παραδόσεις τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ της μαρτυρολογίου γίνεται ὁ εὐαίσθητος δέκτης τοῦ συνολικοῦ πατριωτικοῦ παλμοῦ.

Παρευρίσκεται εἰς τὰς συνελεύσεις τῶν Ἑλλήνων ποῦ συγκεντρώνονται στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. Ἔχει ἐξαιρετικὴ μόρφωσι, ὁμιλεῖ ἀπταίστως τὴν μητρικήν της γλῶσσα, τὴν Ἰταλικήν, τὴν Γαλλικὴ καὶ τὴν Τουρκική.

Παράλληλα μὲ τὰ πνευματικά της χαρίσματα συμβαδίζει καὶ ἡ ὡμορφιά της. Τὸ ψηλὸ καὶ σπαθάτο κορμί της, θυμίζει δωρικὴ ἁπλότητα. Ἡ φωνή της εἶναι μελῳδική· τὴν ἀποκαλοῦν La bella Greca.

Φορεῖ Σμυρνιώτικο κοστοῦμι πολυτελέστατο μὲ φοῦστα κοντὴ ὡς τὰ γόνατα καὶ σφιχτοκουμπωμένη στὴν μέση. Ἡ μπλούζα εἶναι ἀπὸ ἄσπρο ψιλὸ μεταξωτὸ μὲ πλατειὰ καὶ μακρυὰ μανίκια. Στὸ κεφάλι, στὰ ὁλόμαυρα μαλλιά της, ποῦ πλαισιόνουν κλασσικὴ κατατομή, στέκει λίγο στραβὰ ἕνα χρυσοκέντητο ριχὸ καλπάκι, συγκρατημένο ἀπὸ χρυσᾶ κορδόνια ποῦ κρατοῦν στὰ δυό της πλάγια δυὸ μικρὰ μπουκέτα ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ λεπτὰ λουλούδια. Κάλτσες μπλοῦ μὲ χρυσοκέντητα πασουμάκια συμπληρώνουν τὴν ἀμφίεσί της.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΚΡΙΝΟΥΝ

Τῆς κ. ΖΩΗΣ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

«Εἰς τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀγγέλων λαλῶ, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, κύμβαλον εἰμὶ ἀλαλάζον».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἡ συζήτησις συνεχίζετο. Τώρα μιλοῦσε ἕνας νεαρὸς θεολόγος. Εἶχε πολὺ καταγίνῃ μὲ φτωχὰ παιδιά, κ' εἶχε σχετισθῇ μὲ τοὺς γονεῖς τους. Ὑποστήριζε λοιπὸν πὼς στοὺς ἁπλοϊκοὺς γονεῖς μπορεῖς νὰ εὕρῃς συχνότερα τὴν ἀγάπη τὴν πραγματική, ἐκείνη ποὺ φθάνει στὴν αὐτοθυσία. Τὴν ἀγάπη τούτη ποὺ συγκινεῖ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ συνδέει αἰώνια μὲ τοὺς γονεῖς τους.

«Γνώρισα, ἔλεγε, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καὶ μιὰ φτωχὴ μητέρα. Ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν κόρη της. Νὰ τὴν βγάλῃ δασκάλα, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὰ μέσα. Παρακαλοῦσε τὸ σωματεῖο νὰ τὴν βοηθήσῃ χρηματικῶς. —Γιατί ἐπιμένεις τόσο! τὴν ρώτησα. Σὺ εἶσαι γρηά. Καὶ δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ χαρῇς τίποτε».

—Ἂς φέξῃ, γυιέ μου, ὁ ἥλιος, κ' ἐγὼ ἂς μὴ ζεσταθῶ» ἀπάντησε ἡ φτωχὴ μητέρα.

Ἦτο ἕτοιμη νὰ ὑποφέρῃ ὅλους τοὺς κόπους, κι' ὅλες τὶς ταλαιπωρίες γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν κόρη της, χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμιὰ ἐλπίδα γι' ἀνταμοιβή. Ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχουν οἱ γονεῖς γιὰ τὰ παιδιά τους εἶναι ἐκείνη ποῦ συνιστᾷ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρώτη ἐπιστολή του πρὸς Κορινθίους. «Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, ἀγαθοποιεῖ. Ἡ ἀγάπη δὲν φθονεῖ, δὲν αὐθαδιάζει, δὲν ἐπαίρεται. Δὲν ἀσχημονεῖ, δὲν ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, δὲν παροξύνεται, δὲν διαλογίζεται τὸ κακό, δὲν χαίρει εἰς τὴν ἀδικίαν, συγχαίρει δὲ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Πάντα ἀνέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει».

Ὕστερα τὰ παιδιὰ ἐζήτησαν δικαιοσύνη. Οἱ γονεῖς ἔλεγαν «παρασύρονται ἄλλοτε ἀπὸ τὴν εὐνοιά τους πρὸς τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο παιδί, κι' ἄλλοτε ἀπὸ τὴ στιγμιαία τους διάθεσι. Πολὺ συχνὰ μᾶς παρεξηγοῦν καὶ δὲ νοιώθουν τὰ βαθειὰ ἐλατήρια τῶν πράξεών μας. Μᾶς ἀποδίδουν κακίες ποὺ δὲν ἔχουμε. Τὰ παιδιὰ θορυβοῦν πολλὲς φορές, εἶναι ἄτακτα, ἀνυπόφορα, χωρὶς καμμιὰ κακὴ σκέψι. Οἱ γονεῖς τοὺς τὴν ἀποδίδουν. Τότε αὐτὰ ἐπαναστατοῦν, γιατὶ πειράζονται ἀπὸ τὴν ἀδικία. Χάνουν τὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τοὺς γονεῖς. Τὴν ψυχικὴ ἐπαφὴ γι' αὐτούς. Καὶ ὅταν ἡ καρδιὰ τοῦ μικροῦ κλείσῃ, τότε ὅλα πᾶνε χαμένα. Παραδείγματα. Συμβουλές. Προτροπές. Τιμωρίες! Τίποτε δὲν ἐπιδρᾷ σ' αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ καλλιτερεύσῃ».

Οἱ γονεῖς δὲ διαμαρτυρήθηκαν τούτη τὴ φορά. Παραδέχθηκαν πὼς συχνὰ παρεξηγοῦν τὰ παιδιὰ καὶ δὲν τὰ νοιώθουν. Ἄρχισαν μάλιστα αὐτοὶ τώρα νὰ ἐξιστοροῦν παραδείγματα ἀπὸ τὴ δική τους πεῖρα. «Θυμοῦμαι ἕνα ἀπόγευμα τὴ μικρή μου κόρη νὰ κλαίῃ μ' ἀπελπισία, πεσμένη ἐπάνω στὸν καναπέ», ἔλεγε μιὰ μητέρα.

—Γιατί δὲν ἄκουσ τὸν πατέρα σου; Κι' αὐτὸν ἐλύπησες καὶ σὺ ἔχασες τὸν περίπατό σου;

—Ἤθελε ν' ἀφήσω στὸ σπίτι τὶς κοῦκλες μου!....

—Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούσῃς. Γιατί ἔχεις πεῖσμα;

Μ' ἐκύτταξε ἔκπληκτη καὶ λυπημένη ἡ μικρὴ καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη δάκρυα μοῦ εἶπε: «Μαμᾶ μου, πῶς μποροῦσα ν' ἀφήσω στὸ σπίτι τὰ παιδιά μου μόνα;» Εἶχα λοιπὸν παρεξηγήσῃ τὴν κόρη μου. Νόμισα πεῖσμα τὸ μητρικὸ ἔνστικτο ποὺ ἄρχιζε νὰ βλαστάνῃ στὴ μέλλουσα αὐτὴ μητερούλα!

Ἀπὸ τότε προσέχω πολὺ πρὶν κρίνω καὶ κατακρίνω τὰ παιδιά μου».

«Τὰ παιδιὰ θυμοῦνται τὶς ἀδικίες ποὺ τοὺς κάνουν καὶ δύσκολα τὶς συγχωροῦν» συνέχισε ἕνας γηραιὸς κύριος.

Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ ξεχάσω πὼς μὲ ἀδίκησε κάποτε ὁ διευθυντής μου. Τὸν ξαναεῖδα ὕστερα ἀπὸ χρόνους σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι κι' ὁ καϋμός μου ζωντάνεψε. Σὰ ναυτικὸς ποὺ εἶμαι ἐγὼ ἀφηφίση τόσες φουρτοῦνες στὴ θάλασσα, κ' ἔχω λάβῃ μέρος σὲ τόσους πολέμους! Τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὶς στερήσεις ποὺ ὑπέφερα τὶς ξέχασα. Δὲν ἄφησαν καμμιὰ πληγὴ μέσα μου. Τὴν ἀδικία ὅμως ἐκείνη τὴ θυμοῦμαι ἀκόμα μ' ἀγανάκτησι καὶ θυμό. Μιὰ μέρα συναντηθήκαμε στὴ σκάλα τοῦ σχολείου, ὁ πανίσχυρος διευθυντὴς κ' ἐγώ, ὁ μικρὸς μαθητὴς τοῦ γυμνασίου.

Παραμέρισα ἀπὸ σεβασμὸ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ περάσῃ. Σήκωσε τότε τὸ χέρι του καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα δυνατὸ μπάτσο λέγοντας: «γιὰ νὰ προσέχῃς ἄλλη φορά, νὰ μὴν ἀκουμβᾷς στὸν τοῖχο!»

«Τὸ ξύλο τὸ λησμόνησα. Ποιὸς σκέπτεται ἕνα τόσο δὰ μικρὸ πόνο! Τὴν ἀδικία ὅμως ποτέ. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω!...»

(Ἀπὸ τὸ «Ἐλεύθ. Βῆμα» Ἀθηνῶν).

Ο ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ ΘΡΑΞ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ Σπάρτακος ἤδη κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἀδυναμίας καὶ ὑπεχώρησεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Καλαβρίας, ἀλλ' ὑποχωρῶν κατώρθωσε νὰ κατασυντρίψῃ μέγα μέρος τοῦ καταδιώκοντος αὐτὸν Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Οἱ ἄνδρες του ἠρνήθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ἔτι πλέον καὶ εἰς τὴν δοθεῖσαν μάχην κατεκόπησαν ὑπὸ τῶν Λεγεώνων τοῦ Κράσσου. Ὁ Σπάρτακος πρὸ τῆς μάχης ταύτης κατέσφαξε τὸν ἵππον του καὶ ἔπεσε κατόπιν μαχόμενος μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας. Ἐπίσης δὲ χιλιάδες ἄλλων δούλων, δωροδοκηθέντες καὶ ἀρνηθέντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην μάχην, κατόπιν συλληφθέντες ἐσταυρώθησαν κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ τῆς Καπούας, τῆς ἀγούσης πρὸς τὴν Ρώμην.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ εὐγενοῦς Σπαρτάκου, ὁ ὁποῖος ἀπεπειράθη νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς σκληρότητας τῶν θηριομαχιῶν τῆς Ρώμης. Καὶ θὰ ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ του ἂν οἱ δοῦλοι ἐπαναστάται ὑπήκουον εἰς τοῦτο καὶ δὲν διεσπῶντο τείνοντες τὸ οὖς εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς Ρώμης. Ἂν, ἐπαναλαμβάνομεν, ὁ Σπάρτακος διέβαινεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὁ στρατός του θὰ ὑπερηύξηνεν ἐκεῖ, καθόσον ἐν Σικελίᾳ ὑπῆρχον 2,000,000 δούλων καὶ καθ' ὅλην τὴν ἄλλην Ἰταλίαν περὶ τὰ 22,000,000 δούλων ἔναντι 6,000,000 πολιτῶν.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων καὶ νεωνέρων ἱστορικῶν διατείνονται ὅτι, ἂν ἡ Ρώμη κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εὑρίσκετο εἰς ἐξωτερικὸν πόλεμον, ἀναμφιβόλως θὰ ἐπήρχετο καὶ ἡ πτῶσις τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ Σπάρτακος κατέκοψε μεγάλας μονάδας τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, ἐκλόνισε τὰς δυνάμεις τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τέλος παρὰ πᾶσαν ἄλλην περίοδον τῆς ἱστορίας της ὁ Σπάρτακος συνέτριψεν εἰς μέγαν βαθμὸν τὰς στρατιωτικὰς ἐφεδρείας τῆς Ρώμης.

Περαίνοντες ἀναφέρομεν ὅτι ὁ Σπάρτακος μεταξὺ τῶν μονομάχων διεκρίνετο ὡς τολμηρότατος διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ ἐξύψωσιν τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσφάδαζεν ὑπὸ τὸ πέλμα τῆς Ρώμης. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ Σπάρτακος ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῶν μονομάχων (παρὰ τὴν θέλησίν του), ὅτι διετέλεσε τοιοῦτος ἐπὶ ἕνδεκα ἔτη εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τῆς Ρώμης χωρὶς ποτε νὰ ἡττηθῇ εἴτε ὑπὸ ἀντιπάλου εἴτε ὑπὸ οἱουδήποτε ἀγρίου θηρίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιελαμβάνοντο καὶ λέοντες. Ἀναφέρεται περὶ αὐτοῦ ὅτι εἰς μίαν μονομαχίαν του μετ' ἄλλου μονομάχου, ὃν ἐφόνευσε καὶ κατόπιν ἀνεγνώρισεν ὡς φίλον του, ἐδήλωσεν εἰς τὸν Πραίτωρα ὅτι οὗτος ἦτο ἄνθρωπος εὐγενοῦς ψυχῆς καὶ ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ὅπως παραλάβῃ τοῦτον, τὸν καύσῃ καὶ τοῦ ἀποδώσῃ τὰς νενομισμένας εἰς τὴν ταφὴν τιμάς διὰ τὴν εὐγενῆ ψυχήν του. Ὁ Πραίτωρ εἰς τὴν παράκλησίν του ταύτην ἀπήντησεν ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλοι ἐν τῷ κόσμῳ εὐγενεῖς πλὴν τῶν Ρωμαίων. Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἐξωργίσθη ὁ Σπάρτακος καὶ εἰς τὴν Προπονητικὴν Σχολὴν τῆς Καπούας συνεννοηθεὶς μετ' ἄλλων Ἑλλήνων καὶ ξένων μονομάχων ἀπέδρασαν. Πρὸ τῆς ἀποδράσεώς του ὅμως ὁ Σπάρτακος, πεπληρωμένος εὐγενείας ἀφ' ἑνὸς καὶ πάθους ἐξ ἄλλου κατὰ τῶν ἀρχῶν, προσεφώνησεν ἀνδροπρεπέστατα τοὺς συνεδέλφους του μονομάχους Ἕλληνας ὡς ἑξῆς, τὸ ὁποῖον παραμένει ἱστορικόν:

«Ἀδελφοί,

«Ἐνθυμηθῆτε τὰς Θερμοπύλας, τὸν Μαραθῶνα καὶ τὴν Σαλαμῖνα. Εἶναι πεθαμένη ἡ Σπάρτη σας; Ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας σας τὸ Ἑλληνικὸν αἷμα καὶ καταδέχεσθε ὡς σκύλλοι νὰ κρύπτητε τὴν οὐρὰν σας ὑπὸ τὰς μαστιγώσεις τοῦ κυρίου; Ἂν εἶναι προωρισμένον νὰ σφαγῶμεν, ἂς πολεμήσωμεν ὄχι ἐναντίον ἡμῶν αὐτῶν ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἀλλὰ κατὰ τῶν τυράννων μας!

«Ἐμπρὸς λοιπόν, Ἕλληνες καὶ Θρᾷκες, ἂν πρόκειται νὰ ἀποθάνωμεν, ἂς πέσωμεν μαχόμενοι εἰς τὸ ἔντιμον πεδίον τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὰ διαυγῆ ὕδατα, ἀφήνοντες τὴν εὐγενεστάτην μνήμην καὶ χαρακτῆρα».

Ἡ προσφώνησις αὕτη τοῦ Σπαρτάκου ὑπῆρξε θαυμασία καὶ λίαν ἐπαινετικῶς ἡ ἀρχαία καὶ νεωτέρα φιλολογία τὸν περικαλύπτει μὲ ἄφθαστον εὐλογίαν, καυτηριάζουσα τὴν μοχθηρίαν καὶ θηριωδίαν τῶν Ρωμαίων.

Σικάγον. ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΣ

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Μᾶς ἐδόθη καὶ πέρυσιν ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξάρωμεν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης τὴν σημασίαν τῆς «Ἡμέρας τῆς Μητρός», ἡ ὁποία εἶναι ἐθνικὴ ἑορτάσιμος ἡμέρα διὰ τὴν θετὴν ἡμῶν πατρίδα καὶ ἔχει καθωρισθῇ ὡς ἐπίσημος ἑορτὴ τῶν ταγμάτων τῶν νεανίδων της ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Ἡ σκέψις καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἶναι λαμπρὰ τόσον διὰ τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν τρέφει ἡ Ὀργάνωσίς μας πρὸς τὴν Ἑλληνίδα Μητέρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστήριξε καὶ στηρίζει τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς της, ὅσον καὶ διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ καθιέρωσις τῆς ἑορτῆς ταύτης ὀφείλεται εἰς μίαν εὐγενῆ νεάνιδα ἐκ Φιλαδελφείας ὀνομαζομένην Anna Jarris.

Ἡ νεᾶνις αὕτη ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς "Mother's Day" ὡς ἐθνικῆς ἑορτῆς καὶ ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ Μαΐου καθιερωμένην ὡς τοιαύτην πρὸς

Μεταφέρομεν ἐδῶ μερικὰς ἀκόμη γνώμας ἐξεχόντων διανοουμένων περὶ τῆς Μητρὸς διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τὸ μέγα χρέος καὶ τὸν σεβασμὸν ποὺ ὀφείλομεν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε πρὸς τὴν Μητέρα—ἰδίως ἡμεῖς οἱ ξενητευμένοι, τοὺς ὁποίους πολλάκις ἡ σκληρὰ ἀνάγκη μᾶς κρατεῖ μακρὰν τῆς ἀγκάλης καὶ προσοχῆς της.

Ὁ Longfellow ἔγραφε: «Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὅστις ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, εἰς τὰς ἀγωνιώδεις στιγμὰς τοῦ θανάτου του, ἐνεθυμήθη τὴν Μητέρα του, διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι ἡ Μητρικὴ στοργὴ εἶναι ἡ ἐσχάτη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ σκέψις, τὸ ἔσχατον ἐπὶ τῆς γῆς σημεῖον, ὁπόθεν ἡ ψυχὴ θὰ ἀνέλθῃ πρὸς τοὺς οὐρανούς».

Ὁ W. J. Bryan μεταξὺ ἄλλων λέγει: Ὁ ζωγράφος κατώρθωσε μὲ τὸν χρωστῆρά του νὰ παραστήσῃ ἐπὶ τοῦ πίνακος ἐν πάσῃ τελειότητι τὰ δένδρα καὶ τὴν χλόην, ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ παραστήσῃ καὶ τὴν μορφὴν τῆς νεάνιδος

Αἱ Ἑστιάδες, αἱ Νεάνιδες καὶ οἱ Ἔφηβοι οἱ ὑποδυθέντες τὰ διάφορα πρόσωπα τοῦ Δράματος «Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» κατὰ τὴν Ἐθνικήν μας Ἑορτήν, ἥτις ἐπανηγυρίσθη τὴν 24ην παρ. Μαρτίου ἐν Quebec City, P. Que., Canada.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 13ης Σελίδος)

Ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται.

Ἀσφαλῶς λοιπὸν συμπεραίνομεν, ὅτι ἐὰν ὁ παράλυτος ἔπασχεν, ἐὰν ἐγκατελείφθη ἀπὸ ὅλους ἐπὶ τόσα ἔτη, ἐὰν τῶν ἄλλων θεραπευομένων, αὐτὸς ἔμενε μὲ τὸν πικρὸν ψυχικὸν πόνον, αἰτία καὶ ἀφορμὴ ἦτο ἡ παρεμβληθεῖσα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ ἐπάρατος ἁμαρτία. Λίγο πολύ, ὅλοι μας εἴμεθα παράλυτοι. Ἂν ὄχι σωματικῶς οἱ πολλοί, οἱ πλεῖστοι ὅμως ψυχικῶς. Ἐὰν πάσχωμεν, ἐὰν βασανιζώμεθα, ἐὰν ἐγκαταλειπώμεθα, ἂς μὴ παραπονούμεθα ὅτι οὐκ ἔχομεν ἄνθρωπον. Ἔχομεν καὶ παραέχομεν καὶ ὡς χριστιανοὶ τὸ γνωρίζομεν πολὺ καλά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ὅτι διὰ νὰ παύσουν αἱ ἀδικαιολόγητοι μεμψιμοιρίαι μας, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἐκστρατεύσωμεν πάνοπλοι κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τότε διὰ θαυματουργικοῦ τρόπου ἡ ψυχικὴ καὶ σωματικὴ παράλυσίς μας θὰ θεραπευθῇ τελείως.

ἀναγνώρισιν τῆς γλυκείας μνήμης τῶν μητέρων ἐκείνων, αἵτινες ἀπεδήμησαν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ καὶ λατρείας πρὸς τὴν Μητέρα, ἡ ὁποία ἐφ' ὅσον ζεῖ δὲν παύει νὰ ἔχῃ ὡς τὸν μόνον σκοπὸν τοῦ βίου της τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων της.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκλογῆς τῆς ἡμέρας εἶναι ἐξαίρετος. Ἡ φύσις ὁλόκληρος γελᾷ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ἀνοίξεως, ὑπενθυμίζουσα διὰ τῆς λάμψεως καὶ γλυκύτητός της τὴν λάμπουσαν καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν τῆς Μητέρας.

Εἶναι πλεῖστοι ὅσοι ἐκεῖνοι ποῦ προσεπάθησαν διὰ τοῦ χρωστῆρος καὶ τῆς γραφίδος νὰ ἐξυμνήσουν τὴν «καρδιὰν τῆς Μάννας», ἀλλὰ ἐλάχιστοι ἠδυνήθησαν νὰ ἐξυμνήσουν ἐπαρκῶς τὸν παράδεισον τῆς γλυκύτητος καὶ καλωσύνης ποῦ ἐμπερικλείεται ἐν αὐτῇ. Μόνον ὁ ὕμνος τοῦ Rispen εἰς τὴν περίφημον ᾠδήν του «Ἡ Καρδιὰ τῆς Μάννας», (τὴν ὁποίαν ἀνεφέρομεν εἰς τὸ περισυνὸν ἄρθρον μας), εἶναι ἱκανὴ νὰ δείξῃ τὸν πόνον τῆς Μάννας ποῦ εἶναι ἕτοιμη νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὸ μεγαλύτερον ἔγκλημα εἰς τὸ παιδί της.

πλήρη ζωῆς, ἀλλὰ εἶναι μία εἰκὼν τόσον ὡραία ποὺ κανεὶς ζωγράφος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναπαραστήσῃ τελείως καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς μητέρας κρατούσης τὸ παιδί της εἰς τὰς ἀγκάλας της».

Ὁ Theodore Roosevelt ἀριστοτεχνικώτατα ἐξυμνεῖ τὸν προορισμὸν τῆς Μητρός. «Ἡ Μήτηρ, ἡ ὁποία κάμνει τὸ καθῆκόν της διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων καὶ κορασίων της, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες τῆς μελλούσης γενεᾶς, εἶναι χρησιμωτέρα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ καταλαμβάνει —ἐὰν μόνον εἶχε ἐπίγνωσιν τούτου,— πλέον τιμητικὴν καὶ πλέον ἐνδιαφέρουσαν θέσιν, ἀπὸ οἱονδήποτε ἐπιτυχόντα ἄνδρα ἐν αὐτῇ».

ΦΩΤΙΟΣ Π. ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Ὕπατος Ἀρχων.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΟΦΩΝ

Ἡ κυρία ἐνασχόλησις τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας πρέπει νὰ εἶναι ὁ σχηματισμὸς ἰδεωδῶν. Ἡ λοιπὴ ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ προσπάθεια τοῦ νὰ κτίσωμεν τὸ οἰκοδόμημα συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον. Σλόκερ

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
GEORGE C. MANTZOROS

«Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς τὴν Νέαν Γενεάν του καὶ δι' αὐτῆς ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασίαν του».

(Ἐξ ἀριστοτεχνικοῦ λόγου τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. κ. Ἀθηναγόρα).

The Juniorettes and the 9th National Convention

In the two preceding issues of the "Tribune," I spoke of the interest our Juniors are taking in the coming Convention of our Organization scheduled to open in Baltimore the last week in July.

In both of those communications I did not mention the Juniorettes. This I am afraid may appear, to say the least, paradoxical if not vexing to the Juniorettes, and since I am well aware of the iflammable Greek temper, I can imagine the reaction this commission of mine has provoked in some of them. Of course, they might have thought that Dr. Asteriadis is one of those strange men who still believe in the absolute superiority of their sex and is very reluctant to recognize the rights of women. And maybe his backwardness drives him so far as to make him think it is possible to have a worth while Convention without the Juniorettes.

Now if any of them are entertaining these or similar thoughts, I would not hesitate to assure them publicly that nothing is farther from the truth than this. In my estimation both Juniors and Juniorettes are equally valuable members of the Organization, and without the wholehearted participation of both of them, the Convention is going to miss its purpose.

I had some facts concerning the vivid interest of the Juniors in the coming Convention and I cited them in the "Tribune." The mail lately brought me some signs that an equally ardent interest prevails among the ranks of the Juniorettes, and I am extremely happy to say that the Juniors will have nothing on the Juniorettes.

The Secretary of Panhellenic Chapter No. 43 of the Juniorettes, Providence, Rhode Island, in a letter to the Supreme Commissioner, expresses the desire of her patrol to participate in the Convention. In another letter the Assistant Secretary of Chapter "Elpis" of Buffalo, N. Y., goes a step further. She not only makes known the desire of the patrol to visit Baltimore during the Convention, but lets us know that the members of her Chapter, in order to achieve their purpose, are preparing to present to the Greek populace of Buffalo a comedy under the title of "The Herringking." The proceeds of this presentation will be used to cover the expenses of transportation.

The Juniorettes' Patrol of Newark, New Jersey, according to trustworthy information is also preparing for the Convention. It looks as if the competition among the patrols of the Juniorettes for the trophy, with the participation of so many well-known units, is going to be very keen and interesting, and the prospect for a lively, spectacular, and impressive parade, destined to lend color to the activities of the Convention, very promising.

Yes, I will repeat, the boys cannot have anything on the girls. No Sire-e-! No indeed;

Dr. V. ASTERIADIS
Chairman of Convention Committee.

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΡΙΝΕΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΜΑΣ

Μόνον δι' Ἐθνικῶν Ἔργων θ' ἀναδειχθῶμεν ὡς ὁμὴλ ἐν τῇ μεγάλῃ χώρᾳ τοῦ Κολόμβου.

Ὑπὸ ΣΟΦΟΥΛΗ ΦΑΝΟΥ,

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς παγκοσμίου οἰκονομικῆς κρίσεως καὶ δὴ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, παρετηρήθη ζωηρὰ κίνησις εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ πεδία τῆς ζωῆς. Κατὰ τὰς κρισίμους περιστάσεις σπουδαῖον ρόλον διεδραμάτισαν αἱ διάφοροι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ φιλανθρωπικαὶ Ὀργανώσεις πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ κλονιζομένου ἠθικοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν οἰκοῦμεν ἀποτελεῖται ἀπὸ λαοὺς διαφόρων ἐθνικοτήτων καὶ παντοῖαι γλῶσσαι ὁμιλοῦνται. Ἑκάστη ἐθνικότης γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἱστορίαν της ἐργάζεται δραστηρίως ὅπως πνευματικῶς ἐπικρατήσῃ μεταξὺ τοσούτων Ἐθνικοτήτων. Γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅμως μία Ἐθνικότης καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν τῷ διεθνεῖ ἀγῶνι τῆς ζωῆς πρέπει νὰ ἐργασθῇ ἡνωμένη ἵνα ἀναδειχθῇ ὡς φυλὴ καὶ προοδεύσῃ εἰς ὅλα τὰ πεδία. Αἱ φιλανθρωπικαὶ Ὀργανώσεις αἱ ὁποῖαι ἱδρύθησαν δι' ἐθνικοὺς καὶ ἱεροὺς σκοποὺς ἔχουν τὸν προορισμόν τους καὶ τὸ πρόγραμμά τους. Μία ἐθνικότης δύναται νὰ καυχᾶται γιὰ τὴν ἀποστολήν της ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ ἀπὸ τὰ Σχολικὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ τὰς Ἐκκλησίας ποῦ ἔχει ἱδρύσῃ πρὸς κατοχύρωσιν τῶν ἰδανικῶν τῆς πατρίδος της. Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐθνικῶν ἐκπαιδευτηρίων ἀποδεικνύεται κατὰ πόσον προοδευμένη εἶναι μία Ἐθνικότης. Μὲ τοιαῦτα ἐθνικὰ ἱδρύματα καὶ μὲ καλοὺς διδασκάλους θὰ ἐκπέμπεται ἡ ἀκτὶς τῶν φώτων τοῦ πολιτισμοῦ εἰς γενεὰς ὁλοκλήρους.

Ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμός, ὅστις δὲν ἀριθμεῖ καὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Κολόμβου καὶ ὅστις εὐδοκιμεῖ εἰς ἐπιχειρήσεις, ἔπρεπεν ἤδη πρὸ πολλοῦ νὰ ἔχῃ ἱδρύσῃ καθαρῶς Ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια διὰ τὴν διαιώνισιν τῶν ὡραίων ἰδανικῶν τῆς αἰωνοβίου φυλῆς μας. Ἕως σήμερον ἔχουν σπαταληθῇ χιλιάδες δολλαρίων ἀσκόπως διὰ σχολεῖα καὶ ἐκκλησίας χωρὶς κανὲν ἔργον ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας. Αἱ μεγάλαι μας καὶ καλῶς δρῶσαι Ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι προπορεύονται εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ἀσχολοῦνται νῦν μὲ τὴν κατοχύρωσιν ἑνὸς Νοσοκομείου, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς δὲν ἔχει ἐθνικήν τινα σημασίαν. Ἐὰν τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ ἐδαπανῶντο δι' ἐκπαιδευτικοὺς σκοπούς, ὁ ζῆλος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ ἦτο περισσότερον καὶ μεγαλείτερον ρόλον θὰ διεδραμάτιζεν ἕνα τοιοῦτον ἔργον, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς θὰ ἦτο ἐθνικὸς καὶ πιὸ περισσότερον θὰ ἐνισχύετο ἡ ἐθνικὴ ἰδέα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἐν τῇ ξένῃ μεγαλεῖον.

Ἡ ἵδρυσις Νοσοκομείων εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν χωλαίνει ἡ Ἑλληνικὴ ἐν Ἀμερικῇ παιδεία, εἶναι ἀδικαιολόγητος καὶ παράβασις τῶν ἄρθρων τῶν Ὀργανώσεών μας, τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἵδρυσις ἐγένετο διὰ Ἐθνικο-θρησκευτικοὺς σκοπούς. Ἔργον μὴ προσφέρον Ἐθνικήν τινα ὑπηρεσίαν, ὄχι μόνον ἀποβαίνει δυσχερὲς καὶ ἀνώφελον, ἀλλὰ δημιουργεῖ καὶ περισσοτέρους κινδύνους, ἤτοι ἀποσύνθεσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τὰ μὲν Ἔργα μένουν ἡμιτελῆ, τὰ δὲ χρήματα σπαταλῶνται ἀδίκως.

Τὰ εἰς 2,000 ἀνερχόμενα τμήματα τῶν μεγάλων μας Ὀργανώσεων καὶ τῶν φιλοπτώχων τοιούτων, ἐὰν εἰργάζοντο πράγματι δι' Ἐθνικοὺς σκοπούς, ὅπερ εἶναι ἡ μόνη ἐλπὶς ἑνὸς λαοῦ διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἐθνικῶν του παραδόσεων, θὰ προχωροῦσαμε ἤδη πρὸς τὸ τέρμα τῶν ἀφορώντων ἡμᾶς ζητημάτων καὶ ἐντονωτέρα ἐργασία θὰ κατεβάλλετο διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν σχολικῶν μας ἐκπαιδευτηρίων. Εἰς 350 ἀνέρχονται σήμερον τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σχολεῖα εἰς τὰ ὁποῖα διδάσκεται ἡ γλῶσσα τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας.

Ἐάν ποτε ὅμως διήρχετο ἐκ τῶν σχολείων τούτων εἰς ἐπιθεωρητὴς μέσης ἐκπαιδεύσεως, θὰ ἔφριττεν διὰ τὰς αἰθούσας ἑκάστης κοινότητος, αἱ ὁποῖαι στεγάζουν τὴν παιδείαν εἰς ἀνήλια ὑπόγεια καὶ θὰ διέτασσε τὸ κλείσιμον τῶν σχολείων εἰς τὰ ὁποῖα ἐμφωλεύουν ὄροι ἀνθυγιεινοί.

Ἐὰν ἰδρύετο ἕνα καθαρῶς Ἑλληνικὸν ἐκπαιδευτήριον, μὲ διαπρεπεῖς Ἕλληνας καθηγητὰς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ὄχι μόνον ἐκθύμως θὰ ὑπεστηρίζετο ἕνα τοιοῦτον ἔργον, ἀλλὰ θὰ εἴχαμε ν' ἀποδείξωμεν ἕνα ἄφθαστον φάρμακον διὰ τὰς ἐπερχομένας Ἑλληνο-Ἀμερικανικὰς γενεάς, διότι τὸ μέλλον τῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων εἰς αὐτὰς ἐναπόκειται.

Χάριν λοιπὸν τῶν ὡραίων μας παραδόσεων, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς φανατικὰς ἰδέας καὶ τὴν ἀσυμφωνίαν ποῦ δημιουργεῖται χάριν μερικῶν ποῦ ποθοῦν τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ καὶ νὰ ἐργασθῶμεν μὲ νέον ζῆλον ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς ἐθνικῆς μας ἐν Ἀμερικῇ ἀναγεννήσεως, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἱδωμεν σημαιοφόρον τὴν νέαν γενεὰν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας.

Τίς ὁ σκοπὸς τῶν Ὀργανώσεών μας καὶ τί γράφουν τὰ θεσπισθέντα καταστατικὰ καὶ τί ψηφίζουν τὰ ἑκάστοτε συγκροτούμενα ἐτήσια Συνέδρια τῶν Ὀργανώσεών μας καὶ τί διαλαλοῦν τοῖς πᾶσι οἱ μεγάλοι Ἄρχοντες;

Ἡ ἰδεολόγος Ὀργάνωσις Γκάτα, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ συμβολίζει τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐν τῇ ξένῃ πνεύματος, πρωτοστατεῖ εἰς ἔργα Ἐθνικῆς σημασίας διὰ τὴν τόνωσιν τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ δὲν σκοπτᾷ ἀφειδῶς χρήματα εἰς ἔργα ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀναγέννησιν. Ἔργα, ὡς γράφω ἀνωτέρω, ποῦ δὲν προσφέρουν ἐθνικήν τινα ἀρωγὴν δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

Ἡ νέα γενεὰ ἀπαιτεῖ ἔργα, ἵνα δι' αὐτῶν ἀποδείξῃ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν καταγωγήν της, διότι διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν θὰ ὑπερηφανεύονται καὶ θὰ δοξάζουν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν χώραν τῶν φιλοσόφων.

Springfield, Mass.

Ὁ Ἔφηβος
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ
ἐκ Fittsburg, Mass. κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου.

TARPON SPRINGS, FLA.

"WELCOME - YOUTH!"

The Gapan circle which started a little more than a year ago in Tarpon Springs, Florida, has been completed with the organization of a Juniorettes' Lodge. They have taken the name "Hebe" ("Ἥβη) who symbolizes Youth, after the daughter of Zeus and Hera. Hebe was a dutiful daughter who helped the queen of the gods with the household tasks, took care of her chariot and of the armor or her brother Ares. She also served the gods their nectar and ambrosia.

We leave the Secretary of the new Lodge to tell us in her own words:

Μετὰ χαρᾶς καθιστῶμεν ὑμῖν γνωστὸν ὅτι τὴν 31ην Μαρτίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν καὶ βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν Ν. Γ. Ἀφαρᾶ, Ἄρχοντος τῆς ἐνταῦθα Στοᾶς «Θεοφάνεια», Ἀθηνᾶς Μαρλέμη, Ἱερείας τῆς Στοᾶς τῶν Ἑστιάδων «Δωδεκάνησος» καὶ Γ. Πασχαλάκη, Ταμίου τῆς Στοᾶς τῶν ἀνδρῶν, ἔλαβε χώραν ἡ ἵδρυσις τῆς Στοᾶς τῶν Νεανίδων, ἥτις ἔλαβε τὸ ὄνομα «ΗΒΗ».

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματούχων εἶναι: Ἀργυρένια Βελουσάκη Πρόεδρος, Ἐλέζα Λεοντάκου Ἀντιπρόεδρος, Ἔλση Χατζῆ Γραμματεύς, Μαριάνθη Μελισσᾶ Ταμίας καὶ σύμβουλοι αἱ Δίδες Μπέση Πιπέρη, Νίνα Καλαδῆ, Παναγιώτα Πάπα, Χρυσοῦλα Τσαλίχη καὶ Ὀλυμπ. Μελισσᾶ.

ΕΛΣΗ Χ. ΧΑΤΖΗ, Γραμμ.

ATHENS

I should like to live in Athens,
For in that city of old renown
Still stands the high Acropolis
With the Parthenon, its crown.
And those who live in Athens
On moonlight nights can see
The Acropolis touched by moonlight
Restored to ancient majesty.
There is not a shadow then
To mar the Parthenon
It is wrapped in ghostly beauty—
Splendor of the Past that's gone.
The Past is best by moonlight viewed,
The Present by sunshine bright
And a blue sky smiles o'er Athens—
With the passing of the night.
And those who wake in Athens
When dawn repels the moon
Can strive in the Present's morning
To achieve the Future's noon.

DAPHNE

Τί σκεπτόμεθα ἢ τί γνωρίζομεν εἶναι μικρᾶς σημασίας. Τὸ μόνον σὺσιῶδες εἶναι τὸ τί πράττομεν. Ρουσκιν

Ἡ χαρὰ εἶναι μία ἱερὰ φλὸξ ποὺ πρέπει ἕκαστος νὰ τρέφῃ καὶ ἥτις ρίπτει εἰς τὴν ζωὴν ἓν λαμπρὸν φῶς. Βάγνερ

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 19. PITTSBURGH, PA. — JUNE, 1937. VOL. II. NO. 7.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΗΜΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΙΕΡΑΤΙΚΟΣ ΚΛΗΡΟΣ

Ἡ Ὀργάνωσις, τῆς ὁποίας ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προΐσταμαι, ἱδρύθη μὲ τὸν σκοπὸν νὰ διατηρήσῃ καὶ διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ἑλληνικὴν θρησκείαν καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα. Τὸ τελετουργικόν της, αἱ μυήσεις της, διαπνέονται ἀπὸ τὴν ἀγνοτέραν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην καὶ τὸν βαθύτατον σεβασμὸν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον θρησκείαν μας καὶ τοὺς ἐκπροσώπους αὐτῶν. Οἱ πρῶτοι ἀκόλουθοί της ἔλαβον τὸν ὅρκον των παρὰ τοῦ τότε ἐν East Pittsburgh τῆς Πενσυλβανίας γηραιοῦ καὶ εὐπαιδεύτου ἱερατικοῦ προϊσταμένου. Πλεῖστοι τῶν συναδέλφων του, τὴν στιγμὴν ποῦ μερικοὶ ἀνάξιοι τῆς θείας ἀποστολῆς των καὶ δῆθεν νεωτερίζοντες ἐσκέφθησαν καὶ διελογίσθησαν τὴν μετάφρασιν καὶ διδασκαλίαν καὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν εὐαγγελίου εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἔσπευσαν νὰ εὐλογήσουν τὸ λάβαρον τῆς ΓΚΑΠΑ, νὰ γείνουν οἱ διαπρύσιοι κήρυκες τῆς ἰδεολογίας της καὶ νὰ παραμείνουν οἱ κυριώτεροι θιασῶται καὶ ὑποστηρικταί της.

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ διεδίδετο παραπλησίως πρὸς τὸ θεῖον τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ ἐθνικοθρησκευτικὸν κήρυγμα τῆς ΓΚΑΠΑ. Σχολεῖα ἱδρύοντο ὑπὸ τὴν προστασίαν της, βοήθεια σημαντική, ἠθικὴ καὶ ὑλική, ἐδίδετο εἰς τὰς ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ κηρύγματα τῶν νεωτεριζόντων λειτουργῶν των ἤρχισαν νὰ προκαλοῦν μόνον τὸν οἶκτον τῶν πιστῶν τῆς Θρησκείας μας ὀπαδῶν. Ἐν τῇ ἀπογνώσει των ἔστρεψαν τότε τὴν προσοχὴν πρὸς δηλητηρίασιν τοῦ ὀγκουμένου ὑπὲρ τῆς Ὀργανώσεως ταύτης ρεύματος. Διέδιδον καὶ διαδίδουν ὅτι εἶναι περιττὴ ἡ ἀποστολή μας ἐφ' ὅσον τὴν προστασίαν τῆς θρησκείας καὶ γλώσσης ἔχουν ἀναλάβη αὐτοί. Δὲν βλέπουν πόσον ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ὑποστηρίζει τὴν παραπλησίαν πρὸς τὸν Ὀργανισμόν μας ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως ὀργάνωσιν τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Κολόμβου.

Αἱ διαδόσεις αὗται ἐπέτυχον νὰ κρατήσουν μακρὰν τῶν φιλοδοξιῶν καὶ πόθων τῆς Ὀργανώσεως ταύτης πλὴν τῶν νεωτεριζόντων κληρικῶν μας καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καλῇ τῇ πίστει ἔδιδον προσοχὴν εἰς τὸ ὑπ' αὐτῶν διατυπωθὲν ἀστήρικτον καὶ ἀσύμφορον δόγμα ὅτι οἱ μόνοι ἁρμόδιοι διὰ τὴν διατήρησιν τῆς θρησκείας καὶ τῆς γλώσσης μας εἶναι οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου. Εὐνόητον ὅτι εἰς τὴν παράταξιν αὐτὴν προσετέθη καὶ μερὶς τούτων, ἡ ὁποία οὔτε ἠσθάνθη ποτὲ εὐχαρίστησιν διδάσκουσα τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὰ μικρά μας ἑλληνόπαιδα. Τὴν τάσιν δὲ ταύτην ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἡ Ὀργάνωσίς μας στεντορείᾳ τῇ φωνῇ ἐκάκισε καὶ τὴν θεραπείαν της ἐπεζήτησε μὲ τὴν βεβαιότητα καὶ τὴν ἐκ τῆς πείρας ἀπόδειξιν ὅτι τὴν εὐδοκίμησιν τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ τὴν προαγωγήν του πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἀναθέσωμεν εἰς τοὺς ἱερατικοὺς προϊσταμένους τῶν Κοινοτήτων μας ἐλλείψει ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ διπλωματούχων καὶ καλῶς κατηρτισμένων διδασκάλων.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τάσιν ταύτην καὶ τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας συνηντήσαμεν ἐκ μέρους τῆς μερίδος ταύτης τῶν ἱερέων μας ἐπεζητήσαμεν πάντοτε τὴν συνεργασίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, ἡ ὁποία μᾶς ἐδόθη πάντοτε μετὰ προθυμίας καὶ σπουδῆς, προσεπαθήσαμεν νὰ εἴμεθα πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν της, τόσον εἰς ἡμέρας εὐχαρίστους ὅσον καὶ εἰς ἡμέρας χαλεπὰς δι' αὐτήν, ἐκρατήσαμεν τὴν Ὀργάνωσιν αὐτὴν πιστὴν εἰς τοὺς θεσμούς της τὴν στιγμὴν ποῦ τὴν δύναμίν της καὶ τὴν ἐξουσίάν της ἠμφισβήτησαν καὶ ἐπεζήτησαν νὰ ἐκμηδενίσουν τολμηροὶ ἀποστάται της, ἐξεφράσθημεν πάντοτε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐπεδιώξαμεν τὴν διάλυσιν παρεξηγήσεων ἀποβλέποντες πρωτίστως εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ κλήρου καὶ τὸ γόητρον τῆς θείας ἀποστολῆς του.

Τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν συνέδρια ἡμιλλῶντο εἰς τὴν ἔνδειξιν τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν Ἀρχὴν καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς. Δι' ἀποφάσεως συνεδρίου πᾶν μέλος τῆς Ὀργανώσεώς μας πρέπει νὰ εἶναι καὶ τακτικὸν μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ πόλει τῆς διαμονῆς του, δι' ἀποφάσεως συνεδρίου ἐτέθη ἐν τῷ Καταστατικῷ ἡμῶν ὅτι ἡ Ὀργάνωσίς μας ἀναγνωρίζει μόνον τὴν κανονικὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ δι' ἀποφάσεως συνεδρίου ἀνεγνωρίσθη ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν ὡς Ἀρχηγὸς τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Ἀπὸ τοῦ μεθεπομένου τεύχους ἡ στήλη αὕτη θὰ περιέλθῃ εἰς τὸν διάδοχόν μου. Ἐθεώρησα ἐπιβεβλημένον καθῆκόν μου πρὶν τῆς καταθέσεως τῆς ἀρχῆς μου νὰ ὑπομνήσω τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας τῆς Σεβαστῆς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ προσωπικῶς θὰ εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων διὰ τὴν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εὐλογίαν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς τὸ βαρύ μου ἔργον, νὰ ἀναμνησθῶ ἐπίσης τῆς συνδρομῆς τῆς πλειάδος τῶν ἱερατικῶν ἡμῶν προϊσταμένων, οἱ ὁποῖοι ἐν ταῖς προσπαθείαις τῆς Ὀργανώσεώς μας διεῖδον πάντοτε τὸν θερμὸν ζῆλον πρὸς προαγωγὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν, σχολικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων μας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ νὰ διατυπώσω δίκαιον παράπονον ἐναντίον τῆς μερίδος ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐγνωσμένως ἢ ἀσυναισθήτως παρεμβάλει προσκόμματα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ ἡμῶν προγράμματος. Οὐδὲ πρέπει νὰ παροραθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ὀργάνωσίς μας διὰ τῶν τμημάτων της προσέρχεται ἀρωγὸς καὶ διαθέτει ἐκ τῶν ταμείων της χάριν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων μας ποσὸν πλέον τῶν εἴκοσι πέντε χιλιάδων δολλαρίων ἐτησίως ἐκτὸς τῆς δαπάνης τῆς διατηρήσεως ἀποκλειστικῶν Γκαπικῶν σχολείων καὶ πολυαρίθμων μουσικῶν ὁμίλων ἐφήβων καὶ νεανίδων.

Ἂν περὶ τὸ τέλος τῆς θητείας μου δυνηθῶ νὰ χαρίσω εἰς τὸν διάδοχόν μου ὄχι μόνον μίαν ὀργάνωσιν ἀξίαν τῆς ἀποστολῆς της, ἀλλὰ καὶ ἀπολαμβάνουσαν τῆς πλήρους ἐκτιμήσεως καὶ ὑποστηρίξεως ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φύσει ἢ θέσει, ἐτάχθησαν ὑπέρμαχοι τῶν ὡραιοτέρων ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν, τὸ ἔργον μου ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ, Ὕπατος Ἀρχων.

Worcester, Mass. May 28th, 1937.

GAPA TRIBUNE,
c/o "Cosmos" Printing Co.,
203 West 25th Street,
New York City.

(Τηλεγραφικῶς)

Αἰσθανόμεθα βαθύτατα καὶ θρηνοῦμεν ἀπώλειαν ἐκλεκτοῦ συνεργάτου Σταγοπούλου, τιμίως ἐργασθέντος ἐπὶ ἐθνικῶν ἐπάλξεων καὶ δικαίως ἀποκτήσαντος ἐκτίμησιν ἑλληνικῆς ὁμογενείας καὶ λατρείαν νεοελληνικῆς γενεᾶς, διὰ ἑλληνοπρεπῆ ἀγωγὴν τῆς ὁποίας ἀόκνως εἰργάσθη καὶ ἐθυσίασε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, ἰδίως ὡς Γενικὸς Ἔφορος ὀργανισμοῦ Ἐφήβων καὶ Νεανίδων τῆς Γκάπα. Οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν πρᾶον καὶ ὑπέροχον Ἕλληνα. Θὰ εἶναι ἀρκετὸν ἂν τις δυνηθῇ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐθνικῶς καρποφόρον σταδιοδρομίαν του.

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ, Ἰατρὸς
Ὕπατος Ἄρχων.

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE GRAND LODGE
John Darlas ..... Grand Vice-Pres.
John Gekas ..... Grand Counsellor
Mrs. I. Kopadis .....Grand Counsellor of Ladies' Aux.

GRAND GOVERNORS
Demos. Nicholson — Panag. Mountanos
James Katsaris — G. G. Economy
Elias Mavromichalis — Theo. Varvalides
Wm. Patterson — D. G. Voyadzis
Andrew Margarites — James Argyrakis

H. Pappamanolis ..... Grand Master
Dr. J. Gatsopoulos ..... Grand Orator
Dr. C. Theodore ..... Grand Orator

GRAND OVERSEERS
Chr. Frangoyiannis — Geo. Molones
A. D. Kochiovelos — K. Pappaphotiou
N. N. Kontax

ASSISTANT GRAND GOVERNORS
Louis Ganiaris — Christ Tsaousis
George Mylonous — Harry Matias
Miltiades Karavites — John Peters
J. Pappaioannou — D. C. Coliopoulos
Em. Talamvekos

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοᾶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ νομάρχοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. June, 1937. No. 7.

ΤΟ ΑΣΒΕΣΤΟΝ ΠΥΡ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ-ΤΑ ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

'Αναδημοσιεύομεν τὸ κύριον ἄρθρον ἐκ τῆς «Πασχαλινῆς 'Ανθοδέσμης», ἐκτάκτου ἐφημερίδος ἐκδιδομένης ὑπὸ τῶν Στοῶν τῆς 'Οργανώσεώς μας ἐν Detroit πρὸς ὄφελος τῶν 'Ελληνικῶν Σχολείων τῆς παροικίας Detroit, ἵνα γίνῃ ἀκόμη μία φορὰ ἀντιληπτὴ ἡ ἀδιάλειπτος τῶν Στοῶν μας ἐπιμέλεια καὶ συνδρομὴ πρὸς τὰ 'Ελληνικὰ σχολεῖα.

'Η «Πασχαλινὴ 'Ανθοδέσμη» ἐμφανίζεται καὶ διὰ τρίτον ἔτος ἐν μέσῳ τοῦ παροικιακοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἀγαλλομένου καὶ ἑορτάζοντος τὰ νικητήρια τῆς χριστιανικῆς 'Αληθείας καὶ τῆς θείας Δικαιοσύνης. 'Αλλὰ συγχρόνως συνεορτάζει μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ Νικητήρια τῆς 'Ελληνικῆς Παιδείας.

«Νῦν δεδόξασται ὁ Υἱὸς τοῦ 'Ανθρώπου»! ἐκραύγασε μὲ τὸν θεῖον ἐνθουσιασμόν του ὁ 'Ιησοῦς, μόλις ἤκουσε ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, ὅτι μεταξὺ τῶν μυριάδων τοῦ 'Ιουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῶν παροικούντων εἰς τὰ 'Ιεροσόλυμα, οἵτινες ἔσπευσαν ἐκ πάσης γῆς διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶσι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Πόλιν τῶν Προφητῶν, ὑπῆρχον καί τινες Ἕλληνες, ὁμιλοῦντες τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν. Καὶ ἄφατος ἡδονὴ συνέστειλε τὰ ἀψευδῆ χείλη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, φθεγγομένου τὴν ὑψηλοτέραν προφητείαν τῶν αἰώνων.

Οὐδεμία ἄλλη λεπτομέρεια τῆς ἀποθεωτικῆς ἐκείνης ὑποδοχῆς τοῦ Χριστοῦ, τὸν συνεκίνησε κατ' ἐλάχιστον ἢ ἐπέσυρε τὴν προσοχήν του. Οἱ ὄχλοι ἐσύροντο πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἐγονατίζον ταπεινῶς διὰ νὰ ψαύσουν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνός του.

'Αναρίθμητα στίφη ἀνθρώπων ἀπεγύμνωνον τοὺς ἐλαιῶνας καὶ τοὺς φοινικῶνας τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν διὰ νὰ χαιρετίσουν μὲ τοὺς κλάδους των, τὸν ἐρχομόν του καὶ ἐλεηλάτουν τοὺς ἀνθοκήπους τῆς Σιὼν καὶ τοὺς εὐόσμους βασιλικοὺς τοῦ 'Ιορδάνου διὰ νὰ στρώσουν μὲ παρθενικὰ φύλλα καὶ ἀνθοπέταλα, τὸν δρόμον του. Φρενήρη πλήθη ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παίδων, παραληροῦντα ἀπὸ ἰαχὰς θριάμβου καὶ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς ἐπλήρουν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ μεγαλόφωνα «ὡσαννά»!

Καὶ ὅμως οὐδὲν ἐκ τῶν συγκλονιστικῶν τούτων γεγονότων κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ, ἔστω καὶ ἐπὶ ἓν κλάσμα τοῦ λεπτοῦ, τὴν προσοχὴν τοῦ Ναζωραίου ἢ νὰ ταράξῃ τὴν οὐρανίαν ἠρεμίαν του. Ἦρκεσεν ὅμως, ἡ ἐν μέσῳ τοῦ ἀλλόφρονος ἐκείνου συναγερμοῦ, παρουσία μιᾶς δρακὸς 'Ελλήνων, ὁμιλούντων τὴν θειοτέραν τῶν γλωσσῶν καὶ σκεπτομένων μὲ 'Ελληνικὸν νοῦν, διὰ νὰ συγκεντρωθῇ ἐπ' αὐτῶν ὅλη ἡ σκέψις τοῦ Θεανθρώπου, ὅστις ἐγκαταλείψας πᾶσαν ἄλλην μέριμναν καὶ ἔμπλεως ἀνεκφράστου χαρᾶς, διετύπωσε τὴν βαρυσήμαντον ἐκείνην ρήτραν: «Τώρα ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐξησφαλισμένη»!

'Εγνώριζε καλῶς ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, τὴν ματαιότητα τῶν λαϊκῶν ἐκδηλώσεων καὶ τὴν ἀστάθειαν τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων καὶ προέβλεπε ἀσφαλῶς ὅτι προτοῦ παρέλθῃ ἡ ἑβδομάς, τὸ τραγικὸν δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ θὰ συνετελεῖτο. Καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωσε εἰς τὰς φωνασκίας τοῦ πλήθους.

'Αλλὰ ἐγνώριζε ταυτοχρόνως ὅτι τὸ ἔργον του θὰ ἐπέζη. Καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ θεία διδασκαλία του καὶ αἱ ἐνέργειαι τῶν 'Αποστόλων, τότε μόνον θὰ ἐκαρποφόρουν ταχέως καὶ ἀποτελεσματικῶς ὅταν θὰ ἐχρησιμοποίουν ὡς μέσον, τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν 'Ελληνικὴν διανόησιν. Ἤξευρε ὅτι ἄνευ τῆς γλώσσης τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ Εὐαγγέλιόν του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καλύψῃ καὶ σαγηνεύσῃ τὴν οἰκουμένην.

Παναγιωτικώτερα ἀναγνώρισις τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ 'Ελληνικοῦ πνεύματος, ὡς καὶ τῶν κατ' ἐξοχὴν ἐκπολιτιστικῶν ὀργάνων τῶν προωρισμένων νὰ ἑρμηνεύουν καὶ διατυπώνουν ὄχι μόνον τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν, ἀλλὰ καὶ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως, εἰμὴ διὰ στόματος αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέβαλλε τὸν 'Ιησοῦν ἡ ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων, ἀπετέλεσε δι' αὐτὸν ὑψίστην παρηγορίαν καὶ ἐθεωρήθη ὡς ἡ καλλιτέρα διαβεβαίωσις περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς δόξης του, ἡ παρουσία τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀγνώστων 'Ελλήνων ἐν 'Ιερουσαλήμ.

'Αλλὰ αἱ νέαι 'Ιερουσαλὴμ οὐδέποτε ἔπαυσαν ἔκτοτε νὰ γεννῶνται καὶ νὰ ὑπάρχουν. Καὶ ὁ ἀνθρώπινος βίος ὅσον καὶ ἂν ἐξειλίχθη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐγένετο διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, ἠθικώτερος καὶ ἰδανικώτερος, οὐδέποτε ὅμως ἔφθασε εἰς ὃ σημεῖον τελειότητος ἠθέλησεν αὐτὸν ἡ διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου.

Τὰ ἴδια πάθη καὶ τὰ ἴδια συναισθήματα. 'Η αὐτὴ ἀδιαφορία πρὸς τὰ ἀνώτερα ἰδεώδη καὶ ἡ ὀλιγωρία ἀπέναντι τοῦ καθήκοντος. 'Η αὐτὴ παραμέλησις τῆς πνευματικῆς προόδου, ἡ ἔφεσις πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν πρόσκαιρον καὶ ματαίαν ὕλην, παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Καὶ παντοῦ νέοι μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, διωκόμενοι καὶ ὑβριζόμενοι, ταπεινούμενοι καὶ θανατούμενοι χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

'Αλλὰ καὶ παντοῦ, Ἕλληνες ἐκλεκτοὶ καὶ θεόπεμπτοι, ἕτοιμοι νὰ ἀναλάβουν ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται, τὸν ἀγῶνα τῆς Ἰδέας καὶ διὰ τοῦ ἀποτελεσματικωτέρου τῶν ὅπλων, διὰ τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης, νὰ καταπολεμήσουν τὰς ὑλιστικὰς τάσεις ἀτόμων καὶ κοινωνιῶν καὶ νὰ ἀναγάγουν καὶ πάλιν τὸν κόσμον εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ πνευματικοῦ μεγαλείου.

Οἱ ΕΛΛΗΝΕΣ τῆς ΓΚΑΠΑΣ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν προορισμὸν ἔχουν ἐν 'Αμερικῇ. Δι' ἀνωτέρας ἐμπνεύσεως συνέστησαν τὴν 'Οργάνωσίν των ἐν στιγμαῖς πνευματικοῦ μαρασμοῦ τοῦ περιβάλλοντος καὶ διὰ θείας εὐδοκίας ἐπεχείρησαν καὶ ἐπέτυχον τὴν διὰ τῶν Στοῶν καὶ τῶν 'Ελληνικῶν σχολείων ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματος καὶ διάσπασιν τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐκπαιδευομένης νεολαίας.

Τῆς νεολαίας ὄχι μόνον τῆς 'Ελληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνηκούσης εἰς πᾶσαν φυλήν, πᾶσαν θρησκείαν καὶ πᾶσαν γλῶσσαν. Διότι τῆς 'Ελληνικῆς παιδείας ἡ ἐπίδρασις δὲν ἔχει ὅρια ἐθνολογικά, ὡς δὲν εἶχε τοιαῦτα ἡ διὰ τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης κατανόησις καὶ ἐξάπλωσις τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ θείας προελεύσεως αὕτη γλῶσσα δὲν περιωρίσθη ποτέ, κατὰ τὸν ροῦν τῶν αἰώνων, ἐντὸς τοῦ στενοῦ σχετικῶς 'Ελληνικοῦ πλαισίου.

'Αψηφοῦσα πᾶν κώλυμα, ἀγνοοῦσα τοὺς περιορισμούς, συντρίβουσα πᾶσαν ἀντίστασιν, ἀδέσμευτος καὶ ἀδιαγώρητος, διασκελίζει φράκτας καὶ σύνορα καὶ ἁπλοῦται ἐλευθέρα καὶ εὐεργετικὴ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Οἱ ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν σχολικῶν μας φυτωρίων 'Ελληνόπαιδες καὶ κάτοχοι ἤδη τῶν μυστηρίων τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης καὶ παιδείας, δὲν κρατοῦσι τὰ κτηθέντα ἀγαθὰ δι' ἑαυτοὺς μόνον, ἀλλὰ μεταλαμπαδεύουσι τὰ φῶτα τῆς μαθήσεώς των εἰς ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν, τὴν ὁποίαν ἐμβολιάζουν, συναισθητῶς ἢ ἀσυναισθήτως, μὲ τὸ ἐμβόλιον τῆς 'Ελληνικῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς. Μὲ τὰς ἀνωτέρας ἀντιλήψεις καὶ τὰς ἀνθρωπιστικὰς ἰδέας τὰς ὁποίας μόνον ὁ 'Ελληνικὸς νοῦς δύναται νὰ συλλάβῃ καὶ μόνον ἡ 'Ελληνικὴ γλῶσσα δύναται νὰ τὰς καταστήσῃ ἀντιληπτὰς καὶ παραγωγικάς.

'Ιδοὺ τὸ ἔργον τῶν 'Ελλήνων τῆς Γκάπας. 'Ιδοὺ τί ἀποσκοπεῖ καὶ εἰς τί ἀποβλέπει σήμερον ἡ «Πασχαλινὴ 'Ανθοδέσμη».

"Ερχεται νὰ διακηρύξῃ τὴν δύναμιν τοῦ 'Ελληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ἐπιμᾶλλον καὶ μᾶλλον διάδοσίν του εἰς τὸν τίτλον «Σήμερον». Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ὁ ἐκλιπὼν δημοσιογράφος μὲ ἰδιάζουσαν εἰς αὐτὸν τέχνην ἀνεμίγνυε θέματα σοβαρὰ μὲ ἀστεῖα, ἐξετόξευεν εἰρωνείας, ἐξέφερε γνώμας διὰ κάθε φλέγον ζήτημα, πολιτικοκοινωνικόν, ἐπιστημονικόν, οἰκονομικόν, χωρὶς κανένα περιορισμόν. Συνεβούλευε τοὺς νέους, ἐπείραζε τοὺς ἀντιπάλους τῆς ἐφημερίδος καὶ τῆς πολιτικῆς της, μὲ λεπτὸν χιοῦμορ καὶ ἀνεμιγνύετο τέλος εἰς κάθε ζήτημα κάθε φύσεως, ἀπὸ τὸ ἀσημότερο ἕως τὸ σπουδαιότερο, μὲ μεταπτώσεις καὶ ἐλιγμοὺς φυσικοφανεῖς. Τὸ «Σήμερον» ἐβιαβάζετο ἀπλήστως ἀπὸ τοὺς 'Αμερικανοὺς κάθε τάξεως καὶ κάθε πολιτικῆς χροιᾶς. 'Επίσης ἦτο εἰδικὸς εἰς τὰ Κυριακάτικα κοινωνικοφιλοσοφικὰ ἄρθρα του, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ πλεῖστον ἐνεπνέοντο ἢ ἐξεκίνουν ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων ὁ Μπρισμπαΐν ἦτο μελετητής. Συνεπῶς ἦτο φιλέλλην ἐφόσον συνεβιβάζετο ὁ φιλελληνισμός του μὲ τὸν ἄκρατον ἀμερικανισμόν, τὸν ὁποῖον ἐπροπαγάνδιζε. Ἐν γένει ἦτο τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Χέρστ, τοῦ ὁποίου αἱ ἐφημερίδες ἔχουν μεγίστην κυκλοφορίαν καὶ ἐπιρροήν, ἡ ὁποία κατὰ μέγα μέρος ἀποδίδεται εἰς τὸν κάλαμον τοῦ Μπρισμπαΐν. Καὶ ἂν αἱ ἐφημερίδες Χέρστ χαρακτηρίζωνται ἐν 'Αμερικῇ ὡς ἀνήκουσαι εἰς τὸν κίτρινον τύπον, ὁ Μπρισμπαΐν οὐδέποτε ἔτυχε τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ κιτρίνου δημοσιογράφου, ἀπεναντίας τὸ κοινὸν πάντοτε τὸν ἐξεχώριζεν ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καὶ τὸν ἐθεώρει ὡς κοινωνικὸν διδάσκαλον καὶ ὡς τοιοῦτον πάντοτε τὸν ἐτίμα.

Εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν γνωρίσω τὸ 1927, ὁπότε ὁ «'Αμερικανὸς τῆς Νέας Υὸρκης» ἔκαμε μελέτην καὶ περιγραφὴν τῶν ἐθνικοτήτων τῶν ἐγκατεστημένων εἰς Νέαν Υὸρκην. Μοῦ εἶχεν ἀναθέσῃ τότε ἡ ἐφημερὶς ἐκείνη νὰ περιγράψω τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν 'Ελλήνων τῆς Νέας Υὸρκης, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς ὁλοσέλιδον ἄρθρον τοῦ φύλλου τῆς 19ης Σεπτεμβρίου 1927. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν μὲ ἐδέχθη ὁ Μπρισμπαΐν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ συνεννοήθημεν διὰ τὴν κατάστρωσιν τοῦ ἄρθρου. Δὲν παρέλειψεν, ὡς καλὸς 'Αμερικανός, νὰ ἐπαινέσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας τῆς 'Αμερικῆς καὶ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ εἰς τὸ ἔργον μὲ τὸ ἁπλὸ ὕφος τῶν 'Αμερικανῶν διανοουμένων καὶ μὲ τὸ πλατὺ μειδίαμά του. Νομίζω ὅτι πολὺ δύσκολος θὰ εἶναι ἡ συμπλήρωσις τοῦ κενοῦ ποὺ ἀφῆκεν ὁ Ἄρθουρ Μπρισμπαΐν εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν πεδίον τῆς 'Αμερικῆς καὶ ἰδίως εἰς τὸ «Συνδικάτον Χέρστ».

Μετὰ τιμῆς,

ΜΙΧ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΤΟΑΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΜΑΣ ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ BRISBANE

Εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» 'Αθηνῶν ἐδημοσιεύθη θαυμασία νεκρολογία ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ARTHUR BRISBANE, ἑνὸς τῶν ἐξοχωτέρων 'Αμερικανῶν δημοσιογράφων, ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Θεοδωροπούλου, νῦν Προέδρου τῆς Στοᾶς «'Αθῆναι» τῆς 'Οργανώσεώς μας ἐν τῷ 'Ελληνικῇ πρωτευούσῃ.

* * *

ΑΡΘΟΥΡ ΜΠΡΙΣΜΠΑΙ·Ι·Ν

Κύριε Διευθυντά,

'Ο θάνατος ἑνὸς τῶν κορυφαίων δημοσιογράφων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς, τοῦ Ἄρθουρ Μπρισμπαΐν, εἶναι μεγάλη ἀπώλεια διὰ τὸν πνευματικὸν κόσμον τῆς 'Αμερικῆς.

'Ο Μπρισμπαΐν ἦτο ὁ πολιτικοκοινωνικὸς ἀρθρογράφος τοῦ συγκροτήματος τῶν ἐφημερίδων τοῦ «Συνδικάτου Χέρστ» καί, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δαιμονίου ἐκδότου Οὐίλλιαμ Ράντολφ Χέρστ, ὁ ἐκλιπὼν δημοσιογράφος ἔδιδε τὸν τόνον καὶ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ συγκροτήματος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἰς κάθε ἐπίκαιρον θέμα.

Τὸ πνεῦμα τῶν δεκάδων ἐφημερίδων τοῦ Χέρστ συνοψίζεται εἰς τὸ σωβινιστικὸν ρητὸν ποὺ φέρουν αἱ ἐφημερίδες του, τῶν ὁποίων πρωτοστατοῦν ὁ «'Αμερικανὸς Νέας Υὸρκης» καὶ ἡ «Τζόρναλ Νέας Υὸρκης», δηλαδὴ «'Αμερικανικὴ ἐφημερὶς διὰ τὸν 'Αμερικανικὸν λαόν». Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐφημερίδας ἐδημοσιεύοντο καθημερινῶς, ὁμοιομόρφως καὶ εἰς τὴν πρώτην στήλην τῆς πρώτης σελίδος τὰ σύντομα ἀρθρίδια τοῦ Μπρισμπαΐν ὑπὸ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΙΛΗΜΜΕΝΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥ HER. CARRINGTON

ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Αλλ' ὑπάρχουν πολλαὶ ἄλλαι αἰτίαι, διατὶ ὁ θάνατος δὲν πρέπει νὰ μᾶς τρομάζῃ ἢ κἂν μᾶς ἐκφοβίζῃ. Βλέπομεν ὅτι ἐν ἐσχάτῳ γήρατι τὸ ἔνστικτον τοῦ θανάτου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἐνστίκτου τῆς ζωῆς, ὡς ὅταν ἐνδεχώμεθα ὕπνον τῆς νυκτὸς μετὰ καπιώδη ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἐὰν ἡ ζωὴ διῆλθε τὸ στάδιον αὐτῆς, ἕκαστος θὰ ἀπεδέχετο τὴν ἀνωτέρω ἔκφρασιν τῆς περιττώσεως ταύτης.

'Εξ ἄλλου γνωρίζομεν ὅτι ὁ πόνος κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ θανάτου εἶναι σπανιώτατος καὶ τόσον μάλιστα σπάνιος, ὥστε μερικοὶ ἐπιστήμονες ἔχουσι βεβαιώσῃ ὅτι πόνος δὲν ὑπάρχει καθόλου. 'Υπάρχουσι τῷ ὄντι πόνοι ἀσθενείας, πόνοι ζωῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ πόνος τοῦ θανάτου. Ἡ νομιζομένη «ἀγωνία τοῦ θανάτου» εἶναι ἁπλῶς λογοπαίγνιον, ὁ δὲ φυσικὸς θάνατος εἶναι τελείως ἄπονος.

Ἔχει ἐπίσης ἀποδειχθῇ ὅτι κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ θανάτου σπανίως ὑπάρχει αὐτοσυνειδητόν. Καὶ εἰς τὰς σπανίας δὲ αὐτὰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ συνειδητὸν ὑπάρχει παρόν, ὁ νοῦς εἶναι καθαρώτατος μέχρι τέλους. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὑπάρχει μαρτυρία ὅτι τὸ συνειδητὸν ἀκαριαίως μετατίθεται χωρὶς νὰ ἐξαλείφηται.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν φόβων παρεντίθεται καὶ ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν. Πηδῶμεν εἰς τὸ σκότος. Εἰς ποῖον, πῶς, ποῦ; ὁ χρόνος μόνον δύναται νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τοῦτο. Ἕκαστος δύναται νὰ λύσῃ μόνος διὰ τὸν ἑαυτόν του τὸ μέγα τοῦτο αἴνιγμα. Ἐν τούτοις ὅμως ὑπάρχουν μερικαὶ ἐνδείξεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσωσιν ἴσως ὅπως ἐξαλείψωμεν τὸν μέγαν τοῦτον φόβον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου σαγηνεύονται οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΕΠΙΖΗΣΙΣ. — Ἐν πρώτοις, ἐὰν ἡ ἐξόντωσις ἡμῶν εἶναι ἀληθής, δὲν περικλείει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς τρομάζῃ. Πολλοὶ ἄνθρωποι παραδέχονται ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι τόσῳ τρομερόν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ τὸ ἀντιληφθῶσι μετ' ἠρεμίας. Ἐὰν δὲ ἐρωτήσητε τούτους τὸ «διατί», ἐννέα ἐκ τῶν δέκα θὰ σᾶς ἀπαντήσωσιν οὕτω: «Διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὸ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπανίδωμεν τοὺς ἀγαπητούς μας». Ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ φαίνεται ὅτι δὲν ἐνόησαν καθόλου τὴν πραγματικότητα. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχουν εἰς τὸν νοῦν των δὲν εἶναι ἡ ἐξόντωσις, ἀλλὰ τὸ πλῆρες συνειδητόν, τὸ ὁποῖον ἀδυνατεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν των. Πραγματικῶς ἐκλαμβάνουσιν ἑαυτοὺς ὡς συνειδητοὺς καὶ πνευματικῶς ἀδυνατοῦντας νὰ ἐπικοινωνήσουν μετὰ τῶν ἀγαπητῶν των. 'Αλλὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι συνειδητὴ ἐπίζησις καὶ ὄχι ἐξόντωσις. Τὸ τελευταῖον εἶναι τελείως Μηδαμινότης καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν ταύτην μὲ τὴν ζωήν. Καλλιτέρα ὅμως ἀντίληψις θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς ἡ ἑξῆς: «Φαντάσθητι τὸν ἑαυτόν σου πρὶν γεννηθῇς». Ἐν τῇ προσπαθείᾳ σου ταύτῃ πιθανώτατα νὰ ἀνεύρῃς ὅτι μέγα τεῖχος παρεντίθεται εἰς τὸν νοῦν—ἀπόλυτος μηδαμινότης. Καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ ἔχομεν νὰ φαντασθῶμεν διὰ τὸ μέλλον, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα ὡς τρομακτικόν, καθόσον δὲν δυνάμεθα νὰ φοβώμεθα τὴν λήθην, ὡς καθ' ἑκάστην νύκτα πειραματιζόμεθα ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

ΑΙΩΝΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ. — Ἐὰν τὸ δόγμα τοῦτο εἶναι ἀληθές μετὰ βεβαιότητος δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα τίποτε. Ἐξ ἄλλου ὅμως δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι οἱ οὕτω πιστεύοντες ἀπεχθάνονται τὸν θάνατον καὶ τὸν φοβοῦνται τόσον, ὥστε παλαίουσιν ὑπεραν-θρώπως πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς των. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει δὲ τῶν τοιούτων ὑπάρχει τὸ παράδοξον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπεξηγεῖται ὀρθῶς.

ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΗ.—Ὡς πρὸς τὴν δοξασίαν ταύτην πάντες οἱ νοήμονες ἔχουσι καταδικάσει τὴν ἔννοιάν της, πλὴν τῶν θεολόγων, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει οἱαδήποτε συζήτησις ἐπὶ ταύτης.

Η ΖΩΗ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ. — Τέλος φθάνομεν εἰς τὸ δόγμα, τὸ ὁποῖον πιστεύουν πολλοί, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προάγεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον κατὰ τὰ πεπραγμένα του καὶ τὴν ἀγαθότητά του. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην προσδεύομεν ἀτελειώτως, ἐκπληροῦντες τοὺς νόμους τῆς ἐξελίξεως. Ἡ ζωὴ ἐκεῖ εἶναι ἡ ἰδία μὲ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς. Αὐξάνομεν κατὰ τὰς προσπαθείας μας. Ὁ οὐρανὸς εὑρίσκεται ἐν ἡμῖν καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα τίποτε ἢ νὰ τὸ ἀποφύγωμεν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατερχόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα, οἱανδήποτε ἀποψιν καὶ ἂν λάβωμεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τρομοκρατώμεθα ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ θανάτου. Ἡ Δύναμις, ἡ ὁποία μᾶς ἔφερεν εἰς τὸ Σύμπαν τοῦτο καὶ μᾶς συνεκράτησεν ἐπ' ὀλίγον ἐνταῦθα, εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐπιστατήσῃ ἐφ' ἡμῶν εἰς ἄλλην ζωήν, ἂν τοιαύτη ὑπάρχῃ, ὑπὸ οἱασδήποτε συνθήκας. Τὸ παρὸν κατεσκεύασε τὸ μέλλον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔζησαν πρὸ ἡμῶν, τὸ δὲ μέλλον μας θὰ εἶναι παρὸν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀκολουθήσωσιν ἡμᾶς. Ἐν τῷ παρόντι ἢ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ ἡ ζωὴ πιθανὸν νὰ εἶναι συνεχὴς καὶ προοδευτική, ὅσον δὲ ὀλίγον ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν ἐκ τοῦ παρελθόντος ἢ παρόντος, ἄλλο τόσον ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν καὶ ἐκ τοῦ μέλλοντος. Ὁ φόβος εἶναι δεισιδαιμονία καὶ πρέπει νὰ ἀνθιστάμεθα κατὰ τῆς δεισιδαιμονίας ὅπως ἐλευθερωθῶμεν ἐκ ταύτης.

Μὲ τοιαύτην ἀντίληψιν καὶ πίστιν θὰ ἀνεύρωμεν κάποιαν ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς λόγους τῶν Μυθοποιῶν: «Ἀγαπῶ νὰ ἀφήσω τὴν ζωήν εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ὅπως ἕνας ἀφήνει ἓν συμπόσιον εὐχαριστῶν τὸν φιλοξενοῦντα καὶ ἀπερχόμενος ἡσύχως».

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑ. — Αἱ διάφοροι θεωρίαι, αἱ ὁποῖαι κατεστρώθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ παρελθὸν πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ μεγάλου τούτου Αἰνίγματος τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι διεσπαρμέναι καθ' ὅλην τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν. Τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ὑπῆρξε τὸ αἰώνιον θέμα τῆς διανοίας, τὸ ἀντικείμενον ἀναριθμήτων θρησκειῶν, εἰς ἀπείρους τόμους βιβλίων. Ἡ φύσις τοῦ θανάτου ἀπὸ καθαρᾶς ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως εἶναι ζήτημα, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ ἡ ἐπιστήμη. Τὸ πέραν δὲ ζήτημα, τί γίνεται εἰς τὸν διανοούμενον ἄνθρωπον μετὰ θάνατον, εἶναι ζήτημα εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπαντήσωσιν ἡ φιλοσοφία, θρησκεία, κοινὴ γνώμη καὶ αἱ ψυχολογικαὶ ἔρευναι. Τί δὲ ὅλαι αὗται ἀπήντησαν εἰς τὸ παρελθόν;

Ἡ 'Υλιστικὴ 'Επιστήμη παραδέχεται ὅτι μηδὲν ἐπῆξῃ. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαφανίζονται μετὰ θάνατον, ἀποσυντίθενται ὡς φλὸξ τῆς λαμπάδος. Διάφοροι θρησκεῖαι προσέφεραν δογματικὰς λύσεις —ὅλως διαφόρους— τὴν ἀνθρωπότητα. Ἔρχεται νὰ διαλαλήσῃ τὴν ἀθανασίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας καὶ τὴν τελικὴν αὐτῆς ἐπικράτησιν ὑπὲρ τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανούς. Ἔρχεται νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι, ἀπὸ πόλου εἰς πόλον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ παιδεία θὰ ἀποτελοῦν ἐσαεὶ τοὺς πνευματικοὺς ἄξονας τῆς παγκοσμίου διανοήσεως καὶ ἐνεργείας.

Καὶ πρὸ παντὸς ἔρχεται νὰ δηλώσῃ ὅτι διὰ τῆς ἐαρινῆς ἐμφανίσεώς της, ὡς οὐρανίου τόξου, εἰς τοὺς φιλελληνικοὺς καὶ φιλοξένους ὁρίζοντας τῆς θετῆς μας πατρίδος Ἀμερικῆς, αἱ ἑκατοντάδες χιλιάδων τῶν πατριωτῶν τῆς Γκάπας, δίδουν τὴν ἀσφαλεστέραν ἐγγύησιν μελλοντικῆς ἐκπαιδευτικῆς εὐδίας καὶ πλήρους εὐοδώσεως τοῦ σκοποῦ τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων, τῶν ὁποίων αἱ πνευματικαὶ λαμπάδες θὰ ἀνάπτωνται κάθε Πάσχα ἀπὸ τὸ ἄσβεστον πῦρ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ θὰ πλημμυροῦν μὲ φῶτα καὶ θυμιάματα τοὺς πανσέπτους ναοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς Παιδείας. Ε. Χ.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΖΕΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Ο πανίσχυρος Ζεὺς εἶναι ταὐτοχρόνως κατ' ἐξοχὴν συνετός. Εἷς οὐδένα δίδει λόγον διὰ τὰς ἀποφάσεις του. Αἱ βουλαί του εἶναι ἀνεξερεύνητοι διὰ πάντας τοὺς θεοὺς καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν Ἥραν, τὴν σύζυγόν του, ὅ,τι ἀποφασίζει ἐν τῇ συνέσει του ἐκτελεῖται πάντοτε.

'Επιβλέπει δὲ τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ 'Ολύμπου ὡς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲν δύναται νὰ διαφύγῃ τὴν εὐρεῖαν ὅρασίν του καὶ τὰ διαπεραστικὰ βλέμματά του. Ἠξεύρει τὰ πάντα, γνωρίζει τὰ πάντα. Εἶναι ἐπίσης ὁ μόνος εἰς ὃν ἀνήκει ἡ ἀνεξαρτησία: «Ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός», λέγει ὁ Αἰσχύλος. 'Αλλ' ἐνταῦθα οἱ Ἕλληνες φαίνονται ὅτι ἔθεσαν εἰς ἑαυτοὺς αὐτομάτως ἓν φοβερὸν πρόβλημα. Ἐνῷ ἡ φαντασία αὐτῶν πλανηθεῖσα εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη, παρίστα ἕνα πανίσχυρον θεὸν ἐνθρονισμένον ἐν τῷ μεγαλείῳ του, ἡ σκέψις των ἀφυπνισθεῖσα ἀπὸ τὸ θέμα τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπενόει συγχρόνως μίαν δύναμιν τυφλήν, κωφήν, ἀμείλικτον ὑφ' ἣν πάντες ἔκλινον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ὁποίαν ὠνόμαζον Μοῖραν. Διὰ τὴν ἔλλειψιν λέξεως ἑρμηνευούσης ἀκριβῶς τὴν 'Ελληνικὴν ταύτην ἰδέαν, ὀνομάζομεν αὐτὴν «Πεπρωμένον» ἢ φιλοσοφικώτερον, Νόμον. Ἡ Μοῖρα τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων ἐὰν ἐπιζητήσῃ τις νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, φαίνεται πράγματι ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸ σύνολον τῶν νόμων, οἵτινες δεσπόζουσι τῆς ἀναπτύξεως πάσης ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καὶ ὁρίζουσι τὴν πορείαν αὐτῆς. Λοιπὸν πρὸ τῆς διαρκοῦς ἀνάγκης καὶ τοῦ ἀναλλοιώτου χαρακτῆρος τοῦ νόμου, τί γίνεται ἡ ἰσχὺς ἑνὸς προσωπικοῦ θεοῦ, οὗ τινος ἡ ἐλευθερία φαίνεται μὴ ἐπιδεχομένη προσκόμματα. Τὴν δυσκολίαν ταύτην ἄλλαι θρησκεῖαι τὴν ἔλυσαν διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ θαύματος, ἤτοι τῆς προσωρινῆς ἀναστολῆς τῶν φυσικῶν νόμων διὰ πράξεως τῆς θείας θελήσεως. Οἱ 'Ομηρικοὶ Ἕλληνες δὲν προέβησαν μέχρι τούτου. Καίτοι ὁ κόσμος ἐν τῷ ὁποίῳ ἔζων ἦτο πλήρης θαυμασίων, δὲν ἐπίστευσαν ὅτι ἦτο δυνατὸν εἰς τὴν θεότητα νὰ διαταράξῃ ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν τὴν τάξιν τῆς φύσεως ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον οὔτε ν' ἀπαλλάξῃ θνητόν τινα ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ τύχην. Ὅταν ὁ Ζεὺς βλέπει τὸν Σαρπηδόνα κινδυνεύοντα νὰ ἀπολεσθῇ, τὰ σπλάγχνα του συγκινοῦνται ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς στιγμήν, σκανδαλίζεται νὰ ἀποσπάσῃ τὸν υἱόν του ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἁπλοῦς πειρασμός. Ὁ πατὴρ δὲν βραδύνει νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν θείαν αὐτοῦ φύσιν. 'Αφίνει λοιπὸν τὸν ἀμείλικτον νόμον ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν του καὶ ν' ἀπολεσθῇ ὁ Σαρπηδών.

Ἡ παντοδυναμία λοιπὸν τοῦ Διὸς φαίνεται περιοριζομένη ὑπὸ τῆς ἀναλλοιώτου ἀνάγκης τῶν αἰωνίων νόμων τῆς φύσεως. 'Αλλὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θεοῦ οὐδόλως ἐπηρεάζεται ἐκ τούτου. Μεταξὺ τῆς θελήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς μοίρας δὲν ὑπάρχει οὔτε δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀντίφασις. Δύναται ἡ ὑπερτάτη αὐτοῦ διάνοια νὰ θέλῃ τὴν ἀταξίαν ἐν τῷ σύμπαντι τούτῳ, οὗτινος ἄλλοτε ὑπῆρξεν ὁ κοσμήτωρ καὶ τοῦ ὁποίου παραμένει πάντοτε ὁ ὑπέρτατος ρυθμιστής; Ὥστε ὑπάρχει συμφωνία καὶ συνδιαλλαγὴ μεταξὺ τῆς δυνάμεως τοῦ Διὸς καὶ τῶν φυσικῶν νόμων, τὰ θεῖα βουλεύματα καὶ ἡ μοιραία δύναμις συνταυτίζονται.

Ἡ κυριαρχία τοῦ Διὸς ἀναγνωρισθεῖσα ὑπὸ πάντων τῶν ἀθανάτων ἐξασκεῖται κατὰ μείζονα λόγον ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι μὲν ὁ πατὴρ τῶν θεῶν, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ὁ πατὴρ τῶν ἀνθρώπων (πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε). Ἡ τελευταία αὕτη ἔκφρασις ἀναμφιβόλως δὲν περιλαμβάνει γενικῶς ἢ τὴν ἰδέαν τῆς συντηρητικῆς καὶ προστατευτικῆς ἐνεργείας τῆς θεότητος. 'Αλλ' ἐνίοτε ἐνέχει ἔννοιαν περισσότερον ὡρισμένην. Ἂν καὶ διαφέρουν οἱ μῦθοι οἱ σχετιζόμενοι πρὸς τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ ἰδέα ἑνὸς θεοῦ πατρὸς καὶ δημιουργοῦ τῶν ἀνθρώπων ὡς καὶ πάντων τῶν πραγμάτων δὲν φείνεται ξένη πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ὅταν αἱ διάφοροι Ἑλληνικαὶ φυλαὶ διετείνοντο ὅτι οἱ πρῶτοι αὐτῶν πρόγονοι ἦσαν τέκνα τοῦ Διός, ὅταν ἐν Αἰγίνῃ διηγοῦντο ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Αἰακόν, πλάττοντες τὸν μῦθον τοῦτον ὑπετάσσοντο εἰς τὸ αὐτόματον ἐκεῖνο αἴσθημα ὅπερ κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ συλλαμβάνῃ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ὕπαρξίς του προέρχεται ἐκ τοῦ θείου.

('Ακολουθεῖ).

καὶ ὅλαι βασιζόμεναι ἐπὶ ἀποκαλύψεων ἴστανται ἐξ ἴσου ἀνίσχνοι νὰ προσφέρωσιν ἀποδείξεις. Εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας θεολογικὰς θεωρίας προσετέθησαν ὁ πνευματισμὸς καὶ ἡ θεοσοφία, καὶ πολλαὶ ἰδέαι τῶν ἀνθρώπων διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπῆρξαν ἄκαρποι καὶ παράδοξοι.

Ἡ φιλοσοφία ἐξ ἄλλου ὑπῆρξεν ἀνίσχνος νὰ προσθέσῃ κἂν τι τὸ θετικόν. Μερικαὶ ὑποθέσεις, εὐνοϊκαὶ εἴτε μή, ἐξετέθησαν, ἀλλὰ καὶ αὗται παρέμειναν ἄκαρποι ἕνεκεν ἐλλείψεως ἀποδείξεως. Οὕτω τοῦ Πλάτωνος ἡ συζήτησις περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (ὅτι εἶναι μία ἀδιαίρετος ὀντότης καὶ ἑπομένως κατ' ἀνάγκην ἀθάνατος) ἀπετέθη κατὰ μέρος ὑπὸ τῶν τελευταίων ἐρευνῶν ἐν τῇ «ἀνωμάλῳ ψυχολογίᾳ», αἱ ὁποῖαι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἐνυσιωδῶς συνθετικὴ ἐν τῇ φύσει της. Ἄλλαι συζητήσεις, παραδεχόμεναι ὅτι ἡ ψυχὴ ἀναγκαίως εἶναι ἀθάνατος, διότι τὸ Σύμπαν τοῦτο θὰ ἦτο ἄνευ ἐννοίας καὶ παράλογον, καταλήγουσιν εἰς τὸ μηδέν· διότι ἄλλοι ἀπαντῶντες εἰς τὸν συλλογισμὸν τοῦτον, λέγουσι: «Ποῦ εἶναι ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου;» Εἰς τὴν ἀπουσίαν τῶν γεγονότων δὲν ὑπάρχει καὶ ἀπόδειξις. Οὔτε δὲ καὶ ἡ μεταφυσικὴ ἀπόδειξις τῆς πραγματικότητος ἑνὸς ὑπερφυσικοῦ ἐν ἑαυτῷ κόσμου ἀποδεικνύει τὴν πραγματικὴν φύσιν τοῦ κόσμου ἐκείνου. Ἡ ἀπόλυτος φύσις του παραμένει ἀκόμη ἀνοικτὸν θέμα πρὸς συζήτησιν καὶ ἐπίλυσιν. Οὕτω ὅλαι αἱ ἀναλογίαι καὶ αἱ συζητήσεις δὲν παρέχουν τίποτε ἄλλο παρὰ ὑποθέσεις. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης θετικὴ ἀπόδειξις δὲν ἔχει ἐνσφηνωθῇ οὐδαμοῦ τῆς ἀναμενομένης λύσεως. Ἡ ἀπόδειξις δὲ αὕτη δύναται νὰ ἐδραιωθῇ μόνον μὲ βέβαια φαινόμενα, θετικὰ γεγονότα, καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν τοιούτων πᾶσα λογικὴ ὑπόθεσις θὰ καταλήγῃ εἰς ἀμφιβολίαν. Προτοῦ δὲ τὸ δόγμα τῆς συνεχείας τῆς Συνειδητῆς Ὑπάρξεως μετὰ θάνατον γείνῃ παραδεκτὸν ὡς θετικῶς ἀποδεδειγμένον, πρέπει νὰ καταδείξωμεν ὅτι πραγματικῶς ὑπάρχει ἄλλος κόσμος καὶ ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸ πνεῦμά μας ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ τὴν ἀτομικότητα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὅταν τοῦτο γείνῃ, τότε καὶ μόνον ὁ ἄνθρωπος θὰ δικαιολογηθῇ εἰς τὰς ἐλπίδας του περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ.

'Εὰν λοιπὸν ἡ θεολογία, φιλοσοφία καὶ κοινὴ γνώμη δὲν κατώρθωσαν νὰ λύσουν

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα)

ΒΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΟ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΝΙΚΟΛΑ

Ὑπὸ Β. ΑΣΤΕΡΙΑΔΟΥ

Ὁ Μπάρμπα Νικόλας ἔφυγε ἀπὸ τὴν ταβέρνα τοῦ χωριοῦ του θυμωμένος. Καὶ οὔτε προσεπάθησε νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τὸ φίλο του τὸν Παντελῆ τὸν Καψοκαλύβα.

—Μωρὲ ἔμπορος μιὰ φορά! Κελεποῦρι ποῦ μᾶς ἔπεσε! Ἂμ δὲν μοῦ λὲς βρε Παντελῆ ποῦ τὸν ψούνισες;

—Ἔχεις ἄδικο Μπάρμπα Νικόλα, τὸν παρεξήγησες. —Βρὲ τί τὸν παρεξήγησα καὶ ποιὰ λεπτὰ ξέχασε. Κόλπο ἤτανε καϋμένε Παντελῆ νὰ μὲ βάλῃ νὰ πληρώσω τὸν λογαριασμό, καὶ σὺ τὸ ἔχαψες σᾶν μικρὸ παιδί.

—Ἔλα, Μπάρμπα Νικόλα, μὴ θυμώνῃς τώρα, καὶ δὲν πλήρωσες καὶ πολλά. Τρεῖς δεκάρες ἤτανε ὅλος ὁ λογαριασμός.

—Δὲν εἶναι γιὰ τὰ λεπτά, μὰ νὰ μὴ μᾶς περνάῃ καὶ γιὰ κορόϊδα. Μὲ ξέρεις καλὰ πῶς δὲν τὸ κάνω γιὰ τὰ λεπτὰ ἐγώ.

—Τὸ ξέρω Μπάρμπα Νικόλα, πῶς δὲν τὸ ξέρω.

Ὁ Μπάρμπα Νικόλας ἔκαμε μερικὰ βήματα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἔξαφνα στάθηκε ἀπότομα, στράφηκε πρὸς τὸν Παντελῆ καὶ τὸν ρώτησε:

—Βρὲ μπᾶς καὶ μοῦ παίζεις τὸν παπᾶ καὶ σὺ Παντελῆ καὶ μοῦ τὸν ἔφερες στὸ τραπέζι ἔτσι γιὰ νὰ μοῦ τὴν σκαρώσῃς;

—Ἐγώ, Μπάρμπα Νικόλα; σάμπως νὰ μὴ μὲ ξέρῃς ἐμένα.

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἤξερε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἤξερε καὶ τοὺς δυό. Τὸν Καψοκαλύβα τὸν ξέρανε ὥς ζευζέκη, ὡς ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἄφινε κανένα χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ. Αὐτὸ μᾶς κάμνει νὰ πιστεύσωμε, ὅτι καὶ αἱ ὑποψίες τοῦ Μπάρμπα Νικόλα, δὲν ἦσαν ἐντελῶς ἀβάσιμες. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπὸ τοὺς δύο ποῦ ἤτανε πολὺ πειὸ γνωστός, ἤτανε ὁ Μπάρμπα Νικόλας. Αὐτὸς εἶχεν ἀποκτήσει τὴν φήμη ἀνθρώπου ποῦ ἀπεχθάνονταν μ' ὅλη τὴν ψυχή του τὸ κέρασμα. Φυσικὰ δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἡ ἀντιπάθειά του αὐτὴ τὸν τύφλωσε σὲ βαθμὸ ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ καὶ τὰ προτερήματα ποῦ μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἕνα κέρασμα ὅταν τὸ ἔκαμνε ἄλλος. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὄχι μόνον ἡ ἀντιπάθειά του ἐξατμιζόταν ἀμέσως, ἀλλὰ γίνονταν καὶ θερμὸς θιασώτης τοῦ κεράσματος. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τίποτε στὴν ζωή του δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε πειὸ πολύ, ἀπὸ ἕνα οὖζο κερασμένο. Ὄχι πῶς ἔπινε πολύ. Αὐτὸ κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἰσχυρισθῇ, χωρὶς νὰ εὐρεθῇ σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν ἀλήθεια. Δύο μὲ τρία ποτηράκια τὸ πολύ. Αὐτὰ ὅμως τὰ ἀπελάμβανε. Ὁ Μπάρμπα Νικόλας εἶχε δικό του ἐντελῶς τρόπο νὰ πίνῃ τὸ οὖζο. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἤτανε σωστὸς καλλιτέχνης. Τὸ ποτηράκι τὸ ἄδειαζε μονορροῦφι, μὰ ὄχι σᾶν μερικοὺς ποῦ ἀνοίγουν τὸ στόμα τους καὶ τὸ πετοῦν μέσα, ἔτσι ὅπως θὰ πετοῦσε κανένας ἕνα ποτῆρι νερὸ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Αὐτὸς τὸ ἔπινε σιγὰ-σιγά, σὲ μιὰ παρατεταμένη, θὰ ἔλεγε κανείς, ἀτέλειωτη ρουφηξιά. Κολλοῦσε σφιχτὰ τὰ χείλη του στὸ ποτῆρι, καὶ ἄρχιζε κατόπιν νὰ τὸ ρουφᾷ, μὲ ἕνα ἠχηρὸ τσιρτσίρ, ποῦ ὅσο τὸ οὖζο κόντευε νὰ τελειώσῃ τόσο αὐτὸ δυνάμωνε, γιὰ νὰ φθάσῃ μὲ τὶς τελευταῖες σταλαγματιὲς στὸ φόρτε του. Ἄφηνε κατόπιν τὸ ποτῆρι στὸ τραπέζι καὶ ἐπεσφράγιζε τὴν μυσταγωγία αὐτή, γιατὶ γιὰ τὸν Μπάρμπα Νικόλα ἡ οὐζοποσία ἤτανε σωστὴ μυσταγωγία, μὲ ἕνα α-α-α-α! ποῦ ἔδειχνε ὅλη τὴν εὐχαρίστησι ποῦ αἰσθάνονταν. Καὶ τὸ α-α-α-α! αὐτό, ἤτανε πειὸ ἠχηρό, πειὸ παρατεταμένο, ἔβγαινε πειὸ αὐθόρμητα ἀπ' τὰ στήθεια του ὅταν τὸ οὖζο ἦταν κέρασμα. Καὶ ἂν καὶ ὁ Μπάρμπα Νικόλας δὲν κερνοῦσε ποτέ, ἐν τούτοις τὰ κεράσματα δὲν τοῦ λείπανε. Ἤξερε αὐτὸς καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀπὸ ποῦ θὰ ἔβγαινε τὸ κέρασμα. Καὶ ὅταν δὲν ἤρχετο αὐθόρμητα, αἴ! τότε ἁπλούστατα τὸ ἐπροκαλοῦσε αὐτός. Καὶ τὸ σύστημα ποῦ εἶχε ἤτανε ἀλάνθαστο. Γνώριζε τὶς ἀδυναμίες τοῦ κάθε συγχωριανοῦ του καὶ μὲ τὶς ἀδυναμίες αὐτές, ἔπαιζε ὅπως ἡ γάτα μὲ τὸ ποντίκι. Τὸ ἀποτέλεσμα πάντοτε ἕνα κέρασμα. Ἤτανε τόση ἡ τέχνη του, ποῦ συχνὰ κατάφερνε καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν ταβερνιάρη. Ὅταν ὅμως κάποτε, ὕστερα ἀπὸ δύο κεράσματα, ἀστειευόμενος ὁ ταβερνιάρης τοῦ εἶπε:

—Μὰ δὲν κερνᾷς καὶ σὺ Μπάρμπα Νικόλα μιὰ φορά.

Αὐτὸς τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι καὶ τοῦ ἔδωκε μιὰ ἀπάντησι ποῦ ἤτανε ἐπιγραμματική.

—Νὰ σοῦ πῶ Γιάννη, τοῦ λέγει, δὲν εἶναι γιὰ τὸ κέρασμα, μὰ ἐγὼ δυὸ πράμματα δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω στὴν ζωή μου. Τί ἀνάγκη ἔχει κανένας ὅταν περνάῃ ἕνα ποτάμι καβάλλα, νὰ κάθεται καὶ νὰ σφυρίζῃ στὸ ἄλογό του νὰ πιῇ. Ἂν εἶναι διψασμένο, δὲν ἔχει παρὰ νὰ σκύψῃ καὶ νὰ πιῇ. Καὶ τί ἀνάγκη πάλι, νὰ κάθεται κανένας καὶ νὰ κερνάῃ ἕνα ταβερνιάρη. Ἂν ἔχῃ ὄρεξι κι' αὐτὸς νὰ πιῇ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἁπλώσῃ τὸ χέρι του, νὰ πάρῃ τὴν μπουκάλα καὶ νὰ πιῇ ὅσο τραβάει ἡ καρδιά του!

Κόκκαλο ὁ ταβερνιάρης.

Ἤτανε λοιπὸν τὸ βράδυ ἐκεῖνο νὰ μὴ φύγῃ ὁ Μπάρμπα Νικόλας θυμωμένος ἀπὸ τὴν ταβέρνα; Ἕνας ἄνθρωπος αὐτός, μὲ τέτοιο παρελθόν, μὲ πεῖρα μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς, ὁ κυριώτερος σκοπὸς τῆς ὁποίας στάθηκε, τὸ πῶς νὰ ξεφεύγῃ νὰ κερνᾷ καὶ συγχρόνως νὰ ἀναγκάζῃ τοὺς ἄλλους νὰ τὸν κερνοῦν διαρκῶς, ἕνας ἀρτίστας στὸ εἶδός του, νὰ πέσῃ θῦμα ἑνὸς περαστικοῦ ψευτοεμπόρου; Τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν κρύωνε, καὶ ὅσο πειὸ πολὺ τὸ σκέπτονταν, τόσο πειὸ πολὺ μεγάλωνε μέσα του ἡ βεβαιότης τῆς ἐνοχῆς τοῦ Παντελῆ τοῦ Καψοκαλύβα. Εἶχαν περάσει μερικοὶ μῆνες, καὶ ἕνα βράδυ ὁ Μπάρμπα Νικόλας μπῆκε στὴν ταβέρνα τοῦ χωριοῦ μὲ ὕφος κατακτητοῦ. Κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, καὶ ἀντὶ κατὰ τὰ συνειθισμένα νὰ περιμένῃ νὰ τὸν κεράσουν, φώναξε ἀμέσως τὸν ταβερνιάρη:

—Γιάννη, φέρε μου ἕνα οὖζο καὶ ρώτησε καὶ τὰ παιδιὰ νὰ δῇς τί θὰ πάρουν, ἐγὼ κερνῶ!

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε ἀπὸ ξάστερο οὐρανό, δὲν θὰ προξενοῦσε μεγαλείτερη κατάπληξι. Ὁ Γιάννης δὲν ἐπίστευε τ' αὐτιά του. Στάθηκε καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα, σᾶν χαζός.

—Τί εἶπες, Μπάρμπα Νικόλα;

—Εἶπα νὰ κεράσῃς τὰ παιδιὰ καὶ νὰ μοῦ φέρῃς καὶ μένα ἕνα οὖζο.

—Κᾶτι θὰ ἔπαθε ὁ ἄνθρωπος φαίνεται, σκέφθηκε ὁ Γιάννης καὶ πῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν πήγαιναν παρὰ κάτω ἀπὸ τὸν Γιάννη.

—Μπᾷς καὶ σοῦπεσε τὸ λαχεῖο Μπάρμπα Νικόλα; — ρώτησε ὁ ἕνας. Μήπως γέννησε ἡ ἀγελάδα σου—ρώτησε ὁ ἄλλος.

—Τίποτε, βρὲ παιδιά, ἔτσι μοῦρθε ἡ ὄρεξι καὶ μένα νὰ κεράσω. Ὁ Μπάρμπα Νικόλας, ἀφοῦ ἔπιε τὸ οὖζό του ἐζήτησε τὸν λογαριασμό.

—Ὀκτὼ οὖζα, ἀπὸ μιὰ πεντάρα τὸ ἕνα, σαράντα λεπτὰ τὸ ὅλον.

—Κράτησέ τα Γιάννη, καὶ φέρε μου τὰ ρέστα, καὶ τοῦ ἔδωκε ἕνα χαρτονόμισμα.

Μὰ ἐδῶ νέα, ὄχι μικρότερη ἔκπληξις περίμενε τὸν Γιάννη. Τὸ χαρτονόμισμα ποῦ τοῦ ἔδωκε ὁ Μπάρμπα Νικόλας ἦτανε ἑκατοστάρικο. Γιὰ τὴν προπολεμικὴ ἐποχή, ἕνα ἑκατοστάρικο ἦτανε μιὰ μικρὴ περιουσία.

—Ἑκατοστάρικο! εἶπε ὁ Γιάννης. Μὰ ποῦ νὰ εὗρω τόσα χρήματα νὰ στὸ χαλάσω. Γιὰ Ἐθνικὴ Τράπεζα τὸ πέρασες;

Ὁ Μπάρμπα Νικόλας, ξανατσέπωσε τὸ ἑκατοστάρικο καὶ ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπῆγε σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ γιὰ κᾶτι ἐργασίες ποῦ εἶχε καὶ στὴν ταβέρνα τοῦ χωριοῦ, ἐπανελήφθηκε ἡ ἴδια σκηνή, μὲ πολὺ μικρὲς παραλλαγές. Ὁ Μπάρμπα Νικόλας ἔφυγε καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χωρὶς ἡ ἀκεραιότης τοῦ ἑκατονταδράχμου νὰ διατρέξῃ κανένα κίνδυνο. Καὶ σὲ ἄλλα χωριὰ ποῦ πήγαινε ἐξακολουθοῦσε νὰ κερνᾷ καὶ νὰ φεύγῃ πάντοτε μὲ τὸ ἑκατοστάρικο στὴν τσέπη σῷο καὶ ἀβλαβές. Ξανακέρασε καὶ πάλι στὴν ταβέρνα τοῦ χωριοῦ του καὶ ἐπεχείρησε νὰ πληρώσῃ τὸν Γιάννη μὲ τὸ ἑκατοστάρικο.

—Μὰ πάλι τὸ κατοστάρικο Μπάρμπα Νικόλα; Δὲν ἔχω νὰ τὸ χαλάσω».

—Τὸ χαλάω ἐγώ, εἶπε ὁ Παντελὴς ὁ Καψοκαλύβας, ἔτσι γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ.

—Ἐσὺ νὰ κυττᾷς τὴ δουλειά σου, τοῦ ἀποκρίθηκε κάπως ἀργιεμμένα ὁ Μπάρμπα Νικόλας. Ἐσένα κανένας δὲν σὲ μίλησε. Μὲ σένα ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Μπάρμπα Νικόλας, ὁ Παντελὴς ἐπλησίασε τὸν Γιάννη καὶ ἄρχισε κᾶτι νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ στ' αὐτί. Ὁ Γιάννης τὸν ἄκουε μὲ προσοχή, καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὅτι εἶναι σύμφωνος. Πέρασε κάμποσος καιρός, καὶ ἕνα βράδυ ὁ Μπάρμπα Νικόλας διέταξε πάλιν τὸν Γιάννη νὰ κεράσῃ τὰ παιδιά. Ἔβγαλε τὸ κατοστάρικο καὶ τὸ ἔδωσε στὸ Γιάννη, βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἶχε ρέστα, καὶ ὅτι θὰ τὸ ξανάβαζε πάλι ἄθικτο στὴν τσέπη. Τὴν φορὰ ὅμως αὐτή, φαίνεται ὅτι ἔκαμε τὸν λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Ὁ Γιάννης πρὸς μεγάλη ἔκπληξί του, ἐπῆρε τὸ κατοστάρικο, τὸ τσέπωσε καὶ πῆγε γιὰ τὰ ρέστα. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα γύρισε μὲ μιὰ μεγάλη σακκούλα γεμάτη ἀπὸ χάλκινες πεντάρες.

—Πάρε τὰ ρέστα σου, Μπάρμπα Νικόλα, καὶ μέτρησέ τα ἂν θέλῃς. Εἶναι σωστά.

Ὁ Μπάρμπα Νικόλας, μόλις εἶδε τὶς πενταροδεκάρες, πετάχθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὸ πρόσωπό του ἤτανε κατακόκκινο ἀπὸ τὸν θυμό. Χρειάσθηκε λίγη ὥρα γιὰ νὰ ξαναύρῃ τὴν φωνή του.

—Βρὲ δὸς τὸ κατοστάρικο ἐδῶ, Θεοσκοτωμένε, ποῦ σὲ πέρασε ἡ ἰδέα πῶς θὰ πάρω ἐγὼ ἕνα γαϊδαροφόρτωμα πενταροδεκάρες γιὰ ρέστα.

—Ἂν θέλῃς μὴ τὰ παίρνεις, Μπάρμπα Νικόλα, αὐτὰ εἶναι, ἄλλα δὲν ἔχω.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὴν ταβέρνα ὁ χωροφύλακας τοῦ χωριοῦ. Ρώτησε τί τρέχει καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ κράτος τοῦ νόμου. Συμφώνως μὲ τὸν νόμον περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ πάρῃς τὰ ρέστα, Μπάρμπα Νικόλα. Φορτώθηκε τὶς πενταροδεκάρες καὶ ἔφυγε. Ἀπὸ τότε ὁ Μπάρμπα Νικόλας, δὲν ξανακέρασε κανένα. Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα κεράσματα ποῦ ἔκανε σ' ὅλη του τὴν ζωή.

Baltimore, Md.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος)

τὸ Αἴνιγμα τοῦ Προορισμοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, εἰς ταῦτα τί ἔχει νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Ἐπιστήμη; Ἡ Ὑλιστικὴ Ἐπιστήμη δὲν ἔχει νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε, ἀπομένει δὲ εἰς τὰς Ψυχικὰς Ἐρεύνας νὰ ἐκφέρουν οἱανδήποτε ἀπάντησιν. Μόνον διὰ τῶν μέσων τούτων θετικὸν συμπέρασμα δύναται νὰ προκύψῃ, ἤτοι ἀπάντησις θετικοῦ χαρακτῆρος. Διὰ τῆς ἐλλείψεως δὲ τοιαύτης ἐπιστημονικῆς μαρτυρίας εἰμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἀπορρίψωμεν πᾶσαν μορφὴν τῆς ἐπιζήσεως ἡμῶν. Τὸ μόνον δὲ συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κατέλθῃ τις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ μεγάλου τούτου Αἰνίγματος τοῦ Σύμπαντος, εἶναι τὸ ἑξῆς: «Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τοιαύτην πίστιν, δύνανται νὰ πιστεύουν ὅ,τι ἐκλέξουν. Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες ζητοῦν γεγονότα καὶ τὰ γεγονότα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ συλληφθῶσιν ἄνευ πραγματικῆς ἀποδείξεως.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Βιολόγοι, στατιστικοί, ἰατροί, βοτανολόγοι, παλαιοντολόγοι, γεωλόγοι, χημικοί, φυσικοί, ἠλεκτρολόγοι, νομοθέται, κληρικοί, πολιτικοὶ καὶ λοιποί— ὅλοι σχεδὸν ἐνδιαφέρονται περὶ τοῦ θανάτου, καθ' ὅσον τὸ θέμα τοῦτο ἐξ ἰδίας εἰδικῆς ἀπόψεως ἐγγίζει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐργασίαν των. Ποῖον ἄλλο ζήτημα εἶναι τόσῳ περιεκτικὸν καὶ ἐνδιαφέρον ἐν τῇ ἀπόψει του. Τί ἄλλο δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλοι ἐξ ἡμῶν πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν; Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἡ μοῖρα ἑκάστου ζῶντος ὄντος—τῶν μεγάλων ἡλίων καὶ νεφελωμάτων, ὅσον καὶ τῶν μυρμήκων ἢ ἀτόμων. Ὅλα πρέπει νὰ μεταβληθῶσι καὶ νὰ παρέλθωσι, δίδοντα ζωὴν εἰς νέα ἄλλα ὄντα, εἰς νέαν διάταξιν τῶν πραγμάτων. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ προϊὸν τῆς ζωῆς. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι τὸ προϊὸν τοῦ θανάτου καὶ ὅτι κάποια μεγαλοπρεπεστέρα, καλλιτέρα καὶ ὑψηλοτέρα φυλὴ τῶν ὄντων θὰ διαδεχθῇ ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας καὶ ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη, ἡ πολύτιμος ζωή, ἐνδεχόμενον τέλος νὰ εἶναι αἰωνία καὶ ἀθάνατος.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

Σικάγον.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΤΟΥ "ΒΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ"

PETROS ANTONIOU
1157 "F" Street, Fresno, Calif.
THEODOROS PAPAPAVLOS
6055 Harford Rd., Baltimore, Md.
STEFANOS DEMAS
250 Proctor Street Dayton, Ohio
AN. PHYLLIS
2364 St. James Street, Cincinnati, Ohio
PANAG. MICHALAKOPOULOS
307 W. Juneau Ave., Milwaukee, Wis.
GEORGE KOUMARAS
540 N. 8th Street, Reading, Pa.
ATHAN. KOUSOURELIS
902 Miner Street, Ann Arbor, Mich.
Miss MARIA MAKRI
1512 S. 13th St., Birmingham, Ala.
PETER LAMPROS
P. O. Box 273 Donora, Pa.
MARIKA KOUSOURELIS
902 Miner Street Ann Arbor, Mich.
ANTHONY SMITH
60 Elm Street, Bridgeport, Conn.
ALEX. KARAHALIOS
527 S.W. 11th Avenue, Portland, Ore.
JOHN GERMANOS
434 Melrose Avenue, Ambridge, Pa.
D. C. COLIOPOULOS
3915 E. 9th Street, Kansas City, Mo.
JOHN TSANGARAKIS
1216 Orman Avenue, Pueblo, Colo.
DEMOPHILI TSAMOURA
156 Chandler Street, Pontiac, Mich.
MARIA MPAKRITZI
1620 N. Federal St., Mason City, Iowa
CHRISTOS GALANOPOULOS
40 Nelson Place, Newark, N. J.
JOHN MARUSIODIS
P. O. Box 1031, Monessen, Pa.
D. APOSTOLOPOUPLOS
1022 S. Presa St., San Antonio, Texas
GEORGE LEONAKIS
P. O. Box 707, Van Houten. N. Mex.
K. PAPPAPHOTIOU
224 Carpenter St. Providence, R. I.
ANTONIOS ANTONIADIS
807 Ohio St. Wichita Falls, Texas
K. PAPPADAKIS
417 W. Bay St. Savannah, Ga.
PAUL BOROVILOS
336 Whitaker Court, Salt Lake City, Utah
VASILIOS KARAZERIS
3239 Monroe St. Toledo, Ohio
GUS SPELIOPOULOS
9 N. Market St. San Jose, Calif.
JAMES DEMOS
344 N. Pine St. Indianapolis, Ind.
COSTAS CONSTANTOPOULOS
613 Alice St. Youngstown, Ohio
K. PERVOLARAKIS
112—18th St. Vandergrift, Pa.
GEORGE DANESIS
182 Wills Ave. Akron, Ohio
GREGORIOS LYTARIS
53 Spruce St. Manchester, N. H.
SOFULIS A. FANOS
14 Wentworth St. Springfield, Mass.
ANGELO KARAVITES
913—15th St. Denver, Colo.
JOHN SOPHOS
657 Braddock Ave. Pittsburgh, Pa.
EVANGELOS PAPPAS
74 River St. Fitchburg, Mass.
JAMES PAPPATHANASOPOULOS
234 Oak St. Clinton, Mass
GEO. COUMANIS
63 N. Royal St. Mobile, Ala.
GEO. PANAGIOTOPOULOS
66 Locust St. Haverhill, Mass.
GEO. A. NASIOPOULOS
524 Brittingham Blvd. Madison, Wis.
A. REGOPOULOS
160 Clinton St. Buffalo, N. Y.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΑΓΚΟΥΙΝΙΑ

Ὑπὸ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Πιὸ κάτου ἀπὸ τὸ στεφάνι τοῦ βουνοῦ, στὴν ἥμερη πλαγιά, τὸ χωριὸ ἦτανε ζωσμένο μὲ τὴ θαψερὴ πρασινάδα τῶν χωραφιῶν καὶ τῶν κήπων. Ἀπὸ μακριὰ ποὺ τὸ ἔβλεπα στρογγυλὸ καὶ κάτασπρο, μὲ τὸ καμπαναριὸ στὴ μέση, ἔμοιαζε σὰν ἀνοιχτὸ ἄνθος μὲ τὸν ὕπερό του.

Ἔφτανα μὲ τὸ ἀπόβροχο, ποὺ ὁ ἀέρας ἦτανε μπουχτισμένος ἀπὸ τὶς μυρουδιὲς τοῦ κάμπου. Γιατὶ ὄχι μονάχα οἱ μουσμουλιὲς δένανε τὸ λουλούδισμά τους, μὰ καὶ τὰ ξυνόδεντρα μπουμπουκιάζανε, τὰ δίφορα: νεραντζιές, πορτοκαλιές, καὶ πὸ πολὺ τὰ κιτρολέϊμονα στὴ δεύτερή τους καρποφορία. Ἡ πρώτη τὰ εἶχε φορτώσει μὲ γινωμένους καρποὺς ποὺ κρέμονταν σὰ μικροὶ ἥλιοι ἀπὸ τὰ κλωνάρια, γεμᾶτοι χυμούς, κι' οἱ τελευταῖες βροχοστάλες ἰριδίζανε στὶς ἄκριες στὰ φύλλα, σὰ δάκρυα ἀπὸ χαρούμενα βλέφαρα. Γύρω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἁπλωναν σμαραγδοπράσινα χαλιὰ τὰ νέα λαχανικὰ καὶ τὰ γεννήματα: κουκιὲς μὲ τὸ χνούδι τους, κρεμμυδόπουλα, ρόδι γιὰ τὰ ζά, λαθούρια, καὶ πὸ πέρα, σ' ἕνα ξέφωτο, σουσάμι λιγνόφυλλο, σὰν ὀρθοτρέμουλα κυπαρισσάκια, τζυοτζέδες. Καὶ πάνου ἀπὸ τὸ στεφάνι τοῦ βουνοῦ, σὰν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τὸ οὐράνιο τόξο εἶχε πυργώσει τὸ ἑφτάχρωμο θᾶμα του.

Μπῆκα στ' ὁμορφο χωριὸ κι' ἄραξα στὸ μικρὸ καφενεῖο - κατελειὸ - ψλικατζίδικο,—ὅλα μαζί. Κάθησα κάτω ἀπὸ τὸν τζίγκο του νὰ ξαποστάσω καὶ κοίταζα, ἀνασαίνοντας κείνη τὴν ἀνάκατη μυρουδιὰ τῆς βρεγμένης γῆς καὶ τῆς γόνιμης γύρης.

Ξεμοναχιάστηκα μὲ τὸ μαγαζάτορα, ποὺ μοῦφερε τὸ τσίπουρο καὶ δυὸ πράσινες ἐλιές. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος (σπάνιο γιὰ χωριάτη, ποὺ εἶναι λιγόλογοι) ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ λέμε «τὸ καναβούρι ἔφαγε;» Ὁ κὺρ Σπύρος μοῦ ἔστρωσε χαλὶ ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ χωριοῦ. Αὐτὴ ἡ μικρὴ κοινωνία βρισκότανε, ἀπὸ κάμποσον καιρὸ τώρα, σὲ ταραχή.

—Εἴμαστε ἄνου-κάτου ἀφεντικό... Μπήκαμε στὰ αἵματα, βλέπεις.

—Στὰ αἵματα; γιατί;

—Νά, ἕνεκα ἡ... Ἑλένη ἡ δασκάλα.

Καί, χαμηλώνοντας τὴ φωνή, μοῦ διηγήθηκε μιὰν ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἱστορίες τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἡ ἀγάπη παίρνει τὴ φλογερὴ ἔνταση τοῦ πάθους καὶ φουντώνει μὲ μᾶς, σὰν τὶς θημωνιὲς στ' ἁλώνια:

Πρωτοῦ 'ρθῇ «ἐῖνο τὸ σκάνταλο», τὸ χωριὸ ἦταν ἥσυχο, σὰν τὰ στεκούμενα νερὰ μιᾶς στέρνας. Ἡ πρωτυτερινὴ δασκάλα, γεροντοκόρη, καμπουρίτσα, ἄσκημη σὰ θηλυκὸς διάβολος, δὲ μπόραγε βέβαια, ν' ἀνάψῃ κανέναν καϋμό. Ὅμως, ἡ καμπουρίτσα πῆρε τὴ σύνταξή της, μάζεψε τὰ μπαγάλια της κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ «ἀποτινάσσουσα καὶ τὴν κόνιν τῶν ὑποδημάτων της», ὅπως ἔλεγε. Νύχτα ἦρθε, νύχτα ἔφυγε, «σὰν τοὺς καλλικαντζάρους». Μὰ νά, ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ἔφτασε ἡ ἄλλη, ἡ νέα δασκάλα, καὶ τὰ πράματ' ἀλλάξανε. Ἔφτασε καβάλλα στ' ἄλογο τοῦ Γιάννη τοῦ Μπούρμπουνα, τοῦ ἀγροτικοῦ ταχυδρόμου, ποὺ τὴν περίμενε μιὰ ὥρ' ἀλάργα, στὴ στάση τοῦ τραίνου, ὅπως εἶχε διαταγές. Ἦτανε Κυριακή, δειλινό, καὶ οἱ χωριανοὶ ὅλοι μαζεμένοι στὴν πλατεία. Κι' ἅμα εἴδανε νἄρχεται, ὄχι ὅπως καβαλλοῦν οἱ γυναῖκες μὲ τὰ πόδια κρεμαστὰ ἀπὸ τὴν ἴδια μεριὰ τῆς σέλας, μὰ σὰν ἄντρας, ὀρθὸ τὸ κορμί, μάλιστα, σὰν ἱππέας, καὶ τὸ πέπλο της κάτασπρο ν' ἀνεμίζῃ πίσω μιὰν ὀργιά, οἱ χωριανοὶ προσηλωθήκανε σὰν ἀλαφιασμένοι: «τήρα, τήρα!...». Πίσω της ἐρχότανε λαχανιασμένος ὁ καψερὸς ὁ Μπούρμπουνας μὲ τὴ βίτσα στὸ χέρι καὶ ποῦ νὰ βιτσίσῃ! Καβαλάρισσα μιὰ φορά! Κ' Ἑλένη τ' ὄνομά της. Ἡ νέα δασκάλα ἦτανε ντυμένη στ' ἄσπρα, καὶ τὸ καπέλλο της, μιὰ πλατειὰ ψάθα ἀπὸ κεῖνες ποῦ φορᾶνε οἱ μεγάλες κυρίες στὴ Χώρα.

—Νάτη! Νάτη. Ἔρχεται καταδῶθε! ἔκανε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κὺρ Σπύρος ἁρπάζοντας τὸ μπράτσο μου.

Ἀργοπερπάτητη, σίγουρη γιὰ τὸ μπόϊ της καὶ τὴν ἐπιβολή της, ἡ δασκάλα τοῦ χωριοῦ κατέβαινε ἀπὸ ἕνα δρομάκι καὶ ἡ σιλουέττα της κυμάτιζε ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς δέντρα, γραφόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀδρή.

Ζύγωσε στὸ μαγαζί, πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο καὶ μάκρυνε. Αὐτὸ μοῦ ἔφτασε νὰ δικαιώσω τὸν πληροφορητή μου: Κεῖνο τὸ ἀμαζονικὸ ἀνάστημα, τὰ σκοτεινοπράσινα μάτια, κεῖνο τὸ πρόσωπο ὅλο δροσιὰ καὶ νιότη, κεῖνοι οἱ κόρφοι ποὺ ἰσοζυγιάζονταν πεταχτοὶ σὰ μῆλα τῆς Ἐπαγγελίας, οἱ λαγόνες οἱ προκλητικές, —ὅλος ὁ ἀέρας τῆς θηλυκότητας ποὺ μύριζε σὰ γουρμασμένο τζίτζιφο, ἔφτανε σίγουρα καὶ μὲ τὸ παραπάνου γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ εἶπε ὁ κάπελας:

—Νά, αὐτὴ 'ναι ποὺ μᾶς ἔβαλε στὰ αἵματα!

—Καὶ τ' ὄνομά της Ἑλένη; Λοιπόν, φίλε μου, δίκαια πάσχει ἡ Τροία...

—Καὶ ἄκου νὰ δῇς, ἀφεντικό, πῶς γενήκανε τὰ πράματα: Ἅμα τούτη κόνεψε στὸ χωριό μας, τὰ παλληκάρια, τ' ἄγουρα, παλαβώσανε. Ἀφήκανε τὶς δικές μας ἐδῶ τὶς τσοῦπρες, —ποὺ ὅσο νὰ πῇς, μυρίζουνε σβουνιὰ καὶ λαχανήθρα,— καὶ βάλθηκαν τὸ μυαλό τους μὲ τὴ δασκάλα. Ἔχεις ἰδωμένα πῶς κάνουνε τὰ νέα πουλάρια ὄντας τὰ τσιμπάῃ ἡ μύγα στ' ἀλώνια; Ἔτσι τριγύριζε γύρω ἀπὸ τὸ σκολειὸ ὁ Μιχάλης ὁ Τζάνερος κι' ὁ Γεώργης τοῦ Κοντοῦ κι' ὁ Ντίνος τοῦ Βλαχοπαναῆ κι' ἄλλοι τέτοιοι, δικοί μας νταβλαράδες, πέντε-δέκα ποῦχουμε δῶ καὶ βρωμᾶνε βαρβατίλας... Τὰ κορίτσια βράζανε μὲ τὸ ζουμί τους, ἄλλες βρίζανε, ἄλλες τὴν ἀγριοκοιτάζανε. Κείνη ἀκατάδεχτη, στὴν ἀρχή. Μιλιά. Ὅμως οἱ ματιές της σαΐτευαν πέρα-δῶθε λοξὲς μαχαιριές. Ἔκανε κιόλας πὼς στεναχωριότανε, καὶ οἱ γέροι τὴν πιστεύανε, γιατὶ φαίνεσθαι πὼς ὅσο γεράζει ὁ ἄντρας τόσο τόνε καλικουτσεύει ἡ γυναίκα, χοπ-λά! σὰν τὰ παιδιὰ τὸ καλάμι...

Ἤτανε, τὸ λοιπόν, ἐδῶ κι' ἕνας χρευάμενος, νοικοκύρης ἄνθρωπος,, μὲ βιός. Κοίτα! ὅλα κεῖνα, ὥς ποὺ νόβει τὸ μάτι, δικά του εἶναι. Στρατῆς Γιάννουρας τ' ὄνομά του, σαραντάρης κι' ἀπάνου, μὰ καλοστεκούμενος ἄντρας. Ἔκανε καὶ στὴν Ὑπεροσία, δασονόμος καὶ βγῆκε μὲ σύνταξη... Τὸ λοιπόν, ποὺ λές, ὁ Γιάννουρας τσιμπήθηκε γιὰ καλὰ μὲ τὴ δασκάλα. «Πλούσιος εἶμαι, σκέφθηκε, φτωχιὰ εἶναι, θὰ τὴν πάρω». Καὶ τὸ βάλθηκε μὲ τὰ σωστά του. Τῆς ἔστειλε τὴν προξενήτρα, ὕστερα μιὰ θεία του, ὅλα τὰ τίμια φερσίματα, τὰ καθωπρεπούμενα, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια. Κι' ὅ,τι ἔχω εἰπε, οὐλα δικά της, «προγαμαία δωρεά», πῶς τὸ λένε; Κι' ἄνε θέλῃ, νὰ τὰ πουλήσουμε οὐλα τὰ κτήματα καὶ νὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε στὴν Ἀθήνα, γένεται κ' ἔτσι... Μὰ αὐτή, ἡ Ἑλένη, κράταγε μπόζα. Οὔτε ναί ἔλεγε, οὔτε ὄχι, μόνο ἄσε καὶ θὰ ἰδοῦμε...

«Περάσοντας ὁ περσινὸς χειμώνας, κεῖ κατὰ τὴ Λαμπρὴ ἦρθε στὸ χωριὸ ὁ Ἡλίας, τοῦ Παπαρτέμη ὁ γιός, ἕνας ὁμορφονιός, τραγουδιστὴς καὶ παιγνιδιάτορας, ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ὁ τόπος μὲ τὴ φωνή του. Ἦρθε μὲ ἄδεια ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀεροπόρακι —«σμηνίας» ποὺ λένε,— μὲ τὴν καινούργια του στολὴ καὶ τὰ γυαλιστερὰ κουμπιὰ σὰν ἄστρα, ποὺ γύριζε στὸ χωριὸ καὶ κοίταγε παντρεμένες κι' ἀνύπαντρες καὶ γλυκοχαιρετοῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερά, μὲ κόκκινο γαρούφαλλο στὸ πέτο. Καὶ θαρρῶ πὼς καμμανῆς δὲν τῆς κακοφαντόνταν, γιατὶ ὁ Ἡλίας τοῦ παπᾶ ἦτανε γλυκομμάτης κ' ἤξερε νὰ τὰ λέῃ ὁμορφα τὰ λόγια του, ἔτσι περὶ διαγραμμάτου, ποὺ τὰ θηλυκὰ τοὺς ἀρέσουνε, ντέ, τὰ τέτοια.

—"Εμ, παπαδοπαῖδι.

—Ναί μὰ ὁ παπᾶς, νὰ ποῦμε τὴ μαύρ' ἀλήθεια, δὲν τοῦ ἀρέσανε αὐτοῦνα, γιατὶ οἱ ἄντρες ἐδῶ εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀγριεύουνε. Ὁ πατέρας του τὸν ὁρμήνεψε: «Ἡλία, ἄστα αὐτοῦνα ποὺμαθες στὴν Ἀθήνα, τοῦπε, γιατὶ ἐδῶ δὲν περνᾶνε, ξέρεις, οἱ πολλὲς χαιρετοῦρες καὶ τὰ τέτοια, τὰ παρεξηγᾶνε, παιδί μου, τοῦπε». Μὰ ὁ Ἡλίας δὲν ἄκουγε καὶ τἄβαλε μὲ τὴν ξενοφερμένη, τὴ δασκάλα. Αὐτὴ —πάνάθεμά τη!— φαίνεσθαι πὼς τὸν ἐνοστιμεύτηκε, γιατὶ νάσου τη καὶ στεκότανε στὸ δρόμο καὶ τόνε κουβέντιαζε· καὶ μιὰ μέρα τοὺς εἶδανε μαζὶ νὰ τραβᾶνε πέρα κατὰ τὸ χτῆμα τοῦ παπᾶ, καὶ κεῖνος νὰ τῆς κόβῃ κάτι λουλούδια, δικά μας, σπάρτα τὰ λέμε' καὶ νὰ τῆς τὰ δίνῃ ἀγκαλιά, «πάρτε, μαμαζέλα», καὶ νὰ γελᾶνε σὰν ἀρραβωνιασμένοι.

—Ἐ, τῆς νιότης πράματα, κὺρ Σπύρο.

—Τῆς νιότης, δὲ σοῦ λέω, μὰ ἐφτοῦνα ἐδῶ δὲν περνᾶνε, εἴπαμε. Γιατί, νὰ τὶ στάθηκε, τὴν ἴδια βραδυά: Ὁ Στράτης ὁ Γιάννουρας μπαίνει μὲ φούρια στὸ μαγαζί μου, ποὺ ἦτανε γιομᾶτο κόσμο, κι' ὁ Ἡλίας τοῦ παπᾶ καθότανε κειδὰ στὴ γωνιὰ μὲ κάτι ἄλλους κ' ἔπαιζε πρέφα... Τὸ λοιπόν, μπαίνει σκουντουφλὸς κ' ἔχει στὸ χέρι του μιὰ βίτσα ἀπὸ ἐλιά, —τσούξει ἡ ἐλιά, ξέρεις,— κάθεται μοναχὸς καὶ διατάζει τσίπουρο καὶ πίνει τόνα πάνου στἄλλο. Ὅλο φέρε καὶ φέρε. Κι' ὅσο ἔπινε, τόσο ἔλεγε, τόνα καὶ τἄλλο, ἀψὰ πράματα, καὶ φοβέριζε. Ρίχνει πόντους γιὰ τὴ δασκάλα καὶ φοβερίζει. Νὰ τραβήξουνε χέρι οὖλοι ἀπὸ πάνου της, λέει, καὶ τηράει κατὰ τὸν Ἡλία, γιατὶ αὐτοῦνος τὴν ἔχει γιὰ γυναίκα του, λέει, κ' εἶναι μαζί της σὰν τὸ κρέας ἀπάνου στὴ φωτιά, κι' ὅποιος ἁπλώσῃ χέρι θὰ καῇ, λέει. Ἡ δασκάλα εἶναι δικιά μου, λέει, καὶ τὸ φωνάζω νὰν τ' ἀκούσουνε καὶ κᾶποιοι ποὔρθανε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ μᾶς κάνουνε τὸν καμπόσο καὶ μᾶς δείχνουνε τὰ γαλόνια τους! Ἐμεῖς ἀπὸ τέτοια δὲν χαμπαρίζουμε. Καὶ κτυπάει τὴ βίτσα στὸ τραπέζι! Φέρε τσίπουρο! διατάζει. Τότες πιὰ πετιέται ὁ Ἡλίας καὶ χιουμάει νὰ τὸν ἀρπάξῃ, μὰ ὁ Γιάννουρας προφταίνει καὶ τόνε χτυπάει μιὰ-δυὸ βιτσὲς στὰ μοῦτρα καὶ πετιέται τὸ αἷμα. Ἀσπράζονται στὰ χέρια, κυλιόνται χάμου, σὰν τὰ σκυλιά, κατάλαβες; καὶ τρομάξαμε νὰ τοὺς χωρίσουμε.

—Καὶ κείνη, ἡ... πρασινομάτα;

—Δὲν ξέρω ποῦ ἦτανε κείνη, μόνε κᾶποιοι τραβήξανε τὸ Γιάννουρα ἀπὸ τὰ μπράτσα, τόνε βγάλαν ὄξω, «ντροπή, ρὲ Στράτη, τί θὰ πῇ ὁ παπᾶς;» τοῦ λένε. Μὰ κεῖνος βλαστημάει καὶ τὸν παπᾶ καὶ τρομάξανε νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ κεῖ, νὰ τόνε πάνε σπίτι του. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι κρατήσαμε ἐδῶ τὸν Ἡλία καὶ τοῦ χύσαμε νερὸ νὰ πλυθῇ καὶ τοῦ λέγαμε κάτι νὰ τοῦ περάσῃ ἡ στεναχώρια, γιατὶ ἦτανε πολὺ στεναχωρημένος, ξέρεις, ἀγκοῦσα τὸν εἶχε πασμένονε καὶ δὲν ἔβγαζε ἄχνα, μόνο ἔγρουζε σὰ δαρμένος γάτος κ' ἔτρεμε τὸ σαγοῦνι του.

—Κι' ὁ παπᾶς; τί ἔκανε ὁ παπᾶς;

—"Ελειπε, ἦτανε ἀπὸ νωρὶς παγεμένος σ' ἄλλο χωριό, στὴν Ἄκοβα, νὰ στεφανώσῃ ἑνὸς ἀλλουνοῦ παπᾶ τὴν κόρη, καὶ θὰ καθότανε κεῖ τρεῖς - τέσσερις μέρες καὶ γιὰ κάποια ἐγκαίνια. Ὅμως, νὰ δῇς τί στάθηκε: Καθὼς ὁ Ἡλίας γύριζε σπίτι του, κ' ἦτανε ὅλο αἷματα τὸ ροῦχο του, τότε σταματᾶνε κάτι παιδιὰ καὶ τοῦ λένε: «Κὺρ λοχία, θὰ σὲ σκοτώσῃ, λέει. Ὅπου σὲ ξαναβρῇ, θὰ σὲ σκοτώσῃ, λέει». Καὶ μιὰ γριὰ τόνε ξορκίζει: «Νὰ φυλάγεσαι, γιόκα μου, ἐφτοῦνος τἄχασε τὰ συλλοϊκὰ καὶ γυρεύει νὰ ἐκδικηθῇ. Δόσε τόπο τῆς ὀργῆς!

—Καταλαβαίνω, «Καβαλλερία Ρουστικάνα», εἶπα.

Ὁ κὺρ Σπύρος στήλωσε πάνου μου βλέμμα ἀποροπτικό:

—Ὄχι τῆς καβαλλερίας, τῆς ἀεροπορίας ἦτανε.

—Καλά, κὺρ Σπύρο. Λοιπόν;

—Τὴν παραπάνω μέρα γίνηκε τὸ κακό: Ὁ ἕνας γύριζε σὰν τὸ λύκο νὰ βρῇ τὸν ἄλλο λύκο. Κακιὰ ὥρα, σμίξανε σὲ μιὰ ἔρημη μεριά, πίσω ἀπὸ κάτι φραγκοσυκιὲς καὶ φαγωθήκανε. Ψυχὴ δὲν ἦτανε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Τὸ σμηνία τόνε βρήκανε μαχαιρωμένο στὴν καρδιὰ κ' ἕνα τσοπανόσκυλο τοῦγλυφε τὸ αἷμας. Καὶ τὸν ἄλλονε, τὸ φονιᾶ, νὰ λέμε, τόνε συντύχανε παραπάνου νὰ πηγαίνῃ τρεκλίζοντας καὶ βαστώντας τὴν κοιλιά του, γιατὶ ὁ γιὸς τοῦ παπᾶ, πρὶν πέσῃ, πρόφταση νὰ τοῦ βαρέσῃ μιὰ-δυὸ μὲ τὸ μπαστόλι. Τόνε πήγανε στὴ Χώρα, γιατρεύτηκε, καὶ τώρα εἶναι στὴ φυλακή. Ἔτσι γίνηκε τὸ φονικό.

—Πίσω ἀπὸ τὶς φραγκοσυκιές. Ἴδια ἡ «Ρουστικάνα» σκέφτηκα.

Καὶ δυνατά:

—Χάθηκε, λοιπόν, τὸ παλληκάρι;

—Χάθηκε ἄδικα, γιὰ μιὰ γυναίκα κεῖ. Ὁ κακομοίρης ὁ Παπαρτέμης ἄλλο παιδὶ δὲν εἶχε. Κι' ἄκου νὰ ἰδῇς: Τὸ βράδυ ποὺ ἦρθε κ' ἔμαθε τὴ συφορά του, δάκρυ δὲ φάνηκε στὰ μάτια του. Μόνο ἔβγαλε τὸ καλυμμαῦκι, κάθησε στὸ μεντέρι, ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ τήραγε τὸ λείψανο. Τὸ τήραγε, τὸ τήραγε, ὧρες ἀλάκερες, ὥς ποὺ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὸ θάψουνε. Ποῦ τὸ βρίσκει καμμιὰ φορὰ τὸ μεγάλο κουράγιο ὁ ἄνθρωπος, ἀδερφέ μου, τὴν ἀπομονή; Θὰ πῇ πὼς ὁ Θεὸς τόνε λυπᾶται καὶ τοῦ τσιλικώνει τὸ κορμί, νὰ σταθῇ ὁλόρθο. Ἡ παπαδιὰ ἔκλαιγε καὶ σκοτωνότανε, μὰ ὁ παπᾶς φόρεσε τὸ πετραχήλι καὶ περπάτησε μπροστὰ ἀπὸ τὴν κάσσα. Σὰν ἐφτάσαμε στὴν ἐκκλησιά, στὸν Ἅη Δημήτρη, στάθηκε καὶ διάβασε οὖλα τὰ γράμματα, ποὺ ἦτανε νὰ σαστίζῃ τὸ πνέμα σου. Μόνο σὰν ἔψελνε τὸ «Μετὰ τῶν Ἁγίων» φάνηκε νὰ τρέμῃ λίγο ἡ φωνή του,—μὰ τίποτ' ἄλλο.

—Θάψαμε, τὸ λοπόν, τὸν καψερὸ τὸν Ἡλία, καὶ τώρα τοιμαζόμαστε νὰ πᾶμε στὴ δίκη. Θὰ πάῃ οὖλο τὸ χωριό, σύψυχο.

—Καὶ ἡ δασκάλα; τί λέει;

—Αὐτηνῆς, βρὲ μάτια μου, καρφὶ δὲν τῆς καίγεται. Ζήτηξε ἀπὸ τὸν Κοινοτάρχη νὰ τήνε προστατέψῃ, ὥς ποὺ νὰ ρθῇ ἡ μετάθεσή της, λέει... Στὰ ξεκουμπίδια!... Κι' ὥστόσο, τὴν εἶδες; σεινάμενη - κουνάμενη στὶς ροῦγες... Μόνο ποὺ ἐμεῖς χάσαμε καὶ τὸν παπᾶ μας.

—Τί; Πέθανε κ' ὁ παπᾶς; ρώτησα.

—Ὄχι, μὰ γιὰ μᾶς εἶναι πὰ σὰν πεθαμένος. Ἀπαρατήθηκε. Δὲν τἄβγαλε τὰ ράσα, —αὐτὸ δὲ γένεται,—μὰ τὴν ἄφησε τὴν παπαδική. «Ἡ ψυχή μου εἶναι βαρειά, λέει, δὲν μπορῶ νὰ λειτουργήσω. Ἴσαμε δῶ ἤτανε. Σύρτε, πέστε τοῦ Δεσπότη νὰ σᾶς στείλῃ ἄλλονε παπᾶ». Κι' ἀπὸ τότες κάθεται κεῖ στὸ περβόλι του ἀπομόναχος, κ' οὔτε κατεβαίνει στὸ χωριό, στὰ μαγαζιά. Στὴν ἐκκλησία δὲν πατάει. Μῆνες τώρα, ἡ παπαδιὰ τὰ κουμαντάρει οὖλα: τ' ἀμπέλι, τὸν ἐλαιῶνα, τὸ περβόλι, κάτι κουβέλια ποὔχουνε,—τὸ βιό τους. Μὰ τί νὰ σοῦ κάνῃ κι' αὐτή, χαροκαμένη γυναίκα, κίκρια καὶ λούβερη. Κι' ὁ παπᾶς οὖλο καὶ δίνει, μοιράζει τὸ ἔχει του: γεννήματα, λάδια, φροῦτα, ὅ,τι ἀπόμεινε στὸ κελλάρι τους. Κι' οὔτε γελάει τ' ἀχείλι του. Εἶναι γιὰ λύπηση, μὰ τὴν ἀλήθεια... Τὸ φονικὸ εἶναι ἄγριο πρᾶμα. Νὰ μὴν τὸ δίνῃ ὁ Θεὸς σὲ γονιό!

Ξεκίνησα νὰ φύγω μὲ τὸ βασίλεμα τοῦ ἥλιου.

Ἦταν ἕνα δειλινὸ ἀπὸ κεῖνα τὰ γλυκὰ χειμωνιάτικα, ποὺ τὰ βουνὰ βάφονται κρεμεζιά, τὰ νερὰ στὶς συρμὲς δείχνονται κόκκινα, κι' ὅλα τὰ δεντρόφυλλα ποὺ σέρνονται καὶ στοιβάζονται ἔρριζα στὶς μάντρες.

Ἀνατολικά, στὴν πλαγιά, τὰ τζάμα τοῦ Σκολειοῦ κι' ἄλλων σπιτιῶν φλέγονταν ὅλα, σὰν ἀναμμένα.

Πλάϊ στὴ δημοσιά, στὸ ἔβγα τοῦ χωριοῦ, ρώτησα καὶ μοῦ ἔδειξαν τὸ περβόλι τοῦ Παπαρτέμη: Χαμηλὴ μάντρα, ἀπὸ πλίθρες, ἔζωνε ἕνα χτῆμα ἁπλόχωρο, εἰκοσι-τριάντα στρέμματα, νὰ πῇς. Δέντρα, μεγάλα, μικρά, μιὰ σειρὰ κυπαρίσσια, βορεινά, —γιὰ νὰ κόβουν τὸν ἀγέρα,— στέρνα καὶ σπίτι παραμέσα, στὸ φόντο. Νοικοκυρεμένο χτῆμα στὸ φτειάξιμό του. Κοντὰ στὸ φράχτη, ξεχώρισα μιὰ γυναίκα, μιὰ μαυροφόρα, ποὺ πήγαινε σέρνοντας ἀπὸ τὸ σκοινὶ μιὰ κατσίκα.

«Ἡ παπαδιά», συλλογίστηκα. Καὶ δὲ γελάστηκα, γιατὶ ἅμα φώναξα: «Καλησπέρα, κυρὰ παπαδιά!», ἡ γυναίκα στράφηκε, ζύγωσε πιὸ πολὺ στὴ μάντρα, καὶ τότε, πάνου ἀπὸ τὶς ἀφάνες, εἶδα μιὰ μορφὴ πονεμένη, μὲ κύκλους μαυρωποὺς γύρω ἀπὸ τὰ βαθουλωμένα μάτια, ὅπως μὲ τὴν ἀχνάδα τῆς ὑπομονῆς. Ἡ μάνα τοῦ σκοτωμένου.

—Ξένος εἶμαι, περαστικός... Πρὶν φύγω, θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὸν παπᾶ, ἔτσι... μιὰ στιγμή, εἶπα.

—Μὰ ὁ παπᾶς, κόμπιασε ἡ μαυροφόρα, δέ... δὲν κουβεντιάζει κόσμο... Τόνε στενοχωρᾶνε τὰ λόγια, ἀπὸ τότες πού... καὶ ἀναστέναξε.

—Ξέρω, ξέρω, μὰ γὼ ἔτσι στὸ ποδάρι θὰ τόνε δῶ. Νὰ τοῦ φιλήσω τὸ χέρι καὶ φεύγω.

Ἡ παπαδιὰ ἔκανε μιὰ χειρονομία σὰ νἄλεγε «γιατί;», καὶ πῆγε νά μοῦ ἀνοίξῃ τὴ μαντρόπορτα.

Πέρασα μέσα στὸ περβόλι, ποὺ ἕναν καιρὸ θἄταν, βέβαια, παράδεισος, καὶ τώρα ἔδειχνε ὁλοφάνερα τὰ σημάδια τῆς

(Συνέχεια εἰς τὴν 12ην Σελίδα)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

BIRMINGHAM, ALA.

Ἐπιβλητικωτάτη ὑπῆρξεν ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν «Ἀριστείδης» καὶ «Ἀθηναῖς» τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως Γκάπα, ὑπὸ τοῦ Μ. Κυβερνήτου τῆς 9ης Περιφερείας, ἀδ. Βογιατζῆ, τοῦ ἀκουράστου τούτου ἐργάτου τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας.

Ἡ ἐγκαθίδρυσις ἔλαβε χώραν ἐν ἀνοικτῇ συνεδριάσει τὸ ἑσπέρας τῆς 21ης Μαρτίου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κοινοτικοῦ μας κτιρίου ἡ ὁποία ὑπερεπληρώθη ἀπὸ τοὺς παροίκους μας, οἵτινες προσῆλθον ἵνα παρακολουθήσουν τὴν ἐθνικὴν ταύτην μυσταγωγίαν.

Τὸν Μ. Κυβερνήτην εἰσήγαγον ἐν τῇ αἰθούσῃ οἱ σπαθάριοι τῆς Στοᾶς, Νικόλαος Σαρρῆς καὶ Γ. Ἰλιτσόπουλος καὶ τὸν προσεφώνησεν καταλλήλως ὁ πρώην Ἄρχων Ἰατρὸς Ἀντώνιος Βαφειαδάκης. Ὁ Μ. Κυβερνήτης κατέλαβε τὴν ἕδραν καὶ ἀφοῦ ηὐχαρίστησε τὸν Ἄρχοντα διὰ τὰ καλά του λόγια ἐζήτησεν ὅπως ὅλοι τηρήσουν τάξιν καὶ ἡσυχίαν κατὰ τὴν τελετήν.

Προσῆλθε πρὸ τοῦ Βωμοῦ τὸ παλαιὸν Συμβούλιον, κατέθεσε τὴν ἀρχὴν καὶ ἔλαβε τὰς εὐχαριστίας καὶ συγχαρητήρια ἐκ μέρους τοῦ Μ. Κυβερνήτου διὰ τὸ συντελεσθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἔργον. Κατόπιν ἔλαβον τὸν ὅρκον τὰ μέλη τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσωσι τὴν Στοὰν εὐσυνειδήτως. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγένετο καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Ἀθηναῖς».

Τὸ νέον Συμβούλιον τῆς Στοᾶς «Ἀριστείδης» ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς ἑξῆς: Παναγ. Κοῖκος Ἄρχων, Παναγ. Κανάκης Βοηθὸς Ἄρχων, Ἠλίας Φλέσσας Γραμματεύς, Παναγ. Ζάνης Ταμίας. Σύμβουλοι: Νικόλ. Κ. Σαρρῆς, Δημ. Μπίρης, Χρ. Γραμματικάκης, Ἀθαν. Παπαθανασίου καὶ Γεώργ. Οἰκονομάκης.

Ἀξιωματοῦχοι τῆς Γυναικείας Στοᾶς εἶναι, Ματίνα Κανάκη Ἱέρεια, Θάλεια Κοῖκου Βοηθὸς Ἱέρεια, Χρηστίνα Χ. Γραμματικάκη Γραμματεύς, Κλεοπάτρα Προφύρη Ταμίας, Σύμβουλοι: Εὐδοκία Γούσγουλα, Οὐρανία Μελᾶ, Μαρία Κατσιδήμα, Μαρία Μπήτρου καὶ Μαρία Π. Μακρῆ.

Ἡ Ἱέρεια κ. Κανάκη, ἡ Γραμματεὺς κ. Γραμματικάκη, ἡ Ταμίας κ. Προφύρη καὶ ἡ Σύμβουλος Δὶς Μαρία Μακρῆ εἶναι ἐκ τῆς Νέας Γενεᾶς, ἀλλὰ ἐμπνέονται μὲ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν διὰ τοὺς ἐθνικοὺς σκοποὺς τῆς Γκάπα. Δικαίως ἀποκαλεῖται ἡ Στοὰ «Ἀθηναῖς» ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Σάουθ, διότι ἐμπερικλείει τοιαύτας θαυμασίας Ἑλληνίδας, αἱ ὁποῖαι κάμουν τὴν παροικίαν μας νὰ σεμνύνεται.

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ὁ ἐκτελῶν χρέη εἰσηγητοῦ, ἀδ. Ἰατρὸς Βαφειαδάκης, ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν ἱερατ. Προϊστάμενον τῆς παροικίας μας Πανοσ. Ἀγγελόπουλον, ὅστις ὡμίλησε λίαν εὐγλώττως ἐπὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ ἐτήνεσε μεγάλως τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀκουράστου μας Μ. Κυβερνήτου. Θαυμασία ὑπῆρξεν ἡ ὁμιλία ἐπίσης καὶ τῆς νεοεκλεγείσης Ἱερείας Ματίνας Κανάκη. Ὁ κ. Ὀρέστης Στεφανίδης ὡμίλησεν ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς Ὀρθοδόξου θρησκείας. Ἡ λογία κ. Λορεντζάτου, διευθύντρια τοῦ Κοινοτικοῦ μας σχολείου, ὡμίλησε μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Γκάπα καὶ ηὐχήθη τὴν προαγωγήν της. Κατόπιν ἐκλήθη ὁ κ. Π. Γραμματικάκης, ἡ κινητήριος δύναμις τῆς παροικίας μας, ὅστις συνεχάρη τὰ νεοεκλεγέντα Συμβούλια, εὐχηθεὶς εἰς αὐτὰ καλὴν πρόοδον. Τελευταῖος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Μ. Κυβερνήτης κ. Δ. Γ. Βογιατζῆς, ὅστις ὡμίλησεν ἐπὶ τοῦ προγράμματος τοῦ Ὀργανισμοῦ μας καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Ἐφηβικοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ προπονοῦνται οἱ τῆς Νέας Γενεᾶς, ἵνα ἀναλάβουν καὶ διαδώσουν τὴν ἰδεολογίαν τῆς Γκάπα. Ηὐχήθη ὁμόνοιαν, σύμπνοιαν, συνεργασίαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἔργον τῶν συμβουλίων.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ὁμιλιῶν προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἔφυγον μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

MASON CITY, IOWA

Ἡ ἀπὸ δεκαμήνου ἱδρυθεῖσα Στοὰ τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων «Μεταμόρφωσις» Ἀριθ. 44 τῆς Ὀργανώσεώς μας ἔκαμε τὴν πρώτην δημοσίαν αὐτῆς ἐμφάνισιν μὲ πρόγραμμα Ἑλληνικώτατον καὶ κατέπληξε τοὺς πάντας μὲ τὰς ἁλματικὰς αὐτῆς προόδους. Χρέη εἰσηγητοῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν ἐξετέλει ὁ Ἱερατικὸς Προϊστάμενός μας Αἰδ. Δαμιανὸς Ζηκάκης.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης αἱ Νεαραὶ Ἑλληνίδες προσέφερον ἄνθη εἰς τὰς προσερχομένας μητέρας.

Τὸ πρόγραμμα ἤρχισε μὲ τὴν παράστασιν τοῦ πατριωτικωτάτου καὶ συνάμα συγκινητικοῦ δράματος «Τὸ Τιμημένο Σάβανο» τὸ ὁποῖον συνιστῶμεν εἰς ὅλας τὰς Στοὰς τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων καθότι εἶναι διδακτικώτατον. Κατὰ τὰ διαλείμματα τὰ τέκνα τοῦ ἱερέως μας Γεώργιος καὶ Ἐλισάβετ ὡμίλησαν καταλλήλως ἐπὶ τῆς Μητρὸς καὶ τῶν καθηκόντων τῆς Νέας Γενεᾶς πρὸς τὰς Μητέρας καὶ ἐνεθουσίασαν τοὺς πάντας. Ἐν παρόδῳ τὰ τέκνα τοῦ ἱερέως μας ὡμίλοῦν ἀπταίστως τρεῖς γλώσσας, Ἑλληνικήν, Ἀγγλικὴν καὶ Ἱσπανικήν. Ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς «Ἀχιλλεὺς» κ. Ἐπαμειν. Πετεινάκη ἀπήγγειλεν ὡραῖον ποίημα εἰς τὴν Ἑλληνίδα Μητέρα καὶ ἡ μικρὰ Μαρία Ζηκάκη σύντομον εὐχετήριον πρὸς τὴν Μητέρα.

Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ Ἱερεύς μας, ὅστις ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς Μητρὸς καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Ἑλληνίδος Μητρός, ἥτις ἐγέννησε τοὺς ἐλευθεροτάτους ἥρωας τοῦ 21.

Αἱ ἀδελφαὶ Λάρου ἔπαιξαν διάφορα Ἑλληνικὰ τεμάχια καὶ ἡ μικρὰ Ἑλένη Ζάνιου ἐχόρευσε μὲ τέχνη διαφόρους κλασσικοὺς χορούς.

Κατόπιν ἐχορεύθησαν οἱ ἀρεστοὶ Ἑλληνικοὶ χοροὶ μέχρι μεσονυκτίου. Πάντες ἔμειναν ὑπερευχαριστημένοι ἀπὸ τὴν βραδυὰ τῶν δεσποινίδων.

Αἱ Νεαραὶ Ἑλληνίδες εὐχαριστοῦν διὰ μέσου τοῦ «Βήματος» τὸν Ἱερέα μας καὶ τὰς Ἐστιάδας Ἀθηνᾶν Πετεινάκη, Πολυξένην Γάλλιου καὶ Μαρίαν Μαλαχτάρη διὰ τὴν συνεργασίαν των πρὸς ἑτοιμασίαν τῆς ἑορτῆς.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦν τοὺς προοδευτικοὺς νέους τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς κ. Νικ. Τσάλαν, Διαμαντῆν Παρασκευᾶν καὶ Ἰωάννην Στάμου διὰ τὰς ποικίλας βοηθείας ποῦ προσέφεραν εἰς τὴν Στοάν των.

Ἡ Στοὰ Νεαρῶν Ἑλληνίδων «Μεταμόρφωσις» ἱδρύθη τὴν 21ην Ἰουνίου 1936 καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν μικρὸν διάστημα ἔκαμε μεγάλας προόδους. Ἐφαρμόζει τὸ Καταστατικὸν τῆς Ὀργανώσεως κατὰ γράμμα, ἐπισκέπτεται πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς, ἔχει ὡραίας στολὰς καὶ ἐφέτος κατὰ τὴν ἐκφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου ἀπετέλεσε τὴν τιμητικὴν φρουράν του. Πάντα ταῦτα ὀφείλονται κυρίως εἰς τὴν Στοὰν «Νίκην», ἡ ὁποία ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς «Ἀχιλλεὺς» ἀγοράζει καὶ φροντίζει διὰ τὴν Ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν τῶν τέκνων μας. Πρόεδρος τῆς Στοᾶς εἶναι ἡ Δὶς Εὐδοκία Ἀργίτου, Ἀντιπρ. Γεωργία Γιαννακοπούλου, Γραμματεὺς ἡ Χαρίκλεια Παπαγεωργίου καὶ Ταμίας ἡ Κονδύλω Ζάνιου. Σύμβουλοι: Χαρίκλεια Παπαδημητρίου, Ἐλισάβετ Ζηκάκη, Μαρία Λάρου, Βασιλικὴ Μαλαχτάρη, Εὐτυχία Ζάνιου καὶ Βασιλικὴ Γιαννακοπούλου. Εὐχόμεθα καὶ εἰς ἀνώτερα τὴν Στοάν «Μεταμόρφωσιν».

ΕΣΤΙΑΣ

NEWARK, N. J.

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη πρὸς τὸν ἐν Newark, N. J. ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατεστημένον γραμματέα τῆς Στοᾶς «Ἱπποκράτης» τῆς Ὀργανώσεώς μας ἀδελφὸν Χρ. Α. Γαλανόπουλον ὁ ἐν Καστανιᾷ τῆς Σπάρτης ἐπισυμβὰς ἐν ἡλικίᾳ 90 ἐτῶν θάνατος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀναστασίου Ι. Γαλανοπούλου.

Ὁ μεταστὰς ἐγκαταλείπει στρατιὰν ὁλόκληρον ἐγγόνων καὶ δισεγγόνων. Γαῖαν ἔχει ἐλαφράν.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ διὰ τὴν Μεγάλην Ἐκδρομὴν τῆς G. A. P. A. Ἀποταθῆτε ἀπὸ τώρα εἰς τὸν ΦΑΡΟΝ διὰ πληροφορίας καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν θέσεών σας. - - - - -

ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΩΝ $2.40 ΜΟΝΟΝ.

ΦΑΡΟΣ διὰ τοῦ προσωπικοῦ του ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ θὰ εἶναι ἐπὶ ποδὸς διὰ νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν ἐκτελωνισμὸν ὅταν θὰ φθάσητε εἰς Φάληρον. Ὁ ΦΑΡΟΣ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ὑπευθύνως.

ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ἀδ. Σ. Σταγόπουλος, ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρ, ἐθνικὸς ἐργάτης, ἀκραιφνὴς Γκάπαν καὶ ἰδανικὸς τοῦ Ἐφηβικοῦ μας Ὀργανισμοῦ ἡγέτης, ἐξέλιπεν αἰφνιδίως καὶ ἀκαίρως.

Ἡ μνήμη του θὰ παραμένῃ εἰς ὅλους μας ζωηρά, ἀλλ' ἐναπόκειται εἰς τοὺς Ἐφήβους μας καὶ Νεαρὰς Ἑλληνίδας νὰ ἀποδείξουν ὅτι ἡ ἐνδελεχὴς καὶ ἀκάματός του ἐργασία δὲν ἀπέβη ἐπὶ ματαίῳ.

Τὸ θλιβερὸν γεγονὸς ὅτι τρεῖς κατὰ σειρὰν, ὁ ἀδ. Παναγιώτου, ὁ ἀδ. Παπαρρόδη καὶ ὁ ἀδ. Σταγόπουλος, ἐκ τῶν Συνέδρων τοῦ Ἄκρον, ἀπεδίωσαν, μᾶς φέρει πρὸ τῆς πραγματικότητος ζωηρότερον ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐκλείψωμεν καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος καὶ ἐπιβλητικὴ νὰ προπονήσωμεν τοὺς διαδόχους μας, οἵτινες δέον νὰ ἀναλάβουν ἐγκαίρως τὴν διοίκησιν τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Ἡ Μ. Στοὰ διὰ τοῦ «Βήματος» ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν βαθυτάτην αὐτῆς λύπην διὰ τὸν θάνατον καλοῦ ἐργάτου καὶ ἀφοσιωμένου πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν, τοῦ ἀδ. Ν. Παπαρρόδη, καὶ στέλλεται εἰλικρινῶς τὴν χρεύσασαν σύζυγόν του καὶ ἀποφοιτήσασαν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ ἀνεκτίμητον Ἑστίαδα μας.

Εἰς ἄλλην στήλην ἀναδημοσιεύομεν θαυμάσιον ἄρθρον τῆς Πασχαλινῆς Ἀνθοδέσμης» τῶν Στοῶν μας ἐν Ντετρόϊτ, ἥτις ἐκδίδεται πρὸς ὄφελος τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς ὁμογενοῦς παροικίας τῆς πόλεως ταύτης.

Εἰς τὰ ἐθνικὰ ἔργα εἶναι δύσκολον νὰ ἐξυμνήσῃ τις ἰδιαιτέρως τινὰς ἐκ τῶν ἐργατῶν τοῦ καλοῦ, ἐφ' ὅσον ὅλοι συμβάλλουν κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν καλῶν ἀδελφῶν μας εἰς Ντετρόϊτ θὰ θιγῇ ἐὰν δηλώσωμεν ὅτι ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν συντελεστὴς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας ὀργανισμοῦ ἐν Ντετρόϊτ εἶναι ὁ σεμνὸς ἐθνικὸς ἐργάτης, ἀδ. Ε. Παππαδόπουλος.

Ὁ ἀδ. Παππαδόπουλος ἐν τῇ ἄκρα του μετριοφροσύνῃ προτιμᾷ νὰ παραμένῃ ἀφανὴς καὶ τέρπεται ἁπλῶς ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐθνικῶν του προσπαθειῶν, ἀλλὰ ἡ Ὀργάνωσίς μας δὲν ἀγνοεῖ ὅτι εἶναι πολύτιμος αὐτῆς παράγων καὶ εὔχεται ὅπως ἡ ὁρᾶσίς του μὴ περιορισθῇ εἰς τὸν σχετικῶς στενὸν κύκλον τῆς πόλεως Ντετρόϊτ.

Ἡ 3η Περιφέρεια εὑρίσκεται ἐπὶ ποδὸς ἑτοιμαζομένη διὰ τὴν ὁμιλοξενίαν τῶν Συνέδρων καὶ τὴν ἐπιβλητικὴν ἐπίδειξιν τῆς Ὀργανώσεώς μας εἰς τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον ἐν Μπαλτιμόρη.

Δύο ἐντὸς τῶν τελευταίων μηνῶν Περιφερειακὰ Συνέδρια συνεκροτήθησαν ἵνα καταρτισθῇ τὸ πρόγραμμα τέλειον μέχρι τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος κ. Ἰωακεὶμ Μαλαχίας ἀνεχώρησε μετὰ τῆς σεβαστῆς μητρός του δι' Ἑλλάδα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸ «Βῆμα» εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ ἐξακολουθῇ, σύμφωνα μὲ προφορικὴν δήλωσίν του, νὰ μᾶς χαρίζῃ τὴν συνεργασίαν του τακτικῶς προσφέρων τὰ διδακτικά, θρησκευτικὰ καὶ κοινωνιολογικὰ ἄρθρα του.

Εἰς τὸν πολύτιμον συνεργάτην μας Πανοσιολ. Μαλαχίαν ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Βήματος» εὔχεται Καλὸ Ταξεῖδι, εὐχάριστον διαμονὴν εἰς Ἑλλάδα καὶ καλὴν ἐπάνοδον.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Τηλεγράφημα τοῦ Γραμματέως τῆς Στοᾶς μας ἐν Σώλτ Λαϊὺκ Σίτυ, ἀδ. Δημ. Σακελλάρη, μᾶς ἀνήγγειλε τὸν ἀπρόοπτον καὶ ἄκαιρον θάνατον τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τοῦ Ἐφηβικοῦ μας Ὀργανισμοῦ, ἀδ. Στυλιανοῦ Σταγοπούλου.

Τὸ θλιβερὸν τοῦτο ἄγγελμα βυθίζει τὴν Ὀργάνωσίν μας εἰς πένθος βαρύ. Χάνει ὁ Ἐφηβικὸς Ὀργανισμός μας ἡγέτην ὅστις μὲ πατρικὸν ἐνδιαφέρον καὶ μὲ ἀγάπην καθωδήγει τὰς Ἐφηβικὰς μας Στοὰς καὶ Στοὰς Νεαρῶν Ἑλληνίδων, ἐνέπνεε αὐτὰς μὲ ὑψηλοτέρων ἰδεωδῶν διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἐμπνευσμένων ἐγκυκλίων ἐπιστολῶν του καὶ ἐπεδίδετο ἀκαμάτως καὶ μετὰ ζήλου ἀῤῥάστου εἰς τὴν προπόνησιν τῶν Νέων καὶ Νεανίδων ὅπως ἀναλάβουν ἐν τῷ προσεχεῖ μέλλοντι τὴν διοίκησιν τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Χάνει ἡ Μ. Στοὰ πολύτιμον μέλος καὶ ὑίλον εἰλικρινῆ καὶ ἀφίνει ὁ θάνατός του κενὸν ἀναπλήρωτον εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ ἀγῶνός μας. Πενθοῦν οἱ ἀδελφοὶ ἐν γένει τὴν ἀπώλειαν ἀῤῥάστου ἡγέτου, ἀθεραπεύτου καὶ ἀνιδιοτελοῦς ἀποστόλου τῆς Ἰδεολογίας μας καὶ ἀκραιφνοῦς πατριώτου, τοῦ ὁποίου ὁ ἄμεμπτος βίος καὶ ἀδαμάντινος χαρακτὴρ ἦτο καὶ θὰ παραμένῃ ὑπόδειγμα ἰδανικοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐργάτου.

Τὰ Συνέδρια τῆς Γκάπα θὰ ἐπιζητοῦν τὴν συμπαθητικὴν ὑπογραφήν του, τὴν συνδιαλλακτικότητά του, τὰς θετικὰς καὶ ἐμπνευσμένας ὑποδείξεις του, τὸ πρακτικόν του πνεῦμα.

Ὁ Στυλιανὸς Σταγόπουλος θὰ παραμένῃ ἀείδιος εἰς τὴν μνήμην τῶν Γκάπανς καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἐδῶ Ἑλληνισμοῦ.

ΜΕΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

"Ο ΚΟΣΜΟΣ"

ΜΕ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΤΑΧΥΠΙΕΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΙΚΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ

Ἐκτελοῦμεν οἱανδήποτε Τυπογραφικὴν ἐργασίαν καλλιτεχνικῶς καὶ ἀλανθάστως. — Εἰδικοὶ εἰς πολυχρωμίαν.

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΑ ΓΑΜΩΝ, 5th AVENUE STYLE, ΕΛΛΗΝΙΚΑ "Η ΑΓΓΛΙΚΑ. — ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΑ ΒΑΠΤΙΣΕΩΝ. — ΑΓΓΕΛΤΗΡΙΑ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ, ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ, ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΩΝ, ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ MENUS ΔΙ' ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ, ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ - ΒΙΒΛΙΑ - ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

— Ζητήσατε τὰς τιμάς μας διὰ τὸ συμφέρον σας. —

ΓΡΑΨΑΤΕ ΜΑΣ ΝΑ ΣΑΣ ΣΤΕΙΛΩΜΕΝ ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ.

Cosmos Greek-American Printing Co.

205 WEST 25th STREET, NEW YORK CITY

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Μόλις μᾶς ἀνηγγέλθη τηλεγραφικῶς —χωρὶς λεπτομερείας— ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας Γενικοῦ Ἐφόρου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐφήβων καὶ Νεανίδων ἀειμνήστου ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΥ. Ἡ ἀπώλειά του εἶναι ἀνεπανόρθωτος διὰ τὴν Ὀργάνωσίν μας, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν εἷς τῶν εἰλικρινεστέρων στυλοβατῶν καὶ ἀλγεινὴ δι' ἡμᾶς οἱ ὁποῖοι εἴχομεν τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν χάριν τῆς συνεργασίας του, τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρός του, τὴν νηφαλιότητα τῶν σκέψεών του, τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων του, τὴν μεγαλοψυχίαν του καὶ τὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην του πρὸς πᾶν τὸ Ἑλληνικόν.

Αἱ ἐγκύκλιοί του καὶ ἡ ἀλληλογραφία του μετὰ τῶν Στοῶν τῆς Νέας Γενεᾶς καὶ τῆς Μ. Στοᾶς ἀποτελοῦν τόμους ὁλοκλήρους. Ἦτο δι' αὐτὸν ἡ πλέον εὐχάριστος ἐνασχόλησις νὰ προσκομίζῃ εἰς τὰ ἐθνικὰ συνέδρια τῆς Ὀργανώσεως τὸν ὀγκώδη φάκελλον τῆς ἀλληλογραφίας ταύτης συντεταγμένον καὶ φυλασσόμενον μὲ ἀπερίγραπτον προσοχήν, ἐπιμέλειαν καὶ τάξιν.

Προσωπικότητες τῆς περιωπῆς τοῦ ἐκλιπόντος ἀνδρὸς εἶναι δυσαναπλήρωτοι διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὄχι μόνον ἡμεῖς οἱ ἀποτίοντες φόρον θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης ἀλλὰ καὶ ἡ νέα γενεά, ὑπὲρ τῆς ὁποίας μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐμόχθησε καὶ εἰργάζετο νὰ ἴδῃ ταύτην συμμετέχουσαν καὶ παρελαύνουσαν ἐν ὅλῃ της τῇ λαμπρότητι κατὰ τὸ ἐπὶ θύραις προσεχὲς μέγα συνέδριον τῆς Ἀδελφότητός μας θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐξακολουθήσῃ βαδίζουσα μὲ στερεὸν καὶ ἀκλόνητον τὸ βῆμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐθνικῆς ἑλληνικῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐρείας λεωφόρου τῶν φυλετικῶν ὀνείρων καὶ πόθων, οὓς ἐν πολλοῖς εἰς πραγματικότητας μετέτρεψε, τῆς λεωφόρου ἐκείνης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα μὲ ἐπιμονὴν καὶ ἀκούραστα καθωδήγει τὰς «μικροστρατιάς» του —ὡς τὰς ἀπεκάλει— ὁ σεμνὸς καὶ ἐμπνευσμένος ἀρχηγός των.

Θρηνοῦμεν βαθύτατα τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐνθουσιώδους ἀδελφοῦ καὶ συνεργάτου τὸν ὁποῖον, ὡς ἐτονίζομεν εἰς τὸ συλλυπητήριον τηλεγράφημά μας, «οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἀντικαταστήσῃ καὶ θὰ εἶναι ἀρκετὸν ἂν τις δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐθνικῶς καρποφόρον σταδιοδρομίαν του».

Πεφιλημένε Στυλιανέ, ἡ Γκάπα ποῦ τόσον ἠγάπησες, ἡ Μ. Στοὰ ποῦ ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν συνεργασίαν σου, οἱ Μ. Ἀξιωματοῦχοι ποῦ σὲ εἶχον ὁδηγὸν καὶ ἐμψυχωτὴν εἰς τὰς προσπαθείας των, ἡ νεοελληνικὴ γενεὰ ποῦ σὲ ἐγνώρισε καὶ σὲ ἐλάτρευσε ὡς τὸν «πατέρα» Σταγόπουλον, πάντες τέλος ἐκεῖνοι ποῦ εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐκτιμήσουν τὰ σπάνια προτερήματα, τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν μόρφωσιν, τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρός σου, τὴν φιλεργίαν, τὴν τάσιν σου νὰ ἐξυπηρετῇς μὲ προθυμίαν καὶ αὐτοθυσίαν πᾶν εὐγενὲς καὶ ὡραῖον, περίλυποι καὶ ἀπαρηγόρητοι σοὶ ἀποτείνουν τὸ ὕστατον χαῖρε!

ΦΩΤΙΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Ὕπατος Ἄρχων.

Ἀναμένομεν καὶ σιγουρευόμεθα ὅτι τὰ μέλη μας καὶ οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Βήματος» προτιμοῦν τοὺς οἴκους, οἱ ὁποῖοι διαφημίζουν εἰς τὸ Περιοδικόν μας. - - - - - - - -

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

DAYTON, OHIO

Ἐπιτροπὴ ἐκ τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Πρόοδος» τῆς πόλεώς μας ἀποτελουμένη ἀπὸ τὴν Ἱέρειαν τῆς Στοᾶς κ. Σμαράγδαν Σταυρίδου καὶ τῶν Ἑστιάδων Κυριάκου καὶ Κωνσταντίνου, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πρώην Γραμματέως τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς Στεφάνου Δήμα, ἐπεσκέφθησαν τὸ Νοσοκομεῖον Soldiers' Home, ἵνα διανείμουν ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς Πασχαλινὰ δῶρα. Ἡ χαρὰ τῶν ἀσθενῶν ἦτο ἀπερίγραπτος ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι δὲν ἐλησμονήθησαν ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς των ἐν τῇ ἀτυχίᾳ των. Ἐν τῷ νοσοκομείῳ εὑρίσκονται περὶ τοὺς 20 ὁμογενεῖς ἀσθενεῖς. Ἐξ αὐτῶν δύο εἶναι τυφλοὶ καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς χαρᾶς των ἦτο συγκινητικωτάτη. «Γιατρέ, περιποιήσου τὰς κυρίας καὶ τὸν κύριον διότι ἡμεῖς δὲν βλέπομεν».

Συγκεκινημένοι ἡ Ἱέρεια τῆς Στοᾶς καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπεσχέθησαν ὅτι ἡ Στοά των θὰ φροντίσῃ ὅπως τακτικῶς τοὺς ἐπισκέπτεται καὶ τοὺς συντροφεύει εἰς τὴν μοναξιάν των. Εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων ἡ Στοὰ διὰ τὴν ἐπιμέλειάν της ὅπως παρηγορῇ καὶ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἀναπήρους καὶ ἀσθενεῖς.

—Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μας ἔλαβε χώραν διπλῆ βάπτισις. Ὁ ἀδ. Νικ. Γαζέτας καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Βασιλικὴ Γαζέτα, ἤτις ἐχρημάτισεν ὡς Γραμματεὺς τῆς Γυναικείας μας Στοᾶς ἐπὶ τριετίαν ἀνεδέξαντο ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας τὸ χαριτωμένον ἀγοράκι τοῦ κ. Νικ. καὶ κ. Ξένης Μωραΐτου καὶ ἔδωσαν εἰς αὐτὸ τὰ ὀνόματα Ἰωάννης καὶ Ἀχιλλεύς. Τὴν ἰδίαν δὲ ὥραν ὁ ἀδελφὸς τῆς κουμπάρας Κλεάνθης Γιαταγανέλης ἀνεδέξατο τὸ ἀγοράκι τοῦ ἀδελφοῦ του Χαραλάμπη καὶ ὠνόμασε αὐτὸ Σπυρίδων. Ὅλοι οἱ πολυπληθεῖς προσκεκλημένοι παρεκάθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν εὐτυχῶν γονέων εἰς πλούσιον δεῖπνον.

Μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων ἦσαν πολλοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ καὶ ἐξ ἄλλων πόλεων, ὡς οἱ ἀδ. Παναγιώτης, Ἰωάννης, Εὐστράτιος καὶ Σπῦρος Μωραΐτης ἐκ Σινσιννάτι μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως ἐπίσης ὁ κ. Κώστας Μπαλλῆς καὶ ὁ κ. Στέφανος Ποντικός. Ἐκ τοῦ Ντά-τον ὁ ἱερεὺς τῆς Κοινότητός μας, ἡ Ἱέρεια τῆς Γυναικείας Στοᾶς Σμαράγδα Σταυρίδου οἰκογενειακῶς, καὶ ὁ ἀδ. Στέφ. Δήμας καὶ Διαλιάγκας οἰκογενειακῶς. Ὅλοι ἔμειναν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὰς ἀφθόνους περιποιήσεις καὶ τὴν ὡραίαν διασκέδασιν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

EASTON, PA.

Τὴν Κυριακὴν τῆς 25ης Ἀπριλίου ἐδόθη ὑπὸ τῆς Στοᾶς Μητροπόλεως, Ἀριθ. 146 τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως Γκάπα, ἡ πρώτη αὐτῆς ἐτησία χορεσπερίς, στεφθεῖσα ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἡ ὡραία αἴθουσα τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου «Χοτὲλ Ἤστον» εἶχεν ὑπερπληρωθῇ ἀπὸ ὁμογενεῖς τῆς παροικίας μας Ἤστον καὶ τῶν πέριξ γειτονικῶν πόλεων.

Προσῆλθον ἐν σώματι ἀδελφοὶ Γκάπανς ἐκ τῆς Στοᾶς «Ἱπποκράτης» εἰς Νιοῦαρκ, Νιοῦ Τζέρσυ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Γραμματέα αὐτῆς Χρῆστον Γαλανόπουλον, ἐκ τῆς Στοᾶς «Ἁγία Σοφία» ἐν Φιλαδελφείᾳ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς Ἰατρὸν Μιχαηλίδην καὶ ἐκ τῆς Στοᾶς «Πλάτων» εἰς Ρέντινγκ, Πα. μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρόεδρον Γεώργιον Τάτλας ὡς καὶ Ἑστιάδες, Ἔφηβοι καὶ Νεάνιδες ἐκ τῆς γειτονικῆς αὐτῆς πόλεως. Ἰδιαιτέραν εὐχάριστον ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ παρουσία τοῦ Πατρὸλ ἐκ Νεανίδων τῆς Στοᾶς «Αὔρα» ἐκ Νιοῦαρκ.

Ὁ ἀκάματος καὶ ἐνθουσιώδης Μ. Κυβερνήτης τῆς 3ης Περιφ. ἀδ. Μαυρομιχάλης, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐφράδειαν ὡμίλησεν ἐπὶ τῆς ἰδεολογίας τῆς Γκάπας καταχειροκροτηθείς.

Ἐκ μέρους τοῦ Κυβερνήτου τῆς Πενσυλβανίας, μὴ δυνηθέντος νὰ παρευρεθῇ προσηγόρευσαν τὴν ὡραίαν ὁμήγυριν οἱ Πολιτειακοὶ βουλευταὶ ἐντιμότατοι κ. κ. Charles Coakly and Henry Vansickle of the Second District.

Χρέη εἰσηγητοῦ ἐξετέλη ὁ ἀδ. Νικόλ. Βρυώνης, Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «Μητρόπολις».

Ὅλα τὰ κέρδη θὰ δοθοῦν πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας καὶ Σχολείου.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

MADISON, WIS.

Τὴν 21ην Ἀπριλίου ὅλως αἰφνιδίως τὸ ἀχόρταγον δρέπανον τοῦ θανάτου ἀπέκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ τόσον ἀγαπητοῦ καὶ ἐκτιμωμένου παρὰ πάντων ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν ἀδελφοῦ Γερασίμου Σολδάτου καὶ ἐβύθισε τὴν παροικίαν μας εἰς βαρὺ πένθος καὶ μεγάλην λύπην ἐνῷ ἐστέρησε τὴν Στοάν μας ἑνὸς ἐκ τῶν πλέον ζηλωτῶν στρατιωτῶν της.

Ὁ ἀείμνηστος ἐγεννήθη ἐν Ἀσπρογεράκατᾳ τῆς γραφικῆς νήσου Λευκάδος πρὸ 50ετίας καὶ μετηνάστευσεν εἰς τὰς Ἥνωμ. Πολιτείας τῷ 1909. Ὑπακούσας τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος τῷ 1912 ὑπηρέτησε καὶ κατὰ τοὺς δύο Βαλκανικοὺς πολέμους μὲ γενναιότητα, τραυματισθεὶς δίς. Ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἥνωμ. Πολιτείας τὸ φθινόπωρον τοῦ 1913 καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πόλιν μας, ὅπου διετήρει ἕκτοτε τὸ Ἄτλας Χὰτ Σόπ.

Ἐγκαταλείπει ἀπαρηγόρητον σύζυγον καὶ υἱὸν νῦν φοιτῶντα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γουϊσκόνσιν, δύο ἀδελφοὺς ἐγκατεστημένους ἐνταῦθα, τὸν Σπῦρον Σολδάτον καὶ Κωνστ. Σολδάτον καὶ ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὴν ἐγκατεστημένους ἐν Ἑλλάδι, τὸν Διονύσιον καὶ Χρηστίναν.

Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη πάνδημος καὶ μεγαλοπρεπής, τὴν 24ην Ἀπριλίου, εἰς τὴν Grace Episcopal Church, ἡ ὁποία εἶχε πλημμυρίσῃ Ἑλλήνων καὶ Ἀμερικανῶν πολὺ πρὸ τῆς προσδιορισθείσης ὥρας. Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἔψαλεν ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τραχαδίας ἐκ Φὸν ντοὺ Λάκ, ὅστις καὶ ἐξεφώνησε τὸν ἐπακήδειον Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστὶ διὰ τοὺς παρευρεθέντας Ἀμερικανούς.

Τὴν σορὸν ἠκολούθησεν ἐν σώματι ἡ Στοά μας μέχρι τῆς τελευταίας κατοικίας. Οἱ φέροντες τιμητικῶς τὴν σορὸν ἦσαν οἱ ἀδ. Γκάπανς Γεώρ. Ἀγραπίδης, Ἀπόστ. Ἀντωνόπουλος, Παναγ. Καραμπᾶς, Νικόλ. Φέτσης, Ἀθαν. Κολογγιὸς καὶ Χρῆστος Καραλῆς. Τὴν τελευταίαν εὐλογίαν ἔδωσε τὸ Τάγμα τοῦ Μοῦς, εἰς ὃ ὁ ἀείμνηστος ἦτο ἐνεργὸν μέλος ἐπὶ δεκαετίαν περίπου.

Στεφάνους ἐκ φυσικῶν ἀνθέων κατέθεσαν ἡ Στοὰ «Μιλτιάδης» Ἀριθ. 145 ἐκ Μάντισον, ἡ Στοὰ «Ὀδυσσεὺς» Ἀριθ. 23 ἐκ Μιλγουάκη, ἡ Στοὰ «Μεσολόγγιον» Ἀριθ. 68 ἐκ Γουάκεσα καὶ οἰκογένεια Σπύρου Σολδάτου καὶ Κωνστ. Σολδάτου. Ἀνθοδέσμας κατέθεσαν αἱ οἰκογένειαι Λάμπρου Ρούσσου, Δ. Ράμου, Κ. Γαλανοπούλου, Γεωργ. Α. Νασιοπούλου, Π. Καραμπᾶ, Χρ. Ζαφειροπούλου, Θεοδώρ. Σπυροπούλου, Π. Καραμπῆ, Γ. Σπυροπούλου, Ὀθ. Μαραβέλια, Γεωργ. Γεροθανάση, Φώτη Τσόλια, Ἀθ. Χρήστου, Ν. Βάγγαλη, Ν. Μάλλα, Ν. Χριστάκη, Δ. Ψαροπούλου, Δ. Δημητροπούλου, Β. Ἀποστολοπούλου, Περ. Κοΐνη, Mr. C. Cross and Family, Mr. and Mrs. E. Cross, Mr. I. A. Cross, Loyal Order of Moose καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΙΔΟΥ
ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΣΑΣ
ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
HOTEL REX

Μοναδικὸν κατάλυμα διὰ τὰς οἰκογενείας σας.

ΤΟ ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΔΡΟΜΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

250 Δωμάτια—Μπάνια—εὐρύχωρα, εὐάερα καὶ προσιτὰ σὲ κάθε βαλάντιο.

Ἑλληνικὴ Ἐπιχείρησις μὲ τέλειον Ἀμερικανικὸν Σύστημα.

ΑΣΦΑΛΕΣ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΠΟΒΑΘΡΑΣ

Στὴν καρδιὰ τῆς Νέας Γόρκης.

G.A.P.A.
EXCURSION
VULCANIA Αὐγούστου 14

ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ
- GAPANS -

Προτιμᾶτε καὶ ἀποταθῆτε ἀμέσως δι' ἐκλεκτὰς θέσεις εἰς τὸν συνδυασμὸν

ΙΔΟΥ
Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ
Τὸ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ ἀπὸ 20ετίας τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς μὲ τιμιότητα καὶ εἰλικρίνειαν.

ΑΝΤ. ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἀθήνας	Θεσσαλονίκην
Πειραιᾶ	Τρίπολιν
Πάτρας	Πύργον
Σπάρτην	Ἡράκλειον
Καρλόβασι	Μελιγαλᾶ
Ἄργος	Βαθὺ (Σάμου)
Χανιὰ	Πλωμάριον

Εἰσιτήρια μὲ ὅλα τὰ Ὑπερωκεάνεια δι' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Κόσμου.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΕΙΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Συμβουλευθῆτε μας.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

'Υπὸ τοῦ Πανοσιολ. 'Αρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

'Ελιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν,
ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον.

Δὲν ὑπάρχει ἔθνος, ἀπὸ τοῦ πρωτογόνου μέχρι τοῦ προηγμένου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπολίτιστου μέχρι τοῦ πεπολιτισμένου, ποῦ νὰ μὴ ἀπηθανάτισε τοὺς ἥρωάς του. 'Εγράφησαν ἱστορίαι καὶ ποιήματα, ἐχαράχθησαν γράμματα καὶ σήματα, ἐπωνομάσθησαν χῶραι καὶ πόλεις, ὁδοὶ καὶ λεωφόροι καὶ ἐστήθησαν εἰς περίοπτα σημεῖα ἀναθηματικαὶ στῆλαι καὶ μαρμάρινοι ἀνδριάντες, δι' ὅλους ἐκείνους τοὺς γνωστούς, οἱ ὁποῖοι πρωτηγωνίσθησαν καὶ ἔπεσαν δι' εὐγενεῖς καὶ ὑψηλὰς ἰδέας. Καὶ ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ συνεχίζεται καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐπαναλαμβάνεται, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὁ πλανήτης μας. Διότι ἡ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἶναι ἡ συνεκτικὴ δύναμις λαῶν καὶ ἐθνῶν. Εἶναι τὸ αἷμα, ὅπερ δίδει ζωὴν εἰς αὐτά. Εἶναι τὸ μῦρ ὅπερ ὑποδαυλίζει τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν, διὰ τῶν ὁποίων στήνονται νίκαι καὶ δόξης τρόπαια, τῶν πυραμίδων ὑψηλότερα καὶ τῆς φορᾶς τοῦ χρόνου καταλυτέρα. Εἶναι τὸ κίνητρον, ὅπερ ἐξωθεῖ πάντα εἰλικρινῆ καὶ μεγαλόφρονα πολίτην, πρὸς ἔργα εὐεργετικὰ καὶ ἀνθρωπιστικά.

Πλὴν ὑπῆρξαν καὶ θὰ ὑπάρχουν ἥρωες, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα, οὔτε ἐγνώσθησαν οὔτε θὰ γνωσθοῦν ποτέ. Ἡ ἐθνικὴ ὅμως εὐγνωμοσύνη ἔπρεπε νὰ διατρανωθῇ καὶ πρὸς αὐτούς. Καὶ διὰ τοῦτο ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, φαίνεται ὅτι εἶχε θεσπισθῇ ἡ ἑορτὴ τοῦ ἀγνώστου ἥρωος. Ὁ Θουκυδίδης μᾶς διέσωσε θαυμασίαν περιγραφὴν ἑλληνικῆς τοιαύτης. *'Αθηναῖοι τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενοι, δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἀποθανόντων..... μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται ἐστρωμένη τῶν ἀφανῶν, οὓς ἂν μὴ εὑρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν.* Ὁ περικλεὴς Περικλῆς, ἐκλεγεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἵνα εἰς παρομοίαν περίπτωσιν ἐκφωνήσῃ τὸν προσήκοντα λόγον, ἐπαινεῖ τὴν τοιαύτην νομοθεσίαν τῆς 'Αθηναϊκῆς Πολιτείας καὶ εὑρίσκει αὐτὴν πολὺ ὀρθὴν καὶ πρέπουσαν, διὰ τὸν λόγον ὅτι, *ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων, ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς.*

Ὁ χριστιανισμὸς ὡς κράτος θεσύστατον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποστολὴ εἶναι νὰ ὑποτάξῃ τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τὸν πνευματικὸν ζυγὸν τοῦ 'Αρχηγοῦ του, δὲν ἦτο δυνατόν, θεσπίζων ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις τῶν ἡρώων καὶ μαρτύρων τῆς πίστεως, νὰ παρίδῃ ὅλας ἐκείνας τὰς χιλιάδας καὶ μυριάδας τῶν ἀγνώστων παιδίων γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔχυσαν τὸ τίμιον αἷμά των. Διὰ τοῦτο ὡς ἄλλον παμμέγιστον ἀνδριάντα, ἵδρυσε τὴν κοινὴν πανήγυριν τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν ἡρώων τῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι *ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον,* τὴν πασίγνωστον, ὡς ἑορτὴν τῶν 'Αγίων Πάντων.

Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ μέγα κενοτάφιον, ὅπερ περικλείει τὸ νέφος ἐκεῖνο τῶν μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι τεκμηριώσαντες τὴν ἔνθερμον πίστιν αὐτῶν πρὸς τὸν Παντοδύναμον 'Αρχηγόν των, *κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας.... ἐτυμπανίσθησαν.... ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς.... περιῆλθον ἐν μηλωταῖς ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακοχούμενοι.... ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς.*

'Αναγινώσκων κανεὶς τὴν σελίδα αὐτὴν τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ βαθυστοχάστου καὶ ρητορικωτάτου Παύλου καὶ συγκρίνων ταύτην πρὸς τὴν ἐποποιΐαν τῆς ἐθνεγερσίας τοῦ εἰκοσιένα, εὑρίσκει τόσον πολλὰ τὰ κοινά, ὥστε ἀπορεῖ, ποῖον ἐκ τῶν δύο ἐθνῶν ἀντέγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἄλλου. 'Αλλὰ προσεκτικώτερα μελέτη δίδει τὴν προσήκουσαν ἐξήγησιν. Ἡ δύναμις ἡ ὁποία ἐνεψύχωνε τοὺς ἀγωνιζομένους 'Ιουδαίους καὶ Ἕλληνας, ἦτο ἡ κοινὴ ἀήττητος πίστις πρὸς Ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Παντοδύναμον Θεόν. Διὰ τῆς δυνάμεως αὐτῆς οἱ Ἰουδαῖοι κατέβαλον τὴν εἰδωλολατρείαν. Διὰ τῆς ἰδίας δυνάμεως οἱ γιγαντομάχοι Ἕλληνες ἐξηυτέλισαν τὸν μωαμεθανισμόν. Τὰς αὐτὰς δυσκολίας εἶχον περίπου καὶ οἱ δύο λαοί. Ἕτερον κοινὸν χαρακτηριστικόν, ὅπερ δὲν εἶναι μυστικὸν ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπερβολικόν, εἶναι ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν χριστιανῶν μαρτύρων ἦσαν Ἕλληνες. Καὶ οἱ ἀπόγονοί των, τοιαύτην ἔνδοξον προγονικὴν ἱστορίαν ἔχοντες, ἦτο ἀδύνατον νὰ φανῶσιν ὑποδεέστεροι ἐκείνων. Δι' ὃ καὶ μᾶς παρέδωκαν θρησκείαν καὶ πατρίδα ἐλευθέραν.

Καὶ ἤδη τίθεται τὸ ἐρώτημα, μὲ ὅλην τὴν ὠμότητά του: Θὰ ἀναδειχθῶμεν ἡμεῖς οἱ νεοέλληνες, ἀντάξιοι ἐκείνων; Κατ' ἀρχὴν δὲν εἴμεθα ἀπαισιόδοξοι οὔτε ὀλιγόψυχοι, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται καὶ νὰ ἀποκρύψωμεν ὅ,τι εἶναι ἐξόφθαλμον, ὅτι δηλ. ἡ κατάστασίς μας, ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀπόψεως, δὲν εἶναι καθόλου ἐνθαρρυντική. Τὸ μωσαϊκὸν περιβάλλον, λαῶν καὶ ἐθνῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζῶμεν, εἶναι τόσον δυνατόν, ὥστε ὄχι μόνον μᾶς ἔχει ἐπηρεάσῃ, ὄχι μόνον μᾶς ἔχει παρασύρει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἔχει διασείσῃ τὰ θεμέλια τῶν ἰδανικῶν καὶ ἰδεωδῶν μας ὡς ἑλληνο-ορθοδόξων. Εἰς ἐπίμετρον, τὸ ἐσχάτως ἀναζωογονηθὲν ἐθνικιστικὸν πνεῦμα, ἐννοεῖ νὰ μᾶς περάσῃ ὅλους ἀπὸ τὴν προκρούστειον κλίνην. Διὸ καὶ ἡ τακτικὴ φοίτησις εἰς τοὺς ναοὺς θεωρεῖται ἀναχρονιστική. Ἡ παρακολούθησις τῶν κηρυγμάτων, ἀποτελούντων, ὡς γνωστόν, τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς ἐπιπολαίους, ὡς φλυαρία μεσαιωνική. Ὁ σταυρός, τὸ διακριτικὸν σύμβολον παντὸς ἀξίου ὀπαδοῦ τοῦ Ὑπὲρ-Ἥρωος τῆς ἀνθρωπότητος, ὄχι μόνον ἀποφεύγεται νὰ φορεθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ σημειωθῇ, ἐκ φόβου παρεξηγήσεως ὑπὸ τῶν πρεσβευόντων ἀλλότρια. Τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων, τὴν γλῶσσαν, ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀρτίως μορφωμένος, τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ὁ 'Ενανθρωπήσας προοὐτίμησε διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἀληθειῶν του, ἡμεῖς οἱ ἀπόδημοι ἀποφεύγομεν νὰ τὴν μάθωμεν νὰ τὴν ὁμιλήσωμεν καὶ τὸ χείριστον νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἶναι ἰδική μας. Κατηντήσαμεν γενεὰ ἀρνησίθρησκος καὶ ἀρνησίπατρις καὶ διὰ τοῦτο πλήρης ἀγανακτήσεως ὁ Θεὸς βοᾶ εἰς τὰ ὦτά μας διὰ τοῦ Κλαυθμῳδοῦ: *Ἔλθετε εἰς νήσους Χεττιεὶ καὶ ἴδετε καὶ εἰς Κηδὰρ ἀποστείλατε καὶ νοήσατε.... εἰ ἀλλάξονται ἔθνη Θεοὺς αὐτῶν. Καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ Θεοί.* Ὁ

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην Σελίδα)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Dover, N. H., May, 1937.

'Αξιότιμε Κε Συντάκτα,

Θὰ σᾶς παρακαλέσω καὶ ἐὰν τοῦτο ἐπιτρέπεται, νὰ δημοσιευθῇ ἡ παροῦσά μου εἰς τὸ «Βῆμα» καὶ ἐν ταύτῳ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ εὐχαριστήσω καὶ νὰ συγχαρῶ τὸν ἐλλογιμώτατον κύριον Κλεάνθ. Παπαθεοδώρου, 'Ιατρόν, διὰ τὴν ὡραίαν διατριβὴν ἣν ἔκαμε εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Μαΐου ἐ. ἔ. τοῦ «Βήματος» τῆς GAPA ὑπὸ τὸν τίτλον: «ΤΙ ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ;»

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, καὶ χωρὶς νὰ θελήσωμεν νὰ σᾶς κολακεύσωμεν, οὐδὲ καὶ νὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν μετριοφροσύνην σας κύριε Παπαθεοδώρου, διὰ τὴν διατριβὴν ἣν ἐκάματε, θίγοντες τὸ πλέον φλέγον ζήτημα τῆς φυλῆς μας ἐν τῇ εὐγενεστάτῃ ταύτῃ χώρᾳ, καὶ ἐὰν δὲν ἦτο κατάχρησις νὰ ἐπροσθέταμέν τι.

'Η ἀλήθεια εἶναι ἀλήθεια, ἀκόμη δὲ καὶ ὅταν δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ δίκαιον... 'Η ἀλήθεια εἶναι πικρὰ ἀλλ' οἱ καροὶ αὐτῆς εἶναι γλυκεῖς. Αὐτοὶ δὲ οὗτοι θὰ ἐπουλώνουν τὰς πληγὰς τοῦ κακοῦ καὶ θὰ τὰς θεραπεύουν ριζικῶς. Δευτέρα κατάστασις δὲν χωρεῖ.

Καὶ πρὸς δικαίαν καὶ σοφωτάτην τοῦ Λυσικράτους γνώμην, τὴν ἱεράν, ὅστις περὶ 'Ορφανοτροφείων λαλεῖ, θὰ εἴχομεν τὴν ἀπαίτησιν νὰ ἐρωτούσαμεν πρωτίστως γιὰ τὰ σχολεῖα τὰ 'Ελληνικά, καὶ γιὰ τοὺς ἀποκλήρους τῆς ζωῆς, τοὺς καὶ μὲ σεβαστὴν ἡλικίαν εὑρισκομένους, οἵτινες στερούμενοι καὶ τοῦ ἐπιουσίου, παραγκωνίζονται ἀπὸ ἀδελφοὺς Ἕλληνας .... Φεῦ!...

Ὁ 'Ελληνισμὸς ἔχει καθῆκον νὰ βροντοφωνήσῃ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Κλεοβούλου:

'Ορφανοτροφεῖα ἱδρυσον, ὦ 'Ελληνισμὲ καὶ οὐχὶ ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ.

ΦΩΤΙΟΣ ΣΟΥΚΑΡΑΣ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς προηγούμενον φύλλον τοῦ «Βήματος» συνεστήσαμεν εἰς τὰς Στοάς μας τὰ θεατρικὰ ἔργα τοῦ κ. Στ. Καραλαμπίδου.

'Επιπροσθέτως θερμῶς συνιστῶμεν τὰ ἔργα τοῦ ἀδ. Γ. Παναγιωτοπούλου ἐκ Haverhill, Mass. καὶ 'Αγορητοῦ τῆς 4ης Γκαπικῆς Περιφερείας.

'Εκ τῆς κριτικῆς ἐπὶ τῶν ἔργων του δημοσιευθείσης εἰς τὸ «Βῆμα» τοῦ Αὐγούστου, 1936 ἀποσπῶμεν τὴν ἑξῆς παράγραφον, ἥτις δίδει λαμπρὰν περιγραφὴν τῶν κοινωνικῶν καὶ οἰκογενειακῶν προβλημάτων ἅτινα ἐξελίσσονται εἰς τὰ ἔργα του.

«Δὲν εἶναι ἄγνωστος ὁ συγγραφεὺς διδακτικωτάτων ἔργων ἀπεικονιζόντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν 'Ελληνοαμερικανικὴν ζωὴν ἀλλὰ καὶ στηριγμένων ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν παραδόσεων, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἠθικῆς ὅπως αὕτη ἔχει διαπλασθῇ παρὰ τῇ 'Ελληνικῇ οἰκογενείᾳ, τῆς ἐργατικότητος καὶ τῆς εὐφυΐας τοῦ Ἕλληνος ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ».

Τὰ ἔργα ἄλλως τε τοῦ ἀδ. Παναγιωτοπούλου δὲν εἶναι ἄγνωστα εἰς τὰς Στοάς μας, διότι μερικαὶ ἐξ αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ ἐν Νέᾳ 'Αγγλίᾳ τὰ ἀνέβίβασαν ἐπὶ σκηνῆς.

Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶναι τὰ ἑξῆς: «'Αμαρτίαι Γονέων παιδεύουσι Τέκνα», «Χριστουγεννιάτικο Συναπάντημα», «'Ο Πατέρας ποὺ Σκοτώνει», «Ἡ Γυναῖκα ποὺ Ζηλεύει», «Αἱ Ρίζαι τοῦ 'Εγκλήματος», «'Ορφεὺς καὶ Εὐρυδίκη», «Χριστουγεννιάτικον Δῶρον», «'Ο Μισθὸς τῆς 'Αμαρτίας».

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. METAXA, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

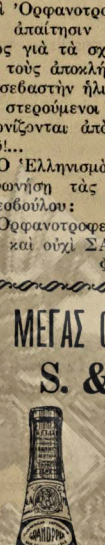

92 Proof

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παρισίων, Βρυξελλῶν, Σικάγου, Ἰλλ. 1893, 'Αγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτότατα

ORIGINAL 5 'Αστέρων

S. & E. & A. METAXA

● Ἄφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου 'Αττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, καὶ RESTAURANTS ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα 'Ελληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.

OF PATRAS, GREECE

● Ἡ 'Αρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ 'Εταιρεία τῆς 'Ελλάδος. Ἔτος ἱδρύσεως 1845—1861. Ἔκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτοτέρων οἴνων τῆς 'Ελλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν 'Εκθέσεων, 'Αμερικανικῆς 'Εκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

ORIGINAL CLAUSS

IMPERIAL MAVRODAPHNE

Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ 'Αντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο 'Εταιρείας ἐν 'Αμερικῇ:

R. C. Williams & Co., Inc.

10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.

Διευθυντὴς τοῦ 'Ελληνικοῦ Τμήματος, **ΤΟΦΑΛΟΣ**, 'Ολυμπιονίκης.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Τὸ Ἐθνικόν μας Μέγα Συνέδριον πλησιάζει καὶ εὑρίσκει τὴν Ὀργάνωσίν μας—ὡς κάλλιστα τονίζει,

Ὁ Μέγας Πρόεδρος τῆς Ὀργανώσεώς μας Ἰατρὸς Φ. Κυρίτσης εἰς ἐγκύκλιόν του, ἰσχυράν, ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ, καὶ ἥσυχον ἀπὸ περισπασμούς, γεγονὸς ποῦ θὰ ἐκτιμηθῇ ἀπὸ τοὺς ἐν Βαλτιμόρῃ ἀντιπροσώπους.

Σοφώτατα δέ, μᾶς λέγει καὶ εἰς τὸ ἄρθρον του εἰς τὸ «Βῆμα» τοῦ Μαΐου ὅτι

Σπουδαῖοι λόγοι ἐπιβάλλουν εἰς πᾶσαν Στοὰν τὴν ἀποστολὴν ἀντιπροσώπων εἰς τὰ Ἐθνικά μας Συνέδρια

Οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς ὁ συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ τῆς Μ. Στοᾶς καὶ τῶν Στοῶν των καὶ ὅτι

Ἐφ' ὅσον ὁ θεσμὸς οὗτος δὲν ὑφίσταται διὰ τῆς μὴ ἀποστολῆς ἀντιπροσώπων εἰς τὰ Συνέδρια, αἱ ἐγκύκλιοι τῆς Μ. Στοᾶς θὰ παραβλέπωνται,

Αἱ ἀποφάσεις τῶν Συνεδρίων δὲν θὰ κατανοῶνται καὶ πολλαὶ αὐτῶν θὰ μένουν ἀνεκτέλεστοι,

Ἡ πρόοδος τῶν Στοῶν θὰ εὑρίσκῃ δυσκολίας.

Σοφώτατα λόγια, βγαλμένα ἀπὸ τὴν πεῖραν τῶν πραγμάτων ποῦ ἀπέκτησε κατὰ τὴν τριετῆ Προεδρείαν του

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ὀργανώσεώς μας, τοῦ ὁποίου ὁ ἐνθουσιασμὸς διὰ τὴν Gapa συμβαδίζει μὲ τὴν παρατηρητικότητα, τὴν λογικὴν καὶ τὴν θετικότητα τῆς κρίσεως,

Προσόντα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐπροίκισεν ἡ φύσις ἀφθόνως καὶ τὰ ἐτελειοποίησεν ἡ γνῶσις καὶ ἡ μελέτη.

Ἀγαπηταί μου Ἑστιάδες,

Τὰ ἴδια λόγια ἀφοροῦν καὶ τὸν γυναικεῖον ὀργανισμόν μας καὶ ἂν καὶ ἐπανειλημμένως τὸ ἐτόνισα — ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπαναλάβω,

Ὅτι αἱ γυναικεῖαι Στοαὶ ὀφείλουν ν' ἀντιπροσωπευθοῦν ὅλαι εἰς τὸ προσεχὲς Συνέδριον.

Βεβαίως ὑπάρχουν Στοαὶ μεμακρυσμέναι, αὐταὶ πάλιν δύνανται ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς—ὅπως εἰς τὴν Καλιφόρνιαν—νὰ ὑποδείξουν καὶ ἀποστείλουν μίαν Ἑστιάδα ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὰς Στοὰς αὐτάς.

Εὐτυχῶς ἡ Βαλτιμόρη θεωρεῖται ὡς κέντρον σχεδὸν διὰ πολλὰς περιφερείας καὶ θὰ ἦτο καὶ ἄτοπον καὶ ἄδικον αἱ Γυν. Στοαὶ ν' ἀδιαφορήσουν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἀντιπροσωπείας.

Ἄτοπον, διότι, ἡ ἐπιτυχία ἑνὸς Συνεδρίου εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιπροσώπων, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλοὶ κρίνουν τὴν δύναμιν μιᾶς Ὀργανώσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Στοῶν διὰ τὰ ζωτικὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα συζητοῦνται καὶ λύονται κατὰ τὸ Συνέδριον ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀξιωματούχων, οἵτινες θ' ἀναλάβουν τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ὀργανώσεως.

Ἄδικον δέ, διότι, ἀπόντων τῶν Ἀντιπροσώπων, ἡ ἐργασία μιᾶς Ὀργανώσεως μὲ τὰς ἐν λεπτομερείᾳ ἐκτιθεμένας ἐκεῖ προσπαθείας της—οὐδέποτε θὰ φθάσῃ εἰς τὰς Στοάς των διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ μέλη ὡς παράδειγμα ἀξιομίμητον.

Ἄδικον ἀκόμη, διότι τὸ τεράστιον ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς ποῦ ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἐνθουσιώδη πρώην Μ. Πρόεδρον τῆς Gapa

Ἰατρὸν κ. Β. Ἀστεριάδην καὶ ποῦ ἀποβλέπει εἰς τὴν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλοπρεπεστέραν ἐμφάνισιν τοῦ Συνεδρίου.

Θ' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἀποτυχίας, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν Ὀργάνωσιν δυσμενῶς.

Ἤδη συχνότατα λαμβάνετε ἐγκυκλίους ἀπὸ τοὺς Μ. Ἀξιωματούχους.

Ἑστιάδες καὶ Νεάνιδες,

Διὰ τῶν ὁποίων Σᾶς ὑποδεικνύουν ὅτι εἶναι καθῆκον ἱερὸν ἀπέναντι τῆς Ὀργανώσεως ν' ἀντιπροσωπευθῆτε κατὰ τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον

Ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποστηρίξετε τοῦτο διὰ τοῦ λευκώματος.

Προσθέτω κ' ἐγὼ τὴν παράκλησίν μου μέσον τοῦ «Βήματος», μὲ τὴν σύστασιν ὅπως

Ἀναγνωσθῇ καὶ ἡ ἐγκύκλιός μου ἡ σχετικὴ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ κατὰ τὴν συνεδρίασίν σας,

Καὶ νὰ ἦσθε βέβαιαι, ὅτι ὄχι μόνον διὰ τὰς ἀντιπροσώπους τὸ ταξεῖδι εἰς Βαλτιμόρην θὰ εἶναι εὐχάριστον καὶ ἐποικοδομητικόν,

Ἀλλὰ καὶ δι' ὅλας τὰς Γυν. Στοάς, ἐνώπιον τῶν ὁποίων θὰ ἐκτεθοῦν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων αἱ εὐχάριστοι ἐντυπώσεις ἀλλὰ καὶ ἡ δημιουργικὴ ἐργασία ἡ ἐπιτελεσθεῖσα κατὰ τὸ Συνέδριον ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Ὀργανώσεως.

Δι' αὐτὸ εἰς τὴν προσεχῆ διάσκεψίν Σας ψηφίσατε ἀντιπρόσωπον.

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμαι ὅτι Στοαὶ Νεανίδων προτίθενται νὰ λάβουν μέρος μὲ τοὺς μουσικοὺς ὁμίλους των.

Εὖγε στὰ κορίτσια μας ποῦ εἶναι τὸ καμάρι καὶ ἡ ἐλπίδα μας.

* * *

Καὶ τώρα ἂς εὐχαριστήσω τὴν Γραμματέα τῆς Στοᾶς «Αἴγλη» ἐν Oakland, Calif., ἀδ. Θεοδώραν Πατσάρη, διὰ τὰς θερμὰς ἐπὶ τῷ Πάσχα εὐχάς της.

Ὡς καὶ τὴν Γραμματέα τῆς Στοᾶς Νεανίδων «Πανελληνικὸν»

Ἀδ. Ἄννα Γούναρη ἐκ Providence, R. I.,

Τὴν Στοὰν «Ἁγ. Σοφία» τῆς Φιλαδελφείας, ἡ ὁποία δὲν μὲ λησμονεῖ σὲ κάθε γιορτή.

Τὰς Στοὰς Haverhill, Mass. διὰ τὰς τόσας περιποιήσεις των.

Τὴν Ἱέρειαν τῆς Στοᾶς Peabody, Mass.

Ἀδελφὴν Παν. Στιβακτῆ, γιὰ τὸ θερμὸ γράμμα της ποῦ δημοσιεύεται εἰς ἄλλην στήλην.

Τὰς τρεῖς Στοὰς Springfield, Mass, αἵτινες διὰ τοῦ Γραμματέως ἀδ. Π. Βασιλακοπούλου, ἀνέβαλον πρὸς χάριν μου τὴν ἑορτὴν των διὰ τὴν 30ὴν Μαΐου.

Τὴν ἀδελφ. Ἰφιγένειαν Τερζάκη διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν της ἐκ Φιλαδελφείας, Πα.

Ἀτυχῶς ἡ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησίς μου ἐπέστρεψε διὰ λανθασμένην διεύθυνσιν καὶ τὴν παρακαλῶ θερμότατα ὅπως μοὶ δώσῃ νέαν τοιαύτην.

Αἱ Ἡρωΐδες τοῦ 1821

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

(Κατὰ διασκευὴν ὑπὸ Κας ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ 1823 ὅταν ὁ Friedel πέρασεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐζωγράφισε τὴν Μαντὼ μ' αὐτὴν τὴν ἐνδυμασία καὶ ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἐλιθογραφήθη ἀργότερα σὲ χιλιάδας ἀντίτυπα καὶ ἔγινεν ἀνάπαστη εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου εἶχε φθάσῃ ἡ φήμη τῆς Μαντῶς. Εὑρίσκεται δὲ καὶ εἰς τὴν Πινακοθήκην τῶν Ἀγωνιστῶν στὸ Ἐθνολογικὸν μας Μουσεῖον εἰς ἔγχρωμη ἀντιγραφὴ καμωμένη ἀπὸ ξένον καλλιτέχνην.

Ὁ ἴδιος καλλιτέχνης Friedel ἐξέδωκε τὸ 1827 καὶ δευτέραν σειρὰν εἰκόνων ἀγωνιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Μαντὼ ἀναφαίνεται σὲ ὅλη τὴν ἐκφραστικὴ ὡριμότητά της καὶ πολυτελέστερα ντυμένη ὡς σημειώνει ὁ Blancart εἰς τὴν ἐπιπρόσθετον Μονογραφίαν του περὶ Μαυρογένηδων.

Ὁ πατέρας τῆς Μαντῶς ἐγκατέλειψε τὴν Τεργέστην κ' ἐγκατεστάθη στὴν Μύκονο πολὺ πρὶν ἐκραγῇ ἡ Ἑλλ. ἐπανάστασις, μυηθεὶς ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν Φιλικὴν Ἑταιρείαν.

Κατὰ τὸ 1812 ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τῆς Μαντῶς, ἡλικίας τότε 16 ἐτῶν, εἰς ἕνα σεβάσμιον ἱερέα καὶ συγγενῆ του, τὸν Παπᾶ-Μαῦρο, ὁ ὁποῖος συνεδύαζε τὴν εὐρυτάτην του μόρφωσιν μὲ τὴν φρόνησιν καὶ τὸν θερμότατον πατριωτισμόν του καὶ ὁ ὁποῖος ἔζη στὴν Τῆνο.

Ὁ Μαυρογένης, νοιώθων τὴν κόρην του εἰς τὸ ἀσφαλὲς καὶ πολύτιμον ἄσυλον τοῦ Παπᾶ-Μαύρου, ἀφιερώνεται ὁλόκληρος εἰς τὴν μεγάλην τῆς Ἐλευθερίας Ἰδέαν—Φιλικὸς καὶ αὐτός, σπεύδει παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν ἑταῖροι νὰ συνεννοηθῇ διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξεγέρσεως.

Ἀλλά, δυστυχῶς, σ' ἕνα του ταξεῖδι στὴν Πάρο, ὅπου πῆγε νὰ συναντήσῃ δυὸ φλογεροὺς ὀπαδοὺς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, πεθαίνει ἀπὸ δηλητηρίασι ὕστερα ἀπὸ ἕνα γεῦμα ὁποῦ τὸν εἶχον καλέσει.

Ἔτσι ἡ Μαντὼ μένει ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα ἐνωρὶς καὶ ἀπὸ μητέρα σχεδόν, ἀφοῦ, ἡ τελευταία, βυθισμένη στὸ πένθος της, εἶναι σᾶν νὰ μὴν ὑπάρχῃ.

Ὁ Ὅμηρος, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι σοφοὶ συγγραφεῖς καὶ ἱστορικοὶ ἀπορροφοῦν τὴν ψυχὴ τῆς Μαντῶς, ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη ὑπερηφάνεια καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῆς φυλῆς της, τῆς ὁποίας ὀνειρεύεται τὴν Ἀνάστασι — κι' ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια τόσο περισσότερο πιστεύει ὅτι μεταξὺ ἐκείνων ποῦ θὰ κληθοῦν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν 'ματοβαμμένη Γῆ τῆς Ἑλλάδος, εἶναι κ' ἐκείνη, ἔστω κι' ἂν τὸ φῦλόν της, ἡ νεότης της, αἱ αὐστηραὶ ἀντιλήψεις τῆς τότε κοινωνίας εἶναι ἕνας σπουδαῖος φραγμὸς εἰς τὸν πόθον της τὸν φλογερὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ διὰ τῆς προσωπικῆς συμμετοχῆς της τὸν ἱερὸν τῆς Πατρίδος Ἀγῶνα.

«Πότε θὰ μὲ πᾷς στὴν στεριά, λέγει στὸν Παπᾶ Μαῦρο, νὰ ἰδῶ τὴ γῆ ποῦ γέννησε τοὺς Ἀριστείδας, τοὺς Μιλτιάδας; νὰ διασχίσω τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος ὅπου ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνδραγάθησε—νὰ ἰδῶ τοὺς τάφους αὐτῶν τῶν ἀθανάτων; Ν' ἀναζωπυρήσω τὲς ψυχὲς τῶν πατριωτῶν μου καὶ ν' ἀναστήσω ἀνάμεσά τους καινούριους Λεωνίδας;»

(Κατὰ τὸν ἱστορικὸν Ginouvier).

Καὶ ὅταν ὁ ἱερεὺς τῆς διηγεῖται τὰς ἀγόνους προσπαθείας τοῦ Ὁλλὼφ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος, ποῦ κατέληξαν σὲ σφαγὲς καὶ καταστροφές, ἡ Μαντώ, κατὰ τὸν ἴδιον Ἱστορικόν, ἀνακράζει, μὲ λυγμοὺς στὴν φωνή:

«Ὦ, Ἕλληνες ἐκφυλισμένοι, δὲν ὑπάρχουν πειὰ ἥρωες μεταξύ σας;»

—Οἱ ἥρωες δὲν ἔλειψαν ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα—τῆς ἀπαντᾶ μὲ συγκίνησιν ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς—ποῦ ὁλόκληρη τώρα τραντάζεται ἀπὸ τὰ θοῦρια τοῦ Ρήγα.—Στὸν Ὄλυνθο ἕνας Κολοκοτρώνης, στὸν Μαίναλο οἱ κλέφτες—ἄκουσ κι' ὅλα νὰ βροντᾷ τὸ κανόνι τοῦ Ὑψηλάντη. — Ἡσύχασε κόρη μου, ὑπάρχουν ἀκόμη ἥρωες μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων.

* * *

Ἦτο μόνον ζήτημα χρόνου, γιὰ νὰ ξεσπάσῃ γιγαντωμένη ἡ Ἐθνικὴ Συνείδησις καὶ νὰ ξεπηδήσουν ἀπὸ ὅλες τὲς γωνιὲς τῆς Ἑλλ. γῆς καθὼς καὶ ἀπὸ πολλὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Ἥρωες Μάρτυρες τοῦ 1821.

Ἡ αὐγὴ τῆς 25ης Μαρτίου—ἀποτέλεσμα ἀναπόδραστον ὅλων τῶν προηγουμένων περιστάσεων, πόθων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ Ἔθνους —ὡς γράφει ὁ Παπαρρηγόπουλος— δὲν ἐφύτισε σκλάβους, ἔρριξε μόνον τὲς ἀχτίδες της ἐπάνω σὲ συντριμμένες ἀπὸ τὴν ἀδάμαστο θέλησι τῆς Φυλῆς ἁλυσίδες, ἐπάνω σὲ πλῆθος ἀνάμικτον ἀπὸ γέροντας, γυναῖκας, παιδιὰ καὶ παλληκάρια ποῦ ἐκινοῦντο κάτω ἀπὸ τὸν ὑπέρτατον, κοινόν, Ἐθνικὸν παλμόν, πρὸς τὴν ἱερὰν ὁδὸν τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ Μαντὼ μποροῦσε νὰ ὁραματίζεται ἐπάνω στὸν ψηλὸ βράχο τῆς Τήνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητοῦσε ν' ἀγκαλιάσῃ σύμπασαν τὴν Ἑλλ. γῆν, μποροῦσε, ναί, νὰ ὁραματίζεται τὸ στερεώτατο δίχτυ τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας νὰ πλέκεται νυχθημερὸν γύρω ἀπὸ βουνὰ καὶ νησιά, ἀπὸ στεριὰ καὶ θάλασσα γιὰ νὰ σφιχτοδέσῃ τὸν ἐχθρὸ τῆς φυλῆς της.

Ἀλλὰ οἱ ὁραματισμοὶ γι' αὐτὴν ἦτον μὰ σταγόνα νεροῦ στὴν γιγάντια δίψα τῆς αὐτοθυσίας.

Κι' ὅταν ὁ πόλεμος ἔφθασε στὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, ὅταν αἱ Σπέτσαι, τὰ Ψαρά, αἱ Κυκλάδες καὶ τὰ ἄλλα Νησιὰ τοῦ Αἰγαίου ὕψωσαν τὴν σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅταν στὲς δυὸ πατρίδες της, τὴν Τῆνο καὶ τὴν Μύκονο ἠκολούθησε τὸ γενικὸ τῆς Ἐλευθερίας κήρυγμα ὁ ἱερομόναχος Νεόφυτος, ἕ, τότε πειά, ξεπετάχθηκε καὶ ἡ Μαντώ, νοιώθοντας τὴν ψυχή της, πολὺ πρίν, νὰ τὴν ἔχει ἀφίσῃ γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν πατριωτικὸ χείμαρρο ποῦ ἀκάθεκτος ἤρχιζε νὰ συντρίβῃ τὴν ἐχθρικὴ ἀντίστασι.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΠΩΣ ΚΡΙΝΟΥΝ ΤΟ "ΒΗΜΑ"

Ἀδελφὴ Μεγάλη Ἱέρεια
Κυρία Κοπάδη,

Σήμερον ἔλαβον τὸ «Βῆμα τῆς Γκάπας τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου καὶ μὲ μεγάλην χαρὰν ἀνέγνωσα σχεδὸν ὅλον τὸ περιεχόμενόν του. Ἀλλὰ ἰδιαιτέρως τὴν Γυναικείαν στήλην, ἡ ὁποία δίδει ζωὴν καὶ χαρὰν εἰς ὅλας τὰς ξενητειμένας Ἑλληνίδας.

Ἂν καὶ ἔχομεν νὰ σᾶς ἰδοῦμε πολὺν καιρόν, σχεδὸν τρία ἔτη, ὅταν διαβάζω τὰ ὡραῖα ἄρθρα σας μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς βλέπω αὐτοπροσώπως νὰ ὁμιλῆτε καὶ τοῦτο μοῦ προξενεῖ μεγάλην χαράν.

ΠΑΝ. ΣΤΙΒΑΚΤΗ
Ἱέρεια τῆς Στοᾶς Peabody, Mass.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΟΡΗ

ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΓΟΗΤΕΙΑΣ ΣΕ ΓΟΗΤΕΙΑΝ.- ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ. - Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ.

Ὑπὸ τῆς Κας ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Εἰς τὴν δροσόλουστον Λακόνια, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ταράτσα τῆς φίλης κ. Εὐθυμίας Γ. Μάστορη, κάτω ἀπὸ ἕνα οὐρανὸ φωτεινὸ καὶ ἐν τούτοις χωρὶς ἄστρα, τριγυρισμένη ἀπὸ μιὰ σιωπὴ γεμάτη φτερουγίσματα, ἔκαμα μιὰ σκέψι «Ἡ ὁμορφιὰ ἔχει δική της πατρίδα».

Ἕνα πανόραμα ἁπλαισίωνε τὴν σκέψι μου αὐτή. Βαθειὰ καὶ πράσινα τὰ Λευκὰ Ὄρη τὴν σκοτείνιαζαν. Ἀρυτίδωτη ἡ λίμνη τὴν γαλήνευε. Καὶ τὸ θρόϊσμα τῶν θάμνων τὴν λίκνιζε χαϊδευτικὰ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ μακρυὰ ἀπ' τὰ νοσταλγικὰ ἀκρογυάλια ποὺ κάποια βράδυα σᾶν κι' αὐτὸ μίλησαν στὴν ψυχή μου μὲ τὴν πανίσχυρη γλῶσσα τῆς γοητείας των.

Μαγεία πρωτόγενη τῆς φύσεως! Νοιώθουμε τὴ δύναμί σου ἐκεῖ ποὺ σταματοῦν τὰ ἴχνη τοῦ ὑπερπολιτισμοῦ. Ἐκεῖ ποὺ τὰ μάτια μας ξεκουράζονται σὲ βουνὰ παρθένα, σὲ γκρεμοὺς γεμάτους μυστήριο, σὲ καθαρὰ σπιτάκια βαλμένα λὲς ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Δημιουργοῦ σὲ φουντωτὲς ὄχθες, σὲ νησίδες πανέρημες, τὲς ὁποῖες ὁ μεγάλος Κουρσάρος, ὁ πολιτισμὸς δὲν ἄγγιξεν ἀκόμα καὶ ποὺ μοιάζουν νὰ κρατοῦν αἰώνια τὸν μῦθο καὶ τὴν παράδοσι, τὸ πνεῦμα τῶν Ἀρχαίων Θεῶν, καὶ τὴν εὐλογία τῆς Εἰρήνης!

Σὲ νοιώθουμε, ἐκεῖ ὅπου ἡ Μηχανὴ δὲν ὥργωσε τὰ σπλάγχνα Σου καὶ ἡ Τέχνη δὲν Σοῦ ἔδωσε τὸ ὁμοιόμορφο ραφινάρισμα ποὺ σὲ κάνει ἔπειτα νὰ μοιάζῃς μὲ τὶς ὡμορφιὲς ἄλλων χωρῶν. Μ' ἀρέσεις ὡμορφιὰ ὅταν ξεπηδᾷς πρωτόγενη χωρὶς μαθηματικὸ ὑπολογισμό, χωρὶς ἀντικειμενικὸ σκοπό, ἔτσι μόνον γιὰ τὴν χαρὰ τῶν ματιῶν μας καὶ τὸ ξεκούρασμα τῆς ψυχῆς μας, ὅταν πελώρια ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς παρθένου βουνοῦ, ἀπρόσιτη ἀπὸ τὰ βάθη μιᾶς ἀβύσσου, ὁρμητικὴ ἀπὸ τὰ γλουτίσματα ἑνὸς καταρράκτου, πλάνα ἀπὸ τὴν σμαράγδινη ἀγκαλιὰ μιᾶς λίμνης, ὡμορφιά, μᾶς λὲς πῶς Σύ, μόνη ἀβοήθητη, ἀπρόσκλητη ξεπήδησες ἀπὸ τὴν καρποφόρα Φύσι, Σὺ μόνη μίλησες μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ τὴν ἄβυσσο, Σὺ μόνη δὲν ἔχεις δίδυμη ἀδελφὴ ἐδῶ κάτω, Σὺ μόνη μπορεῖς νὰ μᾶς κυττάξῃς ἀπὸ ψηλὰ μὲ τὸ συναίσθημα τῆς ὑπεροχῆς ποὺ γεννᾷ ἡ Αἰωνιότης!

Ὀθόνη εἶναι ἀπόψε ἡ ψυχή μου. Καὶ περνοῦν ἀπάνω της αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος κινηματογραφικά, σταμπάροντας τὴν λευκότητα τῆς ὀθόνης αὐτῆς μὲ ποικιλία εἰκόνων. Ἀκρογιαλιὲς Ἰταλικές, πνιγμένες στὴν ἀσημένια ὁμίχλη κάποιας ἀνοιξιάτικης αὐγῆς, σπιτάκια κουκλίστικα ἄσπρα μέσα σὲ ὁλάνθιστους κήπους, καταδικασμένα νὰ ζοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν φρίκην τοῦ Βεζουβίου καὶ τὸ κῦμα τῆς Ἀδριατικῆς. Ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, φουντωτές, μακρόσυρτες σᾶν τραγοῦδι Ἀνατολίτικο... Ἀπὸ τὸ βαποράκι πόσες φορὲς δὲν σᾶς χαιρέτησα ἰσκιωμένες σᾶν προστατευμένες ἀπὸ λόφους δασοφυτευμένους ὅπου αἱ ἐπαύλεις, στὸ ἀνέμισμα τῶν κλάδων, ἔμοιαζαν ἀπὸ μακρυὰ σᾶν κοινρέτα ἄσπρης χαρᾶς!

Λίμνες Παριζιάνικες ποὺ κύκνοι ἄσπροι Σᾶς διέσχιζαν, περήφανοι, ἀκατάδεκτοι, σιωπηλοί, τραγουδῶντας μόνον τὴν στιγμὴ τοῦ θανάτου! Μικρασιάτικες ἀκρογιαλιὲς ποὺ ἡ φωνὴ τοῦ Χότζα ἀπὸ τὸν Μιναρὲ σᾶς ἀποκοίμιζε, νανουρίζοντας μὲ παραδεισιακὰ ὄνειρα τοὺς πιστοὺς τοῦ Μωάμεθ! Βλέπω ἀκόμα τὸ θεσπέσιο πανόραμα τῶν νησιῶν Σας μέσα στὸ ὀκνὸ φῶς τοῦ 'Ανατολίτικου οὐρανοῦ κι' ὡς τὴν ψυχή μου φτάνει μὲ τὸν βραδυνὸ ἄνεμο ἡ μυρωδιὰ τῆς 'Ανατολίτικης μέθης εἴτε τὴν δίνει ὁ ἔρωτας τῆς χανούμ εἴτε τὸ αἷμα τοῦ χριστιανοῦ.

Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλες τὶς νοσταλγίες μου, Φαληρικὲς ἀκτές, πλαισιωμένες ἀπὸ μενεξεδένια βουνὰ καὶ λευκὸ μάρμαρο, ἄσπρες κατὰ τὶς νύχτες τοῦ 'Απριλιάτικου φεγγαριοῦ, ἄσπρες σᾶν λυωμένο ἀσῆμι, ποὺ ἔρχονται νὰ τὸ μαζέψουν πεπλοφόρες θεὲς τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, νοσταλγοὶ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Λαοῦ ποὺ τὶς γέννησε!

Ὀθόνη εἶναι ἀπόψε ἡ ψυχή μου. Καὶ περνᾷ ἀπάνω της τὸ λάγγεμα τῆς 'Ανατολῆς καὶ ἡ Φινέτσα τῆς Δύσεως.

Μὰ πειὸ πολὺ μένει, σᾶν γιὰ νὰ δικαιώσῃ τὸν θρίαμβο τῆς σήμερον ἐπὶ τῆς χθές, ἡ ἀκίνητη, πολύγραμμη, ἀνώμαλη ἀγκαλιὰ τῶν Λευκῶν Βουνῶν ποὺ μὲ περιζώνει ἀπόψε, τὸ πανόραμα τῶν νησίδων ποὺ διακόπτουν μὲ πολύτροπα σχήματα τὴν λίμνη, κάποιο φῶς ποὺ τρεμοσβύνει στὴν ὄχθη, κι' ἕνα τραγοῦδι μακρόσυρτο ποὺ μοιάζει 'Ανατολίτικο καὶ ποὺ τὸ ράδιο σκορπάει σᾶν ἠχὼ στὶς ἀναμνήσες μου.

Τί εἶναι ἡ Λακόνια

Ἡ Λακόνια εἶναι μία μικρὴ πόλις ἀριθμοῦσα μόλις 14,000 κατοίκους, θεωρεῖται ὅμως ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐμπορικὸν κέντρον καὶ ἡ βιομηχανία της εἶναι ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένη. Τὸ ἐργοστάσιόν της διὰ τὴν κατασκευὴν μηχανῶν θεωρεῖται ὡς ἓν ἀπὸ τὰ τελειότερα τοῦ κόσμου. Ἐξ ἄλλου ἡ γεωργία της ἀποτελεῖ πραγματικὸν πλοῦτον διὰ τοὺς κατοίκους της. Ἀλλ' ὅ,τι προσθέτει εἰς τὰς προσόδους της εἶναι ἡ φήμη της ὡς θερινοῦ κέντρου. Τοποθετημένη στὴν καρδιὰ τοῦ Νομοῦ, διαβρεχομένη ἀπὸ 4 λίμνες ποὺ φέρουν ἀκόμα εὔηχα 'Ινδικὰ ὀνόματα—Οὐΐνισκαμ, Ὄ-πιτσι, Πάγγος καὶ Οὐΐνιπισόκι, δικαιωματικῶς φέρει τὸν τίτλον «ἡ πόλις ποὺ ἀναπαύεται εἰς τὰς λίμνας» καὶ δέχεται κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ καύσωνος χιλιάδας ἐπισκεπτῶν εἰς τοὺς καταυλισμούς της πρὸ παντὸς εἰς ἐκείνους ποὺ εἶναι σκορπισμένοι στὶς πλαγιὲς τῶν λόφων της καὶ στὶς ὄχθες τῶν μαγευτικῶν λιμνῶν της.

Κυρίως ὅμως ἡ λίμνη τοῦ Οὐΐνιπισόκι τὴν ὁποίαν ἔχουν ὑμνήσει ἀκόμη καὶ ξένοι ποιηταὶ μοιάζει σάπφειρον ποὺ τὸν κλείνει ζηλότυπα μὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ χρυσοπράσινου ἡ ἄλυσσὶδα ἀπειραρίθμων λόφων πίσω ἀπὸ τοὺς ὁποίους φαντάζει γαλανή, σχεδὸν λευκή, ἡ ὁροσειρὰ τῶν Λευκῶν Βουνῶν.

Ὁ γῦρος τῆς λίμνης μὲ τὸ βαπόρι.

Ἀλλ' ἡ Λακόνια εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς γοητείας, ἕνας σταθμὸς ρωμαντικώτατος διὰ τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὰ Λευκὰ Ὄρη. Εἴκοσι λεπτὰ μακράν της εἶναι τὸ Οὔρς, θαυμάσιον θερινὸν κέντρον, περίφημον διὰ τὰς τοποθεσίας του, τὰς ὁποίας σμῆνος πολυταλάντων ἔρχεται ν' ἀπολαύσῃ.

Ἐκεῖ ὁ βράχος τοῦ Ἔντικοτ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ἡ πηγὴ τοῦ Μέριμακ Ρίβερ. Ἐκεῖ τὸ μαγευτικὸν Λέϊκιπορ, λίκνον Ἰνδικῶν παραδόσεων καὶ μύθων. Ἐκεῖ ὁ ὄρμος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπῆραμε τὸ βαπόρι διὰ μίαν ἐκδρομὴν τὴν ὁποίαν διωργάνωσεν ἡ κ. Ε. Μάστορη καὶ τῆς ὁποίας μετέσχον φιλικαί τινες οἰκογένειαι ἀπὸ τὴν Λακόνιαν καὶ Μάντσεστερ. Ἐφωδιασμένο μὲ ὅλο τὸ κονφὸρ ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἐποχή, τὸ μοντέρνο βαπόρι ποὺ φέρει τὸ ὄνομα Οὐάσιγκτων, ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ ραδίου διασχίζει τὸ Οὐΐνιπισάκι Λέϊκ δίδον εἰς ἡμᾶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀπαράμιλλη γοητείαν τῶν 365 νησιῶν ποὺ εἶναι σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὲ μιὰ χαριτωμένη ἀταξία, κάποτε μεγάλα τόσον ὥστε ν' ἀποτελοῦν ἀληθῆ συνοικισμόν, ἄλλοτε τόσον μικρὰ ὥστε ἡ πολυτελὴς βίλλα τοῦ ἰδιορρύθμου πολυταλάντου ποὺ εἶναι κτισμένη ἐκεῖ νὰ μοιάζῃ ἀπὸ μακρυὰ σᾶν ἀκουμπισμένη στὸ νερὸ ποὺ τὴν ἀντανακλᾷ τρεμάμενη, φοβισμένη γιὰ τὸ τόλμημά της. Τὸ μεγάφωνο μᾶς δίνει τὴν ὀνομασία τῶν σπουδαιοτέρων νησιῶν καὶ τὴν ἱστορίαν των, ποὺ εἶναι κάποτε τραγική, σᾶν δυὸ τριῶν λίθων ποὺ ὑπῆρξαν ἄλλοτε τὸ προσφιλέστατο νησὶ καὶ καταφύγιο μιᾶς ἰδιότροπης ὡραίας ποὺ κάποιο βράδυ ἐξαφανίστηκε μὲ τὴν ὡραία του, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς πῶς... Τίποτε δὲν εἶναι θελκτικώτερο ἀπὸ τοὺς ἑλιγμοὺς τοῦ βαποριοῦ ἀνάμεσα ἀπὸ ὄχθες πολλάκις στενώτατες, μὲ βουνὰ δασώδη δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἐπικίνδυνα πολλὰ γιὰ τὰ δηλητηριώδη φείδια των. Δύο σταθμοὶ εἰς τὸν πεντάωρον αὐτὸν γῦρον θὰ μοῦ μείνουν ἀλησμόνητοι. Τὸ Ἄλτον μπέϊ καὶ τὸ Οὐόλφορο μπέϊ. Τὸ βαπόρι εἰσδύει εἰς ἕνα κόλπον βαθύτατον τῆς λίμνης καὶ τόσον στενὸν ὥστε ν' ἀπολαμβάνῃ ἐκ τοῦ πλησίον κανελὶς τοῦ ὑποβλητικοῦ πλαισίου τῶν Λευκῶν βουνῶν εἰς τὰς ὑπωρείας τῶν ὁποίων μερικὰ ὡραῖα σπιτάκια φαίνονται ν' ἀποτελοῦν τὸ συμπλήρωμα τοῦ διακόσμου. Ἐκτάσεις μακραὶ ἐλατιῶν κατὰ μῆκος τῆς λίμνης προφυλάττουν τὸν δρόμον ὁπόθεν τὸ αὐτοκίνητον περνᾷ σμίγοντας τὸν θόρυβον τοῦ μοτέρ του μὲ τὴν βοὴν ψυχρῶν ἀνέμων. Τὸ θέαμα εἶναι μοναδικόν. Βουνοσειραὶ ἡ μία ὄπισθεν τῆς ἄλλης κλείουν κάποτε τὴν δίοδον τοῦ βαποριοῦ τὸ ὁποῖον προχωρεῖ στὸ γνώριμο καὶ σαγηνευτικὸ λαβύρινθο γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ ἔξαφνα σ' ἕναν ὁρίζοντα ὁλάνοικτον, σὲ μιὰ λίμνη ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὰ στενὰ ὅρια, ἐλεύθερη καὶ ἥσυχη, μέσα στὴν ὁποίαν κάπου-κάπου κανένα σπιτάκι σὲ μικροσκοπικὸ νησί, μοιάζει λησμονημένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ σαπφείρους, τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν λίμνη.

Ἐδῶ στ' ἀνοικτά, βενζινάκατοι ὅλων τῶν εἰδῶν τρέχουν πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Μιὰ τρελλὴ νεότης διασκεδάζει μὲ γέλοια ποὺ μοιάζουν ἀλαλαγμούς. Μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα κάμνουν τὸν γῦρο τοῦ βαποριοῦ μας τόσες φορὲς ὥστε ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸν θάνατον καὶ τὸν νόμον νὰ εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς θέσεώς των. Πολυτάλαντοι, μπλαζὲ ἀπέναντι τῆς Ζωῆς ποὺ δὲν ἔχει τίποτε πειὰ καινούργιο γι' αὐτοὺς ὅταν ἀκόμη δὲν εἶναι εἴκοσι χρόνων, ἀτίθασσοι ἀπέναντι τοῦ Νόμου, ὁ ὁποῖος κανονίζει τὴν ἐλαστικότητά του ἀναλόγως τοῦ βαλαντίου τῶν παραβατῶν του... Ὁ πλοίαρχος ἀνησυχεῖ καὶ μαζύ του τὸ πλήρωμα. Κι' ἐκεῖνοι γελοῦν, παιδιὰ καὶ κορίτσια, ἕως ὅτου τὸ παιγνίδι των ἔπαυσε πειά, ἕνεκα τῆς ἐπαναλήψεως ποὺ σκοτώνει τὴν συγκίνησιν τοῦ κινδύνου. Μιὰ βάρκα μὲ κουπὰ στὸ δεύτερο σταθμὸ τραβᾷ τὰ μάτια μου καὶ τὴν ψυχή μου, ἡ ὁποία στὸ ρεῦμα τοῦ μοντερνισμοῦ μοιάζει ἀπηρχαιωμένη σᾶν κι' ἐκείνη... Κι' ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ φαντασμαγορικὸ διάκοσμο ἕνα ἀκάτιο μὲ πανιὰ ἄσπρα ἀνοιγμένα στὸν ἄνεμο τῶν Λευκῶν Βουνῶν σᾶν φτερὰ περιστεριοῦ ἕτοιμου νὰ πετάξῃ στὴ φωλιά του....

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

MUSIC IN MEDICINE THROUGH THE AGES

By Dr. JOHN K. GATSOPOULOS, Grand Orator

(Continued)

Music in Recreational Programs.

Music, therefore, has come to be recognized as a distint factor in any well organized recreational program. It frequently is the spark which kindles those higher impulses in men which, sympathetically fostered, develop into big, noble qualities.

No matter what the degree of a man's incapacity, he can enjoy music and derive benefit from it. In cases of nervous disorders brought about through horrors witnessed or from shell shock, it is frequently *the one medium* through which he can be reached.

Those who saw actual warfare will never forget the scenes in the little Red Cross huts by the railway stations and about the big hospital centers and camps in France. Who could doubt the effect of music when, for instance, some talented doughboy would sit down and play on the old rattling piano, "There Are Smiles That Make Me Happy," or "There's a Long, Long Trail," or "Tipperary," and witness the tired, homesick boys become seemingly electrified, instantly join in the choruses, singing with a vim that was admirable, giving everybody present a new lease on life.

The World War furnished a lot of opportunities for observations even more valuable than those just related. For instance, *the extraordinary influence of the mind on the body in cases of contemplative fear, resulting in so-called conversion hysteria manifested by various paralyses, mutism, blindness* or *deafness*. It was found in cases of severe shell shock followed by complete amnesia that music was the first means of bringing back recollections to these victims while still unable to remember experience connected with their daily avocations and home surroundings. Others who had become mute from the same causes regained their speech at concerts by joining in the chorus of some well-known song. People who stammer or stutter are able to sing a song without their diction showing such defect.

Of all the arts, music appeals most to the emotions. From an evolutionary standpoint, inarticulate sounds of varying pitch are much older than articulate speech. This is proven by the fact that sounds are initiated in both halves of the brain, while articulate language in righthanded persons can only be initiated in the left half of the brain which controls the voluntary movements of the right half of the body. To illustrate this point there is a record of a soldier who suffered a bullet wound in the head, damaging the motor speech center, destroying the right eye and left optic nerve, causing total blindness. The man was very cheerful, comprehending all that was said to him, but only able to say "oot" for no and "ah" for yes. Curiously enough, he was able to sing several songs without difficulty, provided the *first word or bar of music was given*. Thus, his physician would stand beside him humming "Tis a Long Long Way" when the patient immediately started the well known chorus to "Tipperary," winding up with "Are We Down Hearted? No." When the physician finally told

(Continued on Page 12)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης Σελίδος)

δὲ λαός μου, ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ....

Πράγματι εἴμεθα ἡ μόνη φυλὴ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, μὲ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις, ποῦ ἐντρεπόμεθα νὰ διακηρύξωμεν ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες, ὅτι εἴμεθα ὀρθόδοξοι. Τὸ ἁμαρτάνειν καὶ τὸ μετανοεῖν εἶναι ἀνθρώπινα. Καιρὸς νὰ ἀφήσωμεν τὸ πρῶτον καὶ νὰ πάρωμεν τὸ δεύτερον. Δείξωμεν δι' ἔργων, ὅτι εἴμεθα αὐστηροὶ φύλακες τῶν προγονικῶν κειμηλίων. Μιμηθῶμεν τοὺς γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους ἐκείνους μάρτυρος τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, χύνοντες ὄχι τὸ αἷμά μας, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς ζητεῖ, ἀλλ' ἀπαρνούμενοι τὰς ἁμαρτωλάς μας ἐπιθυμίας μετὰ τῶν πράξεων αὐτῶν. Ζήσωμεν βίον σύμφωνον πρὸς τὴν ὑψηλὴν καταγωγήν μας καὶ τὸν ὑψηλότερον προορισμόν μας. Τὴν γραμμὴν αὐτὴν ἀκολουθοῦντες, ὦμεν βέβαιοι, ὅτι καὶ ἂν δὲν ἀποκτήσωμεν τὸν ἐπίζηλον τίτλον τοῦ ἥρωος ἢ τοῦ μάρτυρος, πάντως θὰ μᾶς ἐνθυμῶνται ὡς τιμίους πατριώτας καὶ εὐσεβεῖς χριστιανούς. Καὶ εἶναι ἀρκετόν. Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ζωή.

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
GEORGE C. MANTZOROS

Convention - Conscious

The Young Peoples' Convention will take place in Baltimore, Md. at the same time as the Senior Convention and will last three days beginning July 26th.

This fact is of greatest interest in Junior and Juniorette circles as it will be our first Convention and therefore, one of the most important. It means that the Junior and Juniorette Lodges have been recognized as ready to advance, ready to meet together and discuss their problems and objectives, able to organize on a larger scale into a national organization.

We have been given the privilege of holding our own Convention; it is the fulfillment of the wish of many of us, so ours must be the responsibility of making a success.

Every Lodge must become *Convention - conscious.* In the two months remaining between now and July 26th, every Lodge must make arrangements to represent itself in Baltimore. The more who attend, the better—the whole Lodge whenever possible. At the Akron Convention, although no special meetings of young people were called, the full membership of many Lodges attended as well as their patrols, bands and other units.

There will, of course, be one official delegate who should be chosen for his capabilites. Everyone of our Lodges has alert, intelligent, truly-interested Juniors and Juniorettes from whom to make a choice. The Juniors and Juniorettes who are selected as delegates can be very proud of the trust placed in them, for as delegates to our first Convention they will have an important job, a pioneering job.

Every delegate must come prepared, that is, he must know thoroughly the ideas and wishes of the majority of the members of his or her Lodge. Special discussions should be held for this purpose and the delegate should be instructed in regard to any special motions his Lodge may wish him to make at the Convention. If his Lodge becomes truly Convention-Conscious, he will make a more valuable delegate, one who can make more definite and practical contributions to the Convention's work.

STYLIAN STAES

Death came suddenly to take the beloved Commissioner of the Juniors' Order Stylian Staes, who ever since the founding of the Order has been its leader.

He had no family of his own to mourn him, but all young Gapans, whom he regarded as his sons and daughters will mourn the loss of one whose chief concern in life was young people.

He was truly interested in all Juniors and Juniorettes. He wanted to see them develope into ideal American citizens, proud of their Greek descent, mindful of the privileges of such a descent and aware of the duties it imposed. He wanted them to become interested in wholesome activities, to cultivate themselves and excell in athletics, in music and in their studies. His circular letters were sincere and full of fatherly advice and counsel.

He was so very proud of the accomplishments of the Young Peoples' Lodges. The fine showing they made at the Akron Convention made him very happy and renewed his faith and his enthusiasm for his heavy task of guiding their course. "It is marvelous to have so many of them here", he said. "They are all splendid young girls and boys and they will certainly insure the future of the Greek people in America".

He will be remembered by us for his unselfish interest in us, his sincerity and his affection for us. When he signed his circulars "With fatherly affection" it was more than just a convenient closing phrase; it was the expression of the genuine love he felt for young people.

He was planning for the Young Peoples' Convention and one of the last things he did was to send an announcement of it to all the Lodges. But he will not be at the Convention to give us his fatherly and sympathetic advise. He will not be in the reviewing stand to inspect his "young army" once again. His presence will be keenly missed.

Since his wish would be for a successful and fruitful young Peoples' Convention, it should be an added reason for us to carry through as he would have wanted it. The Young Peoples' Convention must be a success.

At their next meeting all Juniors and Juniorettes Lodges will observe a five-minute period of silence and prayer in respect to the memory of their beloved leader and friend.

BUFFALO, N. Y.

Ἡ πρὸ τριετίας ἱδρυθεῖσα Στοά μας «Ἐλπὶς» δι' ἐνεργειῶν τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς «Θεμιστοκλῆς» ἀριθμεῖ 24 μέλη. Ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ μανθάνουν νέα τεμάχια καὶ ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν καταρτίσῃ τέλειον Drum Corp, καθότι προέβημεν εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν τυμπάνων καὶ σαλπίγγων διὰ νέων τοιούτων ἀξίας ἄνω τῶν 250.00 δολλ. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς ἀδ. Γενοβέφας Τσαμπούρη, ἐδώσαμεν χοροεσπερίδα μετὰ κωμῳδίας, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ κέρδη ἐδιαθέσαμεν δι' ἔξοδα μεταβάσεως εἰς τὸ ἐν Ἄκρον Ἐθνικὸν Συνέδριον καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐλάβομεν τὸ πρῶτον βραβεῖον. Τὸ Τμῆμά μας εἰς τὴν παρέλασιν ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ Πατρόλ τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς, τὸν Μουσικὸν Ὅμιλον τῶν Ἐφήβων «Ὁ Ἀπόλλων» καὶ τὸ ἰδικόν μας Drum and Bugle Corp. Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τῆς ἀδελφῆς Μάθας Μακρῆ, ἐδώσαμεν μίαν φιλικὴν συγκέντρωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐκκλησίας μὲ πολὺ εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα ὑπὲρ τῆς Στοᾶς μας. Κατὰ τὸ παρὸν δὲ ἔτος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς ἀδ. Εὐαγγελίας Μοδέα, τὴν 11ην Ἀπριλίου ἐδώσαμεν τὴν δευτέραν μας χοροεσπερίδα μὲ τὴν κωμῳδίαν «Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρέγγας». Αἱ ἀδελφαὶ αἱ ὑποδυθεῖσαι τὰ διάφορα πρόσωπα ἔδειξαν μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ ἔργου καίτοι διὰ μερικὰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡ πρώτη ἐμφάνισίς των ἐπὶ σκηνῆς. Κατὰ τὴν χοροεσπερίδα παρευρέθησαν πλεῖστοι ἐκ τῶν ὁμογενῶν τῆς παροικίας μας καὶ ηὐχαριστήθησαν πολὺ ἀπὸ τὴν κωμῳδίαν.

Αἱ δὲ εἰσπράξεις αὐτῆς ἦσαν λίαν ἱκανοποιητικαί. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας εἰς τὴν ὁμογένειαν τῆς παροικίας μας διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ὑποστήριξιν ἧς ἐτύχαμεν παρ' αὐτῆς κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα καὶ τὴν ἐκτίμησιν μεθ' ἧς αὕτη περιβάλλει ἡμᾶς, βεβαιοῦσαι αὐτὴν ὅτι προσεχῶς θὰ καταρτίσωμεν καλλίτερα ἔργα ἐπὶ σκηνῆς.

Ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας εἰς τὴν Ἀνδρικὴν Στοὰν «Θεμιστοκλῆς» διὰ τὴν πρωτοβουλίαν ἣν αὕτη ἔλαβε διὰ τὴν διοργάνωσίν μας καὶ τὴν μέχρι σήμερον συνεργασίαν ἣν αὕτη μᾶς παρέχει εἰς οἱονδήποτε ζήτημα παρουσιασθῇ.

Ἐπίσης ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας εἰς τὸν Μουσικὸν Ὅμιλον τῶν Ἐφήβων διὰ τὴν συνεργασίαν του, ἥτις συμβάλλει εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν χοροεσπερίδων μας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΑΓΚΟΥΪΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σελίδος)

ἀδουλεψιᾶς. Τσουκνίδες εἶχαν θεριέψει μέσα στὶς ἀλίες τοῦ λαχανοκήπου καὶ μολόχες γόνα, καὶ ἀμαλαγιὲς τυλίγονταν ἀγκαθερὲς ἀνάμεσα στ' ἀγκιναρόφυτα: τ' ἀνωφέλευτο ποὺ πάσκιζε νὰ πνίξῃ τὸ χρειαζούμενο. Τριβόλοι. Μὰ στὸ βάθος, μπροστὰ στὸ σπίτι, τὰ ξυνόδεντρα γέρνανε τὰ κλώνια τους ἀπὸ τοὺς καρποὺς καὶ ἤτανε μιὰ παρηγοριὰ σὲ κεῖνη τὴν ἐγκατάλειψη.

—Νὰ ὁ παπᾶς, μουρμούρισε ἡ γυναῖκα, καὶ νὰ τοῦ πῇς δὲ μ' ἄφηνε ἡ παπαδιὰ καὶ μπῆκα ἔτσι, στανικῶς. Σύρε τώρα μοναχός σου.

Καθότανε στὸ πεζούλι τῆς στέρνας, ποὺ ἦταν γεμάτη χλωμοπράσινα νερά, ἀκίνητα σὰ μικρὴ Ἀχερουσία, καὶ καραβίζαν ἐπάνω τους οἱ μοιραῖες σκιὲς τῆς ὥρας.

Πλησίασα, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, μετανοιωμένος τώρα ποὺ τόλμησα νὰ ταράξω μιὰ τέτοια ἱερὴ γαλήνη, μὰ δὲ γινόταν πιὰ νὰ πισωστρέψω, γιατὶ ὁ παπᾶς εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι καὶ μὲ κοίταζε. Κεῖνο τὸ ξέσκεπο κεφάλι, σὰ ραφαηλικό, μὲ τὰ γουδωτὰ μάγουλα καὶ τὶς βαθειὲς ζάρες τοῦ μετώπου, κορνιζαρισμένο μὲ γκρίζα γένεια, κεῖνο τὸ καμπουριασμένο κορμί, τὸ τριμμένο ράσο, καὶ πιὸ πολὺ κεῖνα τὰ μεγάλα μάτια ποὺ ρωτούσανε πικρὰ καὶ ἀναπάντητα, ὅλη του ἡ φαρμακωμένη ὕπαρξη, ταίριαζε καλὰ μέσα στὸ χειμωνιασμένο περιβόλι, ὅλο ἐγκατάλειψη.

—Καλησπέρα, δέσποτα.

Ἔσκυψα νὰ τοῦ φιλήσω τὸ χέρι, δὲ μὲ ἄφησε, μόνο μὲ μιὰ κουρασμένη χειρονομία μοῦ ἔδειξε ἕνα σκαμνὶ κοντά του.

Ἐκάθησα. Κοίταζα τὸ λευϊτικὸ πρόσωπο, ἤθελα νὰ βρῶ δυὸ λόγια νὰ πῶ, μιὰν ἀρχὴ συνομιλίας, — μὰ δὲν εὕρισκα.

Τέλος, ἔκοψα τὴ σιωπὴ λέγοντας τ' ὄνομά μου, τὸ ἐπάγγελμά μου, καὶ πρόσθεσα, μὲ κάποιο δισταγμό:

—Μοῦ εἶπαν... ἔμαθα τὸ δυστύχημά σας...

Σταμάτησα πάλι. Κεῖνα τὰ σκριγμένα χείλη μοῦ ἐπέβαλλαν τὴ σιωπή, καὶ ἡ σιωπὴ ξανάπεσε σὰ μολυβένια πλάκα.

Γύρω μας δὲν ἀκούγονταν, παρὰ τὸ τρίξιμο ποὺ κάνανε δυὸ-τρία φύλλα ἀπὸ τὰ τελευταῖα τῆς μουριᾶς, ποὺ ξεκολλοῦσαν κ' ἔπεφταν, σὰν πουλιὰ σκοτωμένα.

Ἔπιασα νὰ ξαναράψω τὴ φράση μου:

—... καὶ λυπήθηκα πολύ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Ἀλλά... (στάθηκα πάλι).

Ὁ πατέρας τοῦ Ἠλία στήλωσε τὰ μάτια του στὰ δικά μου. Σταθερὰ καὶ κρύα μὲ ρώτησε:

—Ἀλλά;...

—«Μὴ λυπεῖσθε καθὼς οἱ λοιποί, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα...».

Ὁ παπᾶς δὲν ἀπάντησε στὸν ἀποστολικὸ λόγο. Πάλι τὸ βλέμμα του πῆγε νὰ πλανηθῇ πέρα, κατὰ τὰ βουνά, στὸ δυσμικὸν ὁρίζοντα, ποὺ ἔπαιρνε ὁλοένα τὸ σμουγὸ χρῶμα τῆς ἑσπέρας.

Σηκώθηκα πιὰ νὰ φύγω. Τότε καὶ κεῖνος, μὲ φωνὴ χαμηλή, μόλις ν' ἀκούγεται, μ' ἕναν τόνο σὰ νὰ ζητοῦσε συχώρεση γιὰ τὸ ψυχρὸ φέρσιμό του, εἶπε:

—Σταθῆτε νὰ σᾶς φιλέψω κ' ἐσᾶς κάτι...

Πῆγε σὲ μιὰ πορτοκαλλιά κοντή, φουντωμένη, ἔκοψε μιὰ κλάρα μὲ πορτοκάλια καὶ μοῦ τὴν πρόσφερε:

—Πάρτε κ' ἐσεῖς... Αὐτὸ τὸ δέντρο πρώτη φορὰ καρπίζει φέτος... Τῆχε φυτέψει ἐκεῖνος... Ἐμεῖς δὲν μποροῦμε, δὲ βαστάει ἡ καρδιά μας, νὰ φᾶμε ἀπὸ τὰ πορτοκάλλια του. Ὅλα ξένοι θὰν τὰ φᾶνε... Ἔτσι εἶναι, παιδί μου.

—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς παρηγορήσῃ, δέσποτα, μουρμούρισα. Εὐλογεῖτε!

Δὲν ἐσήκωσε τὸ χέρι νὰ μοῦ δώσῃ τὴν εὐλογία ποὺ τοῦ ζήτησα. Μὲ ἄφησε νὰ φύγω μὲ τὴ λυπηρὴ ὑποψία πὼς ἡ ἐλπίδα τῆς ἀπολυτρώσεως, ὁλάκερη ἴσως ἡ πίστη, εἶχε πεθάνει μέσα στὴν πατρική του ψυχή. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ μεγάλο ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ μαχαίρι τοῦ Στράτη τοῦ Γιάννουρα σὲ κεῖνο τὸ μωραΐτικο χωριό.

* * *

Τὰ πορτοκάλια ποῦ μοῦ χάρισε ὁ παπᾶς ἦτανε πέντε στὴν ἴδια κλάρα. Μεγάλα, θραψερά, εἶχαν, θἄλεγες, τὸ χρῶμα τῆς σκουριᾶς, καὶ μὲ τὰ πλατειά τους φύλλα γύρω-γύρω, μοσκοβόλιζαν τρεῖς ἡμέρες τὴ γκαρσονίστικη κάμαρά μου στὴν Ἀθήνα.

Τὴν τρίτη μέρα, ἤλθε νὰ μὲ ἰδῇ ἡ Ἑλένη (ὄχι ἐκείνη ποὺ εἴπαμε, μιὰ ἄλλη Ἑλένη, δασκάλα κι' αὐτή), ἡ δασκάλα μου τῆς ἀγάπης.

—Μπά, πορτοκάλλια! εἶπε τὸ γλυκὸ κορίτσι καὶ τράβηξε ἕνα ἀπὸ τὴν κλάρα.

Γρήγορα πῆρε ἕνα μαχαίρι καὶ τὄκοψε στὴ μέση. Τὸ ζουμὶ ποὺ χύθηκε στὸ πάτο δὲν ἦταν ὁλότελα πορτοκαλί. Ἦτανε μαυροκόκκινο σὰ σκοτωμένο αἷμα. Μέσα, ὁ σπάνιος καρπὸς εἶχε παχειὲς τίντες ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα, σὰ σκισμένη σάρκα.

—Μπά! σαγκουΐνι, εἶπε τὸ κορίτσι. Τί ὡραῖα! Τρελλαίνουμαι γιὰ τὰ σαγκουΐνια!

Κ' ἔχωσε λαίμαργα τὴ μουρίτσα της στὸ φροῦτο.

Music In Medicine Through The Ages

(Continued from Page 11)

him: "Say 'Tipperary,' Tom," he replied "oot," and was unable to utter any of the words. It must be concluded that the song *had been repeated so many times as to have become organized in both halves of the brain or in subcortical lower centers. A month later this man was able to walk and speak.*

It was stated that music, of all the arts, appeals most to the emotions. It arouses in us various emotions but, according to Darwin, not the terrible ones of horror, terror or rage. We can see the importance of song in the treatment of battle-worn soldiers. These songs awaken the opposite emotions, such as love, mirth, courage and a "joie de vivre."

(To be continued)

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 20. PITTSBURGH, PA. — JULY, 1937. VOL. II. NO. 8.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΟΥ

... ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΤΕΤΗΡΗΚΑ
ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΑΣ ΚΡΑΤΗΣΩΜΕΝ.

Μάρτιος τοῦ 1931. Ἡ εὐγενὴς ἰδεολογία τῆς ΓΚΑΠΑ ἐξηπλοῦτο καὶ ἐν Νέᾳ Ἀγγλίᾳ καὶ ὀλίγον πρὸ τοῦ ἐν Μοντρεάλῃ 6ου Μ. Συνεδρίου της ἱδρύετο καὶ ἡ ἐν τῇ πόλει μας Στοὰ «Θέμις». Τῆς Στοᾶς ταύτης εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ προσαγορευθῶ μετὰ τὴν καθωρισμένην δοκιμασίαν, ἀκόλουθος, αἰσθανθεὶς τὴν πλέον δυνατὴν συγκίνησιν κατὰ τὴν μύησίν μου.

Μία ἐθνικὴ ἱεροτελεστία στημένη ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν δύο ἐνδόξων πατρίδων μας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς παραδόσεις της καὶ ἕνας ἔξοχος συνδυασμὸς αὐτῶν πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Θετῆς Πατρίδος μας, σταθερᾶς δὲ καὶ πολυτίμου τῆς Ἑλλάδος φίλης. Ἕνας ὅρκος πίστεως καὶ λατρείας πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη καὶ τὴν ἑλληνικὴν θρησκείαν μας. Μία ἱερὰ ὑπόσχεσις ἰσχυροτέρα κάθε ὅρκου πρὸς διατήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ μετάδοσιν αὐτῆς πρὸς τὰς ἐπερχομένας ἑλληνικὰς γενεάς.

Δι' ἐμέ, γεννηθέντα κάτωθεν τοῦ γαλανοῦ τῆς Ἑλλάδος οὐρανοῦ, ἀλλ' εἰς τιμῆμά της ὑπόδουλον, ὁ ὅρκος αὐτὸς ἐπανέφερε στὴ μνήμη μου τὰ μικρὰ παιδικὰ χρόνια ποὺ τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ ἐμάνθανον ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς μητέρας μου καὶ ἀπὸ τὸ πτωχὸ καὶ ταπεινὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ μου. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη πῶς ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὰ θρανία τοῦ δημοτικοῦ σχολείου μου καὶ ζητήσω στὴ Θεσσαλία τὴν συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν μου, κοιναὶ λέξεις καὶ τοπικισμοὶ σὰν τὸ «πηγάδι» καὶ τὸ «χωράφι» ἦσαν γιὰ μένα ἀκατανόητοι, γιατὶ ἤξευρα τὴν γνήσια καὶ τὴν ὥμορφη ἑλληνικὴ τῆς Μάννας καὶ τοῦ σχολείου μου ποὺ ἀντ' αὐτῶν μ' εἶχαν διδάξῃ τὰς λέξεις «φρέαρ» καὶ «ἀγρός»! Καὶ ἐπερώτωνα τὰς σπουδάς μου εἰς τὸ Ἐθνικόν μας Πανεπιστήμιον καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν ἔβλεπον ὅτι αὐτὸ καὶ πλεῖστα τῆς Ἑλλάδος σχολεῖα καὶ ἐκπαιδευτήρια ἦσαν δημιουργήματα προγόνων τῆς ἰδιαιτέρας μου πατρίδος καὶ ἄλλων εὐγενῶν Ἑλλήνων δωρητῶν ποὺ ἐξέμαθον τὴν ἑλληνικὴν κοντὰ εἰς τὰς οἰκογενείας των καὶ εἰς τὰ ἐν τῇ ξένῃ ἑλληνικὰ σχολεῖα. Καὶ ἀνεμνήσθην τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ ὁποίου ὁ προορισμὸς κατὰ τὴν ἐσχάτως ἑορτασθεῖσαν ἑκατονταετηρίδα του διεπιστώθη ὅτι δὲν εἶναι μόνον ἐκπαιδευτικὸς ἀλλὰ καὶ ἐθνικὸς καὶ θέλει οἱ πτυχιοῦχοί του νὰ αἰσθάνωνται καὶ νὰ διακηρύττουν ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῆς μεγαλουργοῦ Ἑλληνικῆς Φυλῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος χρεωστεῖ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ φῶτά του.

Τὴν συνέχισιν μιᾶς τοιαύτης διδασκαλίας ἐν Ἀμερικῇ διέβλεπον ὡς τὸν κύριον σκοπὸν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν τῆς ὁποίας ἐδεχόμην τὸν ὅρκον καὶ τὰς ὑποχρεώσεις. Ἑκατοντάδες τῆς Νέας ἡμῶν Γενεᾶς ἀπομυζοῦν τὸ νέκταρ τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας παρὰ τοὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τὰ ξακουσμένα σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ αἱ χιλιάδες τούτων δὲν ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὰ μέσα τῆς ἐκεῖ ἐκπαιδεύσεως. Δι' αὐτὰς ἔπρεπε νὰ φανῇ κοσμήτωρ καὶ κηδεμὼν ἡ ἐθνικοθρησκευτικὴ τῶν Ἑλλήνων Ὀργάνωσις ΓΚΑΠΑ.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ μὲ τοιαύτας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον της ἐλάμβανον μέρος εἰς τὸ ἐν Μοντρεάλῃ μέγα συνέδριόν της. Ἡ ἐκεῖ συναναστροφὴ μετὰ φιλοτίμων καὶ εὐπαιδεύτων ὁμογενῶν, ἀντιπροσώπων τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐκπροσώπων τοῦ ἑλληνικοῦ μας τύπου, τοῦ κέντρου καὶ τῆς ψυχῆς πάσης ἐθνωφελοῦς δράσεως καὶ προαγωγῆς τῶν ἐν τῇ ξένῃ συμφερόντων τῆς ὁμογενείας, διασκεπτομένων πάντων ἐν ζηλευτῇ ἁρμονίᾳ σκέψεων καὶ ἐθνικῶν παλμῶν καὶ βλέψεων περὶ τοῦ καλυτέρου τρόπου ἐκπαιδεύσεως καὶ ἑλληνοπρεποῦς ἀγωγῆς τῶν ἐπερχομένων γενεῶν μας, ἐστερέωσεν ἔτι μᾶλλον τὰς ἐλπίδας μου ἐπὶ τὸ ἐξόχως εὐεργετικὸν ἔργον καὶ τὴν ἱερὰν τῆς Ὀργανώσεως ταύτης ἀποστολήν.

Ἡ πεποίθησίς μου ἐπὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς Ὀργανώσεως ταύτης ἐπηυξάνετο καὶ ὁ ζῆλος τῆς ἐξυπηρετήσεως αὐτῶν ὑπεκινεῖτο ἀκόμη περισσότερον. Τὰ δύο ἑπόμενα συνέδριά της ἐν Βοστώνῃ καὶ Ἄκρον μὲ εὖρον συνεργάτην τῶν καλῶν προσπαθειῶν τῶν ἐκεῖ συνέδρων καὶ ὅτε διὰ βοῆς μοὶ ἀπενέμοντο κατὰ σειρὰν τὰ δύο ἀνώτατα τῆς Ἀδελφότητος ἀξιώματα δὲν διέβλεπον διὰ τῆς παραδοχῆς των παρὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν σκοπῶν της καὶ τῆς ἐμπράκτου ἀποδείξεως τῆς πρὸς αὐτὰ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεώς μου. Ἐπὶ πενταετίαν ὁλόκληρον προσεπάθησα νὰ φανῶ ἀντάξιος τῆς μεγάλης ταύτης τιμῆς καὶ ἐμπιστοσύνης. Μετὰ πενταετῆ συνεχῆ δρᾶσιν ἐπὶ τῆς Γκαπικῆς κονίστρας παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς τὸν πρωταθλητὴν τῆς αὔριον ἕτοιμος μετὰ τῶν χιλιάδων θιασωτῶν της νὰ χειροκροτήσω πρῶτος ἐκ τῶν Γκαπικῶν θεωρείων εἰς πᾶσαν ἐπιτυχίαν του.

Εἶμαι ὑπερήφανος καὶ εὐτυχής, διότι ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς βαδίζομεν πρὸς τὸ ἐν Βαλτιμώρῃ 9ον Μέγα Συνένδριόν μας, πλήρεις ἱκανοποιήσεως διὰ τὰ ἐπιτελεσθέντα καὶ πλήρεις αἰσιοδοξίας διὰ τὴν ταχεῖαν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν καὶ φιλοδοξιῶν μας. Μὲ τὴν ἀλληλοεκτίμησιν καὶ τὸν ἀλληλοσεβασμὸν ἰσχυρότερον παρά ποτε εἰς τὰς τάξεις μας καὶ τὴν πειθαρχίαν εἰς τὸ πλέον ἀξιοζήλευτον σημεῖον καὶ μὲ τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ τὰς εὐνοϊκὰς κρίσεις τῆς κοινωνίας καὶ τῶν παρακολουθούντων τὴν ὡραίαν μας ἀποστολήν, δυνάμεθα μετ' ἐμπιστοσύνης νὰ ἀτενίσωμεν πρὸς τὴν καλυτέραν αὔριον καὶ τὴν ἀπρόσκοπτον διάδοσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν ἀρχῶν μας.

Εἶμαι εὐτυχὴς ἀκόμη, διότι ἡ τετραετὴς ἡγεσία μου κλείει μὲ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἕκτης εἰς Ἑλλάδα ἐκδρομῆς μας. Οὕτω θὰ δύναμαι νὰ ἀποταθῶ πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε τὸν σεμνὸν καὶ ἀξιοπρεπῆ ὅρκον τοῦ Ἕλληνος ἐν τῇ ξένῃ καὶ πρὸς τὴν Μητέρα Πατρίδα, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε τὸν θεῖον καὶ ὑπέροχον τοῦ Ἱπποκράτους ὅρκον καὶ τῆς ὁποίας ἐτάξαμεν ἑαυτοὺς φρουροὺς καὶ θεματοφύλακας τῶν τιμιωτέρων καὶ ἀγνοτέρων παραδόσεών της καὶ ν' ἀναφωνήσω: «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΤΕΤΗΡΗΚΑ».

Μία ὁλόκληρος πενταετία Γκαπικῆς δράσεως συνδέεται ἀναποφεύκτως μὲ ἀναμνήσεις καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου περίπτωσιν ἀναμνήσεις ἐξαιρετικὰ εὐχαρίστους καὶ γλυκείας. Συνεργασία εἰλικρινὴς ἐν τῇ Μ. Στοᾷ μὲ δείγματα βαθυτάτης ἐκτιμήσεως καὶ συμπαθείας, μὲ ἀποδείξεις ἀνωτέρου ἱπποτισμοῦ καὶ ἀλτρουϊσμοῦ, κάμνει τὴν διακοπήν της πρόξενον ζωηρᾶς λύπης. Μόνον ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Σαΐξπηρ ποῦ προσδίδει εἰς τὸν χωρισμὸν τὴν ἰδιότητα «γλυκοῦ πόνου» δύναται ἴσως νὰ παραστήσῃ τὴν λύπην ταύτην. Εἶναι εὐτυχὴς ὁ ἡγέτης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ συνεργασθῇ εἰς τὴν ἐπιδίωξιν ἰδεολογικῶν σκοπῶν ἀντικρύζων μίαν ἀπέραντον καλωσύνην εἰς τὰ πρόσωπα τῶν συνεργατῶν του καὶ μίαν ἐξαιρετικὴν ἄμιλλαν στὴν ἐξυπηρέτησίν των.

Θὰ ἦτο παράλειψις ἂν δὲν ἐξῆρον τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ἀντίληψιν καθήκοντος καὶ εὐσυνειδησίας ποῦ συνήντησα ἐπίσης εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ βαθμίδας καὶ εἰς τὴν ὁλομέλειαν ἐν γένει τῶν ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων στοῶν μας, τῶν τμημάτων τῶν ἐφήβων καὶ νεανίδων μας.

Ἡ ἐκ μέρους τῆς ὁλομελείας ταύτης πρόθυμος παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν της φθάνουσα κάποτε τὰ ὅρια τῆς αὐτοθυσίας, ὑπῆρξε δι' ἐμὲ πάντοτε πηγὴ ἐμπνεύσεων καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πολλάκις

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE GRAND LODGE
John Darlas ..... Grand Vice-Pres.
John Gekas ..... Grand Counsellor
Mrs. I. Kopadis .....Grand Counsellor of Ladies' Aux.
Dr. Geo. P. Gavaris .... Grand Commissioner of the Young Peoples' Order

GRAND GOVERNORS
Demos. Nicholson — Panag. Mountanos
James Katsaris — G. G. Economy
Elias Mavromichalis — Theo. Varvalides
Wm. Patterson — D. G. Voyadzis
Andrew Margarites — James Argyrakis

H. Pappamanolis ..... Grand Master
Dr. J. Gatsopoulos ..... Grand Orator
Dr. C. Theodore ..... Grand Orator

GRAND OVERSEERS
Chr. Frangoyiannis — Geo. Molones
A. D. Kochiovelos — K. Pappaphotiou
N. N. Kontax

ASSISTANT GRAND GOVERNORS
Louis Ganiaris — Christ Tsaousis
George Mylonous — Harry Matias
Miltiades Karavites — John Peters
J. Pappaioannou — D. C. Coliopoulos
Em. Talamvekos

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ γράφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. July, 1937. No. 8.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΛΛΗΝ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ — ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ

'Υπὸ ΚΛΕΟΜ. Γ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ, 'Ιατροῦ

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ: Τί φρονεῖτε, ὦ Λυσίκρατες, διὰ τὴν τύχην τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐν 'Αμερικῇ; Προοδεύει ἐμπορικῶς, προκόπτει εἰς τὰ γράμματα, εἶναι ἔτι φιλόπατρις καὶ φιλογενής, εἶναι ὡς ἔδει θεοσεβὴς καὶ φιλόχριστος, μέλλει νὰ τιμήσῃ τὸ ὄνομα τὸ 'Ελληνικὸν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἀντάξιος ἀπόγονος εὐκλεῶν προγόνων;

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ: Μέγα ἐρώτημα προβάλλεις ἐμοί, ὦ Κλεόβουλε. Περὶ πολλῶν ὁ 'Ελληνισμὸς τῆς 'Αμερικῆς μεριμνᾷ καὶ τυρβάζει, ἑνὸς δὲ ἔχει χρείαν. Νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, τῆς μελλούσης ἡμῶν γενεᾶς, ἥτις πλέει εἰς ὠκεανὸν συγχύσεως καὶ ἀκατευθυνσίας, ἄνευ καθοδηγήσεως καὶ ψυχικοῦ ἐξαγνισμοῦ.

Εἷς τῶν πολυτιμοτέρων θησαυρῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὦ Κλεόβουλε, εἶναι τὰ τέκνα. Πλοῦτος, δόξα, τιμαί, κοινωνικὴ περιωπή, πάντα παρέρχονται καὶ ἐκλείπουν ὁμοῦ μὲ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Τὰ τέκνα ὅμως εἶναι πάντοτε μαζί μας, συμπαθῆ καὶ ἀγαπητά, θησαυρὸς ἀνεκτίμητος, οὐ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πνευματικῷ, ἔνθα τίποτε ἐπίγειον, ἐκτὸς τῶν προσφιλῶν ἡμῶν ὑπάρξεων, δὲν θὰ ἔχωμεν μαζί μας. Ἡ καλὴ ἀνατροφή, ἡ πρόοδος, ἡ κοινωνικὴ ἀνύψωσις, ἡ ἠθικὴ ἐντέλεια, καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ τῶν τέκνων ἡμῶν, μᾶς πληροῦν μυχίας καὶ ἀσυλλήπτου χαρᾶς, ἥτις εἶναι ἀδύνατον νὰ μετρηθῇ μὲ τὸ μέτρον τοῦ πλούτου ἢ τῆς δόξης.

'Αλλὰ τίνι τρόπῳ τὰ τέκνα ἡμῶν, ὦ Κλεόβουλε, θὰ ἐξιχθοῦν εἰς ἠθικὴν ἐντέλειαν ἄνευ τῆς δεούσης θρησκευτικῆς κατηχήσεως καὶ διδασκαλίας; Τίνι τρόπῳ, μὲ τὸ νῦν ἐπικρατοῦν πλημμελὲς σύστημα τῆς διδασκαλίας τῆς 'Ελληνικῆς, καὶ τὸν σφαλερὸν τρόπον τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας εἰς γλῶσσαν δυσκατάληπτον δι' αὐτά, θὰ καταστοῦν χρηστοὶ πολῖται καὶ ἀληθεῖς χριστιανοί; Ἡ 'Εκκλησία δι' αὐτὰ καταντᾷ τύπος ἄνευ οὐσιαστικῆς ἐννοίας, ἀφοῦ τὰ πλεῖστα δὲν ἐννοοῦν ὄχι μόνον τὴν θείαν λειτουργίαν (ἥτις εἶναι τύπος διὰ πολλοὺς ἐκκλησιαζομένους), ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶσσαν εἰς ἣν ἀναγιγνώσκεται καὶ ἐξηγεῖται τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον, καὶ διατελοῦσιν ἄνευ οὐδεμιᾶς κατηχήσεως; Δὲν νομίζετε ὅτι ὀλιγόλεπτος ἀνάγνωσις καὶ ἐξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν 'Αγγλικήν, μετὰ τὴν 'Ελληνικήν, κατὰ πολὺ θὰ συνέτεινεν εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἀνύψωσιν καὶ εἰς τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν; ("Εως ὅτου τοὐλάχιστον συστηματοποιηθῇ πλήρως ἡ διδασκαλία τῆς 'Ελληνικῆς εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν;)

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ: 'Ορθῶς, ὦ Λυσίκρατες. Παρατηρῶν τις τὴν κατάπτωσιν τοῦ 'Εθνικοῦ φρονήματος τῶν ὁμογενῶν ἡμῶν, καὶ ἀλγῶν διὰ τὴν ὁσημέραι ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν παραδόσεων τοῦ ἐνδόξου ἡμῶν Γένους, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ αἰσθάνηται βαθεῖαν τὴν θλῖψιν καὶ δεξίαν τὴν ὀδύνην. 'Αλλ' ἐφ' ὅσον ἔτι ὁμιλεῖται ἡ θεία ἡμῶν γλῶσσα, καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσιν ἔστω καὶ ὀλίγοι Ἕλληνες φιλογενεῖς καὶ φιλοπάτριδες, θέλω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ἐξέλιπον οὔτε ἡ ἐλπὶς οὔτε τὰ μέσα τῆς συγκρατήσεως τοῦ ἀλλοιουμένου 'Ελληνισμοῦ. Εἷς τοιοῦτος ἀγὼν εἶναι ἱερὸς καὶ ἐπιβεβλημένος ἡμῖν. Ἂς πέσωμεν εἰς τὸ πεδίον τοῦ 'Εθνικοῦ ἀγῶνος, ἠττημένοι μέν, ἔστω, ἀλλ' ἐνδόξως.

'Υπὸ τοιούτων σκέψεων ὁρμώμενος, ὦ Λυσίκρατες, κατῆλθον εἰς τὸν 'Εθνικὸν ἀγῶνα, ὁτέ μεν διὰ τῆς γραφίδος, ὁτέ δε διὰ ζώσης φωνῆς. Πονῶ καὶ πονῶ πολύ, καὶ νοσταλγῶ ἀναπολῶν τὴν 'Ελλάδα μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Τί ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον, πῶς ὁ κόσμος θαυμάζει καὶ εὐγνωμονεῖ διὰ τὸ φῶς τῆς Γνώσεως μονεῖ διὰ τὸ φῶς τῆς Γνώσεως ἔλαβε καὶ ἐφωτίσθη. Καὶ ἡ ὑπερηφάνειά μου, καὶ ἡ νοσταλγία μου, καὶ ἡ λατρεία μου, καὶ ὁ πόνος μου διὰ τὴν κλεινήν μας Πατρίδα, δὲν μὲ ἀφίνουν νὰ ἡσυχάσω. Ἴσως τοῦτο εἶναι μία «ψύχωσις», ἥτις θὰ παρέλθῃ. Ἔστω. Ἀλλ' ὅμως ἕνας τοιοῦτος ἀγὼν μὲ εὐχαριστεῖ καὶ μὲ ἐμπνέει. Διατί νὰ τὸν ἐγκαταλείψω;

Καὶ οὕτως, ὦ Λυσίκρατες, δὲν θεωρεῖς βεβήλωσιν τὸ ἀναγινώσκειν καὶ ἐξηγεῖν τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον εἰς τὴν 'Αγγλικήν; Τὰ ἱερὰ γράμματα, ἅπερ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔγραψεν εἰς τὴν 'Ελληνικήν;

Διατί τὰ τέκνα ἡμῶν, καταρτιζόμενα καλῶς εἰς τὴν 'Ελληνικήν, νὰ μὴ διδάσκωνται καὶ κατηχοῦνται θρησκευτικῶς εἰς τὴν 'Ελληνικήν; «Τί γε σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων», ὦ Λυσίκρατες; Δὲν εἶσαι ἄραγε ὑπερήφανος διὰ τὴν 'Ελληνικήν μας γλῶσσαν, τὴν βασικὴν γλῶσσαν πασῶν τῶν ἄλλων γλωσσῶν; «Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ», ὦ Λυσίκρατες! Εὐτέλεια, βεβήλωσις καὶ αἶσχος ἂν τοῦτο ἐπικρατήσῃ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν ταῖς ἑλληνικαῖς.

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ: Πολὺ ἐξετράπης τῇ διατύρῳ σου φιλοπατρίᾳ, ὦ Κλεόβουλε. Οὕτως εἶ σοφὸς ὥστε λέληθέ σε ὅτι Μητρός τε καὶ Πατρὸς καὶ Προγόνων καὶ Πατρίδος τιμαλφέστερόν ἐστιν ἡ ψυχή; Καὶ πρωτίστως δέον νὰ μεριμνᾷ τις περὶ τῆς ἐξαγνίσεως καὶ σωτηρίας τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ὕστερον νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων, ἅπερ εἶναι συναφῆ μὲ τὴν ζωὴν αὐτοῦ τὴν ἐπίγειον; Καὶ δὲν εἶναι ἄρα γε αἱρετώτερον νὰ θυσιάζῃ τις μέρος τῆς 'Εθνικῆς αὐτοῦ φιλοδοξίας ἢ τοῦ ἐγωϊσμοῦ αὐτοῦ διδάσκων τὰ τέκνα του εἰς γλῶσσαν νοητὴν πρὸς αὐτά; Εἰς γλῶσσαν 'Αγγλικήν, ἂν ἡ 'Ελληνικὴ ἦτο δυσνόητος πρὸς αὐτά;

Ναί, Κλεόβουλε. Δὲν δεικνύει τις ἀνευλάβειαν, οὐδὲ ἀσέβειαν πρὸς τὸ Γένος αὐτοῦ, ἢ τοὺς Προγόνους αὐτοῦ, οὔτε βεβήλωσις θεωρεῖται ἂν προστεθῇ καὶ ἡ 'Αγγλικὴ παραπλησίως τῇ 'Ελληνικῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐξήγησιν τοῦ θείου Εὐαγγελίου καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν κατήχησιν τῶν τέκνων ἡμῶν. Τοὐναντίον μέγα ἀγαθὸν προσγίγνεται εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν, καὶ ὑψηλὴ ἡ ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ ὠφέλεια εἰς αὐτά. Ἂς εὐχηθῶμεν λοιπόν, ὦ Κλεόβουλε, ἵνα τοῦτο πλήρως κατανοηθῇ παρὰ τῶν ἰθυνόντων τὰ κοινοτικὰ ἡμῶν, ἵνα νέος ἥλιος ἀνατείλῃ ἐν τῷ ὁρίζοντι ἡμῶν τῷ σκοτεινῷ, καὶ νέα ζωὴ δοθῇ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν τὰ προσφιλῆ.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ: Μὲ πολλὴν πειθώ, βαθεῖαν κρίσιν καὶ ὑπέροχον σύνεσιν ὁμιλεῖς νυνί, ὦ Λυσίκρατες. Εἴθε οἱ λόγοι σου οὗτοι νὰ εὕρωσιν ἠχὼ εἰς τὰ ὦτα πολλῶν ἀντιφρονούντων, ἵνα τεθῶσιν αἱ βάσεις μιᾶς τοιαύτης μεταλλαγῆς ἐπὶ τὰ κρείσσω, καὶ ἐγκαινιασθῇ καλὴ ἀρχὴ δι' ἓν τοιοῦτον σοβαρὸν καὶ ἐνδιαφέρον ζήτημα.

ΑΤΤΙΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΥΛΟΝ

Ταξειδεύαμε μὲ τὸν 'Ηλεκτρικόν.
Μιὰ κυρία μπαίνει ἀπὸ τὴν Καλλιθέαν, μὲ δύο παιδάκια, ἕνα ἀγοράκι καὶ ἕνα κοριτσάκι. Τὸ μόνον ἐλεύθερον κάθισμα εἶναι ἕνα στραπόντεφ. 'Η κυρία τοποθετεῖ τὸ ἀγοράκι καὶ κατόπιν προσπαθεῖ νὰ τοποθετήσῃ καὶ τὸ κοριτσάκι στὸ ἴδιο κάθισμα, ὅπου τὰ δύο παιδάκια μποροῦν νὰ ἐξοικονομηθοῦν — τί τόπον πιάνουν δύο παιδάκια τεσσάρων ὥς πέντε ἐτῶν;— ἀξιόλογα. Τὸ κοριτσάκι ὅμως ἀντιστέκεται, κατεβάζει μοῦτρα, κοκκινίζει.

—Δὲν κάθομαι.

—Γιατί δὲν κάθεσαι; τὸ ρωτάει ἡ μητέρα του.

—Γιατὶ εἶναι λίγη ἡ θέση.

—Σὲ χωράει, παιδί μου. Κάθησε.

—Δὲν κάθομαι. Δὲ θέλω. Νὰ σηκωθῇ ὁ Γιῶργος νὰ καθήσω.

—Μά, γιατί, παιδί μου, νὰ σηκωθῇ ὁ Γιῶργος, ἀφοῦ χωρᾶτε καὶ οἱ δυό;

—Τότε, νὰ σηκωθῇ αὐτός!

'Ο «αὐτὸς» εἶναι ἕνας ἡλικιωμένος κύριος, ποὺ κάθεται στὸ διπλανὸ στραπόντεφ. 'Η μητέρα κάνει πὼς θυμώνει:

—Τί λόγια εἶν' αὐτά; 'Ο κύριος δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ, γιὰ τὰ μοῦτρά σου. Ἔπειτα δὲν λένε «αὐτός». Λένε «κύριος». Ποῦ ἔμαθες νὰ μιλᾷς ἔτσι; Κάθησε ἐκεῖ ποῦ σοῦ λέω.

—Δὲν κάθομαι, εἶπα.

'Ο κύριος, «αὐτὸς» δηλαδή, παραμερίζει λιγάκι, γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν κατάστασιν.

—'Ορίστε, παιδάκι μου, ἔχει ἀρκετὴ θέσι. Ἔλα κάθησε, μπράβο...

Καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ σηκώσῃ μὲ τὰ χέρια του. 'Εκεῖνο τινάζεται, σπαράζει, τοῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του, χτυπάει τὰ πόδια του κάτω.

—Δὲν κάθομαι, δὲ θέλω...

'Η μητέρα του κάνει πὼς θυμώνει πάλι.

—Θὰ καθήσῃς.

—Δὲν θὰ καθήσω ἐκεῖ. Θὰ καθήσω ἐδῶ κάτω, νά!

Καὶ κάθεται κάτω στὸ πάτωμα. Τὴ σηκώνουν. Ξαναχάθεται. Χτυπάει τὰ πόδια της. Κλαίει... Ἕνας ἀνήτος ἀπέναντι συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ δάκρυα. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, μολονότι κρατοῦσε καὶ πακέτα, καὶ τὸ παρεχώρησε στὸ τρομερὸ πλάσμα.

—Ἔλα... κάθησε ἐδῶ, κοριτσάκι μου. Μὴν κλαῖς.

'Η μικρούλα ἐκάθησεν, ἀκτινοβολοῦσα καὶ θριαμβεύουσα. Εἶχε νικήσει τὴν πρώτην της νίκην.

Δύο ἐπιβάται ἐν τῷ μεταξύ, ἀντήλλασσαν ἀορίστως τὰς σκέψεις των.

—Τὸ φῦλον, κύριε, τὸ φῦλον.

—Τὸ φῦλον.

—Ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων.

—'Απαλωτάτων.

—Καὶ τώρα τί λέτε, κύριε; Τὸν κλαῖμε;

—Ποιόν;

—'Εκεῖνον, ποὺ θὰ τὴν πάρῃ κάποτε.

—Ἂς τὸν κλάψωμε τὸν κακομοίρη.

Παρακαλῶ κι' ἐγὼ τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ τὸν κλάψωμεν ὅλοι μαζύ.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

['Από τὸ χρονογράφημα «Τὸ Προσκύνημα εἰς τὴν 'Ελλάδα» τοῦ κ. Α. Φανοῦ, εἰς τὴν «'Ατλαντίδα» τῆς 20ῆς 'Ιουνίου].

«Οἱ Γκάπαν καὶ ὅσοι ἄλλοι Ἕλληνες συνεκδράμοιμεν μετ' αὐτῶν, θὰ πᾶμε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Αὔγουστον. Θὰ εἶναι ἐκεῖ ὅταν θὰ ἔχῃ ὑπερκοκκινίσῃ πλέον, τὸ σταφύλι εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θὰ τὸ λέμε στὰ πλάγια καὶ ἡ μικροπρόδικα καὶ θὰ τὸ λέμε κι' ἡ μικροπρόδικα.... Κατὰ τὴν λαϊκὴν παροιμίαν εἶναι τυχηροὶ ὅσοι γεννῶνται τὸν Αὔγουστον. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῶν ξενιτευμένων, εἶναι τυχηροὶ ἐκεῖνοι ἐξ ἡμῶν οἱ ὁποῖοι κάμνουν τὸ Προσκύνημα τὸ Αὔγουστον· οἱ Γκάπαν καὶ οἱ ἄλλοι ὁμογενεῖς, οἱ ἄλλοι τυχηροὶ οἱ ὁποῖοι θὰ συνεκδράμουν μετὰ τῶν Γκάπαν εἰς Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἑλλάδα μετ' αὐτῶν θὰ συμπροσκυνήσουν!»

[Μᾶς ἐστάλη ἐκ τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς πρὸς δημοσίευσιν ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ καὶ ΝΟΤΙΟΥ

2 'Ιουνίου, 1937.

Εἰλαβ. Ἱερατ. Προϊστάμενοι, 'Εντιμ. Διοικ. Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων, 'Οργανώσεων, Φιλοπτώχων 'Αδελφοτήτων καὶ Σωματείων καὶ Εὐσεβὲς Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς.

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Παντοκράτορος Θεοῦ.

"Αν ὑπάρχῃ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον μὲ ζωηρότητα ἐξαιρετικὴν ἀπασχολεῖ σήμερον συνολικῶς τὴν 'Ομογένειαν ἐν 'Αμερικῇ, τοῦτο εἶναι τὸ τῆς προπαρασκευῆς τοῦ 'Ι. Κλήρου καὶ τῶν Διδασκάλων διὰ τὸ μέλλον.

Αἱ κατὰ καιροὺς Γενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Κληρικολαϊκαὶ Συνελεύσεις τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς ἔδεσαν αὐτὸ εἰς τὴν πρώτην γραμμήν.

'Η 'Αχέπα καὶ οἱ Υἱοὶ τοῦ Περικλέους, ἡ Γκάπα καὶ οἱ "Εφηβοι αὐτῆς, ἡ Παναρκαδικὴ, ἡ Φιλόπτωχος 'Αδελφότης 'Ελληνίδων καὶ ἄλλα Σωματεῖα ἔλαβον ἐν 'Εθνικοῖς αὐτῶν Συνεδρίοις σχετικὰς ἀποφάσεις.

'Ο 'Ελληνικὸς Τύπος, ἡμερήσιος καὶ ἑβδομαδιαῖος, ἀφιέρωσε πολλάκις ἄρθρα ἐνθουσιώδη.

Οἱ κατὰ τόπους Σύλλογοι 'Ελλήνων 'Επιστημόνων, οἱ 'Ιερεῖς ἡμῶν εἰς ἐπανειλημμένας συνεδριάσεις, αἱ Κοινότητες ἰδιαιτέρως, τὸ σύνολον τῶν Χριστιανῶν, ἐχαρακτήρισαν τὸ πρόβλημα ὡς ζωτικὸν καὶ ἐπείγον.

Καὶ ἦτο πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ πάντες ἐπείσθημεν καὶ ὁμολογοῦμεν ἤδη, ὅτι ριζώσαντες ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ, ὡς κατ' ἐξοχὴν κέντρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἔχομεν τὴν 'Εκκλησίαν καὶ τὴν Κοινότητα.

Τῶν δημοσιευμάτων δὲ τούτων καὶ συζητήσεων τὸ ἀποκρυσταλλωμένον πόρισμα εἶναι, ὅτι ὁ 'Ι. Κλῆρος καὶ οἱ Διδάσκαλοι τῆς αὔριον πρέπει νὰ προέλθωσιν ἐκ τῆς ἐνταῦθα Νέας Γενεᾶς.

Καὶ εἰς τὸν κοινὸν τοῦτον πόθον ἀπαντῶδι συγκινητικῶς στρατιὰ ζηλωτῶν 'Ελληνοπαίδων, ἐδῶ γεννηθέντων, οἱ ὁποῖοι μετ' ἀγωνίας ἀναμένουσι τὴν εὐλογημένην ὥραν νὰ μορφωθῶδι δεόντως καὶ ἀναδειχθῶδιν οἱ μέλλοντες Διδάσκαλοι καὶ Κληρικοὶ τοῦ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνικοῦ Γένους.

Ταῦτα ὅθεν ἔχουσα ἡ 'Αρχιεπισκοπὴ ὑπ' ὄψει καὶ ὑπὸ τῆς ἐκθύμου τῶν ἐπιθήμων παραγόντων γνώμης ἐνισχυθεῖσα, ἀπεφάσισεν ὁριστικῶς, ὅπως μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, μὲ τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς παρὰ πάντων ὑποστηρίξεως προβῇ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σωτηρίου τούτου σχεδίου, ὑπὸ τὰς ἑξῆς γενικὰς γραμμάς:

'Η 'Αρχιεπισκοπὴ καλεῖ τὴν Νέαν Γενεὰν νὰ δώσῃ εἰς τὸν 'Ελληνισμὸν τῆς 'Αμερικῆς τοὺς μέλλοντας Κληρικοὺς καὶ Διδασκάλους αὐτοῦ.

Διὰ τὴν μόρφωδιν τῶν νέων Κληρικῶν καὶ Διδασκάλων ἡ 'Αρχιεπισκοπὴ ἰδρύει ἐνταῦθα 'Ορθόδοξον Θεολογικὴν Σχολήν, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς 'Αγίας Τριάδος.

'Η λειτουργία τῆς Σχολῆς ταύτης ἀρχίζει ἀπὸ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον.

Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην θὰ προσλαμβάνωνται ἀπόφοιτοι 'Αμερικανικῶν High Schools καὶ 'Ελληνικῶν Γυμνασίων.

Πάντες οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς θὰ εἶναι ἐσωτερικοί, καταβάλλοντες ἐλάχιστον ποσὸν κατὰ μῆνα διὰ τὴν τροφὴν των μόνον.

'Η ἐν αὐτῇ φοίτησις θὰ εἶναι δωρεάν.

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐκ τῆς Σχολῆς ταύτης οἱ μαθηταὶ θὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ἢ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, ἔνθα συμπληροῦντες τὰς σπουδάς των καὶ ἀποκτῶντες δίπλωμα Θεολογίας καὶ Παιδαγωγικῶν θὰ ἐπανέρχωνται ἕτοιμοι εἰς ὑπηρεσίαν τῶν Κοινοτήτων καὶ τοῦ μεγάλου ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμοῦ.

Τὸ πρόγραμμα τῶν Μαθημάτων τῆς Σχολῆς ταύτης, περιλαμβάνον κύκλον διετῆ, ἔχει ὡς ἑπεται:

Α'. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

'Ιστορία Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Διδασκαλία τῆς γλώσσης αὐτῶν. Κατήχησις. Στοιχεῖα 'Εκκλησιαστικῆς 'Ιστορίας, Ποιμαντικῆς καὶ 'Εσωτερικῆς 'Αποστολῆς. Στοιχεῖα Κηρυγμάτων καὶ 'Ομιλιῶν. Πατέρες τῆς 'Εκκλησίας.

Β'. ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΑ

Στοιχεῖα Λειτουργικῆς. Πρακτικὴ ἐξάσκησις εἰς ὁμοιόμορφον Τελετουργικόν. Μουσικὴ Βυζαντινὴ καὶ Εὐρωπαϊκή. Διδασκαλία καταρτισμοῦ 'Εκκλησιαστικῶν Χωρῳδιῶν.

Γ'. ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Νεώτεροι καὶ 'Αρχαῖοι "Ελληνες Συγγραφεῖς. Γραμματική. Συντακτικόν. Συνθέσεις.

Δ'. ΑΓΓΛΙΚΑ

Κλασσικοὶ Συγγραφεῖς.

Ε'. ΙΣΤΟΡΙΚΑ

'Ιστορία 'Αρχαίας 'Ελλάδος, Ρωμαϊκή, Βυζαντινὴ καὶ Νεωτέρα.

'Ιστορία τῆς 'Αμερικῆς καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ αὐτῆς.

'Ιστορία τοῦ 'Ελληνισμοῦ τῆς Διασπορᾶς.

'Ιστορία τοῦ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμοῦ.

'Ιστορία τῆς 'Ορθοδόξου 'Ελληνικῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου καὶ τῶν Κοινοτήτων αὐτῆς.

'Ιστορία τοῦ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνικοῦ Τύπου.

'Ιστορία καὶ Λειτουργία τῶν ἐν 'Αμερικῇ Μεγάλων 'Ελληνικῶν 'Οργανώσεων καὶ τῶν λοιπῶν Σωματείων καὶ Συλλόγων.

'Ιστορία τῶν λοιπῶν ἐν 'Αμερικῇ 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν καὶ λειτουργία τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν.

'Ιστορία καὶ δρᾶσις τῶν ἄλλων ἐν 'Αμερικῇ Χριστιανικῶν 'Εκκλησιῶν.

ΣΤ'. ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

Τρόπος 'Οργανώσεως καὶ λειτουργίας Κοινοτήτων. Κανονισμοὶ αὐτῶν.

Τρόπος καταγραφῆς τῶν κατὰ Κοινότητας 'Ορθοδόξων 'Ελλήνων Χριστιανῶν.

Κοινοτικὴ καὶ κοινωνικὴ δρᾶσις τῆς 'Εκκλησίας.

Οἰκονομικὸν σύστημα τῶν Κοινοτήτων.

Καταστιχογραφία, Γραφομηχανή, Πολύγραφος.

Ζ'. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Κοινωνικὴ μόρφωσις τῶν μαθητῶν. Στοιχεῖα Παιδαγωγικῆς. Λειτουργία τῶν 'Ελληνικῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Η'. ΓΕΝΙΚΑ

'Υγιεινή, Ζωγραφική, Γυμναστική, 'Ανθοκομία.

'Εσωτερικὸς Κανονισμὸς θέλει κανονίσει τὰς λεπτομερείας τοῦ προγράμματος τούτου, αἱ ὁποῖαι θὰ δίδωνται ἀμέσως παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

Τὸ κτίριον πρὸς λειτουργίαν τῆς Σχολῆς μεθ' ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων ἐγκαταστάσεων εἶναι κατὰ πάντα ἕτοιμον καὶ ἐλεύθερον παντὸς χρέους.

Διὰ τῆς Σχολῆς ταύτης ἀνοίγεται μία νέα ὁδὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμοῦ καὶ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν αὐτοῦ.

Εἶναι εἰνόητος ἑπομένως ἡ ἀνάγκη τῆς Σχολῆς ταύτης.

Καὶ ἵνα λειτουργήσῃ καὶ ἀποδώσῃ τοὺς ζητουμένους καρποὺς, ποιούμεθα ἔκκλησιν πρὸς τὸν 'Ι. Κλῆρον, τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων, 'Οργανώσεων καὶ Συλλόγων, τὸν 'Ελληνικὸν Τύπον καὶ τοὺς 'Ομογενεῖς ἐν γένει καὶ ἀπεκδεχόμεθα τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν συνδρομὴν πάντων.

Οἱ θέλοντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτήν, παρακαλοῦνται νὰ ἑτοιμασθῶδιν, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὴν σχετικὴν αἴτησιν, συμφώνως πρὸς τὴν νέαν προκήρυξιν, τὴν ὁποίαν θὰ δημοσιεύσωμεν μετὰ δύο ἑβδομάδας.

'Επὶ δὲ πάσιν ἐπικαλούμενοι τὸν ὠτισμὸν καὶ τὴν ἐνδυνάμωσιν τῆς 'Αγίας Τριάδος, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς 'Οποίας ἡ Σχολὴ αὕτη ἐτέθη, διατελοῦμεν

Μετ' εἰχῶν θερμῶν καὶ πολλῆς ἀγάπης,

† **'Ο 'Αμερικῆς ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ**

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΖΕΥΣ

'Ο Ζεὺς λοιπὸν ἐθεωρεῖτο ἐνίοτε ὡς ὁ κοινὸς πατήρ, ὡς ὁ πατὴρ ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ κατοικῶν. 'Υπὸ μεταφορικὴν ἔννοιαν οἱ 'Ομηρικοὶ "Ελληνες εἶναι τῷ ὄντι τέκνα τοῦ Διός. 'Εξ αὐτοῦ πράγματι ἀναμένουσι τὰ πάντα.

Τὸ αἴσθημα τοῦτο εἶναι ἐπίσης τὸ τῆς πρώτης ἐποχῆς τοῦ 'Ελληνικοῦ πολιτισμοῦ. 'Ο ἄνθρωπος διετέλει εἰς ἄμεσον ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ, γνωρίζων ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πᾶν δύναται ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Αὐτὸς δημιουργεῖ τοὺς πολεμιστάς, αὐτὸς τοὺς σοφούς, αὐτὸς δίδει τὴν δόξαν εἰς τοὺς μὲν καὶ ἀφαιρεῖ αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

'Η εὐτυχία ὡς καὶ ἡ δυστυχία πάσης ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὑπερτάτου τούτου θεοῦ. Οἱ "Ελληνες οὓς ἐνίοτε ἀρέσκονται νὰ παριστῶσιν εἰς ἡμᾶς ὡς φαιδρὰ καὶ ἀμέριμνα παιδία, παραδεδομένους ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, ἠσχολοῦντο ὡς ἡμεῖς, μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πεπρωμένου, ἡ ἀνάμιξις τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν καὶ ἡ ἀνισότης τῆς κατανομῆς αὐτῶν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ εἶχεν ἀπασχολήσει αὐτοὺς πρωΐμως. Μὴ δυνηθέντες νὰ ἀνακαλύψωσι φυσικήν τινα ἐξήγησιν εὗρον μίαν θείαν λύσιν. Πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον, στέλλεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Διός. 'Ο Ζεὺς εἶναι ὁ μέγας διανομεὺς τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

'Η θεία ἐνέργεια τοῦ Διός, δύναταί τις μάλιστα νὰ εἴπῃ ἡ θεία αὐτοῦ πρόνοια, ἐκτείνεται ἐπὶ πάντων ἀπὸ τῶν ἰσχυροτάτων μέχρι τῶν ταπεινοτάτων, ἀπὸ τῶν βασιλέων τῶν κρατούντων σκῆπτρον μέχρι τῶν ἐπαιτῶν οἵτινες φέρουσι πήραν. Εἰς τὰ 'Ομηρικὰ ποιήματα οἱ βασιλεῖς καλοῦνται συχνάκις «διογενέες», ἤτοι ἐκ Διὸς καταγόμενοι, ἢ καὶ «διοτρεφέες», θρέμματα ἢ τέκνα τοῦ Διός. 'Ο ποιητὴς μᾶς λέγει ρητῶς ὅτι οἱ βασιλεῖς ἀγαπῶνται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ ἄνακτος τῶν θεῶν. Πῶς νὰ μὴ ἐξαρτῶνται λοιπὸν ἐξ αὐτοῦ; 'Εξ αὐτοῦ ἀρύονται τὴν ἰσχύν των (τιμὴ δι' ἐκ Διός ἐστι). 'Η βασιλικὴ ἐξουσία εἶναι ἀπόρροια τῆς θείας ἐξουσίας, οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς εἶναι οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ βασιλέως τοῦ οὐρανοῦ.

Κατὰ τὰς 'Ελληνικὰς δοξασίας οἱ βασιλεῖς εἶναι οἱ ἀπόγονοι τῶν ἡρώων. "Οθεν οἱ ἥρωες ἐκ τῆς γεννήσεώς των μετέχουσι συγχρόνως τῆς θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Μετέδωκαν λοιπὸν εἰς τοὺς ἀπογόνους των μόριά τινα θείου αἵματος καὶ εἰς τοῦτο οἱ βασιλεῖς ὀφείλουσι τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ κυβερνῶσι τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἀπεσταλμένοι οὗτοι τοῦ Διὸς ἔχουσιν εἰδικῶς ἐπιφορτισθῇ παρ' αὐτοῦ νὰ ἐφορεύωσιν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως, ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἀπονέμουσι τὴν δικαιοσύνην. 'Αλλ' ὁ ἱερὸς αὐτῶν χαρακτὴρ δὲν τοὺς καθιστᾷ ἀλανθάστους. Τὰ ἀνθρώπινα πάθη τοὺς παρασύρουσιν ἐνίοτε καὶ καταπατοῦσι τὴν ἐκ θείας καταγωγῆς δικαιοσύνην ταύτην τῆς ὁποίας ἡ παρακαταθήκη εἶναι ἐμπεπιστευμένη εἰς αὐτούς. Τότε αὐτὸς οὗτος ὁ Ζεὺς ἐπεμβαίνει πρὸς καταστολὴν τῆς γενομένης καταχρήσεως τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς διαταραχθείσης ἠθικῆς τάξεως. 'Η δικαιοσύνη του σύντομος καὶ ἀμείλικτος δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἐνόχων. Εἰς τὰ ὄμματά του, βασιλεῖς καὶ λαοὶ συγχέονται. Οἱ λαοὶ λοιπὸν τιμωροῦνται διὰ τὰ σφάλματα τῶν ἀρχόντων των, ὅπως ἀνταμείβονται διὰ τὰς ἀρετάς των.

Τοιαῦται ἰδέαι, τὰς ὁποίας δὲν βλέπομεν μόνον εἰς τὴν 'Ελλάδα, μᾶς ἐκπλήτουν σήμερον. Αἱ ἀδυσώπητοι σκληρότητες τῆς θείας ταύτης ὀργῆς μᾶς φοβίζουν. 'Αλλ' ἐὰν οἱ 'Ομηρικοὶ "Ελληνες μᾶς φαίνονται ὡς ἀποπλανηθέντες κατὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀντίληψιν περὶ δικαιοσύνης, πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι κάποια ἠθικὴ πρόοδος εἶχεν ἤδη συντελεσθῇ. Μία ἀξιόλογος ἰδέα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὸν κόσμον, ἡ ἰδέα τοῦ ἐξιλασμοῦ ἐπιβαλλομένου ὑπὸ θείας χειρός.

'Ο Ζεὺς δὲν εἶναι μόνον ὁ τιμωρὸς θεός, εἶναι ὡσαύτως ὁ θεὸς ὁ συγκρατῶν τὰς ἀνθρωπίνας κοινωνίας διὰ τῆς προστασίας τῶν νόμων, ἐφ' ὧν αἱ κοινωνίαι στηρίζονται. Μεταξὺ τῶν νόμων τούτων ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων εἶναι ὁ τοῦ ὅρκου. 'Ο ὅρκος ἦτο πράγματι ἓν ἐκ τῶν σπανίων κωλυμάτων τῶν ἀντιτασσομένων κατὰ τῆς βίας εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν ἡ βία θὰ ἐθριάμβευε μόνη, ἐὰν δὲν ἀνεχαιτίζετο ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ φόβου θεότητός τινος προστάτιδος καὶ τιμωροῦ τοῦ δικαίου. 'Ο ὅρκος δὲ εἶναι θεῖος θεσμός, ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διός.

Πᾶσα συνθήκη συνομολογουμένη μεταξὺ ἀνθρώπων συνοδεύεται κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ τύπου τοῦ ὅρκου. Αἱ συμφωνίαι αὗται ἐλευθέρως συναπτόμεναι καθίστανται ὑποχρεωτικαὶ δι' ἱερᾶς ὑποχρεώσεως, εὐθὺς ὡς ἐτίθετο διὰ τοῦ "Ορκου, προσωποποιημένου ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν μεγάλων θεοτήτων, τοῦ Διὸς ἰδιαιτέρως, ὅστις συχνὰ ὀνομάζεται "Ορκιος καὶ Πίστιος, δηλαδὴ θεὸς προστάτης τῆς ἐνωμότου πίστεως καὶ τοῦ λόγου. 'Η ὑποχρέωσις αὕτη, κατὰ τὰς 'Ομηρικὰς ἰδέας, δὲν δεσμεύει μόνον τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς θεούς.

('Ακολουθεῖ).

ΜΕΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

"Ο ΚΟΣΜΟΣ"

ΜΕ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΤΑΧΥΠΙΕΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΙΚΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ

'Εκτελοῦμεν οἱανδήποτε Τυπογραφικὴν ἐργασίαν καλλιτεχνικῶς καὶ ἀλανθάστως. — Εἰδικοὶ εἰς πολυχρωμίαν.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ, ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ, ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ.
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΩΝ,
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ MENUS ΔΙ' ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ, ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ.
— Ζητήσατε τὰς τιμάς μας διὰ τὸ συμφέρον σας. —

Cosmos Greek-American Printing Co.
205 WEST 25th STREET, NEW YORK CITY

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σελὶς συνταssομένη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις τακτικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας Καθηγητοῦ Δημητρίου Νικητάκη.

[Ἀσμένως γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Βήματος» ὅτι ἐξησφαλίσαμεν τὴν τακτικὴν συνεργασίαν τοῦ Καθηγητοῦ, πρώην μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου κ. Δημητρίου Νικητάκη, ἐξ Ἀθηνῶν. Διὰ τῶν ἀνταποκρίσεών του ὁ διακεκριμένος συνεργάτης μας θέλει μᾶς κρατεῖ εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐνημέρους τῆς κοινωνικῆς, φιλολογικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς κινήσεως καὶ ἐξελίξεως αὐτῆς].

Ἀθῆναι, 11 Ἰουνίου 1937.

Τὸ ἔγγραφο, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Διεύθυνση τοῦ «Βήματος τῆς Γκάπα» μοῦ ἀναθέτει τὰ πολὺ τιμητικὰ καθήκοντα τοῦ ἐδῶ ἀνταποκριτοῦ, μὲ βρῆκε πάνω στὴν ἀνάγνωση ἑνὸς τεύχους ἀπὸ 150 σελίδες, στὸ ὁποῖο ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς κ. Jacques de Lacretelle ἔγραψε τὲς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ πρόσφατο ταξεῖδι του στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἦρθε σὲ καλὴ στιγμή, γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ ἐχρειάζετο πολλὴ σκέψη καὶ πολλὲς ταλαντεύσεις γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς ὕλης τῆς πρώτης μου συνεργασίας.

Ἔτσι ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔγινε τόσο εὔκολο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἐκλογῆς θέματος τοὐλάχιστο. Οἱ σελίδες τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ μὲ εἶχαν τόσο πολὺ συγκινήσει, μοῦ εἶχαν μεταδώσει μέρος ἀπὸ τὸ μεγάλο, τὸν ἀπέραντο ἐνθουσιασμό του, ἀπὸ τὴ λατρεία του γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ θαῦμα ἢ καλύτερα εἶχαν τονώσει μέσα μου τὸν ἔρωτα στὴν πάτριο γῆ.

Ὅ,τι ἔχει κανεὶς δὲν τὸ ἐκτιμάει. Πρέπει νὰ τοῦ λείψη ἢ νὰ ἀκούση ἄλλον, ποὺ δὲν τὸ ἔχει ἢ τὸ στερεῖται γιὰ νὰ νοιώση τὴν ἀξία του. Ἂν μάλιστα τύχη ὁ ἄλλος αὐτὸς νὰ ἔχη τὸ χάρισμα νὰ βλέπη καὶ νὰ αἰσθάνεται καὶ τὴν τέχνη νὰ ζωντανεύη τὶς ἐντυπώσεις του καὶ νὰ μεταγγίζη στὶς ψυχὲς καὶ τὰ αἰσθήματά του—καὶ οἱ Γάλλοι διανοούμενοι ἔχουν τὸ προνόμιο αὐτὸ—τόσο τὸ καλύτερο.

Ἀπὸ ὅσες ἔτυχε νὰ διαβάσω ὥς τὰ σήμερα περιγραφὲς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τὰ ἀρχαῖά της καὶ τὶς φυσικές της καλλονές, αὐτὴ μοῦ φάνηκε ξεχωριστή. Κι' ἀπὸ τὸ βιβλίο πάλι αὐτό, στὸ κεφάλαιο μὲ τὸν τίτλο «ἐπιστροφὴ στὴν Ἀττική» βρῆκα ὁλοκληρωμένη τὴ συγκέντρωση τοῦ συγγραφέα καὶ ἀνυπέρβλητη τὴν ἔκφραση τῆς ὑποβολῆς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ποὺ ἄσκησε στὸ πνεῦμά του ἡ κλασικὴ μόρφωση.

Ἀπὸ τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἕνα μέρος, ἐκεῖνο ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν Ἀθήνα, μετέφρασα, ὅσο μπόρεσα πιστά, γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Βήματος», μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τοὺς προσφέρω μιὰ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση. Θὰ ἦταν πολὺ ἐγωϊστικὸ ἐκ μέρους μου, ἐσκέφθηκα, νὰ κρατήσω μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου τὴν πνευματικὴ χαρὰ καὶ τὴν ἠθικὴ ἱκανοποίηση, ποὺ ἔννοιωσα σὰν Ἕλληνας, διαβάζοντάς το.

Δ. Ν. Ν.

Ο ΗΜΙΘΕΟΣ Ἢ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Jacques de Lacretelle)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ

Κεφ. 7.

Ἡ ἀναγνώριση τῆς Ἀθήνας ξεπερνάει σὲ ἐντύπωση τὴν ἀνακάλυψη. Μιλῶ, αὐτὴ τὴ στιγμὴ τοὐλάχιστο, σὰν ἐκείνους ποὺ δὲν ἀγαποῦν τόσο ὅταν δὲν βλέπουν καλὰ γιατὶ ἀγαποῦν.

Αὐτὸ πιὰ δὲν εἶναι μιὰ ἀναστάτωση ἀκαθόριστη τοῦ πνεύματος, εἶναι ἕνα αἴσθημα αἰτιολογημένο, ποὺ ἐμπνέει μιὰ ὡραία ὑπερηφάνεια.

Ὑπῆρχε κάποια ὑπερηφάνεια μέσα σ' ἐκεῖνο ποὺ ἐδοκίμαζα ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Κρήτη, στὸ ἀντίκρυσμα τῶν λόφων καὶ τῶν μνημείων τῆς Ἀθήνας· εἶχα τὴν ἱκανοποίηση ὅτι ξαναβρίσκω στὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ μου τὸ σχέδιό τους τόσον πιστὰ διατηρημένο.

Μόλις ἐξεχώρισα τὴν Ἀκρόπολη ἐσταμάτησα τὸ ὄχημα. Ἦταν κοντὰ στὴν plage τοῦ Φαλήρου, λίγο μπροστὰ ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου χωρίζει ὁ δρόμος τῆς Ἀθήνας. Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση, σκόνη δὲν ὑπῆρχε· ἠμποροῦσα νὰ διακρίνω τὴν εἴσοδο τῆς Ἀκρόπολης, τὸν τοῖχο τῶν Προπυλαίων ἀκόμη καὶ τὸ μικρὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης.

Ἐκυριεύθηκα ἀπὸ συγκίνηση πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ὅταν ἀπότομα εἶδαν τὰ μάτια μου τὸ Ἀθηναϊκὸ πεδίο. Καὶ ἡ συγκίνηση αὐτὴ δὲν ἐρχότανε ἀπὸ τὰ κείμενα, ποὺ ἐδιδάχτηκα στὸ σχολεῖο· δὲν ἐπαναλάμβανα μέσα μου καμμία φράση περίφημη. Ἀκολουθοῦσα μοναχὰ τὴν ἐσώψυχή μου ὀπτασία, ποὺ μὲ μετάφερνε πάνω στὸ βράχο, αὐτὸ τὸ κορύφωμα ἀνάμεσα στὴν ἀτέλειωτη ἐκείνη ἔκταση, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι εἶχα περπατήσει ἐκεῖ-πάνω, ὅτι εἶχα ἀδελφώσει τὶς σπουδές μου μὲ τὶς πέτρες αὐτές, αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ μεταρσίωνε. Ἂν μοῦ ζητοῦσαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ κρίνω τί ὑπῆρχε τὸ πιὸ θαυμάσιο στὸν κόσμον ὅλο... «ἡ ὕπαρξή μου, ἤθελ' ἀπαντήσει καὶ ἡ μύησή μου σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ τόσο ὡραῖο».

Μολονότι δὲν ἔμεινε καθόλου πιὰ καιρὸς ὥς τὸ ἡλιοβασίλεμα, ἠθέλησα τὴν ἴδια μέρα νὰ ξανακάμω αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη, ἄφησα σύντομα τὶς ἀποσκευές μου στὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ποὺ εἶχα πάρει στὸν Πειραιᾶ, μ' ἔφερε στὴν Ἀκρόπολη.

Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ξέρουν τὴν Ἀθήνα δύσκολα μποροῦν νὰ καταλάβουν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμία, ποὺ γεννιέται, ὅταν ξαναστοχάζεται κανεὶς τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ τοπεῖο τῶν λόφων. Ἐπιθυμία πάνω στὴν ὁποία προσκολλιέται ἀπότομα ὅλη ἡ θέληση. Μοῦ συνέβη νὰ ἀνεβῶ στὴν Ἀκρόπολη μὲ μιὰ ἀνυπομονησία, ποὺ γενικὰ μόνον οἱ φυσικὲς ὀρέξεις ἐπιβάλλουν καὶ ποὺ ἐξύπναγε τὸ πάθος, τὸ θυμό. Θὰ κατέβαινα ἀπὸ τὸ ὄχημα νὰ ραπίσω τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸ ἀμάξι του ἔφραζε τὸ δρόμο. Μόλις ὅμως διασκέλισα τῆς πόρτας τὸ κατώφλι καὶ μιὰ χαλάρωση ἔγινε μέσα μου. Ἀνέβαινα δίχως σπουδὴ τὰ σκαλιά. Ὅταν ἔφθασα στὰ Προπύλαια ἀκουμποῦσα τὶς παλάμες μου πάνω στὸ μάρμαρο τῶν στύλων, ἔστρεφα πίσω κ' ἐκοίταζα κατὰ τὴ θάλασσα· εἶχα τότε καταπραϋνθῆ· τὴν ὁρμή, τὴν ἔξαψη διαδεχότανε μιὰ γαλήνη καθολικὴ τῆς ψυχῆς. Γαλήνη καθολική, μὰ ποὺ δὲν εἶναι ἀκινησία καὶ ἀνανεώνεται ἀδιάκοπα· θὰ ἔλεγα πὼς κάθε στιγμὴ τῆς δίνει ζωὴ σταλιὰ τὴ σταλιά.

Αὐτὴ τὴ βραδιά, ὕστερ' ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν Κρήτη, ὅταν ξαναβρέθηκα ἀνάμεσα στὰ μνημεῖα τῆς Ἀκρόπολης, ἰδεάστηκα μιὰ δύναμι ὑπερκόσμια ρυθμισμένη, ποὺ μᾶς ἔχει ἐπιβάλει τὸ ρυθμό της καὶ ποὺ τίποτε δὲν θὰ σταματήση ποτέ. Ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου πὼς ὅλα ὅσα εἶχα ἰδεῖ στὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὰ μεγάλα ὅσο καὶ πολύτιμα, ἐχρεωστοῦντο στὴν τύχη, στὴν ἀταξία πνευμάτων ἁπλοϊκῶν ἢ καὶ ἄμουσων, ποὺ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἐπιζήσουν· ἐνῷ ἡ Ἀττικὴ εἶχε θεμελιώσει μιὰ εὐρυθμία αἰώνια.

Ἐκεῖ κάτω ἦταν τὸ ἔργο τεχνιτῶν ἐπινοητικῶν μὲ λίγη ἢ πολλὴ γονιμότητα· ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι τεντώνοντας τὴ στάθμη εἶχαν συνοψίσει στὴν ἀντίληψη τῆς τέχνης τὴ σταθερὴ κυριαρχία τοῦ πνεύματος. Καὶ ποιὸς ἠμπορεῖ νὰ ἰδῆ στὰ ἔργα, ποὺ ἔτσι δὰ ἐδημιουργήθηκαν, μιὰ ἀκρίβεια ὑπερβολική, μιὰ ἀναλογία ὑπερβολικὰ ξερή; Ἐρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου. Αὐτὴ τὴν ἰδέα τὴν τόσο φανερὴ λὲς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι καλλιτέχνες τὴν ἐπραγματεύθηκαν σὰν μιὰν οὐσία λίγο πιὸ ἐλαφρὴ μοναχὰ καὶ λίγο πιὸ καθαρὴ ἀπὸ τὸ μάρμαρό τους.

Αὐτὰ τὰ σουρουπώματα πάνω στὴν Ἀκρόπολη μεταγγίζουν στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου κἄτι ἀπὸ τὴν ἀρετή. Δὲν μένουν ἀπάνω στὸ βράχο παρὰ λίγοι σκόρπιοι ἐπισκέπτες οἱ πιὸ πολλοὶ απομονωμένοι.

Ἂν τοὺς κοιτάξης στρέφουν ἀλλοῦ στενοχωρημένοι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς συστολῆς, ποὺ πιάνει συχνὰ τοὺς ἀνθρώπους τὶς στιγμὲς ὅπου νοιώθουν τὸν ἑαυτό τους νὰ τὸν περονιάζουν ἰσχυρὰ συναισθήματα. Ὁ ἕνας στέκεται ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ἀτενίζει τὸ βουνό, ποὺ σκεπάζεται μὲ ὀθόνη ρόδινη· ὁ ἄλλος κάθεται μπροστὰ στὸν Παρθενῶνα, ποὺ ἡ πρασινωπὴ κροῦστα του, ὅταν σκοτεινιάζη, μοιάζει στὸ χρῶμα μὲ τὸ κηλιδωμένο τρίχωμα γερασμένου λιονταριοῦ. Ὁ ἄλλος ἐκεῖ βουτιέται μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο κεῖθε πρὸς τὶς δυτικὲς λοφοσειρές, λὲς καὶ θέλει ν' ἀποκρούση καινούργια ἔφοδο ἀπρονόητη, ποὺ θὰ ἐπιταχύνη τὴ νύχτα. Καθένας ψάχνεται· καθένας ἔχει τὰ μάτια καρφωμένα στὸν ἑαυτό του, στὸ κάθε τι ποὺ ἔχει τὸ πιὸ σπάνιο καί, ὢ θαῦμα, σωπαίνει, σὰν νὰ εἶχε πετύχει ἕνα θησαυρὸ μὴ ἀνακοινώσιμο.

Ὅταν ἀντηχῆ τὸ κουδοῦνι τοῦ φύλακα, βλέπει κανεὶς αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς νὰ τινάζουν ἀπὸ πάνω τους τὴ γοητεία καὶ νὰ ξεκινοῦν ἀργὰ κατὰ τὴν ἔξοδο, μὲ ἑλιγμοὺς πονηρῶν παιδιῶν.

Πόσο καταλαβαίνω αὐτὴ τὴ συγκίνηση καὶ αὐτὴ τὴν τελευταία ἀπληστία! Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου τόσο κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ κατάσταση, ὥστε τὴ στιγμὴ ποὺ περνῶ πλάϊ τους, κατεβάζω τὰ μάτια, ἀπὸ φόβο μήπως πέσω σ' ἐμπαιγμό. Ἄδικος κόπος· γιατὶ τὴ διαβολιὰ καὶ τὴν πιὸ συνειθισμένη, ποὺ μᾶς κάνει νὰ ἀλληλοχλευαζόμαστε, τὴ χάνουμε ὁλοκληρωτικὰ πάνω στὴν Ἀκρόπολη. Τὸ ἐκατάλαβα, μιὰ μέρα ποὺ ξανάειδα πάνω στὸν βράχο ἕνα κοπάδι τουριστικό, ποὺ εἶχα συναντήσει τὸ πρωῒ στὸ μουσεῖο. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ στανίζουν σ' ἕνα πλοῖο καὶ πού, κάθε δύο πάνω-κάτω μέρες, τοὺς ὁδηγοῦν νὰ βοσκήσουν σὲ κάποιον τόπο ἔνδοξο. Ἤτανε ἀπὸ χώρα, ποὺ μιλᾶνε ἠχηρά· τοὺς εἶχα γιὰ μιὰ στιγμὴ παρακολουθήσει μέσα στὶς αἴθουσες τοῦ μουσείου γιὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τὶς φυσιογνωμίες καὶ τὰ σχόλιά τους, γρήγορα ὅμως ἔκαμαν νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια.

Λοιπὸν ὅταν τοὺς ξαναβρῆκα στὴν Ἀκρόπολη δὲν εἶδα τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς γελοιότητες, ποὺ μὲ εἶχαν διασκεδάσει.

Ἴσως τὶς εἶχαν, ὡς ἐκ θαύματος, χάσει γιὰ μιὰ στιγμή· καὶ πραγματικά, δὲν ἀλληλοσπρώχνονταν, δὲν ἐφώναζαν πιά, ἐπήγαιναν λίγοι-λίγοι κατὰ τὶς προτιμήσεις, ποὺ μαρτυροῦσαν ντροπαλὲς εὐαισθησίες πνεύματος. Ἀλλ' ἴσως εἶχα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀποκτήσει, γιὰ μιὰ στιγμή, κάποια ἀπάθεια στὴν ὅραση, ποὺ μ' ἐμπόδιζε νὰ σκεφθῶ ταπεινά. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀληθινό· ἡ Ἀθήνα ἐξυψώνει σὲ μένα τὴν ἐνατένιση τῶν πραγμάτων.

Στοὺς δρόμους οἱ εἰκόνες περνοῦν ἀπὸ τὸ κοινὸ στὸ ἐξαίσιο· εἶναι μιὰ μετουσίωση ἀστραπιαία. Αὐτοῦ τοῦ πόλισμαν, ποὺ ὀρθὸς πάνω σ' ἕνα ξύλινο βάθρο στὴ μέση στὸ σταυροδρόμι, δείχνει στοὺς ὁδηγοὺς τὴν ἐλεύθερη δίοδο, στὸ Βερολῖνο ἢ στὸ Λονδῖνο θὰ τοὔβρισκα κινήσεις νευρόσπαστου· ἐδῶ μὲ κάνει νὰ φέρνω στὸ νοῦ μου τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. Εἶναι μιὰ ἀπόκριση γοργή, ποὺ ἐκράτησε ἀκόμη στὸ δάχτυλό του ποὺ δείχνει τὸ τίναγμα τοῦ κεραυνοῦ. Αὐτοὺς τοὺς δύο σωφὲρ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ χτυπήσουν τὰ ἀμάξια τους καὶ ἔχουν σταματήσει παράπλευρα, τοὺς κοιτάζω, τοὺς ἀκούω· ὁ καθένας ἔχει σκύψει ἔξω ἀπὸ τὸ κάθισμά του μὲ τὸ χέρι ἁπλωμένο, μὲ τὰ δάχτυλα σφιγμένα, καὶ ρίχνεται μὲ λόγια στὸν ἀντίπαλο. Αὐτὸ δὲν εἶναι στ' ἀλήθεια θυμός, ἔλεγα, προσπαθοῦν νὰ ἀντιλέξουν, νὰ ἀποδείξουν. Εἶναι τὸ παλαιὸ πάθος τῆς διαλεκτικῆς.

Ξέρω καλὰ πὼς ἔχω ἄδικο νὰ βλέπω ἔτσι, πὼς παραμορφώνω τὴν πραγματικότητα· μὰ ἀναρωτιέμαι μὲ οἶκτο, ἀπὸ τί εἶναι φτιαγμένος ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο ἡ Ἀθήνα δὲν φέρνει αὐτὸ τὸ χάρισμα.

Στὸ κάθε τι μεγάλο ποὺ ἔμαθα στὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου, στὸ κάθε συνετὸ ποὺ ἐσκέφθηκα, στὸ κάθε τι ὅμορφο ποὺ ἐφαντάστηκα, ὅλων αὐτῶν ἀνιχνεύω ἐδῶ τ' ἀρχέτυπα.

Δὲν ὑπάρχει εὐκαιρία, σχόλη πνεύματος, ποὺ νὰ μὴ μὲ κάνῃ νὰ διαβλέψω κάποιον ὅμορφο προσανατολισμὸ ἰδεῶν.

Ἂν δὲν τὸ ἐπωφελοῦμαι ἀρκετὰ δὲν κατακρίνω παρὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀνεπάρκεια.

Μετάφρασις Δ. Ν. Ν.

Ἀθῆναι, 10—6—1937.

('Απὸ τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῶν Ἀθηνῶν).

«Σοβαρῶς ἀπασχολεῖ τὸν διεθνῆ ἐκπαιδευτικὸν κόσμον ἡ μόρφωσις τοῦ αἰσθήματος τῆς τιμῆς εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν, ποὺ ἀποτελεῖ πράγματι ἕνα ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους σκοποὺς τοῦ σχολείου. Μεταξὺ τῶν μαθημάτων ποὺ ἐνδεχομένως δύνανται νὰ ἐπηρεάσουν τὴν καλλιέργειαν τοῦ αἰσθήματος τῆς τιμῆς, εἶναι καὶ τὸ θρησκευτικόν. Ὁ ἐπηρεασμὸς κατ' ἀρχὴν δὲν δύναται νὰ εἶναι εἰμὴ ἐπωφελής. Ἀλλ' ὑπάρχουν θέματα ποὺ ἐπιφέρουν ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἐπὶ παραδείγματι νὰ καλλιεργῆται εἰς τὰ παιδιὰ ἡ φιλαδελφία, ὅταν πληροφοροῦνται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀδελφοκτονία τοῦ Κάϊν, τὴν ἐξαπάτησιν τοῦ Ἠσαῦ ὑπὸ τοῦ Ἰακώβ, ποὺ «ἀντὶ πινακίου φακῆς» ἐκέρδισε τὰ πρωτοτόκια, τὴν πώλησιν τοῦ Ἰωσὴφ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του; Τὸ θέμα αὐτὸ πολλάκις συνεζητήθη καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐνθυμούμεθα μάλιστα ὅτι πρὸ ἐτῶν ἕνας τολμηρὸς ἱεράρχης ἐκινδύνευε νὰ τιμωρηθῇ, διότι προέτεινε νὰ περικοποῦν ἀπὸ τὴν διδακτέαν ὕλην αἱ ἀνωτέρω ἐξιστορήσεις. Δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστὸν ποῦ θὰ καταλήξουν αἱ διεξαγόμεναι ἔξω τῆς Ἑλλάδος συζητήσεις. Ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν ὀρθὸν θὰ ἦτο νὰ ἐπιληφθοῦν καὶ ὅλοι οἱ ἁρμόδιοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἐκπαιδευτικοὶ παράγοντες νὰ ἐπεξεργασθοῦν τὸ διδασκόμενον ὑλικὸν καὶ νὰ περικόψουν ὅ,τι δὲν εἶναι ἐποικοδομητικὸν τῆς μορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος τῆς νεολαίας μας.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

—Τρομερὸν ἀγαπητέ μου!... Μὲ ἔκλεψαν!...

—Σὲ συλλυποῦμαι, φίλε μου. Ἀλλὰ πῶς;

—Μοῦ ἔκλεψαν τὰ ποιήματά μου. Τὰ ἰδιοποιήθη εἷς ἀχρεῖος ὡς ἰδικά του...

—Αἴ! μὰ τότε συλλυποῦμαι τὸν κλέπτην!...

—Μπᾶ! Τί ὡραῖα κατάμαυρα μαλλιὰ ποὖχετε σήμερα, κυρία Συλβέστρα!...

—Βέβαια· εἶναι τὰ Κυριακάτικά μου... δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὰ προσέχω σὰν καὶ τί. Δὲν τὰ φορῶ πάρα μόνο κάθε Κυριακή...

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΕΝΘΟΥΣ ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ ΑΔ. ΣΤΥΛ. ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

SALT LAKE CITY, UTAH

Θάνατος καὶ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου Στυλιανοῦ Σταγοπούλου.

'Ως ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν προηγουμένην ἔκδοσιν τοῦ «Βήματος», τὴν 26ην λήξαντος μηνὸς Μαΐου ἀπεβίωσεν ὅλως αἰφνιδίως ὁ Στυλιανὸς Σταγόπουλος, ἐπίλεκτον μέλος τῆς παροικίας μας καὶ λίαν εὐφήμως γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν 'Ελληνισμὸν τῆς 'Αμερικῆς, ἰδίως εἰς τὰς Δυτικὰς Πολιτείας. 'Ο θάνατός του ἐλύπησεν ὁλόκληρον τὴν ὁμογένειαν. Τὰ τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Στυλ. Σταγοπούλου ἀνέλαβεν ἡ Στοὰ «Χελμὸς» τῆς 'Οργανώσεως Γκάπα μὲ τὴν σύμπραξιν τῶν Στοῶν «"Ολυμπος - Κίσσαβος», «Σαπφώ», «'Αθηνᾶ» καὶ «Δήμητρα». 'Η κηδεία ἐτελέσθη ἐν Πράϊς τῆς Γιούτας τὴν 30ὴν Μαΐου ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τῶν κ. κ. Χ. Μαχλίρη, Δ. Γαλάνη, ἀκραιφνῶν Γκάπανς.

Τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ οἱ Γκάπανς παρηκολούθησαν πεζῇ ἀπὸ τὸ νεκροπομπεῖον μέχρι τῆς ἐκκλησίας, ἂν καὶ ἔβρεχεν ἀκαταπαύστως, δύο δὲ τρὼκς μετέφερον τοὺς στεφάνους καὶ τὰ ἄνθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν. 'Η νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αἰδ. Χαρ. Τζαβάλα, ἐφημερίου τοῦ Σὼλτ Λαὶηκ Σίτυ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ἐξεφωνήθησαν βραχύτατοι ἐπικήδειοι λόγοι. 'Ο αἰδ. κ. Χ. Τζαβαλᾶς ἐξήγησε τὸν δρᾶσιν τοῦ ἀειμνήστου ἐν 'Ελλάδι, ὡς διδασκάλου. 'Η Δὶς 'Αντωνία Στυλιανοῦ Παυλιδάκη πρόεδρος τῆς Στοᾶς «'Αθηνᾶ» ἐν Πράϊς τῆς Γιούτας συνεκίνησε τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πατρός των—ὡς τὸν ἀπεκάλεσεν. 'Η Δὶς Σοφία Στ. Γρίλου ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Δήμητρα» ἐκ Σὼλτ Λαὶηκ Σίτυ, ἡ κυρία Βασιλακοπούλου ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Σαπφὼ» ἐκ Σὼλτ Λαὶηκ Σίτυ, ὁ κ. 'Ιωάν. Κοτσιοβὸς ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «"Ολυμπος», ὁ κ. Βασίλ. Κατσαρὸς ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Κίσσαβος» ἐκ Μπίνχαμ, ὁ κ. Ν. Σαλεβουράκης ἐκ μέρους τῆς ὀργανώσεως 'Αχέπα, ὁ κ. Κ. Παπαγεωργίου ἢ Πάπας ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Χελμὸς» καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Μ. Στοᾶς κ. Νικήτας Κονταξόπουλος, Κυβερνήτης ἐν Πόρτλανδ, "Ορεγκον, τῆς Γκάπα, ὅστις ἦλθεν ἐπὶ τοῦτο καὶ ὡμίλησε πρεπόντως.

'Αμερικανοὶ ὡμίλησαν ὁ περιφερειακὸς δικαστὴς ἐντιμ. κ. C. Christensen καὶ ὁ δικηγόρος κ. M. Regguri. 'Εν τέλει ὁ κ. Γαλάνης ηὐχαρίστησεν ἅπαντας τοὺς προσελθόντας.

Πολλοὶ στέφανοι κατετέθησαν ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ μεταστάντος. Μεταξὺ ὅλων διεκρίνοντο οἱ στέφανοι: Μ. Στοᾶς, τῆς 5ης περιφερείας τῆς Γκάπα, Χ. Βαρλαμῆ, Κ. Βούλα, Κ. Νικολοπούλου, Στοῶν «Χελμός», «"Ολυμπος», «Κίσσαβος», «'Αθηνᾶ», «Δήμητρα», «Σαπφώ», ὀργάνωσις 'Αχέπα, Σύλλογος Μεγαρέων «Βύζας», Σουξὲς Μάρκετ, 'Ιω. Κοτσοβός, "Αγγελος Θέος, 'Ιω. Μάστορας, 'Ιω. Κηρύκας, Δ. Πάτσης, Δ. Γαλάνης, Χαρ. Μαχλίρης, ἀδελφοὶ 'Αντωνίου, Κ. Πάπας. Γ. Ζησιμόπουλος, Π. Σαλεβουράκης, 'Ιω. Παπούλιας, Κ. Καλημέρης καὶ 'Απόστολος Μπορόβιλος.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ Μ. ΣΤΟΑΣ ΚΑΙ Μ. ΕΠΟΠΤΟΥ ΤΗΣ 5ης ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ κ. ΝΙΚΗΤΑ ΚΟΝΤΑΞΟΠΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΣΤΥΛ. ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΥ.

Τετιμημένε Νεκρέ,

'Ως ἀντιπρόσωπος τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς 'Ελληνοαμερικανικῆς Προοδευτικῆς Ἑνώσεως, τῆς ὁποίας ἀπετέλεις μέλος, ὡς "Ελλην καὶ ὡς φίλος ἔρχομαι νὰ καταθέσω ἐπὶ τῆς σεπτῆς σου σοροῦ στέφανο, πλεγμένο ὄχι μόνο ἀπὸ ἄνθη, ἀλλὰ καὶ μὲ δάκρυα κι' εὐγνωμοσύνη.

'Ηγέτα τῶν Νεανικῶν Στοῶν τῆς Γκάπας,

Λὶς κι' ἐγνώριζες πῶς δὲ λίγο θὰ ἔφευγες γιὰ τὸ μακρινό σου ταξείδι, καὶ γιὰ τοῦτο ἐβιαζόσουν νὰ τελειώσῃς τὸ βαρύ σου ἔργο: Νὰ κεντρώσῃς τὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν μας ποὺ γεννηθῆκαν στὴ θετή μας πατρίδα, τῆς Νέας Γενεᾶς, ὅπως τὴν ἀπεκάλεις, μὲ κεντρὶ ἀπ' τὴ δική σου τὴν ψυχή, ψυχὴ γαλουχισμένη μὲ τὰ ἰδεώδη τῆς Φιλῆς μας, Καθῆκον - Αὐτοθυσία, ποὺ ὁ χρόνος στὴν διάβα του δὲν τὰ ἐμάρανε ἀκόμη.

Καὶ τὸ νεανικό κι' εὐλύγιστο αὐτὸ κορμὶ τῆς Νέας Γενεᾶς μας, νανούριζες μὲ τὸ γεμᾶτο π' ἀνατριχίλλα τραγούδι τοῦ Μεγάλου μας ποιητὴ Σολωμοῦ, «Κλεῖσε μέσα σου τὴν 'Ελλάδα γιὰ νὰ αἰσθανθῇς νὰ λαχταρᾷ κάθε εἴδους μεγαλεῖο», γνωρίζοντας βέβαια πῶς 'Ελλὰς εἶναι πειὰ Σύμβολο 'Ιδέας - Πίστεως.

Καὶ σὲ μᾶς, ποὺ εἴχαμε τὸ εὐτύχημα νὰ γεννηθοῦμε στὰ χώματα ποὺ τώρα σφιγκταγκαλιάζουν Κείνους ποὺ δίδαξαν στὸ κόσμο τὴν δύναμι τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ κι' ἐσκόρπισαν πολιτισμὸ κι' ἐλευθεριά, σὲ μᾶς, ποὺ στὴς ζωῆς τὴν πάλη ἀρχίσαμε νὰ αἰσθανόμεθα τὴν κούρασι τῆς ξενητειᾶς καὶ ν' ἀδιαφοροῦμε στὲς πατρικές μας κληρονομιὲς κι' ὑποχρεώσεις, μᾶς ἔλεγες μὲ τὰ μαγευτικά σου λόγια'

«Μὴ ξεχνᾶτε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ δώκατε στὴ μάννα σας, ὅτι ἀπὸ τὰ σπλάγχνα σας θὰ βγοῦνε μόνο "Ελληνες, καὶ θὰ τοὺς ἀναθρέψετε μὲ τὲς παραδόσεις τῆς Φυλῆς μας. Καὶ τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ τὴν ἐόρταγίσατε μὲ τὸ τελευταῖο φιλὶ τῆς μάννας σας καὶ μπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς».

'Αδάματε Νεκρέ,

Τώρα δὲν εἶσαι πειὰ μὲ μᾶς. Στεφανωμένος μὲ τὸ στεφάνι τῆς ἀθανασίας γιορτάζεις στὸ πανηγύρι τῆς ὑποδοχῆς ποὺ σοῦ κάμουν οἱ μαρτυρικὲς ψυχὲς τῶν ἀδελφιῶν σου, ποὺ γινῆκαν γιὰ μᾶς 'Εθνικὸ Σύμβολο καὶ Θρυλικὸς Μῦθος.

Καὶ τ' ἀγεράκι τῆς εὐγνωμοσύνης μας, σχίζοντας τὰ διάπλατα τοῦ ὠκεανοῦ, θὰ σιγοτραγουδῇ στὲς χαράδρες τοῦ χωριοῦ σου, στὴν Ἑλλάδα μας, ναί, στὸν κόσμον ὅλον ὅτι τὸ ὄνειρό σου ἔγινε τραγὶ ἀλήθεια, ἀλήθεια γεμάτη διδαχῆς.

'Αείμνηστε Στυλιανὲ Σταγόπουλε,

Δακρύβρεκτοι τώρα οἱ συνεργάται καὶ φίλοι σου στέκουν γύρω τῆς σοροῦ σου, καὶ ὑπόσχονται πῶς θὰ ἐξακολουθήσουν τὸ δρόμο ποὺ ἐχάραξες. Γαῖαν ἔχε ἐλαφράν, πολύκλαυστε ἀδελφέ.

N. N. K.

PRICE, UTAH

'Επικήδειος Λόγος, ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τῆς Δίδος 'Αντωνίας Σ. Παυλιδάκη, Προέδρου τῆς Στοᾶς Ν. 'Ελληνίδων ἐν Price, Utah.

'Αείμνηστε ἀρχηγὲ τῆς Νέας Γενεᾶς τῶν 'Ελληνίδων,

Μὲ ὑπερτάτην ψυχικὴν ὀδύνην διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἀπώλειάν σου, αἱ νεαραὶ 'Ελληνίδες τῆς Στοᾶς «'Αθηνᾶ» δι' ἐμοῦ προσήλθομεν ὅπως ἐνώπιον τῆς σοροῦ σου ἀποτίσωμεν φόρον σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ναί, ἀείμνηστε καὶ ἀκούραστε σεβαστέ μας Γενικὲ "Εφορε, σὺ ἦσο ἐκεῖνος ὅστις συνέπηξες τὴν Στοὰν τῶν Νεαρῶν 'Ελληνίδων «'Αθηνᾶ».

Σὺ ἦσο ἐκεῖνος, ὅστις ἐπανειλημένως μᾶς ἐδίδασκες καὶ παρώτρυνες τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς προσφιλεῖς γονεῖς μας.

Σὺ ἦσο ἐκεῖνος ὅστις συνεχῶς μᾶς ἔλεγες, «μείνετε ἀγνὲς 'Ελληνοποῦλες ἐδῶ στὴν ξενητειά».

Σὺ μᾶς παρώτρυνες νὰ ἀγαπῶμεν τὴν 'Εκκλησίαν μας καὶ νὰ τιμῶμεν τὰ ἁγνὰ καὶ θεάρεστα ἐκεῖνα 'Ελληνικὰ ἔθιμα.

Σὺ μᾶς ἐφώτιζες ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών σου κατὰ διαφόρους περιστάσεις ὅτι τὴν 'Ελλάδα μας ποτὲ νὰ μὴν λησμονήσωμεν ἔστω μικρὰν καὶ πτωχήν.

Σὺ ἐπὶ πλέον μᾶς συνεβούλευες νὰ γίνωμεν καὶ καλὲς 'Αμερικανίδες, ἀφοῦ ἡ τύχη μᾶς ἔφερεν ἐδῶ εἰς τὴν φιλόξενον αὐτὴν χώραν.

Ναί, πολυσέβαστε καὶ ἀείμνηστε Σταγόπουλε, ἔσο βέβαιος, ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι χιλιάδες τῶν Νεαρῶν 'Ελληνίδων τῆς 'Αμερικῆς, τῶν ὁποίων ἦσο σὺ ὁ 'Αρχηγός των, αἰσθάνονται αὐτὴν στιγμὴν τὸν ἴδιον ψυχικὸν πόνον διὰ τὴν ἀπώλειάν σου ὅπως καὶ ἡμεῖς.

"Οχι, οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν τὰ καλά σου λόγια. "Οχι, οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν τοὺς κόπους σου, τὰ ξενύχτια εἰς τὸ γραφεῖόν σου, διὰ νὰ τελειώσῃς τὴν ἀλληλογραφίαν σου πρὸς τὰ διάφορα Τμήματα τῶν Νεαρῶν 'Ελληνίδων τῆς Γκάπα.

Τώρα εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Παναγάθου Θεοῦ μας.

'Ενοῦσαι τὰς εὐχάς μας πρὸς τὸν "Υψιστον, ὅπως λυτρώσῃ τὴν ἀγνὴν 'Ελληνικὴν ψυχήν σου, σοῦ δίδομεν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀδελφὲ Σταγόπουλε.

AKRON, OHIO

'Η ὀργάνωσίς μας ἀπώλεσεν ἕνα ἀριστοῦχον σκαπανέα, ἕνα μεγάλον ἐργάτην, τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ὁποίου πολὺ δυσκόλως θὰ ἀναπληρώσῃ.

Διεκρίνετο ὁ ἀείμνηστος ἀδελφὸς Σταγόπουλος, οὐχὶ μόνον ὡς "Υπατος "Εφορος τῶν νεανικῶν στοῶν, ἀλλὰ πρὸ παντός, ὡς "Υπατος τῆς καθόλου ὀργανώσεώς μας ἐργάτης, ἐκέκτητο ἀρετῶν, ἰδίως τῆς φιλαληθείας καὶ εἰλικρινείας, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο ἀγαπητὸς παρὰ πάντων.

Συνεδέθη ἡ ὀργάνωσίς μας μὲ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ φιλαλήθειαν τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ Σταγοπούλου, καὶ ἐτίμησεν τὰς ἀρετάς του, καὶ ἀνέθεσεν εἰς Αὐτὸν τὸ "Υπατον τῶν καθηκόντων τῆς ὀργανώσεώς μας, τὴν ἐποπτείαν τῶν Στοῶν 'Εφήβων τε καὶ Νεανίδων, εἰργάσθη δι' αὐτὰς ὁ ἀείμνηστος ἀδ. Σταγόπουλος μὲ ὅλην του τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀπαράμιλλόν του ἐνεργητικότητα καὶ δραστηριότητα, τὸ καθῆκόν του τὸ ἐτίμησεν, τὸ ἔργον του ἀφῆκε μυείαν διὰ τὴν 'Ελληνοαμερικανικὴν γενεάν ἀνεξίτηλον, τὴν καλήν του ζωὴν ὁ ἀδελφὸς Σταγόπουλος καὶ τὴν φιλαλήθη καὶ εἰλικρινῆ του παρακαταθήκην ἐγκαταλείπει καὶ κληροδοτεῖ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιζῶντας, εἰς τὴν 'Ελληνοαμερικανικὴν γενεάν, εἰς τὴν ὀργάνωσίν μας, εἰς τὸν ἀπόδημον ἐν γένει 'Ελληνισμόν.

Εὔχομαι ὅπως ὁ "Υψιστος ἐπιχύσῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τοὺς συγγενεῖς του ἐν 'Ελλάδι καὶ 'Αμερικῇ. 'Ημεῖς δὲ οἱ ἀδελφικῶς μετ' αὐτοῦ συνδεθέντες πρέπει νὰ εἴμεθα μνήμονες τῶν καλῶν γνωρισμάτων τῶν μεγάλων πρὸς τὴν ὀργάνωσίν μας ὑπηρεσιῶν ἐκ μέρους τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ Σταγοπούλου καὶ ἀείποτε, ἐφ' ὅσον ζῶμεν νὰ μιμώμεθα καὶ νὰ ἀμιλλώμεθα τὰς ἀρετὰς καὶ ὑπηρεσίας τοῦ Μεγάλου ἐκλιπόντος ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν ἀδελφοῦ Σταγοπούλου. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

JOHN N. DARLAS

HELPER, UTAH

Helper, Utah, 'Ιουνίου 1η.

Μέγα Προεδρεῖον τῆς Γκάπα,
5445 Wilkins Avenue,
Pittsburgh, Pa.

'Αδελφὲ Μέγα Πρόεδρε,

Μετὰ συντετριμένης καρδίας καὶ πλήρης ψυχικοῦ ἄλγους, ἀναγγέλλω Ὑμῖν τὴν θλιβερὰν εἴδησιν τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν καὶ Γενικοῦ 'Εφόρου τῆς Γκάπα ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΥ ἐπισυμβάντος ἐν Salt Lake City τῆς Γιούτα τὴν 26ην Μαΐου καὶ ταφέντος ἐν Πράϊς τὴν 30ὴν ἰδίου μηνός.

'Η Στοὰ «Χελμός», ἧς ἐπίλεκτον μέλος ἀπετέλει ὁ ἀείμνηστος ἀδελφὸς ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΣ διεξήγαγε μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ σεβασμοῦ τὰ τῆς κηδείας, φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποδοῦσα τῷ ἐκλιπόντι ἀδελφῷ.

Αἱ 'Αντιπροσωπεῖαι τῶν Στοῶν τῆς Γιούτα ἦσαν πλήρεις. Πλείσται τῶν Περιφερειῶν τῆς 'Οργανώσεως Γκάπα ἀντεπροσωπεύθησαν νοερῶς ἄλλαι μὲν διὰ συγκινητικωτάτων τηλεγραφημάτων, ἄλλαι δὲ δι' ἀποστολῆς βαρυτίμων στεφάνων ἐκ φυσικῶν ἀνθέων.

"Οπως ἐτίμησε ζῶν ὁ Μέγας Γίγας τῆς Γκάπα τὴν 'Οργάνωσιν οὕτω καὶ ἐτιμήθη παρὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῆς λοιπῆς Κοινωνίας. "Ητο ἀπερίγραπτος ἡ ἱερὰ συγκίνησις τοῦ πολυπληθεστάτου εἰς κηδείας συναγερμοῦ ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ μας, τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἦτο ὁ πρωτεργάτης.

Λόγοι συγκινητικώτατοι ἐξεφωνήθησαν, περιγραφαὶ καὶ ἀποκαλύψεις ἀνεκτιμήτων ἀρετῶν τοῦ ἐκλιπόντος ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΥ ἐλέχθησαν παρά τε 'Ομογενῶν καὶ 'Επισήμων 'Αμερικανῶν. 'Αλλὰ ἐὰν ἡ Στοὰ «Χελμὸς» ἀπώλεσεν ἕνα τῶν ἐπιλέκτων μελῶν της, ἡ 'Οργάνωσις τῆς Γκάπα θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐλλειψίν του καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Μεγάλη Στοά, ἧς ἐτύγχανε πολύτιμον μέλος. "Οθεν, ἀδελφὲ Μεγάλε Πρόεδρε, τὰ μέλη τῆς Στοᾶς Χελμὸς ἀπευθύνουν πρὸς Ὑμᾶς καὶ τὰ μέλη τῆς ἀνωτάτης ἡμῶν 'Αρχῆς, τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μας ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ ἀπωλείᾳ τόσον καλοῦ ἀδελφοῦ καὶ συνεργάτου.

'Η Στοὰ «Χελμὸς» ὀφείλει χάριτας πρὸς τὴν Μεγ. Στοάν, εὐστοχώτατα ἀποστείλασαν τὸν Μέγαν 'Επόπτην ἀδελφὸν Νικήταν Κονταξόπουλον ὅπως τὴν ἀντιπροσωπεύσῃ κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀδελφοῦ Σταγοπούλου.

'Αλησμόνητος θὰ μείνῃ ὁ ἀριστοτεχνικώτατος ἐπικήδειος τοῦ ἀδ. Κονταξοπούλου. 'Εξύψωσε τὸ φρόνημα τῶν Γκάπανς. Ὑπεδαύλισε τὸν πατριωτισμὸν τῶν 'Ελλήνων. 'Ετόνωσε τὴν πίστιν τῶν ἀδημονούντων διὰ τὴν Νέαν Γενεάν. Συνεκέντρωσε τοὺς Γκάπανς καὶ γενικῶς τὰ μέλη τῆς παροικίας μας ὅπως κάμει ἡ κλῶσσα τὰ πουλιά της. Εἴμεθα ὑπόχρεοι, διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν ἣν μᾶς ἐπεδαψίλευσες μὲ τὴν ἀντιπροσωπείαν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ Κονταξοπούλου.

Μὴ δυνάμενοι ὅπως εὐχαριστήσωμεν ἰδιαιτέρως ἑκάστην Στοάν καὶ Περιφέρειαν διὰ τὴν συμπάθειαν ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς τὴν ἡμετέραν Στοάν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Σταγοπούλου, Σᾶς παρακαλοῦμεν θερμῶς ἵνα διὰ τοῦ «Βήματος» ἢ δι' ἐγκυκλίου εὐχαριστήσητε αὐτὰς ἐκ μέρους ἡμῶν.

Διατελοῦμεν μετ' ἀδελφ. ἀγάπης,
Στοὰ «Χελμὸς» ἀριθ. 94
Διὰ τὸν Γραμμ. 'Ιω. Παπαδημητρίου
ὁ ἀναπληρωτὴς
ΔΗΜ. ΓΑΛΑΝΗΣ

ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ

'Η Λιζούλα δὲν θέλει νὰ φάῃ τὴν σούπα της. Πῶς νὰ κάνῃ ὅμως; Ξαφνικὰ τὸ προσωπάκι της φωτίζεται:

—Μπαμπᾶ, λέει, δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς θἄθελες νὰ εἶμαι πάντα ἡ μικρούλα σου ἡ Λιζούλα;

—Ναί, παιδί μου!

—Λοιπόν, δὲν θὰ φάγω αὐτὴ τὴν σούπα, ἀφοῦ εἶπε ἡ μαμά, ὅτι ἅμα τὴν φάω θὰ μεγαλώσω!

'Αναμένομεν καὶ συνιστῶμεν ὅπως τὰ μέλη μας καὶ οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Βήματος» προτιμοῦν τοὺς οἴκους, οἱ ὁποῖοι διαφημίζουν εἰς τὸ Περιοδικόν μας. - - - - - - - -

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

MONROE, LA.

'Ακριβῶς ἓν ἔτος παρῆλθεν ἀφ' ὅτου ὁ δραστήριος Μ. Κυβερνήτης τῆς 9ης Περιφερείας, ἀδ. Δ. Γ. Βογιατζῆς, ἵδρυσε τὴν ἐνταῦθα Στοὰν «Νικόλαος Σκουφᾶς» μνήσας εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν 'Οργάνωσιν τριάκοντα δύο ἐκ τῶν ἐδῶ καὶ τοῖς περιχώροις διαμενόντων 'Ελλήνων καὶ τὸ δένδρον τοῦτο τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας ἐρριζώθη βαθειὰ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀποδίδῃ τοὺς καρπούς του.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Στοᾶς μας εἰς ἣν παρευρέθη καὶ ὁ Μ. Κυβερνήτης, ἀπεφασίσθη παμψηφεὶ ὅπως ἱδρυθῇ θερινὸν 'Ελληνικὸν σχολεῖον ἵνα διδάσκωνται τὰ 'Ελληνόπουλα τελείως δωρεὰν τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν καὶ παρέχονται εἰς αὐτὰ τὰ βιβλία ἐπίσης δωρεάν. Κατεστρώθη δὲ πρόγραμμα ὅπως μετὰ μίαν τριετίαν ἔχωμεν τὰ οἰκονομικὰ μέσα ἵνα τὸ σχολεῖον λειτουργῇ καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

'Ιδοὺ ἤδη ἡ Γκάπα ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας της πρὸς τὰ 'Ελληνόπουλα τοῦ Monroe καὶ τῶν περιχώρων καὶ τὰ προσκαλεῖ λέγουσα: «'Ελᾶτε παιδιά μου κοντά μου, ἐλᾶτε νὰ σᾶς σφιχτοαγκαλιάσω καὶ σᾶς θωπεύσω, διὰ νὰ αἰσθανθῆτε πειὸ γλυκὰ τὸν πόνον τῶν γονέων σας, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς Γκάπα θέλουν νὰ σᾶς διδάξουν τὴν ἀθάνατον 'Ελληνικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ σᾶς ἐμφυσήσουν τὰ 'Ελληνικὰ ἰδεώδη καὶ εὐγενικὰ γνωρίσματα τῆς Φυλῆς μας, τὰ ὁποῖα καὶ σεῖς θὰ μεταδώσητε εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς καὶ ἀποφύγητε τὴν ἐξαφάνισιν». Αὐτὴ εἶναι ἡ θέλησις τῶν γονέων σας ἀλλὰ καὶ ἡ θέλησις τῆς μεγάλης καὶ κραταιᾶς χώρας τῆς γεννήσεώς σας, ὡς τὴν ἐξεδήλωσεν ὁ λαοπρόβλητος καὶ μεγαλουργὸς αὐτῆς Πρόεδρος κ. Φράνκλιν Ροῦσβελτ εἰπὼν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπε τοὺς ἐκ ξένων χωρῶν πολίτας καὶ τοὺς προερχομένους ἐξ αὐτῶν νὰ διατηροῦν τὰ γνωρίσματα τῆς φυλῆς των, ἤτοι ἤθη, ἔθιμα καὶ γλῶσσαν.

'Εν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει ἐξελέγη καὶ τριμελὴς Σχολικὴ 'Επιτροπή, ἀπαρτιζομένη ἐκ τοῦ Ταμίου τῆς Στοᾶς ἀδ. Νικολάου Μποῦρα ὡς Προέδρου, καὶ τῶν ἀδελφῶν, Γεωργίου 'Αθανασοπούλου καὶ Κωνστ. Κοκκίνου.

'Αξία συγχαρητηρίων ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ Γυναικεία Στοὰ τῆς ὁποίας 'Ιέρεια εἶναι ἡ κ. Καλλιόπη 'Αθανασοπούλου καὶ Γραμματεὺς ἡ κ. Φρώσω Κανέλλου, διότι ὁμοφώνως ἀπεφάσισε νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν 'Ανδρικὴν Στοὰν εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ σχολείου. Οὕτως αἱ δύο Στοαὶ συνεργάζονται ἁρμονικώτατα δι' ὅλα τὰ κοινωφελῆ ζητήματα τῆς μικρᾶς μας παροικίας.

Τὴν 4ην 'Ιουλίου θὰ γίνῃ μύησις δέκα νέων μελῶν, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων προέρχονται ἐξ 'Αλεξάνδρεια, Λα., ἤτοι ἐξ ἀποστάσεως 104 μιλίων ἀπὸ τὴν πόλιν μας. Μετὰ τὴν μύησιν θὰ λάβῃ χώραν συγκέντρωσις διὰ διασκέδασιν τῶν παροίκων μας καὶ ἐκ τῶν περιχώρων.

'Η ἐπιθυμία μας καὶ ἡ προσπάθειά μας εἶναι ὅπως μυήσωμεν εἰς τὸν ὀργανισμόν μας τοὺς ὀλίγους ὑπολοιπομένους "Ελληνας τῶν περιχώρων ἐφ' ὅσον οἱ πλεῖστοι ἤδη ἀνήκουν εἰς τὴν Στοάν μας. Τοῦτο εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ κατορθωθῇ ἐντὸς ὀλίγου.

Συνασπισμός, συνεργασία, ἀγάπη καὶ ὁμόνοια εἶναι τὸ πρόγραμμά μας ὅπως ὅλοι ὁμοῦ οἱ ἐδῶ "Ελληνες καταταχθῶμεν ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας ἵνα διατηρήσωμεν τὰ ἤθη, ἔθιμα καὶ γλῶσσάν μας ὡς εἶναι καὶ ἐπιθυμία τοῦ Μεγάλου Προέδρου μας Φράνκλιν Ροῦσβελτ.

ΧΑΡΑΛ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

BIRMINGHAM, ALA.

Εἰς τὴν δημοσιευομένην εἰς τὸν 'Ελληνικὸν τύπον ζύμωσιν τῆς 'Οργανώσεώς μας ἐγένετο πολλάκις μνεία τῆς ἀρίστης δράσεως καὶ ἐτονίσθη τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ Στοαί μας ὑποστηρίζουν δι' ὅλων τῶν δυνάμεών των ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς τὸ μόνον εἰς τὰς Νοτίους Πολιτείας τριόροφον ἰδιόκτητον σχολεῖον.

"Οντως ἡ παρατηρουμένη καθ' ὅλην τὴν 'Οργάνωσιν προαγωγὴ τῶν Στοῶν μας καὶ ἡ ἐπέκτασις τῆς 'Οργανώσεώς μας διὰ τῆς ἱδρύσεως νέων Στοῶν ἰδίᾳ ἐν τῇ ἐννάτῃ Περιφερείᾳ καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας κλάδους τοῦ 'Οργανισμοῦ μας εἶχεν εὐεργετικὸν ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὴν 'Ελληνικωτάτην παροικίαν μας, ἥτις σχεδὸν ἔχει Γκαποποιηθῆ.

Κατὰ τὴν ἐνταῦθα πρόσφατον διαμονὴν τοῦ Μ. Κυβερνήτου ἐμυήθησαν δέκα νέα μέλη εἰς τὴν 'Ανδρικὴν Στοὰν καὶ πέντε εἰς τὴν Γυναικείαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔχουν ὑποβάλῃ αἰτήσεις ἵνα ἀποτελέσουν μέλη τῆς πανστρατιᾶς τῆς ἐθνικῆς καὶ ἱερᾶς ταύτης 'Οργανώσεως. 'Η τοσαύτη πρόοδος ἐνθαρρύνει ἡμᾶς τοὺς Γκάπανς, οἵτινες ἀγωνιζόμεθα τὸν ἀγῶνα τὸν ἱερὸν καὶ ἐθνικὸν τῆς διατηρήσεως τῆς Φυλῆς μας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Δὲν διστάζομεν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐὰν ὅλαι αἱ παροικίαι ἐν 'Αμερικῇ ἐργάζωνται μὲ τὸ αὐτὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον ὡς αἱ ἐδῶ Στοαί μας διὰ τὴν συντήρησιν τῶν κοινοτικῶν ἱδρυμάτων μας τὸ λαμπρὸν μέλλον τοῦ ἐδῶ 'Ελληνισμοῦ εἶναι ἐξησφαλισμένον.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ πρόοδος τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας εἰς τὰς Νοτίους Πολιτείας ὀφείλεται πρὸ παντὸς εἰς τὸν ἀκάματον ἐργάτην αὐτῆς, τὸν ἐκ Κύμης τῆς Εὐβοίας καταγόμενον Μ. Κυβερνήτην κ. Δ. Γ. Βογιατζῆν. 'Ο ἀκάματος καὶ ἐμπνευσμένος οὗτος ἀξιωματοῦχος ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ διανύει τεραστίας ἀποστάσεις ἀνὰ τὸ Σάουθ διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς 'Οργανώσεώς μας τελείως ἀφιλοκερδῶς ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Μ. 'Αξιωματοῦχοι τῆς 'Οργανώσεώς μας δὲν ἀμοίβονται οὔτε διὰ τοὺς κόπους των οὔτε διὰ τὰ πολλαπλᾶ των ἔξοδα. Κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν ἵδρυσεν ἐννέα Στοὰς καὶ σύμφωνα μὲ τὴν δήλωσίν του εἰς αὐτὰς θὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλαι πρὶν τῆς συγκλήσεως τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου μας.

Εἰς τὰς ἐνεργείας του ὀφείλεται ἐπίσης καὶ ἡ ἵδρυσις μέχρι τοῦδε δύο μουσικῶν ὁμίλων εἰς τὸ Σάουθ, ὁ τοῦ Mobile, Ala. καὶ ὁ τοῦ Houston. Texas. Τρίτος θὰ εἶναι ὁ μουσικὸς ὅμιλος τῆς παροικίας μας, ὅστις θὰ συγκροτηθῇ κατὰ τὸν μῆνα 'Ιούλιον ὁπότε θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ ἀδ. Βογιατζῆς. 'Ελπίζομεν δὲ νὰ καταστῇ ὁ μεγαλήτερος ὅλων, διότι ἔχομεν ἐδῶ πολλὰ 'Ελληνόπουλα καὶ ὅλα μετὰ χαρᾶς ἀναμένουν τὴν ἐπάνοδόν του ἵνα προσοῦν εἰς τὴν ἵδρυσιν αὐτοῦ. 'Αλλὰ καὶ αἱ 'Εστιάδες μας θὰ εἶναι ἕτοιμαι διὰ τὴν ἵδρυσιν Στοᾶς Νεαρῶν 'Ελληνίδων.

Αἰσθανόμεθα ὅθεν μεγάλην ὑπερηφάνειαν ἔχοντες ὡς ἡγέτην τῆς Περιφερείας μας ἕνα τοιοῦτον θαυμάσιον καὶ ἐνθουσιώδη ἰδιολόγον. Τοιοῦτοι ἐθνικοὶ ἐργάται ὑποβαλλόμενοι εἰς θυσίας χρόνου καὶ χρήματος εἶναι ἄξιοι τῆς εὐγνωμοσύνης μας καὶ παντὸς ἐπαίνου.

Παρέμεινεν ὁ ἀδ. Βογιατζῆς μάλιστα ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ Μ. Διδασκάλου τῆς Γκάπα καὶ ἐπιθεωρητοῦ τῶν 'Ελληνικῶν Σχολείων ἀδ. Η. Παπαμανώλη, ἐπὶ 25 ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν μας. Κατὰ τὴν πολυήμερον ταύτην διαμονήν του εἰργάσθη, ἐκοπίασε καὶ ἐμόχθησε διὰ τὴν ἔτι μᾶλλον ἐξύψωσιν τοῦ γοήτρου τῶν ἐνταῦθα Στοῶν.

Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου εἰς τὴν αὐθουσαν τοῦ Κοινοτικοῦ μας σχολείου, ἥτις μόλις ἐτελειοποιήθη καὶ καταλαμβάνει ὁλόκληρον τὸν τρίτον ὄροφον, ὁ Μ. Κυβερνήτης μετὰ εἰσαγωγὴν τῆς Δίδος Μακρῆ, ὡμίλησεν ἐκτενῶς ἐπὶ τῆς Φιλικῆς 'Εταιρείας καὶ παρωμοίασε τὸ ἔργον αὐτῆς μὲ τὸ τῆς Γκάπα.

Τὰ μέλη τῶν Στοῶν μας εἰς ἔνδειξιν ἀναγνωρίσεως τῶν πολλαπλῶν αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων προσέφερον εἰς αὐτὸν δεῖπνον, εἴδος Σουπράϊς Πάρτυ, εἰς τὸ Κασίνο Καφέ. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐγένοντο ἀρκεταὶ ὁμιλίαι καὶ συζητήσεις, ἀφορῶσαι τὴν 'Οργάνωσίν μας. 'Ο καλός μας ἡγέτης ἀνεχώρησε κατόπιν διὰ Φλώριδα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἀνεψιᾶς του ἥτις διαμένει εἰς τὸ Σήδαρ Κή. 'Εκεῖθεν θὰ κατευθυνθῇ εἰς ἐπίσκεψιν καὶ ἄλλων Στοῶν τῆς Περιφερείας μας. Τὸν συνοδεύουν αἱ εὐχαὶ τῶν Γκάπανς.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

G·A·P·A EXCURSION
S/S VULCANIA
—ΑΥΓ. 14—

Η ΜΕΓΑΛΗ Στοὰ τῆς G. A. P. A. ἀνέθεσεν εἰς τὸν ΦΑΡΟΝ τὴν διοργάνωσιν καὶ προετοιμασίαν τῶν ἐπισήμων ὑποδοχῶν καὶ ἑορτῶν ἐν 'Ελλάδι. - - - -

2
ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΦΑΡΟΝ

ΣΥΝΔΥΑΣΑΤΕ τὴν 'Εκδρομὴν τῆς G.A.P.A. εἰς τὴν 'Ελλάδα μὲ τὴν 'Εκδρομὴν τοῦ ΦΑΡΟΥ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. 'Επισκεφθῆτε τὴν 'Ελλάδα, κατόπιν συνεχίσατε τὸ ταξείδιόν σας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἄλλα μέρη τῆς Τουρκίας. Μοναδικὴ εὐκαιρία, σπανίως παρουσιαζομένη, ἰδίως διὰ τοὺς ἐκ Τουρκίας καταγομένους καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς των.

ΔΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑΣ ΔΥΟ ΕΚΔΡΟΜΑΣ, ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΑΡΟΝ.

Ο ΦΑΡΟΣ
209 W 33RD ST. NEW YORK
Telephone: LAckawanna 4-6122

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΝ!

Ο ΦΑΡΟΣ, διὰ τῶν ἐν 'Αθήναις Γραφείων του, ἐπέτυχεν ἀποκλειστικὴν ἄδειαν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἵνα δυνηθοῦν ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι 100 ὁμογενεῖς (ἐκ Τουρκίας ἢ ἐξ 'Ελλάδος) νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Κωνσταντινούπολιν, Μικρασίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς Τουρκίας.

Πολυάριθμοι ὁμογενεῖς ἐκ Τουρκίας καταγόμενοι, οἵτινες ἄλλως δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, μᾶς γράφουν. Σπεύσατε διὰ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσωμεν ἄδειαν, διότι ὁ ἀριθμὸς εἶναι μικρός.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

MONESSEN, PA.

Διάφοραι εἰδήσεις ἐκ τῆς πόλεως Μονέσσεν.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἠκούσθη εἰς τὴν παροικίαν μας ἡ εἴδησις τῆς ἀγορᾶς παρὰ τῆς ἐν τῇ πόλει μας δρώσης Στοᾶς «Πλάτων» ἀριθ. 10 τῆς κραταιᾶς 'Οργανώσεως Γκάπας, τριορόφου κτιρίου διὰ τὴν στέγασιν τῶν ἡνωμένων Στοῶν μας. Τὸ κτίριον ἠγοράσθη τὴν 12ην παρ. Μαρτίου ἀντὶ 6,300 δολλαρίων, καταβληθέντων ἀπὸ δωρεᾶς τῶν ἐν τῷ κάτωθι καταλόγῳ ἀδελφῶν. Πολλοὶ ἔπαινοι καὶ θερμὰ συγχαρητήρια ὀφείλονται εἰς τὸ Δ. Συμβούλιον καὶ τὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ κτιρίου διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλον.

'Εν ἐπιβλητικῇ μικτῇ συνεδριάσει τῆς 'Ανδρικῆς καὶ Γυναικείας Στοᾶς, ἐν τῇ ὁποίᾳ παρευρέθησαν οἱ Γκάπανς τῆς πόλεως Μονέσσεν, ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν Νέων 'Αξιωματούχων τῶν δύο Στοῶν. Τὴν τελετὴν τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἐτέλεσεν ὁ δραστήριος Μ. Κυβερνήτης τῆς Α'. περιφερείας κ. Δημοσθένης Νικολόπουλος. 'Ο Μ. Κυβερνήτης ὡμίλησε πρὸς τοὺς παρευρεθέντας διὰ μακρῶν διὰ τὸν σκοπὸν τῆς 'Οργανώσεως. 'Εξεφωνήθησαν λόγοι καὶ ἔληξεν ἡ ὡραία αὕτη τελετὴ ἀπελθόντων πάντων μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων. Οἱ Νέοι 'Αξιωματοῦχοι εἶναι 'Ιωάννης Παπαδόπουλος "Αρχων, 'Εμμανουὴλ Μονιὸς "Αρχων Βοηθός, 'Ιωάννης Μαρουσιώδης Γραμματεύς, ἐπανεκλεγέντες, 'Ιωάννης Ντούλης Ταμίας, Σύμβουλοι δὲ Μιχαὴλ Μέρμικας, Νικόλαος Ρορός, 'Ιωάννης Σαλιάρης, Μιχαὴλ Κακαροῦκας ἐπανεκλεγέντες, καὶ Γεώργ. Γκαζούνης.

Γυναικεία Στοά: 'Ανθὴ Λύκου 'Ιέρεια, Μαριγὼ Κατσουλιέρη βοηθὸς 'Ιέρεια, Δέσποινα Ρετοῦ Γραμματεύς, Μαρία Παπαδοπούλου Ταμίας. Σύμβουλοι, Μηνοδώρα Μαρουσιώδη, Σμάρω Μόρη, Εὐριδίκη Καρακούρου καὶ 'Ελένη Γεραζούνη.

Τὴν παρελθ. Κυριακήν, 23ην Μαΐου, ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λαμπρότητι, ὑπὸ τὰς εὐχὰς πολυπληθῶν συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ τὰς εὐλογίας τῆς ἐκκλησίας, ὁ ὑμέναιος ἥνωσε μὲ τὰ ἀδιάρρηκτα αὐτοῦ δεσμὰ δύο εὐτυχεῖς ὑπάρξεις, τὸν κ. 'Ισίδωρον Μέρμικαν, ἐκ Χαλκιοῦ τῆς Χίου, μετὰ τῆς Δίδος Πλουμίτσας τὸ γένος Γέρακα, ἐκ Χίου, συγκεντρούσης πολλὰ προτερήματα. Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Σωτήριος Βασιλάκης. Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου παρετέθη πλουσία τράπεζα εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Νικολάου Γκέλη καὶ ἐπηκολούθησε διασκέδασις μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Τὴν 23ην Μαΐου ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἔδωκαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου δύο ἀγαπηταὶ ὑπάρξεις, ὁ εὐπαίδευτος νέος Νικόλαος Παγώνης, γραμματεὺς τῆς Κοινότητός μας, μετὰ τῆς Δίδος Μαρίας Μέλισσα, ἀμφοτέρων ἐκ Καρδαμύλων τῆς Χίου καταγομένων. Εὐχόμεθα εἰς αὐτοὺς ταχεῖαν τὴν στέψιν.

'Ετελέσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ βάπτισις τῆς θυγατρὸς τοῦ κ. καὶ τῆς κ. 'Ισιδώρου Μαρουσιώδου ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος. 'Ανάδοχος παρέστη ἡ Δὶς Χατζημπεκιάρη, ὀνομάσασα τὴν νεοφώτιστον Εὐαγγελίαν. Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Μυστηρίου μετέβησαν πάντες εἰς τὸν ἀρχοντικὸν οἶκον τοῦ κ. καὶ τῆς κ. 'Ισιδώρου Μαρουσιώδου ἔνθα πλουσιωτάτη τράπεζα τοὺς ἀνέμενε. 'Αφθονία εὐγεύστων φαγητῶν καὶ Χιακῶν μεζέδων. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἤρχισεν ὁ χορὸς καὶ ἡ διασκέδασις μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. 'Ιωάννην Μαρουσιώδην μετὰ τῆς συζύγου του, 'Εμμανουὴλ Χατζημπεκιάρην μετὰ τῆς συζύγου του, τὸν Φραγγούλην Πίτταν μετὰ τῆς συζύγου του, τὸν Στυλιανὸν Κολυκιᾶν μετὰ τῆς συζύγου του, τὴν Μπέρθα Ροροῦ, τὸν Παντελῆν Παπαντωνάκην μετὰ τῆς συζύγου του καὶ πολλοὺς ἄλλους. Περὶ τὴν 3ην πρωϊνὴν ὥραν διελύθη ἡ διασκέδασις καὶ ἀπεχώρησαν πάντες μὲ τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις, συγχαίροντες τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς.

Πρώτη ἐτησία ἐκδρομὴ τῆς Στοᾶς «Πλάτων» ἀριθ. 10.

Τὴν Κυριακήν, 13ην τρέχ., ἡ ἐν τῇ πόλει μας δρῶσα Στοὰ «Πλάτων» ἀριθ. 10 τῆς κραταιᾶς 'Οργανώσεως Γκάπας, δίδει τὴν πρώτην αὐτῆς ἐτησίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν μαγευτικὴν φάρμαν τοῦ κ. 'Ιωάννου Κουρκουμπέ, ἀπέχουσαν περὶ τὰ τρία μίλια ἐκ τῆς πόλεως Μονέσσεν. 'Η ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν διασκεδάσεων κατέστρωσε πρόγραμμα διασκεδαστικὸν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἐκδρομεῖς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Προσκαλοῦνται ἅπαντες οἱ ὁμογενεῖς τῆς Πόλεώς μας καὶ τῶν περιχώρων μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ διασκεδάσωμεν καὶ ξεχάσωμεν τὴν καθημερινήν μας βιοπάλην καὶ ἀφ' ἑτέρου τιμήσωμεν τὴν ἐκδρομὴν τῆς Γκάπας. 'Εν περιπτώσει βροχῆς ἡ διασκέδασις θὰ γείνῃ εἰς τὰς αἰθούσας τῶν Στοῶν.

'Αδελφικώτατα,

ΙΩΑΝ. ΜΑΡΟΥΣΙΩΔΗΣ, Γραμμ.

'Εξετάσεις τοῦ 'Ελληνικοῦ Σχολείου Στάκντελ.

Τὴν Κυριακήν, 30ὴν Μαΐου, ἔλαβον χώραν αἱ ἐξετάσεις τοῦ 'Ελληνικοῦ Σχολείου Στάκντελ ἐν τῇ Σχολικῇ αἰθούσῃ. 'Η αἴθουσα ἦτο ὑπερπληρωμένη ὁμογενῶν διὰ νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς προόδους τῶν μαθητῶν. "Ολοι ἔμειναν κατάπληκτοι ἐκ τῆς προόδου τῶν μαθητῶν καὶ ἐκ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ πανηγυρικοῦ προγράμματος, ἡ θαυμασία ἐκτέλεσις τοῦ ὁποίου ἀπέδειξε τὴν ἐπίδοσιν εἰς τὴν 'Ελληνικὴν τῆς νέας μας γενεᾶς καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ διδάξαντος εἰς τὸ Σχολεῖον μας λαμπροῦ Διδασκάλου κ. 'Ιωάννου Μαρουσιώδη. 'Ωμίλησαν οἱ κ.κ. 'Ιωάν. Μαρουσιώδης μὲ θέμα τὰ καθήκοντα τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, ὁ Παντολέων Σπυράκης Πρόεδρος τῆς Σχολικῆς 'Επιτροπῆς, ὁ 'Ιωάννης Παπαδόπουλος Πρόεδρος τῆς Στοᾶς «Πλάτων» ἀρ. 10 τῆς Γκάπας, οἵτινες καὶ κατεχειροκροτήθησαν. Θερμὰ συγχαρητήρια ὀφείλονται εἰς τὴν σχολικὴν ἐπιτροπὴν διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλεν. 'Η σχολικὴ ἐπιτροπὴ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Π. Σπυράκην Πρόεδρον, Γεώργιον Γκαζούνην Γραμματέα, Νικόλαον Μπαγιώτην Ταμίαν καὶ 'Ισίδωρον Γκιάλαν Σύμβουλον. Οὕτως ἔληξεν ἡ Σχολικὴ αὕτη τελετή, ἀποκομίσαντες πάντες ἀρίστας ἐντυπώσεις.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

Οἱ δωρηταὶ διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ κτιρίου μας.

'Ελλην. 'Ορθόδ. Κοινότης ὁ «"Αγιος Σπυρίδων» Δολλ. 50, Γυν. Στοὰ «Εὐαγγελισμὸς» ἀριθ. 24 Δολλ. 100, 'Ανδρέας 'Ασκούνης 50, 'Ιωάν. Λύκος 100, 'Ιωάν. Παπαδόπουλος 100, 'Ιωάν. Μαρουσιώδης 100, Νικόλ. Χατζηαναστασίου 100, Εὐάγ. Εὐαγγελίδης 50, 'Εμμαν. Μονιὸς 50, Φραγκούλης Πίττας 35, 'Ιωάν. Σαλιάρης 35, Θεόδ. Κιθαράκης 35, Μιχαὴλ Παπανδρέας 30, Δημήτρ. Γανιάρης 30, Νικόλ. Ρορὸς 25, Γεώργ. Γκαζούνης 25, 'Εμμ. Μπουζάκης 25, Στέφ. Καβίρης 25, Μιχ. Καλαροῦκας 25, 'Αδελφοὶ Καβίρη 25, Βασίλ. Νταντιδάκης 25, Δρ. Δημήτρ. Φραγκάκης 25, Σπυρ. Μονιὸς 25, 'Αδελφοὶ Μόρης 25, Στέφ. Μόνικ 25, Παναγ. Ρορὸς 25, Γεώργ. Βαρλᾶς 20, Νικόλ. Μπαγιάτης 20, 'Αδελφοὶ Κ. Μονιοῦ 20, Νικ. 'Αδαμόπουλος 15, Μιχ. Μέρμικας 15, Μιχ. Βαρλᾶς 15, Στέφ. Στουπάκης 15, Εὐάγ. Καράβολας 15, 'Αλέξανδρ. Μαυρίκης 10, Νικ. Παγώνης 10, 'Αλέξ. Κυνηγὸς 10, 'Ιωάν. Κολότος 10, Μιχ. Μπουλαξέρης 10, 'Αργύρ. Κουμελᾶς 10, 'Εμμ. Κατσουλιέρης 10, Μιχ. Πάντελος 10, Παναγιώτ. Πάτρας 10, Μιχ. Στουπάκης 10, 'Ιωάν. Μόσκοβος 10, Δημήτρ. Καρακοῦρος 10, 'Ισίδωρος Μέρμικας 10, 'Ιωάν. Μπόλλης 10, 'Ανδρ. Μαρῖνος 10, Στυλ. Γεραζούνης 12, 'Ιω. Ντούλης 12, Μιχ. Μονιὸς 5, 'Ιω. Μπαμπαλέτος 5, 'Ιω. Τσικολῆς 5, 'Ανδρ. Κότης 5, Φίλιπ. Κότης 5, 'Ιω. Κωσταρῆς 5, Γεώργ. Λούτας 5, Μαρκέλος Στουπάκης 2, Εὐστράτ. Παπαζῆς 4.50, Μιχ. 'Αποστολίδης 2, Στυλ. 'Ασκέλης 2, Μιχ. Παγώνης 5, Στέφ. Κιρλαγκίτσης 5, Γεώργ. Γιώργαντζης 10, Γεώργ. Μανωλάκης 5.

DAYTON, OHIO

Τὴν 18ην τοῦ μηνὸς 'Απριλίου ἔλαβε χώραν εἰς τὴν ἰδιόκτητον αἴθουσάν μας ἡ ἐγκατάστασις τῶν ἀξιωματούχων τῶν Στοῶν «Εὐκλείδης» τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Πρόοδος» καὶ τῶν Νεαρῶν 'Ελληνίδων «Εὐτυχία». Τῆς τελετῆς συμμετέσχον καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἐκ τοῦ Springfield, Ohio, ἵνα συντελέσουν εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἀξιωματούχων καὶ μελῶν ἐπὶ τῇ ἀπαρχῇ τοῦ νέου Διοικητικοῦ ἔτους.

Τῆς μυσταγωγίας προΐστατο ὁ Μ. Κυβερνήτης καὶ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς Δημήτριος Κατσάρης, τοῦ ὁποίου ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξεν ἐγκαρδιωτάτη καὶ ἐπιβλητική.

Εἰς τὴν εἴσοδον ἔνθεν καὶ ἔνθεν Νεάνιδες ἐκράτουν ἀνημμένας λαμπάδας, συμβολισμὸν ὅτι ἡ 'Οργάνωσίς μας μεταδίδει τὸ 'Ελληνικὸν πῦρ εἰς τὴν Νέαν Γενεάν. 'Εστιάδες μὲ τὰς κλασικάς των ἀμφιέσεις ἐκράτουν ἀνθοδέσμας καὶ ἔρρανον τὸν Μ. Κυβερνήτην εἰσερχόμενον, ἐνῷ ἡ τιμητικὴ φρουρὰ ἐκ σταθοφόρων ἐν στολῇ ἀδελφῶν τὸν ὡδήγησαν πρὸ τοῦ Βωμοῦ, σχηματίζοντες πυραμίδα μὲ τὰ ὑψωμένα ξίφη των. 'Ο "Αρχων ἀδ. Παναγιώτης Λέβης τὸν προσεφώνησεν ἐγκαρδίως, ἐνῷ ὅλα τὰ μέλη ἱσταντο εἰς προσοχὴν εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ.

"Οταν ὁ Μ. Κυβερνήτης ἀνέλαβε τὴν ἕδραν προέβη ἀμέσως εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν ἀξιωματούχων, οἵτινες προσῆλθον κατὰ τετράδας πρὸ τοῦ Βωμοῦ καὶ μὲ κατάνυξιν ἔδωσαν ὅρκον ὅτι θὰ ὑπηρετήσουν τὰς Στοάς μας εὐόρκως. Κατόπιν ὁ Μ. Κυβερνήτης ἔδωσε τὸν λόγον εἰς διαφόρους πρώην καὶ νῦν ἀξιωματούχους, οἵτινες ὅλοι ὡμίλησαν καταλλήλως. 'Ιδιαίτερον ἐνθουσιασμὸν ἐπροξένησαν οἱ λόγοι τῆς ἐκ Springfield διδασκαλίσσης, τοῦ ἀδ. Βασ. Στωϊκοῦ καὶ τοῦ Μ. Κυβερνήτου. Μετὰ τὴν λῦσιν τῆς ἐκκλησίας διὰ προσευχῆς ὑπὸ τοῦ 'Ιερέως τῆς Στοᾶς μας, ἀδ. Στεφάνου Δήμα, ἠκολούθησε οἰκογενειακὴ διασκέδασις.

Αἱ 'Εστιάδες προσέφερον διάφορα γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα παρεσκεύασαν αἱ ἴδιαι. Οἱ δὲ φρουροί, σάντγουϊτζες καὶ ποτά. 'Η ὡραία αὕτη διασκέδασις διήρκεσε μέχρι μεσονυκτίου.

Οἱ ἀναλαβόντες τὴν εὐθύνην τῆς διοικήσεως διὰ τὸ ἔτος 1937 εἶναι οἱ ἑξῆς:

'Ανδρικὴ Στοά

Παναγ. Λέβης Πρόεδρος, Διονύσιος Δάμης 'Αντιπρόεδρος, Σταῦρος Σταυρίδης Ταμίας, Κωνστ. Εὐσταθίου Γραμματεύς, Θεόδωρος Φιλκίνης Τελετάρχης. Σύμβουλοι: Στέφανος Δήμας, 'Επαμειν. Ζερβάκης, Νικόλαος Λυμπέρης.

Γυναικεία Στοά

Σμαράγδα Σταυρίδου Πρόεδρος, 'Αρίστη Χ. Σταμάτη 'Αντιπρόεδρος, Δοκτινοῦλα Διαλάγκα Ταμίας, Μαρίκα Μπογιάρη Γραμματεύς, Βασιλικὴ Γούναρη Τελετάρχης. Σύμβουλοι: Βασιλικὴ Γαζέτα, Χρυσούλα Πάλλας, Παναγιώτα Βαρυτίμου, Εὐανθία Βουτσᾶ.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν ἀναγνωρίσεως τῶν ὑπηρεσιῶν των ἀνεδείχθησαν εἰς τὴν 'Επιτροπὴν τοῦ Καλοῦ αἱ 'Εστιάδες Ζηνία Βαρβαλίδου καὶ Δόμνα Κωνσταντίνου.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

SAVANNAH, GA.

'Η Στοά μας «Νέστωρ» ἔδωσε θεατρικὴν παράστασιν μετὰ χοροῦ τὴν 9ην 'Ιουνίου, ἥτις ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὸ ἔργον «'Η Βασίλισσα τῶν 'Ανθέων» ἐπαιξαν μὲ πολλὴν τέχνην οἱ ἐρασιτέχναι μας, διότι καὶ φυσικὸν τάλαντον ἔχουν ἀλλὰ καὶ ἐπροπονήθησαν μὲ ἐπιμέλειαν. Διὰ τοῦτο ἰδιαιτέρων συγχαρητηρίων εἶναι ἄξιος ὁ διδάξας τὸ ἔργον "Αρχων τῆς Στοᾶς μας ἀδ. Παντελῆς Τσιμπούκας, ὅστις πάντοτε ἀναλαμβάνει τὴν διδαχὴν ὅλων τῶν θεατρικῶν ἔργων τῆς παροικίας μας ἐπειδὴ ἔχει τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα, ἀλλὰ καὶ ὑπομονὴν καὶ λεπτότητα πρὸς τοὺς διδασκομένους.

'Η κριτικὴ ἐπὶ τῆς τέχνης τῶν διαφό-

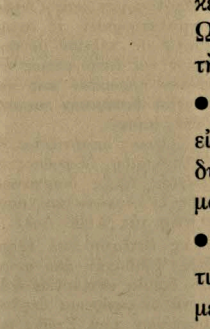

'Εκδρομεῖς

G.A.P.A.

ΤΟ

HOTEL TIMES SQUARE

εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς "Ελληνας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς 'Αμερικῆς ὡς τὸ κέντρον τῶν δι' 'Ελλάδα ΕΚΔΡΟΜΕΩΝ καὶ τὸ σπίτι ὅσων ἐπισκέπτονται τὴν Νέαν 'Υόρκην διὰ τὰς ἐργασίας των.

- 1,000 Δωμάτια μὲ μπάνια. Μὲ Ράδιο εἰς κάθε δωμάτιον. Πόλις ὁλόκληρος δύναται νὰ στεγασθῇ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον μας.
- Αἴθουσα ἀναμονῆς διὰ 500. Δωμάτια ἀπασχολήσεως διὰ μικρὰ παιδιά, μετὰ παιγνιδίων.
- 'Αξιοπρεπέστατον δι' οἰκογενείας, οἰκονομικώτατον, προσιτὸν εἰς πάντας!

HOTEL TIMES SQUARE 43rd ST., NEW YORK West of Broadway

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

ρων προσώπων τοῦ δράματος ἔπρεπε νὰ ἀνατεθῇ εἰς ἄλλον, διότι κατατάσσομαι μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον μοὶ ἐδόθη ἡ εὐθύνη αὕτη ἀναφέρω ὄχι ἁπλῶς τὰς κρίσεις μου, ἀλλὰ τὰς ἐντυπώσεις τῶν θεατῶν. Ὁ γράφων ἐδέχθη συγχαρητήρια διὰ τὴν δραματικήν του τέχνην μετὰ τῆς ὁποίας ἔπαιξε τὸ μέρος του. Ὁ Εὐστράτιος Φράγκος, ὅστις ἔδειξε τόσην προθυμίαν νὰ μᾶς βοηθήσῃ, κατεχειροκροτήθη ζωηρῶς διὰ τὴν τέχνην του ὡς κωμικὸς καὶ κατετάχθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων ἐρασιτεχνῶν τῆς παροικίας μας. Διὰ τὴν Δίδα Χαρίκλειαν Δόγγα περισσότερον θέλω νὰ τὴν εὐχαριστήσω ὅτι προσεφέρθη νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡμᾶς, ὡς ἀφιλοκερδῶς πράττει δι' ὅλα τὰ σωματεῖά μας καὶ τὴν Κοινότητά μας ἢ νὰ τὴν ἐπαινέσω, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἄνευ αὐτῆς ἡ ἐπιτυχία θεατρικοῦ ἔργου ἐν τῇ παροικίᾳ μας καθίσταται ἀμφίβολος. Ἡ Δὶς Χρυσάνθη Τσιμπούκα, Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «Ἀθηναῖδες» τῶν Νεαρῶν Ἑλληνίδων, συνετέλεσε κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου μὲ τὴν τέχνην τὴν ὁποίαν ἔπαιξεν εἰς τὸ κωμικὸν μέρος αὐτῆς. Ἡ Δὶς Ἀνδρονίκη Πετροπούλου ἐθαυμάσθη παρ' ὅλων διὰ τὴν δραματικήν της τέχνην καὶ τὴν ἄπταιστον Ἑλληνικήν της καὶ θεωρεῖται πλέον ὡς ἀστὴρ ἐν τῇ παροικίᾳ μας. Ἡ Δὶς Μαρία Α. Ρουσάκη παρ' ὅλον ὅτι εἶναι μικρὰ τὴν ἡλικίαν, ἔπαιξε πολὺ ὡραῖα καὶ ἐθαυμάσθη παρ' ὅλων.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΕΝ SAVANNAH, GA.

Ἱστάμενοι ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά:—Κ. Παπαδάκης, Ἀνδρονίκη Πετροπούλου, Χρυσάνθη Τσιμπούκα, Εὐστράτιος Φράγκου. Καθήμενοι:—Μαρία Ρουσάκη, Παν. Τσιμπούκας, Χαρίκλεια Δόγκα.

Ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ τὰς κάτωθι, αἵτινες προσέφεραν πολυτίμους ὑπηρεσίας: Δίδας Μαρίαν Φεσοπούλου, Παρασκευούλαν Μαστρογιαννοπούλου, Τζούλιαν Μαστρογιαννοπούλου, Λούλαν Βανδώρου καὶ Κυρίας Βασιλικὴν Λουπάση, Αἰκατερίνην Μπούγγα καὶ Εἰρήνην Κωνσταντινίδου.

Ἡ Στοά μας ἐπίσης δι' ἐμοῦ εὐχαριστεῖ διὰ τοῦ «Βήματος» ὅλους τοὺς παροίκους, οἵτινες, ὡς πάντοτε, συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεώς μας.

Κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

DOVER, N. H.

Μεταξὺ τῶν ἑορτασάντων ἐν τῇ παροικίᾳ μας τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἦσαν καὶ οἱ ἀδ. Γ. Λάζαρης καὶ Γ. Μυλωνοῦς, Βοηθὸς Ἐπόπτης τῆς Περιφερείας μας. Ἀμφοτέρους ὅλοι οἱ Γκάπανς ἐπεσκέφθησαν νὰ τοὺς συγχαροῦν καὶ εὗρῆκαν ἄπειρον καὶ ἐγκάρδιον φιλοξενίαν. Ἰδιαιτέραν ἐνύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ μικρὰ ἑπταετὴς κόρη τοῦ ἀδ. Ἐπόπτου, ἥτις μὲ ἄπταιστον Ἑλληνικὴν μᾶς ἐτραγούδησε τὸ «Γιατί». Οἱ γονεῖς της εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων διὰ τὴν ἀρίστην Ἑλληνικὴν μόρφωσιν ποῦ τῆς δίδουν.

Τὴν 23ην Μαΐου ἡ Γυναικεία Στοὰ «Ἁγία Ἑλένη» ἑώρτασεν ἐπιβλητικώτατα τὴν ἐπέτειον αὐτῆς εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐκκλησίας εἰς Locust St. Τὴν πρωΐαν ὅλαι αἱ Ἑστιάδες παρευρέθησαν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν κατόπιν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἀρτοκλασία. Ἡ συγκέντρωσις διὰ τὸν πανηγυρισμὸν ἐγένετο τὴν 2αν ἀπογευματινὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἤρξατο διὰ δοξολογίας. Τὸν ἐφημέριον ἐβοήθησεν ὡς ἱεροψάλτης ὁ ἀκούραστος Πρόεδρος τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς καὶ ἐπανεκλεγεὶς Κοινοτικὸς Σύμβουλος ἀδ. Ἰωάννης Κ. Θεοδωρόπουλος. Χρέη εἰσηγητοῦ ἀνετέθησαν ὑπὸ τῆς Γυναικείας Στοᾶς εἰς τὸν ἀδ. Φώτιον Σουκαρᾶν, ὅστις ἀφοῦ ηὐχαρίστησεν ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Ἁγία Ἑλένη» τοὺς προσελθόντας, παρουσίασε κατὰ σειρὰν τοὺς ἑξῆς: τὸν ἐφημέριον τῆς Κοινότητός μας, ὅστις μὲ γλαφυρότητα ἀνέπτυξε τὰ τοῦ βίου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ τῆς σεβαστῆς αὐτοῦ μητρὸς καὶ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ηὐχήθη εἰς τὴν Στοὰν τὰ βέλτιστα.. Τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητός μας κ. Σ. Κορομηλᾶν, τὸν Πρόεδρον τῆς Στοᾶς «Δαίδαλος» κ. Ἰωάννην Θεοδωρόπουλον καὶ τὴν Ἱέρειαν τῆς Στοᾶς «Ἁγία Ἑλένη», ἀδ. Πελαγίαν Σαράτση.

Αἱ Ἑστιάδες δὲν ἐφείσθησαν κόπων ἵνα δώσουν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας, τῆς ὁποίας ἡ Στοὰ φέρει τὸ ὄνομα, χαρακτῆρα τελετῆς, σύμφωνον μὲ τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁλόκληρος ἡ παροικία ἔλαβεν μέρος εἰς τὸν ἑορτασμόν.

Ἐπηκολούθησε διασκέδασις μέχρι μεσονυκτίου καὶ ὅλοι ἔφυγον ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὰς φιλοξένους περιποιήσεις τῶν Ἑστιάδων.

Ἡ Στοὰ «Δαίδαλος» ἀριθ. 87 τῆς ὀργανώσεώς μας, δίδει τὴν πέμπτην ἐτησίαν αὐτῆς Ἐκδρομὴν τὴν Κυριακήν, 20ὴν Ἰουνίου, εἰς τὴν λαμπρὰν τοποθεσίαν τοῦ Central Park μεταξὺ τῶν πόλεων Dover καὶ Somersworth. Ἀναμένομεν πολλὰς οἰκογενείας ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς γειτονικὰς Στοὰς νὰ προσέλθουν καὶ συνδιασκεδάσωμεν.

Φ. ΣΟΥΚΑΡΑΣ

HOUSTON, TEXAS

Ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τῶν τριῶν μόνον μηνῶν κατώρθωσαν αἱ ἐν Houston ἀκμάζουσαι Στοαὶ τῆς Γκάπα «Μάρκος Μπότσαρης» καὶ «Ἀνδρονίκη» νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ὄνειρόν των καὶ καταρτίσουν τέλειον μουσικὸν ὅμιλον τὸν ὁποῖον καὶ ὑπερηφάνως ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν παροικίαν μας κατὰ τὴν πρώτην ἐτησίαν θεατρικὴν παράστασιν δοθεῖσαν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Μουσικὸς Ὅμιλος ἀπαρτίζεται ἀπὸ εἴκοσι δύο Ἑλληνόπαιδα, Ἐφήβους τῆς Γκάπα. Ἐστοίχισε δὲ ἡ διοργάνωσίς του μέχρι τοῦδε δι' ὄργανα καὶ μουσικοδιδάσκαλον ὑπὲρ τὰς 2,000 Δολλ.

Ἡ παράστασις ἐστέφθη ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Ἐδιδάχθη ἀπὸ σκηνῆς τὸ συγκινητικὸν δρᾶμα «Θυμοῦλα ἡ Γαλαξιδιώτισσα» τὰ δὲ πρόσωπα ὑπεδύθησαν μέλη ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν μας. Τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ δράματος ὑπεδύθη ἡ χαριτωμένη Ἑλληνοπούλα Σταυρούλα Φρεδιανάκη μὲ τόσην τέχνην, ὥστε δὲν ἔμεινεν ὀφθαλμὸς ἀδάκρυτος ἐν τῇ αἰθούσῃ. Τὸν ρόλον τοῦ ἐραστοῦ ἐπιτυχῶς ἔπαιξεν ὁ καλός μας νέος Θωμᾶς Κλαδούρης. Θαυμάσια ἐπίσης ἔπαιξαν οἱ ὑποδυθέντες τοὺς ἄλλους ρόλους, οἵτινες ἦσαν: Ἰωάννης Σηνάθης, Πολυξένη

(Συνέχεια εἰς τὴν 9ην Σελίδα)

N. J. CASSAVETES, MGR.

S. LOUCAS TRAVEL AGENCY

G.A.P.A.

ΕΚΔΡΟΜΗ!

VULCANIA - ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 14

- Κανένα Πρακτορεῖον δὲν ἔχει μονοπωλειακὸν δικαίωμα τῆς ἐδῶ διοργανώσεως τῆς ἐκδρομῆς τῆς GAPA. Ἔχομεν ἐξουσιοδοτηθῇ ἐπισήμως παρὰ τοῦ Μεγάλου Γραμματέως νὰ συνεργασθῶμεν διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐκδρομῆς.
- Ἔχομεν θαυμασίας θέσεις Τοῦριστ εἰς DECKS A καὶ B — καὶ Γ΄ εἰς τὰ ἀνώτερα DECKS.
- Ὅλα τὰ εὐεργετήματα - Στρατιωτικὴ ἀμνηστεία ἓξ μηνῶν δι' ὅλους - Θεώρησις Διαβατηρίων $2.40 - Τελωνειακὰ διευκολύνσεις.
- Τὰ Γραφεῖα μας ἐν Πειραιεῖ καὶ Ἀθήναις θὰ εἶναι εἰς τὸ Τελωνεῖον μὲ ὅλον τὸ πολυπληθὲς προσωπικόν των νὰ βοηθήσουν κάθε πελάτην μας τῆς ἐκδρομῆς.

Γράψατε ἀμέσως διὰ καλὲς καμπίνες.

Telephones:
CIrcle 6-8895
CIrcle 6-6390

N. J. CASSAVETES, Mgr.
S. LOUCAS TRAVEL AGENCY
303 W. 42nd STREET
NEW YORK, N. Y.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Δωρεὰν ἐλάβετε δωρεὰν δότε.

Ὁποία ἀντίθεσις! Οἱ ἄρχοντες λαῶν καὶ ἐθνῶν, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, ἀποστέλλοντες τοὺς ἀντιπροσώπους των εἰς σπουδαίαν ἀποστολήν, τοὺς ἐφοδιάζουν μὲ ἐπίσημα ἔγγραφα, καὶ πολλάκις μὲ ἐνσφραγίστους διαταγάς. Τοὺς ὁρίζουν τὸ εἶδος τῆς ἀποστολῆς των δι' ἐντυπωσιακοὺς λόγους. Καὶ παραχωροῦν εἰς αὐτοὺς χρήματα ἀρκετά, φαινομενικῶς διὰ τὴν ἀξιοπρεπῆ παράστασίν των, πραγματικῶς ὅμως ὅπως φιμώσουν τοὺς τυχὸν ἀντιτασσομένους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων των.

Ὁ Ἄρχων τῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς παραμονήν του, ἐμπιστευθεὶς εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν ὑψηλοτέραν καὶ εὐγενεστέραν τῶν ἀποστολῶν, τὸν προσανατολισμὸν δηλαδὴ τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τὴν ἀγάπην, δίδει ἁπλᾶς καὶ σαφεῖς ὁδηγίας. Δὲν τοὺς θέλει ἐπιδεικτικούς, μήτε χρυσοφοροῦντας, οὔτε ἀργυροφοροῦντας, μηδὲ χαλκοφοροῦντας. Τοὐναντίον τοὺς θέλει ἀνυποδήτους, ἄνευ πῆρας καὶ ἄνευ βακτηρίας, τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ συμβόλου τῆς ἀμύνης καὶ τῆς ἰσχύος. Μὴ κτήσασθε χρυσόν, παραγέλλει ὁ Κατακτητὴς τῶν καρδιῶν, μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν· μὴ πῆραν εἰς ὁδόν· μηδὲ δύο χιτῶνας· μηδὲ ὑποδήματα· μηδὲ ῥάβδον. Ἁπλοῖ, ἀπέριττοι, ἀστοιχείωτοι, τὴν δύναμιν μόνην τοῦ Ἀρχηγοῦ των ἔχοντες ὡς ἐφόδιον, ἀνελάμβανον νὰ θεραπεύουν ἀσθενεῖς, νὰ καθαρίζουν λεπρούς, νὰ ἐγείρουν νεκρούς, νὰ ἐκβάλλουν δαιμόνια. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία θὰ ἐγίνετο ἄνευ ἀμοιβῆς καὶ ἐντελῶς δωρεάν. Ὅπως δὲν ἐπλήρωσαν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν δύναμιν αὐτήν, οὕτω καὶ δὲν θὰ ἐπληρώνωντο ἀπὸ τοὺς εὐεργετουμένους ὑπ' αὐτῶν. Ἡ πρωτότυπος καὶ πρωτάκουστος ἐντολὴ τοῦ ἀποστέλλοντος αὐτοὺς ἦτο σαφεστάτη: Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. Ὁποία ἀντίθεσις πραγματικῶς!

Πιστοὶ ἐκτελεσταὶ τῶν σωτηρίων ἐνταλμάτων τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου, οἱ μαθηταί του περιῆλθον πᾶσαν τὴν τότε γνωστὴν οἰκουμένην, εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον Αὐτοῦ καὶ θεραπεύοντες τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς νόσους καὶ ἀσθενείας πάντων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπίστευον εἰς τὰ καινὰ διδάγματά των. Τὰς εὐεργετικὰς ὑπηρεσίας των παρεῖχον δωρεάν, Ἐν τούτοις ὁ κόσμος τῆς ἁμαρτίας ἠνώει νὰ τοὺς πληρώσῃ. Ἡ ἀμοιβή των ὑπῆρξε μαρτυρικὸς θάνατος. Τὸ αἷμά των ποτίσαν τὸν ἀγρὸν τοῦ Κυρίου ἐπέφερε καρποὺς ἀνυπολογίστους. Οἱ ὀπαδοὶ καὶ θαυμασταί των ηὐξάνοντο κατὰ χιλιάδας. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἦσαν ἕτοιμοι πάντοτε νὰ θυσιασθῶσι διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν σωτηρίων ἰδεωδῶν τοῦ Μεγάλου Ἀναμορφωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Μεταξὺ αὐτῶν ἀναφαίνεται γενναῖος σημαιοφόρος ὁ ἐκ Νικομηδείας υἱὸς τοῦ εἰδωλολάτρου Εὐστοργίου καὶ τῆς Χριστιανῆς Εὐβούλης, Παντολέων ὀνομαζόμενος. Λάτρης τῆς τέχνης τοῦ Ἀσκληπιοῦ, διέπρεψεν ἀποκτήσας φήμην μεγάλην. Καὶ ἀπέβη αὐτῷ μεγαλυτέρα καὶ λαμπροτέρα ὅταν πεισθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του ὅτι ὑπεράνω τῶν θαυμαστῶν του ὑπάρχει ὁ Μέγας Θεραπευτὴς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, Ἰησοῦς Χριστός, προσεχώρησε ὁλοψύχως πρὸς Αὐτόν. Προστεθείσης εἰς τὴν σύγχρονόν του ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν καὶ τῆς θαυματουργικῆς δυνάμεως Ἐκείνου, συνέσφιγγε παραλύτους, ὠμμάτωνε τυφλούς, ἀνίστα νεκρούς, καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὡς ποτὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς. Τοὐναντίον, οἱ ἀσυνείδητοι ἰατροὶ τῆς ἐποχῆς του ὡς καὶ τῆς σημερινῆς καθὼς καὶ τῆς μελλούσης τοιαύτης, ἠκριβοπληρώνοντο καὶ θὰ ἀκριβοπληρώνωνται διὰ νὰ παραδίδουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς ἀσθενεῖς των εἰς τοὺς νεκροθάπτας τὸ ταχύτερον.

Ἡ θαυματουργικὴ δρᾶσις τοῦ Παντολέοντος, συνετέλεσεν ὥστε νὰ κληθῇ ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ διὰ νὰ ἀπολογηθῇ. Θαρραλέως διακηρύξας τὸν αἴτιον τῶν θαυμάτων του, ὑπεβλήθη εἰς μαρτύρια ἀφάνταστα. Πλὴν ὄχι μόνον τὰ ἄψυχα βασανιστικὰ ὄργανα τὸν ἐσεβάσθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἔμψυχοι ἄγριοι λέοντες μόλις τὸν ἀντίκρυσαν μετεβλήθησαν εἰς ἄκακα ἀρνία. Ὅλων τῶν σατανικῶν μέσων ἐξαντληθέντων ἄνευ τοῦ ἀναμενομένου θανατηφόρου ἀποτελέσματος, διετάχθη ἡ καρατόμησίς του. Περιχαρὴς ὁ Παντολέων, διότι ὁ διακαὴς πόθος του νὰ συναντήσῃ τὸν ποθούμενον θὰ ἐξεπληροῦτο, εὐχαριστεῖ διὰ θερμοτάτης προσευχῆς τὸν Κραταιὸν διότι τὸν ἐνίσχυσε νὰ θριαμβεύσῃ δι' αὐτοῦ ἡ πίστις του. Εἷς ἀπάντησιν ἀκούει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἄλλος Παῦλος, φωνὴν καλοῦσαν αὐτὸν Παντελεήμονα, ὡς τοὺς πάντας ἐλεήσαντα, δωρεὰν διαθέσαντα ὅ,τι δωρεὰν ἔλαβε.

Καὶ πάντοτε μέν, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἡ ἐκμετάλλευσις ἔχει φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον. Ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχωμεν δωρεὰν τὰ πάντα. Καὶ ὅλοι προσπαθοῦμεν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μας τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα δῶρά μας νὰ τὰ πωλήσωμεν ἐκεῖ ὅπου δὲν ἀξίζουν. Ὁ ἐργοδότης θέλει τὸν ἐργάτην μόλις νὰ ψωμοζῇ. Καὶ ὁ ἐργάτης ἐποφθαλμιᾷ ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν τοῦ ἐργοδότου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει δι' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Καὶ ἐφόσον αὐταὶ αἱ παράλογοι ἀντιλήψεις ἐπικρατοῦν, ἡ ἀνθρωπότης θὰ συγκρούεται, θὰ αἱματοκυλίεται, εἰρήνην θὰ ζητῇ καὶ εἰρήνην δὲν θὰ εὑρίσκῃ. Τότε μόνον θὰ τὴν ἀποκτήσῃ, ὅταν λογικευομένη ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὅλα, ἀνεξαιρέτως ὅλα, τὰ δῶρά της ἔχουν δοθῇ εἰς αὐτὴν δωρεὰν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Τότε μόνον θὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν τῆς πραγματικῆς εἰρήνης, ὅταν χρησιμοποιοῦσα τὰ δῶρά της διὰ τὰς ἀπολύτους ἀνάγκας της πρῶτον, διαθέσῃ τὰ ὑπόλοιπα δεύτερον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς φιλανθρωπίας δωρεάν, μεταβαλλομένη οὕτω εἰς ἀληθῆ παντελεήμονα. Καὶ τότε μόνον θὰ ἀναδειχθῇ ἀνταξία τοῦ θείου προορισμοῦ της, ὅταν ἐφαρμόζῃ παντοχοῦ καὶ πάντοτε τὴν χρυσῆν ἐντολὴν τοῦ Δημιουργοῦ της: Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης Σελίδος)

Γαβρίλου, Κα Δ. Βουρλούμη, Βάσω Τσεκίνη, Σοφία Μενούτη, Δημ. Δοξάκης, Παναγιώτης Καντζάλης, Δημ. Πράππας, Γεώργ. Ταμπακιότης, Μάρκος Μαργιόλος καὶ Ἰωάννης Παπακώστας. Τὸν ὄμιλον ἐπροπόνησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς μας ἀδ. Ἡλίας Καπλάνης.

Μετὰ τὸ δρᾶμα ἐπαίχθη μὲ τελείαν ἐπιτυχίαν ἡ κωμῳδία «Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρέγγας» ὑπὸ τῶν ἑξῆς: Μάρκου Μαργιόλου, Πολυξένης Γαβρίλου, Βάσου Τσικίνη, Ἰωάννου Παπακώστα, Βίκτορος Πάππα, Παν. Φρεδιανάκη καὶ Σταυρούλας Φρεδιανάκη.

Ὁ εἰσηγητὴς τοῦ προγράμματος ἐκ Γκιόνς Κρήκ, Τέξας, κ. Παναγ. Σκανδάλης, ἀφοῦ ἐξύμνησε τὸ ἔργον ἀμφοτέρων τῶν Στοῶν καὶ ηὐχαρίστησε τὰς ἐπιτροπὰς καὶ ἰδίως τοὺς ὑπερεξακοσίους παρευρεθέντας εἰς τὴν παράστασιν ὁμογενεῖς διὰ τὴν πολύτιμον συνδρομήν των παρουσίασε τὸν Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς μας, κ. Καπλάνην, ὅστις ἐκ μέρους τῶν Στοῶν ἐπίσης δι' ὀλίγων ὡραίων λέξεων ηὐχαρίστησε τὸ κοινόν. Πολὺ εὔμορφα ὡμίλησεν καὶ ὁ μικρός μας ἔφηβος Ἐμμανουὴλ Γαζάκης.

Κατὰ τὰ διαλείμματα ὁ Μουσικὸς Ὅμιλος τῶν Ἐφήβων ἔπαιζεν ἐκπληκτικῶς ὡραῖα διάφορα ἐμβατήρια καὶ μουσικὰ τεμάχια καὶ κατενθουσίασεν ὅλους.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος ὁ Ἄρχων Ἡλίας Καπλάνης, προσεφώνησεν ἐκ μέρους τῶν δύο Στοῶν καταλλήλως τὴν Δίδα Σταυρούλαν Φρεδιανάκη καὶ τῆς προσέφερεν ὡραίαν ἀνθοδέσμην. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἔνδειξιν ἐκτιμήσεως καὶ ἀναγνωρίσεως τῶν κόπων των ἡ Στοὰ παρέθεσε δεῖπνον εἰς τὸ πολυτελὲς ἑστιατόριον τοῦ ἀδ. Παύλου Παυλίδη.

Τὰ καθαρὰ κέρδη ἐκ τῆς θεατρικῆς παραστάσεως ἀνῆλθον εἰς 900 Δολλ. Αἱ Στοαί μας καὶ διὰ τοῦ «Βήματος» ἐκφράζουν τὰς εὐχαριστίας των εἰς ὅλους τοὺς καλοὺς ὁμογενεῖς, οἵτινες πάντοτε συνδράμουν τὸ ἔργον των.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δοκίμαζε μ' ὅπουν μιλεῖς
νὰ δῇς ἂν ἔχῃ γνῶσι,
καὶ λέγε τόσα, ὅσα μπορεῖ
τὸ πνεῦμά του νὰ νοιώσῃ.

Ἂν θέλῃς ἀπ' τὸν τόπο σου
νὰ πᾷς σὲ χώρα ἄλλη,
ρώτησε πρῶτα νὰ σοῦ ποῦν
ποιὸς δρόμος θὰ σὲ βγάλῃ.

Πρὶν δώσῃς μιὰν ὑπόσχεσι
σκέψου καλὰ καὶ κρίνε,
κι' ὅταν τὴν δώσῃς μιὰ φορὰ
πιστὸς γιὰ πάντα μεῖνε.

Ἂν κάνῃς κανενοῦ καλό,
νὰ μὴ τοῦ τὸ θυμίζῃς,
γιατὶ θ' ἀδειάσῃς μονομιᾶς
τὴ στάμνα ποῦ γεμίζεις.

ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. METAXA, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

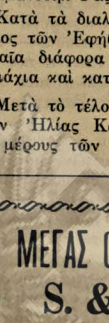

92 Proof

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παρισίων, Βρυξελλῶν, Σικάγου, Ἰλλ. 1893, Ἁγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτώτατα

ORIGINAL 5 Ἀστέρων

S. & E. & A. METAXA

● Ἄφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου Ἀττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, καὶ RESTAURANTS ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα Ἑλληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.

OF PATRAS, GREECE

● Ἡ Ἀρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἑλλάδος. Ἔτος ἱδρύσεως 1845—1861. Ἔκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτωτέρων οἴνων τῆς Ἑλλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν Ἐκθέσεων, Ἀμερικανικῆς Ἐκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

ORIGINAL CLAUSS

IMPERIAL MAVRODAPHNE

Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο Ἑταιρείας ἐν Ἀμερικῇ:

R. C. Williams & Co., Inc.

10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.

Διευθυντὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος, ΤΟΦΑΛΟΣ, Ὀλυμπιονίκης.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Ἐπιθυμῶ νὰ συγχαρῶ ὅλας τὰς Στοὰς Ἑστιάδων καὶ Νεανίδων διὰ τὴν καταπληκτικὴν πρόοδον ποὺ παρουσιάζουν

Μὲ μιὰ ἔνταση ἐργασίας ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Τὰ ὁποῖα θὰ ἔλθουν καὶ πρὸ τοῦ Συνεδρίου τῆς Βαλτιμόρης ὅπου περιμένομεν πολλὰς ἀντιπροσώπους ἐφέτος.

Ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιστολὰς Στοῶν αἱ ὁποῖαι ζητοῦν διαρκῶς πληροφορίας διὰ τὸ συνέδριον.

Εὖγε, καλαί μου Ἑστιάδες καὶ καλά μου κορίτσια διὰ τὰς προετοιμασίας σας ποῦ εἶναι τόσον ἐνθαρρυντικαὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Συνεδρίου.

Ἡ ὁποία, ὡς προείπομεν, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συμμετοχήν σας εἰς αὐτὸ ὅσον

Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν τῆς Νέας μας Γενεᾶς εἰς τὰς ἀθλητικὰς καὶ μουσικάς της ἐπιδόσεις

Ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιδόσεώς της εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς Ἑλλην. γλώσσης, ἀναμφιβόλως θὰ ἔχωμεν ἀποδείξεις

Διότι οὔτε ὁ κ. Σφήκας θὰ λείψῃ, οὔτε καὶ ἄλλοι βλαστοὶ τῆς Ν. Γενεᾶς.

Ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ὡραιοτέραν ἐλπίδα τῆς αὔριον.

Σκέψεις ἀναλόγους μοῦ ἐνέπνευσαν αἱ Ἑλληνοποῦλες τοῦ Clinton, Mass.

Αἱ ὁποῖαι ἐζήτησαν νὰ ἔλθουν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ μοῦ ἀπηύθυναν θερμὴν ἔκκλησιν

Μέσον τοῦ ἐνθουσιώδους γραμματέως τῆς Στοᾶς «Ζάππας» ἀδελφοῦ Β. Ζάκλη.

Πράγματι, ὅταν ἐπῆγα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς Clinton καὶ

Εἶδα 25 ὡραῖες καὶ σεμνὲς Ἑλληνοπούλες, ἕτοιμες ν' ἀκούσουν τὴν Ἰδεολογίαν τῆς Gapa καὶ ν' ἀσπασθοῦν τὸ πρόγραμμά της

Τότε ἔννοιωσα πόσην γοητείαν ἐξασκεῖ στὰ παιδιά μας ἡ ἐλπὶς ὅτι συνδεόμενα στενώτερον μὲ τὴν Ἑλλην. παράδοσιν καὶ

Ἀκολουθοῦντα τὴν Ἐθνικο-Θρησκευτικὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀργανώσεως ποῦ ἔρχεται τόσον ὑποβοηθητικὴ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σπιτιοῦ των καὶ τοῦ Σχολείου,

Θὰ κοσμηθοῦν μὲ ἰδιαιτέρας ἀρετὰς καὶ θ' ἀποτελέσουν τὸν νέον ἐκείνον τύπον τῆς Ἑλληνοαμερικανίδος ἢ Ἑλληνοαμερικανοῦ

Ποῦ θὰ συνδυάζῃ ὅ,τι ἐκλεκτὸ ἔχουν αἱ δύο του Πατρίδες,

Μᾶς συγκινεῖ βεβαίως αὐτὴ ἡ ζηλευτὴ στάσις τῆς Ν. Γενεᾶς, ἀλλὰ νὰ μὴ λησμονῶμεν καὶ τὴν ἐπαινετὴν δρᾶσιν τῶν Ἑστιάδων μας καὶ ἀδελφῶν Γκάπαν,

Οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται μὲ ἀφοσίωσιν διὰ τὰς ἐπιτυχίας τῆς Νέας Γενεᾶς

Μιὰ τέτοια εἰκόνα θριαμβευτικῆς μποροῦμεν νὰ ποῦμε δράσεως παρουσίασαν τὴν 29ην Μαΐου αἱ Στοαὶ τοῦ Springfield

Ἀνθοῦν κυριολεκτικῶς.

Ἀπὸ τῶν Ἀρχόντων, Ἱερειῶν, συμβουλίων των, μελῶν ἀλλὰ καὶ ἐκτιμητῶν τῆς ἐργασίας των καὶ πολυτίμων συνεργατῶν των

Διακρίνει κανεὶς δημιουργικὴν δρᾶσιν ὄχι ἁπλῶς ἐντυπωσιακὴν ἀλλὰ σταθερὰν, θετικήν, ἐποικοδομητικήν.

Ἐμείναμεν εἰλικρινῶς ἐνθουσιασμένοι ὅσοι ἐκ τῶν Μ. Ἀξιωματούχων παρευρέθημεν τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην ἡμέραν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Μ. Πρόεδρος, ἀδ. Φ. Κυρίτσης, ὁ Μ. Ἀγορητὴς ἀδ. Γατσόπουλος, ὁ Μ. Κυβερνήτης ἀδ. Πάττερσον, οἱ ὁποῖοι ἐκ περιτροπῆς ἐνουθέτησαν, ἐνεθουσίασαν, συνεκίνησαν ἐμπνεόμενοι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ὁμήγυριν, τὸ ἔργον τῶν Στοῶν, τὰ πονετικὰ λόγια τῶν διοικούντων τὰς Στοὰς καὶ

Ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὸν εὐφραδῆ, εὐγενῆ καὶ σεμνὸν Πρόεδρον τῶν Ἑβρέων.

Στὰς ὡραίας μας ἐντυπώσεις προσετέθη ἡ εὐχαρίστησις ν' ἀκούσωμεν τὸν ἀξιότιμον Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Springfield, τοὺς Προέδρους τοῦ Κρητικοῦ καὶ Πολιτικοῦ Συλλόγου

Μὲ λυρικὴ ἀληθῶς ἔξαρσι νὰ ὑμνοῦν τὴν Ὀργάνωσι καὶ μὲ συγκίνησι νὰ ὑπόσχωνται τὴν συνεργασίαν των.

Τοὺς εὐχαριστοῦμεν εἰλικρινῶς διότι αἰσθάνονται τὴν κοινότητα τῶν παλμῶν ποῦ μᾶς ἑνώνουν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

Ἐγὼ ἰδιαιτέρως ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω τὰς εὐγενεῖς Ἑστιάδας γιὰ τὴν ἐξαιρετικῶς ὡραίαν ἀνθοδέσμην ποῦ μοῦ προσέφεραν καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις ἀκόμη μυρώνει τὴν ψυχήν μου.

Ἡ ἐπακολουθήσασα συνεστίασις ὑπῆρξεν ἐγκαρδιοτάτη καὶ ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ παρευρεθέντες εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας αἰθούσης τῆς Gapa τοῦ Springfield.

Προσκλήσεις πολλὰς ἔχω πάλιν τελευταίως, θ' ἀνταποκριθῶ κατὰ δύναμιν

Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων τὸν ἀδ. Μέγαν Ἐπόπτην κ. Παπαφωτίου

Διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν ποῦ μοῦ στέλλει ἐκ μέρους τῶν Στοῶν Providence, R. I.

Αἱ ὁποῖαι σχεδιάζουν ὡραῖον Πίκ-Νὶκ διὰ τὴν 11ην Ἰουλίου.

Τὰς Στοὰς Haverhill, Mass. διὰ τὴν πρόσκλησιν εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν ἀξιωματούχων των

Εἰς τὴν ὁποίαν μὲ λύπην δὲν παρευρέθην λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ ἐπιστολαί των ἦλθαν τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Τὴν Στοὰν «Ἀργὼ» Cambridge, Mass., ἡ ὁποία μέσον τῆς γραμματέως της ἀδ. Νίνας Ἀγριτέλλη μὲ καλεῖ εἰς τὸ μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Γενικοῦ Ἐφόρου ἀδ. Στ. Σταγοπούλου

Τοῦ ὁποίου τὴν πρόωρον διὰ τὴν Ὀργάνωσιν ἀπώλειαν δὲν θρηνεῖ μόνον ἡ Νέα μας Γενεά, τῆς ὁποίας ἦτο στοργικὸς σύμβουλος,

Ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ Gapa, ἡ ὁποία ἔχασεν ἕνα πολύτιμον καὶ ἄοκνον ἐργάτην της.

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐν τῇ πόλει μας συνεδρίασιν τῶν Στοῶν («Ἐλευθερία», «Κασσάνδρα», «Ἥβη» καὶ «Λεωνίδας»

Ἐτηρήθη πενταλεπτος εὐλαβητικὴ σιωπὴ χάριν τοῦ ἀπελθόντος κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ ἀδ. Μ. Ἐπόπτου, Χρ. Φραγκογιάννη, τοῦ Ἄρχοντος ἀδ. Μπέντα, τῆς Ἐποπτίδος τῶν Στοῶν Νεανίδων ἀδ. Φραγκογιάννη, τῶν Ἱερειῶν Δίδων Χριστοδούλου καὶ Δεμουσάρα.

Τὸ θλιβερὸν γεγονὸς τῆς ἀποτόμου ἐξαφανίσεως ἀπὸ τὰς γραμμὰς τῆς Ὀργανώσεως Ἀρχηγοῦ τῆς Ν. Γενεᾶς

Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ Ζωὴ ἔχει δυσαρέστους ἐκπλήξεις, ὅτι ὁ Θάνατος δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς ὑπολογισμούς μας

Οὔτε σέβεται τὰ σχέδιά μας, τὰ ὁποῖα πολλάκις διακόπτει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς των

Καὶ μᾶς διδάσκει τὸ «γρηγορεῖτε».

Ἂς ἑτοιμάζωμεν τὰ στελέχη μας καὶ ἂς μὴ ἐξαρτῶμεν τὰ πάντα ἀπὸ τὸν Ἕνα καὶ Μόνον

Διότι εἴμεθα θνητοὶ καὶ ὅταν σημάνῃ ἡ στιγμή, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κρατήσῃ εἰς τὴν Ζωὴν

Οὔτε ὅ,τι ἀπετέλει τὸ Ἰδανικὸν τῆς Ζωῆς μας ἢ αὐτὴν τὴν Ζωήν μας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ δέλις τῶν Κυριῶν ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου τεύχους θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν διάδοχόν μου, ἡ ὁποία εὔχομαι καὶ ἐλπίζω νὰ τὴν καταστήσῃ ἐπαγωγοτέραν, χάριν τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν τοῦ «Βήματος».

Ἐπὶ τούτοις, ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω θερμότατα ὅλας καὶ ὅλους ὅσοι μᾶς ἐχάρισαν τὴν πολύτιμον συνεργασίαν των καὶ νὰ προτρέψω ἐκ νέου τὰς ἀγαπητὰς Ἑστιάδας καὶ ἐν συνόλῳ τὰς ἀγαπητὰς Ἑλληνίδας, ὅσας γράφουν ἢ ἠμποροῦν νὰ γράψουν — καὶ ξεύρομεν ὅτι εἶναι ἀρκεταί— ἵνα εἰς τὸ μέλλον δείξουν ζωηρότερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν δέλιδα τῶν Κυριῶν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν κατοπτρίζονται ἡ Ἰδεολογία, ἡ δρᾶσις καὶ ὅλοι οἱ Μητρικοὶ παλμοὶ καὶ πόθοι τῆς Ξενητεμένης Ἑλληνίδος.

«Ἀπὸ Σᾶς —ἔγραφε δὲ κάποιο της ἄρθρο στὸ «Βῆμα» ἡ ἐμπνευσμένη Ἀθηναία ποιήτρια «Μυρτιώτισσα»— περιμένομε νὰ ξεπηδήσῃ Ἐκείνη ποῦ δὲ στίχους ἁρμονικοὺς θὰ ψάλῃ τοὺς πόθους καὶ τὲς ἐλπίδες τῆς Ξενητεμένης Μητέρας».

Εὔχομαι νὰ κατανοηθῇ ἡ βαθειὰ ἔννοια τῶν πατριωτικῶν αὐτῶν γραμμῶν καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προσκλητήριο δάλπισμα δι' ἐκείνας ποῦ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ψάλουν μὲ λόγια ἢ μὲ στίχους, τὲς κοινὲς σκέψεις μας, τὰ κοινὰ ὄνειρά μας, τὸν ἀγωνιῶδη ἀνάτασιν τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ἱεροῦ μας πόθου—πῶς νὰ ἐμπνεύσωμεν καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας Γενεὰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ Θρησκευτικὰ καὶ Φυλετικά μας Ἰδεώδη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Αἱ Ἡρωΐδες τοῦ 1821

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

(Κατὰ διασκευὴν ὑπὸ Κας ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ξεπετάχθηκε ναί, ἡ Μαντώ, μὲ τὸ μεγάλο κῦμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ποὺ ἐπλημμύριζε τὴν σφριγηλὴ καὶ φιλοπάτριδα ψυχή της καὶ φθάνει εἰς τὴν Μύκονο μὲ τὸν σεβάσμιο Παπαμαῦρο, ὁ ὁποῖος καλεῖ ἀμέσως ὅλους τοὺς προκρίτους |εἰς πατριωτικὸν συμβούλιον καὶ παρουσιάζει εἰς αὐτοὺς τὴν πνευματικήν του κόρην ποὺ εἶναι τώρα 25 χρόνων, ἐπάνω στὴν ἄνθησι τῆς νεότητος.

Θαμβώνονται ὅλοι ἀπὸ τὸ κάλλος της καὶ σιωποῦν ἐν ἐκστάσει. Μὰ τέτοιοι θαυμασμοί, σὲ μιὰ στιγμὴ τόσον ἱερά, ἀντὶ νὰ κολακεύσουν τὴν Μαντώ, τὴν ἐξοργίζουν καὶ φέρουν στὰ χείλη της τὰ σοφὰ αὐτὰ λόγια ποὺ μᾶς παραδίδει ὁ Ginouvier:

«Σεῖς ποῦ δὲν παρασύρεσθε ἀπὸ καμμιὰ ἐπιπολαία σκέψη καὶ δὲν ξεχνᾶτε τὸν ἅγιο σκοπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας, εἰπέτε μας τὴν σοφὴ γνώμη σας ἐπάνω στὸ μόνο ζήτημα ποὺ πρέπει νὰ προέχῃ αὐτὴν τὴν ὥρα. Ἡ ἐπιπολαιότης δὲν ἔχει τὴν θέση της μέσα σ' ἕνα συμβούλιο ὅπου πρέπει νὰ κυριαρχήσῃ ἡ ἰδέα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας μας».

Τὰ ἀξιοπρεπῆ αὐτὰ λόγια ἐπανέφεραν εἰς τὴν τάξιν τοὺς θαυμαστάς της, οἱ ὁποῖοι μαγνητισμένοι, μὲ φρόνημα ἀναπτερωμένο, προθυμοποιοῦνται ν' ἀποδείξουν ὅτι ξεύρουν νὰ θυσιάζωνται δι' ἀνώτερα ἰδανικά.

Ἡ Μαντὼ εἰς τὴν δευτέραν σύσκεψιν ἀναγγέλλει ὅτι διαθέτει τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας της γιὰ τὴν ἐξόπλισι δύο πολεμικῶν πλοίων καὶ ἓν γένει γιὰ τὴν εὐόδωσι τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, καὶ ἔτσι τὸ ἥσυχο νησὶ τῆς Μυκόνου ἡτοιμάσθη πυρετωδῶς γιὰ τὸ μεγάλο ξεκίνημα, ἐνῷ γύρω ἀντηχοῦσαν πρόχειρα τραγούδια τῶν παλληκαριῶν:

«Κάνει φτερὰ στὸν πόλεμο γιὰ
τῆς Μαντῶς τὴν χάρι
«καὶ τῆς πατρίδας τὴν τιμὴ
κάθε ἄξιο παλληκάρι».

Καὶ τὰ πλοῖα τῆς Μαντῶς ἐνωθέντα μὲ τέσσερα ἄλλα πλέουν μὲ τὸ ἑλληνικὸ ναυτικὸ τῶν πρὸς τὴν Εὔβοια.

* * *

Εἶναι Μάϊος τοῦ 1822. Φοβερὲς σφαγὲς ἔχουν ἀρχίσει. Τὸ χριστιανικὸ αἷμα βάφει τὴν σκλαβωμένη γῆ, θολώνει τὰ νερὰ τοῦ πελάγους καὶ στὴν ψυχὴ τῶν Μυκονιατῶν ρίχνει βαρύτατο πέπλο ποὺ ζητεῖ ἐκδίκησι.

Μὰ ἡ φρόνησις τῆς Μαντῶς τοὺς ἀναχαιτίζει:

«Προσέξετε μὴν καταστραφοῦμε σᾶν τὴν Χίο, τοὺς λέγει. Ὁπλισθῆτε καλλίτερα γιὰ νὰ προστατεύσετε τὲς γυναῖκές σας ἀπὸ τὸν ἐχθρό».

Ἡ ἰδία σχηματίζει νέο ἐθελοντικὸ σῶμα, τὸ ἐξοπλίζει μὲ χρήματα δικά της καὶ δέχεται τὴν ἀρχηγία ποὺ μὲ ἀλαλαγμοὺς τῆς προσφέρουν.

* * *

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ '22 ὁ ἐχθρικὸς στόλος ἐφάνη εἰς τὰ παράλια τῆς Μυκόνου μὲ πρόθεσι ἐπιθετική. Διακόσιοι Τοῦρκοι καὶ Ἀλγερῖνοι μαινόμενοι κυριολεκτικῶς ἐπιχειροῦν ν' ἀποβιβασθοῦν.

Μὰ ἡ Μαντὼ μὲ τὰ παλληκάριά της τοὺς ἀναχαιτίζει. Ἀψηφῶντας τὲς ἐχθρικὲς σφαῖρες ὁρμᾶ ἀκάθεκτη, μὲ τὸ σπαθὶ ὑψωμένο, καὶ κτυπάει ἀλύπητα ἕως ὅτου δεκατισμένοι, σκορπίζονται καὶ φεύγουν, ἀφίνοντας πίσω 17 νεκρούς, 60 πληγωμένους καὶ πολλὰ πυρομαχικά.

Ἡ Μύκονος εὐγνώμων, τῆς ἑτοιμάζει ὑποδοχή. Ἀτελείωτη εἶναι ἡ πομπὴ γερόντων, γυναικῶν καὶ παιδιῶν ποὺ ἀπεθέωσε ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν Μαντὼ ὡς ὅτου τὴν φέρουν εἰς τὴν Μητρόπολιν ὅπου ὁ Παπαμαῦρος ἐτέλεσεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν.

* * *

Ἡ Μαντὼ ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν νέα της ἐκστρατεία. Κατὰ τὸν ἱστορικὸν Pouqueville, ὀργανώνει 16 ἀποσπάσματα ἀπὸ 50 ἄνδρας καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν περιμένουν, κωφεύουσα εἰς τὰς ἱκεσίας τῆς μητρός της, τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς των καὶ

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην Σελίδα)

ΠΡΟΣ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΟΡΗ

ΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΓΟΗΤΕΙΑΣ ΣΕ ΓΟΗΤΕΙΑΝ.- ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ. - Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ.

Ὑπὸ τῆς Κας ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὸ Μέρεντιθ, τὸ στολίδι τῶν λιμνῶν.

Ἀπὸ τὸ Γουέϊρς ὡς τὸ Μέρεντιθ, ἡ διαδρομὴ ἐπ' αὐτοκινήτου εἶναι πανοραματική. Ὁ δρόμος ξετυλίγεται παρόχθιος, ὀφιοειδής, μὲ ἀποτόμους καμπὰς ἀνηφορικὰς ποὺ πολλαπλασιάζουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ περιηγητοῦ, ὁ ὁποῖος φθάνει στὸ ρωμαντικὸ αὐτὸ χωριουδάκι μὲ τὴν λύπην ὅτι ἕνα τέτοιο πανόραμα ἐτελείωσε τόσο γρήγορα. Ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις ὅταν νομίζομεν ὅτι ὅλα ἐτελείωσαν τότε ἀκριβῶς ὅλα ν' ἀρχίζουν.

Τὸ Μέρεντιθ, ποὺ τραβᾷ διανοουμένους καὶ ζωγράφους οὐκ ὀλίγους, γεμᾶτο καταυλισμοὺς κοριτσιῶν καὶ ἀγοριῶν ποὺ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν διδασκάλων διέρχονται τὰς θερινὰς διακοπάς εἰς τὴν περιφέρειάν του παρουσιάζει εἰς τὸν περιηγητὴν μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία. Τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάμῃ τὸν γῦρον τῆς λίμνης ἐπ' αὐτοκινήτου ἢ ἐπὶ βαποριοῦ ἢ ἁτμακάτου ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς ὅρμους του καὶ νὰ θαυμάσῃ τὰς ἑκατοντάδας τῶν μικρῶν νησιῶν ποὺ καθρεφτίζονται στὰ σμαράγδινα νερὰ τῶν τριῶν λιμνῶν ποὺ τὸ βρέχουν.

Ἀλλ' ὅπως προεῖπα, τὸ Μέρεντιθ ὑπῆρξεν ἀρχὴ νέων ἐκπλήξεων. Ὁ μοναδικὸς Ἕλλην του κ. Ἀλέξης Τσαλιός, διατηρῶν ἐκεῖ λαμπρὰς ἐπιχειρήσεις, διωργάνωσε μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὰ Λευκὰ Ὄρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος ἡ σύζυγός του κ. Ἰωάννα Τσαλιοῦ καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες συγγενεῖς των ἐκ Νασσόβης κ. καὶ κ. Μαντζαβίνου.

Πρὸς τὰ Λευκὰ Ὄρη.

Τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς τὴν ηὗχοντο ὅλοι ἡλιόλουστη καὶ θερμή. Ἀλλὰ πόσον ταιριαστὴ μοῦ ἐφάνη, μὲ τὸν συννεφιασμένο οὐρανὸ καὶ τὸ γκρίζο φῶς ποὺ δὲν κατώρθωνε νὰ σχίσῃ τοὺς κλώνινους θόλους κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὸ αὐτοκίνητο μᾶς ἔφερνε ἀπὸ γοητείας σὲ γοητείαν!

Ὁ πλοῦτος τῆς χώρας πειθήνιος εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν τόλμην καὶ ἰδιοφυΐαν εἶχε κάμῃ προσιτὴν καὶ μάλιστα ἁμαξιτὴν μίαν περιφέρειαν ὅπου οἱ βράχοι, τὰ βουνά, τὰ δάση μὲ τὴν ἀπειρίαν τῶν λιμνῶν, κρημνῶν καὶ τῶν καταρρακτῶν θ' ἀπετέλουν ἄλλοτε ἕνα σύμπλεγμα ἐξαιρετικῶς ἀγρίας ὡραιότητος, μίαν ζώνην ἐπικίνδυνον διὰ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἤθελε μοιραίως περιπλανηθῇ ἐκεῖ.

Καὶ τώρα ἀκόμη ἡ παρουσία ὄντων φαίνεται τόσον παράξενη σᾶν μιὰ δειλὴ ὑπόσχεσι ζωῆς μέσα στὴν ἀκινησία καὶ τὴν συμπαγῆ σκιὰ τῶν πραγμάτων. Οὐρανὸς πουθενά. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, οἱ κλῶνοι τῶν ἀπέναντι δένδρων ἀγκαλιασμένοι προσπαθοῦν νὰ ψιθυρίσουν κάτι ποὺ κάμει τὴν σιωπὴ τρομακτική.

Εἰς πολλὰ μέρη τὰ βουνὰ σμίγουν. Τότε τὸ αὐτοκίνητον περνᾷ τὸ στενὸν ἄνοιγμα μέσα ἀπὸ τὸ πονεμένο χώρισμα τῶν σφιχτοπλεγμένων κλάδων.

Ἡ γραμμὴ ποὺ ἀκολουθοῦμεν εἶναι ἡ τοῦ Πλύμουθ, θελκτικωτάτης πολίχνης ἀπὸ τοὺς λόφους τῆς ὁποίας μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸ πανόραμα τῆς Φρανκόνιας καὶ τὴν σκιαγραφίαν τοῦ Σάντουϊτς.

Τὸ Πλύμουθ ἔχει κάποια ἱστορικὴ ἀξία, διότι ὁ πρῶτος ἐπίσημος ἐπισκέπτης του ὑπῆρξεν ὁ ὑπολοχαγὸς Θωμᾶς Μπαϊκερ, ὁ ὁποῖος μὲ ὁμάδα Ἀμερικανῶν τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1712 ἐπεχείρησε κατακτητικὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον Ἰνδῶν, τοὺς ὁποίους κατέσφαξε. Ἕνα ποτάμι φέρει τὸ ὄνομα τοῦ πρωτοπόρου αὐτοῦ ἥρωος Ἀμερικανοῦ.

Συνεχίζομεν τὸ γοητευτικὸν ταξεῖδι διὰ νὰ σταματήσωμεν εἰς Νὸρθ Γούντστοκ καὶ ἀπολαύσωμεν τὴν πανοραματικὴν σκηνοθεσίαν του.

Φαντασμαγορικοὶ βράχοι, μὲ σχήματα πολλάκις φρικιαστικὰ —ὡς τὸ τῆς λαιμητόμου— φαίνονται σᾶν αἰωρημένοι, τόση εἶναι ἡ σκοτοδίνη ποὺ καταλαμβάνει τὸν παρατηρητὴν ὅταν τοὺς κυττάξῃ ἐπίμονα. Ἀνάμεσά των ἕνα ποταμάκι ρέει ποὺ τραβᾷ σᾶν μαγνήτης τοὺς περιηγητὰς διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα «δὲ λὸστ ρίβερ». Συχνότατα τὸ ποταμάκι αὐτὸ ἐξαφανίζεται καὶ οἱ Τουρισταὶ μὲ φανάρια καὶ φλὲς λάϊτς κατεβαίνουν στὰ πέτρινα σκαλιὰ καὶ συνωστίζονται στὶς σκοτεινὲς καὶ κρύες γωνιὲς τοῦ βράχου γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὴν κρύπτην του. Καὶ ἡ διαδρομὴ ἐξακολουθεῖ μέσα σ' ἕνα πράσινο, ἰσκιερὸν δαίδαλον μὲ διαδοχικοὺς συντρόφους τὴν βαθειὰ σιωπὴ καὶ τὸ κύλισμα τῶν χειμάρρων. Πλησιάζομεν εἰς Προφάϊλ Νότς, τὸ περιφημότερον δδόντωμα τῶν Λευκῶν Βουνῶν μὲ τὰς ἀναριθμήτους λιθίνας φυσιογνωμίας τῶν βράχων του.

Ἐδῶ προφιλάρεται ἀποκομμένος εἰς ὕψος 1200 ποδῶν ὁ Γέρος τῶν Βουνῶν. Ἡ κατατομὴ τοῦ ἀπολιθωμένου αὐτοῦ γέρου ἔχει ὕψος 40 ποδῶν καὶ φαίνεται σᾶν νὰ τὸν καθήλωσε εἰς τὰ πληγωμένα ἄκρα ἑνὸς γρανιτώδους βράχου, κάποια τραγικὴ μοῖρα. Λίγο πειὸ πέρα εἶναι τὸ «Σπήλαιον τῶν Ἄρκτων». Ἡ τοποθεσία καὶ τὸ πλαίσιον εἶναι τέτοια ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ τίτλος εἶναι δικαιολογημένος. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ περιηγητοῦ τραβᾷ ἐπίσης μιὰ γέφυρα ποὺ συνδέει τὸν δρόμον μὲ τὸν καταρράκτην τοῦ Φλιούμ πίπτοντα μέσα ἀπὸ τὰ φαγωμένα σπλάγχνα ὑψηλοτάτου βράχου σὲ μιὰ κυκλικὴ γρανιτώδη λεκάνη.

Σκυμμένη ἐπάνω της μέσα στὸ καθάριο νερό της, διέκρινα τὰ ἀνώμαλα χαλίκια της ποὺ μοῦ θύμισαν τόσο τὶς ρεματιὲς τῆς Ἑλλάδος μας. Ὄχι μακρυὰ εὑρήκαμε τὸ ἐξαίσιο χωριουδάκι τῆς Φρανκόνια ποὺ συμμαζεμένο σὲ δασοφυτευμένους λόφους τραβᾷ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνας οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν τὰς ἐμπνεύσεις των εἰς τὰ θαυμάσια τοπία του. Πλούσιο σὲ συνδυασμοὺς φυσικῆς καλλονῆς, προσφέρει εἰς τὸν περιηγητὴν ἐκ παραλλήλου μὲ τὶς ἄγριες ὡμορφιές του, τὴν ἔκπληξι μιᾶς ὑπέροχης γαλήνης. Τὴν νοιώθει κανεὶς νὰ τὸν κυκλώνῃ μόλις ἀντικρύσῃ τὴν λίμνην Ἴκο ἢ Ἠχώ, ποὺ εἶναι τόσο γαλανή, τόσο ἥσυχη, πλαισιωμένη ἀπὸ χρώματα τόσο φρέσκα, περιωρισμένη σ' ἕναν κύκλο τόσον κανονικό, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι τώρα βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Μακρύτερα, ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς βράχου, ὁ ἀπολιθωμένος φρουρὸς τῆς Φρανκόνιας ἀγρυπνεῖ στὸν ὕπνο τῆς γαλανῆς νύφης.

Καὶ νὰ ἀπότομα, μόλις διανύσαμε μερικὰ μίλια, ὁ ὁρίζων ξανοίγει καὶ μᾶς δείχνει μιὰ ἔκτασι 15 περίπου χιλιάδων στρεμμάτων, μὲ χλόην ἐπιμελημένην.

Εἰς τὸ κέντρον της, ἕνα ὁλόλευκο πελώριο κτίριο ἁπλώνει δύο φτεροῦγες ἀπέραντες στὸ πράσινο φόντο τῶν βουνῶν. Εἶναι τὸ Μάουντ Οὐάσιγκτον Ὁτέλ, ποὺ στεγάζει χιλιάδας ἑκατομμυριούχων κατ' ἔτος. Τὸ ὁμώνυμο βουνό, τὸ μόνο ποὺ κατὰ τὴν θερινὴν περίοδο δικαιολογεῖ τὸν τίτλον τοῦ Λευκοῦ Βουνοῦ, εἶναι λίγο πειὸ πέρα, κέντρον καὶ τελικὸς σταθμὸς τοῦ πόθου τοῦ περιηγητοῦ ὁ ὁποῖος ριψοκινδυνεύει στὸ μικροσκοπικὸ τρανάκι ποὺ ἀνεβαίνει ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνὰ ἐλάτια, περνῶντας τὴν χιονισμένη γραμμὴ ὅπου ἡ βλάστησις πλέον παύει, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν πολικὴ κορυφὴ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν σπάνιν τοῦ θεάματος.

Καὶ τὰ Λευκὰ Ὄρη ἐξακολουθοῦν, ἀλυσσίδες ἀπαλογάλανες, ἀχιόνιστες ἀκόμα καὶ ὅμως λευκές, ριχμένες γύρω ἀπὸ βράχους, καταρράκτες, λίμνες, γύρω ἀπὸ ὡμορφιὲς ξωτικὲς τὶς ὁποῖες κρατοῦνε σκλάβες τῆς φήμης των αἰῶνες τώρα...

Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ...

Μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα πλανηθήκαμε στὸν δασώδη λαβύρινθο τῶν Λευκῶν Βουνῶν καὶ ἀπὸ τὴν ψυχή μας ἐπέρασαν ὅλα τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα. Φόβος καὶ ἔκπληξις, φρίκη καὶ θαυμασμός, ἀγωνία καὶ ἀνεκλάλητη γαλήνη... Μᾶς ηὗρε τὸ δειλινὸ σᾶν ναρκωμένους σὲ μιὰ γλυκύτατη λήθη τοῦ Ἐγώ, σᾶν ἐξορίστους ἀπὸ τὸν πραγματικὸ κύκλο τῆς Ζωῆς, ὄντα χωρὶς τὴ συναίσθηση τῆς ἐτικέτας καὶ τῶν καθηκόντων, μ' ἕνα ἀσυνείδητο τίναγμα τῆς ἀλυσσίδας τοῦ πολιτισμοῦ ξαναγυρίζοντας αὐθόρμητα στὴ Φύσι ἀπὸ τὴν ὁποία πρωτόπλαστοι ὡρμηθήκαμε καὶ στὴν ὡμορφιὰ ἀπὸ τὴν ὁποία τόσον ἀπομακρυνθήκαμε!

Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ. Ἡ ὥρα τοῦ γυρισμοῦ. Τὴ θέλησί μου τὴν νοιώθω χαλαρωμένη. Κάτι μὲ καθηλόνει στὸν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ ταξειδιοῦ μας, ἀνάμεσα ἀπὸ βράχους καὶ δάση, ἀπὸ σπήλαια καὶ ρεμματιές, ἀπὸ ψιθύρους καὶ σωπές...

Ἕνας παληὸς ἄνθρωπος, κοιμισμένος ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ αἰώνων ξυπνάει μέσα μου, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ὡς ἀρχικὸ πλαίσιο τὴν Φύσι, ποὺ ἔζησε μ' αὐτήν, ποὺ τὴν ἐθεοποίησε.

Ἔτσι, ἀγάλια, ἀγάλια, δραματίζομαι μιὰ καινούργια ζωὴ μὲ τὶς χάρες τοῦ παληοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὑποβλητικὸ αὐτὸν διάκοσμο...

Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ... Ποτὲ τέλος ἡμέρας δὲν ἔδωκε στὴν ψυχή μου τόσο δυνατὴ ἔκστασι...

Τὰ ἀγκαλιάσματα τῶν κλάδων γίνονται τραγικώτερα στὸ πέρασμα τοῦ ἀνέμου, οἱ ψίθυροι σταματοῦν. Κάθε παλμὸς μικροσκοπικῆς ζωῆς νεκρόνεται καὶ μένει κυρίαρχη ἡ μεγαλόπρεπη βοὴ τῶν χειμάρρων.

Πρωτοῦ φύγῃ ὁλοκληρωτικὰ τὸ φῶς ἕνας πέπλος πυκνός, θαμπωκίτρινος, ἁπλώνεται στὸν ἀπαράμιλλο φυτικὸ κόσμο καὶ τὸν τυλίγει σᾶν ὑπέροχο σάβανο.

Καὶ μένουν μόνον τραγικοὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς χρυσοκόκκινης δύσεως, ψηλὰ στοὺς ἐπιθανατίους θρόνους των, φρικιαστικοὶ στὴν ἀπολίθωσί των, οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τῶν Ἰνδῶν, ζητῶντας τοῦ κάκου νὰ σταματήσῃ ὡς αὐτοὺς ἡ ἀνθρωπίνη προσευχὴ ποὺ τραβάει ψηλά, ψηλότερα ἀπὸ τοὺς θεούς, στὸ Θεό της.

MUSIC IN MEDICINE THROUGH THE AGES

By Dr. JOHN K. GATSOPOULOS, Grand Orator

(Continued)

Rhythmic Movements.

Again, music tends to excite the rhythmic movements of dancing or marching according to the character of the rhythm. It is an established fact that a band helps greatly in the attack or retreat of a regiment, and songs of soldiers on the march tend to relieve the mind of anxiety and banish the sense of fatigue.

How, then, can the phenomena of cause and effect be satisfactorily explained as regards to music? Our actual knowledge of the physiologic effect of music is on the whole very vague. Nevertheless, several attempts have been made by American and European physicians who have devoted much time and labor to the subject. Let me quote from a few of these: *"Pain is a special condition of the sensorium felt as distress and is due to a special stimulation of central or peripheral origin."*

"Music is likewise a special stimulation which, traveling from the periphery by other routes, reaches the sensorium and there gives rise to a sensation felt as pleasure. In the sensorium these two sensations, pain and pleasure, have to struggle for existence as they cannot exist simultaneously, and whichever of the two adapts itself more comfortably to the then governing conditions of the central organ will gain the day. When the victorious sensation is that of pleasure, pain will cease to exist. However, as the conditions of the sensorium are not exactly identical in any two cases, music will sometimes be powerless to dislodge pain from its stronghold.

In cases of insomnia this condition may be kept up by a continued stimulation of the sensorium, but music producing a counter stimulation of the same organ, neutralizes the former and thus allows sleep to reassert itself.

It appears, then, that the *human organism participates in that tendency to vibrate synchronously with music which is known to obtain in the inanimate world.*

There are cases of psychological exaltation wich correspond to the high notes of the musical scale as there are states of depression whose pitch is found in the lower notes of the same. Further, we know that sounds, more or less melodious, are produced during the season of courtship by many insects, as spiders, fishes, amphibians and birds.

Not to be explained.

Darwin, who never rested until he could explain a thing, if it were explainable, could no more explain why musical tones in a certain order and rhythm afford pleasure than we can account for the pleasantness of certain odors, colors and tastes.

The healthful influence of music physically is by the transmission of its influence from the *cerebrum*

(Continued on Page 12)

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 10ης Σελίδος)

φθάνει εἰς τὴν Κάρυστο, ὅπου τὴν ὑποδέχονται μὲ ἐνθουσιασμό.

Ἡ Dora D'Istria τὴν περιγράφει ὡς φοροῦσαν ἡμιανδρικὴν περιβολήν, στὸ κεφάλι χρυσὸ καλπάκι, ἕναν ἀδαμαντοκόλλητο σταυρὸ στὸ στῆθος καὶ στὸ πλευρὸ κρεμασμένο τὸ σπαθί, κειμήλιο τοῦ πατέρα της, δῶρο τῆς Αἰκατερίνης τῆς Ρωσσίας στὸν Νικ. Μαυρογένη. Κατὰ τὴν ἰδίαν, ἡ Μαντὼ ἀφοῦ ἐγύμνωσε αὐτὸ τὸ σπαθὶ δὲν τὸ ξανάβαλε στὴν θήκη του. Λέγεται ὅτι ἀργότερα τὸ ἐχάρισε στὸν Καποδίστρια. Ἔπειτα δὲ ἡ Κυβέρνησις τὸ ἐδώρησεν εἰς τὸν στρατηγὸν Μαιζών.

* * *

Κατὰ τὸ συμβούλιον ποὺ ἐπηκολούθησεν εἰς τὴν Κάρυστον, ἀποφασίζεται ἡ πολιορκία τῆς Χαλκῖδος γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἡ Εὔβοια μὲ τὰ 72 χωρία της ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ κατοχή. Ὁ πολιορκημένος ὅμως Ὀμὲρ Μπέης κρύβει στὰ φρούρια πολυάριθμο στρατὸ καὶ ἐπιχειρεῖ ἐξόδους συνεχεῖς. Ἡ Μαντὼ ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ φρουρίου, προβάλλει γενναίαν ἀντίστασι, μεταδίδουσα τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος της στὰ παλληκάρια της, ὥς ὅτου ὁ Ὀμὲρ Μπέης αἰφνιδίως ἐνισχυθεὶς μὲ εἴκοσι χιλιάδας γενιτσάρους καὶ 24 Ὀθωμανικὰ πλοῖα, ἐπιχειρεῖ ὁρμητικὴν ἔξοδον καὶ διασκορπίζει τὰ Ἑλληνικὰ σώματα.

Ἡ Μαντὼ διατάσσεται τότε ἀπὸ τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν νὰ στραφῇ πρὸς τὴν Θεσσαλίαν, ἡ ὁποία ἠπειλεῖτο ἀπὸ τὸν Σελὴμ Πασᾶ, κατερχόμενον ἐκεῖ μὲ στίφη ἄπειρα.

Ὑπακούει καὶ στρατοπεδεύει κατὰ μῆκος τοῦ Πηλίου μὲ τοὺς ἄνδρας της. Καὶ ὅταν ὁ πόλεμος ἀρχίζει, ἔ, τότε πιά, τὸ λεπτὸ γυναικεῖό της χέρι γίνεται ἀτσάλινο γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὸν θάνατον καὶ νὰ δείξῃ τὸν δρόμο τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς νίκης εἰς ὅσους τὴν ἀκολουθοῦν.

(Συνέχεια καὶ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
GEORGE C. MANTZOROS

The appointment of Dr. George P. Gavaris of Chicago as Grand Commissioner of the Juniors' Order to fill out the term of office of the late Bro. Staes, is good news for the Young People of the G.A.P.A. The following is Dr. Gavaris' first circular to the members.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΤΟΑΣ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΦΗΒΩΝ

Νεάνιδες καὶ Ἔφηβοι Γκάπανς,

Κληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Μ. Στοᾶς τῆς Ὀργανώσεώς μας ὅπως ἀντικαταστήσω μέχρι τοῦ Μ. Συνεδρίου τὸν ἐκλιπόντα Ἀρχηγόν σας καὶ ἀγαπητόν μας ἀδελφὸν Σταγόπουλον, ἐδέχθην προθύμως τοῦτο, ἀφ' ἑνὸς ὑπακούων καὶ σεβόμενος τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἀρχηγῶν μας, καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης ὑπηρεσίας μου θέλω ν' ἀποτίσω ἐνεργότερον τὸν φόρον τῆς ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης ἣν ἔτρεφον πρὸς τὸν ἀποχωρισθέντα ἡμῶν ἐκλεκτὸν ἀδελφὸν ἀλλὰ καὶ φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὸ ὑπὲρ τῶν Στοῶν σας καὶ διὰ τὸ ἐν γένει ὑπὲρ τῆς εὐγενοῦς ἰδεολογίας τῆς Ὀργανώσεώς μας, ἐπιτελεσθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἔργον.

Τιμὴν καὶ εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν ὅλοι μας οἱ ἀδελφοὶ Γκάπανς ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὀφείλετε σεῖς, ὦ Νεάνιδες καὶ Ἔφηβοι Γκάπανς, πρὸς τὸν ἐνθουσιώδη ἰδεολόγον, θερμουργὸν πατριώτην καὶ ἄοκνον ἀγωνιστὴν ἀποθανόντα Γενικὸν Ἔφορόν σας, ἀδ. Στυλιανὸν Σταγόπουλον. Ἀφιέρωσε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του εἰς συνεχεῖς καὶ συστηματικὰς προσπαθείας τοῦ νὰ κάμῃ σᾶς, Νεάνιδες καὶ Ἔφηβοι, νὰ ἐννοήσητε καλὰ τὰ εὐγενῆ πλεονεκτήματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶσθε ὑπὸ τῆς τύχης πεπροικισμένοι ἀπέναντι τῶν ὁμηλίκων σας ὅλων τῶν ἄλλων φυλῶν. Προσεπάθησε πάντοτε νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ τὰ εὐγενέστερα χαρακτηριστικὰ τοῦ προοδευτικοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, ἐπεθύμησε πάντοτε νὰ σᾶς βλέπῃ καταρτιζομένους τελείους τύπους Ἀμερικανῶν πολιτῶν, ἀλλὰ συγχρόνως δὲν ἔπαυσε νὰ σᾶς ὑπενθυμίζῃ καὶ νὰ σᾶς τονίζῃ τὸ μέγα πλεονέκτημα τὸ ὁποῖον ἔχετε ἀπέναντι τῶν νεανίδων καὶ ἐφήβων ἄλλων φυλῶν, ὅτι δηλαδὴ ἔχετε τὸ εὐτύχημα νὰ ρέῃ εἰς τὰς φλέβας σας αἷμα Ἑλληνικόν, τὸ εὐγενέστερον πάντων. Διαρκῶς σᾶς ἐτόνιζεν ὅτι πρέπει νὰ εἶσθε πρότυπα καλῶν πολιτῶν καὶ δὲν ἔπαυε νὰ πιστεύῃ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ σᾶς διδάσκῃ ὅτι διὰ νὰ γίνετε καλλίτεροι Ἀμερικανοὶ πρέπει νὰ καλλιεργήσητε μέσα σας ὅσον εἰμπορεῖτε καλλίτερα καὶ τελειότερα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεσθε, δηλ. τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων σας, τὴν ὡραίαν καὶ ἀναγκαίαν διὰ κάθε ἀνεπτυγμένον ἄνθρωπον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ εὐγενῆ Ἑλληνικὰ οἰκογενειακὰ ἤθιμα, νὰ ἀγαπᾶτε τοὐτέστιν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, νὰ φοιτᾶτε εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, νὰ σέβεσθε καὶ ὑπακούετε τοὺς Γονεῖς σας καὶ νὰ εἶσθε ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

Καλλιεργήσατε ὅσον εἰμπορῆτε καλλίτερα τὰ ἀνεκτίμητα αὐτὰ προτερήματα τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς σας καταγωγῆς, ἐστέ ὑπερήφανοι διὰ τὴν εὐγενῆ Ἑλληνικὴν καταγωγήν σας ὅπως πρέπει νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι διὰ τὴν Ἀμερικανικὴν ὑπηκοότητά σας, ἐστὲ δὲ βέβαιοι ὅτι, ὅπως ὁ ἀείμνηστος ἀδελφός μας Σταγόπουλος ἦτο πάντοτε παρὰ τῷ πλευρῷ σας, ἐνθαρρύνων, νουθετῶν καὶ καθοδηγῶν σᾶς, τὰς Νεαρὰς Ἑλληνίδας καὶ Ἐφήβους Γκάπανς, οὕτω θὰ εἶναι ἢ θὰ προσπαθήσουν νὰ εἶναι καὶ ὅλοι οἱ διάδοχοί του Γενικοὶ Ἔφοροί σας, ἀλλὰ καὶ κάθε Ἑλληνοαμερικανὸς ὁ ὁποῖος εἶναι ποτισμένος μὲ τὰ εὐγενῆ, χριστιανικὰ καὶ πατριωτικὰ ἰδεώδη τῆς λαμπρᾶς μας Ὀργανώσεως Γκάπα.

Μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην,
ΓΕΩΡΓ. ΓΑΒΑΡΗΣ
Γεν. Ἔφορος τῶν Ἐφηβικῶν Ὁμίλων.

To: STYLIAN STAGOPOULOS

By EUGENIA PILAFAS
(Member of "Kypseli" Lodge)

Life had not meant to give you pleasures,
You had some destiny unknown;
Fate said that you should suffer,
Suffer until you reach home.

With only a prayer in your hopeful heart,
A queer, slow smile on your lip;
You stood patiently waiting,
For the coming of your ship.

The ship came over the horizon,
And you like a pilot strong;
Led the youth of G.A.P.A. onward,
Onward to glory and home.

You praised us for our minor deeds,
You showed us things untold;
You made us know our G.A.P.A.,
And to her our love unfold.

You told us we were descendants,
Of a country that is wise;
You made us love Greece more,
Greece and her azure skies.

You stood for everything we wanted,
You were our ideal alone;
And then death meekly came along,
And took you away, Home.

Oh, you deserve a throne of silver,
A crown made of pure gold;
Diamonds and pearls in your diadem
"Our Leader" fearless and bold.

And now before you go Brother Staes,
The young GAPANS want to do their part;
They have nothing to offer you,
But here, have their heart.

Go now, Stagopoulos to that other world,
Confident you have done your best;
There high praise awaits you,
And your well-earned rest.

Chicago, Illinois.

MOBILE, ALA.

Mobile, Alabama's recently organized Juniorettes' Lodge "Evangelistra" sends us the names of its first officers. They are the following:

Marcella Glykas, Pres.
Maria Papalamprou, Vice-Pres.
Maria Vrachulus, Sec'y
Zenobia Andreadou, Treas.

Counsellors

Xenia Kostaridou, Eutihia Vacalis, Argyro Andreadou, Irene Kourkoulakis, Euthalia Hatzopoulos.

To direct the affairs of any Lodge is a responsibility but it is an even greater responsibility to direct the newly-organized group. The temperaments and abilities of each individual are unknown, the various members of the group have become accustomed to working together, and there are no precedents to follow. So we congratulate these first officers of "Evangelistra" Lodge and wish them luck in their task of getting their Lodge working smoothly.

Maria Vrachulus, their Secretary, comes from a "secretarial" family, so to speak, for her mother is secretary of the Ladies' Auxiliary Lodge and her father is secretary of the Men's Lodge.

GAPANS DEFEAT SONS OF PERICLES IN BASEBALL
21 to 10

On June 7, the Gapa Jrs. clashed with the Sons of Pericles in the first of a three-game series. The final score saw the Gapans the victors by a score of 21 to 10. The Gapans unleashed a barrage of base hits that included 2 doubles, 3 triples and a homer with the bases full. The victors started their ace hurler Peter Metsopulos, and he coasted to his second victory. The losers scored most of their runs as the result of errors. The outstanding feature of the game was a homer with the bases full by Charley Kameris, the slugging first baseman. Every member of the winning team hit safely with the exception of Charley Metsopulos who failed to get a hit. The Sons were helpless before the offerings of Peter Metsopulos for five innings. In the third inning, their pitcher Poulos was chased off the mound by a bombardment of base hits. Lou Bravakis finished the game for the losers yielding 10 runs. In the sixth inning Manager Tsotakos sent in his ace hurler, Charles Metsopulos, to relieve his brother Peter who pitched a "swell game." Charles pitched the last 3 innings and allowed 1 hit. He fanned 8 batters. The pitchers of the Gapans accounted for 14 strike-outs. The teams will meet for the second time on July 10, at 1:00 p.m. The place will be Middle Division Branch Brook Park. Manager Tsotakos will start Peter Metsopulos in the second game.

GAPA JUNIORS

		R.	H.	E.
G. Metsopulos	- LF	2	2	0
P. Metsopulos	- P-CF	1	1	0
C. Metsopulos	- P-CF	4	0	0
C. Kameries	- 1B	3	2	0
N. Tsotakos	- 3B	2	1	0
H. Linardakiss	- C	0	2	1
J. Agalias	- SS	4	3	1
E. Agalias	- 2B	2	2	1
J. Bongos	- RF	1	1	2
D. Kafalas	- CF	0	1	1
G. Caras	- RF	2	2	0
Totals		21	17	6

SONS OF PERICLES

		R.	H.	E.
Beretsos	- RF	1	1	0
Filos	- 3B	2	1	1
Bravakis	- C-P	2	1	0
Pachios	- SS	1	2	1
Evangelos	- 1B	2	2	0
Stamis	- 2B	1	2	2
Kounalias	- LF	0	1	0
Apostolakos	- CF	0	0	1
Poulos	- P-C	0	0	1
Makris	- CF	0	0	0
Tsairis	- 2B	1	0	0
Totals		10	10	6

S. O. P. — 0 0 0 2 5 2 0 0 0
GAPANS — 0 1 1 0 0 4 0 6 0 *

SACRAMENTO, CAL.

Μεγαλοπρεπῶς ἑωρτάσθη ἡ ἡμέρα τῆς Μητρὸς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ παροικίᾳ ὑπὸ τῆς Στοᾶς τῶν Νεανίδων τῆς GAPA «Ἡ Νέα Γενεά».

Τὴν ἑορτήν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος, ἐτίμησαν ὅλαι αἱ μητέρες τῆς παροικίας μας.

Τὸ πρόγραμμα ἦτο ὡραῖον καὶ πλουσιώτατον καὶ ἐξετελέσθη ὡς ἑξῆς: Ἡ βοηθὸς Κυβερνήτρια δεσποινὶς Πηνελόπη Π. Κυριαζῆ ἐξετέλεσε χρέη εἰσηγητρίας, παρουσιάσασα τὴν ἀδ. Μαρίαν Α. Ρίκου, ἥτις ἔπαιξε ἐπὶ πιάνου τοὺς ὕμνους Ἀμερικῆς καὶ Ἑλλάδος.

Ἡ ἀδ. Ἑλένη Γ. Μανώλη, πρόεδρος τῆς Στοᾶς, ἐξεφώνησεν ὡραῖον λόγον ἐξηγήσασα τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς. Αἱ Λίδες Μαρία Α. Ρίκου, Ἀντωνία Π. Κυριαζῆ, Βασιλικὴ Ι. Κοκκίνη, Σοφία Π. Βαλσαμούλη καὶ Σοφία Γ. Πάλμου μὲ τὴν ἀδ. Ἑλένην Μανώλη ἐπὶ πιάνου, ἐτραγούδησεν τὸ «Ἀγάπης Λόγια» μελῳδικώτατα.

Ἡ ἀδ. Σοφία Πάλμου καὶ ἡ ἀδ. Μαρία Ρίκου ἐτραγούδησαν τὸ «Μαῦρα Μάτια». Αἱ ἀδ. Βασιλικὴ Γ. Κοκκίνη καὶ Ἑλένη Μανώλη μὲ βιολὶ καὶ πιάνο ἔπαιξαν τὸ «Φιλὶ καὶ Δάκρυ» καὶ τὴν «Σερενάτα» τοῦ Σούμπερτ». Εἶτα αἱ μητέρες παρεκάθησαν εἰς ὡραίαν τράπεζαν, ἔνθα προσεφέρθησαν διάφορα γλυκίσματα καὶ τέϊον, ἅπαντα προσφερθέντα ὑπὸ τῆς Στοᾶς «Νέα Γενεά».

Ἡ πρώην διδασκάλισσα Κα Εὐσταθία Α. Ἀθανασοπούλου ηὐχαρίστησε τὴν Στοὰν τῆς Νέας Γενεᾶς διὰ τὴν ὡραίαν πρωτοβουλίαν της νὰ δίδῃ κατ' ἔτος τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἑορτὴν τῆς Μητρός. Ἐδόθησαν δῶρα εἰς τὴν γηραιοτέραν μητέραν, ἥτις ἦτο ἡ Κα Νικολέττα Α. Φάρου καὶ εἰς τὴν νεωτέραν μητέρα, ἥτις ἦτο ἡ Κα Βενέτα Α. Μαρίτσα καὶ αἱ ὁποῖαι ηὐχαρίστησαν ὅλην τὴν Νέαν Γενεάν. Μεθ' ὃ ἤρχισεν ὁ Ἑλληνικὸς χορός, ὅστις διήρκεσε μέχρι μεσονυκτίου μὲ τὴν Ἑλένην Μανώλη ἐπὶ τοῦ πάνου. Ἀποχωρήσασαι δὲ ἅπασαι ἀπεκόμισαν τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων ἐκ τῆς ὡραίας αὐτῆς ἑορτῆς.

ΔΗΜΗΤΡΑ Χ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ
Ἀνταποκρίτρια τῆς Στοᾶς «Νέα Γενεά».

MUSIC IN MEDICINE THROUGH THE AGES

(Continued from Page 11)

through the sympathetic system which directs the various organs. Thus, not only is music physic for the soul, dissipating mental depression, soothing psychic perturbations, but its influence may also enhance nutrition, further digestion and restore equilibrium. Indeed, the entire working of the human organism, physical and mental alike, may be lubricated by a stream of music, which art and science therefore should have a place in the medical armamentarium. It would, no doubt, be too much to expect every physician to be a performer on some instrument; yet illustrious physicians have been skilled executants. Strumpel, for example, was an excellent pianist; Billroth was a superb violinist, and all the better surgeon for his skill on that instrument. Richard Morrison, famous Boston surgeon of recent years, was a fine cellist; Richard Cabot, Professor in Medicine at Harvard Medical School, is an excellent violinist and chamber music performer. In any event, every physician could well be at least an appreciator of music and have some understanding of that art.

The famous German surgeon and musical philosopher, Theodore Billroth, to whom I have just referred, during the latter part of his life, felt an ardent desire to arrange, classify and outline his own views concerning music. The result of his labor in this direction has been published posthumously in the book entitled, "Who is Musical."

(To be continued)

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 21. PITTSBURGH, PA. — AUGUST - SEPTEMBER, 1937. VOL. II. NO. 9.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἐστιάδες καὶ Ἀδελφοί,

Ἀνατεθέντος μοι τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ὑπάτου Προέδρου τῆς Ὀργανώσεώς μας ὑπὸ τῶν ἐν τῷ Συνεδρίῳ Ἀντιπροσώπων τῶν Στοῶν μας, ἔρχομαι ἵνα εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως ἕνα ἕκαστον τούτων καὶ δι' αὐτῶν ὅλους ὑμᾶς διὰ τὴν προσγενομένην μοι ὑψίστην τιμήν.

Ἐκπληρώσας κατὰ τὴν πολυετῆ εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας ὑπηρεσίαν μου πιστῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὸ καθῆκόν μου, ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης, ὡς Ἀξιωματοῦχος καὶ ὡς ἀνώτερος τοιοῦτος, θέλω νὰ διαβεβαιώσω πάντας τοὺς Ἀδελφοὺς καὶ Ἀδελφὰς ὅτι θὰ ἐκπληρώσω ὁμοίως τὸ καθῆκόν μου καὶ ὡς Ὕπατος Πρόεδρος ταύτης.

Χάρις εἰς τὴν δεξιωτάτην διακυβέρνησιν τοῦ προκατόχου μου Ὑπάτου Προέδρου Ἀδ. Κυρίτση, χάρις εἰς τὴν πρόθυμον καὶ ἀξιέπαινον ἀδελφικὴν συνεργασίαν τῶν Ἀνωτέρων Ἀξιωματούχων, τῆς Μεγάλης Συμβούλου καὶ Μεγάλων Κυβερνητῶν, χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ ἀφωσίωσιν τῶν Κυβερνητῶν καὶ Ἐποπτῶν, χάρις τέλος εἰς τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν Ἀδελφῶν καὶ Ἐστιάδων ὅλων τῶν Στοῶν, ἔσχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ παραλάβωμεν κατὰ τὸ Συνέδριον τῆς Βαλτιμόρης τὴν λατρευτήν μας Ὀργάνωσιν ἰσχυροτέραν παρ' ἄλλοτε ποτέ, στρατιωτικῶς πειθαρχοῦσαν καὶ διαπνεομένην ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν πρὸς δρᾶσιν.

Ἐστιάδες καὶ Ἀδελφοί,

Παρ' ὅλην τὴν ζηλευτὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὑρίσκεται σήμερον ἡ Ὀργάνωσίς μας, τὸ Ἔργον μας δὲν ἐτελείωσεν. Ὁ προορισμὸς τῆς Ὀργανώσεώς μας εἶναι μέγας, δι' ὃ καὶ τὸ ἔργον μας τώρα μόλις ἀρχίζει! Πρέπει νὰ προχωρήσωμεν μὲ σταθερὸν τὸ βῆμα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἁγίων σκοπῶν μας. Πρὶν ἢ ἐκκινήσωμεν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τελικοῦ Ἔργου μας ἂς ἀνασυντάξωμεν τὰς δυνάμεις μας, ὡς καλὸν καὶ πειθαρχικὸν Στράτευμα, ἂς ἐνδυναμώσωμεν τὸν ὁπλισμὸν τῶν Στοῶν διὰ τῆς δημιουργίας πλουσίων ταμείων καὶ ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, Ἀδελφὸς ἢ Ἀδελφή, Ἀξιωματοῦχος ἢ μή, ἡ Ὑπάτη Στοὰ καὶ κάθε Στοὰ ἂς ἐκτελέσῃ πιστῶς τὸ καθῆκόν της.

Καὶ πρῶτον: ἡ ἀνασύνταξις τῶν δυνάμεών μας.

Τώρα μόλις ἀρχίζουν οἱ ὁμόφυλοί μας, Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, ν' ἀντιλαμβάνωνται τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τῆς Γκάπα.

(Συνέχεια εἰς τὴν 2αν Σελίδα)

Ὁ Δρ. Γεώργιος Γάβαρης, ὁ νέος Ἡγέτης τῆς Γκάπα, εἰς τὸν ὁποῖον ὁμόθυμον τὸ Συνέδριον Βαλτιμώρης ἐστήριξε τὰς ἐλπίδας του διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ὀργανώσεώς μας, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπέροχα προσόντα του καὶ τὰς πολυτίμους ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπὲρ αὐτῆς ὑπηρεσίας του.

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΚΟΙΝΩΝΕΙ

Θὰ ἐγίνετο νύφη. Γι' αὐτὸ ἦρθε στὴν Ἐκκλησία της νὰ κοινωνήσῃ μιὰ Κυριακὴ ἐνωρίτερον, σύμφωνα μὲ τὴν θρησκευτικὴν παράδοσιν μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε μεγαλώσῃ καὶ ζυμωθῇ ἡ Ἑλληνοπουλά μας. Τὴν εἴδαμε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸν ἱερὸν χῶρον, ἐνῷ τὰ ροδοπέταλα κάποιας Αὐγῆς ἔβαφαν μὲ τὸ χρῶμα τῆς παρθενικῆς αἰδοῦς τὸ ὡραιότατο πρόσωπόν της.

Στάθηκε μπροστὰ στὴν Ὡραία Πύλη, περιμένουσα τὸν Ἱερέα νὰ τὴν κοινωνήσῃ, ἐνῷ τὰ μάτια ὅλων τὴν παρακολουθοῦσαν ὑγρὰ ἀπὸ συγκίνησιν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ τελευταίου αὐτοῦ καθήκοντος ὡς Χριστιανῆς κόρης ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας της, ζητοῦσα ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ἄνωθεν εὐλογίαν διὰ τὴν ἕνωσίν της καὶ τὴν μελλοντικὴν ζωήν της ὡς συζύγου καὶ μητρός.

Κ' ἐνῷ ἐκείνη, αἰσθανομένη τὸ βάρος ὅλων ἐκείνων τῶν βλεμμάτων κατὰ τὰ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ἀναμονῆς της, ἀσφαλῶς διήρχετο ἕνα στάδιον ἀκαθορίστου ἀγωνίας, εἰς ἡμᾶς προσεφέρετο τὸ ὅραμα τῆς Ξανθῆς ὠμορφιᾶς της, τοῦ λιγεροῦ κορμιοῦ της, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ φαντάζῃ κάτω ἀπὸ τοὺς πολυελαίους καὶ τὰ καντήλια, σὰν ἄλλη Madona, τρέμουσαν πρὸ τοῦ Μυστηρίου μιᾶς Νέας Ζωῆς καὶ συγχρόνως ἐλπίζουσαν νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῇ τὴν πραγματοποίησιν τῶν παρθενικῶν ὀνείρων της.

Ἐκοινώνησε καὶ ἐγύρισε εἰς τὴν θέσιν της. Μὰ καθὼς ἐβημάτιζεν ἀργὰ μοῦ ἔδωκε τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς μακρόμισχου κρίνου μέσα στὴν λευκὴν περιβολήν της καὶ τὸν ὑποβλητικὸν τῆς Ἐκκλησίας διάκοσμο.

* * *

Μὰ δὲν ἦτον μόνον γιὰ τὴν Νειότη της καὶ τὴν ὠμορφιά της ποὺ μᾶς εἶχε συγκινήσει ἡ Δὶς Ἄννα Χαρίτου. Ὁ κρῖνος δὲν εἶχε μόνον μακρὸν μίσχον καὶ λευκὰ πέταλα. Εἶχε καὶ ἄρωμα. Ἄρωμα ποῦ τὸ εἶχαν ἀποτελέσῃ αἱ μεγάλες ἀρετὲς τῆς Φυλῆς μας, αὐτὲς ποῦ ἡ λαμπρὰ Μητέρα της κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν κόρην της: εὐλάβειαν πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλ. παράδοσιν, ἐκείνην τὴν παράδοσιν ἡ ὁποία περιέβαλε μὲ ἐξαιρετικὸν φωτοστέφανον τὴν Ἄνναν, ἐκείνην ποῦ καθιστᾶ σήμερον εὐτυχῆ τὸν λαμπρὸν ἐξ Everett, Mass. ὁμογενῆ καὶ ἀντάξιόν της νέον Κον Εὐάγγελον Θεοδώρου μὲ τὸν ὁποῖον συνέδεσε τὴν ζωήν της, ἐκείνην τὴν παράδοσιν ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει μίαν ἀκόμη Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν Φυλετικήν μας Ἑστίαν διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς ὁποίας ὁ γενικὸς ἀγὼν τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ.

* * *

Καὶ σκεπτόμεθα τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς Ἑλληνίδος Μητρὸς εἰς τὴν θετήν μας πατρίδα.

Ὅσα δήποτε καὶ ἂν ἔχουν γραφῇ καὶ ἂν γράφωνται, μένει ἡ Ἑλληνὶς Μητέρα ὁ κεντρικὸς Ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον πάντα θὰ περιστρέφωνται οἱ Φυλετικοὶ πόθοι μας καὶ αἱ Φυλετικαὶ ἐλπίδες μας. Θὰ τὰ πραγματοποιῶμεν ἐφ' ὅσον ἡ Ἰδία πιστεύει εἰς τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν χρησιμότητά των, ἐφ' ὅσον ἡ Ἰδία ἀκολουθῇ, Μόνη πρῶτον καὶ μὲ τὰ παιδιά της ἀργότερα τὸν δρόμον τῆς πίστεως καὶ τῶν ἰδανικῶν, ποῦ εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένα μὲ τὴν Φυλετικήν μας Ἰδέαν.

Μητέρας! ναὶ Μητέρας χρειαζόμεθα. Ὅλοι τὸ ἀναγνωρίζομεν. Γι'

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην Σελίδα)

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE

Dr. George P. Gavaris ..... Pres.
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Ex. Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE SUPREME LODGE

Dr. George P. Gavaris ..... President
Dr. John Gatsopoulos .... First Vice-Pres.
George Demas ..... Vice-Pres.
G. G. Economy ..... Vice-Pres.
Harilaos Economides ..... Vice-Pres.
N. N. Kontax ..... Vice-Pres.
John Gekas ..... Legal Counsellor
Demos. Nicholson ..... Commissioner of the Juniors
Mrs. Iphigenia Copadis .... Counsellor of Women's Lodges
Olga Koutsafti ..... Assist. Counsellor
Miss Penelope Desilla ..... Assist. Couns.

H. Pappamanolis ..... Supreme Master
Elias Mavromichalis ..... Supreme Orator
Dr. C. Theodore ..... Supreme Orator

GOVERNORS

James Katsaris — Pete Trafalis
George Molones — K. Pappaphotiou
Christ Frangoyiannis

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ νοάφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II Aug.—Sept., 1937 No. 9

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης Σελίδος)

Τώρα μόλις ἀρχίζουν νὰ παραδέχωνται ὅτι ἦτο καὶ εἶναι καθῆκον παντὸς Ἕλληνος νὰ ὑποβοηθῇ τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν ἀνελάβομεν.

Δὲν ζητοῦμεν τίποτε περισσότερον καὶ τίποτε ἰδιαίτερον παρ' ὅ,τι ζητεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ κάθε ἄγνὸς Ἕλλην καὶ κάθε εὐγενὴς Ἕλληνίς. Κάθε φιλότιμος Ἕλλην εἶναι κατ' οὐσίαν Γκάπαν. Ἡ Ὀργάνωσίς μας ὅθεν πρέπει νὰ περιλάβῃ ὁλόκληρον τὸν ἀγνὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς. Τοῦτο κατὰ μέγα μέρος ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς, ἤτοι ἀπὸ τὴν συμπεριφοράν μας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Στοῶν μας καὶ ἀπὸ τὴν δραστηριότητά μας διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἰδεολογίας μας.

Τὸ δεύτερον ἀπαραίτητον μέσον διὰ τὴν ταχυτέραν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας εἶναι ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία μιᾶς ἑκάστης τῶν Στοῶν μας. Πλουτίζετε δι' ἑορτῶν κ. λ. π. τὰ Ταμεῖα τῶν Στοῶν σας, διαφυλάσσετε μετὰ στοργῆς ταῦτα καὶ φροντίζετε ὅπως αἱ Στοαί σας εἶναι πάντοτε συνεπεῖς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις των ἀπέναντι τοῦ Ταμείου τῆς Ὑπάτης Στοᾶς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ κινητήριος δύναμις τῆς ὅλης Ὀργανώσεώς μας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΠΛΕΟΝ ΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΘΟΥΝ ΟΛΟΙ

Ἐτερμάτισεν ὑπὸ αἰσιωτάτους οἰωνοὺς τὰς ἐργασίας του τὸ ἐφετεινὸν ἐν Βαλτιμόρῃ συνέδριον τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ μεγάλου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Προοδευτικοῦ Συνδέσμου, τοῦ γνωστοῦ ὡς Γκάπα. Ἐξητάσθησαν τὰ ἀπασχολοῦντα τὸ σωματεῖον τοῦτο ζητήματα, ἐλήφθησαν ἀποφάσεις διὰ τὴν σταδιοδρομίαν του κατὰ τὸ προσεχὲς δωδεκάμηνον καὶ ἀνεβαπτίσθησαν τὰ μέλη του εἰς τὰ νάματα τῆς φιλογενείας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πολὺ εὐχάριστα. Ἡ Γκάπα ἱδρύθη κυρίως διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικὴν θρησκείαν καὶ τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις, ἔπραξε δὲ τοῦτο μέχρι σήμερον ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών της. Θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον της, μετὰ περισσοτέρου ζήλου καὶ πλέον θερμῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη, ὡς διεκηρύχθη κατὰ τὰς συνεδριάσεις. Καὶ εἶναι εὐχάριστον ὅτι κατενοήθη πλήρως ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Σωματείου τῶν συνελθόντων ἐν Βαλτιμόρῃ ἡ ἀνάγκη νὰ ἐνταθοῦν αἱ προσπάθειαι καὶ νὰ αὐξηθοῦν αἱ θυσίαι καὶ τῶν μελῶν καὶ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς καὶ τῶν ὁμογενῶν ἐν γένει διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἤδη λειτουργούντων ἡμερησίων Ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ τὴν ἵδρυσιν νέων. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐνδιαφερθοῦν ἐναργῶς διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων των οἱ ὁμογενεῖς, νὰ ἀναλάβουν αὐτὴν εἰς χεῖράς των καὶ νὰ περιφρουρήσουν τὰς παραδόσεις των καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν πρὶν ἐξυπνήσουν μίαν ἡμέραν καὶ αἰσθανθοῦν τὴν ψυχήν των περίλυπον ἕως θανάτου. Διότι καὶ αὐτοὶ ἔχοντες τὴν ἐντολὴν ἢ ἐκλαμβάνοντες ἑαυτοὺς ὡς ἐντεταλμένους νὰ ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῆς μεταλαμπαδεύσεως τῶν Ἑλληνικῶν φώτων καὶ εἰς τὰ τέκνα τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων τείνουν νὰ τοὺς ὁδηγήσουν εἰς πλάνας καὶ εἰς ἀποστασίας.

«ΑΤΛΑΝΤΙΣ»

Ο ΝΕΟΣ ΗΓΕΤΗΣ ΤΗΣ GAPA

Τὸ ἐν Βαλτιμόρῃ ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς GAPA ἐξέλεξε διὰ βοῆς τὸν νέον Μέγαν Πρόεδρον τῆς Ὀργανώσεως. Οἱ Σύνεδροι ἀπέβλεψαν πρὸς τὸν ἐν Σικάγῳ διακεκριμένον Ἕλληνα ἐπιστήμονα, τὸν ἰατρὸν κ. Γεώργιον Γάβαρην. Ἀρίστη ἡ ἐκλογή. Διότι ὁ Δρ. Γάβαρης εἶναι ἕνας ἀνώτερος τύπος. Ἀνώτερος καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς Ἕλλην καὶ ὡς ἐπιστήμων. Συγκεντρώνει ἄπειρα χαρίσματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐνθρονίζεται εἰς τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὅλων ὅσοι ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ.

Ἀριστοκρατικὸς τὴν μορφήν, διακρίνεται καὶ διὰ τὴν ἀριστοκρατικότητα τῶν αἰσθημάτων του. Διὰ τὴν λεπτότητα τῶν τρόπων αὐτοῦ καὶ τὴν παροιμιώδη του ἁβρότητα καὶ τὴν καθ' ὅλου ψυχικήν του εὐγένειαν, δὲν εἶναι ἀνεξήγητον διατὶ ὁ Δρ. Γάβαρης ἀριθμεῖ λεγεῶνας φίλων καὶ ἐκτιμητῶν. Ἀμφιβάλλομεν ἐὰν ἔχῃ ἐχθρούς. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν τυχὸν ὑπάρχουν τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ὁμολογοῦν τὴν ψυχικὴν καὶ κοινωνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἀνδρός, τοῦ διὰ βοῆς περιβληθέντος διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Μεγάλου Ἡγέτου τῆς GAPA.

Ὁ Δρ. Γάβαρης ὑπηρετεῖ τὴν ὀργάνωσιν ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν. Τὴν ὑπηρετεῖ δὲ μὲ ὑποδειγματικὴν ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν. Ἀφωσιώθη δὲ μὲ ὅλην του τὴν ψυχήν, διότι, —μεγαλοϊδεάτης αὐτὸς καὶ ἄγνὸς Ἕλλην— πιστεύει εἰς τὰς βασικὰς ἀρχὰς τῆς GAPA, ὡς ἀρχὰς ἱερᾶς, ἀξίας Ἑλλήνων. Ὁ Δρ. Γάβαρης, ἀπουσίασε κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη εἰς τὴν Εὐρώπην. Μετέβη εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς νέας προόδους τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν κλάδον εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει εἰδικευθῇ, τιμῶν τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποδημίας του εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν ὅπου εἶχε κάμῃ καὶ πρότερον τὰς ἀνωτέρας σπουδάς του, δὲν ἔπαυσε νὰ εὑρίσκεται εἰς ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν ὀργάνωσιν, παρακολουθῶν μὲ στοργὴν τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς καὶ τὰς προόδους της. Πρόοδους, αἱ ὁποῖαι ἐγέμιζον τὴν πατριωτικήν του ψυχὴν μὲ χαρὰν ἀνεκλάλητον.

Ἡ GAPA, παρελθούσης τῆς ὀξύτητος τῆς κρίσεως, παρατάσσει σήμερον ὑπὲρ τὰς 300 Στοάς, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐφήβων καὶ νεανίδων, μὲ σύνολον μελῶν ἐν ἐνεργείᾳ, τὰ ὁποῖα πλησιάζουν —κατὰ τὰ ἐπίσημα δεδομένα— τὰς δέκα τέσσαρας χιλιάδας.

Εἰς τὴν προαγωγὴν αὐτὴν ἔχει συντελέσῃ κατὰ μέγα μέρος καὶ ὁ ἀποχωρήσας Μέγας Πρόεδρος Δρ. Κυρίτσης, ἕνας ἄλλος ἐκλεκτός, ἀγνὸς καὶ ἀνώτερος ἄνθρωπος καὶ Ἕλλην καὶ ἐπιστήμων, ὁ καθοσιώσας ἑαυτὸν μετὰ τῶν ἀξίων συναδέλφων του ἐπὶ μακρὰ ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὑψηλῶν σκοπῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως.

Ὑπάρχει γενικὴ πεποίθησις ὅτι ὑπὸ τὴν νέαν ἡγεσίαν, ἡ GAPA θὰ χωρήσῃ πρὸς νέας κατακτήσεις τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ ἀγωνιζομένου διὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴν αὐτοῦ ἀναγέννησιν καὶ διὰ τὴν ἐν γένει διαφύλαξιν τῆς φυλετικῆς μας κληρονομίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πολυτιμότατον κεφάλαιον πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν ἐξελέξαμεν ὡς δευτέραν ἡμῶν πατρίδα.

* * *

Ἡ GAPA ἐψήφισεν 1000 δολλ. πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τοῦ Μπρόνξ. Εἶναι παρήγορον ὅτι γίνεται βαθύτερα ἡ συναίσθησις παρὰ τῇ ὁμογενείᾳ ὅπως ἐνδυναμωθῇ δι' ἔργων ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ»

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΑΒΑΡΗΣ ΕΞΕΛΕΓΗ ΥΠΑΤΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ GAPA

Ἡ Συνέλευσις ἐψήφισε 1000 δολλάρια ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνο-Ἀμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου Νέας Ὑόρκης. — Ὁ Μαρούλης καὶ πάλιν γραμματεύς. — Κατηγρήθη ὁ θεσμὸς τῶν Κυβερνητῶν.

Baltimore, Md., 2 Αὐγούστου. — Τὸ συνέδριον τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως GAPA ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας του χθές, ἀφοῦ ἐψήφισε θεσμὸν ὀργανωτοῦ τῆς GAPA καὶ ἐνέκρινε κονδύλιον χιλίων δολλαρίων δι' ὁδοιπορικὰ ἔξοδα. Ἐπίσης ἐψήφισε νὰ παρέχεται βοήθημα εἰς τοὺς ἐξηρτημένους ἐκ τῶν ἀποθνησκόντων μελῶν, ἤτοι 150 δολλ. διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 100 δολλάρια διὰ τὰς ἐστιάδας. Τῇ προτάσει τῶν ἐστιάδων Νέας Ὑόρκης Καπέρη καὶ Ὄλγας Καλλιμάχου, ἐψηφίσθησαν χίλια δολλάρια ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τοῦ Bronx, N. Y.

Ἡ πατριωτικὴ ἔκκλησις τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Δημ. Σιστλιάνου ὑπὲρ τοῦ μεγάρου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς συνελεύσεως. Ἐπομένως ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἔρανος μεταξὺ τῶν στοῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐτελέσθη ἐν μυστήριον βαπτίσματος, ἐν μέσῳ ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων. Ἐβαπτίσθη τὸ χαριτωμένον θυγάτριον τοῦ Ὑπάτου Ταμίου τῆς ὀργανώσεως, κ. Λύκου. Ἀνάδοχος παρέστη ὁ Μέγας Πρόεδρος κ. Φώτιος Κυρίτσης καὶ ἡ κυρία Ὄλγα Καλλιμάχου, ἀντιπροσωπεύσαντες τοιουτοτρόπως, ὁ μὲν τὰς ἀνδρικὰς

Ἑστιάδες καὶ Ἀδελφοί,

Ὅλοι ὡρκίσθημεν νὰ ἐκτελέσωμεν ὡρισμένον καθῆκον. Ἂς τὸ ἐκτελέσωμεν πιστῶς καὶ εὐσυνειδήτως. Ἕκαστος ἐφ' ᾧ ἐτάχθη.

Οἱ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφαὶ ἂς φροντίσουν νὰ πολλαπλασιάσουν τὰ μέλη τῶν Στοῶν των διὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων των, αἱ Ἀνδρικαὶ καὶ Γυναικεῖαι Στοαὶ ἂς ἱδρύσουν Στοὰς Ἐφήβων καὶ Νεανίδων καὶ τὰ μέλη τῆς Ὑπάτης Στοᾶς, Πρόεδρος καὶ Ἀντιπρόεδροι, θὰ φροντίσουν τόσον ἀπ' εὐθείας οἱ ἴδιοι ὅσον καὶ διὰ καταλλήλων Κυβερνητῶν καὶ ἄλλων Βοηθῶν ὅπως πολλαπλασιάσουν τὰς Στοὰς τῆς Ὀργανώσεώς μας ἱδρύοντες νέας καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν μέχρι σήμερον τοιαῦται.

Ἐμπρὸς λοιπὸν Ἀδελφαὶ καὶ Ἀδελφοί! Εἷς ἕκαστος καὶ ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸ ἔργον μας τὸ ὁποῖον εἶναι λίαν προσφιλὲς εἰς τὴν νέαν μας Πατρίδα Ἀμερικὴν καὶ ἐλάχιστος φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ὡραίαν καὶ ἔνδοξον Ἑλλάδα μας καὶ ἐκπλήρωσις στοιχειώδους καθήκοντος πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον θρησκείαν μας καὶ τὴν κανονικήν μας Ἐκκλησίαν ἐν Ἀμερικῇ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὸ Ἔργον μας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξυψωτικὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ καὶ σωτήριον διὰ τὰς Ἑλληνικάς μας οἰκογενείας, τὰ παιδιά μας καὶ τὰς νεαρὰς Ἑλληνίδας!

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀσφαλῶς μαζύ μας!

Μετ' ἀδελφικῆς ἐκτιμήσεως,

Γ. ΓΑΒΑΡΗΣ
Ὕπατος Πρόεδρος

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΑΤΗΝ ΣΤΟΑΝ

A. MAROULIS, Grand Secretary G.A.P.A. S. S. "Vulcania"
Pittsburgh, Pa.

Κατενθουσιασμένοι οἱ Ἐκδρομεῖς ἐξακολουθοῦν τὸ ἐθνικὸ ταξεῖδι. Ἱδρύονται σήμερον δύο νέαι ὑπερωκεάνειοι Στοαὶ ἐκ 40 μελῶν.

ΚΡΙΤΣΗΣ — ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

[Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν ἀναφορικῶς μὲ τὴν λειτουργίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν:]

1.—Ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς ταύτης, σὺν Θεῷ, ἄρχεται τὴν 15ην προσεχοῦς μηνὸς Σεπτεμβρίου 1937.

2.—Γίνονται δεκτοὶ εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην ἀπόφοιτοι High School Ἀμερικανικοῦ ἢ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου.

3.—Πάντες οἱ μαθηταὶ γίνονται δεκτοὶ ἀπολύτως ΔΩΡΕΑΝ, ὡς ὑπότροφοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ.

4.—Ἡ φοίτησις τῶν μαθητῶν ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ θὰ εἶναι διετής, ὡς προπαρασκευὴ αὐτῶν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

5.—Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτῶν ἐκ τῆς Σχολῆς ταύτης οἱ μαθηταὶ θὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἢ τῆς Χάλκης Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου μετὰ τετραετῆ φοίτησιν θὰ λαμβάνωσι Δίπλωμα Θεολογίας καὶ Παιδαγωγικῶν.

6.—Ἡ φοίτησις ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης εἶναι δωρεάν, πᾶσα δὲ προσπάθεια θὰ καταβληθῇ ὥστε καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις φοιτηταὶ ἡμῶν νὰ ἔχωσι πᾶσαν μέριμναν καὶ προστασίαν πρὸς διευκόλυνσιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς.

7.—Οἱ ἀπόφοιτοι, ἐπανερχόμενοι ἐξ Ἀθηνῶν ἢ τῆς Χάλκης εἰς Ἀμερικήν, θὰ τοποθετῶνται ἀμέσως εἰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ θὰ ἐξασφαλίζῃ ἐγκαίρως.

Καλοῦμεν ὅθεν μετὰ συγκινήσεως βαθυτάτης καὶ τῶν χρηστοτέρων ἐλπίδων πάντας ὑμᾶς ὅπως προετοιμάσητε τὴν Νέαν Γενεάν, καὶ ταύτην, ὅπως προσέλθῃ εἰς τὴν ὡς ἄνω Σχολὴν καὶ προσφέρῃ εἰς τὸν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμὸν τοὺς μέλλοντας Διδασκάλους καὶ Ἱερεῖς αὐτοῦ.

Δεχόμεθα αἰτήσεις μαθητῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον, Ἡμερήσιον καὶ Ἑβδομαδιαῖον.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ βουλόμενοι, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν.

* * *

στοάς, ἡ δὲ τὰς γυναικείας στοὰς τῆς Gapa.

Ἡ ἀπογευματινὴ συνεδρίασις ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἐψηφίσθησαν διάφοροι ἐπωφελεῖς προτάσεις καὶ κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς Κυριακῆς, ἤρχισεν ἡ ὑπόδειξις τῶν ὑποψηφίων τῆς Ὑπάτης Στοᾶς.

Ἐξελέγησαν διὰ βοῆς Μέγας Πρόεδρος ὁ Δρ. Γάβαρης, Γραμματεὺς ὁ κ. Ἀντώνιος Μαρούλης, (ὁ ἐπὶ πολλὰς περιόδους ἐπανεκλεγόμενος), Ταμίας ὁ κ. Λύκος. Καταργηθέντος τοῦ θεσμοῦ τῶν κυβερνητῶν, ἐξελέγησαν πέντε ἀντιπρόεδροι. Πρώτης περιφερείας διὰ βοῆς ἐξελέγη ὁ ἰατρὸς Γατσόπουλος. Τῆς δευτέρας Δήμας. Τῆς τρίτης Οἰκονομόπουλος, τῆς τετάρτης Μεταξόπουλος διὰ βοῆς. Τῆς πέμπτης διὰ βοῆς Οἰκονομίδης, ὁ ἐκ Τέξας.

Γενικὸς Ἔφορος τῶν Ἐφήβων ἐξελέγη ὁ κ. Νικολόπουλος, Μέγας Διδάσκαλος ὁ κ. Ἡρακλῆς Παπαμανώλης, Μεγάλη Σύμβουλος τῶν Ἑστιάδων ἡ κυρία Κοπάδη, βοηθοὶ Ἑστιάδες ἡ κυρία Ἑλένη Κοτσάφτη καὶ ἡ κυρία Πηνελόπη Δεσίλα.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἐγένετο ὁρκωμοσία τῆς νέας ὑπάτης στοᾶς, καὶ ἐν μέσῳ εὐχῶν καὶ συγχαρητηρίων διελύθη ἡ συνέλευσις περὶ τὴν ὀγδόην πρωϊνήν.

(«Ἐθνικὸς Κῆρυξ»).

ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

[Ὑπὸ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἀνακοινωθὲν κατόπιν ἀποφάσεώς του ὅπως μὲ σειρὰν τοιούτων ἀνακεφαλαιώσῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένα. Ἐκ τοῦ Ἀνακοινωθέντος, ἐφ' ὅσον ὁ χῶρος τοῦ «Βήματος» δὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν ὁλοκλήρου τοῦ λίαν διαφωτιστικοῦ ἐγγράφου, ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι, ἵνα ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνῶσταί μας ὅτι πρῶτοι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐπίσκοπος δίδουν τὸ παράδειγμα τῶν θυσιῶν χρόνου καὶ χρήματος διὰ τὴν συντήρησιν τῶν κοινωτικῶν ἱδρυμάτων μας καὶ ὅτι τὴν ὅλην διαχείρισιν τῶν κοινοτικῶν μας πραγμάτων διακρίνει τὸ βαθὺ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς των].

Τοιουτοτρόπως τὸ Μικτὸν Συμβούλιον:

Κατήργησε τὰ «λειτουργικὰ» δικαιώματα, τὰ ὁποῖα αἱ Κοινότητες κατέβαλλον ἄλλοτε εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δι' ἑκάστην Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν. Γνωστοῦ δὲ ὄντος, ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐπίσκοπος λειτουργοῦσιν ὅλας σχεδὸν τὰς Κυριακὰς τοῦ ἔτους καὶ διαφόρους ἄλλας Ἑορτάς, ἂν αἱ Ἀρχιερατικαὶ Λειτουργίαι τῆς τελευταίας ἑξαετίας ἤθελον πληρωθῇ, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπὸ τὰ Ταμεῖα τῶν Κοινοτήτων ποσὸν τοὐλάχιστον 50,000 δολλαρίων. Ἀλλ' ἐκ τῶν Ἀπολογισμῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐξάγεται, ὅτι οὔτε 3.000 δολλάρια δὲν εἰσῆλθον, καὶ ταῦτα δοθέντα παρὰ τῶν Κοινοτήτων προαιρετικῶς κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη.

Κατηργήθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἑξαετίας τὰ δικαιώματα τῶν χειροτονιῶν. Εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ, ὅτι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑξαετίαν δὲν ἐχειροτονήθησαν ἐνταῦθα εἰμὴ μόνον τρεῖς, ἤτοι ὁ Αἰδ. κ. Βασίλ. Εὐθυμίου, ἔχων δύο διπλώματα, ὁ Αἰδ. κ. Δημήτριος Σακελλάρης, ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ ὁ Αἰδ. κ. Παρθένιος Κομνηνὸς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Πάτμου. Δι' ἐπιμονῆς τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων ἡμῶν κατηργήθησαν τὰ παρὰ τῶν Κοινοτήτων διδόμενα ἐπίσημα κατὰ τὰς Ἀρχιερατικὰς περιοδείας δεῖπνα, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ αὐτὰ μία δαπάνη.

Ἀκόμη σπουδαιοτέραν ἀνακούφισιν προσέφερε τὸ Μικτὸν Συμβούλιον πρὸς τὰς Κοινότητας ὡς καὶ τοὺς Ἱερεῖς, μὲ τὸ νὰ ὑποβιάσῃ τὰ ἐπιδόματα αὐ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην Σελίδα)

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΖΕΥΣ

Ἐὰν οἱ θεοὶ βλέπουν πρὸς στιγμὴν ἑαυτοὺς ἀποστερουμένους τῆς θεότητός των καὶ καταδικαζομένους εἰς πρόσκαιρον θάνατον ὡς ἀθετήσαντας τὸν νόμον τοῦ ὅρκου, ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ τιμωρία τῶν ἐπιόρκων ἀνθρώπων! Ἡ ἐκτέλεσις τῆς τιμωρίας ταύτης ἀνατίθεται ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἰδίας θεότητας, τὰς Ἐρινύας, αἱ ὁποῖαι ἐφ' ὅσον ὁ ἔνοχος ζῇ ἐπιδίδονται λυσσωδῶς εἰς τὴν καταδίωξίν του, ἵνα τὸν καταβάλωσι διὰ μυρίων λυπῶν καὶ τὸν βασανίσωσι διὰ τοῦ πειρασμοῦ τῆς τύψεως, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπιβάλλουν εἰς αὐτὸν ἐντὸς τοῦ Ἅδου σκληρὰς βασάνους καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ διαπραχθέντος ἁμαρτήματος μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἀπογόνων του. Ἡ θρησκεία λοιπὸν τοῦ Διὸς ἐνετύπωσεν ἰσχυρῶς εἰς τὰς ψυχὰς τὸν σεβασμὸν τοῦ ἐνωμότου λόγου καὶ προεφύλασσεν οὕτω τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν.

Αὐτὴ ἐπίσης ἐκράτυνε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἕτερον ἰσχυρὸν δεσμόν, τὸν τῆς φιλοξενίας. Ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ θεὸς «Ξένιος». Ἡ φιλοξενία, τῆς ὁποίας προΐσταται δὲν ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰς σχέσεις ἐκείνας αἵτινες ἥνωνον ἐπὶ πολλὰς γενεὰς οἰκογενείας χωριζομένας ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ἀλλ' ἔχει σημασίαν γενικωτέραν καὶ εὐγενεστέραν. Ἡ φιλοξενία τοῦ Διὸς ὀφείλεται εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως, εἰς τοὺς ἀγνώστους καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς πένητας.

Ὁ πένης ὁδοιπόρος συνοδεύεται καὶ ὁδηγεῖται καθ' ὁδὸν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διός, ὅστις γίνεται ἐκδικητὴς του ἐὰν ἕνεκα τῆς πενίας του περιϋβρισθῇ. Ὁ πτωχὸς δὲν εἶναι μόνον σεβαστός, ἀλλὰ καὶ ἱερὸς διότι αὐτοὶ οἱ θεοὶ ὅταν κατέρχωνται ἐπὶ τῆς γῆς ἐνδύονται ἐνίοτε τὰ ράκη τοῦ ἐπαίτου, ὅπως βολιδοσκοπήσουν καλλίτερον τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ Διὸς δὲν ἐκτείνεται μόνον εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' εἰσδύει καὶ εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν συνείδησιν παντὸς ἀνθρώπου. Ἡ ὕπαρξις τῆς ἠθικῆς νόσου μετὰ τῶν συνεπειῶν τὰς ὁποίας συνεπάγεται, ἐπροκάλεσε τὴν βαθεῖαν μελέτην τῶν Ἑλλήνων. Δὲν εἶχον δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀταξίαν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἐνῷ ἡ φύσις ἐφανερώνετο εἰς αὐτοὺς ἐν τοιαύτῃ τάξει. Εἶδον ὅμως ὀρθῶς ὅτι ἡ ἠθικὴ νόσος εἶναι σχεδὸν πάντοτε συνέπεια τῆς ἀμαθείας καὶ ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς τυφλότητος καὶ τῆς παραπλανήσεως τοῦ πνεύματος. Ἡ παραπλάνησις αὕτη προσωποποιεῖται παρ' αὐτοῖς ἔν τινι θεότητι ἀλληγορικοῦ χαρακτῆρος, ἥτις καλεῖται Ἄτη. Ἄτη εἶναι συγχρόνως ἡ ταραχή, ἥτις καταλαμβάνει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν πρόκειται νὰ διαπράξῃ τὸ ἁμάρτημα, ἡ τυφλὴ ἕλξις ἡ ὁποία τὸν ὠθεῖ εἰς τὴν διάπραξιν αὐτοῦ καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ ἀπορρεούσας ὀλεθρίας συνεπείας. Ἡ Ἄτη εἶναι εἶδος κακοῦ δαίμονος, δραστηρίου, ἀγρύπνου, ἀκουράστου. Δηλαδὴ εἶναι πάντοτε ἑτοίμη νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν ἵνα τὴν διαταράξῃ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος παραδοθῇ εἰς τὸν πειραστικὸν τοῦτον δαίμονα, δὲν ἀνήκει πλέον εἰς ἑαυτόν, τρέχει τυφλῶς εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν συνοδεύουσαν αὐτὸ τιμωρίαν· ὥστε, κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν κείμενον, «πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ὑπέρτατος θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ; Ὄχι, δὲν εἶναι τοιαύτη ἡ Ὁμηρικὴ γνώμη. Διότι ποσάκις ὁ ποιητὴς δὲν μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τῶν δεινῶν ἅτινα οἱ θνητοὶ ἐπισύρουσιν εἰς ἑαυτοὺς διὰ τῶν ἰδίων των ἀνοησιῶν διὰ τῆς κακῆς χρήσεως ἣν ἔκαμον τῆς ἐλευθερίας των. Ἀναγνωρίζει καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ ἀγαθοῦ. «Διὸς θυγάτηρ Ἄτη» εἶναι ἔκφρασις ἀλληγορική, τῆς ὁποίας ἡ ἔννοια καταφανής. Σημαίνει ἁπλῶς ὅτι τὸ ἠθικὸν κακὸν μεθ' ὅλων τῶν ἐπακολουθημάτων του εἶναι νόμος τῆς ἀνθρωπίνης καταστάσεως καὶ ὅτι ὁ νόμος οὗτος ὡς πάντες οἱ ἄλλοι ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ.

Ὁ Ζεὺς ἄλλως τε δὲν παρέδωκεν οὐδόλως τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν Ἄτην ἀνυπεράσπιστον καὶ ἄπελπιν. Ἐὰν ἐπιτρέπῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ διαπράττῃ σφάλματα, —διότι τοῦτο εἶναι μία ἐκ τῶν ἀθλιοτήτων τὰς συνυφασμένων μετὰ τῆς φύσεώς του,— ἔθεσε δι' αὐτὸν τὸ φάρμακον πλησίον τοῦ κακοῦ. Τὸ φάρμακον τοῦτο εἶναι ἡ μετάνοια καὶ ἡ προσευχή. Αἱ θεότητες αἵτινες κατοικοῦσι τὰς φωτεινὰς σφαίρας, ἔχουν τὴν καρδίαν ἀνοικτὴν πρὸς τὴν εὐμένειαν καὶ τὸν οἶκτον καὶ ἡ δικαιοσύνη των δὲν εἶναι δικαιοσύνη ἀμείλικτος.

Καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἡ ἀλληγορία καλύπτει μίαν μεγάλην θρησκευτικὴν ἰδέαν. Οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες ἔχουσι πεποίθησιν ὅτι αἱ προσευχαὶ δύνανται νὰ μεσολαβήσουν παρὰ τῷ ἄρχοντι τῶν θεῶν ὅπως ἐξαλειφθῇ τὸ ἁμάρτημα καὶ χαρισθῇ ἡ τιμωρία εἰς τὸν ἔνοχον. Εἶναι λοιπὸν δυνατὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποφύγῃ τὸ μοιραῖον τοῦτο τοῦ κακοῦ, εἰς ὃ ἐφαίνετο ὅτι ἐδεσμεύθη ὑπὸ τῆς Ἄτης, τοῦ κακοῦ δαίμονος ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ ἁμάρτημα ἀκόμη δὲν ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὸν ἡ ἐλπίς. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζῃ νὰ ταπεινώνεται πρὸ τῶν θεῶν, πρέπει νὰ καταδαμάζῃ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπερηφάνειάν του, νὰ ἀνοίγῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν μετάνοιαν.

Ἡ πίστις λοιπὸν πρὸς τὸν Δία, πατέρα τῶν ἀνθρώπων καὶ πανίσχυρον ἄρχοντα τοῦ κόσμου, συνεπέφερεν ὁλόκληρον κώδικα θρησκευτικῆς ἠθικῆς, ἠθικῆς ἀτελοῦς ἀλλ' εὐγενοῦς ἤδη καὶ ἤτις περιελάμβανεν ἐν σπέρματι τὰς μεγάλας ἀληθείας, αἵτινες ἔμελλον ἀργότερα νὰ ἐνισχυθοῦν καὶ νὰ ἀναπτυχθοῦν εἰς τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σελὶς συντασσομένη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις τακτικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας Καθηγητοῦ Δημητρίου Νικητάκη.

Η ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Τὸ Ζάππειον δὲν εἶναι μόνον Πάρκο· οὔτε περίπατος μόνον τῶν Ἀθηναίων. Ἔχει πλατύτερη Πανελλήνια ἀποστολή. Καὶ αὐτὴ τὴν ἀποστολή του, ὅπως τὴν ἠθέλησε ἡ διαθήκη τῶν δωρητῶν του, πραγματοποιεῖ σήμερα φιλοξενώντας στὴ σκιά του τὴν Πανελλήνια Γεωργικὴ Ἔκθεση. Μέσα στὸ Κτίριο ὅλες οἱ αἴθουσες στολισμένες βιτρίνες. Εἶναι ἡ «Διαρκὴς Βιομηχανικὴ Ἔκθεση». Ἄνοιξε στὰ 1933 καὶ συνεχίζεται μὲ πολλὴ ἐπιτυχία.

Ἔξω οἱ δυὸ μεγάλες ἀρτηρίες του ἔχουν κλεισθῆ ἀπὸ τὰ Περίπτερα τῆς Γεωργικῆς, ποὺ ἐγκαινιάστηκε μὲ κάθε ἐπισημότητα στὶς 12 τοῦ περασμένου μήνα. Ἑβδομήντα καὶ πλέον μεγάλα καὶ μικρὰ περίπτερα καὶ πρατήρια ἔχουν στηθῆ ἀνάμεσα στὶς μεγάλες δεντροστοιχίες τῶν δύο λεωφόρων, ποὺ ὁδηγοῦν, ἡ μιὰ στὴν Πλατεῖα τοῦ Μεγάρου καὶ ἡ ἄλλη στὸ Στάδιο.

Μιὰ ὁλόκληρη Πολιτεία ἐξεφύτρωσε μονομιᾶς ἀπὸ τὴ δροσιὰ τοῦ Πάρκου, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου.

Ὅλος ὁ χῶρος, ποὺ πιάνουν οἱ δύο λεωφόροι, ἔχει περιφραχθῆ ἀφήνοντας ὁλόκληρο τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ Πεζοδρόμιο γιὰ διάβαση πρὸς τὴν πλατεῖα, ὁλόκληρη στὴ διάθεση τῶν περιπατητῶν, καὶ πρὸς τὰ γνωστὰ κέντρα τοῦ Ζαππείου, τὴν Ὄαση, τὴν Αἴγλη καὶ τὸν ὑπαίθριο Κινηματογράφο της.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

Μπαίνοντας ὁ ἐπισκέπτης στὴν εἴσοδο μπορεῖ νὰ πάρῃ ἢ τὸν δρόμο πρὸς τὴν πλατεῖα, ἢ τὸν ἄλλο πρὸς τὸ Στάδιο. Στὸν πρῶτο ἔχουν κτισθῆ 15 περίπτερα τῆς Γεωργικῆς Βιομηχανίας, ἰδιωτικά. Εἶναι τὸ καλύτερο τμῆμα. Πολυτελέστερο σὲ ἀρχιτεκτονικὸ σχέδιο, πλουσιώτερο σὲ ἐσωτερικὴ διακόσμηση, καλαισθητότερο στὴν ἐμφάνιση τῶν προϊόντων.

Στὸν ἄλλο δρόμο, τριπλάσιο σὲ μάκρος, εἶναι τὸ δεύτερο τμῆμα μὲ τὰ περίπτερα τῶν Νομῶν· περιέχουν ὅλα τὰ εἴδη τῆς Γεωργικῆς παραγωγῆς— μὲ μικρὲς παρεκβάσεις ἀπὸ τὸ γεωργικὸ θέμα— στὶς ὑπάρχουσες ποικιλίες καὶ παραλλαγές.

Ἁπλότερα σὲ σχέδιο οἰκοδομικό, πενιχρότερα σὲ διάκοσμο, πλούσια ὅμως σὲ προσπάθεια καὶ σὲ ἀποτέλεσμα. Ἐμέτρησα 26 περίπτερα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ ἔχουν δύο αἴθουσες μὲ τὰ προϊόντα δύο Νομῶν.

Συνέχεια, ὕστερ' ἀπ' αὐτά, ἔρχονται ἀκόμη δέκα περίπτερα τῆς Γεωργικῆς Μηχανουργίας· ἀποτελοῦν ἕνα ἰδιαίτερο τρίτο τμῆμα· καὶ τέλος καμμιὰ 15ριὰ στὰ πλάγια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κιόσκια, καφενεῖα, ἐστιατόρια, κάθε εἴδος ἀναψυχτήρια.

Νὰ ἐξετάσω λεπτομερέστερα τὴν ἔκθεση μὲ τὰ τρία αὐτὰ τμήματα, τὸ Βιομηχανικό, τὸ Γεωργικὸ καὶ τὸ Μηχανουργικό, παίρνοντας ἕνα-ἕνα τὰ πενήντα καὶ πλέον κύρια περίπτερά της καὶ τὸ ὑλικό τους, θὰ ἔβγαινα ἔξω ἀπὸ τὸ σκοπό, ποὺ ἔβαλα στὴν ἀνταπόκρισή αὐτὴ καὶ ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ νὰ σημειώσω ἕνα γεγονὸς ἐπίκαιρο καὶ νὰ μεταδώσω ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἱκανοποιητικὴ ἐντύπωσή μου.

Θὰ περιοριστῶ σὲ μιὰ σύντομη μόνον ἐπιθεώρηση, σὲ ἕνα ξερὸ κατάλογο τῶν περιπτέρων μὲ χτυπητὲς ματιὲς στὰ πιὸ χαρακτηριστικά τους εἴδη.

ΣΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὸ πρῶτο περίπτερο τῆς Ἀγροτ. Τράπεζας, ποὺ μὲ τὴν ψηλὴ κολόννα του καὶ τὴν κάθετη μεγάλη ἐπιγραφή της προκαλεῖ καὶ σύγχρονα φρουρεῖ τὴν εἴσοδο, μπαίνουμε στὸ τμῆμα τῆς Γεωργικῆς Βιομηχανίας, ὅπου στὴ σειρὰ συναντοῦμε τὰ περίπτερα τοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ, τῆς Ἑλλην. Ἑταιρείας Οἴνων («ὁ Βότρυς»), τῆς Ἑταιρείας Καμπᾶ καὶ παράπλευρα τῶν Ἑλληνικῶν σπορελαίων, τῆς Ἑλλην. Γεωργικῆς Ἑταιρείας καὶ ἀπέναντί του τῆς Κοκκοϋφαντουργίας, τοῦ ἀγροκτήματος «Τράχωνες», τῶν μπισκότων Παπαδοπούλου—μὲ ἀπέναντι τὸ περίπτερο ζυμαρικῶν «Μισκό», τῶν Κονιὰκ Μεταξᾶ, τῆς Ἑταιρείας μελιτοπαραγωγῆς «Νέκταρ», τῆς Γαλακτοβιομηχανίας «Ἔβγα», τῆς Ἑταιρείας Λιπασμάτων, τῶν Οἴνων Ἀχαΐας, τοῦ «Ὀργανισμοῦ Βάμβακος» καὶ τέλος τῆς Ἀγροτικῆς Ἑταιρείας οἴνων «Πύργος Βασιλίσσης».

Κάθε περίπτερο μὲ τὸ σχέδιό του, μερικὰ —ὄχι πολλὰ— ἀληθινὰ κομψοτεχνήματα, πρότυπα ἀρχιτεκτονικῆς.

Ξεχωρίζουν: τὸ περίπτερο τῆς Ἑλλην. Ἑταιρείας Οἴνων «Βότρυς» μὲ τὴν ὁλόγυρά του ὑποδειγματικὴ κληματαριά, ποὺ τὸ τεχνητὸ κλῆμα της καὶ τὰ σταφύλια του θὰ ἐξαπατοῦσαν πιὸ πολύ, ἂν τὰ τελευταῖα ἦταν λιγώτερα ὥριμα, ἀληθινοὶ δηλ. ὅμοιες, ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐποχή.

Τὸ περίπτερο τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργικῆς Ἑταιρείας μὲ τὴν ἐπίδειξη τῆς παραγωγῆς της σὲ βιβλία γεωργικοῦ περιεχομένου. Ἀπὸ ἕνα στατιστικό του πίνακα μαθαίνουμε ὅτι ἀπὸ τὰ 1926 μέχρι τὰ 1936 ἡ Ἑλλ. Γεωργ. Ἑταιρεία ἐτύπωσε 147 βιβλία σὲ 742,000 ἀντίτυπα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπουλήθηκαν 419,000.

Ἐντύπωση κάνουν «Οἱ Τράχωνες» μὲ τὰ προϊόντα ποὺ ἐκθέτουν. Μύγδαλα, κουκουνάρια, γάλα, βούτυρο, μέλι, αὐγὰ κ. τ. λ., ὅλα ἐξαιρετικὰ καὶ μὲ πολλὴ καλαισθησία συσκευασμένα.

Ἀξιοσημείωτο εἶναι τὸ κομψὸ περίπτερο τῆς Ἑταιρείας Λιπασμάτων. Ἡ ἐσωτερική του διακόσμηση εἶναι ἀνώτερη σὲ ἐμπνευση, σὲ τέχνη, σὲ σκοπιμότητα. Οἱ ζωγραφικοὶ πίνακές του προπαγανδίζουν πολὺ ψυχολογημένα καὶ ἔντονα τὴν ἀγάπη στὴν ἀγροτικὴ ζωή. Οἱ στατιστικοί του πίνακες δείχνουν μέθοδο, σύστημα, φωτισμένη προσπάθεια.

Στὸ περίπτερο τέλος τῆς «Ἔβγα» σημειώνεται ἐξαιρετικὴ θραύση στὰ παγωτά...!

Φθάνουμε ἔτσι στὸ τέρμα τοῦ δρόμου καὶ τοῦ τμήματος. Νὰ περάσουμε στὸ ἄλλο τμῆμα ἀπὸ δῶ δὲν ὑπάρχει τρόπος, γιατὶ στὸ δρόμο, ποὺ περνάει πίσω ἀπ' τὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ Μεγάρου καὶ πρὸς τὸν Κῆπο, ἔχει φυτρώσει ἕνα ὁλόκληρο θέατρο.

Πρέπει νὰ γυρίσουμε λίγα βήματα πίσω νὰ βροῦμε τὴ δίοδο ἀπὸ τὴ θέση, ποὺ στέκει ἡ προτομὴ τοῦ Βαρβάκη.

Ὁλόγυρά της πέντε-ἕξη μικρὰ κιόσκια δημιουργοῦν ἕνα κέντρο ἀναπαυτικὸ μὲ ὅλα τ' ἀπαιτούμενα, καφενεῖα, ἐστιατόρια, καπνοπωλεῖο καὶ... σκιά.

ΣΤΟ ΓΕΩΡΓΙΚΟ ΤΜΗΜΑ.- ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ

Ἔτσι, μὲ μικρὸ σταθμὸ στὸ σημεῖο αὐτό, προχωροῦμε στὸ τμῆμα τῶν Γεωργικῶν προϊόντων. Ἀρχίζει μ' ἕνα περίπτερο κλειστὸ —ἄγνωστο γιατί— τῆς Στατιστικῆς. Δεύτερο εἶναι τῆς «Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς» ποὺ καταργήθηκε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, καὶ στὸ ὁποῖο ἔχει νὰ θαυμάσῃ κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄλλα ἐκθέματα ἐπιστημονικῆς καλλιέργειας, τὴν ἀτέλειωτη ποικιλία τῶν διαφόρων ἐσπερελειωτη ποικιλία τῶν διαφόρων ἐσπερειδῶν μέσα σὲ ὁμοιόμορφες γάστρες. Στὴν εἴσοδο μετροῦμε 90 εἴδη φυτώριο συκιᾶς. Μιὰ ὁλόκληρη πλευρὰ του ἀπ' ἔξω ἔχει διακοσμηθῆ ἀπὸ 150 μικρὲς γάστρες μὲ 150 εἴδη ἀμπελοκλήματα μὲ τὰ 150 λαϊκά τους ὀνόματα.

Ἀκολουθοῦν στὴ σειρὰ τὰ περίπτερα τῶν Νομῶν καθένα μὲ τὴν ἐπιγραφή του στὴν εἴσοδο. Ἡ Αἰτωλία καὶ Ἀ- τοῦ στὴν εἴσοδο. Ἡ Αἰτωλία καὶ Ἀ- καρνανία στέλνει δείγματα ἐξαιρετικοῦ καρνανία στέλνει δείγματα ἐξαιρετικοῦ καπνοῦ Ἀγρινίου καὶ τῆς ξυλείας καπνοῦ Ἀγρινίου καὶ τῆς ξυλείας «Καραγάτσι» ποὺ συσταίνεται γιὰ στε- «Καραγάτσι» ποὺ συσταίνεται γιὰ στερεὰ ἔπιπλα, μὲ ἕνα κακοτορνεμένο πο- ρεὰ ἔπιπλα, μὲ ἕνα κακοτορνεμένο πορεὰ τραπεζιοῦ. Χαριτωμένη ἀφέλεια! δάρι τραπεζιοῦ. Χαριτωμένη ἀφέλεια!

Τῆς Ἀττικῆς τὸ περίπτερο, σταχυόφρακτο, παρουσιάζει μπανάνες καὶ ἄλλα φροῦτα τοῦ «Ἑλληνικοῦ» ἄγνωστα μέχρι τὴ στιγμή.

Τῆς Εὐβοίας προσφέρει ἐκθέματα ἀνθοκομίας, γαρδένιες π.χ. βαθυπράσινες καὶ δροσερώτατες καὶ τὴ θαυμάσια Σκυριανὴ ἐπίπλωση. Τῆς Φθιωτοφωκίδας, καπνὰ Λαμίας, Σαλωνίτικες ἐλιὲς καὶ... κουραμπιέδες Ὑπάτης. Τῶν Τρικκάλων καπνά, ξυλουργία καὶ ὑφάσματα. Ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ Λακωνία, στὸ ἴδιο περίπτερο, ἐκθέτουν μιὰ πλούσια ποικιλία σιτηρῶν, ὀσπρίων, λαδιοῦ, ἐληῶν, κρασιῶν, λεμονοπορτοκαλιῶν καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ μπαμπάκι τοῦ Ἔλους, φτωχικὰ ἐμφανισμένη.

Οἱ Κυκλάδες, στεγασμένες κάτω ἀπὸ γραφικώτατο ἀνεμόμυλο, ἐπιδεικνύονται μὲ τὰ κρασιὰ Σαντορήνης καὶ τὶς ψάθες Σίφνου.

Στὰ περίπτερα Ἀχαΐας, Ἠλείας καὶ Ἀργολιδο-Κορινθίας, ἀντὶ ὡραίας σταφίδας, βλέπει κανένας πατάτες, κουκούλια, ζυμαρικά.

Στῆς Μεσσηνίας, τί πλοῦτος; ὅ,τι παράγει ἡ γῆ της καὶ τὰ παράγει ὅλα! Μεσολαβεῖ τὸ περίπτερο τῆς Ἑταιρείας «Ἑλληνικὰ καπνὰ» μὲ τὸ νεκρικὸ μονότονο χρῶμα τοῦ καπνοῦ, ἀτονο ἀλλὰ καλοβαλμένο, καὶ συνεχίζονται τὰ περίπτερα τῆς Βορ. Μακεδονίας καὶ Θράκης μὲ μιὰ πλούσια ὑφαντουργικὴ καὶ ἀκόμη πλουσιώτερη ταπητουργικὴ παραγωγή. Ἀνάμεσά τους, ἐξέχει τὸ περίπτερο Ξάνθης γιὰ τὰ καλλιτεχνικά του ταπητουργήματα.

ΚΑΙ ΡΟΔΕΛΑΙΟ

Τῆς Φλώρινας ὅμως τὸ περίπτερο ἔχει κάτι τὸ σπάνιο. Σὲ μιὰ του ἰδιαίτερη προθήκη διαφημίζεται ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ ἀπόσταξη τοῦ πολύτιμου μύρου, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ἰδιαίτερο προνομιακὸ πλοῦτο τῆς Βουλγαρίας, τοῦ ροδέλαιου.

Ἀπὸ ἕνα πίνακα μαθαίνουμε ὅτι ἡ καλλιέργεια γίνεται σὲ ἔκταση 7000 τετ. μέτρα καὶ ὅτι τὸ προϊὸν ποὺ ἀποστάζεται ἀπὸ ἰδιαίτερο ἀποστακτήρα —ὑπάρχει στὴν προθήκη καὶ αὐτὸς— πουλιέται 40 δραχ. τὸ 1 γραμμάριο σὲ φιαλίδια, ἀπὸ τὸν παραγωγὸ κ. Θεμελίδη.

Ἔρχονται στὴ σειρὰ τὰ περίπτερα τῶν Ἰονίων νήσων, τῆς Κεντρικῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Σερρῶν. Τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τὰ καλύτερα, νοικοκυρεμένο. Εἶναι ὡστόσο λίγο ἔξω τόπου ἡ προθήκη στὴ μέση, ποὺ διαφημίζει τὰ ὡραῖα Γιαννιώτικα κοσμήματα... Σὲ μιὰ γωνιά του μᾶς δίνει τὸ παρὸν ἡ Λευκάδα μὲ τὰ ἔξοχα κιτρολέμονα, τὰ ὑπέροχα λάδια καὶ τὰ κρασιά της. Ἔπειτα τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, καθένα μὲ τὸ ἰδιαίτερο φημισμένο προϊόν του, ἡ Μυτιλήνη μὲ τὸ λάδι, ἡ Χίο μὲ τὴν Μαστίχα, ἡ Σάμο μὲ τὸ γλυκὸ κρασί της καὶ κατόπιν ἡ Κρήτη. Ἔχει τὸ πλουσιώτερο σὲ προϊόντα καὶ τὸ ὡραιότερο στὴν ὅλη ἐμφάνιση περίπτερο. Τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα ὀργανωμένα. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιώτικα. Ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι ἡ ἕδρα τῆς «Διεθνοῦς Γεωργικῆς Ἐκθέσεως» καὶ εἶναι γνωστὸ πὼς δυσφορεῖ γιὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς «Γεωργικῆς Ἀθηνῶν». Σὰν δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή της ὅπως ἔπρεπε. Ἰδιαίτερη ἐντύπωση κάνει σὲ μιὰ γωνιὰ ἡ ἐπίδειξη τῆς ἐργασίας τοῦ Ἰνστιτούτου καλλιεργείας σιτηρῶν, μὲ τὰ ἄπειρα κομψὰ συσκευασμένα δείγματα σιτηρῶν, καρπῶν καὶ σταχιῶν, μέσα σὲ μικροσκοπικὰ φυαλίδια καὶ σὲ πλάκες μαρμάρινες βαλμένα. Καὶ κλείνει τὸ τμῆμα μὲ τὸ κομψὸ ἐξωτερικὰ καὶ φτωχὸ ἐσωτερικὰ περίπτερο τῆς Χαλκιδικῆς.

ΓΕΩΡΓΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

Προχωροῦμε γοργὰ στὸ τελευταῖο τμῆμα, τὸ Μηχανουργικό. Ἔχει δέκα καὶ πάνω περίπτερα μὲ ἕνα σωρὸ μηχανὲς σχετικὲς μὲ τὴν καλλιέργεια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ τὶς ἀγροτικὲς γενικὰ ἀσχολίες. Ἄροτρα, ἁλωνιστικές, σπαρτικές, θεριστικὲς μηχανές, ἀντλίες, καταβρεχτῆρες, σιτο-καθαριστῆρες, Τρακτέρ, πετρελαιομηχανές, βενζινομηχανὲς καὶ ραπτομηχανὲς καὶ ... Καλτσομηχανές!!

Καὶ τελειώνει καὶ τὸ τμῆμα αὐτὸ καὶ ἡ Ἔκθεση μὲ τὸ Δασικὸ περίπτερο ξυλουργίας. Στημένο τελευταῖο πλάϊ στὴ λεωφόρο Ἡρώδη τοῦ Ἀττικοῦ καὶ ἀντικρὺ στὸ Στάδιο, περιέχει θαύματα ξυλογλυφίας τοῦ καλλιτέχνη στὸ εἶδος αὐτὸ κ. Νομικοῦ. Μιὰ κορνίζα τέμπλου, ἕνα κουδούκλιο, μικρογραφία, ἕνα πόδι ἀνατομικό, ἀπαράμιλλα.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Ὅλη ἡ τεραστία ἐργασία γιὰ τὴ συγκέντρωση τῶν γεωργ. προϊόντων ἔγινε μὲ ἐπίπονη καὶ ἐπίμονη προσπάθεια ἐπιτροπῶν καὶ ὑποεπιτροπῶν, ποὺ ἐσυστάθηκαν σὲ κάθε Νομό, ἐπαρχία καὶ χωριό, μὲ τὴ σύμπραξη τῆς Γεωπονικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν τοπικῶν Γεωργ. Ἐπιμελητηρίων.

Ὅποιος δὲν ξέρει, τί δύσπιστος εἶναι ὁ χωρικὸς τῆς Ἑλλάδας, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτιμήσῃ στὴν ἀξία της τὴν προσπάθεια, ποὺ ἐχρειάσθηκε γιὰ νὰ συγκινηθῆ ὁ ἀγροτικὸς κόσμος νὰ παρουσιάσῃ τὰ ἐκλεκτὰ προϊόντα του καὶ νὰ τὰ ἐμπιστευθῆ, στὶς μικρὲς ἀκόμη ποσότητες τῶν δειγμάτων, γιὰ νὰ συγκεντρωθῆ τὸ ὑλικὸ τῶν περιπτέρων.

Ἀξίζει κάθε ἔπαινος γιὰ τὸ ὀργανωτικὸ σύστημα καὶ τὸ ζῆλο ποὺ ἐδειξαν τὰ στοιχεῖα τῶν τοπικῶν ἐπιτροπῶν, γιὰ τὴ συγκομιδὴ ὅλου αὐτοῦ τοῦ ὑλικοῦ καὶ τὴ μέθοδο στὴν κατάταξή του. Ἂν δὲν εἶναι καὶ ἡ ἐπίδειξη ἀναλογη δὲν φταίει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν πενιχρότητα τοῦ βαλαντίου. Ἔτσι δὲν ἔλειψε κανένα ἀπὸ τὰ εἴδη ποὺ παράγει ἡ χώρα μας σὲ κάθε της γωνιά. Ἀμεσα καὶ ἔμμεσα προϊόντα τῆς συνεργασίας τῆς Ἑλλην. γῆς καὶ τοῦ μόχθου τῶν καλλιεργητῶν της σὲ ἀρκετὴ ποικιλία, ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ ὡς τὰ πιὸ μικρά, δίνουν μιὰ γενικὴ ἰδέα γιὰ τὸ γεωργικὸ παρόν, μιὰ εὐοίωνη πρόβλεψη, μία ἐλπίδα ἐνθαρρυντικὴ γιὰ τὸ αὔριο.

Η ΚΙΝΗΣΗ

Οἱ ἐπισκέψεις στὴν ἔκθεση ἀραιὲς τὴν ἡμέρα γίνονται πυκνὲς ἰδιαίτερα τὶς βραδυνὲς ὧρες. Τὶς ἴδιες ὧρες ποὺ βουΐζει τὸ Πάρκο, ἡ Πλατεῖα, τὰ διάφορα Κέντρα, ὅλο τὸ Ζάππειο ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμο. Μὲ 10 δραχμὲς ἔχει ὁ ἐπισκέπτης καὶ τὸ θεαμά του. Ἕνα θέατρο ὑπαίθριο, ὅπως εἴπαμε, ἔχει

(Συνέχεια εἰς τὴν 5ην Σελίδα)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

Τὸ φετεινὸ καλοκαίρι, γενικὰ καταθλιπτικό, στὴν Ἀθήνα ἔγινε ἀνυπόφερτο.

Ἄρχισε ἐνωρὶς-ἐνωρὶς καὶ συνεχίζεται χωρὶς διακοπὴ ἕνας καύσωνας ἀνηλεής.

Ὁ ἥλιος στὴν ἀνατολὴ ὁλοπόρφυρος, πελώριος ἐμπρηστικὸς φακός, ἐγκαινιάζει τὴν ἡμέρα μὲ ἀκτῖνες πύρινες.

Τὰ βέλη μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Ὁμηρικὸς Φοῖβος ἐσκόρπισε ἀδυσώπητα τὸν ὄλεθρο στὸ στρατόπεδο τῶν Ἀχαιῶν δὲν θὰ ἤτανε πιὸ καυτερά . . .

Ὁ πρωϊνὸς ὁρίζοντας θολός, πνιγερός.

Οἱ ὧρες προχωροῦν. Ἔρχεται μεσημέρι. Ὁ ἥλιος πυρπολεῖ. Ἡ ἄσφαλτος λυώνει. Ὁ ἱδρώτας ποτάμι.

Μὰ ἡ κίνηση, οἱ φροντίδες, ἡ ἔννοια τῆς ζωῆς γενικά, κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ ξεχνιέται, νὰ αἰσθάνεται λιγώτερο, νὰ μὴν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τίποτε, κι' ἀπὸ τὸ κακό.

Ἔτσι κι' ἀλλοιώτικα τὸ πρωϊνὸ περνάει.

Ἔρχονται ὅμως οἱ ἀπογευματινὲς ὧρες τῆς ἀργίας, ποὺ εἶναι μητέρα καὶ αὐτῆς τῆς κακίας . . . καὶ ὕστερα κορδόνι, ἀτελείωτες οἱ νυχτερινές. Ἀπὸ φυσικὴ ἀντίδραση εἶναι ἀπαιτητικές. Ζητοῦν ποικιλία, ἀναψυχή· αὐτὸ ποὺ λέμε διασκέδαση. Μὰ ποῦ; Ἂν μάλιστα λείψη κι' ὁ εὐεργετικὸς μπάτης — κι' ἐφέτος ἐσημείωσε συχνὲς ἀπουσίες — τότε τὴν ταλαιπωρία τῆς ἡμέρας διαδέχεται ἡ ἀγωνία τῆς νύχτας!

. . . . . .

Ἐδῶ πάνω στὸν ψηλὸ Ταΰγετο, ποὺ ἐζήτησα καταφύγιο ἀφήνοντας τὴ φλεγομένη πρωτεύουσα, σὲ ὑψόμετρο 1250 μέτρων, κάτω ἀπὸ ἀδιαπέραστη σκιὰ αἰωνόβιων πεύκων κι' ἐλατιῶν, κοντὰ σὲ κρουσταλλένιες πηγές, κάθουμαι κι' ἀγναντεύω βαθειὰ κάτω τὴν ἀπέραντη κοιλάδα τοῦ φημισμένου Εὐρώτα. Παρακολουθῶ τοὺς φειδίσιους ἑλιγμοὺς τῆς πλατειᾶς κοίτης του, ποὺ, ἀπὸ τὴ θολούρα τῆς ἀτμόσφαιρας, μόλις κατορθώνουν νὰ μοῦ τὴν ἀποκαλύπτουν τὰ ἀστραφτερὰ ἀργοκύλητα νερά του.

Ἄ! αὐτὴ ἡ θολούρα! Ἡ ἀέρινη αὐτὴ πάχνη, ποὺ μέρα καὶ νύχτα ἐπικάθεται σὰν σάβανο στὸν ἀπέραντο κάμπο καὶ τὶς ἀπανωτὲς λοφοσειρὲς τοῦ ἀντικρυνοῦ Πάρνωνα φτάνοντας ἴσαμε τὴ βάση τῶν ψηλῶν κορυφῶν!

Εἶναι τὸ γιγάντιο οὐράνιο θερμόμετρο, ποὺ δὲν δείχνει παρὰ τοὺς 40 καὶ πάνω βαθμούς . . . Εἶναι ἡ ἴδια ἐκείνη θολὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἄφησα στὴν Ἀθήνα τώρα καὶ 15 ἡμέρες καὶ ποὺ μοῦ φέρνει τὴ θύμησή της τούτη τὴ φορά, πρώτη στὴ ζωή μου, ὄχι νοσταλγικά . . . Γιατὶ ἡ ζωὴ στὴν Ἀθήνα τοὺς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ ἔγινε προβληματικὴ τὰ τελευταῖα χρόνια.

ΣΥΜΦΟΡΗΣΗ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΣΕ ΣΤΕΝΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ὁ πληθυσμός της μαζὶ μὲ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ προάστεια ἐπολλαπλασιάστηκε ἀπότομα καὶ δυσανάλογα μὲ τὶς δυνατότητες τοῦ παλαιοῦ σχεδίου της καὶ τῶν ὑλικῶν καὶ φυσικῶν μέσων της. Ἡ ἐγκατάσταση μεγάλου ἀριθμοῦ προσφύγων στὰ πρόθυρα της ἐδημιούργησε πόλεις ὁλόκληρες ὁλόγυρα, μὲ δεκάδες χιλιάδων κατοίκους ἡ καθεμιά. Ἡ ἀδιάκοπη συρροὴ νέων κατοίκων ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ κέντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ — παλαιὰ ἀθεράπευτη ἀδυναμία μας — τὴν πυκνώνει ὁλοένα χωρὶς τελειωμό.

Ἂν γιὰ τὴν Ἀθήνα τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς ἔλεγαν ὅτι ἦταν ἡ «Ἑλλὰς τῆς Ἑλλάδος» γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἰδέα τῆς πνευματικῆς της ὑπεροχῆς ἀπέναντι στὶς ἄλλες Ἑλληνικὲς πόλεις, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος σὲ κάποιο μέλλον, ὄχι μακρινὸ — μὲ τὸ δρόμο ποὺ ἐπήραμε — νὰ εἰπωθῆ ὅτι ἡ σημερινὴ Ἀθήνα, πραγματικὰ καὶ ὄχι μεταφορικά, εἶναι μόνη της ἡ Ἑλλάδα ὁλόκληρη. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὰ ἐξήμιση ἑκατομμύρια τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων τὸ ἑνάμιση ἑκατομμύριο, δηλαδὴ τὸ ἓν τέταρτον σχεδόν, ἔχει συγκεντρωθῆ στὴν πρωτεύουσα — ἀδιάφορο ἂν στὶς ἀκτὲς τοῦ Σαρωνικοῦ ἢ τὶς ὑπώρειες τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς Πεντέλης — γιὰ νὰ κρίνη ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ὑπερβολικὴ διατύπωση.

Σὲ ἄλλη εὐκαιρία θὰ δώσω εἰδικώτερη ἀνάλυση γιὰ τὸ σχέδιο, τὴν ἔκταση, τὸν πληθυσμό, τὶς τάσεις καὶ τὶς ἐλλείψεις τοῦ συγκροτήματος πόλεων καὶ συνοικισμῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πρωτεύουσα.

Γιὰ τὴν ὥρα περιορίζομαι στὶς πιὸ χτυπητὲς ἀδυναμίες, ποὺ κάνουν δύσκολη τὴ ζωὴ στὴν Ἀθήνα τοὺς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΠΑΛΙΑ ΡΥΜΟΤΟΜΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ

Ἡ κίνησις τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες στὰ πιὸ κεντρικὰ σημεῖα γύρω ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια καὶ τὸ Σύνταγμα, ὅπου συνωστίζεται σὲ μάζες ὁ κόσμος καὶ χύνεται κάτω ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια, πιστοποιεῖ πόσο ἀνεπαρκεῖς γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ σημερινοῦ πληθυσμοῦ εἶναι οἱ κύριες ἀρτηρίες καὶ οἱ πλατεῖες, ποὺ ἔγιναν πρὸ 100 χρόνων γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὶς ἀνάγκες μιᾶς πόλεως 50 χιλιάδων κατοίκων τὸ πολύ.

Ἀπὸ χρόνια ἀκοῦμε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴ διάνοιξη νέων λεοφόρων στὸ κέντρο καὶ στὴν περιφέρεια γιὰ νὰ γίνη ἡ περίφημη «ἀποσυμφόρηση».

Τὸ πρᾶγμα ἔρθασε πιὰ στὸ ἀπροχώρητο καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι κοντὰ ἡ ὥρα ποὺ θὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρο.

Στὸ μεταξὺ ὁ οἰκοδομικὸς ὀργασμὸς συνεχίζεται μὲ ἔνταση ἀφάνταστη. Νομίζει κανεὶς ὅτι πρόκειται νὰ μετουσιωθῆ ὅλος ὁ κινητὸς πλοῦτος τῶν Ἑλλήνων σὲ κτίρια στὴν πρωτεύουσα, δηλ. σὲ τοῦβλα, κεραμίδια, μπετὸν καὶ πορτοπαράθυρα.

Τὰ τρία ὅμως τελευταῖα χρόνια ἐπικρατεῖ ἡ μανία τῆς πολυκατοικίας. Τὶς βλέπετε νὰ ξεφυτρώνουν, σὰν μανιτάρια ὕστερ' ἀπὸ βροχή, σὲ ὅλα τὰ σημεῖα, στοὺς μεγάλους κεντρικοὺς βρόμους, στὶς λεωφόρους, ὅσο καὶ στὶς πιὸ ἀπόμερες συνοικίες, στοὺς πιὸ στενοὺς δρομίσκους τῆς Πλάκας, τῆς Νεάπολης, τῆς Κυψέλης ἢ τοῦ Κολωνακιοῦ!

Αἴ, λοιπόν, αὐτὴ ἡ πολυκατοικοποίηση τῆς πρωτεύουσας εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαῖες αἰτίες, ποὺ χειροτέρεψε ἡ ζωὴ τὸ καλοκαίρι. Δὲν εἶναι τὸ 39 ἢ 41 τοῦ θερμομέτρου τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο, ποὺ κάνει τὴν ὀνειρευτὴ Ἀθήνα, μὲ τὸ ξερό, γερὸ κλῖμα της, μὲ τὰ διάφανα βουνά της, τὸν ἀπαράμιλλο ὁρίζοντα καὶ τὸν αἰθέριο οὐρανό της, ἀνεπιθύμητη ἔστω καὶ προσωρινά!

Εἶναι ἡ ἐνίσχυση τοῦ φυσικοῦ καύσωνα ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τῶν πελώριων τσιμεντένιων ὄγκων, ποὺ ἐπιδειώνει καὶ κάνει ἀφόρητη τὴν κατάσταση.

Αὐτοὶ εἶναι ἡ ἀστείρευτη πηγή, ποὺ ξερνᾶνε ὅλη τὴ νύχτα τοὺς φλογεροὺς κρουνοὺς τῆς ζέστης, ποὺ ἐρούφηξαν ὅλη τὴν ἡμέρα λαίμαργα. Οἱ τεράστιες αὐτὲς καὶ μάλιστα ἀνοιχτόχρωμες ἐπιφάνειες τῶν πολυκατοικιακῶν μεγαθηρίων, μὲ τὰ 5 καὶ 6 πατώματα, εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἐμπρηστὲς τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀτμόσφαιρας. Ἂν δὲν ληφθοῦν μέτρα νὰ ἐντοπισθῆ τὸ κακό, νὰ ἀπαγορευτῆ τουλάχιστο ἡ ἀνέγερση μεγάλων κατοικιῶν στὰ κεντρικὰ — στενὰ ἀπὸ τὸ σχέδιο — σημεῖα καὶ στὶς παλιὲς συνοικίες, οἱ Ἀθηναῖοι θὰ γίνωνται μεγαλομάρτυρες τοὺς θερινοὺς μῆνες χωρὶς νὰ τὸ θέλη ὁ οὐρανός.

ΑΠ' ΑΚΡΗ Σ' ΑΚΡΗ ΑΣΦΑΛΤΟΣ

Ἄλλη πάλη πληγή, λίγο παλαιότερη αὐτή, ὄχι ὅμως καὶ μικρότερη. Ἔχει πάρει τέτοιον κατήφορο, ὥστε δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀναχαιτιστῆ.

Δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῆ δρόμος χωρὶς ἄσφαλτο. Ἀδιάφορο τώρα ἂν δὲν εἶναι τὸ κατάλληλο μέσο γιὰ τὴ συντήρηση τῶν ὁδοστρωμάτων στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ κλῖμα της. Ἀρκεῖ ὅτι ἐφαρμόστηκε στὴν Εὐρώπη! Τὸ ἀντιγράψαμε — ὅπως τόσα ἄλλα πράγματα, νόμους, συνήθειες, ἀκόμη καὶ ἔθιμα — σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς μόδες, ποὺ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς τὶς παίρνουμε ἐμεῖς ὅταν ξεβγαίνουν στὴν πηγή τους . . . Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε τὸ μουντζούρωμα τῶν δρόμων, τώρα τελευταῖα ἄρχισαν νὰ βάφουν καὶ τὶς πλατεῖες.

Τὸ Σύνταγμα, ἡ πρώτη πλατεῖα τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ Κράτους, ἔκαμε τὴν ἀρχὴ καὶ μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Ἐστρώθηκε μὲ στρῶμα παχὺ-παχὺ καὶ ποὺ ἀναλύεται καὶ μὲ λίγον καύσωνα. Οἱ περιπατητὲς του ἔχουν τὸ αἴσθημα ὅτι γίνονται ζυμωτὲς μὲ τὰ πόδια τους. Οἱ καρέκλες τοῦ Ζαχαράτου καρφώνονται στὸ ἔδαφος καὶ δὲν ξεκολλοῦν.

Ὅταν συμπληρωθῆ τὸ ἔργο αὐτὸ σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα, τίποτε δὲν θὰ μοιάζη περισσότερο ἀπ' αὐτὴ μὲ τὴν Κόλαση — κατὰ τὴν παράδοση τῆς γιαγιᾶς — καὶ τὰ κατράμια της! . . .

ΣΑΡΔΕΛΛΟΠΟΙΗΣΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἡ γνωστὴ ἰδιοφυΐα τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν καταστρατήγηση τῶν νόμων —παλιὰ κληρονομία τῶν Σοφιστῶν— δὲν ἱκανοποιεῖ τὸ Νεοέλληνα, τὸ σημερινὸ Ἀθηναῖο.

Ἐπὶ τέλους καὶ οἱ νόμοι ἔργα ἀνθρώπων εἶναι καὶ ἄρα φυσικὸ νὰ παίρνουν χάλασμα ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ μάλιστα Ἀθηναίους! . . . Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει εἶναι νὰ δοκιμάσης τὴ δύναμή σου εἰς βάρος τῶν Φυσικῶν νόμων. Καὶ αὐτὸ ἔγινε καὶ γίνεται καθεμέρα καὶ μὲ ἐπιτυχία στὸ δαιμόνιο ἄστυ.

Ἕνα βλέμμα στὰ τράμ καὶ τὰ αὐτοκίνητα συγκοινωνίας τὰ συνοικιακὰ καὶ τὰ προαστειακά, τὶς πρωϊνὲς ὧρες, ποὺ εἶναι ἡ μεγάλη κίνηση, καὶ ἔχετε τὴ βεβαίωση τοῦ πράγματος. Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχουν 20 θέσεις θὰ ἰδῆτε στιβαγμένους 40 - 50 ἐπιβάτες· ἐκεῖ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι 40 θὰ βρῆτε 80 μέχρι 100. Στοὺς ἐξῶστες τῶν τράμ ἀντὶ 8 ἐπιβατῶν μπορεῖ νὰ μετρήσετε 25 καὶ 6 - 7 ἀκόμη κρεμασμένους ἀπ' ἔξω σὰν σταφύλια! . . .

Ὁ νόμος τοῦ ἀδιαχωρήτου πάει . . . περίπατο. Ὁ νόμος τῆς ἀντοχῆς τῶν μηχανῶν ρεζιλεύεται ἀμείλικτα!

Μολαταῦτα, ἂν ὄχι γιὰ λόγους ἀνθρωπιᾶς, μὰ γιὰ λόγους ὑγείας, γιὰ λόγους ἠθῶν . . . θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνισχυθοῦν τὰ μέσα συγκοινωνίας.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Ἀνάμεσα στὶς τόσες ἐλλείψεις ἔρχεται σὰν παρηγοριὰ ἡ προσπάθεια καὶ ἡ φροντίδα, ποὺ σημειώθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν πνευμόνων τῆς πρωτεύουσας, γιὰ τὸν πράσινο γενικὰ διάκοσμο. Ἀφότου ἔγινε ἡ ὕδρευση τῆς Οὔλεν, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ξεφυτρώνουν ἢ ἀναγεννιοῦνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὲ διάφορα σημεῖα τῆς κεντρικῆς Ἀθήνας καὶ τῶν συνοικιῶν κῆποι, ἄλση, πάρκα, ἐστίες δροσιᾶς καὶ ἀναπνοῆς.

Τὰ παλιότερα χρόνια ἤτανε μόνο τὸ Ζάππειο καὶ τὰ ἀσήμαντα καὶ χλωμὰ κηπάρια τοῦ Κλαυθμῶνος, τῶν Μουσῶν — στὸ Σύνταγμα — τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου. Ὕστερα προστέθηκε στὴ χρήση τοῦ κοινοῦ ὁ Ἀνακτορικὸς κῆπος.

Τώρα, ἐκτὸς ποὺ ὅλα αὐτὰ ἄλλαξαν ὄψη, ἀναζωογονήθηκαν, παραδόθηκε στοὺς Ἀθηναίους τὸ νέο μεγάλο πάρκο τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως — ἕνα δεύτερο Ζάππειο στὴ γένεσή του ἀκόμη — καὶ ἄλλα μικρότερα ἀναπνευστικὰ κέντρα στὶς συνοικίες, ὅπως τὸ ἄλσος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, οἱ παιδικοὶ κῆποι τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, τοῦ Κουκάκη, τῆς Πλατείας Ἀμερικῆς, ὅλα φροντισμένα, πλούσια καὶ μὲ καλὴ συντήρηση. Ὅταν γίνη τὸ ἄνοιγμα τῶν νέων λεωφόρων, δὲν θὰ λείψη ἡ πρόνοια νὰ συμπληρωθῆ καὶ τελειοποιηθῆ τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα τῆς Ἀθήνας μιὰ φορὰ ποὺ εὐτύχησε νὰ ἔχη ζηλευτὰ λυμένο τὸ ζήτημα τοῦ νεροῦ.

Ὕστερα ἀπὸ τόση πύκνωση τοῦ πληθυσμοῦ της μέσα σ' ἕνα παλαιωμένο σχέδιο καὶ μὲ τὴν πιὸ παλαιωμένη ρυμοτομία, κι' ἐκείνη πνιγμένη στὴν ἄσφαλτο καὶ στραγγαλιζόμενη καθεμέρα ἀπὸ τὰ μεγαθήρια τῆς νέας οἰκοδομικῆς, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τέλεια ἀνεπάρκεια τῆς συγκοινωνίας καὶ μὲ ναύλους, στοὺς ὁποίους δὲν ἀντέχουν οἱ φτωχότερες κοινωνικὲς τάξεις γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν ἀναψυχὴ στὶς ἐξοχὲς ἢ τὴν ἀκτή — ὅση ἐμεινε προσιτὴ — καὶ μὲ τὴ μεγάλη διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ, μόνον ἡ δημιουργία πολλῶν μεγάλων κήπων καὶ πάρκων δροσερῶν

(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην Σελίδα)

Η ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης Σελίδος)

ἐγκατασταθῆ ἀπέξω καὶ ἕνας κινηματογράφος —ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κανονικὸ τῆς Αἴγλης— λειτουργεῖ γιὰ τὴν ἔκθεση μέσα στὴν κυκλικὴ αὐλὴ τοῦ Ζαππείου Μεγάρου. Μὲ τὴν εὐκαιρία μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὴ Διαρκῆ Ἔκθεση.

Μέχρι σήμερα ἐπέρασαν πάνω ἀπὸ 100 χιλιάδες ἐπισκέπτες μὲ τὸ 10-δραχμο εἰσιτήριο καὶ περισσότεροι ἀπὸ 15 χιλιάδες μὲ τὰ δελτία τῶν 100 δραχμῶν, ποὺ δίνουν δικαίωμα σὲ 10 εἰσόδους καὶ ἄλλες πολλὲς εὐκολίες γιὰ τοὺς ἐπαρχιῶτες, ἐκπτώσεις δηλ. στὰ μέσα συγκοινωνίας, στὰ Ξενοδοχεῖα ὕπνου καὶ φαγητοῦ.

Ἀκόμη ὅμως δὲν ἐδόθησαν τὰ βραβεῖα ἀπὸ τὴν Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ δὲν μένουν παρὰ λίγες ἡμέρες ὥς τὴν ἡμέρα, ποὺ πρέπει νὰ κλείση, γιατὶ ἀνοίχτηκε γιὰ ἕνα μόνον μήνα καὶ ἡ Θεσσαλονίκη φωνάζει!...

Μὰ ζήτημα εἶναι, καθὼς εἶναι ζήτημα καὶ τὸ πότε θὰ γίνη ἡ κατεδάφιση τῶν περιπτέρων καὶ τὸ ξεκαθάρισμα τοῦ τόπου μετὰ τὸ κλείσιμο...

Δ. Ν. Ν.

Ἀθῆναι, 8-7-1937.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ Συνέδριόν μας εἰς Βαλτιμόρην ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς γόνιμον εἰς ἀποφάσεις συντελεστικὰς διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ μας προγράμματος.

Διὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν 'Αντιπροέδρων ὁ "Υπατος Πρόεδρος ἔχει ἐπαξίους βοηθοὺς καὶ ἀντικαταστάτας εἰς πέντε διάφορα σημεῖα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν καὶ οὕτω δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ χωρὶς νὰ καταφύγῃ ἡ 'Οργάνωσις εἰς τὴν ἐξεύρεσιν Προέδρου περιοδεύοντος ἐξ ἐπαγγέλματος, ὁπότε ἀναμφιβόλως θὰ ἐμειοῦτο τὸ γόητρον τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματός του.

'Η ὑποδιαίρεσις ἐξ ἄλλου τῶν Περιφερειῶν εἰς Κυβερνεῖα μὲ ὀλίγας Στοὰς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, καθιστᾷ δυνατὴν τὴν ἄμεσον καὶ ἀδιάλειπτον ἐποπτείαν αὐτῶν ὑπὸ τῶν Κυβερνητῶν, οἵτινες ἐφ' ὅσον θὰ ἐκλέγωνται ὑπὸ τῶν οἰκείων Στοῶν, θὰ εἶναι καὶ οἱ ἐγνωσμένοι διὰ τὰ προσόντα τοῦ ἱκανοῦ ἡγέτου.

'Η Μεγάλη Σύμβουλος τῶν Γυναικείων Στοῶν ἐνισχύθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπευθύνων καθηκόντων αὐτῆς διὰ δύο Βοηθῶν Μεγάλων Συμβούλων ὡς καὶ διὰ μιᾶς Συμβούλου εἰς ἕκαστον Κυβερνεῖον, ἐκλεγομένης κατὰ τὰ Περιφερειακὰ Συνέδρια.

Παρέμειναν οἱ ἐπίτιμοι καὶ πολῖται μοι τῆς Ὑπάτης Στοᾶς ἐνεργάται, Μέγας Διδάσκαλος καὶ Μεγάλοι 'Αγορανταί, διὰ τὸ ἀποστολικὸν μέρος τῆς 'Οργανώσεως.

Αἱ γυναικεῖαι Στοαὶ θὰ ἔχουν ψῆφον διὰ τὰ διοικητικὰ ἀξιώματα τῆς 'Οργανώσεως, ἐνῷ εἰς τὸν 'Εθνικὸν 'Οργανισμὸν ἐδόθη μερικὴ αὐτοδιοίκησις.

'Η διοίκησις οὕτω κατέστη ἐπαρκεστέρα, καίτοι ὀλιγώτερον δαπανηρά, διὰ τὴν καθοδήγησιν τῶν Στοῶν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ προγράμματός μας καὶ ἀντιπροσωπευτικὴ κατὰ τὸν πλέον δημοκρατικὸν τρόπον ὅλων τῶν κλάδων τῆς 'Οργανώσεώς μας.

* * *

'Η 'Οργάνωσίς μας οὐδέποτε παρέκλινε τοῦ ἀρχικοῦ της προγράμματος καὶ οὐδέποτε ἀναγκάσθη νὰ ποιήσῃ στροφὰς ἀρεσάς εἰς τὴν ἐκάστοτε ἐπικρατοῦσαν κοινὴν γνώμην, ἐφ' ὅσον ἡ ἀποστολή της ἦτο νὰ δημιουργήσῃ κοινὴν γνώμην σύμφωνον μὲ τὰς ὑψηλὰς της ἀρχάς, ὅπερ καὶ κατώρθωσε.

Τὰ Συνέδριά μας εἶναι ἐθνικὰ κοινοβούλια, ὅπου συζητοῦνται μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰ προβλήματα τῶν Στοῶν μας, τῶν παροικιῶν καὶ τοῦ ἐν γένει ἐν τῇ ξένῃ 'Ελληνισμοῦ, καὶ ἐκ τῶν ἀνταλλαγῶν τῶν σκέψεων καὶ γνωμῶν λαμβάνονται ἀποφάσεις συνεταί, στηριζόμεναι εἰς τὸν ἀκριβῆ ὑπολογισμὸν τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων τοῦ ὑλετικῶς ἐνδιαφερομένου ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ 'Ελληνισμοῦ.

Φανταστόπλικτα, ἀνεφάρμοστα καὶ ἐντυπωσιακὰ σχέδια δὲν ἔχουν θέσιν εἰς τὰ σοβαρὰ ἐθνικά μας συνέδρια.

Μερικαὶ τῶν ληφθεισῶν ἀποφάσεων εἶναι αἱ ἑξῆς:

'Ελήφθησαν μέτρα ὅπως ἐνισχυθῇ τὸ 'Εκπαιδευτικὸν Ταμεῖον τοῦ Κέντρου ἵνα ἐξ αὐτοῦ παρέχωνται βοηθήματα εἰς τὰ κοινῆς χρησιμότητος ἱδρύματα.

'Ετέθησαν περιορισμοὶ εἰς τὰς παροχὰς δωρεῶν ὑπὸ τῶν Στοῶν μας διὰ κοινοτικὰς ἀνάγκας, ἵνα οἰκονομικῶς ἐπαρκοῦν αὗται εἰς τὴν πολυδάπανον διατήρησιν τῶν Σχολῶν μας, τῶν ἑκατὸν ἕνδεκα 'Εβδικῶν καὶ Νεαρῶν 'Ελληνίδων 'Ομίλων, ἡ ἵδρυσις καὶ συντήρησις τῶν ὁποίων ἐστοίχισεν εἰς τὰς Στοὰς ὑπὲρ τὰς 300 χιλιάδας δολλαρίων μέχρι τοῦδε.

Κατεστρώθη πρόγραμμα ὅπως τὰ ὀρφανὰ 'Ελληνόπαιδα εἰς Πολιτειακὰ 'Ορφανοτροφεῖα συγκεντρωθοῦν εἰς ὡρισμένας πόλεις, ἵνα διδάσκωνται ὑπὸ τῆς 'Οργανώσεώς μας θρησκευτικὰ καὶ 'Ελληνικὰ μαθήματα.

'Απεφασίσθη ἡ δημιουργία Ταμείου ἐκ 5,000 δολλ. δι' ὑποτροφίας 'Ελληνοπαίδων εἰς τὰ Πανεπιστήμια.

Εἰς ἀναγνώρισιν τῶν ὑλετικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἡμερησίων σχολείων διετέθη τὸ ποσὸν τῶν χιλίων δολλαρίων ἐτησίως διὰ τὴν συντήρησιν μιᾶς διδασκαλικῆς ἕδρας εἰς τὸ 'Εκπαιδευτήριον Νέας 'Υόρκης.

'Εψηφίσθη νὰ διεξαχθῇ ἔρανος μεταξὺ τῶν Στοῶν μας πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ κτιρίου τῆς Πρεσβείας μας.

Σχέδιον δι' ἐπιθανάτιον εὐεργέτημα τῶν μελῶν παρεδόθη εἰς τὸν Νομικὸν Σύμβουλον, ἵνα ἐξετάσῃ τοῦτο ἀπὸ τῆς νομικῆς ἀπόψεως.

"Αθροισι ἄλλοι κανονισμοὶ καὶ διατάξεις ἐτέθησαν πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν ἐκπλήρωσιν ὑπὸ τῶν Στοῶν καὶ τοῦ Κέντρου τῶν σκοπῶν τῆς 'Οργανώσεώς μας.

* * *

'Ο Σεβασμιώτατος 'Αρχιεπίσκοπος συνέστησεν εἰς τὸ Συνέδριον διὰ μέσου τῆς Ὑπάτης Στοᾶς, λεπτομερὲς πρόγραμμα συνεργασίας μεταξὺ τῆς 'Εκκλησίας καὶ τῆς 'Οργανώσεώς μας, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀμέσως δεκτόν.

"Ινα μὴ ἐπέλθῃ παρεξήγησις ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν ἐλήφθη ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου Βαλτιμόρης ὑπὲρ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὑπενθυμίζομεν ὅτι ὑπάρχει ἤδη ὁμόφωνον ψήφισμα τοῦ Συνεδρίου "Ακρον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγγυώμεθα τὴν ὁμόθυμον τῆς 'Οργανώσεώς μας σύμπραξιν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Σχολῆς.

'Αναδημοσιεύομεν τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λαμπροῦ οἰκογενειακοῦ περιοδικοῦ «Ἑστία» καὶ Μεγάλου Διδασκάλου τῆς 'Οργανώσεώς μας, κ. 'Ηρακλῆ Παπαμανώλη, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἵδρυσις Σχολῆς Ἱερέων καὶ Διδασκάλων», διότι ἐκφράζει θαυμασίως τὰ ἐπιχειρήματα ἅτινα ὑπεκίνησαν τὴν 'Οργάνωσίν μας ὅπως ἐγκολπωθῇ τὴν ἰδέαν τῆς Σχολῆς καὶ συμβάλῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς λειτουργίας της.

* * *

Αἱ εὐχαὶ ὁλοκλήρου τῆς 'Οργανώσεως ἀκολουθοῦν τοὺς 'Εκδρομεῖς μας εἰς Ἑλλάδα καὶ τοὺς ἐπαξίους πρεσβευτὰς τῆς 'Οργανώσεώς μας, τὸν 'Αρχηγὸν τῆς 'Εκδρομῆς καὶ βοηθούς του.

Δεδοκιμασμένος, σώφρων καὶ σεμνὸς ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Εκδρομῆς, ἀδ. Φώτιος Κυρίτσης, θὰ ἐκπροσωπεύσῃ ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπαξίως τὴν 'Οργάνωσίν μας καὶ θὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τοὺς ἀγῶνάς μας.

"Εχει ὡς βοηθοὺς τὸν ζηλωτὴν τῆς ἰδεολογίας μας καὶ ἐνθουσιώδη καὶ ἀκάματον αὐτῆς ἐργάτην, τὸν ἀδ. Δημήτριον Βογιατζῆν, καὶ τὴν ἐκ τῆς νέας μας γενεᾶς 'Εκτελεστικὴν Γραμματέα τῆς Ὑπάτης Στοᾶς, Δίδα Σοφίαν 'Ανέστη, οἵτινες θὰ καταστήσουν τὴν εὐθύνην αὐτοῦ ἐλαφροτέραν.

'Η Ὑπάτη Στοὰ ἐκφράζουσα τὰ αἰσθήματα τῆς 'Οργανώσεως, εὔχεται εἰς τὸ 'Αρχηγεῖον καὶ ὅλους τοὺς ἐκδρομεῖς εὐχάριστον διαμονὴν καὶ καλὴν ἐπάνοδον.

* * *

Δημοσιεύομεν ὡτοτύπα τῶν ἐπιστολῶν δύο Προέδρων τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, τοῦ πρώην τοιούτου κ. Χοῦβερ τοῦ ἐκπροσωπεύοντος τὴν συντηρητικὴν μερίδα τοῦ 'Αμερικανικοῦ κόσμου, καὶ τοῦ νῦν τοιούτου κ. Ρούζβελτ ἐνδάλματος τῆς προοδευτικῆς μερίδος, ἵνα ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνῶσταί μας τὸ ἀστήρικτον τῆς κατηγορίας ὅτι ἡ 'Οργάνωσίς μας εἶναι σωβινιστικὴ καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ 'Αμερικανικοῦ λαοῦ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

'Ελπίζομεν νὰ τύχωμεν τῆς ἐπιεικείας τῶν ἀναγνωστῶν μας διότι ὡς ἐκ τῆς παρεμβάσεως τοῦ Συνεδρίου δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐκδώσωμεν τὸ φύλλον τοῦ Αὐγούστου, ἀλλὰ συμπεριλάβομεν τὴν ὕλην αὐτοῦ εἰς τὸ παρόν.

Δὲν ἐθεωρήσαμεν ἐπίσης σκόπιμον νὰ δημοσιεύσωμεν παλαιὰς τῶν Στοῶν ἀνταποκρίσεις.

Η ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΙΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ

'Η παρ' ἐγκρίτων λειτουργῶν τῆς ἐν 'Αμερικῇ 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας θερμὴ ὑποστήριξις — ἐπὶ γρανιτωδῶν ἐπιχειρημάτων στηριζομένη — τῆς ἰδέας ὅπως ἐκ τῆς νέας γενεᾶς προέρχονται καὶ ἐνταῦθα λαμβάνουσι τὰς προκαταρκτικὰς των σπουδὰς οἱ μέλλοντες 'Ιερεῖς καὶ Διδάσκαλοι τοῦ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμοῦ, ἀποδεικνύει τρανώτατα πόσον ἐπιβεβλημένη εἶναι ἡ ἵδρυσις τῆς τοιαύτης Σχολῆς. 'Αλλ' ἐκτὸς τῶν 'Ιερέων καὶ ἡ νέα γενεὰ μετ' εὐχαριστήσεως ἤκουσε τὴν εἴδησιν τῆς ἱδρύσεως τοιαύτης Σχολῆς, διότι καὶ αὐτὴ συναισθάνεται καὶ κατανοεῖ ὅτι οἱ μέλλοντες πνευματικοὶ καὶ ἐκπαιδευτικοί της ἠγέται δέον νὰ προέρχωνται ἐκ τῶν σπλάγχνων αὐτῆς διὰ ν' ἀντιμετωπίζουν ἐπιτυχέστερον τὰ διάφορα προβλήματα τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται πρὸ τοῦ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμοῦ.

Εἶναι ἀξιοθαύμαστον καὶ ἄξιον παντὸς ἐγκωμίου τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσαν καὶ διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς φυλετικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως ἐν 'Αμερικῇ καὶ διὰ τὴν 'Ελληνοπρεπῆ διαμόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς οἱ μέχρι τοῦδε διατελέσαντες καὶ διατελοῦντες 'Ιερατικοὶ Προϊστάμενοι τῶν Κοινοτήτων καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαι τῶν Κοινοτικῶν Σχολείων. Διὰ τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν, 'Ιερέων τε καὶ Διδασκάλων, προσήκει ὁ τίτλος τοῦ 'Ιεραποστόλου καὶ 'Εθναποστόλου. 'Ημέρα ὅμως τῇ ἡμέρᾳ παρατηρεῖται ἔλλειψις 'Ιερέων καὶ Διδασκάλων, καὶ κατὰ μίαν τριετίαν προβλέπεται ὅτι ἡ ἔλλειψις αὕτη θὰ εἶναι αἰσθητοτάτη, ὡς δὲ γνωστὸν ὀλίγοι εἶναι οἱ ἐν 'Ελλάδι πτυχιοῦχοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν ἐκεῖθεν νὰ μετακαλοῦνται 'Ιερεῖς, ἡ δὲ μετάκλησις Διδασκάλων προσκρούει εἰς τὸν Μεταναστευτικὸν Νόμον.

Προβάλλει τὸ ἐρώτημα: Διατί νὰ γίνῃ ἐδῶ ἡ Θεολογικὴ καὶ 'Εκπαιδευτικὴ Σχολὴ καὶ νὰ μὴ ἀποστέλλωνται κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ἢ εἰς 'Αθήνας οἱ νέοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ φιλοδοξήσουν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν 'Εκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖον; "Ισως τυγχάνει ἄγνωστον εἰς τὴν ὁμογένειαν τὸ γεγονὸς ὅτι δωδεκὰς νέων ἀποσταλέντων ἐντεῦθεν εἴτε παρὰ τῆς Σ. 'Αρχιεπισκοπῆς εἴτε παρὰ τῆς ὀργανώσεως Γκάπα ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης, μετὰ πάροδον ὀλίγων μηνῶν ἐζήτησαν τὸ εἰσιτήριόν των νὰ ἐπανέλθουν ἐνταῦθα καὶ ἐπανῆλθον. Ποῖος ὁ λόγος; Τὸ ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ διαβιώσωσι κατὰ τοὺς μοναχικοὺς κανόνας οἵτινες τηροῦνται ἐκεῖ καὶ διότι ἐνοστάλγησαν τινὲς ἐξ αὐτῶν τὴν οἰκογενειακὴν των ἑστίαν, τὸ πατρικόν των σπῆτι. 'Εν 'Αθήναις βεβαίως δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στενοχωρηθοῦν ἀπὸ αὐστηροτάτας μοναστηριακὰς διατάξεις, φυσικὸν ὅμως εἶναι καὶ ἐκεῖ νὰ στενοχωρηθοῦν διότι εὑρίσκονται μακρὰν τῆς οἰκογενείας των, καὶ νὰ στενοχωρηθοῦν ἀκόμη περισσότερον ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ γνῶσις τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης δὲν θὰ εἶναι τελεία καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον θὰ ὑφίστανται τὰς λοιδωρίας τῶν συμμαθητῶν των. Μὴ λησμονοῦμεν ὅτι οἱ νέοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἡλικίαν μείζονα τῶν 16—18 ἐτῶν, καὶ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ ἐπὶ τῆς αἰσθημα τικότητος καὶ τῶν ἀντιλήψεων περὶ ζωῆς ἑνὸς νέου δεκαοκταετοῦς καὶ ἑνὸς νέου εἰσερχομένου εἰς τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, διότι τοιαύτην ἡλικίαν θὰ ἔχουν ὅσοι θὰ διέλθουν τὰ τάξεις τῆς ἐδῶ προκαταρκτικῆς Σχολῆς καὶ θὰ μεταβοῦν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν των εἰς τὰς 'Αθήνας.

Καθ' ἡμᾶς ἓν σημεῖον εἶναι ἄξιον μελέτης: Θὰ εὑρεθοῦν ἀρκετοὶ νέοι οἱ ὁποῖοι θὰ θελήσουν νὰ γίνουν μέλλοντες 'Ιερεῖς καὶ Διδάσκαλοι ἐν 'Αμερικῇ; Αὐτὸ ὑποθέτομεν εἶναι ζήτημα κατηχήσεως καὶ χρόνου. Τὸ ἐξυπηρετεῖν τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα εἶναι ἔργον θεάρεστον καὶ πατριωτικώτατον, κανονιζομένης δὲ σὺν τῷ χρόνῳ μιᾶς ἀντιμισθίας ἀξιοπρεποῦς διά τε τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς λαϊκούς, καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὑλικῆς ὠφελείας, τὸ ἔργον τοῦ 'Ιερέως καὶ Διδασκάλου θὰ ἀποδίδῃ καὶ ὑλικὴν ὠφέλειαν ὁποίαν ἐλάχιστα ἄλλαι θέσεις ἀποδίδουν. "Οταν κατηχηθῇ ἡ νέα γενεὰ καταλλήλως, ὅταν τῇ δοθῇ νὰ ἐννοήσῃ πόσον ὑψηλόν, πόσον εὐγενές, πόσον ὡραῖον εἶναι τὸ ἔργον τοῦ λειτουργοῦ τοῦ 'Υψίστου καὶ τὸ ἔργον τοῦ διαμορφωτοῦ ψυχῶν καὶ χαρακτήρων, καὶ τὸ ἔργον τῆς 'Ελληνορεποῦς διαμορφώσεως τῆς

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην Σελίδα)

Η ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σελίδος)

μπορεῖ νὰ σώσῃ τοὺς 'Αθηναίους τὴ θερινὴ περίοδο.

Η ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΑ ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΞΟΧΕΣ

"Οσο γιὰ τὶς τάξεις ποὺ εὐποροῦν οἱ ἀκτὲς τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τοῦ Εὐβοϊκοῦ, γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη ἢ προτιμοῦν τὴ θάλασσα, μὲ τὴ Βάρκιζα, τὴ Βουλιαγμένη, τὴ Βούλα, τὸ Ἑλληνικό, τὰ Φάληρα, τὸν 'Ωρωπὸ καὶ τὸν "Αγιο 'Αντρέα, οἱ ὑπῶρειες τῆς Πεντέλης μὲ τὸ Χαλάντρι, τὸ 'Αμαρούσι, τὴν Κηφισσιά, τὸ Καστρί, τὴν Ἑκάλη, γιὰ τοὺς φίλους τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ δάσους εἶναι ἀρκετὰ καὶ ἀξιόλογα κέντρα παραθερισμοῦ.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ συγκεντρώνουν καὶ ὅλη τὴν κοσμικὴ καὶ ἄλλη κίνηση, ποὺ μεταναστεύει κι' αὐτὴ τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα.

'Η Βούλα μὲ τὴν ὑπέροχη ἀμμώδη ἀκτή της προσελκύει τὴν ἀφρόκρεμα τῶν φίλων τοῦ μικτοῦ μπάνιου, τοῦ θαλάσσιου γενικὰ σπόρ καὶ τοῦ χορτοῦ.

'Η κίνηση τὶς βραδινὲς ἰδίως ὧρες εἶναι ἀπερίγραπτη.

'Η εὐθυμία συνεχίζεται ὅλη τὴν νύχτα ἀδιάπτωτα καὶ μέχρι τὶς πρωϊνὲς ὧρες μὲ τοὺς ἤχους διαλεκτῆς τζάζ-μπάντ.

Στὴν Κηφισσιὰ ὅλος ὁ γύρω ἀπὸ τὸ Κεφαλάρι χῶρος, ποὺ ἔχουν κτισθῇ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, πλημμυρίζει ἀπὸ διαλεχτὸ κόσμο. Στὶς μεγάλες αἴθουσες τῶν ξενοδοχείων γίνονται ταχτικὲς χορευτικὲς ἑσπερίδες καὶ κοσμικὲς δεξιώσεις. Δὲν λείπουν καὶ ἐπίσημες.

Στὴν πλατεῖα ἑνὸς ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα κάτω ἀπὸ ὑπόστεγο, πρωῒ καὶ βράδυ ὡς τὰ μεσάνυχτα, παράταξη ὁλόκληρη τραπεζιῶν ὅπου μαίνεται . . . τὸ μπρίτζ. Εἶναι τὸ παιγνίδι τῆς μόδας. Ἐγενικεύτηκε τὸν τελευταῖο καιρό. "Εφτασε καὶ ἐδῶ στὸν Ταΰγετο. Ταιριάζει πολὺ στὸ χαρακτῆρα μας τὸ φιλόνεικο. Τὸν τροφοδοτεῖ μιὰ χαρά . . .

4 Αὐγούστου 1937.

Δ. Ν. Ν.

ΕΠΙ ΤΗ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙ ΤΗΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΜΟΥ

(Ἐκ τοῦ Λευκώματος τοῦ 9ου Συνεδρίου τῆς Γκάπα.)

Ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τὰ ἔθνη ἡ διατήρησις τῶν χαρακτηριστικῶν ἰδιοτήτων καὶ τῆς γλώσσης των οἱουδήποτε γῆς. Τῆς τιμῆς ταύτης τὰ πρωτεῖα καὶ εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν δύναται νὰ διεκδικήσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Φυλή. Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς διαγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα ξενητευμένα τμήματά της διεκδικεῖ ὄχι μόνον τὰ πρωτεῖα ἀλλὰ καὶ τὰ ἀριστεῖα ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης.

Εἰς μίαν δύσκολον καμπὴν τῆς φυλετικῆς μας ὑποστάσεως ἐν τῇ φιλοξένῳ καὶ φιλελληνικῇ ταύτῃ χώρᾳ τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνέλαβεν ἡ σήμερον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Πανελληνίου ἐνθρονισμένη Ἑλληνοαμερικανικὴ Προοδευτικὴ Ὀργάνωσις καὶ ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ τίτλου της γνωστοτέρα ὡς ΓΚΑΠΑ.

Κύριος σκοπὸς αὐτῆς ἐτέθη ἡ διάπλασις ἑνὸς ἀνωτέρου Ἑλληνοαμερικανικοῦ πολιτισμοῦ, συμπεριλαμβάνοντος ὅ,τι ἄριστον ἐκ τῶν θεσμῶν καὶ συνηθειῶν τῆς ὡραίας θετῆς ἡμῶν πατρίδος Ἀμερικῆς καὶ ἐκ τῶν πολυτίμων θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων τῆς ὑπερόχου Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Εἶναι ἄλλως τε χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἔθνους οὐχὶ μόνον ἡ ἀνοχὴ ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιδίωξις ὅπως πᾶσα ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐθνικότης διατηρήσῃ τὰ ἰδεώδη καὶ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς γνωρίσματα. Εὐλόγως ὅθεν ἡ ἐμφάνισις τῆς Ὀργανώσεώς μας ἐχαιρετίσθη μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐαρεσκείας ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καὶ μὲ αἴσθημα ἀγαλλιάσεως καὶ ἀνακουφίσεως ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ὁμογενείας.

Ποῖος θὰ ἤθελε νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν διακριτικῶν ἰδιοτήτων καὶ τῆς γλώσσης τῆς Ἑλληνικῆς κυρίως Φυλῆς, τῆς ἀφειδῶς σκορπισάσης τὴν φλόγα πάσης γνώσεως καὶ παντὸς πολιτισμοῦ;

Τὴν φλόγα ταύτην ἀνέλαβε νὰ διατηρῇ ἄσβεστον καὶ φωτοβόλον ἡ τῶν Ἑλλήνων Ὀργάνωσις ΓΚΑΠΑ, ἡ ὁποία διὰ τῶν λυχνιῶν της ἐκ τῶν βωμῶν τῶν τετρακοσίων περίπου Στοῶν της καταγλαΐζει μὲ τὸ διηνεκῶς ἐκπεμπόμενον γλυκύ των φῶς τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν στερέωμα. Αἱ φλόγες τῶν Γκαπικῶν ἑστιῶν καὶ βωμῶν συμβολίζουσαι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ Βωμοῦ τῶν Ἐφεστίων Θεῶν καὶ ὁρᾶται συγχρόνως ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Καπιτωλίου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπενθυμίζουν τῇ ἐπερχομένῃ ἡμῶν γενεᾷ ὅτι ὅπως τὰ καλλιμάρμαρα κτίρια τῆς Ἀμερικανικῆς πρωτευούσης, παρὰ τὴν ὁποίαν συνέρχεται τὸ Ἔνατον μέγα Ἐθνικόν μας Συνέδριον, δανείζονται τὴν αἴγλην των ἀπὸ τὴν θείαν καὶ ἀθάνατον τέχνην τοῦ Φει-

Ὁ Δρ. Φώτιος Κυρίτσης, ὅστις ἐπὶ τετραετίαν ἡγήθη τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ ὑπηρέτησεν αὐτὴν μὲ ἀφοσίωσιν, ζῆλον, αὐταπάρνησιν καὶ σθένος, κερδίσας τὴν βαθεῖαν τῆς Ὀργανώσεως εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην καὶ σεβασμὸν τῶν μελῶν της.

δίου, οὕτω καὶ αὐτὴ διὰ νὰ διακριθῇ καὶ διαπρέψῃ πρέπει νὰ εἶναι μνήμων καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγήν της.

Δὲν ἐπεζήτησεν ἡ ΓΚΑΠΑ ν' ἀποταθῇ καὶ διδάξῃ τοὺς μετανάστας τῆς χθές, διότι δι' αὐτοὺς κατὰ τὸν ἐμπνευσμένον μας ποιητὴν Πολέμην, «ἀρρώστεια εἶν' ἡ Ξενητειὰ καὶ γιατρικὸ ἡ Πατρίδα». Ἐπιζητεῖ καὶ ἐπιδιώκει τὴν διάπλασιν μιᾶς Ἑλληνοαμερικανικῆς γενεᾶς ἐμπεποτισμένης μὲ τὴν ἀνωτερότητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ γνησίου Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ πλήρως κατανοούσης καὶ ἑτοίμης νὰ διακηρύξῃ ὅτι αἱ βάσεις τῆς Ἑλληνικῆς σκέψεως, αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλο-

φήνεια καὶ ἡ τελειότης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἡ δι' αὐτῆς κατὰ προτίμησιν διάδοσις τῶν ὑπερόχων διδαγμάτων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀπετέλεσαν τὸ ἀδιάσειστον βάθρον ἐφ' οὗ ἐστήθη καὶ ἐπέζησε πᾶς ἄξιος λόγου νεώτερος πολιτισμὸς σοφίας καὶ τέχνης, τὸ κάλλος, ἡ σα-

καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ὁ Ἀμερικανικὸς τοιοῦτος.

Τὴν οὐκ ἐπὶ ματαίῳ Ἐθνικὴν διδασκαλίαν τῆς Γκάπα ἐπικυρώνει ἡ συνεχὴς εἰς τὰς ἐφηβικὰς φάλαγγας τῶν Στοῶν τῶν Ἐφήβων καὶ Νεανίδων προσέλευσις τῆς Νέας Γενεᾶς καὶ ἡ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐπίδοσίς της εἰς ἀγωνίσματα καὶ ἀσκήσεις τεινούσας κατὰ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πρότυπον νὰ παραδώσουν αὐτοὺς εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ ὑγιᾶ νοῦν ἐν σώματι ὑγιεῖ καὶ ἑτοίμους νὰ ὑπερασπίσουν καὶ ἀπολαύσουν τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς. Ἡ ζωηρότης τῆς γενεᾶς ταύτης ἡ ἐπιδεικνυομένη εἰς τὰς συνελεύσεις τῶν Στοῶν της καὶ ἡ ἐπίδειξις τῶν γυμναστικῶν, ἀθλητικῶν καὶ μουσικῶν ὁμίλων της κατὰ τὸ παρελθὸν Συνέδριον, διαλύει πᾶσαν ἀμφιβολίαν καὶ τῶν πλέον σκεπτικιστῶν καὶ ἀπαισιοδόξων διὰ τὴν διατήρησιν τῶν εὐγενῶν πατρογονικῶν ἡμῶν κληρονομιῶν.

Ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο ὅπερ ἐτόνισα καὶ ἐν τῷ διαγγέλματί μου κατὰ τὸ παρελθὸν Συνέδριον, «γνησιωτέρα ἀναπτύσσεται καὶ ἡμῶν αὐτῶν εἰς Ἑλληνικὰ αἰσθήματα ἡ νέα ἡμῶν γενεὰ καὶ ἑτοίμη νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ διαιωνίσῃ τὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς μας».

Καμμία θυσία δὲν εἶναι ἀρκετὴ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς εὐγενοῦς ἰδεολογίας τῆς Ὀργανώσεώς μας. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ποὺ ᾐσθάνθησαν τὴν πνοήν της, εὐτυχέστεροι ἐκεῖνοι ποὺ εἰργάσθησαν διὰ τὴν διάδοσίν της καὶ πανευτυχεῖς ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἔλαχεν ὁ κλῆρος καὶ ἡ τιμὴ νὰ ἡγηθοῦν τῆς ὡραιοτέρας καὶ εὐγενεστέρας ἰδεολογίας εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδύθη ποτὲ συμπαγὴς καὶ πολυάριθμος Ἑλληνισμὸς μὲ ἀποδείξεις ὑπερόχου ἀντοχῆς, φιλεργίας καὶ εὐπειθείας. Μετ' εὐγνωμοσύνης καταθέτων τὴν πρός με ἀνατεθεῖσαν ἐντολὴν καὶ μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τὸ εὔελπι μέλλον τῆς ἀγαπητῆς μας Ὀργανώσεως ΓΚΑΠΑ, ἀποτείνω τὸν πλέον ἔνθερμον χαιρετισμὸν πρὸς τὸ ἐν Βαλτιμώρῃ Ἔνατον Συνέδριόν της, μετὰ τῆς διακαοῦς εὐχῆς μου ὅπως ἀντλήσῃ νέαν ἐδῶ δύναμιν καὶ ἰσχὺν καὶ διὰ τῶν ἔργων καὶ ἀποφάσεών του δικαιώσῃ καὶ πάλιν τὰς ἐπ' αὐτῆς ἐλπίδας τοῦ Πανελληνίου καὶ τῆς Θετῆς ἡμῶν Πατρίδος Ἀμερικῆς.

Δρ. ΦΩΤΙΟΣ Π. ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Ὕπατος Ἄρχων.

ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος)

τῶν πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ κατώτατον ὅριον αὐτῶν.

Οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν Κοινοτήτων, ἤτοι τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα αὐτῶν, ἀνέρχονται ἀπὸ 2,500 δολλάρια ἕως 30,000 ἐτησίως.

Τὰ δὲ ἐπιδόματα αὐτῶν πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ποικίλλουν ἀπὸ 36 δολλάρια τὸ ἔτος ἕως 120, ἐξαιρέσει τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Νέας Ὑόρκης, καταβάλλοντος δολλάρια 600 κατ' ἔτος, καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης, ἥτις ἐφαρμόζουσα ἀπὸ τοῦ 1932 τὸ περὶ Δελτίων Membership Cards ἄρθρον, ἀποστέλλει τακτικῶς περὶ τὰ 500 δολλάρια ἐτησίως.

Ἐκ τῶν ταμείων ἑπομένως τῶν Κοινοτήτων δὲν ἐξέρχονται διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπήν των παρὰ μόνον τὰ ἐλάχιστα ποσὰ τῶν 36 δολλαρίων καὶ ἄνω τὸ ἔτος, ἀναλόγως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἑκάστης, ποσὸν πάντοτε μηδαμινὸν καὶ τὸ ὁποῖον, ἀπέναντι προϋπολογισμοῦ 2,500 δολλαρίων καὶ ἄνω, οὔτε πτωχαίνει μίαν Κοινότητα, ἂν ἀποστέλληται τακτικῶς, οὔτε καὶ πλουτίζει αὐτὴν ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει. Εἰς ἄλλο Ἀνακοινωθὲν θὰ ἐκτεθῇ πῶς τὸ ποσὸν τοῦτο αἱ Κοινότητες εἰσπράττουν ἀπὸ μίαν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν ἢ καὶ ἕνα ἐνίοτε Ἑσπερινόν.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καταβολὴν τῶν μικρῶν Ἐπιδομάτων τούτων παρέχονται παρὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοιαῦται εὐκολίαι, ὥστε τὸ βάρος νὰ φαίνηται ἀκόμη ἐλαφρότερον.

Αἱ αὐταὶ εὐκολίαι παρέχονται καὶ πρὸς τοὺς Ἐφημερίους ὡς πρὸς τὰ ἐπιδόματα αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι 2 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ δεδουλευμένου μισθοῦ των.

Βεβαίως θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ ὑπῆρχε διὰ τὰς Κοινότητας καὶ τοὺς Ἱερεῖς μηδὲ ἡ μικρὰ αὐτὴ ὑποχρέωσις πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν των. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δὲν ἔχει ἄλλους πόρους, ἡ δὲ ὕπαρξις αὐτῆς εἶναι ἀπολύτως συνδεδεμένη μετὰ τῆς τύχης καὶ τῶν πεπρωμένων τοῦ ἐδῶ Ἑλληνισμοῦ, τὰ ἐπιδόματα πρὸς αὐτὴν εἶναι ἐξυπηρετικὰ αὐτῶν τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν Ἱερέων καὶ πρέπει νὰ καταβάλλωνται τακτικῶς, ἀφοῦ ἄλλως τε δὲν στοιχίζουν παρὰ μηδαμινά.

Τὴν ἀνακούφισιν δὲ ταύτην πρὸς τὰς Κοινότητας καὶ τοὺς Ἱερεῖς ἐπέτυχε τὸ Μικτὸν Συμβούλιον, διότι τῇ προτάσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου περιώρισε τὰ ἔξοδα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μέχρι ὁρίου ἀφαντάστου. Ἰδιαιτέρως ὑπεβίβασε τὰ μισθολογικὰ κονδύλια καὶ πρὸ πάντων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρῶτον καὶ τοῦ Ἐπισκόπου, τῶν ὁποίων οἱ μισθοὶ ἔχουσιν ἀπὸ ἐτῶν ὑποβιβασθῇ εἰς τὸ ἥμισυ περίπου καὶ παραμένουσιν εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦτο.

Ἂν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχετο πρὸ ἑξαετίας τὴν πρότασιν τῶν Μελῶν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, ὅπως τὸ ὑπόλοιπον ἀπὸ τὴν πρωταρχικὴν μισθοδοσίαν ἀνεγράφετο εἰς τοὺς προϋπολογισμούς, ὡς καθυστερούμενον, καὶ πληρωθῇ μὲ τὴν βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τότε ὁ μὲν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος θὰ εἶχε νὰ λαμβάνῃ σήμερον ὡς καθυστερουμένους μισθοὺς δολάρια 17,700 διὰ τὴν ἀκρίβειαν, ὁ δὲ Σεβ. Ἐπίσκοπος 11,600, ἤτοι τὸ ὅλον δολλάρια 29,300, καὶ ἀνάλογα ποσὰ τὸ Προσωπικὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ταῦτα πάντα συμφώνως πρὸς ἀποφάσεις Γενικῶν Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων, αἵτινες εἶχον καθορίσει τοὺς μισθούς.

Εὐτυχῶς ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δὲν ὀφείλει τίποτε σήμερον διὰ καθυστερουμένους μισθούς, καὶ τοῦτο εἶναι μέγα κέρδος τῶν Κοινοτήτων.

Ὡς ἀνακούφισις τῶν Κοινοτήτων δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ τὸ ὅτι τὸ Μικτὸν Συμβούλιον χωρὶς ἐπιπρόσθετον φορολογίαν, ἀλλὰ μόνον χάρις εἰς αἱματηρᾶς οἰκονομίας ἀπὸ ἄλλα ἀπαραίτητα διὰ τὴν κίνησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατώρθωσε νὰ ἐξοφλήσῃ καὶ διάφορα χρέη τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸ τοῦ 1931, ἀνερχόμενα εἰς χιλιάδας δολλαρίων, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τοῖς Ἀπολογισμοῖς αὐτῆς, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἐβάρυνον τὰς Κοινότητας ἀναμφιβόλως.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στὴ Μνήμη τοῦ Σ. ΣΤΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΣ ΜΠΗΚΑ ΣΤΟ ΤΕΠΕΛΕΝΙ

.... Ἦταν βροχερὸ ἀπόγευμα τοῦ Μάρτη. Μαζεμένες στὸν «ὀντὰ» ἡ ἀδελφή, ἡ ἀξαδέλφη μου, ἡ παπαδοπούλα καὶ τρεῖς-τέσσερες γειτονοποῦλες, μὲ ἀστεῖα καὶ τραγούδια, ἔπεχαν καὶ ἐκέντησαν τὰ «προικιά τους». Ὁ πατέρας μου μὲ ἐνδιαφέρον ἄκουγε τὸν Κώσταντα τὸν ἀγροφύλακα, ποὺ μολογοῦσε μὲ πολλὴ ὑπερηφάνεια καὶ πολεμικὴ ἔξαρση τὴ μάχη τοῦ «Κούτση» ποῦ πολέμησε μπάλα μὲ μπάλα μὲ τοὺς Ἀρβανίτες, καὶ κάθε τόσο ἔδειχνε τὴ λαβωματιὰ τοῦ στήθους του. Ἡ μάννα μου μὲ τὴν παπαδιὰ κουβέντιαζαν γιὰ... τῆς χώρας τὰ γελάδια!... Ἔκλεισα τὸ βιβλίο τοῦ Β. Ἠπειρωτικοῦ ἀγῶνος, ποὺ μοῦ τὸ εἶχε στείλει φίλος μου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἔπεσα σὲ σκέψη... —Δῆμο! —εἶπε ἡ μάννα μου— τί συλλογίσαι; Ἡ δικᾶ τετρακόσια ἔχει! Τράβα τώρα, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ προσέχῃς ἄλλοτε...

Ἀλήθεια... Τέτοιο κεφάλι, τέτοιο ξυράφι! εἶπα μέσα μου. Τώρα ποὺ μὲ προσκαλοῦσε ἡ θεία μου κάτω στὸ ἐξοχικό της χτῆμα, τύχη «τέρσικη» ἔσπασα τὸ πόδι μου... Τί μεγαλεῖο θὰ περνοῦσα τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖ κάτω... Ἐνῶ τώρα; Χμ! Τώρα ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ μένω ξαπλωμένος γιὰ πολὺ καιρό. Ὁ ἔρημος ὁ πόνος μὲ περόνιαζε στὸ πόδι καὶ μ' ἔσφαζε στὴν καρδιὰ τόσο, ποὺ μὲ πολὺ ζόρι στριφογύριζα στὸ στρῶμά μου. Ἔβλεπα τὴ βροχὴ ποὺ χτυποῦσε στὰ παραθυρόφυλλα κι' ὁ νοῦς μου πήγαινε ὁλοῦθε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ξέχασα τὸν πόνο καὶ κάποια ἀλαφροσύνη κατάλαβα στὸ πόδι μου. Τὰ μάτια μου πῆραν νὰ βασιλεύουν καὶ γλυκειὰ νύστα μ' ἔπιασε. Νισάφι πιά!... Εἶχα νὰ κλείσω μάτι τρεῖς βραδυὲς ἀράδα... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσα τὴν παπαδοπούλα νὰ παίρνῃ τὸ τραγούδι:

«Αὐτὰ τὰ μάτια Δῆμο τ' ἄμορφα»

Καὶ ὕστερα ὅλες μαζύ:

«Τὰ φρύδια τὰ γραμμένα,
γειά σ' ἀγάπη μου,
τὰ φρύδια τὰ γραμμένα,
σὲ κλαῖν' τὰ μάτια μου».

—Κοιμᾶσαι, Δῆμο; εἶπε ἡ μάννα μου, καὶ μὲ χάϊδεψε στὸ κεφάλι. Δὲν ἀκοῦς; Τὸ τραγούδι σου! — Οὔτε νὰ ἀπολοῖθῶ τῆς μάννας μου μποροῦσα, μὰ οὔτε καὶ τὰ μάτια μου ν' ἀνοίξω. Τόσος βαρὺς ἦτο ὁ ὕπνος ποὺ μ' ἔπαιρνε. Σ' ἕνα δευτερόλεφτο ταξείδευα κι' ὅλας σὲ ξένους τόπους..... Τὸ πρωῒ πρωτοῦ ἀκόμη φέξῃ, δὲν θᾶταν ἡ ὥρα τέσσερης, ποὖρθε καὶ μὲ ξύτηνησε ἡ μάννα μου.

—Σήκω, Δῆμο! μοῦ εἶπε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ πολὺ μιάμισυ, θὰ φύγῃς!

Ἡ κρυφὴ χαρὰ ποὺ μ' ἔδερνε, ποὺ θ' ἀπαλλασσόμουν ἀπὸ τὴν σκοτούρα τῆς Γεωμετρίας καὶ Ἀριθμητικῆς καὶ τὸ κυριότερο, τὸ ὅτι θὰ περνοῦσα τὸ καλοκαῖρι στὸ χτῆμα τῆς θείας μου ποῦ ἦτο ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι θεόρατα Ἠπειρωτικὰ βουνά, ποὺ τόσους καὶ τόσους θρύλλους ἔχω διαβάσῃ κι' ἔχω ἀκούσῃ γι' αὐτὰ μ' ἄφησε ἄϋπνο ὡς τὸ πρωΐ. Σὰν λαγὸς πετάχθηκα καὶ σὲ δυὸ λεφτὰ εἶχα ντυθῇ κι' ὅλας!... Μὲ βουλιμία ρίχτηκα στὸν τραχανὰ καὶ ὕστερα ξεκίνησα μὲ τὸν Κώσταντα ποὺ θὰ μὲ συνώδευε ὡς τὸ βουνὸ τῆς «Γκιώσας», κάπου ἕξη ὧρες μακρυά. Μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ μυρωδιὰ ποὺ μπόγλικη ἔχυνε ἡ ρίγανη, ἡ ἀσφάκες, τὰ ντοῦσκα, ὡς καὶ τὸ ξακουστὸ τῆς Πεύκας τὸ θυμάρι, πῆρα τὸ τραγούδι:

«Καλότυχα τοῦτα βουνά,
καλότυχοι κι' οἱ κάμποι,
ποῦ θάνατο δὲν καρτεροῦν
καὶ χάρο δὲν παντέχουν».

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς «Γκιώσας» ὁ Κώσταντας μοῦδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὰ μονοπάτια τῶν βουνῶν καὶ ραχούλων, τὰ ὀνόματα τῶν μικρῶν χωριῶν, ποὺ φάνταζαν στὶς πλαγιές των, ὡς καὶ τὴς ἐκκλησιὲς καὶ μοναστήρια ποὺ θ' ἀπαντοῦσα στὸ πέρασμά μου... Ἔκαμα «τόκα» καὶ πῆρα τὸ μονοπάτι. Ἔκλεισα τὰ μεγάλα πλατάνια· κατέβηκα στὸ ποτάμι· ὕστερα πῆρα τὸν ἀνήφορο γιὰ τὸν Ἄϊ-Ἠλιᾶ· ἔστριψα ζερβιὰ μεριὰ κι' ἔπεσα στὸ «Ντερβένι». Ἐκεῖ 'πολέμησα κάμποσο μὲ τὰ σκυλλιὰ τὰ Βλάχικα ποὺ ἦταν στὰ λειβάδια τῆς «Δρόπολης». Ὕστερα πῆρα τὸν ἀνήφορο γιὰ τὸ βουνὸ τῆς «Σκρίκας». Εἶδα κι' ἔπαθα ὅσω νὰ βγῶ ἀπὸ 'κεῖνο τὸ διαολορούμανο· ροβόλισα τὴν ἄλλη μεριὰ του καὶ βγῆκα στὸ ξαγνάντιο. Τράβα ὠρὲ διάολε, καὶ τράβα, ἀνέβα ἀπὸ 'δῶ, κατέβα ἀπὸ 'κεῖ, κλῶσε ἀπὸ 'δῶ, στρίψε ἀπὸ 'κεῖ, ἔφτασα τ' ἀπόγευμα στὸ χτῆμα τῆς θείας μου. Φιλήματα, ἀγκαλιάσματα, φαγητά, φρέσκο γελαδινὸ γάλα καὶ φροῦτα τῆς ἐποχῆς μοῦ ἐδόθησαν ἄφθονα. Ἡ θεία μου μάλιστα, γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ, μοῦ ἔστρωσε ὄξω στὴν κόκκινη τριανταφυλιά... Ἦταν ἀλήθεια πανόραμα ἡ σκηνὴ ποὺ ἔβλεπα καὶ ἄκουγα ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἤμουν ξαπλωμένος... Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πανώρια ἐκεῖνα βουνά, ἀγάλια-ἀγάλια, ἔβγαινε τὸ φεγγάρι, ἀργύρωνε τὸ ποτάμι, καὶ ἔκανε νὰ ἀστράφτῃ τὸ γεφύρι, τὸ φρούριο καὶ ἡ μιναρέδες τοῦ Τεπελενιοῦ. Στὸ ποτάμι οἱ βάτραχοι ἐπανηγύριζαν. Ἀπὸ τὴν ἀντιπέραν ἄκρη τοῦ γεφυριοῦ ἀνάλαφρα χτυποῦσαν λογῆς λογιῶν κουδούνια, κι' ὁ τσοπάνος μὲ τὴ φλογέρα του μοιρολογοῦσε, λὲς κι' ἔκλεγε τὸ περασμένο μεγαλεῖο τοῦ γεφυριοῦ, τοῦ φρουρίου καὶ τῶν μιναρέδων ποὺ στεκόντουσαν βουβοὶ καὶ ἀκίνητοι, σὰν μεσαιωνικοὶ στοχειωμένοι πύργοι... Πρὸς δῶθε καὶ τὰ πέραν τοῦ ποταμοῦ ἡ τριξιλλῆθρες μὲ τὸ ἀτέλειωτο τραγούδι τους βαστοῦσαν ἀρμονικὰ τὸ μπάσο τῆς νυχτερινῆς καντάδας... Τὸ πρωῒ ξαφνίστηκα ἀπὸ τὸ «πατερτὶ» τῆς θειᾶς μου μέρα στ' ἀμπέλι. Ἔτρεξα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τὴ ρώτησα τί συμβαίνει. —Νά! Αὐτὰ τὰ ψωριάρικα! καὶ μοῦδειξε καμμιὰ δεκαριὰ γίδια ποὺ σκιαγμένα φεύγαν πρὸς τὸ ποτάμι. Ποῦ νὰ τὰ φάῃ ὁ λύκος καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ μπινιὰ ἀπ' αὐτά, μοῦ χάλασαν τ' ἀμπέλι. Κάθε μέρα τοῦτο γίνεται μὲ τὰ σκασμένα... Ντούρατα πέρα 'πὸ τὸ ποτάμι κι' ἂν μπορέσῃς φάε κρέας ἀπ' αὐτά.

—Κάμε κέφι, θεία, εἶπα, καὶ ξέρω τί θὰ κάμω!

Βγῆκα ἀπὸ ταμπέλι καὶ τράβηξα πέρα. Τὰ εἶδα στὴ στροφὴ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ σκαρφάλωναν καὶ τσιμάριζαν στὰ μικρὰ δενδρύλλια. Ροβόλισα τὴ ραχοῦλα καὶ βρέθηκα σὲ ἀπέραντο λειβάδι... Ἡ θέα του μὲ μάγεψε καὶ στάθηκα νὰ θαυμάσω τὴν ὠμορφιά του. Ζωγραφιὰ ποὺ δὲν περιγράφεται. Μανούσια, μανουσάκια, Ἀρμένια, Τρεντελίνα καὶ χίλια δυὸ λογιῶν λογιῶν λουλούδια ἄσπρα, κίτρινα καὶ βαθυγάλανα ἦταν ἐκεῖ μέσα. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κίνησε περισσότερο τὸν θαυμασμὸ ἦταν ἡ παπαροῦνες! Χιλιάδες! Ἑκατομμύρια κόκκινες, ψηλὲς παπαροῦνες, ποὺ ναζιάρικα σιῶνταν καὶ λιγιῶνταν στὸ πρωϊνὸ ἀγέρι...

—Μπράβο ὠμορφιά! φώναξα, τὸ ἀχόρταγο ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ μάτι μου στάθηκε σ' ἕνα σημεῖο... Ἀπάνω ἀπὸ μιὰ ἄσπρη πέτρα καθόνταν μιὰ νέα ποὺ δὲν πιστεύω νὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ δεκαέξη χρονῶν. Μὲ κυττοῦσε περίεργα καὶ χαμογελοῦσε. Κοντά της παίζαν δυὸ κατσικάκια... Χμ! εἶπα μέσα μου, μεξὲ κατσικίσιο ἔχομε! Προχώρησα καὶ μόλις ζύγωσα κοντά της σηκώθηκε κι' ἔτρεξε μέσα στὸ λειβάδι... Ἐκεῖ ποὺ ἡ παπαροῦνες ἦταν πειὰ πυκνὲς καὶ ψηλές, στάθηκε καὶ κάτι μοῦ εἶπε ποὺ οὔτε κἂν ἐκατάλαβα, καὶ γέλασε δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορά.

—Ἄαααα! εἶπα καὶ τράβηξα πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὥστε σὺ εἶσαι κυρά μου ποὺ ἀπολιένεις τὰ γίδια μέσα στ' ἀμπέλι τῆς θειᾶς μου καὶ σὺ ἀπ' ἐδῶ κάνεις χάζι; —Εἶχα ἀπόφαση νὰ τῆς ἁρπάξω ἕνα κατσικάκι καὶ ἔτσι γιὰ τιμωρία της νὰ τὸ περάσω στὴ σούβλα. Ἡ θεία μου εἶχε βγῆ στὸ ξαγνάντιο τῆς ραχούλας καὶ φώναζε: —Μὴ Δῆμο!... Μὴν πᾷς ἐκεῖ, τί, θὰ σὲ πάκουν οἱ Ἀρβανίτες!

—Τί μολογάει ἡ θεία μου; εἶπα μέσα μου, τί θέλει! Ἀρβανητιὰ ἐδῶ πέρα; Ἐκύτταξα γύρω. Δὲν ἔβλεπα ἄλλον ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ νέα ποὺ χτυποῦσε μὲ τὶς παλάμες τὶς πατραπούνες, καὶ ἔτσι, ὅπως μὲ κύτταζε ἦταν σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε: Ἐδῶ εἶμαι 'γώ! Ἂν σοῦ βαστάῃ κόπιασε! Πῆγα κοντά της... Ἔπαψε τώρα νὰ γελᾷ καὶ μὲ κύτταζε φοβισμένα. Τὰ μαλλιά της ξέπλεκτα ἀνεμίζονταν. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της στὴ μαυρίλα περνοῦσαν καὶ αὐτὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας... Ἡ θεία μου ἔρθε στὴν πέτρα καὶ μοῦ εἶπε: —Μὴ παιδί ἀπὸ ἐκεῖ μὲ παρακαλοῦσε: —Μὴ παιδί μου! Μὴν τὴν πειράζῃς τὴ στρίγλα! Γύρισε πίσω γιατὶ τώρα εἶσαι μέσα σ' Ἀρβανίτικο τόπο...

—Ποῦ; ρώτησα περίεργα;

—Τὸ γλέπεις τοῦτο 'δῶ; καὶ χτυποῦσε μὲ τὸ χέρι τὴν ἄσπρη πέτρα. Τοῦτο τὸ λιθάρι εἶναι τὸ σύνορο!... Νά! καὶ τἄλλο λιθάρι εἶναι τὸ σύνορο!... Νά! καὶ τἄλλο πέρα ἀπὸ πάνω 'κεῖ!... Γιά! Καὶ τ' ἄλλο πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι! Ἀπὸ 'δῶ καὶ 'πάνω πάνῃ τὸ Ρωμέϊκο, ἀπὸ δῶ καὶ κάτω τ' Ἀρβανίτικο. Ἔλα γρήγορα γιατὶ ὅπου καὶ νίτικο... Ἔλα γρήγορα γιατὶ ὅπου καὶ νάναι θὰ περάσῃ τὸ Ἀρβανίτικο φυλάκιο!

—Ὥστε καὶ τούτη ἐδῶ;

—Εἶναι 'Αρβανιτοπούλα! —μὲ διέκοψε ἡ θεία μου, καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀτὲμ Σουλεϊμὰν ἀπὸ τὸ Τεπελένι... Δὲν καταλαβαίνει Ρωμαΐϊκα... Δὲν γλέπεις πὼς σὲ κυττάει;

Ἀλήθεια... Μὲ κυττοῦσε τώρα μὲ κάποια συμπάθεια καὶ καλωσύνη... Μοῦ χαμογέλασε, συμμάζεψε τὰ κατσικάκια καὶ γίδια της καὶ χάθηκε στὰ πυκνὰ δένδρα τῆς ρεμματιᾶς..

—Ἀδικία δὲν εἶναι; εἶπα στὴ θεία μου.

—Ποιὸ πρᾶγμα, παιδί μου;

—Γιά!... Ὅλο αὐτὸ τὸ λειβάδι, ὅλα αὐτὰ τὰ λουλούδια, ὅλη αὐτὴ τὴν ὠμορφιὰ τὰ χαρῆσαν τῆς Ἀρβανιτειᾶς!

—Ἔ! Ἔτσι ἦταν τυχερό, παιδί μου... Τί νὰ κάνῃς;

Ἡ ὠμορφιὰ ἐκείνη μὲ σκλάβωσε... Ἔτσι ὅπως τὴν κύτταζα καὶ τὸ μυαλό μου δούλευε, σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' αὐτὸ μιὰ ἰδέα ποὺ ἠλέκτρισε ὅλο τὸ εἶναί μου καὶ ποὺ τὰ μάτια μου πετάξανε φωτιές!....

Εἴμουν κλειστὰ δεκαεφτὰ χρονῶν παλληκαρόπουλο, χεροδύναμος ποὺ σὲ δυὸ σὲ τρεῖς ἔροιχνα στὴν πάλη τοὺς συντρόφους μου. Στὸ σκολειὸ εἴμουν ξύλο ἀπελέκητο... Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἡ δασκάλα μου μὲ φώναζε «γράβο»... Τὸ παρατσοῦκλι αὐτὸ θὰ μοῦ κολλοῦσε γιὰ καλὰ στὸ σβέρκο, ἐὰν δὲν ἔβαζα σὲ ἐφαρμογὴ ἀπὸ τὴν πρώτη 'μέρα τῆς γροθιὲς καὶ τὰ χαστούκια... Καὶ ἔτσι τὸν τιμητικὸν αὐτὸν τίτλον τὸν περιώρισα στὸ σκολειό, καὶ νὰ τὸν δέχομαι μονάχα ἀπὸ τὸν δάσκαλό μου. Ἔξω ἀπὸ τὸ σκολειὸ ἤμουν τετραπέρατος! Χίλιες δυὸ κατεργαριὲς ἐσοφιζόμην, γιὰ νὰ παίζω καὶ γελῶ εἰς βάρος τῶν ἄλλων! Ἔπαινα στοὺς κήπους καὶ ἔκανα ρεμούλα στὰ λαχανικά. Δὲν ἄφινα καρπὸ γιὰ καρπὸ νὰ ὡριμάσῃ ἀπάνω σὲ δέντρο. Ἔμπαινα στὰ κατώγεια καὶ ἅρπαζα ὅσα αὐγὰ εὕρισκα στὶς φωλιές! Ἔπανα τὰ κλωσσοπούλια καὶ τὰ κρεμοῦσα ζωντανὰ μὲ κλωστὴ ἀπάνω στὶς συκές! Ἡ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ μου στὸ βραδυνὸ προσκλητήριο εὕρισκαν τὶς κότες των λειψές! Ἡ κατάρες ἔδειναν κι' ἔπερναν! Ἦταν ἀπόλαυσίς μου νὰ καβαλλικεύω ξεσαμάρωτον γάϊδαρον, νὰ φέρνω γύρω τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ ἀναγκάζω τοὺς συντρόφους μου μικροὺς ἢ μεγάλους ποὺ τύχαιναν στὸ διάβα μου νὰ στέκωνται σὲ στάσι προσοχῆς καὶ νὰ μὲ χαιρετοῦν στρατιωτικῶς! Εἶχα μεγάλη ἀδυναμία στὴν ὠμορφιά!... Ἤθελα νᾶταν δικό μου ὅ,τι ὡραῖο καὶ ἐλκυστικὸ ἔγλεπα. Ὁ μεγάλος κῆπος μου ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ λογῆς λογιῶν λουλούδια: Βασιλικός, μαντζουράνα, γαρυφαλιὲς καὶ τριανταφυλλιὲς εἶχαν μπῆ ἐκεῖ μέσα μὲ τὸ σύστημα τ' Ἀρβανίτικο: Τοῦτο εἶναι δικό μου, 'κεῖνο θὰ μοῦ τὸ δώκῃς καὶ τ' ἄλλο θὰ στὸ ἁρπάξω..... Ἀφικράζομαι... Ἡ χαράδρα τοῦ βουνοῦ ἔφερνε καθαρὰ στ' αὐτιά μου τὸ τραγοῦδι:

«Κοῦγω τὸν ἄνεμο κι' ἀχάϊ
τὸν κοῦγω καὶ μαλώνει!»

Ἦταν τὸ Ἑλληνικὸ φυλάκιο ποὺ τραγουδοῦσε πέρα στὴν κορφὴ τοῦ πλαϊνοῦ βουνοῦ... Τὸ φεγγάρι καταξάστερο ἔλαμπε. Βάτραχοι καὶ τριξιλλῆθρες τὸ σκοπό τους! Ἐκύτταξα γύρω καὶ ἄρχησα: Γκάπ! γκούπ! γκάπ! γκούπ! Δούλεψα σκληρὰ γιὰ κάμποση ὥρα, ὕστερα ἔβαλα ὅλη τὴ δύναμί μου κι' ἔβγαλα τὴν πέτρα ὄξω... Γκούτουλα τὰ μπίτουλα τὴν πῆγα καὶ τὴν ἔβαλα λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὴ ρεμματιά. Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ χάνω! Τὸν κασμὰ καὶ φτυάρι ἐπ' ὦμου καὶ δρόμο γιὰ τὴν ἄλλη πέτρα! Εἶχαν περάσῃ τὰ μεσάνυχτα ποὺ τὴν ξέχασα κι' αὐτή... Ἴδρωσα! Ἔβγαλα τὸ κεντητὸ μαντύλι καὶ σφουγκίστηκα... Ὄρθιος καὶ μὲ τὸ στῆθος φουσκωμένο ὡς ἄλλος Ταρζάν, πῆρα βαθειὰ ἀνάσσα!... Κύτταξα ὅλη ἐκείνη τὴν ὠμορφιὰ ποὺ ὁ νυχτερινὸς ἀέρας τῆς ἔψαλλε τώρα 'Ελληνικὰ τραγούδια, χαμογέλασα ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια... Μέσα σὲ τέσσερης ὧρες ἔχω μεγαλώσῃ τὴν Ἑλλάδα διακόσια μέτρα πρὸς τὰ μέσα τῆς 'Αρβανιτειᾶς καὶ ἄλλα πεντακόσια, ἀπόστασις ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη πέτρα... Ἕνας ζηλευτὸς τόπος ποὺ γιὰ νὰ κερδισθῇ σὲ καιρὸ πολέμου πρέπει νὰ πέσουν καρμιὰ ἀνθρώπινα!... Θέλησα νὰ ριχτῶ καὶ πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι, μὰ οἱ πετεινοὶ ποὺ λαλοῦσαν στὰ πρῶτα γλυκοχαράγματα, μὲ γύρισαν πίσω..... Ἡ καινούργια 'μέρα μ' εὗρισκε στ' ἀγνάντιο τῆς ραχούλας καὶ σεργιάνιζα. Τὸ δειλινὸ τὰ πράγματα χειροτέρεψαν. Ἕλληνες καὶ 'Αρβανίτες πήγαιναν κι' ἤρχοντο πάνω καὶ κάτω στὸ λειβάδι. Αὐτοκίνητα γεμᾶτα στρατὸ πήγαιναν στὸ Τεπελένι. Καβαλάρηδες ἔσκιζαν τὴ ρεμματιά. Κάτω στὴ Κλεισοῦρα ἡ τρουμπέτες βαροῦσαν. Τὸ καζάνι ἔβραζε, καὶ ὥρα τὴν ὥρα κόντευε νὰ ξεχειλήσῃ! Ὁ Σουλεϊμὰν κατακόκκινος σὰν παπαροῦνα ἀπὸ θυμό, ἔβριζε στὴ γλῶσσα του τοὺς δικούς του.

Πῶς στὸ διάτανο μὲ εἶδε; Ἤλθε κοντά μου μὲ τρεῖς 'Αρβανίτες. Μὲ κύτταξε ἀπὸ 'πάνω ὡς κάτω στὰ πόδια καὶ μοῦ εἶπε σὲ κακοροΐζικη Ἑλληνική: — Πῶ, ἐσὺ τί κάνει 'δῶ;— Γιὰ νὰ τὸν πειράξω τοῦ ἀπολοΐθηκα στὸν ἴδιο τόνο: —Πῶ, γιὰ ὠρέ,... νὰ πέρῃ μιὰ ψύχα ἀγέρα!...

—Πὼ τοῦτο εἶναι δικό σου ὠρέ; — καὶ μοῦ ἔδειξε ἄσπρο κεντητὸ μαντύλι. Χωρὶς νὰ σκεφτῶ τί κάνω, ἔφερα τὸ χέρι στὴ τσέπη μου. Τὸ μαντύλι μου ἔλειπε. Ἦτο αὐτὸ τὸ ἴδιο ποὺ κρατοῦσε τώρα ὁ Σουλεϊμάν. Ἀπὸ ἀπροσεξία μοῦ εἶχε πέσῃ στὴν πέτρα. Ἡ κίνησις ἐκείνη μὲ πρόδωσε... —Μέρε! ἐφώναξε ὁ Σουλεϊμάν. Ἔξη χέρια πέσανε ἀπάνω μου κι' ὅσω νὰ πῶ κρομμύδια μὲ εἶχαν δέσῃ κι' ὅλας. Συνοδείᾳ καὶ δεμένο μὲ πῆγαν στὸ Τεπελένι. Ἐκεῖ εἶχε μαζωθῇ ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα.... Λιάμπηδες, Γκέκηδες καὶ Τότσκηδες... Τὰ ξυπόλυτα τάγματα τῆς 'Αρβανητιᾶς, Λειζερατινοί, Προγονατινοί, Πρεμετινοί, Κουρβελιεσινοὶ καὶ Λιεσκολικινοί, ἔτσι ὅπως μὲ κύτταζαν, λὲς καὶ νάταν τρόπος νὰ μ' ἔβαζαν στὰ χέρια τους καὶ νὰ μ' ἔσκιζαν σὰν σαρδέλλα. Ὅ,τι ἔβρεξε ἡ Γῆς τῶπιε! εἶπα μέσα μου. Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ περήφανα περπατοῦσα στὸ γκαλτερίμι τοῦ τεπελενιοῦ. Ἀφοῦ μπόρεσα νὰ κινήσω τόσο κόσμο, καὶ ὁ ἄλλος ἔξω κόσμος θὰ διάβαζε στὶς ἐφημερίδες τὴν παλληκαριά μου. Ἐθεώρησα τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν ἑαυτό μου ἥρωα, περήφανα καὶ μὲ γινάτι φώναξα σ' αὐτοὺς ποῦ φράζαν τὸ διάβα μου: Μπάντα νὰ περάσω! Δὲν πρόκαμα νὰ τελειώσω, καὶ φράτ! μοῦσκασε μιὰ μὲ τὸν βούρδουλα ὁ Σουλεϊμάν. Καλὴ ἀρχή! εἶπα μέσα μου. Ἂν καὶ ἡ ἄλλες θάναι σὰν τούτη, φτηνὰ θὰ τὴ γλυτώσῃς, Δῆμο! Μέσα στὸ ἀστυνομικὸ σεράγι, Ἀρχὲς στρατιωτικὲς καὶ πολιτικές μ' ἔκαναν ἀνάκριση: —Γιατί τῶκανε αὐτό; Καὶ ἐγὼ ἀπολογιόμουν: —Ἔ!... γιατὶ τῶκανα. Σάμπως εἶχα κι' ἄλλο τίποτε νὰ κάνω;

—Πὲς τ' ἀλήθεια ὠρὲ ζαγάρι!... καὶ φράτ! φρούπ! μὲ τὸ βούρδουλα ὁ Σουλεϊμάν!

—Σκοῦρα τᾶχεις, Δῆμο! εἶπα μέσα μου».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ἡ κόρη του καὶ ἄφησε ἀπάνω στὸ τραπέζι ποτήρια καὶ μπουκάλα μὲ ρακί. Ὅπως μὲ κύτταξε, μοῦ φάνηκε πῶς μὲ λυπᾶνταν στὴ κατάστασι ποὺ βρισκόμουν... Δεμένον, νησιτικὸν καὶ διψασμένο μ' ἔρριξαν στὸ κατῶγι... Ἦταν μεσάνυχτα καὶ στὸ Τεπελένι βασίλευε ἡσυχία... Ἄκουσα τὴν πόρτα νὰ στρίζῃ καὶ στὸ ἀδύνατο φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὴ φεγγίτα εἶδα τὴ λάμψι μαχαιριοῦ νἄρχεται κατ' ἐπάνω μου... Ἔρχουνται νὰ μὲ σφάξουν! εἶπα, καὶ προσπάθησα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰ δεσμά μου. Ἡ σκιὰ ζύγωσε... Ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ περίμενα τὸ τέλος. Κράτς! Κράτς! Κράτς! Τὸ μαχαίρι ἔκοψε τὴν τριχιά. Θαῦμα, ἢ ὄνειρο; εἶπα καὶ πετάχτηκα 'πάνω! Εἶδα τὴν κόρη τοῦ Σουλεϊμὰν νὰ μὲ ἁρπάζῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ Σπέϊτ! μοῦ εἶπε. Ἀπὸ κᾶτι στενοὺς καὶ ἀπόμερους δρόμους μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ Τεπελένι καὶ κατεβαίναμε πρὸς τὸ ποτάμι... Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τῆς ἔσφιξα τὸ

(Συνέχεια εἰς τὴν 9ην Σελίδα)

ΤΟ ΟΥΓΓΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΦΙΛΑΤΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ὑπὸ ΛΑΔΔΑΡ ΛΑΣΣΛΟ

Γιατὶ χαμογελᾷ αὐτὸς ὁ τύπος, καθὼς μὲ βλέπει; Μήπως μὲ κοροϊδεύει; Ἢ μήπως ἐθυμήθηκε κανένα ἀστεῖον ποὺ τὸ ἔχει ἀκούσει ἀπὸ χθὲς καὶ τὸ καταλαβαίνει τώρα μόλις;

Ἀλλὰ ὄχι, μοῦ μειδιᾷ κατάμουτρα, σᾶν γνώριμος παλαιός. Καὶ ὅμως, δὲν τὸν γνωρίζω καθόλου τὸν ξανθὸν αὐτὸν κύριον, μὲ τὸ παχουλὸ πρόσωπον καὶ τὰ μικρὰ ματάκια. Καὶ τώρα ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω μου καὶ μοῦ νεύει φιλικώτατα. Στρέφομαι διὰ νὰ ἰδῶ μήπως ὁ χαιρετισμὸς ἀπευθύνεται εἰς κανένα ἄλλον. Ἀλλὰ πίσω μου δὲν ὑπάρχει κανείς. Ποιὸς νἄναι, ἄρα γε, ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

—«Γειά σου, φίλτατε!» μοῦ φωνάζει καὶ μοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

Ποιὸς εἶναι λοιπόν; Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὸ μνημονικό μου! Ἀδύνατον νὰ θυμηθῶ τὰ πρόσωπα! Καὶ ὅμως πρέπει, σίγουρα, νὰ εἶναι κάποιος παλαιὸς μου φίλος, διότι τὸ κτύπημα τὸ φιλικόν, ποὺ μοῦδωσε στὴν πλάτην, μοῦ ἔκοψε σχεδὸν τὴν ἀναπνοήν.

Παρατηρεῖ τὸ ἐρευνητικόν μου βλέμμα:

—Δὲν μὲ θυμᾶσαι; Δὲν ξέρεις ποιὸς εἶμαι;

Γιατί, ὅταν μᾶς τύχουν τέτοιες περιπτώσεις, δὲν λέμε ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν; Γιατὶ νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσω ἀπεριφράστως «Ὄχι»;... Καὶ ὅμως, ἀντ' αὐτοῦ, σπεύδω νὰ εἰπῶ δ,τι συνήθως λέμε ὅλοι εἰς παρομοίας περιπτώσεις:

—Τί λές, ἀδερφέ!... Ἔχει γοῦστο νὰ μὴ σὲ γνώρισα!...

—Πῶς τὰ περνᾶς, λοιπόν;» ἐρωτᾷ ἐκεῖνος

—Καλά. Καὶ σύ;

—Τὸ ἴδιο.

Χμ... Ποιὸς νἄναι τάχα; Τὸ μόνον ποὺ γνωρίζω τώρα δι' αὐτόν, εἶναι ὅτι μιλιώμαστε στὸν ἐνικὸν καὶ ὅτι περνάει καλά. Ἀλλά, στὸ κάτω-κάτω, ἔχω συνάψει τόσες φιλίες περαστικὲς εἰς διάφορα στάδια τῆς ζωῆς μου: στὸ σχολεῖον, στὸν στρατό, στὸν πόλεμον, στὸ καφενεῖον... Ποῦ πρέπει νὰ τὸν κατατάξω αὐτόν; Εἰς ποίαν κεφενειακὴν περίοδον τῆς ζωῆς μου.. Ποῦ εἴχαμε καθίσει ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον; Εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον ἢ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀξιωματικῶν; Τοῦ ἀπευθύνω, λοιπόν, τὴν πονηρὰν ἐρώτησιν:

—Τί κάνουν οἱ ἄλλοι;

—Οἱ ἄλλοι; Σᾶν ποιοὶ δηλαδή;» ἀντερωτᾷ αὐτός.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ δυσάρεστος ἄνθρωπος! Τί πρέπει νὰ τοῦ ἀπαντήσω τώρα;

—«Ἡ παληὰ παρέα!» λέγω, ἐνῷ εἰς τὸ μέτωπόν μου προβάλλουν σταγόνες ἱδρῶτος.

Αὐτὸς σκέπτεται πρὸς στιγμήν:

—Ἡ παληὰ παρέα;... Ἔχω καιρὸν νὰ τοὺς συναντήσω.

Ὄχι! Ἔτσι δυστυχῶς δὲν κατορθώνω τίποτε. Κάμνω ὅμως μίαν ἄλλην ἀπεγνωσμένην δοκιμήν:

—Ἦτον ὡραία ἐποχὴ τότε!» λέγω μὲ ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμόν, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην πεποίθησιν.

—Ναί, ἦτον ὡραία ἐποχή.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραιτηθῶ τῆς προσπαθείας μου. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μοῦ πῇ στὸ τέλος κάτι, ἀπ' τὸ ὁποῖον νὰ μπορέσω νὰ πιασθῶ...

—«Ποῦ ἐργάζεσαι τώρα;» τὸν ἐρωτῶ.

—Πάντοτε στὴν ἴδια φίρμα.

Μὲ δυὸ λέξεις: μιλιώμαστε στὸν ἑνικόν, εἶναι καλά, ἔχει καιρὸν νὰ συναντήσῃ τὴν παρέαν καί, κατὰ τὰ ἄλλα, ἐργάζεται πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

Ἡ ὑπόθεσις ἀρχίζει δηλαδὴ νὰ γίνεται ὁλόενα καὶ χειρότερη.

Ἐξαφνα, μία ὑποψία φοβερὰ περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό μου: Ἔχει γοῦστο νὰ μὴ τὸν γνωρίζω καθόλου!

Μιὰ μόνη ἐπιθυμία μὲ κατέχει τώρα: νὰ ἀπαλλαγῶ, εἰ δυνατόν, ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴν αὐτὴν συνάντησιν. Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου σταματῶ:

—«Γειά σου!» λέγω, μὲ κάπως ἀβέβαιον τόνον. «Πρέπει νὰ πάρω τὸ τράμ».

—Ἄ, λαμπρά! Καὶ ἐγὼ θὰ πάρω τὸ τράμ. (Καὶ μοῦ δίνει πάλιν ἕνα χαϊδευτικὸ κτύπημα εἰς τὴν ράχιν). Ἔχεις παχύνει ἀρκετά, καϋμένε! Ἐγὼ ὅμως σὲ ἀνεγνώρισα ἀμέσως... Βρίσκεις ὅτι ἔχω ἀλλάξει πάρα πολύ;

—Ὦ, καθόλου σχεδόν. Σὲ ἀνεγνώρισα ἀπὸ μακρυά!

«Ἠλίθιε!» ἔβριζα ἐνδομύχως τὸν ἑαυτόν μου, καθὼς ἀνέβαινα εἰς τὸ τράμ. Τί ἐχρειάζοντο ὅλα αὐτά; Τὸ μόνο πλέον ἦτο νὰ πηδήσω πάλιν ἀπὸ τὸ τράμ, μόλις θὰ ἐξεκινοῦσεν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐματαιώθη, διότι ὁ... φίλος μου μὲ ἐτράβηξεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ βαγονιοῦ... Ἀπέναντί μας κάθεται μία ὡραία κυρία. Ὁ φίλος μου μὲ σκουντᾷ εἰς τὸ πλευρόν:

—«Θυμᾶσαι;» μὲ ἐρωτᾷ, μισοκλείνοντας τὸ μάτι.

—«Βεβαίως!» ἀπαντῶ ἐγὼ καὶ τοῦ κλείνω ἐπίσης τὸ μάτι.

Ἐκεῖνος μοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτί:

—Ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι πάντα τέτοιος γυναικᾶς;

Διάβολε! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ ξέρει!

—«Ἤσουν ἀνέκαθεν φοβερὸς μπερμπάντης», μοῦ προσθέτει ψιθυριστά.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! Μὲ ξέρει· καί, μάλιστα, πολὺ καλά.

Καθὼς πλησιάζει ὁ εἰσπράκτωρ, ὁ φίλος μου δείχνει τὸ διαρκὲς τοῦ εἰσιτήριον. Τώρα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ μάθω τὸ ὄνομά του. Καὶ ἁπλώνω τὸ χέρι μου διὰ νὰ πάρω πρὸς στιγμὴν τὸ διαρκές. Μιὰ ἠλιθία φωτογραφία μὲ γουρλωμένα μάτια ὑπάρχει ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς· καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ στρίψω τὸ δελτίον ἀπὸ τὴν ὀπισθίαν ὄψιν, διὰ νὰ διαβάσω τὸ ὄνομα τοῦ κατόχου, ὅταν ἐκεῖνος αἴφνης μοῦ τὸ ἁρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι:

—Στάσου, γιατὶ πρέπει νὰ κατεβῶ ἐδῶ. Ὡρεβουάρ! Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ξανασυναντηθοῦμε καὶ νὰ μιλήσουμε λιγάκι γιὰ ὅλα τὰ παληά. Τί λές;

—Ὦ, πολὺ εὐχαρίστως.

—«Πᾶρέ με, κανένα μεσημέρι, στὸ τηλέφωνο», μοῦ λέγει καὶ μοῦ δίνει πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τὸ χέρι του.

—«Ποιὸς εἶναι ὁ ἀριθμός σου;» ἐρωτῶ μὲ μίαν τελευταίαν προσπάθειαν.

Ἐκεῖνος ἔχει ἤδη φθάσει εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἀπ' ἐκεῖ μοῦ φωνάζει:

—Θὰ τὸν ἰδῇς στὸν τηλεφωνικὸν κατάλογον... στὸ ὄνομά μου!

ΠΩΣ ΜΠΗΚΑ ΣΤΟ ΤΕΠΕΛΕΝΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης Σελίδος)

χέρι... Ὅσο ἀξίζεις ἐσύ, τῆς εἶπα, δὲν ἀξίζει ὅλη ἡ Ἀρβανητιά... Ἔστριψα στὸ δέντρο καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ μπῶ στὸ ποτάμι γιάπερα, ὁπόταν βρέθηκα ἀντιμέτωπος τοῦ Σουλεϊμὰν ποῦ ἦτο ἐκεῖ μὲ ὅλο τὸ φυλάκιο. Τὸ αἷμα ἄναψε στὶς φλέβες μου. Δάγκωσα τὰ χείλη μου, ποῦ πέταξαν ἀφροὺς ἀπὸ αἷμα. Ἤξερα τὶ μὲ περίμενε αὐτὴ τὴ φορά... Σὰν λαβωμένο θηρίο ἅρπαξε τὴν κόρη του καὶ τὴ χτυποῦσε ἀλύπητα. — Ἂν εἶσαι ἄντρας, ἐμένα βάρε!— εἶπα καὶ ντάγκ! χτύπησα τοὺς ἀγκῶνας μὲ ὅλη τὴ δύναμί μου. Τοὺς ξέφυγα καὶ σᾶν δαίμονας ρίχτηκα ἀπάνω του. Ὅσῳ νὰ μὲ ξαναπιάσουν τοῦ εἶχα δώσῃ κάμποσες ποὺ τὸν ἐξάπλωσαν χάμω... Κᾶτι τοὺς εἶπε... Σηκώθηκε ὕστερα καὶ σβάρα τὴν κόρη του ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἔφυγε γιὰ τὸ Τεπελένι... Μὲ κοντάκες, μὲ ξύλα, μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια μὲ χτύπησαν μέχρι θανάτου... Μισοπεθαμένον μὲ πῆραν καὶ μὲ πέταξαν στὸ λειβάδι... Ἄχ! πῶς πονοῦσα... Μισάνοιξα τὰ μάτια μου, εἶδα ὅλη ἐκείνη τὴν ὠμορφιὰ ποὺ σὲ λίγο θὰ ξεψυχοῦσα στὴν ἀγκαλιά της, μὲ πῆρε γλυκὸ παράπονο καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω, ποὺ τόσο γρήγορα θὰ ἄφηνα τὸν κόσμο αὐτὸν τῆς ὠμορφιᾶς... Τὸ κατάχλωμο φεγγάρι κολυμποῦσε στὴν νυχτερινὴ ἐρημιὰ καὶ ἐσκόρπιζε στ' ἀλαφρὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀσημένιο πόνο του... Ἄκουσα τ' ἀηδόνι νὰ κλαίῃ κάτω στὴ ρεμματιά... Ὅλα ἐκεῖνα τὰ λουλούδια ἀκοῦνε τὸ παράπονό του καὶ δὲν ἀνασαίνουν ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Καὶ αὐτὰ τὰ μοσχομάνουσα μέσα ἀπὸ τὴ χλόη φανερώνουν τὰ βουρκωμένα ματάκια τους.... Ὅλα ἔκλαιγαν καὶ πονοῦσαν στὶς τελευταῖες μου στιγμές... Πότε τρεμουλιαστό, πότε ἀπόμακρο τὸ κλάμμα τ' ἀηδονιοῦ, γλυκὰ καὶ αὐτὸ ξεψυχοῦσε μαζύ μου καὶ μαζὺ μὲ τὴν πνοὴ τῆς νυχτερινῆς δροσιᾶς... Σιωπηλὴ ἀπάνω ἀπὸ τὸ ὥμορφο λειβάδι, ἡ νύχτα εἶχε σταματήσει καὶ κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της μὴν ταράξῃ τὸ παραπονεμένο τραγοῦδι... Ξαφνισμένα σταμάτησαν καὶ αὐτὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ δὲν ἐξημέρωνε ποτέ!... Μόλις οἱ τελευταῖοι ξεψυχισμένοι τόνοι ἐχάϊδεψαν τὴν ἠχώ, σὰν τὰ πεθαμένα δάχτυλα ἁπάνω στὴν ὑστερνή τους Ἄρπα, ἐφύσηξε ὁ μεταμεσονύχτιος ἀερίσκος καὶ μὲ ἀπεκοίμησε γλυκὰ γλυκὰ κι' ἀνάλαφρα. Εἶχα πεθάνῃ πειά! Ὅλοι οἱ δικοί μου γύρω-γύρω κλαῖγαν τὸ χαμό μου. —Δὲν εἶναι γιὰ κλάμματα! εἶπε ὁ Κώσταντας. Τέτοια παιδιὰ ποὺ πεθαίνουν μὲ τὴν πατριωτικὴ φωτιὰ στὴν καρδιά τους, εἶναι γιὰ τραγούδια... Ἡ μάννα μου μὲ χαϊδεψε στὸ κεφάλι καὶ παραπονεμένα μοῦ εἶπε: —Κοιμᾶσαι, Δῆμο; Δὲν ἀκοῦς; Τὸ τραγούδι σου!...

Ξαφνισμένος πετάχτηκα καὶ κύτταξα γύρω... Εἶδα τὸν Κώσταντα ποὺ ἀκόμα 'μολογοῦσε τὴ μάχη τοῦ «Κούτσι». Τὴ μάννα μου ποῦ μὲ χάϊδευε καὶ συζητοῦσε μὲ τὴν παπαδιὰ μὲ θέμα... κανένα, ἐνῷ ἡ παπαδοπούλα μὲ τὴν ἀδελφή, τὴν ἀξαδέλφη μου καὶ τὶς γειτονοπούλες ἐξακολουθοῦσαν τὸ τραγοῦδι:

«Αὐτὰ μὲ κάνουν Δῆμο κι' ἀρρωστῶ
μὲ κάνουν καὶ πεθαίνω,
γειά σ' ἀγάπη μου,
μὲ κάνουν καὶ πεθαίνω,
σὲ κλαῖν τὰ μάτια μου.

ΚΑΡΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΟΥ ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΑΣΤΕΙΑ ΑΠΟΨΙΣ

Ἀπὸ τὰ φαιδρότερα παραδοξολογήματα ποὺ ἔχουν γραφῆ ποτὲ γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι εἶναι καὶ ἡ γνωστὴ «θέσις» τοῦ Σκληροῦ καὶ τοῦ Κορδάτου. Ὁ πρῶτος στὸ περίφημο βιβλίο του τὸ «Κοινωνικό μας πρόβλημα» κι' ὁ δεύτερος σὲ μεταγενέστερα ἱστορικὰ μελετήματα, ἀνέπτυξαν τὴν ἄποψη ποὺ συνεζητήθη σοβαρῶς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς χώρας καὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀποτελοῦν τὶς πνευματικές της προφυλακές, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις τοῦ εἰκοσιένα ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ εἰς οἰκονομικοὺς λόγους καὶ ὅτι ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν τῆς θεωρίας, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «ἱστορικὸς ὑλισμὸς» καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἐξηγοῦνται ἀπὸ τὴν πάλη τῶν τάξεων γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἐπικράτησι.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἑρμηνευταὶ δὲν ἔχουν μὲ τὸ μέρος τους οὔτε τὴν πρωτοτυπία. Ὁ ἐφευρέτης τῆς θεωρίας εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ Κάρολος Μάρξ. Καὶ στὸ ἕτοιμο καλοῦπα τῶν ἰδεῶν τοῦ Γερμανοῦ σοφοῦ οἱ Ἕλληνες ἀνθυποσοφοὶ προσπάθησαν νὰ οἰκονομήσουν τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως ἀμέσως, ὅτι καὶ οἱ δύο ἐφήρμοζαν θεωρία σ' ἀνύπαρκτο ὑλικό, γιατὶ δὲν εἶχαν στὴ διάθεσί τους ὄχι μόνο καμμιὰ καθαρὴν εἰκόνα τῶν οἰκονομικῶν δεδομένων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀφοῦ μόλις μετὰ ἑξῆντα καὶ πλέον χρόνια μετὰ τὸ εἰκοσιένα ἐγράφη τὸ πρῶτο βιβλίο γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι τῆς Ἑλλάδος — ὁ γνωστὸς καὶ μονάκριβος τόμος τοῦ Βερναρδάκη, προσθέτων ἀνεπαρκέστατα στοιχεῖα στὶς ἀνεπαρκέστατες κι' ἄτακτες σημειώσεις τοῦ Ἐδμόνδου Ἀμπού—ἀλλ' οὔτε μιὰ ἀνθρωπινή, μιὰ πραγματικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, γιατὶ ὅταν ἐγράφοντο αὐτὰ τὰ μελετήματα δὲν ὑπῆρχαν ἱστορίες τοῦ εἰκοσιένα —ὑπῆρχαν μακαρόνια.

Μένει, λοιπόν, γιὰ τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς ἡ περίεργη τιμή, ὅτι διετύπωσαν τὴν ὑπόθεσι, ὅτι οἱ πατέρες μας ἐπανεστάτησαν κατὰ τοῦ τυράννου, διότι ἀκριβῶς ἦταν ἐμπόδιο στὴν οἰκονομική τους ἐξέλιξι. Κατὰ τὴν ἐπιστήμη τῶν σοφῶν αὐτῶν τὸ αἴσθημα τῆς φυλῆς, τῆς θρησκείας, τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας, ἦταν ὑποτεταγμένο στοὺς ὑλιστικοὺς σκοπούς, ἡ δὲ ἀνάγκη τῆς οἰκονομικῆς χειραφετήσεως προϋπῆρξε, ἀπετέλεσε τὸ κύριο ἐλατήριο τοῦ ἀγῶνα, στὸν ὁποῖον τὸ ἐθνικὸ αἴσθημα, ὁ ἔρως τῆς ἐλευθερίας, προσετέθησαν σχεδὸν σὰν ἁπλῆ διακόσμησις! Οἱ δυνάσται δὲν ἦσαν —κατὰ τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς— οἱ ἀλλόθρησκοι καὶ ἀλλόφυλοι—ἦσαν, ἁπλούστατα, ἡ «κρατοῦσα τάξις». Καὶ ἡ ἐθνικὴ ἐπανάστασις τῶν Ἑλλήνων θὰ μποροῦσε νὰ ἐξομοιωθῇ μὲ τὴ γαλλική. Ἀντικαταστήσατε τοὺς φεουδάρχες μὲ τοὺς πασάδες τῆς τουρκικῆς ἱεραρχίας γιὰ ν' ἀποκαλύψετε τὴν ἔννοια τοῦ εἰκοσιένα. Τότε θἄχετε κατὰ τοὺς σοφούς μας μιὰ τάξι ποὺ οἰκονομικῶς ἀνεπτυγμένη —τοὺς Ἕλληνας νοικοκυραίους— ἐμποδιζότανε στὴν ἐξέλιξί της ἀπὸ τὴν κρατοῦσαν τάξιν, τοὺς Τούρκους, καὶ ποὺ ἐπανεστάτησε γιὰ ν' ἀποτινάξῃ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο. Καὶ τότε θἄχετε πλήρη ἐξήγησι γιὰ τὸ τί ἀκριβῶς ἔγινε. Ἐξήγησι δὲ... ἐπιστημονική!... Γιατί, κατὰ τὴν ἐπιστήμη αὐτή, τὰ αἰσθήματα δὲν ἐξηγοῦν ἀπολύτως τίποτα. Οἱ δραχμὲς ὅμως διευκρινίζουν τὰ πάντα.

Αὐτὴ τὴ θεωρία τὴ θυμοῦμαι πάντα, ὅταν γιορτάζουμε τὴν ἐθνική μας ἑορτή, γιὰ νὰ δοξάσω τὸν Ὕψιστο, ποὺ τὴν ἀγνοοῦσαν οἱ πατέρες μας. Γιατὶ ἂν ἐσκέπτοντο σύμφωνα μ' αὐτήν, ἂν ἔβαζαν στὸν ἕνα δίσκο τῆς πλάστιγγος τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα κι' ἀπὸ τὸν ἄλλο τὶς τρομερὲς θυσίες, ποὺ τὰ ὑποτιθέμενα αὐτὰ συμφέροντα θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιδιωχθοῦν, δὲν θὰ ἐπιχειροῦσαν ἀπολύτως τίποτα. Ἡ φιλικὴ ἑταιρεία ἔγινε ἀπὸ ἐμπόρους ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ δοσοληψία μὲ τοὺς Τούρκους — ἀπὸ ἐμπόρους τῆς Ρωσσίας. Ἐλαβε στοὺς κόλπους της ἀνθρώπους, ποὺ ὄχι νὰ κερδίσουν τίποτα δὲν ἤλπιζαν, ἀλλὰ ἦσαν βέβαιοι, ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι καὶ θἄχαναν. Ἡ ἀρετὴ ὅμως δὲν εἶναι καμμιὰ μηχανικὴ δύναμις ἐφημομοσμένη καὶ ἀνάλογη μὲ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀρετὴ ἀρχίζει νὰ ὑπάρχῃ μόνον ἀπὸ τὸ σημεῖο, ποὺ ὁ πρακτικὸς λόγος κι' οἱ πρακτικοὶ σκοποὶ ὑπερακοντίζονται τέλεια. Καὶ πρὸς τοὺς σοφοὺς τοῦ ὑλισμοῦ πρέπει ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς ὀρθὰ κοφτά: Ἡ ἱστορία εἶναι ἔργον ἠθικῶν παραγόντων, ποὺ δὲν περιέχονται στοὺς ὑλικοὺς ἀλλὰ τοὺς περιέχουν. Ὁ κόσμος δὲν κατοικεῖται ἀπὸ χρηματοκιβώτια περιπατοῦντα. Τὰ ἔθνη δὲν εἶναι ἀθροίσματα λογαριασμῶν, οὔτε ἁπλᾶ συμπλέγματα ὑλικῶν συμφερόντων. Εἶναι πρὸ πάντων οἰκογένειες ψυχῶν καὶ σ' αὐτὸ ἔγκειται ἡ ἀξία τους. Μπορεῖ νὰ εὐημερήσῃ κανεὶς καὶ σὰ δοῦλος. Ἀρκεῖ νὰ στραγγαλίσῃ τὰ πολυτιμότερα ἀνθρώπινα αἰσθήματα. Καὶ μπορεῖ νὰ ζημιωθῇ οἰκονομικῶς πάρα πολλά, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν ἐλευθερία. Ὁ «ἱστορικὸς ὑλισμός», διαγράφων τὰ αἰσθήματα, κατατάσσων αὐτὰ στὰ συμφέροντα, δὲν εἶναι ἁπλῶς μιὰ θεωρία μονομερής, ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνη. Στὴ ζωὴ τῶν ἐθνῶν ἔρχονται —καὶ πρέπει νὰ ἔρχωνται— στιγμὲς ποὺ κανένα ὑλικὸ συμφέρον δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο δυνατό, ὥστε νὰ παραμερίζῃ τὶς ἠθικὲς ὑποχρεώσεις καὶ νὰ ὁδηγῇ εἰς ἐπωφελεῖς, ἀλλ' ἀτίμους συνθηκολογήσεις. Ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ὑπῆρξεν ἔργο τοῦ ἀγνοτέρου ἐθνικοῦ αἰσθήματος. Καὶ σ' αὐτὸ συνετέλεσαν πρὸ πάντων οἱ τάξεις ἐκεῖνες, ποὺ δὲ μποροῦσαν ν' ἀποβλέψουν σὲ κανένα ὑλικὸ κέρδος. Χωρὶς τὶς ὑπέροχες θυσίες στρατιᾶς ὅλης ἀφιλοκερδῶν ἡρώων οἱ κινούμενοι ἀπὸ ὑλικὰ ἐλατήρια —ἂν ὑπῆρχαν τέτοιοι— θὰ ὑπέκυπταν ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Πῶς δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ ἑαυτόν; Οὐχὶ σκεπτόμενος μόνον ἀλλὰ πράττων. Προσπάθησε νὰ πράττῃς τὸ καθῆκόν σου καὶ θὰ γνωρίσῃς ἀμέσως τὴν ἀξίαν σου.

—Ἡ σοφία κατοικεῖ μόνον ἐν τῇ ἀληθείᾳ. Ὅταν ἁμαρτάνω, πάντες τὸ παρατηροῦν, ὄχι ὅμως καὶ ὅταν ψεύδομαι.

GOETHE

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

MASON CITY, IOWA

—'Εφέτος κατὰ τὴν 'Εθνικὴν 'Εορτὴν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς 'Αμερικῆς, ἤτοι τὴν 4ην 'Ιουλίου, ἡ Στοὰ Νεαρῶν 'Ελληνίδων τῆς μεγάλης 'Οργανώσεως GAPA «Μεταμόρφωσις» ἔλαβε μέρος εἰς τὴν παρέλασιν ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τὴν γείτονα πόλιν Κλὴρ Λαίηκ. Ἡ παρέλασις ἐγένετο μὲ στολισμένα αὐτοκίνητα, τὸ δὲ αὐτοκίνητον τῆς Στοᾶς «Μεταμόρφωσις» ἦτο στολισμένο μὲ μεγάλη καλαισθησία ἔχον τὰς δύο σημαίας 'Αμερικανικὴν καὶ 'Ελληνικὴν καὶ τὰ ἐθνικά μας χρώματα μπλοῦ καὶ ἄσπρον, ἡ δὲ 'Εστιὰς Κα Σταυρούλα Παθούλα παρέστηνε τὴν θεὰν «'Εστία» μὲ ἀνημμένην λαμπάδα λαμβάνουσα πῦρ ἐκ τῆς ἑστίας καὶ μερικαὶ τῶν Νεαρῶν 'Ελληνίδων εἶχον διαφόρους στάσεις ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ συμπλέγματος.

Μεταξὺ 60 Αὐτοκινήτων διαφόρων ἐθνικοτήτων καὶ οἴκων, ἐβραβεύθη τὸ αὐτοκίνητον τῶν Νεαρῶν 'Ελληνίδων παρὰ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως Κλὴρ Λαίηκ. Αἱ Νεαραὶ 'Ελληνίδες ἐφαρμόζουν πλήρως τὰς διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ των καὶ τὰς διαταγὰς τῆς Μεγάλης Στοᾶς.

Τὴν 6ην Αὐγούστου, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως, ἑώρτασαν τὴν ἐπέτειον τῆς Στοᾶς, ἡ ὁποία τυγχάνει νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ὡς καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς κοινότητός μας, διὰ μεγαλοπρεποῦς λειτουργίας μετ' ἀρτοκλασίας. 'Ετέλεσαν ἐπίσης καὶ μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ἀρχηγοῦ των καὶ ἀρχηγοῦ τῶν 'Εφήβων Στυλιανοῦ Σταγοπούλου. "Ολαι αἱ Νεαραὶ 'Ελληνίδες προσῆλθον μὲ πένθος εἰς τὸ μνημόσυνον καὶ μία ἐξ αὐτῶν, ἡ 'Ελισάβετ Ζηκάκη, ὡμίλησεν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τὴν σημαντικὴν ἀπώλειαν τῆς Νέας Γενεᾶς, ἥτις ἔχασε τὸν 'Αρχηγόν της. 'Επίσης ὁ ἱερεύς μας αἰδ. Δαμιανὸς Ζηκάκης ὡμίλησε διὰ τὰ προτερήματα τοῦ ἀειμνήστου Σταγοπούλου καὶ διὰ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερεν εἰς τὸν 'Ελληνισμὸν τῆς 'Αμερικῆς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς 'Εφηβικὰς Στοὰς τῆς 'Οργανώσεως G.A.P.A. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ἅπαν τὸ ἐκκλησίασμα κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ναοῦ μας, ὅπου αἱ Νεαραὶ 'Ελληνίδες προσέφερον 'Ελληνικὸ καφὲ καὶ σαρακοστιανὰ γλυκίσματα. Ἐδῶ εἰς τὰς Νεαρὰς 'Ελληνίδας διὰ τὴν δραστηριότητά των καὶ διὰ τὰ 'Ελληνικά των ἔθιμα.

Αἱ τρεῖς ἡνωμέναι Στοαὶ τῆς 'Οργανώσεως G.A.P.A. τῆς πόλεως, 'Ανδρικὴ «'Αχιλλεύς», Γυναικεία «Νίκη» καὶ Νεαρῶν 'Ελληνίδων «Μεταμόρφωσις», ἔδωσαν τὴν Κυριακὴν 25ην 'Ιουλίου τὴν μεθ' ἁνυπομονησίας ἀναμενομένην Γ' ἐκδρομήν. "Αν καὶ ἡ ἡμέρα ἦτο ὀλίγον συνεφώδης, ἐν τούτοις ὁ κόσμος προσῆλθεν ἁθρόως νὰ τιμήσῃ τὴν 'Οργάνωσιν, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται διὰ τὰ ἐθνικά μας ἰδεώδη. Αἱ διάφοραι ἐπιτροπαὶ τῶν Γκάπανς καὶ 'Εστιάδων εἰργάσθησαν μετὰ περισσοῦ ζήλου διὰ νὰ εὐχαριστήσουν ἅπαντας τοὺς παρευρισκομένους. Τὰ κέρδη ἦσαν ἀρκετὰ ἱκανοποιητικά. "Αξιοι συγχαρητηρίων εἶναι οἱ δύο πρόεδροι τῶν δύο Στοῶν Κος Κωνστ. Πυργάκης καὶ Κα Στυλιανὴ Παπασπηλιωτοπούλου, ὡς καὶ ἡ 'Εστιὰς Μαρία Μαλαχτάρη καὶ ὁ ἀδελφός της κ. Γεώργ. Ζάνιος, οἱ ὁποῖοι ἐφρόντισαν διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ γλεντιοῦ. 'Επίσης οἱ κύριοι 'Ιωάν. Στάμος καὶ Νικόλ. Μπακοιτζῆς, οἱ ὁποῖοι εὐγενῶς προσεφέρθησαν νὰ μεταφέρουν τὸν κόσμον μὲ τὰ ἰδιόκτητα αὐτοκίνητά των. 'Ο κ. Διαμαντῆς Παρασκευᾶς διὰ τὴν προσφορὰν τῶν ὀρεκτικῶν καὶ τῆς ὀρχήστρας του.

Αἱ τρεῖς Γκαπικαὶ Στοαὶ μέσῳ τοῦ «Βήματος» εὐχαριστοῦν ἅπαντας τοὺς ἐργασθέντας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς, τοὺς παρευρεθέντας ὁμογενεῖς τῆς πόλεως Μάσον Σίτυ καὶ περιχώρων καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Καν 'Αγγελικὴν Παπαγεωργίου, ἡ ὁποία προσέφερεν ὡραιότατον ἐργόχειρον καλύμματος πιάνου καὶ τὸ ὁποῖον ἐκκυβεύθη πρὸς ὄφελος τοῦ ταμείου τῶν Νεαρῶν 'Ελληνίδων «Μεταμόρφωσις».

ΑΘΗΝΑ ΠΕΤΕΙΝΑΚΗ

RATON, N. MEX.

Νέα ἀπὸ τὴν Στοὰν «Μίνως» 'Αρ. 64.

Μὲ ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμὸν συνῆλθον καὶ ἐφέτος τὰ τέκνα μας εἰς τὸ θερινὸν σχολεῖον τῆς Στοᾶς «Μίνως» τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἀπὸ τῆς 18ης 'Ιουνίου. 'Ως διδάσκαλον προσελάβομεν τὸν νέον τοιοῦτον τῆς Κοινότητος Denver, Colo. κ. 'Αθαν. Τσαπέκην, ὅστις ἐργάζεται ὑπερανθρώπως διὰ τὴν 'Ελληνοπρεπῆ διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων μας. 'Αφ' ἑνὸς ἐπειδὴ τὰ παιδιά μας εἶναι ὡρίμου ἡλικίας, πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀπόφοιτα τοῦ High School, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι καὶ ἡμεῖς οἱ γονεῖς, διαπνεόμενοι καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰ μεγάλα ἰδανικὰ τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς μας 'Οργανώσεως, κατεβάλομεν ὅλας τὰς προσπαθείας μας διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Σχολείου, ἡ 'Ελληνικὴ διαπαιδαγώγησις αὐτῶν συνετελέσθη ταχέως δι' ὃ καὶ αἰσθανόμεθα ἱερὰν πατριωτικὴν συγκίνησιν ἐκ τῆς προόδου τῆς νέας μας γενεᾶς καὶ τῆς ἀγάπης της πρὸς πᾶν τὸ 'Ελληνικόν.

—Τὴν 8ην Αὐγούστου εἰς ὡραίαν τοποθεσίαν εἰς τὸ Sugarite, N. Mex. ἐξεδράμομεν ὅλοι καὶ διήλθομεν μίαν ἀλησμόνητον ἡμέραν. 'Εκεῖνο τὸ ὁποῖον περισσότερον μᾶς ηὐχαρίστησεν ἦτο τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τοῦ σχολείου τῆς Στοᾶς «Μίνως» ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ὅστις τοὺς ἐδίδαξεν, ἔψαλλον καθ' ὁλόκληρον τὴν ἐκεῖ τελεσθεῖσαν εἰς τὸ ὕπαιθρον Θείαν Λειτουργίαν παρὰ τοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητος Pueblo, Colo. Μ. 'Αρχ. Βασίλ. Καραμάνη, ὡς τέλειος ἐκκλησιαστικὸς χορός. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας παρετέθη γεῦμα καὶ ἤρχισεν ἡ διασκέδασις. Ἡ γενικὴ εὐχαρίστησις ἐκορυφώθη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωσαν οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι.

'Ο Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «Μίνως» Γ. Λυωνάκις ὡμίλησε δι' ὀλίγων, πλέξας τὸ ἐγκώμιον τῆς Γκάπας, ἡ ὁποία ὡς ἄλλη Φιλικὴ 'Εταιρεία ἐργάζεται διὰ τὴν ἐν τῇ ξένῃ καὶ φιλοξένῳ ταύτῃ χώρᾳ διατήρησιν τῆς νέας 'Ελλην. γενεᾶς εἰς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά μας.

Μετὰ τοὺς 'Εθνικοὺς "Υμνους, ἡ Δὶς Γ. Ν. Βουκίδου ἀπήγγειλε τὸ ποίημα «'Ο καλὸς Θεός», ὁ Χ. Ε. Σπανουδάκις «Τὰ Πατρικά μου Παλάτια», ὁ Θ. Ν. Βουκίδου «Γιὰ τὴν Πατρίδα», Ε. Ν. Βουκίδου «'Ο Πατέρας», Ν. Σκανδάλης «'Ο Καλὸς Υἱός», Σοφ. Σκανδάλη «Τὸ 'Ελληνικὸ Σχολεῖο», Ἰωάν. Ν. Βουκίδου «'Ο Παπαγάλος», 'Ασπ. Μαβρεδάκη «'Η Νοικοκυροῦλα», Ἰωάν. Γ. Καλλιμάνος «Τὸ μικρὸ 'Αεροπλάνο», Ἐμμ. Ε. Λιωνάκις «'Αποχαιρετισμὸς ἐκ τοῦ Σχολείου», Εὐανθ. Γ. Καλλιμάνη «Τὸ τέλος τοῦ Σχολικοῦ "Ετους». 'Επηκολούθησεν ἡ παράστασις τῆς ὡραίας ὑπερέττας τῆς Κας Εὐρ. Ν. Δημητροκοπούλου «'Ο Κλείδωνας» εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι συνώδευον τὰ ὡραῖα τραγουδάκια μὲ τὸ μοίρασμα ἀνθέων εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ εἰς ὅλους τοὺς παρευρισκομένους.

"Ολοι συνεκινήθημεν ἐκ τῆς εὐγενικῆς ταύτης πράξεως, ἥτις ἦτο καὶ ἔκπληξις δι' ὅλους. Οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν παράστασιν ἦσαν οἱ ἑξῆς: Σοφία Βουκίδου, Σοφία Λυωνάκι, Κανέλλα, Φιλιὼ καὶ Εὐανθία Γ. Καλλιμάνη, Παρασκευὴ Μαβρεδάκη, Π. Χριστουλάκης, Κώστας καὶ Χρῆστος Γ. Καλλιμάνη, Γεώργιος καὶ 'Ιάκωβος Ι. Μαβρεδάκης. Ἡ διασκέδασις ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς 8ης ἑσπερινῆς, ὁπότε πάντες μὲ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις ἐπεστρέψαμεν εἰς τὰς οἰκίας μας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

CAMBRIDGE, MASS.

'Η ἐν τῇ πόλει μας Γυναικεία Στοὰ «'Αργώ», ἐκπληροῦσα ἓν εὐγενὲς καθῆκον, ἐτέλεσε τὴν 4ην 'Ιουλίου τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου ἀδ. Σταγοπούλου εἰς τὸν Ναὸν τῶν 'Αγ. Κωνσταντίνου καὶ 'Ελένης. Τὸ Δ. Συμβούλιον ἐμερίμνησε διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν διακόσμησιν τοῦ Κενοταφίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐναπετέθη ὁ καλλιτεχνικῶς διακεκοσμημένος Δίσκος τῶν Κολλύβων. Εἰς τὸν Ναὸν προσῆλθεν σύσσωμος ἡ παροικία μας, διάφορα Σωματεῖα καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν γειτονικῶν Στοῶν, τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος, καὶ ἐδεήθημεν πάντες ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκλιπόντος ἀδελφοῦ.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

CORPUS CHRISTI, TEX.

"Ιδρυσις Γκαπικῆς Στοᾶς εἰς Κόρπους Χρίστι, Τέξας, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Σπαρτιάτης».

'Η μικρὰ Παροικία τῆς πόλεώς μας ἀποτελεῖται ἀπὸ 70 "Ελληνας, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ὀλίγοι εἰς ἀριθμόν, εἶναι πολὺ μεγάλοι εἰς πατριωτικὰ αἰσθήματα. Μὲ τὴν φιλοξενίαν των τὴν 'Ελληνικήν, ἡ ὁποία διακρίνει τὴν μικρὰν ταύτην Παροικίαν κατέστη ὀνομαστὴ καθ' ὅλο τὸ Τέξας ὅπου κατ' ἔτος ἐκτὸς τῶν χιλιάδων 'Αμερικανῶν παραθεριστῶν, πολλοὶ "Ελληνες κατέρχονται εἰς τὴν παραθαλασσίαν ταύτην πόλιν τὴν ὀνομαστὴν διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ψαριῶν της.

Πρὸ ἔτους ἱδρύθη ἐνταῦθα 'Ελληνικὸν Σχολεῖον προσληφθέντος ὡς διδασκάλου τοῦ κ. Θ. Θεοδώρου, ἑνὸς τῶν ἱκανοτάτων διδασκάλων τοῦ ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ Παροικία μας ἐκτιμᾷ καὶ ὡς διδάσκαλον καὶ ὡς ἄτομον. Καὶ ἡ αἰτία ἡ παστὴ ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων του καὶ ἡ καλὴ του σημπεριφορά. Πρὸ μηνῶν προέβη εἰς τὸν καταρτισμὸν ὡραίου θεατρικοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον παιχθὲν παρὰ τῶν μαθητῶν τοῦ 'Ελληνικοῦ Σχολείου παρουσίασεν ἐκπλήξεις μὲ τὴν θαυμασίαν 'Ελληνικήν, τὴν ὁποίαν τὰ ἐνταῦθα 'Ελληνόπουλα ἐξέμαθον ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, ὅπερ προεκάλεσε ἐκπλήξεις. Ἡ παράστασις αὕτη ἀπέφερε καθαρὸν κέρδος $950.00, τὸ ὁποῖον προστεθὲν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Σχολείου ἔδωσε ταμεῖον μὲ $1,500.00. Ἡ τοιαύτη ἐπιτυχία τοῦ οἰκονομικοῦ μέρους τοῦ προγράμματος ὀφείλεται εἰς τὸν ἀγαπητὸν μας διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος ἐπεξειργάσθη θαυμάσιον λεύκωμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐζήλευαν καὶ αἱ μεγάλαι Παροικίαι.

"Ινα ὅμως τὸ Σχολεῖόν μας λειτουργῇ κανονικώτερον μὲ μεγαλύτερα ἀποτελέσματα, ἔπρεπε νὰ ἱδρυθῇ καὶ ἰσχυρὸς ὀργανισμὸς ἵνα ἐπιληφθῇ ἐπὶ τὸ συστηματικώτερον τὴν λειτουργίαν τοῦ Σχολείου. Τοιοῦτον ἐξέλεξαν τὴν 'Εθνικοθρησκευτικὴν 'Οργάνωσιν Γκάπα, ἡ ὁποία ἐξυπηρετεῖ καλύτερον πάσης ἄλλης 'Οργανώσεως ὡς ἐκ τοῦ προγράμματός της τὴν φυλετικὴν ὑπόστασιν τοῦ "Ελληνος ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. 'Ακούσαντες ἐν συνεδριάσει τὸν Μέγαν Κυβερνήτην τῆς 9ης περιφερείας κ. Δ. Βογιατζῆν, μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ προέβησαν εἰς τὴν ἵδρυσιν Στοᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Σπαρτιάτης», μνηθέντων 25 μελῶν, τῶν λοιπῶν μνηθησομένων κατὰ τὰς ἐπομένας συνεδριάσεις. Δὲν θὰ παραμείνῃ κανεὶς ἐν τῇ πόλει μας, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἀσπασθῇ τὴν 'Εθνικὴν ἰδεολογίαν τῆς Γκάπα, ἡ ὁποία εἶναι ἰδεολογία ἱερά, ἐθνικὴ καὶ πατριωτική.

'Η μήσις ἔγινεν ὑπὸ τοῦ Μ. Κυβερνήτου κ. Δ. Βογιατζῆ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς πόλεως, ἔχοντος βοηθοὺς μερικοὺς τῶν ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς "Αλαμο. Κατόπιν τῆς μυήσεως τῶν μελῶν ἔγινεν ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀξιωματούχων ἐκλεγέντων τῶν κάτωθι κ. κ. Ι. Γκουβάτσου προέδρου, Μ. Λιμπέρη ἀντιπροέδρου, Β. Χρυσικοπούλου ταμίου, Ζ. Λιμπέρη γραμματέως καὶ τῶν ἑξῆς συμβούλων κ. κ. Δ. Σαρρῆ, Δ. Γκουβάτσου, Ι. Ρετσίου, Α. Πετρουτσᾶ, Τ. Λάφκα, Λ. Βλάχου, Κ. Θεοδώρου, Ν. Σάλα.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀξιωματούχων ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Κυβερνήτου κ. Δ. Βογιατζῆ, ὅστις ἔλαβε τὸν λόγον ὁμιλήσας καταλλήλως πρὸς αὐτούς. 'Επίσης ὡμίλησεν ὁ διδάσκαλος τῆς παροικίας μας κ. Θ. Θεοδώρου, ὁ "Αρχων τῆς Στοᾶς "Αλαμο κ. Νικολάου καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῆς κ. 'Αποστολόπουλος, πλέξαντες ἐγκώμιον τοῦ 'Οργανισμοῦ, ὡς καὶ τὰ καλὰ ἄτινα θὰ προκύψουν ἐκ τῆς συστάσεως τῆς Στοᾶς.

Τὴν 10ην 'Ιουλίου ἀνεχώρησε δι' 'Ελλάδα ὁ ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσι κ. Ι. Νικολινάκος μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Εὐχόμεθα καλὸ ταξεῖδι.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

PROVIDENCE, R. I.

Γκαπικοὶ ἀρραβῶνες.

Μία ἀπὸ τὰς ἐξαιρετικὰς 'Ελληνίδας νεάνιδας τῆς Γκάπας, ποὺ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν πλουσίαν 'Εθνικὴν δρᾶσιν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀξίζει ὁ τίτλος τῆς καλῆς 'Εργάτιδος τῆς Γκάπας, ἡ δι' ἐξαιρετικῶν χαρίτων πεπροικισμένη Δὶς "Αννα Χ. Γούναρη, Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς Νεανίδων "Panhellenic" No. 43, ἐτέλεσε τοὺς ἀρραβῶνας της μετὰ τοῦ λαμπροῦ καὶ λίαν προοδευτικοῦ νέου κ. Χρήστου 'Ασκούνη ἐκ τῆς πόλεως Adams, Mass., παρουσίᾳ πολλῶν συγγενῶν, φίλων καὶ ἀδελφῶν Γκάπανς.

'Η Δὶς "Αννα Γούναρη εἶναι μέλος ὄχι μόνον τῆς Στοᾶς Νεανίδων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐνταῦθα Γυναικείας Στοᾶς «'Ηλέκτρα» 'Αριθ. 31, τῆς ὁποίας διετέλεσε Γραμματεὺς καὶ τοῦ Πατρὸλ τῶν Νεανίδων, τοῦ ὁποίου εἶναι Σάρτζεντ. Εἶναι θυγάτηρ τῆς κ. 'Ελένης καὶ τοῦ κ. Χαρ. Γούναρη, ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένων ἐνταῦθα καὶ παρὰ πάντων ἐκτιμωμένων.

Χαρακτηριστικὸν τῆς οἰκογενείας Χαρ. Γούναρη εἶναι ὅτι ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς εἶναι Γκάπανς. 'Ο κ. Χαρ. Γούναρης εἶναι μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς ἐνταῦθα Στοᾶς «Κανάρης» 'Αριθ. 49, ἡ κ. 'Ελένη Γούναρη εἶναι μέλος τῆς Στοᾶς «'Ηλέκτρα» 'Αριθ. 31, καὶ πολλάκις διετέλεσε μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς. Ἡ ἑτέρα θυγάτηρ τῆς οἰκογενείας Γούναρη, Δὶς Εὐαγγελία, εἶναι μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Στοᾶς Νεανίδων καὶ μέλος τοῦ Πατρόλ.

Εἰς τοὺς μνηστευθέντας εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ τὸν μετέπειτα βίον εὐτυχῆ καὶ ἀνθόσπαρτον.

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

PORTLAND, ORE.

ΠΕΝΘΗ

Θάνατος 'Ομογενοῦς.

Μετὰ λύπης ἀγγέλομεν τὸν θάνατον τοῦ γνωστοῦ ἐνταῦθα καὶ ἀειμνήστου Γκάπαν Κωνσταντίνου Κυριακίδου, ἐτῶν 57, ἐκ Τρύπης τῆς Λακεδαίμονος. Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη εἰς τὸν Κοινοτ. Ναὸν ὅπου συνεκεντρώθησαν ἑκατοντάδες ὁμογενῶν τῆς Παροικίας μας καὶ τῶν περιχώρων. Τὰς νεκρωσίμους εὐχὰς ἔψαλλεν ὁ ἐφημερίδος μας αἰδ. Χριστόφ. Τσαρούχας. 'Επικηδείους λόγους ἐξεφώνησαν ὁ κ. Ν. Κονταξόπουλος, δικηγόρος καὶ Μ. περιφερειακὸς ἀντιπρόεδρος τῶν Στοῶν τῆς Γκάπα, καθὼς καὶ ἡ Δὶς Γεωργία 'Ηλ. Δημητρακάκη, Πρόεδρος τῶν Θυγατέρων τῆς Σπάρτης, τῶν ὁποίων ἱδρυτὴς ἦτο ὁ μεταστάς. Δώδεκα ἐκ τῶν Θυγατέρων τῆς Σπάρτης μὲ τὰς γραφικὰς των στολὰς ἠκολούθουν τὸ φέρετρον. Πάμπολλοι δὲ στέφανοι κατετέθησαν ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ μεταστάντος, μεταξὺ δὲ αὐτῶν διεκρίνοντο οἱ τῶν Στοῶν «'Ακαδημία», «'Ισμήνη» καὶ «Θυγατέρες τῆς Σπάρτης» τῆς Μεγάλης 'Οργανώσεως Γκάπα. 'Ο ἀείμνηστος Κυριακίδης ταρυχευθεὶς ἐτέθη εἰς τὴν κρύπτην τοῦ Λίνκολν Μεμόριαλ. 'Ο μεταστὰς ἐγκαταλείπει μεγάλην ἀκίνητον περιουσίαν ἐν Minneapolis, Minn. καὶ Sioux Falls, S. D. 'Η κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία του ὑπολογίζεται εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων δολλαρίων. 'Ο θάνατός του προῆλθεν ἐξ ἐγχειρήσεως καθ' ἣν ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν σώσῃ καὶ ἔρριψεν εἰς μεγάλην λύπην ὁλόκληρον τὴν παροικίαν μας. 'Απεβίωσε τὴν 19ην 'Ιουλίου καὶ ἐκηδεύθη τὴν 26ην ἰδίου μηνός.

'Εγκαταλείπει ἐνταῦθα ἀπαρηγόρητον σύζυγον, τὴν κυρίαν Μεταξίαν Κ. Κυριακίδου καθὼς καὶ δύο 'Ελληνοπρεπῶς μεμορφωμένα τέκνα, τὴν Χρηστίναν καὶ 'Αθανάσιον, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκφράζομεν θερμὰ συλλυπητήρια.

ΔΗΜ. ΜΑΡΙΝΗΣ

Πῶς ἐκφράζονται διὰ τὴν 'Οργάνωσίν μας ὁ δημοφιλὴς Πρόεδρος τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν 'Εξοχώτατος FRANKLIN DELANO ROOSEVELT καὶ ὁ πρώην τοιοῦτος Κος HERBERT HOOVER.

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

July 22, 1937

Dear Dr. Asteriades:

I send the Greek American Progressive Association my hearty greetings, with sincere wishes that the forthcoming Ninth National Convention will be fruitful of definite results toward your great objective: the preservation of the best Hellenic traditions and the inculcation in your members of the principles of true Americanism.

Very sincerely yours,

Franklin D. Roosevelt

Dr. V. Asteriades,
Chairman,
Ninth National Convention of
The Greek American Progressive Association,
1115 North Charles Street,
Baltimore, Maryland.

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

July 19, 1930.

Dr. G. P. Gavaris,
Chairman, Executive Committee,
Greek-American Progressive Association,
5 South Wabash Avenue,
Chicago, Ill.

My dear Dr. Gavaris:

Will you please express my cordial greetings to the National Convention of the Greek-American Progressive Association and my sense of the value of their work in bringing to their loyal devotion to American institutions the benefit of the historical background and high ideals of the Greek race which they are organized to preserve.

Yours faithfully,

Herbert Hoover

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΙΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης Σελίδος)

νέας γενεᾶς, καὶ ὅταν ἐκτὸς τούτων ἐνοήσῃ εἰς νέος ὅτι θ' ἀπολαμβάνῃ πλείονα ἐκείνων ποὺ ἀπολαμβάνουν πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, δὲν βλέπομεν τὸ διατὶ θὰ προτιμήσῃ ἕνας νέος νὰ γίνῃ δικηγόρος, ἰατρὸς ἢ ἐμποροϋπάλληλος, καὶ δὲν θὰ προτιμήσῃ νὰ γίνῃ 'Ιερεὺς ἢ Διδάσκαλος.

Ἄλλως τε ποῖον ἐπάγγελμα —ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις— ἔχει ἱερωτέραν, ὑψηλοτέραν, ἐπωφελεστέραν διὰ τὴν Κοινωνίαν ἀποστολὴν ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ 'Ιερέως ἢ Διδασκάλου; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἷς τινας παροικίας, λόγῳ ἐγωϊσμοῦ καὶ τοῦ φοβεροῦ ἐλαττώματος τῆς παντογνωσίας, δὲν ἀποδίδεται ὁ προσήκων σεβασμὸς πρὸς τοὺς 'Ιερεῖς καὶ τοὺς Διδασκάλους καὶ ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν δὲν ἀμείβονται —ἰδίως οἱ διδάσκαλοι— κατὰ τὴν ἀξίαν των καὶ κατὰ τὸ μέγα ἀξίωμα τὸ ὁποῖον ἔχουν. Μὴ λησμονοῦμεν ὅμως ὅτι σιγὰ-σιγὰ ἡ διοίκησις τῶν Κοινοτήτων περιέρχεται εἰς χεῖρας τῶν νεωτέρων, ὅτι οἱ νεώτεροι ὁμογενεῖς στεροῦνται, εὐτυχῶς, μερικῶν ἐγωϊστικῶν ἐλαττωμάτων τῶν παλαιοτέρων, ὅτι οἱ νεώτεροι ὁμογενεῖς κατανοοῦν πλειότερον ἡμῶν τὸ ποία τιμὴ καὶ ποία ἐκτίμησις δέον ν' ἀποδίδεται εἰς τὸν 'Ιερέα καὶ τὸν Διδάσκαλον. Βλέπουν οἱ νεώτεροι τίνα σεβασμὸν τρέφουν οἱ ἐνταῦθα Προτεστάνται καὶ Καθολικοὶ πρὸς τοὺς 'Ιερεῖς καὶ Διδασκάλους των καὶ κατανοοῦν πλειότερον ἡμῶν τῶν παλαιοτέρων τὸ πῶς πρέπει νὰ ζοῦν ἀξιοπρεπῶς οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου, οἱ λειτουργοὶ τῆς Παιδείας. Οἱ νεώτεροι τῶν ὁμογενῶν ὅταν πρόκηται περὶ οἰκονομικῶν στενοχωριῶν τῶν Κοινοτήτων των θὰ φροντίσουν δι' ἄλλων μέσων, δι' ἑορτῶν, διὰ λαχείων, δι' ἐκδρομῶν νὰ ἐνισχύσουν τὸ κοινοτικὸν ταμεῖον καὶ δὲν θὰ καταφεύγουν εἰς τὸ ἀηδὲς ψαλλίδισμα τῶν μισθῶν τῶν ἱερέων καὶ διδασκάλων, ὅπως συνήθως συμβαίνει τώρα εἰς ἀρκετὰς Κοινότητας. Καὶ ἀκόμη οἱ νεώτεροι τῶν ὁμογενῶν, ἐν τῇ ἀναγνωρίσει τῆς ἀξίας τῶν ἱερέων καὶ διδασκάλων θὰ εἶναι ἀπηλλαγμένοι τοῦ κακοῦ ἰδιώματος μερικῶν ἐξ ἡμῶν νὰ ὁμιλοῦμεν πρὸ τῶν παιδιῶν μας σαρκαστικῶς ἢ κακεντρεχῶς ἐνίοτε περὶ τῶν ἱερέων καὶ διδασκάλων, καὶ οὕτω ἡ ἐπερχομένη γενεὰ θὰ αἰσθάνεται τὸν δέοντα πρὸς αὐτοὺς σεβασμόν, τὸν σεβασμὸν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠσθάνοντο οἱ γονεῖς μας, τὸν σεβασμὸν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον δυστυχῶς καὶ ὡς μὴ ὤφειλε δὲν αἰσθανόμεθα μερικοὶ ἐξ ἡμῶν πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παρέχουν τὰς θρησκευτικάς των πρὸς ἡμᾶς ὑπηρεσίας, πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προσεύχονται δι' ἡμᾶς καὶ τοὺς οἴκους μας, πρὸς ἐκείνους οἵτινες διὰ τοῦ βαπτίσματος χριστιανοποιοῦν τὰ παιδιά μας, πρὸς ἐκείνους οἵτινες μᾶς παρέχουν πνευματικὴν τροφὴν καὶ πρὸς ἐκείνας καὶ ἐκείνους ποὺ διδάσκουν εἰς τὰ τέκνα μας τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν καὶ 'Ιστορίαν, καὶ πρὸς ἐκείνας καὶ ἐκείνους ποῦ διαμορφώνουν ταῦτα τόσον ἠθικῶς ὅσον καὶ 'Ελληνοπρεπῶς.

ΗΡ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. METAXA, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

92 Proof

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παρισίων, Βρυξελῶν, Σικάγου, 'Ιλλ. 1893, 'Αγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτώτατα

ORIGINAL 5 'Αστέρων

S. & E. & A. METAXA

● Ἄφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου 'Αττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, καὶ RESTAURANTS ἐν 'Ηνωμέναις Πολιτείαις. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα 'Ελληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.
OF PATRAS, GREECE

● 'Η 'Αρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ 'Εταιρεία τῆς 'Ελλάδος. Ἔτος ἱδρύσεως 1845—1861. Ἔκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτοτέρων οἴνων τῆς 'Ελλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν 'Εκθέσεων, 'Αμερικανικῆς 'Εκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

ORIGINAL CLAUSS
IMPERIAL MAVRODAPHNE
Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ 'Αντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο 'Εταιρείας ἐν 'Αμερικῇ:

R. C. Williams & Co., Inc.
10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.
Διευθυντὴς τοῦ 'Ελληνικοῦ Τμήματος, ΤΟΦΑΛΟΣ, 'Ολυμπιονίκης.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ὑπὸ Κας Ἰφιγενείας Γ. Κοπάδη

Μέσα σὲ ἀτμοσφαῖρα τῆς ὁποίας τὴν σύμπνοιαν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην οὐδέποτε ἐτάραξαν αἱ πολύωροι συζητήσεις τῶν ἀξιοτίμων Ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Στοῶν, διεξήχθη τὸ 9ον Συνέδριον τῆς Gapa, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπιτυχίαν, καθ' ὅλην τὴν γραμμήν, οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ.

Ἡ παρουσιασθεῖσα ἐργασία ἐπιστοποίησε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς ὅλους τοὺς κλάδους του, τὸ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον τῶν μεγάλων ὑπὲρ τῶν προβλημάτων τῆς Νέας Γενεᾶς καὶ τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τῆς τελευταίας ὅπως ἐμπράκτως ἀποδείξῃ τὸν σεβασμόν της πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ Ἰδεώδη τῆς Gapa.

Ἐνεφάνισεν ἀκόμη ἕνα Γυναικεῖον Ὀργανισμόν, κρύπτοντα μέσα εἰς τὰς τάξεις του Πλειάδα ἐκλεκτῶν Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι ἐτίμησαν τὰς Στοάς των ὡς ἀντιπρόσωποι αὐτῶν εἰς τὸ Συνέδριον, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἐμφάνισιν ἐχαιρετίσαμεν ὡς ἄριστον οἰωνὸν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ὀργανώσεως.

* * *

Πολλὰ ἐπετελέσθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὑπολείπονται νὰ γίνουν.

Αὐτὸ μᾶς εἶπεν εἰς τὴν μνημειώδη ἔκθεσίν του ἐπὶ τῶν πεπραγμένων, ὁ ἀποχωρήσας δημοφιλέστατος Μέγας Πρόεδρος ἰατρὸς Φώτιος Κυρίτσης.

Τελεία καὶ σαφὴς εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας της ἡ ἔκθεσις αὐτὴ ἀποτελεῖ ἱστορικὸν ἔγγραφον διὰ τὴν Gapa. Ὡμιλοῦσα διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἀρχηγοῦ της κατὰ τὴν διετίαν αὐτήν, μᾶς δίδει ἀξιομίμητον παράδειγμα αὐτοθυσίας· ὁμιλοῦσα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ μέλλοντος μᾶς δίδει ὑποδείξεις ποῦ πρέπει ν' ἀποτελέσουν τὸν γνώμονα τῆς κατευθύνσεώς μας.

Μὲ καὶ αἱ ἀκολουθήσασαι ἐκθέσεις τῶν Μ. Ἀξιωματούχων τῆς Στοᾶς, Κυβερνητῶν, Ἐποπτῶν, ἔφεραν εἰς φῶς τοὺς ἀγῶνάς των ἵνα κρατηθῇ ἡ Ὀργάνωσις εἰς τὸ ἁρμόζον αὐτῇ ἐπίπεδον καὶ ἐπιδιωχθῇ ἡ πραγματοποίησις τῶν ὑψηλῶν σκοπῶν της.

Εἰς ὅλους ἀξίζει εὖγε, διότι παρὰ τὴν πάλην τῆς ζωῆς, ἦραν τὴν σημαίαν τῶν ἰδανικῶν τῆς Φυλῆς μας καὶ ὥδευσαν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ Μ. Κυβερνήτης Κ. Βογιατζῆς, διὰ μέσου ἀχανῶν ἐκτάσεων ὡς ἄλλοι Ἱεραπόστολοι γιὰ νὰ τὴν στήσουν ἐκεῖ ὅπου ἡ Ἑλλ. Ζωὴ μεμονωμένη καὶ λαχταρῶσα, δὲν ἔπαυε νὰ καρτερῇ τὴν ἐμφάνισίν της.

* * *

Μὲ καὶ ἓν ἄλλο γεγονὸς ὀφείλει νὰ ἐξαρθῇ: ἡ ἁρμονικὴ συνεργασία μεταξὺ Ἀξιωματούχων, μαρτυροῦσα ὄχι μόνον στερεοποιημένους ἀδελφικοὺς δεσμούς, ἀλλὰ καὶ πλήρη συναίσθησιν τῆς ὑψηλῆς κατευθύνσεως τῆς Ὀργανώσεως, ἡ ὁποία εἶχε περιβάλῃ μὲ ἀξιώματα καὶ ἐμπιστοσύνην ἐκλεκτοὺς συνεργάτας μας. Τοὺς ἀποχωρήσαντας ἐξ αὐτῶν χαιρετῶ μὲ εὐγνωμοσύνην, διότι ἀντικατέστησαν πολλάκις τὴν Μ. Σύμβουλον εἰς τὰ καθήκοντά της, τὴν ἀνεκούφισαν εἰς τὰς εὐθύνας της καὶ συνειργάσθησαν μαζί της μὲ τόσην καλὴν θέλησιν, ὥστε τὰ δύο αὐτὰ χρόνια νὰ φέρουν δικαιωματικῶς τὸν τίτλον ὡς «χρόνια συμπνοίας, ἀλληλοεκτιμήσεως, ἀγάπης», αἰσθήματα διὰ τῶν ὁποίων προηγήθησαν ζωτικότατα συμφέροντα τοῦ Γυναικείου Ὀργανισμοῦ.

Ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ εὐρύνωμεν τὸν ὁρίζοντα τῶν ὀνείρων καὶ ἐλπίδων μας εἶναι ἡ ἐμφάνισις κατὰ τὸ Συνέδριον ἀντιπροσώπων τῶν Γυν. Στοῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἐπιλογὴ μαρτυροῦν ὅτι αἱ Γυν. Στοαὶ ἔχουν πλήρως κατανοήσει τὴν σπουδαιότητα τοῦ θεσμοῦ τοῦ Συνεδρίου καὶ ἔστειλαν εἰς αὐτὸ τὰς καλλίστας. Ἐβοήθησαν οὕτω τὰς ἰδιαιτέρας συσκέψεις μας, μὲ γνώμας καὶ σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀπόρροια εὐσυνειδήτου μελέτης τῶν ἀναγκῶν τοῦ Γυν. Ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ κοινοῦ ἱεροῦ πόθου ὅπως ἴδουν πραγματοποιούμενα μερικὰ ὄνειρα ποῦ ἐπλέξαμεν ὅλοι γύρω ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἐθνικοθρησκευτικοῦ προγράμματος τῆς Gapa.

Ἡ λογία Ἰφιγένεια Κοπάδη καὶ ἰδανικὴ τῶν Γυναικείων Στοῶν Μεγάλη Σύμβουλος, ἥτις ἐπεστρατεύθη καὶ πάλιν διὰ τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα, τῇ ἐπιμονῇ τῶν Συνέδρων Βαλτιμόρης, πρὸς χαρὰν ὅλων τῶν μελῶν μας.

Ἐπὶ τῶν συσκέψεων αὐτῶν τιμητικὴν θέσιν παρεχώρησεν ἡ Μ. Σύμβουλος εἰς τὴν Ἐπίτιμον τοιαύτην ἀξιότιμον Καν Ὄλγαν Καλλιμάχου, ἡ ὁποία λόγῳ τῆς μακρᾶς πείρας της τῶν Γκαπικῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀφοσιώσεως μεθ' ἧς ἐπὶ ἔτη ἐξυπηρετεῖ τὴν Γκαπικὴν Ἰδεολογίαν, παρακολουθοῦσα ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε Συνέδρια, ἐφάνη πολύτιμος σύμβουλος κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν γνωμῶν αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς ἀποφάσεις ποῦ ἐπιτρέπουν νέαν περίοδον δράσεως καὶ δὴ γυναικείας εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας. Τὴν εὐχαριστοῦμεν βαθύτατα.

* * *

Τὰς ἀποφάσεις μας αὐτὰς παρουσίασεν ἐνώπιον τῶν κ. κ. Συνέδρων, ἡ νεαρὰ καὶ συμπαθὴς ἀντιπρόσωπος τῆς «Ἀθηνᾶς» Weirton, W. Va., Ἀρσακειὰς Ἀθηνῶν Κα Ἑρμιόνη Λούκα, τῆς ὁποίας τὸν ζῆλον διὰ τὴν Ὀργάνωσιν καθιστᾷ ἐμφανῆ καὶ τολμηρὸν ἡ Παντοδύναμος Νεότης.

Καὶ ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τοῦ Συνεδρίου, συμπαθοῦς ἐκ Σικάγου δικηγόρου κ. Ἀλεξοπούλου καὶ τῶν κ. κ. Συνέδρων ὅτι ὅλα τὰ αἰτήματά μας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἔγιναν ἐνθουσιωδῶς δεκτά.

* * *

Ἀναμφισβητήτως ὅλα κλείουν μέσα των τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Γυν. Ὀργανισμοῦ, ἡ ὁποία δέον νὰ εἶναι παράλληλος πρὸς τὴν ἀριθμητικήν του αὔξησιν. Οὕτω ὑπεβλήθησαν προτάσεις τροποποιήσεων ἄρθρων, προσθήκης νέων καὶ ἐφαρμογῆς παλαιῶν (ἐστάλησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ Μ. Γραμματέως εἰς ὅλας τὰς Στοὰς) προτάσεις αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀπεκάλυψαν ἕνα γυναικεῖον Ἑλλ. πνεῦμα ἐξελισσόμενον ὑπὸ τὸν ἥλιον τῶν φυλετικῶν μας Ἰδεωδῶν, ὥριμον ἤδη νὰ συναγωνισθῇ εἰς γνώσεις καὶ εἰς πρακτικότητα τὸ γυναικεῖον πνεῦμα ἄλλων φυλῶν, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται περισσότερον σήμερον προηγμέναι ἡμῶν εἰς ὡρισμένα σημεῖα.

* * *

Ἡ εὐχάριστος ἀποκάλυψίς μας, ἡ στενὴ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων συνεργασία μας, ὄχι μόνον συνέσφιγξε τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης μεταξύ μας, ἀλλὰ καὶ ἐδημιούργησε δεσμοὺς προσωπικῆς ἐκτιμήσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πολυτιμος βάσις ὅλων τῶν συναισθημάτων.

Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ ὀνομαστικῶς νὰ ἐκφράσω τὰς βαθυτάτας μου εὐχαριστίας μέσον τοῦ «Βήματος» εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις αὐτὰς Ἱερείας τῶν Γκαπικῶν Ἰδεωδῶν, τὰς Κας Καλιρρόην Μεσολογγίτου καὶ Μαρίαν Νικολούδη «Θεανὼ» Baltimore, Md., τὰς Κας Ὄλγαν Κοτσαύτη καὶ Βασιλικὴν Μυτιληνή «Μέριμνα» Newark, N. J., τὰς Κας Ὄλγαν Καλλιμάχου καὶ Ἐλισσάβετ Οἰκονόμου «Αὐγὴ» Νέα Ὑόρκη, τὰς Κας Χαρίκλειαν Δήμα «Ἁρμονία» καὶ Ἑλένην Καβρίκα «Πραξιθέα» Ν. Ὑόρκη, Καν Πηνελόπην Δεσύλλα «Ἑστία» Σικάγον, Καν Ἄνναν Μπαμπίλη, ἀντιπροσωπεύουσαν ὁλόκληρον τὴν 2αν περιφέρειαν ἐξ Akron, Ohio, Καν Εἰρήνην Καπλάνη «Ἀνδρονίκη» Houston, Texas, Καν Ἑρμιόνην Λούκα «Ἀθηνᾶ» Weirton, W. Va., Καν Μαρίτσαν Βαρβαλίδου «Ἀνθοῦσα» Charleston, S. C., Καν Δέσποιναν Καβούλα «Ἕνωσις» Aliquippa, Pa., Καν Αἰκατερίνην Γιακούμα «Θάλεια» McKeesport, Pa. καὶ Καν Βενετίαν Παλάση Norfolk, Va. καὶ τόσας ἄλλας ἀγαπητὰς καὶ ἐνθουσιώδεις Ἑστιάδας τῆς Βαλτιμόρης, καὶ ἐν γένει ἐπισκεπτρίας αἵτινες εἶχαν πάντα κάτι νὰ ὑποδείξουν ὠφέλιμον καὶ ἐποικοδομητικὸν διὰ τὴν Ὀργάνωσιν.

* * *

Ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ ἰδιαιτέραν μνείαν νὰ κάμω τῆς ἀδ. Ἑλένης Καβρίκα, ἡ ὁποία, ἀπόφοιτος τοῦ ἐν Bronx ἡμερησίου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, μᾶς εὗρεν ὅλας εἰς τὸ πλευρόν της, ὅταν ἐπρότεινε τὴν συντήρησιν ὑπὸ τῆς Gapa μιᾶς διδασκαλικῆς ἕδρας ἐν τῷ εἰρημένῳ Σχολείῳ.

«Εἶμαι ἀπόφοιτος αὐτοῦ, εἶπεν ἀργότερον, εἰς τὸ Συνέδριον, καὶ χάρις εἰς αὐτὸ δύναμαι κύριοι νὰ Σᾶς ὁμιλῶ ἐδῶ Ἑλληνιστί». Αὐτὸ ἤρκεσε νὰ κατακτήσῃ τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ ἡ πρότασις ἀφοῦ ὑπεστηρίχθη ὑπὸ πολλῶν ἀγορευσάντων, ψηφίσθη μὲ κονδύλιον 1,000 δολλ. ἐτησίως ὑπὲρ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τοῦ Bronx, τοῦ ὁποίου διευθυντὴς εἶναι ὁ κ. Ἰ. Τζώρτζης.

Εἴθε ἀπὸ 'κεῖ νὰ ἐξέλθουν πολλαὶ Καβρίκαι, αἱ ὁποῖαι εἰς μελλοντικὰ Συνέδρια νὰ ὑψώσουν πάλιν φωνὴν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

* * *

Τὴν αὐτὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ Κα Π. Δεσύλλα ἐκ Σικάγου, ὅταν λαβοῦσα τὸν λόγον εἶπεν εἰς τοὺς κ. κ. Συνέδρους ὅτι «ἑξακόσια Ἑλληνόπουλα, περιεβλημένα τὸν μέλανα χιτῶνα τῆς Ὀρφάνιας, εὑρίσκονται ἐγκαταλελειμμένα εἰς καθολικὰ καὶ ἑβραϊκὰ ἱδρύματα τοῦ Σικάγου...».

Εἴχαμεν ἀκούσῃ ἰδιαιτέρως τὴν Καν Δεσύλλα καὶ τὴν ἐνεθαρρύναμεν ὅλαι ὁμοφώνως εἰς τὴν εὐγενῆ ἰδέαν τῆς περισυλλογῆς τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Gapa, τῇ στοργικῇ φροντίδι ἐκείνης καὶ ὅλου τοῦ ἐνθουσιώδους γκαπικοῦ κόσμου τῆς περιφερείας της, ἡ ὁποία ηὐτύχησεν ἐφέτος νὰ ἴδῃ ἕνα ἐκ τῶν διακεκριμένων ἐπιστημόνων καὶ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν τέκνων της ὡς Ὕπατον Πρόεδρον τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Καὶ κάμω αὐτὴν τὴν παρένθεσιν, διότι γνωρίζω ὅτι ἡ προσωπικότης τοῦ ἀξιοτίμου Κου Γάβαρη, μὲ τὸ ἐπιτελεῖον τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του ἐν Σικάγῳ, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ βοηθήσῃ ἀποτελεσματικῶς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ποῦ ἤδη ἀνέλαβεν ἡ Κα Δεσύλλα καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τὸ Συνέδριον ἐψήφισε δολλ. 6,000 πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς τῶν ὀρφανῶν.

Παραλλήλως μὲ τὴν Καν Δεσύλλα, εἶχεν ὑποβάλῃ σκέψιν ἡ ἐκ Ν. Ὑόρκης, παλαίμαχος τῆς Gapa ἐργάτρια Κα Δήμα, ἵνα ἀγορασθῇ ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως οἴκημα τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν ὀρφανῶν Ν. Ὑόρκης. Ἡ Κα Δήμα, τῆς ὁποίας ἡ σκέψις ἦτο ἐξ ἴσου εὐλαβής, ἤδη θὰ ἐργασθῇ ἐπὶ τῶν γραμμῶν τοῦ σχεδίου τῆς Κας Δεσύλλα, ὅπως, μέσον τοῦ State περισυλλεγοῦν καὶ τὰ ὀρφανὰ τῆς περιφερείας Ν. Ὑόρκης εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ὅπου ἡ Gapa θ' ἀναλάβῃ τὴν ἐθνικοθρησκευτικήν των διαπαιδαγώγησιν.

* * *

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάποιο ἄλλο αἴ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 13ην Σελίδα)

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 12ης Σελίδος)

τημα τὸ ὁποῖον αἱ Ἑστιάδες ἀντιπρόσωποι καὶ μὴ ἔφεραν ἐκ νέου ἐπὶ τάπητος: τὸ ζήτημα τῆς ψήφου. Καὶ λέγω ἐκ νέου, διότι ἡ ψῆφος ἀπησχόλησε τὸν γυναικεῖον γκαπικὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Σικάγου ὁπότε ἡ ἀξιότιμος Κα Ὄλγα Καλλιμάχου, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς «Αὐγῆς», ἔρριξε τὴν πρώτην σκέψιν, ἡ ὁποία ἐξερράγη ὡς... βόμβα καὶ ἤναψε πυρκαϊὰν εἰς τὰς τάξεις τῶν Συνέδρων...

* * *

Ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτην αὐτὴν ἡττα ὡς νὰ ἦτο χθές. Δάκρυα ἐκύλησαν ἔνεκα τῆς ἀγρίας ἐπιθέσεως ποῦ ὑπέστημεν καί, μολονότι καὶ ἐγὼ—ἤμην ὑπὲρ τῆς ἰδέας νὰ ἀναμείνωμεν τὴν ὡρίμανσιν τῶν γυν. Στοῶν καὶ τὴν βαθμιαίαν ἐξέλιξίν των δι' ἓν τοιοῦτο βῆμα, ἐν τούτοις... πολὺ μοῦ κακοφάνη ἡ... κατατρόπωσίς μας ἐπὶ ὅλων τῶν αἰτημάτων μας.

* * *

Διότι εἴχαμε κάμη τὴν... ἀνοησίαν, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν αἰτημάτων μας πρῶτον τὸ πρῶτον νὰ ἔχωμεν τὸ... τῆς ψήφου. Καὶ ἔτσι ὁ ἀνδρικὸς κόσμος διατεθείς, ἀδίκως βεβαίως, ἐναντίον ὑποτιθεμένων αὐταρχικῶν μας τάσεων ἔσβυσε μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις μας.

* * *

Ἀλλὰ τὸ πάθημα μᾶς ἔγινε μάθημα. Ἀφίσαμεν εἰς τὰ κατοπινὰ συνέδρια τὴν ψῆφον κατὰ μέρος καὶ μολονότι εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Ohio αἱ ἐνθουσιῶδεις ἐκεῖ ἀντιπρόσωποι μᾶς ἐβίαζαν νὰ ζητήσωμεν τὴν ψῆφον, τὰς ἐπείσαμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ μία ἐξέλιξις τῶν γυν. Στοῶν τοιαύτη, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀπαίτησίν μας αὐτήν.

* * *

Ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Αἱ ἐκθέσεις ὅλων τῶν ἀξιωματούχων καὶ ἡ ἀκολουθήσασα τῆς Μ. Συμβούλου ἀπέδειξε τρανότατα ὅτι ἡ συμβολὴ τῆς Ἑστιάδος εἰς τὸν γκαπικὸν ἀγῶνα εἶναι ἀνυπολογίστου ἀξίας. Ἀναλαβοῦσα πλὴν τοῦ Ἐθνικοῦ μέρους τοῦ προγράμματος —τὸ ὁποῖον παίζει πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὰ ἰδεώδη μας— ἐκουσίας ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ Ἑλλ. κόσμου, μετέβαλε τὰς Στοάς της κατὰ τόπους εἰς κυψέλην, τῆς ὁποίας τὸ μέλι διοχετεύεται εἰς Ἐκκλησίας, εἰς σχολεῖα καὶ κοινωφελεῖς σκοπούς. Φύλαξ Ἄγγελος τῆς παραδόσεως, μὲ τὰς πτέρυγας ἁπλωμένας ὑπεράνω τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Νέας μας Γενεᾶς, ὑποστηρίκτρια ἱερῶν καὶ Ἐθνικῶν ἀγώνων, μεσουρανεῖ εἰς τὸ γκαπικὸν στερέωμα, ὁδηγὸς πολύτιμος τῆς Μητέρας τῆς αὔριον.

* * *

Αὐτὴ ἡ Ἑστιάς, τῆς ὁποίας οἱ μόχθοι ἀνεγνωρίσθησαν μὲ εὐγνωμοσύνην ὑπὸ τῶν κ. κ. Συνέδρων, ὑπέβαλεν ἐφέτος σκέψεις ἀξίας τῆς ἐξελίξεώς της καὶ τῆς ἀποστολῆς της καί... εἰς τὸ τέλος καὶ μόνον αὐτῶν, ὡς ἠθικὴν ἀμοιβὴν τῆς σοβαρᾶς ἐργασίας της ἐζήτησε τὴν ψῆφον.

Καὶ τῆς ἐδόθη ἐνθουσιωδῶς. Ἂς εἶναι πεπεισμένοι οἱ κ. κ. Σύνεδροι, ὅτι, ἡ Ἑλληνίς, ἐλθοῦσα ἐδῶ, ποτισμένη μὲ τὴν παράδοσιν ὅτι ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ὁ ἄνδρας εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἐντὸς καὶ ἔξω τοῦ οἴκου, προσπαθοῦσα δὲ τὸν αὐτὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀνδρικὴν ὑπεροχὴν νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ εἰς τὰς θυγατέρας της, θὰ κάμῃ δέουσαν χρῆσιν τῆς ψήφου της, χρῆσιν ἐναρμονιζομένην μὲ τὰς ἀρχάς της καὶ τὰς γυναικείας της ἰδιότητας.

* * *

Μὲ ὡραία προσλαλιὰ προδιέθεσε τοὺς κ. κ. Συνέδρους ἡ ἐκ Newark, N. J. διδασκάλισσα καὶ ἀφοσιωμένη γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «Μέριμνα» Κα Ὄλγα Κοτσούτη. Παλαίμαχος τῆς Ὀργανώσεως ἐργάτρια. Ἂν εἰς ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀναφερθέντα προσθέσωμεν τὴν κατ' ἀνιοῦσαν κλίμακα εὐνοϊκὴν στάσιν ἀπέναντι τοῦ ὡραίου φύλου γραμματέων τοῦ Συνεδρίου, τοῦ νεφελημένου... κ. Νικητάκη, τοῦ ἀντίποδός του κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος τὴν μέσην ὁδὸν κ. Σφήκα μέχρι τοῦ Προέδρου κ. Ἀλεξοπούλου, θὰ μορφώσητε εὐκόλως τὴν σκέψιν ὅτι εἴχαμεν καὶ... χατηράκια καὶ μᾶς ἐδόθη ἐφέτος ὁ λόγος, τὸ παντοδύναμον αὐτὸ ὅπλον τῆς Εὔας, τοῦ ὁποίου φεῦ! δὲν μᾶς ἐπέτρεπον τὴν χρῆσιν εἰ μὴ κατ' ἐξαίρεσιν, εἰς τὰ προηγούμενα Συνέδρια.

Ἐφέτος αἱ Ἑστιάδες... μίλησαν χωρὶς ν' ἀντιμιλήσῃ μάλιστα καὶ ὁ Νομικός μας Σύμβουλος κ. Ἰωάννης Γκίκας, ἐκ Σικάγου, ὁ ὁποῖος εἶχε πάντοτε τὴν τελευταίαν λέξιν εἰς ὅλα. Καὶ πολλάκις ἡ λέξις αὐτή, ἡ μία, ἀνέτρεπεν ὁλόκληρον οἰκοδόμημα.

* * *

Παρηκολούθουν μὲ προσοχὴν... τὰ μαλλιά του... ὅταν τὰ ζητήματά μας ἦσαν ἐπὶ τάπητος, διὰ νὰ προδικάσω, οὕτως εἰπεῖν... Γιατὶ εἶναι πασίγνωστον ὅτι οἱ πλούσιοι μαῦροι του βόστρυχοι ἐκδηλώνουν πρῶτοι αὐτοὶ τὰ συναισθήματα τοῦ Νομικοῦ μας Συμβούλου. Τοὺς εἴδομεν ὀρθουμένους ἀπὸ Ἐθνικὴν συγκίνησιν, ἀνεμιζομένους ὑπὸ τὴν θερμὴν πνοὴν τῶν Φυλετικῶν Ἰδανικῶν ποῦ ἀνέπτυξε τόσον τέλεια Ἀγγλιστὶ κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου. Τοὺς εἴδομεν κατὰ τὰς μακρὰς συνεδριάσεις ὀρθουμένους ἀπὸ φρίκην διὰ τολμηρὰς ἀνοησίας. Τοὺς εἴδομεν ἐπαναστατοῦντας ἐξ ἀγανακτήσεως διὰ σχέδια ἀντιβαίνοντα εἰς τὸν Νόμον ποῦ τὸν κρατεῖ πάντα ὑπὸ μάλης.

Μὰ τί εὐτύχημα! Εἰς τὴν ἰδικήν μας περίπτωσιν, ἐνῷ ἐξηγγέλλοντο τὰ αἰτήματά μας, οἱ ἴδιοι βόστρυχοι ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν των ἐν ἀπολύτῳ ἠρεμίᾳ, καὶ μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς ψήφου, ἀπεπειράθησαν νὰ κυματίσουν εἰς ἔνδειξιν ἐλαφρᾶς ἴσως διαμαρτυρίας. Ἀλλ' ἀσφαλῶς ὑπερενίκησαν ἱπποτικώτερα αἰσθήματα ἀπέναντι τοῦ ὡραίου φύλου καὶ ἔτσι ἡ ἀπόπειρα... ἔμεινεν ἁπλῶς τοιαύτη. Δι' ὃ τὸν εὐγνωμονοῦμεν. (Συνέχ. εἰς τὸ προσεχές).

ΑΙ ΝΕΑΙ ΜΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ

Ὁ θεσμὸς τῶν δύο βοηθῶν Μ. Συμβούλων, ὑποδειχθεὶς κατὰ τὸ 9ον Συνέδριον ὑπὸ τῆς Μ. Συμβούλου Κας Ι. Κοπάδη ὡς ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Γυν. Ὀργανισμοῦ καὶ τῶν ὑψηλῶν Ἰδεωδῶν τὰ ὁποῖα οὗτος ἀντιπροσωπεύει, ψηφισθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἀξιοτίμων Κων Συνέδρων, μᾶς χαρίζει σήμερον τὴν συνεργασίαν δύο ἐκλεκτῶν Ἑστιάδων, αἵτινες ἀντεπροσώπευσαν ἐπαξίως τὰς Στοάς των κατὰ τὸ ἐν Βαλτιμόρῃ Συνέδριον καὶ ἐξελέγησαν διὰ βοῆς κατ' αὐτό, ὡς βοηθοὶ Μ. Σύμβουλοι, ἡ μὲν Κα Ἄννα Κοτσούτη διὰ τὰς Ἀνατολικὰς Πολιτείας, ἡ δὲ Κα Πηνελόπη Δεσύλλα διὰ τὰς Δυτικάς.

Ὅταν βραδύτερον συμπληρωθῶσι καὶ αἱ θέσεις τῶν περιφερειακῶν Συμβούλων, ὁ Γυν. Ὀργανισμὸς θὰ ἔχῃ νὰ παρατάξῃ πλειάδα Ἑλληνίδων, αἵτινες, συνδυάζουσαι μόρφωσιν καὶ ζηλευτὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὰ πάτρια, συνάμα δὲ ἐπιπρόσθετον δρᾶσιν εἰς τὰς γραμμὰς τῆς Ὀργανώσεως, θ' ἀποτελέσουν στελέχη ἀξίας ἀνυπολογίστου διὰ τὸν ὑπὲρ τῶν βωμῶν καὶ ἑστιῶν ἀγῶνα τῆς Gapa.

* * *

Εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐμφανίζοντες σήμερον εἰς τὴν Σελίδα τῶν Κυριῶν, τὴν εὐγενεστάτην Καν Πηνελόπην Δεσύλλα, εἰς τὴν γραφίδα τῆς ὁποίας ὀφείλεται τὸ κατωτέρω ἄρθρον, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν δραματικὴν εἰκόνα ποὺ παρουσιάζει ἡ ἀστοργος ἐγκατάλειψις εἰς ξένα Ἱδρύματα ὀρφανῶν Ἑλληνοπαίδων, προορισμένων εἰς τὸν φυλετικὸν ἀφανισμόν, ἄρθρον ἐμπνευσμένον ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἔστω καὶ ἀργά, κατόπιν τῆς υἱοθετηθείσης ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου προτάσεώς της περὶ περισυλλογῆς τῶν ὀρφανῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Gapa, θὰ κατευθύνωμεν ὅλοι τὰς ἐνεργείας μας εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον: νὰ σταματήσωμεν τὴν φυλετικὴν αὐτὴν αἱμορραγίαν, καὶ ν' ἀνοίξωμε στοργική, Ἑλληνική, Χριστιανικὴ ἀγκαλιά, στὰ ἄμοιρα πλάσματα ποῦ μεγαλώνουν ξένα πρὸς τὴν παράδοσίν μας καὶ τὰ ἰδανικά μας.

Ι. Κ.

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΚΟΙΝΩΝΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης Σελίδος)

αὐτὸ καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἀποβλέπομεν εἰς τὸ ἔργον χιλιάδων Ἑλληνίδων Μητέρων, αἱ ὁποῖαι χωρὶς νὰ ἔχουν μεγάλα πνευματικὰ ἐφόδια, διατηροῦσαι ὅμως ἁγνὰ καὶ ἀμόλυντα τὰ μεγάλα τῆς οἰκογενείας των διδάγματα, ἀποτελοῦν σήμερον στρατιὰν ἀφανῶν Ἡρωΐδων, ποῦ στὴν γαλήνην καὶ στὸν ἴσκιο τῆς Ἑστίας των προπαρασκευάζουν ἐν σιωπῇ τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς μας διὰ τῆς Ἑλληνοπρεποῦς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παιδιῶν των, διὰ τῆς αὐθορμήτου ὑποστηρίξεώς των τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σχολείου καὶ τῶν Ὀργανώσεων ποῦ ἀνταποκρίνονται εἰς τοὺς μυχίους ἐθνικοὺς πόθους των.

* * *

Καὶ εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ Gapa, στηρίζουσα καὶ αὐτὴ τὰς μεγάλας προσπαθείας καὶ ἐλπίδας της ἐπὶ τῆς Μητρός, Μητέρας περιέλαβεν εἰς τὰ τάγματά της καὶ ὡς Μητέρα ζητεῖ νὰ ὑποβοηθήσῃ αὐτὰς μὲν εἰς τὸ Ἔργον των, τὰς δὲ θυγατέρας των συστηματικῶς νὰ προετοιμάσῃ ὡς Αὐριανὰς Μητέρας καὶ συνεχιστρίας τοῦ εὐγενοῦς ἀγῶνος τῶν πρώτων.

Δὲν ζητεῖ δάφνας. Δὲν ζητεῖ τίτλον Σωτῆρος. Ζητεῖ ὅμως θέσιν τιμῆς εἰς τὴν σωτήριον ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν σταυροφορίαν, εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τῆς ὁποίας μάχεται μὲ ὅπλα ἠθικοῦ κύρους ἀναμφισβητήτου.

* * *

Δι' αὐτὸ καὶ προχθὲς ὅταν δεχθεῖσα τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Γεωργίου καὶ τὰς εὐχὰς τῆς

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΣΤΙΑΔΩΝ

Ὑπὸ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΔΕΣΥΛΛΑ

Ὅταν ἀγαπημέναι μου Ἑλληνίδες ἐφεύγαμε μακρὰν τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδος, ὅταν μὲ δάκρυα φιλούσαμε τὰ ἅγια χώματά της καὶ ὅταν τὸ βαπόρι τρέχον μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα μᾶς ἐξαφάνιζε καὶ τὸ τελευταῖο βουναλάκι, μιὰ φωνὴ βγαλμένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, μιὰ ὑπόσχεσις ἐδίδετο ὅτι οὐδέποτε θὰ τὴν λησμονήσωμε, ὅτι πάντοτε θὰ ἐργαζώμεθα ὅπως τὸ ὄνομά της μένῃ δοξασμένο.

Φθάνουσαι εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν χώραν μᾶς ἐφαίνετο σκοτεινὴ καὶ ἂν καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἐμεῖς εἰς τὸ ἡλιοτρόπιον ἐζητούσαμε κάποιον ἥλιον, ἥλιον Ἑλληνικόν, ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὁποίου ν' ἀντλοῦμεν ζωὴν καὶ θέρμην, ἥλιον ὁ ὁποῖος νὰ καθιστᾷ τὴν ζωήν μας στὴν ξενητειὰ γλυκυτέραν.

Ζητοῦσαι οὕτω ἀνεκαλύψαμεν τὴν GAPA, τὸ ἡλιακὸν αὐτὸ ἅρμα, τὸ ὁποῖον φέρον ἐπ' αὐτοῦ ἱεραποστόλους διευθύνετο εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος ἱδρύοντες σχολεῖα ὅπως τὰ παιδιά μας ἐκμάθουν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ Χριστιανικὴν Θρησκείαν.

Ἡ ἠχὼ τῆς προόδου ἀντηχοῦσεν εἰς τὰ ἀπώτερα μέρη τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες προσήρχοντο ἀθρόοι ὅπως ταχθῶσιν εἰς τὰ στρατεύματα τῆς GAPA.

Ἡ δρᾶσις ἐξηκολούθει, ἱδρύοντο σχολεῖα, ἐκκλησίαι, ὅταν αἴφνης κακὸς ἄνεμος ραδιουργίας φύσησε καὶ σύννεφα μαῦρα ἐσκέπασαν τὸν γαλάζιον οὐρανὸ τῆς Ὀργανώσεώς μας. Ἄρχοντες καὶ Ἑστιάδες ἐπιορκοῦν καὶ λιποτακτοῦν ἀπὸ τὰς γραμμάς της Στοαὶ διελύοντο καὶ εἰς μερικὰς πόλεις ἡ Ὀργάνωσίς μας ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὰ δημιουργούμενα κενά, ἡ Ὀργάνωσις αὐτή, ἡ μόνη ἐν Ἀμερικῇ, ἥτις ἐργάζεται πρὸς διαιώνισιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ Θρησκείας.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν τὸ ἤθελεν αὐτὸ καὶ σὲ κάποιαν λιποτακτήσασαν Ἑστιάδα λέγει: Σήκω, τρέξε καὶ πὲς στὰς ἀδελφάς σου ὅτι ὁ προορισμὸς τῆς GAPA δὲν ἐτελείωσεν, ὅτι τώρα ἀρχίζει καὶ εἰς τὴν Ἑστιάδα αὐτὴν κάποιον ὅραμα παρουσιάσθη: Εἶδε τὰς ἀποθαμένας πτωχὰς Ἑλληνίδας μητέρας νὰ τῆς δείχνουν τὰ διάφορα Ὀρφανοτροφεῖα ὅπου ἦσαν κλεισμένα τὰ ὀρφανά των, τὰ παιδιά τους, διὰ τὰ ὁποῖα ἔπλαθαν χρυσᾶ ὄνειρα, νὰ τὰ δοῦν Ἑλληνίδας μητέρας καὶ Ἕλληνας πολίτας, τὰ παιδιά των αὐτὰ νὰ μεγαλώνουν κλεισμένα στοὺς τοίχους ξένων Ὀρφανοτροφείων,

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην Σελίδα)

Ἑλλ. Παροικίας, τῆς ὁποίας ἦτο καμάρι, ἀνεχώρει μετὰ τοῦ συζύγου της διὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, ἡ Ἄννα, ἀνελογίσθημεν ὅτι, Ἑλληνοπούλα σᾶν κι' αὐτήν, ἐξελθοῦσα ἀπὸ τοὺς κόλπους Χριστιανικῆς οἰκογενείας, ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ τότε ἡμερησίου Ἑλληνικοῦ Σχολείου μας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Gapa, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἐκλέξῃ γιὰ ταξίδι της καὶ γιὰ προσκύνημά της τὴν αἰωνίαν Πατρίδα μας, ὅπου εὐχόμεθα ἡ διαμονὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ ζεύγους νὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Αἱ Ἡρωΐδες τοῦ 1821

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

(Κατὰ διασκευὴν ὑπὸ Κας ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ ἡ ἤττα τοῦ ἐχθροῦ καὶ αἱ φοβεραί του ἀπώλειαι δὲν τὸν ἠμπόδισαν ν' ἀνασυνταχθῇ καὶ νὰ ὁρμήσῃ πολυάριθμος ὡς ἦτο ἐναντίον τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων μας. Ἡ ἐκστρατεία ἀπέτυχε, μὰ ἡ Μαντὼ μὲ τὰ παλληκάρια της ἐπέδειξαν ἡρωϊσμόν, ὁ ὁποῖος ἐθάμβωσε ὅσους ἔγραψαν ἀργότερα τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγώνων αὐτῶν, καὶ οἱ ὁποῖοι προσθέτουν ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν αὐτήν, ἡ Μαντὼ οὐδόλως ἀπεθαρρύνθη ἀλλ' ἐσταμάτησε ἀργότερα τὴν στρατιὰ τοῦ Σελίμ Πασᾶ στὸ βάθος τῶν στενῶν χαραδρῶν τοῦ Πηλίου, ὅτι ἐπολέμησε καὶ ὑπὸ τὸν Καρατάσσον στὲς πεδιάδες τῆς εὔφορης καὶ πολυκατοικημένης Φθιώτιδος, ἠλεκτρίζουσα μὲ τὰ λόγια της καὶ μὲ τὸ ἀκατάβλητον μένος της τὰ μαχόμενα μαζί της παλληκάρια.

* * *

Ὁ γυρισμός της στὴν Μύκονο ἐσημείωσεν ἐποχήν. Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ εἶναι ἀνάστατο. Αἱ καμπάνες κτυποῦν ἀδιακόπως. Ὁ κάμπος πλημμυρίζει ἀπὸ κόσμο. Ἀρνιὰ σφάζονται καὶ τὸ κρασὶ τῆς Μονεμβασίας χύνεται εἰς ὑγείαν της.

Μὰ στὴν χαρὰ αὐτὴν ἡ Μαντὼ δὲν ξεχνάει τοὺς κινδύνους ποὺ τριγυρίζουν, ἐχθροὶ ἀόρατοι καὶ τόσον ἐπίφοβοι. Ἐξοπλίζει ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Μυκόνου γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι στὸ πρῶτο σύνθημα τοῦ κινδύνου.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο.

Ἕνα πρωῒ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1824 ὁ στόλος τοῦ φοβεροῦ Χοσρὲφ Πασσᾶ διεγράφετο εἰς τὸν ὁρίζοντα μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν Μύκονο.

Ἐπικολούθησε μιὰ νύχτα ἀσέληνη. Οἱ Μυκονιᾶται μὲ φρίκη συγκρίνουν τὸν ἀπειλητικὸν ὄγκον ποὺ ὁλοένα πλησιάζει μὲ τὲς δικές των πτωχὲς δυνάμεις. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ γονατιστὶ δέονται. Ἡ καταστροφὴ τῆς Χίου, τραγικὸ ὅραμα πλανᾶται γύρω γιὰ νὰ τοὺς ὑπενθυμίσῃ ὅτι οἱ χριστιανοὶ σκλάβοι πληρώνουν μὲ αἷμα τὰ ἰδανικά των.

Μὰ ἡ Μαντὼ τοὺς καθησυχάζει. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ναυλώνει μιὰ πάσσαρα μ' ἕνα γερὸ πιλότο καὶ δέκα κωπηλάτες, καὶ διευθύνεται μέσον μυρίων κινδύνων στὴν Τῆνο, ὅπου ἀποβιβασθεῖσα τρέχει στὸν Ἔπαρχο καὶ τοῦ ἐκθέτει τὸν ἄμεσο κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὴν Μύκονο. Ἐκεῖνος στέλλει ταχεῖα βοήθεια, καὶ σὲ λίγες ὧρες τὰ Τηνιακὰ παλληκάρια ἁρματωμένα εἶναι ἕτοιμα πρὸς ἐπίθεσιν.

Τί συγκινητικὰ ποὺ περιγράφει ὁ Ginouvier τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἡμέρα: «Αἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἦλθαν νὰ φωτίσουν τὸ ὑπέροχο θέαμα ἑνὸς λαοῦ γενναίου εὑρισκομένου εἰς παράταξιν μάχης . . .»

Αὐτὸ ἤρκεσε νὰ κάμῃ τὰ ἐχθρικὰ καράβια νὰ γίνουν ἄφαντα καὶ τοὺς Μυκονιᾶτες νὰ θεοποιήσουν τὴν Μαντώ, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἴδη ὅ,τι ἠδύναντο.

Καὶ ἡ ὡραία καπετάνισσα αὐτὰ τὰ δῶρα τῆς εὐγνωμοσύνης τὰ ἐδέχετο μόνον καὶ μόνον γιατὶ θὰ τὰ ἐχρησιμοποίει ν' ἀγοράσῃ ὅπλα, φορεσιές, τροφὴ γιὰ νέα σώματα τὰ ὁποῖα ἐσκόπευε νὰ στείλῃ πρὸς ἐνίσχυσι τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων.

Ἡ σκέψις της πετᾶ στὸ στρατόπεδο πάλι, στὴν φωτιὰ τῆς μάχης καὶ στὴν ἐλπίδα τῆς νίκης. Μὰ οἱ Μυκονιᾶτες δὲν τὴν ἀφίνουν. «Μεῖνε μαζύ μας, τὴν παρακαλοῦν, ἡ ζωή σου μᾶς εἶναι πολύτιμη. Καὶ ὅσο ὁ Τοῦρκος σὲ ξεύρει ἐδῶ, δὲν τολμάει νὰ πατήσῃ. Ἂν φύγῃς, ἡ Μύκονος θὰ ἔχῃ τὴν τύχη τῆς Χίου».

Καὶ ἡ Μαντὼ μένει στὸ νησὶ γιὰ νὰ τὸ προστατεύσῃ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ ἠθικῶς τὸν ἀγῶνα, ἐπικοινωνοῦσα διὰ τῆς γραφίδος μὲ ὅλους τοὺς φιλέλληνας τῆς Εὐρώπης παροτρύνουσα αὐτοὺς νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ εἶναι κήρυκες τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων.

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὸ σπίτι της περνοῦν οἱ διασημότεροι ξένοι φιλέλληνες. Τοὺς ἐμπιστεύεται διάφορες ἐπιστολὲς καὶ θερμὲς ἐκκλήσεις πρὸς τὲς κυρίες τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ὑπὲρ τοῦ μικροῦ μὰ γενναίου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Τὰ ἐγκύκλια αὐτὰ γράμματα τῆς Μαντῶς βρῆκαν ζωηρὰ ἀπήχησι στὸν ἔξω κόσμο, ὁ ὁποῖος ποικιλοτρόπως ἐκδηλώνει τότε τὸ ἐνδιαφέρον του ὑπὲρ τῆς πολυπαθοῦς Ἑλλάδος.

* * *

Εἰς τὰ 1826 εὑρίσκομεν τὴν Μαντὼ εἰς τὸ Ναύπλιον καταθέτουσαν τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς περιουσίας της, τὰ πολύτιμα κοσμήματά της, ἀρχαῖα κειμήλια, γοῦνες βαρύτιμες καὶ σκεύη ἀξίας ὑπὲρ τῶν ταλαιπωρουμένων μαχητῶν. Δὲν ἐκράτησε γιὰ τὸν ἑαυτόν της τίποτε, λέγει ὁ Ἄγγλος Ed. Blaquiere, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατριωτισμό της.

Σ' ἕνα κατάλογο ποὺ διεσώθη, ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία διαρκῶς διεμαρτύρετο διὰ τὴν ἐκουσίαν αὐτὴν ἀπογύμνωσιν τῆς κόρης της, ἔχει καταγράψει ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην της ποὺ ἀπετέλουν τὴν περιουσίαν των καὶ προωρίζοντο ὡς προικῶα.

Μὰ ἡ Μαντὼ ἀδιάφορη γιὰ τὸ μέλλον, δὲν ἔβλεπεν ὅλα αὐτὰ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ τιμαλφῆ ἀντικείμενα παρὰ ὡς μέσον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Δὲν μποροῦσε νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἡ ζωὴ ὕφαινε διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν ὑπαρξιν πέπλον συμφορῶν, τὸν ὁποῖον ἡ μέλλουσα πενία της ἔκανε πενθιμότερον.

* * *

Ἡ Μαντώ, ὅσο καὶ ἂν διεκρίνετο διὰ τὴν φρόνησίν της καὶ τὴν τελείαν περιφρόνησίν της πρὸς αἰσθήματα ξένα πρὸς τὴν ἰδεολογίαν τῆς πατρίδος, ἦτο νέα καὶ ἦτο γυναῖκα.

Εἶχε γνωρισθῇ στὰ πεδία τῆς μάχης μὲ τὸν Πρίγκηπα Δημήτριον Ὑψηλάντην καὶ ὅταν στὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος, ἔμεινε πιὰ στὸ Ναύπλιον σ' ἕνα ἐρειπωμένο σπίτι ποὺ τῆς παρεχώρησεν ὡς κατοικίαν ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῆς Τροιζῆνος, τὸν ἐδέχετο ἐκεῖ ὡς παλαιὸν συναγωνιστὴν μὲ τὸν ὁποῖον τὴν συνέδεον μιὰ βαθεῖα ἐκτίμησι καὶ ἀλληλοθαυμασμός.

Μὰ δὲν ἄργησεν αὐτὸ τὸ αἴσθημα νὰ μεταβληθῇ σὲ σφοδρὸ ἐρωτικὸ πάθος. Καὶ ἡ Μαντὼ ποὺ εἶχεν ἀπορίψει τόσας αἰτήσεις γάμων, εὑρίσκει αἴφνης εἰς τὸν κουρασμένον καὶ δύσμορφον Πρίγκηπα τὸν ἄνδρα τῶν ὀνείρων της.

('Ακολουθεῖ).

ΑΙ ΝΕΑΙ ΜΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ

Μόρφωσις καὶ πεῖρα ἀφ' ἑνός, ἀφοσίωσις εἰς τὰ Φυλετικὰ 'Ιδεώδη—ποὺ ἀποτελεῖ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς GAPA—ἔξ ἄλλου, ἐνέπνευσαν τὸ κατωτέρω περὶ «Οἰκογενείας» ἄρθρον εἰς τὴν βοηθὸν Μεγάλην Σύμβουλον ἀξιότιμον Καν Ὄλγαν Κουτσαύτη, διδασκάλισσαν ἐν N. J., ἡ ὁποία πολύτιμον ὑπηρεσίαν προσφέρει εἰς τὰς ἀναγνωστρίας καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὸ τόσον ἐπίκαιρον καὶ κοινωνικὸν θέμα της, ποὺ θὰ συνεχισθῇ εἰς πολλὰς μηνιαίας ἐκδόσεις τοῦ «Βήματος» διὰ νὰ κρατήσῃ —ὡς ἀκραδάντως πιστεύομεν— ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων μας.

Ι. Γ. Κ.

* * *

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ

Ὑπὸ ΟΛΓΑΣ ΚΟΥΤΣΑΥΤΗ

'Αγαπηταὶ 'Αδελφαί,

Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ παρευρεθῶ ὡς ἀντιπρόσωπος εἰς τὸ Ἕνατον Συνέδριον τῆς 'Οργανώσεώς μας ἐν Βαλτιμόρῃ καὶ τὴν τιμὴ συνάμα νὰ μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσω τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ αἰσθανόμεθα ὅλαις μας γιὰ τὴν κραταιά μας 'Οργάνωσι G.A.P.A., ἥτις μὲ μαγικὴν δύναμιν κατώρθωσε νὰ ἑνώσῃ ὅλον σχεδὸν τὸν ἀπόδημον Ἑλληνισμόν, εἰς τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν ὑψηλῶν μας ἰδεωδῶν, ἅτινα ὑπῆρξαν πολύτιμα ὑλικὰ διὰ τὴν ὑγιᾶ σύνθεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας, Κοινωνίας καὶ Πατρίδος.

Ἐπειδὴ λοιπόν, ἀγαπηταὶ ἀδ. Ἑστιάδες, εἰς ἡμᾶς τὰς γυναῖκας τίθεται περισσότερον ἡ φροντὶς τῆς Οἰκογενείας, ἔρχομαι σήμερον ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, λαμβάνουσα ὡς θέμα μου τὴν Οἰκογένειαν καὶ τὰ καθήκοντα ἐκείνα ἅτινα ἐπιβάλλονται ὅπως καταστήσωσι αὐτὴν εὐτυχῆ.

Οἰκογένεια.

Κυρίως τὴν γυναῖκα ἀφορῶσι τὰ τῆς Οἰκογενείας· διότι αὐτὴ εὑρισκομένη τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἐν τῷ Οἴκῳ εἶναι ἡ βασίλισσα αὐτοῦ, ἐνῷ τοὐναντίον τὸν ἄνδρα λόγοι ἀσχολιῶν καὶ περισπασμοὶ διάφοροι κρατοῦσιν αὐτὸν ἐκτὸς αὐτῆς.

Εἰς τὴν γυναῖκα ἁρμόζει ἡ ἐνασχόλησις καὶ ἡ ἐπιμέλεια τῆς οἰκίας καὶ βίος ὄχι πολυτελὴς καὶ θορυβώδης, ἀλλὰ σεμνὸς καὶ ἥσυχος.

Ἐὰν παρατηρήσωμεν τὸν βίον τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν εἰς τὴν ἀρχαιότητα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν ἁπλότητα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἡγεμονόπαιδες, αἱ βασιλοποῦλες, ὅπως ὁ Ὅμηρος βεβαιοῖ, ἔκλωθον, ὕφαινον καὶ ἔπλυνον τὰ ἐνδύματα τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν καὶ κατεγίνοντο εἰς ἁπάσας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας.

Τὸ μεγαλείτερον ἐκ τῶν καθηκόντων τῆς γυναικός, δὲν εἶναι βεβαίως ἡ φροντὶς τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἡ φροντὶς τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τῆς Οἰκογενείας.

Τὰ τέκνα ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ὀφείλουσι νὰ διδαχθῶσι παρὰ τῆς μητρὸς πρωτίστως, τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς γονεῖς. Τοῦτο εἶναι ἐν τῶν ὑψηλοτέρων καθηκόντων εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Ὕψιστος ἔταξε τὴν μητέρα. «Ἔλπιζε τιμῶν τοὺς γονεῖς πράξειν καλῶς» λέγει ἀρχαῖον λόγιον. Τὸ ἴδιον διδάσκει καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ διὰ τῆς πέμπτης ἐντολῆς, λέγουσα: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς».

Ὑπάρχει τῇ ἀληθείᾳ τίποτε στὴ ζωὴ ποῦ ἠμπορεῖ νὰ προκαλέσῃ περισσότερον σεβασμὸν ἀπὸ τὰς λευκὰς τρίχας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός; Ὑπάρχει τίποτε τὸ δυνάμενον νὰ συγκινήσῃ βαθύτερα ἀπὸ τὴν ἀτυχίαν τοῦ πατρὸς καὶ τὰ δάκρυα τῆς μητρός; Εἶναι δυνατὸν νὰ ὀνομασθῇ μορφωμένος ὁ ἄνθρωπος, ὅσας γνώσεις καὶ ἂν ἔχῃ ἀποκτήσῃ, ὅταν δὲν σέβεται τοὺς ἰδίους γονεῖς; Καὶ ἀληθῶς, τί εἶναι ἱερώτερον τῆς μητρός, ἡ ὁποία ἀφοῦ μᾶς ἔδωσε τὴν πολύτιμον ὕπαρξίν μας μᾶς περιεθάλψε μὲ φροντίδας καὶ θωπείας; Ποῖος ἐξ ἡμῶν λησμονῇ ὅτι ἡ μητέρα μας ἐν καιρῷ ἀσθενείας διῆλθεν νύκτας ἀγωνίας παρὰ τὸ πλευρόν μας; Ἀλλὰ καὶ πόσον σέβας ὀφείλομεν εἰς τὸν πατέρα ἡμῶν, ὅστις μὲ ἰδίας στερήσεις ἐμόρφωσε καὶ ἀνέδειξεν ἡμᾶς ἀνθρώπους εἰς τὴν κοινωνίαν;

Ἡ ἀγάπη λοιπὸν τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ ἡ στοργὴ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, εἶναι ἡ βάσις τῆς εὐτυχοῦς καὶ ἐντίμου Οἰκογενείας!

Ὁ Λαμαρτῖνος ὁμιλῶν περὶ οἰκογενείας λέγει: «Εὐτυχὴς ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀξιωθεὶς ἀγαθῆς καὶ ἐντίμου οἰκογενείας», ἔντιμον δὲ καὶ ἀγαθὴν οἰκογένειαν ἐννοεῖ ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν βασιλεύει ἡ εὐσέβεια, ἡ τιμιότης καὶ ἡ οἰκογενειακὴ στοργή, ἐκεῖ ὅπου τὸ βλέμμα τῆς μητρὸς ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἰδικῆς μας ψυχῆς, αἱ δὲ πράξεις τῶν τέκνων στηρίζονται εἰς τὸ παράδειγμα τῶν γονέων καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ προσπάθειαν τῶν τέκνων ὅπως διὰ τῶν πράξεών των καταστήσωσιν αὐτοὺς ὑπερηφάνους καὶ εὐτυχεῖς.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΣΤΙΑΔΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 13ης Σελίδος)

καταδικασμένα νὰ περάσουν τὰ καλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς των στερημένα ἀπὸ τὰς θωπείας τῶν γονέων των καὶ μακρὰν τῆς ἐκκλησίας μας.

Ἐπιστρέψατε λοιπὸν εἰς τὰς γραμμάς, ἀγαπηταί μου Ἑστιάδες, ὁ προορισμός μας τώρα ἀρχίζει· ἔχομεν μέγα καθῆκον ἀπέναντι τῶν ὀρφανῶν αὐτῶν, ἂς φροντίσωμεν ν' ἀντικαταστήσωμε κάπως τοὺς ἐκλιπόντας γονεῖς των. Φαντασθῆτε τὰς πτωχὰς αὐτὰς Ἑλληνίδας μας, ξένας ἐν μέσῳ ξένων, πτωχὰς καὶ ἐγκαταλελειμένας, ν' ἀφίνουν τὸν ἐλεεινὸν αὐτὸν κόσμον μὲ τὸ πικρὸ παράπονο ὅτι ἄφησαν τὰ παιδιά τους στοὺς δρόμους καὶ ὅτι αὐτὰ θὰ πέσουν σὲ ξένα χέρια καὶ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἀκούσουν τὰ γλυκὰ λόγια τῆς μάννας, οὐδέποτε θ' ἀκούσουν τὸ Χριστὸς 'Ανέστη καὶ τὰ παιδιὰ θὰ μεγαλώνουν ὄχι ὡς Ἕλληνες ἀγαπῶντες τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ θὰ μεγαλώσουν ξένοι μισῶντες αὐτὴν καὶ ἀναθεματίζοντες ἡμᾶς, διότι δὲν ἐλάβομεν οὐδεμίαν πρόνοιαν καὶ τὰ ἀφίσαμεν εἰς τὸ ἔλεος τῶν ξένων καὶ τοῦ Καθολικισμοῦ.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἂς ἀναδιοργανώσωμεν τὰς Στοάς μας καὶ ἂς ἐργασθῶμεν μὲ νέαν ζωὴν καὶ νέον ζῆλον καὶ ἂς προσθέσῃ κάθε μία ἀπὸ μᾶς μιὰ πέτρα εἰς τὸ μνημεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποθανατίσῃ τὸ ὄνομα τῆς 'Οργανώσεώς μας διὰ πάντα.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

'Υπὸ τοῦ Πανοσιολ. 'Αρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν.

Οὐ γὰρ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται. Εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Μωϋσέα, ἐπιθυμήσαντα νὰ ἴδῃ Αὐτόν, *ἐνώπιος ἐνωπίῳ*, δηλ. πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο ἄμεσος θάνατος. Διότι ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις, ἡ καθαρότης καὶ ἡ ὡραιότης τοῦ Θεοῦ, εἶναι τόσον μεγάλαι καὶ τόσον ἐπιβλητικαί, ὥστε ὁ ἀτενίζων αὐτὰς κατ' εὐθεῖαν θὰ νεκρωθῇ. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ Κύριος κατὰ τὴν θείαν αὐτοῦ μεταμόρφωσιν, δὲν παρουσιάζει πρὸς τὸν Πέτρον, 'Ιάκωβον καὶ 'Ιωάννην ὅλην τὴν λάμψιν τῆς δόξης του, ἀλλὰ μόνον μέρος αὐτῆς. Καὶ ἐν τούτοις τόσον συνταρακτικὴ καὶ τόσον ἐκθαμβωτικὴ ἦτο διὰ τοὺς 'Αποστόλους, ὥστε καλύψαντες οὗτοι τὰ πρόσωπά των διὰ τῶν χειρῶν των, ἔπεσαν χαμαί. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὑρισκόμενοι ἤκουσαν φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν: *Οὗτος ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ ηὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.* Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι κατελήφθησαν ὑπὸ εὐξεηγήτου φόβου. 'Αλλ' ὁ Κύριος ἁψάμενος αὐτῶν τοὺς καλεῖ νὰ ἐγερθοῦν καὶ νὰ μὴ φοβῶνται. 'Υπακούσαντες ἐσηκώθησαν. Πλὴν οὔτε τὸν Μωϋσέα, οὔτε τὸν 'Ηλίαν εἶδον, τοὺς διαλεγομένους μετὰ τοῦ Διδασκάλου των, εἰμὴ τὸν 'Ιησοῦν μόνον.

Τὴν ἀξίαν τῆς θείας ὀπτασίας τότε μόνον ἀντελήφθησαν οἱ 'Απόστολοι, ὅταν κατῆλθον ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱστορικοῦ ὄρους καὶ ἐπανέλαβον τὴν προτέραν των ζωήν. Κατενόησαν ἀναμιχθέντες μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου, τοῦ κόσμου τοῦ γεμάτου ἀπὸ ποταπούς ἀλλοπροσάλλους, χυδαίους.... ὅτι ἀπὸ τὴν ποίησιν ἔπεσαν εἰς τὴν πεζότητα, ἀπὸ τὴν δόξαν εἰς τὴν ταπείνωσιν, ἀπὸ τὸ ζενίθ τοῦ θείου μεγαλείου εἰς τὸ ναδὶρ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐξευτελισμοῦ. Πλὴν καθ' ὅλον τὸν πολυκύμαντον βίον των, οὔτε ἡ ὑπερβολικὴ χαρά, οὔτε ἡ ὑπερβολικὴ λύπη, ἠδυνήθησάν ποτε νὰ ἐξαλείψουν τὴν τόσον βαθέως χαραχθεῖσαν εἰς τὸν νοῦν των αἴγλην τῆς θείας τοῦ 'Ιησοῦ μεταμορφώσεως.

"Ο,τι ἔκαμε καὶ κάμνει ὁ Θεός, τὸ κάμνει πρὸς διδασκαλίαν τῶν πλασμάτων αὐτοῦ. *"Οσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη.* Ἐπομένως καὶ ἡ θεία μεταμόρφωσις τοῦ υἱοῦ του διδακτικὸν εἶχε σκοπόν. 'Ως Παντογνώστης ὁ Κύριος, προέβλεπε τοὺς πειρασμούς, οὓς θὰ συνήντων οἱ μαθηταί του. Ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ πρὸς τὸν Διδάσκαλόν των πίστις, θὰ ἐδοκιμάζετο ὀδυνηρῶς, πρὸ πάντων ὅταν ἡ σπεῖρα θὰ τὸν ἀπέσπα βιαίως ἀπ' αὐτῶν, θὰ τὸν ἔδενε καὶ θὰ τὸν ἔσυρεν ἄνευ ἀντιστάσεως πρὸς τὸ πραιτώριον. "Οταν ὁ κατευνάζων τὰ κύματα καὶ ἐκβάλλων τὰ δαιμόνια, θὰ ἐμαστιγοῦτο καὶ θὰ ἐνεπαίζετο. "Οταν ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, θὰ ἐφέρετο ὡς ἀρνίον ἄκακον πρὸς σφαγήν. Καὶ ὅταν θὰ ἀπέθνησκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἐπειδὴ ὁ θάνατος εἶναι τὸ φυσικὸν τέλος τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, θὰ ἀπῄλπιζον, θὰ ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς ἐγκαταλελειμμένους καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ πρὸς Αὐτὸν πεποίθησίς των θὰ ἐκλονίζετο λίαν ἐπικινδύνως. Μόνη ἡ ἀνάμνησις τῆς λαμπρότητος τῆς δόξης Του, θὰ ἐκράτη ἀνημμένον τὸν σπινθῆρα τῆς πίστεως αὐτῶν, θὰ ἐζωογόνη τὰς ἐλπίδας των καὶ θὰ ἐτόνωνε τὸ θάρρος των. Διὰ τοῦτο ὅσον καὶ ἂν ἐνόμιζον ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο, εἰς τὸ βάθος ὅμως τῆς ψυχῆς των, θὰ διετηρῆτο ζωηρὰ ἡ αἰσιοδοξία, ὅτι παρὰ τὴν φαινομενικὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ Του ἔργου, ὁ 'Αρχηγός των, ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι θὰ ἐθριάμβευε, ὅπως καὶ πραγματικῶς ἐθριάμβευσε διὰ τῆς ἀναστάσεώς Του.

Βεβαίως δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κατακρίνωμεν τοὺς 'Αποστόλους διὰ τὴν τοιαύτην ψυχολογικήν των κατάστασιν. Κατακρίνωμεν ὅμως ἡμᾶς αὐτούς, διότι ἐνῷ ἔχομεν χριστιανικὸν παρελθὸν εἴκοσιν αἰώνων, καὶ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα ἀλύγιστοι εἰς τὰς πρὸς τὸν Χριστὸν πεποιθήσεις μας, ἐν τούτοις κατηντήσαμεν κάλαμοι παντὶ ἀνέμῳ σαλευόμενοι. Διὰ νὰ στερεωθῶμεν ἀνάγκη νοερῶς νὰ συμμετάσχωμεν τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου. "Οπως ἐγνώριζεν ὅτι οἱ 'Απόστολοι θὰ εἶχον ἀνάγκην τῆς βοηθείας του, οὕτω γνωρίζει ὅτι καὶ ἡμεῖς ἔχομεν πάντοτε μέν, ἰδίως δὲ κατὰ καιρούς, ἀνάγκην τῆς κραταιᾶς προστασίας Του. "Οπως ἐγνώριζε τοὺς κινδύνους οὓς θὰ διέτρεχον οἱ μαθηταί Του, οὕτω προβλέπει τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας θὰ συναντήσωμεν εἰς τὴν ζωήν μας.

Καὶ εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐλάχιστοι διέρχονται τὸ ταξείδιον τοῦ βίου εἰρηνικῶς. Πολλάκις ἡ θάλασσα εἶναι γαληνιαία. Αἱ ἐγειρόμεναι ὅμως τρικυμίαι καὶ τετρακυμίαι ἀπειλοῦν νὰ καταποντίσουν ἢ νὰ κατασυντρίψουν τὸ εὔθραυστον πλοιάριόν μας. "Ολοι ἔχομεν τὰς δυστυχίας μας καὶ τὰς στενοχωρίας μας. Αἱ θλίψεις μᾶς ἐπισκέπτονται κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον. Κάποτε εἶναι τόσον πολλαὶ καὶ τόσον ἀλλεπάλληλοι, ὥστε μᾶς ἀποθαρρύνουν. Τὰ μαῦρα νέφη πυκνοῦνται τόσον, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ διακρίνωμεν ἀκτῖνα φωτὸς εἰς τὸν ὁρίζοντα. "Ισως νὰ ἐθλίβημεν ἀπὸ ἀθεράπευτον ἀσθένειαν, ἴσως νὰ ἐχάσαμεν τὴν περιουσίαν μας, ἴσως ὁ θάνατος νὰ μᾶς ἀφήρπασε πολυφιλήτους ὑπάρξεις. 'Απογοήτευσις ἐπὶ ἀπογοητεύσεως καὶ θλῖψις ἐπὶ θλίψεως ἐδάμασαν καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν. Φθάνομεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἀκριβῶς εἶναι ἀνάγκη, μεταχειριζόμενοι ὡς ἀεροπλάνον τὸ πνεῦμά μας, νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Θαβὼρ καὶ νὰ ἴδωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν δόξαν τῆς τοῦ Θεοῦ παρουσίας. Ἐκεῖ θὰ πληροφορηθῶμεν περὶ τῆς θαυμασίας δυνάμεώς Του, τῆς ἀπείρου καλωσύνης Του καὶ τῆς ἀτελευτήτου εὐσπλαγχνίας Του. Ἐκεῖ θὰ ἀκούσωμεν, ὡς ποτὲ οἱ 'Απόστολοι, τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς, ὅτι ἡ πεποίθησις καὶ ἡ ἐλπὶς πρὸς τὸν Υἱόν Του δὲν πρέπει ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ μᾶς ἀπολείπῃ. *Οὗτος ἐστιν ὁ Υἱός μου.... Αὐτοῦ ἀκούετε.* Τότε θὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι παρ' ὅλον τὸ ἐπικρατοῦν σκότος, ὑπεράνω τῶν νεφῶν τῶν θλίψεων καὶ τῶν στενοχωριῶν μας, ποὺ μᾶς ἔχουν σκοτίσει, ἀκτινοβολεῖ ἀναλλοίωτος καὶ ἀνέσπερος ἡ δόξα καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ θείου φωτός. Καὶ θὰ κατέλθωμεν ἀπὸ τοῦ ὄρους μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸν καὶ θὰ εὑρίσκωμεν ἐν αὐτῷ, παρὰ τὰς βιωτικὰς μερίμνας καὶ συμφοράς μας, βαθυτάτην καὶ ἱκανοποιητικωτάτην εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος οὐδέποτε καὶ κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ μᾶς δώσῃ.

Ἐμπνεόμενοι ὅθεν ἀπὸ τὴν θείαν τοῦ Κυρίου μεταμόρφωσιν, ἀνανεώσωμεν τὴν πρὸς Αὐτὸν πίστιν καὶ πεποίθησίν μας. Θερμάνωμεν ἐκ νέου τὰς καρδίας μας μὲ τὸ πῦρ τῆς πρὸς Αὐτὸν ἀγάπης μας. Τὸ πάθος τοῦ Κυρίου ὑπῆρξε τρομερὸν καὶ φοβερόν. Ἐν τούτοις ἦτο τὸ ἀπαραίτητον προοίμιον τῆς 'Αναστάσεώς του. Ἐλπίσωμεν καὶ θαρρύσωμεν. 'Αντιμετωπίσωμεν ἀνδρικῶς πάσας τὰς ἀντιξόους περιστάσεις τοῦ βίου μας. Καὶ ὁπλισθῶμεν μὲ τὴν ἀσάλευτον πεποίθησιν, ὅτι εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν θὰ μᾶς ἀνυψώσῃ ὑπεράνω αὐτῶν, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τῆς θείας καὶ ἐνδόξου Αὐτοῦ Μεταμορφώσεως.

MUSIC IN MEDICINE THROUGH THE AGES

By Dr. JOHN K. GATSOPOULOS, Grand Orator

(Continued)

Dr. Billroth goes into the very fundamentals of cause and effect in music from a physiologic and psychic standpoint. His conclusions are most interesting and I wish to quote only a few of them. He states: *"Rhythmic movements are among the most important properties of our body and are necessary to life. Thus we have rhythmic movements of respiration, of the heart and the rhythms which we are capable of imparting to our voluntary muscular movements. It is probable that all muscular movements of the body, conscious or unconscious, are brought about by a summation of numerous infinitesimal and imperceptible rhythms."* Billroth asserts that *"a fundamental condition of music, namely the more or less conscious ability to receive and appreciate rhythmic movements, must be innate in man and many animals. This, like most rules, has its exceptions."* He found, for instance, that about 2 per cent of the soldiers in the Austrian and Hungarian armies never learn to march rhythmically. These men are not permitted to appear in parades or are transferred to the cavalry regiments. Lacking, then, the appreciation of rhythm, which they never can learn, these men are absolutely unmusical, since the ability to apprehend the rhythmic organization of tones into melody is the fundamental and first condition for the comprehension of music.

Rhythms appeal to three senses.

Rhythms may be perceived simultaneously by three special senses. They may be heard, seen, and felt in the muscles. As the influence on consciousness may be exerted from three senses at the same time, it is evident that the major part of our nervous system is occupied in this process, a fact which readily explains the marked effect exerted upon the entire organism. Melody, on the other hand, is always more or less dependent upon conventionality, habit and fashion.

What has perpetuated the compositions of such masters as Handel, Bach, Marcello and Scarlatti is not their melodies, which are often strange and uninteresting, but their incisive energy and abundance of wonderful rhythms.

An ingenius American, Dr. Robert Schauffler, has suggested a veritable musical pharmacopeia. After close observation of the influence exercised by music on different kinds of pains he, with the aid of expert musicians, compiled what may be called, "A Musical Prescribers' Companion." For instance, against maniacal depression he recommends "Wagner's Ride of the Valkyrie," and the prelude of Dvorak's Carnevale. For cases of nervous exhaustion following intense work, he prescribes the Moldava of Smetana and some songs by Grieg. Against intense grief he suggests the execution of some studies of Chopin, Patetica of Beethoven and Dvorak's Concerti on the cello. Some of Bach's works are indicated for cases of mental somnolence consequent on the abuse of alcohol. Furious mania is to be treated by the use of pieces with solemn movements as, for instance, The Pilgrim's Choir in Tannhauser. Even in jealousy, there is a musical remedy in the Prelude of the Meistersingers. Dr. Schauffler is convinced that there is a great future for the Medical Pharmacopeia and that it will not be long before a new class of doctors come into existence—medical musicians, who, after having examined the patient will, instead of a prescription, place in his hands a copy of a musical composition. An idealistic view, perhaps, but it represents a student's opinion.

The Phonograph and Surgery.

A certain physician, Dr. Kane of Pennsylvania, employed a phonograph in his operating room, especially while doing operations under local anesthesia. He reports that no matter how anxious, busy or abstracted the surgeon, anesthetist or the assistants may be, the phonograph goes on; it talks, sings, plays and fills the ears of the perturbed patient with agreeable sounds and his mind with other thoughts than that of his present danger. The patient usually converses with the anesthetist on the subject of the pieces played and begs for more when the machine happens to run down.

There are illnesses in which it is highly important to change the key in which the psychological state of the patient is vibrating, and if this change upon the realization of which depends often the very existence of life, can be brought about by taking advantage of a tendency to vibrate in consonance with a given musical tone, what a vast field of beneficent utility will be reserved for the art of music when allied to that of healing. Pharmacological therapeutics will not lose any of their efficiency in the treatment of disease when side by side mental therapeutics in the form of music pursue the same end.

Finally, we are able to state that the practical application of music in medicine is at present on a firm basis. Its sphere of usefulness, however, is limited to the treatment of the mentally and morally afflicted, in which cases it works like a specific remedy when everything else has failed. Many institutions,

(Continued on Page 16)

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
ANDREW GODIMIS

Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΓΕΝΕΑ ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ

«Εὖγέ σας, εὐέλπιδες Ἔφηβοι καὶ ἄξιες, ὥμορφες Νεάνιδες! Μὲ τέτοια παιδιὰ ποτισμένα στὰ νάματα τῆς Γκάπας ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ».

Αὐτὰ περίπου συχνάκις ἔγραφε ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος διὰ τὴν Νέαν Γενεὰν τῆς Γκάπας μας μετὰ τὸ μεγαλουργὲς 9ον Συνέδριόν της ἐν Βαλτιμόρῃ τῆς Μαρυλάνδης. Μέσα στὲς στῆλές του δὲν ἠμπόρεσε παρὰ νὰ ἐπικροτήσῃ τὸν μεγάλον ρόλον ποὺ ἔπαιξαν αἱ Νεάνιδες καὶ οἱ Ἔφηβοί μας στὴν δημιουργικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συνεδρίου καὶ νὰ συμφωνήσῃ καὶ αὐτὸς μὲ τὸν τέως Ὕπατον Πρόεδρον καὶ λαμπρὸν ἡγέτην τῆς Ὀργανώσεώς μας Δρ. Φώτιον Κυρίτσην, ὅστις εἰς τὴν θαυμασίαν καὶ πρωτότυπον λογοδοσίαν του πρὸς τοὺς Συνέδρους ἀνέφερε ὅτι: «Ὀργάνωσις ἡ ὁποία ἐστήριξε τὰς ἐλπίδας της ἐπὶ τῆς Νέας Γενεᾶς, ἔχει προορισμὸν ὑπάρξεως ὑψηλὸν καὶ ἐθνικὸν καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς εἶναι ἐξησφαλισμένον καὶ ἔνδοξον».

Καὶ πραγματικῶς τὰ Ἑλληνόπουλά μας μὲ τὴν Γκάπα γιὰ παντοτεινὴ των σκέπη καὶ προστασία θὰ βαδίζουν ἐν τῷ μέλλοντι τὸν καλὸν δρόμον τῆς Ἑλληνικῆς ἀρετῆς, τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Χριστιανικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως.

Ἡ Νέα μας Γενεὰ θὰ πιστεύσῃ πιὰ ἀκράδαντα καὶ θὰ τὸ θεωρῇ καύχημά της τὸ νὰ τυγχάνῃ ἀπόγονος μιᾶς φιλοπνευματώδους φυλῆς, ἥτις εἶναι ὁ θαυμάσιος, κρυσταλλένιος καὶ διαυγὴς καθρέπτης ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνοπτριζόμεθα τὰ ἰδανικὰ τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος.

Τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα μὲ ἀρχηγὸν τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν ἔχει, ὡς φαίνεται, ὑπ' ὄψιν του καὶ ὁ νῦν Μέγας μας Ἀντιπρόεδρος καὶ περίφημος χειριστὴς τοῦ λόγου ἀδ. κ. Ἰωάννης Γατσόπουλος, ὅταν εἰς τὸν κύριον λόγον του ἐν Βαλτιμόρῃ εἶπεν ἐν μέρει καὶ τὰ ἑξῆς: "I wish to emphasize to you, beloved and radiant youth, the utmost importance to cultivate your mind. Mind is the greatest thing in the world. Your brilliant ancestors, the great philosophers, were the first to explore and explain the profound mysteries of life. The first to disect and analyze human emotions, like Sophocles and all immortal originators of thought. They were the first to blast to atoms thousands of fortresses of superstition and magic. The first in tearing assunder the veil of mystery and darkness and placing everything under the glorious light of reason, logic and truth. All the great men of America, the noble founders of this powerful and glorious democracy delved profoundly in the wisdom of the Hellenic poets, philosophers and scientists, and in unison agreed with Michel De Montaigne that the Hellenic culture is the internal youth of humanity. That the Hellenic literature is the apotheosis of learning. Read the books of your ancestors, beloved youth, carry on the splendid traditions of Hellas and America. Keep on singing the glory of Greece, the new Greece, already in the threshold of the new Hellenic glory, known as the Neo-Hellenic glory. Keep on singing to the echo the glory of America, world's champion of liberty and justice. Keep on singing to create and compose of these two glories a melodious tune. Make this your cherished song and keep the theme forever young."

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι τοῦ ἀδελφοῦ Γατσοπούλου, θὰ συμφωνήσητε καὶ σεῖς μαζί μου, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, ὅτι εἶναι ἕνας θαυμάσιος ὕμνος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν καὶ τὸ διαρκὲς θύμισμα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ νοός, τοῦ σπουδαιοτέρου ἀνθρωπίνου ὄντος, διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ παιδαγωγικήν του ἀνάπτυξιν.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἤκουσαν οἱ Ἔφηβοι καὶ αἱ Νεάνιδές μας εἰς τὸ μεγάλο μας Συνέδριο καὶ μέσα στὴν Ἑλληνικὴ των καρδιὰ ξεφύτρωσε ἡ πατρική μας φιλοτιμία καὶ εὐαισθησία αἰσθήματος ὥστε μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀκράδαντο καὶ μὲ ψυχικὴ ἀγαλλίασι συνέβαλον καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Συνεδρίου καὶ τὴν μελλοντικὴν κατεύθυνσιν τῆς Ὀργανώσεώς μας. Τοὺς συγχαίρομεν ὁλόθερμα γι' αὐτὸ καὶ πιστοποιοῦμεν αὐτοὺς ὅτι διὰ τὴν Ἐθνικοθρησκευτικήν των πίστιν ἡ Γκάπα τοὺς στεφανώνει μὲ τὸ ὥμορφο φωτεινὸ στεφάνι τῆς δόξης, αἴγλης καὶ τιμῆς.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς πραγματικῶς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

ΑΝΤΡΙΚΟΣ.

MUSIC IN MEDICINE

(Continued from Page 15)

notable in New York and Pennsylvania, have taken advantage of this fact, and music now forms part of the regular treatment in institutions for mental diseases, correctional institutions, prisons and old people's homes.

Music will never become "a cure all" —there is no such thing— but its usefulness will extend in direct proportion to our understanding of its application in the treatment of a greater variety of human ills.

(The End).

SAN ANTONIO, TEXAS

THERMOPYLAE LODGE No. 49

Editors of the Juniors Page,
"ΒΗΜΑ" of Gapa,
Pittsburgh, Pa.

Dear Editors:

It gives me great pleasure to write and give you some information on the happenings of the Juniors here in Texas. With the help of the Senior Lodge "Alamo" of San Antonio, there was sponsored a tennis tourney which began its annual series last year. The Lodge "Alamo" donated a beautiful silver trophy which was won the first year by Peter Postolos. This year the tourney was played on June 23-24 with over ten entrants. Here are the results: **First Round.** Pedro Callins defeated Constantine Canellis 6-0; 6-4. Jackie Callins defeated Tom Ballases 6-0;6-2. George Nicolaou won by default from Demetres Cataclaos, and George Colias defaulted to Peter Postolos. Johnny Petrutsas defeated Steve Pepps 6-1;6-2. **Second Round.** Jackie Callins defeated Pedro Callins 6-2,6-4. George Nicolaou defeated Peter Postolos 6-0; 6-4. **Semi Finals.** George Nicolaou defeated Johnny Petrutsas 6-3; 4-6; 6-4. On June 24 the finals were played with Jackie Callins defeating George Nicolaou in straight sets 6-4; 6-4.

The tourney was a real success and much credit should go to the officers of the "Alamo" and "Thermopylae" for setting up the plans. Under our original plan, we intend to have write ups in the "Kirikas," our local newspaper, and our fraternity paper, the "Bema." Therefore, I would very much appreciate it if you would include this in your August issue as I am afraid it will not make the July.

A word may also be added, that this completes the first anniversary of our lodge as a member of the great family of the G.A.P.A. We began our lodge with nine Juniors and now have 21 members. We have given two Mother's Day programs, a play and sponsored the two tennis tournaments. According to Gov. Voyadgis of our District, he is very much pleased with the progress of the Lodge. We will be glad to keep you informed on happenings here in the south and keep the spirit of progress forever forward.

Yours with brotherly love,
STEPHEN PEPPS, Sec'y.

AN EPITAPH

It was with a great shock that we, the members of the Junior Order, received the news of the sudden death of our beloved Commissioner, Mr. Staes. With his loss our Organization has lost one of the greatest of the modern Greek leaders in the annals of this country. To all who knew him, his kind, gentle voice spoke telling them of the plans to unify us, the Younger Generation, and to the thousands who were acquainted with his name he was known for his powerful vision of thought and of grim determination to win at all costs. I, as a member of the Younger Generation, hope that the hard work put in by our beloved Commissioner can be utilized in bringing up in this country young men and young women who have deep rooted in their hearts the kindling spirit of their ancient ancestors and who will continue in their lives to show the good example set by one whose very life was carrying out this purpose. Therefore, I hurl out the challenge: "Shall we, the young Greeks of America, carry out the said program of our beloved leader?" I say, "Let us fight to carry out the ideals of one of our greatest leaders."

"May his soul rest in peace."

STEPHEN PEPPS
Sec'y of "Thermopylae" Lodge

DENVER, COLO.

Ἑλληνοαμερικανὶς ἀριστεύουσα εἰς High School.

Ἡ χαριτωμένη θυγάτηρ τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου τῆς Ὀργανώσεως GAPA Κου καὶ Κας Κωνστ. Οἰκονομοπούλου, Μάρθα, ἀπεφοίτησε τοῦ High School τῆς πόλεώς μας, λαβοῦσα τὸ δίπλωμά της μὲ τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν ἄριστα, καταχειροκροτηθεῖσα. Ἡ Δὶς Οἰκονομοπούλου ἐνεγράφη εἰς τὸ ἐν Fort Collins Πανεπιστήμιον, θὰ ἀκολουθήσῃ δὲ μαθήματα εἰς τὸ Τμῆμα τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν λόγῳ Πανεπιστημίου.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

Ὑπὸ ΦΩΤΙΟΥ ΚΥΡΙΤΣΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ Τεύχους Ἀπριλίου)

ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ. (Main or principal motion). Κυρία πρότασις εἶναι ἡ ζητοῦσα τὴν ψῆφον τοῦ Συνεδρίου διὰ ζήτημά τι. Δύο κύριαι προτάσεις δὲν δύνανται οὔτε νὰ γείνουν οὔτε νὰ ληφθοῦν ταὐτοχρόνως ὑπ' ὄψιν. Δύνανται ὅμως νὰ γείνουν κατὰ τὴν διάρκειαν συζητήσεως τῆς κυρίας προτάσεως ἄλλαι τοιαῦται ὑπαγόμεναι εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν ταξινόμησιν δῆλα δὴ ἐπείγουσαι προτάσεις, ἀντιπροτάσεις ἢ ἐπιπροτάσεις. Μία κυρία πρότασις ἅπαξ ἀπορριφθεῖσα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰς τὴν ἰδίαν συνεδρίασιν παρὰ διὰ προτάσεως ἀναθεωρήσεως —περὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀσχοληθῶμεν βραδύτερον.— Ἐπίσης δύναται νὰ γείνῃ πρότασις ἀντίθετος τῆς καταψηφισθείσης τοιαύτης.

Προβαίνομεν ἤδη εἰς τὴν ἐπεξήγησιν τῶν διαφόρων ἄλλων προτάσεων ἐν πάσῃ συντομίᾳ, λαμβάνοντες κυρίως ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις ἐκείνας τὰς ὁποίας συνήθως πρέπει νὰ κατέχῃ ὁ λαμβάνων μέρος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν Στοῶν, τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν ἐθνικῶν συνεδρίων μας.

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΧΡΟΝΟΥ ΔΙΑΛΥΣΕΩΣ. Εἶναι ἡ σπουδαιοτέρα ὅλων. Δύναται νὰ γείνῃ καὶ μετὰ ψηφοφορίαν διαλύσεως, ἂν ὁ Πρόεδρος δὲν ἀνήγγειλε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐὰν γείνῃ κατὰ τὴν πρόοδον θεωρήσεως ἢ συζητήσεως ἄλλης προτάσεως δὲν ἐπιδέχεται συζήτησιν. Ἀλλ' ὅταν γείνῃ ὑπὸ μορφὴν κυρίας προτάσεως δέχεται προσθήκην καὶ συζήτησιν. Ἡ καλυτέρα πρότασις ὑποβολῆς τῆς προτάσεως ταύτης εἶναι ἡ ἑξῆς: «Προτείνω ὅπως ὅταν ἡ συνεδρίασις λυθῇ συνέλθῃ πάλιν κ.τ.λ.».

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΔΙΑΛΥΣΕΩΣ (motion to adjourn). Ὅταν ἡ πρότασις αὕτη γείνῃ ρητῶς καὶ ὑπὸ μορφὴν παραπλησίαν τῇ ἑπομένῃ «προτείνω διάλυσιν» δὲν ἐπιδέχεται προσθήκην ἢ συζήτησιν.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑΤΟΣ "Η ΔΙΑΚΟΠΗΣ (taking a recess). Ἡ πρότασις αὕτη εἶναι ἐπίσης προτιμητέα καὶ δὲν ἐπιδέχεται συζήτησιν. Ἐννοεῖται αἱ δύο προηγούμεναι προτιμῶνται ἀλλὰ προηγεῖται πάσης ἄλλης προτάσεως. Συνιστᾶται ὁ καθορισμὸς χρόνου διαλείμματος συνήθως 15 λεπτῶν ἢ «ὅταν ὁ Πρόεδρος κηρύξῃ τὴν ἐπαναληψιν τῆς συνεδριάσεως».

Σημ. — Τὸ Ἀμερικανικὸν Κογκρέσσον πρὸ πολλοῦ κατήργησε τὴν πρότασιν ταύτην, τῆς ὁποίας δύναται νὰ γείνῃ κατάχρησις.

ΖΗΤΗΜΑ ΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΕΝΣΤΑΣΕΩΣ (Questions of Order and appeal). Εἶναι τὸ καθῆκον τοῦ Προέδρου νὰ ἐπιτηρῇ τὴν τάξιν, τὴν εὐπρέπειαν καὶ τοὺς κανόνας κατὰ τὰς συζητήσεις. Ἂν παρατηρηθῇ ἀταξία ἢ ἀδελφία, οἱοσδήποτε δύναται νὰ ἐγερθῇ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἕδραν ζητήσῃ τὴν ἐπιβολὴν τῆς τάξεως καὶ τῶν κανονισμῶν. Ἡ ἕδρα συνήθως ἀποφασίζει ἄνευ συζητήσεως καίτοι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν εἰδικωτέρων ἢ καὶ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου. Ὅταν πρόκειται περὶ ἁπλῆς ἀπρεπείας γλώσσης συνήθως ἡ ἕδρα ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις ἀποτείνεται καὶ ζητεῖ ὅπως ὁ ρήτωρ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν τάξιν (call the gentleman to order). Πᾶς τις δύναται νὰ φέρῃ ἔνστασιν (appeal) εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου. Ἡ ἔνστασις ὅμως αὐτὴ δύναται νὰ γείνῃ εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν γνωμοδότησιν τῆς ἕδρας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ὑποβάλλων τὴν ἔνστασιν ἐγείρεται καὶ θέτει τὴν ἀκόλουθον πρότασιν: «Πρέπει ἡ γνωμοδότησις τῆς ἕδρας νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπικυρωμένη καὶ ὑπὸ τῆς συνεδριάσεως;» Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ἡ ἀπόφασις τῆς ἕδρας ἰσχύει.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον).

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 22. PITTSBURGH, PA. — OCTOBER, 1937. VOL. II. NO. 10.

ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ GAPANS ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Διατί τυγχάνουσι πάντοτε ἐξαιρετικῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς καὶ περιποιήσεων, τόσον ὑπὸ τῶν ἐκεῖ 'Επισήμων 'Αμερικανῶν ὅσον καὶ τῶν 'Επισήμων 'Ελληνικῶν Πολιτικῶν καὶ 'Εκκλησιαστικῶν 'Αρχῶν, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς 'Αθηναϊκῆς Κοινωνίας.

Ὅπως κάθε χρόνο, οὕτω καὶ ἐφέτος ἡ ὑποδοχὴ τῶν 'Εκδρομέων μας εἰς τὴν 'Ελλάδα ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ἐγκάρδιος.

Οἱ ἐπίσημοι ἐκεῖ 'Αντιπρόσωποι τῆς θετῆς μας Πατρίδος 'Αμερικῆς, οἱ Κυβερνῶντες τὴν Γενέτειράν μας 'Ελλάδα, οἱ 'Εκκλησιαστικοί μας ἐκεῖ 'Αρχηγοὶ ἀλλὰ καὶ ἡ 'Αθηναϊκὴ Κοινωνία ὑπεδέχθησαν τοὺς Gapans μὲ ἐξαιρετικὴν ἐγκαρδιότητα, μὲ θερμοτάτας ἐκδηλώσεις συμπαθείας, ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης καὶ ἐπεδαψίλευσαν εἰς αὐτοὺς πολλαπλᾶς περιποιήσεις.

Διατί ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις πρὸς τοὺς Gapans;

'Απλούστατα, διότι ὁ 'Επίσημος καὶ μὴ ἐν 'Ελλάδι Κόσμος ἐκτιμᾷ δεόντως τὸ θετικόν, εἰλικρινές, εὐγενές, πατριωτικὸν καὶ θεάρεστον 'Εθνικοθρησκευτικὸν ἐν 'Αμερικῇ "Εργον των. Διότι ὅλοι ἐκτιμοῦν τοὺς τιμίους, ἀνιδιοτελεῖς καὶ πατριωτικοὺς ἀγῶνας τῶν Gapans πρὸς καταρτισμὸν καὶ μόρφωσιν καλλιτέρων 'Ελληνο-'Αμερικανῶν, διὰ τῆς διατηρήσεως καὶ καλλιεργείας τῶν εὐγενῶν 'Ελληνικῶν ἰδεωδῶν, τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρος τοῦ "Ελληνος, καὶ τῶν ἱπποτικῶν του ἀντιλήψεων περὶ Πατρίδος, Θρησκείας, γλώσσης καὶ Οἰκογενειακῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. 'Απόδειξις τρανὴ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως τοῦ "Εργου τῆς Gapa ἐν 'Αθήναις εἶναι ἡ τόσον προθύμως καὶ αὐτοβούλως σύμπηξις ἐκεῖ ἀπὸ 4ετίας θαυμασίας Στοᾶς μας ὑπὸ ἐκλεκτῶν μελῶν τῆς 'Αθηναϊκῆς Κοινωνίας, ἐξεχόντων Πολιτικῶν ὡς ὁ ἐξοχώτατος κ. Λουκᾶς Ρούφος, διακεκριμένων Στρατιωτικῶν ὡς ὁ ἀείμνηστος ἀρχιστράτηγος Παρασκευόπουλος, Καθηγητῶν Πανεπιστημίου καὶ Πολυτεχνείου, Δημοσιογράφων, Τραπεζιτῶν καὶ πλείστων ἄλλων.

'Αδελφαὶ καὶ 'Αδελφοὶ Gapans! 'Εστὲ ὑπερήφανοι διὰ τὸ "Εργον σας, καὶ ἐστὲ ὑπερήφανοι διὰ τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην, τῆς ὁποίας ἡ 'Οργάνωσίς μας γενικῶς ἀπολαμβάνει.

'Ο Θεὸς ἂς ἀξιώσῃ πᾶσαν 'Αδελφὴν καὶ 'Αδελφὸν Gapan, ἀλλὰ καὶ πάντα ἐν 'Αμερικῇ "Ελληνα, νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς κατ' ἔτος διενεργουμένας 'Εκδρομὰς τῆς Gapa, ἰδίως ἂς ἀξιώσῃ τὴν Νέαν μας Γενεὰν νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ὡραίους ἐκείνους καὶ δοξασμένους τόπους, νὰ θαυμάσῃ τὰ ὡραῖα ἀκρογιάλια των, τὸν γαλανὸν οὐρανόν των, ἀλλὰ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν χαρακτῆρα, τὰ αἰσθήματα, τὴν φιλοξενείαν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐκεῖ ὁμοφύλων μας πρὸς τοὺς Gapans.

Αἱ 'Εκδρομαὶ τῆς Gapa εἶναι προσκύνημα εἰς τὴν γηραιὰν καὶ δοξασμένην 'Ελλάδα. 'Ο πόθος μας εἶναι νὰ καταστήσωμεν ταύτας πραγματικὸν προσκύνημα. Τοῦτο θὰ ἐπιτύχωμεν ἐὰν κατορθώσωμεν ὥστε οἱ 'Εκδρομεῖς μας νὰ ταξειδεύουν πρωτίστως εἰς τὴν Κωνσταντινούπουλιν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς 'Ορθοδόξου Θρησκείας μας, τοῦ Πατριάρχου μας Κων/πόλεως, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν 'Ελλάδα. Τοῦτο ἦτο ἡ εὐχὴ καὶ ὁ Πόθος ποῦ μᾶς ἀφῆκεν ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης μας Φώτιος ὁ Β'., εὐχὴν τὴν ὁποίαν προσωπικῶς μοὶ ἐξέφρασε διὰ τὴν Gapa, κατὰ τὸ εἰς Αὐτὸν προσκύνημά μας τοῦ 1933, διὰ τὴν Gapa, τὴν ὁποίαν ἐξαιρετικῶς εἶχεν ἐκτιμήσῃ καὶ ἀγαπήσῃ. — Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν θέλησιν τῶν Gapans καὶ αὐτὸ θὰ γείνῃ.

Γ. ΓΑΒΑΡΗΣ

ΕΥΜΕΝΕΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ GAPA ΕΙΣ ΤΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ" ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Δὶς Σοφία 'Αναστασίου, ἡ συμπαθὴς καὶ ἐλληνοπρεπὴς γραμματεὺς τῆς Μ. Στοᾶς, ὁμιλεῖ κατὰ τὸ ἐπίσημον γεῦμα ποὺ ἐδόθη πρὸς τιμὴν τῶν ἐκδρομέων μας καὶ δι' αὐτῆς ὁμιλεῖ ἡ πέραν τοῦ ὠκεανοῦ 'Ελληνικὴ ψυχὴ τῆς Νέας μας Γενεᾶς.

Ο κ. ΡΟΔΑΣ ΚΑΙ Η GAPA

'Εμπνευσμένο ἀπὸ κοινοὺς 'Εθνικοὺς πόθους, τὸ κατωτέρω ἄρθρον, ὀφείλεται εἰς τὸν διαπρεπῆ 'Αθηναῖον δημοσιογράφον κ. Μιχαὴλ Ροδᾶν, τὸν ὁποῖον ἂν γνωρίζῃ καὶ θαυμάζῃ ὁ 'Ελληνικὸς κόσμος τῆς 'Ελλάδος διὰ τοὺς μακροὺς δημοσιογραφικοὺς ἀγῶνάς του, ποὺ φέρουν ὅλοι τὴν σφραγῖδα τῆς 'Ελληνικωτάτης ψυχῆς του, ἐκτιμᾷ ἐξ ἴσου καὶ ἀγαπᾷ ὁ ὑπερπόντιος 'Ελληνισμός, ὁ ὁποῖος τὸν παρακολουθεῖ εἰς τὰς ἐνδιαφερούσας ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἐφημερίδι Ν. 'Υόρκης «'Εθνικῷ Κήρυκι» ἀνταποκρίσεις του, αἱ ὁποῖαι σχεδὸν ὅλαι πραγματεύονται τὰ μεγάλα 'Εθνικὰ προβλήματα ποῦ ἀντιμετωπίζουν τόσον οἱ ἐν 'Ελλάδι διαβιοῦντες "Ελληνες ὅσον καὶ οἱ διεσπαρμένοι ἀνὰ τὴν ὑφήλιον.

'Ιδιαιτέρους ὅμως ψυχικοὺς δεσμοὺς ἔχουν δημιουργήσει μεταξὺ τοῦ κ. Ροδᾶ καὶ τῆς GAPA αἱ ἐτήσιαι ἐκδρομαὶ τῆς 'Οργανώσεώς μας, τὰς ὁποίας ὁ κ. Ροδᾶς ἀνελλιπῶς καὶ μετ' εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ διὰ νὰ δώσῃ, μὲ τὴν ἄφθαστον εἰς ταξιθέτησιν εἰκόνων καὶ γλαφυρότητα λόγου περιγραφικήν του δύναμιν, ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις διὰ τοῦ «'Εθνικοῦ Κήρυκος», αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν πραγματικὴν ἱστορίαν διὰ τὴν GAPA.

Τοὺς ψυχικοὺς αὐτοὺς δεσμοὺς ἔχει ἰσχυροποιήσει ἡ προσωπικὴ γνωριμία τῶν κατὰ καιροὺς ἐκδρομέων μας μὲ τὸν ἀξιότιμον κ. Ροδᾶν, τὸν ὁποῖον ἐκ μέρους τοῦ Γυναικείου 'Οργανισμοῦ ἐπιθυμῶ καὶ διὰ τοῦ «Βήματος» νὰ εὐχαριστήσω θερμότατα διότι ἰδιαιτέρως ἠσχολήθη μὲ τὴν ὁρᾶσιν τῶν 'Εστιάδων μας εἰς τὸ ἄρθρον του, τὸ ὁποῖον ἀναδημοσιεύομεν μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θ' ἀναγνωσθῇ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἀπὸ ὅλους, ἰδιαιτέρως δὲ ἀπὸ τὰς 'Εστιάδας μας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΚΟΠΑΔΗ

* * *

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΨΗΦΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ 'ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ' ΤΗΣ GAPA

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι κι' ἐφέτος, ἡ ἑλληνοαμερικανικὴ ὀργάνωσις «Γκάπα» ἐπραγματοποίησε τὴν ἔκτη ἐθνικὴ ἐκδρομή της, καὶ ὁ ἑλληνικὸς κόσμος, ἀπὸ τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν μέχρι τῶν πολιτῶν, ὑπεδέχθη τοὺς ἐκδρομεῖς μὲ ἰδιαίτερη συγκίνησι καὶ χαρά. Στὸν κατάλογο τοῦ προεδρείου ὑπάρχει καὶ τὸ ὄνομα μιᾶς δεσποινίδος, τῆς Σοφίας 'Αναστασίου, ποὺ ἐκτελεῖ χρέη γραμματέως. Τὴν προσωπικότητά της, ἢ μᾶλλον τὴν ψυχήν της, τὴν ἔδειξε προχθὲς τὸ βράδυ στὸ ἐπίσημο γεῦμα τῆς ὀργανώσεως ποὺ δίδεται κάθε χρόνο πρὸς τιμὴν τῶν ἐπισήμων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων διαφόρων ὀργανώσεων, εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς ὑποδοχῆς καὶ τῶν δεξιώσεων.

Οἱ λόγοι στὰ γεύματα εἶναι κάτι τὸ . . . ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ ὁ ἀρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ποὺ παρεκάθησε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ συγκέντρωσι ἑλληνοαμερικανικῆς ὀργανώσεως, μᾶς εἶπε, ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου του, ὅτι στὴν 'Αμερικὴ συνηθίζουν νὰ λύουν ὅλα τὰ ζητήματα στὸ τραπέζι. 'Ο συμποσιάρχης στὴ σειρὰ τῶν διαφόρων ρητόρων τῆς ἑσπέρας ἔδωσε τὸν λόγο καὶ στὴν 'Ελληνοπούλα τοῦ Σικάγου, στὸ Σικάγο νομίζω ὅτι ἐγεννήθη, καὶ αὐτό, βέβαια, δὲν μᾶς ἐξέπληξε, γιατὶ καὶ πρὸ τετραετίας μία ἄλλη σεβαστὴ 'Ελληνίδα, ἡ κ. 'Ιφιγένεια Κοπάδη, ἔλαβε τὸν λόγο καὶ μίλησε περίφημα καὶ συγκινητικά. Γιατὶ ἡ κ. Κοπάδη εἶναι ἀπὸ τὴν στρατιὰ τῶν 'Ελληνίδων ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται ἀπὸ χρόνια πέραν τοῦ ὠκεανοῦ γιὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν καὶ παραδόσεων.

* * *

'Η δεσποινὶς Σοφία 'Αναστασίου μίλησε στὴν ἀρχὴ ἀγγλικὰ καὶ ἀμέσως κατόπιν ἑλληνικά. Τὰ ἑλληνικά της καθαρά, πότε στὴν δημοτικὴ καὶ πότε στὴν καθαρεύουσαν, ἔφεραν δάκρυα στὰ μάτια πολλῶν. "Επρεπε νὰ εἶναι ἐκεῖ πολλὲς 'Ελληνίδες γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν. «Σᾶς φέρνω, εἶπε, τὸν χαιρετισμὸ τῶν 'Ελληνίδων τῆς 'Αμερικῆς». Καὶ ἔπειτα μᾶς ἔκαμε τὴν ἐξομολόγησι τοῦ ὀνείρου της. "Ενα ὄνειρο βαθύτατα ἑλληνικό, πόθος ἄσβεστος ἀπὸ τὰ μικρὰ χρόνια νὰ κάμῃ τὸ «προσκύνημα» — εἶναι ἡ λέξις της—στὴν ἱερὰ γῆ τῶν γονέων της. «Τώρα μ' ἐρωτοῦν — προσέθεσε — ὅλοι ἐδῶ πῶς βρίσκω τὴν 'Ελλάδα. Καὶ δίνω τὴν ἀπάντησι μὲ λίγα λόγια. Τὴν βρίσκω θαυμασία. Τὴν βρίσκω καλὴ καὶ ὡραία. Θὰ μείνω λίγον καιρὸ καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐπισκεφθῶ ὅλα τὰ μέρη. Μὰ στὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς μου θὰ ἔχω νὰ ξανακάμω τὸ ταξεῖδι καὶ νὰ τὴν γνωρίσω λεπτομερέστερα. Μὰ ἔχω — ἐξηκολούθησε — καὶ ἕνα ἄλλο πρό-

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. George P. Gavaris ..... Pres.
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Ex. Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE SUPREME LODGE
Dr. George P. Gavaris ..... President
Dr. John Gatsopoulos .... First Vice-Pres.
George Demas ..... Vice-Pres.
G. G. Economy ..... Vice-Pres.
Harilaos Economides ..... Vice-Pres.
N. N. Kontax ..... Vice-Pres.
John Gekas ..... Legal Counsellor
Demos. Nicholson ..... Commissioner of the Juniors
Mrs. Iphigenia Copadis .... Counsellor of Women's Lodges
Olga Koutsafti ..... Assist. Counsellor
Miss Penelope Desilla ..... Assist. Couns.

H. Pappamanolis ..... Supreme Master
Elias Mavromichalis ..... Supreme Orator
Dr. C. Theodore ..... Supreme Orator

GOVERNORS
James Katsaris — Pete Trafalis
George Molones — K. Pappaphotiou
Alc. Karahalios — Const. Klonis
James Galanis — Chr. Frangoyiannis

SUB-GOVERNOR
Eustratios Karambelas

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ γράφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. October, 1937. No. 10.

γραμμα. Σὰν ξαναγυρίσω στὴν 'Αμερικὴ θὰ μιλήσω παντοῦ στὶς 'Ελληνίδες, καὶ πρὸ παντὸς στὴ νέα γενεά, ν' ἀποφασίσουν τὸ «προσκύνημα» στὴν 'Ελλάδα, γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὶς γλυκύτερες ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς».

Αὐτὰ εἶπεν ἡ 'Ελληνοπούλα. Τὸ ὄνειρο καὶ τὸ παιδικὸ παραμῦθι τῶν γονέων τὸ εἶδε καὶ τὸ γνώρισε τώρα στὴν πραγματικότητα. Γαλανὰ ἀκρογιάλια, γαλανὸς οὐρανός, νύχτες ἀστροφωτισμένες, ἐπιβλητικὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, πρόσχαρος κόσμος, εἶναι αἱ ἐντυπώσεις ποὺ πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ τῶν 'Ελληνίδων τῆς 'Αμερικῆς. Σᾶς ἔδωσα μιὰ μικρὴ ἴσως εἰκόνα τῶν αἰσθημάτων τῆς 'Ελληνοπούλας. Μὰ ὑπάρχει καὶ τὸ μεγάλο πορτραῖτο τῶν παλαιῶν καὶ νέων 'Ελληνίδων ποὺ στολίζει τὴν ἑλληνοαμερικανικὴ ὀργάνωσι.

* * *

Στὸ τελευταῖο ἐτήσιο συνέδριο τῆς ὀργανώσεως ἐν Βαλτιμόρῃ, ὅπου ὁ κ. Φ. Κυρίτσης παρέδωσε, χωρὶς κομματισμούς, τὴν ὑπάτη προεδρία στὸν ἰατρὸ τοῦ Σικάγου κ. Γ. Γάβαρη, ἐλήφθη ἀπόφασις καὶ ἐδόθη ψῆφος στὶς γυναῖκες τῆς «Γκάπα». Παραχώρησις ὄχι ἀπὸ . . . γενναιοφροσύνη τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, ἀλλὰ ἀπὸ καθῆκον. 'Επιβράβευσις τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου των, συμμετοχὴ στὰ δικαιώματα καὶ στὶς ὑποχρεώσεις τοῦ μορφωτικοῦ ἀγῶνα.

Δὲν γνωρίζω πόσες ἀκριβῶς γυναικεῖες «στοὲς» ἔχει ἡ ἑλληνοαμερικανικὴ ὀργάνωσις. 'Αλλὰ ἔχει ἀρκετές. Μεγάλη «Τέρεια» ἡ κ. 'Ιφιγένεια Κοπάδη καὶ ἡ κ. "Ολγα Καλλιμάχου. Καὶ παράπλευρά των μιὰ στρατιὰ 'Ελληνίδων ἀφωσιωμένων στὴν ἀποστολή των. Σὲ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ ἀποστολή; Στὸν ἀγῶνα νὰ διατηρήσῃ ἡ νέα γενεὰ τὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ τῶν γονέων. Στὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν σχολείων καὶ τῶν ἐκκλησιῶν, στὴν διάδοσι καὶ ἀνάπτυξι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, στὴν ἐνίσχυσι τῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων, στὴν περισυλλογὴ τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ἀπόρων, σὲ κάθε ἐκδήλωσι πολιτισμοῦ καὶ ἀνωτέρου ἑλληνοαμερικανικοῦ πνεύματος.

Ἡ 'Ελληνίδα, ἂν καὶ αὐτὴ εἶναι ἀπησχολημένη μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὴν βιοπάλη, ἐν τούτοις εἶναι πλησιέστερα πρὸς τὴν χαρὰ καὶ τοὺς πόνους της, εἶναι ἐγγύτερα πρὸς τὴν ψυχὴ τῆς νεότητος. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔργον της εἶναι περισσότερο ἀποτελεσματικὸ καὶ συγκινητικό.

Οἱ διευθύνοντες τὴν ἑλληνοαμερικανικὴ ὀργάνωσι ἔκαμαν ἀβαρία τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἐνεθυμήθησαν τὸν "Αγγλο ἱστορικὸ φιλόσοφο Θῶμα Καρλάϋλ, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι «ἡ μεγαλειτέρα γενναιότης εἶναι ἡ μετριοφροσύνη», καὶ ἔδωσαν ψῆφον στὶς γυναῖκες. Παγκόσμιος ἐπιβράβευσις ἑνὸς ἀγῶνος πολλῶν ἐτῶν καὶ ἐλπίδες εὐρυτέρας δράσεως. Καὶ δὲν θὰ εἶναι διόλου παράδοξο, αὐτὸ μάλιστα θὰ εἶναι ἀμερικανικώτατο — τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι — νὰ δοῦμε σὲ δυὸ - τρία χρόνια, μιὰ 'Ελληνίδα τῆς «Γκάπα» ἀρχηγὸ τῆς ἐτησίας ἐκδρομῆς στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀξίζει ἡ ἀρχηγία στὶς 'Ελληνίδες τοῦ ἀποδήμου ἑλληνισμοῦ, ἀξίζει ὄχι ἀπὸ εὐνοια ἢ φιλοφροσύνη, ἀλλ' ἀπὸ ἐκτίμησι καὶ θαυμασμὸ στὸν ἀγῶνά των.

ΜΙΧ. ΡΟΔΑΣ

Ο ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΔΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΑΒΑΡΗ ΜΝΗΜΕΙΩΔΗΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΔΟΘΕΝ ΔΕΙΠΝΟΝ ΕΝ ΣΙΚΑΓΩ

Εὐχαριστῶ τὰς 'Αδελφὰς καὶ 'Αδελφοὺς τῶν Στοῶν τῆς Gapa τοῦ Σικάγου, διὰ τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν, ἣν ἔσχον νὰ διοργανώσουν τὸ Δεῖπνον τοῦτο πρὸς τιμὴν τῶν πρώην καὶ ἤδη ἀξιωματούχων τῆς 'Οργανώσεως.

Περιποιεῖ εἰς ἡμᾶς ἰδιαιτέραν τιμὴν ἡ εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο παρουσία ὡς 'Αντιπροσώπου τῆς 'Εκκλησίας μας τοῦ Πανοσιολογιωτάτου 'Αρχιμανδρίτου Δανιὴλ Γκολέμη, ὡς καὶ τοῦ 'Αντιπροσώπου τῆς 'Ελλην. Κυβερνήσεως 'Εντιμωτάτου Γενικοῦ Προξένου Κου Μπενετάτου καὶ τῆς ἀξιοτίμου Κυρίας Μπενετάτου, ὡς ἐπίσης μᾶς περιποιεῖ τιμὴν ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὸ καὶ τόσων ἄλλων ἐκλεκτῶν 'Ομογενῶν μας, ἐφ' ᾧ καὶ παρακαλοῦμεν πάντας ὅπως δεχθῶσι τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας.

Τὰ αἰσθήματα τῶν 'Αδελφῶν Gapans πρὸς τοὺς 'Αξιωματούχους των γνωρίζω πολὺ καλὰ καὶ ἐκτιμῶ δεόντως. Συνεργάσθημεν καὶ συνηγωνίσθημεν μὲ τοὺς πλείστους τούτων ἐπὶ ὁλόκληρον δεκαετίαν διὰ τοὺς 'Εθνικοθρησκευτικοὺς σκοποὺς τῆς 'Οργανώσεώς μας καὶ κατὰ τὸν κοινὸν καὶ τίμιον τοῦτον ἀγῶνα, ἐδόθη εἰς ὅλους μας ἡ εὐκαιρία νὰ συνδεθῶμεν μὲ δεσμοὺς ἀλληλοεκτιμήσεως, ἀλληλοσεβασμοῦ, μὲ δεσμοὺς πραγματικῶς ἀδελφικούς.

Αἰσθάνομαι τὸ καθῆκον νὰ εὐχαριστήσω τόσον ἐκ μέρους μου ὅσον καὶ τῆς 'Οργανώσεως τοὺς 'Επισήμους 'Αντιπροσώπους τῆς 'Εκκλησίας μας καὶ τῆς 'Ελλην. Κυβερνήσεως διὰ τοὺς τόσον θερμοὺς καὶ ἐπαινετικοὺς λόγους των, σχετικῶς μὲ τὴν 'Οργάνωσιν Gapa καὶ τὸ "Εργον της, ὡς ἐπίσης νὰ τοὺς εὐχαριστήσω θερμῶς καὶ διὰ τὰ ὅσα κολακευτικὰ περὶ ἐμοῦ προσωπικῶς ὡμίλησαν.

"Ας μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ Σᾶς ἀπασχολήσω καὶ ἐγὼ ἐπί τινα λεπτὰ μὲ τὴν 'Οργάνωσίν μας, μὲ τοὺς σκοπούς της, τὸ "Εργον της καὶ τοὺς πόνους της σχετικῶς μὲ τὰ προβλήματα καὶ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐν 'Αμερικῇ.

Πολλάκις διερωτῶμαι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐὰν οἱ πλεῖστοι τῶν 'Ομογενῶν μας ἔχωσιν ἀκριβῆ καὶ σαφῆ ἰδέαν τοῦ διατί τέλος πάντων ἱδρύθη ἡ 'Οργάνωσις Gapa ἐν 'Αμερικῇ, τί ζητεῖ καὶ διὰ τί ἀγωνίζεται.

Τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἐνδιαφέρουν πάντα "Ελληνα καὶ πρὸ παντὸς πᾶσαν 'Ελληνικὴν Οἰκογένειαν, δι' ὃ καὶ θεωρῶ σκόπιμον νὰ θέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὰ ἐρωτήματα ταῦτα πρὸ 'Υμῶν.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα: Διατί συνεστάθη ἡ Gapa εἰς τὴν 'Αμερικήν; 'Η 'Οργάνωσις Gapa ἱδρύθη διὰ τριῶν ἱερῶν καὶ ζωτικῶν διὰ τὸν 'Ελληνισμὸν τῆς 'Αμερικῆς σκοπούς.

1ον) Νὰ ἀποκαλύψῃ, καταπολεμήσῃ καὶ ἐξουδετερώσῃ τὸ Κατασπρεπικὸν "Εργον ὡρισμένων ἐχθρικῶς πρὸς τὸν 'Ελληνισμὸν στοιχείων, ἅτινα τὸν ὠδήγουν πρὸς βέβαιον καὶ ταχὺν ἐξαφανισμόν.

2ον) Νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐν 'Αμερικῇ μὲ τὸ νὰ μορφώσῃ καλοὺς πολίτας διὰ τῆς διατηρήσεως καὶ καλλιεργείας —σὺν τοῖς ἄλλοις— τῆς 'Ελλην. γλώσσης, τῆς 'Ορθοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας μας καὶ τῶν ἀγνῶν καὶ εὐγενῶν 'Ελληνικῶν Οἰκογενειακῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

καὶ 3ον) Νὰ συντελέσῃ διὰ τοῦ "Εργου της εἰς τὴν ἕνωσιν ὁλοκλήρου τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐν 'Αμερικῇ.

Μὲ ἀνυπομονησίαν θὰ θέλετε νὰ ἐρωτήσητε ποῖα ἦσαν καὶ εἶναι τὰ ἐχθρικὰ πρὸς τὴν 'Ελληνικὴν φυλὴν στοιχεῖα καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἐπεζήτουν ταῦτα νὰ ἐξαφανίσουν, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον σπουδαῖον καὶ τόσον ζωτικόν, ὥστε, ἐὰν ὄντως ἐξηφανίζετο θὰ συνεπέφερεν ἀσφαλῶς καὶ τὴν ταχίστην ἐξαφάνισιν τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐν 'Αμερικῇ.

'Ο Κόσμος ὅλος παραδέχεται ὅτι ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς ὅστις χαρακτηρίζει τὰ προηγμένα "Εθνη ἐπὶ τῆς γηΐνης σφαίρας ἔχει τὰς ρίζας του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὴν ἀθάνατον 'Ελλάδα. 'Εκεῖ ἤκμασαν αἱ Τέχναι, αἱ 'Επιστῆμαι, τὰ πολιτεύματα, αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀρτίας καὶ ἠθικῆς ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως τῶν παίδων, καὶ ἐν γένει ὅ,τι ὡραῖον ἔχουν σήμερον νὰ ἐπιδείξουν αἱ διάφοροι πολιτισμέναι χῶραι. 'Η 'Ελλὰς εἶναι ἡ χώρα ἐκείνη ποῦ ἐφρόντιζε νὰ καταρτίζῃ ἀρίστους πολίτας. Κατώρθωνε τοῦτο διὰ τῆς καλλιεργείας τοῦ νοῦ, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας τῶν κατοίκων της.

Οἱ "Ελληνες, τελειότεροι πάσης ἄλλης φυλῆς, εἶχον συστηματοποιήσῃ τὰς σχέσεις καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, τὰς σχέσεις καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον του, πρὸς τοὺς ἄλλους δηλ. ἀνθρώπους, καὶ οἱ "Ελληνες ἦσαν ἐκεῖνοι ποῦ εἶχον ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως, καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἵτινες εἶχον τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὡραίου, τὸ ὁποῖον καὶ ἔμαθον νὰ λατρεύουν.

Οἱ "Ελληνες ἐπίστευον ἔκτοτε ὅτι διὰ νὰ γείνουν καλλίτεροι πολῖται, ἔπρεπε νὰ γείνουν πρωτίστως καλλίτεροι ἄνθρωποι, οὐδέποτε ὅμως ἐπίστευσαν ὅτι θὰ ἐγίνοντο καλλίτεροι ἄνθρωποι διὰ τῆς ἀμίλλης πρὸς ἀπόκτησιν μεγαλητέρων περιουσιῶν καὶ περισσοτέρου πλούτου.

Τὸν γιγάντιον τοῦτον πολιτισμόν, τὰς σοφὰς των περὶ αὐτοῦ σκέψεις των καὶ ἀντιλήψεις, καὶ τὰ πολύτιμα πορίσματά των ἀπεθανατίσθησαν ἔκτοτε διὰ τῆς ἀθανάτου 'Ελλην. γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν, 'Ελληνικὴν γλῶσσαν, ἀπεθανατίσθησαν ἀργότερον καὶ τὰ ἠθικὰ διδάγματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

'Ο νεώτερος 'Ελληνισμός, παρὰ τὰς τρικυμιώδεις περιπετείας καὶ ὑποδουλώσεις, ἃς ὑπέστη, κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ζωῆς χάρις εἰς τὰ δύο αὐτὰ σωσίβιά του, τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν 'Ορθόδοξον Χριστιανικὴν θρησκείαν του, διὰ τῆς μελέτης δὲ τῶν σοφῶν διδαγμάτων τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων καὶ διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων μας, ἐμορφώθησαν βαθμηδὸν αἱ νεώτεραι 'Ελληνικαὶ Οἰκογένειαι ὑπὸ ἕποψιν χαρακτῆρος, ὑπὸ ἔποψιν ἠθικῆς καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἀγνῶν καὶ εὐγενῶν οἰκογενειακῶν 'Ιδεωδῶν.

'Ωπλισμένοι μόνον μὲ αὐτὰ τὰ σωτήρια 'Εθνικοθρησκευτικὰ τῆς φυλῆς μας ἐφόδια, μὲ τὴν 'Ελλην. γλῶσσαν, μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὴν 'Ορθόδοξον θρησκείαν μας καὶ μὲ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὰ οἰκογενειακὰ ἰδεώδη,, ἦλθον εἰς τὴν 'Αμερικὴν οἱ "Ελληνες μεταναστεύσαντες.

Χάρις εἰς τὰ πολύτιμα αὐτὰ ἐφόδια κατώρθωσαν οἱ μεταναστεύσαντες οὗτοι, παρ' ὅλα τὰ μειονεκτήματα τὰ ὁποῖα εἶχον ἀπέναντι τῶν μεταναστῶν ἐξ ἄλλων 'Εθνῶν, νὰ ἐπιβληθοῦν ἐν 'Αμερικῇ καὶ νὰ μεγαλουργήσουν. Εὐθὺς ὡς ἤρχισαν κερδίζοντες ἐλάχιστα χρήματα διὰ σκληροτάτης ἐργασίας, ἤρχισαν ἀμέσως νὰ ἐκδηλώνουν τὰ εὐγενῆ 'Ελληνικὰ των χαρακτηριστικὰ καὶ αἰσθήματα. "Ηρχισαν βοηθοῦντες χρηματικῶς τὴν οἰκογένειάν των καὶ τὸ χωριό των ἐν 'Ελλάδι, ἀλλ' ὡς εὐρισκόμενοι εἰς τὴν 'Αμερικήν, μεταξὺ λαῶν ἀλλοθρήσκων ἤρξαντο νὰ κτίζουν τὰς ἰδικάς των 'Εκκλησίας καὶ εὐθὺς ὡς ἤρχισαν ἀποκτῶντες παιδιὰ ἤρχισαν νὰ ἱδρύουν καὶ 'Ελληνικὰ Σχολεῖα διὰ νὰ διδάξουν εἰς ταῦτα τὴν 'Ελληνικὴν γλῶσσαν.

'Εβάδιζον τὰ πάντα καλῶς, καὶ ὁ 'Ελληνισμὸς ἐν 'Αμερικῇ προυχώρει μὲ ὁλονὲν αὐξανομένην ταχύτητα πρὸς τὴν πρόοδον ὄχι μόνον ὑπὸ ἔποψιν οἰκονομικὴν καὶ ἐπιχειρηματικήν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔποψιν καλλιεργείας τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν του ἰδεωδῶν.

Μέσα εἰς τὸν καλόν του αὐτὸν δρόμον κατελήφθη ὑπὸ ἐπικινδύνων καταιγίδων αἵτινες τὸν ἠπείλησαν ἐπί τινα χρόνον διὰ τελείου ἐξαφανισμοῦ. Αἱ ἐνσκήψασαι ὀξεῖαι πολιτικαὶ διαμάχαι, καὶ αἱ ἀκόμη ὀξύτεραι ἐκκλησιαστικαὶ διαιρέσεις καὶ ἀταξίαι ἤρχισαν νὰ σείουν ἐκ βάθρων πλέον αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἐν 'Αμερικῇ.

Διηρημένος κοινοτικῶς εἰς ἐχθρικὰ στρατόπεδα, ἀπηυδισμένος ἀπὸ τὰς διαμάχας, περιφρονούμενος καὶ ἐν μέρει καταδιωκόμενος ἀπὸ ἀντιξενικὸν ρεῦμα, καὶ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἠττοπαθείας, ἤρχισε ν' ἀδιαφορῇ διὰ τὰ 'Ελληνικά του ἰδεώδη καὶ νὰ παραδίδεται ὁσημέραι περισσότερον εἰς τὸ ὑλιστικὸν πνεῦμα τοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον ἐξήτμιζεν ὁλονὲν περισ-

σότερον τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν Φυλήν του, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν του, τὰ Ἑλλην. Σχολεῖα, κλπ. Τὸ μόνον ἐνδιαφέρον ποῦ ἤρχισε νὰ τὸν κυριεύῃ ἦτο τὸ πῶς θὰ πλουτίσῃ εἰς τὴν χώραν ταύτην ποὺ εὑρίσκεται καὶ τίποτε περὶ πλέον.

Ὡς νὰ μὴ ἤρκουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐχθρικὰ στοιχεῖα ἐναντίον τῶν Ἑλλήν. Ἰδεωδῶν, προσετέθη εἰς ταῦτα καὶ ἄλλος ἐχθρὸς ἀκόμη σοβαρώτερος καὶ δηλητηριωδέστερος, καὶ δυσιτυχῶς, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ Ἑλληνισμοῦ προερχόμενος.

Εὑρέθησαν τότε ἄνθρωποι, Ἕλληνες ἀυχῶς, οἵτινες ὡς αὐτόκλητοι Διδάσκαλοι καὶ Ἡγέται, ἤρχισαν νὰ κηρύττουν μεταξὺ τῶν Ὁμογενῶν μας ὅτι διὰ νὰ προοδεύσωμεν οἰκονομικῶς καὶ κοινωνικῶς εἰς τὴν Ἀμερικήν, ποὺ εὑρισκόμεθα, ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ ἐξαφανίσωμεν οἱ ἴδιοι τὰ φυλετικά μας γνωρίσματα καὶ ἀμέσως νὰ ἐξαμερικανισθῶμεν.

Ὄχι μόνον δὲν μᾶς χρειάζεται ἡ Ἑλλην. γλῶσσα καὶ ἡ Θρησκεία μας, ἐδίδασκον οἱ αἰσθηματίαι ἐκεῖνοι πατριῶται, ἀλλὰ τοὐναντίον μᾶς βλάπτουν καὶ μᾶς καταστρέφουν, διότι μᾶς προδίδουν εἰς τοὺς ξένους ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες.

Κατ' αὐτούς, ἔπρεπε νὰ μεταβληθῶμεν, ὡς διὰ τῆς ἰδικῆς των ἴσως μαγείας, ἐντὸς 24ώρου εἰς 100% Ἀμερικανούς.

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὰς πατριωτικάς των θεωρίας. Τὸ καταστρεπτικὸν αὐτὸ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν κήρυγμα τῶν Νεοπατριωτῶν τούτων ἤρχισε δυστυχῶς νὰ διαδίδηται, νὰ γίνεται πιστευτὸν καὶ νὰ καρποφορῇ μεταξὺ τῶν ἀθώων ἀλλὰ μὴ δυναμένων λογικῶς καὶ ψυχραίμως νὰ κρίνωσιν Ὁμογενῶν μας, ἀνὰ τὰς διαφόρους Ἑλλην. παροικίας.

Κατὰ τοῦ προγράμματος τῶν ἐχθρῶν τούτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ, τείνοντος νὰ ἐξαφανίσῃ ταχέως καὶ ριζικῶς κάθε εὐγενῆ Ἑλληνικὴν Ἐθνικοθρησκευτικὴν Ἰδεολογίαν, ἤρχισαν ἐξανιστάμενα τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἰδίᾳ οἱ ἄγνοὶ καὶ ὑπερήφανοι Ἕλληνες Οἰκογενειάρχαι.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ὁσημέραι ὀγκουμένην ταύτην ἀγανάκτησιν τῶν ἐχεφρονούντων καὶ ἰδεολόγων Ὁμογενῶν μας, ἐξεπήδησε τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1923, κατὰ θείαν πρόνοιαν, ἡ Ὀργάνωσις Gapa, ἥτις, ὡπλισμένη μὲ ὅλα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα πρὸς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ μὲ ὅλον τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον προσδίδει ἡ συναίσθησις καὶ ἡ πεποίθησις ὅτι αἱ βάσεις της καὶ οἱ σκοποί της εἶναι εὐγενεῖς, ἱεροὶ καὶ δίκαιοι, ἀνέλαβε τὸν σθεναρὸν καὶ φαινομενικῶς τότε ἀκατόρθωτον ἀγῶνα ὅπως δώσῃ εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν αὐτοπεποίθησιν καὶ θάρρος καὶ ὅπως ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τοῦ Ἀμερικανισμοῦ, ἥτις εἶναι πρὸ παντὸς ἡ ὑποχρέωσις καὶ τὸ καθῆκον ἑκάστης φυλῆς νὰ συνεισφέρῃ τὰ καλλίτερα καὶ εὐγενέστερα χαρακτηριστικά της πρὸς δημιουργίαν τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτου τοῦ μέλλοντος.

Ἡ βάσις τοῦ προγράμματος τῆς Gapa ἦτο καὶ εἶναι ὅτι διὰ νὰ ζήσῃ ἥσυχος καὶ εὐτυχὴς ὁ Ἕλλην εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ διὰ νὰ προοδεύσῃ κοινωνικῶς, δέον νὰ εἶναι ὅσῳ τὸ δυνατὸν καλλίτερος Ἀμερικανὸς πολίτης, καὶ ἀκριβῶς διὰ νὰ γείνῃ καλλίτερος πολίτης πρέπει νὰ διατηρήσῃ καὶ καλλιεργήσῃ τὴν Ἑλληνικήν του γλῶσσαν, νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν θρησκείαν του, καὶ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ καθόλου ἀπὸ τὰ οἰκογενειακά του ἤθη, ἔθιμα καὶ ἰδεώδη.

Δὲν πρέπει —Κυρίαι μου καὶ Κύριοι— ν' αὐταπατώμεθα. Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν καλὰ ὅτι τότε μόνον οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ ἐκτιμήσωσι καὶ θὰ ἀγαπήσωσι τὸν Ἕλληνα ὅταν προηγουμένως τὸν ἐκτιμήσωσιν ὡς ἄτομον, ὅταν ἐκτιμήσωσι τοῦτον διὰ τὸν χαρακτῆρά του, διὰ τὴν συμπεριφοράν του καὶ διὰ τὴν χρηστοήθη διαγωγήν του. Τοῦτο ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον ἡ Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν Ἕλληνα ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλλὰς καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὸν Ἕλληνα. Διὰ τοῦτο ἡ Gapa ἔστρεψεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν προσοχήν της εἰς μόρφωσιν πρωτίστως χαρακτήρων.

Ἡ Gapa πιστεύει ὅτι ἐκεῖνος προσφέρει εἰλικρινῶς πατριωτικὴν ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν νέαν μας Πατρίδα Ἀμερικήν, ὅστις φροντίζει νὰ καταρτίζῃ καὶ μορφώνῃ καλλιτέρους Ἀμερικανοὺς πολίτας.

Ἡ Ὀργάνωσις Gapa πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι τὸ καθῆκόν μας τοῦτο πρὸς τὴν Ἀμερικὴν θὰ τὸ ἐκπληρώσωμεν τελειότερον καὶ εἰλικρινέστερον μόνον διὰ τῆς διατηρήσεως καὶ ἐμμονῆς εἰς τὰ τρία ἱερὰ καὶ πολύτιμα ἐφόδιά μας, ἤτοι τὴν Ἑλλην. Γλῶσσαν, τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Θρησκείαν μας καὶ τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις μας.

Μὲ τὴν ἰδεολογίαν αὐτήν, ὡς σημαίαν της, ἡ Gapa ἤρχισε τὸν τίμιον ἀγῶνα της ἀπὸ 14 ὅλων ἐτῶν.

Δὲν κατέφυγεν εἰς πανηγυρικὰς καὶ πομπώδεις ἐπιδείξεις, ἀλλὰ καὶ δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς λόγους καὶ κηρύγματα.

Ὡς ἄλλοι Ἱεραπόστολοι, ἔτρεχον οἱ Gapans ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν διὰ νὰ φρονηματίσουν καὶ ἐνθαρρύνουν τὰς διαφόρους Ἑλληνικὰς παροικίας καὶ νὰ ἱδρύσουν Τμήματα τῆς Ὀργανώσεώς των.

Πρώτιστον καθῆκον τῶν Τμημάτων μας ἦτο ἡ σύστασις Ἑλλην. Σχολείων. Ἵδρυον Σχολεῖα, προσελάμβανον Διδασκάλους καὶ συνετήρουν αὐτοὶ δι' ἐξόδων των ταῦτα.

Εἰς μικρὰς παροικίας ὅπου δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη Κοινότητες ἐμάζευαν τὰς ὀλίγας ἐκεῖ Ἕλλην. Οἰκογενείας καὶ ἐσχημάτιζον Κοινότητα, εἰς τὴν ὁποίαν, σχεδὸν ἀμέσως ἵδρυον καὶ Σχολεῖον.

Ἡ Gapa δὲν ἐνόμισεν ὅτι μὲ τὰς ἰδικάς της μόνον δυνάμεις καὶ μὲ τοὺς ὀλίγους σχετικῶς ἀκολούθους της ἦτο δυνατὸν νὰ συγκρατήσῃ τὸ οἰκονομικὸν βάρος τῆς διατηρήσεως Ἑλληνικῶν Σχολείων εἰς ὅλας τὰς παροικίας. Ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναλάβῃ διὰ τῶν Στοῶν της τὴν ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν τοιούτων.

Τὸ σωτήριον αὐτὸ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν Ἔργον τῆς Gapa ὁσημέραι ἐξηπλοῦτο, καὶ τὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν της Σχολεῖα ἐπολλαπλασιάζοντο, οὕτως ὥστε κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Σικάγου (τῷ 1930) ἡ Ὀργάνωσις Gapa εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της 50 ἐν ὅλῳ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἔκτοτε καὶ βαθμηδὸν ἤρχισαν νὰ παραδίδωνται εἰς τὰς οἰκείας Κοινότητας, αἵτινες ἐν τῷ μεταξὺ καθίσταντο οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητοι.

Τὴν σήμερον ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἔχωμεν ἀκόμη ὀλίγα Σχολεῖα, καὶ δὴ εἰς μέρη ὅπου αἱ Κοινοτικαὶ διαμάχαι ἀκόμη ἐξακολουθοῦν, ἢ ὅπου αἱ Κοινότητες δὲν ἐπαρκοῦν, ὅπως π. χ. εἰς Ἰνδιανάπολιν, εἰς Χόμστεντ τῆς Πενσυλβανίας, εἰς Βάντεργγριφτ ἐπίσης τῆς Πενσυλβανίας, εἰς Ρατὼν τοῦ Νιοῦ Μέξικο, εἰς Γιόρκβιλ, Ὀχάϊο, εἰς Ρόζβιλ τῆς Καλιφορνίας, εἰς Λάφαγιετ Κολοράδο, καὶ ἄλλας τινὲς πόλεις.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος ἡ Ὀργάνωσις Gapa διέθεσε διὰ τῶν ταμείων τῶν Στοῶν της ὑπὲρ τὰς 20,000 δολλ. διὰ τὴν διατήρησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλλην. Σχολείων.

Εἴμεθα κεκηρυγμένοι τόσον ἐκθύμως ὑπὲρ τῆς ἐκμαθήσεως τῆς Ἑλλην. γλώσσης παρὰ τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς ὄχι ἁπλῶς μόνον —χάριν πατριωτισμοῦ— ἀλλὰ καὶ διότι πιστεύομεν ὅτι διὰ τῆς γνώσεως τῆς Ἑλλην. γλώσσης θὰ ἐκμάθουν οἱ Ἕλληνες σπουδασταί μας καλλίτερον καὶ τελειότερον τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἥτις ἔχει μέσα της καὶ ἐν χρήσει κατ' ἄλλους 35,000, κατ' ἄλλους 50,000 καὶ κατ' ἄλλους ἀκόμη, 65,000 Ἑλληνικὰς λέξεις.

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι τὸ κλειδὶ τῆς θύρας, δι' ἧς ἡ Ἑλληνική μας νεολαία θὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς ἀνεκτιμήτους ἐκείνους θησαυροὺς τοῦ ἱεροῦ μας Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ φιλοσόφων.

Ὄντες κεκηρυγμένοι ὑπὲρ τῆς Ἑλλην. γλώσσης δὲν ἀρκούμεθα εἰς τὸ νὰ λέγωμεν μόνον τοῦτο.

Ἐκεῖνο ποῦ συμβουλεύομεν τοὺς ἄλλους νὰ κάμουν, τὸ κάμνομεν καὶ τὸ ἐφαρμόζομεν πρωτίστως ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Διὰ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ὀργανώσεώς μας ἔχει καθιερωθῇ ἡ Ἑλλην. γλῶσσα ὡς ἐπίσημος γλῶσσα τῆς Gapa.

Κατὰ τὰς συνεδριάσεις μας ὁμιλοῦμεν Ἑλληνιστί. Ὅλαι αἱ ἐγκύκλιοι καὶ ἡ ἀλληλογραφία τῆς Ὑπάτης Στοᾶς, ὡς καὶ ὅλων τῶν Στοῶν, διενεργεῖται Ἑλληνιστί.

Αἱ Ἑλληνίδες Μητέρες, αἱ Ἑστιάδες, συνεδριάζουν καὶ γράφουν τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεών των Ἑλληνιστί, τοῦ αὐτὸ δὲ κάμνουν καὶ τὰ τμήματα τῶν Νεανίδων μας καὶ Ἐφήβων Gapans.

Αἱ οἰκογένειαι τῶν μελῶν τῆς Gapa ὁμιλοῦν εἰς τὸ σπῆτι των μὲ τὰ παιδιά των Ἑλληνιστί.

Ἡ Gapa ἐκδίδει ἀπὸ διετίας μηνιαῖον θαυμάσιον περιοδικὸν «τὸ Βῆμα τῆς Gapa». Καὶ τοῦτο γραμμένο εἰς τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Κεκηρυγμένοι τόσον ἐκθύμως ὑπὲρ τῆς Ἑλλην. γλώσσης, ἐκτιμῶμεν δεόντως τὰς εὐεργετικὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἑλλην. Τύπου πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς. Λυπούμεθα ὅταν βλέπωμεν τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ὁμογενῶν μας πρὸς τοῦτον.

Πολλοί, καὶ δὴ οἰκογενειάρχαι, δὲν ἀντελήφθησαν ἀκόμη τὴν ἀξίαν τῶν Ἑλλην. Ἐφημερίδων καὶ τὰς ἀνεκτιμήτους πολλαπλᾶς ὑπηρεσίας των. Ἡ Gapa συμβουλεύει διαρκῶς τὰ μέλη της νὰ εἶναι συνδρομηταὶ εἰς τὰς Ἑλλην. ἐφημερίδας τόσον τὰς ἑβδομαδιαίας ὅσον ἰδίᾳ τὰς ἡμερησίας «Ἀτλαντίδα» καὶ «Ἔθν. Κήρυκα», διὰ νὰ δίδηται οὕτω εὐκαιρία εἰς τὰς Ἑλλην. Οἰκογενείας καὶ εἰς τὰ παιδιά των ἀφ' ἑνὸς νὰ ξετρίβουν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴν κίνησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τόσον ἐν Ἀμερικῇ ὅσον καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ διδάσκωνται ἐκ τῶν λαμπρῶν ἱστορικῶν καὶ θρησκευτικῶν δημοσιευμάτων των.

Ἡ Gapa ἱδρύει μουσικοὺς καὶ ἀθλητικοὺς ὁμίλους διὰ τοὺς Ἐφήβους της καὶ τὰς Ἑλληνίδας, ἀφ' ἑνὸς διὰ τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν Μουσικὴν ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ φέρῃ εἰς ἐπαφὴν μεταξύ των τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν, ὁπότε δίδεται ἀκόμη μιὰ εὐκαιρία νὰ ὁμιλοῦν Ἑλληνιστί.

Τεράστια ποσὰ ἐξώδευσεν ἡ Ὀργάνωσις διὰ τὴν διατήρησιν τῶν Ἐφήβων, τῶν Νεανίδων καὶ τῶν Μουσικῶν Ὁμίλλων. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ὅταν Σᾶς εἶπω ὅτι τὰ Τμήματα ταῦτα ἐκόστισαν μέχρι σήμερον εἰς τὴν Ὀργάνωσιν πλέον τῶν 300,000 δολλ.

Δὲν εἶναι περιττὰ ἔξοδα καὶ σπατάλη, τὰ ἐξοδευόμενα πρὸς μόρφωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, τὰ ἐξοδευόμενα διὰ τοιούτους σωτηρίους σκοπούς, καὶ διὰ τοιαύτας ἀπασχολήσεις, αἵτινες σὺν τοῖς ἄλλοις, κρατοῦν τὴν Ἑλληνικήν μας Νεολαίαν μακρὰν ἄλλων κακῶν καὶ φθοροποιῶν συναναστροφῶν.

Δεύτερος οὐσιώδης σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τῆς Gapa εἶναι νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἐμμονὴν καὶ ἀφοσίωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἰδίᾳ τῆς Νέας μας Γενεᾶς εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Θρησκείαν μας.

Θέλομεν τὴν Νεολαίαν μας νὰ εἶναι ἁγνὴ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἤθη, νὰ εἶναι χρηστοήθης.

Θέλομεν τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ αἱ νεαραὶ Ἑλληνίδες νὰ σέβωνται τοὺς Γονεῖς των, νὰ λατρεύουν τὴν Οἰκογένειάν των καὶ νὰ εἶναι ἀφοσιωμένοι ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς αὐτήν. Τοὺς θέλομεν νὰ εἶναι τύποι χρηστοήθων πολιτῶν, νὰ εἶναι νέοι σεμνοί, εὐγενεῖς καὶ ἀξιοπρεπεῖς.

Θέλομεν τὴν Ἑλληνίδα νεάνιδα νὰ εἶναι πρότυπον ἁγνῆς καὶ ἐναρέτου θυγατρός, νὰ σέβηται καὶ ὑπακούῃ τοὺς Γονεῖς της καὶ Οἰκογένειάν της, νὰ σέβηται τὸν Ἑαυτόν της καὶ νὰ τὴν σέβωνται ὅλοι. Ταῦτα ποθεῖ καὶ διὰ ταῦτα ἐργάζεται ἡ Gapa διὰ τῶν Ἑστιάδων της καὶ ὅλων τῶν μελῶν της.

Ταῦτα ὅλα θὰ ἐπιτευχθοῦν συστηματικώτερον διὰ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ διὰ τῶν καλῶν, σεβασιῶν καὶ πεπαιδευμένων Ἱερέων μας, ὡς καὶ διὰ παιδαγωγικῶς μεμορφωμένων διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν, ἤτοι διὰ τοῦ Ἑλλην. Σχολείου, διὰ τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῆς καλῆς καὶ Ἑλληνοπρεποῦς Οἰκογενείας.

Ἤδη, ὁπότε ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς, χάρις κυρίως εἰς τοὺς 14ετεῖς ἀγῶνας τῆς Gapa, ἤρχισε νὰ σκέπτηται καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται σοβαρῶς διὰ τὴν Ἑλλην. γλῶσσαν, ὑπερηφανευόμεθα καὶ χαίρομεν περισσότερον παντὸς ἄλλου ἡμεῖς οἱ Gapans διὰ τὰ εὐγενῆ καὶ πατριωτικὰ κηρύγματα τῶν Ἑλλην. Ἐφημερίδων διὰ τὴν ἀνάγκην ἱδρύσεως Ἑλληνο - Ἀμερικανικῶν — ἡμερησίων — Σχολείων.

Τοῦτο εἶναι τὸ πρόγραμμα, οἱ Σκοποὶ καὶ τὸ Ἔργον τῆς Gapa —ἐν περιλήψει— ἀπὸ ὁλοκλήρου 14ετίας.

Δὲν ἐπαιρόμεθα καὶ δὲν διαπνεόμεθα οὔτε ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἀλλ' οὔτε καὶ προσωπικῆς φιλοδοξίας, φιλοδοξίας δι' ἀξιώματα κλπ.

Ὅλοι οἱ Gapans, ἀνεξαρτήτως ἀξιωμάτων ἢ μή, ἔχομεν βαθεῖαν τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν συναίσθησιν ὅτι ὅλοι μας εἴμεθα ἁπλοῖ καὶ ταπεινοὶ ὑπηρέται μιᾶς ὡραίας καὶ Ἱερᾶς Ἐθνικο - θρησκευτικῆς Ἰδεολογίας.

Δὲν ἐπαιρόμεθα διὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ἔργου μας, σεμνυνόμεθα ὅμως ὅτι ἡ Gapa διὰ τῆς ἀδιαλείπτου διδασκαλίας της καὶ τῆς ἐπιμόνου καὶ ἀπαρεγκλίτου κατευθύνσεώς της κατώρθωσε νὰ μεταιρέγῃ

τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ νὰ πείσῃ ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ ὅλας τὰς Ὀργανώσεις ὅτι καθ'ἡκον ἱερὸν ἔχομεν πρὸς τὰ τέκνα μας νὰ τὰ ἐφοδιάσωμεν μὲ τὰ λαμπρὰ τῆς φυλῆς μας ἰδεώδη, καὶ ὅτι, οὕτω πράττοντες, ἐξυπηρετοῦμεν τὴν θετήν μας Πατρίδα Ἀμερικήν.

Τρέφομεν τὰ καλλίτερα ἀδελφικὰ αἰσθήματα πρὸς πάντα ὁμογενῆ μας καὶ πρὸς πᾶν Σωματεῖον ἢ Ὀργάνωσιν ἥτις διαπνέεται ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἰδεολογίας, πλὴν θὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ πατάξωμεν κάθε σκέψιν καὶ κάθε ἐνέργειαν, —ὁθενδήποτε καὶ ἂν προέρχεται αὕτη,— ἥτις θὰ εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ βλάψῃ τὴν εὐγενῆ αὐτὴν Ἑλληνο-Ἀμερικανικὴν Ἰδεολογίαν.

Ἡ Ὀργάνωσις Gapa εὑρίσκεται τὴν σήμερον εἰς καλλιτέραν κατάστασιν παρ' ἄλλοτε ποτέ. Ἐξῆλθεν ἀπὸ ὅλας τὰς παρεμπεσούσας καταιγίδας καὶ τρικυμίας, ὡς τὰς πολιτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς διαμάχας καὶ διαιρέσεις, καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν καταστρεπτικὴν Οἰκονομικὴν κρίσιν, ἐξῆλθε, λέγω, ὄχι μόνον σῶα, ἀλλὰ καὶ ἀσυγκρίτως ἰσχυροτέρα.

Τὸ 1927, ὅτε συνεστάθη εἰς τὸ Σικάγον ἡ Στοὰ «Ἀλέξ. Ὑψηλάντης» εἶχεν ἡ Gapa 24 Ἀνδρικὰς Στοάς. Ἤδη, μετὰ τὰ τρικυμιώδη ἔτη ἔχει ἐν τάξει 135 Ἀνδρικὰς Στοάς. Πλὴν τούτων ἔχει 80 Στοὰς Κυριῶν, Ἑστιάδων, αἵτινες ἀποτελοῦν τὸ σέμνωμα τῆς Ὀργανώσεώς μας διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν πίστιν μεθ' ὧν ἔχουσιν ἀφοσιωθῇ εἰς τὸ ἱερὸν των Ἔργον ὑπὸ τὴν μητρικὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκλεκτῆς μας Ἑλληνίδος καὶ πολυτίμου συνεργάτιδος Ὑπάτης Συμβούλου, Ἀδελφῆς Κας Κοπάδη.

Πλὴν τῶν 215 Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων τούτων Στοῶν ἡ Gapa ἔχει προσέτι 45 Στοὰς Νεανίδων, ἔχει 66 Στοὰς Ἐφήβων, καὶ 21 Μουσικοὺς Ὁμίλλους.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ δύναμις τῆς Ὀργανώσεώς μας ἥτις μᾶς δίδει ἱκανοποίησιν, ἐμπιστοσύνην καὶ ὑπερηφάνειαν. Ἐκεῖνα ποὺ πρὸ παντὸς μᾶς ἐνθουσιάζουν εἶναι τὰ ζηλευτὰ προσόντα της, ἡ παραδειγματικὴ τάξις, ἡ πειθαρχία, ἡ ἀλληλοεκτίμησις, ὁ ἀλληλοσεβασμὸς καὶ οἱ ἀδελφικοὶ δεσμοὶ οἵτινες συνδέουν τοὺς Gapans μεταξύ των.

Ἡ ἱερότης καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ σκοποῦ τῆς Gapa, καὶ ἡ πιστὴ ἐκτέλεσις τούτων, κατέστησε ταύτην σεβαστὴν εἰς τὰ μέλη της, ἀλλ' ἐπίσης κατέστησε ταύτην σεβαστὴν καὶ εἰς τὸν ἔξω ταύτης Κόσμον.

Τὸ ἔργον της ἐκτιμᾶται δεόντως ἀπὸ τὴν νέαν μας Πατρίδα Ἀμερικήν, ἥτις ἐπανειλημμένως διὰ τῶν ἐξοχωτάτων Προέδρων της μᾶς ἔκαμε τοῦτο γνωστόν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν συνεδρίων μας.

July 22, 1937.

I send the Greek American Progressive Association my hearty greetings, with sincere wishes that the forthcoming Ninth National Convention will be fruitful of definite results toward your great objective: the preservation of the best Hellenic traditions and the inculcation in your members of the principles of true Americanism.

Very sincerely yours,
FRANKLIN D. ROOSEVELT

Οὕτω εὐηρεστήθη νὰ μᾶς γράψῃ ὁ Λαοφιλέστατος Πρόεδρός μας, ἐξοχώτατος Κος Roosevelt, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Baltimore, ὅπως ἐπίσης πρὸ ἐτῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Σικάγου, μᾶς ἐτίμησεν ὁ τότε Πρόεδρος Ἐξοχώτατος Κος Hoover διὰ τῶν ἑξῆς:

July 19, 1930.

Will you please express my cordial greetings to the National Convention of the Greek-American Progressive Association and my sense of the value of their work in bringing to their loyal devotion to American institutions the benefit of the historical background and high ideals of the Greek race which they are organized to preserve.

Yours faithfully,
HERBERT HOOVER

Καὶ ἐὰν ἐκ μέρους τῆς θετῆς μας Πατρίδος Ἀμερικῆς ἔχωμεν τοιαύτας ἐνθαρρύνσεις, τί ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ διὰ τὰ εὐγνώμονα λόγια ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν πολιτικῶν Ἀρχηγῶν τῶν διαφόρων ἐν Ἑλλάδι Κομμάτων, τοὺς ὁποίους εἶχον τὴν τιμὴν αὐτοπροσώπως νὰ ἐπισκεφθῶ μετὰ τοῦ λοιποῦ Ἀρχηγείου τῆς Ἐκδρομῆς τοῦ 1933; Πάντες, ὡς ἐκ συμφώνου, ἐχαρακτήρισαν τὴν Ὀργάνωσιν Gapa, ὡς τὴν μόνην πραγματικῶς πατριωτικὴν Ἐθνικοθρησκευτικὴν Ὀργάνωσιν, ὅλοι δὲ ἀνεξαιρέτως ἐξεφράσθησαν μὲ συγκινητικὰ λόγια εὐγνωμοσύνης διὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὸ Ἔργον της. Μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐξεφράσθη μόλις πρὸ ἡμερῶν καὶ ὁ σήμερον ἔνθερμος καὶ πατριωτικώτατος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, ἐξοχώτατος κ. Μεταξᾶς.

Ἀλλά, ἐὰν ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος ἐκτιμᾷ τόσον τοὺς σκοποὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς Gapa, τί ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν ἀγαλλίασιν, τοὺς πατριωτικοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ τότε Πατριάρχου Κων/πόλεως Φωτίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔσχον τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ ὑποβάλω μὲ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς τότε Ἐκδρομῆς τὰ σέβη μου;

Ἐπέμεινε καὶ μᾶς ἐκράτησε τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας εἰς τὴν Κων/πολιν. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα, ὧν ἐκ τῶν προτέρων καλῶς πληροφορημένος, ποσάκις δὲν μοῦ εἶπε μὲ τὴν ἀσθενῆ φωνήν του, λόγῳ τῆς ἀδυναμίας του: «Τὸ ἔργον σας, παιδιά μου εἶναι ἱερόν. Οἱ σκοποί σας εἶναι ἅγιοι. Μὴ βαρυθυμῆτε μὲ τὰ ἐμπόδια ποῦ συναντᾶτε. Ἐξακολουθήσατέ το μὲ πίστιν καὶ ὁ Θεὸς ἀσφαλῶς θὰ σᾶς βοηθήσῃ». Καὶ ἐνῷ ἐξεφράζετο τόσον ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐφαίνετο τόσον εὐτυχὴς τὸν εἶδον νὰ μελαγχολῇ καὶ νὰ σκέπτεται.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ μοῦ ἔχει ἐντυπωθῇ τόσον δυνατὰ ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν λησμονήσω. Εὑρισκόμεθα τότε εἰς τὴν Ἱεραπικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ὅπου ἐπὶ τούτῳ μετέβη ὁ ἴδιος ἐκείνην τὴν ἡμέραν, διότι, ὡς ἔλεγεν, ἤθελεν ὁ ἴδιος αὐτοπροσώπως νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ ἐκεῖ καὶ νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ.

Μὲ ἐφώναξε νὰ μοῦ δείξῃ ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῆς Σχολῆς τὰ πέριξ ὡραῖα τοπεῖα. Ἀφοῦ μοῦ διεγήγθη διάφορα σχετικῶς ἰδίᾳ μὲ τὰς δημεύσεις τῶν κτημάτων τῆς Σχολῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἔφερε πάλιν τὸν λόγον εἰς τὸ ἔργον τῆς Gapa.

Ἀκουμβισμένος στὸ παράθυρο, ἔπαυσε πρὸς στιγμὴν νὰ ὁμιλῇ. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσκέπτετο κάτι, καὶ νὰ ἐμελαγχόλῃ. Αἴφνης στρέφει καὶ μοῦ λέγει μὲ τόνον φωνῆς πραγματικῶς πατρικόν. «Εἰπέτε μου κ. Γάβαρη, εἰπέτε μου, παιδί μου, τί συμβαίνει ὥστε οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, οἱ τόσοι Ὁμογενεῖς μας, οἱ ἀδελφοί μας, τί συμβαίνει ὥστε νὰ μὴ σπεύδουν νὰ ἑνωθοῦν μαζύ σας εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν Ὀργάνωσίν σας; δὲν ἐνδιαφέρονται; δὲν πονοῦν διὰ τὸν ὡραῖον τόπον τῆς γεννήσεώς των; δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν θρησκείαν των;

Ἔστρεψα καὶ τὸν ἐκύτταξα εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ὅταν εἶδα τὸ δάκρυ ποῦ ὑπῆρχε στὰ μάτια του, ὁμολογῶ ὅτι ἠσθάνθην μεγαλήτερον πόνον τοῦ πόνου του καὶ τῆς λύπης του.

Πάντως τὸ παιρικὸν αὐτὸ παράπονον τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου μας τὸ διαβιβάζω σήμερον εἰς ἐκείνους τῶν Ὁμογενῶν μας ἐν Ἀμερικῇ, τοὺς ὁποίους καὶ ἀφεώρα.

Πατρικά, εὐγνώμονα καὶ ἐνθαρρυντικὰ ἦσαν ἐπίσης τὰ λόγια τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου, τόσον εὖρε τὸ ἔργον τῆς Gapa ἐθνοσωτήριον διὰ τὸν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος Ἑλληνισμὸν —ἐν γένει— ὥστε ὁ ἴδιος ἐξέφρασε τὴν πρόθεσιν ὅπως, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Αἴγυπτον, φροντίσῃ νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἱδρύοντο καὶ ἐκεῖ Τμήματα τῆς Gapa.

Ἀλλ' ἐὰν τοιαύτη εἶναι ἡ ἐκτίμησις πρὸς τὴν Gapa καὶ τὸ Ἔργον της ἐκ μέρους τῶν ἐπισήμων Ἀμερικανῶν καὶ τῶν ἐπισήμων Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἀρχῶν, ἔτι μεγαλητέρα ἦτο καὶ εἶναι ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἀνωτέρων κύκλων τῆς Κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν, ἐκλεκτὰ μέλη τῆς ὁποίας ἔσπευσαν αὐτοβούλως καὶ προθύμως ν' ἀποδείξουν ἐμπράκτως τοῦτο συστήσαντες καὶ μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας θαυμασίαν Στοὰν τῆς Gapa. Μέλη τῆς Στοᾶς αὐτῆς ἀπετέλεσαν ἐξέχοντες στρατιωτικοὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀρχιστράτηγον Παρασκευόπουλον, ἐξέχοντες πολιτευόμενοι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἐξοχώτατον κ. Λουκᾶν Ρούφον, Βουλευταί, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πολυτεχνείου, Ἀνώτεροι Ὑπάλληλοι τῶν Τραπεζῶν Ἑλλάδος καὶ Ἀθηνῶν καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, ὅλοι διαπνεόμενοι ἀπὸ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν νὰ βοηθήσουν τὸ Ἔργον τῆς Gapa διὰ τῆς πολυτίμου ἐκείθεν συνεργασίας των.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς περὶ τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ τοῦ Ἔργου της κρίσεις, καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰ κοινωνικὰ προβλήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὰς ὑποχρεώσεις μας τόσον πρὸς τὴν θετήν μας Πατρίδα ὅσον καὶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μας.

Εἴπομεν ὅτι ἡ νέα μας Πατρὶς Ἀμερική, ἀναμένει ἀπὸ ὅλας τὰς φυλὰς ποῦ ἔχουν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν χώραν ταύτην νὰ τὴν βοηθήσουν ὥστε νὰ καταρτίσῃ Ἀμερικανοὺς πολίτας ἐμπεποτισμένους μὲ εὐγενῆ ἰδεώδη.

Εἴπομεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη εἶναι τὰ ἀνώτερα, τὰ εὐγενέστερα, τὰ χριστιανικώτερα καὶ τὰ ἀνθρωπιστικώτερα.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἔχει τὴν προνομιοῦχον θέσιν καὶ εὐκαιρίαν νὰ προσφέρῃ τὴν πολύτιμον ταύτην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν νέαν του Πατρίδα, φροντίζων ὅπως διὰ τῆς ἐκμαθήσεως καὶ τῆς διατηρήσεως τῆς Ἑλλην. γλώσσης ὄχι μόνον ὁ ἴδιος διαφυλάξῃ ἀλλὰ καὶ διαδώσῃ τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς θησαυρούς.

Πρὸς τοῦτο χρειαζόμεθα Ἑλληνο-ἀμερικανικὰ Σχολεῖα - ἡμερήσια καὶ Ἑλληνο-ἀμερικανικὰ Γυμνάσια.

Τὰ Σχολεῖα αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα ποῦ θὰ σώσουν καὶ θὰ μορφώσουν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς τὴν νέαν Ἑλληνοαμερικανικὴν Γενεάν, διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἰδίας, διὰ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ συμφέρον καὶ τὴν δόξαν τῆς γηραιᾶς καὶ δοξασμένης Ἑλλάδος.

Διὰ νὰ λειτουργήσουν ὅμως κανονικῶς, μεθοδικῶς καὶ τελεσφόρως τὰ Ἑλληνοαμερικανικὰ ταῦτα Ἐκπαιδευτήρια πρέπει νὰ διευθύνωνται μὲ στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, σύστημα καὶ τάξιν ἀπὸ ὡρισμένου Κέντρου, ὑπὸ ὠργανωμένης σοβαρᾶς καὶ πλήρους ἐπιβλητικότητος καὶ κύρους Ὀργανώσεως, καὶ ἡ Ὀργάνωσις αὕτη, διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς εἶναι πραγματικῶς μία καὶ μόνη.

Ἡ Ὀργάνωσις αὕτη εἶναι μία καὶ μόνη καὶ εἶναι ἡ μόνη Ὀργάνωσις πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ Ὀργάνωσις Gapa ἔχει κοινότητα ἰδεαλισμοῦ.

Ἡ Ὀργάνωσις αὕτη εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστική μας Ὀργάνωσις ἐν Ἀμερικῇ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς εἶναι διὰ τὴν Gapa ἡ Σεβαστὴ Μητέρα της.

Εἰς τὸν Θεσμὸν τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ στηρίζει ἡ Gapa τὰς τελικὰς ἐλπίδας της διὰ τὴν ἕνωσιν καὶ σωτηρίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τοῦ φυλετικοῦ ἐξαφανισμοῦ.

Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ θεαρέστου Ἐθνικοθρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας ἀφιέρωσεν ἡ Gapa καὶ θὰ ἀφιερώσῃ τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἀγώνων της.

Κανεὶς ἄλλος Ὀργανισμὸς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὰ προσόντα καὶ ἐφόδια, καὶ κανεὶς ἄλλος Ὀργανισμὸς δὲν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ εὐκολώτερον τὰ μέσα διὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἑλληνισμὸν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον ἐξαφανισμόν του, παρὰ ἡ Ἐκκλησία του, ὑπὸ τὰς πτέρυγας καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀπρόσκοπτος λειτουργία τῶν διαφόρων Ἑλληνο - Ἀμερικανικῶν Ἐκπαιδευτηρίων.

Ἀλλὰ διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ Ἐκκλησία μας ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τοὺς πόθους μας τούτους καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμόν, καὶ συγκρατήσῃ γιὰ πάντα τὸν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμὸν συνυφασμένον μὲ τὴν Ἑλληνικήν του γλῶσσαν, μὲ τὴν Θρησκείαν του καὶ μὲ τὰ Ἑλληνικὰ Οἰκογενειακά του ἤθη καὶ ἔθιμα, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ τὴν βοηθήσωμεν ὅλοι νὰ ὀργανωθῇ συστηματικῶς καὶ πειθαρχικῶς τὸ ταχύτερον.

Ἂς βοηθήσωμεν ὅλοι νὰ ὀργανωθῇ ὁλόκληρος ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμὸς εἰς Κοινότητας, καὶ ἂς βοηθήσωμεν ὅλοι μας ὥστε εἰς τὰς πόλεις ὅπου ὑπάρχουν περισσότεραι Κοινότητες, ὅπως π. χ. εἰς τὸ Σικάγο, ἂς βοηθήσωμεν, λέγω, ὅλοι μας ὅπως αὗται ἑνωθῶσι μεταξύ των, ὡς πραγματικαὶ Ἑλληνίδες ἀδελφαί, καὶ τεθῶσιν ὁμονοοῦσαι καὶ πειθαρχοῦσαι παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς πραγματικῆς των Μητρὸς ἐν Ἀμερικῇ, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦτο θὰ εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα τῆς πραγματικῆς προόδου καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ. Τούτου πραγματοποιουμένου θὰ ἐπιτευχθῇ εὐθὺς ἀμέσως καὶ ὁριστικῶς ἡ διαρκὴς οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Κοινοτήτων της, ὁπότε Αὐτη ψυ-

χραίμως ἀλλὰ καὶ συστηματικῶς καὶ περιεσκεμμένως θὰ δυνηθῇ νὰ καταρτίσῃ τὸ καλλίτερον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς Ἑλληνο-Ἀμερικανικῆς νέας Γενεᾶς, θὰ δύναται νὰ ἱδρύσῃ βαθμηδὸν πλείστα ἡμερήσια Ἑλληνο-ἀμερικανικὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια, θὰ δύναται μετὰ γρανιτώδους πλέον ἐμπιστοσύνης ν' ἀποβλέψῃ εἰς τὸν καταρτισμὸν καὶ μόρφωσιν καταλλήλων καὶ πεπαιδευμένων Διδασκάλων καὶ Ἱερέων, ἱδρύουσα εἰδικὰς πρὸς τοῦτο Σχολάς, καὶ ἐν γένει θὰ εἶναι εἰς θέσιν τότε, ἀπερίσπαστος πλέον ἀπὸ οἰκονομικὰς καὶ ἄλλας φροντίδας, νὰ ἐργασθῇ συστηματικῶς, ὄχι πλέον πρὸς διάσωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξαφανισμοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἐξύψωσιν καὶ δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐν Ἀμερικῇ.

Ἡ Ὀργάνωσις Gapa ἀναγνωρίζει τὸ ὑψηλὸν ὅσον καὶ βαρὺ Ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀναλάβῃ καὶ ἐκτελεῖ ἡ Ἐκκλησία μας ἐν Ἀμερικῇ. Ἀναγνωρίζομεν τὴν ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς τοῦ Ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας ὅπως ἀναγνωρίζομεν καὶ τὰ πολλαπλᾶ μεγάλα ἐμπόδια ἄτινα συναντᾷ αὕτη εἰς τὰς προσπαθείας της πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματός της.

Ἂς μὴ κρίνωμεν καὶ ἐπικρίνωμεν διαρκῶς.

Ἂς μὴ κυτιάζωμεν μόνον τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων. Ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπικρίνοντες ἔχομεν ἐπάνω μας ἐλλείψεις καὶ δὴ περισσοτέρας. Ἂς προσπαθῶμεν ν' ἀνακαλύπτωμεν καὶ νὰ βλέπωμεν ὄχι μόνον τὰς ἐλλείψεις ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ παντὸς ἂς θελήσωμεν νὰ ἰδωμεν τὰς ἰδικάς μας ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας καὶ ἂς προσπαθήσωμεν εἰλικρινῶς νὰ διορθώσωμεν.

Ὅλοι ὁμολογοῦμεν ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην καλοῦ, μορφωμένου καὶ πεπαιδευμένου Κλήρου.

Ὅλοι εἴμεθα σύμφωνοι ὅτι οἱ Ἱερεῖς μας ὅσον καὶ οἱ Διδάσκαλοί μας πρέπει νὰ ἀμοίβωνται ἐπαρκῶς διὰ νὰ ζοῦν ἀνέτως καὶ ἀξιοπρεπῶς.

Ἀφοῦ ὅλοι εἴμεθα εἰς τὰς γνώμας καὶ τοὺς πόθους μας σύμφωνοι, ἂς φροντίσωμεν ὅπως ψυχραίμως ἀλλὰ καὶ μὲ πνεῦμα ὁμονοίας, μὲ πνεῦμα ἀδελφικόν, ἐξευρεθῇ ἡ καλλιτέρα λύσις πρὸς θεραπείαν ὅλων τούτων τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ.

Τὰ πράγματα ἐπείγουν.

Ἡ σιγμὴ πρὸς λῆψιν σοβαρῶν καὶ σωτηρίων ἀποφάσεων ἐκ μέρους πρωτίστως τῶν Κοινοτήτων, ἀλλὰ καὶ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλληνο-ἀμερικανικῶν Σωματείων καὶ Ὀργανώσεων ἔφθασεν.

Κάθε ἀναβολὴ εἶναι ἀσφαλῶς ἐπιζημία ἂν' μὴ κατασιρεπτικὴ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ἐν Ἀμερικῇ.

Ἡ Νέα Ἑλληνικὴ Γενεά, τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ αἱ Ἑλληνίδες μας ὡρα ἀκριβῶς ἔχουν ἀνάγκην τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ τῆς ἠθικοθρησκευτικῆς μορφώσεώς των.

Ἂς βασιλεύσῃ μεταξὺ τῶν Ὁμογενῶν μας πνεῦμα ἀδελφικόν, πνεῦμα ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, καὶ πάντες ὁμοῦ ἀνεξαρτήτως ἐπαγγέλματος καὶ κοινωνικῆς ὑποστάσεως, πάντες οἱ Ἕλληνες ἐν Ἀμερικῇ ἂς συνταχθῶμεν ὡς πιστοὶ καὶ πειθαρχικοὶ στρατιῶται περὶ τὴν Ἐκκλησίαν μας, περὶ τὸν πνευματικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἀρχηγόν μας, πρὸς σωτηρίαν καὶ μεγαλουργίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Νέαν μας Πατρίδα Ἀμερικήν.

Ἡ Ὀργάνωσις Gapa, ὅπως εἰς τὸ παρελθόν, οὕτω καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐκτελέσῃ πιστῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὸ καθῆκόν της.

Τρίτος σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καὶ λειτουργίας τῆς Gapa εἶναι ἡ ἕνωσις ὁλοκλήρου τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ.

Οὐδεμία Ὀργάνωσις μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιθυμεῖ καὶ εὔχεται περισσότερον καὶ εἰλικρινέστερον διὰ τὴν Ἕνωσιν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσιν Gapa.

Ἡ Gapa καὶ εἰς τὸν ἐπίσημον ὕμνον της τὴν Ἕνωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐξυμνεῖ, καὶ εἰς τὴν ἕνωσιν παροτρύνει τοὺς Ἕλληνας ἐν Ἀμερικῇ.

«Ἕλληνες ξενητευμένοι
σκορπισμένοι ἐδῶ καὶ κεῖ
ἑνωθῆτε θυμηθῆτε
μιὰ φυλὴ ἡρωϊκή».

Αὐτὸ ψάλλουν καὶ αὐτὸ ποθοῦν οἱ Gapans.

Ἐν τῇ ἑνώσει ἡ δύναμις.

Ἕνωσις ὄχι μὲ λόγια, ἕνωσις ὄχι δι' ἄλλους ἰδιαιτέρους καὶ ἰδιοτελεῖς σκοπούς, ἀλλ' ἕνωσις πραγματική, εἰλικρινής, ἕνωσις ἀδελφικὴ διὰ τὸ καλὸν καὶ μόνον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ.

Ἕνωσις πρὸς δημιουργίαν γιγαντιαίας Ἑλληνο-αμερικανικῆς Ὀργανώσεως ἥτις θὰ κατασιῇ αὐτομάτως σεβαστὴ πολιτικῶς, κοινωνικῶς καὶ θρησκευτικῶς εἰς πάντας, Ἕλληνάς τε καὶ ξένους.

Ἕνωσις πρὸς δημιουργίαν γιγαντιαίων Ταμείων, ἕνωσις διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ καλλιτέραν λύσιν ὅλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ.

Ἕνωσις μὲ αἴσθημα καὶ αὐτοθυσίαν, ἕνωσις εἰλικρινής, ἕνωσις πραγματικῶς ἀδελφική.

Ὅλαι αἱ Κοινότητες, ὅλα τὰ Ἑλληνοαμερικανικὰ Σωματεῖα, κάθε Ἑλληνοαμερικανικὴ Ὀργάνωσις τῶν ὁποίων τὰ πλοῖα εὑρίσκονται ἀκόμη περιπλανώμενα εἰς τὸν τρικυμιώδη ὠκεανὸν τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀταξίας, ἂς φροντίσουν νὰ κατευθύνουν τὰ πλοῖα των εἰς τὸν ἀσφαλῆ ἐκεῖνον λιμένα, ὅπου μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν καὶ νηνεμίαν ἥτις ἐκεῖ ἐπικρατεῖ, θὰ κατασιῇ εὔκολος ἡ μεταξύ των ἀδελφικὴ συνεννόησις καὶ ἡ ἀδελφικὴ πρὸς μεγαλουργίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἕνωσις.

Εἰς τὸν ἀσφαλῆ ἐκεῖνον λιμένα εὑρίσκεται ἠγκυροβολημένη ἤδη ἡ κιβωτὸς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ παρ' αὐτὴν ἠγκυροβολημένη ἐπίσης καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἡ στερεὰ κιβωτὸς τῆς Gapa.

Εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι καὶ πεπεισμένοι ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν τῶν διαφόρων Ἑλληνοαμερικανικῶν Ὀργανώσεων καὶ Σωματείων ἐμφοροῦνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων, εἰλικρινεστέρων καὶ ἱερωτέρων Ἐθνικοθρησκευτικῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν αἰσθημάτων, εἴμεθα, λέγω, πεπεισμένοι ὅτι τὰ πληρώματα τῶν πλοίων τῶν διαφόρων τούτων Ἑλληνοαμερικανικῶν Ὀργανώσεων διακαῶς ἐπιθυμοῦν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ, καὶ συνεπῶς διακαῶς ἐπιθυμοῦν νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὸν λιμένα αὐτὸν τῆς ἑνώσεως καὶ τῆς μελλούσης εὐτυχίας καὶ δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δι' ὃ καὶ ἐξαρτᾶται περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς πλοιάρχους των νὰ θελήσουν εἰλικρινῶς νὰ στρέψουν τὰ πλοῖα των πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἐκείνην ἥτις θὰ τοὺς φέρῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα ἐκεῖνον.

Παρ' ὅλον ὅτι εὑρίσκονται εἰς ὠκεανὸν τρικυμιώδη καὶ παρ' ὅλον ὅτι εὑρίσκονται εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς καὶ παρ' ὅλον ὅτι αἱ πυξίδες τῶν πλοίων Ὀργανώσεών τινων δὲν λειτουργοῦν κανονικῶς, παρ' ὅλα λέγω, ταῦτα θὰ κατορθώσουν νὰ εὕρουν ἀσφαλῶς τὸν δρόμον ὅστις ἄγει εἰς τὸν λιμένα τῆς ἑνώσεως ἐὰν θελήσουν νὰ ὁδηγηθοῦν καὶ ἀκολουθήσουν πιστῶς τοὺς ἀστέρας τοῦ εὐτυχῶς ἀκόμη διαγοῦς οὐρανοῦ, ὅπως τοῦτο ἔκαμον οἱ Μάγοι οἵτινες ἤθελον νὰ εὕρουν καὶ εὗρον τὸν τόπον ὅπου εὑρίσκετο ὁ Νεογεννηθεὶς Ἰησοῦς ἡμῶν Χριστός.

Ἐὰν εἰλικρινῶς ποθοῦν τὴν σωτηρίαν ἕνωσιν διὰ τὸν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμόν, ἂς ἀκολουθήσουν πιστῶς τὴν γραμμὴν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τοὺς ὁδηγήσουν οἱ τρεῖς φωτεινοὶ καὶ λαμπροὶ ἀστέρες, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Θρησκεία καὶ τὰ Ἑλληνικὰ Οἰκογενειακὰ Ἰδεώδη.

Μόνον ἡ πιστὴ παρακολούθησις τῶν ἀστέρων τούτων καὶ μόνων — θὰ τοὺς φέρῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸν πραγματικὸν ἀσφαλῆ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν λιμένα τῆς Ἑνώσεως, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται ἤδη καὶ ἡ Ὀργάνωσις Gapa.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως ὅπως ὁ φιλέλλην Θεός, βοηθήσῃ καὶ εἰσέλθουν ὅλα τὰ πλοῖα τῶν Κοινοτήτων, Σωματείων καὶ Ὀργανώσεων εἰς τὸν λιμένα αὐτόν, ὁπότε πλέον θὰ εἶναι πρᾶγμα πολὺ εὔκολον νὰ συνεννοηθοῦν ἀδελφικῶς μεταξύ των, καὶ ἀδελφικῶς νὰ ἑνωθοῦν.

Εἰς τὸν λιμένα ἐκεῖνον καὶ μόνον εἶναι δυνατὴ καὶ εὔκολος ἡ ἕνωσις τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ, ὅπου πραγματικῶς δὲν ὑπάρχει οὔτε δόλος οὔτε ὑστεροβουλία, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ὑπάρξῃ καμμία λύπη ἢ στεναγμὸς μετανοίας, ἀλλὰ ζωὴ καὶ δόξα διὰ τὸν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμὸν ἀτελεύτητος.

Γ. ΓΑΒΑΡΗΣ
Ὕπατος Ἄρχων

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΟΝΟΣ ΜΑΣ

Ἡ συνσυντάκτις μου Δνὶς Σοφία Ἀναστασίου κατὰ τὸ δοθὲν μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον τῆς Γκάπας ἐν Ἀθήναις, ὡμίλησε ἀξιοζήλευτα καὶ διὰ τὴν νέαν γενεὰν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς, τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίασε μὲ τὰ ἁπλᾶ της λόγια ὡς ἀγαπῶσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ συναισθανομένην τὴν ἐπίζηλον θέσιν της ἐν Ἀμερικῇ.

Καὶ ἦσαν ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ χαριτωμένα λόγια τῆς Δίδος Ἀναστασίου ποὺ συνεκίνησαν τὸ ἀκροατήριον μέχρι δακρύων. Εἶπεν ἡ Δνὶς Σοφία τὸ τί πραγματικῶς αἰσθάνεται ὄχι μόνον ἡ εὐγενικιά της καρδιὰ διὰ τὴν γενέτειρά μας, ἀλλὰ καὶ τὸ τί αἰσθάνεται κάθε νεαροῦ Ἕλληνος ἡ καρδιὰ ὅταν πρόκειται νὰ φανερώσῃ τὸν μεγάλο του πόνο διὰ τὴν γλυκειὰ πατρίδα του, τὴν μεγάλη μας Ἑλλάδα. Καὶ τὰ εἶπεν αὐτὰ ἡ Δνὶς Ἀναστασίου ὡς νεάνις ποὺ μέσα της ἔτρεχαν ρίγη πατριωτικοῦ συναισθήματος. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸ ἐπιλεγόμενον ὡραῖον φύλον ἐξέθεσεν ἀρκούντως καὶ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς ἐν Ἀμερικῇ, ὥστε ν' ἀποσπάσῃ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια ἐκ μέρους τοῦ Ἐθνικοῦ Ἡγέτου κ. Μεταξᾶ καὶ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν παρευρισκομένων. Τὴν συγχαίρομεν ὁλόθερμα γι' αὐτό, καὶ ἀληθινὰ ἐλπίζομεν ὅτι πολλὰ ὡραῖα πράγματα θὰ ἔχῃ νὰ μᾶς εἴπῃ καὶ γράψῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν της ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἡ Δνὶς Σοφία Ἀναστασίου.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΑΡΕΤΗ

Τὴν πρώτην Δευτέραν τοῦ Σεπτεμβρίου κατ' ἔτος ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς ἑορτάζει τὴν Ἡμέραν τῆς Ἐργασίας (Labor Day). Ἂν καὶ ἡ ἐφετεινὴ αὕτη ἑορτὴ παρῆλθεν, ἐν τούτοις, χάριν τῶν νεαρῶν ἀναγνωστῶν τῆς σελίδος ταύτης, θὰ γράψω ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν ἐργασίαν συσχετιζομένην μὲ τὴν θρησκείαν. Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ὅρος τῆς ἀνθρωπίνης εὐημερίας καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς καθῆκον. Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ φρονοῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐργάζηται σωματικῶς μὲ τὸν μόνον σκοπὸν νὰ κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον καὶ θεραπεύσῃ τὰς ἄλλας φυσικὰς ἀνάγκας, δηλαδὴ νὰ ἐνδυθῇ καὶ στεγασθῇ. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἔχει οὕτως. Ὄχι! Ἡ σωματικὴ ἐργασία, ἤτοι ἡ ὑλική, ἔχει ὑψηλότερον λόγον. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ ἐργάζεται ὑλικῶς παράγει διάφορα ἔργα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκδηλοῦται ὁ νοῦς ποὺ τοῦ ἐδώρησεν ὁ πανάγαθος Θεός. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνάγκη ὅπως ἀπὸ τῆς τρυφερωτάτης του ἡλικίας γυμνάζηται, ὥστε μὲ ὑλικὰ ἔργα νὰ ἐκδηλοῖ τὴν ἐνεργητικότητά του. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν. Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ἄνευ τῆς ἐργασίας, ἀποβάλλει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς δυνάμεώς του. Καθὼς καὶ ἡ ἐργασία ἄνευ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καταντᾷ τὸν ἄνθρωπον κτῆνος, ἢ διὰ νὰ εἴπω ὀρθότερον, ἁπλῆν μηχανήν. Ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐργασία εἶναι ἀχώριστα ἀπ' ἀλλήλων. Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος περιέχει τοὺς τρεῖς τούτους ὅρους, τὴν θρησκείαν, τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀρετήν, εἰκονίζει τὸν ἐπίγειον παράδεισον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐβασίλευεν ἡ εἰρήνη, ἡ χαρά, ἡ χάρις, καὶ ἡ ἁγιότης. Εἰς τοῦτον τὸν βίον πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ προγυμνάζηται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων. Διότι ἡ προσωποποίησις τῆς ἀνθρωπότητος αὐτῆς εἶναι ἡ παιδικὴ ἡλικία. Νεαρὲς Ἑλληνοπούλες καὶ νεαροὶ Ἑλληνόπαιδες, ἀγαπᾶτε μὲ ζέσιν τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ τὴν ἐργασίαν, ἐστὲ ἐνάρετοι καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ προοδεύσητε.

ΑΝΤΡΙΚΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

—Ὅταν εἶσαι ἀμαθής, κάνεις καλὰ νὰ σιωπᾷς, ὄχι ὅμως καὶ ὅταν εἶσαι μορφωμένος.

—Πρέπει νὰ διορθώνωμεν συχνὰ ὅ,τι ἐγράψαμε, ἂν θέλωμεν νὰ μὴν ἔχῃ λάθη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σελὶς συνταχθομένη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις τακτικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας Καθηγητοῦ Δημητρίου Νικητάκη.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Βαδίζουμε ὁλοταχῶς στὸ φθινόπωρο. Ἄλλοι τὸ νοσταλγοῦν σὰν λυτρωτὴ ἀπὸ τὰ καύματα κι' ἄλλοι γιατὶ θὰ ξαναδώση τὴν κανονικὴ ζωὴ στὶς πόλεις, ποὺ ἐρήμωσε ἡ θερινὴ περίοδος. Ὅλοι μαζὶ —οἱ γονεῖς κυρίως— τὸ περιμένουν μὲ λαχτάρα ἀληθινὴ γιὰ νὰ περιμαζέψη τὰ παιδιά τους, ποὺ τοὺς ἔψησαν ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Ἔρχεται πάντα φέρνοντας δυὸ μεγάλα καλά. Τὰ πρωτοβρόχια καὶ τὸ ἄνοιγμα τῶν σχολειῶν. Τὸ φετεινὸ φθινόπωρο περιμένεται λιγώτερο γιὰ τὰ πρωτοβρόχια του —γιατὶ δὲν πέρασε ἄβροχο τὸ καλοκαίρι— καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ τὰ σχολεῖα. Καὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ γονεῖς, ποὺ ἀδημονοῦν αὐτὴ τὴ φορά. Εἶναι καὶ οἱ μικροί, ὁ μαθητόκοσμος καὶ τῶν δύο φύλων.

Ἄκουσαν ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ ὅτι κάποιες σημαντικὲς μεταρρυθμίσεις ἔγιναν στὴν ὀργάνωση τοῦ σχολικοῦ μας συστήματος καὶ δὲν βλέπουν ὅλοι τὴν ὥρα νὰ ἀνοίξουν γιὰ νὰ ἰδοῦν στὴν ἐφαρμογὴ καθένας τὴ δική του περίπτωση.

Ὅσο κι' ἂν οἱ ἐφημερίδες ἐπροσπάθησαν νὰ δώσουν λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴ νέα σχολικὴ κατάσταση, ὅσο κι' ἂν ἐσυζητήθηκαν αἱ διατάξεις τοῦ νέου νόμου στοὺς κύκλους τοὺς οἰκογενειακοὺς καὶ φιλικούς, εἶναι πάντα κάτι τὸ δύσκολο ἡ τέλεια κατανόηση ἑνὸς Ἑλληνικοῦ νόμου καὶ κάτι τὸ ἀόριστο θὰ βασιλεύη μέχρι τὴν ἐφαρμογή του καὶ ἴσως καὶ μετά.

Ὁ μικρός, ποὺ προβιβάστηκε ἀπὸ τὴν 4η τάξη τοῦ Δημοτικοῦ γιὰ τὴν 5η μαθαίνει ἔξαφνα πὼς μπορεῖ νὰ γίνη καὶ «γυμνασιόπαις»! Νὰ τὸ πιστέψη;

Ὁ ἄλλος, ποὺ ἐπῆρε τὸ χαρτὶ τῆς 5ης γυμνασίου πληροφορεῖται ὅτι πηγαίνει στὴν 8η ἀντὶ στὴν 6η. Οἱ μαθήτριες ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀκοῦνε ὅτι ἀπαγορεύτηκε ἡ συμφοίτηση στὰ σχολεῖα Μέσης.—Θὰ γίνουν ὁλοῦθε σχολεῖα ἰδιαίτερα γι' αὐτὲς καὶ ποῦ;

Ἐκεῖνοι δά, ποὺ πρόκειται νὰ περάσουν εἰσιτήριες ἐξετάσεις καὶ μαθαίνουν ὅτι περιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσακτέων σὲ κάθε σχολειό, ἐκεῖνοι εἶναι ἀξιολύπητοι! Ἔπειτα καταργοῦνται —λένε— 60-80 γυμνάσια καὶ ἄλλα σχολεῖα Μέσης. Ποῖα καὶ ποῦ; Ἰδοὺ οἱ ἀπορίες, ποὺ ὅσο κι' ἂν ἐπροσπάθησα νὰ τὶς παρουσιάσω μ' ὄψη φαιδρή, εἶναι μολαταῦτα ἀγωνιώδεις γιὰ κάθε οἰκογένεια.

Ἡ ὥρα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου νόμου ἐσήμανε. Εἶναι τὸ μεγαλύτερο ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνία: πῶς θὰ διαμορφωθοῦν τὰ σχολεῖα καὶ ποία τύχη περιμένει τὰ παιδιά;

Τὸ θέμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀδιάφορο καὶ γιὰ τοὺς ὁμογενεῖς τοῦ Νέου Κόσμου, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἔχουν ἄμεσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἐδῶ παιδιά τους, καὶ τὸ ἐπροτίμησα ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐπικαιρότητα.

ΤΑ ΝΕΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΕΣΗΣ

Μέχρι σήμερα εἴχαμε αὐτὸ τὸ ἁπλὸ σχῆμα: Ἑξατάξιο δημοτικὸ σχολεῖο καὶ ἐπάνω ἀπ' αὐτὸ ἑξατάξιο γυμνάσιο στὶς πόλεις καὶ δι-τάξιο —ἡμιγυμνάσιο— στὶς κωμοπόλεις.

Ἀνάμεσα στοὺς δύο κυρίους κλάδους ἐφύτρωναν ἢ καλύτερα ἐφυτοζωοῦσαν μερικὰ σχολεῖα, ἀστικά, γεωργικά, οἰκοκυρικά.

Εἴχαμε δηλ. 214 ἀνώτερα σχολεῖα Μέσης—ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 145 ἑξατάξια γυμνάσια ἀρρένων, 45 μυμνάσια θηλέων καὶ ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα καὶ 24 πρακτικὰ λύκεια — καὶ 198 κατώτερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 174 δι-τάξια ἡμιγυμνάσια, 11 ἀστικά, 10 γεωργικὰ καὶ 3 οἰκοκυρικὲς σχολές: σύνολο σχολείων Μέσης 412, στὰ ὁποῖα δὲν ὑπολογίζονται τὰ διδασκαλεῖα διαφόρων εἰδῶν. Ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ τὰ γυμνάσια πρέπει νὰ θεωρηθοῦν διπλὰ γιατὶ εἶχαν ὅλες τὶς τάξεις τους διαιρεμένες σὲ δυὸ καὶ περισσότερα τμήματα. Στὰ 412 αὐτὰ σχολεῖα Μέσης ἂς προστεθοῦν καὶ οἱ ὑπάρχουσες 15—20, νομίζω, Ἐμπορικὲς σχολές.

Ὁ μαθητής, τελειώνοντας σὲ ἕξη χρόνια τὸ δημοτικό, ἐπήγαινε μὲ ἐξετάσεις στὸ Γυμνάσιο γιὰ ἄλλα ἕξη χρόνια ἢ ἂν ζοῦσε σὲ κωμόπολι ἐπερνοῦσε τὶς δυὸ τάξεις στὸ ἡμιγυμνάσιο τοῦ χωριοῦ καὶ ὕστερα ἐσυνέχιζε τὶς ἄλλες τέσσερες στὴν πόλη.

Ἡ μετάβαση ἀπὸ τὴ δημοτικὴ στὴ μέση ἐκπαίδευση ἐγινότανε μὲ ἐξετάσεις χωρὶς ἄλλο ἐμπόδιο.

Μὲ τὸ νέο Νόμο τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο μένει ἑξατάξιο, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν 4η τάξη του δικαιοῦνται τὰ παιδιὰ νὰ περάσουν μὲ ἐξετάσεις στὰ σχολεῖα Μέσης. Αὐτὰ πάλιν θὰ εἶναι τριῶν τύπων:

Ἀστικὰ πεντατάξια, μὲ κάποια ἐπαγγελματικὰ μαθήματα στὸ πρόγραμμά τους κατώτερα γυμνάσια πεντατάξια ἢ προγυμνάσια καὶ ἀνώτερα γυμνάσια ὀκτατάξια, ὅλα αὐτὰ κλασσικοῦ τύπου. Παράλληλα σ' αὐτὰ ἱδρύονται κατὰ τὶς ἀνάγκες ἀντίστοιχα πρακτικὰ λύκεια καὶ ἐμπορικὲς σχολές.

Τὰ ὀκτατάξια γυμνάσια, τὰ λύκεια καὶ οἱ ἐμπορικὲς σχολὲς—ποὺ καὶ αὐτὲς προσαρτήθηκαν στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας— δὲν μποροῦν νὰ ξεπεράσουν ὅλα μαζὶ στὸν ἀριθμὸ τὰ 120 καὶ ἱδρύονται στὶς πρωτεύουσες νομῶν καὶ σὲ πόλεις μὲ 20 χιλιάδας καὶ πάνω πληθυσμό.

Τὰ ἀστικὰ ἀρρένων ἱδρύονται ὅπου ἐλειτουργοῦσαν γυμνάσια ἢ ἡμιγυμνάσια καὶ σὲ κωμοπόλεις μὲ 3 χιλιάδας καὶ πάνω κατοίκους. Ἀστικὰ θηλέων γίνονται στὶς πρωτεύουσες καὶ σὲ πόλεις μὲ πληθυσμὸ πάνω ἀπὸ 5 χιλιάδες. Ὅλα μαζὶ τὰ ἀστικὰ δὲν μποροῦν νὰ περάσουν τὰ 150 σ' ὅλο τὸ κράτος.

Ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸ δημοτικὸ στὸ γυμνάσιο ἢ τὸ ἀστικὸ σχολεῖο θὰ γίνεται μὲ ἐξετάσεις καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγραφοῦν περισσότεροι ἀπὸ 60 μαθητὲς στὴν κάθε τάξη τοῦ γυμνασίου καὶ ἀπὸ 50 στοῦ ἀστικοῦ.

Τὰ νέα αὐτὰ σχολεῖα θὰ ἱδρυθοῦν τμηματικά. Ἐφέτος θὰ λειτουργήση ἡ α', β', γ' καὶ δ' τάξη. Τὰ παλαιὰ σχολεῖα κατωτέρου τύπου καταργοῦνται ἀμέσως· τὰ ἀνώτερα θὰ καταργηθοῦν τμηματικά.

Ἰδιαίτερες διατάξεις τοῦ Νόμου προνοοῦν γιὰ τὴ συνέχιση τῶν σπουδῶν τῶν μαθητῶν ποὺ ἔβγαλαν τὴν 5η καὶ 6η τάξη τοῦ δημοτικοῦ στὰ γυμνάσια τοῦ παλαιοῦ τύπου ποὺ διατηροῦνται γιὰ δυὸ χρόνια.

Ἄλλες διατάξεις ἀποβλέπουν στὴν τήρηση τῆς ὑποχρεωτικῆς ἑξάχρονης φοιτήσεως ὅλων τῶν παιδιῶν.

Ἡ συμφοίτηση ἀρρένων καὶ θηλέων στὰ νέα σχολεῖα Μέσης ἀπαγορεύεται, ἐπιτρέπεται στὰ παλαιοῦ τύπου. Θὰ ἱδρύονται ἰδιαίτερα σχολεῖα θηλέων στὸ ἑξῆς:

Αὐτὰ εἶναι τὰ κύρια σημεῖα τῶν μεταρρυθμίσεων, ποὺ γίνονται στὴ σχολικὴ μας ὀργάνωση.

Μὲ δυὸ ἄλλους νόμους ἔγιναν σημαντικὲς τροποποιήσεις καὶ στὸ σύστημα τῆς Διοικήσεως τῆς Παιδείας.

Μὲ τὸν ἕναν ἄλλαξε ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ἐπανιδρύθηκαν οἱ τρεῖς θέσεις διευθυντῶν, ποὺ εἶχαν καταργηθῆ στὰ 1933 γιὰ οἰκονομία, καὶ ἄλλες 12 διευθύνσεις, μεταξὺ αὐτῶν ἡ διεύθυνση ὀργανώσεως Νέων, καὶ ἐδημιουργήθηκαν δύο Γενικὲς Διευθύνσεις, μία Ἀρχαιολογίας, Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν καὶ μία Παιδείας.

Μὲ τὸν ἄλλον Νόμον μεταρρυθμίζεται ριζικὰ τὸ σύστημα τῶν συμβουλίων, Ἐκπαιδευτικοῦ καὶ Ἐποπτικῶν, δημιουργοῦνται ἕξη θέσεις Γενικῶν Ἐπιθεωρητῶν δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ προσθέτονται στοὺς 12 Γενικοὺς ἐπιθεωρητὲς Μέσης 6 ἀκόμη τῶν εἰδικῶν μαθημάτων, μεταξὺ αὐτῶν ἕνας γιὰ τὰ ἀναγνωρισμένα Ἑλλην. σχολεῖα τῆς ἀλλοδαπῆς.

Σημαντικώτερη εἶναι ἡ μεταβολὴ ποὺ γίνεται στὴν συγκρότηση τῶν συμβουλίων μέσης καὶ δημοτικῆς, τῶν τοπικῶν. Μέχρι τώρα τὰ ἀποτελοῦσαν ὁ ἐπιθεωρητής, ὁ γυμνασιάρχης καὶ ἕνας δικαστής. Στὸ ἑξῆς συγκροτοῦνται ἀπὸ δύο ἐπιθεωρητὲς καὶ ἕναν ἀξιωματικὸ γιὰ πρόεδρο καὶ ἑδρεύουν στὴν πρωτεύουσα τῶν Νομῶν.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος ἀπὸ χρόνια τώρα ἀντικρύζει ἕνα μεγάλο ζήτημα· τοῦ ἐπιστημονικοῦ ὑπερπληθωρισμοῦ, ποὺ δημιουργεῖ τὸ λεγόμενο διανοητικὸ προλεταριάτο. Τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβε μέχρι τώρα δὲν ἦταν ἀποτελεσματικά. Ἡ ἐφαρμογὴ περιορισμῶν στὰ Πανεπιστήμια μὲ τὴν καθιέρωση εἰσιτηρίων ἐξετάσεων καὶ τὸν ὁρισμὸ ἀριθμοῦ εἰσακτέων σὲ κάθε Σχολὴ δὲν ἔλυνε τὸ ζήτημα. Ἢ τὸ ἔλυνε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ· γιατὶ ἂν ἐλάττωνε σύμφωνα μὲ τὶς ὑπάρχουσες κάθε φορὰ ἀνάγκες τὴν παραγωγὴ πτυχιούχων, ἄφηνε ὅμως νὰ δημιουργιέται ἕνα σημαντικὸ πλεόνασμα ἀπὸ ἀπόφοιτους γυμνασίων, ἕνα κατώτερο εἶδος διανοητικοῦ προλεταριάτου ἀναπορρόφητο ἐφόσον τὰ γυμνάσια ἐπληθύνοντο καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἐμπόδιο στὴν αὔξηση τῶν μαθητῶν τους.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅλες οἱ κατὰ καιροὺς προσπάθειες, γιὰ νὰ στραφῆ ἡ προσοχὴ τοῦ λαοῦ σὲ ἄλλα εἴδη σχολείων, ἐπαγγελματικῆς, τεχνικῆς, ἀγροτικῆς μορφώσεως, δὲν ἔδωκαν ἀποτέλεσμα. Ἔλειπε ἄλλωστε καὶ τὸ εἰδικὸ τεχνικὸ προσωπικὸ ποὺ θὰ ἔδινε κῦρος στὰ σχολεῖα αὐτά.

Ἔτσι ἡ ἐκτίμηση τοῦ λαοῦ ἐστρεφότανε ὁλόκληρη καὶ ἀποκλειστικὰ στὰ γυμνάσια, ποὺ τὸ ἀπολυτήριό τους δίνει ὅλα τὰ προσόντα γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς καὶ γιὰ ἀπόκτηση ὑπαλληλικῶν θέσεων.

Μὲ τὸ μέτρο νὰ περιορισθοῦν τὰ γυμνάσια καὶ νὰ τεθῆ ὅριο στὴν παραγωγὴ ἀποφοίτων καὶ τὴν παράλληλη ἵδρυση ἀστικῶν σχολείων γιὰ ἐπαγγελματικὴ μόρφωση ἐπιδιώκεται ἡ λύση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ προβλήματος ριζικώτερα.

Ὅμως ἡ ὀργάνωση τῆς κοινωνικῆς ζωῆς στὸ πιὸ μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ μας εἶναι τόσο καθυστερημένη, οἱ γενικὲς οἰκονομικὲς συνθῆκες τόσον δυσμενεῖς, ἡ νοοτροπία τόσον στερεὰ προσηλωμένη στὰ πατροπαράδοτα, ὁ ρυθμὸς γενικὰ τῆς προόδου στὶς κατακτήσεις τοῦ πολιτισμοῦ τόσον ἀργός!

Οἱ στοιχειώδεις πρακτικὲς γνώσεις, αὐτὴ ἡ πρακτικὴ σοφία ποὺ κληρονομεῖ ἡ μιὰ γενεὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη θεωρεῖται, εἶναι ἀρκετή!

Ὁ ἐπιστημονικώτερος καταρτισμὸς τῶν διαφόρων ἐπαγγελματιῶν δὲν κρίνεται χρήσιμος πολὺ δὲ λιγώτερο ἀπαραίτητος! Νὰ σκεφθῆ μόνον κανεὶς ὅτι ἐχρειάσθησαν ἀγῶνες μιᾶς εἰκοσαετίας γιὰ νὰ γίνουν ἀνεκτοὶ καὶ νὰ εὕρουν ἀναγνώριση μόλις τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια οἱ γεωπόνοι!

Γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους δὲν ἐπέτυχαν μέχρι τώρα ὅλα τὰ εἴδη τῶν πρακτικῶν σχολείων καὶ δὲν ὑπάρχει τὸ ἀπαιτούμενο γιὰ τὰ σχολεῖα αὐτὰ εἰδικὸ προσωπικό. Θὰ κατορθωθῆ ν' ἀνακοπῆ τὸ ρεῦμα πρὸς τὰ κλασσικὰ γυμνάσια καὶ νὰ παροχετευθῆ ἕνα μεγάλο μέρος του στὰ ἀστικὰ σχολεῖα ποὺ θὰ ἱδρυθοῦν;

Προβλέψεις ἀσφαλεῖς στὰ ζητήματα αὐτὰ δὲν χωροῦν. Σὲ ἕναν ὅμως μεγάλο βαθμὸ ἡ ἐπιτυχία τῆς νέας ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἀστικῶν σχολείων.

Σύγχρονα ὅμως πρέπει νὰ ἐξασφαλισθοῦν μὲ ὑποτροφίες σὲ μεγάλη ἔκταση καὶ ἐπαρκεῖς οἱ σπουδὲς τῶν ἀπόρων ἱκανῶν μαθητῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ βγοῦν τὰ πιὸ εὔρωστα στελέχη τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς Κρατικῆς μηχανῆς, νὰ κατασφαλισθῆ ἡ καθιερωμένη ἐξάχρονη ὑποχρεωτικὴ φοίτηση, ποὺ θεραπεύει τὶς μορφωτικὲς ἀνάγκες τῶν μεγάλων λαϊκῶν μαζῶν, νὰ δοθοῦν ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας σχολεῖα θηλέων γιὰ νὰ μὴν καθυστερήση ἡ γυναικεία μόρφωση, βασικὸς ὅρος γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ τόπου μας.

Ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νέου Νόμου θὰ προκύψη καὶ σχετικὴ ὑπεραριθμία καθηγητῶν. Τί πλεόνασμα θὰ παρουσιασθῆ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῆ ἀπὸ τώρα. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ 2500 ἀδιόριστοι καθηγηταὶ ὅλων τῶν κλάδων, ὅσοι δηλ. εἶναι οἱ λειτουργοὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

Δ. Ν. Ν.

Ταΰγετος, 28-8-37.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μάτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων
Οὐλυμπία, δέσποιν' ἀληθείας...
Πίνδαρος

Μητέρα, Ἐσύ, τοῦ ὡραίου! τὸ πνεῦμα
τὸ αἰώνιο τῆς ἀνθρώπινης φυλῆς!
Ἑλλάδα Ἀθάνατη, τὸ δικό Σου νεῦμα
ἀκολουθοῦμε ὅλα τὰ Ἔθνη τῆς γῆς...

Ἄρωμα μαρμάρινο τῆς Ὀλυμπίας!
ψυχὴ τοῦ καλοῦ, τ' ἀληθινοῦ, κ' ὡραίου
μὲ τὴν Ἡλιόχαρη δόξα τῆς ὑγείας
ἀντιπερνᾶς τ' ἄσματα τοῦ Τυρταίου.

Γειὰ εἶναι τὸ μόνο μέσο καὶ Γαλήνη
ὁ σκοπὸς τοῦ πνεύματός Σου, Πυρσοφόρα
Ἑλλάδα!
Ἔλα νὰ διῆς τοὺς νέους, πῶς ἔχουν γίνη
στὰ Στάδια τοῦ Χώρου, στὴ νέα Ὀλυμπιάδα....

Γ. ΣΕΡΑΦΙΔΗΣ

Παρίσι, Αὔγουστος 1936.

ΕΚ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

—Κανένας δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται τὴν τύχη, ἐπειδὴ χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃς, μπορεῖ νὰ χάσῃς εὐτυχία ποὺ τὴν ἐκέρδισες μὲ πολὺ κόπο.

—Ἡ μουσική, ἡ τέχνη αὐτὴ ποὺ παρηγορεῖ τὸν ἄνθρωπο, ἀνάγεται σὲ τρεῖς ἀρχές, στὴ λύπη, στὴν ἡδονὴ καὶ στὸν ἐνθουσιασμό.

ΑΙ ΘΑΙΒΕΡΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὸ προσκύνημα τοῦ παιδόκοσμου εἰς τὰ ἅγια χώματα.— Ἡ ὑποδειγματικὴ γραμμὴ τῆς τιμῆς καὶ τῆς σωτηρίας: «Συνεπήξαμεν ἐστίες ἐθνικές στὶς ὁποῖες τὰ παιδιά μας διδάσκονται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μουσικήν, ἀθλητισμό, Ἑλληνικοὺς χορούς, σεβασμὸ στὴ θρησκεία, ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν καταγωγή τους».

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΜΑΣ

«Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔφθασαν Ἑλληνόπουλα τῆς Αἰγύπτου. Προσκοπικαὶ ὁμάδες. Ἐπίσης μαθηταὶ διαφόρων σχολείων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων. Τὸ Ἑλληνικὸν κράτος, ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπή, τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, καὶ διάφοροι ὀργανώσεις καὶ ἐν γένει οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀδελφοὶ ἤνοιξαν θερμοτάτας τὰς ἀγκάλας των. Ἐδέχθησαν καὶ περιεποιήθησαν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐγκαρδιότητα τὰ ξεντετυμένα Ἑλληνόπουλα. Ἀκολούθως μία ὁμὰς τῶν παιδιῶν αὐτῶν ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Πελοπόννησον. Διὰ νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ μελετήσουν ὅλα τὰ κέντρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπέρασεν ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα. Ἐπέρασεν δὲ ὄχι μόνον κατὰ τὴν κλασικὴν ἐποχήν. Ἀλλὰ ἐπέρασε ἡ Δόξα —ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸν Μωρηά— καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ἄλλη ὁμὰς τῶν ξεντετυμένων παιδιῶν μας ἀνεχώρησε διὰ τὴν Μακεδονίαν. Διὰ νὰ μελετήσῃ. Διὰ νὰ ἰδῇ τὰς φυσικὰς καλλονὰς καὶ νὰ στηθοσκοπήσῃ καὶ τὸ φρόνημα τῶν ἀδελφῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Πολλὰ ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα αὐτὰ βλέπουν διὰ πρώτην φορὰν τὴν ἱερὰν γῆν τῶν πατέρων των. Τὸ προσκύνημά των αὐτὸ ἐχρησίμευσεν εἰς αὐτὰ ὡς μία νέα κολυμβήθρα ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως.

Ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἠσχολήθη μὲ συγκίνησιν διὰ τὸ προσκύνημα τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Αἰγύπτου. Τὰ ἐκαμάρωσαν. Τὰ χάρηκαν.

Ἔκαμαν τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὴν ὡραιοτέραν ἐντύπωσιν. Διότι ἐπῆγαν ὅλα σὰν γνήσια Ἑλληνόπουλα. Ἐμοσχοβολοῦσαν. Ἀπὸ Ἑλληνικὸν φρόνημα. Ἀπὸ Ἑλληνικὴν ἀρετήν. Σεμνά, φρονηματισμένα, μὲ ἀνώτερα Ἑλληνικὰ ἰδανικά, ὡμιλοῦσαν ὅλα ἄπταιστα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὅπως τὴν ὁμιλοῦν καὶ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἑλλάδος. Κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἐὰν τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι τὰ ξεντετυμένα τῆς Αἰγύπτου ἢ ἐὰν ἔχουν μεγαλώσῃ καὶ ἔχουν ζήσῃ καὶ ἔχουν ἐκπαιδευθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ εἰς τὴν Σπάρτην, εἰς τὸ Μεσολόγγι ἢ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἢ εἰς τὴν Κοζάνην, τὴν Καβάλλαν ἢ τὴν Χίον, Μυτιλήνην καὶ τὴν Κρήτην.

«Ἀποροῦν διὰ τὰ ἀγνώριστα παιδιά».

Ἀνήκουν καὶ αὐτὰ τὰ ξενητευμένα Ἑλληνόπουλα εἰς τὴν πανελλήνιον οἰκογένειαν. «Σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός. Καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων» τῆς φυλῆς μας. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀρκετὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς ποὺ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀρθρώσουν ἐνίοτε ἔστω καὶ ὀλίγας Ἑλληνικὰς λέξεις, τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Αἰγύπτου ἐπροξένησαν τὴν ὡραιοτέραν ἐντύπωσιν διὰ τὴν ἄπταιστον λαλιάν των καὶ τὴν τελείαν Ἑλληνογλωσσίαν των καὶ Ἑλληνογνωσίαν των.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ἐξηγεῖται. Διότι. Οἱ μὲν Ἕλληνες τῆς Αἰγύπτου θυσιάζονται. Καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ βιοπαλαισταί. Θυσιάζονται διὰ νὰ συντηροῦν λεγεῶνας ἡμερησίων Σχολείων. Ἔχουν 75 δημοτικὰ Σχολεῖα. Καὶ πλῆθος ἄλλο. Γυμνασίων. Καὶ ἀνωτέρων Παρθεναγωγείων. Καὶ Σχολαρχείων. Καὶ διαφόρων ἄλλων Σχολῶν. Ἐμπορικῶν. Καὶ Βιοτεχνικῶν.

Ἡμεῖς δέ: Ἡμεῖς ποὺ ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸν ἐξαπλάσιον πληθυσμόν μας ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν 450 ἡμερήσια Ἑλληνοαμερικανικὰ δημοτικὰ σχολεῖα εἴμεθα ἔρημοι. Μόλις κατωρθώσαμεν νὰ διατηρῶμεν πέντε ἡμερήσια δημοτικὰ σχολεῖα. Ναί. Μόνον πέντε. Νὰ δὲ διατί. Τὰ μὲν Ἑλληνόπουλα τῆς Αἰγύπτου εἶναι ὅλα ξεφτέρια εἰς τὰ Ἑλληνικά των. Τὰ δὲ ἰδικά μας; Τὰ ἰδικά μας εἶναι ἄφωνα. Πρέπει νὰ τὰ λέμε. Ὄχι ἅπαξ ἀλλὰ πλειστάκις. Ἑκατὸν φορές. Χίλιες φορές. Ἡ ἐγκληματικὴ ἀναλγησία μας κατεδίκασεν τὰ παιδιά μας νὰ εἶναι ἄλαλα. Ἀπὸ τὰς 157,000 τῶν παιδιῶν μας ποὺ εἶναι γεννημένα ἐδῶ, ἄνω τῶν 100,000 εἶναι ἄλαλα. Ἄφωνα. Καὶ κωφά. Καὶ βουβά. Καὶ ἀνορθόδοξα. Νὰ γιατὶ ὅταν συμβαίνῃ ἐνίοτε νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τέτοια ἄλαλα καὶ ἄφωνα Ἑλληνόπουλα ἡ ἐκ τῆς παρουσίας των ἐντύπωσις εἶναι περισσότερον ἀπὸ ὀδυνηρά. Ἀγνώριστα παιδιά. Καὶ ἀπορροῦν οἱ ἐν Ἑλλάδι εἰς ποίαν φυλετικὴν ὁμοιοταξίαν πρέπει νὰ τοὺς κατατάξουν, ἐὰν πρόκειται νὰ τὰ κρίνουν ἀπὸ τὴν θλιβερὰν ἀφασίαν των.

Ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος ἐτόνισε ἰδιαίτερα ὅτι τὰ ἐκδραμόντα Ἑλληνόπουλα τῆς Αἰγύπτου ἦσαν γνήσια καὶ ἀνώτερα Ἑλληνόπουλα. Καὶ τὴν γλῶσσαν. Καὶ τὴν σεμνότητα. Καὶ τὴν ἀρετήν. Καὶ τὴν συμπεριφοράν. πολιτισμένην συμπεριφοράν.

«Διαμορφώνουν ἀρίστους Ἕλληνας».

«Μεταξὺ τῶν ἐξ Αἰγύπτου προσκόπων—γράφει ἡ συνάδελφος «Ἑστία» τῶν Ἀθηνῶν— εἰς δεκάδας ἀνέρχονται οἱ Ἑλληνόπαιδες ποὺ δ ι ὰ π ρ ώ τ η ν φ ο ρ ὰ ν ἐπισκέπτονται τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς των. Ἐντύπωσιν, ἐν τούτοις, προκαλεῖ, μαζὺ μὲ τὸ ἦθος καὶ τὴν σεμνὴν συμπεριφοράν των, ὁ τρόπος ποὺ ὁμιλοῦν τὴν μητρικήν των γλῶσσαν.

«Περιττεύει, βεβαίως, νὰ τονίσωμεν, ὅτι τοῦτο εἰς τίποτε ἄλλο δὲν ὀφείλεται, ἢ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἔχει τὸ εὐτύχημα ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμὸς νὰ διαθέσῃ, ὅπως διέθετε πάντοτε ὁ ἀπόδημος καὶ ἀλύτρωτος Ἑλληνισμός, χάρις εἰς τὰς δωρεὰς λαμπρῶν πατριωτῶν, μοναδικὰ εἰς ὀργάνωσιν σχολεῖα. Παρόμοια σχολεῖα δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ διαμορφώνουν ἀρίστους Ἕλληνας καὶ νὰ διδάσκουν κατὰ τὸν πληρέστερον τρόπον εἰς τοὺς μαθητάς των τὴν Ἑλληνικήν.

«Χρειάζεται, ἀρά γε, νὰ τονίσωμεν, μὲ ποίαν ζηλότυπον στοργὴν πρέπει νὰ τὰ περιβάλλωμεν;»

'Αθηναϊκαὶ Σημειώσεις

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦ. ΧΑΡΜΙΔΗ

Κάτι ἄλλαξε γύρω μας... Τὸ νοιώθουμε, τὸ ἀναντέομε, τὸ ζοῦμε. Δὲν εἶναι ὅμως εὔκολο νὰ συλλάβωμε τὴν ἀλλαγή, νὰ τὴν καθορίσωμε καὶ νὰ ποῦμε: αὐτὸ εἶναι!

Κάτι ἄλλαξε στὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέομε, στὸν ἥλιο ποὺ μᾶς φωτίζει, στὸν οὐρανὸ ποὺ μᾶς σκεπάζει... κάτι καινούργιο ὑπάρχει στὰ μακρυνὰ βουνά, στὸν ὁρίζοντα, στὴ θάλασσα, στὰ δέντρα, στὸ πουλὶ ποὺ πετᾷ καὶ στὸ μαμοῦνι ποὺ σέρνεται στὴ γῆ.

Ἕνα πρωῒ ξυπνήσαμε μ' ἕνα παράξενο συναίσθημα. Ὁ ἥλιος ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὶς γρίλιες κι' ἐζωγράφιζε στὸν τοῖχο τῆς κάμαρᾶς μας τὸ καθημερινό του χρυσὸ ἀραβούργημα, φαινόταν σὰν ἀλλοιώτικος. Ὁ πρωϊνὸς ἀέρας ποὺ χύθηκε μέσ' τὸ σπίτι καθὼς ἀνοίξαμε τὸ παράθυρο ἦταν ἄλλος... Ὁ οὐρανὸς ποὺ μᾶς καλημέρισε ἀπὸ ψηλὰ μὲ τὸ πρωϊνό του χαμόγελο δὲν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ χθεσινός.

Ἡ Πάρνης ἀντίκρυ σὰν νὰ εἶχε ἄλλη ὄψι... Τὸ χελιδόνι σὰν νὰ πετοῦσε ἀλλοιώτικα... Ὡς κι' οἱ φωνὲς τοῦ δρόμου δὲν ἦταν ἐκεῖνες ποὺ ξέραμε.

Μιὰ ἀλλαγὴ ριζικὴ ἁπλώθηκε ξαφνικὰ γύρω μας. Κι' ὅμως οἱ τέσσαρες αἰσθήσεις μας ἐπιμένουν πὼς τίποτε δὲν συμβαίνει, ὅτι ὅλα εἶναι τὰ ἴδια. Τὶς παίζομε νὰ μᾶς ἐξικνιάσουν τὸ μυστήριο, ἀλλὰ δὲν βλέπουν τίποτε.

Εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμη γιὰ νὰ δοῦν. Τώρα μόλις σιγαχίζει ἡ μεγάλη ἀλλαγή. Ὁ σκηνοθέτης τοῦ δράματος ποὺ παίζεται στὸν πλανήτη μας δοκιμάζει τὴ μπαγκέτα του... Θὰ περάσουν ἀκόμη ἀρκετὲς μέρες ὥς ποὺ νὰ δώσῃ τὸ πρόσταγμα: «Ἀλλαγὴ σκηνογραφίας!... Νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ φθινόπωρο!» Ἕως τότε ἡ σκηνὴ θὰ παριστάνῃ πάντα καλοκαιράκι... Ἡ γῆ θὰ εἶναι γυμνὴ σὰν γεροντικὸ κεφάλι... Τὸ χελιδόνι θὰ παίρνῃ βουτιὲς στὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ... Τὸ κουνοῦπι θὰ σφυρίζῃ στ' αὐτί μας μέσ' τὴ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ... Τὸ τριζόνι θὰ πριονίζῃ ὅλη νύχτα... Κάποιος τζίτζικας θὰ κελαϊδῇ... Θὰ φοροῦμε τὰ μαῦρα μας γυαλιά... Καὶ οἱ ἀκρογιαλιὲς θἄνε γεμᾶτες γυμνοὺς ἀνθρώπους.

Ὡστόσο κάτι καινούργιο θὰ ἔχῃ ἁπλωθῇ σ' ὅλη τὴν πλάσι... ἕνα ἀνατρίχιασμα ἀνεπαίσθητο... ἕνας ψίθυρος... ἕνα ὑπερκόσμιο τραγούδι...

... Ἕνα «κάτι» ποὺ δὲν πιάνεται, δὲν ἐκφράζεται μὲ λόγια, δὲν καθορίζεται. Τὸ νοιώθουμε ὅλοι, ποιὸς λίγο ποιὸς πολύ... Ἀλλὰ δὲν τὸ βλέπομε. Οἱ μόνοι ποὺ τὸ βλέπουν πιὸ χειροπιαστὸ εἶναι οἱ ποιηταί... καὶ ἀρθριτικοί. Οἱ πρῶτοι μεταρσιώνονται καὶ γράφουν' στίχους... Οἱ δεύτεροι πονοῦν, πονοῦν ἀπελπιστικὰ καὶ παίρνουν ἀσπιρίνες. Εἶναι τὰ πρῶτα θύματα τοῦ φθινοπώρου.

Ἂς τὰ ἀκούσωμεν ἡμεῖς ἐδῶ. Ἡμεῖς πού, ἐλλείψει ἀρκετῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν ἡμερησίων δημοτικῶν Σχολείων, κατεδικάσαμεν τὰ παιδιά μας —ἄνω τῶν 100,000— εἰς τὸν ὁμαδικὸν ἀφανισμόν. Τὰ κατεδικάσαμεν νὰ μένουν —τὰ δύστυχα— ἄλαλα καὶ ἄφωνα, ἐνῷ εἰς τὴν Αἴγυπτον οἱ ξενητευμένοι μὲ τὸ νὰ θυσιάζονται διὰ τὴν συντήρησιν τῶν σχολείων των «διαμορφώνουν —ὡς τονίζει ἡ «Ἑστία»— ἀρίστους Ἕλληνας καὶ διδάσκουν εἰς τοὺς μαθητάς, κατὰ τὸν πληρέστερον τρόπον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν».

Ἀλλὰ εἶναι ἀνωφελὲς νὰ θρηνοῦμεν διὰ τὸ ἰδικόν μας ἐδῶ, τὸ ἐπονειδιστον κατάντημα.

Πρέπει νὰ ἐξεγερθῶμεν. Εἰς μίαν νέαν Ἑλληνικὴν σταυροφορίαν. Ἡ σταυροφορία αὐτὴ εἶναι ὄχι μόνον δι' ἡμᾶς σωτήριος. Εἶναι εὐεργετικὴ καὶ διὰ τὴν Ἀμερικήν. Διότι ἡ χώρα αὕτη θέλει νὰ διατηρηθῇ ὅλη ἡ μοναδικὴ ἰδεολογικὴ κληρονομία μας. Καὶ αἱ παραδόσεις μας. Καὶ ὅλοι οἱ πατρογονικοί μας θησαυροί. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ γλῶσσά μας. Διότι εἶναι αὐτὴ ὄργανον πολιτισμοῦ. Ὡς τοιαύτη δὲ σπουδάζεται καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους.

Λοιπόν. Πρέπει νὰ ἀρχίσουν τὴν σταυροφορίαν αὐτὴν καὶ ὅλαι αἱ μεγάλαι μας ὀργανώσεις. Καὶ τὰ σωματεῖα. Ἂς τὸ κάμουν ὡς ἔργον των ἱερόν, —κύριον ἔργον— αἱ συσσωματώσεις μας. Ἂς διορίσουν ἑκάστη καὶ ἀπὸ ἕνα διδάσκαλον. Διὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ διδάσκουν τὰ παιδιά μας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Νὰ διαβάζουν Ἑλληνικά. Νὰ συνεδριάζουν τὰ παιδιά μας —ὅσα εἶναι συσσωματωμένα— εἰς γλῶσσαν Ἑλληνικὴν καὶ νὰ συζητοῦν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων των. Τὴν Ἀγγλικὴν τὴν γνωρίζουν. Κατ' ἀνάγκην.. Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ μάθουν Ἑλληνικά. Θὰ κάμουν τὸ ἁγιώτερον καὶ ἐθνικώτερον, ἀλλὰ καὶ Ἀμερικανικώτερον ἔργον τὰ σωματεῖά μας, πάσης φύσεως σωματεῖα, νὰ ἐπιστρατευθοῦν διὰ τὰ παιδιὰ τῶν μελῶν των γονέων. Νὰ γίνῃ κάθε σωματεῖον ἑστία. Ἑστία διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰ παιδιά μας. Πρέπει νὰ ἐξαλείψωμεν αὐτὸ τὸ ὄνειδος. Τὸ μέγα ὄνειδος ὅτι ἄνω τῶν 100,000 παιδιῶν μας —ἀπὸ τὰς 157,000 ποὺ ἐγεννήθησαν ἐδῶ— μένουν ἄλαλα. Καὶ ἄφωνα. Καὶ κωφά. Καὶ ἀνορθόδοξα. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἐρήμωσιν ποὺ μᾶς δέρνει καὶ μᾶς ἀφανίζει μᾶς συγκινεῖ ἰδιαίτερα ὁ ἱερὸς ἀγὼν ποὺ ἐπιτελεῖ ἡ ὀργάνωσις GAPA.

«Ἡ μεγάλη κηλίδα μας».

Δὲν μᾶς συγκινεῖ τίποτε ἄλλο περισσότερον ἀπὸ τὰ ἔργα της παρὰ ὅτι ἐξαντλεῖ ὅλους τοὺς πόρους τῶν τμημάτων της διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ νὰ συντηρῇ καὶ εἰκοσάδα σχολείων ποὺ ἔχει ὀργανώσῃ αὐτὴ ἡ ὀργάνωσις. Καὶ μᾶς συγκινεῖ βαθύτατα καὶ διὰ τὸ Ἐφηβικὸν τάγμα τῆς GAPA.

Τρισήμιση χιλιάδες Ἑλληνόπουλα εἶναι συσσωματωμένα εἰς αὐτὸ τὸ ἱερὸν Τάγμα. Ὁ κ. Δημοσθένης Νικολόπουλος, ὁ νέος Ὕπατος Ἔφορος τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Τάγματος τῶν Ἐφήβων τὰ ἔγραψε προχθὲς ἐπιγραμματικώτατα. Ἐξήγησεν τί ἐπιδιώκει ἡ GAPA μὲ τὸ Ἐφηβικὸν αὐτὸ Τάγμα. «Συνεπήξαμεν διὰ τοῦ Ἐφηβικοῦ Τάγματος—τονίζει— ἑστίες ἐθνικές, στὲς ὁποῖες τὰ παιδιά μας διδάσκονται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μουσικήν, ἀθλητισμό, Ἑλληνικοὺς χορούς, σεβασμὸ πρὸς τὴν θρησκείαν, στοὺς γονεῖς των, στοὺς ἀνωτέρους των καὶ ὑπερηφάνειαν γιὰ τὴν καταγωγήν τους».

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμα. Τὸ ἱερόν. Τὸ σωτήριον. Τὸ ὑπερήφανον. Τὸ ἄξιον Ἑλληνικὸν πρόγραμμα. Σωτήριον διὰ τὴν φυλήν μας. Ἀλλὰ καὶ εὐεργετικὸν διὰ τὴν Ἀμερικήν.

Ἔχετε ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς δώσητε διάγραμμα ἱερώτερο ἀπὸ αὐτό; Ἱερώτερο καὶ ἀνθρωπιστικώτερο; Καὶ εὐγενικώτερο; Καὶ ἐκπολιτιστικώτερο; Ἐὰν μᾶς ὑποδειχθῇ διάγραμμα ἀνώτερο ἀπὸ αὐτὸ τότε ὅλοι μας θὰ τὸ ἀκολουθήσωμεν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει. Ἐκεῖνο ποὺ προέχει σήμερον εἶναι τοῦτο: Νὰ σταματήσωμεν τὸν δρόμον τοῦ ὁμαδικοῦ ἀφανισμοῦ μας. Εἶναι ἡ μεγαλητέρα κηλίδα δι' ἡμᾶς ὅλους τοὺς ἐγκληματικῶς ἀστόργους, ποὺ κατεδικάσαμεν 100,000 παιδιά μας νὰ μένουν ἄλαλα καὶ ἄφωνα καὶ κωφὰ καὶ ἀνορθόδοξα. Ἐντροπὴ ἀκαταμέτρητη, ὅσον καὶ ἀνεξάλειπτη καὶ ἡ πρωτάκουστη αὐτὴ κηλίδα μας.

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ»

ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ;

ΑΝΕΥΡΕΘΗ ΕΠ' ΑΥΤΗΣ ΤΟ ΑΝΘΡΑΚΙΚΟΝ ΟΞΥ

Κατοικοῦνται λοιπὸν οἱ πλανῆται; Ἔχει σοβαρῶς λεχθῆ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Wallace ὅτι τίποτε δὲν κατοικεῖται εἰς τὸ Σύμπαν καὶ ὅτι ἡ Γῆ ἔχει τὸ προνόμιον τοῦτο καὶ συνεπῶς ἡ ζωὴ ἐν αὐτῇ ὑπῆρξε τυχαία. Ἀστρονομικῶς ὅμως καὶ χημικῶς δὲν ὑπάρχει βάσις ἐπὶ τῆς ὑποθετικῆς ταύτης φαντασίας τοῦ Wallace. Γνωρίζομεν ὅμως τὴν Γῆν μας καὶ εὑρισκόμεθα ἐν αὐτῇ καὶ συνεπῶς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐγείρωμεν τὸ ἀφιλοσόφητον ἐρώτημα, ὅτι δὲν κατοικοῦνται οἱ ἄλλοι Πλανῆται, οἱ ὁποῖοι μεθ' ἡμῶν στρέφονται περὶ τοῦ Ἡλίου.

Πρὸ 2500 ἐτῶν ὁ Ἕλλην φιλόσοφος Ἀναξαγόρας ἔθεσε τὸ ἐρώτημα: «Πλὴν τῆς ἡμετέρας Γῆς ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι κατῳκημένοι Πλανῆται»; Τὸ παρ' ἡμῖν ἤδη ἀκίνδυνον τοῦτο ἐρώτημα ἦτο λίαν κινδυνῶδες κατὰ τὸν Χρυσοῦν Αἰῶνα τοῦ Περικλέους· διότι πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ τις ἂν ἡ Σελήνη ἢ ὁ Ἄρης ἢ ὁ Ἑρμῆς ἢ ἡ Ἀφροδίτη ἢ ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Κρόνος κατοικοῦνται, ἐνόσῳ ἦτο παρ' αὐτοῖς γνωστὸν ὅτι τὰ οὐράνια ταῦτα σώματα ἦσαν Θεοὶ καὶ Θεαί; Οὐχ ἧττον ὁ Ἀναξαγόρας πρῶτος πάντων ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐτόλμησε νὰ θέσῃ τὸ ἐρώτημα τοῦτο καταφατικῶς. Κατόπιν ὁ Δημόκριτος ἀγερώχως ἐκήρυξεν ὅτι ἡ Γῆ δὲν ἦτο τὸ πεπερασμένον τοῦ Διαστήματος, ἀλλ' ὅτι ἀναρίθμητοι ἄλλοι Πλανῆται, μέλη ἄλλων μεμακρυσμένων Ἡλιακῶν Συστημάτων, ἦσαν κατῳκημένοι μὲ ὄντα ὑψηλοτέρας διανοίας.

Ὁ Δημόκριτος, ζῶν εἰς τὴν εὐγενεστέραν Ἰωνίαν, προέταξε τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἄνευ τινὸς τιμωρίας. Τὸ πρᾶγμα ὅμως διὰ τὸν Ἀναξαγόραν δὲν ἦτο τὸ ἴδιον εἰς τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, τὰς Ἀθήνας, καὶ μὲ ὁμοίαν ἀνακοίνωσιν ἐνήχθη εἰς δίκην, κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἐπὶ ἀσεβείᾳ κατὰ τῶν Θεῶν καὶ ἤρκεσεν ἡ φιλία του μὲ τὸν Περικλῆ, Φειδίαν καὶ Ἀριστοφάνην ὅπως ἡ ποινή του μετριασθῇ εἰς ἰσόβιον ἐξορίαν.

Τώρα θὰ εἶτη τις ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνομήματα συνέβαινον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰδωλολατρείας. Ἀλλὰ μήπως δὲν συνέβησαν παρόμοια καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα, καθ' ὃν ὁ Bruno κατεδικάσθη εἰς τὸν ἐπὶ τῆς πυρᾶς θάνατον ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, διότι ἐδόξαζε τὰ ὅμοια τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ Δημοκρίτου; Μήπως τὰ αὐτὰ περίπου δὲν θὰ ὑφίστατο καὶ ὁ Γαλιλαῖος, ἂν δὲν ἀνῆρει τὰ λεγόμενά του;

Σήμερον ὅμως ἔχομεν τὸ Ἱδρυμένον Γεγονὸς τοῦ Ἡλιακοῦ μας Συστήματος, τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς ἄλλα καί, δυνάμει τῶν ἀστρονομικῶν καὶ φιλοσοφικῶν σκέψεων, δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν τὴν γνώμην μας ἄνευ οἱασδήποτε τιμωρίας πλὴν ἐκείνης τῆς παραδοχῆς εἴτε μὴ τῆς γνώμης ἑνὸς ἑκάστου, περιεργαζομένου τὰ οὐράνια καὶ τὴν φύσιν. Δὲν ὑπάρχουν πλέον ποιναὶ ἢ καταδιώξεις, καὶ τοῦτο μηδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀρετὴ πρὸς πᾶσαν ἔρευναν καὶ πρόοδον.

* * *

Ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις πιστοποιεῖται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη, μέλος τοῦ Ἡλιακοῦ ἡμῶν Συστήματος, εἶναι κατοικήσιμος καὶ τὸ τοιοῦτον ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ἀνευρέσεως Ἀνθρακικοῦ Ὀξέος, τοῦ μόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Γῇ, παρέχοντος τὴν ὕπαρξιν ζωῆς.

Κατοικεῖται ἢ δὲν κατοικεῖται ἡ Ἀφροδίτη; Οἱ περισσότεροι τῶν ἀστρονόμων διατείνονται ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι ἐν τῷ Πλανήτῃ τούτῳ καταστάσεις δὲν παρέχουσιν οἱανδήποτε ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ κατοικησίμου αὐτῆς.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οἱ ἀστρονόμοι δὲν εὑρίσκονται ἐν συμφωνίᾳ σχετικῶς μὲ τὴν περίοδον τῆς στροφῆς της καὶ ἄλλοι μὲν τούτων εὑρίσκουσιν ὅτι ἡ Ἀφροδίτη, καθὼς καὶ ὁ Ἑρμῆς, στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της ἅπαξ μόνον καθ' ὅλην τὴν περὶ τὸν Ἥλιον στροφήν της—τὸ ὁποῖον παρέχει εἰς αὐτὴν διαρκὲς ἡλιόφως ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς της καὶ διαρκῆ νύκτα ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς της ἢ ἡμισφαιρίου, ἀποτελοῦντα, οὕτως εἰπεῖν, μεγάλην θερμότητα καὶ ψῦχος, ἀφόρητα δι' ὕπαρξιν ζωῆς—ἄλλοι δὲ ὅτι ἔχει ἡμερησίαν στροφὴν περὶ τὸν Ἥλιον, ὡς ἡ Γῆ.

Εἶναι μέχρι τοῦδε βέβαιον ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἔχει πυκνὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἂν τὸ ἓν ἡμισφαίριόν της εἶναι πάντοτε ἐστραμμένον πρὸς τὸν Ἥλιον, τότε τὰ ἀτμοσφαιρικὰ ρεύματα, ἕνεκα τῆς μεγάλης θερμότητος τοῦ Ἡλίου, θὰ εἰσέρουν εἰς τὸ ἀντίθετον Ἡμισφαίριον, συναποκομίζοντα ὅλον τὸ ὕδωρ καὶ σχεδὸν ὅλην τὴν ὑγρασίαν, ἀποθέτοντα ταῦτα εἰς πάγον ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ μέρους τοῦ Πλανήτου. Συχνάκις παρετηρήθησαν ἐπὶ τῶν Πόλων καὶ φωσφορολάμψεις ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ μέρους, ὡς ἐπίσης καὶ ἀνισότητες ἐπὶ τῆς περιφερείας τοῦ Πλανήτου κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν τοῦ Ἡλίου, δεικνυομένου ἐκ τούτου ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Ἀφροδίτῃ ὑψηλότερα ὄρη.

Οἱ ἀστρονόμοι τοῦ ἀστεροσκοπείου Φλαγκστὰφ τῆς Ἀριζόνας εἰς μερικὰς παρατηρήσεις των εἶδον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της πλατείας ζώνας, ὡς ἐκείνας τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ὑποθέτουσιν ὅτι αὗται εἶναι ὀπτικαὶ ἀπάται. Ἐὰν ὅμως αἱ ζῶναι αὗται εἶναι πραγματικαί, τότε δὲν δύναται νὰ ἐλαττωθῇ ὁ χρόνος τῆς στροφῆς της περὶ τὸν ἄξονά της. Ὁ πολὺς Πίκερινγ, ἐκ τελευταίων παρατηρήσεών του, κατῆλθεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἀφροδίτη στρέφεται εἰς 68 ὥρας καὶ ἄλλαι νεώτεραι παρατηρήσεις καταλήγουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ περὶ τὸν ἄξονά της στροφὴ συντελεῖται εἰς 23½ ὥρας, καὶ ὅτι αἱ ἡμέραι αὐτῆς εἶναι ὅμοιαι πρὸς τὰς τῆς ἡμετέρας Γῆς, μὲ τὴν ὁποίαν καλοῦνται «Δίδυμοι Ἀδελφαί».

Αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ καταστάσεις τῆς Ἀφροδίτης παρέχουσιν εἰς αὐτὴν σχετικὸν κλῖμα, εἰ καὶ ἡ ἐγγύτης αὐτῆς πρὸς τὸν Ἥλιον θεωρητικῶς παρέχει θερμοκρασίαν 150 βαθμῶν ἀπέναντι τῆς θερμοκρασίας τῆς Γῆς τῶν 60 βαθμῶν. Ὅπως δήποτε ἡ πυκνὴ αὐτῆς τῶν νεφῶν ἀτμόσφαιρα θὰ προφυλάττῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Πλανήτου ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου, περιορίζουσα οὕτω τὴν θερμοκρασίαν της εἰς 68 βαθμούς. Σχετικῶς μὲ τὴν διαφορὰν τῆς θερμοκρασίας τῶν δύο πλανητῶν ἡ μὲν Ἀφροδίτη ἀπέχει τοῦ Ἡλίου 67,000,000 μίλια, ἡ δὲ Γῆ 92,000,000 μὲ διαμέτρους περίπου ἴσας καὶ μὲ ἔτος Ἀφροδίτης ἐκ 225 ἡμετέρων ἡμερῶν.

Τὰ πυκνότατα νέφη ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς Ἀφροδίτης καθιστῶσι δυσκολωτάτην οἱανδήποτε διὰ τηλεσκοπίων παρατήρησιν καὶ ἕνεκα τούτου δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ ἀκριβῶς ὁ χρόνος τῆς στροφῆς της περὶ τὸν ἄξονά της. Ὁ πρό τινος ἀποθανὼν ἀστρονόμος Serviss περιγράφει ὡς ἑξῆς τὰ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην. «Ἐὰν ἡ Ἀφροδίτη κινῆται, καὶ πόσον, περὶ τὸν ἄξονά της, ὁ συννεφώδης πέπλος της καθιστᾷ αὐτὴν τὸν μᾶλλον ἐνδιαφέροντα πλανήτην τοῦ ἡμετέρου Ἡλιακοῦ Συστήματος. Ὁ πέπλος οὗτος δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι συνίσταται ἐξ ἀτμοσφαίρας καὶ νεφῶν. Ὅπως δήποτε εἶναι τόσον πυκνὸς καὶ ἀδιαπέραστος, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν μηδὲν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της. Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀρκετὴ ἔνδειξις νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ γνώμη τοῦ Περσιβαλ Λόουελ, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἔχει πάντοτε ἐστραμμένην τὴν ὄψιν της κατέναντι τοῦ Ἡλίου, ὡς ἡ Σελήνη κατέναντι τῆς Γῆς».

Ὁ πολὺς ἐξ ἄλλου ἀστρονόμος Ἄμποτ λέγει ὅτι ὁ πλανήτης τῆς Ἀφροδίτης δεικνύει ὅλα τὰ φαινόμενα τοῦ κατοικησίμου αὐτῆς. Περικαλύπτεται αὗτη ὑπὸ πυκνοτάτων νεφῶν, δεικνυομένου ἐκ τούτου ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ἀπόλυτος ὑγρασία μὲ θερμοκρασίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς Γῆς. Ἐὰν δὲ τὰ νέφη δὲν ἐπεσκίαζαν αὐτήν, ἡ ἀστρονομία θὰ ἐλάμβανε περισσότερον ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν παρὰ διὰ τὸν Ἄρην ἢ τὴν Σελήνην.

Μερικοὶ τῶν ἀστρονόμων παρετήρησαν ἐσχάτως ὡρισμένα σημεῖα ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, τὰ ὁποῖα ἐξαφανίζονται καὶ ἀναφαίνονται εἰς 23½ καὶ 21', ἀποδεικνύοντα οὕτω τὴν ἡμερησίαν κίνησιν αὐτῆς. Ὁ Ἀμερικανὸς ἀστρονόμος Σῆ, τοῦ Ναυτικοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Καλιφορνίας, δὲν διστάζει νὰ διακηρύξῃ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη κατοικεῖται, ἐνόσῳ ἔχει ἀτμόσφαιραν, ἄφθονον ἀέρα, νέφη, ὕδωρ, ὄρη, θαλάσσας καὶ ποταμούς. Αἱ ζῶναί της ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς τῆς ἡμετέρας Γῆς καὶ ἐὰν ἕνας Γήινος ἄνθρωπος μετεφέρετο καὶ ἀπετίθετο ἀβλαβὴς ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, θὰ ἠδύνατο φυσικῶς νὰ ζήσῃ εἰς τὸν ὡραῖον τοῦτον Πλανήτην. Δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ λογικὸν τοιοῦτος ἕξοχος πλανήτης νὰ μὴ κατοικῆται καὶ ὅτι τὸ προνόμιον τοῦτο τῶν φυσικῶν ἐνεργειῶν ἐδόθη μόνον ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν Γῆν μας.

Μία τοιαύτη ὅμως διαβεβαίωσις τοῦ κατοικησίμου τῆς Ἀφροδίτης δὲν ἔχει καὶ τὰς στερεάς της βάσεις. Αἱ ἐπιμελεῖς Σπεκτροσκοπικαὶ Ἐρευναι ἐν τῷ Ἀστεροσκοπείῳ Πασσαδένας τῆς Καλιφορνίας τείνουσι νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει ὀξυγόνον εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Ἀφροδίτης. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὁ ἀστρονόμος Ρουσσὲλ τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Πρίνστον λέγει τὰ ἑξῆς: «Παραδεχόμεθα ὅτι ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα περιέχει ὀξυγόνον. Ἀλλ' εἶναι τοῦτο ἀποδεικτικόν; Τὸ ἐλεύθερον ὀξυγόνον εἶναι ἐνεργὸς χημικὸς ἀγωγὸς καὶ τούτου γίνεται χρῆσις εἰς ὅλας τὰς φυτικὰς ἐνεργείας, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰς ἀνοργάνους. Ἡ Γῆ εἶναι πλήρης ἀπὸ ἐλεύθερα ὑλικὰ ὀξέα, τὸ δὲ ἐλεύθερον ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαίρας μας εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ζωῆς. Εἶναι ἀποτεθειμένον εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς ἐν ἀφθονίᾳ μέσῳ τῆς φυτικῆς ζωῆς δισεκατομμυρίων ἐτῶν. Ἀποδεικνύεται δὲ θετικῶς ἐκ τούτου ὅτι τὸ Γήινον Ὀξυγόνον τὸ ἐκπέμπον τὴν ἀνθρακικὴν οὐσίαν, εἶναι ἡ μόνη μαρτυρία τῆς ὑπάρξεως ζωῆς ἐπὶ τῆς Γῆς. Διὰ τῶν σπεκτροσκοπικῶν δὲ παρατηρήσεων δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι ἀνθρακικὸν ὀξὺ εἰς τοὺς πλανήτας καί, ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτον ἐν αὐτοῖς, τρόπον τινὰ θὰ μᾶς εἶπουν «ἰδοὺ ἔχομεν ζωήν». Ἐπὶ τοῦ σημείου ὅμως τούτου τὸ Περιοδικὸν "Scientific American" ἀντιτίθεται ὡς ἑξῆς: «Εἶναι πλέον ἢ βέβαιον σπεκτροσκοπικῶς ὅτι εἰς τοὺς πυρῆνας τῶν κομητῶν ὑπάρχει ὀξυγόνον· καὶ ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν—ἰδού, ὑπάρχει ζωή!

Εἰς τὴν διαφωνίαν ὅμως ταύτην ὑπάρχει τὸ ἀβέβαιον. Ὁ καθηγητὴς Ρουσσὲλ λέγει ὅτι τὸ ἐλεύθερον ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαίρας ἡμῶν εἶναι ἡ αἰτία τῆς παραγωγῆς τῆς γηΐνης ζωῆς. Ἀλλὰ πάλιν πῶς εἶναι δυνατὴ ἡ παραγωγὴ ζωῆς πρὶν τοῦ ἐλευθέρου ὀξυγόνου; Οὗτος μᾶς λέγει ὅτι τὸ ὀξυγόνον τοῦτο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βαθμιαίας συσσωρεύσεως τῆς φυτικῆς ἐνεργείας δισεκατομμυρίων ἐτῶν. Ἀναμφιβόλως τοῦτο οὕτως ἔχει. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ φυτικὴ ζωή, ὡς ὁ ἴδιος παραδέχεται, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ὀξυγόνου, πῶς ἡ φυτικὴ ζωὴ τὸ παρήγαγε καὶ τὸ ἀφῆκεν ἐλεύθερον;

Ἐκ τούτων φαίνεται πιθανὸν ὅτι κάποιον ἐλεύθερον ὀξυγόνον εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀτμόσφαιράν μας καὶ βεβαίως ὑπῆρχεν ἀφθονία ἀνθρακικοῦ ὀξέος εἰς αὐτήν. Ἡ αὐτὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων πρέπει νὰ εὑρίσκηται εἰς τὴν Ἀφροδίτην μὲ τὴν ἀφθονίαν τοῦ ὕδατός της, τῶν ἀμμωνιακῶν ἁλάτων καὶ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Καὶ δύναταί τις νὰ προσθέσῃ ὅτι, κατὰ τὰς ἀνακοινώσεις τῶν Ἀμερικανῶν ἀστρονόμων, ἀνευρέθη σπεκτροσκοπικῶς ὅτι ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ὑπάρχει πλὴν τῶν ἄλλων καὶ τὸ «ἀνθρακικὸν ὀξύ», ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται πᾶσα ζωή.

Καὶ ἤδη δύναταί τις λογικῶς νὰ προσθέσῃ πάλιν, σχετικῶς μὲ τὴν μεγάλην ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ Ἡλίου θερμότητα, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κατοικήσιμος καὶ ὑποφορτὴ ἡ θερμότης αὕτη εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀφροδίτης. Πολλοὶ σοβαροὶ ἀστρονόμοι ἔχουσι τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ τις ὅ,τι γίνεται ἐπὶ τῆς Γῆς νὰ συμβαίνῃ τοιουτοτρόπως καὶ ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης σχετικῶς μὲ τὴν θερμότητα. Ὁ γυμνὸς Μαῦρος τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς δύναται ἀνέτως νὰ κοιμᾶται ὑπὸ τὸν Ἥλιον ἐν ὥρᾳ μεσημβρίας ὑπὸ θερμοκρασίαν 140 βαθμῶν, ἔχων κεκαλυμμένους μόνον τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ Ἐσκιμῶος ὅμως δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἐν Ἀφρικῇ, οὔτε ὁ Μαῦρος ἐν Ἀλάσκᾳ. Δυνατὸν ἐξ ἄλλου αἱ συστάσεις τῶν στοιχείων τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς Ἀφροδίτης κατὰ ποσότητα νὰ εἶναι ἄνισοι πρὸς αὐτὰς τῆς Γῆς καὶ συνεπῶς νὰ δύναται ὁ κότοικος τῆς Ἀφροδίτης νὰ παραμένῃ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ζωῆς. Ἐὰν ἀναμένωμεν τὰ πάντα εἰς τὴν Ἀφροδίτην καὶ τοὺς ἄλλους πλανήτας νὰ εἶναι διατεταγμένα κατὰ τὸν τρόπον τῆς Γῆς, τότε ἔπρεπε καὶ ὅλοι οἱ Πλανῆται νὰ εὑρίσκοντο εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἡλίου. Αἱ διατάξεις ὅμως τοῦ συστήματος ἔχουσιν ἰδίους τύπους, ἰδίας ποιότητας καὶ ἰδίας ποσότητας στοιχείων ἐν τῇ ἑνώσει των. Αἱ ἀτμόσφαιραί των εἶναι διάφοροι κατὰ ποσότητα καὶ ἑπομένως διάφοροι κατὰ ποιοτικὴν ἔλξιν καὶ κίνησιν. Ἡ Ἀφροδίτη δυνατὸν μὲ τὴν πληθώραν τῶν νεφῶν της νὰ ἔχῃ παρατεταμένους τυφῶνας, πλημμύρας, θυέλλας, ἀστραπάς, βροντὰς καὶ ἄλλας συστοιχίας ἀνέμων ἐκ τοῦ κενοῦ, τὸ ὁποῖον παράγουσιν αἱ ἀενάως καταπίπτουσαι βροχαί. Δυνατὸν ἐκεῖ νὰ ὑπάρχωσι περισσότερα ὕδατα ἀπὸ τὴν Γῆν καὶ ἑπομένως περισσοτέρα θαλασσία ζωή, ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀπεξηραμμένον Ἄρην ἢ εἰς τὴν τελείως ξηρὰν Σελήνην. Πᾶσα ὅθεν ζωὴ εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν διάταξιν τῶν στοιχείων της.

Ἓν τέλος πρᾶγμα εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ Γῆ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὸ προνόμιον τῆς ζωῆς ἐν ὅλῳ τῷ Σύμπαντι. Μία τοιαύτη ἐξαίρεσις θὰ ἦτο μηδαμινότης τῆς Φύσεως. Μὲ τὴν ἀνεύρεσιν δὲ τοῦ Ἀνθρακικοῦ Ὀξέος ἡ Ἀφροδίτη θὰ δύναται καὶ αὐτὴ νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι κατῳκημένη καί, ὡς ἀδελφὴ τῆς Γῆς, ἀποτελεῖ μέλος τοῦ Ἡλιακοῦ Συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀποκομίζει πανταχόθεν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σύμπαντος καὶ εἶναι συνδεδεμένον μὲ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἄλλων κόσμων αὐτοῦ.

«ΑΧΕΛΩΟΣ»

Σικάγον.

ΕΚΤΟΣ ΘΕΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

Ἀγράμματος, ἀλλὰ ἐγωϊστὴς καὶ φιλόδοξος ὁ Κώστας Μερακλίδης μὲ τὸ παραπάνω, μία εἶχε πάντοτε σκέψι καὶ ἕνα εἶχε πάντοτε ὄνειρο, πῶς νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκλεγῇ πρόεδρος σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ποικιλώνυμα Σωματεῖα ποὺ ἔχομε ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες.

Εἶχε ἀπελπισθεῖ ἀπὸ τὴν Κοινότητα, στὴν ὁποία πολλὲς φορὲς εἶχε βάλει ὑποψηφιότητα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐξελέγη, γι' αὐτὸ ἡ μόνη σανίδα σωτηρίας ἐμειναν οἱ διάφοροι Σύλλογοι, στοὺς ὁποίους καὶ ἔστρεψε τὴν προσοχή του ὁ Κώστας Μερακλίδης.

Ἐσκέφθηκε νὰ βάλῃ ὅλα τὰ δυνατά του νὰ ἐκλεγῇ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «ὁ Ἀσπρόκαμπος» ποὺ εἶχε ἱδρυθεῖ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἀπὸ τοὺς ἐδῶ χωριανούς του, μὰ δὲν τ' ἀποφάσιζε γιὰ δύο λόγους. Ὁ πρῶτος λόγος ἦτο ὅτι ὁ χωριανός του Δημήτριος Μεσίνης, ὁ ὁποῖος εἶχε σπουδάσει καὶ στὸ σχολεῖο τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας του, μποροῦσε μὲ τὶς Ἑλληνικοῦρες του νὰ τουμπάρῃ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου —τὰ ὁποῖα τὸν ἐθαύμαζον— καὶ νὰ ἐκλεγῇ Πρόεδρος παμψηφεί.

Ὁ δεύτερος λόγος καὶ σπουδαιότερος —κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Κώστα Μερακλίδου, ἦτο ὅτι ἕνας Πρόεδρος ἐνὸς τοπικοῦ Συλλόγου δὲν ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρισθῇ καὶ γνωρίσῃ τὴν διοικητική του ἱκανότητα εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς. Γι' αὐτὸ ἀλλοῦ ἔπρεπε νὰ στρέψῃ τὴν προσοχή του. Μὰ ποῦ; Στὸν πολιτικὸ Σύλλογο; Ἀδύνατον, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ξέρῃ Ἐγγλέζικα. Καὶ στὰ Ἐγγλέζικα τοὐλάχιστον —παρ' ὅλον τὸν ἐγωϊσμό του— ἀνεγνώριζε καὶ παρεδέχετο τὴν ἀδυναμία του. Ἔμενε λοιπὸν μία πατριωτικὴ Ὀργάνωσις ποὺ εἶχε ἱδρυθῇ τελευταίως καὶ ἡ ὁποία ἐφαίνετο εἰς τὸν Κώσταν Μερακλίδην πειὸ εὐάλωτος. Ἐκεῖ λοιπὸν περιεστράφη ὅλη ἡ σκέψις καὶ ὅλη ἡ προσοχὴ τοῦ φίλου μας Κώστα Μερακλίδη, ὁ ὁποῖος μιὰ κι' ἔλαβε τὴν ἀπόφασι, ἔσπευσε καὶ ἐνεγράφη μέλος. Τί κι' ἂν ἐστοίχιζε μερικὰ δολλάρια ἡ ἐγγραφή, κι' ἄλλα τόσα ἡ ἐτησία συνδρομή; Ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχῃ νὰ ἐκλεγῇ Πρόεδρος.

Μὲ τὴν παρακολούθησι μερικῶν συνεδριάσεων στὰς ὁποίας προήδρευε ὁ Πρόεδρος τὸς Ὀργανώσεως Γεώργιος Μεταξόπουλος —ἕνας ἐγγράμματος καὶ καθὼς ἔπρεπε Κύριος— ὁ Κώστας Μερακλίδης ἄρχισε νὰ παρατηρῇ τὰ ἐμπόδια ποὺ τοῦ παρουσιάζοντο στὲς φιλοδοξίες του. Μὰ

δὲν μποροῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ τώρα. Εἶχε λάβει τὴν μεγάλη ἀπόφασι. Καὶ ἐσκέφθηκε ὅτι πρέπει νὰ βάλῃ σὲ ἐφαρμογὴ τὰ πειὸ καλλίτερα ἀπὸ τὰ στρατηγικά του σχέδια. «Τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει» ἐσκέφθηκε καὶ στὴν ἑπομένη συνεδρίασι ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ καταλλήλως καὶ προετοιμάσῃ τὸ ἔδαφος γιὰ τὲς ἐκλογὲς ἂν καὶ εἶχε καιρὸ ἀκόμη —τοὐλάχιστον 8 μῆνες.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, ὁ Πρόεδρος ἐκάλεσε τὸν Ταμίαν νὰ δώσῃ λογοδοσίαν ἐπὶ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐπηκολούθησαν ἐρωτήσεις σχετικῶς μὲ τὰ διάφορα ἔσοδα καὶ πρὸ παντὸς τὰ ἔξοδα τοῦ Συλλόγου. Κάποιος ἀπὸ τοὺς παρεστῶτας ἐρωτᾷ ἐὰν ἀπεστάλη τὸ τσὲκ ἐκ $10.00 διὰ τὸ Λεύκωμα τοῦ Σχολείου, διότι δὲν ἀνεφέρθη παρὰ τοῦ Ταμία. Πρὶν νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις τὸ Προεδρεῖον ἢ ὁ Ταμίας ὁ Κώστας Μερακλίδης ἐγείρεται μὲ σοβαρότητα καὶ ἀγέρωχον ὕφος καὶ προτοῦ λάβῃ τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλήσῃ, λέγει: «Κύριε Πρόεδρε, τὸ Σχολεῖο μας ἔχει μεγάλη ἀνάγκη καὶ πρέπει ὁ Σύλλογός μας νὰ τὸ βοηθήσῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο, ἐν ἀνάγκη...». «Ἐκτὸς θέματος» φωνάζει ὁ Πρόεδρος, «παρακαλῶ καθήσατε». Ὁ φίλος μας ὅμως Κώστας Μερακλίδης δὲν ἦτο ἀπὸ 'κείνους ποῦ ὑποχωροῦν τόσο εὔκολα καὶ νὰ γελοιοποιηθοῦν εὐκολώτερα. Μήπως δὲν ἦτο ἐν τάξει μέλος τῆς 'Οργανώσεως; Μήπως δὲν ἐπλήρωνε τὴν ἴδια συνδρομὴ ὅπως καὶ ὁ Πρόεδρος; Γιατί λοιπὸν νὰ καθήσῃ κάτω; «Κύριε Πρόεδρε» ἐπαναλαμβάνει ὁ κ. Μερακλίδης, «δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ καθήσετε κάτω, ἐπειδὴ καὶ τὸ θέλετε σεῖς, ἐδῶ ἔχομε σοβαρὰ ζητήματα, δηλαδὴ νὰ βοηθήσωμε τὸ Σχολεῖο μας τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα κι' ἐγὼ πρῶτος προσφέρω $25.00». «Κάθησε κάτω» ἐπαναλαμβάνει ὁ Πρόεδρος, «εἶσαι ἐκτὸς θέματος, τὸ ἐπὶ τάπητος θέμα εἶναι ἡ λογοδοσία τοῦ Ταμίου καὶ συμφώνως τῶν κοινοβουλευτικῶν κανόνων ποῦ διέπουν τὴν ὀργάνωσίν μας εἶσθε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκτὸς θέματος».

«Κοινοβουλευτικοὶ κανονισμοὶ» ἔλεγε μέσα του καθήμενος ὁ Κώστας Μερακλίδης, «μὰ τί εἶναι τοῦτα πάλι;» Καὶ μέσα στὸ μυαλό του ἐστριφογύριζε ἐκεῖνο τὸ ἀξέχαστο «ἐκτὸς θέματος» τὸ ὁποῖον ἔκανε τὸν καϋμένον τὸν Κώσταν νὰ γίνεται ἐκτὸς λογικῆς».

Παρ' ὅλον του τὸ θάρρος, τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν φιλοδοξίαν καὶ παρ' ὅλην τὴν ἱκανότητα ποῦ ἀνεγνώριζε στὸν ἑαυτό του οἱ κοινοβουλευτικοὶ κανονισμοὶ κι' ἐκεῖνο τὸ «ἐκτὸς θέματος» ἐζάλισαν τὸν ἀτρόμητον Κώσταν Μερακλίδην, καὶ τὸν ἔφεραν σὲ σημεῖον νὰ ἀπελπισθῇ τελείως ὅτι θὰ ἔβγαινε κάποια μέρα Πρόεδρος τῆς 'Οργανώσεως. Καὶ ἐσκέπτετο νὰ ξεγραφῇ ἀπὸ τὴν 'Οργάνωσι. Καὶ θὰ τὸ ἔπραττε, ἂν δὲν τὸν ἐπλησίαζαν μερικὰ μέλη στὸ σπῆτι του, γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν γιὰ τὴ γενναία δωρεὰ του ἐκ $25.00 διὰ τὸ Σχολεῖον. Ἦσαν καὶ τὰ μέλη αὐτὰ βλέπετε τῆς ἰδίας σχολῆς μὲ τὸν Κώσταν Μερακλίδην, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ χονέψουν «τοὺς κοινοβουλευτικοὺς κανονισμούς», ἀφ' ἑτέρου ἤδιδον μεγαλειτέραν σπουδαιότητα εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Κώστα Μερακλίδη ἢ εἰς ὅλους τοὺς κοινοβουλευτικοὺς νόμους καὶ κανονισμούς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ καλοῦ μας Κώστα ἤστραψεν ἀμέσως ἐκ χαρᾶς καὶ ἡ αἰσιοδοξία του ἤρχισε νὰ ἀναπτερώνεται. Ὥστε λοιπὸν τῷ ἀνεγνώριζαν τὴν ἀξίαν του, καὶ αὐτὸς εἶχε ἀπελπισθῇ ἀδίκως καὶ παραλόγως. «Βλέπετε» ἔλεγε μιὰ μέρα καυχώμενος σὲ μιὰ παρέα συμπατριωτῶν του 'Ασποκαμπιτῶν, στοὺς ὁποίους διηγεῖτο τὰ τῆς ἐπισκέψεως τῶν μελῶν τῆς 'Οργανώσεως στὸ σπῆτι του καὶ τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν, «αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ξένοι ἀλλὰ ξεύρουν νὰ ἐκτιμήσουν τοὺς ἱκανοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ σεῖς οἱ συγχωριανοί μου ὑποστηρίζετε τὸν Δημήτρη τὸν Μεσίνη ποῦ δὲν ἔχει δεκάρα στασμένη καὶ σᾶς κοροϊδεύει μὲ τὲς 'Ελληνικοῦρές του».

Καὶ ἔβαλε εἰς ἐνέργεια νέα στρατηγικὰ σχέδια γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ ἔδαφος γιὰ τὸ προεδρηλῆκι. Στὴν ἑπομένη συνεδρίασι ὁ Κώστας Μερακλίδης ἦτο ἀπὸ τοὺς πρώτους στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων. Ἔγινε ἡ ἔναρξις τῆς συνεδριάσεως, ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικά, ἐδόθη λογοδοσία παρὰ τοῦ Ταμία — διαρκούσης τῆς ὁποίας ὁ καϋμένος ὁ Κώστας οὔτε λέξιν δὲν εἶπε, γιὰ νὰ μὴ τὸν καθήσουν πάλιν ὡς ὄντα «ἐκτὸς θέματος» καὶ ἐπηκολούθησαν ἄλλα ζητήματα. Κάποιο μέλος προτείνει ὅπως ἡ ὀργάνωσις δώσῃ Χορεσπερίδα ἐκ τῶν καθαρῶν προσόδων τῆς ὁποίας νὰ δοθοῦν τὰ 25% ὑπὲρ τοῦ Κοινοτικοῦ Σχολείου. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κώστα Μερακλίδου ἡ εὐκαιρία ἦτο κατάλληλος νὰ δείξῃ ὅλον του τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸ Σχολεῖον κι' ἔτσι νὰ προσελκύσῃ μὲ τὸ μέρος του περισσοτέρους ὀπαδούς. Ἐγείρεται λοιπὸν μὲ σοβαρότητα Ὑπουργοῦ καὶ μὲ φωνὴν βροντώδη «Εἶναι λίγα κ. Πρόεδρε» λέγει «25% διὰ τὸ Σχολεῖον ποῦ μαθαίνουν τὰ παιδιά μας τὴν ἀθάνατη 'Ελληνικὴ γλῶσσα, πρέπει νὰ δώσωμε περισσότερα χρήματα...». «Ἐκτὸς θέματος» ἀκούεται πάλιν σὰν βόμβα ἀπὸ τὸ Προεδρεῖον. «Τὸ Προεδρεῖον δὲν ἀναγνωρίζει ἀκόμη πρότασιν ὑποβληθεῖσαν καὶ μὴ ὑποστηριχθεῖσαν, συμφώνως τῶν κοινοβουλευτικῶν κανονισμῶν». «Α! Μὰ αὐτοὶ οἱ κοινοβουλευτικοὶ κανονισμοὶ πλέον δὲν ὑποφέρονται» μονολογεῖ κατ' ἰδίαν ὁ Κώστας Μερακλίδης ὁ ὁποῖος κόντευε νὰ σκάσῃ γιὰ τὴ δευτέρα γελοιοποίησι ποῦ ἐπάθαινε ἀπὸ τὸ Προεδρεῖον καὶ τοὺς κοινοβουλευτικούς του κανονισμούς. Δὲν ἐσκέφθηκε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ξεγραφῇ ἀπὸ τὴν ὀργάνωσι. Κάθε ἄλλο. Ἐσκέπτετο ὅμως νὰ βρῇ τρόπο νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Πρόεδρον καὶ τοὺς κοινοβουλευτικούς του κανονισμούς.

Καθημερινῶς τοὐρχότανε στὴ μνήμη του ἐκεῖνο τὸ «ἐκτὸς θέματος» καὶ τὸν ἔκανε νὰ λυσσάζῃ ἀπὸ τὸ κακό του. Καὶ στὸν ὕπνο του καὶ στὸν ξύπνο του δυὸ λέξεις ἐβούιζαν στ' αὐτιά του καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ ἡσυχάζῃ. «Ἐκτὸς θέματος».

Καὶ αἱ λέξεις αὐτὲς ὄχι μόνον ἐστριφογύριζαν σᾶν ἀνήσυχα μικρόβια μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Κώστα Μερακλίδου, ἀλλὰ ἐπανελαμβάνοντο καὶ ἀπὸ τὰ χείλη του, ποῦ κοντεύανε νὰ τὸν τρελλάνουν τὸν ἄνθρωπο.

'Επεκράτησε τώρα —περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ— ἡ ἀπόφασις νὰ ἐκλεγῇ μὲ πᾶν μέσον Πρόεδρος τῆς 'Οργανώσεως, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ καθήσῃ καὶ αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη —θὰ ἐπροτιμοῦσε τὸν ἴδη Πρόεδρον— ὡς «ἐκτὸς θέματος» καὶ ἂς γινότανε ὅ,τι ἤθελε. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ τοῦ σκοποῦ του ἀκόμη καλλίτερα, ἐπήγαινε συχνότερα στὴν 'Εκκλησία καὶ ἄναβε καὶ κερὶ τοῦ Δολλαρίου, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ "Αγιος νὰ ἐκλεγῇ Πρόεδρος, ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ ἐπιδεικνύῃ καὶ στὸν κόσμο τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὰ Κοινοτικὰ ἱδρύματα κι' ἔτσι νὰ προσελκύσῃ περισσοτέρους θαυμαστὰς καὶ ὀπαδούς.

Καὶ πραγματικῶς εἶχε ἀρχίσει νὰ τυγχάνῃ περισσοτέρας ἐκτιμήσεως ὁ Κώστας Μερακλίδης ἀπὸ πολλοὺς συμπαροίκους, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν μὲ θαυμασμὸ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρο ποῦ ἔδειξε γιὰ τὸ Σχολεῖο καὶ γιὰ τὴν 'Εκκλησία καὶ γιὰ τὴ γενναιοδωρία του ποῦ ἔδειχνε κάθε Κυριακὴ στοὺς δίσκους καὶ στὴν ἀγορὰ λαμπάδων.

'Επὶ τέλους ὁ ἥλιος ἀνέτειλλε καὶ γι' αὐτόν. Καὶ νὰ ἡ συνεδρίασις κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἐγίνοντο αἱ ὑποδείξεις τῶν νέων ἀξιωματούχων τῆς 'Οργανώσεως, ἔφθασε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρω ὅτι ὁ καλός μας φίλος Κώστας Μερακλίδης ἦτο παρών. Δὲν εἶχε διάθεσιν ὅμως. Ἦτο ἄρα γε ἡ ἀπαισιοδοξία του ὅτι δὲν θὰ ἔβγαινε Πρόεδρος; Ἦτο κουρασμένος ἴσως ἀπὸ τὴν ἐργασία του γιατὶ αὐτὲς τὲς ἡμέρες τοῦ εἶχαν φύγει δύο ὑπάλληλοι ἀπὸ τὸ μαγαζί του καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλων; Ὅ,τι καὶ ἂν ἦτο ὅμως, ἕνα πρᾶγμα ἦτο ὁλοφάνερο ὅτι ἦτο πολὺ ἐξηντλημένος καὶ ἀδιάθετος. Ἡ ἀδιαθεσία ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ διαρκὴς ἐκείνη σκέψις τοῦ παθήματός του παρὰ τοῦ Προεδρείου καὶ τῶν κοινοβουλευτικῶν κανονισμῶν του τὸν ἔκαμνον νὰ μὴ προσέχῃ ὡς ἔπρεπε εἰς τὰ λαμβάνοντα χώραν εἰς τὴν συνεδρίασιν. «Τὸ Προεδρεῖον δέχεται ὑποδείξεις ὑποψηφίων διὰ τὸ ἄξίωμα τοῦ Προέδρου» ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Προέδρου. Κάποιος ὑπέδειξε τὸν σημερινὸν Πρόεδρον διὰ τὸ ἴδιον ἀξίωμα, τὸν ὁποῖον ὑπεστήριξαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ὁ Πρόεδρος ὅμως κ. Γεώργιος Μεταξόπουλος ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐργασθεῖ ἀρκετὰ σκληρὰ διὰ τὴν 'Οργάνωσιν καὶ ἤθελε νὰ δώσῃ εὐκαιρίαν καὶ εἰς ἄλλους ἐζήτησε ἀπὸ τὸν 'Αντιπρόεδρον νὰ προεδρεύσῃ δι' ὀλίγα λεπτά, διότι ὡς εἶπεν ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ μίαν ὑπόδειξιν, ἡ ὁποία κατὰ τὴν γνώμην του ἦτο συμφέρουσα διὰ τὴν 'Οργάνωσιν. Τοῦ 'Αντιπροέδρου προεδρεύοντος ὁ κ. Γ. Μεταξόπουλος Πρόεδρος ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχει μεταξὺ τῶν μελῶν ἀδελφὸς ὅστις ἔδειξε πλούσιον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν 'Οργάνωσιν καὶ πολὺ περισσότερον διὰ τὰ Κοινοτικά μας ἱδρύματα, διὰ τὰ ὁποῖα τόσον ἐνδιαφέρεται ὁλόκληρος ἡ παροικία καὶ οὗτος λέγει «εἶναι ὁ κ. Κώστας Μερακλίδης τὸν ὁποῖον καὶ προτείνω διὰ τὸ ἄξίωμα τοῦ Προέδρου». «Ἐκτὸς θέματος» ἀναφωνεῖ ὁ Κώστας Μερακλίδης, ὅστις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς τίς οἶδε τί ἐσκέπτετο καὶ ποῦ ἔτρεχε ὁ λογισμός του, ἐνῷ ἡ αἴθουσα ἤχει ἀπὸ τὰ ἀκρότητα γέλοια τῶν μελῶν. Ἔτσι ὁ Κώστας Μερακλίδης ἔχασε τὴν καλλίτερη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκλεγῇ Πρόεδρος, αἰτία δὲ ἦσαν αἱ δύο λέξεις ποῦ τὸν εἶχον ζαλίσει σὲ βαθμὸ ποῦ νὰ μὴ ξέρῃ τί κάνῃ καὶ αἱ λέξεις αὐτὲς ἦσαν: «Ἐκτὸς θέματος».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ ΠΕΡΑΣΕ...

(Πρωτότυπο Διήγημα τοῦ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ)

Ὥστε θὰ χωρίσουμε, Πέτρο;

'Εκεῖνος ἀπόφυγε νὰ τὴν κυττάξῃ κατάματα. Δὲν εἶδε τὸ γεμᾶτο ἀπορία καὶ πόνο βλέμμα της. Ἔσκυψε μόνο τὸ κεφάλι καὶ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Σόνια, πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι, ὅπως κάθε τι στὸν κόσμο, ἔτσι κι' ἡ ἀγάπη ἔχει κι' αὐτὴ τὸ τέλος της. Κάθε ἔρωτας διαγράφει τὴν τροχιά του σὰν ἕνα φωτεινὸ μετέωρο καὶ σβύνει... σβύνει... καὶ χάνεται. Ἔτσι ἔγινε καὶ μὲ τὸ δικό μας. Γιατί νὰ κρυβόμαστε, νὰ θέλουμε νὰ ἐπιμένουμε σ' ἕνα αἴσθημα ποὺ ἄρχισε πιὰ νὰ μᾶς κουράζῃ;

—Ἴσως ἐσὺ ν' ἄρχισες νὰ κουράζεσαι.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. 'Αργότερα θἄνοιωθες κι' ἐσὺ ἐκεῖνο ποὺ πρῶτος ἔνοιωσα ἐγώ. Κι' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ νομίζω πὼς πρέπει δυὸ ἐρωτευμένοι νὰ χωρίζουν πρὶν γίνουν βαρετοὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. "Αν ὁ ἔρωτάς τους ἔχει ἀκόμα λίγη πνοή, ἂς τὸν σκοτώσουν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια. Εἶναι προτιμότερο αὐτό, παρὰ νὰ πεθάνῃ μόνος του καὶ νὰ τὸν νοιώθουν γιὰ καιρὸ πεθαμένο μέσα τους, χωρὶς νὰ τολμοῦν, ἀπὸ μιὰ ἔλλειψη εἰλικρινείας καὶ θάρρους, νὰ τ' ὁμολογήσουν καὶ νὰ ζητήσουν τὴν ἀπελευθέρωσή τους...

—Κι' ὅμως... ψιθύρισε ἐκείνη, προσπαθώντας νὰ πνίξῃ δυὸ δάκρυα

'Ο Πέτρος τῆς πῆρε τὸ χέρι καὶ εἶπε:

—Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι Σόνια. Γιατί νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε; Θὰ χωρίσουμε σὰν φίλοι, μὲ τὶς πιὸ καλὲς ἀναμνήσεις ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Παράσαμε ἐρωτευμένοι ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Ζήσαμε τὶς πρῶτες γεμᾶτες γοητεία στιγμὲς τῆς ἀγάπης ποὺ γεννιέται, παρακολουθήσαμε τὸν ἔρωτά μας ν' ἀνάβῃ, νὰ φουντώνῃ, νὰ μᾶς χαρίζῃ τὶς πιὸ δυνατὲς συγκινήσεις καὶ τώρα ζοῦμε τὴ μοιραία στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

'Η Σόνια ἄκουγε αὐτὰ τὰ πικρὰ λόγια μαδώντας μηχανικὰ τὰ λίγα λουλούδια πού, λίγο προτήτερα, τῆς εἶχε προσφέρει ἐκεῖνος.

—Θὰ μοῦ κρατᾷς κακία, Σόνια; τὴ ρώτησε ὁ Πέτρος, προσπαθώντας νὰ συναντήσῃ τὰ μάτια της.

Τώρα ἐκείνη ἀπόφυγε τὸ βλέμμα του κι' ἀπάντησε:

—"Οχι, Πέτρο... Γιὰ ποιὸ λόγο; Κι' ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά, τί φταίς ἐσύ; 'Ο ἴδιος εἶπες πὼς φταίει ἡ μοῖρα τῆς κάθε ἀγάπης, ποὺ φέρνει πάντα μαζί της τὸ σκληρὸ τέλος.

—'Εσὺ Σόνια, μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα;

—Τί σημασία μπορεῖ νἄχῃ αὐτὸ πιά; "Ας φύγουμε...

Γύρισαν μὲ τὸ λεωφορεῖο. Στὸ διάστημα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ταξιδιοῦ, ἦσαν κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι. Καθένας βυθισμένος στὶς δικές του σκέψεις. 'Εκεῖνος παρατηροῦσε μηχανικὰ τὸ σωφέρ, κι' ἐκείνη ἐκύτταζε ἔξω ἀπὸ τὸ τζάμι, μὲ βλέμματα γεμᾶτα θλίψη.

"Οταν κατέβηκαν ἀποχαιρετήθηκαν:

—'Αντίο, Πέτρο.

—'Αντίο, Σόνια...

Καὶ χώρισαν ἔτσι ἁπλᾶ καὶ ἤρεμα μ' ἕνα τελευταῖο σφίξιμο χεριοῦ.

* * *

Λίγο ἀργότερα ὁ Πέτρος ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι του καὶ καπνίζοντας ἕνα τσιγάρο, σκεπτόταν.

...'Επὶ τέλους, τελείωσε κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὴ Σόνια. Χωρὶς ἀμφιβολία ἦταν μιὰ κατάκτησις ἀξιόλογη. Μελαχροινὴ ὁμορφιά, μὲ καστανὰ μάτια. "Εξυπνη, χαριτωμένη, τρυφερή, γλυκειά, εἶχε ἕνα θεῖο χαμόγελο κι' ὧρες τὰ μάτια της ἔπαιρναν ἕνα τόσο παράξενο ὕφος, ποὺ τὸν εἶχε ἀναστατώσει στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας τους... ὡς ποὺ νὰ τὸ συνηθίσῃ... Μὰ ἦταν κι' ἡ Σόνια στὶς περαστικὲς ἀγάπες Σὲ κεῖνες ποὺ διαβαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιά μας, χωρὶς νὰ μᾶς ἀλλάξουν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς... Τώρα περνοῦσε κι' αὐτὴ στὸ καρνὲ τῶν ἀναμνήσεων μαζὶ μὲ τὴ Λέλα, μὲ τὴ Σάσα, μὲ τὴν "Εμμα, μὲ τὴ Μαίρη, μὲ τὴ Φιφή, μὲ τὴν 'Αλίκη καὶ μαζὺ μὲ κείνη τὴ χαριτωμένη ξανθούλα μὲ τὰ οὐρανιὰ μάτια ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῇ τ' ὄνομά της... 'Ακόμα μιὰ ἀγάπη, μιὰ περαστικὴ ἀγάπη, ἕνα εἰδύλλιο συνηθισμένο γιὰ νὰ κυλάῃ ὁ χρόνος καὶ νὰ μὴν παραπονιέται ἡ καρδιὰ γιὰ ἔλλειψη ἀσχολίας...

Κι' ὅλ' αὐτὰ ὡς ποὺ νἄρθῃ ἡ μεγάλη ἀγάπη. 'Η ἀγάπη ποὺ περιμένει ὁ καθένας στὴ ζωή του, ἐκείνη ποὺ θὰ σβύσῃ ὅλες τὶς παληὲς καὶ θὰ κυριαρχήσῃ γιὰ πάντα στὴν ψυχή του. Αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀγάπη περίμενε ὁ Πέτρος. Εἶχε περάσει πιὰ τὰ τριάντα χρόνια κι' ἀκόμα δὲν τὴν εἶχε συναντήσει. Κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια τόσο μεγάλωνε ἡ ἀνυπομονησία του. Βέβαια, θἀρχότανε κάποτε. Μὰ πότε; "Ισως αὐτὸ τὸ χρόνο, ἴσως τὸν ἄλλο. Μὰ πάντα θἀρχότανε. Καὶ τότε θὰ τῆς ἀφοσιωνόταν ὁλόκληρος καὶ θἄκλεινε τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς του γιὰ πάντα, σὲ κάθε ἄλλη ἀγάπη.

Πῶς θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀγάπη; Πολλὲς φορὲς στὶς ὀνειροπολήσεις του τὴ φανταζόταν. Κάθε φορὰ καὶ πιὸ διαφορετική. Τὴν ἔβλεπε σὰν μιὰ σιλουέττα ἀμφίβολη νὰ προβάλλῃ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα τῆς φαντασίας του, νὰ τοῦ χαμογελᾶ καὶ νὰ χάνεται. Μὰ ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ μιὰ συγκεκριμένη μορφή. 'Αλλὰ καὶ δὲν ἤθελε.

Καὶ περνοῦσε ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἀναμονῆς μὲ διάφορες περαστικὲς κατακτήσεις ποὺ τύχαιναν στὸ δρόμο του. Πότε ἦταν ἡ Σάσα, πότε ἦταν ἡ Λέλα, πότε μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη. 'Απλὲς κοπέλλες, ποὺ τὶς ξεγελοῦσε μὲ ψεύτικα

(Συνέχεια εἰς τὴν 12ην Σελίδα)

"Εμμετρος 'Εφημερίς

ΠΑΡΑΔΟΞΑ

'Ο πόλεμος εἰς την 'Ανατολὴ
Διασκεδαστικὸς μᾶς φαίνεται πολύ...
Δὲν ἐκηρύχθη ἐπισήμως πρῶτα-πρῶτα
Καὶ εἰς τὸ Τόκιον ὁ τῆς Κίνας πρεσβευτὴς
Πηγαίνει κι' ἐπισκέπτεται τὸν κύριο Χιρότα
Κι' ἐκεῖ, μετὰ φιλίας καὶ ἀγάπης ζηλευτῆς,
Τὰ λένε καὶ τὰ συζητοῦν σὰ φίλοι, πίνουν τσάϊ
'Αδιάφορο ἂν σκοτώνονται εἰς τὴ Σαγκάη
Παρτίδες παίζουνε «μᾶ-τζόνγκ» ὡς ψιθυρίζεται
'Αδιάφορο ἂν τὸ Πεκῖνο βαμβαρδίζεται
Καὶ πᾶνε καὶ στὶς «γκέϊσσες» παρέα
'Αδιάφορο ἂν ἁρπάζωνται γιὰ τὴν Κορέα...
'Εν γένει αὐτὸς ὁ πόλεμος στὴν "Απω 'Ανατολὴ
Φαιδρὸς μᾶς φαίνεται πολύ!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

WEIRTON, W. VA.

Ἀπὸ τὸ ἐν Weirton. W. Va. **Γκαπικὸν ὑμπόδιον.**

Τὴν Κυριακήν, 29ην παρ. Αὐγούστου, ὑπὸ τῆς Γυναικείας Στοᾶς «Ἀθηνᾶ» ἀρ. 1, παρετέθη πλούσιον δεῖπνον μὲ 'Ελληνικὰ φαγητά, ἅτινα αἱ 'Εστιάδες μας προητοίμασαν δι' ἰδίων ἐξόδων, πρὸς τιμὴν τῆς ἐνταῦθα Ἀνδρικῆς Στοᾶς «Περικλῆς» ἀρ. 16. Τὸ δεῖπνον μας ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Γενικὸς Ἔφορος, ἀδ. Δημ. Νικολόπουλος, ἐλθὼν ἐπὶ τούτῳ μετὰ τῆς Κυρίας του καὶ τῆς θυγατρός του Γεωργίας ἐκ McKeesport, Pa., ὅστις διὰ μακροῦ λόγου μᾶς ἀνέπτυξε τὰ τοῦ ἐν Baltimore 'Εθνικοῦ Συνεδρίου μας καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ προόδους τῶν νεανικῶν Ταγμάτων.

'Ο κ. Δημ. Πετρίδης, διδάσκαλος, μᾶς ἔδωσε τὰς κεκανονισμένας συμβουλάς, δι' ὧν θὰ προοδεύσουν αἱ ἐνταῦθα Στοαί μας, ὁ δὲ Πρόεδρος τῆς Ἀνδρ. Στοᾶς κ. Γ. Βατίνος, μᾶς ὑπεσχέθη τὴν νέαν ἀναγέννησιν τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς, ἣν ἀναμένομεν μὲ μεγάλην πεποίθησιν. Τοὺς ὁμιλητὰς παρουσίασε καὶ ἔπειτα κατηυχαρίστησε διὰ καταλλήλου λόγου ἡ 'Εστιὰς 'Ερμιόνη Γ. Λουκᾶ.

Τὸ καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα ἐξετελέσθη εἰς μὲν τὸ πιάνο ὑπὸ τῆς μετριόφρονος ἐκ Φλωρίδος Κας Γεωργίου Πήτερς, ἥτις μετὰ τοῦ Κυρίου της, ἐτίμησαν τὸ δεῖπνον μας, εἰς δὲ τὸ μανδολῖνο ὑπὸ τῶν Δίδων Ἄννας Γραμματικοῦ καὶ Μαρίας Μπισμπίκη.

Εὐχαριστοῦμεν ὅσους ἐτίμησαν τὸ Γκαπικὸ τραπέζι καὶ ὅσους ἐκοπίασαν διὰ τὴν ἑτοιμασίαν του, ἰδιαιτέρως τὴν Πρόεδρον τῆς Γυν. Στοᾶς Καλλιόπην Ι. Βατινοῦ, τὸν κ. 'Εμμ. Κίντιρλην, τὸν κ. Γ. Κοπελάκη καὶ διὰ τὴν προσφερθεῖσαν γευστικὴν μαστίχαν, τὸν κ. Νικ. Κοντογιάννην.

Τὰ δροσερὰ λουλούδια ἅτινα ἐστόλιζαν τὸ 'Ελληνικώτατον τραπέζι μας, ἠγοράσθησαν ὑπὸ τῆς Κας 'Αγγελ. Σαμάρα καὶ τοῦ Κου Γεωρ. Βατίνου, τὰ δὲ χρήματά των κατετέθησαν εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν ταμεῖον.

Δὲν παραλείπω νὰ σημειώσω τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν, διότι ἄφησαν τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς των καὶ ἔσπευσαν νὰ παρευρεθῶσιν ὅλοι μὲ προθυμίαν εἰς τὸ πρῶτο κροῦσμα τῆς Γκαπικῆς καμπάνας καὶ προσῆλθον εἰς τὴν ἀδελφικὴν συμποσίαν. Κος καὶ Κα Δημ. Νικολοπούλου, Κος καὶ Κα Δημ. Διακοδημητρίου, Κος καὶ Κα Παπαμηνᾶ, Κος καὶ Κα Διον. Μπισμπίκη, Κος καὶ Κα Γεωρ. Λεωνίδου, Κος καὶ Κα 'Αριστ. Σαριγιάννη, Κος καὶ Κα Βολακάκι, Κος καὶ Κα Γ. Καρνουπάκη, Κος καὶ Κα Γραμματικοῦ, Κος καὶ Κα Γεωργ. Πήτερς, Κος Ν. Κοντογιάννης, Κος 'Ιω. Κάλφας, 'Εμμ. Κίντιρλης, Γεώρ. Κοπελάκης, 'Ιωάν. Παπακυριακός, Γεώργ. Βατίνος, Ματθ. Μανατός, Δημ. Πετρίδης καὶ ἄλλοι... Κα 'Αγ. Σαμάρα, Κα 'Ιωάν. Βουλγαράκη μετὰ τῆς μικρᾶς Λιλῆς Βουλγαράκη, ἥτις ἀπήγγειλε τὴν Προσευχὴν τῆς 'Ελλάδος καὶ στὸ τέλος ἐξητακραύγασε τὴν Γκάπα. Κα Πλουμῆ Καβούρη, Κα Σταματία Χριστοδούλου, Κα Καλ. Βατινοῦ, Κα Δ. Φατζίκη, Κα 'Ελ. Σαμάρα, Κα 'Ερμ. Λουκᾶ καὶ αἱ Δίδες Γεωργία Νικολοπούλου, Μαρία Λεωνίδου, Μαρία Μπισμπίκη, Βάσω Λουκᾶ, Δέσπ. Παπακυριακοῦ, Ἄννα Γραμματικοῦ, Σταμ. Βατινοῦ, Μαρία Ζαχαριάδου καὶ ἄλλαι τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν.

PHILADELPHIA, PA.

'Ο ὑπὸ τοῦ Δρος Α. Μιχαηλίδου, Προέδρου τῆς Στοᾶς «'Αγ. Σοφία», 'Αρ. 77, ἐκφωνηθεὶς λόγος εἰς τὸ International Institute.

Mr. Chairman,

Ladies, and Gentlemen:

Indeed, it is an honor and a privilege, and every progress-loving Greek should welcome and look forward to occasions such as this, to be given the opportunity to take part in the program of this International movement.

To-night, we are singularly honored, for this has been set aside as the "Greek night," the night when we, the Greeks, will try to give you, the American public, an inside view of our traditions and customs.

Such gatherings give the Greeks of Philadelphia the opportunity to come in closer contact with the American public in educational and social functions.

Of course, the younger generation is familiar with the American ways and institutions, but, unfortunately, the greater number of our population, and when I say this I mean the Greek population, are not well versed in the American ideas and ideals, and customs.

What makes it more regrettable, however, is the fact that very, very few of the American public realize or recognize that the Greeks of yesteryears cannot compare with the Greeks of to-day. Our forefathers who immigrated to America, the land of unlimited opportunity and freedom, were, in the majority of cases, poor culturally as well as financially.

The younger generation, I am happy to say, slowly but surely, is rising up on the educational horizon until now there are, in our city about fifty-five of our young men and our young women who have either been graduated from, or still attend college.

No longer do the Greeks need be ashamed to declare their nationality.

No longer is the American public justified, although, truly, they never were justified, in looking down upon the Greeks as unwelcomed aliens and an added responsibility to the community—for they are a credit to their community, and rightly so.

No longer is the old saying—"when a Greek meets a Greek it means another restaurant", true, and I, for one, have proved its fallacy.

Now you will find young men and young women of Greek Nationality in nearly every profession—from medicine, to dentistry, to engineering, to architecture, to law, to teaching, and all way down to the fields of chemistry and nursing.

Our fore-fathers were, perhaps, lacking in cultural training, but they, nevertheless, saw to it that their children learned and retained the finer things in Greek ideas and ideals, and the Greek language.

Our young men and young women in the various American institutions are taught to cultivate the finer things in American ideas and ideals.

And the Greek American Progressive Association, which is identified and known throughout the land as G.A.P.A., is teaching our boys and girls not only to retain the Greek and the American ideas and ideals but is also striving to combine the finer points of the Greek life and traditions with the finer points of the American life and traditions, hoping thus to make the younger generation not only true Greeks but also loyal and upright Americans.

TARPON SPRINGS, FLA.

Τὴν κατακλεῖδα τῆς ὅλης 'Ελληνικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως τῆς θερινῆς ἐποχῆς εἰς τὴν 'Ελληνικὴν πόλιν τῆς Φλωρίδος, τὸ Τάρπον Σπρίγκς, ἦλθε καὶ ἔθεσε διὰ μιᾶς Μεγάλης Παλλαϊκῆς 'Ελληνο-αμερικανικῆς Χοροεσπερίδος εἰς τὸ Tarpon Pier Pavilion τὴν 8ην Αὐγούστου, ἡ ΓΚΑΠΑ, διὰ τῶν τεσσάρων ἡνωμένων Στοῶν της ἐνταῦθα, τῆς Ἀνδρικῆς Στοᾶς «Θεοφάνεια», τῆς Στοᾶς τῶν 'Εστιάδων Κυριῶν «Δωδεκάνησος», τῆς Στοᾶς τῶν Νεανίδων «Ἥβη» καὶ τῆς Στοᾶς τῶν 'Εφήβων «Ξάνθος».

'Η πεφημισμένη Ραδιοφωνικὴ 'Ορχήστρα Ray Williams & His Southerners, ἐκ St. Petersburg, Fla., καὶ ἡ ἐνταῦθα πανεύφημος 'Ελληνικὴ Ἔγχορδος 'Ορχήστρα τῶν κ. κ. 'Ηλία Περόνη (Καψάλου) καὶ Χαριλάου Πυρρῆ, ἦσαν εἰς τὸ στοιχεῖό τους τὴν βραδυὰ αὐτὴ εἰς τὰ διάφορα ἐναλλὰξ μουσικὰ μέρη των. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καὶ μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Γκάπα ἐδῶ ποὺ ἐδόθη μία τοιαύτη ἡνωμένη 'Ελληνο-'Αμερικανικὴ χοροεσπερὶς πρὸς τιμὴν ἀμφοτέρων τῶν στοιχείων τῆς πόλεώς μας, 'Ελλήνων τε καὶ 'Αμερικανῶν, παρ' ὅλον ὅτι ἡ Γκάπα δέχεται τοὺς καλοὺς 'Αμερικανοὺς τοὺς συμβάλλοντας διὰ τὴν πρόοδόν της, ὡς ἐπίτιμα μόνον μέλη. Τὸ τονίζομεν τοῦτο ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὄχι διὰ νὰ θίξωμεν οἱανδήποτε ἄλλην ἀδελφὴν ὀργάνωσιν, τῆς ὁποίας τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν ἀεὶ καὶ πάντοτε ἐπιδιώκομεν εἰλικρινῶς, ἀλλὰ διὰ νὰ φωτίσωμεν ἐκείνους ἐκ τῶν ὁμογενῶν μας, οἵτινες πιστεύουν ὅτι ἡ Γκάπα ὡς 'Εθνικοθρησκευτικὴ 'Οργάνωσις δὲν πρέπει νὰ δίδῃ 'Ελληνο-'Αμερικανικὰς χοροεσπερίδας καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὴν νέαν γενεὰν νὰ χορεύῃ ἀμερικανικοὺς χορούς. Συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τοῦτο ὡς παλαιὰ γενεὰ τῶν 'Ελλήνων νὰ κρατήσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν τὰ παιδιά μας μακρὰν τῶν ἀμερικανικῶν χορῶν, ἀλλὰ ποὺ μᾶς φεύγουν ἀπὸ τὰ παράθυρα; διότι εἶναι γεννημένα καὶ ἀνατεθραμένα μὲ τὴν ζωὴν καὶ κίνησιν τοῦ τόπου καὶ καθημερινῶς, δυστυχῶς, εἰς ὅλας των τὰς φάσεις πρὸς τὸν ἀμερικανισμὸν κλίνουν καὶ ἔτσι ἀναγκαζόμεθα νὰ τοὺς δώσωμεν ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦν ἐπιμόνως, ζυμωμένο μὲ 'Ελληνικὸ προζύμι, ἀνακατωμένο μὲ 'Ελληνικοὺς χορούς, ὅπως ἔγινε καὶ ἀκούσαμε χίλια εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ παιδιά μας ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ εἴχαμε μαζί μας καὶ μερικοὺς καλοὺς 'Αμερικανοὺς φίλους μας. Μὲ τὸ ἀνακάτωμα τοῦτο τῶν ἀμερικανικῶν χορῶν μετὰ τῶν ἑλληνικῶν κατὰ τριακοντάλεπτα διαλείμματα, παρετηρήσαμεν εὐχαρίστως τὴν νέαν γενεὰν νὰ χορεύῃ μὲ πλειὸ πολλὴν ὄρεξιν τοὺς ἑλληνικοὺς καὶ νὰ τοὺς δῇ μὲ τὸν τρόπον της αὐτὸν ἀνωτερότητα, παρὰ ἄλλοτε, ὅπου ἤκουε μόνον ἑλληνικοὺς χορούς καὶ μὲ τὸ ζόρι τοὺς χόρευε. Τὸ πείραμα ἐπέτυχε. 'Η νέα γενεὰ μὲ τὸν παραλληλισμὸν αὐτὸν τῶν χορῶν εἶδε, ἤκουσε, ἔμαθε καὶ ἐξετίμησε περισσότερον τὰ κειμήλια τῆς φυλῆς της καὶ τὰ ἔθεσε ὑπεράνω πάντων. Καὶ αὐτὴ ἡ σύγκρισις πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνεται συχνὰ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψίν μας καὶ ἐντὸς τῆς 'Ελληνικῆς σεμνότητος καὶ εὐπρεπείας νὰ χορεύωνται καὶ οἱ ἀμερικανικοὶ ἠθικοὶ χοροὶ καὶ νὰ δίδεται ἔτσι ἡ εὐκαιρία εἰς τὰ παιδιά μας νὰ καταλαμβάνουν ὅτι οἱ 'Ελληνικοὶ χοροὶ καὶ δὴ οἱ νησιώτικοί μας χοροὶ ποὺ εἶναι πολὺ ἀρχαῖοι καὶ σεμνοί, ἔχουν κἄτι τὸ μυστικό, τὸ σαγηνευτικό, τὸ προσηλυτιστικὸ καὶ τὴν σύρουν τὴν νέα μας γενεὰ πλειὸ βαθειὰ στὴν 'Ελληνικὴ ζωή.

Τὰ ἀνωτέρω γράφονται μὲ πόνο καὶ εἰλικρίνεια ἀπὸ ἕνα πατέρα παρατηρητὴν τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν ποὺ τὰ παρακολουθεῖ ἀγρύπνως καὶ μὲ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἀποστολικήν του σκοπιάν, τῆς οἰκογενείας, τῆς 'Ελληνικῆς, τῆς τιμημένης. Ποὺ τὴν θέλει ἔτσι ὑψηλὰ νὰ μένῃ ἡ 'Ελληνικὴ οἰκογένεια μὰ ὄχι νὰ περιφρονῇ καὶ τὰ ἠθικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τῆς θετῆς της πατρίδος. Καὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀρέσουν τὰ ἀδικαιολόγητα σχόλια ποὺ προκαλοῦν διαίρεσιν καὶ ἀντιμαχητικότητα μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν διαφόρων σωματείων. Ὅλα εἶναι καλὰ καὶ τίμια τὰ ἔργα ὅλων τῶν σωματείων καὶ ὀργανώσεών μας. Βεβαίως, ὁ γράφων, πιστεύει εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν 'Ελληνο-'Αμερικανικῶν 'Οργανώσεών μας καὶ ἕνωσιν ἑπομένως τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν μας δυνάμεων, διὰ νὰ παύσουν ἐπὶ τέλους καὶ αἱ μικροπαρεξηγήσεις καὶ νὰ μὴ ἀποσύρωνται καὶ τὰ ὑπάρχοντα μέλη, λόγῳ τούτων, ἀπὸ τὰς τάξεις αὐτῶν. 'Επομένως, δὲν πιστεύομεν νὰ παρεξηγηθῶμεν ἀπὸ κανένα.

'Η ἐπιτροπὴ τῆς Γκάπα, ἥτις ἐφρόντισε διὰ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴν ἐπιτυχίαν τῆς χοροεσπερίδος ταύτης καὶ ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Παναγῆν Βελουσάκην, Πρόεδρον, Γεώργιον Παπᾶ, Γραμματέα καὶ τὰ μέλη Μιχαὴλ Μπούκλαν, Νικόλαον Παπαδάκην καὶ τὰς δραστηρίας 'Εστιάδας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἀεικίνητον ἀδελφὴν 'Ασυμίναν Βελουσάκη, Ἄνναν Κώτη, Σταματίαν Κουκουλάκη καὶ Φανῆν Λεωνῆ, εἶναι ἀξία τῶν θερμοτέρων συγχαρητηρίων καὶ πάσης ἄλλης περιγραφῆς.

Κατὰ τὴν χοροεσπερίδα καὶ εἴς τι μεγάλο διάλειμμα ἐπωλήθη κατὰ τὴν ἐδῶ συνήθειαν ἕνα μεγάλο ταψὶ μπακλαβᾶ εἰς τὴν δημοπρασίαν, τὸ ὁποῖον ἡ Δίς 'Αργυρένια Βελουσάκη, Πρόεδρος τῆς Στοᾶς «Ἥβη» τῶν Νεανίδων ἐδώρησε πάνω εὐγενῶς καὶ τὸ ὁποῖον ἀπέφερε περὶ τὰ 145.00 δολλ., τὰ ὁποῖα χρήματα μετ' ἄλλων ποσῶν ἐδόθησαν καὶ θὰ δοθοῦν ὡς πρῶται δόσεις πρὸς τὸ ταμεῖον τῆς ἀνεγειρομένης νέας Βυζαντινῆς ἐκκλησίας ἐν τῇ 'Ελληνικῇ πόλει μας, ἔναντι τῶν πεντακοσίων δολλαρίων ἐγγραφῆς τῶν Στοῶν τῆς Γκάπα εἰς τὸν Γενικὸν Ἔρανον τῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς Οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ. 'Επίσης καὶ ἡ Κα Καλλιρόη Γαλανοῦ προσέφερε ἕνα κάνιστρον ὡραίων κουραμπιέδων, οἱ ὁποῖοι ἐπωλήθησαν ἐπίσης εἰς τὴν δημοπρασίαν διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν.

'Η Γκάπα ἐνταῦθα διὰ τῶν τεσσάρων Στοῶν της ἀνέλαβεν ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρομεν τὴν πληρωμὴν 500 δολλαρίων ὡς πρώτην αὐτῆς δωρεὰν διὰ τὸν ἀνεγειρόμενον νέον Βυζαντινὸν ναὸν τῆς παροικίας μας καὶ τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθη νὰ ἐξοφλήσῃ ἐντὸς διετίας. 'Αλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ποσοῦ τούτου δὲν θὰ παύσῃ ἐργαζομένη πάντοτε καὶ ὅσπου ὑφίσταται ἔστω καὶ ἕνας Γκάπαν ἐνταῦθα κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ πρώτου Ἄρχοντος τῆς Στοᾶς «Θεοφάνεια» τῶν ἀνδρῶν ἀδελφοῦ Νικολάου 'Αρφαρᾶ, καὶ νῦν τοιούτου, νὰ ἐργάζεται, λέγει, διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ σχολεῖόν μας, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἱδρύθη. Δι' αὐτὰ ἱδρύθη ἐδῶ ἡ Γκάπα, καὶ δι' αὐτὰ θὰ ἐργάζεται μέχρι τελευταίας πνοῆς. Αὐταὶ εἶναι κατ' ἐπανάληψιν αἱ ἐπίσημοι δηλώσεις τοῦ Ἄρχοντός μας καὶ αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ πίστις ὅλων μας τῶν Γκάπανς ἐνταῦθα ἀνδρῶν, γυναικῶν, ἐφήβων καὶ νεανίδων.

Διὰ τὰ γλυκίσματα τῆς χοροεσπερίδος προσέφεραν μὲ πολλὴν προθυμίαν εἰς τὴν δημοπρασίαν οἱ κάτωθι, οἵτινες καὶ ἐπανεδώρησαν ὀπίσω πρὸς ἀνακλήρωσιν τὰ γλυκίσματα: Θεόδωρος Κωνσταντίνου $30.00, Κωνσταντῖνος Κλήμεντος $25.00, Σταματία Κουκουλάκι $20.00, Παναγῆς Βελουσάκης $20.00, 'Ηλίας Μιχαήλου $15.00, 'Αθανάσιος Ζαλάμπας $10.00, Γεώργιος Σκαρούλης $10.00, Χρῆστος Γιαλουράκης $10.00 καὶ Παναγῆς Νικολάου $5.00.

Τοιουτοτρόπως ἔληξε μὲ πᾶσαν σεμνοπρέπειαν ἡ χοροεσπερὶς τῆς Γκάπα ἐνταῦθα καὶ ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἔφυγαν κατενθουσιασμένοι καὶ μὲ τὰς καλλίστας τῶν ἐντυπώσεων διὰ τὴν τάξιν καὶ τρόπον τῆς διεξαγωγῆς αὐτῆς ὑπὸ τῆς λίαν

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

δραστηρίας καὶ ἀξιεπαίνου Ἐπιτροπῆς τῆς χορεσπερίδος.

Τὰ Δ. Συμβούλια τῶν Γκαπικῶν Στοῶν ἐνταῦθα ἀποτελοῦντα ὡς ἑξῆς: Στοὰ «Θεοφάνεια» τῶν ἀνδρῶν, Νικ. Γ. Ἀρφαρᾶς Πρόεδρος, Γεώρ. Μαῦρος Ἀντιπρόεδρος, Γεώρ. Ἀναστασίου Γραμματεύς, Γεώρ. Πασχαλάκης Ταμίας, καὶ Σύμβουλοι, Μιχαὴλ Σαρρῆς, Ἰωάννης Ἀρφαρᾶς, Μιχαὴλ Μπούχλας, Δημήτριος Πήτερσον καὶ Νικήτας Μανταλιός.

Στοὰ «Δωδεκάνησος» τῶν Ἑστιάδων, Ἀθηνᾶ Μαρλέμη Πρόεδρος, Σταματία Μαύρου Ἀντιπρόεδρος, Μαρία Γιαννεσκῆ Γραμματεύς, Σταματία Κουκουλάκη Ταμίας, καὶ Σύμβουλοι, Φανὴ Λεωνῆ, Παρασκευὴ Χρήστου, Ἄννα Κώτη, Μαγδαληνὴ Πιπέρη καὶ Σοφία Σταματοπούλου.

Στοὰ «Ἥβη» τῶν Νεανίδων, Ἀργυρένια Βελουσάκη Πρόεδρος, Ἐλέζα Π. Λεοντάκου Ἀντιπρόεδρος, Ἔλση Χατζῆ Γραμματεύς, Μαριάνθη Μελισσᾶ Ταμίας καὶ Σύμβουλοι, Χρυσούλα Τσαλίχη, Μπέση Πιπέρη, Παναγιώτα Πάπα, Νίνα Κελαϊδῆ καὶ Δέσποινα Ταβλοπούλου.

Στοὰ «Ξάνθος» τῶν Ἐφήβων, Θεοφάνης Μαϊνάρης Πρόεδρος, Γεώρ. Κατσίγκρης Ἀντιπρόεδρος, Χαρίλαος Μπηλλίρης Γραμματεύς, Ἰωάννης Σπανολιός, Ταμίας καὶ Σύμβουλοι, Μιχαὴλ Κουλιανός, Σακελλάριος Μπήλιας, Στυλιανὸς Πολυχρόνης, Ἰωάννης Κουλιανὸς καὶ Μιχαὴλ Μελισσᾶς.

ΓΚΑΠΑΝ

CLINTON, MASS.

21 Σεπτεμβρίου 1937.

Στὸ «Βῆμα τῆς Γκάπας» τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ οἰκογενειακὸ μπουκέτο, ἀνεγνώσαμεν ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἐκλεκτῆς ὕλης του, καὶ τὸ Ἠπειρωτικὸν διήγημα τοῦ κ. Γ. Καραχρήστου «Πῶς Μπῆκα στὸ Τεπελένι» καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Ἠπειρώτης συγγραφεὺς ἀφιερώνει στὴ μνήμη τοῦ Ἐργάτου τῆς Γκαπικῆς Ἰδεολογίας, ἀειμνήστου Στυλ. Σταγοπούλου. Συγχαρητήρια στὸν συγγραφέα, ὅστις διὰ τῆς πέννας του τόσον δυνατὰ κατώρθωσε νὰ ζωγραφίσῃ στὸ πρωτότυπον αὐτὸ διήγημά του τὸν πόνον τῆς ψυχῆς τοῦ σκλάβου Ἕλληνος Β. Ἠπειρώτου. Εὐχόμεθα ὅπως καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀναγνώσωμεν στὸ ἀγαπητὸ «Βῆμα τῆς Γκάπας» καὶ ἄλλα παρόμοια τοῦ κ. Καραχρήστου ἐκλεκτὰ διηγήματα.

Μὲ ἀδελφικὰ αἰσθήματα,

Α. ΜΟΥΤΖΟΥΡΗΣ, Δ. ΖΩΗΣ, ΧΡ. ΝΤΕΤΣΙΚΑΣ, Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Π. ΤΟΛΟΣ, Π. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ κ. ἄ.

ALIQUIPPA, PA.

Ἐτησία ἐκδρομὴ τῆς Στοᾶς «Ἀριστοτέλης».

Λαμπρὰν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ ἐκδρομὴ τῆς 27ης παρ. Ἰουνίου τῆς Στοᾶς «Ἀριστοτέλης» τῆς Ὀργανώσεως G.A.P.A. εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν Creek Service Place τοῦ ἀδελφ. Κωνστ. Τσελεπῆ. Ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Στοᾶς μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ φίλων καὶ ἀρκετοὶ Ἕλληνες τῆς παροικίας μας, ἂν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, ἔσπευσαν νὰ παρευρεθῶσιν διότι ἐγνώριζον καλῶς ὅτι θὰ περνοῦσαν μιὰ ἀληθινὰ εὐχάριστη ἡμέραν.

Τὰ λεωφορεῖα τοῦ Valley Traction Co. ὡς καὶ πλεῖστα ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα μελῶν, ἅτινα εὐχαρίστως τὰ διέθεσαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἤρχισαν ἀπὸ ἑνωρὶς νὰ μεταφέρουν τοὺς ἐκδρομεῖς εἰς τὸ θαυμάσιον Creek Service Place, ὑπὸ τὰ πανύψηλα καὶ παχύσκια δένδρα τοῦ ὁποίου οἱ ἐκδρομεῖς μετὰ τὸ φαγητόν, ἐπεδόθησαν εἰς διασκέδασιν, διάφορα παιγνίδια καὶ χοροὺς διαρκέσαντας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας, τοῦ καιροῦ βελτιωθέντος, ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν αὐτοκίνητα πλήρη μελῶν καὶ φίλων τῶν Γκάπαν ἐκ τῶν πέριξ Τμημάτων Ambridge, Beaver Falls, Youngstown, Pittsburgh, Homestead, Farrell, Clairton, New Kensigton, Weirton, Yorkville, New Castle καὶ πλείστων ἄλλων μερῶν, ὅπου ἡ διασκέδασις ἔφθασε εἰς τὸ ζενίθ. Εἶναι ἀξία θεμῶν συγχαρητηρίων ἡ Διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἥτις μὴ φεισθεῖσα χρόνου καὶ χρήματος, εἰργάσθη τόσον ἐπιτυχῶς ὅπως εὐχαριστηθοῦν ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς καὶ φεύγοντες ἀπεκόμισαν τὰς πλέον εὐχαρίστους ἐντυπώσεις ἐκ τῆς τάξεως καὶ εὐπρεπείας ἥτις ἐπεκράτησε καὶ τῆς διασκεδάσεώς των εἰς τὴν ὡραίαν καὶ μαγευτικὴν αὐτὴν τοποθεσίαν, ἔνθα διῆλθον μίαν ἡμέραν καθαρῶς Ἑλληνικήν, λησμονήσαντες τὴν καθημερινὴν βιοπάλην.

Εὐχαριστίαι θερμαὶ ὀφείλονται εἰς τοὺς κοπιάσαντας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ἐπίσης εἶναι ἄξιοι τῶν θερμοτέρων εὐχαριστιῶν τὰ μέλη καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες οἱ τιμήσαντες τὴν ἐκδρομὴν διὰ τῆς παρουσίας των.

Τὸ Creek Service Place εἶναι μία λαμπρὰ τοποθεσία μὲ πανύψηλα καὶ παχύσκια δένδρα, μὲ ἄφθονον νερὸν καὶ ὡραῖον δρόμον, ἀπέχει δὲ ἀπὸ τὴν πόλιν μας 6 μίλια. Ἀγορασθεῖσα παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ Κωνστ. Τσελεπῆ, ὅστις δὲν ἐφείσθη χρόνου καὶ χρήματος, κατέστη κέντρον ρωμαντικόν.

Τὴν 10ην παρ. Ἰουλίου, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 7ην μ. μ. ἐγένετο παρὰ τοῦ Μ. Κυβερνήτου μας ἀδ. Νικολοπούλου ἐν Ambridge, Pa. ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς Ἐφηβικῆς Στοᾶς ὀνομασθείσης «Νικόλαος Παπαρόδης». Παρευρέθησαν δὲ ἐκεῖ ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Στοᾶς «Λυκοῦργος», τῆς τῶν Ἑστιάδων «Ἀντιγόνη» καὶ ἀρκετοὶ Ἕλληνες τῶν παροικιῶν Ambridge καὶ Aliquippa. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐγκαθιδρύσεως ὡμίλησεν ὁ Μ. Κυβερνήτης μας, ὁ ἱερατικὸς προϊστάμενος τῆς Κοινότητος, ὁ Ἄρχων τῆς Στοᾶς, ἡ ἀδ. Ἱέρεια, ὁ πρώην Ἄρχων ἀδ. Καρνάβας καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, μέλη καὶ μή.

Ἡ Στοὰ «Λυκοῦργος» εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων ὅπου εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἐφηβικὴν τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν «Νικόλαος Παπαρόδης» εἰς μνήμην ἐκείνου, ὅστις τόσον δραστηρίως εἰργάσθη διὰ τὴν πρόοδον τῆς Ὀργανώσεώς μας

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Τὸ ἁμαρτάνειν εἶναι συγχωρητέον εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ μᾶς ἀκολουθῇ καὶ εἰς τὸ γῆρας.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι εἷς μέγας πυρσός, πλησίον τοῦ ὁποίου διερχόμεθα μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, ἐκ φόβου μὴ καῶμεν.

—Εἷς ἔντιμος ἄνθρωπος μὲ περιωρισμένας γνώσεις δύναται νὰ διδῇ πολλὰκις τὴν φαυλότητα καὶ τοῦ πλέον πανούργου.

GOETHE

Διὰ Θεατρικὰς Παραστάσεις Κοινοτήτων, Σχολείων καὶ Ὀργανώσεων.

"Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ"

(ΕΙΚΑΣΙΑ)

"Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ"

(MME. X)

«Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ», εἰς δρᾶμα, συνεκίνησε, συγκινεῖ καὶ θὰ συγκινῇ ἀείποτε καὶ βαθύτατα πᾶσαν Ἑλληνικὴν καὶ Χριστιανικὴν καρδίαν.

«Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ», εἰς δρᾶμα, ἔργον ποὺ ἐγγίζει τὰς πτυχὰς τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων εἰς τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς.

Διασκευασθέντα ἀριστοτεχνικῶς εἰς δράματα ἐκ τῶν περιφήμων Ἱστορικῶν ἔργων. Ἕκαστος τόμος κομψῶς δεδεμένος. Ἀποταθῆτε ὡς ἑξῆς:

STEFANOS HARALAMBIDES
303 S. Warren Street
Syracuse, N. Y.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

Ὑπὸ ΦΩΤΙΟΥ ΚΥΡΙΤΣΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΕΓΓΡΑΦΩΝ (Reading of papers). Πᾶν μέλος δύναται νὰ ἀναγνώσῃ ἔγγραφόν τι πρὶν ψηφίσῃ ἐν σχέσει μὲ αὐτό. Ὑπαρχούσης ἀντιρρήσεως ζητεῖται ἡ γνώμη τῆς συνελεύσεως, ἡ ὁποία ἀποφασίζει κατὰ πλειοψηφίαν. Δὲν ἐπιδέχεται προσθήκην (amendment) ἢ συζήτησιν ἡ αἴτησις πρὸς ἀνάγνωσιν.

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ (Withdrawal of a motion). Δύναταί τις νὰ ἀναιρέσῃ ἢ τροποποιήσῃ τὴν ἀρχικήν του πρότασιν ἐὰν αὐτὴ δὲν διετυπώθη ὑπὸ τῆς ἕδρας. Μετὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς διατύπωσίν της ὅμως θεωρεῖται κτῆμα τῆς συνεδριάσεως καὶ δέον νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη της διὰ τὴν ἀναίρεσίν της. Ἡ ἕδρα δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀναίρεσίν της ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀντίρρησις.

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

Πολλὰ ζητήματα δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθοῦν εἰς τὴν συνεδρίασιν καὶ παραπέμπονται εἰς ἐπιτροπάς. Ἐὰν ζήτημά τι πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ ἐπιτροπῆς καλὸν εἶναι τὰ μέλη αὐτῆς νὰ ἀποτελῶνται ἀπὸ πρόσωπα εὐμενῶς καὶ δυσμενῶς διακείμενα πρὸς τὸν ἐξεταζόμενον σκοπόν. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ πρόκειται νὰ δράσῃ ἢ θὰ ἔχῃ πρωτοβουλίαν ἐνεργείας, τότε φρόνιμον εἶναι τὰ μέλη αὐτῆς νὰ ἀποτελῶνται ἀπὸ πρόσωπα συμπαθῶς διακείμενα πρὸς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐκλέγονται νὰ ἐνεργήσουν.

Αἱ ἐπιτροπαὶ εἶναι τριῶν εἰδῶν:

1) Μόνιμοι Ἐπιτροπαὶ (Standing Committees).
2) Εἰδικαὶ Ἐπιτροπαὶ (Selected Committees).
3) Ἐπιτροπαὶ Ὁλομελείας (Committees on the whole).

Ἡ τελευταία αὕτη ἐπιτροπὴ εἶναι ἐν χρήσει μόνον εἰς νομοθετικὰ σώματα καὶ δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν ἰδιαιτέρως ἐπ' αὐτῆς.

Αἱ μόνιμοι ἐπιτροπαὶ διωρίζονται ὑπὸ τῆς ἕδρας ἢ ἐκλέγονται τῇ ὑποδείξει της καὶ ὁ χρόνος τῆς διαρκείας των εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν χρόνον τῆς θητείας τῶν ἀξιωματούχων.

Αἱ εἰδικαὶ ἐπιτροπαὶ ἐκλέγονται διὰ μίαν ὡρισμένην ἐντολὴν καὶ διαλύονται μετὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ πορίσματός των.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΑΝΑΘΕΣΕΩΣ ζητήματός τινος εἰς ἐπιτροπὴν δύναται νὰ τροποποιηθῇ ἐν σχέσει μὲ τὴν σύστασιν καὶ τὴν ἐντολήν της.

ΕΚΛΟΓΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ. Ὅταν διὰ τῆς προτάσεως πρὸς ἀνάθεσιν ζητήματός τινος εἰς ἐπιτροπὴν δὲν ὁρίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν της διορίζεται αὕτη συνήθως παρὰ τῆς ἕ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 12ην Σελίδα)

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. METAXA, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

92 Proof

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παρισίων, Βρυξελῶν, Σικάγου, Ἰλλ. 1893, Ἁγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτώτατα

ORIGINAL 5 Ἀστέρων

S. & E. & A. METAXA

● Ἄφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου Ἀττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, καὶ RESTAURANTS ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα Ἑλληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.

OF PATRAS, GREECE

● Ἡ Ἀρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἑλλάδος. Ἔτος ἱδρύσεως 1845—1861. Ἔκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτωτέρων οἴνων τῆς Ἑλλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν Ἐκθέσεων, Ἀμερικανικῆς Ἐκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

ORIGINAL CLAUSS

IMPERIAL MAVRODAPHNE

Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο Ἑταιρείας ἐν Ἀμερικῇ:

R. C. Williams & Co., Inc.

10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.

Διευθυντὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος, **ΤΟΦΑΛΟΣ**, Ὀλυμπιονίκης.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ ΠΕΡΑΣΕ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης Σελίδος)

λόγια καὶ τὶς μεθοῦσε μὲ ἀμφίβολες ὑποσχέσεις γιὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν τὴν αἰσθηματικὴ ἀσχολία ποὺ ζητοῦσε. Δὲν εἶχε ἀγαπήσει στὰ σοβαρὰ καμμιά. Μὰ ξεγελοιόταν κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὶς διαβατικὲς αὐτὲς περιπέτειες. Κάθε καινούργιο του αἴσθημα τὸ ἄρχιζε μ' ἐλπίδες ποὺ γρήγορα ἔσβυναν. Καὶ κάθε φορὰ ψιθύριζε στὸν ἑαυτό του μὲ ἀπογοήτευση:

—Δὲν εἶν' αὐτή... Ὄχι...

Ἔτσι, εἶχε ἐπιδοθῆ στὸ σπόρτ τῶν εὐκόλων κατακτήσεων ποὺ μερικὲς κατοῦσαν περισσότερο ἀπ' ὅσο ὑπελόγιζε στὴν ἀρχή. Καὶ ψιθύριζε σ' αὐτὲς τὶς εὔπιστες κοπέλλες τὰ πὸ θερμὰ λόγια, ἀπὸ συνήθεια, χωρὶς νὰ τὸ πιστεύῃ, καὶ τὶς ἔβλεπε νὰ παραδίδωνται στὸ ὄνειρο μιᾶς ψεύτικης εὐτυχίας ποὺ τοὺς πρόσφερε χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴ τύψη, βέβαιος ὅτι ἕνα μελαγχολικὸ βράδυ θ' ἀντικαθιστοῦσε ὅλο αὐτὸ τὸ παραμῦθι τῆς ἀγάπης, μὲ τὴν σκληρὴ φράση:

—Πρέπει νὰ χωρίσουμε!...

Κι' ἀκόμη περισσότερο, στὶς γλυκειὲς στιγμὲς τῆς ἐρωτικῆς τρυφερότητος, πολλὲς φορές, ἐνῷ ψιθύριζε τὰ πὸ παθητικὰ λόγια ἔκλεινε τὰ μάτια του καὶ φανταζόταν ἐκείνη τὴν ἄλλη, τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ περίμενε.

Ἔτσι ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς Σόνιας.

* * *

Ἡ ἱστορία τῆς Σόνιας ἐκράτησε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἕνα ὁλόκληρο χρόνο... Δὲν ἦταν ἀσήμαντο. Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ εἶχε δημιουργηθῆ ἕνας σύνδεσμος ἀλλοιώτικος μεταξύ τους, ποὺ τὸν ἀνεγνώριζε κι' ὁ ἴδιος. Γιὰ τὴ Σόνια ἔνοιωθε κάτι ἀλλοιώτικο ἀπ' ὅ,τι εἶχε νοιώσει στὶς ἄλλες του περιπέτειες. Γιατὶ ἡ Σόνια τὸ ἄξιζε. Ἦταν πὸ ὄμορφη —πολὺ ὄμορφη,— ἦταν χαρακτῆρας περήφανος, εἶχε μιὰ παράξενη θερμὴ φωνὴ ποὺ τοῦ χάϊδευε τὴν ψυχὴ καὶ τὰ μάτια της... Ὢ! Τὰ καστανὰ μάτια της, πόσο μυστήριο ἔκρυβαν. Ναί, χωρὶς ἄλλο, ἡ ἀγάπη τῆς Σόνιας ἦτο κάτι πολὺ διαφορετικὸ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες περασμένες ἀγάπες.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἔπρεπε νὰ χωρίσουν. Ὁ Πέτρος προαισθανόταν πὼς ἂν ἄφηνε αὐτὴ τὴν ἱστορία νὰ τραβήξῃ σὲ μάκρος, μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ δεσμεύσεις καὶ ὑποχρεώσεις ποὺ δὲν τὶς ἤθελε. Δὲν ἔπρεπε νὰ παρασυρθῆ. Ἔπρεπε νὰ φανῆ δυνατὸς καὶ πρὸ παντὸς στὸν ἑαυτό του. Γιατί, ὡμολογοῦσε πὼς δὲν εἶχε κουραστῆ τόσο ἀπὸ τὴ Σόνια, ὥστε νὰ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τώρα. Μὰ ἂν δὲν ἐχώριζε τώρα, ποιὸς ξέρει τὶ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀργότερα, ἂν περνοῦσε ἀκόμη ἕνας χρόνος, καὶ δυό. Τότε ἴσως νὰ εἶχε τύψεις, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἕναν ἔρωτα ποὺ θὰ κρατοῦσε τόσον καιρό, θὰ τῆς ἔλεγε τὴν κλασσική του φράση:

—Πρέπει νὰ χωρίσουμε.

Ἐνῷ τώρα ἡ στιγμὴ ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη. Κι' ἂν τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ Σόνια δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη ἐντελῶς ὅταν θἄπαυε πιὰ νὰ τὴν βλέπῃ, θὰ ἐξατμιζόταν. Κι' ἔτσι θὰ περνοῦσε κι' αὐτὴ στὰ περασμένα ποὺ θὰ ξαναγύριζαν, μαζὶ μὲ τὴ Λέλα, τὴν Ἔμμα, τὴ Σάσα, τὴν Ἀλίκη κι' ἐκείνη τὴν ξανθούλα μὲ τὰ οὐράνια μάτια, ποὺ δὲν θυμόταν τ' ὄνομά της.

Κι' αὐτὸ τὸ βράδυ τοῦ μοιραίου χωρισμοῦ ἦρθε. Τῆς εἶπε τὴ φράση του, τὴν δικαιολόγησε μὲ τὰ ἴδια λόγια ποὺ δικαιολογοῦσε πάντα, ἔσφιξαν γιὰ τελευταία φορὰ τὰ χέρια καὶ χώρισαν ὁριστικά. Τώρα καθένας τὸ δρόμο του. Ἐκείνη τὸ δικό της... Κι' ἐκεῖνος τὸ δικό του. Τὶς εὔκολες γνωριμίες, τοὺς πρόθυμους περαστικοὺς ἔρωτες, ὥς ποὺ νἄρθῃ ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ θ' ἄλλαζε τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του.

Ἕνα τσιγάρο ἀκόμα καί...

—Ἀντίο Σόνια... ψιθύρισε ὁ Πέτρος. Καλὴ τύχη...

* * *

Οἱ μῆνες κυλοῦσαν ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ὁ Πέτρος εἶχε ἀκόμη δυὸ-τρεῖς εὔκολες γνωριμίες. Ἡ Νίνα, παραδείγματος χάριν, μιὰ πεταχτὴ τρελλούτσικη κοπέλλα τοῦ χάρισε ὁμορφες στιγμές. Δὲν τὴν ἐπῆρε στὰ σοβαρά, μὰ οὔτε κι' ἐκείνη ἔπαιρνε τίποτα ἀπὸ τὴ σοβαρή του ὄψη. Εἶχαν συνεννοηθῆ θαυμάσια κι' οἱ δυό. Ἔπειτα ἡ Λέλα καὶ τώρα ἡ Στέλλα. Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὅμως μιὰ παράξενη ψυχολογικὴ μεταβολὴ εἶχε γίνει μέσα του. Αὐτὲς οἱ εὔκολες γνωριμίες τὸν ἐκούραζαν πολὺ γρήγορα. Τὶς βαριόταν. Δὲν τοῦ χάριζαν οὔτε τὴν ψευδαίσθηση ἐκείνης τῆς εὐτυχίας ποὺ ἔβρισκε στὶς τόσες ἄλλες, πρὶν ἀπὸ τὴ Σόνια. Συχνὰ μόλις περνοῦσε μισὴ ὥρα, ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη, προφασιζόταν μιὰ ἐπείγουσα δουλειὰ ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἀναβολὴ κι' ἔφευγε... Προτιμοῦσε νὰ μένῃ μόνος του. Μόνος μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν ἀνάμνηση τῆς Σόνιας.

Γιατὶ τὴ Σόνια δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει, ὅπως εἶχε ξεχάσει ὅλες τὶς ἄλλες καὶ τὴ μικρὴ ξανθούλα ποὺ δὲν θυμόταν τ' ὄνομά της. Τώρα, ὅταν βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Λόλας, ἢ τῆς Στέλλας δὲν ὀνειροπολοῦσε πιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ περίμενε. Μὰ ἐρχόταν πάντα ἡ σιλουέττα τῆς Σόνιας καὶ στεκόταν ἐμπρὸς στὰ μάτια του. Ἔβλεπε τὸ μελαγχροινὸ προσωπάκι της, ἔβλεπε τὸ μελαγχολικὸ χαμόγελό της καὶ τὰ θλιμμένα καστανὰ μάτια της νὰ τὸν κυττάζουν γεμᾶτα ἀπορία καὶ παράπονο. Καὶ θυμόταν τὰ λόγια της: «Ὥστε θὰ χωρίσουμε Πέτρο;»

Δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στὴν ἀνάσταση μιᾶς σβυσμένης ἀγάπης, ὅπως τὴν ἐνόμιζε. Ἡ γοητεία της τὸν κυνηγοῦσε ἀκόμη. Κάθε φορὰ καὶ πιὸ ἔντονα. Δὲν μποροῦσε νὰ τὴ διώξῃ. Τὸ χαμόγελό της, ἡ θλιμμένη ματιά της, ἦταν διαρκῶς μπροστά του. Τότε σηκωνόταν ἀπότομα κι' ἔλεγε:

—Πᾶμε νὰ φύγουμε.

—Μὰ γιατί; ρωτοῦσε ἐκείνη ποὺ βρισκόταν μαζί του. Ἀπὸ τώρα.

—Ναί... Εἶναι ἀνάγκη. Πρέπει νὰ πάω κἄπου...

Κι' ἔφευγε ἀφήνοντας στὴν ἀπορία τὴ μικρούλα, ποὺ δὲν εὕρισκε μιὰ λογικὴ ἐξήγηση αὐτῶν τῶν ξαφνικῶν ἀναχωρήσεων

—Φαίνεται πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς, Πέτρο...

Ἦταν τὰ μόνα λόγια ποὺ ἔβρισκαν νὰ τοῦ ποῦν.

—Ἄφησέ με, σὲ παρακαλῶ, ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος... Ξέρεις ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ παράπονα δὲν μ' ἀρέσουν.

Καὶ στὴ Στέλλα, ὅταν τοῦ εἶπε αὐτὴ τὴ φράση γιὰ πέμπτη φορά, μὲ τὸ παρανοϊάρικο ὕφος ποὺ δίνει στὰ νεῦρα, φάνηκε πὸ σκληρός.

—Ὄχι, δὲν σ' ἀγαπῶ! τῆς ἀπάντησε. Καὶ οὔτε σ' ἀγάπησα ποτέ μου.

Καὶ τὴν ἔδιωξε ἔτσι πρόστυχα, χωρὶς προσχήματα, ὅπως δὲν τὄχε κάνει ποτέ! Ἦταν ἡ μόνη φορὰ ποὺ εἶχε φανῆ εἰλικρινής.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ χωρισμὸ μὲ τὴ Στέλλα, γύριζε στοὺς δρόμους σὲ μιὰ κατάσταση ἐξαλλη. Χάθηκε μέσα στὶς δενδροστοιχίες τοῦ Ζαππείου, κάθησε σ' ἕνα παγκάκι —περασμένα μεσάνυχτα πιὰ— καὶ σκεπτόταν...

Σκεπτόταν τὴ Σόνια. Πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ συνέβαινε κάτι τὸ τόσο παράξενο στὴ ζωή του. Ἕνας χρόνος πλησίαζε νὰ περάσῃ πιὰ ἀπὸ τὸ βράδυ τοῦ χωρισμοῦ μαζί της. Καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς Σόνιας δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ οὔτε μιὰ στιγμή. Σὰν νἄθελε νὰ τὸν εἰρωνευθῆ, ἐρχόταν πάντα στὸ νοῦ του καὶ τὸν τυραννοῦσε σκληρά... Ἔβλεπε ξανὰ τὸ γέλοιο της ποὺ εἶχε νὰ τὸ δῇ τόσον καιρό, τὰ θλιμμένα μάτια της καὶ τοῦ φαινόταν ν' ἀκούῃ τὴ θερμὴ φωνή της νὰ τοῦ χαϊδεύῃ σὰν μουσικὴ τὴν ψυχή... Ἡ ἀνάμνησή της ἦταν μιὰ τυραννία γι' αὐτόν. Τοῦ εἶχε σκοτώσει κάθε ὀνειροπόλημα γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ περίμενε.

Καὶ κατέληξε στὴ σκέψη:

—Μήπως ἄραγε ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ περίμενα ἦταν ἡ Σόνια;...

Ναί... αὐτὴ ἦταν. Δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ παραδεχθῆ. Τώρα θυμόταν πόσο διαφορετικὸ ἦταν τὸ αἴσθημα ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὴ Σόνια. Κι' ἀκόμα θυμόταν πόσο ἐβίασε τὸν ἑαυτό του, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ τὸ χωρισμὸ τότε, γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῆ σὲ ὑποχρεώσεις, ἂν ἄφηνε αὐτὸ τὸν ρομαντικὸν ἔρωτα, ὅπως τὸν ἐνόμιζε, νὰ τραβήξῃ σὲ μάκρος, ὡς ποὺ νἄρθῃ ἡ τραβήξῃ σὲ μάκρος, ὡς ποὺ νἄρθῃ ἡ ἐπιτακτικὴ τῆς ἐβασάνιζε. Ἤθελε νὰ τὴν ξαναϊδῆ. Νὰ ξανασφίξῃ τὸ χέρι της στὰ δικά του, νὰ ξαναϊδῆ τὸ χαμόγελό της, τὰ θλιμμένα μάτια της, ν' ἀκούσῃ καὶ πάλι τὰ λόγια της...

Νὰ μείνῃ κοντά της γιὰ πάντα. Γιατὶ τώρα ἦταν πιὰ βέβαιος πὼς ἡ Σόνια ἦταν ἡ μεγάλη του ἀγάπη... Καὶ εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ ζωή του χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Περιμένοντας πάντα νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρο τῆς φαντασίας του, ποὺ τὸ ἐπίστευε σὰν κάτι παράξενο κι' ἐντελῶς ἀλλοιώτικο ἀπ' ὅ,τι εἶχε γνωρίσει ὡς τότε, περιμένοντας τὴ μεγάλη ἐκείνη ἀγάπη ποὺ οὔτε ἤξερε τὴ μορφή της, τὴν ἄφησε νὰ περάσῃ ὅταν τοῦ τὴν ἔστειλε ἡ μοῖρα. Τὴν εἶχε μέσα στὰ χέρια του καὶ τ' ἄνοιξε κι' ἐκείνη πέταξε μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο, μὲ μιὰ θλιμμένη ματιά...

Τώρα τὸ μελλοντικὸ ὄνειρο εἶχε φύγει καὶ τὴ θέση του τὴν εἶχε πάρει ἡ νοσταλγία...

Ἄφησε νὰ περάσουν λίγες ἡμέρες ἀκόμη γιὰ νὰ πεισθῆ τελειωτικὰ ὅτι δὲν εἶχε πέσει θῦμα μιᾶς παρεξηγήσεως τοῦ ἑαυτοῦ του. Μὰ ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ οἱ νύχτες —καὶ πρὸ παντὸς οἱ νύχτες — τόσο ἡ νοσταλγία γιὰ τὴ Σόνια γινόταν πιὸ ἔντονη. Τώρα δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἄλλη ἐπιθυμία. Μόνο νὰ ἰδῆ τὴ Σόνια. Νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του καὶ νὰ τῆς πῇ ὅτι ξαναγυρίζει γιὰ πάντα κοντά της. Κι' ἐκείνη θὰ δεχόταν μὲ συγκίνηση τὸν ἐρωτευμένο ποὺ ξαναγύριζε μετανοιωμένος γιὰ τὸν ἄδικο χωρισμό. Γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε. Τὸ ἤξερε καλὰ πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Δυὸ-τρεῖς φορὲς ποὺ τὴν εἶχε συναντήσει τυχαῖα στὸ δρόμο —ἐκείνη πάντα μ' ἄλλη συντροφιὰ— τὴν εἶχε δεῖ ποὺ τὸν ἐκύτταζε μὲ τόση ἀφέλεια καὶ τόση συμπάθεια, ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι ἡ ἀγάπη γι' αὐτὸν δὲν εἶχε πεθάνει στὴν καρδιά της.

* * *

Ἦταν ἀπόγευμα ὅταν τὴν εἶδε νὰ κατεβαίνῃ μόνη της ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὴν ἐπερίμενε στὴ γωνία, μετρώντας τὰ δευτερόλεπτα. Τὴν ἀκολούθησε κι' ὅταν βρέθηκαν πιὸ μακρυά, τὴν ἐφώναξε:

—Σόνια!

Ἐκείνη ἐγύρισε καὶ κύτταξε μὲ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξη καὶ τοὔδωσε τὸ χέρι.

—Πέτρο, εἶπε. Τί γίνεσαι;... ἔχουμε τόσον καιρὸ νὰ ἰδωθοῦμε.

—Σόνια, εἶπ' ἐκεῖνος, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό.

—Τί σοβαρὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ πιὰ ἀνάμεσα σὲ μᾶς τοὺς δυό;

—Καὶ ὅμως ὑπάρχει. Κάνε μου τὴ χάρη νἄρθῃς γιὰ λίγο μαζί μου. Μποροῦμε νὰ μποῦμε σ' αὐτὸ τὸ ἥσυχο ζαχαροπλαστεῖο, στὴ γωνία.

—Ὅπως θέλεις.

Σὲ λίγο ἦσαν καθισμένοι κοντὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, στὸ βάθος τοῦ ζαχαροπλαστείου. Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα γέρο ποὺ διάβαζε μ' ἐμβρίθεια τὴν ἐφημερίδα του, κανεὶς ἄλλος δὲν ὑπῆρχε στὸ κέντρο ἐκείνη τὴν ὥρα.

—Σόνια, εἶπε ὁ Πέτρος, ἤρθα νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην...

—Συγγνώμην; ἔκανε ἐκείνη. Καὶ γιατί;

—Γιὰ τὸ χωρισμό μας... Τότε... Θυμᾶσαι;

—Καϋμένε Πέτρο. Αὐτὰ περάσανε πιά. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο!... Κι' ἔπειτα γιατί νὰ μοῦ ζητήσῃς συγγνώμην; Ἐπειδὴ εἶχες πάψει νὰ μ' ἀγαπᾷς;

—Ὄχι, Σόνια. Δὲν εἶχα πάψει νὰ σ' ἀγαπῶ. Ἔτσι ἐνόμιζα τότε, ξεγελασμένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Τώρα, ὅμως, νοιώθω ὅτι ὁ ἔρωτάς μου γιὰ σένα δὲν πέθανε ποτέ... Τώρα σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορεῖς νὰ πιστέψῃς... Καὶ τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ, εἶναι ὅτι εἶσαι ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα ἀληθινὰ στὴ ζωή μου... Γι' αὐτὸ ἦρθα πάλι κοντά σου. Γιὰ νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη γιατὶ ἤμουν ἄδικος μαζί σου καὶ νὰ σοῦ πῶ πὼς θέλω νὰ ζήσουμε γιὰ πάντα μαζί...

Ἡ Σόνια ἐκούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της, ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα πιὸ θλιμμένο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τὸν Πέτρο καὶ εἶπε:

—Εἶναι πολὺ ἀργά, πιά, Πέτρο...

—Ἀργά;... Γιατί;... ρώτησε μὲ ἀγωνία ἐκεῖνος.

Ἡ Σόνια ἔβγαλε τὸ γάντι της καὶ εἶπε.

—Γι' αὐτό...

Ὁ Πέτρος εἶδε μιὰ βέρα στὸ δάχτυλο τῆς Σόνιας.

—Παντρεμένη! ψιθύρισε...

—Ναί. Παντρεύτηκα πρὶν ἕνα μῆνα...

—Ἀπὸ ἔρωτα, Σόνια;

Ἡ Σόνια τὸν ἐκύτταξε μὲ τὸ θλιμμένο της βλέμμα καὶ ἀπάντησε.

—Ὄχι... ὅμως εἶναι τόσο καλὸς μαζί μου... Μὰ ἄργησες πολὺ Πέτρο... Τώρα πιὰ πέρασε ἡ ἱστορία μας Δὲν φταίω ἐγώ...

—Ὄχι, Σόνια... Δὲν φταῖς ἐσύ...

Ἔμειναν γιὰ λίγο ἀμίλητοι. Ἔπειτα σηκώθηκε πρώτη ἐκείνη.

—Μὲ συγχωρεῖς, εἶπε. Πρέπει νὰ πηγαίνω...

—Δὲν θὰ σὲ κρατήσω Σόνια. Μὰ θέλω νὰ μοῦ πῇς. Νοιώθεις ἀκόμη κάτι γιὰ μένα;

—Κι' ἂν νοιώθω τί σημασία μπορεῖ νἄχῃ αὐτὸ πιά;... Τώρα ὅλα τελείωσαν γιὰ πάντα. Ἂς ζήσουμε μὲ τὴν ἀνάμνηση μιᾶς ἀγάπης ποὺ κάποιος ἀπὸ τοὺς δυό μας τὴ σκότωσε... Ἀντίο Πέτρο.

Ἐπῆρε τὸ χέρι της ποὺ ἔτρεμε, τὸ κράτησε γιὰ λίγο σφιχτὰ στὸ δικό του κι' ἔπειτα τ' ἄφησε...

—Ἀντίο Σόνια.

Φεύγοντας ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε πάλι μὲ τὴ θλιμμένη της ματιά, γεμάτη ἀγάπη καὶ παράπονο, τὴ ματιὰ ποὺ νοσταλγοῦσε πάντα. Ἦταν ἡ τελευταία ἀνάμνηση ποὺ θὰ εἶχε ἀπὸ τὴ Σόνια...

Ἡ μεγάλη ἀγάπη πέρασε...

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 11ης Σελίδος)

δρας μετὰ ἐξουσιοδότησίν της ὑπὸ τῆς συνελεύσεως ἢ τὰ μέλη της ὑποδεικνύονται ὑπὸ αὐτῆς. Ἡ δύναται ἡ ἐκλογὴ των νὰ γείνῃ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ αὐτῆς κατόπιν προτάσεως συμπεριλαμβανούσης τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ. Ἡ ἐπιτροπὴ εἶναι μικρὰ Συνέλευσις. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἔχῃ τὸν Πρόεδρον καὶ τὸν Γραμματέα της. Ἡ Συνέλευσις ἐκλέγει τὸν Πρόεδρον ἢ ὅταν τοῦτο δὲν γείνῃ ὁ πρῶτος ὑποδειχθεὶς εἶναι ὁ πρόεδρός της ἐκτὸς ἂν ἡ ἐπιτροπὴ προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν Προέδρου κατὰ δικαίωμα ὅπερ ἀπολύτως ἔχει.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς ἐπιτροπῆς ἐξακολουθεῖ ἡ ἰδία ἀρχὴ ἡ ὁποία ἀκολουθεῖται καὶ εἰς τὰς συνελεύσεις τῆς ὁλομελείας χωρὶς ὅμως ὑπὸ τόσον αὐστηρὰν μορφήν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη λόγου χάριν νὰ σηκώνεται κανεὶς διὰ νὰ κάμῃ μίαν πρότασιν. Πρέπει ὅμως πάντοτε νὰ εἶναι ἀπαρτία.

Ἡ ἐπιτροπὴ λαμβάνει γνῶσιν τῶν ψηφισμάτων τῶν ἀποστελλομένων πρὸς αὐτὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῶν ἐν τῇ ὁλότητι πρῶτον καὶ εἶτα τμηματικῶς. Οἱαδήποτε τροποποίησις τῶν γίνεται ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου χάρτου.

Πολλάκις εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἀνατίθεται ἡ σύνταξις πορίσματός τινος ὁπόταν αὐτὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ὑπο-επιτροπὴν ἀπὸ ἓν ἢ τρία μέλη εἰς τὴν ὁποίαν ἀνατίθεται ἡ σύνταξις τῶν ἄρθρων του. Γίνονται ἔπειτα αἱ ἀναγκαῖαι τροποποιήσεις ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ψηφίζεται συνολικῶς.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Αἱ Ἡρωΐδες τοῦ 1821

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

(Κατὰ διασκευὴν ὑπὸ Κας ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ)

(Συνέχ. ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος).

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ Ὑψηλάντης ἔκρυπτε κάτω ἀπὸ τὸ ἀποκρουστικὸν ἐξωτερικόν του μιὰ καρδιὰ πλουσία εἰς ὑψηλὰ αἰσθήματα, μιὰ ψυχὴ εὐγενῆ, ἡρωϊκή.

Εἶναι ἀκόμη ἀλήθεια ὅτι ἀνταποκρίθη εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Μαντῶς μὲ τὴν ἴδια θέρμη, συλλογιζόμενος ὅτι ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ κόρη, ἡ ἡρωϊκὴ καπετάνισσα μποροῦσε νὰ φέρῃ ἐπαξίως τὸ πριγκηπικό του ὄνομα, ἀφοῦ κοντὰ στὰ τόσα της προσόντα ἔρρεε εἰς τὰς φλέβας της αἷμα πριγκηπικόν. Καὶ μόνον ἡ κατεστραμμένη ὑγεία του ἦτον ἐμπόδιον εἰς τὰ ὄνειρά του.

Ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι του τὸ ἴδιο σκέπτονται. Θέλουν τὸν Ὑψηλάντην, τὸν ἀρχηγόν των, νὰ ζήσῃ. Θεωροῦν τὴν Μαντὼ ὡς ἐπικίνδυνον ἐχθρὸν καὶ συνωμοτοῦν, μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Κωλέττη, νὰ τὴν ἀπελάσουν ἀπὸ τὸ Ναύπλιον.

Μιὰ σκοτεινὴ νύχτα, ὅπου ὁ Ὑψηλάντης ἀπουσίαζε, πηδοῦν ὡπλισμένοι στὸ σπίτι της, τῆς φιμώνουν τὸ στόμα καὶ τὴν ἐπιβιβάζουν σ' ἕνα ἐπίτηδες ναυλωμένο καΐκι γιὰ τὴν Μύκονο, ἀπειλοῦντες αὐτὴν μὲ θάνατον ἂν ξαναγυρίσῃ στὸ Ναύπλιον.

Ἡ προσβολὴ αὐτὴ ἔπληξε καίρια τὴν ψυχὴ τῆς Ἡρωΐδος, καὶ ὅσο κι' ἂν ὁ Ὑψηλάντης, ἐπιστρέφων, ὕβρισε τοὺς ἄνδρας του καὶ τῆς ἔγραψε θερμότατα γράμματα, ἡ Μαντὼ οὐδέποτε ἐσυγχώρησε, νομίζουσα ὅτι ὁ Ὑψηλάντης εἶχεν σκηνοθετήσει ὅλα διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν γάμον ποὺ τῆς εἶχεν ὑποσχεθῇ.

Μιὰ φοβερὰ πικρία διεδέχθη τὸν ἔρωτά της. Πικρία καὶ μῖσος. Τυλιγμένη σ' αὐτὰ ἡ Μαντὼ ζῇ τὴν ζωήν της, μιὰ ζωὴ ἀθλία, γεμάτη στερήσεις καὶ φροῦδες ἐλπίδες, χωρὶς νὰ παύῃ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ Ἔθνος της καὶ γιὰ τοὺς Ἀρχηγούς του.

Πηγαίνει στὸ 1828 εἰς τὴν Αἴγιναν νὰ γνωρίσῃ τὸν Καποδίστριαν, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπονέμει τὸν ἐπίτιμο βαθμὸ τοῦ Ἀντιστρατήγου μὲ ὅλες τὲς τιμὲς καὶ μικρὰ σύνταξι, καὶ τῆς ἀναθέτει τὴν ἐσωτερικὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὀρφανοτροφείου τοῦ Ναυπλίου, ὅπου ἡ Μαντὼ ἀναδεικνύεται τρυφερὰ μητέρα τῶν ὀρφανῶν ποὺ εἶχαν πατέρας ἀγωνιστάς.

Ὁ Ὑψηλάντης ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιχειρεῖ τὴν νικηφόρο του ἐκστρατεία στὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, μὰ πεθαίνει, γυρίζοντας στὸ Ναύπλιο, ἀπὸ βρογχικὴν κρίσι, εἰς ἡλικίαν μόλις 38 ἐτῶν.

Ἡ Μαντὼ δέχεται τὴν εἴδησι μὲ πικρὸ χαμόγελο, ποιὸς ξέρει ὅμως πόσο νὰ ἔκλαψε ἡ ψυχή της τὸν μεγάλον ἄνδρα ποὺ χάθηκε!

Ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ ζωὴν ἐντατικῆς καὶ πατριωτικῆς ἐργασίας ὡς ὅτου συντετριμμένη καὶ πάμπτωχη μιὰ μέρα ἀπευθύνεται στὸ Ὑπουργεῖο Πολέμου, ζητοῦσα τὴν σύνταξιν ποὺ τῆς εἶχαν ὑποσχεθῇ, χωρὶς ποτὲ νὰ τὴν δώσουν. Μὰ οὔτε ἀπάντησις δὲν τῆς ἐδόθη, οὔτε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον, οὔτε ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ὄθωνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψε συγκινητικωτάτην ἐπιστολήν.

Ἔτσι ἡ Μαντὼ φεύγει γιὰ τὴν Πάρο ἐγκαταλελειμμένη, δεχομένη χωρὶς νὰ γογγύσῃ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς αὐτὴν ἀχαριστίαν.

Εἰς τὰ 1840 προσβάλλεται ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Περιστοιχίζεται ἀπὸ μερικοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦν ν' ἀποτρέψουν τὸ μοιραῖον.

Κ' ἕνα πρωΐ, εἰς ἡλικίαν 44 ἐτῶν, ἡ καρδιὰ τῆς Μαντῶς ποὺ εἶχε κλείσει μέσα της τόσα ἰδανικὰ καὶ τόσους ἡρωϊσμούς, κουρασμένη, ἔπαυσε νὰ πάλλῃ.

Τῆς ἐχαμήλωσαν τὰ βλέφαρα ἐπάνω στὰ σβυσμένα μάτια, μέσα στὰ ὁποῖα τὸ ὅραμα τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος της τόσες φορὲς εἶχε λικνισθεῖ. Ἀκούμπησαν τὸ λυγερὸ κορμί της σὲ χρυσοκέντητα σάβανα καὶ τὸ ἀπέθεσαν στὸ φέρετρο νὰ ξεκουρασθῇ τελειωτικά.

Καὶ ἡ πεθαμένη Ἡρωΐδα, μὲ τὴν στολὴ τοῦ Ἀντιστρατήγου, παρήλασε, ἀκίνητη αὐτὴν τὴν φορά, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ φάλαγγες στρατοῦ, ἀπὸ παλληκάρια καὶ συναγωνιστάς, μέσα ἀπὸ τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν τελευταίαν της ἐπίσκεψι στὴν Ἑκατονταπυλιανή.

«Ὅταν ἡ γῆ τὴν ἐδέχετο στὴν ἀγκαλιά της, ὅλες αἱ καμπάνες καὶ ὅλα τὰ καρυοφύλια ἐβρόντηξαν μαζὶ σᾶν πόνος καὶ σᾶν χαιρετισμὸς πρὸς Ἐκείνη ποὺ διάβαινε τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν Πύλη τῆς Ἀθανασίας, μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη γιὰ τὴν πραγμάτωσι τοῦ μεγάλου καὶ αἰωνίου πόθου, θρεμμένου ἐπὶ 400 χρόνια μὲ τοὺς γλυκύτερους παλμούς, μὲ τὲς ἀγιώτερες λαχτάρες τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς». Μὲ αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια, ἡ καλλιτέχνις τοῦ χρωστῆρος καὶ τῆς πέννας, ἡ ἀξιότιμος Κα Α. Ταρσούλη, κλείνει τὴν περισπούδαστην μελέτη της ἐπὶ τῆς Μαντῶς, τὴν ὁποίαν διεσκεύασα διὰ τὰς ἀναγνωστρίας καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῆς σελίδος τῶν κυριῶν τοῦ «Βήματος» μὲ τὴν σκέψιν ὅτι ἡ ὑπόμνησις ἡρωϊσμῶν καὶ αὐτοθυσιῶν, καὶ δὴ γυναικείων, ζωντανεύουν τὲς ἄγιες λαχτάρες τῆς ψυχῆς μας εἰς τὸν μετ' ἐμποδίων δρόμον τῶν ἱερῶν ἀγώνων ποὺ διατρέχομεν οἱ ξενητεμμένοι γιὰ νὰ συνεχίσωμεν τὰς εὐγενεῖς παραδόσεις τῆς φυλῆς μας, φυλῆς ἡ ὁποία μέσον τῶν τέκνων της ἔδωκεν ἰδεώδη παραδείγματα συμπυκνωμένων ἀρετῶν καὶ ἀπαραμίλλου φιλοπατρίας.

Ω! ΛΙΓΟ ΑΚΟΜΗ ΑΝ ΕΜΕΝΕ

—Τὴ σκέψι μου τὴ φύλαξα, μέσ' στὴ δική σου σκέψι
καὶ σοῦπα, πρόσεξε καλά, κανεὶς μὴ σοῦ τὴν κλέψῃ.
Νὰ μὴ τὴν χάσῃς πρόσεχε, καὶ νὰ μὴ τὴν λερώσῃς
ὅπως στὴν δίνω ἀνέγγιχτη νὰ μοῦ τὴν ξαναδώσῃς.
—Καὶ μοῦπες.—Γιὰ τὴ σκέψι σου, καμμιὰ μὴν ἔχῃς ἔννοια
τὴν κλείδωσα στὴ σκέψι μου μὲ κλειδαριὰ ἀσημένια.
Κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ ἐκεῖ, ποτὲ νὰ μοῦ τὴν κλέψῃ
κι' οὔτε κανένας νὰ τὴν βρῇ γιὰ νὰ μοῦ τὴν λερέψῃ.
—Μὰ νάτο ποὺ γελάστηκες... κι' ἡ μορφοντελικάτη
σκέψι μου ξαναγύρισε σὲ μένανε τρεχάτη.
Ὦ!—μοῦπε—λίγο ἂν ἔμενα κλεισμένη
ἐκεῖ κυρά μου συντρίμμια ὅλα θὰ τ' ἔβλεπα τὰ διαλεχτὰ ὄνειρά μου.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΛΙΑΚΑΚΟΥ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ
Μεγ. Συμβούλου τῶν Γυναικείων Στοῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πολλὰ βεβαίως δύνανται νὰ γραφοῦν ἐπὶ τοῦ Συνεδρίου, ἀλλὰ... προηγήθησαν τόσοι ἄλλοι εἰς θαυμασίας περιγραφὰς ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Τύπου, ἡμερησίου καὶ ἑβδομαδιαίου—τοὺς ὁποίους ὁ Γυναικεῖος Ὀργανισμὸς εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως— ὥστε δὲν ἀφῆκαν εἰς ἡμᾶς οὔτε μίαν λεπτομέρειαν νὰ προσθέσωμεν.

* * *

Ἐν τούτοις θὰ ἠθέλαμεν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι καὶ αἱ ψυχαγωγικαὶ ὧραι τοῦ Συνεδρίου, ὄχι μόνον μᾶς ἐξεκούρασαν ἀλλὰ καὶ μᾶς ἀφῆκαν ἀλησμονήτους ἀναμνήσεις.

Τὸ τσάϊ μὲ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ μουσικὸν πρόγραμμα τῆς Νέας Γενεᾶς, δοθὲν εἰς τὴν ὡραίαν αἴθουσαν τοῦ Southern Hotel ἦτο μία πολιτισμένη ἀπογευματινὴ ποὺ παρουσίασε τὸν ἐκλεκτὸν ὡραιόκοσμον τῆς Βαλτιμόρης καὶ ἄλλων πόλεων ὡς ποικιλόχρωμην ἀνθοδέσμην. Τὴν ἀπογευματινὴν ἐσφράγισε ὁ 11ετὴς Μηνᾶς Παπάζογλους ἐκ Norfolk, Va., μὲ ὕμνον πρὸς τὴν Gapa, τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλε θαυμασίως. Ἄνευ βεβαίρσεων καὶ ἰδιαιτέρας μνείας προσθέτομεν ὅτι μουσικὴ καὶ τραγούδια ἀπὸ Ἑλληνοπούλες χαριτωμένες καὶ εὐγενῆ Ἑλληνόπουλα, σκόρπισαν μέσα στὴν ὁμήγυρι νοσταλγικὲς νότες περιπαθῶν Ἑλληνικῶν τραγουδιῶν, ποὺ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἐτραγουδοῦντο εἰς τὰ μεγάλα τῆς Ἑλλάδος Κέντρα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ τείου εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων, ὡς καὶ ἡ διοργανώσασα τὸ ἐπίσημον γεῦμα μετὰ τοῦ χοροῦ ποὺ προσέλαβε φαντασμαγορικὴν θέαν μὲ τὲς εὐμορφοντυμένες κυρίες καὶ δεσποινίδες.

* * *

Μὰ καὶ μιὰ ἄλλη γιορτὴ ἔμεινεν ἀλησμόνητη—καὶ τὴν ὀνομάζω γιορτὴ μᾶλλον παρὰ ἐκδρομή, γιατὶ ἐπάνω στὸ βαπόρι—ποῦ μᾶς ἔφερε κάτω ἀπὸ τὴν πανσέληνο γιαλό - γιαλὸ ἐπὶ 4 ὥρας, στὴν μαγεία τῶν ματιῶν προσετέθη ἡ γοητεία ἑνὸς δοξαριοῦ ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν γνωστὸν καὶ συμπαθῆ ἐξ Ἑλλάδος βιολινίσταν κ. Κουμιανόν, τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν. Ἄριες καὶ καντσονέτες, Carmen καὶ Mignon καὶ Ἀθηναϊκὰ σπαρταριστὰ τραγούδια μηδὲ τοῦ «Μπαρμπαγιάννη τοῦ κανατᾶ» ἐξαιρουμένου μετέβαλαν τὴν ἐκδρομὴν εἰς μουσικὴν πανηυχίδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος πολλαὶ καὶ πολλοὶ ἐνώσαντες τὰς φωνάς των εἰς ἓν πρόχειρον κονσέρτο.

* * *

Ἀναμφιβόλως ἐκυριάρχει εἰς τόνον καὶ γλυκύτητα ἡ φωνὴ τῆς Κας Μαρίκας Βρυωνίδου, ἱδρυτρίας τοῦ «Φιλικοῦ» ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἡ ὁποία ἀπεκάλυπτεν ἐξαιρετικῶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴν πολλαπλῆ της προσωπικότητα καὶ τὴν πολύγλωσσον μουσικήν της ἐπίδοσιν.

Ἐργάτρια Ἐθνική, ἡ Κα Βρυωνίδου, προσπαθοῦσα ἐν μέσῳ μυρίων δυσχερειῶν —παντοειδῶν—νὰ στηρίξῃ τὸ Κέντρον αὐτὸ ποῦ φέρει τὸν τίτλον «Φιλικὸ» εἰς τὰς καρδίας καὶ εἰς τὴν Φυλετικὴν Συνείδησιν τῆς ὁμογενείας, προσπαθοῦσα νὰ δώσῃ ζωὴν καὶ παλμὸν εἰς τὴν ἀνάγκην ποῦ ὅλοι αἰσθανόμεθα διὰ τὴν ἀπόκτησιν πνευματικοῦ κέντρου καὶ δὴ εἰς παροικίαν ὅπου ὁ Ἐπιστημονικὸς καὶ διανοούμενος κόσμος ἔχει φάλαγγας ἐκλεκτῶν—εἶναι ἡ ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς, ἡ ὁποία ἐξυπηρετεῖ τὴν Ἑλλ. κοινωνίαν μὲ π'στιν ἀκλόνητον εἰς τὸ μέλλον της.

Ἡ Ὀργάνωσίς μας δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὸ πλευρόν της μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον ἐξυπηρετήσεως τῶν ἰδανικῶν της καὶ τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ της.

* * *

Μὰ καὶ ἡ καβουροφαγία; Θὰ ποῦν πολλοί; Ἐξεχάστηκε; Ὄχι βέβαια καὶ ἰδίως ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν ἀπήλαυσαν τόσον ἐξαιρετικῶς ὥστε νὰ θέσουν εἰς κίνησιν τὸν... ἰατρικὸν κόσμον τοῦ Συνεδρίου, ὁ ὁποῖος ἔσπευδε νὰ παράσχῃ τὰς πρώτας βοηθείας... Συνετέλεσαν δὲ εἰς εὐχάριστα ἀποτελέσματα ὄχι μόνον οἱ ἰατροὶ ἀλλὰ καὶ τὰ χάπια τοῦ κ. Μοδινοῦ καὶ ἡ παραμυθία τοῦ Κου Μαυρομιχάλη, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὴν τοῦ ὡραίου φύλου, τὸ ὁποῖον δικαιωματικῶς, ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐπετοῦσε κυριολεκτικῶς ἀπὸ δωμάτιον εἰς δωμάτιον ὡς ἄγγελος παρηγορίας.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ποιοὺς καὶ ποιὲς νομίζετε ἠῦραμεν πρώτους πρώτους, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, μέσα εἰς τὸ ἑστιατόριον, μ' ἕνα γενναῖο breakfast πρὸς κατανάλωσιν; Ὅλους καὶ ὅλας ποῦ μᾶς εἶχαν θέσῃ εἰς... κυκλοφορίαν μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν, ἰδιαιτέρως δὲ τὴν Ἱέρειαν τῆς ἐκεῖ Στοᾶς, εὐγενεστάτην Καν Μεσολογγίτου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἀντοχὴν νὰ περιποιῆται ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς...

* * *

Καὶ τώρα ποὺ τὸ Συνέδριον ἔλαβε τὴν θέσιν ἀναμνήσεως —εὐχαρίστου πάντοτε— ἂς ἐπιδοθῶμεν μὲ νέον ζῆλον εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὡραίων του ἀποφάσεων. Ἔχομεν ὅ,τι χρειάζεται διὰ δημιουργικὴν ἐργασίαν. Τὴν πίστιν ἐπὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἐπὶ ὅλων Ἐκείνων τοὺς ὁποίους τὸ Συνέδριον ἐξέλεξε διὰ νὰ ἡγηθοῦν αὐτῆς. Καὶ εἶναι ἄνδρες σώφρονες, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων ὁ Ὕπατος Πρόεδρος Δρ. Γάβαρης μὲ τὸ ἐπιτελεῖον τῶν Ὑπάτων Ἀντιπροέδρων, Κυβερνητῶν, Ἐποπτῶν, Νομ. Συμβούλου, Γ. Ἐφόρου, μὲ ἀξιωματούχους καὶ μέλη διαπνεομένους ὅλους ἀπὸ ἐνθερμον ζῆλον ὑπὲρ εὐδόξωσεως τοῦ ἀγῶνος τῆς Gapa, ἀγῶνος ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν παλλαδίων μας.

* * *

Καὶ τὰ Ἐθνικά μας αὐτὰ παλλάδια —ποῦ ἐπιβάλλονται ὡς ἠθικὴ ἀξία εἰς τὸν ξένον ἀκόμη κόσμον διότι συμβολίζουν μίαν Ἰδέαν ἐξ ἧς τὰ ἄριστα διὰ τὸν Κόσμον ἐπήγασαν— ἀγωνιζόμεθα νὰ τὰ κάμωμεν σεβαστὰ καὶ ἀγαπητὰ παρὰ τῇ Νέᾳ Γενεᾷ μας, δι' ἧς καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ ἐπιζήσωμεν φυλετικῶς εἰς τὴν θετήν μας Πατρίδα.

Αἱ ἐλπίδες μας ἀναπτερόνονται ὅταν ἀκούομεν ἐξαγγελλόμενον τὸν ἱερὸν ὅρκον τῆς διαφυλάξεως τῆς θρησκείας καὶ τῆς γλώσσης μας ἀπὸ τὰ χείλη νεανίδων ὡς ἡ ἐξ Akron, Ohio, Δὶς Ἐ. Θεοδώρου, ἀπὸ τὰ χείλη ἐφήβων ὡς τοῦ Ι. Βαρυπάτη ἐκ Βαλτιμόρης καὶ Ι. Φαρφαρᾶ ἐκ Tarpon Springs τῆς Φλωρίδος.

Μὰ δὲν ἀρκοῦν αἱ ἐλπίδες. Σφύζει φύρω μας μιὰ Νέα Γενεὰ ὠθουμένη ἀκατανικήτως ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς Νεότητος ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην Σελίδα)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛΙΔΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ

Ὑπὸ ΟΛΓΑΣ ΚΟΥΤΣΑΥΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἰκογένεια.

Τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν εὑρίσκομεν ἡμεῖς καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Οἰκογενείας, ὅταν αὕτη εἶναι τὸ ἄσυλον τῆς εὐσεβείας, τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης.

Τοὺς γονεῖς ἡμῶν ἀτυχήσαντας καθῆκον ἔχομεν ὄχι μόνον νὰ σεβώμεθα, ἀλλὰ συμμεριζόμενοι τὴν στενοχωρίαν αὐτῶν, νὰ φροντίζωμεν παντὶ τρόπῳ νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν ψυχικήν των γαλήνην. Τοῦτο εἶναι ἐπιβεβλημένον τῶν τέκνων καθῆκον.

Πόσον ὅμως σπουδαιότερον καθῆκον ἐκτελεῖ ἡ ἀφοσιωμένη καὶ καλὴ σύζυγος, ὁ πραγματικὸς σύντροφος καὶ φίλος τοῦ ἀνδρός, ὅταν εἰς τὰς ἀτυχίας του, ὅπως ἀποτυχίαν εἰς ἐπιχειρήσεις, ἀπώλειαν ἑπομένως χρημάτων, ἀσθένειαν, ἢ καὶ εἰς ἄλλας μικρὰς καὶ ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας του, ἴσταται εἰς τὸ πλευρόν του ἀληθὴς ἄγγελος, καὶ διὰ τῆς ὑπομονῆς της, φιλεργίας καὶ οἰκονομίας ἐν τῷ οἴκῳ, πολὺ δὲ περισσότερον διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν τρόπων της, καθιστᾷ τὴν ζωὴν τοῦ ἀτυχήσαντος συζύγου καὶ ἑπομένως καὶ τὴν ἰδικήν της, ὄχι μαρτυρικὴν διὰ τῶν διαρκῶν της ἐπικρίσεων καὶ ἀπαιτήσεων, ἀλλ' εὐχάριστον καὶ εἰς τὰς δυσκολωτέρας ἀκόμη περιστάσεις καὶ τότε ἡ Οἰκογένεια, ἡ πραγματικὴ αὐτὴ θεότης, εἶναι προσέτι τὸ ἄσυλον τῆς ἀνακουφίσεως, τῆς παρηγορίας καὶ τῆς χαρᾶς.

Ἐὰν συγκρίνωμεν τὴν ζωήν μας μὲ τρικυμιώδη θάλασσαν καὶ τὴν Οἰκογένειαν μὲ πλέον σκάφος, θὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι, κυβερνήτης τοῦ πλοίου εἶναι ἡ μητέρα, ἡ σύζυγος, ἡ γυναῖκα. Εἰς τοῦτο βεβαίως πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν θὰ ἀντιτείνωσιν, νομίζοντες ὅτι ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν Ἕλληνα οἰκογενειάρχην τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν κατέχει («ὡς κεφαλὴ καὶ στῦλος τοῦ σπητιοῦ»), τὸ ἴδιον πρεσβεύω καὶ ἐγώ. Ἀλλ' ὅταν διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καὶ τῶν εὐχῶν τῆς ἐκκλησίας, εὐλογοῦνται ἐκεῖνοι εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς καὶ ἡ κοινωνία ἐμπιστεύονται μίαν νέαν Οἰκογένειαν, βεβαίως ὁ ἀνὴρ εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ὡραίου αὐτοῦ σκάφους, αὐτὸς θὰ διαθέσῃ ὅλα του τὰ χρόνια, τὴ σκέψι του, τὰς οἰκονομίας του γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὸ εὐλογημένο σπῆτι κοπιάζων ὅπως εὐσυνειδήτως καὶ τιμίως ἐξεύρῃ καὶ τὰ ὑλικὰ μέσα διὰ τὴν συντήρησιν καὶ εὐτυχίαν τῆς Οἰκογενείας. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα, ἡ μητέρα, ἡ σύζυγος, εἶναι ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ αὐτὴν κυρίως ζητεῖται ὁ ἀσφαλὴς λιμὴν καὶ ἂν αὕτη κατορθώνῃ νὰ ὑπερνικᾷ τὰς δυσκολίας ἀποφεύγουσα τὴν ὑπερβολικὴν ἐπίδειξιν, καὶ μὴ παρεξηγοῦσα τὴν ἀκριβῆ ἔννοιαν τοῦ πολιτισμοῦ, τότε ἀσφαλῶς ἀναδεικνύεται κάλλιστος καὶ ἄξιος κυβερνήτης τῆς οἰκογενείας της, καὶ ἄγγελος φύλακας, προστατὶς τοῦ ὡραίου αὐτοῦ σκάφους, τοῦ ἀγαπημένου μας σπητιοῦ, τὴν ὁμορφιὰ τοῦ ὁποίου ἐξυμνοῦν οἱ ποιηταί μας λέγοντες:

Ὦ! σπῆτι μου καλὸ καὶ τιμημένο
χίλιαις φοραῖς νὰ εἶσαι εὐλογημένο
καὶ τοῦ Θεοῦ μας πάντοτε ἡ ματιὰ
τ' ἀδέλφια μου νὰ ραίνῃ μ' εὐλογιὰ
καὶ νὰ μυρώνῃ ἀδιάκοπα μὲ ὑγεία
τὰ τίμια τῶν γονιῶν μου γηρατεία!

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΠΟΘΟΣ ΚΟΡΗΣ

Τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι της μιὰ μέρα
καὶ τὄβαλε δειλὰ στὸ δάκτυλό της·
—«Γιὰ κύτταξε, μοῦ πάει, καλὴ μητέρα;»
Κι' ἀπάνω στὸ χιονάτο μάγουλό της
ζωγράφισε τὰ κρύφια ὄνειρά της,
ροδάτη ἡ παρθένα σᾶν ἀμυγδάτης.
—Μὴ βιάζεσα, μικρούλα μου, ἀπὸ τώρα,
καὶ σὺ θὰ τὸ φορέσῃς μιὰν ἡμέρα,
κι' ἂς εἶν' εὐλογημένη ἐκείν' ἡ ὥρα.
Ὅμως στὸ λέω μὲ πόνο, σὰ μητέρα,
ὅσο λαμπρὸ σοῦ φαίνεται, δὲν εἶναι
τὸ δαχτυλίδι αὐτό, χρυσέ μου κρίνε».

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Παρασκευάσας ὁ Μέγας Διδάσκαλος, ἐπὶ τριετίαν ὁλόκληρον, εἰς τὸ πρωτότυπον σχολεῖόν του τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους αὐτοῦ, διὰ τὸ μέγα ἔργον διὰ τὸ ὁποῖον οὗτοι προωρίζοντο, δηλ. *τὴν ἠθικὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀνθρωπότητος*, κατόπιν ἐπανειλημμένων δοκιμασιῶν, εὑρὼν αὐτοὺς δοκίμους πρὸς τοῦτο, τοῖς ἀπονέμει μὲ τὸν πλέον ἐπίσημον τρόπον, τὸ ἀπαραίτητον, ἂς εἴπωμεν, δίπλωμα. Δὲν ἀναφέρει ἐν αὐτῷ τὰ διδαχθέντα μαθήματα, οὔτε τὴν ἐπιδειχθεῖσαν διαγωγήν των, οὐδὲ τὸν βαθμὸν τῆς μαθήσεώς των. Ἁπλῶς τοὺς λέγει: *Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου*, καὶ εἰς τὰς ἓξ αὐτὰς λέξεις περιλαμβάνεται οὐχὶ μόνον ἡ ἀποκτηθεῖσα σοφία καὶ γνῶσις, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑψηλὴ καὶ σοβαρὰ ἀποστολή των. Ὡς φῶτα, λαβόντα τὸ φῶς παρὰ τοῦ μόνου δυναμένου νὰ εἴπῃ: *ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν*, θὰ ἔπρεπε νὰ εὑρίσκωνται εἰς διαρκῆ ἐπαφὴν πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ φωτός. Ἀλλοίμονον, ἐὰν τὸ συνεκτικὸν ρεῦμα διεκόπτετο ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν. Ἡ ἀποτυχία καὶ ἡ ἀπελπισία θὰ ἐπηκολούθουν ἀμέσως καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Ἰούδα θὰ ἐπανελαμβάνετο. Ἀλλὰ ἔχοντες πλήρη συναίσθησιν τῆς ἀνατεθείσης εἰς αὐτοὺς ἱερᾶς διακονίας, ἐξηκολούθησαν καθ' ὅλην τὴν ἀποστολικὴν δρᾶσίν των νὰ φωτίζωνται ἀπὸ τὸ φῶς Ἐκείνου, νὰ διαλύουν τὸ βαθὺ σκότος τῆς ἁμαρτίας, τῆς κακίας καὶ τῆς ἀγνωσίας καὶ νὰ τὸ ἀντικαθιστοῦν διὰ τοῦ φωτὸς τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Καὶ οἱ διάδοχοί των, οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ὑστέρησαν. Ἂν δὲν ἀνεδείχθησαν φῶτα πρώτου μεγέθους, ὅπως ἐκεῖνοι, πλὴν ἐν πολλοῖς δὲν ὑπῆρξαν καὶ δεύτερα τοιαῦτα. Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία αὐτῶν ἦτο παραδειγματική. Ἡ πεποίθησις πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον, ἡ ἐμπεριστατωμένη μελέτη τῶν γραφῶν, τοὺς ἀνέδειξε δεινοὺς κήρυκας καὶ ἀπολογητὰς τῶν θείων ἀληθειῶν. Μὲ πνεῦμα βαθὺ καὶ εὐρὺ ἐμελέτησαν τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Μὲ ἱκανότητα δηλίου κολυμβητοῦ, ἐξερευνήσαντες τοὺς ὠκεανοὺς τῆς φιλοσοφίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς ποιήσεως, παρέλαβον ὅλους τοὺς εὐρεθέντας θησαυροὺς καὶ χρησιμοποιήσαντες αὐτοὺς καταλλήλως, ἀνεδείχθησαν *θεηγόροι ὁπλῖται καὶ ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος*. Διὸ καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, διὰ τοὺς λαμπροὺς ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς πίστεως θριάμβους των, τρὶς τοῦ ἔτους τιμᾷ καὶ γεραίρει τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Πατέρων κατὰ Ὀκτώβριον, ὡρίσθη εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τῆς ἑβδόμης οἰκουμενικῆς συνόδου. Τὸ προέχον ζήτημα ἐν αὐτῇ ἦτο τὸ τῶν εἰκονομάχων, ἢ ὡς εἶναι ἄλλως ἐν τῇ ἱστορίᾳ γνωστόν: *μεταρρύθμισις τοῦ ὀγδόου αἰῶνος*. Διαστροφὴ τοῦ πνεύματος τοῦ εὐαγγελίου εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ θεοποιῆται πᾶσα ὕλη, ἐξεικονίζουσα ἱερὸν πρόσωπον, κοίλανσις τῶν χειρῶν τῶν εἰκονιζομένων ἁγίων, ἵνα ἐντὸς αὐτῶν ἐπιτίθεται τὸ ἀντίδωρον καὶ ὀργίασις τῆς ἀσθενοῦς φαντασίας, ὅτι δῆθεν ὁ ἅγιος ἐπιδίδει αὐτό, ἀπόξεσις τῶν χρωμάτων τῶν εἰκόνων καὶ ἡ χρησιμοποίησίς των ὡς θεραπευτικωτάτων θείων φαρμάκων καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα, χειρότερα τῶν μνημονευθέντων, ἠνάγκασαν τοὺς κηδομένους τῆς οὐσίας τῆς θρησκείας, πολιτικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς ἄρχοντας τοῦ Βυζαντίου, νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὰς ἀσχημίας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἐπανέφεραν τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ ἐστιγμάτισαν τὴν ὀρθοδοξίαν. Δυστυχῶς καὶ αὐτοί, ἐν τῷ ὑπερβολικῷ ζήλῳ των, κατέληξαν εἰς τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Τὰ ἄκρα εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνα. Ἡ μέση ὁδὸς εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη. Οὔτε ἡ λατρεία τῶν εἰκόνων ἐπιτρέπεται, οὔτε ἡ κατάργησις αὐτῶν ἐπιβάλλεται. Ἡ ἀνύψωσις αὐτῶν εἰς τὰ εἰκονοστάσια τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τρόπον ὥστε οἱ χριστιανοὶ πλησιάζοντες αὐτὰς νὰ ὑποκλίνωνται μόνον πρὸ αὐτῶν καὶ νὰ μὴ δύνανται νὰ κολλοῦν τὲς μύτες των, τὰ χείλη των, καὶ νὰ τρίβουν τὰ μέτωπά των ἐπάνω των, εἶναι φρονῶ, *ὁ ἀξιοπρεπέστερος τρόπος* ἀποδόσεως τιμῆς καὶ δόξης τῆς προσηκούσης εἰς τοὺς ἥρωας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀλλὰ πότε οἱ μεγάλοι θὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ εἴπουν τὴν ἀλήθειαν πρὸς τοὺς μικρούς; Καὶ πότε ὁ νοῦς τῶν μικρῶν θὰ χωρέσῃ τὴν πρακτικὴν αὐτὴν ἀντίληψιν, διὰ νὰ ζητήσουν μόνοι των τὴν ἐφαρμογήν της; *Κύριος οἶδε*. Καὶ μέχρι τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀποφάσεως, ἡ ὁποία θὰ περιλάβῃ μοιραίως καὶ τὴν ἀναθεώρησιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μας συστήματος, δὲν δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ὅτι εἴμεθα ἀντάξιοι τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πατέρων, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον *φῶς τοῦ κόσμου*. Τοὐναντίον ἡ προσήλωσίς μας εἰς τοὺς ξηροὺς τύπους, μᾶς μετέβαλεν αὐτὸ τοῦτο, *εἰς σκότος τοῦ κόσμου*. Ἡ καυχησίς μας ἐπὶ πατριαρχίᾳ καὶ ὀρθοδοξίᾳ δὲν συγκινοῦν κανένα, οὔτε ἡμᾶς αὐτούς. Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἐφόσον ἀξιοῦμεν τὰ πρωτεῖα παντοῦ καὶ πάντοτε, ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα φῶτα πρώτου μεγέθους, φῶτα ἀναπτόμενα ἀπὸ τὸ φῶς Ἐκείνου, φῶτα τροφοδοτούμενα ἀπὸ ἔργα ἀγαθά, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φωτιζόμενοι *δοξάσωσι τὸν Πατέρα ἡμῶν*....

Γείνωμεν ὅθεν φῶς τοῦ κόσμου, διαλύοντες τὴν ἀμάθειαν καὶ τὰς προλήψεις. Γείνωμεν ἅλας τῆς γῆς νοστιμίζοντες αὐτὴν διὰ τῶν ἀνθωποπρεπῶν πράξεών μας. Καὶ τέλος, θέσωμεν τὸν λύχνον ἐπὶ τὴν λυχνίαν, διὰ νὰ πραγματοποιήσωμεν τὸ τοῦ Κυρίου: *Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου*.

ΕΚ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

Γιὰ νὰ εἶναι κανένας ἄξιος νὰ ὀνομάζεται ἐνάρετος, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι θεοσεβούμενος καὶ νὰ προσφέρῃ θυσίες, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ ὑποταγὴ στὰ θεῖα, ἀγνὴ ψυχὴ καὶ νὰ εἶναι καλὸς πατέρας, καλὸς υἱός, καλὸς σύζυγος.

—Τὰ ἐγκλήματα ποῦ γεννᾷ ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἀχαλίνοτη ἡδονή, εἶναι βαρύτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἠμπορεῖ νὰ γεννήσῃ ὁ θυμός.

—Σὲ κάποιον νέον ποὺ ἐκοκκίνισεν ἀπὸ ντροπήν, ὁ Θεόφραστος εἶπεν: Ἔχε θάρρος, παιδί μου· τέτοιο εἶναι τὸ χρῶμα τῆς ἀρετῆς.

—Οἱ φθονεροὶ εἶναι πλειὸ ἀξιολύπητοι ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους, ἐπειδὴ δὲν ὑποφέρουν μόνο ἀπὸ τὴ δική τους δυστυχίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 13ης Σελίδος)

της. Ἰδοὺ ἡ στιγμὴ νὰ τὴν ποδηγετήσωμεν εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν καταλλήλως, προτοῦ αὕτη, ἐλλείψει θετικῶν καὶ πρακτικῶν μέσων, τραπῇ εἰς ἀτραπούς αἱ ὁποῖαι θὰ τὴν φέρουν μακράν, πολὺ μακρὰν τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς καὶ Ἑστίας ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν της ἔννοιαν.

Δὲν ἀρκοῦν, ὄχι, πλέον αἱ ἐλπίδες, αἱ ὁποῖαι μακρὰν πολὺ τοῦ νὰ ἀναρριπίζωνται ἀπὸ τὴν πνοὴν τῆς ἀναδημιουργίας ποῦ σκορπίζεται σήμερα ἀνὰ τὰς μεγάλας καὶ μικρὰς παροικίας τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ μὲ ἐξαρτητήρια τὰ πνευματικά, τὰ ἐθνικά, τὰ δημοσιογραφικὰ μας κέντρα καὶ μὲ σταυροφόρους τῆς Ἰδέας τῶν Ἑλλ. Γραμμάτων, τοὺς ἀριστεῖς τῶν διανουμένων καὶ Ἑλλήνων μας, ἀσφαλῶς πλέον μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ τὰς στηρίξωμεν ἐπὶ ἔργων ποῦ θὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν τὴν Ν. Γενεάν.

Ἀγαπηταί μου Ἑστιάδες, εἴδατε πόσον ἐξυμνήθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ἡ πολύτιμος συμβολή Σας εἰς τὸν Ἀγῶνα. Ἀπὸ Σᾶς ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος καὶ ἡ μελλοντικὴ ἐπιτυχία τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ ὁ ὁποῖος στρέφεται σήμερον γύρω ἀπὸ τὴν Θρησκείαν καὶ Ἐκπαίδευσιν.

Δόσατε χεῖρα βοηθείας εἰς ἐκείνους καὶ ἐκείνας ποῦ πρωτοστατοῦν εἰς τὴν περισυλλογὴν τῶν Ὀρφανῶν μας, καὶ εἰς ὅσας ἀνέλαβον νὰ διατηρήσουν Ἑδρας Ἑλληνικῶν εἰς Ἡμερήσια σχολεῖα, ὑποστηρίξατε ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθὸν τοὺς Ἐθνικοὺς καὶ Ἱεροὺς σκοποὺς καὶ νὰ ἦσθε βέβαιαι ὅτι προσφέρετε ὑπηρεσίας ὑψίστης σημασίας, ὑπηρεσίας ποῦ μόνον ἠθικῶς ἀξίζει νὰ ἐπιβραβευθοῦν.

Αὐτὸ ζητεῖ ἡ Gapa. Αὐτὸ ηὐχήθησαν οἱ ἀπελθόντες Ἡγέται Σας. Αὐτὸ προσδοκοῦν οἱ Νῦν ἀναλαβόντες. Αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν ἐξέφρασαν οἱ ἀντιπρόσωποι τόσων καὶ τόσων μακρυνῶν Στοῶν καὶ τόσα μέλη παρόντα κατὰ τὸ Συνέδριον, διὰ τὴν διοργάνωσιν τοῦ ὁποίου ἐπὶ μῆνας ἠγωνίσθησαν τόσοι καὶ τόσαι, ἵνα παρουσιάσωσι ὅσα ὡραῖα παρουσίασαν καὶ κυρίως ἵνα τοῦτο σημειώσῃ σταθμὸν νέων ἐμπνεύσεων καὶ πρακτικῶν ἀποσάσεων.

Ἀληθινά, ἐκφράζομεν ἐκ μέρους τοῦ Γυν. Ὀργανισμοῦ τὴν εὐγνωμοσύνην μας εἰς τὰς διαφόρους Ἐπιτροπὰς Κυρίων καὶ Κυριῶν τοῦ Συνεδρίου Βαλτιμόρης.

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Ἓν ἐκ τῶν μεγάλων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα πρωΐμως περιέπλεξαν τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ἦτο καὶ τὸ τῆς κινήσεως. Ὁ Παρμενίδης τῆς Ἐλεατικῆς Σχολῆς δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τὴν κίνησιν τῶν σωμάτων ἄνευ κενοῦ χώρου καὶ κατ' αὐτὸν δὲν ὑφίστατο κενὸν ἐνόσῳ τὸ Σύμπαν ἦτο πλῆρες, ὅλον, ἕν. Ἕνεκα τούτου ἐδόξαζεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑφίστανται κινητήριος δύναμις, κίνησις τῶν σωμάτων, αἱ δὲ φυσικαὶ μεταβολαὶ ἦσαν ἀπατηλὰ φαινόμενα.

Ὁ Λεύκιππος ἐπίσης ἐδόξαζεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν κίνησιν τῶν σωμάτων ἄνευ κενοῦ χώρου, ἀλλ' ἀνεγνώριζε τὴν κίνησιν ὡς γεγονὸς τῆς φύσεως, ὡς πραγματικότητα. Οἱ Ἐλεατικοὶ ὅθεν, ἔλεγεν, εὑρίσκοντο ἐν πλάνῃ δοξάζοντες ὅτι δὲν ὑπάρχει κενόν. Δοθέντος τοῦ κενοῦ χώρου, ἐπακολουθεῖ ἡ κίνησις κατ' αὐτόν.

Οὔτε ὁ Παρμενίδης, οὔτε ὁ Λεύκιππος εἰσήγαγον τὴν ἔννοιαν τοῦ κενοῦ. Τὸ δόγμα τοῦτο προϋπῆρχε καὶ ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Παρμενίδου, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Λευκίππου. Ὁ γερμανὸς φιλόσοφος Κόμπρετζ λέγει ὅτι ὁ Λεύκιππος δὲν ἔπραξε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τελειώσῃ ἢ νὰ ἐξυψώσῃ τὸ σύστημα τῆς Ἀτομικῆς Θεωρίας, ὅπερ ὑφίστατο πρὸ πολλοῦ ἐν ἀτελεῖ καταστάσει.

Διδομένων εἰς τὰ ἄτομα διαφόρων μεγεθῶν καὶ σχημάτων, ἡ κίνησις των εἰς τὸν κενὸν χῶρον εἶναι γεγονὸς πλέον, ὅσον καὶ ἡ ὕπαρξις αὐτῶν. Καθὼς ἡ ὕλη καθ' ἑαυτὴν δὲν ἔχει ἀρχὴν καὶ ἐπομένως οὔτε τέλος, οὕτω καὶ ἡ φυσικὴ καὶ ἀρχικὴ κατάστασις τῶν ἀτόμων ἦτο μία κατάστασις κινήσεως. Ἡ κατάστασις τῆς ἀκινησίας δὲν ἦτο καθόλου φυσικὴ κατὰ τοὺς Ἀτομιστάς, ὅσον καὶ ἡ κατάστασις τῆς κινήσεως. Ἡ ὕλη δι' αὐτοὺς ἦτο οὐσιωδῶς ἐνεργοῦσα καὶ οὐχὶ ἐφησυχάζουσα, ὡς παρεδέχοντο μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων οἱ Μπροῦνο, Βάκων, Λίμνιτζ καὶ Σπινόζα, ὡς παραδέχονται ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ νεώτεροι φυσικοί. Ἡ ἐνέργεια εἶναι συνώνυμος μετὰ τῆς κινήσεως καὶ ἡ ὕλη καθ' ἑαυτὴν μηδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀλλαγὴ μονάδων ἐνεργείας ἐν διηνεκεῖ κινήσει.

Κατὰ τὸν Δημόκριτον τὰ ἄτομα πίπτουσι μετὰ διαφόρου βαθμοῦ ταχύτητος, τὰ βραδύτερα μόρια ταχύτερον, τὰ ἐλαφρότερα μετ' ἠλαττωμένης ταχύτητος, τὰ δὲ βαρύτερα προλαμβάνουσι καὶ προτρέχουσι τῶν ἐλαφροτέρων.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐδόξαζεν ὅτι, ἐὰν ὑπῆρχε τοιαύτη κατάστασις κενοῦ χώρου ἄνευ ὕλης, τότε ἐν τῷ τοιούτῳ χώρῳ ὅλα τὰ σώματα, ἐλαφρὰ καὶ βαρέα, θὰ ἔπιπτον μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, ὅπερ ἐθεώρει ἄτοπον. Κατ' αὐτὸν αἱ διαφοραὶ τῆς ταχύτητος ἐν τῇ πτώσει τῶν σωμάτων ἐξηρτῶντο ὁλοκλήρως ἐκ τῆς πυκνότητος αὐτῶν, δυνάμει τῆς ὁποίας κατευθύνονται πρὸς τὸ κέντρον τῆς Γῆς. Ὁ Ἐπίκουρος συνεφώνει μετὰ τοῦ Σταγειρίτου ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς ἴσης ταχύτητος εἰς μὴ παρεμβαλλόμενον ἐμπόδιον. Ὁ Ἀριστοτέλης ὄχι μόνον ἠρνεῖτο τὴν πιθανότητα τῆς ὑπάρξεως κενοῦ χώρου, ἀλλ' ἐβεβαίου ὅτι ἐν τοιούτῳ κενῷ χώρῳ οὐδεμία κίνησις θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν. Ὁ Ἐπίκουρος ἐπίστευεν ὅτι τὰ ἄτομα οἱουδήποτε βάρους ἠδύναντο νὰ πέσουν μετ' ἴσης ταχύτητος ἐν τῷ κενῷ εἰς ἴσας παραλλήλους γραμμάς. Ἐνταῦθα ἐνυπάρχει ἡ ἀδυναμία τῆς Ἀτομικῆς Θεωρίας τοῦ Ἐπικούρου. Ὁ Δημόκριτος ὅμως ὑπελόγιζε τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀτόμων ὑπὸ νόμου, αἰτίαν καὶ οὐχὶ τύχην. Ὁ Ἐπίκουρος ἀπέκρουε τὴν αἰτίαν καὶ παρενέβαλε τὴν τυχαίαν σύγκρουσιν. Δὲν ἦτο δυνατὸν ὅθεν, κατὰ τὴν πλάνην τοῦ Ἐπικούρου, τὰ ἄτομα νὰ σχηματίσωσιν ἡλίους, κόσμους καὶ πλανήτας, πίπτοντας εἰς τὸ ἀχανὲς διάστημα μὲ παράλληλα βάθη. Εἰς τοιαύτην πλάνην κατὰ τοὺς νεωτέρους δὲν ὑπέπεσεν ὁ Δημόκριτος. Διὰ τὸν Δημόκριτον μία τοιαύτη Ἐπικούρειος γνώμη θὰ ἦτο ἴση μὲ σύμβαμα ἄνευ αἰτίας καὶ ἐπομένως μὴ ἐναρμονιζόμενον μὲ τὸν νόμον τῆς ἀνάγκης. Αἱ τοιαῦται ἀπόψεις τοῦ Δημοκρίτου ἦσαν ἀπαράδεκτοι ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν διακεκριμένων μαθητῶν του Στράτωνος καὶ Λαμψάκου, τοῦ τελευταίου ὄντος διδασκάλου Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ὁ Ρωμαῖος Στωϊκὸς καὶ φιλόσοφος Κικέρων ἐθεώρει τὴν Δημοκρίτειον θεωρίαν τῆς συναφείας καὶ συνθέσεως ὡς τελείως φαντασικήν. Καὶ ἐν τούτοις οἱ κριτικοὶ τοῦ Δημοκρίτου δὲν ἔχουσι καλλιτέραν θεωρίαν ὅπως ἀντικαταστήσουν αὐτήν, ἐνόσῳ καὶ οἱ Ἀτομισταὶ τῆς σήμερον δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς ἠλεκτρικῆς, χημικῆς καὶ βαρυντικῆς ἕλξεως τῶν σωμάτων πρὸς ἄλληλα ἢ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ πίεσις τῆς ἀτμοσφαίρας παράγει τὴν ἔγερσιν τοῦ πυρός, τοῦ ἀτμοῦ καὶ γενικῶς τῶν θερμῶν ἀερίων.

Ὁ Δημόκριτος ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς τὸν μέγιστον φυσικὸν τῆς ἀρχαιότητος, προλαμβάνων ἐν τούτῳ καὶ πολλοὺς νεωτέρους. Ὁ ἀθάνατος Νεύτων καὶ αὐτὸς ὁ Δάλτων, ἱδρυτὴς τῆς νέας Χημικῆς Ἀτομικῆς Θεωρίας, ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀλανθάστους, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἠδύναντο νὰ προτρέξωσι τῶν νεωτέρων χημικῶν καὶ φυσικῶν κριτικῶν. Ὁ Νεύτων, ὁ Μπόϋλ καὶ ὁ Χάηγκενς δὲν εἶχον καθόλου ἰδέαν ὅτι τὰ ἄτομα τῆς ἐννοίας των κατεῖχον ὁλοσχερῶς τὸν κενὸν χῶρον, τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης μὴ ἀναγνωριζούσης πραγματικὸν κενὸν χῶρον, καθόσον ὅλον τὸ κενὸν περιέχει βαρυντικὸν αἰθέρα, ἂν οὐχὶ ἠλεκτρομαγνητικὸν πεδίον τῆς ἐνεργείας.

Οὕτω τὸ ἄτομον τοῦ χημικοῦ τῆς σήμερον εἶναι λεπτότατον ἐλάχιστον σῶμα, ἐν ἄλλοις λόγοις τὸ ὑδρογόνον καὶ ἐν ἄλλοις τὸ αἰθέριον ἄπειρον τοῦ Ἀναξιμάνδρου.

Σημ.—Ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν τὰ τῶν νεωτέρων χημικῶν, ὅτι τὰ ἠλεκτρόνια τοῦ ὑδρογόνου ἀποτελοῦσιν ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἡλιακοῦ μας Πλανητικοῦ Συστήματος μὲ τὰς περιστροφικὰς περὶ τὸ κέντρον των κινήσεις μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἅπτωνται ἀλλήλων, οὔτε καὶ νὰ συγκρούωνται. Ὅλη ἡ ὕλη συνεπῶς, ἤτοι ὁ λίθος, τὸ ὕδωρ, τὰ μέταλλα, τὰ ἔμψυχα ζῷα, οἱ οὐρανοξύσται τῶν μεγαλουπόλεων εἶναι κατεσκευασμένα ἐκ τοιούτων ἀνωτέρω ἀτόμων, ὥστε ἕκαστος δύναται ἤδη νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ κτίριον στηρίζεται μὲ τὰ ὑδρογόνα ἠλεκτρόνιά του πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ εἰς τὸ κενόν, ἐν ἄλλοις λόγοις δὲν στηρίζεται πουθενά, καὶ συνεπῶς ἡ ὕλη μηδὲν ἄλλο εἶναι ἢ κενὸς χῶρος, δικαιώνων τὸν Παρμενίδην, ὅστις δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων νομιζόμενον ἄϋλον χῶρον ἢ κενὸν διάστημα. Ἐξ ἄλλου, ὡς προελέχθη, ἐπέστρεψεν ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη εἰς τὴν Δημοκρίτειον θεωρίαν, ὅτι ὅλα τὰ ἄτομα συνίστανται ἐξ ἑνὸς μόνον ἀρχικοῦ στοιχείου, τοῦ ἀτόμου τοῦ σημερινοῦ ὑδρογόνου. Τὸ δὲ ἄτομον τοῦ ὑδρογόνου συνίσταται ἐξ ἐνεργείας καὶ ἡ ἐνέργεια καθ' ἑαυτὴν ἀνήκει εἰς τὴν ἀτομικὴν σύνθεσιν. Ὅλη ἡ ἐνέργεια ἐν τῇ σημερινῇ ἀναλύσει εἶναι κατὰ φύσιν ἠλεκτρική, ἐξ ἧς παρήχθησαν ἡ ἀστραπή, οἱ ἀστέρες, τὸ πῦρ, οἱ βράχοι, τὰ μέταλλα, τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὸν Δημόκριτον ἡ ψυχὴ εἶναι ὑλικὴ καὶ ἐξαφανίζεται συγχρόνως μετὰ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ σώματος.

Ο ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἦτο μέγας φιλόσοφος καὶ πολιτικός, καὶ ἐγεννήθη εἰς τὸν Ἀκράγαντα τῆς Σικελίας, ἡ δὲ οἰκογένειά του, ἀποτελοῦσα μέρος διακεκριμένης Δημοκρατικῆς μερίδος, προσεκλήθη νὰ λάβῃ μέρος πρὸς ἀνατροπὴν τῆς ὀλιγαρχικῆς μερίδος καὶ ἀνακήρυξιν τοῦ Ἐμπεδοκλέους εἰς βασιλέα, ὅπερ τελευταῖον ὁ φιλόσοφος ἀπέρριψεν. Ὡς ἀναφέρουσιν οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοί, οὕτος ἐξωρίσθη καὶ καταφυγὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν.

Ἐξ ἑνὸς ἐπὶ τῆς «Φύσεώς του» ποιήματος, συνισταμένου ἐκ 5000 στίχων, σώζονται μόνον περὶ τοὺς 400 καὶ οὗτοι παρεφθαρμένοι. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐκάλει τοῦτον ἐκ τοῦ ὕφους τῆς γραφῆς του Παπέρα τῆς Ρητορικῆς, ὁ δὲ Γαληνὸς ἀναφέρει ὅτι οὗτος ὑπῆρξεν ἱδρυτὴς τῆς ἐν Μεγάλῃ Ἑλλάδι τῆς Ἰταλίας Ἰατρικῆς Σχολῆς. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀκράγαντος ἐσέβοντο αὐτὸν ὑπεραν θρώπως. Καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του καλεῖται μέγας καὶ ἔξοχος. Τὸ μέγα αὐτοῦ δόγμα ἦτο ἡ «φιλία» καὶ τὸ «νεῖκος», ἤτοι ἡ φιλία καὶ ἀντιζηλία μεταξὺ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς πάσης κατασκευῆς τῶν κόσμων. Ἀναφέρεται ὅτι περιηγήθη πολλὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ἐκτελῶν θαύματα (ἀνεγείρων νεκροὺς κλπ.), ὅτι προεκήρυξεν ἑαυτὸν θεὸν καὶ ὅτι εἶχε πλείστους ὁπαδοὺς εἰς τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα. Ἐδόξαζεν ὅτι ὅλα τὰ ὄντα συνίστανται ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων, τοῦ πυρός, ἀέρος, γῆς καὶ ὕδατος, αἱ συνθέσεις τῶν ὁποίων παράγουσι τὴν καλουμένην δύναμιν τῆς φιλίας, ἥτις τερματίζεται ὑπὸ ἄλλης δυνάμεως, καλουμένης ἀντιζηλίας. Ἐδίδασκεν ἀρχικῶς ὅτι ὅλα τὰ στοιχεῖα ἦσαν μεμιγμένα εἰς μίαν γιγαντώδη σφαῖραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φιλία καὶ τὸ «νεῖκος» δὲν ἐνήργουν. Τελικῶς ἡ ἀντιζηλία ἠγέρθη ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ σφαίρᾳ, τὰ στοιχεῖα ἐχωρίσθησαν καὶ τὰ ἀτομικὰ εἴδη ἐνεφανίσθησαν. Οὕτος δὲν ἀναγνωρίζει καθόλου δημιουργίαν καὶ ἐδόξαζεν ὅτι οὐδέν, ὅπερ ὑφίσταται, καταστρέφεται τελείως.

Τὰ πρῶτα ὄντα, τὰ ὁποῖα ἐξεπήδησαν ἐκ τῆς γῆς, ἦσαν τὰ φυτά, κατόπιν τὰ ζῷα ὑπὸ τερατοτίας μορφὰς καὶ ὄγκους, πολλὰ τῶν ὁποίων δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιζήσωσιν (σημ. εἰς τοῦτο συμφωνοῦν καὶ ὅλοι οἱ σημερινοὶ ζωολόγοι, ὅτι ὑπῆρξαν μεγαθήρια ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἀνευρισκομένων σκελετῶν των, ἅτινα ἐξηλείφθησαν). Τὰ ὑπάρχοντα ζῷα διετείνετο (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀνθρώπου) εἶναι οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα ἐπέζησαν διὰ τῆς ἐκλεκτικῆς ἀρμοδιότητός των καὶ τελειότητος (ἐνταῦθα πάλιν, κατὰ τὸν μέγαν Τάνηταλ τὸ Survival of the Fittests τοῦ Δαρβίνου). Κατ' αὐτὸν ἡ λογικὴ καὶ ἡ σκέψις ἐπῆλθον μὲ τὴν μετέπειτα ἀποκάλυψιν, ζωογονηθεῖσαι ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ αἵματος, τὸ δὲ πνεῦμα ἢ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀχώριστος τοῦ σώματος καὶ δὲν ἔχει οὐδεμίαν μετὰ θάνατον προσωπικότητα.

Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἦτο ἱκανώτατος φιλόσοφος καὶ ἡ εἰς τὴν κατόπιν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν ἐπιρροή του δὲν δύναται καθόλου νὰ ὑποτιμηθῇ. Ὁ γενικὸς τόνος τῶν συγγραμμάτων του ἦτο ὑλιστικός, μὴ ἀφήνων χῶρον διὰ τὴν Θεολογίαν τοῦ Ὀλύμπου, καὶ πραγματικῶς κατὰ τοὺς νεωτέρους προπαρεσκεύασε τὴν ὁδὸν τῆς μηχανικῆς φιλοσοφίας τῶν Ἀτομιστῶν. Τὰ περὶ τοῦ θανάτου του εἶναι ἐντελῶς ἀβέβαια. Οἱ ὀπαδοί του ὡρκίζοντο ὅτι εἶδον τοῦτον ἀναβαίνοντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐπὶ πυρίνου ἅρματος. Ἀλλ' ἐν τῶν σανδάλων του ἀνευρέθη εἰς τὴν λάβαν τῆς Αἴτνης καὶ κοινῶς ἐπιστεύετο ὅτι οὗτος ηὐτοκτόνησε ριφθεὶς εἰς τὸν κρατῆρα αὐτῆς, ὅπως διὰ κρυφίου τρόπου ἀποθανατισθῇ. Οἱ ἱστορικοὶ γράφουν ὅτι οὗτος, ὡς ἀνωτέρω λέγεται, ἐξωρισθεὶς κατέφυγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

Σικάγον.

(Ἕπεται συνέχεια).

Young People's Page

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

— Τὸ σῶμα ὡς ὄργανον τῆς ψυχῆς.
— Ἡ νεαρὰ ψυχὴ εὐχερεστέρα πρὸς μορφώσιν χαρακτῆρος.

Παρὰ τοῦ ἡμερησίου Ἑλληνικοῦ μας Τύπου πληροφορούμεθα ὅτι ἡ Α. Ε. ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁμιλήσας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἔστρεψε τὸν λόγον του καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν, διαγγέλων:

«Πρέπει νὰ εἶσθε ψυχὲς Ἑλληνικὲς μέσα σὲ κορμιὰ Ἑλληνικὰ καὶ κορμιὰ Ἑλληνικὰ σὲ ψυχὲς Ἑλληνικές. Δὲν φθάνει ἡ ψυχή, χρειάζεται καὶ τὸ κορμί, οὔτε καὶ τὸ κορμὶ φθάνει χωρὶς ψυχή. Χρειάζονται καὶ τὰ δύο μαζί. Καὶ τώρα περιμένω νὰ τὸ δείξετε. Εἶμαι βέβαιος διὰ τὸ μέλλον σας, διότι βλέπω ἀπὸ τώρα τὶ θέρμη βγαίνει ἀπὸ τὰ μάτια σας...».

Σοφὸν τῷ ὄντι καὶ πύρινον εἶναι τὸ ὀλιγόλογον αὐτὸ διάγγελμα τοῦ μεγάλου πατριώτου, τὸ ὁποῖον ἀξίζει ν' ἀναγνωσθῇ ξεχωριστὰ ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ τὶς Ἑλληνοπούλες μας. Διότι ὅπως ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἔτσι καὶ ἡ Μεγάλη Ὀργάνωσις, ἡ Γκάπα, βροντοφωνεῖ πρὸς τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς:

«Νὰ εἶσθε πάντοτε ὑπερήφανοι διότι εἶσθε Ἕλληνες, νὰ λατρεύητε τὴν ἱστορίαν τῶν πατέρων μας, νὰ ἀγαπᾶτε καὶ ἐκμανθάνητε τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικήν μας γλῶσσαν, νὰ σέβεσθε τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν θρησκείαν μας, διότι Σεῖς, ἡ Νέα Γενεά, εἶσθε ἡ ὑπέροχος ἐλπὶδα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς».

Ἡ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ πρόοδος αὐτοῦ συνίσταται κυρίως εἰς τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχων σῶμα καὶ ψυχὴν ἤτις νοεῖ καὶ ἀγαπᾷ τὸ ἀληθές, τὸ ἀγαθόν, τὸ καλὸν καὶ ἤτις βούλεται ἐλευθέρως νὰ πράττῃ αὐτό, πρέπει νὰ γνωρίσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερον τὸ ἀληθές, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ καλόν, νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὰ εἰλικρινῶς καὶ νὰ ἀποφασίζῃ κατὰ χρέος νὰ πράττῃ ταῦτα ὅσον τὸ δυνατὸν συνεχέστερον συγχρόνως δὲ νὰ φροντίζῃ καὶ περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ὄργανον τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀληθὴς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πρόοδος αὐτῆς.

Ἀντιλαμβάνεσθε βεβαίως τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ὅταν ὁ Μέγας μας Κυβερνήτης λέγει: «Δὲν φθάνει ἡ ψυχή, χρειάζεται καὶ τὸ κορμί.»

Πραγματικῶς, μεγάλη φροντὶς καὶ σπουδαία πρόνοια πρέπει νὰ λαμβάνεται περὶ τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον εἶναι προωρισμένον ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὄργανον τῆς ψυχῆς ὅταν αὕτη προάγεται καὶ ἀναπτύσηται. Ἡ καλὴ σωματικὴ κατάστασις διευκολύνει τὴν ψυχὴν ἵνα μανθάνῃ καὶ διδάσκεται μετὰ προθυμίας καὶ προσοχῆς. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες μεγάλην ἀπέδιδον σημασίαν εἰς τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ δὲν ἠρκοῦντο μόνον εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικήν. Ὁ καθ' ὅλα μεμορφωμένος ἄνθρωπος ὠνομάζετο παρ' αὐτῶν «καλὸς κἀγαθός», δηλαδὴ καλὸς τὸ σῶμα καὶ ἀγαθὸς τὴν ψυχήν.

Καταλαμβάνετε δὲ ἔτι περισσότερον διατὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως ἐξκολουθῶν λέγει: «Οὔτε τὸ κορμὶ φθάνει χωρὶς ψυχή».

Ἡ ψυχὴ εἶναι τὸ ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον ἐγὼ τὸ ὁποῖον ἐπλάσθη διὰ νὰ τελειοποιηθῇ καὶ οὕτω καταστῇ εἰς μὲν τὸν παρόντα βίον εὐτυχές, εἰς δὲ τὸν μέλλοντα μέτοχον τῆς θείας μακαριότητος. Ὥστε ἀπαιτεῖται μεγίστη φροντὶς ὑπὲρ τῆς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Πλάστου δημιουργηθείσης ψυχῆς μας. Ἐὰν δὲ ὀλιγωρῶμεν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος, βαρεῖα ἐπίκειται ἡμῖν εὐθύνη.

Πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ παρασκευάζεται ἡ Νέα Γενεὰ διὰ τὴν προσήκουσαν ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς πατριωτικῶν καθηκόντων ἐν τῷ προσεχεῖ μέλλοντι. Διότι τὸ δένδρον ἐν

(Συνέχεια εἰς τὴν 16ην Σελίδα)

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
ANDREW GODIMIS

JUNIOR ORDER OF G. A. P. A.

SUPREME COMMISSIONER'S OFFICE
To
EVERY JUNIOR AND JUNIORETTE

My young Sisters and Brothers,

Since it is impossible for me to communicate with each and everyone of you personally, much as I should like to do so, I must resort to circulars and to articles in the Greek Press and in our own "Tribune".

Your delegates at the National Convention in Baltimore made some resolutions, a copy of which I will shortly mail to your Lodges. Among those resolutions is a very commendable one which I should like to discuss with you. But first I should like to mention something else essential for the success of the general aim of our Order.

The country of your birth is unique among the nations of the world. If you travel to Europe or Asia you will find that each nation is composed of people of one race, one religion, speaking one language, having the same customs and traditions. They even eat the same kind of food, every country having its own national dishes.

In our America, although we all live under one flag and belong to one nation, we belong to different races, have different religions, speak our racial languages in addition to the American, and have our racial customs and traditions. It will be a very long time before all these races merge completely into a new race, probably many centuries. Meanwhile each race comprising the American nation, proud as it may be of its Americanism, treasures its traditions as a family heritage.

You, my dear young people, belong to a privileged race, which not withstanding all its faults, is the greatest in the world, a race about which a great American, H. S. Main said, "nothing moves in this world except the blind forces of Nature that did not have its origin with the Greeks." So you see how precious and how glorious your heritage is.

The purpose of our Order is to create an Organization in which that heritage will be guarded as in a sacred Ark. To aid our purpose you must read the Greek Press. Read a Greek newspaper for half an hour daily and you will master the Greek language. The Greek Press, in addition to being a means for you to cultivate your Greek, is a mirror in which you can daily see our racial life parade like a cinematographic picture on a canvass. It is just as indispensable to a Greek home as a mirror, yet you cannot find a Greek home without a mirror whereas you find plenty of them without a Greek paper. By reading the Greek newspapers, we keep in contact with the Greeks in America and the world over. The minute we stop reading about them, we become isolated from them. History teaches that the passing of Greek Communities outside the borders of Greece was proceeded by the loss of their Press. There are no Greek parents who do not want their children to speak the Greek language, yet most of them keep their best ally towards that end, the Greek Press, out of their homes.

Therefore, my first request to you is that you see that every Greek home buys a Greek paper and that every Junior and Juniorette read it.

And now let us proceed with my message to you. Your delegates at the Convention in Baltimore made certain plans which I as your Supreme Commissioner and your Board of Counsellors must follow until the next Convention in Milwaukee, Wis. This Board to be composed of five Juniors and five Juniorettes will have to be selected by you soon so that these plans may be carried out in the best way possible.

Part of these plans is the resolution I started to write you about, that is, the addition to your educational program of a course that would be useful to you in meeting the problems of life.

Each of you, my dear young people, is a freshman in the school of life. The purpose of our life on this earth is education and *Dame* Life teaches by playing a game with us, putting various obstacles in our paths and creating various problems for us to solve.

If we overcome the obstacles and solve the problems we win the game and life becomes our good servant and offers us her bounties, because she loves and respects a winner.

But if we lose, try to dodge, or try to play the game in an underhanded way she becomes a merciless persecutor, as she has no respect for weaklings, loafers or welchers.

Our organization is a league of teams of boys and girls and I and your ten Counsellors are the board of strategy.

In playing the game we can only gather certain knowledge and pass it on to you.

The Ephoros of your lodge is the coach of your team and the President the captain.

The field is the school of life and in order to go out there and win, and win you should, you must train well and adhere to the rules.

My ambition is to see every one of you in the field as an athlete and a winner and I am sure that is your ambition too.

As you know those that watch from the grand stands may enjoy the spectacle at ease, but when the game is over they do not partake in the honors.

The best they may get is a hoarse throat from rooting for the team of their choise, and who cares for a hoarse throat, not my Juniors or Juniorettes I hope.

Therefore, read my messages and those of your other supreme officers and read them well, whether they are public or private.

Request of your superiors to select as your coaches the best Ephoros possible and it will be up to you to select as captains the best among you, obey the rules and put your heart and soul into your training.

If you do that, I promise you that you are going to be winners in that greatest game of them all, the game of life.

In my next message I will discuss with you the science that has helped human evolution more than anything else in this world.

With best wishes for all,

Your Supreme Commissioner.

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 15ης Σελίδος)

ὅσῳ εἶναι νέον δύναται νὰ ἐμβολιασθῇ, ὅταν ὅμως γηράσῃ ματαίως θὰ κοπιάσῃ ὁ ἐμβολιαστής. Ἡ νεαρὰ ψυχὴ εἶναι εὐαίσθητος καὶ ἀναγνωρίζει εὐκολώτερον τὸ ὀρθὸν καὶ ποθεῖ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Ἡ νεαρὰ ψυχὴ εἶναι καταλληλοτέρα ὅπως δεχθῇ τὸν ἐμβολιασμὸν τῆς νέας ζωῆς. Ἡ νεαρὰ ψυχὴ εἶναι εὐδιαθετέρα πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ νεαρὰ ψυχὴ εἶναι εὐχερεστέρα πρὸς μόρφωσιν χαρακτῆρος. Διὰ τοῦτο, καὶ σεῖς νεαροὶ ἀναγνῶσται τῆς σελίδος ταύτης, ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὰ ὀλίγα λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πατρίδος μας καὶ προσπαθήσατε μὲ ζῆλον καὶ ἀξιοζήλευτον ζέσιν νὰ κρατήσητε καὶ τὸ «κορμὶ» καὶ τὴν «ψυχὴ» εἰς τὸ εὐγενὲς ἀνώτατον ἐπίπεδον τῆς ἐγκρατείας. ' Η Γκάπα μας σ' αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ προοδεύσητε.

Πρὸ παντὸς ὅμως μὴν ξεχνᾶτε τὸ «κορμὶ» καὶ ἡ «ψυχὴ» νᾶναι Ἑλληνικά. Μὲ τὰ εἰλικρινῆ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη καὶ φρονίματα, μὲ τὰ πολυσπούδαστα Ἑλληνικὰ αἰσθήματα, μὲ τὴν γενναίαν καὶ ἀθλητικὴν ἐμφάνισίν

ΑΘΗΝΑ, ΧΡΙΣΤΙΝΑ, ΛΥΚΟΥ

'Η ἀναδεκτὴ τῶν συνέδρων Βαλτιμόρης, τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι τοῦ 'Υπάτου Ταμίου τῆς 'Οργανώσεώς μας κ. 'Ι. Λύκου.

των, καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν αἰωνίαν Ἑλληνικὴν ὑπερηφάνειαν. Οὕτω γεννᾶται ὁ περίφημος Ἑλληνικὸς χαρακτὴρ καὶ καθιστᾶ τὸν ἄνθρωπον προοδευτικὸν καὶ εὐτυχῆ. Καὶ ἡ εὐτυχία αὕτη εἶναι ὄχι μόνον διὰ σᾶς, ἀγαπητοὶ νεαροὶ ἀναγνῶσται, ἀλλὰ καὶ τῆς Γκάπας καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διότι ἀπὸ σᾶς ἐλπίζομεν διὰ τὰ θαυμασιώτερα καὶ ὑπέροχα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς θετῆς μας πατρίδος 'Αμερικῆς.

('Ανδρέας Γκοδίμης)
ΑΝΤΡΙΚΟΣ

Worcester, Mass.
September, 1937

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Χωμένος 'ς τἀνακατωμένα ἐρείπια
τῆς Ρώμης εἶδα ἐμπρὸς τὸ Κολοσσαῖο
καὶ μέσα ἀπ' τὰ χαλάσματα τὰ τρύπια
ἀγέρα πεθαμμένων ἀναπνέω.
Εἶναι ὄγκος ὅμως 'κεῖνα τὰ χαλάσματα
καὶ πέτρες σωριασμένες ἄνω κάτου,
πάντα τὴ νύχτα μοιάζουν σᾶ φαντάσματα
ποῦ ἐπέρασε τὸ χέρι τοῦ θανάτου.
Μὰ ἐδῶ 'ς τὸν Παρθενῶνα τὸν ἀθάνατο
'ς τἀληθινὸ τῆς Τέχνης Κολοσσαῖο
δὲν τὸν φοβᾶμαι οὔτ' αὐτὸν τὸν θάνατο
κι' ἀγέρα θείας ἀγάπης ἀναπνέω.
'Ο χρόνος σ' ἐσεβάσθη καὶ δὲν ἔλυωσες
νὰ δείχνῃς τῶν προγόνων τὴν εἰκόνα
Μάρμαρο τῆς Πεντέλης ποῦ θεμέλιωσες
ἔργα μεγάλα σᾶν τὸν Παρθενῶνα.

ΑΘ. ΓΕΡΑΚΗΣ

ΜΕΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
"Ο ΚΟΣΜΟΣ"
ΜΕ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΤΑΧΥΠΙΕΣΤΗΡΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΙΚΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ
'Εκτελοῦμεν οἱανδήποτε Τυπογραφικὴν ἐργασίαν καλλιτεχνικῶς καὶ ἀλανθάστως. — Εἰδικοὶ εἰς πολυχρωμίαν.
ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ, ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ, ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ.
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΧΟΡΟΕΣ ΠΕΡΙΔΩΝ,
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ.
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ MENUS ΔΙ' ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ, ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ.
— Ζητήσατε τὰς τιμάς μας διὰ τὸ συμφέρον σας. —
Cosmos Greek-American Printing Co.
205 WEST 25th STREET, NEW YORK CITY

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 23. PITTSBURGH, PA. — NOVEMBER, 1937. VOL. II. NO. 11.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΜΑΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΩΝ ΦΥΛΕΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΔΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἐξέφραζον πρὸ μηνῶν τὴν χαράν μου διότι ἡ λῆξις τῆς ἡγεσίας τῆς ἀγαπητῆς μας Ὀργανώσεως ἐπεσφραγίζετο μὲ τὴν ἡγεσίαν τοῦ τελευταίου προσκυνήματός μας εἰς Ἑλλάδα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπανελθὼν ἀσμένως μεταδίδω τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν τῆς ὡραίας μας Πατρίδος μετὰ τῶν ἐκεῖθεν ἐντυπώσεών μου.

Ἡ Ὀργάνωσίς μας πρὸ πολλοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἰδιαιτέρως δὲ ἀπὸ τῆς τρίτης ἐκδρομῆς μας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ τέως Ὑπάτου Προέδρου ἀδ. Μαυρογορδάτου καὶ τοῦ νῦν τοιούτου ἀδ. Γάβαρη εἶχε ἐνθρονισθῇ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀρχῶν καὶ ὁμογενῶν μας ἐν Ἑλλάδι. Πάντες ἀνεγνώρισαν τὰς ἐθνικὰς προσπαθείας της καὶ πάντες ἐξεδήλουν κατὰ τὸν ἐμφαντικώτερον τρόπον τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησίν των.

Οὐδέποτε ὅμως ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ καὶ ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς ἐξεδηλώθη μετὰ τόσου θαυμασμοῦ καὶ τόσης εἰλικρινείας ὅσον κατὰ τὴν τελευταίαν μας ἐκδρομήν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὅλων ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μας ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἁπλῆς ἐγκαρδιότητος καὶ ἐπιβαλλομένης φιλοξενείας πρὸς τὰ ξενητευμένα τέκνα της.

Ἡ ἐκδρομή μας ἐχαρακτηρίσθη καὶ ἐχαιρετίσθη ὡς ἐ θ ν ι κ ὴ τοιαύτη καὶ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἡμῶν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὕδατα ἀκόμη εἴμεθα οἱ φιλοξενούμενοι τῶν Ἑλληνικῶν Ἀρχῶν καὶ τὸ ἀντικείμενον ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων καὶ τιμῶν ἀπὸ τῶν τελωνείων μέχρι τῶν Ἀνακτόρων.

Ἐθνικὸν πατριωτικὸν πνεῦμα διέπει πᾶσαν κίνησιν καὶ πᾶσαν προσπάθειαν τῶν ἐν Ἑλλάδι σήμερον, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων. Ὀνειροπολοῦν καὶ ἐργάζονται ὅλοι διὰ μίαν Ἑλλάδα ἀξίαν τοῦ παρελθόντος της, τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της. Ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς εἶναι ἤδη ἡ Βασίλισσα τῶν χωρῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν μεταδίδεται πάλιν τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς ἀσφαλείας, εἰρήνης καὶ εὐτυχίας των.

Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις τῶν Ἑλλήνων ἔχει θέσῃ ὑπὸ τὴν σκέπην της τὰ συμφέροντα τῆς ὁλότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ τε γηγενοῦς καὶ ἀποδήμου, καὶ νυχθημερὸν ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἀφορώντων αὐτοὺς ζητημάτων. Ζητεῖ καὶ προσλαμβάνει ὡς συμμάχους πάντα ἱκανὸν νὰ αἰσθανθῇ καὶ ἐργασθῇ διὰ μίαν τοιαύτην ἀναγέννησιν τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ Ἐθνικὴ αὕτη Κυβέρνησις καὶ οἱ διὰ τὴν ἀναγέννησιν ταύτην ἐργαζόμενοι θεωροῦν τὴν ΓΚΑΠΑ εἰλικρινῆ των σύμμαχον καὶ τὴν καλυτέραν αὐτῶν ἐκπρόσωπον καὶ ambassador of good will ἐν τῇ φιλλελληνικῇ θετῇ ἡμῶν Πατρίδι, μνήμονες πάντοτε τῶν δεδοκιμασμένων ὑπηρεσιῶν καὶ ἐθνικῶν προσπαθειῶν μας.

Μετ' οὐ πολὺ θὰ συνεχίσω ἐκθέτων λεπτομερῶς τὰς σκέψεις καὶ ἐντυπώσεις μου ἐκ τοῦ ἀλησμονήτου εἰς Ἑλλάδα ταξειδίου μας, προτάσσω δὲ τούτων τὴν ἀναδημοσίευσιν τῶν κυριωτέρων κρίσεων καὶ ἄρθρων, τὰ ὁποῖα ὁ ὑπέροχος Ἑλληνικὸς τύπος αὐθορμήτως ἀφιέρωσε καὶ ἔγραψε διὰ τὸ ἔργον μας καὶ τὴν ἀποστολήν μας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἔκτης ἐκδρομῆς μας εἰς τὴν φιλτάτην γενέτειραν.

Αἰσθάνομαι δικαίαν τιμὴν καὶ ὑπερηφάνειαν διότι καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἠδυνήθην νὰ ἐξυπηρετήσω καὶ ἀντιπροσωπεύσω τὴν ἀγαπητήν μας Ὀργάνωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ κρατῶμεν πάντοτε ἑτοίμην, ἰσχυρὰν καὶ ἀφοσιωμένην φίλην τῶν φυλετικῶν ἡμῶν ἰδεωδῶν καὶ πόθων.

ΦΩΤΙΟΣ Π. ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Ὕπατος Ἀρχηγὸς Ἐκδρομῆς 1937.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ G.A.P.A. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 29 Αὐγούστου.—Τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς κραταιᾶς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας ἦλθον καὶ πάλιν χθὲς εἰς τὴν μικράν των Πατρίδα διὰ τὸ ἐτήσιον, εἰλαβές, προσκύνημα. Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς —καὶ ἐπισήμως ὡς Κράτος καὶ κατ' ἰδίαν ὡς λαϊκὴ ψυχὴ — ὑπεδέχθη μὲ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν τὰ προσφιλῆ τέκνα της, τὰ ὁποῖα ἐκκινοῦν ἀπὸ τόσον μακρὰν, διαπλέουν ὠκεανοὺς καὶ διασχίζουν ἠπείρους, ὑποβάλλονται εἰς κόπους καὶ ὑφίστανται δαπάνας, διὰ νὰ ἔλθουν ἐδῶ καὶ ἀναβαπτισθοῦν εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως. Ἡ Ἑλληνικὴ Πατρὶς εἶναι εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτὴν καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὑπερηφάνως διὰ τοὺς ἀποδήμους ἀδελφούς του.

Διὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τὴν ἐσωτέραν σημασίαν τοῦ προσκυνήματος αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς μυσταγωγίας, θὰ πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι οἱ περισσότεροι, σχεδὸν ὅλοι, οἱ προσκυνηταὶ αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι, ποὺ εἰργάσθησαν καὶ ἴσως ἐργάζονται ἀκόμη σκληρὰ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶναι πλέον ἡ παλαιοτέρα ἐκείνη Χαναάν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐζοῦσε κανεὶς μὲ ἄνεσιν καὶ ἐπλούτιζε μὲ εὐκολίαν. Εἶναι καὶ ἐκεῖ τραχὺς ὁ ἀγὼν τῆς ὑπάρξεως. Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις, ποὺ ἐξέσπασε τῷ 1931, παρέσυρε πολλὰ θύματα καὶ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Δὲν τοὺς ὄρεγει λοιπὸν ἐδῶ μόνον ἡ τουριστικὴ διάθεσις καὶ ἡ δίψα τῶν περιηγήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀρέσκεται νὰ ἀνευρίσκῃ νέας πηγὰς συγκινήσεων ὁ μαλθακὸς πλοῦτος.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς εὗρον εἰς τὴν θετήν των πατρίδα κάθε τί, ποὺ ἠμποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ ἕνας μέτοικος: Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ν, ἰ σ ο π ο λ ι τ ε ί α ν, σ ε β α σ μ ό ν. Ἀκόμη καὶ ἠθικὴν ἐ ν ί σ χ υ σ ι ν. Ἀπὸ ἐργάται καταδεκτοὺς διδηροδρομικῶν γραμμῶν ἔγιναν ἐργοδόται. Ἀπὸ ὑπάλληλοι ἐπιχειρηματίαι. Ἀπὸ ἀσήμαντος ἀρχικῶς μειονότης ὠργανώθησαν εἰς ὁμογένειαν πολυπληθῆ καὶ ρωμαλέαν: Κατέκτησαν θέσεις περιφανεῖς. Ἔφθασαν νὰ ὑπολογίζωνται σοβαρῶς εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Μέγα δὲ μέρος τοῦ πλούτου, ποὺ ἀπέκτησαν μὲ τὸν ἱδρῶτα των, διοχετεύεται εἰς τὴν μακρινήν των Πατρίδα, τῆς ὁποίας τὰ ἐξ Ἀμερικῆς ἐμβάσματα ἀπετέλεσαν ἕνα ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους πόρους ἐπὶ μακρὰν χρονικὴν περίοδον. Καὶ κάτι περισσότερον καὶ αὐτοῦ. Εἰς τὸ μωσαϊκὸν τοῦ νεαροῦ Ἀμερικανικοῦ Ἔθνους, οἱ Ἕλληνες μετανάσται προερχόμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὴν καθαρὰν καὶ ἀνόθευτον ἐπαρχιακὴν ζύμην, κατώρθωσαν νὰ δημιουργήσουν μίαν θέσιν ἐπίφθονον καὶ ν' ἀντιπροσωπεύουν ἐπαξίως τὴν ἔνδοξον καὶ παγκοσμίως γνωστὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὰς ἀνέσεις καὶ τὰς τιμάς, ποὺ ἀπέκτησαν εἰς τὴν νέαν, θετήν των Πατρίδα· μολονότι ἡ ἰδιότης τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτου εἶναι παγκοσμίως σεβαστὴ καὶ ἐπίζηλος· οἱ Ἕλληνες μετανάσται παρέμειναν πάντοτε ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν ἐθνισμόν των. Ὁμιλοῦν μεταξύ των τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν διδάσκουν καὶ εἰς τὰ παιδιά των. Συντηροῦν, μὲ πολλὰς θυσίας, ναοὺς καὶ σχολεῖα παντὸς κύκλου σπουδῶν. Ἐκδίδουν Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, εἰς δὲ τὰς ἐκδόσεις αὐτὰς τὴν πρώτην περιοπτον θέσιν κατέχουν τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἑλλάδα, τὰς ἀνάγκας της, τὰς προόδους της. Συνεορτάζουν μαζί μας κάθε Ἐθνικὸν γεγονός, συμπάσχουν εἰς κάθε ἀτύχημα. Μὲ μίαν ὁρᾶσιν ἔμειναν Ἕλληνες, βαθύτατα Ἕλληνες, ὅπως ἡμεῖς οἱ ζῶντες ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἴσως μάλιστα καὶ καλύτεροι ἀπὸ ἡμᾶς ἀφοῦ αὐτοὶ ἔχουν ὅλας τὰς ἀρετὰς τῆς φυλῆς καὶ κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, ποὺ εἶχεν ἕως χθὲς ὁ κομματόδουλος καὶ ἀθεραπεύτως πολιτικολογῶν Νεοέλλην.

Εἶναι εἰς ὅλους γνωστὴ ἡ ἀφομοιωτικὴ ἐπίδρασις τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιβάλλοντος ἐπὶ τῶν ξένων, ποὺ μίαν ὡραίαν πρωΐαν ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Ἤπειρον ἀναζητοῦντες τύχην. Ὁ ἰδιότυπος πολιτισμός της, ἡ λάμψις τοῦ πλούτου, αἱ καταπληκτικαὶ δημιουργίαι της, τὸ θετικὸν πνεῦμα της, ἡ θαυμαστὴ ζωτικότης της καὶ ὁ πυρετώδης ὀργασμὸς πρὸς τὴν πρόοδον ἐπηρεάζουν βαθύτατα τὴν ψυχὴν τοῦ ξένου, μεταπλάσσουν τὸν χαρακτῆρα του καὶ τὸν ἐξαμερικανίζουν βαθμηδόν. Ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτὸν μόνον ὀλίγαι φυλαὶ ἐξέφυγον. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἶναι καὶ οἱ Ἕλληνες—οἱ παλαιότεροι ἐκεῖνοι ἀπόκληροι τῆς μοίρας, ποὺ ἔφυγαν μὲ ὀλίγα ἑκατοντάδραχμα διὰ τὸν Νέον Κόσμον καὶ κατώρθωσαν νὰ δημιουργήσουν, σὺν τῷ χρόνῳ, μίαν ἀνθοῦσαν Ἑλληνικὴν παροικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν διαφυλάσσεται ζηλοτύπως ὁ ἐθνισμὸς καὶ διατηρεῖται ἀκοίμητον τὸ ὠς τῆς πίστεως πρὸς τὴν χριστιανικὴν Ὀρθοδοξίαν, πρὸς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογενειακὴν παράδοσιν.

Τοιοῦτοι Ἕλληνες εἶναι οἱ ἀπόδημοι ἀδελφοί, ποὺ μᾶς ἦλθαν χθές. Θὰ

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE
Dr. George P. Gavaris ..... Pres.
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Ex. Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE SUPREME LODGE
Dr. George P. Gavaris ..... President
Dr. John Gatsopoulos .... First Vice-Pres.
George Demas ..... Vice-Pres.
G. G. Economy ..... Vice-Pres.
Harilaos Economides ..... Vice-Pres.
N. N. Kontax ..... Vice-Pres.
John Gekas ..... Legal Counsellor
Demos. Nicholson ..... Commissioner of the Juniors
Mrs. Iphigenia Copadis .... Counsellor of Women's Lodges
Olga Koutsafti ..... Assist. Counsellor
Mrs. Penelope Desilla ..... Assist. Couns.

H. Pappamanolis ..... Supreme Master
Elias Mavromichalis ..... Supreme Orator
Dr. C. Theodore ..... Supreme Orator

GOVERNORS
James Katsaris — Pete Trafalis
George Molones — K. Pappaphotiou
Alc. Karahalios — Const. Klonis
James Galanis — Chr. Frangoyiannis
George Antonopoulos
Peter Prodromides
Elias Mavromichalis
SUB-GOVERNOR
Eustratios Karambelas

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὀχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ γράφοντες εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. II. November, 1937. No. 11.

μείνουν μεταξύ μας ὀλίγον καιρόν, θὰ μᾶς μεταδώσουν τὴν ὀργκίνησίν των καὶ θὰ τοὺς μεταγγίσωμεν τὴν ὑπερηφάνειαν ποὺ αἰσθανόμεθα διότι εἶναι ἀδελφοί μας. Ἔπειτα πάλιν θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς ἑστίας των, κραταιωμένοι εἰς τὸν ἐθνισμόν των, αἰσιόδοξοι διὰ τὸ μέλλον τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας των Πατρίδος καὶ εὐτυχεῖς, διότι σήμερον, εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐσωτερικὴ διαίρεσις, οὔτε μίση, οὔτε ἀντιθέσεις, ἀλλ' ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἡνωμένοι ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως των, ἐργάζονται καὶ παράγουν καὶ μοχθοῦν διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ Ἐθνικοῦ γοήτρου καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Οἴκου. Τὸ χαρμόσυνον αὐτὸ μήνυμα, ἀρραβῶνα τοῦ καλυτέρου μέλλοντος, θὰ τὸ μεταδώσουν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀδελφούς, ποὺ ἀναμένουν ἐκεῖ μὲ νοσταλγίαν τὴν σειρὰν των διὰ τὸ προσκύνημα τῆς Πατρώας γῆς. Θὰ κομίσουν ἐπίσης τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος πρὸς τὴν πολυπλάστερον Ὁμοσπονδίαν, ἡ ὁποία τόσον στοργικὴ ἐδείχθη καὶ δεικνύεται πρὸς τὰ ἀπόδημα τέκνα της. Ἀπὸ δὲ τὴν ἀδιάκοπον αὐτὴν ἀνανέωσιν τῶν ἀδελφικῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν συνεχῆ ἀναβάπτισιν τῶν ψυχῶν εἰς τὰ ἐθνικὰ νάματα θ' ἀντλοῦμεν ὅλοι μας τὴν ἀκλόνητον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν αἰωνιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ θαύματος καὶ πρὸς τὴν ὑψηλοτέραν ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

«ΕΘΝΙΚΗ».

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΛΑΔΟΣ ΑΝΑΠΟΣΠΑΣΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ

("Αρθρον τοῦ 'Υπάτου 'Αρχηγοῦ τῆς ἐκδρομῆς τῆς «Γκάπα» κ. Φ. ΚΥΡΙΤΣΗ).

Αἱ ἐκδρομαὶ τῶν δύο ἐν 'Αμερικῇ μεγάλων ἐθνικῶν ὀργανώσεων, τῶν GAPA καὶ AHEPA, ἔδωσαν εἰς τοὺς ἐν 'Ελλάδι μίαν θαυμασίαν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσι καλλίτερον καὶ νὰ ἐκτιμήσωσι περισσότερον τὴν ζωτικότητα καὶ τὸν πατριωτισμὸν ἡμίσεος καὶ πλέον ἑκατομμυρίου 'Ελλήνων ἀποζητούντων τὴν εὐτυχίαν των ἐν τῇ ἀχανεῖ καὶ φιλελληνικῇ ἀνέκαθεν χώρᾳ τῆς 'Αμερικῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἀπόδημον τοῦτον πληθυσμὸν ἐξ ἄλλου νὰ αἰσθανθῇ ὅτι, καίτοι μακρὰν τῆς πατρίδος του, θεωρεῖται πάντοτε ὡς κλάδος ἀναπόσπαστος τοῦ ὅλου 'Ελληνικοῦ δένδρου. 'Η συνεχὴς αὕτη ἐπικοινωνία τῶν δύο ἑλληνικῶν κόσμων εἶναι ὄχι μόνον ἐπανετὴ ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένη τόσον δι' ἐθνικοὺς ὅσον καὶ οἰκονομικοὺς λόγους.

'Ο "Ελλην τῆς 'Αμερικῆς δὲν εἶναι ὁ μετανάστης τῆς χθές, ὁ ὁποῖος ἐπισκεπτόμενος τὴν γενέτειράν του ἐγίνετο ἀδίκως καὶ παραλόγως ὁ στόχος δυσμενῶν κρίσεων καὶ σχολίων διὰ μερικὰς ὑπερβασίας καὶ συνηθείας, τὰς ὁποίας ἀπέκτησε κατὰ τὴν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διαμονήν του ἐν τῇ ξένῃ. Αἱ κρίσεις στὰ σχόλια αὐτά, ὅσον ἄκακα καὶ ἂν ἦσαν, ἐμετρίαζαν τὴν τάσιν του πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὴν ὡραίαν του πατρίδα —ἕνα ἑλληνικὸν προτέρημα ξεχωριστὸν διὰ τὴν ἑλληνικὴν φυλήν— καὶ τὸν ἠνάγκαζον νὰ ζητῇ ἀντὶ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν χώραν τῶν πατέρων του, τὴν δημιουργίαν συνθηκῶν ζωῆς ποὺ νὰ ἐπιτρέπουν τὴν ἐγκατάστασίν του ἐν τῇ ξένῃ χώρᾳ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν νοσταλγίαν καὶ χωρὶς νὰ θεωρῇ «ἀρρώστειαν του τὴν ξενητειὰ» καὶ ἀπαραίτητο «γιατρικὸ τὴν πατρίδα» του.

Εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ "Ελληνος πρὸς τὴν πατρίδα του ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις σχολείων καὶ ἐκκλησιῶν εἰς τὴν κοινότητά του εὐθὺς ὡς μία ὀλιγάριθμος ὁμὰς ἐνεκαθίστατο εἰς πόλιν τινὰ τῆς 'Αμερικῆς. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ αἱ 'Ελληνικαὶ παροικίαι τῆς 'Αμερικῆς ἀντιγράφουν καὶ διατηροῦν τὸ ὡραῖον ἔθιμον τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς καθ' ὃ οἱ "Ελληνες ἄποικοι μετεκόμιζον μεθ' ἑαυτῶν πῦρ ἐκ τοῦ βωμοῦ τῶν ἐφεστίων θεῶν.

'Η ἵδρυσις ὅμως πολυαρίθμων τοπικῶν καὶ ἐθνικῶν σωματείων ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ κυρίως εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ὅπως δημιουργήσουν διὰ τῶν συγκεντρώσεών των καὶ τῶν ἐσπερίδων των μίαν Νέαν 'Ελλάδα ἐν 'Αμερικῇ.

Χωρὶς ὑπερβολὴν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι εἰς πᾶσαν 'Ελληνικὴν παροικίαν δίδονται σήμερον ἀπὸ τοὺς διαφόρους συλλόγους καὶ σωματεῖα τόσαι ἑορταί, πανηγύρεις καὶ ἐσπερίδες, ὥστε ὁ νῦν ἐν 'Αμερικῇ ἐρχόμενος μετανάστης δὲν θὰ ἠσθάνετο οὐδεμίαν πλῆξιν οὐδὲ θὰ διήρχετο τὰς πρώτας νοσταλγικὰς ἡμέρας τῶν παλαιῶν μεταναστῶν.

Τούτου ἕνεκεν ἐὰν ὑπῆρχε λόγος ἢ ἀφορμὴ ἀρμοιώσεως τῶν ἡμετέρων μεταναστῶν οὗτος δὲν προήρχετο ἔξωθεν, ἀλλὰ ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Εἶναι πολὺ δυσκολώτερον νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ζήσῃ κανεὶς εἰς τὴν πατρίδα του ὡς ξένος παρὰ νὰ ζήσῃ ὡς τοιοῦτος εἰς μίαν ξένην πατρίδα.

Εἶναι εὐχῆς ἔργον ὅτι αἱ 'Ελληνικαὶ Κυβερνήσεις, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ σήμερον ἐθνικὴ τοιαύτη, ἀποβλέπει μετὰ βαθείας στοργῆς πρὸς τὰ ξενητευμένα τέκνα τῆς 'Ελλάδος. «'Ηξεύρετε» —ἐτόνισε ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἐρχομοῦ μας ὁ κυβερνήτης τῆς Νέας 'Ελλάδος κ. 'Ιω. Μεταξᾶς— «ὅτι ἡ 'Ελληνικὴ φυλὴ εἶναι σκορπισμένη καὶ ὅταν τὰ παιδιὰ της τοῦ ἐξωτερικοῦ λησμονήσουν τὴν μητέρα των εἶναι σᾶν ἕνα δένδρον ποὺ τοῦ ἔχουν κόψῃ τὰ κλαριά του».

Καταφανὲς ἑπομένως ὅτι ἐντεῦθεν μὲν δέον νὰ ἐπιδειχθῇ ἡ ὀφειλομένη φροντὶς καὶ στοργὴ πρὸς τὰ ξενητευμένα τέκνα της καὶ πᾶσα ἐνθάρρυνσις διὰ τὴν ἐν τῇ πατρίδι ἐγκατάστασίν των. Πέραν δὲ τοῦ ὠκεανοῦ πρέπει νὰ ἐξαντληθῇ πᾶν μέτρον ὅπως ταῦτα μὴ λησμονήσουν ὅτι εἶναι τέκνα τῆς μητρὸς 'Ελλάδος.

'Η ὀργάνωσις, τῆς ὁποίας εἴχον τὴν τιμὴν νὰ προϊσταμαι ἐπὶ πέντε συνεχῆ ἔτη, καὶ ἡ ὁποία μοὶ ἀνέθηκε καὶ ἐφέτος νὰ ἐκπροσωπήσω αὐτὴν ὡς ἀρχηγὸς τοῦ 6ου εἰς 'Ελλάδα προσκυνήματός των, εἶναι ἐθνικὴ ὀργάνωσις ἡ ὁποία προσλαμβάνουσα ὡς μέλη μόνον "Ελληνας τὴν καταγωγὴν καὶ πιστεύοντας εἰς τὴν 'Ελληνικὴν κανονικὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν μας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της, ἔταξεν ὡς μόνον σκοπὸν τὴν συγκράτησιν τῆς νεοελληνικῆς γενεᾶς κοντὰ εἰς τοὺς δεσμοὺς τῶν πατέρων των καὶ τὰς ὡραίας 'Ελληνικὰς παραδόσεις, ἀνέλαβε δὲ νὰ μεταδώσῃ πρὸς αὐτὴν ὡς ἀθάνατον κληρονομίαν τὴν γλῶσσαν καὶ θρησκείαν τῆς ἐνδόξου 'Ελληνικῆς πατρίδος των.

Διατελοῦσα πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν ἑκάστοτε ἀρχηγῶν τῆς 'Εκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος μας ἐν 'Αμερικῇ, τῶν δι' ἀποφάσεως - συνεδρίου ἀνεγνωρισμένων ὡς ἐπιτίμων ἀρχηγῶν, προχωρεῖ ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ θαυμασίως εἰς τὸν 'Ελληνικὸν δρόμον της, συντρέχουσα τὰ κοινοτικὰ καὶ σχολικὰ ἱδρύματα, διατηροῦσα ἰδιαίτερα «Γκαπικὰ» 'Ελληνικὰ σχολεῖα, ἱδρύουσα μουσικούς, ἀθλητικούς, ἐκπαιδευτικοὺς ὁμίλους ἐφήβων καὶ νεανίδων καὶ συντελοῦσα τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἵδρυσιν 'Ελληνικοῦ περιβάλλοντος κατὰ τὴν νεαρὰν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν τῶν ἐν 'Αμερικῇ γεννηθέντων τέκνων μας, οὕτως ὥστε νὰ ἐμπεδωθῇ ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων εἰς τὰς συνειδήσεις των ἡ ἀνωτερότης τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς καὶ ἡ ὑποχρέωσίς των νὰ ἀναγνωρίζουν καὶ νὰ εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τὴν 'Ελληνικὴν καταγωγήν των.

'Η αὐθόρμητος ἐκ μέρους τῶν ἐδῶ ἐπισήμων ἀρχῶν ἐκδήλωσις θαυμασμοῦ πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς ὀργανώσεώς μας καὶ ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ τῶν ἐκδρομέων μας ἐκ μέρους αὐτῶν καὶ ὁλοκλήρου τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ, ἀντικατοπτριζομένη καὶ εἰς τὰ ἄρθρα καὶ εὐμενῆ σχόλια τοῦ ἐνθουσιώδους 'Ελληνικοῦ τύπου, δίδει ἡμῖν τὸ ἀπατοῦμενον θάρρος πρὸς συνέχισιν τῆς ὡραίας ἐργασίας τὴν ὁποίαν ἐν πλήρει ἐθνικῇ συνειδήσει καὶ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ μεταξὺ τῶν τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους διαχειριζομένων καλλιεργεῖ ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον δεκαετεραετίαν. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην τῶν προσπαθειῶν μας. Τῆς μεταναστεύσεως ἤδη διατελούσης ὑπὸ περιορισμὸν καὶ τῆς παλινοστήσεως αὐξανούσης ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν ὅτι θεωροῦμεν καθῆκον τῆς 'Ελληνικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς ἐπανόδου καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐνταῦθα τῶν ξενητευμένων τέκνων της, ὅπου πλεῖστα ἤδη εὑρήκασιν καὶ ἀνεδείχθησαν εἰς ἰδιωτικὰς καὶ βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἐγκατάστασις αὐτῶν θὰ ἦτο ταχυτέρα καὶ πλέον καρποφόρος ἂν πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἐπανερχόμενα δὲν ἔπιπτον θύματα ἐπιτηδείων καὶ κερδοσκόπων.

'Η δημιουργία ὑπευθύνου τμήματος πληροφοριῶν ἐντὸς ἑνὸς ἐκ τῶν ὑπουργείων μας, ὅπου ἐλεύθερα καὶ δωρεὰν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποταθοῦν διὰ πᾶσαν πληροφορίαν οἱ θέλοντες νὰ ἐγκατασταθοῦν ἢ νὰ διαθέσουν τὰς οἰκονομίας των ἐνταῦθα, θὰ ἦτο τὸ πολυτιμώτερον καὶ σκοπιμώτερον μέτρον, ποὺ θὰ ἠδύνατο νὰ τεθῇ εἰς ἄμεσον ἐφαρμογήν. Τοιαῦτα γραφεῖα λειτουργοῦν καὶ εἰς τὰς πολιτείας τῆς 'Αμερικῆς εἰς τὰ ὁποῖα ἐλευθέρως δύναται νὰ ἀποταθῇ καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας οἱασδήποτε οἰκονομικῆς φύσεως πᾶς ὅστις θὰ ἤθελε μίαν ἀμερόληπτον καὶ χρήσιμον πληροφορίαν.

'Ο ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνισμός, γνησία παραφυὰς τοῦ γηγενοῦς τοιούτου, ἐπιδίδεται μὲ ἠρεμίαν καὶ θάρρος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, προκαλῶν διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τιμιότητός του τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς πλειάδος τῶν ξένων ἐθνικοτήτων καὶ τῆς ἀξιοθαυμάστου καὶ πολιτισμένης θετῆς του πατρίδος. Παρῆλθε καὶ αὐτὰς τὰς πονηρὰς ἡμέρας τῆς κρίσεως στηριζόμενος οὐχὶ εἰς τὴν κρατικὴν βοήθειαν καὶ ἐνίσχυσιν, ἀλλὰ εἰς τὸ αἴσθημα τῆς φιλαλληλίας, εἰς τὴν γνωστήν του λιτότητα καὶ καρτερίαν. 'Εξῆλθε καὶ τῆς δοκιμασίας αὐτῆς νικητής, καὶ ἤδη μὲ ὁλοφάνερον καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἱκανοποιήσεως, διὰ τὸ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι του συντελούμενον ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως, καὶ πλήρης χαρᾶς διὰ τὸ αἰσιόδοξον μέλλον αὐτῆς ἀποβλέπει μὲ τὰς καλλιτέρας ἐλπίδας εἰς τὴν καλλιτέραν του τύχην καὶ εὐδαιμονίαν.

'Εξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἀνυψώσωμεν τὸν ἐγωϊσμόν του καὶ νὰ διατηρήσωμεν αὐτὸν παράγοντα δυναμικότητος καὶ ζωτικότητος διὰ τὰ μελλοντικὰ ὄνειρα τοῦ γένους ἡμῶν.

(ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑ ΝΕΑ», 23 Σεπτ. 1937).

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ Η ΛΟΓΙΑ ΘΑΛΕΙΑ ΜΠΑΛΤΑΖΑΚΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΑΔ. ΚΥΡΙΤΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΜΑΣ.

«.... Πρῶτα πρῶτα θέλω νὰ σᾶς πῶ καὶ θέλω νὰ μὲ πιστέψητε ὅτι εἶμαι ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἄρθρου σας εἰς τὰ «'Αθηναϊκὰ Νέα», παρ' ὅλο ποῦ ἔχει περάσῃ σχεδὸν μῆνας ἔκτοτε. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τὴν εὐχαρίστησι καὶ τὴν συγκίνησι ποῦ ἔνοιωσα διαβάζοντάς το, δὲν τὸ ἀπήλαυσα δὲ πραγματικὰ παρὰ ἀφοῦ τὸ ἐδιάβασα ἐπανειλημμένως ἀμέτρητες φορές.

«....Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς διετύπωνα ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ τὸ τί αἰσθάνομαι γιὰ τὴν «Μεγάλη μας 'Οργάνωσι» καὶ τὸν ἱερὸ σκοπὸ ποῦ τὴν διέπει.

«Εἶμαι δὲ πιστέψατέ με, σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ λυπημένη ποῦ παρὰ τὴν μεγάλην μου ἐπιθυμία καὶ τὸν διακαῆ πόθο μου νὰ γίνω καὶ ἐγὼ μιὰ μέρα ἕνα μέλος τῆς GAPA καὶ νὰ συμμετάσχω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις καὶ τὰς γνώσεις εἰς τὸ μεγάλο της ἔργον, δὲν κατόρθωσα μέχρι σήμερα τίποτε περισσότερο ἀπὸ τοῦ νὰ γείνω εἰκονικῶς μέλος καὶ νὰ παρακολουθῶ ἀπὸ μακρυὰ τὴν ἐξέλιξι καὶ δρᾶσι της χωρὶς νὰ μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ προσφέρω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνήμεών μου τὰς ὑπηρεσίας μου.

«'Εὰν δὲ ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμία μου νὰ ξενητευθῶ καὶ ἐγὼ καὶ νὰ συμμερισθῶ τὴ ζωὴ τῶν «ἀδελφῶν» μας εἶναι γιατὶ ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι ἐθαύμαζα τοὺς ἀνθρώπους ποῦ παλαίουν στὴ ζωὴ καὶ καταορθώνουν νὰ βγαίνουν νικηταὶ καὶ νὰ αὐτοδημιουργοῦνται χωρὶς νὰ χάνουν τὰ ἰδανικά τους καὶ τὰ πραγματικά τους 'Ελληνικὰ αἰσθήματα. "Ετσι θέλω νὰ κάμω κι' ἐγὼ κᾶτι στὴ ζωή μου....».

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΤΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ" ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ

«Νοσταλγοὶ τοῦ πατρίου ἐδάφους ἐφθασαν χθὲς ὑπερπεντακόσιοι "Ελληνες τῆς 'Αμερικῆς, μέλη τῆς ἑλληναμερικανικῆς ὀργανώσεως «Γκάπα» ἡ ὁποία ἀπὸ ἐτῶν ἔχει ἐγκαινιάσῃ ἐτησίας ἐκδρομὰς μὲ ἐθνικὸν χαρακτῆρα. 'Ο κόσμος ὑπεδέχθη τοὺς ὁμογενεῖς μὲ εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμὸν καὶ πρὸς τιμήν των θὰ ὀργανωθοῦν ἑορταὶ καὶ ἐπισκέψεις εἰς κέντρα ποὺ ἐμφανίζουν τὴν πρόοδον τῆς χώρας. 'Η ἐν λόγῳ ἑλληναμερικανικὴ ὀργάνωσις καὶ προσφάτως ἀκόμη ἀπέδειξε πόσον ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ζητήματα τοῦ ἀποδήμου ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἠθικῶν συμφερόντων του. Κατὰ τὸ τελευταῖον ἐν Βαλτιμόρῃ ἐτήσιον συνέδριόν της προσέφερε χίλια δολλάρια διὰ τὴν διάδοσιν μέσῳ τῶν σχολείων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐνίσχυσε διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ ἔδωσε ψῆφον εἰς τὰς 'Ελληνίδας τῆς ὀργανώσεως, διότι ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε πατριωτικῆς ἐργασίας των ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι ἄξιαι ἰδιαιτέρας τιμῆς καὶ ἐμπιστοσύνης. 'Αρχηγὸς τῆς ἐφετεινῆς ἐκδρομῆς εἶναι ὁ ἰατρὸς κ. Φ. Κυρίτσης, πρώην ὕπατος Πρόεδρος τῆς ὀργανώσεως, 'Ηπειρώτης τὴν καταγωγήν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὴν 'Ελλάδα ἐπὶ κεφαλῆς πολλῶν 'Ελλήνων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀντιληφθῇ καὶ μελετήσῃ τὴν ζωὴν καὶ τὰς προόδους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὥστε ἐπανερχόμενος εἰς τὴν θετὴν πατρίδα του νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἐντυπώσεις του εἰς εὐρύτερον κύκλον καὶ πέραν τῶν ἑλληνικῶν κέντρων.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ G.A.P.A. ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

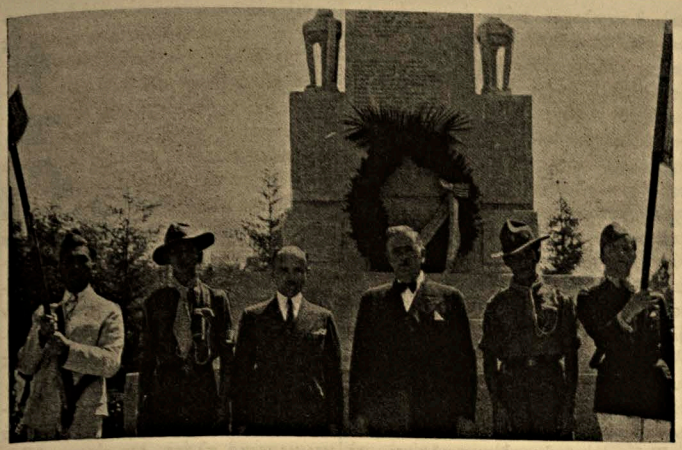

Τὸ 'Αρχηγεῖον τῆς 'Εκδρομῆς τῆς GAPA μετὰ τῶν Προσκόπων 'Αθηνῶν καὶ τῶν Νεαρῶν GAPANS ἔμπροσθεν τοῦ μνημείου τῶν 'Αμερικανῶν Φιλελλήνων.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ὑποδοχῆς 'Εκδρομέων 'Ομογενῶν Γκάπανς 1937.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 28 Αὐγούστου. Ἄφιξις ὥραν 7 ἀκριβῶς Νέον Φάληρον. Ἄνοδος τῶν Κυβερνητικῶν καὶ Δημοτικῶν 'Αρχῶν, χαιρετισμὸς τῶν ἐκδρομέων, ἀποβίβασις καὶ ἐκτελωνισμὸς τῶν ἀποσκευῶν εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ Νέου Φαλήρου. Ἡ ἐξέδρα καὶ ὁ Σταθμὸς θὰ σημαιοστολισθοῦν, θὰ παιανζῇ δὲ ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Πειραιῶς.

'Εσπέρας, ὥραν 10 μ. μ. Παράστασις ἐν τῷ Θεάτρῳ 'Αλίκης, ὁδὸς 'Ιουλιανοῦ, μὲ τὸ ἔργον τοῦ κ. Λιδωρίκη «'Εδῶ Θὰ Μείνουμε Γιὰ Πάντα», προσκλήσει καὶ δαπάναις τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης τῆς 'Ελλάδος. Θὰ φωταγωγηθῇ ἡ πόλις καὶ ἡ 'Ακρόπολις, δαπάναις τοῦ Δήμου 'Αθηναίων.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 29 Αὐγούστου, ὥρα 10 π. μ. Συγκέντρωσις πρὸ τῆς Μητροπόλεως πρὸς παρακολούθησιν τῆς Δοξολογίας, ὥραν 10:15. Μετὰ τὴν δοξολογίαν οἱ ἐκδρομεῖς, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῆς Μουσικῆς τοῦ Δήμου, θὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ 'Αγνώστου Στρατιώτου περὶ ὥραν 11 π. μ. πρὸς κατάθεσιν στεφάνου. Τὰς τιμὰς θὰ ἀποδώσῃ τμῆμα τοῦ Προτύπου Τάγματος τῶν Εὐζώνων. 'Εκ τοῦ Μνημείου τοῦ 'Αγνώστου θὰ κατευθυνθοῦν οἱ ἐκδρομεῖς εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν 'Αμερικανῶν Φιλελλήνων πρὸς κατάθεσιν στεφάνου.

Κυριακὴ ἀπόγευμα, ὥρα 6. Συγκέντρωσις ἐπὶ τῆς 'Ακροπόλεως πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου καὶ παρακολούθησιν ὁμιλίας τοῦ Διευθυντοῦ κ. Κυπαρίση.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 30 Αὐγούστου, ὥρα 10 π. μ. Συγκέντρωσις πρὸ τοῦ Ξενοδοχείου Μεγάλη Βρετανία (Πλατεία Συντάγματος) πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ὑπουργοῦ Διοικητοῦ Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶ καὶ συνοδεία τούτου ἐπίσκεψις Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν 'Εξωτερικῶν. 'Εκ τοῦ Ὑπουργείου τῶν 'Εξωτερικῶν ὁμαδικῶς οἱ ἐκδρομεῖς θὰ κατευθυνθοῦν εἰς τὸ Ζάππειον πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μονίμου ἐκθέσεως ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ζαππείου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας, ὥρα 5, ἐκκίνησις ἐκ τοῦ Κήπου τοῦ Μουσείου πρὸς τὸ 'Ακροπόλ Πάλλας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Ἔργων τῆς Οὔλεν ἐν τῇ Λίμνῃ Μαραθῶνος.

ΤΡΙΤΗ πρωΐ, ὥραν 9. Συγκέντρωσις πρὸ τοῦ Δημαρχείου Πειραιῶς πρὸς μετάβασιν εἰς τὸν Ναύσταθμον, προσκλήσει τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Τρίτη ἑσπέρας, ὥρα 9:30 ἀκριβῶς, θὰ λάβῃ χώραν τὸ ἐπίσημον γεῦμα τῶν ἐκδρομέων Γκάπανς μὲ προσκεκλημένους τὰς ἀρχὰς τοῦ τόπου καὶ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ ξενοδοχείου 'Ακροπόλ Πάλλας.

ΤΕΤΑΡΤΗ. Γεῦμα εἰς Σούνιον δοθησόμενον ὑπὸ τῆς ἐν 'Αθήναις Στοᾶς πρὸς τιμὴν τῶν 'Εκδρομέων.

'Ο Πρόεδρος τῆς 'Επιτροπῆς Ὑποδοχῆς
ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΛΥΤΑΣ
Δήμαρχος 'Αθηναίων.

* * *

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ὑποδοχῆς 'Ομογενῶν 'Εκδρομέων Γκάπανς, 28 Αὐγούστου 1937
Ὑπερωκεάνειον «Βουλκάνια».

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΛΥΤΑΣ, Πρόεδρος, Δήμαρχος 'Αθηναίων.

ΣΩΤ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ, Δήμαρχος Πειραιῶς.

ΜΙΧ. ΜΟΥΣΟΥΡΟΣ, Πρόεδρος Κοινότητος Νέου Φαλήρου.

ΛΟΥΚΑΣ ΡΟΥΦΟΣ, Πρόεδρος Διαρκοῦς 'Εκθέσεως Ζαππείου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΙΛΙΑΔΑΚΗΣ, Διευθυντὴς Ὑφυπουργείου Τουρισμοῦ.

Ι. ΜΠΕΤΟΣ, Τμηματάρχης Ὑπουργείου 'Εξωτερικῶν.

Ι. ΝΕΡΗΣ, Διευθυντὴς Τουριστικῆς 'Αστυνομίας.

ΘΡΑΣ. ΜΠΟΓΔΑΝΟΣ, Διευθυντὴς 'Εθνικῆς Τραπέζης.

Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος.

Δ. ΓΥΑΛΥΣΤΡΑΣ, Διευθυντὴς Τραπέζης 'Αθηνῶν.

Ν. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ, Διευθυντὴς 'Ακροπόλεως.

Μ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος Τμήματος Γκάπα 'Αθηνῶν.

Δ. ΚΑΛΤΣΑΣ, Πρόεδρος 'Αμερικανικῆς Λεγεῶνος.

ΗΛ. ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ, Πρόεδρος 'Ελληνοαμερικανικοῦ Συνδέσμου.

Μ. ΡΟΔΑΣ, 'Αντιπρόσωπος «'Εθνικοῦ Κήρυκος» Νέας 'Υόρκης.

Ν. ΖΑΦΙΡΗΣ, Πρόεδρος 'Ενώσεως Συντακτῶν.

Η. ΔΡΥΜΩΝΑΣ, 'Αντιπρόσωπος 'Ελληνοαμερικανικῶν Συνδέσμων.

Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Καθηγητὴς Πολυτεχνείου 'Αθηνῶν.

Ν. ΖΟΥΡΑΣ, Γραμματεὺς Γκάπα Τμήματος 'Αθηνῶν.

Γ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Διευθυντὴς τοῦ ὀργανώσαντος τὴν ἐκδρομὴν Τουριστικοῦ Γραφείου «ὁ Φάρος».

Σ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, Γεν. Γραμματεὺς Δήμου 'Αθηναίων.

Θ. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ, 'Αντιπρόσωπος «'Ατλαντίδος».

Θ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ, πρώην Ὕπατος Πρόεδρος τῆς Γκάπα.

Κ. ΒΕΛΤΣΟΣ, 'Ιδιαίτερος Γραμματεὺς Δημάρχου 'Αθηναίων.

ΔΥΟ ΓΕΓΟΝΟΤΑ - ΕΙΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 29 Αὐγούστου. — Δύο γεγονότα συνέβησαν χθές. Δύο γεγονότα ποὺ συνδέονται σὲ ἕνα ἐξαίσιον συμβολισμόν.

Εἰς τὸ Θριάσιον πεδίον ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔθεσε τὸ θεμέλιο λιθάρι διὰ τὴν νέαν Σχολὴν τῶν 'Ικάρων. 'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἐξήγγειλε πρὸς τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸν Λαόν της ὑπερήφανα καὶ σπουδαῖα λόγια διὰ τὴν 'Ελληνικὴν 'Αεροπορίαν, διὰ τὰ φτερὰ δηλαδὴ τοῦ Λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκούραστη περιέργεια ἀνεζήτησε τὸ μυστικὸν τῆς πτήσεως ἤδη ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν μυθικῶν.

'Ο κ. Πρωθυπουργὸς ἐτόνισε μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν ὅτι τὴν 'Ελληνικὴν 'Αεροπορίαν δὲν τὴν χωρεῖ τὸ Τατόϊ πλέον. Ὅτι σύντομα φθάνουν τὰ νέα μας ἀεροπλάνα. Ὅτι δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ τὸ συμπληρωματικὸν πλούσιον ὑλικόν, τοῦ ὁποίου τὴν ἀγορὰν ἐπιτρέπει ὁ θαυμάσιος ἔρανος τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑλικόν, καὶ τὸ καλλίτερον, δὲν ἀξίζει παρὰ μόνον ὅσον ἡ ψυχὴ ποὺ τὸ ἐμψυχώνει, τὸ Προσωπικὸν ποὺ θὰ τὸ μεταχειρισθῇ, ἡ Σχολὴ τῶν 'Ικάρων ἐθεμελιώθη εὐτυχῶς χθὲς μὲ τὴν πίστιν ὅτι θὰ εἶναι «αἰωνία» διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν καὶ τὸ προσωπικόν.

* * *

Σχεδὸν συγχρόνως εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀπεβιβάζοντο 430 ξενητεμμένοι, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Μεγάλης ὀργανώσεως ΓΚΑΠΑ.

Ζῶντες εἰς τὴν μεγάλην δημοκρατίαν, ἐκεῖθεν τοῦ 'Ατλαντικοῦ, δὲν ἐλησμόνησαν οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ τὴν Πατρίδα. 'Ο θεῖος «νόστος» διὰ τὸ μακρυνό, ταπεινό, ἀγαπημένο χωριουδάκι ὑλοποιεῖ, τὸν ἄλλον, τὸν «μέγαν νόστον» διὰ τὴν Γενικωτέραν Πατρίδα, τὴν Αἰωνίαν 'Ελλάδα, «τὴν ὡραιότερη Πατρίδα τοῦ Κόσμου», ὅπως εἶπε διὰ τὴν 'Ελλάδα ἕνας μεγάλος Γάλλος, ὁ Μιστράλ.

Πηγαίνοντες πρὸς τὸ ἄγνωστον ἢ πρὸς προπορευθέντας καὶ μοχθοῦντας ἐκεῖ κάτω συγγενεῖς, ἐξεκίνησαν ἑνασένας κάποια μέρα, οἱ Ἕλληνες ἀπ' ἐδῶ διὰ τὴν ὑπερατλαντικὴν χώραν μὲ τὰς ἀπεράντους δυνατότητας καὶ μὲ τὰς φανταστικὰς πιθανότητας. Διὰ τὴν χώραν, ὅπου ὅλα τὰ ὄνειρα ἐπιτρέπονται εἰς τὴν ἐργασίαν, τὸ κέφι τῆς ζωῆς, τὴν ἐπιμονήν, τὴν τολμηρὰν ἐφευρετικότητα, τὴν ἐνεργὸν πρωτοβουλίαν. Νεώτεροι 'Αργοναῦται οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Φυλῆς αὐτῆς (ποὺ πάντοτε καὶ εἰς τὰς Μυθολογίας της τοὺς θρύλλους καὶ εἰς τῆς 'Ιστορίας της τὰς πραγματικότητας κυνηγᾷ κάποιο χρυσόμαλλον δέρας), ἐξεκίνησαν συνήθως μονοσάνδαλοι καὶ αὐτοί, ὅπως ὁ μυθολογικὸς 'Ιάσων, σχεδὸν μὲ τὸ τίποτε δηλαδὴ οἱ περισσότεροι, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ κάτω τὸν ὡραῖον «'Ελληνισμὸν τῆς 'Αμερικῆς», τοῦ ὁποίου τοὺς ἐκπροσώπους φιλοξενεῖ ἡ πρωτεύουσα τῆς 'Ελλάδος ἀπὸ χθές.

Ἡ θαυμασία σύμπτωσις τῆς ἐλεύσεως τῶν «Ξενητεμμένων» μας εἰς τὰς 'Αθήνας ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐθεμελίωνε τὴν νέαν Σχολὴν τῶν 'Ικάρων, δηλαδὴ τῆς τέχνης τῆς θαυμασιωτέρας νίκης τοῦ 'Ανθρώπου ἐπὶ τῶν τυφλῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, εἶναι ἕνας συμβολισμὸς ἐξαίσιος. Συμβολισμὸς ἑνότητος ὅλων τῶν 'Ελλήνων, τῶν ἐδῶ καὶ τῶν ἔξω, εἰς μίαν κοινὴν ἐξόρμησιν πρὸς τὸν δρόμον τῆς προόδου, τῆς ἐργασίας, τοῦ πατριωτισμοῦ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τὴν καλὴν ἐννοουμένου ὡς δυνάμεως, εἰρηνικῆς προόδου λαοῦ, μηδὲν ξένον ἐπροφθαλμιῶντος, ἀλλὰ καὶ μηδὲν ἰδικόν του ἐπιτρέπων νὰ τοῦ ἐπιβουλευθοῦν.

«ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ».

ΚΑΛΩΣ ΩΡΙΣΑΝ ΟΙ 430 ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, 29 Αὐγούστου.—Καλῶς ἦλθαν οἱ 430 «Γκάπανς» ποὺ ἔφθασαν χθές. 'Ο 'Ελληνισμὸς τῆς 'Αμερικῆς μᾶς τοὺς στέλνει ὡς ἀντιπροσώπους καὶ κήρυκας τῶν ἀναλλοιώτων αἰσθημάτων του πρὸς τὴν πατρίδα.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφομοιωτικώτερον περιβάλλον ἀπὸ τὸ 'Αμερικανικόν. Εἶναι μυστήριον πῶς ἐδημιουργήθη, εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα, ἕνα τεράστιον ἔθνος μὲ τόσην ἐνιαίαν προσωπικότητα καὶ τόσον ζωηρὰν ἐθνικὴν συνείδησιν ἀπὸ τοὺς μεταναστας ποὺ συνέρρευσαν ἐκεῖ, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον κατὰ κανόνα εἰς μεγάλους λα-

'Ο Διοικητὴς 'Αθηνῶν κ. Κοτζιᾶς καὶ ὁ Δήμαρχος κ. Α. Πλυτᾶς μετὰ τοῦ 'Αρχηγείου τῆς 'Εκδρομῆς τῆς GAPA εἰς 'Ελλάδα.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ G.A.P.A. ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

'Ο κ. Φώτιος Κυρίτσης καταθέτων στέφανον ἐκ μέρους τῆς 'Οργανώσεως ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ 'Αγνώστου Στρατιώτου.

οὺς μὲ ὑψηλὸν πολιτισμόν. Παρόμοιον φαινόμενον δὲν σημειώνει ἡ ἱστορία. Καὶ ὅσοι νέοι ἐγκαθίστανται πέραν τοῦ 'Ατλαντικοῦ ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ 'Αμερικανικοῦ περιβάλλοντος, χωνεύονται ὡς εἰς πελωρίαν κάμινον, ἐντὸς ὀλίγου.

Μόνον οἱ Ἕλληνες ἀνθίστανται εἰς αὐτὴν τὴν πανίσχυρον ἐπίδρασιν. Ξεκινημένοι ἀπὸ τὰ ἀκρογιάλια καὶ τὰ βουνὰ τῆς 'Ελλάδος, ἀπένταροι κατὰ κανόνα καὶ δυστυχεῖς, δὲν λησμονοῦν μολαταῦτα τὴν πατρίδα των εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς προόδου ποὺ ἐξασφαλίζουν εἰς τὴν νέαν γῆν. 'Επὶ σειρὰν δεκαετηρίδων ἀπέδειξαν τὴν ἀφοσίωσίν των μὲ τὸν σταθερώτερον τρόπον. 'Οσάκις ἐχρειάσθησαν δολλάρια — καὶ ἐχρειάσθησαν τόσον συχνὰ— τὰ ἔδωσαν χωρὶς νὰ μετρήσουν. Καὶ μὲ τὸ χρῆμα των ἐφτιάξαμεν ἀντιτορπιλλικά, πυροβολαρχίας, ἀεροπλάνα. Τὰ μεταναστευτικὰ ἐμβάσματα ἐξ ἄλλου ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνεργητικώτερα καὶ τὰ θετικώτερα στοιχεῖα τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. 'Οσάκις ἐχρειάσθη τὸ αἷμά των, τὸ προσέφεραν ἀφειδῶς: εἰς ὅλους τοὺς πολέμους, ἰδίως εἰς τοὺς βαλκανικούς, ἡ φωνὴ τῆς ἀγωνιζομένης 'Ελλάδος τοὺς εὗρε προθύμους. Καὶ μένουν Ἕλληνες, ἀδιαλλάκτως Ἕλληνες, εἰς πεῖσμα τοῦ ἰλιγγιώδους ὑλικοῦ πολιτισμοῦ ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται εὐημεροῦντες, πολιτισμοῦ ποὺ τραβᾷ ὡς μαγνήτης ἀκατανίκητος τοὺς λαούς.

Θὰ ἦτο πλάνη ὅμως νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι δὲν προκύπτει διὰ τὰ μέλλον ἕνας βαθμιαῖος κίνδυνος ἀφομοιώσεως, ἰδίως διὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην γενεάν, διὰ τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιῶνται καὶ ἀναπτύσσονται ἐκεῖ. Εἰς πλείστας 'Αμερικανικὰς πόλεις δὲν ὑπάρχουν καθόλου 'Ελληνικὰ σχολεῖα ἢ ὑπάρχουν ἐντελῶς ἀκατάλληλα· τὰ μικρὰ Ἑλληνόπουλα ἀναγκάζονται νὰ φοιτοῦν εἰς τὰ 'Αμερικανικά, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔχουν πετάξει, χάνονται διὰ τὴν 'Ελλάδα. Τὸ πρόβλημα παρουσιάζει ἀκόμη πάρα πολλὰς πλευράς, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ τύχουν —καὶ ἀναμφιβόλως θὰ τύχουν— θετικῶν καὶ οὐσιαστικῶν λύσεων διὰ νὰ διατηρηθοῦν οἱ δεσμοὶ τοῦ μεγάλου καὶ τόσον ζωντανοῦ αὐτοῦ ὑπερατλαντικοῦ 'Ελληνισμοῦ μὲ τὴν 'Ελλάδα, δεσμοὶ ἠθικοί, πνευματικοί, οἰκονομικοί. 'Εν τῷ μεταξὺ αἱ ὁμαδικαὶ ἐπισκέψεις ὀργανώσεων ὡσὰν τῆς 'Αχέπα καὶ τῆς Γκάπα δίδουν μίαν πολύτιμον εὐκαιρίαν ἐπαφῆς, ἀνανεώσεως αἰσθημάτων, καλλιτέρας γνωριμίας. Καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀπόψεως οἱ 430 ἀντιπρόσωποι τοῦ 'Αμερικανικοῦ 'Ελληνισμοῦ ποὺ ἔρθασαν χθὲς ἀξίζουν νὰ γίνουν δεκτοὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

'Η «'Ακρόπολις», ἡ ὁποία διατηρεῖ τόσον στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὸν 'Ελληνισμὸν τῆς 'Αμερικῆς, εὔχεται εἰς τοὺς χθεσινοὺς ἐπισκέπτας μας τὸ «καλῶς ὥρισαν», βεβαία, ὅτι ἑρμηνεύει τὰ αἰσθήματα ὁλοκλήρου τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ. Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ οἱ Γκάπας θὰ τὰ συναντήσουν εἰς κάθε των βῆμα ζωηρὰ καὶ εἰλικρινῆ.

«ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 31 Αὐγούστου. — Μὲ λόγια ἁπλᾶ, ἀλλὰ βγαλμένα ἀπὸ τὴν καρδιά, ἐχαιρέτισεν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς τὴν ἀντιπροσωπείαν τῶν «Γκάπας» ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη χθὲς καὶ τοὺς ἐξέφρασε τὴν συγκίνησίν του διὰ τὴν προσήλωσίν των εἰς τὰ πάτρια, σύμφωνα μὲ τὴν παναρχαίαν παράδοσιν τῆς Φυλῆς μας, παράδοσιν ποὺ ἀποτελεῖ πράγματι μίαν ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς δυνάμεώς της, ἀφοῦ χάρις εἰς αὐτὴν διετήρησε τὸν χαρακτῆρά της διὰ μέσου δοκιμασιῶν καὶ περιπετειῶν χιλιετηρίδων.

'Αληθῶς οἱ Ἕλληνες τῆς 'Αμερικῆς παρέχουν ἕνα λαμπρότατον καὶ συγκινητικώτατον παράδειγμα ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτήν, ποὺ συγκινεῖ βαθύτατα καὶ δικαιολογεῖ κάθε ὑπερηφάνειαν, ἐνισχύει δὲ ἀπολύτως τὴν πεποίθησιν ἐπὶ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους μας. 'Η 'Αμερική, ὡς γνωστόν, εἶναι μέγα χωνευτήριον Λαῶν. Ἄτομα ἀνήκοντα εἰς χώρας εὑρισκομένας εἰς τὸ ἴδιον ἢ καὶ ἀνώτερον ἀκόμη, λόγῳ ἱστορικῆς παραδόσεως, ἐπίπεδον πολιτισμοῦ, ἐν σχέσει μὲ τὴν βορειοανατολικὴν συμπολιτείαν, ἀφομοιώνονται μετὰ μίαν ἢ δύο τὸ πολὺ γενεὰς μὲ τοὺς λοιποὺς κατοίκους της διὰ ν' ἀποτελέσουν μέρος τοῦ 'Αμερικανικοῦ Λαοῦ, ποὺ προῆλθεν ἄλλως τε ἀπὸ τοιοῦτον κρᾶμα. Γίνονται πολῖται 'Αμερικανοὶ κατὰ συνείδησιν, ἐγκολποῦνται ἀπολύτως τὴν νέαν πατρίδα των καὶ λησμονοῦν ἐντελῶς ἐκείνην, ὅπου ἐγεννήθησαν.

Τοῦτο εὐτυχῶς δὲν συμβαίνει μὲ τοὺς Ἕλληνας. Γίνονται βεβαίως καὶ οὗτοι 'Αμερικανοὶ πολῖται, νομοταγεῖς, ἀγαποῦν τὴν δευτέραν πατρίδα των, εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζονται καὶ εὐημεροῦν, ἀλλὰ δὲν λησμονοῦν ποτὲ τὴν 'Ελλάδα. Μέσα εἰς ἕνα περιβάλλον ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, ὅπου αἱ ἀνθρώπινοι ἐπιδιώξεις ἐξικνοῦνται εἰς θαυμαστὰς ἐπιδόσεις, ἀπολαύοντες τῶν ἀγαθῶν τῆς εὐνομίας καὶ τῆς γαλήνης ἑνὸς ἰσχυροῦ καὶ ὑποδειγματικοῦ Κράτους, διατηροῦν πάντοτε τὸν ἐθνισμόν των, τὴν θρησκείαν των, τὴν γλῶσσάν των, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά των. Παραμένουν αἰώνιοι καὶ ἀναλλοίωτοι Ἕλληνες εἰς τὴν μεγάλην Συμπολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν προσφέρουν ὁλοψύχως τὴν συμβολὴν τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς ἐπιχειρηματικότητός των.

'Ο κ. Πρωθυπουργὸς ἀπέτισε δικαιότατα φόρον τιμῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας τῆς 'Αμερικῆς, ἑρμηνεύσας εὐγλώττως τὰ αἰσθήματα ποὺ τρέφουν δι' αὐτοὺς οἱ ἀδελφοί των τῆς 'Ελλάδος. Αἰσθήματα συγκινήσεως, ὑπερηφανείας, ἴσως δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ εἰπῇ καὶ θαυμασμοῦ διὰ τὴν τοιαύτην προσήλωσιν πρὸς τὴν Πατρίδα. Διότι ἂν ὁ Σουηδός, φέρ' εἰπεῖν, πολίτης Κράτους μικροῦ μὲν ἀλλὰ συγχρονισμένου ἀπολύτως, μεταναστεύων εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἐξαμερικανίζεται, κατὰ πολὺ ἰσχυρότερον λόγον θὰ ἔπρεπε νὰ συμβαίνῃ τοῦτο μὲ τὸν Ἕλληνα, τοὐλάχιστον μέχρι πρὸ ἔτους, ὁπότε δὲν εἶχε καὶ πολλοὺς λόγους νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν τόπον του, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ρίξῃ πίσω του μαύρη πέτρα καὶ νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸν μὲ τὸν νεοελληνικὸν κυκεῶνα τῶν διαρκῶν ἐσωτερικῶν κλονισμῶν, τῶν ἀλλεπαλλήλων κινημάτων, τῆς ἀδιαλείπτου κομματικῆς συναλλαγῆς, τῆς μονιμοποιημένης ἀβελτηρίας.

'Ο Ἕλλην ὅμως, μολονότι βιοπαλαίει καὶ θαυματουργεῖ εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, δὲν εἶναι καθόλου κοσμοπολίτης. Οὐδέποτε, κατὰ τὴν 'Ιστορίαν του, ποὺ ἐκτείνεται εἰς χιλιετηρίδας, υἱοθέτησε τὸ ρωμαϊκὸν «Οὗ μπι μπένε, ἴμπι πάτρια» (Ὅπου καλά, ἐκεῖ καὶ ἡ πατρίς). 'Ο Ἕλλην ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά του τὴν μικρὰν πατρίδα του καὶ δὲν τὴν ἀνταλλάσσει μὲ τίποτε εἰς τὸν κόσμον, ἔστω καὶ ὅταν ἐνεφανίζετο ὑπὸ τὴν θλιβερὰν μορφὴν τῆς μακαρίας τῇ λήξει «Ψωροκώσταινας». Τὴν πονεῖ, εἶναι πρόθυμος νὰ στέρξῃ κάθε θυσίαν ὑπὲρ αὐτῆς. Οἱ Ἕλληνες, ποὺ ἐστέρουν ἑαυτοὺς καὶ τῶν στοιχειωδεστέρων εἰς τὴν ξένην, ὅπου εἰργάζοντο, διὰ νὰ κληροδοτήσουν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέραν περιουσίαν εἰς τὸν ἐθνικὸν στόλον, δὲν εἶναι φαινόμενα, παριστάνουν δὲ ἐξιδανικευμένον τὸν τύπον τοῦ ξενητευμένου ὁμογενοῦς, ποὺ ἐξωθεῖ τὸν πατριωτισμὸν μέχρι μαρτυρικῆς πράγματι αὐτοθυσίας.

Τοιαῦται ὑπέροχοι μορφαὶ ἐδημιούργησαν τὴν παράδοσιν τοῦ ἀποδήμου 'Ελληνισμοῦ. 'Η Ἑλλὰς ὀφείλει παραπολλὰ εἰς αὐτόν. Τὴν ἐκράτυνεν εἰς ὥρας κρίσεως, τὴν ἐτόνωνεν ἄλλοτε διαρκῶς μὲ τὸν ἱδρῶτα τῆς βιοπάλης του, ἦτο πηγὴ παρηγορίας, ψυχικῆς

'Ο κ. Δ. Βογιατζῆς καταθέτων στέφανον ἐπὶ τοῦ Μνημείου τῶν 'Αμερικανῶν Φιλελλήνων ἐν 'Αθήναις.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ G.A.P.A. ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

ενισχύσεως, ὑπερηφανείας διὰ τὸ ἐλεύθερον Κράτος.

"Ετσι ἐδημιουργήθη διὰ τὴν 'Ελλάδα μία ἱερὰ ὑποχρέωσις ἀπέναντι τῶν ἐν διασπορᾷ τέκνων της: νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν προσήλωσίν των. Ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ ἐκπληροῦται σήμερον: ἡ 'Ελλὰς γίνεται Κράτος ἄξιον τοῦ ὀνόματος, ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος της, ἱκανὸν νὰ συνεχίσῃ ἐπαξίως τούτου μίαν ἱστορίαν ἀθανάτου πολιτισμοῦ, «διὰ νὰ μποροῦν οἱ "Ελληνες —ὅπως ἐτόνισε χθὲς πρὸς τοὺς «Γκάπανς» ὁ κ. Πρωθυπουργὸς— ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται, εἴτε εἰς τὴν 'Αμερικήν, εἴτε εἰς τὴν 'Αφρικήν, εἴτε εἰς τὴν Αὐστραλίαν, νὰ εἶναι ὑπερήφανοι διότι εἶναι "Ελληνες».

«ΕΘΝΟΣ».

Ο κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΔΕΧΘΗ ΤΟΥΣ "ΓΚΑΠΑΝΣ". ΘΕΡΜΗ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΠΡΟΕΔΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 31 Αὐγούστου. — Χθὲς τὴν πρωΐαν τὸ προεδρεῖον τῆς «Γκάπα» μετὰ τῶν εὑρισκομένων ἐνταῦθα μελῶν τῆς ὀργανώσεως ἐπεσκέφθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν 'Εξωτερικῶν τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν ὁποῖον παρουσίασεν αὐτοὺς ὁ Δήμαρχος 'Αθηναίων κ. Πλυτᾶς.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀργανώσεως κ. Κυρίτσης προσεφώνησε τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ὡς ἑξῆς:

«Μὲ τὸν μεγαλύτερον ἐνθουσιασμὸν ἐπισκεπτόμεθα τὴν 'Ελλάδα σήμερον, διότι γνωρίζομεν, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς μίαν 'Ελλάδα πολὺ διάφορον ἀπὸ ἄλλοτε. Σήμερον συντελεῖται μία ἐργασία ποὺ ἀνυψώνει τὴν χώραν μας εἰς τὰ ὄμματα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ εἴμεθα ἡμεῖς εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζωμεν αὐτό. "Ολη αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ὀφείλεται εἰς τὴν πίστιν τὴν ἰδικήν σας καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία μὲ τόσην πεποίθησιν εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς μας καταβάλλεται ἐκ μέρους σας.

«Ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦμεν τὰ κλαδιὰ τοῦ 'Ελληνικοῦ δένδρου εἰς τὴν 'Αμερικήν, εἴμεθα γεμᾶτοι ἀπὸ θαυμασμὸν διὰ τὸ ἔργον σας αὐτό, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε νὰ αἰσθανώμεθα τὴν τιμήν, ἡ ὁποία ἀξίζει εἰς τὴν Φυλήν μας».

Περαιτέρω ὁ κ. Κυρίτσης ἐπανέλαβε παλαιὸν παράπονον τῶν ἐν 'Αμερικῇ 'Ελλήνων διὰ τὴν συγκοινωνίαν τῆς 'Αμερικῆς καὶ ὑπέβαλε τὴν παράκλησιν ὅπως ἡ Κυβέρνησις ἐνισχύσῃ ἠθικῶς τὴν ἐν 'Αμερικῇ 'Ελληνικὴν ἐκπαίδευσιν.

Καταλήγων ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

Καταφανῶς συγκεκινημένος ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Κυρίαι καὶ Κύριοι,

«Πρῶτον σᾶς εὔχομαι ἐκ μέρους ὅλων τῶν 'Ελλήνων τὸ «καλῶς ὡρίσατε». Τὸ ὅτι εἰς τὴν 'Αμερικήν, ἐν μέσῳ ἑνὸς πολιτισμοῦ μεγάλου, ἀλλὰ ξένου, διατηρεῖτε ἄσβεστον τὴν 'Ελληνικότητά σας καὶ ἄσβεστον τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν πατρίδα, δὲν δύναται παρὰ νὰ συγκινήσῃ κάθε 'Ελληνικὴν καρδίαν. 'Αποτελεῖ ἓν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς μας τὸ ὅτι ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται ὁ "Ελλην, ὑπὸ οἱασδήποτε περιστάσεις, μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον του, δὲν λησμονεῖ ποτὲ τὴν 'Ελλάδα. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα χαρακτηρίζει ὅλην τὴν ἱστορίαν καὶ ἀποτελεῖ δύναμιν ἀκαταγώνιστον τοῦ 'Ελληνισμοῦ.

«Σᾶς εὐχαριστῶ κ. "Υπατε 'Αρχηγέ, διὰ τὰ θερμὰ καὶ ἐμπνευσμένα λόγια σας, τὰ ὁποῖα βεβαιωθῆτε ὅτι εὑρίσκουν τὴν βαθυτάτην ἀπήχησιν εἰς τὴν καρδιά μου. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἴδω ὅλους τοὺς συντρόφους σας, ἀλλὰ εἶναι τόσον εὐχάριστος ὁ λόγος τῆς ἀπουσίας των, ἀφοῦ ἔχουν μεταβῇ διὰ νὰ ἴδουν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τὰς οἰκογενείας των, τοὺς γονεῖς των, τὴν γῆν ὅπου τὸ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς, ὥστε σᾶς βεβαιῶ, ὅτι αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὡς νὰ τοὺς βλέπω ὅλους παρόντας ἐδῶ.

«"Εχετε πολὺ δίκαιον εἰς τὸ παράπονόν σας ὅτι δὲν ἔχομεν μίαν τακτικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν 'Αμερικήν. "Εν ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματα τῆς Κυβερνήσεώς μου ἦτο καὶ ἡ σκέψις ν' ἀποκατασήσωμεν τὴν τακτικὴν αὐτὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς "Ελληνας τῆς 'Αμερικῆς. Δυστυχῶς, δὲν παρουσιάσθησαν 'Ελληνικαὶ Ἑταιρίαι, αἱ ὁποῖαι ν' ἀναλαμβάνουν τὸ ἔργον αὐτό, ὑπὸ ὅρους οἰκονομικῶς συμφέροντας, διὰ σᾶς κυρίως καὶ ἠναγκάσθημεν ν' ἀναβάλωμεν τὸ ζήτημα αὐτό, ἀναμένοντες καλλιτέρους καιρούς. Ξέναι Ἑταιρίαι παρουσιάσθησαν, ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν τὴν 'Ελληνικὴν σημαίαν νὰ φέρῃ εἰς τὴν 'Ελλάδα τὰ ἐν 'Αμερικῇ τέκνα της. Αὐτὰ σᾶς λέγω διὰ νὰ σᾶς δείξω πόσον αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην αὐτὴν καὶ πῶς ἑπομένως δὲν θὰ παύσωμεν νὰ τὴν ἐπιδιώκωμεν.

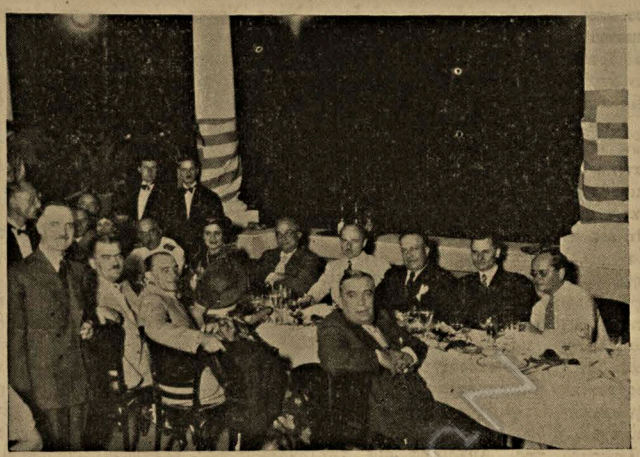

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΓΕΥΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ «ΑΚΡΟΠΟΛ ΠΑΛΑΣ».—'Εκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά: Ὁ κ. Beck, Γεν. Πρόξενος 'Αμερικῆς, ὁ ὑπουργὸς κ. Παπαδάκης, ὁ ὑπουργὸς κ. Νικολούδης, ἀπέναντί του ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Στρατήγης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς 'Εκδρομῆς κ. Κυρίτσης, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. 'Ιω. Μεταξᾶς, ἡ Κα Νομάρχου 'Αττικῆς Κισσοπούλου καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ Ναυστάθμου κ. 'Ιωαννίδης.

«Χαίρω πολὺ ὅτι ἐκτιμᾶται τὸ ἔργον τῆς 'Αναγεννήσεως, τὸ ὁποῖον γίνεται τώρα εἰς τὴν 'Ελλάδα. Ὁ σκοπός μας εἶναι ἕνας: Νὰ κάμωμεν ὥστε κάθε "Ελλην, ὁπουδήποτε καὶ ἐὰν εὑρίσκεται, εἰς τὴν 'Αμερικήν, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἰς τὴν 'Αφρικήν, νὰ εἶναι ὑπερήφανος διότι εἶναι "Ελλην. Θέλομεν οἱ "Ελληνες νὰ κρατοῦν ὑψηλὰ τὸ κεφάλι των ἀπέναντι ὅλων τῶν ξένων φυλῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἔρχονται εἰς ἐπαφήν. 'Ελπίζω ὅτι ἤδη κατὰ μέγα μέρος κατωρθώσαμεν τοῦτο καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος οὐχὶ μεγάλου, θὰ ἀποτελειώσωμεν αὐτὸ τὸ ἔργον.

«Σᾶς εὐχαριστῶ διότι ἤλθατε ἐδῶ. Σᾶς εὔχομαι νὰ περάσετε ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα εἰς τὰς ἰδιαιτέρας σας πατρίδας».

Τὸν λόγον τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ θερμαὶ ζητωκραυγαί.

* * *

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τὰ μέλη τοῦ προεδρείου τῆς «Γκάπα» ἐπεσκέφθησαν τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας.

Ὁ κ. Γεωργακόπουλος ηὐχήθη εἰς τοὺς ἐπισκέπτας του τὸ ὡς εὖ παρέστησαν ἐν 'Ελλάδι, τονίσας τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν τὴν ὁποίαν πᾶς "Ελλην αἰσθάνεται διὰ τὴν ἔλευσιν τῶν ξενητευμένων ἀδελφῶν εἰς τὴν πατρίδα, ἐζήτησε δὲ μετ' ἐνδιαφέροντος πληροφορίας διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν 'Ελληνοπαίδων τῆς 'Αμερικῆς.

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ».

ΟΙ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΙ

«Εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς τῆς «Γκάπα» ἀπενεμήθησαν ἀπὸ μέρους τοῦ κράτους πολλαὶ τιμαί. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐδέχθη τὸ προεδρεῖον τῆς ἐκδρομῆς καὶ συνέφαγε μαζὶ μὲ τὰ μέλη του. Τόσον δὲ αὐτός, ὅσον καὶ ὁ κ. ὑφυπουργὸς τοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, ὠμίλησαν εἰς τὸ γεῦμα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξάρουν τὴν ἑνότητα τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὁπουδήποτε εὑρισκομένου, καὶ τὸν ἰδιαίτερον πατριωτισμὸν τῶν 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς. Οὗτοι μὲ τὰς ὀργανώσεις των, διατηροῦν ἀκέραιον τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα των καὶ δημιουργοῦν συχνὰς εὐκαιρίας ἐπικοινωνίας μὲ τὴν μητρόπολιν.

Τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα, εἰς τὴν ἰδίαν περίστασιν, ἐξεδήλωσαν καὶ οἱ ὁμιλήσαντες ἐξ ὀνόματος τῶν ἐκδρομέων, ὑπῆρξαν ἀληθινὰ ὑπέροχα. Οἱ ἀκροαταί των εἶδαν πόσον ζωηρὸς καὶ πόσον ἀκοίμητος εἶναι ὁ πατριωτισμὸς τῶν 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν μὲ τὸ ὄνειρον μιᾶς ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα, ὅπου ἔχουν ἀφήσῃ γονεῖς καὶ ἀδελφούς, καὶ θεωροῦν ἱερὰν αὐτῶν ὑποχρέωσιν νὰ καλλιεργήσουν καὶ ν' ἀναπτύξουν καὶ εἰς τὰ παιδιά των τὰ ἴδια ἀκριβῶς αἰσθήματα.

Εἰς τὸ γεῦμα αὐτὸ ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τῆς νέας γενεᾶς τῶν ἐν 'Αμερικῇ 'Ελλήνων, ἐκείνων ποὺ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν 'Αμερικὴν ἀπὸ "Ελληνας μετανάστας, ἐκείνων ποὺ δὲν γνωρίζουν τὴν 'Ελλάδα παρὰ μόνον ἀπὸ τὰς ἀφηγήσεις τῶν γονέων των καὶ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ἐξέμαθαν. Εἰς τοὺς νέους καὶ εἰς τὰς νεάνιδας τῆς νέας ἑλληνοαμερικανικῆς γενεᾶς, ὅπως ἐξεδηλώθησαν εἰς τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν τῆς «Γκάπας», ὁ ἑλληνικὸς πατριωτισμὸς φαίνεται τόσον βαθὺς καὶ τόσον εἰλικρινὴς ὅσον καὶ εἰς τοὺς πατέρας των. Ζοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως εἰς τὸν Νέον Κόσμον μὲ τὸ ὄνειρον τῆς μητρικῆς των πατρίδος ἀδιάκοπα εἰς τὰ μάτια καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἑλληνικὴ των καταγωγὴ καὶ τὸ ἑλληνικόν τους ὄνομα ἐξασφαλίζει εἰς αὐτοὺς μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν των τῆς Βορείου 'Αμερικῆς ἐξαιρετικοὺς τίτλους σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως.

Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τῶν 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς, τόσον ζωηρὰ καὶ τόσον εἰλικρινῆ, τόσον βαθέα καὶ τόσον γόνιμα, δημιουργοῦν φυσικὰ πολλὰς ὑποχρεώσεις ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους πρὸς αὐτούς. Ἡ αὐτοπρόσωπος παρουσία τοῦ κ. προέδρου τῆς κυβερνήσεως καὶ ἡ συμμετοχή του εἰς τὰς ἀποδοθείσας πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς τῆς «Γκάπας» τιμὰς ἀποδεικνύει κατὰ τὸν καλλίτερον δυνατὸν τρόπον ὅτι τὰ αἰσθήματα αὐτὰ εἶναι ἀμοιβαῖα. Καὶ ὅτι καὶ τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἐξ ἴσου βαθέως αἰσθάνεται τὰς ὑποχρεώσεις

Φωτογραφία ληφθεῖσα ἐν τῷ 'Υπουργείῳ τῶν 'Εξωτερικῶν κατὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν τῶν 'Εκδρομέων ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐξοχωτ. Κου 'Ιω. Μεταξᾶ.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ G.A.P.A. ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

του ἀπέναντι ἑνὸς τμήματος τοῦ ξενητεμένου ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ δραστηριώτερα καὶ ποὺ περισσότερον ἀποδίδουν εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἠθικῶς καὶ οἰκονομικῶς.

Χάρις εἰς τὰς ἑλληνικὰς παροικίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἐπανειλημμένως ἐκινήθη νὰ λάβῃ θέσιν ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν συμφερόντων, ὁσάκις παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν περίστασις ἐπιτρέπουσα μίαν φιλελληνικὴν ἐνέργειαν. Αἱ ἑλληνικαὶ ἐθνικαὶ βλέψεις ἔτυχαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν πάντοτε θερμῆς ὑποστηρίξεως. Καὶ ἡ Ἀμερικὴ προθύμως συμμετέσχεν εἰς τὰ τελευταῖα ἑλληνικὰ δάνεια, τὰ ἐκδοθέντα διὰ τὴν προσφυγικὴν ἀποκατάστασιν. Ἐὰν εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτὴν ἀποτελεσματικότητα ποὺ ἔχουν ἡ ὕπαρξις καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα, προσθέσωμεν καὶ τὰ ταχτικά των εἰς δολλάρια πρὸς τοὺς συγγενεῖς των ἐνταῦθα ἐμβάσματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μεγαλείτερον κονδύλιον τῶν λεγομένων ἀδήλων συναλλαγματικῶν πόρων, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὄχι μόνον τὰ ἑλληνικὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα ἐπιβάλλουν κάθε προσπάθειαν ὅπως ὁ ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς διατηρηθῇ διὰ μέσου τοῦ χρόνου εἰς τὰ σημερινὰ ἐθνικά του φρονήματα».

«ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ».

ΕΔΟΘΗ ΧΘΕΣ ΒΡΑΔΥ ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΩΝ "ΓΚΑΠΑΝΣ". - ΟΙ ΕΚΦΩΝΗΘΕΝΤΕΣ ΛΟΓΟΙ.

«Χθὲς τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ «Ἀκροπόλ» ἐδόθη τὸ γεῦμα τῆς ἑλληνοαμερικανικῆς ὀργανώσεως «Γκάπα», εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν περὶ τὰ 250 πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολούδης, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τύπου κ. Παπαδάκης, ὁ νομάρχης κ. Κιοσόπουλος, ὁ ναύαρχος κ. Ἰωαννίδης, ὁ διευθυντὴς τοῦ ναυστάθμου κ. Γολέμης καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πολεμικοῦ στόλου κ. κ. Ζορμπᾶς, Καστάνης καὶ Κοσμόπουλος. Ἐπίσης παρεκάθησαν ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ δήμου Πειραιῶς κ. Παπαναστασίου, ὁ κ. Μπέτος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς κ. Πέϊκ, ὁ γραμματεὺς τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας κ. Χάρης Μαυρικίδης, ὁ ἰατρὸς καὶ πρώην ὕπατος πρόεδρος τῆς «Γκάπα» κ. Θ. Μαυροκορδᾶτος, ὁ πρόεδρος τοῦ ἑλληνοαμερικανικοῦ συνδέσμου κ. Ἠλίας Παπαηλιοῦ, ὁ πρόεδρος τῆς ἐνταῦθα στοᾶς τῆς «Γκάπα» κ. Μιχ. Θεοδωρόπουλος, ὁ πρώην πρόεδρος τοῦ ἑλληνοαμερικανικοῦ συνδέσμου κ. Λεωνίδας Παπαγεωργίου, ὁ ἐκ Πενσυλβανίας μεγαλοεπιχειρηματίας κινηματογράφων κ. Ν. Διπλαράκος, ὁ ἀνεψιὸς τῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπιχειρηματιῶν κινηματογράφων κ. Θ. Σκούρας, ὁ κ. Γεώργιος Κασσιμάτης ἐκ Νιοῦπορτ τῆς Ἀμερικῆς, ὁ κ. Μιχ. Ροδᾶς συνεργάτης τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ κ. Μπογδάνος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ ὁ κ. Χαρδαλούπας, οἱ κ. κ. Η. Δρυμώνας καὶ Γ. Μπακόπουλος τοῦ «Φάρου» Ἀθηνῶν, ἡ κ. Δρυμώνα καὶ ἡ κ. Μπακοπούλου, ὁ μουσουργὸς κ. Μ. Καλομοίρης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Θεοδωροπούλου, ὁ ἀρχαιολόγος κ. Ν. Κυπαρίσσης μετὰ τῆς κυρίας του, αἱ δεσποινίδες Μουλᾶ, ὁ κ. Ι. Ἀναστασόπουλος τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ὁ ἰατρὸς κ. Μ. Χρυσάφης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπαϊμπᾶ ἐκ Νέας Ὑόρκης, ἡ Δὶς Σοφ. Ἀναστασίου ἐκ Πίτσβουργ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθανασιάδου ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὁ πρώην πρόεδρος τοῦ ἑλληνοαμερικανικοῦ συνδέσμου κ. Βερέμης μετὰ τῆς δίδος Βερέμη, ὁ γεν. γραμματεὺς τῆς ἑλληνοαμερικανικῆς ὁμοσπονδίας κ. Ν. Πουλίτσας, ὁ κ. Ἀβραμίδης τοῦ ἑλληνοαμερικανικοῦ ἐπιμελητηρίου, ὁ μηχανικὸς κ. Παναγιωτόπουλος, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος Νέου Φαλήρου κ. Φραγκισκᾶτος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς κ. Φ. Κυρίτσης παρεκάθησε, φυσικά, μεταξὺ τῶν ἐπισήμων, καθὼς καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς αὐτῆς κ. Δ. Βογιατζῆς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἐπαιάνιζε ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Χρέη συμποσιάρχου, κατὰ τὸ Ἀμερικανικὸν ἔθιμον, ἐξετέλεσε, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκδρομῆς, ὁ κ. Θ. Μαυροκορδᾶτος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐξήγησε δι' ὀλίγων τοὺς σκοποὺς τῆς ἑλληνοαμερικανικῆς ὀργανώσεως καὶ ἐχαιρέτησε τοὺς ἐκδρομεῖς, ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν μακαριώτατον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, ὅστις εἶπε ἐν ἀρχῇ ὅτι εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅλα τὰ ζητήματα λύονται εἰς τὸ τραπέζι. Ἀκολούθως ἀπηύθυνε τὸν χαιρετισμὸν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς πέραν τοῦ ὠκεανοῦ Ἕλληνας καὶ τὰ μέλη τῆς Γκάπα καθὼς καὶ τὴν ἀγάπην ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶναι ἀνάγκη, ἐτόνισε, νὰ κυττάξῃ κανεὶς ἀπὸ κοντὰ τὸν θρῶνα Ἑλληνισμὸν τοῦ Νέου Κόσμου, πρέπει νὰ τὸν ἴδῃ ἐργαζόμενον εἰς τὸ περιβάλλον του διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν μεγάλην ἀξίαν του. Ἀνέπτυξε κατόπιν τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων ἀποικιῶν καὶ ἐτόνισεν ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἐξελίσσεται εἰς μίαν νέαν μεγαλοπρεπῆ ἀποικίαν πιστὴν εἰς τὰς παραδόσεις της διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ὑπερηφανευώμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Διότι καὶ σήμερον ὁ ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀμερικανικοῦ κόσμου.

Ἀπευθύνομαι, κατέληξε, μὲ στοργὴν πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς, διότι καὶ ἐκεῖ ἡ ἐκκλησία μας διαδραματίζει σπουδαῖον ρόλον καὶ ἐνισχύει τὴν πρόοδον τῶν ὁμογενῶν, οἵτινες εἶναι φορεῖς πολιτισμοῦ.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐχειροκροτήθησαν ζωηρότατα καὶ ὁ κ. Μαυρογορδᾶτος τὸν ηὐχαρίστησε καὶ προέβη εἰς τὴν δήλωσιν ὅτι ὁ Μακαριώτατος εἶναι πρὸ πολλοῦ ἐπίτιμον μέλος τῆς «Γκάπα».

Μετὰ τὸν Μακαριώτατον ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολούδης. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου τοῦ κ. Νικολούδη προσῆλθεν εἰς τὸ γεῦμα καὶ ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶς, ὁ ὁποῖος ἐγένετο δεκτὸς μετὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν. Ὁ συμποσιάρχης ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὴν ἐκ Πίτσβουργ δίδα Σοφ. Ἀναστασίου, γραμματέα τῆς ἐκδρομῆς, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν ἀγγλιστὶ καὶ ἔπειτα ἑλληνιστὶ ὡμίλησεν ἐκ μέρους τῶν Ἑλληνίδων τῆς Ἀμερικῆς, καὶ πρὸ παντὸς τῆς νέας γενεᾶς, τῶν ὁποίων τὸ ὄνειρον εἶναι νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἑλλάδα. Ἐξέφρασε κατόπιν τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν χώραν τῶν πατέρων της καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν Ἀμερικὴν θὰ διακηρύξῃ παντοῦ τὴν ἀνάγκην ὅπως πολλαὶ Ἑλληνίδες ἔρχονται, σὰν προσκύνημα, καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν γοητείαν τῆς ἑλληνικῆς χώρας. Ὁ λόγος, γεμᾶτος λυρισμὸν καὶ συγκίνησιν, ἐχειροκροτήθη ζωηρότατα.

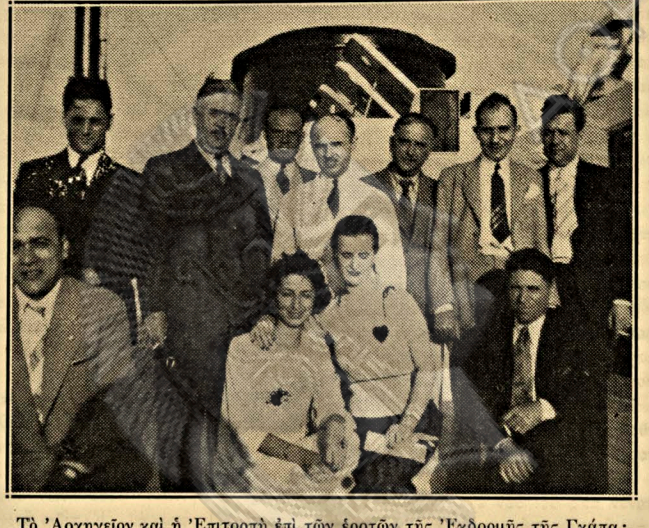

Τὸ Ἀρχηγεῖον καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν ἑορτῶν τῆς Ἐκδρομῆς τῆς Γκάπα: Ν. Μπακάλης, Σοφία Ἀναστασίου, Ἐκτελ. Γραμματεὺς τῆς G.A.P.A., Κα Ἀθανασιάδου, Παν. Ζόντος, Λ. Χατζηκώστας, Δ. Βογιατζῆς, συναρχηγός, Ἀντ. Κατσικῆς, Δρ. Φώτιος Κυρίτσης, Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκδρομῆς, κ. Π. Γεωργάρας, κ. Ἰ. Βουδούρης.

Μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς κ. Φ. Κυρίτσης, ὁ ὁποῖος βαθύτατα συγκεκινημένος ηὐχαρίστησε τὴν κυβέρνησιν, τὰς δημοτικὰς ἀρχάς, τὸν ἑλληνικὸν τύπον καὶ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμε καὶ ἐφέτος εἰς τὴν ὀργάνωσίν του.

Ἐξήγησε κατόπιν δι' ὀλίγων τὸ ἔργον τῆς «Γκάπα», ἐξῆρε τὸν ἀμερικανικὸν πολιτισμὸν καὶ ἀνέγνωσεν ἐπιστολὴν τοῦ προέδρου κ. Ρῶσβελτ, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε πρὸ διμήνου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐτησίου συνεδρίου τῆς ὀργανώσεως, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκφράζει ὅλην τὴν στοργὴν καὶ τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν τῶν Ἑλλήνων. Ἐν τέλει ὁ κ. Κυρίτσης ηὐχαρίστησε καὶ πάλιν τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὰ ὑπὲρ τῶν ἐκδρομέων αἰσθήματά της καὶ ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Ὁ κ. πρωθυπουργός, ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων καὶ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ἐχαιρέτησε τοὺς ἐκδρομεῖς. Ὁ κ. Μεταξᾶς ἐξῆρε τὴν δρᾶσιν των, ποὺ τιμᾷ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ συνέστησεν ἀφοσίωσιν εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν θετὴν πατρίδα των, ποὺ ἀναπτύσσει διαρκῶς ἕνα ὑπέρτατον πολιτισμὸν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κ. Ρῶσβελτ. Ὁ σύντομος, ἀλλὰ μεστὸς ἐννοιῶν λόγος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἐκαλύφθη μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Ἐν τέλει προσεφώνησε τοὺς ἐκδρομεῖς ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς κ. Πέϊκ ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν παρακαθημένων. Τὸ γεῦμα ἐπεσφραγίσθη μὲ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ἀμερικανικοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου. Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐχειροκροτήθη καὶ πάλιν ζωηρότατα καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐκδρομῆς τὸν συνώδευσαν μέχρι τοῦ αὐτοκινήτου του».

«ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΖΩΗ

Κύττα πῶς περήφανα καμαρώνει ἡ ἄγρια ἀνεμώνη στὴ νεροδαρμένη ὄχτη τοῦ ρυακιοῦ. Τὸ πρωϊνὸ ἡλιάκτιδο—γεμάτο ἀπ' ἔρωτα— φιλᾶ μὲ ξέγνιαστες θωπεῖες τὰ πέταλά της. Τὰ πουλιὰ ἀπ' τὰ χαμόκλαδα τῆς σιγοψάλλουν τὸ τραγοῦδι τῆς Νειάτης. Καὶ τ' ἁπαλὸ ἀγέρι σκορπίζει στὸ κορμί της κάποια ἀνατριχίλα μυστική.

Αὐτὴ γελᾶ.

* * *

Μὰ τὰ τρεχούμενα τοῦ ρυακιοῦ νερὰ τὴν σκιάζουν.

* * *

Σφικταγκαλιάζει τώρα τὸ μελίσσι ποῦ μεθυσμένο ἀπ' τὴν πολύχρωμ' ὄψη της, γέρνει στὴν ἀγκαλιά της.

* * *

Σὰν βλέπῃ ὅμως τὸ μελίσσι νὰ φεύγ' ἀπὸ κοντά της, ἀναστενάζει καί, κουρασμένη ἀπ' τὴ μέθη τῆς ἀγάπης του, ἀποκοιμέται. Στὸν ὕπνο της, τὸ δροσογέμιστο Ζεφύρι νὰ σβύσῃ ἔρχεται τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης της.

* * *

Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούεται κάποιος παράξενος μελῳδικὸς ἦχός.

* * *

Ξυπνᾶ —κάπως τρομαγμένα— νοιώθουσα στὰ σπλάγχνα της τὸ ΦΟΒΟ, καὶ μὲ λαχτάρα ρωτάει τὰ τρεχούμενα τοῦ ρυακιοῦ νερά: «Τί μοῦ συνέβηκε ὅταν κοιμώμουν;»

Ἐκεῖνα ἀπήντησαν: «ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ». Καὶ σαστισμένη ὅπως ἦταν, ξαναλέει: «Αἰωνιότης»... κι' ἀρχίζει νὰ γελᾷ...

* * *

Τὴ τρίτη τὴ φορά, φωνάζει: «ΜΝΗΜΗ» ... κι' ἀρχίζει γιὰ νὰ κλαίῃ.

* * *

Ἁπλώνοντας τώρα τὰ ξέρωρά της πέταλα τραγουδάει μ' ἀσθενικὴ φωνὴ τὸ τραγοῦδι τῆς Ζωῆς...

«... Πλάνη στὴ πλάνη εἶν' ἡ Ζωή...»

N. N. ΚΟΝΤΑΞΟΠΟΥΛΟΣ

Portland, Oregon.

ΣΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ὅλα πανώρια ὄμορφα
Φθινόπωρο θλιμμένο!...
Φθινόπωρο νοσταλγικό,
Μυριοτραγουδισμένο!

Ἄνθια, νερά, φυλλώματα,
Πνοὲς γαληνεμμένες,
Ὦ! Παραδείσιες ὁμορφιές!...
Χλωμὲς καὶ λυπημένες!...

Ὦ! πόθοι φθινοπωρινοί!...
Γεμᾶτοι καλωσύνη
Ἀνάμνησες γλυκές, χαρές,
Ψυχούλας μου γαλήνη!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΙΒΙΤΣΑΝΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΜΑΣ ΟΜΙΛΩΝ

«Πολλαὶ ἰδέαι ριφθεῖσαι καὶ ἐπιτυχοῦσαι, οὐχὶ μόνον συνετέλεσαν εἰς ἀπροσδιόριστον εὐτύχημα γενεῶν ἀλλὰ καὶ τῆς μελλούσης ἀνθρωπότητος, ἥτις ἐπωφελήθη καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας χρόνους ἀπεκόμισε τὰ εὐεργετήματα καὶ τὴν πληθώραν τῆς ὠφελιμότητος καὶ συνεχοῦς δραστηριότητος πρὸς τὴν ἐπαυξάνουσαν συντέλεσιν τοῦ καλοῦ, ὠφελίμου καὶ ἀγαθοῦ».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι διὰ τῶν Μουσικῶν Ὁμίλων τῆς Ὀργανώσεως GAPA ἐπληρώθησαν ἀρεκτὰ αἰσθητὰ κενά, δύναται δὲ νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν εὐτυχῆ ἡ Στοὰ «Παρμενίδης» τοῦ Toledo, Ohio, διότι διὰ τοῦ δημιουργήματός της συνεπλήρωσε τὸ ἔλλιπὲς καὶ προσέθηκε εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων συντελουμένην ἀνάπτυξιν τοῦ νοὸς τὴν διάπλασιν τῆς καρδίας τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων εἶδον τὰς πρόοδους του καὶ ἐξετίμησα τὴν γενομένην ἐργασίαν, καὶ τὸ τοιοῦτον δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητον ὑπὸ τῆς ὁμογενείας, ἥτις ἔχει καθῆκον νὰ ἐνισχύσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας τὸ ἔργον τῶν εὐγενῶν πρωτεργατῶν τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἐφηβικοῦ Μουσικοῦ Ὁμίλου. Γνωρίζω ὅτι δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ἐκταθῶ εἰς λεπτομερείας διὰ νὰ θερμάνω τὸν ζῆλον τῶν ἀγαπητῶν ὁμογενῶν τῆς πόλεως Toledo πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου τοῦ Μουσικοῦ Ὁμίλου, διότι ἐφ' ὅσον ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς μας ὑποστάσεως εἶναι κοινός, κοινὴ εἶναι καὶ ἡ ἰδεολογία ὅλων τῶν συμμαχητῶν καὶ συναγωνιστῶν εἰς τὴν εὐγενῆ προσπάθειαν τὴν ὁποίαν ἐθέσαμεν ὡς σκοπὸν τοῦ βίου μας ἐν τῇ ξένῃ.

Ἡ αἰσθηματολογία τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς εἶναι διαυγὴς καθεπτισμένη ἐντὸς τῶν ὡραίων ἔργων τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπετέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ ὁπόταν τοῦ δίδεται ἀφορμή, νὰ ὑποστηρίξῃ μίαν ἱερὰν ὑπόθεσιν, ἢ νὰ ἐπισφραγίσῃ διὰ τῆς συνδρομῆς του μίαν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν.

Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῇ σήμερον εἷς νέος Πίνδαρος θὰ εὕρισκε τὴν καλλιτέραν ὕλην ἐντὸς τῶν τάξεων τοῦ ὑπερατλαντικοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ νὰ ψάλλῃ ᾠδὰς καὶ τονίσῃ παιᾶνας πρὸς ἐξύμνησιν τῶν ξενητευμένων τέκνων μιᾶς καὶ ἀδιαφθόρου πατρίδος, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον ὅταν ηὐπόρουν καὶ ηὐδαιμόνουν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὑφίσταντο τὰς δεινὰς συνεπείας τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας προσέφεραν καὶ προσφέρουν ἐξ αὐτῶν τῶν ὑστερημάτων των.

Ὅταν κατὰ τοὺς ἐνδοξοτάτους χρόνους τῶν προγόνων μας δώδεκα ἔφηβοι ἔπαιζον τὸν αὐλὸν εἰς τὸ στάδιον τῆς Ὀλυμπίας καὶ συνηγωνίζοντο ποῖος νὰ κερδίσῃ τὸν στέφανον τῆς νίκης, ἦτο τόση ἡ γλυκύτης καὶ ἡ μελῳδία τὴν ὁποίαν ἡ πνοὴ καὶ τὰ δάκτυλά των ἀπέσπων ἀπὸ τὰ ἄψυχα ὄργανα, ὥστε, κατὰ τὸν Πίνδαρον τὰ βουνὰ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔκαμπτον τὰς κορυφάς των καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ διέκοπτον τὸ κελάδημά των καὶ περιῆπταντο ἐκστατικῶς πέριξ τῶν αὐλῶν των ἐφήδων. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὸ πέρας τοῦ μουσικοῦ ἀγῶνος, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ μυριάδες τῶν θεατῶν ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ ἀπεθέωσαν ὄχι μόνον τοὺς νεαροὺς ἐφήβους ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς των καὶ πάντας τοὺς συμπολίτας των, τοὺς ὁποίους συνώδευσαν ἐν θριάμβῳ μέχρι τῶν πυλῶν τῆς ἰδιαιτέρας των πόλεως, διότι ἐφρόνουν ὅτι ἡ μεγάλη τιμὴ ἀντενακλᾶτο εἰς ὁλόκληρον τὴν πόλιν, ἥτις ἐξέθρεψε τοιαῦτα τέκνα.

Ὅ,τι συνέβαινε τότε εἰς τὴν ζωὴν τῶν προγόνων μας, διατί ἀρά γε ἀποκλείεται νὰ συμβῇ καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους των; Οὐδὲν εἶναι ἀδύνατον ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ φιλόσοφοι τῆς ἀνθρωπότητος ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι, συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται κατὰ καιρούς, καὶ ὅτι οἱ τόποι καὶ αἱ ἀποστάσεις ἐκμηδενίζονται ἐνώπιον τῆς δυνάμεως τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως.

Αἱ θάλασσαι καὶ οἱ ὠκεανοὶ δὲν χωρίζουν ἀλλὰ ἑνώνουν τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον οὔτε φραγμοὺς γνωρίζει, οὔτε θεσμοὺς δέχεται, οὔτε τὸν χρόνον ὑπολογίζει.

Τὰ τέκνα τῆς προνομιούχου φυλῆς μας εἴτε εἰς τὸ ἓν εἴτε εἰς τὸ ἄλλο ἡμισφαίριον εὑρίσκονται, ἐννοοῦν νὰ δρῶσι καὶ νὰ πρωτοστατοῦν εἰς πᾶν ἔργον εἰρηνικῆς προόδου καὶ νὰ δίδουν τὰς χεῖρας πρὸς ἄλληλα ὑπὲρ τὸν ὠκεανὸν εἰς μίαν νοερὰν καὶ ἀδελφικὴν χειραψίαν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἄλλοτε εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γίνεται σήμερον εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἔχομεν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀπαίτησιν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνες νὰ πράξωμεν καὶ θὰ τὸ πράξωμεν. Θείᾳ συνάρσει! Οἱ Μουσικοὶ Ὅμιλοι διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς ὁμογενείας θὰ γείνουν οἱ Φάροι τῆς Ἑλληνικῆς προόδου εἰς τὸν Νέον Κόσμον κα θὰ διαιωνίσουν τὰς μεγαλουργοὺς παραδόσεις τῆς φυλῆς μας ἀποβαίνοντες στοιχεῖα ἑνότητος καὶ συνθήματα διὰ περαιτέρω μεγάλα ἔργα.

E. X. M.

Detroit, Mich., Nov. 10, 1937.

CAMBRIDGE, MASS.

Ἡ ἐν τῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ δοθεῖσα ὑπὸ τῆς Στοᾶς μας χορεσπερὶς τὴν Κυριακὴν τῆς 3ης Ὀκτωβρίου ὑπῆρξε λίαν ἐπιτυχής. Ἡ διασκέδασις ἦτο καθαρῶς Ἑλληνικῆς μορφῆς μὲ Ἑλληνικὴν ὀρχήστραν καὶ Ἑλληνικοὺς χορούς.

Εἰς τὸ κυλικεῖον προσεφέροντο μεζέδες καὶ ζῦθος ὡς καὶ ἀναψυκτικὰ διὰ τὰς κυρίας καὶ παιδιά.

Τὴν χορεσπερίδα ἐτίμησε καὶ ὁ ὑποψήφιος δήμαρχος ἐντιμ. John Lyons, ὅστις καὶ ὡμίλησεν ἐπὶ ὀλίγα λεπτά.

Ἐγένετο καὶ ἡ ἐκκύβευσις δύο βραβείων τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων ἐκ Δολλ. 10 ἐκέρδισεν ἡ Πρεσβυτέρα Βικτωρία Ριγέλλη, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ Δολλ. 5 ἡ παλαίμαχος ἐργάτις τῆς Στοᾶς μας καὶ Ταμίας αὐτῆς ἀδ. Δ. Κορωνοπούλου.

Ἡ ὡραία διασκέδασις, ἥτις ἀφῆκε θαυμασίαν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας, ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς 9ης ἑσπερινῆς.

ΝΙΝΑ ΑΓΡΙΤΕΛΗ, Γραμματεὺς

TARPON SPRINGS, FLA.

Ἦτο καιρὸς πλέον στὴν Γκαπακὴ κίνησι τῆς παροικίας μας νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος καὶ ἡ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἱδρυθεῖσα Στοὰ τῶν Νεανίδων «ΗΒΗ» μὲ πρωτοστάτιδα τὴν πρόεδρον αὐτῆς Δίδα Ἀργυρέναν Βελουσάκη, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων της κατὰ τὰ ὁποῖα συνεπλήρου τὰ 16 ἔτη τῆς ἡλικίας της.

Ἕνα πλούσιο Party, μιὰ μᾶλλον οἰκογενειακὴ ἑσπερὶς στὸ μεγαλοπρεπέστατο Μασωνικὸ κτίριο, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἡ Ἀργυρέναι γιὰ τὰ 16 ἔτη τῶν γενεθλίων της καὶ πρὸς τιμὴν ὅλων τῶν Νεανίδων Μελῶν τῆς Στοᾶς «ΗΒΗ» καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐκλήθησαν καὶ πλεῖστα ἄλλα νεαρὰ πρόσωπα, κορίτσια καὶ ἀγόρια, νὰ τιμήσουν τὴν ἐπετηρίδα τῆς ἀδελφῆς, συγγενοῦς καὶ φίλης καὶ περάσουν μιὰ βραδυὰ ἀδελφικὴ καὶ σεμνομένη. Ἦτο μπορεῖ νὰ κανεὶς τὸ κορύφωμα τῆς Νεανικῆς Γκαπικῆς κινήσεως καὶ ἀξίζει νὰ συγχαρῇ κανεὶς εἰλικρινῶς τὰ παιδιά μας ποὺ ξέρουν νὰ διασκεδάζουν κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν τῶν Στοῶν τῶν μεγάλων μας Ὀργανώσεων καλλίτερα ἀπὸ 'μᾶς τοὺς μεγάλους καὶ νὰ καλλιεργοῦν ἐκεῖ μέσα μὲ τὰ χαρωπὰ προσωπάκια των καὶ τοὺς ἁπλοῦς παιδικούς των τρόπους τὴν διαιώνισιν τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν πατρίων, ἀσχέτως ἂν στὴν ζωὴ καὶ κίνησί των αὐτὴ βάλλουν τὰ παιδιά μας καὶ λίγο ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ ἁλάτι γιὰ νὰ νοστιμήσῃ ὅπως τὸ θέλουν λιγάκι τὸ φαγί των.

Ἡ Ἀργυρένια εἶναι πολὺ συντηρητικὸ καὶ φρονηματισμένο κορίτσι. Γι' αὐτὸ

Ἡ νεαρὰ Πρόεδρος τῆς Στοᾶς «Ἥβη» Δὶς Ἀργυρένια Βελουσάκη.

τὴν βλέπομε σὲ κάθε Ἑλληνικὴ κίνησι ἀπὸ μικρὴ ποὺ ἦταν καὶ τῆς ἀξίζει σήμερα ἡ τιμὴ καὶ τὸ προεδρικλίκι τῆς Γκάπας. Στὸ Ἀμερικανικὸ Σχολεῖο εἶναι μία ἀπὸ τὰς εὐφυεστέρας μαθητρίας καὶ στὸ Ἑλληνικὸ ἦτο πάντοτε πρώτη εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. Στὴ Βυζαντινὴ Χορῳδία εἶναι μέλος της ἀφ' ὅτου ἱδρύθηκε καὶ σήμερα εἶναι Γραμματεύς της καὶ πρώτη βαρύτονός της καὶ στολίζει μὲ τὴν μελῳδικὴν φωνήν της τὸ 70μελὲς συγκρότημα τῆς Χορῳδίας.

Στὴν τιμητικὴ αὐτὴ ἑσπερίδα εἴδαμε καὶ καμαρώσαμε ὑπερεβδομήκοντα νέους καὶ νεάνιδας, μέλη τῶν Νεανικῶν Στοῶν τῆς Γκάπα, συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς οἰκογενείας Παναγῆ Βελουσάκη, ποὺ διεσκέδαζαν σὰν ἀδέλφια, σὰν τιμημένα Ἑλληνόπουλα, ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν καὶ προστασίαν τοῦ Παναγῆ καὶ τῆς Ἀσυμίνας Βελουσάκη, εὐτυχῶν γονέων τῆς ἑορταζούσης.

Εὐχόμεθα νὰ τὰ ἑκατοστήσῃ τὰ χρόνια της ἡ δραστηρία καὶ χαριτωμένη πρόεδρος τῶν Νεανίδων τῆς Γκάπα Δὶς Ἀργυρένια Βελουσάκη. Ἡ δὲ εὐανδρος νῆσος Χάλκη τῆς Δωδεκανήσου πρέπει νὰ αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν διὰ τὰ δραστήρια καὶ χαριτωμένα ξενητευμένα τέκνα της, ποὺ πρωτοστατοῦν πάντοτε σὲ κάθε πατριωτικὴ κίνησι. Ἀλήθεια, πόσα τάλαντα κρύπτονται ἀκόμη στὴν Δωδεκάνησό μας, πολύτιμα, ἀτίμητα.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΠΙ ΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΙ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΔΩΡΕΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Εὐχαριστίαι τῆς Δωδεκανησιακῆς Νεολαίας Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Γκάπα.

Ἀδελφοὶ Γκάπανς:

Ἡ Δωδεκανησιακὴ Νεολαία Ἀμερικῆς, θεωρεῖ ὑψίστην αὐτῆς ὑποχρέωσιν καὶ καθῆκον ὅπως καὶ μέσῳ τοῦ ἐπισήμου τούτου δημοσιογραφικοῦ σας ὀργάνου, ἐκφράσῃ ὑμῖν τὰς ἀπείρους της εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὴν ἀρχοντικὴν χειρονομίαν τῶν ἀντιπροσώπων σας εἰς τὸ τελευταῖον Συνέδριον ἐν Βαλτιμόρῃ.

Ἡ ἐξ ἑκατὸν δολλαρίων ($100.00) δωρεά σας διὰ τὸν ἀγῶνά μας εἶναι τρανοτάτη ἀπόδειξις τῆς ἐθνικῆς καὶ εὐγενοῦς συνειδήσεως τὴν ὁποίαν καλλιεργεῖ ἡ ἐθνικοθρησκευτικὴ μας αὐτὴ Ὀργάνωσις εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ψυχὰς τῶν μελῶν της.

Ἡ δωρεά σας, ἀδελφοὶ Γκάπανς, διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Δωδεκανησιακῆς Νεολαίας, μᾶς ἐνεψύχωσε καὶ μᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς εὑρίσκεται παρὰ τὸ πλευρόν μας εἰς τὸν ἄνισον καὶ τίμιον ἀγῶνα τὸν ὁποῖον διεξάγωμεν.

Εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς καὶ πάλιν καὶ διαβιβάζοντες ὑμῖν ἀδελφικὸν χαιρετισμόν, διατελοῦμεν,

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως,

Ὁ Πρόεδρος
Ν. Χ'' ΝΙΚΗΤΑΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Δ. Α. ΣΤΡΙΚΗΣ

Bronx, N. Y., 18 Ὀκτωβρ. 1937.

Ἀξιότιμον Κον Α. Μαρούλην,
Ὕπατον Γραμματέα G.A.P.A.,
Pittsburgh, Pa.

Ἀξιότιμε Κύριε,

Μέσῳ τοῦ ἀγαπητοῦ μας συμπολίτου κ. Π. Προδρομίδου ἐλάβομεν τραπεζιτικὴν ἐπιταγὴν δολλαρίων Ἑκατόν, ὡς πρῶτον μηνιαῖον ἔμβασμα ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν χιλίων δολλαρίων ἅτινα θὰ δίδωνται ἐτησίως πρὸς τὸ Ἑλληνο-Ἀμερικανικὸν Ἐκπαιδευτήριον Νέας Ὑόρκης πρὸς συντήρησιν ἐν αὐτῷ ἕδρας Ἑλληνικῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὀργανώσεως Γκάπα, ὡς τοῦτο ἐψηφίσθη κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτῆς Μέγα Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς Βαλτιμόρης. Ἡ Ὀργάνωσις Ὑμῶν ποιοῦσα τὴν δωρεὰν ταύτην ἐπιβραβεύει τὴν πρόοδον τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τὸ ὁποῖον ἐπὶ εἴκοσι καὶ ἓξ ὁλόκληρα συναπτὰ ἔτη γαλουχεῖ τὰς τρυφερὰς καρδίας τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας μὲ τὰ ἅγια καὶ ἱερὰ νάματα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποδεχόμενον τὴν δωρεὰν ταύτην ἔρχεται διὰ τῆς παρούσης ὅπως ἐκφράσει πρὸς τὴν ἀνωτάτην Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ δι' Αὐτῆς πρὸς ὁλόκληρον τὴν Ὀργάνωσιν τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὴν ὡραίαν καὶ ἡγεμονικὴν αὐτὴν χειρονομίαν. Χειρονομίαν προερχομένην ἐκ τῆς Ὀργανώσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία πιστεύουσα ἀκραδάντως εἰς τὴν Ἐθνικοθρησκευτικὴν μας ἰδεολογίαν ἐργάζεται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτὴν χώραν ὅπως διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ τῶν κοινοτικῶν μας ἱδρυμάτων διαιωνισθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ κρατηθῇ ὑψηλὰ καὶ δοξασμένον τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

Ἡ μαθητιῶσα νεολαία ἐν τῷ Ἑλληνο-Ἀμερικανικῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ, στρέφουσα τὰ βλέμματά της καὶ μεθ' ὑπερηφανείας ἀντικρύζουσα τὴν κραταιὰν Ὀργάνωσιν βεβαιοῖ ταύτην ὅτι μετ' εὐγνωμοσύνης θέλει χαράξει εἰς τὴν καρδίαν της τὸ προσφιλὲς ὄνομα «Γκάπα».

Τελευτῶντες παρακαλοῦμεν ὅπως ἀποδεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεως,

Μεθ' ἧς διατελοῦμεν,

Ὁ Πρόεδρος
ΣΠΥΡΟΣ Ε. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΒΡΙΚΑΣ

EAST PITTSBURGH, PA.

Ἡ Στοά μας ἐφέτος ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ἠγόρασε τὰ βιβλία τοῦ Κοινοτικοῦ μας σχολείου ἀξίας περίπου 50.00 Δολλ.

Γ. ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΗΣ, Ταμίας

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΞΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ

Ἡ σελὶς τῶν νεαρῶν τοῦ «Βήματος» χαιρετίζει μὲ ἐξαιρετικὴν ὑπερηφάνειαν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἰδεώδους περὶ «Οἰκογενείας» ἄρθρου τῆς βοηθοῦ Μ. Συμβούλου καὶ συνεργάτιδος τοῦ «Βήματος» μεμορφωμένης κ. Ὄλγας Κουτσαύτη, διδασκαλίσσης ἐκ Hackensack, N. J.

Πεπειραμένη ἡ κ. Κουτσαύτη εἰς τὰ οἰκογενειακὰ προβλήματα, ἀφοῦ ἦτο καὶ διδασκάλισσα τῆς μητρός μου καὶ τώρα διδασκάλισσα καὶ φροντὶς τῶν Ἑλληνίδων τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὰς θαυμασίας γραμμὰς τοῦ ἄρθρου της τὴν ἀκοῦμε σὰν νὰ τονίζῃ:

«Γυναῖκες, σεῖς εἶσθε οἱ κηπουροὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Περιποιηθῆτε τὸ λογικὸν τοῦτο φυτὸν διὰ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς τῆς μητρικῆς σας φιλοστοργίας. Θέλει ἀνοίξει τοῦτο ὡς τὸ κρῖνον τοῦ ἀγροῦ. Ἀλλὰ προσέξατε μὴ τὸ θλίψητε καὶ τὸ μαράνητε. Διατηρήσατέ το ἀκμάζον καὶ θάλλον κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ τὴν θέλησιν τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθής σας δόξα ἡ ἄκρατος καὶ ἄφθαρτος».

Διὰ τοῦτο τὸ μελέτημα τῆς κ. Κουτσαύτη δὲν πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ μόνον ἀπὸ τὰς Ἑστιάδας μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἐφήβους καὶ τὰς νεάνιδάς μας, αἱ ὁποῖαι μίαν ἡμέραν θὰ λάβουν τὴν θέσιν τῶν Ἑστιάδων.

Διαβάζοντάς το, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἰς τὴν μνήμην σας θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ φρᾶσις: «Πατρικὴ καὶ μητρικὴ ἑστία, οἰκογένεια, σὺ εἶσαι τὸ Σχολεῖον τῆς Ἀνθρωπότητος». Καὶ μὲ τὰ εὐεργετήματα τῆς φράσεως αὐτῆς εἰς τὸν νοῦν σας, ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια θὰ προοδεύσῃ καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη θὰ μείνουν σταθερὰ καὶ ἀσάλευτα.

Θερμά, λοιπόν, τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τὴν ἀξίαν νέαν συνεργάτιδα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ "ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ"

Εἰς τὴν πρωτεύουσα τῆς Ρουμανίας, εἰς τὸ Βουκουρέστι, ἡ Ἑλληνικὴ ἀθλητικὴ ὁμάς, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐπαξίως ἀντεπροσώπευσε τὰ Ἑλληνικὰ χρώματα, ἀφοῦ ἐκέρδισε τοὺς περισσοτέρους βαθμοὺς καὶ ἐξῆλθε νικήτρια εἰς τοὺς ἐκεῖ διοργανωθέντας Βαλκανικοὺς Ἀθλητικοὺς Ἀγῶνας. Οἱ Ἕλληνες τοῦ Βουκουρεστίου ἐπευφήμησαν καὶ ἐκαμάρωσαν μὲ ὑπερηφάνειαν τοὺς ἀθλητάς μας. Τοὺς ἐθαύμασε δὲ ἀκόμη περισσότερον καὶ τοὺς ἐκαμάρωσε ὁ μικρὸς «Ἐθελοντὴς» ὁ Γιάννης Πατίκος, χαριτωμένος υἱὸς τῆς Κας Ἐλισάβετ καὶ Κου Χρόνη Πατίκου. Ὁ Γιανάκης ἠγαπήθη παρὰ τῶν ἀθλητῶν διὰ τὸ θάρρος του, ἰδιαιτέρως δὲ ὑπὸ τοῦ ἀθλητοῦ κ. Ἀρβανίτη τόσον, ὥστε μαζί των εὑρίσκετο πάντοτε ὡς ἀχώριστος σύντροφός των. Ἔβλεπε ὁ μικρὸς «Ἐθελοντὴς» μας νίκας τῶν ἀθλητῶν μας καὶ ἡ μικρὰ καρδιά του ἠσθάνετο μεγάλην ὑπερηφάνειαν. Νόμιζε πῶς ἔχοντας συντρόφους τοὺς Ἕλληνας ἀθλητὰς θὰ ἠμποροῦσε καὶ αὐτὸς ἔστω καὶ γιὰ λίγο νὰ συμμετάσχῃ τῆς Ἑλληνικῆς δόξης, καὶ ἴσως ἀργότερα νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσῃ. Διὰ τοῦτο τὸν ἠγάπησαν οἱ ἀθληταί μας καὶ εὗρισκαν διασκεδαστικὲς στιγμὲς μαζί του.

Εὖγε, λοιπόν, στὸν μικρό μας «Ἐθελοντὴ» τῆς Ρουμανίας».

ΑΝΤΡΙΚΟΣ

ΤΡΙΤΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΦΙΛΙΚΟΥ"

ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ Ἢ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Φιλικοῦ» προκηρύσσει καὶ πάλιν διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφὴν Διηγήματος εἰς τὴν Ἀ γ γ λ ι κ ὴ ν ἢ ε ἰ ς τ ὴ ν Ἑ λ λ η ν ι κ ή ν, μὲ θέμα Χριστουγεννιάτικο ἢ Πρωτοχρονιάτικο. Οἱ ὅροι εἶναι οἱ ἑξῆς:

Τὸ διήγημα δὲν πρέπει κατ' οὐδένα λόγον νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 2,000 λέξεις. Πρέπει, καθὼς ἀνεφέρθη ἀνωτέρω, νὰ εἶναι ἀποκλειστικῶς Χριστουγεννιάτικης ἢ Πρωτοχρονιάτικης ὑποθέσεως.

Τὸ διήγημα πρέπει νὰ σταλῇ ὑπὸ ψευδώνυμον. Ὁ γράφων θὰ ἐσωκλείσῃ τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσίν του εἰς ἰδιαίτερον φάκελλον, ἕκαστος δὲ φάκελλος θὰ φέρῃ ἀπ' ἔξω τὸ ψευδώνυμον τοῦ χειρογράφου. Οἱ φάκελλοι οὗτοι θὰ ἀνοιχθοῦν τὴν ἑσπέραν τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων εἰς τὴν πρὸς τοῦτο δοθησομένην ἑορτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐκτὸς τοῦ ἄλλου προγράμματος θὰ ἀναγνωσθοῦν τὰ δύο πρῶτα βραβευθέντα. Ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ δὲν θὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν διαγωνισθέντων εἰμὴ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένον —καὶ ἐὰν εἶναι δυνατὸν δακτυλογραφημένον— ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τοῦ χάρτου μόνον, μὲ ἀρκετὸν περιθώριον διὰ τὰς παρατηρήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς. Πρέπει αἱ σελίδες νὰ εἶναι ἠριθμημέναι καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράφοντος εἰς τὸ ἄνω ἀριστερὸν μέρος ἑκάστης σελίδος. Τὰ χειρόγραφα ποὺ δὲν θὰ εἶναι γραμμένα μὲ τὰς ἄνω ὁδηγίας δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Ἡ ἡλικία τῶν διαγωνισθησομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, δὲν πρέπει νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν 17 ἐτῶν οὔτε νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ 30όν.

Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὸ γραφεῖον 244 W. 71st ST., ὄχι ἀργότερα τῆς 10ης Δεκεμβρίου.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Δύο πρῶτα ἐκ 10 δολλ. ἕκαστον.
Δύο δεύτερα ἐκ 5 δολλ. ἕκαστον.
Καὶ ἄλλα βραβεῖα.

ΤΟ ΖΩΗΡΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΤΟΑΣ ΜΑΣ ΔΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἀθῆναι, τῇ 21 Αὐγούστου 1937.
Πρὸς τὴν Μεγ. Στοάν,
Πίττσμπουργκ, Πα.

Ἀξιότιμοι καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ἔχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἀναγγείλωμεν ὅτι κατόπιν τῶν ἐπανειλημμένων ἐκθέσεων τὰς ὁποίας ὑπεβάλομεν εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας περὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀναγκῶν τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς καὶ κατόπιν ἐπανειλημμένων παρουσιάσεων πρὸς τὸν ἤδη Ὑπουργὸν κ. Γεωργακόπουλον τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Διοικ. Συμβουλίου μας, ἐκ τῶν διαφόρων αἰτημάτων μας ἐλήφθησαν πρὸς τὸ παρὸν ὑπ' ὄψιν δύο, ἤτοι: ὁ διορισμὸς ἐπιθεωρητοῦ τῶν σχολείων τῆς Ἀμερικῆς, καὶ οὗτω διωρίσθη ἐπιθεωρητὴς ὅλων τῶν σχολείων τοῦ ἐξωτερικοῦ ὁ κ. Θ. Παρασκευόπουλος, μέλος τῆς Στοᾶς μας καὶ σπουδάσας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Κολόμβια Νέας Ὑόρκης. Ἐπίσης τὸ Ὑπουργεῖον θὰ προσκαλέσῃ καὶ θὰ φιλοξενήσῃ εἰς τὰς ἐν Βούλᾳ Κυβερνητικὰς ἐξοχὰς ἕνα ἀριθμὸν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς. Τ' ἀνωτέρω παρακαλοῦμεν ν' ἀνακοινώσετε εἰς ὅλας τὰς Στοάς.

Μετὰ τιμῆς,

Ὁ Ἄρχων
ΜΙΧ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κ. ΖΟΥΡΑΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Τὴν πανεύφημον Νύμφην Χριστοῦ ὑμνήσωμεν.

Μέτρον τῆς ἀρετῆς ἐτέθη πάντοτε ἡ αὐτοθυσία. Ἀναλόγως τῆς δυνάμεως ἦν ἐπέδειξεν ὁ ἄνθρωπος, νὰ εἶναι κύριος ἢ δοῦλος τῶν ἀγαθῶν του, ἐκρίθη ὑπὸ τῶν ὁμοίων του καὶ τοῦ Δημιουργοῦ του. Ἐκεῖνοι πάντοτε ἐβραβεύθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ ἱστορία διαιώνισε τὰ ὀνόματά των, οἱ ὁποῖοι διὰ πατριωτικούς, θρησκευτικούς, ἐκπαιδευτικοὺς καὶ ἐν γένει φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, διέθεσαν τὰ πλούτη αὐτῶν. Καὶ ἐκεῖνοι ἐδικαιώθησαν ὑπὸ τοῦ Δικαίου, οἱ ὁποῖοι ἀντιληφθέντες καλῶς, ὅτι *οὐκ ἔχομεν ἐνθάδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν*, διέθεσαν πάντα τὰ ὑπάρχοντά των ὑπὲρ τῶν ὁμοίων των καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ.

Διὰ νὰ φθάσῃ ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὥστε νὰ σπαταλᾷ, τρόπον τινά, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς φιλανθρωπίας, πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἀκατανίκητον ἀγάπην πρὸς τὸν εἰσηγητὴν τῆς ἰδέας αὐτῆς, τὸν φιλάνθρωπον Χριστόν. Ἐὰν ἡ καρδία τοῦ ἀτόμου δὲν τρωθῇ ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποβληθῇ τοῦτο εἰς σοβαρὰς θυσίας, ἔστω καὶ δι' ἐπίδειξιν. Καὶ τίς ἀγνοεῖ, ὅτι ἐὰν τὸ αἴσθημα αὐτὸ δὲν ἦτο παντοδύναμον, οὔτε οἰκογενείας, οὔτε ἔθνη, οὔτε κράτη θὰ εἴχομεν, καὶ ἐπομένως οὔτε ἱστορίαν, μνημονεύουσαν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς οὔτω πως ἐκδηλουμένης θείας αὐτῆς δυνάμεως;

Ἀπόδειξις τῆς παγκοίνου καὶ ἀναμφισβητήτου αὐτῆς ἀληθείας, ἔστω ἡ πανεύφημος νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἁγία Αἰκατερίνα. Ἐγεννήθεισα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ γράμματα ἤκμαζον ἐκεῖ, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναδειχθῇ. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε περισσότερον τὸ μέγα καὶ εὐρὺ αὐτῆς πνεῦμα, κατορθῶσαν ἐνωρίτατα, αὐτὸ τοῦτο, θαύματα. Εἰς ἡλικίαν δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, κατεῖχε τὴν ὅλην τότε διδασκομένην ἐν τῇ πατρίδι της σοφίαν καὶ ἐπιστήμην. Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν γονέων της καὶ τὰ ὄνειρά των περὶ τοῦ μέλλοντός της, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδικά της τοιαῦτα. Πλοῦτος, σοφία, ὡραιότης, τὰ τρία αὐτὰ προσόντα, τὰ σπανίως συνδυαζόμενα, συνετέλεσαν νὰ γείνῃ περίφημος καὶ πολλοὶ νέοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἰσάξιοί της νὰ ζητήσουν τὴν χεῖρα της. Ἄλλα κοράσια, καὶ μάλιστα τῆς ἐποχῆς μας, ἔχοντα τὰ προσόντα αὐτά, θὰ ὑπερηφανεύοντο, θὰ ἐθορυβοποίουν καὶ θὰ ἔκαμνον μὲ τὰς ἰδιοτροπίας των τὴν μεγαλυτέραν ρεκλάμα, ὥστε νὰ τὰ ἀντιληφθῇ γῆ καὶ οὐρανός. Ἡ Αἰκατερίνα ὅμως, ἔχουσα ὡς γνώμονα τοῦ βίου της, ὅτι *ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται*, δὲν ἐκομπορρημόνει, οὔτε διὰ τὰ προσόντα της, οὔτε διὰ τὰς προτιμήσεις τῶν νέων. Ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀπάντησίς της ἦτο στερεότυπος: *Θὰ πάρω ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ τὰ ἴδια μὲ ἐμὲ προσόντα.* Καὶ ὅμως δὲν εὑρίσκετο ὁ τοιοῦτος. Ὅσον ὁ χρόνος παρήγετο, νομίζει κανείς, ὅτι αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ Χάριτες ἠμιλλῶντο ποῖαι θὰ τῆς χαρίσουν περισσότερα στολίδια. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἡρωΐς μας ἐξ ὅλων τῶν παρεχομένων εἰς αὐτὴν προετίμα τὴν θετικὴν σοφίαν. Διὸ καὶ ἐπεζήτησε τὸν Διδάσκαλον αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ὡς σοφή, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀνακαλύψῃ.

Οἱ διωγμοὶ τῶν ρωμαίων αὐτοκρατόρων κατὰ τῶν χριστιανῶν καὶ μάλιστα κατόπιν νικηφόρων πολέμων, ἀπετέλουν ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῶν θριάμβων αὐτῶν. Διωγμὸς μέγας ἐγένετο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Αἰκατερίνης. Τόσον πολὺ ἐθίγη ἡ παρθενικὴ καρδία της ἀπὸ τὰ μαρτύρια τῶν χριστιανῶν, ὥστε παρουσιάσθη αὐτόκλητος συνήγορος καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς πίστεώς των. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμίνου ἐφάνη ὡς θεὰ κατελθοῦσα ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου. Ἀποτυχὼν νὰ παρασύρῃ αὐτὴν εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, ἀνέθεσεν εἰς πεντήκοντα σοφοὺς νὰ τὴν πείσουν. Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἀντίθετον, καὶ ἐδέχθησαν οὗτοι τὸ διὰ πυρὸς εἰς Χριστὸν βάπτισμα. Βασανισθεῖσα καὶ φυλακισθεῖσα, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς βασιλίσσης Αὐγούστης, συνοδευομένης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Πορφυρίωνος καὶ διακοσίων στρατιωτῶν. Ἡ δύναμις τοῦ λόγου τῆς Αἰκατερίνης, καὶ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῆς, ἦσαν πειστικὰ καὶ ἡ θαυμασία διάσωσίς της ἀπὸ ὅλα τὰ βασανιστικὰ ὄργανα τόσον ἐκπληκτική, ὥστε ἡ αὐτοκράτειρα δὲν ἐδίστασε ποσῶς μεθ' ὅλης τῆς συνοδείας της, νὰ χύσῃ τὸ τίμιον αἷμά της ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ τῆς Αἰκατερίνης.

Ἀποθηριωθεὶς ὁ τύραννος ἐκ τῆς ἀθρόας αὐτῆς σφαγῆς, ἀφοῦ ἐβασάνισε περισσότερον τὴν ἁγίαν, χωρὶς νὰ δυνηθῇ τὸ παράπαν νὰ τὴν βλάψῃ, διέταξε τὴν κατατόμησίν της. Οὕτω ἡ ἀοίδιμος ἐστέφθη μὲ τὸν τριπλοῦν στέφανον *τῆς παρθενίας, τῆς σοφίας καὶ τοῦ μαρτυρίου*. Τὸ σῶμά της, κατὰ θερμήν της παράκλησιν, πρὸς τὸν Παντοδύναμον, γενόμενον ἀθέατον ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς, ἐτάφη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ, ὅπου καὶ μέχρι σήμερον φυλάσσεται ὡς ἀνεκτίμητος θησαυρός.

Ἡ ἁγία Αἰκατερίνα, διὰ τὸν πύρινον ἔρωτά της πρὸς τὸν Χριστὸν χύσασα τὸ τίμιον αἷμά της, ἠξιώθη νὰ γείνῃ νύμφη Αὐτοῦ. Ἑλληνίδες νεάνιδες, ὅπου δήποτε τῆς ὑφηλίου καὶ ἂν εὑρίσκεσθε, τρωθῆτε ἀπὸ τὸν ἴδιον ἔρωτα τῆς ὁμοφύλου σας πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ τότε ὡς ἐκ θαύματος, ὅλα τὰ εὐγενῆ ὄνειρά σας θὰ πραγματοποιηθοῦν. *Καὶ Νύμφαι, καὶ Μητέρες, καὶ Ἡρωΐδες τῆς θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος θὰ ἀναδειχθῆτε.*

Ἀ θ ῆ ν α ι.

---

[1] Ἀπὸ τὶς Ναυμαχίες τοῦ 1912—13.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ "ΑΒΕΡΩΦ"

Κατὰ τὴν ναυμαχία τῆς Ἕλλης, ἡ ὁρμὴ τοῦ «Ἀβέρωφ», ὅταν ἄρχισε νὰ καταδιώκῃ τὸν Τουρκικὸ στόλο, ἦταν ὑπερβολική, ἀπίστευτη. Τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα στὴν ἐσπευσμένη φυγή τους, κινδύνευαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ συγκρουσθοῦν μεταξύ τους καὶ ἀπαντοῦσαν πολὺ ἀραιὰ καὶ ἀσθενικὰ στὸ ἀκατάσχετο πῦρ τῆς ναυαρχίδος μας.

Τὰ φρούρια ὅμως τῶν Δαρδανελλίων ἔρριχναν ἀκράτητα μὲ ὅλα τὰ κανόνια τους. Ἡ ὀβίδες, μικρὲς καὶ μεγάλες, σφύριζαν δαιμονισμένα γύρω ἀπὸ τὸ ἔνδοξο καράβι μας, τονίζοντας μιὰ πολὺ ἀλλόκοτη συμφωνία.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῷ οἱ ναῦτες μας ἐπευφημοῦσαν τὸν Κουντουριώτη, ὁ κυβερνήτης Δούσμανης πλησίασε τὸ Ναύαρχο καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε Ναύαρχε, τὰ φρούρια....

—Ὅταν ζητωκραυγάζει τὸ πλήρωμά μου, τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Κουντουριώτης, δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλάῃ κανεὶς γιὰ φρούρια . . .

ΚΡΑΣΟΚΑΤΑΝΥΞΙΣ

Δὲ μοῦ λὲς δάσκαλε, γιατί ὁ οἶνος περισπᾶται, καὶ τὸ κρασὶ ὀξύνεται; — Γιατὶ ὅταν κανένας σὰν καὶ ἐσένα καλὴ ὥρα Γεώργη, ποὺ δὲ σηκώνει τὸν οἶνον κάθεται καὶ πίνει, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ μπῇ σὲ περισπασμούς. "Οσο γιὰ τὸ κρασί, αὐτὸ φίλε μου δὲν ὀξύνεται, ἀλλὰ βαρύνεται, μὰ γιὰ σένα τὸ ἴδιο κάνει. Σὲ βαρεῖ στὸ κεφάλι, καὶ σοῦ φέρνει ἔπειτα παροξυσμούς. Πιὲς καὶ ἄφησε τὴ γραμματικὴ στὴ μπάντα. "Ολοι γέλασαν. Ὁ Γεώργης ὁ Κωστάρας, πῆρε τὴν κανάτα καὶ γέμισε τὰ ποτήρια. Εἰς ὑγείαν δάσκαλε, εἰς ὑγείαν σας παιδιά! καὶ ἄδειασε τὸ ποτῆρι μονορούφι. Ἀπὸ ὅλη τὴ παρέα ποὺ εἶχε μαζευθῇ ἀπὸ βραδὺς στὸ σπίτι τοῦ δασκάλου, γιὰ νὰ πιοῦν λιγάκι καὶ νὰ ξεχάσουν τὶς πίκρες τους, πρᾶγμα ποὺ κάνανε 4—5 φορὲς τὸ χρόνο, αὐτὸς ἦτανε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τὸ κρασὶ εἶχε πιάσῃ πειὸ πολύ. Μὰ νὰ εἶναι κανένας φιλαλήθης, ὅλοι τους φαίνονταν ποιὸς πολὺ καὶ ποιὸς λίγο ζαλισμένοι. Θὰ ἦταν καὶ παράξενο ἂν δὲν ἦσαν.

Εἶχαν ἀρχίσῃ τὸ γλέντι ἀπὸ βραδύς, καὶ ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα. Στὴ παρέα ἐπικρατοῦσε ἀκόμα κάποια σχετικὴ τάξις, μὰ ὅπως πήγαιναν γρήγορα θὰ ἔφθαναν στὸ στάδιο ἐκεῖνο τῆς μέθης, ποῦ ὅλοι μιλοῦν, χωρὶς κανένας νὰ ἀκούῃ. Ὁ Γεώργης ἦτανε στὰ κέφια του. Ξαναγέμισε τὸ ποτῆρι του, καὶ ἄρχισε νὰ ἐξυμνῇ τὸ κρασί. Κάτι ἤξερε ὁ Ἐκκλησιαστὴς βρὲ παιδιά, ὅταν εἶπε καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου. Καὶ σοῦ λέει κατόπι ἡ γυναῖκά μου, πίνε νερό! Μὰ χριστιανή μου τῆς λέω, ὅταν παντρεύουσαν, νερὸ σοῦ ἔδωκε νὰ παῇς ὁ παπᾶς; Κρασὶ σοῦ ἔδωκε. Καὶ τί εἶπε; Ποτήριον σωτήριον. Εἶδες κανένα ποτὲ νὰ βρῇ σωτηρία ἀπὸ τὸ νερό; Κανέναν. "Οταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄρρωστος, τί τὸν διατάζουν οἱ γιατροὶ νὰ πίνῃ γιὰ νὰ δυναμώσῃ; Παληὸ κρασὶ καὶ ὄχι νερό! Ξέρτε βρὲ παιδιά, πολλὲς φορές, κάθουμαι καὶ συλλογιοῦμαι, ποιὸς ἦταν ὁ σοφώτερος ἄνθρωπος στὸ κόσμο. Θὰ μοῦ πῆτε ὁ σοφὸς Σολομών. Κολοκύθια! Ὁ σοφώτερος ἄνθρωπος ἦταν ὁ Νῶε.

—Ποιὸς εἶναι, Γεώργη, ὁ Νῶε; τὸν διέκοψε κάποιος. Ὁ Νῶε, βέβαια, ποιὸς ἄλλος. Μόλις τέλειωσε ὁ κατακλυσμός, καὶ κατάφερε νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὴ κιβωτό, πρώτη του δουλειὰ ἦτανε νὰ τρέξῃ νὰ φυτέψῃ ἀμπέλι. "Οπως ἔμεινε μόνος στὸ κόσμο, τί θὰ ἔκαμνε ὁ εὐλογημένος, ἂν δὲν εἶχε κανένα κρασάκι νὰ τσούκσῃ, νὰ πᾶν τὰ φαρμάκια κάτω; Νερὸ θὰ ἔπανε; Μ' αὐτὸς εἶδε τόσο νερὸ στὴ ζωή του, ποῦ σίγουρα θὰ τὸ συχάθηκε χειρότερα καὶ ἀπὸ τὸ Χάρο. Κι' ἂν ἦταν τὸ νερὸ καλλίτερο ἀπὸ τὸ κρασί, δὲ θὰ κάθουνταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸν ἐν Κανᾷ Γάμον, νὰ κάμῃ τὸ νερὸ κρασί, μὰ θὰ ἔκαμνε τὸ ἀντίθετο. Θὰ μεταμόρφωνε τὸ κρασὶ σὲ νερό. Κι' ἀφοῦ τέλειωσε τὸ θάμα του, θὰ ἔλεγε στοὺς καλεσμένους. Νὰ τώρα, ἔχετε μπόλικο νεράκι, ὁρίστε, καθίστε κάτω, μὴ ντρέπεσθε, πιέτε καὶ γλεντίστε σὰ στὸ σπίτι σας.

—Μαῦρο γλέντι θὰ κάνανε!

Ποιὸς ξέρει ὡς πότε θὰ διαρκοῦσε ὁ πανηγυρικὸς αὐτὸς τοῦ Γεώργη πρὸς τὸ κρασί, ἂν δὲν διέκοπτε τὸ λόγο του, νὰ γεμίσῃ τὸ ποτῆρι του γιὰ νὰ ἀποδείξῃ καὶ ἐμπράκτως ἐκεῖνα ποῦ ἔλεγε. "Οταν τὸ ἄδειασε ἦταν πειὰ ἀρχὰ νὰ ξαναρχίσῃ.

Ὁ Δημήτρης ὁ Λαβράκας μερακλώθηκε καὶ ἄρχισε τὸ τραγοῦδι. Τώρα νὰ πῇ κανένας πῶς ὁ Δημήτρης τραγουδοῦσε, εἶναι ἕνας μεγάλος εὐφημισμός. Ἡ φωνή του ραγισμένη ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὸ κρασί, ἔμοιαζε μὲ τὸν ἦχο σπασμένης κανάτας. Κι' ἂν ἦταν μονάχα αὐτό, τὸ πρᾶγμα θὰ ὑποφέρονταν. Μὰ αὐτὸς ὁ Χριστιανὸς οὔτε χρόνο κρατοῦσε, οὔτε καὶ μιὰ νότα σωστὴ κατάφερνε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Τὸ καλὸ ἦτανε ποῦ δὲ μερακλώνουνταν παρὰ μονάχα ὅταν μεθοῦσε. Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἡ παρέα του συνήθως δὲ βρίσκονταν σὲ καλλίτερη κατάσταση, κατάφερνε τὶς περισσότερες φορὲς νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ τραγοῦδι του, χωρὶς διαμαρτυρίες. Μὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὸ εἶχε παρακάνῃ. Τὰ εἶχε βάλῃ μὲ τὴν αὐγή. —Ροδοδάκτυλος αὐγή μου, ἔβγα φώτισε τὴν γῆν. "Εβγαζε κάτι οὐρλιάσματα, ποῦ ὅποιος τὸν ἄκουε θὰ τὸν περνοῦσε γιὰ δαιμονισμένο. Τὸ εὐτύχημα ἦτανε ποῦ ἡ ροδοδάκτυλος αὐγὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἀλλοιώτικα ἀντὶ νὰ σαγηνευθῇ ἀπὸ τὶς ἱκεσίες τοῦ Λαβράκα, ἦτανε φόβος νὰ κρυφθῇ καὶ νὰ μείνῃ ἡ γῆ ἀφώτιστη. —Πειὸ σιγὰ Λαβράκα, θὰ ξυπνήσῃς τὰ παιδιά, εἶπε κάποιος. —Νὰ ξυπνήσουν μονάχα τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι τίποτε, ἀποκρίθηκε κάποιος ἄλλος, μὰ τὸ κακὸ εἶναι πῶς ἂν ἀκούσουν τὴ φωνή του περασμένα μεσάνυχτα ὅπως εἶναι, θὰ νομίσουν πῶς βγῆκε κανένας βρυκόλακας καὶ μπορεῖ νὰ σπάσῃ ἡ χολή τους ἀπὸ τὸ φόβο. Ὁ δάσκαλος γέμισε τὰ ποτήρια. —Στὴν ὑγεία τοῦ Λαβράκα, παιδιά —Γειά σου Λαβράκα. —Γειά σου ἀηδόνι μου. —Νὰ μᾶς ζήσῃς.

Καὶ τὸ γλέντι ἐξακολουθοῦσε χωρὶς καμμιὰ ἔνδειξι, ὅτι ἡ παρέα εἶχε σκοπὸ νὰ διαλυθῇ γρήγορα. "Αν καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Λαβράκα, κανένας των δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ γιὰ κρασοπατέρας, ἐν τούτοις τὰ 4—5 γλέντια τὸ χρόνο ποῦ κάνανε, διαρκοῦσαν πάντοτε κατὰ κανόνα ὡς τὰ ξημερώματα. Ὁ Γεώργης ὁ Κωστάρας ποὺ στὴν ἀρχὴ ἦτανε τόσο ὁμιλητικός, τελευταῖα εἶχε βουβαθῇ ὁλότελα. Καθισμένος μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι εἶχε πέσῃ σὲ βαθειὰ συλλογή. Δὲν ἦτανε δύσκολο νὰ ἀντιληφθῇ κανείς, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ κρασιοῦ, εἶχε καρφωθῇ στὸ μυαλό του καὶ κάποια ἰδέα, ὄχι καὶ πολὺ εὐχάριστη. Μόνο πότε-πότε ἔβγαζε ἕνα ἀναστεναγμό, ποὺ ἔμοιαζε πειὸ πολὺ μὲ βογγυχτό. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἦτανε μεθυσμένος, καὶ καλὰ μάλιστα, μὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι, ἦτανε φανερό, πῶς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεθύσι, εἶχε κάτι ποὺ τοῦ βάρυνε τὰ στήθεια. "Εξαφνα χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του τὸ τραπέζι, μὲ ὅση δύναμι τοῦ ἔμεινε στὸ μισοπαράλυτο ἀπὸ τὸ μεθύσι χέρι, καὶ φώναξε· —Τὸν ἄτιμο, θὰ τὸν σκοτώσω. "Εκαμε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του, μὰ μὲ δυσκολία τὸ κατάφερε. Κι' ὅταν σηκώθηκε τὰ πόδια του μόλις τὸν κρατοῦσαν. Τὸ σῶμά του κλωνίζονταν σὰ φθινοπωρινὸ φύλλο, ποὺ τὸ φυσάει ὁ ἀέρας καὶ κινδυνεύει κάθε στιγμὴ νὰ σωριασθῇ χάμω. —Τὸν ἄτιμο, τὸ λωποδύτη, τὸ παληάνθρωπο, ἀφίστε με σᾶς λέω, θὰ τὸν σκοτώσω. Καὶ ἐνῶ μιλοῦσε, χτυποῦσε τὸ στῆθος μὲ τὰ χέρια, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴν ἰσορροπία του ἀκόμα πειὸ ἀσταθῆ. Ὁ δάσκαλος καὶ ὁ Λαβράκας κατάφεραν νὰ τὸν βάλλουν νὰ ξανακαθήσῃ στὴ θέσι του. Σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια καὶ ἄρχισε τὰ κλάματα. "Υστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὸ τραπέζι καὶ ἐκεῖ ποὺ ἔκλαιε ἀποκοιμήθηκε. Τὴν ὥρα ποὺ ἔκλαιε δὲν ἔπανε καὶ νὰ μονολογῇ. Μὰ τὰ λόγια του ἦσαν γιὰ ὅλους ἀκατάληπτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δάσκαλο, ποὺ τὸν γνώριζε καλά.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔγινε αἰτία λίγο πολὺ νὰ ξεζαλισθοῦν τὰ κεφάλια τῆς παρέας. Μὰ καὶ τὸ κέφι ἔφυγε καὶ αὐτό. Γιὰ λίγο σχετικὴ σιγὴ ἐπεκράτησε στὸ δωμάτιο, καὶ μόνο τὸ ροχαλητὸ τοῦ Γεώργη ἀκούονταν. Πρῶτος ὁ δάσκαλος ἔπευσε νὰ διακόψῃ τὴ σιγὴ αὐτή. —Νὰ συμπαθᾶτε παιδιὰ γιὰ ὅ,τι ἔγινε, μὰ ὅπως πήγαιναν τὰ πράγματα, ἦτανε ἀναπόφευκτο. Τὸ Γεώργη τὸν ἔρω καὶ τὸν ἐκτιμῶ ἀπὸ μικρὸ παιδί. "Εχει χρυσῆ καρδιά. Κανένα δὲ πειράζει. Ἐργατικός, ὅσο λίγοι, καὶ νοικοκύρης πρώτης τάξεως. Δὲ πίνει παρὰ σπάνια. Καὶ στὸ μεθύσι του μὲ κανένα ἀπὸ τὴ παρέα δὲ τσακώνεται. "Ετυχε στὴ ζωή του σὰν ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς νὰ ἔλθῃ σὲ διάστασι μὲ μερικοὺς ἄλλους, πρᾶγμα ποὺ ὅσο καὶ νὰ εἶναι κανεὶς φιλήσυχος, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ ὁλότελα. Στὶς διαφορὲς αὐτὲς ποῦ εἶχε, χάρις στὸ φιλειρηνικό του χαρακτῆρα, σχεδὸν πάντοτε βγῆκε ἀδικημένος. Αἴ, λοιπόν, ὅταν μεθύσῃ, καὶ μ' αὐτὸ δὲν ἐννοῶ ὅταν ἔλθῃ στὸ κέφι, μὰ ὅταν φθάσῃ στὸ τελευταῖο στάδιο τῆς μέθης, θυμᾶται τὶς ἀδικίες αὐτές, καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἀγριεύει σὰν λεοντάρι καὶ ζητεῖ ἐκδίκησι. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ δίψα αὐτὴ γιὰ ἐκδίκησι τοῦ ἔρχεται ὅταν τὰ πόδια του δὲν κρατοῦν, ἀλλοιώτικα πρὸ πολλοῦ θὰ ἦταν στὴ φυλακή. Ἀπόψε τὰ ἔβαλε μὲ τὸ χασάπη τὸ Καραλέξη. Εἶναι παληὰ ἱστορία. Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, νέο παληκαράκι, μὲ τὰ πρῶτα χρήματα ποῦ κέρδισε, θέλησε νὰ ἀγοράσῃ κρέας γιὰ τὸ σπίτι. Πῆγε στὸ Καραλέξη, καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα μποῦτι ἀρνίσιο. Νὰ τὸν βλέπατε μὲ τί καμάρι τὸ πήγαινε στὸ σπίτι! καὶ μὲ τί χαρὰ τὸν ὑποδέχθηκε ἡ μητέρα του! Καλῶς τὸ νοικοκύρη μου. "Ενα ποὺ δὲν ἔκλαψε ἀπ' τὴ χαρά της. Μὰ μόλις καλοκύτταξε τὸ κρέας· —Δὲ μοῦ φαίνεται ἀρνί, παιδί μου, τοῦ εἶπε, κατσίκι εἶναι. —Μὰ δὲ βλέπεις τὴν οὐρά του μητέρα! Πραγματικά, τὸ μποῦτι εἶχε μιὰ φουντωτὴ ἀρνίσια οὐρά. Μὰ ὅταν καλοξέτασαν εἶδαν πῶς ἡ οὐρὰ ἦτανε ραμμένη στὸ μποῦτι. Φιλότιμος ὅπως ἦτανε κοκκίνησε ἀπὸ τὴ ντροπή του. Τὸ καμάρι κ' ἡ περιφάνεια μετατράπηκε ἀμέσως σὲ ρεζιλίκι καὶ ἐξευτελισμό. Αὐτὸ θυμήθηκε ἀπόψε καὶ ἀγρίεψε.

—Μὰ ποιὸς νταλαβερίσθηκε μὲ τὸ Καραλέξη καὶ δὲν τὴν ἔπαθε, εἶπε ὁ Λαβράκας. Βάλτε νὰ πιοῦμε ἀπὸ ἕνα ἀκόμα, νὰ ποῦμε καὶ ἕνα τραγουδάκι, καὶ νὰ φύγουμε. Ἡ παρέα ποὺ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ξεζαλίζεται μπρὸς στὸν κίνδυνο τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Λαβράκα, ἔφυγε χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ πιῇ τὸ τελευταῖο ποτῆρι.

Β. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

Baltimore, Md.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΒΟΥΔΑ

Ἡ ἀλήθεια φυλάττει ἐκεῖνον ὅστις φυλάττει τὸν ἑαυτόν του.

Διὰ νὰ διδάξῃς ἄλλους, πρῶτον δίδαξε ἑαυτόν.

Ὁ μεγαλείτερος νικητὴς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ὑποτάσσει τὸν ἑαυτόν του.

"Οστις φαντάζεται ὅτι εὑρίσκει ἀλήθειαν εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ βλέπει ψεῦδος εἰς τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ φθάσῃ ποτὲ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Καλλίτερον νὰ μὴ πράττωμεν τὸ κακὸν παρὰ νὰ μετανοῶμεν ἔπειτα δι' αὐτό.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καλοῦ δὲν ἔχει ἀνάγκην μετανοίας.

Ὁ ἄφρων, ὁ γνωρίζων ὅτι εἶναι ἄφρων, δυνατὸν νὰ γίνῃ σοφός. Ἀλλ' ὁ ἄφρων ὁ νομίζων τὸν ἑαυτόν του σοφὸν εἶναι ἀληθῶς ἄφρων.

Διὰ Θεατρικὰς Παραστάσεις Κοινοτήτων, Σχολείων καὶ Ὀργανώσεων.

"Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ"

(ΕΙΚΑΣΙΑ)

"Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ"

(ΜΜΕ. Χ)

«Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ», εἰς δρᾶμα, συνεκίνησε, συγκινεῖ καὶ θὰ συγκινῇ ἀείποτε καὶ βαθύτατα πᾶσαν Ἑλληνικὴν καὶ Χριστιανικὴν καρδίαν.

«Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ», εἰς δρᾶμα, ἔργον ποὺ ἐγγίζει τὰς πτυχὰς τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων εἰς τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς.

Διασκευασθέντα ἀριστοτεχνικῶς εἰς δράματα ἐκ τῶν περιφήμων "Ιστορικῶν ἔργων. "Εκαστος τόμος κομψῶς δεδεμένος. Ἀποταθῆτε ὡς ἑξῆς:

STEFANOS HARALAMBIDES
303 S. Warren Street
Syracuse, N. Y.

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. METAXA, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

92 Proof

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παρισίων, Βρυξελλῶν, Σικάγου, Ἰλλ. 1893, Ἁγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτώτατα

ORIGINAL 5 Ἀστέρων

S. & E. & A. METAXA

● Ἄφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου Ἀττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, καὶ RESTAURANTS ἐν Ἡνωμένῃ Πολιτείᾳ. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα Ἑλληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.

OF PATRAS, GREECE

● Ἡ Ἀρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἑλλάδος. Ἔτος ἱδρύσεως 1845—1861. Ἔκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτοτέρων οἴνων τῆς Ἑλλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν Ἐκθέσεων, Ἀμερικανικῆς Ἐκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

ORIGINAL CLAUSS

IMPERIAL MAVRODAPHNE

Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο Ἑταιρείας ἐν Ἀμερικῇ:

R. C. Williams & Co., Inc.

10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.

Διευθυντὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος, ΤΟΦΑΛΟΣ, Ὀλυμπιονίκης.

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΥΠΑΤΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ GAPA, ΔΡ. ΙΩ. ΓΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΚ LOWELL, MASS.

Καὶ ἡ φωνή του μοιάζει ἐγερτήριο σάλπισμα, ἐνθυμίζουσα λόγια του ποὺ ἐξαίνοντο λαξευμένα μὲ τὴν σμίλη στὸν ἱστορικό του λόγο κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου ἐν Βαλτιμόρῃ:

«Φιλετικῶν Ἰδανικῶν προμαχοῦντες οἱ Γκάπανς, Νέας Γενεᾶς Ἐθνικὴν συνείδησιν ἐστερέωσαν».

Μὲ ἰδιαιτέραν ὑπερηφάνειαν καὶ χαρὰν παρουσιάζομεν σήμερον ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Γυναικείας Σελίδος τοῦ «Βήματος», τὸν Δρα. Ἰω. Γατσόπουλον ἐκ, Lowell, Mass., ἡ τιμὴ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὁποίου ἂν ἀνήκῃ εἰς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, ἀντανακλᾷ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου τῆς Νέας Ἀγγλίας, ὅπου ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν πανοπλίαν τῆς νεότητος, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν φυλετικῶν ἰδανικῶν, τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἱεροφάντης, θερμώτατος κῆρυξ καὶ ἡδύμολπος ψάλτης.

Τέκνον τῆς εὐάνδρου Ἠπείρου, ἀπεφοίτησεν ἀπὸ τὸ Ζωγράφειον Διδασκαλεῖον καὶ τὴν Ζωσιμαίαν Σχολὴν Ἰωαννίνων διὰ νὰ διεξέλθῃ ἔπειτα Γυμνασιακὰς σπουδὰς καὶ ν' ἀποφοιτήσῃ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν. Συμπληρώσας τὰς σπουδάς του καὶ τὰς μελέτας του εἰς τὰ Πανεπιστήμια καὶ Νοσοκομεῖα Νεαπόλεως, Ρώμης καὶ Παρισίων, ἀφίχθη εἰς Lowell τῷ 1908, ἐγγραφεὶς ἀμέσως εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βοστώνης.

Τὸν βλέπομεν ἔκτοτε γράφοντα ὡραίας σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, Πρόεδρον τῆς Ἐπικούρου Ἐπιτροπῆς τῶν Ἠπειρωτῶν, τιμώμενον τῷ 1912 μὲ τὸ μετάλλιον τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων, ἐνισχύοντα ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς τὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας Πανελλήνιον Σύλλογον τῶν Γυναικῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ἠχὼ εἶχε φθάσει τὸν ὑπερπόντιον Ἑλληνισμόν, ἀγωνιζόμενον τῷ 1913-14 διὰ τὴν στερέωσιν τῆς αὐτονομίας τῆς Ἠπείρου, καὶ τιμώμενον μὲ τὸν Σιδηροῦν Σταυρὸν διὰ τὰς ἐθνικάς του αὐτὰς ὑπηρεσίας ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τῷ 1915 ἐκλέγεται Πρόεδρος τῆς ἡνωμένης καὶ μεγάλης τότε Κοινότητος τοῦ Lowell, ἐργασθεὶς διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ τῆς ὁμογενείας καὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ συντήρησιν πλήρους ἡμερησίου Σχολείου, προσφέροντος ἔκτοτε καρποὺς ἐθνικῆς χρησιμότητος.

Τὸν βλέπομεν τῷ 1916-17, ὅτε ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος κατέστη ἐκτάκτως δύσκολος, νὰ ἐκδίδῃ ἀγγλιστὶ τὸ "Eastern-Western Review" — κατ' ἐξοχὴν κυκλοφοροῦν εἰς Κολλέγια καὶ Πανεπιστήμια — πρὸς διαφώτισιν τῆς Ἀμερικανικῆς γνώμης ἐπὶ τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα καὶ ἐπὶ τῶν φιλικῶν της αἰσθημάτων καὶ διαθέσεων πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις καὶ τὴν μεγάλην θετήν μας πατρίδα.

Τῷ 1918, ὁ Δρ. Γατσόπουλος ἐκλέγεται παμψηφεὶ Πρόεδρος τῆς Πανηπειρωτικῆς Ἑνώσεως καὶ ἔκτακτος ἀπεσταλμένος εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης ἐν Παρισίοις, ὅπου εἰργάσθη μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Βενιζέλου διὰ τὰ ζητήματα τῆς Βορείου Ἠπείρου.

Ἡ ἐπιστροφή του εἰς Lowell, μετὰ ἑπτάμηνον εἰς Παρισίους ἐθνικὴν ἐργασίαν, ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς, ὁ ἴδιος δὲ ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως μὲ τὴν φιλαρμονικήν, ἀκολουθούντων χιλιάδων ὁμογενῶν καὶ ξένων, ἐξῆλθον εἰς προϋπάντησίν του.

Μὰ ἡ Ἑλλὰς γνωρίζει πικρὰς ἡμέρας τῷ 1922. Ὁ Δρ. Γατσόπουλος, ἔχων εἰς τὸ πλευρόν του τὴν εὐγενῆ του σύντροφον καὶ ὁλίγα Ἑλληνοκόριτσα, διοργανώνουν τὸ Tag Day, τὸ ὁποῖον ἀπέφερεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ χίλια ἑκατὸν δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται μὲ γενναίαν προσωπικήν του δωρεὰν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐν Λαμίᾳ χιλιάδων προσφύγων.

Καὶ ἡ δρᾶσίς του ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν αὐτὴν ζέσιν, τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν ἔστω καὶ ἂν ἀλλάσσῃ μέτωπον. Οἱ δύο Κόσμοι, ὁ Παλαιὸς καὶ ὁ Νέος, τὸν βλέπουν διαδοχικῶς, μὲ ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν τῶν Φυλετικῶν Ὀνείρων, ἀγωνιζόμενον διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας, τῆς Ἐθνικῆς Ἑνότητος, ἔσω καὶ ἔξω τῶν συνόρων τῆς Πατρίδος.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀνωμαλία ἐν Ἀμερικῇ τῷ 1925 τὸν λυπεῖ, τὸν πληγώνει. Περιερχόμενος τότε τὴν Εὐρώπην καὶ Ἑλλάδα, δὲν ἀφίνει εὐκαιρίαν καὶ μέσον ἵνα διὰ προσωπικῆς ἐπαφῆς μὲ τοὺς ἐπισήμους τῆς Πατρίδος μας, ἐκθέσῃ τὰ γεγονότα καὶ τῇ βοηθείᾳ των τεθῇ τέρμα εἰς διχασμοὺς ποὺ ἀνέκοπτον τὴν πρόοδον τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου καὶ μᾶς ἔθετον εἰς μειονεκτικὴν θέσιν ἀπέναντι τοῦ Ἀμερικανικοῦ κόσμου.

Μὰ ἡ ὅλη αὐτὴ τοῦ ἀνδρὸς Ἐθνικὴ δρᾶσις, προστιθεμένη εἰς τὴν τοῦ ἐπιστήμονος, ὑπέσκαψαν τὴν ὑγείαν του. Ἐζήτησε τότε ἀνάπαυσιν εἰς εὐκραέστερα κλίματα καὶ μετὰ πολλὰς περιηγήσεις, τὸ κλεινὸν Ἄστυ τὸν εἶδε καὶ πάλιν θερμαινόμενον ὑπὸ τὸν εὐεργετικόν του ἥλιον καὶ ἀνακτῶντα τὴν ὑγείαν του ὡς καὶ τὸν πόθον του νέας δράσεως, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ ν' ἀφιερώσῃ εἰς τὴν ἐκπρόσωπον τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας, τὴν GAPA μας.

Μέγας Ἀγορητὴς τῆς ἐπὶ διετίαν, ὁμοφώνως καὶ ἐνθουσιωδῶς ὑπεδείχθη ἤδη ὡς ὁ Ὕπατος Ἀντιπρόεδρος τῆς Ὀργανώσεως καὶ ὡς τοιοῦτος χαιρετίζει σήμερον τὸν Γυναικεῖον Ὀργανισμόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιμένει κατὰ μέγα μέρος τὴν πραγμάτωσιν τῶν χρυσῶν ἐλπίδων ποὺ τρέφομεν διὰ τὴν Νέαν μας Γενεάν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΚΟΠΑΔΗ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ

Ὑπὸ ΟΛΓΑΣ ΚΟΥΤΣΑΥΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἰκογένεια.

Εὐτυχὴς ἡ Οἰκογένεια ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν βασιλεύει ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἀγάπη, τὰ δὲ μέλη αὐτῆς ἑνώνουν ἡ ἰδία θρησκεία καὶ γλῶσσα, τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ αὐτὰ κοινὰ συμφέροντα, τὰ αὐτὰ ἰδεώδη.

Εἶναι καθῆκον καὶ ἱερὰ ὑποχρέωσις τὰ μέλη τῆς ἰδίας Οἰκογενείας νὰ τηρῶσιν ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην μεταξύ των, διότι ἄνευ αὐτῶν «οὔτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθείη οὔτε οἶκος καλῶς οἰκηθείη». Εὐτυχισμένο τὸ σπῆτι ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ διάγωσιν ἐν ἁρμονίᾳ.

Μὲ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς συνδεόμεθα διὰ τῶν ἀρρήκτων δεσμῶν τοῦ αἵματος, καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ εἴμεθα ἐν διαστάσει. Οἱ ἀδελφοί μας εἶναι οἱ καλλίτεροί μας φίλοι καὶ ὄχι μόνον ρέει τὸ ἴδιον εἰς τὰς φλέβας μας αἷμα, ὄχι μόνον μᾶς ἀνέστησεν τὸ ἴδιο μητρικὸ γάλα, ἀλλὰ φέρομεν τὸ ἴδιον οἰκογενειακὸν ὄνομα ἀμιλλόμενοι τίς θὰ τιμήσῃ αὐτὸ περισσότερον, ἔχομεν τὰ ἴδια ὄνειρα καὶ τοὺς αὐτοὺς πόθους ποῖος θὰ περιθάλψῃ καλλίτερον τοὺς γέροντας γονεῖς, ἔχομεν μὲ τοὺς ἀδελφούς μας ψυχικοὺς δεσμοὺς καὶ πόθους οἱ ὁποῖοι γίνονται ἀδιάρρηκτοι μὲ τὰ ὡραῖα διδάγματα τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν θρησκείας καὶ τῆς ὡραίας μας Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ὅταν οἱ ἀδελφοὶ συνειθίσωσι νὰ μεγαλώνουν μὲ κακίαν μεταξύ των, δὲν θὰ κατορθώσουν ποτὲ νὰ γίνωσιν καλοὶ Οἰκογενειάρχαι, διότι συνηθισμένοι ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς ἔριδας καὶ διαπληκτισμοὺς δι' ἐλάχιστα πράγματα, ἀποβαίνωσι πραγματικοὶ τύραννοι πρὸς σύζυγον καὶ τέκνα. Παράδειγμα δὲ εἰς τὴν εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν τέκνων καὶ ἑπομένως ἀδελφῶν, δίδωσιν οἱ γονεῖς ἀποφεύγοντες ἐνώπιον αὐτῶν καὶ τὴν παραμικρὰν ἀκόμη συζήτησιν, μὲ τὴν ἐλαφρὰν δικαιολογίαν ὅτι τὰ παιδιὰ εἶναι μικρὰ καὶ δὲν καταλαβαίνουν. Τὰ παιδιὰ ὅσο μικρὰ καὶ ἂν εἶναι βαδίζουν πάντοτε μὲ τὸ παράδειγμα τῶν γονέων, αὐτοὶ εἶναι οἱ σπουδαιότεροί των διδάσκαλοι, οἱ καλλιεργοῦντες τὰ ψυχικά των χαρίσματα καὶ σφυρηλατοῦντες τοὺς χαρακτῆρας αὐτῶν. Ποτὲ δὲν ἠμπορῶ νὰ λησμονήσω ἀπ' τὰ παιδικά μου πρόσωπο, τὸν μειλίχιο τῆς φωνῆς της τόνο καὶ τὰ φιλοσοφικά της λόγια, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζε οὔτε τόσα λίγα γράμματα ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς τ' ὄνομά του. Ὅταν κόποτε ἡ ἀδελφοῦλά μου θυμωμένη, πέταξε τὴν κοῦκλά της γιατὶ δὲν κατώρθωνε νὰ τὴν στηρίξῃ ὄρθια στὴ γωνιά, ἡ καϋμένη μου ἡ Γιαγιὰ τὴ σήκωσε μὲ παιδικὴ σχεδὸν ἀφέλεια καὶ σοβαρότητα καὶ ἀποτεινομένη εἰς τὴν ἀδελφή μου· «Μὴ παιδάκι μου» τῆς εἶπε, «πετᾷς τὴν κοῦκλά σου γιατὶ πονεῖ, νὰ τῆς ὁμιλῇς πάντα μὲ καλὸν τρόπο καὶ ποτὲ νὰ μὴ θυμώνῃς, γιατὶ ἡ κοῦκλα σου κλαίει καὶ ἂς μὴ φαίνωνται τὰ δάκρυα». Πόσον ἐγέλασα τότε διότι μοῦ ἐφάνη τό-

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην Σελίδα)

Lowell, 28 Σεπτεμβρίου 1937.

Ἀγαπητὴ Ὑπάτη Σύμβουλος,

Ἐρίτιμος Κα Ἰφιγένεια,

Ὀκτὼ ἑβδομάδας ἀνεκύλισεν ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως τοῦ ἱστορικοῦ ἐνάτου Ἐθνικοῦ μας Συνεδρίου ἐν Baltimore καὶ ὅμως ἡ ἠχὼ τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων κατὰ τὴν μάχην ἐκείνην εἶναι ζωηρὰ εἰς τὰ ὦτα μου.

Ἦτο ἀληθῶς ἱστορικὴ ἡ μάχη ἀγαπητή μου. "We stood at Armageddon and we battled for the Lord" καὶ τώρα ποὺ διελύθη ὁ καπνὸς τῆς μάχης, τώρα ξεχωρίζει ἡ χαρίεσσα μορφή σας καὶ αἱ γοητευτικαί, ἀλλὰ καὶ ἡρωϊκαὶ μορφαὶ τῶν σεμνῶν μας Ἑστιάδων, αἵτινες παρουσίασαν πρὸς τὸ Ἐθνικόν μας Συνέδριον ἐργασίαν ἀληθῶς πολύτιμον, ἀπροσμετρήτου ἐθνικῆς σκοπιμότητος. Τὸ ὅτι δὲ ἐξελέξασθε ὡς εἰσηγήτριαν τὴν νεωτέραν καὶ περίσεμνον Ἑστιάδα Καν Ἐρμιόνην Γ. Λουκᾶ, τῆς Στοᾶς «Παλλὰς Ἀθηνᾶ» τοῦ Weirton, W. Va. ἦτο καὶ θ' ἀποβῇ ὁ ἄριστος τῶν οἰωνῶν.

Ναὶ ἀδελφὴ Ὑπάτη Σύμβουλος, τὴν πολύωρον εἰσήγησιν τῶν ζητημάτων καὶ μέτρων, τῆς Ἐθνικῆς ὕλης, ἣν ἀπειργάσασθε καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὁποίας μετὰ σαφηνείας ἐμφαινούσης πνευματικὴν διαύγειαν ἀσυνήθη ἡ σεμνὴ Ἑστιὰς Κα Ἐρμιόνη Γεωργίου Λουκᾶ διετύπωσε παρηκολούθησα μὲ θρησκευτικὴν προσοχήν. Ἡ ἐντύπωσίς μου εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἀνεξαλείπτως ζωηρὰ ἐκ τῆς θαυμασίας ἐργασίας, ἣν αἱ ἀδελφαὶ Ἑστιάδες ὑπὸ τὴν ὑμετέραν φωτεινὴν ἡγεσίαν παρεσκεύασαν.

Ἀληθῶς ζηλευτὴ ἐργασία ἀποβλέπουσα εἰς τελείωσιν ἔργων ἐθνικῶν, εἰς προστασίαν καὶ Ἑλληνοποίησιν τῶν τέκνων μας καὶ τῶν ὀρφανῶν τοιούτων, τῶν ὁποίων τὴν Ἑλληνοπρεπῆ ἀνατροφὴν χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς περισέμνου Ἑστιάδος ἀδελφῆς Κας Δεσῦλλα ἐξησφαλίσατε, διασώσασαι ταῦτα ἐκ τοῦ κινδύνου τοῦ ἀφομοιωτικοῦ ρεύματος, κινδύνου ποὺ εἶναι τῆς ἀληθείας ἡ Δαμόκλειος σπάθη διὰ τὴν τύχην τῆς Νέας μας Γενεᾶς.

Εἰς τὴν πλάστιγγα τῶν ἔργων Ἐθνικῆς σκοπιμότητος, ἐρίτιμος Κα Ἰφιγένεια, προέχει, ἐπείγει καὶ βαρύνει τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνοπρεποῦς διαπλάσεως τῆς ἤδη ἐπὶ τὴν ἥβην χωρούσης νεολαίας μας.

Ὑμεῖς αἱ Ἑστιάδες, περίσεμναι εὐαγγελίστριαι τῆς Γκαπικῆς ἰδεολογίας, καλλιεργοῦσαι μετὰ ζήλου ἐνθέου τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν ἐν τῇ ψυχῇ τῶν Ἑλληνοπαίδων, παρασκευάζουσαι μετὰ στοργικῆς ἐπιμελείας τὰς Ἀμερικανογεννημένας θυγατέρας μας εἰς τὸ ἱερόν, τὸ ἐθνικὸν καθῆκον τῆς Ἑλληνίδος μητρὸς τῆς αὔριον ἐπιτελεῖτε ὑπὲρ πᾶσαν γυναικείαν Ὀργάνωσιν, ὑπηρεσίαν ἐξόχως πατριωτικήν. Ναὶ ἀδελφαὶ Ἑστιάδες, προσήκει, πᾶσιν ὑμῖν, τῆς ἀρετῆς ἔπαινος, διότι γαλουχοῦσαι τὰς Νέας μας, τὰ κοράσιά μας, εἰς τὰ θρυλλικὰ νάματα τῆς Ἑλλ. παιδείας, ἦτις κατὰ τὸν Πλάτωνα εἶναι ὁ ἥλιος τοῦ ἀνθρώπου, χτίζετε μὲ τὰ στερεώτερα θεμέλια τὴν διαιώνισιν τῆς Φυλῆς μας, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἦτις ἐμπράκτως τὴν Ἑλλάδα, τόσον τὴν ἀρχαίαν ὅσον καὶ τὴν σύγχρονον ἠγάπησε καὶ ἦτις εὐχαρίστως παρακολουθεῖ τὸ ἐθνικόν σας ἔργον, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον αἱ Μητέραι τῆς αὔριον θὰ μᾶς δώσουν τέκνα ἄξια τῆς Ὀρθοδοξίας, ἄξια τῆς προγονικῆς εὐκλείας, τέκνα μὲ ἐπίγνωσιν τῆς ἐνδόξου καταγωγῆς των, τέκνα ποτισμένα μὲ τὴν φυλετικήν μας ἀνωτερότητα, καθιστάμενα ἐνταῦθα τὸ αἰώνιον σύμβολον τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ Μεγαλείου τῆς Ἑλλ. Φυλῆς.

Ἐὰν εἶχον τὴν φωνὴν Στέντορος θὰ διεκήρυττον ν' ἀκουσθῇ παντοῦ, ὅτι αἱ Ἑστιάδες τῆς Γκάπας εἶναι διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς αἱ Μαρίαι τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, αἱ καταναησασαι τὸ θεῖκὸν πρόσταγμα, τὴν θεϊκὴν συμβουλὴν «ἑνὸς δέ ἐστι χρεία... ὡς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ τοῦτο εἶναι, τὰ Ἡμερήσια Σχολεῖα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων αἱ Ἀδ. Ἑστιάδες, οἱ Ἀδ. Γκάπανς ἀπὸ τῆς συμπήξεώς μας εἰς Ὀργάνωσιν, ὅλους τοὺς πόρους μας, τοὺς ὑλικοὺς καὶ τοὺς ψυχικοὺς διαθέτομεν πιστεύοντες ὅτι μόνον διὰ τῶν Ἡμερησίων Σχολείων θὰ στερεωθῶμεν ὡς Φυλὴ ἐνταῦθα.

Κλείων ταύτην μου, ἀγαπητή μου Ὑπάτη Σύμβουλος, ἐπαθημῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω καὶ αὖθις νὰ σᾶς ἐκφράσω καὶ πάλιν τὸν θαυμασμόν μου καὶ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸ Ἐθνικὸν Ἔργον Σας ὅπερ μετὰ ζήλου ἐνθέου πᾶσαι ἐπιτελεῖτε.

Ἔρρωσθε,

Ι. ΓΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ἰατρὸς

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΣ ΟΠΟΙΑΣ ΕΛΑΒΟΝ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΗ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΑ

Ὑπὸ Κας ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΔΕΣΥΛΛΑ

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ Baltimore μὲ τὴν καρδιὰ πληγμυρισμένη ἀπὸ εὐτυχίαν, διότι διὰ τῆς ψηφίσεως ὑπὸ τῶν εὐγενῶν Συνέδρων περὶ περισυλλέξεως τῶν ὀρφανῶν μας, ἐπραγματοποιεῖτο ὁ κρυφὸς πόθος ποὺ εἶχε κάθε Ἑστιὰς εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικήν.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἀφ' ὅτου γυρίζω εἰς τὰ διάφορα ὀρφανοτροφεῖα εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται κλεισμένα τὰ ὀρφανά μας καὶ ἡ θέα τῶν ὁποίων σπαράζει τὴν καρδιά μου ὡς Ἑλληνίδος καὶ ὡς μητέρας.

Πρὶν προχωρήσω θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ σύστημα τῶν διαφόρων ὀρφανοτροφείων. Μερικὰ ἀνατρέφουν τὰ ὀρφανὰ μέσα εἰς τὸ ἵδρυμα καὶ μερικὰ τὰ τοποθετοῦν εἰς διαφόρους ξένας οἰκογενείας ὅπως δῆθεν ἀνατραφοῦν μέσα σὲ οἰκογένειαν καὶ τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι πολὺ καταστρεπτικὸν καθὼς θὰ ἴδητε εἰς τὸ κάτωθι παράδειγμα.

Σὲ κάποιο ὀρφανοτροφεῖον μανθάνω ὅτι εἶναι περὶ τὰ 32 ὀρφανά. Ἐξεκίνησα λοιπὸν νὰ ἰδῶ ἰδίοις ὄμμασι τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν διάγουν καὶ ἐνῷ ἤμην μέσα καὶ ὡμίλουν μὲ τὴν διευθύντριαν, ἡ ὁποία μοὶ ἐξήγει ὅτι δὲν ἔχουν ὀρφανὰ εἰς τὸ ἵδρυμα, ἀλλὰ τὰ τοποθετοῦν εἰς οἰκογενείας, τὴν ἐρωτῶ ἐὰν τὰ Ἑλληνόπουλα εἶναι εἰς Ἑλληνικὰς οἰκογενείας καὶ μοὶ ἀπήντησεν ὄχι, καθότι αἱ Ἑλληνίδες δὲν ἐννοοῦν νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὰς ὁδηγίας μας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅπου ὡμιλούσαμεν, ἕνας γέρων ἀσπρομάλλης προχωρεῖ· ἡ διευθύντρια μοὶ τὸν ἐσύστησε καὶ ἀμέσως τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶμαι Ἑλληνὶς καὶ ἀνήκω εἰς ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία θ' ἀναλάβῃ τὴν περισύλλεξιν τῶν ὀρφανῶν. Ἔτρεξε λοιπὸν ἀμέσως μ' ἄρπαξε τὸ χέρι, μὲ κύτταξε, καὶ δύο δάκρυα ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν σιγὰ-σιγὰ στὰ ρυτιδωμένα μάγουλα τοῦ γέροντος πατέρα καὶ μοὶ λέγει: Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ τὸ ἔργον σας καλές μου ψυχὲς καὶ αἱ φροντίδες σας νὰ μὴν ἀφήσουν ἄλλον νὰ δοκιμάσῃ τὸ πικρὸ ποτῆρι τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασα χθὲς τὸ ἀπόγευμα. Ἔχω τρία παιδιά, ἡ γυναῖκά μου πεθαμένη, ἡ δυσπραγία μὲ ἔκαμε νὰ τὰ βάλω εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον καὶ αὐτοὶ τὰ ἐτοποθέτησαν εἰς ἕνα Γερμανικὸ σπῆτι καὶ χθὲς Κυριακὴ κατὰ τὸ σύνηθες πῆγα νὰ τὰ ἰδῶ καὶ μοῦ ἔδωσαν τὰ ἴδια μου παιδιὰ νὰ καταλάβω ὅτι ἡ παρουσία μου δὲν τοὺς ἦτο ἀρεστὴ μὲ δυὸ λόγια ὅτι ἐντρέποντο νὰ μ' ἔχουν πατέρα καὶ ἰδοὺ στέκω ἐδῶ περιφρονημένος μόνος κι' ἔρημος πατέρας χωρὶς παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔλεγα θὰ εἶναι τὸ στήριγμα καὶ ἡ παρηγοριὰ τοῦ γήρατός μου.

Κακομοίρης πατέρας ἐσκέφθην, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ παρηγοριά.

Καὶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα. Φανταστῆτε Ἑλληνόπουλα ὄχι μόνον νὰ μὴν ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσάν των, ὄχι μόνον νὰ ἔχουν λησμονήσῃ τὴν θρησκείαν των, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐντρέπωνται νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐθνικότητά των. Σὲ κάποιο ἄλλο ὀρφανοτροφεῖον προσεπάθησα νὰ τοὺς ὁμιλήσω Ἑλληνικὰ καὶ μία ἕως 15 ἐτῶν μοὶ ἀπαντᾷ "speak to us only in English". Τὴν ἐκύτταξα, ἠθέλησα νὰ τῆς ἀπαντήσω, ἀλλὰ ἀμέσως ἐσκέφθην, τί δικαίωμα ἔχω νὰ κατακρίνω τὴν ἀδιαφορίαν τῶν παιδιῶν αὐτῶν δι' ἕνα λάθος διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως κι' ἐγὼ ὡς Ἑλληνὶς νὰ εἶμαι ὑπεύθυνος; Τί δικαίωμα ἔχομεν νὰ κατακρίνωμεν, μήπως κανεὶς ποτὲ ἐφρόντισε δι' αὐτά; Δὲν τ' ἀφήσαμε εἰς τὸ ἔλεος τῶν ξένων ὀρφανοτροφείων; Εὑρέθη ποτὲ καμμιὰ ὀργάνωσις νὰ ἀναλάβῃ τὴν περισυλλογὴν αὐτῶν; Κάμνωμεν παρελάσεις, παίζοντες ἐμβατήρια διὰ νὰ τ' ἀκούσουν καὶ νὰ ἐνθουσιάζωνται τὰ δικά μας παιδιά, οὐδέποτε ὅμως ἐσκέφθημεν νὰ τρυπήσωμεν τοὺς τοίχους τῶν ὀρφανοτροφείων ὅπως τὰ ἐμβατήρια αὐτὰ ἀντηχήσουν σταῖς τρυφεραῖς ἀλλὰ ξεπαγιασμέναις ἀπὸ τὴν ὀρφάνειαν καρδιαῖς τῶν ὀρφανῶν μας, μόνον ἡ Γκάπα μας ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους.

Ἐμπρός, εὐγενὴς Ὀργάνωσις, τελείωσε τὸ ὑψηλὸν ἔργον! Ἐμπρός, Ἑστιάδες, μὴν ἀμελῆτε τὸ καθῆκόν σας.

ΖΕΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ μορφὴ τοῦ Ὁμηρικοῦ Διὸς οὕτινος προηγουμένως ἐσκιαγραφήσαμεν τὰ κυριώτατα χαρακτηριστικά, θὰ διατηρηθῇ ἀναλλοίωτος κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας. Θὰ κερδίσῃ μάλιστα κατὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποδοθῇ τιμὴ εἰς μόνην τὴν φιλοσοφίαν διὰ μίαν τοιαύτην πρόοδον. Αἱ ἰδιότητες αἵτινες προσεγγίζουσι τὸν Ἑλληνικὸν Δία πρὸς τὸν χριστιανικὸν Θεὸν ὑπῆρξαν πράγματι, σχεδὸν πᾶσαι ἐπινοήσεις τῆς φυσικῆς προσπαθείας τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος πρὸ τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ τοῦ Σωκράτους. Τοῦτο μαρτυροῦν πλεῖστα κείμενα τοῦ Ζ' καὶ Ϛ' αἰῶνος, ἅτινα θὰ λάβωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μνημονεύσωμεν καθ' ὅσον θὰ σπουδάζωμεν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑψηλῆς ἰδέας τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες συνέλαβον περὶ τοῦ ὑπερτάτου αὐτῶν θεοῦ.

Διὰ τὸν Αἰσχύλον εὐλαβῆ ἀναμφιβόλως ποιητὴν τοῦ ὁποίου ὅμως αἱ ἰδέαι συνταυτίζονται μὲ τὰς τῶν συγχρόνων του, ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ τὰ πάντα περιβάλλων θεός, ἤτοι τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα. Καὶ τὸ ὄνομά του ἀκόμη εἶναι ἀδιάφορον, διότι ὄπισθεν τοῦ ὀνόματος τούτου ὑπάρχει ἡ ἰδέα τῆς θεότητος, τὴν ὁποίαν πᾶν ἀνθρώπινον χεῖλος ἐπικαλεῖται εἰς τὰς ἐπιτακτικὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ παντοδύναμος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον αἱ Χάριτες σέβονται καὶ τιμοῦν, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον αἱ Μοῦσαι ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ οἱ ποιηταὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐξυμνοῦσι δι' ἐγκωμίων εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν ᾀσμάτων των. Εἶναι πράγματι ὁ Ἄρχων πάντων τῶν ὄντων καὶ ὁ τῶν πάντων ἡγήτωρ». Εἶναι ὁ θεὸς ὅστις ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ ἐφορᾷ διαρκῶς τὴν ἀνθρωπότητα.

Οὐδὲ θὰ ἠδύνατο ἄλλως τε νὰ ἀποδείξῃ καλύτερον τὴν ποικιλίαν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Διὸς καὶ τὴν εὐρεῖαν θέσιν ἣν κατεῖχεν ἐν τῷ βίῳ τῶν Ἑλλήνων ἡ περὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ ἰδέα ὅσον τὰ πολυάριθμα ἐπίθετα τὰ ὁποῖα ἀπεδόθησαν εἰς αὐτὸν καὶ τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα θέλομεν ἐπισκοπήσῃ.

«Ὦ βασιλεῦ τῶν βασιλέων, εὐδαιμονέστατε τῶν εὐδαιμόνων ἀνακράζει ὁ χορὸς τῶν Ἱκετίδων ἐν τῇ ἐπικλήσει του πρὸς τὸν Δία. Ἡ ἰδέα τῆς βασιλικῆς κυριαρχίας τοῦ Διὸς ἐπέζησεν ἐν Ἑλλάδι καὶ μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν μικρῶν βασιλειῶν τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς. Διετηρήθη ἐν τῇ λατρείᾳ καὶ ἐν ταῖς δοξασίαις. Ὁ συχνάκις ἐπικαλούμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν προσώπων Ζεὺς «Βασιλεὺς» εἶχε ναὸν ἐν Λεβαδείᾳ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἐτιμᾶτο ἐπίσης καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐὰν κρίνωμεν ἔκ τινος ἐπιγράμματος ἀναφερομένου ὑπὸ τοῦ Παυσανίου καὶ ὅπερ καταλήγει εἰς τὰς λέξεις ταύτας, «χαῖρε, Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάω Ἀρκαδίαν».

Ἐν Τεγέᾳ ὑπῆρχε βωμὸς ἀφιερωμένος εἰς τὸν Τέλειον Δία, δηλαδὴ εἰς τὸν θεὸν ὅστις φέρει τὸ πᾶν εἰς τέλος. Ζεύς, Τέλειος εἶναι διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἔκφρασιν τοῦ Αἰσχύλου ὁ θεὸς «ὁ δημιουργὸς καὶ τελειωτὴς τῶν πάντων», εἶναι ὁ θεὸς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ συμπλήρωσις πάντων τῶν πραγμάτων καὶ ὅστις ὁδηγεῖ τὰ πάντα εἰς τὸ τέρμα των.

Κατά τινα ἀνάλογον ἰδέαν ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ Μοιραγέτης θεός, ὁ διευθύνων τὴν Μοῖραν, ὁ ὁρίζων τὸ πεπρωμένον πάσης ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Καίτοι ἡ Μοῖρα θεωρεῖται ἐνίοτε ὡς ἀνεξάρτητος τῆς θεότητος, τὸ αἴσθημα τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς ὅπερ παράγει ἐκ τοῦ Διὸς πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς ζωῆς, ἐκυριάρχησεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι, ὁ δὲ Εὐριπίδης εἶναι ὁ ἀκριβὴς ἑρμηνευτὴς τῶν γενικῶν δοξασιῶν ὅταν μᾶς εἰκονίζει τὰς Μοίρας καθημένας πολὺ πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Ἄρχοντος τῶν θεῶν.

Ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειάν του ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ὁ Ζεὺς εἶναι πρὸ παντὸς ὁ θεὸς τῆς δικαιοσύνης τῆς ὁποίας συνέστησε τὸν νόμον καὶ κατέστησε σεβαστὰς τὰς ἀποφάσεις της. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐκφράζεται συχνάκις ὑπὸ μυθολογικὴν μορφήν. Ἄλλοτε μὲν οἱ ποιηταὶ μᾶς παριστῶσι τὴν Θέμιν ἐδρεύουσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Διός, οὗτινος ἀκροᾶται τὰς σώφρονας συμβουλάς, ἄλλοτε δὲ μᾶς λέγουν ὅτι ὁ Ζεὺς ἔχει θυγατέρα τὴν Δίκην, (τὴν δικαιοσύνην προσωποποιημένην) παρθένον ἁγίαν τὴν ὁποίαν σέβονται καὶ αὐτοὶ οἱ θεοί. Καθημένη πλησίον τοῦ πατρὸς τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων ὑποδεικνύει εἰς αὐτὸν τὰς ἐπὶ τῆς γῆς διαπραττομένας ἀδικίας. (Ἀκολουθεῖ).

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 10ης Σελίδος)

σον ἀστεῖο. Ἀλλ' ὅταν τὰ χρόνια πέρασαν καὶ ταῖς κοῦκλες ἀντικατέστησαν στὴ ζωή μας τὰ παιδιά, ἀνεμνήσθην τὰ ἅγια τῆς Γιαγιᾶς μου λόγια ποὺ προετοίμαζε ἀπὸ νήπιο ἀκόμη μιὰ καλή, μιὰ ὑπομονητικὴ μητέρα τοῦ μέλλοντος. Ἂς εἴμεθα λοιπὸν ἄγρυπνοι φρουροὶ τῶν τέκνων ἡμῶν καλλιεργοῦντες τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην, διότι μὲ τὸ παράδειγμά μας καὶ τὴν αὐστηράν μας ἐπίβλεψιν προετοιμάζωμεν τοὺς καλοὺς γονεῖς τῆς αὔριον, τὴν καλὴν καὶ ἐνάρετον μητέρα, τὸν καλὸν καὶ ἀφωσιωμένον πατέρα.

Θαυμασίως ἐκτελοῦμεν τὸ καθῆκόν μας ἀπέναντι τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ ὑποδοηθῶμεν τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην, ὅταν ἡ μητέρα γίνεται ἡ πραγματικὴ φίλη τῆς θυγατρός της, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ υἱοῦ. Εἰς μικρὰν ἡλικίαν προφυλάττομεν τὰ τέκνα ἡμῶν ἀπὸ διαφόρους κινδύνους μὴ ἐμπιστευόμενοι αὐτὰ μόνα των εἰς τοὺς δρόμους, φροντίζωμεν ἐπ'σης ὅσον δυνάμεθα γιὰ τὴν σωματικὴν των ἀνάπτυξιν καὶ ἐμφάνισιν, καὶ ἀφίνωμεν τὴν πνευματικὴν των διάπλασιν εἰς τὰ σχολεῖα, λησμονοῦντες ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ καθ' ὁλοκληρίαν ὑπεύθυνοι δι' αὐτά. Ὅταν δὲ τὰ παιδιά μας μεγαλώνουν ὅπως δήποτε ἡμεῖς πρῶτοι δίδομεν εἰς αὐτὰ τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύουν ὅτι ἐμεγάλωσαν πλέον μὲ τὸ στερεότυπον—«Τώρα πιὰ μεγάλωσες δὲν ἔχεις ἀνάγκην συμβουλῶν». Πρὸς Θεοῦ! ἂς κατανοήσωμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες γονεῖς ὅτι ἡ θυγατέρα καὶ ὁ υἱὸς πρέπει ὅταν εἶναι μικρὰ νὰ μᾶς θεωροῦν προστάτας καὶ ἑτοίμους νὰ τὰ προφυλάξωμεν ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Ὅταν ὅμως μεγαλώσουν νὰ προσβλέπωσιν ἡμᾶς μὲ σέβας καὶ στοργήν, ἀλλὰ συνάμα νὰ μᾶς θεωροῦν τοὺς καλλιτέρους των φίλους, νὰ μᾶς ἐμπιστεύωνται τὰς ἀπορίας των καὶ τὰς ἀδυναμίας των, καὶ τότε ἡ μὲν μητέρα θὰ ὁδηγῇ τὴν κόρην εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μὲ εὐκολίαν, ὁ δὲ πατὴρ τὸν υἱόν, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ παρεξηγοῦνται τὰ καθήκοντα ἑνὸς ἑκάστου, χωρὶς νὰ γεννᾶται ἡ ζηλοτυπία μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, ἀλλὰ νὰ ἀφίνηται νὰ ἐννοηθῇ ὑπ' αὐτῶν ὅτι ἡ διαφορὰ τοῦ φύλου των θέτει τὴν μὲν μητέρα πλησίον τῆς θυγατρός, τὸν δὲ πατέρα πλησίον τοῦ υἱοῦ. Καὶ τότε ὅταν ἡμεῖς ἐννοήσωμεν τὰ παιδιὰ μὲ τὰ προτερήματά των καὶ τὰς ἀδυναμίας των, ἐνθαρρύνοντες τὰ μὲν καὶ καταπολεμοῦντες τὰς δέ, ὅταν ὡς καλοὶ καὶ φρόνιμοι γονεῖς ἀναλαμβάνωμεν ἡμεῖς πρῶτοι τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν μας, ὅταν μελετῶμεν τὴν ἀνατροφὴν των ἐπιμελῶς, χωρὶς νὰ εἴμεθα ὀπισθοδρομικοί, ἀλλ' οὔτε καὶ μεθ' ὑπερβολὴν νεωτεριταί, ὅταν τὴν ζωήν μας δίδωμεν ὡς τέλειον εἰς αὐτὰ παράδειγμα ἀποφεύγοντες τὴν ὑπερβολικὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν ἄσκοπον καὶ ματαίαν προσπάθειαν νὰ φανῶμεν νεώτεροι ἀπὸ τὰ παιδιά μας, ὅταν τέλος εἴμεθα ἐπιεικεῖς εἰς τὰς ἀδυναμίας των διορθώνοντες τὸ κάθε σφάλμα οὐχὶ διὰ τῶν ὕβρεων καὶ τοῦ δεσποτισμοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου, τότε θέτομεν ὑγιᾶ θεμέλια διὰ τὴν μέλλουσαν Ἑλληνικὴν Οἰκογένειαν καὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου βασιλεύει ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν συζύγων, ἡ στοργὴ τῶν τέκνων, ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, καταπολεμεῖται δὲ τὸ μῖσος, αἱ ἔριδες, ἡ ζηλοτυπία καὶ τόσαι ἄλλαι ψυχικαὶ ἀσθένειαι καταστρέφουσαι τὸ ὡραιότερον ἀπὸ τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα ἱερὰ δημιουργήματα, τὴν Οἰκογένειαν, τὴν βασίλισσαν αὐτήν, τῆς ὁποίας τὸ μεγαλεῖον εἶναι ἴσον καὶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ καὶ εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ πλουσίου, τὸ ἀγαπημένο μας σπῆτι, τὸ—

«ἄπαρτο κάστρο, ποῦ ποτὲ δὲν μπαίνει
καὶ πάντα ἀπὸ τὴ θύρα σου ἔξω μένει
ἔχθρα κακία καὶ προδοσιὰ κρυφὴ
ποῦ αἰώνια τῆς ἀγάπης τὴ λαμπάδα
κρατεῖ ἀναμμένην ἄγρυπνη Τριάδα
Πατέρας καὶ Μητέρα κι' Ἀδελφοί».

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον).

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

(Τοῦ Τσὰρλς ντὲ Κοφφίκ).

Τὰ μάτια σου εἶν' ὅμοια μὲ τὶς κρυστάλλινες πηγὲς τοῦ δάσους, ποὺ κάθε νύχτα καθρεφτίζονται μέσα στὰ ἥσυχα νερά τους τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ καὶ ποὺ λούζεται μέσα στὰ κρύσταλλά τους ἡ σελήνη . . .

Τὰ μάτια σου εἶν' ὅμοια μὲ τὶς κρυφὲς ἐκεῖνες λάμψεις στὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντα μὲ τὰ θαμπὰ φῶτα ποὺ φεγγοβολοῦν στὰ βάθη τοῦ πελάγους . . .

Τὰ μάτια σου πῶς τ' ἀγαπῶ, τὰ μάτια σου! . . .

Καὶ ὅμως μέσ' ἀπὸ τὰ πονηρά σου αὐτὰ μάτια, διακρίνω τὴν ψυχή σου, τὴν ἄπιστη ψυχή σου . . .

Ὁ ἔρωτας ἔχει στήσει τὴν φωληά του μέσ' στὰ γλαρά σου μάτια καὶ πληγώνει σκληρὰ κι' ἀλύπητα ὅσους σὲ ἀντικρύζουν . . .

Τὰ μάτια σου εἶν' ὅμοια μὲ τὴ θάλασσα τὴν τρικυμισμένη . . .

Ὦ! μάτια ὠνειρεμμένα, μάτια ποὺ ἀγάπησα, μάτια ποὺ ἐλάτρεψα, μάτια μιᾶς τόσο ἄπιστης γυναίκας, ὡς πότε θὰ μὲ βασανίζετε;

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
ANDREW GODIMIS

JUNIOR ORDER OF G. A. P. A.

SUPREME COMMISSIONER'S OFFICE
To
Every Junior and Juniorette

My dear young sisters
and brothers:

In my last message I promised to write to you about the science that has done more for human progress than anything else in the world.

Also, you may remember, I quoted a great American who said that our ancestors originated everything that moves on this earth except the blind forces of Nature. Usually when a speaker wants to prove to his audience the truth of his statements he quotes an authority on the matter. There is no greater authority pertaining to most things than the sayings of our great ancestors. The Hebrews had prophets who prophesied the events of the future; the Greeks had wise men who expounded the ways men must think if they want to progress. Their sayings are axioms and that is why every author or speaker, regardless of what science may be his subject, usually reverts to quotations from the old Greek philosophers for substantiation.

As you know the aim of every science is to add to the store of man's knowledge and the more man learns the more he progresses. Therefore man owes his evolution from his primitive state to the science which gave him true knowledge.

One of our great ancestors who, like you, was born and lived outside the borders of Greece said that knowledge comes to man from two sources — one source is the external world from which he receives impressions through the senses and the other is the internal world. By applying his logic and reasoning about impressions from the outside world, he gains knowledge. From the internal world he receives impressions and gains knowledge through illumination of the soul.

The knowledge we gain by reasoning about the impressions received through the senses cannot always be depended upon as the senses have many limitations and the impressions they receive are often misleading. But the knowledge received from the inner world by illumination of the soul is always true and correct as it comes directly from the Divine Conscience which knows all Truth.

The great ancestor to whom I referred above was none other than Ptolemy, the philosopher and mathematician, who is called the father of trigonometry and who was born and lived in Alexandria, Egypt. The book in which he writes of the above is called "Hecatontalogium" and those of you who live in big cities ought to look for it in the libraries and read it.

Now let us see if our wise ancestor was right. It is a well-known fact that the progress of mankind is due to the work of a few great thinkers who lived among different nations at different times. The greatest of them like Zoroaster, Confucius, Buddah, Socrates and so many others acknowledge that whatever they knew came to them through revelation from the inner world or the divine mind. Some of them never saw a school — all they had was a vision from the soul. Many others tell us that inspiration is nothing else but a revelation which comes to the mind as a thought from the soul. Intuition of which all of you have heard and which always brings to a person correct knowledge as a warning, is nothing else but a revelation coming like a voice from the soul.

Our greatest inventors, if you read their biographies, tell us that many a time they were forced to give up tired physically and mentally after searching in vain for a solution of the problem they were working on. And when they relaxed and were apparently thinking of nothing, a thought or a voice from the soul gave them the solution they were looking for.

So you see, my dear young people, Ptolemy was correct. Man owes his progress mostly to the knowledge he receives from the inner world through illumination of his soul.

But why do so few men receive knowledge from that great and infallible inner source? Because very few cultivate the medium which contacts that source. To train our senses and logic to reason out the impressions we receive from the external world we have many sciences and we take many pains and give much time to them. But for the cultivation and training of the medium that contacts the inner world, the source of true knowledge, we have only one science and to that science we give very little time in a haphazard way.

That science is known as religion and is the greatest and truest science on earth. Just as other sciences have their schools, religion has its schools — they are called churches.

Sometimes you meet a person accusing religion or the church as the cause of this or that evil. Religion or the church cannot be the cause of any harm. The harm is done by scheming men who use those institutions for their own designs. Other sciences have invented or perfected many things to help mankind. Yet those same things are used by some men to kill their fellow-man or oppress him. Can we condemn the sciences because of the acts of these men? No. Why then accuse religion or the Church for the acts of conscienceless men?

The schools that teach the other sciences are not all equal. This is also true of the schools of religion, the churches. Our particular school of religion is the Orthodox Church and as we inherited it from great teachers of past who were influenced by Greek thought, it cannot but be the best of them all. If we do not learn what we ought from it, the fault is ours and not the school's.

In my next message I will tell you a few more things about religion and its school and the rest will be told to you by our priests whose work and duty it is. But do not forget that you must attend church regularly and learn what is said and done there. If we spend so much time in the schools of the other sciences, don't you think we ought to spend at least an hour a week in church?

With best wishes,
Your Supreme Commissioner.

A GREEK-AMERICAN OF THE YOUNGER GENERATION VISITS GREECE

(Sophia Anestis, one of the Editors of the Young Peoples' Page, who had the good fortune to visit Greece with the GAPA Excursion last August, has returned and in this issue begins the write-up of her impressions).

Last year when the G. A. P. A. Excursionists sailed for their visit to Greece, many of us watched the huge "Conte di Savoia" squeeze out of the harbor and wished we were going on the trip too. I was one of those who stayed behind to wave "farewell". This year, however, things were reversed. I found myself, loaded with packages, at the rail of the "Vulcania" which I had boarded at the last minute, waving good-bye to friends on the pier and instead of saying "I wish I were going, too", I was saying "I wish they were coming, too" for I knew exactly what their feelings were as they stood there and waved.

The weather was ideal, the water calm as that of a lake and it stayed that way during the whole voyage, a voyage two weeks long which was so pleasant we found ourselves sorry when the time came for it to end. The Excursionists were happy and friendly for weren't they all going back to their country, the land where they had spent their childhood and their early youth? They gathered in groups and talked, debated problems of the Greeks in the United States, speculated about how Greece would look upon their arrival, how it would seem to them after their long absence compared notes about what they had been told by various friends and aquaintances who had made the trip recently. To me they said, "It is your first visit— you were born in America? You will like it", they assured me when I answered in the affirmative. I was sure I would. In the evenings Greek dancing was enjoyed together with the European and on the decks Greek songs were heard until very late at night for no one wanted to go below and miss the lovely moonlight.

We all enjoyed our stops at the beautiful Azores, interesting Lisbon and Gibraltar, fascinating Algiers, charming Palermo and Naples, but for those whose destination was Phaleron, these places were just incidental— the climax of the trip was Greece. I was anxious to know if the Acropolis could be seen from Phaleron where we were to land and was disappointed when I was told I would probably see only Lycabetos since it is higher than the Acropolis.

The day before our arrival found all in a state of suppressed excitement. We were to reach Phaleron at six in the morning. At five I awakened and looked out of the porthole. Never will I forget that sunrise over Greek mountains. The rugged ranges were all shades and variations of blue, purple, mauve, and violet, the sea was a strange whitish-blue in the morning light and the roseglow behind the mountain peaks where soon the sun would appear was clearer and more brilliant than anything I had ever seen before. It was like being a spectator at some sacred mystery when one is awed and stands reverently only half-grasping the magnificence of the rites.

I was on the deck as fast as I could manage and watched while we came into the beautiful Bay of Phaleron. As soon as we anchored, the Welcoming Committee headed by the Mayor of Athens came aboard and extended a sincere and cordial welcome to the Excursionists and outlined the program of activities and receptions planned for them for the next three days.

A launch took us to shore a few at a time. As we approached the pier I watched closely to see if I could discern Lycabetos and caught by breath, for there with the early morning sunlight upon it, I could clearly see the Acropolis. Nowhere else in the whole world can there be such grandeur and such majesty as crowns that one small hill.

On the pier the city band of Piraeus resplendent in trim uniforms with snowy-white plumes on their caps played lively music in honor of the new-arrivals and news photographers were busy getting pictures of various groups of Excursionists. Everyone was happy. The customs inspections took place quickly and efficiently and in a surprisingly short time we were free to go. Down a broad boulevard lined with graceful pepper trees we rode and at its end we could see two columns of the Temple of Olympian Jove. We were entering Athens, a beautifully-situated modern city of one million population in which are enough reminders of a glorious past to keep one always conscious of the fact that here men found Beauty for the first time.

ΤΟ

ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑΣ

THE TRIBUNE OF G.A.P.A.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ G.A.P.A.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘ. 24. PITTSBURGH, PA. — DECEMBER, 1937. VOL. III. NO. 1.

Η 17Η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1923

Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἡ εὐγενεστέρα ἀρετή, ἡ δ' ἐκδήλωσις τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς δικαιουμένους ταύτης, εἶναι στοιχειῶδες καθῆκον παντὸς μορφωμένου καὶ εὐγενοῦς ἀνθρώπου.

Ὁ Ἑλληνισμὸς βρίθει Ἀνδρῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν νεωτέρων, οἵτινες δικαιοῦνται εὐγνωμοσύνης, ἄλλοι διὰ τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν προσέδωσαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα διὰ τῆς σοφίας των, τῆς τέχνης των, τῆς ἐμβαθύνσεώς των εἰς τὰς ἐπιστήμας, ἄλλοι διὰ τὴν αὐτοθυσίαν των ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας, ἄλλοι διὰ τὴν στρατηγικήν των δεινότητα καὶ ἡρωϊκά των κατορθώματα, καὶ ἄλλοι, ἐν τέλει, διὰ τὰ πατριωτικά των αἰσθήματα καὶ τοὺς εὐγενεῖς, τιμίους καὶ ἀνιδιοτελεῖς ἀγῶνας των, τοὺς ὁποίους κατέβαλον διὰ τὴν ἀσφάλειαν, τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρόοδον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς μας.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων, οἵτινες δικαιοῦνται εὐγνωμοσύνης εἶναι ἀσφαλῶς καὶ οἱ Ἱδρυταὶ τῆς Ὀργανώσεως G.A.P.A. Πτωχοί, ἴσως, εἰς πλοῦτον, ἀλλὰ πλούσιοι, ἀσφαλῶς, εἰς εὐγενῆ πατριωτικὰ αἰσθήματα, οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι Ἕλληνες τοῦ East Pittsburgh, Pa. ὕψωσαν τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1923 τὴν σημαίαν τῆς εἰρηνικῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τῆς διαδιδομένης τότε φυλετικῆς ἀδιαφορίας —ἂν μὴ ἀνταρσίας— εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ, ἥτις ὡδήγει τοῦτον εἰς τὸν βέβαιον καὶ ταχὺν ἐξαφανισμόν του, ὡς φυλῆς ἐν Ἀμερικῇ.

Μαῦρα καὶ κρίσιμα, ὑπὸ ἔποψιν φυλετικήν, ἦσαν τὰ τελευταῖα πρὸ τοῦ 1923 ἔτη διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐξευτελιστικὸν αἴσθημα κατωτερότητος εἶχε καταλάβῃ τοὺς πλείστους Ὁμογενεῖς μας, οἵτινες, ἕνεκα τούτου, ἐγίνοντο εὐκολώτερον θύματα τῆς τότε δρώσης ἀνθελληνικῆς Προπαγάνδας.

Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα εὑρίσκοντο ἐν διωγμῷ, χαρακτηριζόμενα ὄχι μόνον ὡς τελείως περιττὰ διὰ τοὺς ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνας ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιβλαβῆ. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἐμμονὴ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Θρησκείαν μας ἐθεωρεῖτο ἀδικαιολόγητος καὶ ἐπιζημία, ὅσον δὲ διὰ τὰ αὐστηρὰ καὶ εὐγενῆ Ἑλληνικὰ Οἰκογενειακὰ ἤθη καὶ ἰδεώδη, ταῦτα ἐθεωροῦντο ὀπισθοδρομικὰ καὶ ἀπηρχαιωμένα.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς εὑρισκόμενος ἐν σκότει ἐβάδιζεν ἀσυνειδήτως πρὸς τὸν κρημνὸν καὶ τὴν φυλετικὴν αὐτοκτονίαν του, ὅτε αἴφνης ἤκουσε τοὺς δυνατοὺς ἤχους τοῦ κώδωνος τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον ἔσπευσαν νὰ κρούσουν οἱ ὀλίγοι Ὁμογενεῖς μας τοῦ East Pittsburgh, εἶδε δὲ συγχρόνως ἀνατέλλοντα τὸν φυλετικόν του Ἥλιον.

Ἀνέτειλε τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1923 ὁ λαμπρὸς ἥλιος τῆς G.A.P.A., αἱ θερμαὶ φυλετικαὶ ἀκτῖνες τοῦ ὁποίου ἤρχισαν νὰ φωτίζουν καὶ βαθμηδὸν νὰ ζωογονοῦν, νὰ ἐνθαρρύνουν καὶ νὰ ἐμψυχώνουν τοὺς ἑτοίμους ὅπως λιποτακτήσουν ἀπὸ τὰς φάλαγγας τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Φυλῆς Ὁμογενεῖς μας. Ὁ Ἕλλην ἤρχισεν ἔκτοτε καὶ βαθμηδὸν νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀνωτερότητα τῆς Φυλῆς του, ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρηται διὰ τὴν Γλῶσσαν του καὶ διὰ τὰ Σχολεῖα του, νὰ ποθῇ τὴν ἀπόκτησιν πεπαιδευμένων Ἱερέων καὶ εὐπροσώπων Ἐκκλησιῶν, νὰ ἐκτιμᾷ τὰ Ἑλληνικὰ Οἰκογενειακὰ ἰδεώδη καὶ νὰ σεμνύνηται ἐν γένει διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγήν του. Ὁ Ἑλληνο-Ἀμερικανὸς τῆς σήμερον ἐνδιαφέρεται καὶ ποθεῖ ὅλα ἐκεῖνα δι' ἃ οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι πατριῶται Ὁμογενεῖς μας ὕψωσαν τὴν πονοῦσαν πατριωτικήν των φωνὴν καὶ διαμαρτυρίαν τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1923.

Αἱ ἤδη πυκναὶ φάλαγγες τῶν Gapans, Ἑστιάδων τε καὶ Ἀνδρῶν, ὑπερήφανοι διὰ τὸ ὁσημέραι ὀγκούμενον Ἐθνικὸν φρόνημα τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ, ἀποτίομεν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς Ἐπετείου, φόρον βαθείας εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἰδεολόγους Πρωτοπόρους μας τοῦ East Pittsburgh, Pa.

Γ. ΓΑΒΑΡΗΣ, Ὕπατος Πρόεδρος

Chicago, τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου 1937.

ΤΟ "ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ"

Εὔχεται εἰς τοὺς ἀξιωματούχους τῆς Μεγάλης Στοᾶς, τοὺς ἀξιωματούχους καὶ μέλη ὅλων τῶν Στοῶν, τοὺς συνεργάτας του καὶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας του, χαρούμενα Χριστούγεννα καὶ τὸ Νέον Ἔτος Εὐτυχές.

Η ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ G.A.P.A. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

[Ἐξακολουθοῦντες **τὴν ἀναδημοσίευσιν τῶν ἄρθρων τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἔκτου προσκυνήματος τῆς Ὀργανώσεώς μας εἰς Ἑλλάδα, λιποτμεθα διὰ τὴν μὴ δυνατὴν ἀναδημοσίευσιν ὅλων τῶν ὡδῶν εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην ὁ Τύπος τῆς πρωτευούσης καὶ γενικὰ ὁ Τύπος τῆς Ἑλλάδος νὰ γράψῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ τῶν ἡγετῶν αὐτῆς**].

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΟΥ «ΒΗΜΑΤΟΣ».

ΟΙ ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ, 28 Αὐγούστου.—Μὲ τὸ ὑπερωκεάνειον «Βουλκάνια» ἔφθασαν σήμερα τὸ πρωῒ οἱ ἐκδρομεῖς τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ὀργανώσεως «Γκάπα». Ὅπως καὶ ἡ ἀνάλογος Ὀργάνωσις «Ἀχέπα», καθιέρωσε καὶ ἡ «Γκάπα» τὰς ἐτησίας αὐτὰς ἐκδρομὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ παρέχῃ εἰς τὰ μέλη της τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκέπτωνται τὴν μητέρα πατρίδα καὶ νὰ ἀνανεώνουν τοὺς μετ' αὐτῆς ψυχικοὺς δεσμούς. Ἡ Ἑλληνικὴ κοινὴ γνώμη ὑποδέχεται τοὺς σημερινοὺς ἐκδρομεῖς μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς αἰσθήματα, μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς δεξιοῦνται καὶ οἱ συγγενεῖς των. Εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν τόπον εἰμεθα ὅλοι ἀδελφοὶ καὶ πλέον ἀγαπητοὶ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖνοι πού, ξεντετημένοι καὶ μεταξὺ ξένων λαῶν ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ζωήν των καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλῆς Ἑλληνικῆς φήμης, δὲν λησμονοῦν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ κρατοῦν πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν των μίαν γωνίαν ἀφιερωμένην εἰς αὐτήν.

«ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑ ΝΕΑ».

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 28 Αὐγούστου.— Ἔφθασαν σήμερον τὴν πρωΐαν νοσταλγοὶ τῆς πατρίδος καὶ προσκυνηταὶ τοῦ ἑδάφους της, τετρακόσιοι Ἕλληνες τῆς Ὀργανώσεως «Γκάπα», ὅπως κάθε χρόνον ξεκινοῦν ἀπὸ κάθε γωνίαν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου καὶ ἔρχονται νὰ ἰδοῦν τοὺς οἰκείους, νὰ πιστοποιήσουν τὰς προόδους τῆς γενετείρας καὶ νὰ ἀναβαπτισθοῦν εἰς τὰ νάματα τῆς προαιωνίου Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔχουν ἰδῆ ἄλλοτε τὴν Ἑλλάδα. Εἴτε ἔχουν γεννηθῆ εἰς χώρας τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ, εἴτε εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ὅλοι ὅμως φθάνουν μὲ τὸν ἴδιον πατριωτικὸν παλμὸν καὶ ὅλοι μὲ τὸν ἴδιον ἀδελφικὸν παλμὸν θὰ γίνουν δεκτοί.

Νὰ εἴπωμεν ποίαν δύναμιν ἀντιπροσωπεύει ὁ Ἑλληνισμὸς αὐτὸς ποὺ ἔχει πάντοτε, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, παρ' ὅλας τὰς ἀντιξοότητας, προσηλωμένα τὰ βλέμματα εἰς τὴν κοινὴν γενέτειραν;

Τὸ ἐτονίσαμεν κατ' ἐπανάληψιν καὶ τὸ ξεύρουν πάντες. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ τονίσωμεν μίαν ἀκόμη φοράν, εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ὀργανώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς συστάσεως μιᾶς μονίμου ἐπιτροπῆς, ποὺ θὰ ἀποτελῇ τὸν συνδετικὸν κρίκον μεταξὺ τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς μητρὸς πατρίδος. Τὸ σύστημα, ἐφαρμοσθὲν εἰς τὴν Γερμανίαν, τὰ καλλίτερα ἀπέδωσεν ἀποτελέσματα.

«ΕΣΤΙΑ».

ΕΠΙ ΤΗ ΑΦΙΞΕΙ ΤΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, 28 Αὐγούστου. — Ἡ ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξαν διὰ τοὺς ἀφιχθέντας σήμερον ὁμογενεῖς, αἱ ἀρχαὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως, καθὼς ἐπίσης καὶ πλῆθος πολιτῶν παρὰ τὴν ἐργάσιμον ὥραν τῆς ἀποβιβάσεώς των, εἶναι ἀρκετὰ ἐκφραστικὴ τῶν αἰσθημάτων μετὰ τῶν ὁποίων περιμένει ἡ πατρίδα τὰ ξεντετημένα της παιδιὰ εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἂν ἄλλοτε, ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἐρείδετο ἐπὶ οἰκονομικῶν λόγων, δὲν θέλομεν νὰ σκεπτώμεθα. Σήμερον βασίζεται εἰς τὴν ἀναπτέρωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος. Σήμερον ὁ Ἕλλην ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ὁμογενῆ καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ρωσσίας ἀκόμη. Μὲ πόσην συγκίνησιν ἐπληροφορήθη τὰς ἐνεργείας

(Συνέχεια εἰς τὴν 2αν Σελίδα)

THE TRIBUNE OF THE GAPA

Published Monthly
5445 Wilkins Ave. Pittsburgh, Pa.

EDITING COMMITTEE

Dr. George P. Gavaris ..... Pres.
Dr. Photius P. Kyritsis ..... Ex. Pres.
Anthony Maroulis ..... Sec'y
John Lykos ..... Treas.

Subscription U. S. and Foreign
One Dollar per Year.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10¢.

Entered as second-class matter, December 23, 1935, at the Post-Office of Pittsburgh, Pa., under the act of March 3, 1879.

MEMBERS OF THE SUPREME LODGE

Dr. George P. Gavaris ..... President
Dr. John Gatsopoulos .... First Vice-Pres.
George Demas ..... Vice-Pres.
G. G. Economy ..... Vice-Pres.
Harilaos Economides ..... Vice-Pres.
N. N. Kontax ..... Vice-Pres.
John Gekas ..... Legal Counsellor
Demos. Nicholson ..... Commissioner of the Juniors
Mrs. Iphigenia Copadis .... Counsellor of Women's Lodges
Olga Koutsafti ..... Assist. Counsellor
Mrs. Penelope Desilla ..... Assist. Couns.

H. Pappamanolis ..... Supreme Master
Elias Mavromichalis ..... Supreme Orator
Dr. C. Theodore ..... Supreme Orator

GOVERNORS

James Katsaris — Pete Trafalis
George Molones — K. Pappaphotiou
Alc. Karahalios — Const. Klonis
James Galanis — Chr. Frangoyiannis
George Antonopoulos
Peter Prodromides
Elias Mavromichalis

SUB-GOVERNOR
Eustratios Karambelas

('Ανταποκρίσεις τῆς κινήσεως τῶν Στοῶν δέον νὰ στέλλωνται διὰ μέσου τῶν ἀνταποκριτῶν ἑκάστης Στοᾶς ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μ. Στοᾶς ὄχι ἀργότερον τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκάστου μηνός. Συνιστᾶται δὲ ὅπως οἱ γράφοντες ἐλαττόσον τὸ δυνατὸν σήντομοι καὶ καθαρογράφουν τὰς ἀνταποκρίσεις των ἢ τὰ ἄρθρα των μὲ μελάνην ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται).

Vol. III. December, 1937. No. 1.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ ΤΗΣ GAPA ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης Σελίδος)

τοῦ ἐν Παρισίοις πρεσβευτοῦ μας κ. Πολίτου, διὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς Σαγγάης. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἕλληνες, οἱ ἁπανταχοῦ τῆς γῆς ἐγκατεσπαρμένοι, συνηνώθησαν ψυχικῶς, ἀκόμη περισσότερον, κάτω ἀπὸ τὴν Ἰδέαν τοῦ Ἔθνους, κάτω ἀπὸ τὴν ἰδέαν ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐγένετο τὸ Σύμβολον Πίστεως τῶν Ἑλλήνων.

«ΠΕΙΡΑΪΚΗ».

ΑΦΙΚΝΟΥΝΤΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΟΙ «ΓΚΑΠΑΝΣ»

Ἐπὶ κεφαλῆς ὁ κ. Κυρίτσης

ΑΘΗΝΑΙ, 28 Αὐγούστου.— Ἔρχονται πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ξενητεμένα τέκνα της, ἵνα ἐπανίδουν καὶ πάλιν τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς των καὶ ἀντλήσουν πάλιν ἀπὸ τὴν πηγὴν τῶν ὡραίων οἰκογενειακῶν παροδόσεων.

Οἱ «Γκάπανς» τελοῦν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἰατροῦ κ. Φ. Κυρίτση, ἑνὸς ἐκ τῶν πατριωτικωτέρων ἀνδρῶν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ.

Τοὺς Ἑλληνοαμερικανοὺς ἐκδρομεῖς θὰ ὑποδεχθοῦν σήμερον εἰς τὸ Φάληρον αἱ Δημοτικαὶ ἀρχαὶ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἡ κοινότης ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑλληνοαμερικανικῶν Συλλόγων.

«ΑΔΙΑΛΑΚΤΟΣ».

ΑΘΗΝΑΙ, 28 Αὐγούστου.— Μετὰ τοὺς Ἀχέπανς ὑποδεχόμεθα σήμερον τοὺς Γκάπανς, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν σειρὰν των ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλληνικῆς των Πατρίδος. Ἡ ἱερὰ συγκίνησίς των ποὺ πατοῦν τὸ πάτριον χῶμα εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν χαρὰν μὲ τὴν ὁποίαν ὑποδεχόμεθα τοὺς ξενητεμένους ἀδελφούς μας, πρὸς τοὺς ὁποίους πανελλήνιον ἀπευθύνεται σήμερον τὸ «Καλῶς ἤλθατε!»

«ΑΝΘΡΩΠΟΣ».

ΟΙ «ΓΚΑΠΑΝΣ»

ΑΘΗΝΑΙ, 29 Αὐγούστου.—Αἱ Ἀθῆναι ὑπεδέχθησαν μὲ στοργὴν ἄλλους ξενητευμένους Ἕλληνας. Τοὺς «Γκάπανς»κ οἱ ὁποῖοι ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν γενέτειράν των. Ἐγκατεστημένοι εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, τελοῦν βεβαίως ὑπὸ συνθήκας ζηλευτὰς ἔναντι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ποὺ εἶναι διεσπαρμένοι εἰς ἄλλας ἠπείρους καὶ χώρας. Ἀλλὰ οἱ «Γκάπανς» μᾶς εἶναι ἰδιαιτέρως συμπαθεῖς, διότι, γοητευμένοι ἀπὸ ἕνα σφύζοντα πολιτισμόν, ὁ ὁποῖος τοὺς περιβάλλει, ἀπεκδέχονται ὅλα τὰ καλά του, χωρὶς νὰ χάνουν τίποτε ἀπὸ τὸν ἐθνισμόν των. Αὐτὴ εἶναι ἡ τάσις τῆς ὀργανώσεώς των. Ἰδοὺ λοιπὸν ἕνα Ἑλληνικὸν κατόρθωμα, ἄλλου εἴδους: Τὸ νὰ μὴ ἀφομοιωθῇ ἕνας Ἕλλην ἀπὸ τοὺς Κινέζους, ἢ ἀπὸ τοὺς Ἀθησσυνούς, ἢ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Κογκό, εἶναι φυσικόν. Νὰ διατηρήσῃ ὅμως τὴν Ἑλληνικήν του ὑπόστασιν μέσα εἰς τὸν παρασύροντα πολιτισμὸν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἶναι ἄθλος. Συγχαίρομεν δ' αὐτὸ ἰδιαιτέρως τὰ μέλη τῆς «Γκάπα», καὶ χαιρετίζομεν μὲ στοργὴν τὴν ἄφιξίν των.

«Ο ΤΥΠΟΣ».

ΟΙ ΓΚΑΠΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 29 Αὐγούστου.—Καλῶς ὥρισαν οἱ ὁμογενεῖς τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ὀργανώσεως «Γκάπα». Ἔρχονται εἰς τὴν Πατρίδα των εἰς μίαν μεγάλην περίοδον τῆς ζωῆς της καὶ —τὸ ἐγράψαμεν καὶ χθὲς— πρέπει νὰ πράξουν ὅλοι, Πολιτεία καὶ ἰδιῶται, τὸ πᾶν διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν πόσον βαθεῖα εἶναι ἡ μεταβολὴ ἡ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἐντὸς ἑνὸς μόνον ἔτους. Οἱ Γκάπανς, Ἕλληνες κάτοικοι μιᾶς μεγάλης καὶ πολιτισμένης χώρας, δὲν θὰ δυσκολευθοῦν ἄλλως τε νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Εὑρίσκουν τὴν Πατρίδα των ἤρεμον, ὁμονοοῦσαν, ἐργαζομένην. Εὑρίσκουν παντοῦ, ἀπὸ τοῦ Τελωνείου ὅπου θὰ ἀντελήφθησαν τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν καὶ εὐπρέπειαν, μέχρι τοῦ τελευταίου χωρίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπισκεφθοῦν, μίαν νέαν Ἑλλάδα. Θὰ μείνουν ἐδῶ μερικοὺς μῆνας, θὰ ζήσουν μαζύ μας καὶ θὰ ἀντιληφθοῦν τὴν νοοτροπίαν ποὺ τὴν διέπει. Θὰ φύγουν κατόπιν, θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἐν μέσῳ τῶν συγγενῶν των, τῶν χιλιάδων ὁμογενῶν ποὺ μοχθοῦν ἐκεῖ καὶ θὰ τοὺς φέρουν τὸ εὐχάριστον μήνυμα: Ἡ Πατρίς των ἐκεῖ κάτω κάμνει τὸ πᾶν διὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ οἱ μακρυνοί της πρόσκοποι καὶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ποὺ βιοπαλαίομεν ἐδῶ ὑπερήφανοι. Ἡ διαπίστωσις δὲ αὐτὴ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν μεγαλυτέραν ἱκανοποίησιν δι' ὅλους.

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ».

ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ.- ΘΕΡΜΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΝΤΕΛΟΥΜΕΝΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 30 Αὐγούστου. — Οἱ ἀφιχθέντες τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁμογενεῖς ἐκδρομεῖς τῆς Ὀργανώσεως «Γκάπα» μετέβησαν χθὲς ἐν σώματι εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ παρηκολούθησαν τὴν θείαν λειτουργίαν. Εἰς τὴν ἐπακολουθήσασαν δοξολογίαν παρίσταντο ὁ Ἀμερικανὸς Πρεσβευτής, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τοῦ ὑφυπουργείου Τουρισμοῦ. Κατὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, εὐλογῶν τοὺς ἐκδρομεῖς, συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὸν γνήσιον Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τῆς Ὀργανώσεώς των.

Ἀκολούθως οἱ ἐκδρομεῖς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικὴν τοῦ Δήμου καὶ τὰ λάβαρά των, κατηυθύνθησαν εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ὅπου ὁ πρόεδρος αὐτῶν κ. Κυρίτσης κατέθεσε στέφανον. Κατόπιν μετέβησαν εἰς τὸ παρὰ τὴν λεωφόρον Ἀναπαύσεως Μνημεῖον τῶν Ἀμερικανῶν φιλελλήνων, εἰς τὸ ὁποῖον κατέθεσε στέφανον ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Βογιατζῆς, τονίσας τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τὰς θυσίας τῶν Ἀμερικανῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας.

Ἐνώπιον τοῦ κ. Μεταξᾶ

Σήμερον τὴν πρωΐαν το Προεδρεῖον τῆς «Γκάπα» μετὰ τῶν εὑρισκομένων ἐνταῦθα μελῶν τῆς Ὀργανώσεως, ἐπεσκέφθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, πρὸς τὸν ὁποῖον παρουσίασεν αὐτοὺς ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Πλυτᾶς.

Ὁ ὕπατος ἀρχηγὸς τῆς Ὀργανώσεως κ. Κυρίτσης προσεφώνησε τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ὡς ἑξῆς:

«Κύριε Πρόεδρε,

«Μὲ τὸν μεγαλείτερον ἐνθουσιασμὸν ἐπισκεπτόμεθα τὴν Ἑλλάδα σήμερον, διότι γνωρίζομεν, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς μίαν Ἑλλάδα πολὺ διάφορον ἀπὸ ἄλλοτε. Σήμερον συντελεῖται μία ἐργασία ποὺ ἀνυψώνει τὴν χώραν μας εἰς τὸ ὄμματα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ εἴμεθα ἡμεῖς εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζωμεν αὐτό. Ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ὀφείλεται εἰς τὴν πίστιν τὴν ἰδικήν σας καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία μὲ τόσην πεποίθησιν εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς μας καταβάλλεται ἐκ μέρους σας.

«Ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦμεν τὰ κλαδιὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ δένδρου εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἴμεθα γεμᾶτοι ἀπὸ θαυμασμὸν διὰ τὸ ἔργον σας αὐτό, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε νὰ αἰσθανώμεθα τὴν τιμήν, ἡ ὁποία ἀξίζει εἰς τὴν φυλήν μας».

Περαιτέρω ὁ κ. Κυρίτσης ἐπανέλαβε παλαιὸν παράπονον τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων διὰ τὴν συγκοινωνίαν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὑπέβαλε τὴν παράκλησιν ὅπως ἡ Κυβέρνησις ἐνισχύσῃ ἠθικῶς τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν.

Καταλήγων ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ

Καταφανῶς συγκεκινημένος ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Κυρίαι καὶ Κύριοι,

«Πρῶτον σᾶς εὔχομαι ἐκ μέρους ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὸ «καλῶς ὡρίσατε». Τὸ ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἐν μέσῳ ἑνὸς πολιτισμοῦ μεγάλου, ἀλλὰ ξένου, διατηρεῖτε ἄσβεστον τὴν Ἑλληνικότητά σας καὶ ἄσβεστον τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν πατρίδα, δὲν δύναται παρὰ νὰ συγκινήσῃ κάθε Ἑλληνικὴν καρδιάν. Ἀποτελεῖ ἓν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς μας τὸ ὅτι ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται ὁ Ἕλλην, ὑπὸ οἱασδήποτε περιστάσεις, μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον του, δὲν λησμονεῖ ποτὲ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα χαρακτηρίζει ὅλην τὴν ἱστορίαν καὶ ἀποτελεῖ δύναμιν ἀκαταγώνιστον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

«Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Ὕπατε Ἀρχηγέ, διὰ τὰ θερμὰ καὶ ἐμπνευσμένα λόγια σας, τὰ ὁποῖα, βεβαιωθῆτε, ὅτι εὑρίσκουν βαθυτάτην ἀπήχησιν εἰς τὴν καρδιά μου. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἴδω ὅλους τοὺς συντρόφους σας, ἀλλὰ εἶναι τόσον εὐχάριστος ὁ λόγος τῆς ἀπουσίας των, ἀφοῦ ἔχουν μεταβῇ διὰ νὰ ἴδουν τὸ ταχύτερον τὰς οἰκογενείας των, τοὺς γονεῖς των, τὴν γῆν ὅπου τὸ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς, ὥστε σᾶς βεβαιῶ, ὅτι αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὡς νά τοὺς βλέπω ὅλους παρόντας ἐδῶ.

«Ἔχετε πολὺ δίκαιον εἰς τὸ παράπονόν σας ὅτι δὲν ἔχομεν μίαν τακτικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Ἀμερικήν. Ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματα τῆς Κυβερνήσεώς μου ἦτο καὶ ἡ σκέψις ν' ἀποκαταστήσωμεν τὴν τακτικὴν αὐτὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς. Δυστυχῶς δὲν παρουσιάσθησαν Ἑλληνικαὶ Ἑταιρεῖαι, αἱ ὁποῖαι ν' ἀναλαμβάνουν τὸ ἔργον αὐτό, ὑπὸ ὅρους οἰκονομικοὺς συμφερόντας, διὰ σᾶς κυρίως καὶ ἠναγκάσθημεν ν' ἀναβάλωμεν τὸ ζήτημα αὐτό, ἀναμένοντες καλλιτέρους καιρούς. Ξέναι Ἑταιρεῖαι παρουσιάσθησαν, ἀλλὰ ἡμεῖς θέλομεν τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν νὰ φέρῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἐν Ἀμερικῇ τέκνα της. Αὐτὰ σᾶς λέγω, διὰ νὰ σᾶς δείξω πόσον αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην αὐτὴν καὶ πόσον ἐπομένως δὲν θὰ παύσωμεν νὰ τὴν ἐπιδιώκωμεν.

«Χαίρω πολὺ ὅτι ἐκτιμᾶτε τὸ ἔργον τῆς Ἀναγεννήσεως, τὸ ὁποῖον γίνεται τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ σκοπός μας εἶναι ἕνας: Νὰ κάμωμεν ὥστε κάθε Ἕλλην, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται, εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἰς τὴν Ἀφρικήν, νὰ εἶναι ὑπερήφανος διότι εἶναι Ἕλλην. Θέλομεν οἱ Ἕλληνες νὰ κρατοῦν ὑψηλὰ τὸ κεφάλι των ἀπέναντι ὅλων τῶν ξένων φυλῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἔρχονται εἰς ἐπαφήν. Ἐλπίζω ὅτι ἤδη κατὰ μέγα μέρος κατορθώσαμεν τοῦτο καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος ὄχι πολὺ μεγάλου, θὰ ἀποτελειώσωμεν αὐτὸ τὸ ἔργον.

«Σᾶς εὐχαριστῶ διότι ἤλθατε ἐδῶ. Σᾶς εὔχομαι νὰ περάσετε ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα εἰς τὰς ἰδιαιτέρας σας πατρίδας».

Τὸν λόγον τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ θερμαὶ ζητωκραυγαί.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τὰ μέλη τοῦ προεδρείου τῆς «Γκάπα» ἐπεσκέφθησαν τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Παιδείας.

Ὁ κ. Γεωργακόπουλος ηὐχήθη εἰς τοὺς ἐπισκέπτας του τὸ ὡς ἐξ παρέστησαν ἐν Ἑλλάδι, τονίσας τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν τὴν ὁποίαν πᾶς Ἕλλην αἰσθάνεται διὰ τὴν ἔλευσιν τῶν ξενητευμένων ἀδελφῶν εἰς τὴν πατρίδα, ἐζήτησε δὲ μετ' ἐνδιαφέροντος πληροφορίας διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς.

«ΕΣΤΙΑ».

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΚΔΡΟΜΕΩΝ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 31 Αὐγούστου. — Προχθὲς τὴν 10:30 πρωϊνὴν ὥραν ἐτελέσθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως, ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῶν ἐκδρομέων τῆς «Γκάπα», δοξολογία, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστη ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Α. Πλυτᾶς, μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὁ ἐνταῦθα ἐπιτεταραμμένος τῆς Ἀμερικῆς, ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν Ὀργανώσεων καὶ πολὺς κόσμος. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ὁ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς προσεφώνησε τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐξῆρε τὴν δρᾶσιν τῆς ὀργανώσεώς των. Ἐκ τῆς Μητροπόλεως, ἡγουμένων τῆς Μουσικῆς τοῦ Δήμου καὶ Ὁμάδος Προσκόπων, κατηυθύνθησαν εἰς τὸν Τάφον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ὅπου ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκδρομέων κ. Φ. Κυρίτσης κατέθεσε στέφανον ἐκ δάφνης, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς «Γκάπα», προσέρχομαι εὐλαβῶς πρὸ τοῦ ἱεροῦ μνήματός σου καὶ καταθέτω τὸν στέφανον τοῦτον τῆς δάφνης, εἰς ἐκδήλωσιν θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ διὰ τὸ ἡρᾶκλειον ἔργον σου, τὸ ὁποῖον θὰ παραμείνῃ πάντοτε ζωντανὸν παράδειγμα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν».

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου ἀνέκρουσε τὸν Ἑλληνικὸν καὶ Ἀμερικανικὸν Ὕμνον καὶ ἡ παρατεταγμένη φρουρὰ Εὐζώνων ἀπέδωσε τὰς κεκανονισμένας τιμάς. Ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν Ἀμερικανῶν Φιλελλήνων, ὅπου ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς κ. Δ. Βογιατζῆς κατέθεσε στέφανον μὲ τὰ Ἑλληνοαμερικανικὰ ἐθνικὰ χρώματα, ἐκφράσας τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς φιλέλληνας διὰ τὴν συνδρομὴν καὶ τὰς θυσίας των ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀπελευθερώσεως. Τὸ ἀπόγευμα μετέβησαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ μουσεῖον καὶ τὰς ἄλλας ἀρχαιότητας.

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ».

Αἱ δυστυχίαι εἶναι τῆς ἀρετῆς ἡ παλαίστρα, εἰς τὴν ὁποίαν διακρίνεται ὁ ἀνδρεῖος ἀπὸ τὸν ἄνανδρον ἀθλητήν. Πότε ἄλλοτε ἔχει τις νὰ δείξῃ μὲ πλειοτέραν βεβαιότητα ὅτι εἶναι φρόνιμος, ἂν δὲν τὸ δείξῃ εἰς τὴν συμφοράν του; Τὸ νὰ βασιλεύῃ τις τὰ καλὰ δὲν χρειάζεται μεγάλην γνῶσιν. Τὸ νὰ τὰ ἐργάζεται, ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, εἶναι μόνης ἀνδρείας καὶ φρονίμου ψυχῆς προτέρημα.

—Ἀδαμάντιος Κοραῆς.

Ο TEMPORA, Ο MORES (Ω ΚΑΙΡΟΙ Ω ΗΘΗ)

ΥΛΗ-ΘΕΟΣ-ΑΘΑΝΑΣΙΑ

ΚΛΕΟΜ. Γ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ, Ἰατροῦ

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῆς ζωῆς τὸν σύγχρονον, ἔνθα συγκρούονται κοινωνικαὶ ἀντιλήψεις τῆς ζωῆς, καὶ τὰ κοινωνικὰ στρώματα τῶν ἀνθρώπων συνωθοῦνται καὶ συνθλίβονται πρὸς ἐπικράτησιν συστήματος ἀνωτέρου καὶ ἀνθρωπιστικωτέρου βίου, φιλοσοφίαι ἀρχαίων ἢ νεωτέρων, μακρὰν τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων τοῦ ζῆν, τοῦ ὑλικῶς ζῆν, φαίνονται τοῖς ἀνθρώποις ἀπηρχαιωμέναι καὶ ἀναχρονιστικαί.

Ὁ νεωτερισμός, ὁ ὑπεισδύσας εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ζωῆς ἡμῶν, εἰς τὰ χρώματα, εἰς τὴν ἐπίπλωσιν, εἰς τὴν γλυπτικήν, εἰς τὴν ζωγραφικήν, εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικήν, ἐπέδρασε καὶ ἐπὶ τῶν συνειδήσεων ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν συστημάτων τοῦ ζῆν. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀποκαμόντες μὲ ὅ,τι κατεῖχον καὶ κατέχουν κατόπιν πολυχρονίων μόχθων καὶ θυσιῶν, καὶ οἱονεὶ βαρυνθέντες, ἐπιδιώκουσιν ἀλλαγὴν τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων τοῦ ζῆν.

Εὑρισκόμεθα πρὸ μιᾶς κοινωνικῆς καταιγίδος, ἥτις τείνει νὰ συμπαρασύρῃ τὰ πάντα· τὸ νῦν καθεστώς, τοὺς κειμένους νόμους, τὴν ἐθεσπισμένην διακυβέρνησιν τῶν χωρῶν, τὰς κοινωνικὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων, ὑπισχνουμένη ἰσοπολιτείαν, βίον ἀνετώτερον καὶ ἐπίγειον εὐδαιμονίαν. «Φάγωμεν, πίωμεν, καὶ εὐφρανθῶμεν, πάντες ἐξ ἴσου, ἀνέτως καὶ ἀσυσκοτίστως, αὔριον γὰρ ἀποθανούμεν καὶ ἐκλείψωμεν διὰ παντός, ὡς προϊόντα καὶ ἡμεῖς τῆς τυφλῆς ἐξελίξεως». Τοιαύτη ἡ νέα νοοτροπία, ἥτις τεχνηέντως καλλιεργουμένη κατακτᾷ ἔδαφος καὶ καρδίας καὶ νοήματα καὶ μετατρέπει πεποιθήσεις. Ἐξ αὐτῆς ἐξεπήδησαν αὐταρχικαὶ τυραννίδες, περιορίσασαι τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀνθρώπων μὲ πρόσχημα τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐκ τῆς ἐπικειμένης σφοδρᾶς καταστροφῆς καὶ γενικοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι «μὴ εἰδότες τί χρὴ ποιεῖν» ὑπέκυψαν τῇ δυναστείᾳ ταύτῃ, διὰ τὸν φόβον χείρονος τύχης.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ καταβολῆς κόσμου διαισθάνεται ὅτι δὲν εἶναι δημιούργημα ἢ προϊὸν τῆς «τυφλῆς ἐξελίξεως», τῆς «ἀδιανοήτου φύσεως». Ἡ φωνή, ἡ ἐν αὐτῷ ἐνδιάθετος πάντοτε, τῷ ὁμιλεῖ, τὸν προτρέπει, τὸν ἀποτρέπει, τὸν ἐνθαρρύνει, τὸν ἐπιτιμᾷ, τὸν τύπτει ἢ τὸν ἐπαινεῖ, τὸν ἐλέγχει ἢ τὸν χαροποιεῖ. Καὶ ἀκούει αὐτῆς μὲ τὰ ὦτα αὐτοῦ τὰ πνευματικὰ καὶ διαισθάνεται αὐτὴν παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἡ συνείδησις αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο τι εἰ μὴ πολλοστημόριον τῆς Πνευματικῆς ἐκείνης Δυνάμεως, ἥτις διακυβερνᾷ τὸ Σύμπαν. Θέλομεν ἢ δὲν θέλομεν, ἡ συνείδησίς μας μᾶς τύπτει διὰ τὰ φαῦλα, καὶ μᾶς ἀνακουφίζει χαροποιοῦσα ἡμᾶς διὰ τὰ ἀγαθά. Εἶναι ἄρα γε ὀρθὴ ἡ ἰδέα ὅτι αὔριον ἀποθνήσκομεν καὶ ἐκλείπομεν; Καὶ ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ βίου ἡμῶν εἶναι μόνον νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πίωμεν ἐν ἀνέσει καὶ ἀφθονίᾳ, καὶ νὰ μὴν ἔχωμεν ὑπ' ὄψει μας τὴν πέραν τοῦ θανάτου ὕπαρξιν ἡμῶν;

Ἡ ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος, οἱ νόμοι τῆς ἕλξεως καὶ τῆς βαρύτητος, οἱ πλανῆται ἀστέρες μετὰ τῶν δορυφόρων αὐτῶν, οἱ ἀπλανεῖς μετὰ τῶν ἀστερισμῶν αὐτῶν, ἡ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τῶν κινήσεων τῶν πλανητῶν, τῆς ἐμφανίσεως τῶν κομητῶν, τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης, τὸ ἀσύγκριτον τῶν πλανωμένων οὐρανίων σωμάτων, ἡ ὕπαρξις οὐρανίων σωμάτων ἑκατομμύρια φωτο-ἐτῶν ἀπεχόντων τῆς γῆς. Αἱ τέσσαρες ἐποχαὶ τοῦ ἔτους, αἱ ἀείποτε διαδεχόμεναι ἀλλήλας. Ἡ ὁμολογία τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἡ ἐκ τῆς ὁμολογίας ἀνακούφισις αὐτῶν. Ἡ ἐξ ἑνὸς κυττάρου ἀνάπτυξις τοῦ πολυπλόκου ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Πάντα ταῦτα μαρτυροῦσιν ἀψευδῶς τὴν ὕπαρξιν Ἀνωτέρας Δυνάμεως διακυβερνούσης τὸ Σύμπαν, οὐχὶ τυχαίας καὶ ἀδιανοήτου, ἀλλὰ Πανσόφου καὶ κραταιᾶς, πλήρους Ἀγάπης, Χάριτος καὶ Ἀληθείας.

Τούτου παραδεχομένου, τὸ δημιούργημα Αὐτοῦ τὸ κράτιστον ἐν τῷ κόσμῳ — ὁ ἄνθρωπος — προώρισται νὰ θνήσκῃ καὶ νὰ ἐκλείπῃ;

Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, τὸ τιμαλφὲς τοῦτο ἄγαλμα, τέλειον προϊὸν τῆς γλυπτικῆς, παρὰ πάντων ἡμῶν ἐκτιμᾶται καὶ θαυμάζεται. Οὐδεὶς ἠθελέ ποτε, σώας ἔχων τὰς φρένας, νὰ καταστρέψῃ ἢ νὰ ἐξαφανίσῃ τοῦτο. Καὶ ἐπιμελῶς τοῦτο φυλάσσεται ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ὀλυμπίας, ὅπως μὴ κλαπῇ ἢ συντριβῇ παρὰ βανδάλων. Ἂν τὸ ἄψυχον, τὸ ἀναίσθητον, τὸ λίθινον τοῦτο προϊὸν τῆς τέχνης τῶν ἀνθρώπων περὶ πολλοῦ ποιούμεθα, καὶ προσέχομεν ἡμεῖς οἱ ἀτελεῖς, ὅπως μὴ ἀπωλεσθῇ ἀφανιζόμενον ἢ καταστρεφόμενον, φαντάζεταί τις ποτὲ ὅτι τὸ ζῶν, τὸ σκεπτόμενον καὶ κινούμενον τοῦτο ὄν, ὅπερ καλεῖται ἄνθρωπος, μὲ διανόησιν καὶ ψυχικὰ συναισθήματα, μὴ συγκρινόμενον μὲ τὸ μαρμάρινον ὁμοίωμα ποσῶς, εἰ μὴ κατ' ἐπιφάνειαν, τὸ κράτιστον δημιούργημα τῆς Ἀνωτέρας Παντοδυνάμου Θεότητος, τῆς Φύσεως ἂν τὴν ἀποκαλῆτε, ἐγένετο ἵνα μοχθῇ καὶ ταλαιπωρῆται καὶ θλίβεται καὶ πάσχῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἵνα ἐν τέλει . . . ἀφανίζηται διὰ παντὸς διὰ τοῦ θανάτου; Διότι πλούσιος ἢ πτωχός, ἡγεμὼν ἢ αὐτοκράτωρ, βασιλεὺς ἢ μεγιστάν, σοφὸς ἢ ἀμαθής, δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός, πάντες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μοθοχοῦσι καὶ ταλαιπωροῦνται, θλίβονται καὶ λυποῦνται, πονοῦσι καὶ γογγύζουσιν, ἡ δὲ χαρὰ αὐτῶν παροδικὴ εἶσι, καὶ μόνον ἡ Ἐλπὶς τοὺς ἐνισχύει ἵνα μὴ εἰς ἀπόγνωσιν ἔρχωνται.

Τὸ τέλειον ἐκεῖνο Ὄν, ὅπερ καλεῖται Θεός, μὲ τὰς ἰδιότητας ποὺ Τῷ ἀποδίδομεν, καὶ ἂς γε κέκηται, τὴν τοῦ Ἀγαθοῦ τοῦ Παντοδυνάμου, τοῦ Πανσόφου, τοῦ Δικαίου, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀληθείας, τῆς Εὐσπλαγχνίας, θὰ ἔπλαττε ἆρά γε τὸν ἄνθρωπον ἵνα μοχθῇ καὶ ταλαιπωρῆται, καὶ εἶτα . . . νὰ τὸν φονεύῃ, ἵνα τὸν ἀφανίζῃ διὰ τοῦ θανάτου; Τοῦτο δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀντίθεσις πρὸς τὴν ἀντίληψιν ἣν ἔχομεν περὶ Θεοῦ; Δύναταί ποτε ἀνθρώπινος νοῦς, σῶος καὶ λογικός, νὰ συλλάβῃ τοιαύτην Ὑπερτάτην Δύναμιν, ἂν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον ὅπως τὸν ἔχῃ, μὲ τὴν ἐπίγνωσιν καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν ἐξαφανίζῃ διὰ τοῦ θανάτου; Λογικῶς τοῦτο εἶναι ἄτοπον, καὶ συνεπῶς ἀδύνατον νὰ ἔχῃ οὕτω. Κατ' ἀκολουθίαν, ἂν ὑπάρχῃ Θεός, καὶ ὑπάρχει ὡς ἄνω ἐξετέθη, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἄνθρωπος μετὰ θάνατον. Τώρα, τίνι τρόπῳ, μορφῇ, σχήματι, ἢ ὑποστάσει ὑπάρχει, δὲν ἐδόθη ἡμῖν ἵνα γινώσκωμεν, εἰ μὴ μόνον ὡς δύναταί τις νὰ ἀρυσθῇ ἐκ τῆς Γραφῆς.

ΖΕΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Συνήθως ὅμως εἰς αὐτὸν τὸν Δία ἀνήκει ἡ κύρωσις τῆς δικαιοσύνης. Εἶναι πράγματι ὁ Τιμωρὸς Θεός, ὁ ἐκδικητὴς θεός, ὡς τὸν ὠνόμαζον ἐν Κύπρῳ. Ἐπιβλέπει τὴν τήρησιν τῆς ἠθικῆς τάξεως. Ἡ τάξις αὕτη δὲν δύναται λοιπὸν νὰ διαταραχθῇ ὑπὸ τῶν θνητῶν ἄνευ ἐπανορθώσεως ἢ ἐξιλασμοῦ. Μόνον ἡ δικαιοσύνη τοῦ Διός, ἡ ἀναπόφευκτος, ἡ ἀπροσδόκητος, ἐνεργεῖ ὁπόταν θέλῃ καὶ κατὰ τὴν προσήκουσαν στιγμήν. Τὴν θείαν ταύτην ὀργὴν μὲ τὰς αἰφνιδίας ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνούς ὁ Σόλων τὴν συγκρίνει εἰς μίαν μεγάλην εἰκόνα, πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ἄνεμον ὅστις διασκορπίζει τὰ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ συσσωρευμένα νέφη καὶ ἥτις ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀποδίδει εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανὸν τὴν λαμπρότητα καὶ εὐδίαν του.

Ἡ ἰδέα αὕτη τῆς κληρονομικότητος τῆς ἠθικῆς εὐθύνης συχνάκις ἐπαναλαμβανομένη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως θὰ καταστῇ βραδύτερον αὐτὸ τοῦτο τὸ δόγμα τοῦ Πλουτάρχου, ἐν τῷ περιφήμῳ βιβλίῳ του «Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων». Παρὰ τὰς διαμαρτυρίας φιλοσόφων τινων, ἅπασα ἡ Ἑλληνικὴ ἀρχαιότης ἐφαίνετο ὅτι ἐνεφορεῖτο ὑπ' αὐτῆς. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἰδέα αὕτη μᾶς ἐκπλήττει, ἐὰν μάλιστα ἐξεγείρει τὸ φυσικόν μας αἴσθημα περὶ δικαιοσύνης, δὲν δυνάμεθα νὰ παραγνωρίσωμεν ὅτι μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἠθικότητα τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Ποῖος πατήρ, πεπεισμένος περὶ τῆς δοξασίας ταύτης ὡς περὶ ἀληθείας καὶ βεβαιότητος, δὲν θὰ ἔτρεμε νὰ συσσωρεύσῃ κατὰ τὸν βίον του σφάλματα προκαλοῦντα τιμωρίαν καὶ νὰ καταλίπῃ τὸν ἀναγκαῖον τοῦτον ἐξιλασμὸν ὡς κληρονομίαν εἰς τὰ τέκνα του! Ἡ ἐσφαλμένη αὕτη ἰδέα εἶχε λοιπόν, ὡς συνήθως συμβαίνει, καταφανὲς μεγαλεῖον καὶ ἠθικὴν σπουδαιότητα ἅτινα ἔθελξαν τὴν Ἑλληνικὴν διάνοιαν ἐμπεπλεγμένην εἰς ἓν ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα προβλήματα τὰ ὁποῖα δύναται νὰ θέσῃ εἰς ἑαυτὸ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Πράγματι ὅμως ἐπήγαζε ἐκ τινος ὑψηλοῦ αἰσθήματος τῆς θείας δικαιοσύνης.

Ὁ Ζεὺς δὲν εἶναι πάντοτε ὁ φοβερὸς θεός, ὁ πλήττων καὶ τιμωρῶν, εἶναι ὡσαύτως ὁ οἰκτίρμων θεός, ὁ εὐσπλαγχνιζόμενος τὰς ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας. Εἷς τὰς ἰδιότητας τῆς ἰσχύος του καὶ τῆς δικαιοσύνης του προστίθεται καὶ νέα ἰδιότης, ἡ τῆς ἀγαθότητος. Ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Ἀθήναις ὁ ὑπέρτατος θεὸς ἐτιμᾶτο ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Μειλίχιος Ζεύς. Ὁ Μειλίχιος εἶναι θεὸς πλήρης πραότητος διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ δεχόμενος εὐμενῶς τὰς προσευχάς του καὶ συγχωρῶν αὐτὰ διὰ τῆς χάριτός του. Ἀρωγὸς εἰς πάντας τοὺς ἀδυνάτους, προστάτης τῶν ξένων καὶ τῶν ἐγχωρίων, εἶναι ὁ θεὸς τῶν φυγάδων, ὁ θεὸς τῶν ἱκετῶν, οἵτινες οὐδέποτε τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς μάτην.

Πρὸ τῶν διαπραττομένων σφαλμάτων του δὲν ἐκρήγνυται πάντοτε ἡ ἐκδίκησίς του καὶ ἡ αὐστηρότης του δύναται νὰ μαλαχθῇ, δέχεται τὰς ταπεινὰς προσευχάς, τὰς ἐξιλαστηρίους θυσίας. Εἶναι ὁ ἐξαγνιστὴς θεός, ὁ ἀποπλύνων τὸν ρύπον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Πλεῖσται παραδόσεις μαρτυροῦν τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα τοῦ Διός. Ὁ Ἰξίων, ὁ πρῶτος φονεὺς καὶ ὁ πρῶτος ἱκέτης λέγεται ὅτι εἰς μάτην ἐζήτει χάριν ἀπὸ ὅλους τοὺς θεούς, ὅλοι τὸν ἀπώθησαν. Μόνον ὁ Ζεὺς τὸν ἠυσπλαγχνίσθη, τὸν ἐκαθάρισεν ἐκ τοῦ αἵματος τὸ ὁποῖον εἶχε χύσει καὶ τὸν ἐδέχθη εἰς τὴν τράπεζάν του. Ἐχρειάσθη νέον φοβερώτερον κακούργημα διαπραχθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰξίωνος διὰ νὰ τὸν καταδικάσῃ ὁ ἄρχων τῶν θεῶν εἰς τὴν γνωστὴν αἰωνίαν καταδίκην. Αἱ Δαναΐδες αἱ ἀποκτείνασαι τοὺς συζύγους των ἐκαθαρίσθησαν συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ κατὰ διαταγὴν τοῦ Διός. Ὁ Θησεὺς κηλιδωθεὶς ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν ληστῶν τῆς Ἀττικῆς ὅταν ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας ἐκαθαρίσθη ὑπὸ τῶν Φυταλιδῶν πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Μειλιχίου Διός. Ὁ θεὸς οὗτος τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερτάτη ἀγαθότης συγχωρεῖ τὸ ἔγκλημα ὅπερ συγκατατίθεται νὰ λησμονήσῃ μέχρι τοιούτου βαθμοῦ ἐπεκτείνει τὴν εὐσπλαγχνίαν του ὥστε ἀποκοιμίζει ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἐνόχων τὰς σκληρὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως. Πλησίον τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ ἐδεικνύετο λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθησεν ὁ Ὀρέστης καὶ ἐθεραπεύθη ἀμέσως ἐκ τῆς μανίας του. Ὁ λίθος οὗτος ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Καππώταν Δία ὡς τὸν ἐκάλουν ἐν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ, ἤτοι εἰς τὸν κατευναστικὸν θεόν. Οὕτως οἱ μεγάλοι ἔνοχοι ἀπωθούμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ καταδικαζόμενοι ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης των εὕρισκον πλησίον τοῦ Διὸς παρήγορον καὶ ἐξαίρετον καταφύγιον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Δάκρυ ποῦ σμίγεις μὲ χαρές, μὲ λύπες,
μὲ λαχτάρες
Εἴτε εὐχὲς σὲ στέλλουνε εἴτε βαρειὲς
κατάρες
Πές μου καὶ σὺ τὸν πόνο σου, πές μου τὰ
ὄνειρά σου
Ρωτῶ σε: πόθεν ἔρχεσαι μὲ τ' ἁλμυρὰ
νερά σου;
Γιατί σιγὰ τρεμουλιαστὰ σὲ θολωμένο
ὄμμα
προτοῦ ἀκόμη τὸ κορμὶ νὰ κατεβῇ στὸ
χῶμα
Προτρέχεις τοῦ θανάτου του καὶ θλιβερὰ
διαβαίνεις
Ὡσὰν νὰ θέλῃς τὸν νεκρὸν μ' ἀνθόνερο
νὰ ραίνῃς;
Εἶν' ἡ ἁλμύρα σου γλυκειά, χαμόγελο ὁ
πόνος
Ἐμπρός σου σκύβει ταπεινὰ κι' ὁ πιὸ
μεγάλος θρόνος,
Γιατ' εἶσαι τῆς χαρᾶς μαζὺ καὶ τῆς
πικρίας κρᾶμα
Ποῦ παίζεις ρόλο φοβερὸ εἰς τῆς ζωῆς
τὸ δρᾶμα.
Μ' ἐσέ, ὦ δάκρυ, τὴν ψυχὴν ὁ νοσταλγὸς
δροσίζει
Ὁπόταν μέσ' τὴ ρέμβη του τὸ σπῆτι του
ἀντικρύζει
Καὶ βλέπει ὄνειρα παληὰ ξανὰ ζωὴ νὰ
παίρνουν
Καὶ ἀναμνήσεις παιδικὲς στὸ πνεῦμα νὰ
τοῦ φέρνουν.
Σύντροφος εἶσ' ἀχώριστος ἐκείνων ποῦ τὰ
στήθη
Ἀκόμη δὲν τὰ πάγωσε τῆς ξενητειᾶς ἡ
λήθη.
Καὶ περιμένουν μὲ καῦμό, μὲ πόθο καὶ
μ' ἐλπίδα
Νὰ δοῦνε μιὰ στερνὴ φορὰ τὴν μακρυνὴ
Πατρίδα.

Ντητρόϊτ, Μίτσ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σελὶς συνταξομένη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις τακτικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας Καθηγητοῦ Δημητρίου Νικητάκη.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἐμπήκαμε αἰσίως στὸν τρίτο μῆνα τοῦ φθινοπώρου — κατὰ τὸν Καζαμία— καὶ φθινόπωρο δὲν βλέπουμε πουθενά. Ἡ ζέστη συνεχίζεται. Τὸ θερμόμετρο ἐσταθεροποιήθηκε ἀπὸ καιρὸ μεταξὺ 23—20 Κελσίου. Ἔλειψαν καὶ τὰ πρωτοβρόχια, τὸ κύριο δηλ. χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς γιὰ τὸ κλίμα μας.

Ἔξω ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, στὰ μέσα τοῦ περασμένου μῆνα, ποὺ ἐσημειώθηκε ἀπότομη πτώση θερμοκρασίας καὶ εἴδαμε τὴν πρώτη καὶ καταρρακτώδη βροχή, ὁ καιρὸς μέχρι σήμερα ἔμεινε κυριολεκτικὰ καλοκαιρινός, μὲ ἀτμόσφαιρα ὑγρὴ καὶ τὴ σχετικὴ κουφόβραση.

Εἶν' ἀλήθεια πὼς μὲ τὴν εἴσοδο τοῦ Νοέμβρη παρουσιάστηκε κάποια μεταβολή. Ὁ οὐρανὸς συχνὰ σκυθρωπιάζει ξεθυμαίνει ποῦ καὶ ποῦ σὲ καμμιὰ βροχούλα, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ἀμέσως λιακάδα.

Οἱ τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες ἡλιόλουστες· χαρὰ θεοῦ. Οὔτε λόγος νὰ γίνεται. Πάει· ἀπορροφήθηκε ἀπὸ τὸ καλοκαίρι.

Ἔτσι, ἐνῷ ἐσυντομεύθηκε ὁ χρόνος κατὰ μία ἐποχή, ἔγινε πιὸ ἐναγώνιος καί —κατὰ φυσικὴν... ἀνακολουθίαν— πιὸ μακρός! Καὶ ἀκόμη εἶναι μακριὰ —κατὰ Καζαμίαν πάντοτε— ὁ χειμῶνας, πού, ἂν συμβῇ νὰ κάμῃ τὴν εἴσοδό του ἀπότομα, θὰ εἶναι ἀναγκαστικὰ κι' αὐτὸς πιὸ μακρός· ἐκτὸς ἂν ἡ ἄνοιξη φυλάῃ ράματα γιὰ τὴ γούνα του καὶ ἐπέμβῃ ἐνωρίτερα γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ ἄλλες ἀγωνίες....

ΕΚΔΡΟΜΙΚΟΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ

Ἡ ἀγάπη τοῦ ὑπαίθρου, ἡ κίνησις ἡ Ἐκδρομικὴ γενικά, ἐξαπλώνεται σημαντικὰ στὸν τόπο μας.

Τὸ σύνθημα φυσικὰ τὸ δίνει ἡ πρωτεύουσα μὲ τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπαρχίες δὲν καθυστεροῦν. Ὅποιος διαβάζει στὶς ἐφημερίδες τῆς Παρασκευῆς καὶ τοῦ Σαββάτου καὶ στὴ στήλη τῶν Ἐκδρομῶν ὅλη ἐκείνη τὴ λίστα τῶν ἐκδρομικῶν—ὀρειβατικῶν, φυσιολατρικῶν, περιηγητικῶν κ. λ. — ὀργανώσεων, ποὺ προαναγγέλνουν τὶς ἐκδρομὲς τῆς Κυριακῆς, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ σὲ ὅλη της τὴν ἔκταση ὅλη αὐτὴ τὴν κίνηση καὶ ἴσως μάλιστα νομίσει ὅτι πρόκειται μᾶλλον περὶ τυπικῶν ὀργανώσεων, ποὺ τὶς ἐδημιούργησε ἡ φιλοδοξία τῆς προεδροποιήσεως μερικῶν ἀτόμων, ἢ περὶ νοσήματος τῆς μόδας.

Πρέπει νὰ σηκωθῇ τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στοὺς σταθμοὺς τῶν τραίνων, καὶ τῶν αὐτοκινήτων καὶ στὸ λιμένα τοῦ Πειραιᾶ γιὰ νὰ σχηματίσῃ γνώμη πραγματική. Θὰ ἰδῇ ἄπειρες συντροφιὲς οἰκογενειακὲς ὅλων τῶν ἡλικιῶν καὶ τῶν δύο φύλων, ὁμιλους νέων ὅλο ζωή, σὲ ἀτελείωτη σειρὰ μὲ τὰ καλάθια γεμάτα τρόφιμα ἢ τὰ σακκίδια τὰ ὁδοιπορικὰ φουσκωμένα πάνω στὶς πλάτες, νὰ καταφθάνουν βιαστικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως στοὺς τόπους, ποὺ ξεκινοῦν τὰ διάφορα μεταφορικὰ μέσα, ποὺ ὅσο κι' ἂν πυκνώνονται τὴν ἡμέρα αὐτή, δὲν φτάνουν ποτὲ στὴν ἐπάρκεια. Ἐκεῖ θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ γενικὴ ἔξοδο τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πληθυσμοῦ πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα, προάστεια καὶ χωριά, βουνὰ καὶ δάση, ἀκρογιάλια καὶ νησιὰ καὶ τὶς ἀπόμερες ἐπαρχίες τῆς Στερεᾶς καὶ τοῦ Μωριᾶ. Οἱ Ἕλληνες μὲ λίγα λόγια ἀναγνωρίζουν τώρα τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ φύση της καὶ ἀναγνωρίζονται ἀναμεταξύ τους. Ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα ν' ἀγαπήσουν τὴν Ἑλληνικὴ γῆ ὁλόκληρη καὶ ν' ἀγαπηθοῦν ἀναμεταξύ τους στ' ἀλήθινά.

Καὶ ξαναγυρίζει μὲ κάποιον τρόπο στὸν τόπο αὐτὸ ἡ φυσιολατρεία, ποὺ ἄλλοτε ἔγινε θρησκεία, καὶ ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸν τοπικισμό, τὸ κακὸ δηλαδὴ ποὺ ἐσπάραξε τὶς ἀρχαῖες πολιτεῖες, ποὺ δὲν εἶχανε τὰ μέσα νὰ συνδεθοῦν καὶ νὰ γνωρισθοῦν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ὁ ὀργασμὸς αὐτὸς ὁ Ἐκδρομικός, τὸ ρεῦμα πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως δὲν θὰ ἔπαιρνε τὴν ἔκταση, ποὺ ἐπῆρε, ἂν δὲν εἶχε προηγηθῇ ἡ βελτίωση τῆς συγκοινωνίας σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Ἀττικὴ ἰδιαίτερα, μὲ τὴ χάραξη νέων δρόμων, μὲ τὴν καλύτερη συντήρησι τοῦ ὁδικοῦ δικτύου γενικὰ καὶ τὴν ἐξάπλωση καὶ τὴν πύκνωση τοῦ αὐτοκινήτου κυρίως.

Δὲν εἶναι μόνον ὅλα τὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς, δὲν εἶναι ἡ Θήβα καὶ ἡ Λειβαδιά, ἡ Ἐλευσῖνα, τὰ Μέγαρα, ἡ Κόρινθο, τὸ Λουτράκι, ποὺ ἔχουν καθημερινὴ ἰδιαίτερη μὲ αὐτοκίνητο συγκοινωνία μὲ τὴν πρωτεύουσα. Ἀλλὰ καὶ οἱ πόλεις οἱ ἄλλες τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς, ἔχουν δὲν ἔχουν σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἔχουν συνδεθῇ αὐτοκινητικὰ μὲ τὰ γύρω τους χωριὰ πρῶτα καὶ ὕστερα μὲ τὴν πρωτεύουσα. Τὸ Ἄργος, τὸ Ναύπλιο, ἡ Τρίπολη, ἡ Κυπαρισσία, ἡ Σπάρτη, τὸ Γύθειο, ἡ Καλαμάτα, ἡ Χαλκίδα, ἡ Λαμία, ἡ Λάρισα, τὰ Τρίκκαλα ἐγίνηκαν ὅλα κέντρα, ὅπου καταλήγουν ὅλων τῶν χωριῶν τῆς περιοχῆς τους τὰ αὐτοκίνητα τῶν 15—20 θέσεων γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἐνῷ ἄλλα ἀπ' ἐδῶ, τὴν ἴδια ὥρα, ἀναχωροῦν γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπαρχιακὲς πόλεις, γεμάτα ἐπαρχιῶτες, ποὺ παλινοστοῦν. Οἱ ἐπαρχιῶτες δὲν λιμνάζουν πιά. Γιὰ ψύλλου πήδημα πετιοῦνται στὴν πρωτεύουσα καὶ ξαναγυρίζουν στὰ σπίτια τους οἱ πιὸ κοντινοὶ αὐθημερόν,, οἱ μακρινότεροι μέσα στὸ 24ωρο.

Ἀνάλογη καὶ περισσότερη εἶναι καὶ ἡ κίνηση τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ποὺ μεταφέρουν ἀδιάκοπα τὰ γεωργικὰ προϊόντα ἀπὸ τῆς ἐπαρχίες στὸ κέντρο, καὶ ἀπ' αὐτὸ πάλι τὰ βιομηχανικὰ εἴδη καὶ τὸ ἄλλο ἐμπορικὸ ὑλικὸ στὶς περιφέρειες.

Δὲν μπορῶ νὰ ἐκτιμήσω στὴν ἀξία τους τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ προσφέρει τὸ αὐτοκίνητο στὸ ἐμπόριο καὶ τὴ βιομηχανία, στὴ βελτίωση γενικὰ τῶν ὑλικῶν ὅρων τῆς ζωῆς στὸν τόπο μας. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἔχει ἀναλάβει τὴ μεγάλη ἀποστολὴ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ ἱερὸ ἔργο νὰ τοὺς μάθῃ τὴν Ἑλλάδα, νὰ τοὺς κάμῃ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ἐπαρχιακὸ καβοῦκι τους καὶ νὰ αἰσθανθοῦν καὶ ν' ἀγαπήσουν τὸ Ἑλληνικὸ σύνολο.

Φυσικὰ ἐξυπηρετεῖ σπουδαῖα καὶ τὸν ἐξωτερικὸ τουρισμὸ —μαγάλο καὶ αὐτὸ κεφάλαιο γιὰ τὴν Ἐθνικὴ οἰκονομία— ἀλλὰ ὁ ἐσωτερικὸς εἶναι γενικώτερο Ἐθνικὸ κεφάλαιο.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΤΑΒΕΡΝΑ

Νὰ οἱ δυὸ ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἔχουν τὴ μεγαλύτερη πέραση τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα.

Εἶναι οἱ δυὸ βραδινὲς ψυχαγωγίες, γιὰ τὶς ὁποῖες μοχθεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀθηναϊκὸς λαός.

Κάθε οἰκογένεια ζῇ μὲ τὴν ἔννοια τους καὶ βέβαια ὁ γυναικεῖος κόσμος περισσότερο γιὰ τὴν πρώτη κι' ὁ ἀνδρικὸς γιὰ τὴ δεύτερη.

Σὲ κάθε κοσμικὴ συγκέντρωση, γύρω ἀπὸ τὰ τραπέζια τοῦ καφενείου ἢ τοῦ ζαχαροπλαστείου, στὰ γραφεῖα, στοὺς δρόμους, στὰ τράμ, στὰ μαγαζιά, ὅπου κι' ἂν συναντηθοῦν οἱ Ἀθηναῖες θὰ μιλήσουν ἕνα χεράκι γιὰ κινηματογράφο, τὸ «σινεμὰ» ὅπως προτιμοῦν νὰ τὸν λένε, γιὰ τὰ φίλμ, ποὺ ἀναγγέλνουν τὰ προγράμματα, γιὰ τοὺς ἀστέρες τῆς ὀθόνης, ποὺ περιμένουν μὲ ἀδημονία, θὰ κριτικάρουν τὰ ἔργα ποὺ παίχτηκαν.

Καὶ μὲ τί εὐφράδεια μιλοῦν γύρω στὰ θέματα αὐτά! Μὲ πόση εἰδίκευση ἀποφαίνονται γιὰ ρόλους, ἔργα, παιξίματα διακόσμους, σκηνοθεσίες καὶ ὅλη τὴν ἀτελείωτη ὁρολογία τοῦ κινηματογράφου! Μὲ πόση εὐχέρεια προβαίνουν στὶς συγκρίσεις τῶν ἔργων τῶν διαφόρων ξένων κινηματογραφικῶν βιομηχανιῶν καὶ μὲ πόση ἀσφάλεια φθάνουν σὲ συμπεράσματα!

Τὸ ἴδιο, σὲ μικρότερο κάπως βαθμὸ τὸ συναντάει κανεὶς καὶ στοὺς ἀνδρικοὺς κύκλους τῶν νεωτέρων γενεῶν. Ἐκεῖνοι ποὺ πέρασαν τὰ πενῆντα καὶ οἱ ὀλιγάριθμοι νεώτεροι, ποὺ στάθηκαν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἀδιάφοροι στὸ νεώτερο θέαμα, πᾶνε· ἐμπῆκαν στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς· διεγράφησαν. Ἔχουν χάσει τέλεια τὴν ἐπαφή τους μὲ τὴν ψυχολογία τοῦ περιβάλλοντος. Εἶναι νὰ τοὺς κλαίῃ κανείς, ζωντανοὶ νεκροί! Δὲν ἔχουν τρόπο νὰ ἐμφανισθοῦν σὲ συγκέντρωση, καὶ τὴν πιὸ μικρή, ἄλλων ἀνθρώπων. Κι' ἂν ἀποτολμήσουν θὰ φύγουν ντροπιασμένοι ἢ θὰ σκάσουν ἀπὸ βουβαμάρα. Τί νὰ εἰποῦν;

Ἂν ρωτᾶτε γιὰ τοὺς νεανικοὺς καὶ τοὺς παιδικοὺς κύκλους, αὐτοὶ πιὰ εἶναι ὁλόσωμοι καὶ ὁλόψυχοι παραδομένοι στὴ γοητεία τοῦ κινηματογράφου.

Συλλογίζομαι ὅτι, κατὰ τὸ δρόμο ποὺ παίρνει μέσα στὴ ζωὴ τῆς σύγχρονης κοινωνίας τὸ κινηματοθεατρο, σὲ λίγα χρόνια δὲν θὰ μπορῇ νὰ νοηθῇ ἐκπαίδευση μὲ λειτουργούς, ποὺ δὲν θὰ ἔχουν ἰδιαίτερα σπουδάσει τὴν κινηματογραφικὴ φιλολογία καὶ τὶς συναφεῖς ἐπιστῆμες!

Ἕνα βλέμμα στὸν κατάλογον τῶν θεαμάτων καὶ πείθει γιὰ τὴν κατάκτηση, ποὺ κάνει κάθε μέρα ὁ κινηματογράφος.

Ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο ἐπροστέθηκαν τρεῖς τεράστιες κινηματοαίθουσες —Τιτάνια, Ὀρφεύς, Rex— στὶς τόσες ἄλλες κεντρικὲς καὶ πάλι κάθε βράδυ μὲ δυσκολία βρίσκεται θέση. Ἀνάλογη αὔξηση ἔγινε καὶ στοὺς συνοικιακούς.

Τὸ εἰσιτήριο ἀπὸ 15—30 δραχμὲς δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητο γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ οἰκονομία, ποὺ ἐπιβαρύνεται μὲ δυὸ τοὐλάχιστον εἰσιτήρια τὴ βδομάδα γιὰ τὸ κάθε μέλος. Ἀλλὰ τὸ θέμα εἶναι ἀνεξάντλητο καὶ στὸ μεταξὺ ἀπορρόφησε καὶ τὸ χῶρο, ποὺ προοριζότανε γιὰ τὴν ἄλλη ψυχαγωγικὴ ἐπιχείρηση, ὅπου ροφοῦν οἱ Ἀθηναῖοι τὴ ρετσίνα τους.

* * *

Τὰ παλιότερα χρόνια οἱ ταβέρνες ἦταν τὰ συνοικιακὰ ἑστιατόρια τῶν ἐργατικῶν. Ποῦ καὶ ποῦ, στὴ συνοικία τῆς Πλάκας βρισκόντανε καὶ μερικὲς πιὸ διαλεχτές, ποὺ ἐσυγκέντρωναν κάποιους διανοουμένους καὶ καλλιτέχνες ἢ γραφειάδες γνωστοὺς φίλους τοῦ κρασιοῦ. Αὐτὲς —καὶ βρίσκονται ἀκόμη δυὸ-τρεῖς— εἶχαν τοὺς τοίχους ἐξωραϊσμένους ἀπὸ τὶς ζωγραφιὲς τῶν καλλιτεχνῶν πελατῶν καὶ γραφικώτερη τὴν παράταξη τῶν βαρελιῶν, τῆς βαρελοστοιχίας τους.

Σήμερα ἡ ταβέρνα ἐγενικεύθηκε, ἔγινε εἶδος πρώτης ἀνάγκης, ἄνοιξε τὶς πύλες της σὲ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις καὶ πρὸ πάντων ἐδέχθηκε καὶ γυναικεία πελατεία.

Σὲ κάθε συνοικία καὶ στὶς πιὸ νέες καὶ στὰ κέντρα καὶ σὲ ἀπόκεντρα φυτρώνουν ἀδιάκοπα ὁλοῦθε καὶ κοντὰ-κοντὰ ἀπὸ δυὸ-τρεῖς.

Ἄλλες κρατοῦν τὸ παλιὸ στύλ: τραπέζι ἄστρωτο, τάβλα σκέτη, «ἄνευ πετσέτες» καὶ κατάλογο προφορικό.... Μερικὲς δίνουν χάρτινες, ἀπὸ τσιγαρόχαρτο κοινὸ περιτυλίγματος, πετσέτες. Ὑπάρχουν καὶ κάποιες πολυτελείας, μὲ ὅλα τὰ κομφὸρ καὶ μὲ γκαρσόνια μέσα στὸ σμόκιν!

Κοινὸ γνώρισμα γιὰ ὅλες ἡ καταναλωση τῆς ξανθῆς ρετσίνας. Ἡ διαφορὰ φυσικὰ βρίσκεται στὶς τιμές, ποὺ εἶναι ἀνάλογες μὲ τὴν διακόσμηση καὶ τὴν περιποίηση καὶ ὄχι πάντα μὲ τὴν ἀγνότητα τῆς ρετσίνας καὶ τῶν φαγητῶν. Τὰ Σαββατόβραδα ἔχουν ὅλες τὴν πιένα τους. — Γεμίζουν ἀσφυκτικὰ καὶ σχηματίζονται οὐρὲς ἀπὸ πελάτες, ποὺ περιμένουν θέση.

Τὴν ταβερνοποίηση αὐτὴ τῆς Ἀθήνας τὴν βλέπω σὰν ἕνα εἶδος ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ ξενικοῦ ἀλκοὸλ καὶ τῆς ξενόφωνης μπυραρίας, ἀλλὰ σύγχρονα καὶ σὰν μιὰ ἐκδήλωση ροπῆς στὸ ἀλκοὸλ τὸ ἐγχώριο καὶ ροπῆς πλεοναστικῆς, ἐπειδὴ δὲν περιωρίσθηκε ἡ κατανάλωση τοῦ ξενικοῦ....!

Τὸ φαινόμενο μπορεῖ νὰ ἔχῃ πολλὲς καὶ ἴσως ἀνώφελες ἐξηγήσεις, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ πολλὲς συνέπειες ἐπιζήμιες.

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ

Ἀναγγέλθηκε ἀπὸ τὸν Τύπο ὅτι ἀποφασίστηκε ἡ μονοπώλησις τοῦ διδακτικοῦ βιβλίου.

Τὸ ζήτημα ἔχει μεγάλη σημασία ἀπὸ τὴν ἐκπαιδευτική του ἄποψη καὶ τὴ σχέση ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ μὲ τὴν

(Συνέχεια εἰς τὴν 5ην Σελίδα)

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Μὲ τὴν θερμὴν ὑποστήριξιν καὶ συνδρομὴν τῶν ἀναγνωστῶν του τὸ «Βῆμα» ἀπὸ τοῦ τεύχους τούτου εἰσέρχεται εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του.

Ἡ Ἐκδοτικὴ Ἐπιτροπὴ αἰσθάνεται ὅτι ἐὰν ἐφάνη συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ «Βήματος» ὅπως ἀναγάγῃ τοῦτο εἰς Περιοδικὸν μὲ ὕλην εἰς ἄκρον ὠφέλιμον καὶ τερπνὴν ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν προθυμίαν καὶ ἱκανότητα τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων συνεργατῶν μας.

Εἰς τὰς σελίδας τοῦ «Βήματος» παρήλασαν γνῶμαι βαθεῖς καὶ μελετημέναι ἐπὶ τῶν ἀπασχολούντων τὸν ἐδῶ Ἑλληνισμὸν φιλετικῶν προβλημάτων, ἄρθρα ἐμπνευσμένα πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς ὁμογενείας εἰς τὰς ἐξυψωτικὰς της προσπαθείας, διαφωτιστικαὶ ἀναλύσεις θεμάτων ἐπιστημονικῶν, ἱστορικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν ὡς καὶ τερπνὰ καὶ διδακτικὰ διηγήματα, ποιήματα καὶ χρονογραφήματα.

Ἰδιαίτεραι σελίδες τοῦ «Βήματος» ἀφιερώθησαν διὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ ἀνάλυσιν τῶν προβλημάτων τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας μας, διὰ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἐνθάρρυνσιν τῶν Ἑλληνίδων μητέρων εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των ὅπως μεταδώσουν εἰς τὰ τέκνα των τὰς ὑπερόχους οἰκογενειακάς μας παραδόσεις καὶ συγκρατήσουν αὐτὰ εἰς τὴν πίστιν τῶν γονέων των καὶ διὰ τὴν συστηματικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης ὁμαδικῆς καὶ μεθοδικῆς συνεργασίας των πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν τούτων σκοπῶν.

Εἶναι ἀναντιρρήτως εὐτύχημα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τῶν σελίδων τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν ὅτι τὴν σύνταξιν αὐτῶν ἐβέχθη νὰ ἀναλάβῃ ἡ ἐμπνευσμένη λογία Κα Ἰφιγένεια Κοπάδη καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τελευταίου Συνεδρίου μας ἀπέκτησεν ἀνταξίας αὐτῆς συνεργάτιδας τὴν Καν Ὄλγαν Κουτσαύτη καὶ Καν Πηνελόπην Δεβίλλα.

Εἰς τοὺς Ἐφήβους μας καὶ Νεαρὰς Ἑλληνίδας παρεχωρήθη χῶρος εἰς τὸ «Βῆμα» διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπὶ τῶν φιλετικῶν μας ζητημάτων σκέψεων καὶ γνωμῶν ἐκ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν τὸν ἀποτελεσματικώτερον τρόπον τῆς προσεγγίσεώς των διὰ τὴν κοινήν μας κατεύθυνσιν.

Ὁλόκληροι σελίδες διετέθησαν διὰ τὴν κίνησιν τῶν Στοῶν μας, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ συνολικὴ ἐθνικὴ ὁρᾶσις τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Ὁ καθηγητὴς κ. Δημήτριος Νικητάκης ἀνέλαβε διὰ τῶν θαυμασίων ἄρθρων του νὰ τηρῇ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Βήματος» ἐνημέρους τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξελίξεως τῆς Ἑλλάδος.

Ὑπόσχεται ἡ Ἐκδοτικὴ Ἐπιτροπὴ ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐργαζομένη ἐνδελεχῶς ἐπὶ τῶν αὐτῶν γραμμῶν ὡς μέχρι τοῦδε διὰ τὴν ἔτι μᾶλλον προαγωγὴν τοῦ «Βήματος» ἐνθαρρυνομένη εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ «Βῆμα» κατέστη πλέον ὁ ἀχώριστος πνευματικὸς σύντροφος τοῦ Ἕλληνος τῆς Ἀμερικῆς καὶ οὐχὶ ἁπλῶς τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας, τῆς ὁποίας εἶναι τὸ ἐπίσημον ὄργανον.

Γνωρίζομεν ὅτι οἱ ἀναγνῶσταί μας μετὰ χαρᾶς θὰ ἀκούσουν ὅτι ὁ Δρ. Φώτιος Κυρίτσης, ὅστις διὰ τῆς γραφίδος του καὶ τῆς σπανίας διοικητικῆς του ἱκανότητος συνέτεινε κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ «Βήματος», ἐδέχθη νὰ παραμείνῃ ὡς πολύτιμον μέλος τῆς Ἐκδοτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἀρθονοι συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ δημοσιευθεὶς εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τοῦ «Βήματος» πρῶτος ἐπίσημος λόγος τοῦ Ὑπάτου Ἀρχοντός μας, Δρ. Γεωργίου Γάβαρη, ἐποίησε θαυμασίαν ἐντύπωσιν. Εἰδικῶς δὲ ὁ Ὕπατος Ἀντιπρόεδρος, ἀδ. Νικήτας Κονταξόπουλος, δυνατὸν ὅπως ἐκδοθῇ κατὰ χιλιάδας εἰς φυλλάδια, ἵνα καταστῇ τὸ ἐγκόλπιον παντὸς μέλους τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ διαδοθῇ μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν, ἵνα ἀντιληφθοῦν τὰς ἀρχὰς τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ ὅσα ἐπετέλεσεν αὕτη ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της.

Ἡ Στοὰ «Αἰγὴ» ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ διὰ τῆς Γραμματέως της Κας Μ. Βρυωνίδου, μᾶς γνωρίζει τὸ ἐξαιρετικῆς μυείας γεγονὸς ὅτι κατ' ἔτος δι' ἐξόδων της ἀποστέλλει πέντε ἕως ἓξ ἄπορα παιδιὰ εἰς τὸ ἐξοχικὸν οἰκοτροφεῖον τῆς Κας Βέντοβα.

Οἱ Ἐφηβοί μας σέβονται ἐκείνους οἵτινες πατρικῶς ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν προαγωγήν των, ἀλλὰ καὶ δὲν ληθομονοῦν καὶ γνωρίζουν τὸν τρόπον νὰ ἐπιδεικνύουν περιτράνως τὴν ἀείδιον πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην των. Οὕτω ὡς μᾶς ἀνηγγέλθη, μία Στοὰ τῶν Ἐφήβων μετωνομάσθη «Στιλιανὸς Σταγόπουλος, εἰς μνήμην τοῦ μεταστάντος Γενικοῦ Ἐφόρου των.

Ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀποστόλου Καψοπούλου, πρώην Κυβερνήτου τῆς Ὀργανώσεώς μας καὶ ὀργανωτοῦ τῶν Στοῶν μας εἰς τὰς Νοτίους Πολιτείας ἐκδιδομένη ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ ἀρίστη ἐφημερὶς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀφρικανίς», δημοσιεύει μακροσκελὲς ἄρθρον ἐπὶ τοῦ τελευταίου Συνεδρίου μας ὅτι οὗ ἐξυμνεῖ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ, τὰ προτερήματα τοῦ Ὑπάτου Ἀρχοντός μας καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς Ὀργανώσεως καὶ προτρέπει τοὺς ἐκεῖ ὁμογενεῖς ὅπως σπεύσουν νὰ ἱδρύσουν Στοὰς τῆς Γκάπα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐθνικῶν των συμφερόντων.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἐὰν συνεδέοντο ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς ξένης ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ὀργανώσεώς μας μὲ κοινοὺς ἐθνικοθρησκευτικοὺς σκοποὺς καὶ κοινὴν κατεύθυνσιν.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης Σελίδος)

πνευματικὴ γενικὰ κίνησις τοῦ τόπου μας.

Ἀγνοεῖται ἀκόμη πῶς θὰ γίνῃ ὁ νέος ὀργανισμὸς τοῦ κρατικοῦ βιβλίου καὶ πῶς θὰ συγκροτηθῇ ἡ ὑπηρεσία, ποὺ θὰ ἀναλάβῃ τὸ σύνθετο αὐτὸ ἔργο καὶ εἶναι πολὺ πρόωρο νὰ ἐκφέρῃ κανεὶς γνώμη σχετικά.

Αὐτὸ μόνον μπορεῖ νὰ εἰπωθῇ ἀπὸ τώρα χωρὶς δισταγμό: ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπὸ τὰ πολὺ δύσκολα καὶ ὅτι ἂν πετύχῃ ἡ συγκρότησις τῆς ὑπηρεσίας τοῦ νέου αὐτοῦ ὀργανισμοῦ ἡ ἐκπαιδευτικὴ ὠφέλεια θὰ εἶναι σημαντική, ὅσο κι' ἂν ἀδικοῦνται μερικοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι καὶ συγγραφεῖς. Δ. Ν. Ν.

Ἀθήνα, 11 - 11 - 1937.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ ΤΗΣ G. A. P. A.

Πρὸς τὰ Μέλη τῆς Ὀργανώσεως Γκάπα, τὰ Μέλη τῶν Ἑλληνικῶν Ὀργανώσεων, καὶ πρὸς ὅλους τοὺς Ὁμογενεῖς.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ὑπάτης Στοᾶς τῆς Γκάπα μὲ ἐτίμησε διὰ τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Κυβερνήτου διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς Β. Καλιφορνίας.

Ὑπακούων εἰς τὰς συστάσεις ἀδελφῶν μελῶν καὶ πολλῶν καλῶν φίλων, ἀπεφάσισα ὅπως ἀναλάβω τὰ κυβερνητικὰ καθήκοντα, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον, διὰ νὰ ὑπηρετήσω, ὡς πιστὸς στρατιώτης, εὐγενῆ ἰδεώδη καὶ πατριωτικοὺς σκοπούς.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς θητείας μου ὡς Κυβερνήτου, θέτω ὡς πρόγραμμα τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν Στοῶν τῆς περιφερείας μου, δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων καὶ δι' ὅλων μου τῶν μέσων. Αἱ Στοαὶ θὰ μὲ εὕρουν πρόθυμον συνεργάτην εἰς κάθε προσπάθειάν των, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν ἠθικήν των προαγωγὴν συμφώνως πρὸς τοὺς κανονισμοὺς καὶ τὰς διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ μας. Καὶ παρακαλῶ τοὺς ἁρμοδίους τῶν Στοῶν ὅπως ἐπικοινωνοῦν μετ' ἐμοῦ ἐλευθέρως καὶ μετ' ἀδελφικοῦ θάρρους. Αἱ ὑπηρεσίαι μου θὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν των.

Ἐπὶ πλέον ἐπιθυμῶ ὅπως ἐπὶ τῆς θητείας μου ὡς Κυβερνήτου αἱ Στοαὶ τῆς Γκάπα θέσουν τὰς βάσεις στενῆς συνεργασίας μὲ κάθε ἄλλην Ἑλληνικὴν Ὀργάνωσιν καὶ Σωματεῖον Ἑλληνικόν. Ὅταν πρόκειται περὶ σκοπῶν κοινοῦ ἐθνικοῦ καὶ πατριωτικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἡ συνεργασία ὄχι μόνον ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ καὶ μᾶς συμφέρει. Ἡ ἕνωσις τῶν ἠθικῶν δυνάμεων τῶν πολλῶν εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅ,τι χρειαζόμεθα καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς κοινωνικοὶ παράγοντες διὰ νὰ πλησιάσωμεν περισσότερον εἰς τὸν σκοπόν μας καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών μας.

Ὑπὲρ τῆς εἰλικρινοῦς συνεργασίας μεταξὺ Ὀργανώσεων καὶ Σωματείων ἀπευθύνω θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὰς Στοὰς τῆς Γκάπα, τὰ Τμήματα τῆς Ἀχέπα, τὰ Τμήματα πάσης Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Ὀργανώσεως, εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ Σωματεῖα, Συλλόγους καὶ Ἀδελφότητας, καὶ εἰλικρινῶς ὑπόσχομαι ὅτι ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ τῆς συνεργασίας, θὰ καταβάλω προθύμως κάθε δυνατὴν προσπάθειαν καὶ ἐνέργειαν.

Θέλω νὰ διαβεβαιώσω τὰ μέλη τῆς Γκάπα, τὰ μέλη πάσης ἄλλης Ὀργανώσεως καὶ Σωματείου, καθὼς καὶ κάθε ὁμογενῆ ὅτι ἔχω τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν θέλησιν νὰ ἐργασθῶ καὶ συνεργασθῶ δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων ὑπὲρ παντὸς ἐθνικοῦ καὶ πατριωτικοῦ σκοποῦ, ὡς πιστὸς στρατιώτης καὶ ἀκόλουθος τῶν ἐθνικῶν μας ἰδεωδῶν.

Ἐλπίζων ὅτι τὸ πρόγραμμά μου θὰ τύχῃ τῆς ἐγκρίσεως καὶ τῆς συνδρομῆς ὅλων, διατελῶ,

ἀδελφικῶς,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΛΩΝΗΣ

Ἅγ. Φραγκίσκος.

Σημ. — Ἡ ὡς ἄνω ἐμπνευσμένη ἐγκύκλιος τοῦ Κυβερνήτου Κωνστ. Κλωνῆ ἀναδημοσιεύεται ἐκ τῆς ἐν Ἁγ. Φραγκίσκῳ, Καλιφ. ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Νέος Προμηθεύς».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΙΔΙΟ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΤΙΠΟΤΕ

Καθισμένοι κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα κορμό,
ποῦ τὸν εἶχε ξεράσ' ἡ θάλασσα καὶ τὸν
εἶχε πετάξει στὴν ἀμμουδιά, κι' ἀγκαλιασμέν' ὅπως εἴμαστε, ἐκυττάγαμε τὰ
ταξειδιάρικα νερά της.

Τ' ἀγέρι φυσοῦσε ἁπαλά, ἁπαλά, καὶ
ξεδίπλωνε τὰ κορακόχρωμα μαλλιὰ
τῆς ἀγάπης μου, σὰν τὸ μπουμπουῖκι
ποὺ ἀνοίγει ὅταν τὰ παιγνιδιάρικα τοῦ
ἥλιου χάδια τὸ φιλοῦν.

Κάποτε, κάποτε, τὰ νερὰ τῆς θάλασσας μουσκεῦαν τὴν ἀμμουδιά, καὶ
φθάναν κοντὰ στὰ πόδια μας, χωρὶς
νὰ μᾶς 'γκίζουν ὅμως.

Ἀνάθελα τώρα τὰ μάτια μας ἐβλέπανε τὴ λευκόπανη βαρκούλα, ποὺ
σιγά, σιγά, τὴν ἔσπρωχνε τὸ μυρωμέν'
ἀγέρι, κι' ἀκούγαμε τὸ 'ρωτικὸ τοῦ
ναύτη σιγοτράγουδο στὴ μακρυνή τ'
ἀγάπη.

«Ἄκουσε», τῆς λέγω, «τὸ σιγοτράγουδο τοῦ ναύτη, ποῦνε γεμάτο ἀπ' ἔρωτα καὶ ὅρκο.... Ὀρκίζεται στὴ θάλασσα, πὼς πάντα πιστός της θἄναι».

Ἐχαμογέλασε λιγάκι, βαθειὰ ἀνάσια ἔβγαλε, καὶ εἶπε:

«Ναύτης καὶ πίστι ἔχει; Μήπως καὶ τὰ νερὰ ποῦ ταξειδεύει τὸ ἴδιο μένουν πάντα; Ἀλλάζει τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα, κι' ἀπὸ γαλάζιο γίνεται σταχτί.... Γιὰ δὲς τὶς ροδωνιὲς 'κεῖ κάτω· ἄλλες στὰ πράσινα ντυμένες εἶναι, ἄλλες κρατοῦν περήφανα τὰ ρόδα τους, κι' ἄλλες τὰ μοιροκλαῖνε.... Μένουν οἱ ἴδιες πάντα;»

«Καὶ τώρα ξανακύτταξε», μοῦ εἶπε, «τὴ μαύρη τὴ γραμμὴ π' ἀφίνει πίσω του τὸ γοργοτάξειδο καράβι: Σὲ λίγο θὰ χαθῇ κι' αὐτό... σὲ λίγο κι' ἡ παχειὰ γραμμὴ θ' ἀδυνατήσῃ.... κι' ἀφοῦ περάσει λίγ' ἀκόμα, κι' ἐκείνη θὰ σβυστῇ.... Ἴδιο δὲν μένει τίποτε».

«Κι' ἡ ἀγάπη μας», τὴν ἐρωτῶ μὲ τρόμο, «κι' ἐκείνη θὰ σβυστῇ»;

Δὲν μίλησε, μ' ἐκύτταξε στὰ μάτια καί, σφίγγοντάς με δυνατά, ἐκόλλησε τὰ χείλη της ἐπάνω στὰ δικά μου.

Μὲ μέθυσε καὶ ξέχασα νὰ τὴν ξαναρωτήσω.

ΝΙΚΗΤΑΣ Ν. ΚΟΝΤΑΞΟΠΟΥΛΟΣ
Πορτλάνδη, Ὄρεγκον.
Δεκέμβριος, 1937.

Διὰ Θεατρικὰς Παραστάσεις Κοινοτήτων, Σχολείων καὶ Ὀργανώσεων.

"Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ"
(ΕΙΚΑΣΙΑ)

"Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ"
(ΜΜΕ. Χ)

«Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ», εἰς δρᾶμα, συνεκίνησε, συγκινεῖ καὶ θὰ συγκινῇ ἀείποτε καὶ βαθύτατα πᾶσαν Ἑλληνικὴν καὶ Χριστιανικὴν καρδίαν.

«Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ», εἰς δρᾶμα, ἔργον ποὺ ἐγγίζει τὰς πτυχὰς τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων εἰς τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς.

Διασκευασθέντα ἀριστοτεχνικῶς εἰς δράματα ἐκ τῶν περιφήμων Ἱστορικῶν ἔργων. Ἕκαστος τόμος κομψῶς δεδεμένος. Ἀποτάθητε ὡς ἑξῆς:

STEFANOS HARALAMBIDES
303 S. Warren Street
Syracuse, N. Y.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

NEWARK, N. J.

'Εξ ονόματος τῆς Διοργανωτικῆς 'Επιτροπῆς, ἐκφράζω θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς ἅπαντας τοὺς τιμήσαντας τὴν 3ην 'Ετησίαν Χορεσπερίδα τῶν ἐνταῦθα τεσσάρων Στοῶν μας, «'Ιπποκράτης», «Μέριμνα», «Αὔρα» καὶ «Δελφοί», τῆς 13ης Νοεμβρίου, καθὼς καὶ πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν αὐτῆς ἐπιτυχίαν.

'Ιδιαιτέρως εὐχαριστοῦμεν τοὺς Υ. πάτους 'Αξιωματούχους μας 'Αδελφ. 'Αντών. Μαρούλην, Ὑπ. Γραμματέα, Κον 'Ιωάν. Γατσόπουλον Ὑπ. 'Αντιπρόεδρον, Καν Ὄλγαν Κουτσαύτη Ὑπ. Βοηθ. Σύμβουλον καὶ Κον Π. Προδρομίδην Κυβερνήτην τῆς 3ης Περιφερείας διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ πρόθυμον προσέλευσίν των, ἐπὶ πλέον δὲ διὰ τοὺς βραχεῖς μὲν ἀλλὰ πλήρεις Γκαπικῆς καὶ 'Εθνικῆς σημασίας λόγους οὓς ἐξεφώνησαν, συντελέσαντες τοιουτοτρόπως ὄχι μόνον εἰς τὴν θαυμασίαν ἐπιτυχίαν τῆς χορεσπερίδος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ ὀρονήματος καὶ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐν Νιούαρκ Γκάπανς.

Ε. Ν. ΝΙΚΗΤΑΚΗΣ

DOVER, N. H.

Τὴν Κυριακήν, 21ην Νοεμβρίου, ἐδόθη διάλεξις ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς «Δαίδαλος» ἀριθ. 87 τῆς 'Οργανώσεως GAPA, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς 'Εκκλησίας μας ὁ Εὐαγγελισμός, ὑπὸ τοῦ Κου 'Ιωάννου Κ. Γατσοπούλου, ἰατροῦ ἐκ Λόουελλ, Μασσ., καὶ 'Υπάτου 'Αντιπροέδρου τῆς 'Οργανώσεως.

'Ο ἀκούραστος Ἄρχων τῆς Στοᾶς Κος 'Ιωάννης Θεοδωρόπουλος, κάμνει τὴν ἔναρξιν τῆς πνευματικῆς ταύτης πανδαισίας, εὐχαριστήσας τοὺς προσελθόντας καὶ μὲ ζωτικότητα 'Εθνικοθρησκευτικὴν ὑπέμνησεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῆς Φυλῆς μας τὴν ἕνωσιν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς κατεύθυνσιν μὲ ἐνιαῖον μέτωπον γιὰ μίαν καλυτέραν αὔριον τῶν παιδιῶν μας 'Ελληνοπρεπῆ.

Παρουσιάζει τὸν εἰσηγητὴν τῆς ἡμέρας Κον Φώτιον Σουκαρᾶν, πρώην Ἄρχοντα τῆς Στοᾶς «Δαίδαλος», ὅστις δι' ὀλίγων ἀνέπτυξε τὰ τῆς 'Οργανώσεως, ὡς καὶ ποίας ὑπηρεσίας προσφέρει εἰς τὸν ἀπόδημον κόσμον ἡ ἕνωσις.

Κατόπιν ὁ εἰσηγητὴς παρουσιάζει τὸν 'Εφημέριον τῆς Κοινότητος, ὅστις ἐτόνισε περὶ τῆς ἀξίας ἅμα καὶ σκοπιμότητος τῶν διαλέξεων μεταξὺ τῆς 'Ομογενείας.

Παρουσιάζει τὸν 'Υποκυβερνήτην τῆς Περιφερείας Κον Γεώργιον Μυλωνοῦς, ὁ ὁποῖος ὡμίλησε περὶ τῆς 'Οργανώσεως, ἐξάρας τὴν μεγάλην ἐργασίαν τοῦ Μεγάλου ἰδεολόγου 'Υπάτου 'Αντιπροέδρου τῆς GAPA, περιορισθεὶς εἰς τὸ ἰδικόν του πλαίσιον, τονίσας ὅτι, 'Αρχηγοῦ παρόντος πᾶσα 'Αρχὴ παυσάτω.

Τέλος ὁ κύριος εἰσηγητὴς παρουσιάζει τὸν ὁμιλητὴν τῆς ἡμέρας, τοῦ ὁποίου τὴν ἐμφάνισιν ἐκάλυψαν παταγώδη χειροκροτήματα ἐκ μέρους τοῦ ἀκροατηρίου.

'Ο Ὕπατος 'Αντιπρόεδρος τῆς GAPA, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ρητορικὴν δεινότητα καὶ μὲ τὰ ἀνεξάντλητα 'Εθνικὰ καὶ Πατριωτικὰ κοσμήματα καὶ χάριτας μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Εὔανδρος Ἤπειρος ἐστόλισε τὰ παιδιά της, ἀπὸ τῶν παναρχαιοτάτων χρόνων, σὰν χείμαρρος, γλυκύτητος ὅμως, ἐπὶ δύο συνεχεῖς ὥρας ἐκράτησεν τὸ ἀκροατήριον εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν Χριστιανικὴν καὶ 'Εθνικοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ ἐν Δόβερ, Ν. Η. 'Ελληνικὴ Παροικία εὐγνωμονεῖ διὰ τὴν λαμπρὰν εὐκαιρίαν τῆς διαλέξεως τοῦ ἐκλάμπρου 'Ασκληπιάδου καὶ 'Αποστόλου τῆς 'Εθνικῆς ἰδεολογίας τῆς 'Ελλάδος μας Κυρίου Γατσοπούλου, εὐχομένη ὅπως ἔχει πάντοτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν τιμὴν νὰ ἔχῃ μαζύ της ἄνδρας τῆς ἀξίας τοῦ καλοῦ ἰατροῦ, γιὰ νὰ προσπορίζεται μία τοιαύτη τροφὴ 'Εθνικὴ καὶ Κοινωνιολογική .

('Εκ τοῦ Γραφείου τῆς Στοᾶς «Δαίδαλος», 'Αριθ. 87.

PITTSBURGH, PA.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΕΙΣ
Ἡ χορεσπερὶς τῆς Γκάπας.—Τὸ Μπαζὰρ τῆς 'Εκκλησίας. — Ἄλλαι εἰδήσεις.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κοινοτικοῦ μας κτιρίου ἡ Στοὰ «Σωκράτης» τῆς Γκάπα ἔδωσε τὴν πρώτην αὐτῆς χορεσπερίδα, ἡ ὁποία ἐστέφθη ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην συνέβαλε καὶ ἡ Γυναικεία Στοά, ἀλλ' ἰδίως ἡ ὀλιγομελὴς 'Επιτροπή, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἐπίλεκτα μέλη τῆς παροικίας μας. Πρόεδρος τῆς 'Επιτροπῆς ἦτο ὁ κ. Δημ. Γενναῖας, ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς 'Ελληνικῆς ἐπιχειρήσεως Πίττσμπουργ Πάϊ Κό., ἀντιπρόεδρος ὁ ἐμπορευόμενος κ. Τάκης 'Αντωνόπουλος, ταμίας ὁ εὐκατάστατος καὶ συμπαθὴς ὁμογενὴς κ. Κωνστ. Λόζος καὶ γραμματεὺς ὁ ὀδοντοϊατρὸς κ. Στέφ. Παμφίλης, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν 'Ικαρίων.

Τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ὑποδοχῆς ὑπεβοήθησε κατὰ πολὺ ἡ ἔνδερμος 'Εστιὰς καὶ ταμίας τῆς Στοᾶς «Δάφνη» Κα Β. Κουτσουμπᾶ. Εἰς τὸ κυλικεῖον προθύμως ἐξυπηρέτουν ὅλους οἱ κ. κ. Κωνστ. Εὐσταθίου, Κωνστ. Σπυριδάκης, Σταμ. Παπαδημητρίου καὶ Νικ. Μανωλιός. Τὴν ὅλην ὡραίαν αὐτὴν συγκέντρωσιν διέκρινε τάξις καὶ εὐθυμία. Πρόεδρος τῆς Στοᾶς εἶναι ὁ πρωτεργάτης κάθε κοινωφελοῦς κινήματος κ. Χρῆστος Νικολόπουλος, ὅστις ἐπὶ 30ετίαν ἐξυπηρέτησε πολλάκις τὴν κοινότητα εἰς πολλὰ ἀξιώματα, ἔδρασεν ἐπὶ τῆς Πανελληνίου 'Ενώσεως καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Στοᾶς «Σωκράτης».

Εἰς τὴν διάθεσιν τῶν εἰσιτηρίων διεκρίθησαν ὁ κ. Δ. Γεωργαλᾶς καὶ ὁ κ. Παν. Δημόπουλος.

Κατά τὴν ἀνωτέρω συγκέντρωσιν ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ Στοὰ θὰ δώσῃ τὴν ἐτησίαν αὐτῆς χορεσπερίδα τὴν 27ην 'Ιανουαρίου εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον τῆς πόλεώς μας «Σένλεϋ». Ἡ ἐπιτροπὴ διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν χορεσπερίδα τελείαν θὰ προσλάβῃ τὴν περίφημον ὀρχήστραν τοῦ Χόουαρδ Μπὼμ διὰ τὸν χορόν.

—Κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας τῆς Κοινότητός μας παρέμεινε τὸ ἴδιον Διοικ. Συμβούλιον, μὲ τρία νέα πρόσωπα, τοὺς κ. κ. Γεώργ. 'Αντωνόπουλον, Παν. Ρουσσόπουλον καὶ Γεώργ. Σόφην.

—Οἱ ἀδελφοὶ Τσικαλίτσου ἀντὶ μνημοσύνου ὑπὲρ τῆς ἀποβιωσάσης ἀδελφῆς των, Χρ. Κοκκίνου, ἐδώρησαν 100.00 δολλάρια εἰς τὸν ἐν 'Αθήναις ἑδρεύοντα ἀλληλοβοηθητικὸν Σύλλογον τῶν Σεβδινιωτῶν, ὅπως διατεθῶσιν ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

—Τὴν 12ην Δεκεμβρίου δίδεται τὸ ἐτήσιον Μπαζὰρ τῆς 'Εκκλησίας τοῦ 'Αγίου Νικολάου. Αἱ πλεῖσται τῶν ἐδῶ 'Ελληνίδων μας ὡς καὶ τὰ γυναικεῖα σωματεῖα ἐργάζονται διὰ νὰ πλουτίσουν τὴν 'Αγορὰν μὲ ἐκθέματα χειροτεχνημάτων καὶ γλυκισμάτων.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

HELPER, UTAH

Τὸ ὄνειρον τῆς Παροικίας μας τοῦ Κάρβον Κάουντυ ἐπὶ τέλους ἔγινε πραγματικότης. 'Απὸ τῆς 1ης 'Οκτωβρίου λειτουργεῖ ἅρτια τὸ 'Ελληνικὸν Σχολεῖον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ παιδαγωγοῦ κ. 'Ιθωμίτου τῶν Κεντρικῶν Σχολείων εὑρισκομένων ἐν Χέλπερ καὶ Πράϊς.

Ἡ Σχολικὴ 'Επιτροπὴ μελετᾷ διάφορα σχέδια πρὸς ἐξεύρεσιν πόρων, ὅπως σὺν τῷ χρόνῳ προσληφθῇ καὶ ἄλλος διδάσκαλος ἢ διδασκάλισσα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν 'Ελληνοπαίδων, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς μένουσι μακρὰν τῶν ἀνωτέρω δύο πόλεων.

Τὸ πλέον παρήγορον ὅμως εἶναι διὰ τὴν Παροικίαν μας ὅτι τὰ διάφορα Σωματεῖα τὰ ἑδρεύοντα ἐν αὐτῇ ἀφυπνίσθησαν ἐκ τοῦ μακρυνοῦ ἐκείνου ληθάργου, ὁ ὁποῖος ἐὰν ἐξακολουθοῦσε, βραδέως μέν, ἀλλ' ἀσφαλῶς θὰ ἔθαπτεν τὰ 'Ελληνόπουλά μας ἀπὸ 'Ελληνικοῦ μορφωτικοῦ χαρακτῆρος.

Ἡ ἀφύπνισις αὕτη ἐξεδηλώθη περιτράνως, ὅταν, τῇ αἰτήσει τῆς Σχολικῆς ἐπιτροπῆς, ἐπειδὴ παρουσιάζεται ἀνεπάρκεια οἰκονομικῶν πόρων, πρὸς τὰ διάφορα Σωματεῖα, πρώτη ἡ Γκάπα διὰ τῆς Στοᾶς «Χελμὸς» προσέφερε ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ δολλάρια ἐφ' ἅπαξ, ἐπίσης ἐψηφισεν ὅπως τὰ ἡμίσεα τῶν μηνιαίων συνδρομῶν τῶν μελῶν της Γκάπα χαρίζονται εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Σχολικῆς 'Επιτροπῆς.

Εὖγε εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς Γκάπα Κον Κωνστ. Παπαγεωργίου, τὸν ἀντιπρόεδρον Κον Παπαδημητρίου, τὸ διοικητικὸν συμβούλιον καὶ τὰ μέλη διὰ τὴν 'Ελληνοπρεπῆ των αὐτὴν χειρονομίαν, ἡ Παροικία μας θὰ τοῖς εἶναι εὐγνώμων.

Διὰ τὸν γράφοντα εἶναι τριπλῆ ἠθικὴ ἱκανοποίησις, ὅθεν ὡς οἰκογενειάρχης, ὡς Κυβερνήτης τῆς Περιφερείας τῆς 'Οργανώσεως Γκάπα καὶ ὡς μέλος τῆς Σχολικῆς 'Επιτροπῆς, ἀπευθύνω τὰς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας μου.

'Ελπίζων εἰς τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων τοπικῶν καὶ ἐθνικῶν Σωματείων, πιστεύω νὰ εὑρεθῶ εἰς ἄλλην μου ἀνταπόκρισιν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν ὅπως ἀναγγείλω δωρεάς των καὶ μηνιαίας συνδρομάς.

Μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως,
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΑΛΑΝΗΣ

DAYTON, OHIO

Αἱ 'Ηνωμέναι Στοαὶ τῆς Γκάπας τῆς πόλεώς μας ἔδωσαν τὴν 27ην 'Οκτωβρίου εἰς τὴν Νέαν αἴθουσάν μας 216½ Ἥστ Θέρντ Στρῆτ λίαν ἐπιτυχῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως χορὸν μεταμφιεσμένων.

Ὑπὸ τοὺς ἤχους θαυμασίας μουσικῆς ἐχορεύθησαν διάφοροι 'Ελληνικοὶ χοροί, ὁπότε ἐδόθη τὸ πρόσταγμα νὰ χωρισθοῦν κατ' ἡλικίαν καὶ γένος, ἵνα δοθοῦν τὰ βραβεῖα τῶν καλλιτέρων ἀμφιέσεων.

Μεταξὺ τῶν παιδίων τοῦ σχολείου ἀπὸ ἕξη ἕως δέκα τεσσάρων ἐτῶν, τὸ πρῶτον βραβεῖον ἐδόθη εἰς τὴν Δέσποιναν Μελιδώνου διὰ τὴν ὡραίαν της φουστανέλλαν, τὸ 2ον εἰς τὴν 'Ελένην 'Αθανασίου ἐνδεδυμένην μὲ ἀρχαίαν 'Ελληνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ 3ον εἰς τὸν κ. Κωνστ. Γούναρην ὅστις παρίστανε ξενοδόχον μὲ βελλάδαν. Τὸ τέταρτον βραβεῖον ἐδόθη εἰς τὴν Μαρίαν Χ. Σταμάτη, ὡς χωριατοπούλα καὶ τὸ 5ον εἰς τὸ χαριτωμένο ἀγοράκι τοῦ ἀδ. Πριονᾶ μὲ Μεξικανικὸ ἔνδυμα.

'Εκ τῶν κυριῶν τὸ πρῶτον βραβεῖον ἔλαβεν ἡ κ. Βασιλικὴ Γαζέτα παριστάνουσα τὸν 'Αλῆ Πασᾶ. Τὸ δεύτερον ἔλαβεν ἡ Δέσποινα Κυριάκου μετημφιεσμένη ὡς χωριάτισσα καὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν τὸ βραβεῖον ἔλαβεν ὁ Γραμματεύς, ἐνδεδυμένος ὡς χανούμισσα ἀριστοκράτις.

'Ο χορὸς ἐξηκολούθησε μετὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων μέχρι πέραν τοῦ μεσονυκτίου ἐνῶ προσεφέροντο εἰς τοὺς παρευρεθέντας ποτὰ καὶ σάντγουϊτσες.

Συνεχάρησαν ὅλοι τὸν ἀκούραστον 'Ιέρειαν τῆς Γυναικείας Στοᾶς, Σμαράγδαν Σταυρίδου ὡς καὶ τὰς βοηθοὺς αὐτῆς εἰς τὴν 'Επιτροπήν, Μαρίκαν Βογιάρη, Χρυσοῦλαν Πάλλα, Βασιλ. Γούναρη, Ζήνια Βαρδαλίδου, Βασιλ Γαζέτα, Δέσποιναν Κυριάκου διὰ τὴν τελείαν διεξαγωγὴν τοῦ ὡραίου προγράμματος καὶ ἰδιαιτέρως συνεχάρησαν τὴν Δίδα Λούλαν Ζαχαρᾶ καὶ τὴν 'Ελένην Ζέλεπ, αἵτινες ἀνέλαβον τὴν διανομὴν τῶν δώρων.

Ἔχουν ὅλαι καὶ τὰς εὐχαριστίας τῶν Στοῶν μας διὰ τὴν ὡραίαν ἑορτὴν τὴν ὁποίαν διωργάνωσαν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

MONESSEN, PA.

Πένθη.

Τὸ σκληρὸν δρέπανον τοῦ χάρου ἀφήρπασε ἀφ' ἡμῶν τὸν ἀγαπητόν μας συμπάροικον καὶ ἀκραιφνῆ Γκάπαν ἀείμνηστον Βασίλειον Νταντιδάκην, ἐκ Τσεσμὲ τῆς Μικρᾶς 'Ασίας καταγόμενον. 'Ετελεύτησε δὲ τὴν 19ην 'Οκτωβρίου ἐκ περιπνευμονίας. Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη πάνδημος καὶ ἐπιβλητικὴ κατὰ τὴν 23ην τοῦ ἰδίου μηνός. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη παρὰ τοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητός μας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος. Τὸ φέρετρον ἐβάσταζον τιμῆς ἕνεκεν οἱ ἀδελφοὶ Γκάπαν. Πλεῖστοι στέφανοι κατετέθησαν ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ μεταστάντος, ἐν οἷς διεκρίναμεν τὸν μέγαν Στέφανον τῆς Στοᾶς «Πλάτων» ἀρ. 10 καὶ τῆς Στοᾶς «Εὐαγγελισμὸς» ἀρ. 24 τῆς Γκάπας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλείου Νταντιδάκη ἀφήρεσεν ἀπὸ τὸ τάγμα μας ἕνα μέλος ἐνεργητικόν, ἀεικίνητον, πανταχοῦ παρὸν καὶ πάντοτε βοηθοῦν ὑπὲρ κοινωφελῶν σκοπῶν. Ἡ Στοὰ «Πλάτων» ἀρ. 10 ἐχεται ὅπως ἡ γῆ ἡ ὁποία τὸν καλύπτει εἶναι ἐλαφρά, ἡ δὲ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΟΥΣΙΩΔΗΣ
Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς

PROVIDENCE, R. I.

Γκαπικὴ κίνησις.

Ἡ ἐνταῦθα Γυναικεία Στοὰ «'Ηλέκτρα» ἀριθ. 31, διὰ τοῦ δραματικοῦ της ὁμίλου ἐδίδαξεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ 'Εθνικὸν τοῦ Περεσιάδου δρᾶμα «ἡ Σκλάβα». Ἡ μεγάλη αἴθουσα Eagle's Auditorium εἶχε πληρωθῇ ὁμογενοῦς κόσμου πάσης ἡλικίας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Τὴν ὡρισθεῖσαν ὥραν ἤρθη ἡ αὐλαία καὶ παρουσιάζεται ὁ κ. Κ. Παπαφωτίου Κυβερνήτης τῆς Περιφερείας, ὅστις καὶ κάμνει εἰσήγησιν τοῦ δράματος, ἐπαινέσας ταὐτοχρόνως τὴν Γυναικείαν Στοὰν «'Ηλέκτρα» διὰ τὰ πατριωτικὰ καὶ ἠθικοπλαστικὰ δράματα ἅτινα ἀπὸ ἐτῶν μᾶς χαρίζει. 'Υπὸ τὰ ραγδαῖα χειροκροτήματα ἄρχεται ἡ παράστασις τοῦ δράματος. Ἡ ἐμφάνισις καὶ μόνον τῆς 'Εθνικῆς φουστανέλλας προκαλεῖ ρίγη ἐνθουσιασμοῦ.

* * *

Ἡ Δὶς Θεοδώρα Χ. Χούπη ὡς γερο-Καλογραία καὶ εἰς ἐμφάνισιν καὶ εἰς ἀπαγγελίαν πολὺ καλή. Ἡ Δὶς Μελανθία Μονέδα ὡς Ξάνθω παίζει μὲ τέχνην. Ἡ Κα 'Αθηνᾶ Σ. Καρακάση ὡς Χρύσω πολὺ φυσικὴ εἰς τὸν ρόλον της, ἀπέδειξεν ὅτι καὶ ὑποκριτικὴν τέχνην κατέχει καὶ ἀπαγγελίαν. Ἡ Δὶς Κούλα Ἄννη ὡς Θάνος μνηστὴρ τῆς Ξάνθως ἤρεσε πολὺ εἰς τὸν ρόλον της. 'Επίσης ἡ Δὶς Εὐαγγελία Χ. Γούναρη ἔπαιξε πολὺ καλὰ τὸ μέρος της.

Ἡ Δὶς Ἄννα Γούναρη καὶ ἤδη Κα Ἄννα Χ. 'Ασκούνη, ὡς Θύμις τόσον εἰς ἀμφίεσιν ὅσον καὶ εἰς τέχνην, ἐσκόρπισεν ἀκρατήτους γέλωτας μὲ τὸν ἀστεῖον ρόλον της, ἐξαιρετικῶς δὲ ὅταν παρήλασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐπὶ πραγματικοῦ ὄνου. Ἡ κ. Ἄννα Ι. Σαμοθράκη ὡς Μαλάμω σύζυγος τοῦ Θύμιου ἐπίσης ἐσκόρπισε πολλοὺς γέλωτας μὲ τὰ καμώματά της. 'Ο χορὸς ἐξ ἀγροτῶν καὶ ἀγροτίδων, ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰς νεάνιδας 'Αθανασίαν Ν. Καρᾶ, Εὐφροσύνην Α. Καββᾶ. Παναγιώταν Ν. Λαζαράκη, Νίκην Μαρκοπούλου, 'Αθηνᾶν Δ. Δρακοπούλου, Εἰρήνην Π. Γεωργαντῆ, Εἰρήνην Π. Στεργίου, Εὐγενίαν Μαρκοπούλου καὶ 'Ελένην Τσιφωτίδου, αἵτινες μὲ ἐξαιρετικὴν χάριν ἔσυραν τοὺς 'Ελληνικοὺς χορούς.

'Ο εἰσηγητὴς μετὰ ταῦτα παρουσιάζει εἰς τὸ κοινὸν μίαν ἑκάστην τῶν Κυριῶν

Θερμῶς σπεύδομεν εἰς ὅλους τοὺς ἔχοντας διαθέσιμον καιρὸν ὅπως παρευρεθοῦν κατὰ τὴν ὑπέροχον ἑορτὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ τὴν 6ην Ἰανουαρίου εἰς τὴν Ἑλληνούπολιν Tarpon Springs.

Ὑπὸ ὡραῖον οὐρανὸν ὑπενθυμίζοντα τὸν τῆς πατρίδος, εἰς ἀθάστους φυσικὰς καλλονὰς καὶ εἰς περιβάλλον τελείως Ἑλληνικόν, τελεῖται κατ' ἔτος θρησκευτικὴ τελετὴ ἑλκύουσα χιλιάδας ὁμογενῶν καὶ ξένων.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης τῆς Tarpon Springs **κατέστρωσεν ἤδη τὸ πρόγραμμα τοῦ πανηγυρισμοῦ ὅπως ὑπερβῇ εἰς μεγαλοπρέπειαν παντὸς προηγουμένου καὶ ἔλαβε τὰ μέτρα ὅπως φιλοξενήσῃ τὰς χιλιάδας τῶν ὁμογενῶν τοὺς ὁποίους ἀναμένουν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.**

Εὐτυχεῖς ὅσοι συμμετάσχουν τῆς θαυμασίας ταύτης ἑορτῆς.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

καὶ Δεσποινίδων μελῶν τοῦ Δραματικοῦ 'Ομίλου καὶ τελευταίαν τὴν 'Ιέρειαν τῆς Στοᾶς καὶ ἀκαμάτως ἐργασθεῖσαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου κ. Σοφίαν Κ. Παπαφωτίου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Στοὰ «'Ηλέκτρα» διὰ τῆς Δίδος Μελανθίας Μονέδα προσφέρει ὡραιοτάτην ἀνθοδέσμην. 'Η κ. Σοφία Κ. Παπαφωτίου ἦτις καὶ ἐδίδαξε τὸ ἔργον, βοηθήσασα τὴν 'Επιτροπὴν τῶν Εἰσιτηρίων εἰς τὴν πώλησιν αὐτῶν, ἡ κ. Εὐγενία Π. Στεργίου, ἡ κ. 'Αναστασία Γ. Παπαντωνίου, ἡ κ. Α. Καββᾶ, ἡ κ. Κρίνα Χ. Χούπη, ἦτις διέθεσε τὸ αὐτοκίνητόν της εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆς 'Επιτροπῆς, ὡς καὶ οἱ κ. κ. Δημάκης Δρακόπουλος καὶ Πέτρος Γεωργιτσόπουλος, οἵτινες ὡσαύτως διέθεσαν τὰ αὐτοκίνητά των χάριν τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἔργου.

Αἱ μικραὶ νεάνιδες Βιβὴ 'Α. Καββᾶ, 'Αναστασία Καλογερᾶ, Τούλα 'Ανδρουτσοπούλου καὶ Σοφία Γεωργαντῆ ὑπεβοήθησαν πωλοῦσαι candies.

Μουσικὴ ὁμὰς ἀπαρτιζομένη ἀπὸ τὴν κ. 'Αθηνᾶν Κυβέλου, τοὺς νεαροὺς Δημ. Δρακόπουλον, Γεώργιον καὶ Κωνσταντῖνον Παπατάρκα καὶ τὴν ἀδελφήν των 'Ελισάβετ Παπατάρκα, ἔπαιξε ὡραιότατα 'Ελληνικὰ μουσικὰ τεμάχια,

Εἰς τὴν Γυναικείαν Στοὰν «'Ηλέκτρα» ποὺ μᾶς ἔκαμε μὲ τὸ 'Εθνικὸ δρᾶμα «ἡ Σκλάβα» νὰ νοιώσωμε τόσους ἐνθουσιασμοὺς καὶ τόσας συγκινήσεις ἀπευθύνομεν ὁλόθερμα συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστήρια.

* * *

Τὸ Περίφημον Πατρὸλ τῶν νεανίδων μας τῆς Στοᾶς «Πανελληνικὴ» ἀριθ. 43, ποὺ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τριανταπέντε ὁλόμορφες 'Ελληνοπούλες καὶ ποὺ τόσες ἔδρεψε δάφνες εἰς τὸ παρελθόν, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν παρέλασιν τῆς "Armistice Day" κερδίσαν τὸ Α' Βραβεῖον ὡς "Best appearing non military girls drill team."

Χίλια εὖγε στὰ κορίτσια μας τοῦ Πατρόλ, ποῦ εἶναι πραγματικὰ 'Εθνικὰ στολίδια.

* * *

'Η Γυναικεία Στοὰ «'Ηλέκτρα» στὴν τελευταία της συνεδρίασι εἶχε καλέσει τὸν ἐνταῦθα ὀργανισμὸν Community Fund νὰ ἀποστείλῃ ἀντιπρόσωπον καὶ ὁμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ὀργανισμοῦ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως προσῆλθε μία εὐγενεστάτη Κυρία—τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα μᾶς διαφεύγει— ἀντιπροσωπεύουσα τὴν 'Οργάνωσιν Community Fund καὶ ἡ ὁποία ἐξήγησε λεπτομερῶς τὸ ἔργον τοῦ ὀργανισμοῦ τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει, μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ λόγου της, ἡ 'Ιέρεια κ. Σοφία Κ. Παπαφωτίου, ἐνεχείρησεν εἰς αὐτὴν ἐπιταγὴν ἐκ $10.00 ἐκ μέρους τῆς Στοᾶς διὰ τὸ ἅγιον τοῦ 'Οργανισμοῦ Cummunity Fund ἔργον.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Μιὰ Γκαποπούλα παντρεύεται.

'Εδῶ καὶ λίγα χρόνια ἱδρύθηκε ἡ Γυναικεία Στοὰ «'Ηλέκτρα» τῆς 'Οργανώσεώς μας Γκάπας. 'Ελληνίδες μὲ ἀγνὰ 'Εθνικοθρησκευτικὰ αἰσθήματα καὶ φρονήματα ἀπετέλεσαν τὸν πρῶτον πυρῆνα τῆς Στοᾶς. Νεάνιδες γεννημένες ἐνταῦθα μὰ βέρες 'Ελληνοπούλες, κατετάχθησαν κι' αὐτὲς στὴ γυναικεία Στοά, ἐπειδὴ δὲν εἶχε γίνῃ ἐνέργεια ἀκόμη ἱδρύσεως Στοᾶς Νεανίδων. "Ολες μαζύ, γυναῖκες καὶ νεάνιδες, ἐφοδιασμένες μὲ πατριωτισμόν, ἔκαμαν ἔναρξι τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς Γκάπας, ποὖναι ἀγὼν καὶ τοῦ κάθε πατριωτικοῦ "Ελληνος καὶ 'Ελληνίδος.

* * *

Μιὰ ἀπ' τὲς πολλὲς 'Ελληνοποῦλες — τὲς ἀγνὲς 'Ελληνοποῦλες γιὰ τὲς ὁποῖες δικαίως ὑπερηφανευόμεθα—καὶ ποὺ πρῶτες κατετάχθησαν στὴ Γυναικεία Στοὰ «'Ηλέκτρα», ἦτο καὶ ἡ Δὶς "Αννα Γούναρη, θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ Χαρ. Γούναρη καὶ τῆς κ. 'Ελένης Γούναρη 'Εστιάδος τῆς «'Ηλέκτρας».

'Η Δὶς "Αννα Γούναρη ἔπαιξε σπουδαιότατον ρόλον στὴ δρᾶσι τῆς Γυναικείας Στοᾶς.

'Εξαιρετικὴ 'Ελληνοπούλα μὲ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα, μὲ ἀτέλειωτο ζῆλο κι' ἐνθουσιασμὸ ἐπέδειξε θαυμαστὴ δρᾶσι γιὰ τὴν πρόοδο τῆς Γκάπας, διατελέσασα καὶ Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς «'Ηλέκτρα».

'Εδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἱδρύθηκε τὸ ξακουστὸ Πατρὸλ τῶν Νεανίδων—ποῦ τόσες ἔδρεψε δάφνες— καὶ ἡ Στοὰ Νεανίδων «Πανελληνική». Καὶ ἡ Δὶς "Αννα Γούναρη ἐξελέγη Σάρτζεντ τοῦ Πατρὸλ καὶ Γραμματεὺς τῆς Στοᾶς τῶν Νεανίδων. Εἶναι δύσκολο γιὰ τὸν γράφοντα νὰ παρουσιάσῃ τὴ δρᾶσι τῆς ἀξιοθαυμάστου αὐτῆς 'Ελληνοπούλας μὲ λίγες πενιές. Μποροῦμε ὅμως νὰ τονίσωμε —χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ διαψευσθῶμεν— ὅτι τέτοιες 'Ελληνοποῦλες εἶναι γιὰ τὸν 'Ελληνισμὸ ἀνεκτίμητοι θησαυροί. Στὴ Βαλτιμόρη ποὺ ἔλαβε χώραν τὸ Συνέδριο τῆς Γκάπας, τὴν ἐκαμάρωσε ἕνας ὁλόκληρος 'Ελληνισμός.

* * *

'Εδῶ καὶ δυὸ 'βδομάδες σχεδὸν ἡ Γκάπα, ἡ Κοινότης, ἡ παροικία μας γιορτάζουν τοὺς γάμους τῆς "Αννας μας μὲ τὸ λαμπρὸ 'Ελληνόπουλο καὶ λεβεντόπαιδο τὸν κ. Χρῆστον 'Ασκούνην ἀπὸ τὴν πόλιν Adams, Mass.

Λευκοντυμένη ἡ ἐκκλησία μας, ὑποδέχεται λευκοντυμένη νυφοῦλα τὴν "Αννα μας μὲ τὸ λεβεντόπαιδο τῆς καρδιᾶς της. Γεμάτη ἡ ἐκκλησία μας κόσμου ὁμογενοῦς τῆς παροικίας μας καὶ ἄλλων παροικιῶν ποὖρθε νὰ καμαρώσῃ καὶ νὰ εὐχηθῇ γιὰ τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς τὴν "Αννα του. Προχωρεῖ τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι μπροστὰ στὴν ὡραία Πύλη νὰ πάρῃ τὲς εὐλογίες τῆς ἐκκλησίας. 'Η τελετὴ ἀρχίζει. Λαμποκοποῦν ἀπὸ χαρὰ τὰ πρόσωπα τῶν εὐτυχισμένων γονέων, τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων. Κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως μας ἀκούεται: «Στέφεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Χρῆστος τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ "Ανναν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ κα τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, 'Αμήν.

* * *

'Η νεᾶνις τῆς Γκάπας "Αννα Γούναρη εἶναι τώρα Κα "Αννα Χ. 'Ασκούνη. Καὶ στὸ νέο στάδιο τοῦ βίου της, τὴ συνοδεύουν αἱ θερμὲς κι' ἐγκάρδιες εὐχὲς ὅλης τῆς Γκάπας. Καὶ τὴ συνοδεύουν αἱ εὐχὲς τῶν καλῶν γονέων της, καὶ τῶν συγγενῶν της καὶ ὅλης τῆς παροικίας μας.

Νᾶναι ὁ βίος των γεμᾶτος χαρὲς κι' εὐτυχίες.

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

TOLEDO, OHIO

ΕΔΟΘΗ ΙΕΡΟΣ ΟΡΚΟΣ

Κατὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» προσῆλθον πενῆντα 'Ελληνοπουλα καὶ 'Ελληνοποῦλες καὶ ὡρκίσθησαν πίστιν καὶ ἀγάπην εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὸν θρησκευτικὸν πατέρα μας.

'Η πρὸ τριετίας ἱδρυθεῖσα ἐν τῇ πόλει μας Στοὰ «Παρμενίδης» τῆς 'Εθνικοθρησκευτικῆς 'Οργανώσεως GAPA, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ της εἰς τὸ τέταρτον τῆς δράσεως αὐτῆς ἔτος, ἐθεώρησε καθῆκόν της κατὰ τριπλοῦν τρόπον νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων αὐτῆς. Τὴν μὲν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς δι' ἀρτοκλασίας ἐν τῷ Κοινοτικῷ Ναῷ, τὸ δὲ ἀπόγευμα διὰ τῆς ἱδρύσεως Στοᾶς Νεανίδων καὶ Στοᾶς 'Εφήβων καὶ διὰ τῆς μυήσεως 10 νέων μελῶν εἰς τὴν 'Ανδρικὴν Στοὰν καὶ τὸ ἑσπέρας διὰ τῆς διοργανώσεως χοροεσπερίδος.

'Η δρᾶσις τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα τῆς λειτουργίας της ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ θεωρηθῇ καθῆκον ὅπως κατὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῶν γενεθλίων της παρευρεθοῦν ἀντιπρόσωποι ἐπίσημοι τῆς 'Οργανώσεως, καὶ τοιοῦτοι προσῆλθον ὁ "Υπατος Γραμματεὺς κ. Α. Μαρούλης, ὁ Μέγας Διδάσκαλος κ. 'Ηρ. Παπαμανώλης καὶ ὁ Κυβερνήτης τῆς περιφερείας κ. Δημ. Κατσάρης. 'Αλλ' ἐκτὸς αὐτῶν προσῆλθον ὑπερεκτὸν μέλη ἐκ τῶν γειτονικῶν Στοῶν τοῦ Ντητρόϊτ, τοῦ "Ανν "Αρμπορ, τοῦ "Ακρον, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μὲν Στοῶν Ντητρόϊτ τὸν ὑποκυβερνήτην κ. 'Εμμ. Χατζημιχαὴλ καὶ τὸν πρώην "Αρχοντα τῆς Στοᾶς «Ξενοφῶν», κ. Κυύτσην, τῶν δὲ τοῦ "Ανν "Αρμπορ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς κ. κ. Χρ. καὶ Φρ. Κοκκινάκην.

Τὰ μέλη τῶν Γκατακῶν Στοῶν «Παρμενίδης» καὶ «Μητρικὴ Στοργή», ἐν σώματι μετέβησαν τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς εἰς τὸν Ναόν, ὅστις ἦτο ἐπερπλήρης ὁμογενῶν. Τὸν ἱερατικὸν προϊστάμενον τῆς Κοινότητος αἰδ. κ. Χατζηδημητρίου ἀπουσιάζοντα εἰς Σικάγον, ἔνθα ἐτελεῖτο ὁ πανηγυρισμὸς τοῦ Ναοῦ τῆς «Αγ. Τριάδος», ἀνεπλήρωσεν ὁ αἰδ. κ. Παπαστεφάνου, τῆς Κοινότητος Pontiac, Mich. Μετὰ τὴν τελεσθεῖσαν ἀρτοκλασίαν ὁ αἰδ. ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν Μέγαν Κυβερνήτην κ. Κατσάρην, ὅστις μετὰ συγχαρητήριον προσφώνησιν πρὸς τὰς πανηγυριζούσας Στοάς, παρεκάλεσε τὸν Μέγ. Διδάσκαλον τῆς GAPA κ. 'Ηρ. Παπαμανόλην, νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν προσήκοντα πανηγυρικόν. 'Ο κ. Παπαμανώλης λαβὼν ὡς θέμα τὸ ἐπιβεβλημένον καθῆκον τῆς παρούσης γενεᾶς νὰ συγκροτήσῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς 'Ορθοδοξίας καὶ τῆς 'Ελληνικῆς ἰδεολογίας τὴν Νέαν Γενεάν, ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς Γκάπα καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἐμφανισθείσης ὡς ἐθνικοθρησκευτικῆς ὀργανώσεως καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς 'Εκκλησίας ἀγωνιζομένης διὰ τὴν συνέχισιν τῆς φυλετικῆς μας ζωῆς. Εἶτα ὁ κ. Παπαμανώλης ὡς ἐπιθεωρητὴς τῶν 'Ελληνικῶν Σχολείων, ἀνέπτυξε τὸ πῶς δυνάμεθα νὰ παρασκευάσωμεν 'Ελληνοπρεπῶς μορφωμένην τὴν νέαν γενεὰν καὶ ἐτόνισεν ὅτι κύριος πρὸς τοῦτο παράγων εἶναι ἡ 'Ελληνικὴ οἰκογένεια καὶ ἰδιαίτατα ἡ μήτηρ. 'Εν τέλει ὁ ὁμιλητὴς συνέστησε διὰ θερμοτάτων ἐκφράσεων πρὸς τὰ σωματεῖα καὶ τὴν ὁμογένειαν Τολῆδο, ὅπως ὑπὲρ πᾶν ἄλλο βοηθοῦν τὸ 'Ελληνικὸν στοιχεῖον, καὶ ἐκπληρῶν ἐπιθυμίαν τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» παρεκάλεσεν ὅπως τῷ δοθῇ ἄδεια νὰ περιφέρῃ δίσκον ὑπὲρ τοῦ Σχολείου. 'Ο περιφερθεὶς δίσκος ἀπέφερε 60 δολλάρια ὑπὲρ τοῦ Κοινοτικοῦ Σχολείου.

Τὸ ἀπόγευμα ὅλα τὰ μέλη τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» συνῆλθον εἰς τὸ Moose Hall, ὅπου ἐγένετο ἡ μύησις δέκα νέων μελῶν. Μετὰ τὴν μύησιν ὡμίλησεν ὡραιότατα ὁ κ. 'Εμμ. Χατζημιχαήλ, ἀναπτύξας θαυμασίως τοὺς σκοποὺς ποὺ ἐπιδιώκει ἡ GAPA, χειροκροτηθεὶς ζωηρῶς.

'Εν ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ ἐγένετο ἡ ἵδρυσις Στοᾶς Νεανίδων καὶ ταὐτοχρόνως ἐν ἄλλῃ αἰθούσῃ ἡ ἵδρυσις Στοᾶς 'Εφήβων. 'Η μύησις τῶν Νεανίδων ἐγένετο παρὰ τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς «'Αγάπη», τοῦ Detroit, Γεωργίας Πάπα, ἡ ὁποία προήδρευσε τῆς συνεδρίας, Γεωργίας 'Αρετάκη, 'Αγγελικῆς Καλογεροπούλου, Εἰρήνης Δασκαλάκη, Κυριακούλας Μεμιτέα, 'Αθανασίας Χάμπλα, "Αννης Γαγάκη, Μαρίας Χαραλάμπους καὶ 'Ιουλίας Μπατσάκα. 'Επίσης μετέσχε τῆς μυσταγωγίας ἡ 'Ιέρεια τῆς Στοᾶς «Μητρικὴ Στοργὴ» τοῦ Toledo κ. Μαρίκα 'Ηλ. 'Αλυμένου. Παρίσταντο κατὰ τὴν μύησιν ἡ 'Ιέρεια τῆς Στοᾶς «'Ελπὶς» τοῦ Detroit, κ. Εὐτυχία Μπέτη, μετὰ τῶν 'Εστιάδων κ. κ. Δεσποίνης Χαραλάμπους, Κούλας Πάπα, Μαρίκας Διαμαντίδου, 'Ελπίδος Χατζημιχαήλ, Λαμπρυνῆς Νικολοπούλου, 'Αγγέλας Μπατζᾶ, 'Αναστασίας Βαλῆ, Γασούλας Μεμιτσέα, Τούλας Δήμου, Καλλιόπης Δασκαλάκη καὶ Βασιλικῆς Χαραλάμπους.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς μυήσεως δὲν ἔμεινεν ὀφθαλμὸς ἀδάκρυτος. "Ητο θέαμα ὄντως συγκινητικώτατον νὰ βλέπῃ τις 25 'Ελληνοπούλας φερούσας λευκὴν στολήν, νὰ ὁρκίζωνται πρὸ τοῦ εἰκονίσματος τῆς

(Συνέχεια εἰς τὴν 8ην Σελίδα)

ΜΕΓΑΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

S. & E. & A. METAXA, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

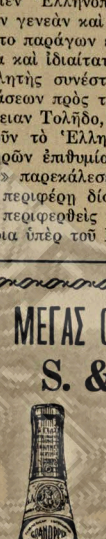

● Τιμηθεὶς διὰ χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν ἐκθέσεων Παρισίων, Βρυξελῶν, Σικάγου, 'Ιλλ. 1893, 'Αγίου Φραγκίσκου, Καλιφ., 1915 κτλ., διὰ τὰ ἐκλεκτώτατα

ORIGINAL 5 'Αστέρων

S. & E. & A. METAXA

● "Αφθαστον εἰς ποιότητα, ἰδεῶδες εἰς γεῦσιν, ἀπαράμιλλον εἰς φυσικὸν ἄρωμα, παραγόμενον 100% ἀπὸ ἐκλεκτὸν ἀπόσταγμα σταφυλῶν τῆς ἡλιολούστου 'Αττικῆς.

● Πωλεῖται παντοῦ εἰς LIQUOR STORES, BARS, καὶ RESTAURANTS ἐν 'Ηνωμένᾳ Πολιτείᾳ. Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κανένα 'Ελληνικὸ οἰκοκυρεμένο σπῆτι.

92 Proof

ACHAIA-CLAUSS WINE CO. Ltd.
OF PATRAS, GREECE

● 'Η 'Αρχαιοτέρα Οἰνοπνευματοποιητικὴ 'Εταιρεία τῆς 'Ελλάδος. "Ετος ἱδρύσεως 1845—1861. "Εκτοτε μεγάλαι παρακαταθῆκαι τῶν ἐκλεκτωτέρων οἴνων τῆς 'Ελλάδος, τιμηθέντων διὰ δεκάδος χρυσῶν βραβείων Διεθνῶν 'Εκθέσεων, 'Αμερικανικῆς 'Εκθέσεως COLUMBIA, Chicago, Ill., 1893, San Francisco, 1915.

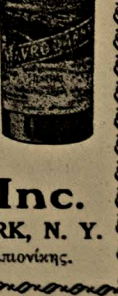

ORIGINAL CLAUSS
IMPERIAL MAVRODAPHNE
Alcohol by vol. 15.5%

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

● Εἰς τὴν τελευταίαν Διεθνῆ "Εκθεσιν Θεσσαλονίκης 1936—1937 ἡ ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ CLAUSS ἔλαβε Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

● Αἱ φιάλαι μας φέρουν τὸ ὄνομα CLAUSS. Πωλοῦνται παντοῦ εἰς Liquor Stores, Bars, Restaurants, Hotels.

Γενικοὶ 'Αντιπρόσωποι καὶ διὰ τὰς δύο 'Εταιρείας ἐν 'Αμερικῇ:

R. C. Williams & Co., Inc.
10th AVENUE, 25th—26th Streets, NEW YORK, N. Y.
Διευθυντὴς τοῦ 'Ελληνικοῦ Τμήματος, ΤΟΦΑΛΟΣ, 'Ολυμπιονίκης.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΕΓΩΪΣΜΟΙ

Στὸ Καφενεδάκι τῆς πόλεώς μας, εἴμαστε ἡ συνειθισμένη παρέα. Τὸ θέμα τῆς ἡμέρας ἦτο «ὁ ἐγωϊσμός». «"Ολοι μας», λέγει ὁ Πῆτερ Μέντος, «ἔχουμε ἐγωϊσμὸ καὶ πρέπει νἄχουμε, μὰ μερικοὶ τὸ παρακάνουνε, ἀδερφέ. Πάρε ἐμᾶς ἐδῶ τοὺς "Ελληνας τῆς παροικίας μας γιὰ παράδειγμα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ 'μᾶς, ξέρουμε δὲν ξέρουμε, κάνωμε πῶς τὰ ξέρουμε ὅλα. "Εχει ἕνας πέντε-δέκα σπασμένα τάλλαρα, δὲ σοῦ μιλάει καθόλου, ἂν δὲν τὸν προσφωνῆς μὲ τὸ Κύριε Λεῖνα. "Εχει ὁ ἄλλος ἕνα καινούργιο Σὲτ ἐπίπλων στὸ σπῆτι του —κι' ἂς εἶναι κι' ἀπλήρωτα— δὲν καταδέχεται νὰ 'ρθῇ στὸ σπῆτι σου, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ καθήσῃ σὲ ἔπιπλα παλαιοῦ στάϊλ. Βγῆκε ἕνας ἄλλος, πρόεδρος ἢ σύμβουλος σ' ἕνα σωματεῖο ἢ στὴν Κοινότητα, περπατάει σὰν παραφουσκωμένος Διάνος, γιατὶ νομίζει πῶς εἶναι κυρίαρχος, κι' ἂς μὴ ξέρῃ νὰ μοιράσῃ δυὸ γαϊδουριῶν ἄχυρα, ποῦ λέει ἡ παροιμία».

«Τὰ παραλές, καϋμένε Πῆτερ», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Τσάλης Κρήσας, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν Πῆτερ μὲ τὸ πείραγμά του, ν' ἀνάψῃ τὴ συζήτησι. «'Ομιλῶ ἐκ πείρας» φωνάζει κάπως πειραγμένος ὁ Πῆτερ Μέντος, «καὶ γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε δὲν ἔχετε νὰ πᾶτε μακρυά. Πᾶστε παράδειγμα τὸν Δημήτρη Πανόπουλο, ποῦ τὸν εἴχαμε στὴν παρέα μας πάντοτε κι' ἀφότου τὸν ἐβγάλαμε σύμβουλο τῆς Κοινότητός μας, δὲν καταδέχεται νὰ μᾶς κάνῃ παρέα, γιατὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀνώτερο. Θέλετε κι' ἄλλα παραδείγματα; 'Ο Θανάσης Μελέτης, γιατὶ ἔχει πέντε-δέκα σπασμένα τάλλαρα, δὲν καταδέχεται νὰ μιλήσῃ ὁποιονδήποτε, ἐπειδὴ νομίζει τὸν ἑαυτό του ἀνώτερον, ἀπὸ 'μᾶς τοὺς ἄλλους. 'Ο Γιάννης Μικράκης γιατὶ ξέρει πέντε-δέκα 'Εγγλέζικα περισσότερα καὶ γνώρισε καὶ τὸ Δήμαρχο ὅταν ἦταν Πρέζιντεντ τοῦ Σωματείου στὸ ὁποῖον ἀνήκει, ἐμούβαρε ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴ συνοικία σὲ ἄλλη πειὸ ἀριστοχρατικώτερη—κι' ἂς μὴ τοῦ φθάνουν τὰ ἔσοδά του νὰ πληρώνῃ μεγαλύτερα ἐνοίκια— κι' ἔπαψε νὰ μιλάῃ κι' 'Ελληνικά, γιατὶ νομίζει πῶς εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ 'μᾶς τοὺς ἄλλους. "Αν αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ἐγωϊσμοί, ἤθελα νὰ ἤξερα τί εἶναι».

«"Εχει δίκηο», λέει ὁ τρίτος τῆς παρέας, ὁ Γιώργης Φωτᾶκος, ἕνας γερο-Μανιάτης, ποὺ τὰ λόγια του ἦσαν πάντοτε μετρημένα, «μὰ δὲ νομίζετε ὅτι ἡ συζήτησι θέλει καὶ τὸ σχετικὸ «βαρὺ γλυκύ», καὶ στρεφόμενος στὸν καφετζῆ διατάζει πέντε καφέδες.

«'Αμέσως», ἀπαντᾶ ὁ καφετζῆς, ἕνας μεσόκοπος Κωνσταντινουπολίτης, ἐνῷ εἶδε κι' ἔπαθε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴν καρέκλα του.

«'Εγώ», λέει ὁ μικρότερος τῆς παρέας, ὁ Ντίνος Διαμαντῆς, «πιστεύω ὅτι ὁ Πῆτερ ἔχει δίκηο καὶ σᾶς φέρω τὸ ἑξῆς παράδειγμα. Ξέρετε πῶς ἔχω ἕνα μικρομαγαζάκι καὶ δόξα τῷ Θεῷ βγάζω καλοὐτσικα λεφτούλια. 'Εδῶ καὶ λίγο καιρό, ἐζήτησα τὴν θυγατέρα τοῦ χωριανοῦ μου τοῦ Θάνου Νταβάνη ποὺ τὸν ἐγνώριζα καλὰ ἀπ' τὸ χωριὸ — γιατὶ δούλευε στ' ἀμπελοχώραφα τοῦ πατέρα μου καὶ ξέρετε ποιὰ ἦταν ἡ ἀπάντησίς του; «'Αφοῦ δὲν μπόρεσα ν' ἀνοίξω μαγαζὶ σὲ κεντρικὸ δρόμο, δὲν εἶμαι κατάλληλος γιὰ τὴν κόρη του, καὶ ὅτι τὴ ζητᾶνε δυὸ ἄλλοι σαρανταπεντάρηδες μὲ μεγάλα μαγαζιὰ καὶ περισσότερα τάλλαρα καὶ θὰ διαλέξῃ ἕναν ἀπὸ 'κείνους. Νὰ ὁ 'Ελληνικὸς ἐγωϊσμός, ὁ ὁποῖος θὰ καταστρέψῃ κι' ἐμᾶς καὶ τὰ τέκνα μας».

«"Εχετε δίκηο, παιδιά», τοὺς λέω κι' ἐγὼ ποὺ δὲν εἶχα μιλήσῃ μέχρι 'κείνη τὴ στιγμή, «μὰ ἂν θέλετε νὰ γνωρίσητε τὸν 'Ελληνικὸν ἐγωϊσμὸ ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ, ἐλᾶτε αὔριο στὴν πολιτικὴ διάλεξι τοῦ νεοϊδρυθέντος πολιτικοῦ Συλλόγου».

'Εν τῷ μεταξὺ μᾶς ἤρθαν οἱ καφέδες καὶ καθὼς τοὺς πίναμε, ἐσυμφωνήσαμε ὅτι κανεὶς μας δὲν θὰ ἔλειπε ἀπ' τὴ διάλεξι. Γι' αὐτὸ ἤμουν βέβαιος, γιατὶ ὅπως ξέρω ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς κυριαρχεῖ μεταξὺ τῶν 'Ελλήνων, ἐξ ἴσου κυριαρχεῖ καὶ ἡ περιέργεια καὶ ἐκ περιεργείας ἡ παρέα μου θὰ ἤρχετο στὴν πολιτικὴ διάλεξι τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου.

Τὴν ἑπομένη, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσῃ, εἴμαστε στὴν ὡρισμένη ὥρα. 'Η αἴθουσα ἦτο γεμάτη κόσμου, —'Ελλήνων καὶ 'Αμερικανῶν— διότι θὰ ὡμίλει ὁ 'Αρχιδικαστὴς τοῦ State Supreme Court κ. George Robertson. Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀξιωματούχων τοῦ Συλλόγου ἐπλησίασαν τὸν Πρόεδρόν των κ. Δημ. Πεντάρην καὶ τὸν ἠρώτησαν «ποῖος θὰ παρουσιάσῃ τὸν ὁμιλητήν». «'Εγώ», τοὺς ἀπαντᾶ ὁ Πρόεδρος. «Μὰ ξέρεις», τοῦ λέει ἕνας τῶν συμβούλων, «ὁ Γραμματέας μας τὰ καταφέρνει καλλίτερα στὰ 'Εγγλέζικα καὶ νομίσαμε...» «Δὲν ἀκούω τίποτε», λέει ὁ ἐγωϊστὴς Πρόεδρος καὶ προχωρεῖ στὴν ἔδρα. Λαμβάνει μιὰ ἀγέρωχο στάσι, ξεροβήχει δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ σὲ γλῶσσα παραμορφωμένη 'Αγγλικὴ κάμνει τὴν εἰσήγησι καὶ παρουσιάζει τὸν ὁμιλητήν. Θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ γράψω τὰ ὅσα εἶπε μὲ τὴν παραμορφωμένη προφορά του, μὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο.

«"Ε, τί λέτε παιδιά», λέω τῆς παρέας μου, «γιὰ τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ θέματός μας;»

«Μὰ αὐτός», ἀπαντᾶ ὁ Γιώργης Φωτᾶκος, «εἶναι ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΣ ΕΓΩ·Ι·ΣΜΟΣ».

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ

Providence, R. I., November, 1937.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

Ὑπὸ ΦΩΤΙΟΥ ΚΥΡΙΤΣΗ

ΠΟΡΙΣΜΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ (report of Committee). Μετὰ τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν καὶ τὴν ἀπόφασίν της ἡ ἐπιτροπὴ λογοδοτεῖ πρὸ τῆς συνελεύσεως ἢ τοῦ Συνεδρίου διὰ τοῦ Προέδρου της ἢ καὶ δι' οἱουδήποτε ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐκλεγομένου πρὸς τοῦτο. Ἡ λογοδοσία εἶναι προφορικὴ ἐκτὸς ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ ἔχει νὰ προτείνῃ τροποποιήσεις (amendments) ὁπότε ὑποβάλλει αὐτὰς ἐγγράφως καὶ ὑπογεγραμμένας ἀπὸ τὴν ὑπερ αὐτῶν πλειονοψηφίαν. Ἡ μειονοψηφία ἔχει δικαίωμα νὰ ὑποβάλῃ ἰδικόν της πόρισμα. "Οταν ἡ ἐπιτροπὴ εἰδοποιήσῃ ὅτι εἶναι ἑτοίμη νὰ λογοδοτήσῃ μέλος τι ζητεῖ τὴν παραδοχὴν τοῦ πορίσματός της καὶ ὁ χρόνος προσδιορίζεται ὑπὸ τῆς ἕδρας.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πορίσματος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς ἡ ἔκθεσίς της παραδίδεται πρὸς τὸν Γραμματέα.

Ἡ μειονοψηφία μετὰ τὴν λογοδοσίαν ταύτην ὑποβάλλει τὸ πόρισμά της παραδίδει αὐτὸ εἰς τὸν γραμματέα καὶ ζητεῖ τὴν παραδοχὴν του ἀντὶ τοῦ προηγουμένου τοιούτου

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

Μετὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ πορίσματος ἡ ἐπιτροπὴ διαλύεται ἐκτὸς ἂν γείνῃ νέα παραπομπὴ του πρὸς αὐτήν.

ΠΑΡΑΔΟΧΗ ΕΚΘΕΣΕΩΣ Ἢ ΠΟΡΙΣΜΑΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ. Δὲν χρειάζεται ἀπόφασις τῆς συνελεύσεως διὰ τὴν παραδοχὴν τοῦ πορίσματος μιᾶς ἐπιτροπῆς ἐκτὸς μόνον ἂν δι' αὐτοῦ ἐκφράζεται ἡ γνώμη ὁλοκλήρου τῆς συνελεύσεως, ὁπότε ἡ γενικὴ ψηφοφορία πρὸς ἔγκρισιν ἢ ἀπορριψιν αὐτοῦ εἶναι ἀναγκαία.

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ (AMENDMENTS).—Αἱ τροποποιήσεις σκοπὸν ἔχουν τὴν ὑποβολὴν ζητήματός τινος πρὸ τῆς Συνελεύσεως ὑπὸ τὴν πλέον ἐπιθυμητὴν μορφήν.

Αἱ τροποποιήσεις δύνανται νὰ γείνουν διὰ οἱανδήποτε πρότασιν ἐκτὸς τῶν ἀκολούθων, ὡς ἐλέχθη καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὴν παροῦσαν πραγματείαν μας.

1. Τῆς διαλύσεως.
2. Τῆς ἡμερησίας διατάξεως.
3. Τῶν ἀντιπροτάσεων (ἰδὲ τεῦχος Ἀπριλίου).
4. 'Αναβολὴς συζητήσεως. (Lay on the table).
5. 'Αμεσοψηφίας.
6. Τροποποιήσεως ἐπὶ τροποποίησιν.
7. 'Αναβολῆς ἐπ' ἀόριστον.
8. 'Αναθεωρήσεως.

Τὰ μέλη δὲν δύνανται ὑπὸ τὸ πρόσχημα τροποποιήσεως νὰ ὑποβάλλουν νέαν ἐξ ὁλοκλήρου πρότασιν.

Τροποποίησις ἐπὶ τροποποιήσεως. Μία τροποποίησις ἐπιδέχεται ἄλλην τοιαύτην φύσεως λεπτομερειακῆς ὅμως. 'Αλλὰ τὸ κακὸν πρέπει νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Κανονισμοὶ τροποποιήσεων (Order of Amendment). 'Αναγινώσκεται ἡ κυρία πρότασις καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἀνάγνωσίς της. Εἶναι ἤδη ἐλεύθερος σχολίων καὶ μιᾶς ἢ πολλῶν τροποποιήσεων.

Μόνον μία τροποποίησις δύναται νὰ γείνῃ καὶ οὐχὶ δύο ταυτοχρόνως. Πρὶν ὑποβληθῇ ἡ ἄλλη ἡ πρώτη πρέπει νὰ ἔχῃ ἀποφασισθῇ.

ΤΑΞΙΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΩΝ.

1. Δι' εἰσαγωγῆς ἢ προσθήκης.
2. Διὰ διαγραφῆς.
3. Διαγραφῆς καὶ προσθήκης.
4. 'Αντικαταστάσεως ἑνὸς μέτρου ἢ ὅρου δι' ἄλλου.
5. Διὰ διαιρέσεως τῆς προτάσεως.

'Επομένως εἰς τὰς τροποποιήσεις προβλέπει ὁ ὑποβάλλων αὐτὰς καὶ ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του ἀκολουθῶν τὴν διατυπωθεῖσαν σειρὰν διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται·

1. Ἡ θέσις καὶ ἡ μελετωμένη προσθήκη τῶν ἄλλων λέξεων.
2. Αἱ πρὸς ἀφαίρεσιν λέξεις.
3. Ἡ Σύνδεσις τῶν δύο προηγουμένων εἰδῶν (προσθήκης καὶ ἀφαιρέσεως.
4. Ἡ ἀφαίρεσις ὅλων τῶν λέξεων καὶ ἀντικατάστασις ὑπὸ νέων.
5. Ἡ διαίρεσις τῆς προτάσεως εἰς μικρότερα τμήματα.

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ (DEBATE).

Ἡ συζήτησις εἶναι ἡ συνολικὴ ἐξέτασις ἑνὸς ζητήματος ἐνώπιον τοῦ Σωματείου. "Ολοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος πλὴν τοῦ Προέδρου ἢ Προεδρεύοντος.

"Εν ζήτημα εἶναι ἀνοικτὸν πρὸς συζήτησιν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἐτέθη σαφῶς παρὰ τῆς "Εδρας. Μόνον τότε ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ ὅταν ἀποταθῇ καὶ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς "Εδρας.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΣ (ORDER OF DEBATE)

Ὁ ὑποβάλλων τὴν πρότασιν ἢ τὸ ψήφισμα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ πρῶτον τὸν λόγον ἔστω καὶ ἂν ἐζητήθη προηγουμένως παρ' ἄλλου.

Ἐπίσης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κλείσῃ τὴν συζήτησιν. Πᾶν μέλος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ ἅπαξ. Δύναται νὰ δεθῇ ὁ λόγος καὶ δὶς μὲ ἐπιφυλάξεις.

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ. Ἐὰν γείνουν κατὰ τὴν συζήτησιν ἄλλαι προτάσεις ἢ τροποποιήσεις ἐπιδεχόμεναι συζήτησιν τότε αὗτη μεταφέρεται ἐπὶ νέου πεδίου καὶ ἡ τροποποιημένη πρότασις γίνεται θέμα συζητήσεως, μέχρις ὅτου ἡ τύχη αὐτῆς κριθῇ ἢ ληφθῇ ἡ ζητουμένη ἀπόφασις, ἂν ἡ τροποποίησις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας συζητήσεως. Πολλάκις ἡ συζήτησις ἐπὶ τῆς τροποποιήσεως λύει τὸ ὅλον ζήτημα.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΜΗ ΕΠΙΔΕΧΟΜΕΝΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ

1. Καθορισμὸν χρόνου διαλύσεως.
2. Διάλυσις.
3. Ἡμερησία διάταξις.
4. "Ενστασις ὅταν γίνηται ἐκκρεμούσης προτάσεως ἀμεσοψηφίας ἢ ἁπλῶς σχετιζομένης μὲ ζήτημα ἀπαρτίας, συζητήσεως ἢ σειρᾶς προγράμματος ἐργασιῶν.
5. 'Αντίρρησις θεωρήσεως προτάσεως.
6. 'Αναβολῆς προτάσεως.
7. Προτάσεως πρὸς ἐπαναφοράν
8. 'Ανάγνωσις ἐγγράφων.
9. 'Αναθεώρησις προτάσεως μὴ ἐπιδεχομένης συζήτησιν.
10. 'Ανάγνωσις ἐγγράφων.
11. 'Αναίρεσις προτάσεως.
12. 'Αναστολὴ κανονισμῶν.
13. 'Επέκτασις συζητήσεως.
14. Περιορισμὸς ἢ τερματισμὸς συζητήσεως.

("Επεται συνέχεια).

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης Σελίδος)

Παναγίας Παρθένου, ὅτι θὰ γίνουν καλαὶ Χριστιαναὶ καὶ καλαὶ 'Ελληνίδες.

'Επιτραπείσης μετὰ τὴν μύησιν τῆς εἰσόδου τῶν γονέων τῶν μυηθεισῶν, καὶ εἰσελθόντων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν παρὰ τοῦ 'Υπ. Γραμματέως τῆς Στοᾶς 'Αντ. Μαρούλη μυηθέντων 25 'Εφήβων, ἁπάντων ἐν κυανολεύκῳ στολῇ, ὁ Μ. Διδάσκαλος 'Ηρ. Παπαμανώλης δι' ἐμπνευσμένου λόγου καὶ μόλις συγκρατῶν τὰ δάκρυά του, προσεφώνησε τὰς νεάνιδας καὶ τοὺς 'Εφήβους, προκαλέσας βαθυτάτην συγκίνησιν καὶ ζωηρότατα χειροκροτηθείς. 'Ο κ. Παπαμανώλης παρακληθεὶς νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα τῆς ἱδρυθείσης Στοᾶς, ἀνεμνήσθη ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἱδρύσεως τῆς Στοᾶς σύμπαν τὸ Πανελλήνιον ἐπανηγύριζε τὴν ἅλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ἐν μέσῳ ζητοκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων ὠνόμασε τὴν νέαν Στοὰν «Θεσσαλονίκη». 'Η Στοὰ 'Εφήβων ὠνομάσθη «"Ομηρος».

'Η Πρόεδρος τῆς Στοᾶς «'Αγάπη» τοῦ Detroit, Δὶς Γεωγία Πάτα, δι' ὡραίων λέξεων προσεφώνησε τὰς μυηθείσας, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων διὰ θαυμασίου λόγου ηὐχαρίστησεν ἡ Δὶς Κωνσταντίνα Φώτου, προκαλέσασα θύελλαν χειροκροτημάτων.

Εἶτα ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν "Υπ. Γραμματέα κ. 'Αντώνιον Μαρούλην, ὅστις μὲ πολλὴν εὐφράδειαν καὶ πειστικότητα ἀνέλυσε τὸ διὰ τὴν νέαν γενεὰν πρόγραμμα τῆς GAPA καὶ ἀνέφερε τοὺς καρποὺς ἐκ τοῦ προγράμματος τούτου. 'Ο λόγος τοῦ κ. Μαρούλη κατεχειροκροτήθη.

Τὸ ἑσπέρας ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τοῦ Moose Hall ἐδόθη ἡ χοροεσπερίς. 'Ως τελετάρχης ἦτο ὁ ἱδρυτὴς τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης», διακεκριμένος Gapan καὶ ἐκλεκτὸν μέλος τῆς παροικίας Toledo, κ. Κώστας Σφαέλος. 'Η ἐντύπωσις ἡ παραχθεῖσα ἐκ τῶν ἑορτῶν τῆς Gapa ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὴν ἑσπέραν κατεκλύσθη ὑπὸ ὁμογενῶν ἡ αἴθουσα τοῦ HALL καὶ τὰ παρακείμενα δωμάτια. Τοιαύτην συρροὴν κόσμου δὲν εἶχεν ἰδῇ τὸ Τολῆδο. 'Η χοροεσπερὶς διεξήχθη μὲ πολλὴν τάξιν. 'Εχορεύθησαν 'Ελληνικοὶ καὶ 'Αμερικανικοὶ χοροὶ ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐθυμίᾳ. Συγκίνησιν ἐπροκάλεσεν ἡ παιανίζουσα μουσικὴ τοῦ Μουσικοῦ 'Ομίλου τῆς GAPA, ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων ἔπαιξε καὶ τὸ «Μαύρ' εἶν' ἡ Νύχτα στὰ Βουνά», καθ' ὃν χρόνον ἐγίνετο ἡ παρέλασις τῶν μυηθεισῶν 25 νεανίδων. 'Η διασκέδασις παρετάθη μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς ἑσπερίδος εἰργάσθησαν ὅλοι οἱ Γκάπανς μὲ ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμόν, ἰδιαιτέρας δὲ μνείας ἄξιοι εἶναι οἱ κύριοι Κ. Σφαέλος, Βασίλ. Καραζέρος, 'Ιωάν. Κριτόπουλος, Γεώργιος 'Αλυμένος, Β. Κρυστάλλης, Βασ. Φωτόπουλος, 'Ιω. Μαντέλλος, Β. Χριστοδούλου, 'Ανδρ. Φανούδης, Κ. Γεωργίου, Παναγ. Βουτηχτῆς, τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» ἀπαρτιζόμενον ἐκ τοῦ ρέκτου "Αρχοντος κ. Βασ. Καραζέρη, τοῦ ἄρχ. βοηθοῦ κ. Βασιλ. Χριστοδούλου, τοῦ Ταμίου κ. Γ. 'Αλυμένου, τοῦ Γραμματέως κ. 'Ιω. Κριτοπούλου, τοῦ Τελετάρχου κ. Κωνστ. Φουσιάνη καὶ τῶν Συμβούλων κ. κ. Μιχ. Λουρῆ, Ν. Παναγοπούλου, Π. Βουτηχτῆ, Β. Φωτοπούλου, Γ. Παπαβραμίδου, 'Ιω. Μπέλλα, Β. Κρυστάλλη, 'Αθ. Δημητρακοπούλου, καὶ τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Στοᾶς «Μητρικὴ Στοργή», ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς ἐριτίμου κυρίας Μαρίκας 'Αλυμένου. 'Ο "Αρχων καὶ τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Κ. Σφαέλου Διοργανωτικὴ 'Επιτροπή, εὐχαριστοῦν τοὺς 'Υπάτους ἀξιωματούχους τῆς 'Οργανώσεως, τοὺς ἐκ διαφόρων μερῶν προσελθόντας Γκάπανς καὶ τὴν ὁμογένειαν Toledo διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς τὴν ὡραίαν πανήγυριν.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ὑπὸ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ Γ. ΚΟΠΑΔΗ

Τὸ φθινόπωρον μὲ τὸν συννεφιασμένο του οὐρανὸ
Τὴν ποίησι τῶν ξηρῶν φύλλων ποὺ ἔστρωσαν τὴν κοκαλωμένη γῆ
Μὲ χρώματα χρυσοκίτρινα καὶ ἁπαλοκόκκινα,
Γιὰ νὰ κάμουν ἐντυπωσιακὸ τὸν ἐτήσιο θάνατο τῆς φύσεως,
Τὸ φθινόπωρον μὲ τὴν ψιλὴ ψιλὴ βροχή του καὶ τὲς ἔξαφνες μπόρες του
Ποὺ κάθε των σταλαγματιὰ ἁπάνω στὰ τζάμια τοῦ σπιτιοῦ μας κατὰ τὸν ποιητήν, βρίσκει μιὰ θλιβερὴ ἀπήχησι ὡς τὴν καρδιά μας,
Ὁ ἄνθρωπος, προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ, ὡς σκέψιν τοὐλάχιστον ἀπὸ τὴν ζωήν του.
Καὶ ἐπωφελούμενος τῆς πλήξεως ποὺ δημιουργεῖ καὶ τῶν μακρυῶν ὡρῶν τῆς νύχτας του
Καταφεύγει εἰς τὸ ἀλάνθαστον φάρμακον τῶν συγκεντρώσεων, τῶν θεατρικῶν ἑσπερίδων, τῶν χοροεσπερίδων κ. τ. λ.
Ὅπου μέσα σ' ἕνα καλοστολισμένο, καλοζεσταμένο καὶ καλοφωτισμένο περιβάλλον
Λησμονεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ φθινοπώρου ποὺ εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ζωῆς μας, ἐνθυμίζουσα εἰς ἡμᾶς ὅτι ὅλα πεθαίνουν...
Ἐξαιρετικῶς γιὰ τὸν ξενητεμένο Ἑλληνικὸ κόσμο,
Τὸ φθινόπωρον εἶναι ἡ μεγάλη εὐκαιρία νὰ ζήσῃ εἰς Ἑλληνικὴν ἀτμοσφαῖραν
Καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν θαλπωρὴ ἐκείνη ποῦ τόσης ἀνάγκην ἔχει ἡ ψυχή του,
Ἔστω καὶ ἂν τὰ εἴκοσι ἢ τὰ τριάντα χρόνια τῆς ξενητειᾶς του προσπαθοῦν νὰ ἁπλώσουν ἐπάνω στὲς ἀναμνήσεις του
Τὸν πέπλο τῆς λήθης.
Ἰδιαιτέρα ὅλως φθινοπωρινὴ κίνησι ἐσημειώθη εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας.
Τὰ Τμήματά μας, μὲ ζῆλον ἀναπτερωμένον ἤνοιξαν νέαν περίοδον γκαπικῆς ζωῆς, μὲ συγκεντρώσεις τῶν ὁποίων τὸ πρόγραμμα

Δὲν εἶναι μόνον ἐπαγωγὸν καὶ καλλιτεχνικόν, ἀλλὰ καὶ μορφωτικόν.
Αἱ διαλέξεις μὲ θέματα ἐπίκαιρα, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν Ἰδεολογίαν τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς Ἰδεολογίας αὐτῆς
Ἀνταποκρίνονται πλήρως εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις τῆς ὁμογενείας καὶ
Ἰδιαιτέρως τῶν γονέων οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐνεπιστεύθησαν τὰ παιδιά των
Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ Ἐθνικοθρησκευτικὸν πρόγραμμα τῆς Ὀργανώσεώς μας
Θὰ σταθεροποιήσῃ τὴν ἀγάπην των καὶ τὸν σεβασμόν των πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη.
Τὰ περιφερειακὰ συνέδρια ἰδιαιτέρως ἀσχολοῦνται μὲ τὰ προβλήματα τῆς Νέας Γενεᾶς
Τὸ δὲ συγκαλούμενον ἤδη εἰς Haverhill, Mass., πρωτοβουλίᾳ τοῦ ὑποκυβερνήτου τῆς 4ης Περιφερείας ἀδ. Ε. Ταλαμβέκου

Θὰ συζητήσῃ ἀποκλειστικῶς περὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἐφήβων καὶ Νεανίδων
Περὶ τῆς τελειοποιήσεως τῶν μουσικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν Ὁμίλων των
Οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ λειτουργήσουν παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν Τμήματα.
Προσκλήσεις ἐστάλησαν εἰς ὅλας τὰς ἱερείας καὶ τοὺς ἄρχοντας τῆς περιφερείας,
Παρεκλήθησαν δὲ ὅπως συμμετάσχουν εἰς τὸ συνέδριον αὐτὸ ὁ Ὕπατος Ἀντιπρόεδρος Δρ. Γατσόπουλος, ἡ Μεγάλη Σύμβουλος, ὁ Μ. Ἐπόπτης κ. Χρ. Φραγκογιάννης.
Εὐχόμεθα ὅπως ἀπὸ τὰς συσκέψεις αὐτοῦ τοῦ συνεδρίου προέλθουν ἀποφάσεις μὲ πρακτικὸν πνεῦμα, ἐφαρμόσιμοι καὶ ἀποτελεσματικαί,
Οὕτως ὥστε καὶ ἄλλαι περιφέρειαι νὰ τὰς ἀσπασθοῦν.
Μὰ πλάϊ εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα ἔχομεν καὶ τὸ κοσμικόν,
Εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ὑστέρησαν αἱ Στοαί μας, προσπαθοῦσαι ὅπως τοῦτο προσλαμβάνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιτεχνικὸν χαρακτῆρα
Ἀνάλογον μὲ τὸ αἰσθητικὸν πνεῦμα ποὺ κυριαρχεῖ εἰς τὴν χώραν καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ὅπου ζῶμεν.
Ἀξιέπαινοι αἱ Στοαί μας ἰδιαιτέρως δὲ ὅταν μίαν ἑσπερίδα ἀναλαμβάνουν ὅλαι μαζὶ αἱ Στοαὶ αἱ συνυπάρχουσαι ἐν τῇ πόλει
Ἀκόμη καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ
Τότε, ἡ κοσμικὴ αὐτὴ συγκέντρωσις ἐμποιεῖ ἀρίστην ἐντύπωσιν ὄχι μόνον διὰ τὸν ὄγκον τὸν ὁποῖον θὰ παρουσιάσῃ
Ἀλλὰ κυρίως διὰ τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας ποὺ θὰ ἐμφανίσῃ
Ὡς αἰώνιον σύμβολον τοῦ προγράμματός μας.
Παράδειγμα αἱ ἀνθοῦσαι Στοαὶ τοῦ Newark, N. J., αἱ ὁποῖαι ἀπὸ κοινοῦ ἔδωκαν θαυμασίαν χοροεσπερίδα τὴν 13ην Νοεμβρίου,
Τῆς ὁποίας ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία ὀφείλεται εἰς τὴν στενὴν συνεργασίαν τῶν ἐκεῖ Στοῶν
Αἵτινες καθιέρωσαν τὸ εὐεργετικώτατον σύστημα τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἑορτῶν.
Μιὰ ἀξιέπαινη προσπάθεια ὁμαδικῆς συνεργασίας παρουσίασεν ἡ πρώτη Περιφέρεια
Πρωτοβουλίᾳ τῶν Στοῶν «Ἀθηνᾶ» καὶ «Περικλῆς» τοῦ W. Va. ἐδόθη τὴν 11ην Νοεμβρίου χορὸς ὑπὸ τῶν δέκα ἑπτὰ γκαπικῶν Στοῶν τῆς περιφερείας.
Ἡ Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ἀδ. Ἐ. Λούκα
Μᾶς ἀπέστειλε ὀγκώδη φάκελλον περικλείοντα ὅλας τὰς ἐνδείξεις καὶ λεπτομερείας τοῦ ἐφαρμοσθέντος συστήματος
Τὸ ὁποῖον εἶχε θριαμβευτικὰ ἀποτελέσματα.
«... Καὶ ἀφοῦ ἡ ἑσπερίς μας, τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦτο ἡ ὑποστήριξις τοῦ γκαπικοῦ Ὀρφανοτροφείου Σικάγου ἐπέτυχε—γράφει ἡ ἀδ. Λούκα—
Ἡ σωματική, ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ ἀκόμα κούρασις —γιατὶ δὲν ἔλειψαν καὶ αἱ πίκρες—

Δὲν δύνανται νὰ νικήσουν τὴν ἀπέραντον χαράν, δὲν δύνανται νὰ παλαίσουν μὲ τὰ δυνατὰ ἠθικὰ κύματα ἑνὸς ἀναβράζοντος ἀεννάως γκαπικοῦ ζήλου».
Μόνον συγχαρητήρια μπορεῖ κανεὶς νὰ προσθέσῃ στὰ λόγια αὐτὰ ποῦ ἀναβλύζουν σὰν ὁλοκάθαρο νερὸ ἀπὸ τὴν
Ἀγνὴ ψυχὴ μιᾶς νεαρᾶς Ἑλληνίδος Μητέρας καὶ Ἱερείας τῆς Gapa.
Δὲν θέλομεν νὰ κλείσωμεν τὴν καλλιτεχνικὴν εἰδησεογραφίαν χωρὶς
Νὰ κάμωμεν εὔφημον μνείαν τῶν διαρκῶν προσπαθειῶν τοῦ ἐρασιτεχνικοῦ συγκροτήματος τῶν Στοῶν Lowell, Mass.
Τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ Στοὰ «Γρηγόριος Ε'», εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν ν' ἀναβιβάσῃ ἀπὸ σκηνῆς τὸ κοινωνικὸν ἔργον «Ἡ Ἄγνωστος».
Τὸ ὁποῖον ἐξησφάλισε νέας δάφνας εἰς τὸν ὅμιλόν του
Καὶ δὲν ἀμφεβάλλομεν, διότι καὶ ἄλλοτε μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ χειροκροτήσωμεν τοὺς ἐρασιτέχνας του,
Οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθουν καὶ εἰς τὴν πόλιν μας, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν φιλομούσων.

Ἕνα γράμμα ποῦ μᾶς ἐνεποίησεν ἐξαιρετικὴν χαράν, μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τὸ Quebec,
Τὴν γραφικὴν πρωτεύουσαν τοῦ Καναδᾶ, ὅπου
Ὁ ὀλιγάριθμος μὰ εὐγενὴς εἰς αἰσθήματα καὶ πλούσιος εἰς παλμοὺς ἐθνικοὺς Ἑλληνισμὸς
Συνέπηξε Στοὰς καὶ ἵδρυσεν Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, τοῦ ὁποίου διδασκάλισσα εἶναι ἡ ἐνθουσιώδης Ἑστιὰς ἀδ. Δόμνα.
Ἀπομεμακρυσμένοι κάπως οἱ ἐκεῖ ὁμογενεῖς καὶ ἀδελφοί, δὲν παύουν μὲ τὴν σκέψι καὶ τὴν καρδιά των νὰ εἶναι πλησίον μας καὶ
Νὰ ἐπιζητοῦν τὴν στενωτέραν ἑπαφὴν μὲ τὸ Κέντρον καὶ τοὺς μεγάλους ἀξιωματούχους τῆς Ὀργανώσεως
Διὰ τὴν καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ γκαπικοῦ ἀγῶνος εἰς τὸν ὁποῖον κατῆλθον οἰκογενειακῶς καὶ μὲ ζῆλον ἄξιον παντὸς ἐπαίνου.
Πόσα ἀξια μιμήσεως παραδείγματα δὲν παρατηροῦμεν μέσα στὴν Ὀργάνωσίν μας, εἰς τὰ διάφορα Τμήματά της ποὺ κλείνουν εὐγενεῖς ἐργάτας καὶ ἐργάτιδας τοῦ Ἐθνικοῦ ἀμπελῶνος!

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ

Ὑπὸ ΟΛΓΑΣ ΚΟΥΤΣΑΥΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἰκογένεια

Οἱ πρόγονοί μας, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, τόσον ἐξετίμων ἐκείνους οἵτινες ἐσέβοντο τοὺς ἰδίους γονεῖς, ὥστε εἰς τὸν Αἰνείαν κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, ὅταν οὗτος ἀντὶ παντὸς ἄλλου πολυτίμου πράγματος μετὰ τοὺς θεούς, ἔφερεν ἐπ' ὤμων τὸν γέροντα αὐτοῦ Πατέρα, συγκεκινημένοι καὶ ἐκθαμβοι πρὸ τῆς ὑπερόχου αὐτῆς πράξεως, ἐπέτρεψαν εἰς ἀμοιβήν, νὰ παραλάβῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν πολύτιμον περιουσίαν.
Ἴσχυε δὲ νόμος παρ' αὐτοῖς νὰ τιμωρῆται αὐστηρότατα τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον ἤγειρε χεῖρα κατὰ τῶν γονέων αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἐκκλησία μας, ἐτιμώρησε τὸ ἔγκλημα αὐτὸ διὰ τοῦ ἀφορισμοῦ. Καὶ ὄχι μόνον τοὺς ἰδίους γονεῖς σέβεται καὶ ἐκτιμᾷ τὸ τέκνον, καὶ πάντοτε περιποιεῖται, ἀλλ' ὅταν ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἔχῃ ἐκείνους οἵτινες τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἔφερον εἰς τὸν κόσμον, δηλαδὴ τὸν πάππον καὶ τὴν μάμμην, οἵτινες κυριολεκτικῶς λατρεύουσι τοὺς ἐγγόνους, τότε διὰ τῆς εὐγενοῦς του ψυχῆς καὶ τῶν καλῶν του αἰσθημάτων προσπαθεῖ νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς πᾶν ὄφλημα καὶ πᾶσαν εὐγνωμοσύνην. Ἡ λευκὴ κόμη τῶν γερόντων μας ἐμπνέει σεβασμὸν ὄχι μόνον εἰς τὰ μέλη τῆς Οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ξένους ἀκόμη. Παραβλέπομεν πᾶσαν αὐτῶν ἰδιοτροπίαν καὶ ἀκούομεν αὐτοὺς μὲ ὑπομονὴν καὶ εὐγένειαν ὅταν ὁμιλοῦν, διότι ἡ γεροντικὴ ἡλικία εὐχαριστεῖται νὰ διηγῆται. Εἶναι καθῆκον ἐπιβεβλημένον ὅλων μας νὰ ἀποφεύγωμεν τὰ ἀναιδῆ ἀστεῖα, διὰ τὴν ἡλικίαν των, τὰς γνώσεις των καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν των, ὅσον δὲ περισσοτέρας γνώσεις ἀπεκτήσαμεν ἡμεῖς, τόσον εὐκολώτερον ἀνεχόμεθα τὰς ἰδιοτροπίας αὐτῶν καὶ τὴν ἄγνοιάν των διὰ τὴν μέθοδον τοῦ νεωτεριστικοῦ βίου ἢ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἐμπορικῶν μας γνώσεων. Ὁ ἰσχυρός μας βραχίων ἂς ὁδηγῇ πάντοτε τὰ τρέμοντα αὐτῶν βήματα, διότι αὐτοί, ὁ ἀγαπημένος μας παπποῦς καὶ ἡ ἀγαπημένη μας γιαγιά, ὡδήγησαν τὰ τρέμοντα βήματα τῆς νηπιακῆς ἡμῶν καὶ τῶν γονέων μας ἡλικίας. Ὀφείλομεν ὅθεν σεβασμὸν πρὸς τὸ γῆρας ὑπενθυμίζοντες πρὸς τὰ τέκνα ἡμῶν τὸ ὡραῖον μας ἔθιμον νὰ ἐγείρωνται πρὸ τῶν μεγαλειτέρων ἐκδηλοῦντες οὕτω σεβασμόν. Ὁ Αἰσχίνης λέγει: «Τοὺς νέους αἰσχύνεσθαι δεῖ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ πάνθ' ὑστέρους πράττειν καὶ τιμᾶν τὸ γῆρας, εἰς ὃ πάντες ἀφιξόμεθα, ἐὰν ἄρα δὴ διαγενώμεθα».
Εἶναι φύσεως κακῆς καὶ πονηρᾶς, τὰ τέκνα καὶ οἱ ἔγγονοι ἐκεῖνοι οἵτινες ἀρέσκονται νὰ ἐρεθίζωσι τοὺς γέροντας, ὑπενθυμίζοντες διαρκῶς εἰς αὐτοὺς τὰς γεροντικάς των ἀδυναμίας, τὰς χρονίας των ἕνεκεν γήρατος ἀσθενείας καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶναι σημεῖον κακίστης ἀνατροφῆς ὅταν εὑρισκόμενοι εἰς μίαν συναναστροφὴν προσπαθῶμεν, διὰ νὰ χαρακτηρισθῶμεν ὡς εὔθυμοι καὶ ἀστεῖοι, νὰ θυμηθῶμεν καὶ ἀναφέρωμεν τὰ μικροσφάλματα καὶ τὰς ἀδυναμίας τῶν προσφιλεστάτων μας προσώπων καὶ προκαλέσωμεν οὕτω τὸν γέλωτα τῶν παρευρισκομένων. Ἀποστρέφομαι τῇ ἀληθείᾳ τόσον τοῦτο ὅπερ προανέφερα ὅσον καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὰ περισσότερα παιδιὰ ὁμιλοῦντα διὰ τοὺς γονεῖς των ὀνομάζωσιν αὐτοὺς "my old man or my old lady", νομίζοντες ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συμμορφοῦνται μὲ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας ταύτης· ἀλλὰ λανθάνωσιν, καθότι οἱ καλῆς ἀνατροφῆς Ἀμερικανοὶ δὲν διαφέρωσι καθόλου ἀπὸ τοὺς καλῆς ἀνατροφῆς Ἕλληνας, καὶ ἡ πρὸς τοὺς περσβυτέρους συμπεριφορά των δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν ἐ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 10ην Σελίδα)

ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΙΣ Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Φανταισία ὑπὸ Μαρίκας Κουσουρέλη

Ἡ Φύσις ἤρεμος καὶ σταθερὰ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ της ἐκτάσει, γεμάτη ζωὴ καὶ καλωσύνη, ἐσκόρπιζε τ' ἀγαθά της εἰς ἐκείνους ποὺ τὴν ἐννοοῦσαν καὶ συνειργάζοντο μαζί της.

Μέσα εἰς ὅλα τὰ στολίδια της καὶ τὰς ὑπέροχες ὡμορφιές της, ἐκεῖ εὑρίσκετο καὶ μία λίμνη, ἀπέραντος εἰς ἔκτασιν, γεμάτη ὡμορφιὰ καὶ μαγεία. Στὴν ἀσημένια ὄψιν της ἄφηνε ἤρεμα καὶ ἁπαλὰ νὰ ἐξαπλοῦται καὶ νὰ ἀντανακλᾷ ἕνα φῶς γεμάτο δύναμη, ποὺ τραβοῦσε τὸν κόσμο στ' ἀκρογιάλι της καὶ τὸν κρατοῦσε σκλαβωμένον καὶ ὑπόδουλόν της ἂν αὐτοὶ δὲν μετεχειρίζοντο τὴν ἀτομικήν των δυναμικὴν θέλησιν, διὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἐκ τῆς ἐπιρροῆς της.

Εἰς τὸ ἀκρογιάλι ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντο ἔβλεπα νὰ τὸ περιστοιχίζουν ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι καὶ γέροι. Ὅλων τῶν ἡλικιῶν καὶ ὅλων τῶν ἰδιοσυγκρασιῶν, νὰ παρακολουθοῦν, μὲ σταθερότητα ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγωνίαν τὸ φάρεμμα ἐκεῖνο! Τί ἦτο ἐκεῖνο ὅπου προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν καὶ νὰ ἀντλήσουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς μαγευτικῆς αὐτῆς λίμνης; Ἡ ἀπάντησις ἦτο ὅτι προσπαθοῦσαν ν' ἀντλήσουν καὶ νὰ πιάσουν ζωντανὴ τὴ λάμψη ἐκείνη ποὺ ἔκαμνε τὴν λίμνην τόσον ὡραίαν. Ἐξακολουθοῦσαν τὸ παιγνίδι αὐτὸ μὲ ἐπιμονὴ ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλην προσοχήν, ὅπου δὲν χωροῦσε ἄλλη ὡριμοτέρα σκέψη εἰς τὸν νοῦν τους.

Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλῆθος, διέκρινα καὶ μερικοὺς ν' ἀνασηκώνωνται κουρασμένοι, ἀλλὰ καὶ πάλιν ν' ἀρχίζουν τὸ κυνῆγι. Μὰ μέσα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν μάζα, κάποιος ἀποφασιστικώτερα ἀρχίζει νὰ σκέπτεται: «Γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν δὲν κατώρθωσα τὸ ποθούμενον;» Κουρασμένος καὶ ἀπογοητευμένος κυττάζει γύρω του, καὶ τυχαίως ὑψηλά. Μὰ σὰν τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἐπάνω εἰς ἕνα φῶς ὑπέρλαμπρον καὶ ἄφθαστον εἰς ὕψος καὶ μεγαλεῖον., ἐννόησε ὅτι τὸ κυνῆγι ἦ τὸ ψάρευμά του ἦτο διὰ μίαν χίμαιραν! Ἦτο ἐκεῖνο τὸ πραγματικὸν φῶς, ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς ἀνταναικλάσεως ὅπου ἁπλώνετο ἁπαλὰ καὶ τόσον μαγευτικὰ στὰ ἀσημένια νερὰ τῆς λίμνης. «Τὸ κυνῆγί μου ἦτο διὰ μίαν χιμαίρα,» φωνάζει μὲ πόνο, καὶ ὁλοψύχως ὑπόσχεται νὰ πάρῃ τὸν δρόμον τὸν ἄγοντα πρὸς τὰ ἄνω, ν' ἀνεβῇ τὰ σκαλοπάτια ἐκεῖνα ὅπου ὁδηγοῦν εἰς τὸ πραγματικὸν φῶς. Ἐξεκίνησε τὸν δρόμον του. Διὰ πρώτην φοράν, ὁ δρόμος ἦτο εὔκολος καὶ ἡ ψυχὴ του γεμάτη χαρά, καὶ εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἀπόφασιν ποὺ εἶχε κάμῃ τὸν κάμνει νὰ βαδίζῃ πειὸ γρήγορα.

Ἐπέρασε ὁ πρωτοπόρος τὰ χαμηλὰ σκαλοπάτια πολὺ εὔκολα, μὰ ἔβλεπε ἐμπρός του, πῶς μόνον ἕνα, ἕνα σκαλοπάτι ἐφωτίζετο, καὶ δὲν ἤξευρε πειὸ εἶναι τὸ ἄλλο, γιατὶ κάποιο πέπλο τὸ ἐσκέπαζε μαζὶ μὲ ὅλα τ' ἄλλα. Ἄρχισε νὰ φοβῆται, νὰ ἀνησυχῇ. Κυττάζει γύρω του ἐρευνικά, καὶ ἡ ἀγωνία τοὺ αὐξάνει. Γεννᾶται πάλιν ὁ πόθος μέσα του γιὰ τὸ ψάρευμα καὶ τὸ κυνῆγι τῆς χιμαίρας, ὅπου ἦτο τόσον εὔκολον καὶ τόσον καταφανές, ἀδιάφορον ἂν ἦτο διὰ μίαν χιμαίραν. Νοσταλγεῖ καὶ σκέπτεται ἂν δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰ γυρίσῃ πάλιν ἐκεῖ ὅπου πέρασε τὶς περισσότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς του. Μὰ ἀκούει κάποιαν φωνὴν μέσα του νὰ τοῦ λέγῃ: «Βάδιζε ἐμπρός, ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς.» Ὁ ὁδοιπόρος ἀκούει καὶ λαμβάνει θάρρος, βαδίζει ἐμπρὸς χωρὶς καμμιὰ σκέψη πλέον διὰ τὸν λυπηρὸν γυρισμόν. Ἀνεβαίνει ὑψηλότερα καὶ ἀρχίζει νὰ διακρίνῃ τὸ φῶς πειὸ δυνατώτερο καὶ σταθερώτερο νὰ φωτίζῃ τὸ ἑπόμενον σκαλοπάτι. Μὰ τὸ φῶς τώρα διαπερᾷ ὅλην του τὴν ψυχήν τὴν ὕπαρξίν του. Τὸν γεμίζει ἀπὸ ἐλπίδες καὶ ὄνειρα γλυκὰ διὰ τὸ μέλλον του. Μὰ μέσα σ' ὅλην αὐτὴν τὴν χαρὰ καὶ εὐτυχία ποὺ αἰσθάνεται εἰς αὐτὸ τὸ στάδιον τῆς ἀνόδου του, γυρίζει μιὰ ματιὰ πίσω, θυμᾶται τοὺς συντρόφους του καὶ παρατηρεῖ περίλυπα τοὺς κυνηγοὺς τῆς χιμαίρας. Προσπαθεῖ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ τραβήξῃ καὶ ἄλλους μαζί του, δοκιμάζει πάλιν καὶ πάλιν νὰ τοὺς ἐλκύσῃ τὴν προσοχήν, μὰ τὰ σκαλοπάτια ὅπου εἶχε ἀνεβῇ εἶναι πολὺ ὑψηλὰ καὶ ἡ φωνή του χάνεται. Δὲν τὸν ἀκούει κανείς. Αἰσθάνεται οἶκτον γιὰ τοὺς δυστυχεῖς τοὺς σκλάβους τῆς χιμαίρας καὶ δακρύζει. Ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ μόνη του βακτηρία. Γονατίζει καὶ ἀφήνει τὸν πόνο ποὺ αἰσθάνεται διὰ τοὺς συναν θρώπους του νὰ χυθῇ ἐλεύθερα. Ἡ φωνή του ἀνεβαίνει ὡς θυμίασμα στὴν πηγὴν τοῦ φωτὸς ἐκεῖ ὑψηλὰ γιατὶ εἶναι εἰλικρινής.

Πάλιν γυρίζει νὰ ἰδῇ πίσω του. Βλέπει ὅτι καὶ ἄλλοι κουρασμένοι καὶ ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὸ κυνῆγι, νὰ πέρνουν τὰν δρόμο πρὸς τὰ ἄνω. Τί νὰ συνέβη μέσα στὴν ψυχήν των ἄραγε; Ἴσως καὶ ἐκεῖνοι ν' ἀνεκάλυψαν τὴν πραγματικὴν πηγὴν τοῦ φωτὸς καὶ ἀπεφάσισαν ν' ἀκολουθήσουν τὸν σύντροφόν των ποὺ τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ μέν, ἀλλὰ ἄρχισαν νὰ ἀκούουν καὶ νὰ ἐννοοῦν τὴν ζωήν του. Πέρνουν θάρρος καὶ ἀκολουθοῦν σταθερά. Πότε, πότε κουρασμένοι ἐρωτοῦν: «Εἶναι ἄραγε αὐτὸς ὁ πραγματικὸς δρόμος ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσωμε; Γιατὶ εἶναι τόσον κοπιώδης;» Καὶ μιὰ μικρὰ φωνὴ ποὺ ἀρχίζει νὰ γίνεται διακριτὴ μέσα τους νὰ λέγῃ: «Στενὴ ἡ πόλη ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ζωήν.» Πέρνουν θάρρος καὶ ἀνεβαίνουν σταθερώτερα καὶ ἀποφασιστικώτερα ἀκολουθῶντες τὸν πρωτοπόρον, ὁ ὁποῖος ἔφθασε τὸ φῶς καὶ ἔγινε ἕνα μὲ αὐτό. Εὑρίσκων ἐν τῇ ὑψηλῇ του δόξῃ τὴν πραγματικὴν πηγὴν τοῦ φωτός, εἶναι ὑπέρ εὐτυχὴς καὶ ἐνθυμεῖται τὸ κυνῆγι τῆς χιμαίρας καὶ πάλιν ἡ ψυχή του γεμίζει ἀπὸ οἶκτον καὶ πόνον γιὰ τοὺς συναν θρώπους του. Αἰσθάνεται ὅτι πρέπει κάποιος ἐκ τοῦ φωτὸς νὰ κατεβῇ κάτω νὰ βοηθήσῃ τοὺς αἰχμαλώτους τῆς χιμαίρας, νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸν ζυγόν της. Ἡ θυσία εἶναι μεγάλη, μὰ ἡ ἀγάπη του πειὸ ἀνώτερη, ἀπέραντη, θεία. Τὸ ἀποφασίζει νὰ κατεβῇ, μὰ ποιὸς θὰ δεχθῇ τὸ θεῖον, ποιὸς θὰ εἶναι ἄξιος νὰ κρατήσῃ τὸ δυνατὸν φῶς μέσα του χωρὶς νὰ ἀποτεφρωθῇ ἀπὸ τὴ δυναμικότητά του; Ποιὸ γήινον σῶμα θὰ δεχθῇ τὸ ὑπέρτατον! Πρέπει νὰ βρεθῇ κάτι ἐξ ἴσου θεῖον.

Τὸ εὑρῆκε μέσα σὲ μίαν πολὺ ταπεινὴν ὕπαρξιν, σὲ κάποιαν ψυχὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους πρωτοπόρους ποὺ εἶχε κάμῃ τὴν ἴδια περίπου θυσίαν, νὰ κατεβῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἰδίαν ὑπηρεσίαν

(Συνέχεια εἰς τὴν 12ην Σελίδα)

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ ΕΣΤΙΑΔΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης Σελίδος)

κείνων, οἵτινες ἐδιδάχθησαν καὶ ἐφαρμόζουσι τὰ ὡραῖα διδάγματα τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων νομοθετῶν. Ἐὰν οὔτοι ἔχουσιν ἰδιοτροπίας ἢ μικροσφάλματα ὄχι μόνον δὲν μνημονεύομεν ταῦτα, ἀλλ' ἀποκρύπτομεν κάθε μυστικὸν τῆς οἰκογενείας μας, διότι αἱ ἀθυροστομίαι τῶν παιδιῶν ὄχι μόνον δὲν εἶναι εὐφυΐα τοὐναντίον δὲ μέγιστον σφάλμα· καὶ πάλιν λοιπὸν εἰς ἡμᾶς τὰς μητέρας ἀφίεται τὸ καθῆκον τοῦτο, ὅπως νηπιόθεν συνηθίσωμεν αὐτὰ νὰ τηρῶσι μυστικὰ καὶ τὰ παραμικρὰ ζητήματα τῆς Οἰκογενείας.

Καὶ εἰς προηγούμενον ἄρθρον μου, καὶ τώρα ἐπαναλαμβάνω, ὅτι μεγάλη ἀπορία γεννᾶται πάντοτε ποῖος ἄρα γε εἶναι ὑπεύθυνος, διὰ τὴν κακὴν τῶν τέκνων ἀνατροφήν; καὶ εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ὅλοι πάντοτε ἀπαντῶμεν μὲ φυσικὴν εὐκολίαν, οἱ γονεῖς! Φαίνεται ὅτι κοπιάσαμε χρόνια ὁλόκληρα διὰ νὰ εὕρωμεν τὴν ἁπλῆν, ἀλλὰ σπουδαιοτάτην αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἀλλὰ ποῖοι ἐπὶ τέλους εἶναι οἱ γονεῖς; καὶ εἰς τὸ δεύτερον ἐρώτημά μας ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι γονεῖς εἶναι τὰ μεγαλωμένα μας παιδιά. Ὥστε τὸ ἔργον ἡμῶν ἀπέναντι τῆς Οἰκογενείας τὴν ὁποίαν τὰ τέκνα μας θὰ δημιουργήσουν ὡς γονεῖς, δὲν εἶναι μόνον πῶς νὰ παρουσιάσωμεν αὐτὰ μὲ καλὴν μόνον συμπεριφορὰν εἰς τὴν παιδικήν των ἢ ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ πῶς θὰ τὰ διδάξωμεν καταλλήλως νὰ ἀντιμετωπίσουν ὅλα τὰ δύσκολα τῆς ζωῆς προβλήματα.

Ποίαν μητέρα καὶ σύζυγον ἑτοιμάζομεν ἡμεῖς διὰ τὴν αὔριον, ὅταν εἰς τὸν νοῦν τῶν θυγατέρων μας ἀφ' ἧς στιγμῆς μεγαλώνουν ὀλίγον θέτομεν ἀφελέστατα τὴν σκέψιν ὅτι πρέπει νὰ ἑνώσουν τὴν τύχην των μὲ σύζυγον πλούσιον διὰ νὰ μὴ στερηθοῦν τὸ χρῆμα, τὰς ἐξ αὐτοῦ εὐκολίας καὶ τὴν πολυτέλειαν. Πόσην ὅμως ἀσυγκρίτως μεγαλειτέραν ὠφέλειαν θὰ προξενήσωμεν εἰς αὐτὰ ὅταν λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ τοῦ Ἡροδότου, ὅτι τὰ ἀνθρώπινα δὲν μένουν ἀμετάβλητα, φροντίσωμεν ὅπως τὰ παιδιά μας καὶ δὴ αἱ θυγατέρες μας, ὄχι μόνον συνειθίσωσιν εἰς κάθε οἰκιακὴν ἐργασίαν, ὄχι μόνον ἐκτιμῶσι τοὺς ὁμοφύλους νέους, ὅταν οὗτοι κατέχωσι τὰ προσόντα ἐκεῖνα, ὅσα μένουν μὲ τὸν ἄνθρωπον μέχρι τελευταίας του πνοῆς, ὅπως εἶναι ἡ φιλεργία καὶ τιμιότης, ἡ εἰλικρίνεια καὶ τόσαι ἄλλαι ἀρεταί, χωρὶς νὰ προσηλώνουν διαρκῶς τὸν νοῦν των μόνον εἰς τὰ πλούτη, ἀλλὰ βοηθήσωμεν αὐτὰς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ὁ γάμος των δὲν εἶναι μέσον ἀποκτήσεως πλούτου καὶ ἀνέτου βίου, ἀλλὰ κοινωνικὸν καθῆκον, ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς τοῦ γάμου ἀρχίζωσι τὰ μεγάλα εἰς τὴν ζωὴν καθήκοντα, διὰ τὰ ὁποῖα χρειάζεται καὶ ὑπομονή, καὶ εὐγένεια, καὶ καλωσύνη. Ἂς ὁπλίσωμεν λοιπὸν τὰ παιδιά μας μὲ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ ἂν ἡ καλὴ τύχη τὰ βοηθήσῃ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ καλά, ἂς ἔχουν μαζύ των τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, τὴν προθυμίαν ὅπως προσέρχονται ἀρωγοὶ εἰς τοὺς πάσχοντας καὶ δεινοπαθοῦντας καὶ τὴν σκέψιν ὅτι πλούσιοι ἐξυπνοῦν ἐνίοτε πτωχοὶ καὶ τότε ἔχουσιν ἀνάγκην καρτερίας, ἀγάπης καὶ προσπαθείας ὅπως ἐξακολουθήσουν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν Οἰκογένειαν νὰ ἵστανται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας.

Ἕνα ἄλλο ζήτημα ποῦ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν εἶναι νὰ ὑπενθυμίζωμεν διαρκῶς εἰς τὰ τέκνα μας, ὅτι διὰ τοῦ γάμου των δὲν ἑνώνουν τὴν ζωήν των μὲ ἕναν νέον ἢ μίαν κόρην ποῦ δὲν ἔχουν κανὲν ἐλάττωμα, ὅπως κατὰ κακὴν συνήθειαν βλέπομεν εἰς τὰς ἀγγελίας γάμων, ὅτι «ὁ ἐκλεκτὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος τῆς παροικίας μας κ. Τάδε . . . ἔδωσεν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου μὲ τὴν χαριτόβρυτον καὶ διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένην δεσποινίδα κ.τ.λ.» καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἰς τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα βλέπομεν μετὰ παρέλευσιν ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος φερομένους εἰς τὰ δικαστήρια πολλοὺς ἐκ τῶν διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένους, ὡς τοὺς χειροτέρους ἐχθρούς, ἑτοίμους νὰ διαλύσουν τὸν ὡραῖον καὶ ἱερὸν τῆς Οἰκογενείας δεσμὸν μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι δὲν συμφωνοῦν οἱ χαρακτῆρές των! Βεβαίως παραδέχομαι ὅτι ὑπάρχουν πλεῖστοι λόγοι δικαιολογοῦντες ἀληθῶς τοιαῦτα λυπηρὰ διαβήματα. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα δυστυχῶς γίνονται δι' ἁπλουστάτους λόγους καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διότι ὅταν περνᾷ ὀλίγον ὁ καιρὸς καὶ φαίνονται καὶ ἐλαττώματα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, τὰ παιδιά μας δὲν εἶναι ὁπλισμένα μὲ τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡμεῖς τοὺς κτίσαμε πύργους κρυσταλλίνους ποὺ μὲ τὸν ἐλαφρότερον ἄνεμον ἀργότερα σωριάζονται εἰς ἐρείπια!

Ὦ! Ἂς φροντίσωμεν νὰ προλαμβάνωμεν τοιαύτας καταστροφάς, ἂς διδαχθῶμεν ὅτι ὅλοι ἔχομεν προτερήματα ἀλλὰ καὶ ἐλαττώματα, ἂς προφυλάττωμεν ὡς τὸ τιμαλφέστερον ἀντικείμενον τὸν ἱερὸν τῆς οἰκογενείας δεσμόν, καὶ ἂς δείξωμεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ὄχι μόνον ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως ὡς Ἑλληνικὴ φυλὴ σεβόμεθα τὴν Οἰκογένειαν καὶ μέσα εἰς αὐτὴν κρατοῦμε μυστικὰ καὶ ἱερὰ κάθε τι ποῦ ἠμπορεῖ νὰ τὴν κρατῇ ἀκλόνητον, ἀγαπημένη καὶ ἀσάλευτη, τὴν Οἰκογένειαν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ γέροι καὶ νέοι ἀπολαμβάνουν ὅλην τὴν ἐκτίμησι καὶ ὅλην τὴν ἀγάπην.

("Επεται συνέχεια).

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Καθ' ὃν χρόνον τὸ «Βῆμα» εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου, ἐλάβομεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ χαριτωμένου Νίκου Κοπάδη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μετὰ λύπης ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ σεβαστὴ μήτηρ του καὶ πολύτιμος Συνεργάτις τοῦ «Βήματος» Μεγάλη Σύμβουλος Κα Ἰφιγένεια Κοπάδη, ἔπαθε κάταγμα ὀστοῦ τινος πεσοῦσα ἀπὸ τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, καὶ εὑρίσκεται κλινήρης.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια τῆς G.A.P.A. εὔχεται ὁλοψύχως ταχεῖαν ἀνάρρωσιν εἰς τὴν μεγάλην ἀδελφήν.

Ἀναμένομεν καὶ σπεύδομεν ὅπως τὰ μέλη μας καὶ οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Βήματος» προτιμοῦν τοὺς οἴκους, οἱ ὁποῖοι διαφημίζουν εἰς τὸ Περιοδικόν μας. - - - - - - - -

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΜΑΣ ΟΜΙΛΩΝ

Ἡ ἐνίσχυσις καὶ τὸ ἠθικὸν θάρρος τὰ ὁποῖα μοῦ παρέσχον οἱ ἔφηβοι τοῦ Μουσικοῦ 'Ομίλου τῆς Στοᾶς «Παρμενίδης» τοῦ Toledo, O., μὲ ἀναγκάζουν καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου ὅπως ἐκφράσω τὰς σκέψεις μου, μολονότι ὁσασδήποτε φορὰς ἤθελον γράψῃ ἐπὶ θέματος ἀφορῶντος τοὺς 'Εφηβικοὺς Μουσικοὺς 'Ομίλους, πάλιν κἄτι θὰ ἄφινα κενόν, καὶ πάλιν θὰ ὑστέρουν εἰς περιγραφὴν καὶ ἔκφρασιν.

Αἱ σημεριναὶ οἰκονομικαὶ συνθῆκαι τῆς ζωῆς, παρὰ τὰ πολλαπλᾶ κακὰ τὰ ὁποῖα ἐπεσώρευσαν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐδημιούργησαν τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι ἔδωσαν εἰς τὸν κόσμον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ματαιότητα τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἅτινα ἐξατμίζονται καθ' ἑκάστην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ τὰ συγκρατήσωμεν, ἐνῷ τὰ κεκτημένα πνευματικὰ ἀγαθά, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ συγκρατοῦμεν καὶ συναποκομίζομεν μέχρι τοῦ τάφου.

Ἐὰν ἦτο δυνατὸν ἵνα ἕκαστος ἐξ ἡμῶν μελετήσῃ τὰς σκέψεις τῶν ἁπανταχοῦ τῆς γῆς ζώντων, πόσους ἄρα γε θὰ ἠσθάνετο γόους καὶ στεναγμοὺς τῶν ὅσων ἐστερήθησαν τῶν πνευματικῶν ἐφοδίων καὶ πόσους ἀφ' ἑτέρου ὕμνους καὶ εὐλογίας πρὸς τὰς σκιὰς τῶν πατέρων των ἐκ μέρους ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἠὐμοίρησαν νὰ τύχουν τῶν φώτων τῆς ἀληθοῦς παιδείας;

Ἀλλ' ὅ,τι συνέβη εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ὅ,τι συμβαίνει σήμερον, θὰ συμβῇ ἀσφαλῶς καὶ εἰς τὸ μέλλον, δὲν πιστεύω δὲ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ ἡμῶν κανεὶς ὅστις θὰ ἐπεθύμῃ νὰ ἀκούσῃ μίαν ἡμέραν νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὰ χείλη τῆς νέας γενεᾶς, ὄχι συγκινητικοὶ ὕμνοι καὶ μελῳδικοὶ παιᾶνες, ἀλλ' ἀπογοητευτικαὶ ἐκφράσεις πλήρεις πόνου καὶ θλίψεως.

Καμμία δικαιολογία τότε δὲν θὰ χωρῇ καὶ κανεὶς δὲν θὰ δύναται νὰ ὀχυρωθῇ ὄπισθεν τῆς ἀνισχύρου προφάσεως ὅτι, ἐπειδὴ ἴσως δὲν ἀπέκτησε τέκνα, διὰ τοῦτο καὶ δὲν εἶναι ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῆς νέας γενεᾶς.

Ἂς μὴ αὐταπατώμεθα. Ἂς ἐξετάσωμεν κατὰ βάθος τὴν 'Ελληνικήν μας καὶ Χριστιανικήν μας συνείδησιν καὶ ἂς ὑποβάλωμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας τὸ ἐρώτημα ἐὰν ἐξετελέσαμεν εἰλικρινῶς τὸ καθῆκόν μας καὶ ἐὰν ἐξεπληρώσαμεν δεόντως τὰς ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι ἐκείνων, οἵτινες ἔρχονται μὲ τὴν σειρὰν των νὰ καταλάβουν τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν μοιραίως ἡμεῖς θὰ ἐγκαταλείψωμεν καὶ ἡ ὁποία δικαιωματικῶς ἀνήκει εἰς αὐτούς.

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀπάντησις θὰ εἶναι ἀρνητική. Ἀλλ' ὅ,τι παρελείψαμεν νὰ πράξωμεν εἰς τὸ παρελθὸν ἰδοὺ ὅτι μᾶς παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ πράξωμεν σήμερον, διότι ἐὰν ἡ ἄλλοτε ἐπικρατοῦσα μεγάλη εὐημερία καὶ χρηματικὴ πλησμονὴ ἔτεινε νὰ δικαιολογήσῃ ὁπωσδήποτε τὴν ἀποκλειστικὴν προσήλωσίν μας εἰς τὴν οἰκονομικὴν πλευρὰν τῆς ζωῆς, τώρα ὁπότε οἱ ὅροι ἀνεστράφησαν, μία τοιαύτη παράλειψις καὶ μία ἀκόμη ἐπανάληψις τοῦ διαπραχθέντος λάθους θὰ ἦτο ἀσυγχώρητος καὶ ἐκληματική.

Φρίσσει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς σκέψεως ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰ τέκνα μας εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀγρίων κοινωνικῶν κυμάτων, καὶ ἐν μέσῳ τῆς μαινομένης πέριξ ἡμῶν λαίλαπος τοῦ ὑλισμοῦ, χωρὶς νὰ τὰ ἐφοδιάσωμεν, ὄχι μὲ ἠμιμάθειαν καὶ μέσα ἡμιτελῆ, ἀλλὰ μὲ τὰς γνώσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἐνδυναμώνουν τὸ πνεῦμα καὶ ἐξευγενίζουν τὴν ψυχήν, τὰ μόνα ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ ὅπλα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ παλαίσουν διὰ νὰ νικήσουν καὶ νὰ ἐδραιωθοῦν.

Καὶ τὰ ἠθικὰ αὐτὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα δὲν πληγώνουν ἀλλὰ θεραπεύουν, τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα τὰ ὁποῖα δὲν καταστρέφουν ἀλλ' οἰκοδομοῦν καὶ ἀνοίγουν νέους δρόμους καὶ νέους ὁρίζοντας, τὰ προσφέρει ἡ 'Οργάνωσις Γκάπα ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητον ἠθοπλαστικὴν ἀποθήκην της καὶ ἀπὸ τὸ μέγα ἐργαστήριον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προόδου τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε καὶ τοῦ ὁποίου ἐπιφανεῖς μελλοντικοὶ ἐργάται εἶναι οἱ σήμερον ἀποτελοῦντες τοὺς 'Εφηβικοὺς Μουσικοὺς 'Ομίλους.

Οἱ "Ομιλοι εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιοι πρὸς ἐργατικὰς κυψέλας τῶν ὁποίων εὐγενεῖς καὶ φιλόπονοι μέλισσαι ἐργάζονται νυχθημερὸν καὶ καταβάλλουν ὡραίας προσπαθείας διὰ νὰ παράγουν γλυκύτατον μέλι τὸ ὁποῖον δὲν προορίζεται μόνον δι' αὐτὰς ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους οἵτινες θὰ τὸ γευθοῦν καὶ θὰ εὐφρανθοῦν. Ἀλλὰ διὰ νὰ γείνῃ τὸ μέλι τοῦτο ἄφθονον καὶ εὔγευστον, χρειάζονται ἄνθη πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα αἱ μέλισσαι νὰ τὸ τρυγήσουν καὶ τὸ ἀντλήσουν, καὶ τὰ ἄνθη αὐτά, ἄνθη εὔοσμα, ἄνθη νοητά, τὰ ἀπαιτοῦν ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπὸ σᾶς, ἀπὸ ὅλους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, νέους καὶ γέροντας, εὐποροῦντας καὶ μὴ εὐποροῦντας, ἀπὸ κάθε ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία πάλλεται ἀπὸ εὐγενεῖς παλμοὺς καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὰς φλέβας ρέει αἷμα 'Ελληνικόν.

'Υποστηρίξατε πάντοτε καὶ διαρκῶς τὰς νεαρὰς ταύτας 'Ελληνικὰς μελίσσας, πεπεισμένοι ὅτι ἐκτελεῖτε τὴν ὡραιοτέραν τῶν ὑποχρεώσεων ἀπέναντι τῆς νέας μας γενεᾶς καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι αἱ θυσίαι σας θὰ ἀμειφθοῦν καὶ ἡ ψυχή σας θὰ κολυμβήσῃ εἰς νέον πέλαγος ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ εὐδαιμονίας. Οἱ "Εφηβοι τῆς Γκάπας σᾶς περιμένουν πάντοτε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας διὰ νὰ καταπραΰνουν τὰς θλίψεις σας, ἐὰν ἔχετε, νὰ σᾶς ἐπαναφέρουν τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ νὰ μεταρσιώσουν τὸ πνεῦμά σας εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν ὡραιότητα τοῦ 'Απείρου. Θὰ διακρίνετε τὴν εὐγνωμοσύνην των εἰς τοὺς περιπαθεῖς ἤχους τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ ἐντὸς τῶν ἀθώων παιδικῶν των ὀφθαλμῶν νὰ κατοπτρίζωνται κρυστάλλιναι αἱ παρθενικαὶ ψυχαί των.

Ε. Χ.

Detroit, Mich., Νοέμβρ. 1937.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

'Υπὸ τοῦ Πανοσιολ. 'Αρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ Η. ΜΑΛΑΧΙΑ

Πρὸς τὴν Βηθλεέμ....

'Υπὸ τὴν πίεσιν τοῦ βάρους τῶν ἁτασθαλιῶν της, ἐξηντλωμένη ἡ ἀνθρωπότης κατὰ γῆς συνταράσσεται, ὡς τὸν μυθικὸν ἐκεῖνον τιτᾶνα, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐξεσφενδόνισε δέσμιον ὡς ἐπαναστάτην, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰ τάρταρα τοῦ ἅδου, ζητοῦσα τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἐλευθερίαν της. Καὶ πῶς ἄλλως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆς ἀπέναντι τῆς ἀνωτάτης Δυνάμεως, παρὰ ἐπαναστατική; Καὶ συναισθανομένη τὴν ἐνοχήν της, ἀντὶ νὰ ἐκλιπαρίσῃ τὴν συγγνώμην 'Εκείνου, παρασυρομένη ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν της, ἀκολουθεῖ σκολιὰν ὁδὸν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ της. Συνάπτει διμερῆ, τριμερῆ, τετραμερῆ καὶ δὲν ἠξεύρω ποσαμερῆ σύμφωνα, ὑπογράφει συνθήκας, συγκαλεῖ συνελεύσεις, τὰς ὁποίας κατ' εὐφημισμὸν καλεῖ εἰρηνικὰς καὶ ἐκφωνοῦνται παραπλανητικοὶ λόγοι περὶ ἀγάπης, περὶ δικαιοσύνης, περὶ εἰρήνης, χωρὶς νὰ φέρουν τὴν σφραγῖδα τοῦ "Αρχοντος τῆς εἰρήνης. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; 'Ο ὄγκος τοῦ φορτίου της αὐξάνει μὲ τάσεις συντριπτικάς. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνῃ κατ' ἄλλον τρόπον. Διότι ἐφ' ὅσον τὰ 90% ἐκ τῶν εἰσπραττομένων ὑπὸ τῶν κυβερνώντων, *ἀπὸ τὸ ψωμὶ τοῦ λαοῦ*, χρημάτων, δαπανῶνται διὰ τὴν συντήρησιν παντὸς κινουμένου καὶ πλέοντος καὶ ἱπταμένου ἐξοντωτικοῦ ὀργάνου, διὰ τὴν ἐξαγορὰν ἐλαφρῶν συνειδήσεων, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν μᾶλλον ἀποδοτικῶν δηλητηρίων, καὶ τόσων ἀναριθμήτων φονικῶν μέσων, διὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν συνανθρώπων μας, ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀσφαλῶς θὰ κολυμβήσωμε μέσα στὸ αἷμά μας· *καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν, ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς.*

Πρὸ εἴκοσιν αἰώνων ἕνα κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς ἔλαβε χώραν εἰς ἕνα χωριουδάκι τῆς Παλαιστίνης. "Ητο πολὺ ἐπιβλητικόν. 'Ο κόσμος τῶν ἀγγέλων ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ εἰς μίαν παναρμονίαν ἀσύλληπτον ἔψαλλε πρωτοφανῆ καὶ πρωτάκουστον ὕμνον: *δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.* 'Ο κόσμος τῶν ἀνθρώπων ἐταράχθη, ἀδυνατῶν νὰ ἐξηγήσῃ τὸ συμβαῖνον. Καὶ τὴν ταραχὴν του ἐπηύξανεν νεοφανὴς ἀστήρ, ἀνεξήγητος καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς τότε ἀστρονόμους. Τρεῖς σοφοὶ ξεκινήσαντες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἐξ ἀνατολῆς, ἔλυσαν τὸ αἴνιγμα.

Τί συνέβαινε; "Ο,τι ἀπὸ αἰώνων, ὁ βεβαρυμένος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνομιῶν του ἄνθρωπος, προσεδόκα. Εἶχε συμπληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος διὰ μίαν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἐπανειλημμένως τοῦ ἔδωκεν ὁ 'Ιεχωβᾶ. Καὶ ἐπειδή, *Θεὸς ὁ ἐπαγγειλάμενος*, ἐκπληροῖ αὐτὴν καὶ ἀποστέλλει εἰς τὸν κόσμον τὸν Υἱόν του τὸν Μονογενῆ, μὲ σχῆμα ἀνθρώπου, διὰ νὰ δώσῃ τὸ δυνατὸ χέρι του εἰς τὸ κατακείμενον πλάσμα του καὶ νὰ τὸ σηκώσῃ ἐπάνω.

Εὐεργεσία, τῆς ὁποίας μεγαλυτέρα οὔτε ὑπῆρξε, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ. 'Αλλὰ ἡ ἀχαριστία εἶναι ἀχώριστος σύντροφος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Βαρύτατον τὸ φορτίον τῆς εὐγνωμοσύνης. 'Εκεῖνος ποῦ ὀφείλει αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ὑποδεέστερον. Βιάζεται νὰ πετάξῃ τὴν ὑποχρέωσιν ἀπὸ πάνω του. Προσπαθεῖ νὰ περιορίσῃ τὴν ἔκτασιν τῆς εὐεργεσίας ποῦ τοῦ ἔκαμαν. Καὶ ὅταν δὲν τὸ ἐπιτυγχάνει, γεννᾶται μέσα του ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ εὐεργέτου.

Χριστούγεννα. "Ισως ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ νὰ μὴ ἤκουσαν, νὰ μὴ ἐγνώρισαν, ἢ νὰ μὴ θέλουν νὰ ἀκούσουν περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Κανεὶς ὅμως δὲν ὑπῆρξε καὶ οὔτε θὰ ὑπάρξῃ, ποῦ νὰ μὴ γνωρίζῃ ὅτι ἐγεννήθη ὁ Χριστός. Τρανὴ ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι εἰς τὴν ἐπέτειον τοῦ κοσμοϊστορικοῦ αὐτοῦ γεγονότος, ὡς ὑπὸ πελωρίου μαγνήτου ἑλκόμενοι, συμμετέχουν διαφοροτρόπως πάντες, χριστιανοὶ καὶ μή. Οἱ τελευταῖοι εὐλαβέστερον.

Εἶναι λυπηρόν, εἶναι ἀποκαρδιωτικόν, πλὴν εἶναι ἀληθὲς καὶ ἐφαρμόζεται πλήρως τὸ ὑπὸ τοῦ προφήτου λεχθέν: *ὁ λαός μου οὗτος, μὲ τὰ χείλη μόνον μὲ τιμᾷ, μὲ τὴν καρδίαν ὅμως εὑρίσκεται πολὺ μακράν μου.* Καὶ διατί τοῦτο; Διότι ἡμεῖς οἱ "Ελληνες εἴμεθα οἱ περισσότερον εὐεργετηθέντες παρὰ τοῦ γεννηθέντος Σωτῆρος. Μόνους ἡμᾶς προσεφώνησε διὰ τοῦ περιφήμου ἐκείνου: *νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.* Καὶ ἐπειδὴ ἀμελοῦμεν τελείως νὰ συντελέσωμεν διὰ τῶν ἀγαθῶν μας πράξεων εἰς τὸν μετριασμὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας, διὰ τούτου ἐπαναστατοῦμεν ἐναντίον τοῦ Εὐεργέτου μας.

Ἂς τὸ μάθωμεν καλά, ἂς τὸ χωνεύσωμεν καλλίτερα, ὅτι ὅσον καὶ ἂν κλωτσῶμεν, ὅσον καὶ ἂν χειρονομῶμεν, ὅσον καὶ ἂν φωνασκῶμεν, εἶναι τελείως ἀδύνατον νὰ σηκωθοῦμε μόνοι μας ἀπὸ 'κεῖ ποῦ εἴμεθα ξαπλωμένοι, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον μᾶς κρατεῖ αἰχμαλώτους του. Ἡ δύναμις ἡ κατορθώνουσα τὰ πάντα, εἶναι μία: *ἡ ἐνανθρωπήσασα εἰς τὸ ταπεινὸν σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ.* 'Αναγνωρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Δὲν ταπεινούμεθα ποσῶς. Τοὐναντίον σωζόμεθα, διότι ἀνακτῶμεν τὰς ἀπαιτουμένας δυνάμεις διὰ νὰ ὀρθοποδίσωμεν. Ἡ ἐπιθυμία μας νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας πραγματοῦται. Καταθέσωμεν τὰ ὅπλα τῆς ἀνταρσίας, ἐφόσον ὁ οὐρανὸς σαλπίζει: *καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.* 'Ο πλανήτης μας θὰ μετεβάλλετο εἰς ἀληθῆ παράδεισον, ἐὰν ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλοι οἱ λαοί, ὡς πραγματικοὶ ἀδελφοί, ἔστρεφον νοῦν, ψυχὴν καὶ καρδίαν, πρὸς τὸ Βρέφος τῆς Βηθλεέμ. Ναί, διότι ἐκεῖ *ἡ ἀλήθεια, ἐκεῖ τὸ φῶς, ἐκεῖ ἡ ἀγάπη.* Πρὸς τὴν Βηθλεέμ....

'Αθῆναι.

YOUNG PEOPLE'S PAGE

Editors:
SOPHIA ANESTIS and
ANDREW GORMIS

JUNIOR ORDER OF G.A.P.A.

SUPREME COMMISSIONER'S OFFICE
To
Every Junior and Juniorette

My young Sisters and Brothers:

Last month I explained to you the scope of religion and I told you what her school is.

As you know every school has to have teachers and the teachers in the school of Religion are the priests. Since our priests in the future will be from the Greek-American Youths of whom the Juniors of G.A.P.A. are a part, I believe it is proper that I should say a few words as regards the selection and education of a priest. A priest is neither a clerk, an artisan nor businessman, but a minister of Religion.

His business is to serve the scope of Religion and that, as we have said, is to lead man to the fountain of true Knowledge which comes from the inner-world.

Before he will be able to lead others there, however, he must search for the way himself and find the very source of the fountain. That is why the Church must select, try and prepare those who will be her teachers, so they may be worthy of the Ministry.

I suggest that those of you who may decide to study for Ministry of the Church read in your Bibles from the XII Chapter of Luke the 22nd to 34th verse. And now let us take a look at the Orthodox Church's mode of teaching which is followed by the other Churches and I say is followed because the Orthodox Church was the first Church the Apostles ectablished and it still keeps the rules they laid down.

Music is used by the Church to prepare the heart and soul of man to listen to the reading of the Bible and the explanation of the priest which is the educational part of the Mass. As you all know most of the time at the Holy Mass is taken up by music, because music affects not only the body but also the soul of men. That is why the G.A.P.A. requests that its Juniors and Juniorettes take part in the Church Choirs. Furthermore, music like that in our Church, when sung in the proper way is unparalleled, and I urge you never to accept any Change whatsoever in it.

But in addition to these parts we have the Sacred Mysteries, the Sacraments, through which the Grace of God Contacts Man. I do hope that our priests will start a campaign to teach us about the Sacraments and the necessity of using their medium, for they are the Magic Key that helps to open the door of the inner-world. The door is opened only when there is Faith both in the one that performs the Sacrament and the one for whom it is performed.

Faith is the cornerstone of Religion. The Christian must have implicit faith in God. He must have faith that man is son of God, that through the grace of Christ he may know God, his Father and that in the name of Christ he can ask and have opened unto him the fountain of true Knowledge.

But what can man accomplish without Faith? Nothing. When man loses Faith he is man no more. However,Faith alone is not enough, it must be accompanied by acts. All the faith in the world will not get us to the top, unless we start walking—that is, acting according to our faith.

The way man must act in order to attain the true Knowledge from the inner-world and to win in the game of life, we will endeavor to teach you. Most of the work will be done in your lodges, which I assure you will be pleasant as soon as your Ephoroi are appointed and I will write to you through the columns of the Greek Press from time to time as I want you to read the Greek Newspapers.

With best wishes,

D. NICHOLSON,
Supreme Commissioner.

CHRISTMAS AND NEW YEAR CUSTOMS IN GREECE

In Greece Christmas is celebrated with less magnificence than the New Year which is accompanied with much intimate delight.

On Christmas Day the Greek citizen and his family will attend a three-hour Mass and then return home where a small roasted lamb, in addition to other foods, cooked on Christmas Eve, awaits them. This lamb, because of its tenderness and delicacy is called "the milk lamb" and symbolizes in many ways our Lord Jesus Christ, who is called the "Lamb slain for the foundation of the world."

On Christmas night we find the Greek family gathered together around an illuminated and beautifully decorated Christmas tree rejoicing in song. It is the custom to rejoice on this day with holy songs as this is the highest and most honorable form of prayer that the Greek can find to offer to God. Christmas Day is set aside as a day for prayer and thanks to God for His mercies. It may correspond in a way to our Thanksgiving Day.

Then on Christmas night a Greek prays to God: "O My God, Thou only art supremely good above all. Thou only are most high. Thou only art most powerful. Thou only art most sweet and full of consolation. Thou only art most rich and self-sufficient. Thou only art most noble and glorious above all things in Whom all good things are, were, and ever shall be in perfection."

On New Year's Eve we find the Greek family around the table laughing, singing, and playing cards. Other friends that have been invited are present and all are joyful and happy, celebrating the coming New Year.

Playing cards is a Greek custom and it is according to the outcome of the game that a Greek will decide whether the New Year will be happy for him or not. If he wins during the playing, he will have a wonderful year; if he loses, he will undergo a lot of difficulties during the coming year. These, of course, are only superstitions because the sons of Hellas have always been very optimistic and constantly believe in a more prosperous and happier New Year.

In the large Greek cities old customs have been lost, but in the beautiful little Greek towns, they are still strong. Here are some:

On New Year's eve, an energetic member of the Greek family will go at midnight to the nearby fountain and "steal" water for the preparation of the "Saint Vasil's Pie." For the water that he took, he will leave some butter, bread, money and other things. Saint Vasil is the Santa Clauss of the Greeks.

The closing of the light at midnight is another Greek custom. Exactly at twelve o'clock, while everybody is playing cards or singing, someone will close the light for two minutes and then open it again. This signifies that the New Year has arrived, and all wish each other a "Happy and Prosperous New Year."

On New Year's morning the head of the Greek family distributes the presents and every one prepares for church. The ones that visit friendly houses during the day always carry a large stone which they leave in front of the house, with the wish that the "sack of gold" those who had gone abroad would bring with them on their return, would be as heavy as the stone. In other towns the first visitor sits on a dry holm-oak and from the falling of the leaves is predicted the prosperity of the New Year.

Several hours before dinner time the oldest woman of the family will prepare for the making of the "Saint Vasil's Pie," and she will see that the gold or silver money, a little wooden cross, a smally grape wine-branch, a few grains of wheat, and other things are put in the pie. At dinner time before placing any other foods on the table the older woman will cut the pie in as many pieces as there are members in the family, whether they are present or not. From the object that every one finds in his piece, his happiness will be determined.

New Year's night many friendly families will gather together in a large house and there will taste the "Happiness" of the tickling fritters. While the playing of cards continues, the lady of the house prepares a beautiful table with different delicacies and invites the friends to feast.

While devotion and rejoicing marks the holiday season of Greece and bands of singers go from house to house to sing the inumerable verses of the Kalanta "Pali n' akousete arhontes pali na sas epoumen...".

I wish "Kala Christougenna Kai Eftiches to Neon Etos" to all.

"ANTRIKOS"

ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΙΣ ΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 10ης Σελίδος)

πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ δεχθῇ καὶ νὰ γαλουχήσῃ τὸ θεῖον!

Ἐγεννήθη, ἐμεγάλωσεν, ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν νὰ γίνῃ πραγματικὸς ὁδηγὸς ἐκείνων ὅπου εἶχον ὡριμάσῃ νὰ τὸν δεχθῶσι καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ξανανέβηκε καὶ ξαναπέρασε τὰ ἴδια σκαλοπάτια μὲ τοὺς συνανθρώπους του, ξανακουράσθη, μὰ ὁ δρόμος ἔγινεν εὐκολώτερος διὰ τοὺς ἀκολούθους του, διατὶ τὸ πραγματικὸν φῶς ἦτο πλησίον των.

Ἡ λίμνη ἄρχισε νὰ ἐρημοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τὸ κυνῆγι δὲν ἀπασχολοῦσε τὴν ὀλότητα, γιατὶ οἱ ὥριμοι εἶχον γίνῃ πλέον συνοδοιπόροι μὲ τὸν υἱὸν τοῦ φωτός. Ἄλλοι πάλιν προετοιμάζοντο νὰ ἀκολουθήσουν, μὰ δὲν εἶχον τὸ θάρρος γιατὶ δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἡ κατάλληλος στιγμὴ ἀκόμη. Ἄλλοι πάλιν εἶχαν παραιτηθῇ τοῦ κυνηγίου, μὰ ἀναποφάστιστοι νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς συντρόφους των καὶ δὴ τὸν διδάσκαλόν των.

Ὁ πρώην πρωτοπόρος ἐβάδιζε ἐμπρὸς μὲ τοὺς ἀκολούθους του, εὐχαριστημένος καὶ ἱκανοποιημένος γιατὶ ὡς παντογνώστης ἤξευρε ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ κατα τὴν ὁποίαν θὰ εἶναι «Εἷς Ποιμὴν καὶ Μία Ποίμνη».

ΤΑΞΕΙΔΙ

Ὄνειρο ἀπίστευτο ἡ λιόχαρη μέρα! Κι' ἐγὼ κι' ἡ Ἀννούλα
λίγοι παληοὶ σύντροφοί μου, καὶ κάποιες κοπέλλες μαζὶ
μπήκαμε μέσα σὲ μιὰ γαλήνη, μεθυσμένη βαρκούλα
μπήκαμε μέσα καὶ πᾶμε μακρυὰ στῆς χαρᾶς τὸ νησί.

Οὔτ' ἕνα σύννεφο κι' οὔτ' ἕνας μαῦρος καπνὸς στὸν ἀγέρα
πλάϊ μας στήθη ἐρωτιάρικα κ' ἄσπροι χιονᾶτοι λαμοί,
φῶς στὰ μαλλιὰ τὰ ξανθά, φῶς στὸ πέλαγο, φῶς πέρα ἕως πέρα:
Μὰ ποιὸς ἐπῆγε ποτέ του μακρυά, στῆς Χαρᾶς τὸ νησί;

Ὦ! τὶ μὲ νοιάζει κι' ἂν πᾶμε ἕως ἐκεῖ;
Τί μὲ νοιάζει; Γελάει ὅλ' ἡ γλυκειὰ συντροφιά μου, γελάει ἡ θλιμμένη ζωή,
στ' ἄπειρο μέσα κυλᾶμε· κι' ἡ Ἀννούλα τρελλὰ τραγουδάει·
Ὅπου καὶ νᾶναι μακρυὰ θὰ φανῇ τῆς Χαρᾶς τὸ νησί...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
007000165792

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ